Khế Tử

Contents

Khế Tử **3**

1. Quyển 1 - Chương 1: Bích Không - Thiên Túc* 4
2. Quyển 1 - Chương 2: Diêu Quang* 11
3. Quyển 1 - Chương 3: Khai Dương* 17
4. Quyển 1 - Chương 4: Thái Vi* 26
5. Quyển 1 - Chương 5: Ngọc Hành 32
6. Quyển 1 - Chương 6: Sô Ki* 38
7. Quyển 1 - Chương 7: Tham Lang 45
8. Quyển 1 - Chương 8: Thiên Thạch 52
9. Quyển 1 - Chương 9: Tử Huy* 59
10. Quyển 1 - Chương 10: Vô Cực 66
11. Quyển 1 - Chương 11: Tinh Lâu 74
12. Quyển 1 - Chương 12: Nguyệt Ảnh 82
13. Quyển 1 - Chương 13: Bắc Đẩu 90
14. Quyển 1 - Chương 14: Khuyết Vân 96
15. Quyển 1 - Chương 15: Thất Diệu* 104
16. Quyển 1 - Chương 16: Cửu Chuyển 111
17. Quyển 1 - Chương 17: Hoang Cừ* 118
18. Quyển 1 - Chương 18: Linh Diệt* 126
19. Quyển 1 - Chương 19: Phá Quân* 132
20. Quyển 1 - Chương 20: Thượng Nguyên* 139
21. Quyển 1 - Chương 21: Nam Cực 146
22. Quyển 1 - Chương 22: Điểm Thương 153
23. Quyển 1 - Chương 23: Cự Môn* 160
24. Quyển 1 - Chương 24: Vũ Khúc* 166
25. Quyển 1 - Chương 25: Minh Vương 174
26. Quyển 1 - Chương 26: Liêm Trinh* 182
27. Quyển 1 - Chương 27: Lộc Tồn 189
28. Quyển 1 - Chương 28: Thanh Long* 195
29. Quyển 1 - Chương 29: Hồng Loan* 203
30. Quyển 1 - Chương 30: Phi Liêm* 209
31. Quyển 1 - Chương 31: Câu Trần* 216
32. Quyển 1 - Chương 32: Tả Phụ* 224
33. Quyển 1 - Chương 33: Hữu Bật* 231
34. Quyển 1 - Chương 34: Địa Tù* 240
35. Quyển 1 - Chương 35: Đế Xa* 247
36. Quyển 1 - Chương 36: Hoang Vu 254
37. Quyển 1 - Chương 37: Câu Giảo* 261
38. Quyển 1 - Chương 38: Huyết Quang 269
39. Quyển 1 - Chương 39: Huyền Vũ* 276
40. Quyển 1 - Chương 40: Bệnh Phù* 284
41. Quyển 1 - Chương 41: Lục Hợp* 290

42. Quyển 1 - Chương 42: Tử Diễm* . . . 297
43. Quyển 1 - Chương 43: Phá Toái* . . . 304
44. Quyển 1 - Chương 44: Nguyệt Dã Thố* . . . 311
45. Quyển 1 - Chương 45: Phục Đoạn* . . . 318
46. Quyển 1 - Chương 46: Tấu Thư* . . . 325
47. Quyển 1 - Chương 47: Bạch Hổ* . . . 333
48. Quyển 1 - Chương 48: Kim Phủ* . . . 340
49. Quyển 1 - Chương 49: Giao Sa* . . . 346
50. Quyển 1 - Chương 50: Kế Đô* . . . 354
51. Quyển 1 - Chương 51: Báo Vĩ* . . . 363
52. Quyển 1 - Chương 52: Tuế Hình* . . . 370
53. Quyển 1 - Chương 53: Chúc Hỏa* . . . 377
54. Quyển 1 - Chương 54: Vong Thần . . . 385
55. Quyển 1 - Chương 55: Hàm Trì* . . . 392
56. Quyển 1 - Chương 56: Ngũ Cốc . . . 400
57. Quyển 1 - Chương 57: Hoa Cái* . . . 408
58. Quyển 1 - Chương 58: Thập Ác . . . 415
59. Quyển 1 - Chương 59: Tàm Súc* . . . 423
60. Quyển 1 - Chương 60: Đào Hoa . . . 432
61. Quyển 1 - Chương 61: Tảo Trửu* . . . 441
62. Quyển 1 - Chương 62: Phi Ma* . . . 447
63. Quyển 2 - Chương 63: Ngự Thiên - Chu Tước* . . . 456
64. Quyển 2 - Chương 64: Tam Thi* . . . 466
65. Quyển 2 - Chương 65: Âm Thác* . . . 474
66. Quyển 2 - Chương 66: Tứ Phế* . . . 485
67. Quyển 2 - Chương 67: Bát Cùng* . . . 494
68. Quyển 2 - Chương 68: Lưu Huỳnh . . . 503
69. Quyển 2 - Chương 69: Sương Hàng* . . . 511
70. Quyển 2 - Chương 70: Không Hầu* . . . 520
71. Quyển 2 - Chương 71: Thai Thần* . . . 529
72. Quyển 2 - Chương 72: Phản Ngâm* . . . 538
73. Quyển 2 - Chương 73: Đao Châm* . . . 546
74. Quyển 2 - Chương 74: Hỏa Hoàng* . . . 553
75. Quyển 2 - Chương 75: Khôi Bạt* . . . 561
76. Quyển 2 - Chương 76: Vĩnh Hằng . . . 567
77. Quyển 2 - Chương 77: Thần Xán* . . . 575
78. Quyển 2 - Chương 78: Diệp Lưu* . . . 583
79. Quyển 2 - Chương 79: Cô Vọng* . . . 591
80. Quyển 2 - Chương 80: Tân Sơ* . . . 600
81. Quyển 2 - Chương 81: Di Nhĩ* . . . 608
82. Quyển 2 - Chương 82: Lôi Thiết* . . . 616
83. Quyển 2 - Chương 83: Thiên Thu . . . 624
84. Quyển 2 - Chương 84: Kinh Vũ . . . 632
85. Quyển 2 - Chương 85: Truyền Thừa . . . 641
86. Quyển 2 - Chương 86: Tuyết Phách* . . . 649
87. Quyển 2 - Chương 87: Thiết Nặc* . . . 657
88. Quyển 2 - Chương 88: Hôi Nham* . . . 665
89. Quyển 2 - Chương 89: Trầm Chu* . . . 673
90. Quyển 2 - Chương 90: Bích Hoàn* . . . 679
91. Quyển 2 - Chương 91: Xuyên Vân . . . 687
92. Quyển 2 - Chương 92: Vấn Thủy* . . . 695
93. Quyển 2 - Chương 93: Linh Tê* . . . 703
94. Quyển 2 - Chương 94: Đống Thệ* . . . 711
95. Quyển 2 - Chương 95: Ngưng Thối* . . . 718

96. Quyển 2 - Chương 96: Thanh Minh* . . . 726
97. Quyển 2 - Chương 97: Cốc Vũ* . . . 735
98. Quyển 2 - Chương 98: Ám Trần* . . . 743
99. Quyển 2 - Chương 99: Di Tán* . . . 751
100. Quyển 2 - Chương 100: Quy Tịch* . . . 759
101. Quyển 2 - Chương 101: Tiểu Túy* . . . 767
102. Quyển 2 - Chương 102: Khuyển Nha* . . . 774
103. Quyển 2 - Chương 103: Độ Ách* . . . 782
104. Quyển 2 - Chương 104: Dạ Xoa* . . . 787
105. Quyển 2 - Chương 105: Long Vương . . . 796
106. Quyển 2 - Chương 106: Tu La . . . 804
107. Quyển 2 - Chương 107: Kiền Đạt* . . . 814
108. Quyển 3 - Chương 108: Thiên Túc - Từ Bi . . . 822
109. Quyển 3 - Chương 109: Nghiệp Hải* . . . 831
110. Quyển 3 - Chương 110: Tội Phược* . . . 836
111. Quyển 3 - Chương 111: Huyễn Quang* . . . 842
112. Quyển 3 - Chương 112: Cực Nhạc* . . . 848
113. Quyển 3 - Chương 113: Như Ý . . . 855
114. Quyển 3 - Chương 114: Thực Cơ* . . . 860
115. Quyển 3 - Chương 115: Đái Thổ* . . . 866
116. Quyển 3 - Chương 116: Tĩnh Thế . . . 874
117. Quyển 3 - Chương 117: Lưu Ly* . . . 880
118. Quyển 3 - Chương 118: Vô Song . . . 890
119. Quyển 3 - Chương 119: Văn Cổ* . . . 896
120. Quyển 3 - Chương 120: Đương Quan* . . . 908
121. Quyển 3 - Chương 121: Thương Khung* . . . 916
122. Quyển 3 - Chương 122: Chấn Nhiếp . . . 924
123. Quyển 3 - Chương 123: Hoạt Lạc* . . . 933
124. Quyển 3 - Chương 124: Kiếp Sát* . . . 939
125. Quyển 3 - Chương 125: Vô Lượng . . . 948
126. Quyển 3 - Chương 126: Thanh Âm . . . 957
127. Quyển 3 - Chương 127: Bàn Nhược* . . . 963
128. Quyển 3 - Chương 128: Kinh Đào* . . . 969
129. Quyển 3 - Chương 129: Ẩm Lộ* . . . 973
130. Quyển 3 - Chương 130: Thần Di* . . . 981
131. Quyển 3 - Chương 131: Hoàn Vũ* . . . 988
132. Quyển 3 - Chương 132: Huy Mệ* . . . 993
133. Quyển 3 - Chương 133: Phiêu Diêu* . . . 999
134. Quyển 3 - Chương 134: Bà La* . . . 1008
135. Quyển 3 - Chương 135: Hạt Tâm* . . . 1018
136. Quyển 3 - Chương 136: Khô Tàn . . . 1029
137. Quyển 3 - Chương 137: Phượng Hoàng . . . 1035
138. Quyển 3 - Chương 138: Phiên Ngoại – Hằng Ngày* . . . 1041

Khế Tử

Giới thiệu
Tình trạng nguyên tác: Hoàn (137 chương)Hiệu đính: Windy Trên thế giới này có một tinh cầu Thiê

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khe-tu

1. Quyển 1 - Chương 1: Bích Không - Thiên Túc*

Chữ 'túc' có nghĩa là 'chòm sao' hay 'khu vực sao', mỗi 'túc' chứa nhiều chòm sao nhỏ.

Trong phòng hiệu trưởng ở lầu hai học viện Bích Không, vị hiệu trưởng có đôi đồng tử màu xám nhạt đang đứng tựa vào cửa sổ, nơi tầm mắt ông chạm đến, một nhóm học sinh tinh thần phấn chấn từ phía xa đang vừa đánh vừa nháo vui cười đi lại.

"Khi còn trẻ tôi từng gặp một người lữ khách đến từ một hành tinh khác trong thiên hà xa xôi," hiệu trưởng lười biếng mở miệng, "Đôi mắt anh ta là màu xanh lam trong suốt đến thấy đáy, như chứa cả đại dương mênh mông, khiến người chỉ nhìn qua là khó quên."

Khóe môi hiệu trưởng vì nhớ đến chuyện vui cũ mà thoáng cong lên, "Tôi từng nói với anh ta, 'hẳn là anh có được đôi con ngươi xinh đẹp nhất tinh cầu các anh', cậu đoán xem anh ta nói gì?"

Một người khác trong phòng không đáp, nhưng hiệu trưởng dường như cũng không quan tâm câu trả lời, cứ thế nói tiếp, "Anh ta nói ở quê hương anh ta, mỗi người đều có đôi mắt màu sắc không giống nhau, có lục sắc như phỉ thúy, có hồng sắc như hổ phách, kim sắc như lưu ly…Tuy không thể tận mắt nhìn thấy cảnh tượng đó, nhưng tưởng tượng thôi cũng đã cảm thấy rất đẹp rồi."

Nhóm học sinh đến gần thêm một chút, ngũ quan trở nên rõ ràng hơn, họ dung mạo khác nhau, dáng người không đồng nhất, chỉ riêng trong đôi mắt đều là một màu khói.

Thế gian nhiều sắc thái tráng lệ như vậy, tụ về đây lại bị thống nhất thành một loại màu không bắt mắt nhất. Toàn bộ quang phổ bị lục địa tham lam hấp thu một phần, phần còn lại trộn lẫn với nhau thành sương mù mênh mông phản xạ lại, nhuốm lên đôi đồng tử.

"So ra, sắc thái của tinh cầu chúng ta đơn điệu biết bao." Hiệu trưởng nói như thể cảm khái.

Không xa phía sau, thầy chủ nhiệm vóc người cao lớn hơn ông rất nhiều đứng yên lặng, đôi nhãn châu tối đen như mực, dường như ngay cả ánh sáng cũng lẩn trốn nơi này, màu mắt tuy thâm thúy là vậy, nhưng cũng không ngoài những sắc thái đơn điệu như lời hiệu trưởng.

Chủ nhiệm lặng lẽ dời tầm mắt từ nhóm học sinh lên sườn mặt hiệu trưởng, dù người này cứ mở miệng là nói mấy từ 'tuổi trẻ' và 'hồi ức' các loại, nhưng dung mạo và vóc dáng lại không khác với học sinh trong học viện bao nhiêu, nếu không nhìn ánh mắt, rất khó để người khác phân rõ tuổi thật của ông.

Nơi này là hành tinh Thiên Túc, mắt người chỉ có ba màu, đó cũng là đặc trưng quan trọng để phân biệt thân phận. Học sinh trong học viện Bích Không, bất luận nam hay nữ, mắt của tuyệt đại đa số đều có màu khói riêng biệt của vị thành niên, chỉ có một số ít người màu đồng tử đã xảy ra chuyển biến, điều này có nghĩa là họ sắp thức tỉnh từ hình thái thiếu niên thành người trưởng thành, đồng thời cũng sẽ rất nhanh không còn thuộc về nơi này nữa.

Người trên hành tinh này không có tuổi thơ cũng không có tuổi già, họ dùng một phương thức cực kỳ đặc biệt đến với thế gian, sau khi trải qua một giai đoạn ngủ say thật dài, tỉnh dậy trong bộ dạng thiếu niên. Bọn họ trời sinh đã có năng lực sinh tồn, không cần tập tễnh học đi, không cần bi bô tập nói, thậm chí tại mỗi một thế hệ trong vòng luân hồi đều lưu giữ ký ức cơ bản nhất về sinh tồn.

Họ không cha không mẹ, không anh chị em, mỗi người sinh ra đều bình đẳng, không có khác biệt thân phận địa vị. Khi họ còn ở hình thái thiếu niên, toàn bộ người trưởng thành trong cộng đồng chịu trách nhiệm nuôi nấng, để những người chưa thành niên tại học viện sơ cấp Bích Không vượt qua giai đoạn khởi đầu của nhân sinh. Sau khi hoàn thành nghi lễ trưởng thành, sẽ phát dục một lần nữa, sau đó sẽ luôn duy trì bộ dáng trưởng thành, cho đến khi tiến vào kỳ ngủ say tiếp theo.

Đó chính là người Thiên Túc, không có sinh ra, cũng không chân chính chết đi, đời đời kiếp kiếp sinh hoạt tại tinh cầu này, đến nay đã có mấy ngàn năm.

"Những học sinh này là lớp mười phải không?" Hiệu trưởng nhìn nhóm các cô cậu học sinh đi qua dưới mắt mình, vì không thể dựa theo chiều cao hay tướng mạo mà phán đoán tuổi, nên những người làm công tác giáo dục ở đây đã dưỡng thành năng lực chỉ cần gặp qua là không thể quên.

Chủ nhiệm thản nhiên nhìn lướt qua, rất nhanh tập trung lên vài mục tiêu, "Phải, phần lớn các em ấy đều ở vào độ tuổi thiếu niên chín đến mười năm, chính là vào Kỳ thức tỉnh."

"Nếu có thể luôn luôn vô ưu vô lự như thế vượt qua Kỳ thức tỉnh thì tốt." Ngón tay hiệu trưởng gõ gõ lên tấm kính, "Không muốn bi kịch đã qua lần nữa tái diễn, giáo dục sức khỏe sinh lý năm nay, có cần phái một người ôn nhu chút đi không đây…"

Nhóm học trò vừa mới đi qua, giờ phút này đang đi thành nhóm hai hoặc ba người, bàn về đợt kiểm tra thể năng vừa mới chấm dứt.

"Nghe nói kỳ thể trắc *(kiểm tra thể năng)* này lớp chúng ta có hai người được ba trăm điểm, thật sự có người mạnh như vậy?"

“Còn có thể là ai? Nhất định là Lăng Tiêu và Doanh Phong hai người bọn họ, tớ cá luôn.”

“Các cậu đoán coi hai người bọn họ ai thành tích cao hơn?”

“Mình đoán là Lăng Tiêu.”

“Nhất định là Doanh Phong, tuy rằng Lăng Tiêu cũng rất mạnh, nhưng so với Doanh Phong vẫn kém hơn một chút…”

Đám học sinh rôm rả thảo luận, cũng không nhận ra ở phía sau cách mình không xa, một trong hai đương sự bọn họ nhắc tới đang đi đến.

Lăng Tiêu gương mặt lạnh lùng, thành tích thể trắc của mỗi người đều từ máy chủ trực tiếp gửi đến mỗi cá nhân, người khác không thể biết, nhưng huấn luyện viên sau khi trắc nghiệm đã nói bóng gió với cậu, thành tích của cậu tuy cao, nhưng vẫn không phải tốt nhất trong đợt này.

Mà trong những người cùng lứa, có thể vượt qua cậu chỉ có một, chính là Doanh Phong.

Doanh Phong cùng cậu lần lượt thức dậy trong vòng nửa canh giờ, hai người đồng thời được phân phối đến học viện Bích Không, từ năm nhất đã cùng lớp, cho đến giờ đã được mười năm. Họ cơ hồ có được mọi điều kiện tiên quyết để trở thành bạn tốt, lại vì háo thắng của Lăng Tiêu cùng lạnh lùng của Doanh Phong, mà đến nay vẫn là người xa lạ.

Doanh Phong hầu như ở tất cả các hạng mục đều hơn Lăng Tiêu một điểm, nhưng dù chỉ một điểm như vậy, cũng đủ để Lăng Tiêu vạn năm đành phải đứng nhì. Điều duy nhất có thể cho cậu tìm về mặt mũi, là cậu cao hơn Doanh Phong hai, ba centimet gì đó, đây có lẽ là chiến thắng duy nhất cậu giành được từ đối phương trong mười năm qua.

“Làm gì mà cái mặt đen thùi vậy?” Một trong những thằng bạn chí cốt của cậu Lam Thịnh chạy đến bá cổ cậu, “Để tớ đoán xem nào, lại bại bởi người đó có phải không?”

Bình Tông đi phía bên kia nhẹ nhàng đạp cậu ta một cái, ý là nói trắng ra vậy để làm chi?

“Sợ cái gì? Tiểu Lăng Tiêu nhà chúng ta am hiểu nhất chính là biến đau thương thành lực lượng, chút thất bại nhỏ đó, căn bản không đả kích được cậu ấy, đúng không?”

“Đó là đương nhiên,” Lăng Tiêu bị lời của cậu khơi dậy ý chí chiến đấu, “Huấn luyện viên nói thành tích của tớ chỉ kém cậu ta vài phân, chỉ cần cố gắng hơn một chút, là có thể vượt qua tên đó.”

Lam Thịnh thật chuẩn đấm một cái vào giữa ngực cậu, “Nhất định rồi, tớ xem trọng cậu đó nha.”

Ba người kéo nhau về tới phòng học, đến tận lúc vào cửa, Lăng Tiêu còn đang cùng Lam Thịnh cãi nhau, "Còn nữa, tớ lớn hơn cậu, không cho gọi tớ là tiểu Lăng Tiêu."

"Cậu tỉnh sớm hơn tớ có nửa năm, huống chi tuổi tác trong kỳ thiếu niên chẳng có ý nghĩa gì."

"Cậu vẫn tự tin tớ sẽ không trưởng thành sớm hơn cậu?"

"Ha ha ha dựa vào cậu sao."

Hai người bọn họ tán gẫu vô cùng khoái trá, không lâu sau có nhiều nam sinh khác tham gia vào, trong phòng học líu ríu một mảnh, khi Doanh Phong xuất hiện tại cửa, chỉ có một mình Lăng Tiêu chú ý tới.

Chỗ ngồi của Doanh Phong nằm ở hàng cuối trong lớp, muốn đến nơi phải đi ngang Lăng Tiêu. Khi cậu đi qua, Lăng Tiêu vốn đang nửa dựa vào bàn học đột nhiên đứng thẳng, hếch cằm, dùng một loại ngữ khí nghe không ra là khen tặng nói:

"Chúc mừng cậu a."

Doanh Phong mặt cũng không thèm xoay qua, lãnh đạm dùng dư quang quét mắt qua Lăng Tiêu đang cố gắng làm cho bản thân mình thoạt nhìn có vẻ cao lớn, không nói một lời đi tới. Bạn học xung quanh đối với chuyện hai người không hợp nhau đã biết từ lâu, giờ phút này cũng theo thói quen mở một mắt nhắm một mắt coi như không thấy.

Thấy đối phương lại một lần nữa hoàn toàn coi thường mình, lửa giận trong lòng Lăng Tiêu bỗng bốc lên.

"Sớm muộn cũng có một ngày, tôi phải, tôi phải…" Lăng Tiêu nghĩ ra lời nói độc địa nhất hạ lưu nhất mà một người thiếu niên Thiên Túc có khả năng nghĩ ra, "Tôi phải lấy máu trong tim cậu ta, để cho cậu ta thành khế tử của tôi, cả đời phục tùng tôi!"

Lời thề son sắt Lăng Tiêu hùng hồn thốt ra giống như đã ném một quả bom nguyên tử xuống lớp học, chấn kinh toàn bộ những học sinh có mặt, trong mắt những người còn nhỏ, nghi lễ trưởng thành là một khái niệm rất mơ hồ, dù rất nhiều cô cậu sắp phải trải qua Kỳ thức tỉnh, nhưng những điều liên quan đến giai đoạn trưởng thành với họ vẫn là một tồn tại vô cùng thần bí.

Tất cả nhận thức về thời kỳ trưởng thành của họ, đều đến từ những sách báo dung tục lén trộm được, mà theo những miêu tả không được lưu hành trong đó, khế tử quả thực tùy ý khế chủ an bài, sống như nô lệ không có năng lực phản kháng, có thể thấy được lời nói của Lăng Tiêu, vào tai một đám thiếu niên chưa thành thục, có bao nhiêu khác người và lớn mật.

"Ha ha," Sau một khoảng im ắng, có người xấu hổ cười cười, "Lăng Tiêu cậu đúng là dám nghĩ dám nói a."

Cục diện bế tắc một khi bị đánh vỡ, cả đám lập tức hì hì tán thành, giống như mấy cô cậu bé đang tuổi dậy thì vô ý đề cập đến những vấn đề người lớn tế nhị, sẽ ngại ngùng rồi lại khống chế không được muốn tìm tòi đến cùng.

"Nè, hôm qua tớ nghe được thầy giáo khoa thiết bị nói," Lam Thịnh đột nhiên thần thần bí bí hạ giọng, những người khác lập tức ngầm hiểu tụ thành một đoàn, "Nói thầy cả đêm bị làm bốn lần, lúc làm việc chân muốn nhũn ra."

"Không phải đâu?" Có người kêu sợ hãi, có người cười quái dị, "Thầy làm gì mà nói mấy chuyện này?"

"Thật trăm phần trăm, tớ nghe thầy dùng máy truyền tin* oán giận với khế chủ của thầy, lúc ấy trong văn phòng không có ai, tớ phải trốn sau cửa mới nghe lén được."

**QT là thông tấn khí, nghĩa là thiết bị truyền tin, các bạn có thể coi nó như điện thoại di động phiên bản của người hành tinh.*

Cánh cửa cấm kỵ một khi mở ra sẽ không đóng lại dễ dàng, "Vậy thầy ấy còn nói gì nữa không?"

"Không biết, tớ nghe được tới đó, sợ bị thầy phát hiện, vội vàng chuồn lẹ."

"Ối giời," mọi người tập thể khinh bỉ, cơ hội tốt thăm dò thế giới người lớn cứ thế bị cho qua.

Lăng Tiêu khinh thường hừ một tiếng, "Một đêm bốn lần thì có là gì, chờ tớ thành khế chủ của người nào đó, một đêm bảy lần, làm cho cậu ta ba ngày không xuống được giường." Nói xong, cậu còn cố tình liếc một cái sang chỗ ngồi của 'người nào đó', đối phương cư nhiên hiếm thấy ngẩng đầu, tầm mắt hai người giao nhau trong một thoáng.

Trong đám nam sinh bộc phát một trận tiếng la hò hú hét, tiếng hô 'giỏi lắm', 'cố lên' linh tinh hết đợt này đến đợt khác, các nữ sinh thì trốn xa xa một bên, hận không thể phân rõ giới hạn với cái đám không biết xấu hổ này.

Dao Đài mới tới phòng học, vừa lúc nghe hết mấy lời cuồng vọng tự đại của Lăng Tiêu, trong lòng thoá mạ một tiếng.

Đám tiểu tử không biết trời cao đất rộng, lông phía dưới còn chưa có đủ dày đâu, đã dám khẩu xuất cuồng ngôn. So với giáo dục sức khỏe tâm lý, thằng nhóc cầm đầu đám thiếu niên kia đáng bị trói lại quất một trận hơn, vậy là thành thật ngay.

Cô giẫm đế giày cao gót bước lên bục giảng, đám học trò thấy giáo viên đến, lập tức giải tán, tự mình trở lại chỗ ngồi.

Dao Đài có dáng người ngạo nhân hiếm thấy trong học viện, mắt cũng là màu đen thâm thúy, rất nhiều học sinh sau lưng gọi cô là Dao Nữ Vương, nghiêm khắc mà nói, cô kỳ thật cũng không tính là giáo viên trong học viện.

Quả nhiên, cô vừa dừng lại sau bàn giáo viên, đã có học sinh giơ tay hỏi.

"Bác sĩ Dao, hôm nay cô dạy thay sao?"

Bác sĩ học đường Dao Đài mở ra hai tay, "Từ hôm nay trở đi, học sinh lớp mười tăng cường thêm một môn sức khỏe sinh lý, tôi là người hướng dẫn trong khóa học này, các học sinh có bất kỳ vấn đề nào về phương diện này, đều có thể tới hỏi tôi."

Môn sinh lý? Nhãn tình đám học trò sáng lên, nhưng không có ai dám chủ động giơ tay đặt câu hỏi.

"Sao nào? Không có câu hỏi? Vừa rồi mọi người không phải thảo luận rất sôi nổi sao?"

Biết mình bị bắt tại trận, mấy nam sinh vừa rồi ồn ào đều ngượng ngùng gãi ót.

Dao Đài cũng không truy tới cùng, xoay người vẽ đường viền hình dáng của hai người lên bảng cảm ứng, từ nét vẽ, có thể nhìn ra là một nam một nữ.

"Hẳn là các em đều hiểu, người ở tinh cầu Thiên Túc chúng ta so với những loài khác trong vũ trụ rất khác biệt, phương thức sinh sôi thuộc loại sinh sản vô tính phi thường hiếm thấy. Một đời của chúng ta chỉ có hai giai đoạn, kỳ thiếu niên và kỳ trưởng thành, đây cũng chính là lý do chúng ta có cách tính toán tuổi rất đặc trưng."

"Em này," cô tùy tay chỉ một học trò ở hàng đầu, "Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Kỳ thiếu niên chín tuổi." Đối phương lưu loát trả lời.

"Tốt lắm, cô năm nay là tám mươi bảy tuổi kỳ trưởng thành, vậy cô lớn hơn em bao nhiêu tuổi?"

"Cái này…" Học sinh bị hỏi đáp không được.

"Em hẳn sẽ trả lời là, em không biết." Dao Đài tiếp tục giảng, "Kỳ thiếu niên ở mỗi người dài ngắn không giống nhau, sớm nhất có người ở kỳ thiếu niên bốn tuổi đã hoàn thành nghi lễ trưởng thành, cũng có người tận mười tám tuổi cũng chưa thức tỉnh, bất quá đó đều là những trường hợp đặc biệt."

"Trên tám mươi phần trăm người Thiên Túc, sau khi tỉnh dậy khoảng mười năm sẽ đạt đến tính thành thục, nói cách khác ——" cô cố ý kéo dài âm cuối, tầm mắt tuần tự đảo qua gương mặt mỗi một học sinh,

“Trong số các vị đang ngồi đây, có một bộ phận tương đối lớn, e rằng sẽ lập tức nghênh đón Kỳ thức tỉnh của chính mình!”

Nữ sinh da mặt mỏng nghe đến đó đã bắt đầu đỏ mặt, nhưng Dao Đài vẫn mặt không đổi sắc nói tiếp, “Tuy rằng chúng ta là sinh sản vô tính, không cần như những loài khác giao phối là để sinh sản, nhưng không có nghĩa là chúng ta không có dục vọng sinh lý. Mục đích chủ yếu khi chúng ta giao phối, là để hoàn thành lần phát dục thứ hai, tiến hóa thành người trưởng thành chân chính.”

Dao Đài giảng đều là những tri thức một học sinh bình thường muốn biết nhất nhưng không thể biết, giờ phút này mỗi người đều dỏng tai, tập trung tinh thần nghe.

Nhưng Dao Đài lại chuyển đề tài, như thể cố tình khơi dậy lòng hiếu kỳ của học sinh, cô giới thiệu đến dân tộc ở các tinh cầu khác.

“Trên rất nhiều hành tinh lân cận, thậm chí trong thiên hà xa xôi, kết cấu xã hội của họ có bất đồng rất lớn với chúng ta, khác biệt rõ ràng nhất, chính là bọn họ có gia đình. Mỗi người, đều có thể sinh ra trong những gia đình khác nhau —— có người, sinh ra trong nhà giàu có, hưởng hết vinh hoa phú quý; cũng có người, sinh ra ở xóm nghèo, cả đời nghèo khó thất vọng. Họ sinh ra đã có chênh lệch địa vị và vật chất, hưởng thụ đãi ngộ hoàn toàn không công bằng.”

“Sinh mệnh của họ, ngay từ đầu, chính là bất bình đẳng, có phân biệt tôn ti, phân biệt sang hèn giàu nghèo. Một người, dù cho có thể dựa vào cố gắng của chính mình thay đổi cảnh ngộ, nhưng khởi điểm và mức độ của nỗ lực giữa người với người cũng tồn tại cách biệt một trời. Giữa họ, bình đẳng duy nhất, có lẽ chính là không ai có thể lựa chọn xuất thân của mình.”

Lời của Dao Đài mở ra một cánh cửa đến thế giới nhận thức mới, các học sinh lần đầu tiên nghe nói thì ra có người sau khi tỉnh dậy —— kỳ thật là sau khi ra đời, nhưng họ cũng không có khái niệm ra đời —— đã bị mạnh mẽ chia làm ba bảy loại, được mở rộng tầm mắt, đồng thời cũng cảm thấy cực độ may mắn.

Dao Đài đoán ra suy nghĩ trong lòng họ lúc này, một câu nói toạc ra.

“So ra, người ở Thiên Túc chúng ta được bình đẳng, sau khi tỉnh dậy có thể hưởng thụ đãi ngộ vật chất như nhau, tiếp nhận nền giáo dục và y tế cộng đồng, có quyền lợi chính trị ngang hàng, đây là điều mà bất kỳ thiên hà nào cũng không thể so được, là tồn tại độc nhất vô nhị.”

Nghe đến đó, đã có vài bạn học kiêu ngạo mà thẳng sống lưng.

“Nhưng mà,” Dao Đài triệt để đánh nát kiêu ngạo vừa tạo ra trong họ, “Nếu các em cho rằng, chúng ta là một chủng tộc xem trọng bình đẳng, theo đuổi nhân quyền, vậy thì các em hoàn toàn sai.”

“Chính là bởi vì bẩm sinh bình đẳng dễ dàng tạo nên sự trì trệ, nên chúng ta yêu cầu đối với nỗ lực ngày sau càng khắc nghiệt hơn. Người Thiên Túc có chế độ đẳng cấp tàn khốc nhất trong toàn vũ trụ, đó chính là —— ”

Tay cô vỗ lên bảng trắng, "Quan hệ chủ - *(người)* phụ thuộc trong phối ngẫu!"

2. Quyển 1 - Chương 2: Diêu Quang*

**Hoặc Dao Quang, nghĩa là Ánh sáng lay động. Đây cũng là tên ngôi sao thứ 7 (Tên tiếng Anh là Alkaid) trong chòm sao Bắc Đẩu. Các ngôi sao trong Bắc Đẩu thất tinh theo tứ tự là Thiên Xu (Tham Lang), Thiên Tuyền (Cự môn), Thiên Cơ (Lộc Tồn), Thiên Quyền (Văn Khúc), Ngọc Hành (Liêm Trinh), Khai Dương (Vũ Khúc), Dao Quang (Phá Quân). Còn có một ngôi sao phụ gọi là Phụ Tinh. Theo thần thoại Trung Quốc, mỗi ngôi sao có một Tinh quân trông coi. Tên của vị Tinh quân đó trong ngoặc đơn bên trên.*

Trong tên của những chương sau các bạn sẽ gặp lại hầu hết những ngôi sao này.

Bàn tay Dao Đài đập trên bảng cảm ứng, cũng nặng nề đánh vào lòng những người Thiên Túc trẻ tuổi.

"Một thiếu niên người Thiên Túc, bình quân sau khi tỉnh dậy trên dưới mười năm sẽ tiến vào Kỳ thức tỉnh. Điều kiện dẫn phát Thức tỉnh có hai điều chính, một là theo tuổi tác tăng trưởng tự động phát sinh, hai là có người đạt tới tính thành thục, thiếu niên bên cạnh cũng dễ dàng chịu ảnh hưởng này dẫn đến Thức tỉnh, bởi thế khi có một học sinh trong khóa nào đó thức tỉnh, thường rất dễ phát sinh trên diện rộng."

"Nếu có người phát hiện thân thể mình sản sinh biến hóa khác với trước, không cần bối rối, đây chẳng qua là phản ứng bình thường trước khi thức tỉnh, ai cũng sẽ trải qua, chỉ khác nhau ở chỗ sớm hay muộn."

"Khi các em chính thức tiến vào kỳ Tính thành thục, sẽ sinh ra dục vọng giao phối và khát cầu tìm kiếm một nửa khác của mình, loại dục vọng này chịu khống chế của lý trí, cho nên bất luận là ai cũng đừng cảm thấy khẩn trương. Nếu tìm kiếm không được phối ngẫu thích hợp, cũng có thể tiếp tục bảo trì hình thái thiếu niên, cho đến khi tìm được đối tượng lý tưởng, hoàn thành nghi thức trưởng thành, chính thức bước vào hàng ngũ người trưởng thành."

"Thưa cô," một bạn giơ tay lên, "Rốt cuộc cái gì là 'nghi thức trưởng thành' ạ?"

"Đồ ngốc, chính là giao phối đó," bạn học bên cạnh nhỏ giọng cười nhạo cậu, khiến xung quanh cười vang.

Xôn xao bên dưới không thoát khỏi tai Dao Đài, cô đợi cho mọi người cười xong mới nói, "Sai, giao phối không phải là nghi thức trưởng thành, thậm chí còn không tính là một phần trong đó, nghi thức trưởng thành chân chính, là đạt được giọt máu đầu tiên của trái tim."

"Trong mỗi đôi phối ngẫu, chỉ có một người có thể lấy được máu trong tim đối phương, người này, chúng ta gọi là khế chủ, mà người bị lấy máu, từ đó về sau trở thành khế tử của người kia."

“Vô luận là nam giới hay nữ giới, đều có thể trở thành khế chủ, cũng như đều có thể trở thành khế tử, phân chia thân phận hoàn toàn được định bởi kết quả của nghi thức trưởng thành, không hề liên quan đến giới tính và tình yêu giữa họ.”

“Nếu giữa hai người yêu nhau có một người thức tỉnh rồi, nhưng người kia lại chưa thức tỉnh, vậy phải làm sao thưa cô?” Một bạn giơ tay.

“Chỉ có thể đợi, không có thiếu niên thức tỉnh, thì không thể lấy máu hoặc bị lấy máu. Nhưng như tôi vừa nói, thức tỉnh dễ dàng bị dẫn phát bởi người bên ngoài, nếu là tình lữ quan hệ khăng khít, sớm chiều ở chung, rất dễ cùng tiến vào Kỳ thức tỉnh.”

“Vậy rốt cuộc là làm sao mới có thể trích máu trong tim ạ?”

“Đây là bản năng của chúng ta, không cần bất luận kẻ nào truyền thụ, trong nghi thức trưởng thành, các em sẽ tự động nắm vững.”

Dao Đài chờ giây lát, không thấy có câu hỏi nào khác, tiếp tục bài giảng của cô.

“Quan hệ giữa khế chủ và khế tử là quan hệ phối ngẫu một - một, nhưng họ cũng không được hưởng quyền lợi ngang cấp. Khế chủ có quyền khống chế tuyệt đối, mà khế tử đối với mệnh lệnh của khế chủ chỉ có thể phục tùng, nói cách khác, kết quả của nghi thức trưởng thành, quyết định địa vị cả đời của một người.”

“Đây chính là chế độ đẳng cấp tôi vừa đề cập tới, là quan hệ bất bình đẳng duy nhất tồn tại trên tinh cầu Thiên Túc, nhưng cũng là quan hệ giai cấp hà khắc nhất, không thể làm trái nhất, dù các em có nguyện ý tuân thủ hay không, đều phải chấp nhận.”

“Loại quan hệ này là suốt đời, không thể giải trừ, dù cho một phía tử vong, người còn lại cũng không thể thức tỉnh thêm lần nữa, rồi lại tìm phối ngẫu. Về phương diện này, khế chủ và khế tử đều như nhau, không có ngoại lệ.”

Dao Đài búng ngón tay một cái, hình người trên bảng cảm ứng tự động bắt đầu phát sinh biến hóa, “Sau khi quan hệ ký kết thành công, song phương sẽ tiến vào kỳ phát dục thứ hai, trong đó dậy thì của khế chủ sẽ rõ ràng hơn. Lấy ví dụ ở nam giới, nam khế chủ, chiều cao sẽ tăng trưởng rõ rệt, cơ thể cũng sẽ phát triển hơn, bất luận lực lượng hay thể năng, đều tốt hơn nam khế tử.”

“Cùng lúc đó, những đặc trưng về giới tính của nam khế chủ cũng sẽ phát sinh biến hóa rõ rệt, hầu kết nhô ra, thanh quản thô hơn, cơ quan sinh dục biến lớn, thể mao cũng dài ra.”

“Nữ khế chủ cũng tương tự, đường cong cơ thể sẽ phát sinh thay đổi rõ ràng, theo thống kê, trung bình chiều cao của nữ khế chủ so với nữ khế tử hơn ít nhất mười lăm centimet, tố chất thân thể cũng càng xuất sắc hơn.”

“Vậy thưa bác sĩ Dao, có phải khế tử ngừng phát dục từ lúc đó không ạ?”

“Đương nhiên không phải, mỗi người đều sẽ dậy thì, chỉ là so với biến hóa của khế chủ, thì khế tử phát dục ít hơn, còn dễ bị ảnh hưởng bởi tinh thần của khế chủ.”

“Ảnh hưởng như thế nào ạ?”

“Nói một cách khác, nếu khế chủ thích người mập khoảng hai trăm ký, vậy thì không cần hoài nghi, khế tử hơn phân nửa cũng sẽ phát triển theo phương hướng này, dù có không đạt tiêu chuẩn, cũng sẽ tận khả năng tiếp cận. Cho nên đừng tưởng rằng nam khế tử thì cứ nhất thiết phải dáng người thấp bé, nữ khế tử thì như sân bay, đó đều là những luận điệu sai lầm. Tính chất thân thể bẩm sinh của khế tử chiếm một phần, ảnh hưởng của môi trường sau đó chiếm một phần, tiềm thức của khế chủ chiếm một phần, đó là ba nhân tố quyết định mức độ phát dục của một khế tử.”

Lời cô dẫn phát một đợt thì thầm to nhỏ nữa trong đám học trò.

“Vậy năng lực đôi bên phân chia thế nào ạ?”

“Nghi thức trưởng thành có một điểm rất quan trọng, chính là khế chủ sẽ có thêm năng lực của khế tử, nói ngắn gọn chính là khế tử càng mạnh, thì khế chủ càng mạnh, đây chính là lý do người Thiên Túc khi tìm kiếm phối ngẫu thì có xu hướng bị cường giả hấp dẫn.”

“Cũng giống như vài loài chim thích lông vũ xinh đẹp của con khác giống, và rất nhiều động vật có vú dựa vào lực lượng để tranh đoạt quyền giao phối, bản năng của những sinh vật đó là để cho đời kế có được gene ưu tú hơn, mà bản năng của chúng ta, là càng trở nên mạnh hơn. Nếu muốn có năng lực cường đại hơn, muốn chinh phục người cường đại hơn, điều kiện tiên quyết là các em phải có khả năng chinh phục thực lực của đối phương.”

“Linh hồn sớm nhất của chúng ta, qua tiến hoá và truyền thừa qua nhiều thế hệ, để đối kháng với hoàn cảnh ác liệt và kẻ thù hung ác, đã từng bước hun đúc nên một loại quan hệ phối ngẫu ‘kẻ mạnh là vua’ như thế, khiến cho cường giả chiến thắng sau cùng trở nên càng mạnh, đủ mạnh để bảo hộ toàn bộ tộc đàn.”

“Tuy chúng ta sống trong thời đại hòa bình và giàu có, không có áp lực sinh tồn, không có loạn lạc can qua, nhưng không có nghĩa là chúng ta có thể vì thế mà buông thả. Quan hệ chủ và phụ chính là khích lệ tốt nhất mà tổ tiên ban cho chúng ta, khiến cho con cháu người Thiên Túc, dù sống trong những năm tháng hòa bình, cũng phải vì cố gắng để bản thân không trở thành bên bị chi phối mà đem hết khả năng tôi luyện chính mình.”

“Trong mười năm qua, học viện luôn luôn tận sức bồi dưỡng các em thành cường giả, nhưng thắng lợi chân chính, chỉ quyết định trong một khắc của nghi thức trưởng thành kia, đó cũng là truy cầu suốt đời của mỗi một người Thiên Túc —— mạnh mẽ, chinh phục cường giả, trở nên càng mạnh.”

Bốn chữ ‘Chinh phục cường giả’ khiến tâm Lăng Tiêu khẽ động, những lời kế tiếp Dao Đài nói cậu đều

nghe không lọt nữa.

"Trên đây, chính là những chuẩn bị và động viên của nhân viên nhà trường dành cho học sinh ở hình thái thiếu niên sắp tiến vào Kỳ thức tỉnh trong những năm qua."

"Hàng năm chúng tôi đều lặp đi lặp lại nhấn mạnh với học sinh của mình, tuy rằng muốn thắng, muốn đạt được quyền chi phối, muốn trở thành khế chủ, đây là cách sinh tồn của chúng ta, nhưng mà, kết cục thường không tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng."

"Là một người bác sĩ chăm sóc sức khỏe, mỗi năm tôi đều không thể không xử lý vài ca bệnh suy nhược thần kinh của vài người thua trong nghi thức trưởng thành, nhưng lại không thể tiếp nhận việc bản thân trở thành khế tử, hậu quả nghiêm trọng nhất, thậm chí là tử vong."

Theo thanh âm cô từ sục sôi chuyển sang kiềm nén, trong lòng mỗi người cũng không tránh được mà trầm xuống.

"Xác suất một người trở thành khế chủ là năm mươi phần trăm, mà xác suất thành khế tử, cũng là năm mươi phần trăm. Những bạn học đang ngồi đây, trong mỗi hai người, sẽ có một bại trận ở nghi thức trưởng thành, nếu đó là bản thân các em, các em có chấp nhận được không?"

Trong khi cô đặt câu hỏi, rất nhiều người cũng đang âm thầm hỏi mình, ánh mắt thấp thỏm không yên.

"Nếu các em thua, trọn đời các em sắp bị một người khác nắm trong tay, người đó có quyền lợi với mọi thứ của các em… Có em nào cho rằng loại thể lệ này không hợp lý không?"

Đợi thật lâu, rốt cục có một nam sinh dè dặt giơ tay lên.

Người phụ nữ trên bục giảng không tiếng động cười cười, trong chớp mắt biến mất trước mắt mọi người. Khi mọi người ở đây ý thức được người này chẳng thấy đâu nữa bắt đầu tìm kiếm khắp nơi thì trong phòng học chợt vang lên âm thanh khàn khàn, nhìn lại Dao Đài, đã bất động thanh sắc xuất hiện đằng sau nam sinh đó, trong tay nhiều thêm một thanh chủy thủ, kề vào cổ họng cậu.

Dù là Doanh Phong ngồi cuối lớp cũng giật mình, động tác đối phương cực nhanh, ngay cả cậu vốn luôn có lực quan sát mẫn tuệ cũng chỉ bắt được cái bóng.

Một màn này khiến cả lớp sợ ngây người, không ai dự đoán được một Bác sĩ chăm sóc sức khỏe cũng có thể có thân thủ mạnh mẽ đến thế, càng không có ai đoán được dụng ý của cô.

Lúc mọi người đang hoảng sợ nhìn chăm chú, Dao Đài khinh miêu đạm tả mở miệng, "Lấy năng lực của tôi, chưa đầy một phút là có thể đưa em vào chỗ chết, không chỉ em, mà bất cứ người nào trong phòng này đều không đáng nói đến."

Những lời này, đầu tiên là nói với cậu nam sinh đó, sau là nói với cả lớp, nói xong, cô đảo mắt một vòng, "Nhưng hiện tại tôi ở đây, các em có cảm thấy tính mạng bị uy hiếp không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu, kể cả cậu học sinh đang bị áp chế.

Dao Đài thu tay về, "Đúng vậy, tuy rằng tôi có loại năng lực này, nhưng tôi không có ý đồ đó, nên các em sẽ không sợ hãi, càng không cảm thấy đây là một loại uy hiếp, thậm chí sẽ có được cảm giác an toàn."

"Quan hệ của khế chủ và khế tử cũng giống như vậy, tuy rằng bản thân khế chủ có lực khống chế cường đại, nhưng nếu như là một đôi tình lữ chân chính, loại lực lượng này sẽ không có bất cứ tác dụng gì, tâm linh của họ bình đẳng, địa vị của họ ngang cấp."

Cô từng bước bước lại bục giảng, "Các em hôm nay nghe được, là những lời tôi lần đầu tiên nói với học trò, không phải tôi bảo các em phải thua, mà là muốn các em biết, ai cũng muốn thắng, điều này không sai, nhưng kẻ bại cũng chưa chắc tồi tệ như các em nghĩ, trở thành khế tử, không có nghĩa là nhân sinh sau này của các em cũng mất đi hy vọng."

"Trong tình yêu chân chính, không phân trên dưới, không có thắng bại, quy tắc dĩ nhiên tàn khốc, nhưng chấp hành quy tắc dù sao cũng là người các em chọn, người đó có thể thương tổn các em không, các em rõ ràng hơn bất luận kẻ nào."

Cô đi ngang chỗ ngồi của Lăng Tiêu, vỗ tỉnh cái người như đang lạc ở cõi thần tiên nào kia.

"Mời bạn học này nói cho tôi biết, tôi vừa rồi nói gì?"

"Em…" Lăng Tiêu quanh co không trả lời được.

"Nếu như cậu không nghe được, tôi lặp lại một lần cho cậu. Không sai, khế chủ có quyền chi phối tuyệt đối trong hai người, nhưng nếu muốn lợi dụng loại quyền lợi này nhằm vào kẻ thù của cậu, thì phải suy nghĩ kỹ càng, cậu có muốn suốt quãng đời còn lại của mình cùng trải qua với người mình ghét hay không."

Ánh mắt Lăng Tiêu chợt lóe, Dao Đài làm như không thấy.

"Người Thiên Túc chúng ta, là chủng tộc trung thành với phối ngẫu nhất, một đôi trọn đời trọn kiếp, vĩnh không chia cách, vĩnh không phản bội, cho nên tôi khuyên mỗi một bạn học ở đây," cô từ từ nhìn từng gương mặt còn mang nét trẻ con, đang nói với Lăng Tiêu, cũng là nói với tất cả, "Đừng vì chút nóng giận nhất thời của tuổi nhỏ, mà lựa chọn bạn lữ qua loa. Đứng bên cạnh các em, đi cùng các em cả đời, không phải cừu nhân, cũng không phải địch nhân…"

Ánh mắt cô cuối cùng dừng trên mặt Lăng Tiêu, gằn từng tiếng kiên định chậm rãi nói:

“Mà vĩnh viễn chỉ có thể là người yêu của em.”

Tiết học sinh lý đầu tiên của học sinh lớp mười cứ thế hạ màn, đám học trò nắm bắt được kiến thức mà mười năm qua chưa từng biết, hưng phấn tụ tập cùng nhau nhiệt liệt thảo luận, mà Lăng Tiêu vốn luôn sôi nổi, lúc này lại yên lặng ngồi tại chỗ, chẳng biết bị lời Dao Đài đả động chỗ nào.

Cùng lúc đó, Doanh Phong ra khỏi phòng học lại bị Dao Đài gọi lại.

“Nội dung tôi vừa giảng trên lớp, em cũng nghe được.”

Doanh Phong trầm mặc một chút, gật đầu.

“Tuy ở trước mặt mọi người tôi nói thế, nhưng đối với em, tôi chỉ có một câu: mặc kệ đối thủ là ai, vô luận dùng thủ đoạn gì, trong nghi thức trưởng thành, em chỉ có thể thắng.”

Doanh Phong nheo mắt, “Vì sao?”

“Năm ngoái học viện có 102 học trò hoàn thành nghi thức trưởng thành, nhưng cuối cùng thuận lợi tốt nghiệp chỉ có 99 người.”

“Ba người kia đâu?”

“Chết vì tự sát.”

Đáy lòng Doanh Phong âm thầm cả kinh.

“Trên thực tế, hàng năm đều có khế tử vì thua mà buông tha cho sinh mệnh, trường học không muốn bi kịch mỗi năm tái diễn, trong lần động viên trước kỳ thức tỉnh năm nay, tư tưởng chính cũng nhu hòa đi nhiều, ngay cả quan hệ đích thực giữa khế chủ và khế tử, cũng được tận lực làm mờ nhạt.”

“Quan hệ đích thực?”

“Cái gọi là nghi thức trưởng thành, kỳ thật chính là quá trình tuyển chọn mạnh được yếu thua, người thất bại sẽ bị cướp đoạt hết thảy quyền lợi, mà quyền kiểm soát của khế chủ đối với khế tử lại khá tàn khốc, là từ tâm lý đến sinh lý, chi phối tuyệt đối theo mọi nghĩa.”

“Vì sao cô nói những lời này với em?”

“Tôi làm việc ở đây hơn ba mươi năm, tiếp xúc hơn một ngàn thiếu niên, có người thấy phụ thuộc cũng

chẳng sao cả, cho dù trở thành khế tử cũng có thể có một cuộc sống hài lòng, có người trời sinh chính là kẻ chi phối, cũng chỉ có thể trở thành kẻ chi phối, tôi rất rõ ràng loại tính cách nào sẽ hủy diệt bản thân, mà điều tôi có thể làm chỉ là tận lực ngăn cản chuyện này phát sinh."

Doanh Phong rũ mắt trầm mặc một lát, "Em hiểu ý cô, cô muốn nói, em chỉ có một lựa chọn, hoặc là thắng, hoặc là chết."

Dao Đài không nói gì, xem như ngầm thừa nhận lời cậu.

Cậu ngước mắt lên, "Cám ơn bác sĩ Dao nhắc nhở, em sẽ nhớ kỹ trong lòng."

Dao Đài gật gật đầu, đưa mắt nhìn cậu bé đi xa được vài bước, lại dừng rồi quay đầu lại.

"Lực lượng của khế chủ, có thật sự khoa trương như cô nói không?"

Dao Đài biểu tình nghiêm túc, "Tôi không hề nói câu nào khoa trương."

3. Quyển 1 - Chương 3: Khai Dương*

**Khai Dương (Mizar) là tên ngôi sao thứ sáu trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2.*

Buổi nói chuyện của Dao Đài làm dấy lên làn sóng yêu đương trong học viện Bích Không, những thiếu niên sắp tiến vào Kỳ thức tỉnh cũng bắt đầu tích cực tìm kiếm phối ngẫu tương lai của mình, trong sân trường bất cứ lúc nào cũng có thể thấy những đôi tình nhân có đôi có cặp.

Đây là mùa đẹp nhất trong năm để yêu đương ở Thiên Túc tinh, nhìn những thiếu niên mới biết yêu hơi ngượng ngùng khanh khanh ta ta, ngay cả nhóm nhân viên công tác trong học viện cũng không tránh khỏi quay trở lại những ngày tháng ngây thơ trong ký ức.

Có điều không phải đoạn hồi ức nào cũng tốt đẹp, hiệu trưởng chính là một trong những trường hợp không tốt đẹp đó.

"Cứ vào thời điểm này mỗi năm, trạng thái tinh thần của ngài đều khiến người ta lo lắng," Dao Đài âu lo nhìn tờ báo cáo trong tay, đó là kết quả khi hiệu trưởng đến phòng chăm sóc sức khỏe lấy thuốc, bị cô đẩy lên máy kiểm tra sức khoẻ mà có.

Hiệu trưởng có chút bất đắc dĩ day day huyệt thái dương, "Ta chỉ là tới tìm cô lấy chút thuốc thôi, kết quả kiểm tra này dù sao đều đã đoán trước được, kiểm tra thêm nữa cũng chẳng có gì mới, hà tất phải vậy chứ?"

"Tôi là bác sĩ chăm sóc sức khoẻ ở đây, tôi có nghĩa vụ hiểu rõ tình trạng tinh thần của mỗi người trong học viện," Dao Đài cường thế nói, không hề vì đối phương là hiệu trưởng mà thoái nhượng, "Đánh giá tinh thần của ngài hiện tại đã đến cấp bậc nguy hiểm…"

"Lại còn đã nguy hiểm được hơn trăm năm rồi, quả thực mỗi một giây đều có khuynh hướng tự sát," hiệu trưởng một câu đem lời Dao Đài sắp nói chặn lại, "Nhưng dù sao ta đến giờ vẫn còn hảo hảo sống, hơn nữa cũng chưa nghĩ tới chuyện buông tha."

"Ngài…"

Hiệu trưởng cười khổ, "Nếu y học không thể chữa khỏi ta, ít nhất cho ta chút thuốc để thuyên giảm đi."

Dao Đài chán nản mãi một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, từ trong tủ thuốc lấy ra thuốc hiệu trưởng thường dùng —— phần lớn là thuốc viên an thần trị khó ngủ. Ba mươi năm nay không biết ông đã cầm đi bao nhiêu lọ thuốc như vậy từ cô, người đàn ông tinh thần bị đánh giá ở mức nguy hiểm cao này vượt qua dự đoán của mọi người sống thêm hơn một trăm năm, nhưng chỉ có Dao Đài mới biết ông dựa vào cái gì mà gian nan sống sót.

"Liều dùng của ngài gần đây hình như giảm bớt?" Dao Đài đối chiếu bản ghi chép cũ, mơ hồ có chút vui sướng phát hiện.

"Ừ, đó là bởi vì thời gian ngủ ta cần ngày càng ít*." hiệu trưởng thành thực báo cáo.

**Có ai không hiểu chỗ này không, càng già thì thời gian ngủ cần thiết càng ngắn.*

Một tia vui sướng vừa mới dấy lên nháy mắt bị dội tắt, Dao Đài đen mặt đem mấy lọ thuốc lớn giao cho ông, "Có thể không uống thì tận lực kiêng, ngài cũng biết mấy thứ này gây thương tổn đến tinh thần không phải lớn bình thường."

Đối với cảnh cáo của cô, hiệu trưởng lại biểu hiện thực nhẹ nhàng, "Đương nhiên, ta đã rất kiềm chế rồi đó."

"Báo cáo tinh thần của ngài ở mức rất nguy hiểm, tôi còn phải chuẩn bị báo cáo lên Trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh."

"Làm đi, nhưng đừng quên nói với họ khả năng tự kiềm chế của ta có biểu hiện tốt đó," hiệu trưởng cười cười, có điều nụ cười kia mang vẻ chua xót, "Chỗ như cái trung tâm đó, cả đời ta cũng không muốn đến nữa."

Dao Đài ngồi xuống, nhập kết quả kiểm tra và liều lượng thuốc đã đưa hôm nay cho hiệu trưởng vào hồ sơ bệnh án, hiệu trưởng tùy tay cầm lấy cái máy tính bảng trên bàn cô giết thời gian.

"Đó là hồ sơ của học sinh lớp mười," Dao Đài đầu cũng không ngẩng nói, "Một phần thôi, là của những đối tượng cần theo dõi năm nay tôi sàng lọc ra."

Hiệu trưởng dùng tay lướt trên màn hình, cho đến khi lật đến một trang thì bỗng dừng lại, nhìn gương mặt trên ảnh chụp hơi sững sờ.

"Cậu ấy tên Doanh Phong, là trường hợp nặng nhất trong những em cần lưu ý," Dao Đài chẳng biết từ lúc nào đã đứng cạnh hiệu trưởng, hiển nhiên cũng thấy được trang hiệu trưởng đang xem, "Chỉ nhìn ánh mắt cậu ấy, cũng biết cậu ấy không chấp nhận hạ mình, nếu cậu ấy trở thành khế tử, hậu quả rất khó tưởng tượng."

Hiệu trưởng không nói một lời lướt qua một trang khác, thiếu niên trong hình đối màn ảnh cười đến thanh xuân dào dạt, ngay cả trên màn hình phẳng lặng dường như cũng không che giấu được vẻ tự tin và đường hoàng của cậu.

"Đó là Lăng Tiêu, cũng chẳng phải đèn cạn dầu, tính cách khoa trương lại hiếu thắng, người như vậy cũng rất khó chấp nhận vận mệnh thất bại. Cũng may cậu ấy và Doanh Phong thực lực đều rất mạnh, là những người nổi bật trong lứa này, người bình thường rất khó thắng họ trong nghi thức trưởng thành, trừ phi…"

Dao Đài không nói thêm gì nữa, hiệu trưởng cũng không truy vấn, thả máy tính bảng lại chỗ cũ, "Năm nay lại phải vất vả cô."

Dao Đài lắc đầu, định nói không có gì vất vả, nhưng lại nghĩ đến một chuyện khác, "Tiết học sinh lý tiếp theo, tôi muốn mang học sinh đi thăm căn cứ."

"Hả?" Hiệu trưởng rất ngoài ý muốn, "Vì cái gì?"

"Tôi cảm thấy phải để cho học sinh biết mình từ đâu tới, đối với việc đề cao nhận thức bản thân họ có trợ giúp rất lớn."

Hiệu trưởng trầm ngâm một chút, "Đề nghị này rất tốt, ta biết cô có quen biết với người bên căn cứ, chuyện này cứ giao cho cô thu xếp nhé."

Dao Đài gật đầu nhận lời.

***

"Này! Các cậu nghe chưa, bên ngoài đồn là tiết sinh lý sau học viện sẽ an bài chúng ta đến căn cứ… Đi thăm…"

Lăng Tiêu cửa cũng không thèm gõ tùy tiện xông vào ký túc xá của người ta, nửa sau câu càng nói càng

cứng ngắc, cơ hồ chỉ nói hết câu theo quán tính.

Trong phạm vi tầm nhìn, đồng đảng số một —— Lam Thịnh, và đồng đảng số hai —— Bình Tông, đang ngồi trên giường, thân mật ôm dính một chỗ, đang, hôn, môi.

"Xin lỗi, " Lăng Tiêu đờ người ra, ngốc ngốc phun ra hai chữ, lùi về sau từng bước, đóng cửa lại, đại não trống rỗng mất một lúc mới bắt đầu xử lý lượng tin tức phức tạp vừa nãy.

"Mẹ nó!" Lăng Tiêu kịp phản ứng từ trong khiếp sợ lần nữa mạnh mẽ đá văng cửa, "Chuyện gì đây!"

Hai người trong tầm mắt đã tách ra, Lam Thịnh thoải mái ngồi ở chỗ cũ, Bình Tông lại đỏ mặt, hơi hơi quay đầu đi không dám nhìn thẳng vào cậu.

"Chính là chuyện mà cậu đang thấy đó," Lam Thịnh ngả ngớn quàng tay ôm vai người bên cạnh, "Chúng tớ đang kết giao."

"Các cậu, các cậu…" Lăng Tiêu như gặp phải sấm sét giữa trời quang, "Từ khi nào?"

Nằm ngoài dự liệu của cậu, Lam Thịnh lại có thể xòe mấy đầu ngón tay ra tính, "Để tớ suy nghĩ, một, hai, ba… Đại khái là ba năm trước á."

Ba năm trước…

Lăng Tiêu tự giác lăn vào góc phòng vẽ vòng, Lam Thịnh ghét bỏ liếc mắt nhìn cậu, Bình Tông thấy bộ dạng cậu như thế chỉ cảm thấy buồn cười, cũng bất chấp thẹn thùng, đứng dậy lôi kéo cậu.

"Đừng có động đến tớ, giờ tớ đang rất đau lòng, làm sao tớ chấp nhận được cơ hữu *(bạn cùng giới tính)* bao nhiêu năm qua tự dưng biến thành cơ hữu *(bạn gay)* thật, còn giấu diếm tớ những ba năm. Tớ thế mà bất tri bất giác bị làm bóng đèn ba năm, các cậu có quan tâm tới cảm nhận của tớ đâu chứ…"

Lăng Tiêu cứ lải nhải, Lam Thịnh dùng ngón út đào đào lỗ tai, "Cũng chính vì Bình Tông luôn bận tâm đến cảm nhận của cậu, mới luôn không cho tớ nói, còn không phải là vì sợ thương tổn trái tim pha lê của cậu sao?"

"Được rồi," Bình Tông nén giận, "Cậu ấy đã như vậy, anh đừng có kích thích cậu ấy nữa."

Cậu dùng sức kéo Lăng Tiêu từ trên mặt đất dậy, "Chuyện này chủ yếu là lỗi của tớ, ngại nói cho cậu, lại sợ cậu trước mặt bọn tớ xấu hổ, cho nên mới bảo Lam Thịnh giấu không nói ra."

Dù cậu nói thế, Lăng Tiêu vẫn ủ rũ cúi đầu cao hứng không nổi.

“Coi đi, biết chắc là cậu sẽ bày cái mặt như quỷ này ra, cậu bảo tụi này làm sao dám cho cậu biết?” Lam Thịnh móc máy.

“Mấy cậu nói sớm chút thì tớ đâu có như thế!” Lăng Tiêu oán trách.

“Ai tin a?”

“Cậu không phải bạn tốt!”

“Cậu cái đồ phản ứng chậm chạp!”

“Đồ thấy sắc quên nghĩa!”

“Đồ con rùa!”

Bình Tông nghe hai người bọn họ lại bắt đầu tinh thần mười phần cãi lộn, thầm nhẹ nhàng thở ra, đây mới là bộ dáng bình thường Lăng Tiêu nên có.

“Được rồi đừng quậy nữa.” Lăng Tiêu hai tay dùng sức vỗ vỗ mặt mình, giống như muốn đập cho bản thân tỉnh mộng, “Tuy nhất thời không dễ tiếp thu… Sau này các cậu định thế nào?”

Lam Thịnh luôn luôn cợt nhả đột nhiên như biến thành người khác, nghiêm mặt nói, “Cậu cũng nghe lời bác sĩ Dao nói rồi đó, tớ và Bình Tông đã quyết định sau khi tiến vào Kỳ thức tỉnh liền cử hành nghi thức trưởng thành, chính thức kết làm bầu bạn.”

Khi cậu nói lời này thái độ rất nghiêm túc và trang trọng, thành thục không hề giống một thiếu niên.

Bình Tông lén lút đưa tay cho cậu, hai người mười ngón gắt gao đan xen, tất cả đều lọt vào mắt Lăng Tiêu.

“Vậy thật sự tớ phải chúc mừng các cậu trước…” Lăng Tiêu thoáng vẻ cô đơn, “Nhưng mà hai người các cậu ai làm khế chủ?”

Lam Thịnh cầm tay đối phương, nắm thật chặt, “Dựa vào bản lĩnh thôi.”

Bình Tông mỉm cười, không tỏ thái độ.

“Sau khi nghi thức trưởng thành chấm dứt, các cậu chẳng phải định học lên sao? Bỏ lại một mình tớ…”

"Nói tới chuyện này," Bình Tông thân thiết mở miệng, "Lăng Tiêu cậu cũng nên lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của mình đi, sau khi bác sĩ Dao chuẩn bị động viên, trong khóa không ít người đều xác định quan hệ yêu đương rồi, lượng độc thân càng ngày càng ít."

"Tớ biết rồi," Lăng Tiêu buồn rầu cào cào đầu, "Nhưng này đâu phải nói tìm là tìm được, dù sao cũng phải có một đối tượng vừa ý trước đã chứ?"

"Doanh Phong thì sao? Chả phải lần trước cậu nói thu tên đó làm khế tử sao?" Lam Thịnh đột nhiên xen mồm.

"Giỡn hoài," Bình Tông gõ gõ cậu ta, "Lăng Tiêu nói đó là do giận thôi."

"Vậy sao? Tớ còn tưởng cậu có ý với cậu ta chớ," Lam Thịnh nhún nhún vai, "Gần đây Trục Nguyệt rất chủ động theo đuổi Doanh Phong nha, cứ như sợ người ta không biết ấy."

"Trục Nguyệt?" Lăng Tiêu sửng sốt, "Cái tên chẳng đánh nổi ai đó?"

"Đúng vậy, tớ thật nghi ngờ, người Thiên Túc làm sao lại có một tên ngoại tộc yếu ớt đến vậy, quả thực làm mất mặt tộc đàn chúng ta. Bằng thực lực của hắn, nhất định là làm khế tử cho người ta."

"Làm khế tử của Doanh Phong có gì không tốt đâu, cậu ấy mạnh như vậy, phóng mắt tìm cả lứa chúng mình cũng không có mấy ai qua được cậu ta trong nghi thức trưởng thành đi." Bình Tông nói.

"Cũng chưa chắc, không khéo sẽ có người lớp trên đánh chủ ý lên cậu ta, em quên rồi hả, bác sĩ Dao nói, khế chủ sẽ được cộng thêm năng lực của khế tử, chỉ nhiêu đó thôi cũng đủ cho mấy đứa ngu không sợ chết rục rịch."

Hai người họ nghị luận một chữ cũng không lọt khỏi tai Lăng Tiêu, một cỗ cảm xúc tên là buồn bực bắt đầu khuấy động trong ngực cậu, hận không thể chưa từng nghe mấy chuyện vừa rồi, nhưng lỡ nghe rồi, lại không có cách nào không để ý.

"À phải," Lam Thịnh lúc này mới nhớ ra, "Vừa rồi lúc vào cậu nói cái gì? Đi thăm căn cứ? Thật sao?"

***

Cái từ 'căn cứ' trở thành từ có tần suất được lặp lại nhiều nhất từ miệng học sinh lớp mười mấy ngày kế tiếp, đối với những thiếu niên này mà nói, căn cứ vừa quen thuộc, lại tràn ngập cảm giác thần bí. Đó là nơi họ ngủ say và thức dậy, mỗi một người Thiên Túc, sự vật đầu tiên trong đời họ thấy khi mở mắt ra, chính là nóc của lồng năng lượng trong căn cứ.

Nhưng sau khi trải qua đợt kiểm tra sức khoẻ ngắn rồi đi đăng ký *(giống như mình khai sinh ấy)*, những

người mới tỉnh đó được tùy cơ phân vào những học viện sơ cấp, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, căn cứ trong trí nhớ họ, bất quá chỉ như phù dung sớm nở tối tàn.

Tin tức có thể trở về thăm căn cứ làm học sinh lớp mười rất phấn khởi, họ đều nóng lòng chờ đợi tiết học sức khỏe sinh lý kế tiếp.

Lăng Tiêu nhập mệnh lệnh vào cổng cá nhân, truy cập mạng Thiên Nguyên.

Mạng Thiên Nguyên là mạng lưới công cộng của Thiên Túc, người thiết kế ban đầu đưa ra ý tưởng mạng lưới ba chiều, cũng thành công lập ra mô hình không gian ba chiều của cộng đồng ảo, sáng tạo ra nền tảng của mạng thực tiễn, đây đã là chuyện hơn năm trăm năm trước.

Đáng tiếc kế hoạch chưa hoàn thành thì ông đã mất sớm, vài thập niên sau, mới có người kế thừa chí nguyện của ông, đem mạng lưới ba chiều tiến thêm một bước hoàn thiện, cũng thành công phổ biến rộng rãi.

Người kế thừa thứ ba đã sáng tạo ra kỳ tích trong lịch sử mạng, ông phát minh ra thiết bị truyền tải dị thứ nguyên*, giúp một vật thể thật có thể chuyển hóa giữa thực và ảo, lập nên thời đại huy hoàng của mạng lưới ba chiều.

**Dị thứ nguyên, còn gọi là Extra-dimension, là chiều không gian khác (ngoài không gian ba chiều), bạn có thể thấy khái niệm này trong thuyết Big Bang.*

Ngày nay, lấy cộng đồng ban đầu làm trung tâm, mạng Thiên Nguyên đã mở rộng khắp các lãnh thổ quốc gia, mỗi ngành mỗi nghề đều có một không gian trong đó, nghiễm nhiên trở thành không gian sầm uất tồn tại song song với thế giới thực, hoàn thành giấc mộng của thế hệ đầu tiên khi đặt tên cho nó —— Thiên Nguyên, kỷ nguyên mới của Thiên Túc tinh.

Thân phận thiếu niên của Lăng Tiêu đồng nghĩa phạm vi hoạt động của cậu trên mạng Thiên Nguyên đã bị hệ thống phân cấp của mạng lưới hạn chế, không thể truy cập vào 80% khu vực chỉ giới hạn cho người trưởng thành. Cũng may có vài đặc khu được kiến thiết rất phồn hoa cho phép thiếu niên xuất nhập, đã hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu của trẻ vị thành niên.

Ngoại trừ cổng cá nhân, mỗi người Thiên Túc sau khi tỉnh dậy còn có thể có một tấm thẻ từ, thẻ này có rất nhiều công dụng, một trong số đó chính là quẹt thẻ chi tiêu.

Một thiếu niên mỗi tháng đều có một khoản sinh hoạt phí được nạp vào thẻ, số tiền đủ để họ chi dùng trong cả tháng. Khoản chi phí này khi họ hoàn thành nghi thức trưởng thành, vào bồi dưỡng ở trường cao đẳng sẽ tăng lên, cho đến khi tốt nghiệp đi làm và có thu nhập mới thôi. Khi đó họ mới bắt đầu nộp tiền thuế giáo dục, như những người đi trước đã dưỡng dục họ, dưỡng dục Thiên Túc đời tiếp theo.

Lăng Tiêu vào siêu thị quét thẻ mua một ít vật dụng hàng ngày, mua xong đồ mình cần, Lăng Tiêu không có gì làm đi lang thang dạo trong khu mua sắm, bị bảng hiệu một cửa hàng đề là 'Cái gì cũng bán' hấp dẫn tầm mắt.

“Cậu bán cái gì trong này?” Cậu đi vào tiệm, lại phát hiện bên trong ngoại trừ một thiếu niên, thì chẳng có hàng hoá gì.

Thiếu niên cười hì hì chỉ chỉ tấm biển trên đầu, “Cái gì cũng bán.”

Lăng Tiêu không tin trên dưới đánh giá cậu một phen, “Cậu là học sinh làm công ở đây hả?”

“Không, tôi là chủ tiệm này.”

“Chủ?” Lăng Tiêu hết sức kinh ngạc, “Nhưng cậu thoạt nhìn y chang tôi mà, chỉ là một thiếu niên.”

“Tôi là thiếu niên không sai, có điều tôi đã là thiếu niên hai mươi hai tuổi rồi.”

Khi Lăng Tiêu còn đang giật mình, một người khác đi vào tiệm.

“Vị bạn học này, cậu cần mua gì?” Ông chủ thấy có khách hàng mới vào cửa, nhiệt tình hỏi.

Doanh Phong vừa vào liền thấy người không muốn thấy, vừa xoay người định đi, Lăng Tiêu cũng vì một câu nói của ông chủ mà phát hiện ra cậu.

“Cậu tới làm gì?” Lăng Tiêu chẳng chút khách khí hỏi.

Có thể là do đang ở trên mạng, Doanh Phong không lạnh lùng như ngày thường, hiếm thấy trả lời một câu, “Tôi vì cái gì không thể tới?”

“Vào cửa chính là khách, đương nhiên ai cũng có thể,” Chủ tiệm cười dẫn Doanh Phong vào trong, “Cần gì thì cứ chỉ.”

“Nhưng mà chỗ này của anh đâu có cái gì, ” Những lời này của Lăng Tiêu là nói với chủ tiệm.

“Chỉ cần là thứ cậu nói ra được, thì tôi có tự tin bán được.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ, cổng game mới nhất trên thị trường, tiêu bản sinh vật ngoài hành tinh, các loại chữ ký của minh tinh, để tôi nghĩ coi thiếu niên tuổi của cậu thích nhất cái gì… A, đúng rồi,” cậu ta tận lực thấp giọng, “Cho dù là đĩa phim nóng của người lớn, tôi cũng có thể trộm được nga.”

Lăng Tiêu cảm thấy thật , thình lình nghe Doanh Phong hỏi một câu, "Anh không phải học sinh cùng học viện với chúng tôi sao?"

"Cái gì?" Lăng Tiêu mở to hai mắt nhìn, "Cái người thiếu niên hai mươi hai tuổi này là học sinh trong học viện chúng ta?"

"Anh ta là Chẩm Hạc, vậy mà cậu cũng không biết." Doanh Phong khinh thường.

Cái tên như sấm bên tai vừa mới vang lên, cuối cùng cũng mở ra một khe hở trong trí nhớ Lăng Tiêu —— danh nhân học viện Bích Không không ai không biết không người không hiểu, thiếu niên hai mươi hai tuổi vẫn chưa trưởng thành, cũng chính là niên khóa cao nhất trong Bích Không học viện.

Chẩm Hạc tuy rằng thanh danh hiển hách, nhưng thái độ làm người xuất quỷ nhập thần, rất nhiều học sinh chỉ nghe qua đại danh của cậu, nhưng từng thấy bản thân của cậu, cũng khó trách Lăng Tiêu không nhận ra.

Chẩm Hạc một chút cũng không để ý bị nhận ra, "Tôi biết các cậu là đàn em trong Bích Không, Lăng Tiêu, Doanh Phong, tôi nói không sai chứ?"

"Khỉ thật," nghe được tên mình từ miệng đối phương, Lăng Tiêu rất kinh ngạc, "Vậy mà anh cũng biết?"

"Đương nhiên, " Chẩm Hạc trong nháy mắt thay đổi một loại khí chất, không còn là chủ tiệm ân cần nhiệt tình, mà mang vài phần bộ dạng bất cần đời, "Tôi cái gì cũng bán, trong đó đương nhiên bao gồm cả tin tức. Là một nhân viên tình báo, thì luôn phải biết nhiều hơn người khác một chút."

"Đáng tiếc tôi đối với mấy thứ anh bán không có hứng thú, " Doanh Phong nói xong câu này, xoay người muốn đi, Lăng Tiêu thấy vậy vội vàng tiếp theo một câu, "Tôi cũng không có hứng thú."

"Tôi nhớ hai người các cậu đều là lớp mười đúng không?" Chẩm Hạc một câu đã thành công ngăn bước hai người sắp rời đi, "Nghe nói hai ngày nữa học sinh lớp mười sẽ được đi thăm căn cứ."

"Đúng vậy, chuyện này toàn bộ học viện đều biết, anh biết cũng chẳng có gì lạ."

"Vậy không bằng để tôi bán chút tin tức có lẽ sẽ làm các cậu cảm thấy hứng thú đi, ví dụ như, bí mật trong căn cứ."

"Bí mật?"

"Bí mật liên quan đến cách tìm kiếm bạn lữ kiếp trước."

4. Quyển 1 - Chương 4: Thái Vi*

Thái Vi: Hay Thái Vi viên, là một trong Tam viên (Tử Vi viên, Thái Vi viên, Thiên Thị viên), nhóm sao trong thiên văn cổ Trung Quốc, phân bố xung quanh cực bắc và chòm sao Bắc Đẩu. Chúng được nhìn thấy quanh năm từ các vĩ độ trung bình của bán cầu Bắc. Thái Vi Viên gồm 20 chòm sao (không liệt kê ở đây vì quá dài). Người Trung Hoa cổ dùng triết học để luận giải thiên văn, theo ý nghĩa trong Kinh dịch, Thái Vi viên là chỗ Thượng đế thiết triều. (Nguồn: Tổng hợp)

Lăng Tiêu kỳ thật cũng không quá chấp nhất đối với bầu bạn kiếp trước của mình, nhưng lời Chẩm Hạc không thể nghi ngờ khiến cho Doanh Phong chú ý, thấy cậu ta đi rồi quay lại, cậu cũng giả bộ như có hứng thú ở lại nghe.

"Trong căn cứ có giấu bí mật cách thức tìm kiếm bạn lữ kiếp trước? Anh chắc chứ?" Người hỏi là Doanh Phong.

"Không, tôi không chắc." Chẩm Hạc không chút chột dạ nói, "Tôi cũng chỉ nghe đồn, không cam đoan tin đồn này là sự thật."

"Ngay cả tin tức cũng không xác định có phải thật hay không, anh vầy còn không phải gian thương sao?" Lăng Tiêu cướp lời nói.

"Có phải gian thương hay không, còn phải xem nhu cầu của đối tượng giao dịch, có lẽ có người cảm thấy tin tức này không đáng giá một đồng, nhưng nhất định có người nguyện ý dùng rất nhiều tiền để mua, chỉ vì một phần nhỏ bé xác suất mà đánh cuộc."

"Tôi không tin, ai mà mua một tin tình báo mà ngay cả độ chân thật cũng không bảo đảm, người đó đầu óc nhất định có vấn đề."

"Nói giá đi." Doanh Phong thẳng thắn tỏ thái độ.

Lăng Tiêu không thể tin vào tai mình, "Cậu muốn mua?"

Chẩm Hạc so với cậu càng thẳng thắn hơn, trực tiếp giơ năm ngón tay.

"Mắc quá vậy?" Cảm nhận của Lăng Tiêu lúc này là hai chữ 'gian thương' không đủ để hình dung Chẩm Hạc, giá cả anh ta nói ước chừng bằng hai tháng sinh hoạt phí của họ.

"Đây là nể tình các cậu là thiếu niên, lại là bạn học tôi mới ra giá hữu nghị, chứ nếu như là người ngoài đến mua, thì hơn cái giá này xa thiệt là xa."

Lăng Tiêu còn muốn nói gì đó, đảo mắt lại thấy Doanh Phong thế nhưng đã lấy thẻ từ ra.

"Tôi thích buôn bán với người sảng khoái như cậu." Chẩm Hạc đang định vươn tay lấy, bỗng bị người không không ngăn lại.

"Chờ một chút!" Lăng Tiêu chặn lại hai người, đôi bên đang giao dịch đồng thời nhìn cậu.

"Cậu thật sự muốn mua?" Lăng Tiêu hỏi Doanh Phong.

"Mắc mớ gì tới cậu?" Doanh Phong hỏi lại.

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ đến số tiền còn dư, cắn răng một cái, "Tôi cũng muốn gia nhập, tôi muốn mua chung với cậu."

Doanh Phong lại bất vi sở động với đề nghị của cậu, "Nếu cậu muốn biết, tự đi mà mua." Nói xong lại muốn đưa tấm thẻ trong tay qua.

Lúc này Lăng Tiêu cư nhiên túm cổ tay cậu, "Đề nghị này đối với cậu cũng có lợi không phải sao? Ít nhất có thể tiết kiệm cho cậu một nửa tiền."

Doanh Phong nhìn nhìn Lăng Tiêu, lại nhìn nhìn Chẩm Hạc, Chẩm Hạc thõng tay, "Tôi không sao cả a, dù sao tôi chỉ nói một lần, các cậu một người nghe hay là hai người nghe, đối với tôi chẳng có gì khác nhau."

Nếu anh ta đã nói vậy, Doanh Phong cũng thỏa hiệp, "Được."

Lúc quét thẻ Lăng Tiêu trộm liếc nhìn tài khoản của Doanh Phong, người này cư nhiên để dành nhiều tiền như vậy, khó trách trước khi giao dịch mắt cũng không thèm chớp. So sánh ra, trên cơ bản không hề để dành tiền Lăng Tiêu, còn chưa nghĩ ra sau quyết định trong một phút xúc động, mình làm sao vượt qua đoạn ngày tháng không tiền dài dằng dặc trước mắt.

"Giờ anh có thể nói rồi." Lăng Tiêu nhịn đau nhìn số tiền còn trong thẻ biến thành hàng đơn vị, thầm nghĩ lỡ mà tin tình báo không chính xác, mình nhất định sẽ quay lại phá nát cái tiệm này.

"Đương nhiên, " Chẩm Hạc chơi đùa chiếc nhẫn trên tay, "Tất cả những điều này là do nhà nghiên cứu Thái Ân – chủ tịch tiền nhiệm của căn cứ khởi xướng. Tuy thân là nhân viên quản lý cấp cao của căn cứ, muốn biết thân phận của một linh hồn sau khi chuyểnkiếp là chuyện rất dễ dàng, nhưng điều này bị pháp luật cấm."

"Vì sao?" Lăng Tiêu không nhịn được chen mồm.

“Vì để giữ gìn sự ổn định chế độ phối ngẫu của Thiên Túc, nghe tiếp phần sau thì cậu sẽ hiểu.”

Chẩm Hạc thu xếp lại lời nói bị Lăng Tiêu cắt đứt, một lần nữa tiếp tục, “Nhà nghiên cứu tên Thái Ân này là thiên tài của giới khoa học, phát minh nổi tiếng nhất của ông, là một loại dược phẩm hóa học giúp đề cao năng lực tác chiến đến cực đại trong một khoảng thời gian ngắn, trong quân đội, nó được mệnh danh là ”Đốt tẫn“.”

“Chính là loại thuốc cấm chỉ giới hạn cho quân đội sử dụng đó?” Đại danh của ‘đốt tẫn’ ngay cả Lăng Tiêu cũng nghe thấy.

“Đúng vậy. Cuộc đời Thái Ân phát minh trọng đại vô số, ‘đốt tẫn’, bất quá là một trongnhững tác phẩm được quảng đại quần chúng biết đến mà thôi. Sở dĩ ông có những thành tựu trác tuyệt như vậy, năng lực xuất chúng là một phương diện, sống lâu là một phương diện khác. Lần cuối cùng ông lộ diện trước công chúng, đã là trưởng thành bốn trăm ba mươi sáu tuổi, dù là giữa người Thiên Túc, số tuổi này cũng tính là trường thọ.”

“Hơn bốn trăm năm a…” Lăng Tiêu cảm khái, sống lâu như vậy thật không biết có tư vị gì.

“Nhưng trường thọ cũng có mặt trái của trường thọ, sống càng lâu, nghĩa là cần đối mặt càng nhiều từ biệt. Thái Ân tuổi già, tận mắt chứng kiến từng người từng người bạn thân rời đi. Tuy cái nhìn của người Thiên Túc với tử vong rất thoáng, nhưng khi người khế tửmà ông yêu dấu cuối cùng ngủ say, ông đã không tránh được bước lên con đường tà đạo.”

“Đường tà đạo?”

“Ông lợi dụng chức vụ khóa linh hồn khế tử, đợi khi đối phương chuyển kiếp tỉnh dậy, bắt cóc thiếu niên đối với kiếp trước hoàn toàn không biết chút gì kia, bí mật nhốt lại.”

Lăng Tiêu cả kinh, “Nhưng bác sĩ Dao từng nói, một linh hồn ở mỗi một kiếp chỉ có một lần cơ hội tiến hành nghi thức trưởng thành, dù cho một nửa kia qua đời, cũng không thể tiếp tục kết bạn lữ với người khác.”

“Cậu nói một chút cũng không sai, cho nên Thái Ân và khế tử chuyển thế của ông, cũng hình thành một loại cục diện bế tắc —— ông không có được đối phương, cũng không cho phép bất luận kẻ nào có được y, người đó liền bị buộc phải duy trì bộ dáng thiếu niên, không thể phát dục, không thể trưởng thành. Giờ thì cậu đã biết vì sao pháp luật cần nghiêm lệnh cấm truy tung hướng đi của linh hồn chuyển thế rồi chứ.”

Lăng Tiêu nhíu mày thật sâu.

“Bản thân Thái Ân đương nhiên còn quan tâm vấn đề này hơn cậu, cho nên, trước khihành vi của ông còn chưa bại lộ, một mực âm thầm nghiên cứu phương pháp giải trừ quan hệ phối ngẫu vốn có. Chỉ tiếc, nghiên cứu của ông sau đó không lâu liền dừng bướcvì phản bội của chính học trò mình, thiếu niên đó đào thoát được dưới sự trợ giúp của đối phương *(ý là người học trò đó)*, sau đó cũng tố giác mọi hành động của

Thái Ân đến quân đội, chân tướng sự tình cũng bởi vì vậy mà lưu danh hậu thế."

"Thế sau đó thì sao?" Lăng Tiêu nghe chuyện đến mê mẩn, nghiêm túc hỏi.

"Ngay lúc quân đội công khai bắt ông, ông tiêm cho chính mình 'đốt tẫn' đã được cải tiến,hiệu quả cao hơn bản cũ gấp hai mươi lần, đơn thương độc mã đột phá vòng vây của quân đoàn, một lần nữa bắt đi thiếu niên vô tội kia, từ đó về sau tung tích không rõ, đến nay vẫn còn đang đào vong."

Chẩm Hạc khinh miêu đạm tả nói mấy câu, đủ để kéo trái tim Lăng Tiêu trở lại chỗ cũ sau hồi kinh tâm động phách, chỉ hận chính mình không tỉnh sớm vài năm, không thể tận mắt nhìn thấy gió nổi mây vần năm đó.

Cậu còn đang thút thít, chợt nghe Doanh Phong hỏi, "Thái Ân sở dĩ có thể tìm kiếm khế tửkiếp trước của mình, là lợi dụng chức quyền, tin tức này đối với tôi mà nói, không chút giá trị."

Chẩm Hạc một bộ biểu tình ta biết ngay ngươi sẽ nói thế, "Thái Ân bằng cách đó tìm được khế tử kiếp trước của mình không sai, nhưng trong quá trình ông nghiên cứu làm thế nào giải trừ quan hệ, vô tình phát hiện phương pháp phân biệt hai người đời trước có phải có tình duyên hay không, mà phương pháp đó, tương truyền được ghi trong máy tính tư nhân của ông."

"Tôi làm sao mới có thể tìm được bộ máy tính đó?"

"Cái máy đó, đến nay vẫn còn đặt trong phòng thí nghiệm của ông, mà cái phòng thí nghiệm đó thì nằm đâu đấy trong căn cứ."

"Chỗ nào cơ?" Lăng Tiêu cảm thấy cái kiểu nói này cũng quá không rõ ràng đi.

Chẩm Hạc biến ra một thiết bị nhỏ xíu trong không khí, ngón trỏ và ngón cái phóng đại một cái, nó liền mở rộng thành một tấm bản đồ.

"Đây là bản vẽ mặt bằng căn cứ, chắc chắn các cậu dùng được, riêng giá trị một tấm bản đồ này thôi đã vượt qua phí tổn các cậu trả tiền mua tin rồi, ngoài ra, tôi còn hữu nghị tặng thêm cho mấy cậu cái này."

"Đây là cái gì?" Lăng Tiêu thấy anh ta đưa cho Doanh Phong cái gì đó.

"Cứ cho là các cậu tìm thấy máy tính của Thái Ân đi, cũng không có biện pháp tiến vào hệ thống cá nhân của ổng, đây là thiết bị giải mã vạn năng, có thể tự động phá giải mật mãcủa ông ấy. Bất quá nói trước, đây chỉ là cho mượn, chờ các cậu từ căn cứ trở lại, làm ơnnhất định phải nhớ trả lại cho tôi."

***

Tiết học sinh lý thứ hai chờ mong đã lâu rốt cục cũng đến, học sinh lớp mười Bích Không học viện cưỡi xe bay* đến cửa chính căn cứ, lập tức bị cánh cửa hùng vĩ có điêu khắc Linh tự làm chấn động, mà một chữ đơn giản 'Linh'** này, mới đích thực là tên của căn cứ, còn cái từ 'căn cứ' kia bất quá là tục xưng mà thôi.

**QT là 'phi hành khí', tức thiết bị bay. Nhưng không thể để 'máy bay' sẽ gây hiểu lầm, cho phép mình tạm dịch 'xe bay' cho gọn.*

***'Linh' ở đây nghĩa là số 0*

"Linh." Lăng Tiêu giống như đọc diễn cảm đọc lên chữ này, ngay khi đám Lam Thịnh cho rằng cậu ta sắp phát biểu cái cảm nghĩ sâu sắc gì thì chỉ nghe cậu ta nói tiếp, "Tiêu đã từng đến nơi này."*

** Chữ 'Linh' cùng với họ Lăng trong Lăng Tiêu đồng âm, đều đọc là [líng].*

"Ngu xuẩn!" Lam Thịnh đá vào mông cậu ta một cước.

"Làm gì nha?" Lăng Tiêu bị đau xoa mông, "Cậu không biết là cái chữ này rất có duyên với tớ sao?"

"Tớ chỉ cảm thấy cậu rất ngu, " Lam Thịnh một bộ không đành lòng nhìn thẳng "Đừng có bôi nhọ cái họ đó."

Một đám người vây quanh Linh tự tham quan không ngừng, còn có thiệt nhiều học trò cùng chụp ảnh lưu niệm, người hướng dẫn Dao Đài chờ họ chơi xong, mới mở miệng đặt câu hỏi.

"Có ai biết vì sao nơi này được mệnh danh là 'Linh'?"

Nhóm học trò cậu nhìn tớ tớ nhìn cậu, lắc đầu hoàn toàn không biết gì.

Dao Đài nghiêm túc giới thiệu, "Linh là khởi điểm của số dương, cũng là chung điểm*(điểm kết)* của số âm, trên trục số kéo dài vô tận, nó vĩnh viễn chiếm cứ vị trí trung tâm. Đối với người Thiên Túc mà nói, đây là nơi bắt đầu của thức tỉnh, cũng là nơi kết thúc trong trầm tịch *(tĩnh lặng)*, lại càng là điểm trung gian của linh hồn chúng ta.

"Khi chúng ta đi hết cuộc đời của mình, vô luận thân ở nơi nào, linh hồn đều trở về đây,tiến hành đợt nghỉ ngơi ngắn ngủi, tinh lọc, rồi thai nghén thể xác mới, trong giấc ngủ say đi vào kiếp sống mới. Chúng ta hãy nhìn bên kia," Dao Đài chỉ vào tòa kiến trúc cao nhất phía Bắc, "Đó chính là hải đăng của linh hồn chúng ta, là ngọn đèn dẫn đường cho những người Thiên Túc đã mất, nếu nó sụp đổ, linh hồn của chúng ta sẽ lạc lối, cho nên tất cả những người Thiên Túc đều phải gánh vác trách nhiệm thủ hộ hải đăng, tương lai các em cũng vậy."

Các học trò nhìn hải đăng cao ngất xa xa, trong lòng không hẹn mà cùng tràn ngập một lòng trung thành

trang nghiêm.

"Tớ như nghe được có một thanh âm đang kêu gọi tớ." Lăng Tiêu thì thào lẩm bẩm.

"Tớ cũng thế." Ánh mắt Lam Thịnh cũng mất đi tiêu cự, "Tựa như có thứ gì đó đã từng hấp dẫn tớ trong quá khứ."

Lăng Tiêu yên lặng nhìn ra xa một lúc lâu, quay đầu tìm kiếm Doanh Phong đứng cách xa mọi người cũng đang chăm chú nhìn phương xa, biểu tình trên mặt cậu ta vẫn lạnh lùng, nhưng đáy mắt lại có thêm một vẻ nhu hòa không thường thấy.

Doanh Phong mẫn tuệ nhận thấy có người lén nhìn mình, chuyển tầm mắt, mềm mại nơiđáy mắt trong khoảnh khắc tiêu thất, ánh mắt sắc bén giống như thường ngày cùng Lăng Tiêu đối diện.

Lăng Tiêu giống như đứa trẻ làm chuyện sai trái bị bắt quả tang, quay phắt đầu lại, trái tim đập thình thịch.

Qua nửa ngày cậu mới tỉnh táo lại, mình tại sao phải chột dạ né tránh chứ?

Nghĩ đến đây, cậu giận dỗi trừng lại, lại phát hiện lực chú ý của Doanh Phong sớm đã không đặt trên người cậu, hiển nhiên cỗ buồn bực bị nén trong lòng không phát tiết được.

"Cậu thất thần cái gì? Đi a, " Lam Thịnh kéo Lăng Tiêu một phen, cậu mới ý thức được mọi người đều đã tiếp tục di chuyển về phía trước, vội vàng đi nhanh vài bước đuổi theo.

Dao Đài vừa dẫn mọi người đi, vừa giới thiệu về các công trình dọc đường, "Đây là tịnh hóa trì *(hồ tinh lọc)*, mỗi linh hồn sau khi trở về, phải nghỉ ngơi một hồi trong hồ. Theo nhân sĩ tôn giáo, đây là đang tẩy đi tội ác kiếp trước, nhưng trong mắt các nhà khoa học, đây càng giống một nơi thanh trừ *(loại bỏ)* ký ức."

Tầng ngoài tịnh hóa trì là một cái lồng trong suốt, xuyên thấu qua lồng, mọi người có thểnhìn thấy nước hồ xanh lam.

"Riêng tôi lại nghiêng về lý giải, ngoại trừ trí nhớ, nó còn có thể thanh trừ tạp chất trong linh hồn. Linh hồn thành thực thể tồn tại nhiều năm như vậy, không thể nào không tích lũy những cảm xúc tiêu cực, sau khi tắm trong tịnh hóa trì, những tạp chất đó sẽ bị triệt để loại trừ, lần nữa trở về thành một thể linh hồn thuần túy."

"Vậy có phải nếu không vào tịnh hóa trì, trí nhớ của kiếp trước cũng sẽ được giữ lại không thưa cô?" Một nữ sinh hỏi.

"Không tồn tại loại giả thiết này, đây là nơi quy hồn *(những linh hồn trở về)* nhất định phải qua, linh

hồn không thông qua tịnh hóa trì, thì không có cách nào vào điện luân hồi."

Nhóm học sinh gật gật đầu, thì ra là thế.

"Mà nơi đó, là cây linh hồn nơi thai nghén linh hồn, mỗi một linh hồn lúc mới sinh ra, đều bắt nguồn từ nơi này," Dao Đài chỉ một gốc cây đại thụ cao ngút đằng xa nói, "Mỗi trái linh hồn sinh trưởng, đều phải hấp thu tinh hoa của trời đất, chắt lọc linh khí của vạn vật, trải qua suốt một trăm năm thai nghén, mới có thể trưởng thành, đủ thấy linh hồn đối với chúng ta, là một tồn tại trân quý biết bao nhiêu."

Mọi người chăm chú nhìn qua, trên tán cây thật to đến vậy, cũng chỉ có một quả cầu ánh sáng trông như một loại trái cây to bằng nắm tay, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện ra nó ở đó.

"Vì sao chỉ có một linh hồn đang sinh trưởng?"

"Thật lâu trước kia chẳng hề thế này, có lẽ cây linh hồn cho rằng linh hồn trên tinh cầu đã bão hòa chăng," Dao Đài mập mờ giải thích, "Linh hồn gần một ngàn năm mới ra đời đều có tốc độ tăng trưởng thong thả như thế, vô luận nhân viên nghiên cứu cố gắng đến thế nào cũng không thể kích thích quá trình sinh trưởng này, cũng may linh hồn đã có thì không dễ dàng tiêu vong, chúng ta mới không gặp phải nguy cơ về dân số."

Trên đường đi bọn họ đi ngang một công trình kiến trúc, công trình này cũng không thu hút, tường ngoài đen kịt cơ hồ không chút trang trí, bất kể thế nào cũng không thể khơi lên ý muốn tiến vào, phong cách kiến trúc nặng nề đè ép chỉ khiến cho người ta muốn tránh xa.

Lăng Tiêu chẳng hiểu sao lại cảm thấy tòa kiến trúc kia hấp dẫn cậu, không tự giác nhìnthêm vài lần.

"Bác sĩ Dao, nơi đó là đâu?" Thấy Dao Đài không có ý tứ giới thiệu, cậu chủ động mở miệng hỏi.

Dao Đài thở dài, biết vấn đề này rốt cuộc vẫn không thể né tránh, đành phải nói lại chi tiết.

"Đó là Yểm Đường, nguyên bản, là nơi thi hành án tử hình."

5. Quyển 1 - Chương 5: Ngọc Hành

**Ngọc Hành (Alioth) hay Ngọc Hoành/Thiên Hành là tên ngôi sao thứ năm trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2.*

'Tử hình' hai chữ kinh khủng đó thành công làm đám học trò kinh hoàng.

"Nếu một người phạm vào trọng tội, gây ảnh hưởng xấu nghiêm trọng không thể nghịch chuyển đến toàn dân tộc, đoàn phán xét quân sự có quyền phán xử hắn tử hình. Đây là hình phạt cao nhất trong pháp luật của chúng ta, nhưng vì điều kiện phán phạt cũng rất hà khắc, đã rất nhiều năm không ai bị phán xử tử hình, ý tứ của quân đội là, hi vọng không lâu sau hoàn toàn huỷ bỏ án tử hình."

"Vậy tòa nhà đó chẳng phải trở nên phế thải sao?"

"Cũng không hẳn…" Dao Đài khó được do dự, "Kỳ thật nơi này còn có một công dụng khác, chính là an nghỉ. Có lẽ do người Thiên Túc không có cái chết đúng nghĩa, nên mọi người không yêu quý sinh mệnh của mình như những chủng loài khác, hàng năm đều có người chủ động vào đây, yêu cầu được kết thúc sinh mệnh."

Đám học trò đưa mắt nhìn nhau, "Vì cái gì?"

"Vì một nửa khác qua đời, rất nhiều người Thiên Túc mất vợ hay chồng không muốn sống một mình," ánh mắt Dao Đài phức tạp nhìn về phía phòng tử hình, "Họ mê tín cho rằng nếu thời gian tử vong gần nhau, thì có thể cùng tiến vào luân hồi, cùng tỉnh dậy, gặp nhau lần nữa, mến nhau…"

Lăng Tiêu cũng nghe đến nhập thần, "Vậy sự thực thì sao?"

"Sự thật là, linh hồn đi qua tịnh hóa trì, thì ký ức của kiếp trước đều tiêu thất hầu như không còn, dung mạo sau khi luân hồi, tính cách, đều tùy cơ mà thành, từ đầu đến chân đều là một sinh mệnh hoàn toàn mới, cùng kiếp trước hoàn toàn không liên quan. Càng không cần nói đến thời gian ngủ say của mỗi linh hồn không đồng nhất, cho dù tử vong cùng lúc, cũng chưa chắc sẽ tỉnh dậy cùng lúc. Trong biển người mênh mông, tìm được một người đã quên đi tất cả, một lần nữa yêu nhau, nguyện vọng thoạt nhìn tốt đẹp là thế, nhưng khi thực hiện lại chẳng khác gì chuyện viễn vông."

"Cho nên mới nói mấy nhà khoa học là sinh vật không lãng mạn nhất thế giới," Lam Thịnh cảm thán, "Ngay cả chút mong ước tốt đẹp cuối cùng cũng không lưu lại cho người ta."

"Tớ rất hiếu kỳ không biết nửa kia của bác sĩ Dao là ai, nếu cũng giống cổ là một nhà khoa học khô khan, hai người đó cả ngày cùng một chỗ thì chán biết bao nhiêu a," Lăng Tiêu cũng trộm lè lè lưỡi.

"Các cậu," Bình Tông vừa bực mình vừa buồn cười, "Chẳng lẽ các cậu tin kiếp này chết chung thì kiếp sau có thể lần nữa gặp nhau sao?"

"Anh không tin, " Lam Thịnh nghiêm trang nói, "Một đời chính là một đời, anh biết bộ dạng em kiếp này, tính cách của em, thái độ làm người của em, này đều là những điều kiếp này anh thích. Nhưng mà kiếp sau em trông thế nào là hạng người gì, ở bên cạnh người nào, với anh mà nói đều là tương lai không thể tưởng tượng. Cho nên anh sẽ không đem hi vọng ký thác vào kiếp sau hư vô mờ mịt, nếu kiếp này bất hạnh em rời xa anh trước, anhcũng sẽ ôm nhớ thương mà sống sót một mình."

Hai người thâm tình chăm chú nhìn nhau, người ngoài đều biến thành phông nền.

“Hai người các cậu, bộ một ngày không xà nẹo là chết sao,” Lăng Tiêu khoa trương chà chà cánh tay, “Hay là hai người cùng đi tự tử đi, tui sắp bị mấy người khiến buồn nôn chếtrồi.”

“Biến, ” Lam Thịnh cười mắng một câu, cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi trạng thái diễn ân ái. Họ đi qua phòng tử hình, lại lục tục tham quan trung tâm kiểm tra sức khoẻ, trung tâm kiểm tra an ninh và một loạt công trình khác, mới rốt cục đến kiến trúc chính của hoạt động lần này —— điện luân hồi.

Lúc đầu Lăng Tiêu nghĩ cái chỗ đặt tên thế này hẳn phải là một cung điện dày đặc không khí tôn giáo, nhưng sau khi tới mới phát hiện, nơi này là một tòa nhà được thiết kế siêu hiện đại, bên trong trưng bày các loại dụng cụ công nghệ cao, ánh vào mắt là phong cách trang hoàng một màu trắng tinh vừa giống bệnh viện cũng giống sở nghiên cứu, thật to lớn, làm người ta liếc mắt nhìn không thấy giới hạn.

Nhân viên quản lý ở sở nghiên cứu đã đứng ở cửa đợi đám học trò, anh tao nhã, tác phong nhanh nhẹn, trên sống mũi gác một cặp kính viền vàng, dưới kính là đôi đồng tử nhạt màu, không lúc nào là không chứa ý cười.

Dao Đài dẫn đầu đi tới, dưới mắt bao nhiêu người, cùng đối phương trao đổi một nụ hôn nhẹ, mọi người cả kinh trợn mắt lên nhìn, đây là cái loại nghi lễ kỳ quái gì?

“Giới thiệu với các em, vị này chính là phối ngẫu của tôi, cũng là nghiên cứu viên đứng đầu ở đây, các em có thể gọi anh ấy là tiến sĩ Trực Thượng.”

Nhóm học trò trì độn há mồm, nhất là Lăng Tiêu và Lam Thịnh, hai tên vừa mới tán dóc về người ta, đảo mắt đương sự liền thản nhiên nhàn nhã đứng trước mặt, so với bức tranh ‘nhà khoa học khô khan’ vẽ ra trong đầu hoàn toàn bất đồng.

Trực Thượng và Dao Đài mang giày cao gót cơ hồ cao ngang nhau, màu mắt một sẫm một nhạt, liếc mắt một cái là phân biệt được thân phận của nhau.

“Chào các em.” Trực Thượng nho nhã lễ độ hướng mọi người gật gật đầu, “Hoan nghênh chư vị đến thăm căn cứ, tôi rất vinh dự trở thành người hướng dẫn tham quan hôm nay, hành trình vào chính điện kế tiếp xin để tôi phụ trách giảng giải cho mọi người.”

Đám học trò giờ phút này hiển nhiên quan tâm tới việc bát quái hơn Luân hồi điện nhiều, nhìn tiến sĩ Trực Thượng có vẻ thân thiện, rất nhanh bị mọi người vây kín ba tầng trongba tầng ngoài.

“Tiến sĩ, thì ra ngài chính là khế tử của bác sĩ Dao a, lần đầu tiên nghe nói thì ra khế tửcủa bác sĩ Dao là một tiến sĩ trong viện nghiên cứu lợi hại như vậy!”

“Hai người nhìn thật là xứng đôi a, em cứ luôn tò mò đối tượng mà bác sĩ Dao một đại mỹ nữ như vầy nhìn trúng là dạng gì, người thật quả nhiên không khiến em thất vọng!”

Trực Thượng thủy chung mặt mang mỉm cười, đối với bất kỳ vấn đề gì, đều kiên nhẫn cho giải đáp, không thể trả lời, cũng cười yếu ớt mà chống đỡ, không có chút nào tỏ vẻ phiền hà.

So ra, Dao Đài lại không tốt tính như thế, "Nè nè, giờ là lúc tham quan thực tập khóa học sức khỏe sinh lý, các em không thể hỏi chuyện gì liên quan đến chương trình học được sao?"

"Tụi em đang hỏi chuyện có liên quan mà, hiểu biết công việc và cuộc sống của khế tử, chẳng lẽ không phải tương quan đến sức khỏe sinh lý sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, " lập tức có người phụ họa nói, "Tớ vẫn cho rằng khế tử trong công việc cũng phải có địa vị thấp hơn, nên lúc nghe được tiến sĩ là chủ tịch viện nghiên cứu, thật sự bị dọa một trận đó!"

Mọi người nghe xong lời của cô bé, nhao nhao tỏ vẻ đồng ý.

Trực Thượng mỉm cười, "A Dao có phải lại lấy bộ ngôn luận về chế độ đẳng cấp giữa phối ngẫu hù dọa các em không? Tuy rằng giữa khế chủ và khế tử có thể tồn tại quan hệkhông ngang hàng, nhưng so với người trong toàn xã hội thì lại ngang hàng. Đối với khế chủ khác, tôi không thấp kém hơn, dưới tay tôi còn có rất nhiều nghiên cứu viên thân là khế chủ, trong công việc họ đều phải nghe lời tôi."

"Thì ra là vậy a," cô học trò đó vỗ ngực cảm khái, "Thật sự là làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng trở thành khế tử thì ngay cả công việc sau này cũng phải chịu ảnh hưởng."

"Băn khoăn của em cũng không phải hoàn toàn không đúng, dù sao phần lớn khế chủ về phương diện lực chiến đấu mạnh hơn khế tử, cho nên ở một vài lĩnh vực tác chiến, số lượng khế chủ chiếm tuyệt đại đa số, nhưng ở phương diện khác, mỗi người đều là cạnh tranh công bằng, hiệu trưởng của các em không phải là ví dụ tốt nhất sao?"

Nghe anh nói như thế, mọi người mới hậu tri hậu giác phản ứng thì ra thầy hiệu trưởng chính là một vị khế tử. Nhớ ngày đó thầy lùng bắt mấy học sinh lớp lớn làm trái nội quy trường học, tràng diện kinh người một quyền hủy đi nửa cái lầu dãy phòng học, mọi người ở đây đều tận mắt nhìn thấy. Người có được loại sức chiến đấu nghịch thiên này, đám học trò căn bản không có cách nào liên tưởng ông với hai chữ 'khế tử', quả thực chỉ riêng gương mặt như trẻ con của thầy thôi đã quá mức lừa tình rồi.

"Trời ạ, tớ không thể tưởng tượng nổi ai thắng được thầy hiệu trưởng trong nghi thức trưởng thành."

Lời này vừa nói ra, ai cũng kinh sợ liều mạng gật đầu.

"Này không phải chuyện cần đám tiểu quỷ các em lo lắng, " Dao Đài tức giận đánh tan suy tưởng của họ.

"Bác sĩ Dao dữ như vậy, bình thường chắc toàn là khi dễ ngài a tiến sĩ?" Có một học sinh trộm hỏi.

“Phải a, việc ở nhà chắc đều là bác sĩ Dao làm chủ đi? Bất quá hình như trước giờ đều là lời khế chủ nói mới có hiệu lực.”

“Tiến sĩ dù sao lúc trước ngài cũng là nam sinh, còn cổ là nữ sinh, sao ngài lại đánh không lại cổ vậy?”

Trực Thượng cười cười trả lời, “Tôi chưa từng đánh cô ấy, là tôi tự nguyện dâng lên máu trong tim, cam tâm tình nguyện làm khế tử của cô ấy.”

Trên mặt cả đám đều lộ vẻ nghi hoặc, “A? Vì sao a?”

“Bởi vì tôi yêu cô ấy, chỉ cần có thể cùng cô ấy một chỗ, tôi không quan tâm dùng dạng thân phận gì,” anh khinh miêu đạm tả trả lời.

“Chính là, không phải nói khế chủ và khế tử địa vị chênh lệch rất nhiều sao, dù có yêu một người đến đâu, sao có thể cam nguyện cả đời để bị thao túng chứ?”

Trực Thượng rũ mắt nghĩ nghĩ, “Tôi không cảm thấy sau khi kết thành quan hệ phối ngẫu địa vị chúng tôi chênh lệch nhiều lắm. Tôi và A Dao là thanh mai trúc mã, từ khi còn thiếu niên ba tuổi đã mến nhau, mười một tuổi liền đến với nhau, lúc trước là quan hệ thế nào, lúc sau vẫn như thế. Tôi luôn rất tôn kính cô ấy, đương nhiên cô ấy cũng luôn tôn trọng tôi, khác biệt đẳng cấp mà các em nghĩ… có lẽ cũng có đi, nhưng ít ra không tồn tại giữa chúng tôi.”

“Thật lãng mạn, ” một nữ sinh nghe đến mê mẩn, “Thì ra còn có thể như vậy.”

“Quan hệ giữa khế chủ và khế tử kỳ thật chính là như vậy, có thể có ảnh hưởng rất tàn khốc, nhưng cũng có thể chẳng có tác dụng, chỉ cần hai người tâm là bình đẳng, thì thân phận của bọn họ chính là ngang hàng, vô luận quan hệ giữa họ là như thế nào.”

“Oa a, ” mọi người cùng kêu lên cảm khái, “Không hổ là hai vợ chồng, bác sĩ Dao cũng từng nói y chang luôn.”

Trực Thượng cùng Dao Đài nhìn nhau cười, giống như đã sớm dự đoán được kết quả như vậy.

“Tiến sĩ, ” Trục Nguyệt luôn luôn theo Doanh Phong đứng ngoài đám người đột nhiên mở miệng, “Ngài chủ động dâng lên máu trong tim, có từng hối hận không?”

Trực Thượng kiên định lắc lắc đầu, “Một khắc cũng chưa từng có.”

“Cho dù trả giá bằng việc hy sinh xu hướng phát dục của mình?” Cậu truy vấn.

Trực Thượng khó hiểu cúi đầu đánh giá chính mình, "Tôi đối với tình trạng phát dục của mình rất hài lòng, huống chi," anh quay đầu nhìn Dao Đài cười nhẹ nhàng, "Người nào đó còn có thể vì thế mà có được đường cong càng thêm mê người, với tôi mà nói cũng là cảnh đẹp ý vui, không phải sao?"

Trục Nguyệt nghe xong lời anh, giống như vừa hạ quyết tâm nào đó nắm tay lại thật chặt, một đám con nít bắt đầu la hò quái dị, Dao Đài liếc xéo Trực Thượng, rõ ràng là một bộ ánh mắt xem thường, lại bị đôi môi mím lại tiết lộ ý cười ẩn sâu nơi đáy mắt.

"Được rồi," Trực Thượng khoa trương thanh thanh giọng, "Chúng ta trở lại chuyện chính, nói tiếp nữa bác sĩ Dao sẽ không vui, thỉnh thoảng tôi cũng nên giả vờ e ngại khế chủ của chính mình đúng không?"

Đám học trò chỉ trong thời gian ngắn bị mị lực của Trực Thượng hoàn toàn thuyết phục, tiếp đó vô luận anh nói cái gì đều dốc lòng nghe.

"Hẳn là ở bên ngoài A Dao đã giới thiệu qua cho mọi người, sau khi thân thể người Thiên Túc tử vong, linh hồn theo hải đăng chỉ dẫn trở về đây, trải qua tẩy lễ ở tịnh hóa trì, tới nơi này."

Trực Thượng dẫn dắt mọi người một đường hướng đến bàn điều khiển, đè xuống cần kiểm soát, một trong số những dụng cụ đang đóng kín mở ra, lộ ra một cái lồng thủy tinh bên trong, ở đó, một cậu thiếu niên đang ngủ say, được đặt khác chỗ với những thiếu niên khác, thân thể cậu ở trạng thái bán trong suốt.

"Dụng cụ mọi người đang nhìn thấy, chính là thứ mà chúng ta gọi là thiết bị chứa năng lượng. Chúng ta đem linh hồn trở về ổn định trong lồng năng lượng, qua một thời gian nuôi cấy, linh hồn hóa thành hình người. Lúc đầu độ trong suốt phi thường cao, từ từ sẽ lắng đọng lại, chờ khi biến thành thực thể như tôi và các em thì chính là ngày mà linh hồn thức tỉnh, giai đoạn này khác biệt với mỗi người, thường cần từ mười đến hai mươi năm không đồng đều."

"Lâu vậy sao ạ?"

"So với sinh mệnh của người Thiên Túc mà nói, đã rất ngắn rồi. Kỳ thiếu niên của người Thiên Túc phổ biến là mười năm, tuổi thọ khi trưởng thành chênh lệch tương đối lớn, có người chỉ có thể sống một hai trăm năm, có người lại có thể sống đến ba bốn trăm năm, từ kết quả nghiên cứu hiện nay cho thấy, quan hệ giữa phối ngẫu càng hòa hợp, tuổi thọ song phương sẽ càng dài."

"Quan hệ phối ngẫu đối với mỗi một người Thiên Túc mà nói đều rất quan trọng, chỉ có bầu bạn quan hệ mật thiết, mới có thể phát dục trọn vẹn. Nếu khi chưa dậy thì hoàn toàn đã chủ động hoặc bị buộc chia cách cùng phối ngẫu, vô luận là khế chủ hay khế tử, tuy rằng xét về mặt thân phận người đó đã trưởng thành, nhưng vẫn sẽ duy trì hình dáng và tướng mạo thiếu niên."

"Phát dục sau khi trưởng thành cũng không phải vô hạn, mỗi người đều tồn tại một giá trị cao nhất, một khi đạt tới giá trị này, thân thể sẽ đình chỉ phát dục, cũng sẽ duy trì loại trạng thái này —— cũng là trạng thái được xưng là tốt nhất —— cho đến khi tử vong trên danh nghĩa, sẽ không co rút, không lão hóa."

"Nhưng dù tuổi thọ một người Thiên Túc có lâu bao nhiêu, chỉ cần sống và chết một cách bình thường, họ sẽ biết trước khi đại nạn đến. Bởi vì chúng ta là chủng tộc 'không tử vong', nên chúng ta cũng không úy kỵ đối với cái chết, thậm chí coi đó là một nghi thức đáng được chúc mừng. Mỗi người trước khi đại nạn tiến đến, đều triệu tập đông đủ bạn bè tiến hành lần đoàn tụ cuối cùng, đôi khi có trường hợp tập thể hộ tống người sắp chết đến đây, chờ đợi đại nạn buông xuống."

"Mặc kệ là ai, chết đi đều sẽ về đây sao?"

Trực Thượng tiếc nuối lắc đầu, "Hoàn toàn không phải. Có một loại người, tử vong của họ bị cho là không phù hợp với phương thức sinh tồn của xã hội, bị đào thải bằng cơ chế mạnh được yếu thua. Người như vậy một khi hy sinh, họ liền sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ tồn tại trên thế giới này nữa."

Mọi người vội vàng hỏi, "Là loại người nào?"

Trực Thượng nhìn những học sinh, trong ánh mắt chứa đầy quan hoài, "Chính là các em, toàn bộ những thiếu niên chưa tiến hành nghi thức trưởng thành."

6. Quyển 1 - Chương 6: Sô Ki*

**Sô: Rơm, Ki: Ngọc thường, ngọc không tròn, tuy nhiên mình đoán Sô Ki lại là tên một ngôi sao nào đó? (ko tìm ra)*

Lời này vừa nói ra, người người đều khẩn trương, từ 'tử vong' đối với trẻ con đã rất xa xôi, huống chi là hồn phi phách tán.

"Với bất luận loài nào, niên ấu đều là giai đoạn yếu ớt nhất trong cuộc đời, đối với người Thiên Túc chúng ta, thì càng là thế."

"Bởi vì linh hồn chúng ta là luân hồi, bất kỳ một linh hồn nào tan biến, đối với cả tộc đàn đều là tổn thất không thể bù đắp. Để duy trì số lượng trong quần thể, từng người Thiên Túc trưởng thành đều không tiếc trả giá bảo hộ sinh mệnh thiếu niên. Thân là thiếu niên, các em cũng phải thời khắc nhớ kỹ, không có bất luận cái gì tôn quý hơn so với tính mạng của các em, vĩnh viễn đem việc bảo hộ mình đặt ở vị trí đầu tiên, gặp nguy hiểm, lựa chọn hàng đầu chính là đào thoát, ngàn vạn lần không thể lỗ mãng cậy mạnh, nhớ kỹ chưa?" Trực Thượng thật nghiêm túc dặn dò.

Trong lòng mỗi học sinh nơi này nháy mắt tràn ngập giác ngộ sứ mệnh, lần đầu tiên biết được thì ra bảo vệ tốt chính mình cũng quan trọng như vậy.

"Vậy người của những tinh cầu khác, không có linh hồn và luân hồi, cuộc đời của họ là dạng gì a?"

"Đó là một câu hỏi hay," Trực Thượng khen ngợi, "Từng loài đều có phương thức sinh sản độc đáo, cứ lấy ví dụ Lang Túc tinh ở gần chúng ta nhất," anh điều chỉnh máy chiếu một chút, trên phần đất trống bên cạnh xuất hiện hình ảnh ba người Lang Túc tinh.

"Lang Túc ấu tể *(trẻ nhỏ/thú con)* có hình thái thuần thú *(là thú nguyên con lun ấy)*, so với ấu tể của các loài khác, người Lang Túc lấy hình thái dã thú ra đời, năng lực sinh tồn càng mạnh, nhưng thời gian có được trí tuệ bậc cao cũng khá muộn. Người Lang Túc khi còn nhỏ dần dần nắm giữ kỹ năng biến thân, đến kỳ thiếu niên là có thể thuần thục chuyển hóa giữa hai loại hình thể. Tuổi thọ trung bình của họ từ hai trăm đến ba trăm năm, thời tráng niên chiếm chín mươi bảy phần trăm, chỉ có một đoạn thời gian già yếu ngắn ngủi, khi già yếu giống thời ấu tể, chỉ có thể tồn tại dưới hình dạng thú, sau đó tử vong."

"Sau khi người Lang Túc tử vong, tộc nhân khác sẽ đưa thi thể của họ về mặt đất. Nói ra cũng rất thú vị, tuy rằng bọn họ là giống người chỉ ăn thịt, nhưng lại tôn thờ đất hơn so với bất kỳ một tộc người nào, thức ăn giúp họ sinh tồn là dùng cây cỏ để nuôi sống, sau khi chết họ hóa thành chất dinh dưỡng làm dịu thổ nhưỡng để báo đáp lại. Đây là một dân tộc tràn ngập dã tính nguyên thủy, nhiệt tình tự nhiên, tôn trọng tự do, bây giờ là hàng dân của chúng ta."

"Hàng dân là cái gì?"

"Chính là tộc người bại trong chiến tranh, chủ động đầu hàng, hàng năm sẽ theo định kỳ dâng lên cống phẩm, bày tỏ sự thần phục. Những tộc người giống như thế, trong thiên hà này còn có sáu."

Các học sinh kinh hô, "Thì ra chúng ta mạnh như vậy sao?"

Trực Thượng mỉm cười, "Vấn đề này, chờ các em thành niên rồi, có cơ hội đến những tinh cầu khác, sẽ phát hiện, khác biệt giữa chúng ta cùng những loài khác, không chỉ đơn giản nằm ở phương thức sinh sản mà thôi."

Đám học trò rất thú vị, "Thế còn có những phương thức sinh sản khác không ạ?"

"Còn, như là," Trực Thượng nhấn xuống nút điều khiển, nội dung hình chiếu lại thay đổi, "Đây là người Địa Cầu cách chúng ta xa hơn, họ lấy hình thái trẻ sơ sinh thế này mà sinh ra."

Hình ảnh một em bé địa cầu đang bò hiện lên giữa không trung, ngẫu nhiên sẽ tập tễnh đứng lên, ngã, rồi lại đứng.

"Oa, thật đáng yêu a, " thiệt nhiều nữ sinh nhịn không được kêu lên.

"Trẻ nhỏ địa cầu hoàn toàn không có trí nhớ và năng lực sinh tồn, điều này có nghĩa họ phải trong thời gian ngắn nhất biết nhiều tri thức nhất, từ cơ bản là đi, ăn uống, ngôn ngữ, đến việc tự bảo hộ mình, những điều đó đều phải thông qua học tập mới có thể nắm bắt."

“Vậy chẳng phải là mệt chết sao?”

“Đúng là mệt chết đi, nhưng sẽ rất có cảm giác thành tựu, người Thiên Túc chúng ta có lẽ vĩnh viễn đều không thể thể hội được hạnh phúc của việc lớn dần từng ngày này, cũng chính là cái mà họ gọi là thơ ấu.”

Em bé rốt cục đứng vững sau nhiều lần té ngã, dần dần không cần dựa vào lực lượng phụ trợ nào khác mà tự mình đi, chạy, nhảy, bộ dạng sinh ra biến hóa, thân thể bắt đầu dậy thì, chậm rãi biến thành bộ dáng tương tự thiến niên người Thiên Túc.

“Mọi người đang xem lúc này chính là kỳ thiếu niên của người địa cầu, ước chừng trên dưới mười lăm mười sáu tuổi, tiêu chuẩn trưởng thành của họ được quy định thống nhất, bình thường giới hạn này là mười tám tuổi, thỉnh thoảng cũng có khác biệt. Một khi vượt qua tuổi quy định, liền đại biểu một người đã trưởng thành, hoàn toàn không quan trọng tâm tính người này đã thành thục chưa.”

“Người địa cầu tới kỳ thành niên, là có thể hợp pháp giao phối và sinh sản, tuyệt đại đa số quốc gia thực thi chế độ một vợ một chồng, chỉ là chế độ vợ chồng của họ có thể tùy thời tùy chỗ giải trừ, không vững chắc như quan hệ phối ngẫu ở Thiên Túc.”

Hình chiếu tiếp tục động, nhóm học trò xem lướt người địa cầu khi còn sống, trưởng thành, kết hợp, sinh sản, già, chết đi, hoả táng thành tro.

“Thật sự là rất bất khả tư nghị,” họ lần đầu tiên biết trong vũ trụ mênh mông thì ra còn có chủng loài có hình thái sinh tồn như vậy, trong lòng đều cảm thấy rung động.

“Tuổi thọ người địa cầu so với chúng ta ngắn hơn nhiều, vì họ là sinh sản hữu tính, cho nên mỗi người đều có gia đình, có người nhà, theo ngôn ngữ Địa Cầu, họ gọi những người này là ba, mẹ, ca ca, tỷ tỷ, đệ đệ, muội muội…”

Đám học trò không tự giác thấp giọng đọc theo, những từ ngữ hoàn toàn xa lạ đó, cư nhiên đọc ra miệng lại rất lưu loát.

“Người Thiên Túc không có hệ thống gia tộc khổng lồ như người địa cầu, càng không tồn tại quan hệ huyết thống, nhưng chúng ta cũng có thể có người nhà,” anh cười nhìn về phía Dao Đài, “A Dao chính là người nhà của tôi, sau này các em cũng sẽ có người nhà thuộc về mình.”

“Nhưng mà chúng ta không có ca ca tỷ tỷ đệ đệ muội muội…”

Trực Thượng suy nghĩ một chút, “Các em có ai tò mò không, nếu chúng ta đều là do linh hồn chuyển hóa, tên của chúng ta từ đâu mà có?”

Mọi người đúng là lần đầu tiên phát hiện vấn đề này, đối với câu trả lời hoàn toàn không biết.

“Đáp án nằm ở lồng năng lượng. Sau khi từng linh hồn trở về, chúng ta đều được an trí theo thứ tự, mỗi lồng đều có dòng họ của mình, mà tên người cũng có một bộ trật tự cố định, chúng ta đem dòng họ cùng tên người tổ hợp lại, chính là tên của mọi người hiện tại.”

Mọi người tỉnh ngộ, thì ra là như vậy.

“Cho nên… Kỳ thật cũng chỉ là tôi trộm nghĩ, những người ngủ say trong cùng một lồng năng lượng với chúng ta, tỉnh dậy, có dòng họ giống nhau, không phải cũng chính là anh chị em của chúng ta sao?”

“A, ” rất nhiều người đột nhiên cảm thấy trong lòng sáng ngời, “Thì ra chúng ta cũng có rất nhiều người nhà mà lại chẳng hay biết gì, tiến sĩ, em có thể đi xem lồng năng lượng từng an trí mình không?”

“Đương nhiên,” Trực Thượng mỉm cười nói, “Mọi người đừng ngại tra cứu khu vực dòng họ mình trên bảng phía trước bên tay phải tôi, sau đó trong khu tương ứng tìm kiếm lồng trữ năng lượng của mình.”

Đám học sinh hưng phấn lập tức vọt tới trước bảng tra cứu, Lăng Tiêu mắt sắc đã sớm giữa một loạt dòng họ tìm ra khu vực họ Lăng. Cậu theo bảng hướng dẫn một đường tìm tới, khi đi rồi mới phát hiện đại điện so với trong tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều, những nhân viên công tác gặp ven đường đều dùng loại xe di chuyển loại nhỏ thay vì đi bộ, có thể thấy được nơi này diện tích rất rộng.

“Lăng, Lăng, Lăng…” Cậu tìm trong từng dãy lồng trữ năng lượng, rốt cục đã phát hiện lồng của dòng họ Lăng.

“Nơi này, chính là nơi mình thức tỉnh…” Tay cậu đặt lên nắp lồng đóng kín, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác thân thiết.

Ở bên cạnh lồng năng lượng, một bản ghi chép chi chít tên những người đã từng thức tỉnh từ nơi này, tên Lăng Tiêu rất rõ ràng ở vị trí cuối cùng, phía trước cậu, đều là các tiền bối của dòng họ Lăng.

“Lăng Dương, Lăng Lang, Lăng Đạo Hi… Thì ra đây chính là tiền bối của mình, cũng không biết bọn họ còn sống không nữa, ” Lăng Tiêu lẩm bẩm.

(Họ đều đang sống happy ở địa cầu a ;), đều là tên các em thụ lần lượt trong Võng du chi ngã bất phối, Đẳng nhĩ ngưỡng vọng, Túc hạ đích luyến nhân)

Linh hồn giờ phút này đang hôn mê trong lồng có tên phá lệ bắt mắt, Lăng Tiêu kìm lòng không đậu liền đọc ra, “Lăng, Tiểu, Lộ, em hẳn là đệ đệ của anh đi…”

Cậu cảm thấy cái từ ngữ khi đọc cần đầu lưỡi và răng tiếp xúc những hai lần này phi thường đáng yêu, lại đọc to lên một lần, “Đệ, đệ, mình cũng là người có người nhà.”

Cậu thật cẩn thận úp người lên nắp lồng, dán lỗ tai lên, nhắm mắt, dường như thực sự có thể nghe được bên trong truyền đến tiếng tim đập, "Em nhất định phải nhanh tỉnh lại nha…"

Chung quanh hết thảy đều tĩnh lặng, chỉ có tiếng tim đập có quy luật trầm ổn vang lên, Lăng Tiêu nhắm mắt lại, an tường như đang ngủ. Đây là điều người Thiên Túc vĩnh viễn không thể lý giải, cảm giác an toàn khi trở về cơ thể mẹ, ở một khắc này lại rõ ràng truyền vào não Lăng Tiêu.

Không biết qua bao lâu, Lăng Tiêu chậm rãi mở mắt ra, một văn tự phức tạp xuất hiện trong tầm nhìn. Tầm mắt điều chỉnh tiêu cự nhiều lần, hình ảnh mơ hồ mới dần dần rõ ràng, cuối cùng hiện ra một chữ Doanh.

Lăng Tiêu ý thức hỗn độn giật mình, cái chữ này nhìn thật là quen mắt a, hình như mình từng thấy ở chỗ nào rồi ấy?

Cậu xem xét cái lồng trữ họ Lăng của mình, lại trộm ngó ngó qua họ Doanh kế bên, lại cảnh giác nhảy lùi lại nửa thước, ngay sau đó dư quang liền quét đến Doanh Phong, cũng không biết đối phương đứng đó từ hồi nào, có khi nào…?

Vừa nghĩ tới hành động ngây thơ của mình vừa rồi, Lăng Tiêu liền hận không thể múc một thùng nước trong tịnh hóa trì tạt qua, tẩy trừ trí nhớ đối phương.

"Cậu, sao cậu lại ở trong này?" Lăng Tiêu đứng trước địa bàn của mình, đúng lý hợp tình hỏi.

Doanh Phong cho cậu một ánh mắt đồ thần kinh, lập tức đi đến lồng trữ kế bên, bên đó giờ phút này cũng có linh hồn ngủ yên, trên thẻ tên đề Doanh Chính.

Lăng Tiêu dùng sức nghĩ rồi lại nghĩ, rốt cục nhớ ra tại sao mình nhìn cái chữ đó thấy quen mắt, thì ra sát bên chính là lồng mẹ của Doanh Phong. Lăng Tiêu nhìn nhìn khoảng cách giữa hai cỗ lồng năng lượng, ngay cả một thước cũng chưa tới, này so với cùng giường cũng không có gì khác nhau, cứ tính theo mười mấy hai mươi năm ngủ say này, thì mình với Doanh Phong luôn là quan hệ hàng xóm?

Doanh Phong không thèm nhìn Lăng Tiêu đang chân mày dựng ngược một bên, bắt chước hành vi vừa rồi của cậu, nâng lên tay phải, lẳng lặng đặt lên đỉnh lồng. Lăng Tiêu đột nhiên không hiểu sao bắt đầu khẩn trương, vô ý thức nuốt một ngụm nước bọt, cậu ta cũng có thể cảm nhận được loại cảm giác kỳ diệu đó sao?

Hai người ai cũng không phát ra âm thanh gì nữa, không khí như ngưng trệ.

Một thanh âm đánh vỡ yên tĩnh, "Gì? Hai người các cậu đã ở đây rồi a?"

Lăng Tiêu giật mình bừng tỉnh quay đầu nhìn, "Sao cậu lại tới đây?"

Người tới là Bình Tông, "Tớ cũng ở khu này." Cậu chỉ vào cái lồng bên người trên đó viết chữ 'Bình', cách bọn Lăng Tiêu chỉ một cái hành lang, "Xem ra chúng ta trước đây nằm thật là gần nhau nha."

"Phải a," Lăng Tiêu liếc nhìn Doanh Phong, cậu ta vẫn duy trì tư thế kia, văn ti vị động*(chẳng nhúc nhích gì)*, "Cũng không biết là theo nguyên lý phân chia nào."

"Hẳn là phát âm, cậu không thấy 'Lăng', 'Doanh', còn có 'Bình'*, những từ đó phát âm đều rất tương tự sao?"

**Lăng [líng], Doanh [yíng], Bình [bǐng]*

Lăng Tiêu cẩn thận nhẩm đọc, quả thật như thế, cậu lập tức nhìn bên mé tay trái của mình, "Hình như vậy thật, bên này là Minh *[míng]*."

"Còn sát bên tớ là… Cảnh *[jǐng]*, còn có Băng *[bīng]*."

Hai người phát hiện chỗ thú vị mới, lập tức nhìn lại, chạy đến cạnh một cái lồng năng lượng liền báo ra một cái họ, sảnh đường mới rồi còn im lặng, nháy mắt tràn ngập tiếng kêu khoái trá của họ.

"Ồn muốn chết," Sau khi Lăng Tiêu chạy xong một vòng trở lại điểm đầu, vừa lúc nghe được Doanh Phong thấp giọng nói.

Lăng Tiêu vừa định nói mắc mớ gì tới cậu, trên không đột nhiên vang lên tiếng còi cảnh báo dồn dập chói tai, từng hồi tiếp từng hồi.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lăng Tiêu cảnh giác.

"Tập hợp đã rồi nói sau!" Bình Tông đã cất bước chạy về phía phòng điều khiển, Lăng Tiêu theo thật sát phía sau cậu, chạy được một nửa lo lắng quay đầu nhìn lại, phát hiện Doanh Phong thế nhưng không đuổi theo.

Cậu chần chừ, cước bộ cũng không tự chủ thả chậm, Bình Tông phát giác dị thường của cậu, "Cậu làm sao vậy?"

Lăng Tiêu nắm chặt tay, "Cậu đi trước đi, tớ sẽ đến ngay!"

"Nè!" Bình Tông muốn gọi cậu lại, nhưng Lăng Tiêu đã quay đầu chạy như điên về đường cũ, tốc độ cực nhanh, chỉ chừa cho Bình Tông một bóng dáng mơ hồ.

Bình Tông chỉ đành tùy ý cậu, bản thân thì bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới khu điều khiển, thuận lợi tìm

được Lam Thịnh, lúc này mới yên lòng.

"Chuyện gì vậy?"

Lam Thịnh đến sớm hơn cậu, ít nhiều cũng rõ tình huống hơn, "Dự báo thiên văn, một hành tinh nhỏ phụ cận ngoài ý muốn tan rã, dự báo nói có thể sẽ có thiên thạch rơi xuống gần khu này."

Hành tinh tan rã là sự kiện thiên văn thông thường ở nơi này, Bình Tông quan sát chung quanh một chút, tuy báo động vẫn vang không ngừng, nhưng từng nhân viên công tác đều yên vị làm việc ngay ngắn trật tự, không ai có biểu hiện hoảng loạn.

Bảng quản lý lồng năng lượng đã sớm được chia thành các đài theo dõi thiên văn thật lớn, số liệu phức tạp và ký hiệu lướt nhanh trên màn hình chiếu, bọn Lam Thịnh đối với thứ này dốt đặc cán mai, chỉ biết ngay trung ương màn hình là kiến trúc trọng yếu nhất Thiên Túc tinh —— hải đăng linh hồn.

Nhân viên phụ trác bảo an tổ chức để học sinh rút lui đến khu vực an toàn, ai cũng lo sợ bất an, quay sang nhóm người lớn hỏi han tán loạn.

"Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

"Chỗ này mà cũng bị thiên thạch rơi trúng sao?"

"Chúng ta có thể bị nguy hiểm không?"

Nhân viên công tác một bên trấn an, một bên giữ gìn trật tự, "Không cần lo lắng, đây chỉ là sự kiện nhỏ, căn cứ hoàn toàn có thể bảo đảm an toàn cho các em."

Bình Tông vật lộn để chen ra phía trước đám người.

"Chúng ta còn có một… Không, hai bạn học chưa có về đội."

Lời của cậu khiến cho nhân viên công tác chú ý, "Bọn họ ở đâu?"

"Lần cuối cùng nhìn thấy là ở khu G3."

Đối phương nhanh chóng dùng điện đàm đem tin tức truyền lại cho đồng nghiệp, sau một phen trao đổi, mới tắt máy đi, "Yên tâm đi, đã cử người đến khu vực đó tìm kiếm, nhất định sẽ không để cho bất kỳ một học trò nào xảy ra sự cố!"

7. Quyển 1 - Chương 7: Tham Lang

**Tham Lang hay Thiên Xu (Dubhe) là tên ngôi sao đứng đầu trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2.*

Lăng Tiêu nhanh như bay xuyên qua khu đặt lồng năng lượng, cho dù là có người nhìn vào thiết bị theo dõi không chớp mắt, cũng chỉ có thể miễn cưỡng bắt được một cái bóng xám xẹt qua trên màn ảnh.

Lăng Tiêu chạy từ đầu này đến đầu kia trong đại sảnh, rốt cục ở góc cuối phát hiện Doanh Phong cũng vừa xẹt đến.

"Đừng nghĩ đến chuyện bỏ rơi tôi," Lăng Tiêu tăng tốc nhảy một cái đến trước mặt cậu ta, Doanh Phong chỉ thản nhiên quét mắt nhìn cậu một cái, cũng không vì cậu xuất hiện mà cảm thấy ngoài ý muốn, "Đừng quên, tôi cũng là một trong số cổ đông."

Doanh Phong không tỏ vẻ hoan nghênh cũng không cự tuyệt, cậu đem cái thiết bị nhỏ xíu lấy từ chỗ Chẩm Hạc ném vào không trung, lập tức làm một thủ thế phóng đại. Bản đồ trong suốt được mở ra, bên trên là những đường đi vẽ bằng nét trắng, khi họ di chuyển thì bản đồ cũng cùng di động theo, thậm chí toàn chuyển theo hướng nhìn, ngay cả vị trí máy ghi hình ven đường đều được tỉ mỉ đánh dấu.

Dưới sự chỉ dẫn của nó, họ tránh được phạm vi theo dõi, lập tức đi vào một phòng thí nghiệm hẻo lánh, trên cửa phòng dán tấm biển cảnh báo —— khu nghiên cứu trọng yếu, không phận sự miễn vào.

Có lẽ cho là không ai đến, cánh cửa này không bị khóa, Doanh Phong thu lại bản đồ, hai người đẩy cửa vào.

Cái gọi là 'khu nghiên cứu trọng yếu' sơ sài hơn trong dự đoán của Lăng Tiêu rất nhiều —— mấy bộ dụng cụ không rõ công dụng, một ít thuốc viên màu sắc kỳ dị, trên giá sách chồng chất hồ sơ cũ, ở một góc sáng sủa còn có một bộ máy tính hết sức bình thường, là loại máy đã xưa, hiện tại rất nhiều người đều không thèm xài.

"Xem ra vị sư phụ Thái Ân này là người rất hoài cựu," dù là với người hay với vật.

Doanh Phong không nói hai lời đè xuống nút khởi động, máy móc già cỗi đã thật lâu không vận hành, bộ mạch chủ rỉ sét phát ra một trận tiếng vang không kiên nhẫn, Lăng Tiêu hướng cái bàn phím nằm lông lốc dùng sức thổi một cái, nhất thời bị bụi bay lên làm sặc đến ho khan.

Doanh Phong trước khi đối phương làm ra động tác thổi liền cảnh giác che miệng mũi lại, chờ tro bụi tán đi, lộ ra Lăng Tiêu vì ho khan mà hốc mắt phiếm thủy quang, tay lại còn không ngừng phe phẩy trước mặt, dùng mắt thường có thể nhìn thấy hạt bụi cực nhỏ theo động tác của cậu tùy tiện bay múa.

“Ngu ngốc.” Doanh Phong thấp đầu mắng.

Lăng Tiêu nước mắt lưng tròng oán niệm nhìn cậu ta, này còn không phải vì sợ lát nữa gõ bàn phím sẽ dơ tay sao, đáng tiếc cậu đang bị nghẹn một chữ cũng nói không được.

Doanh Phong không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp đem thiết bị giải mã Chẩm Hạc cho cắm vào máy tính, trên màn ảnh lập tức xuất hiện thanh đọc.

Chỉ mất một lát, thành công phá giải mật mã, trước mặt bọn họ xuất hiện một hệ thống đặc biệt già cỗi, Lăng Tiêu chỉ từng thấy giao diện thao tác loại này trên sách lịch sử phát triển máy tính.

Doanh Phong gõ trên bàn phím cực nhanh, Lăng Tiêu cũng không biết đối phương học kỹ thuật thao tác loại đồ cổ này lúc nào, cảm thấy hết sức ngạc nhiên, “Sao cậu biết dùng?”

Doanh Phong biết không trả lời thì cậu ta nhất định không bỏ qua, “Có một chỗ gọi là thư viện.”

“Cậu đặc biệt mượn sách về học thao tác hệ thống đã sắp đào thải?” Lăng Tiêu không hiểu nổi, “Vì tìm kiếm người yêu kiếp trước cậu cũng đủ liều ha.”

“Cậu không hiểu đâu.” Doanh Phong đã tiến nhập nhật ký nghiên cứu của Thái Ân, đang linh hoạt tìm tòi từ khóa.

“Đây rồi.” nghe được Doanh Phong nói như vậy, Lăng Tiêu lập tức sáp lại ngó, hai người là lần đầu tiên châu đầu gần như vậy.

—— *ngày X tháng X năm X, hôm nay Thương Trường có ý đồ tự sát, em ấy trộm đi chủy thủ của tôi, cũng cắt đứt cổ tay mình.*

“Thì ra khế tử của Thái Ân tên là Thương Trường,” Lăng Tiêu nhìn đến đây liền nhịn không được nói, “Không biết đây là tên kiếp trước, hay là tên kiếp này.”

“Nhất định là kiếp trước.”

“Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì đây là nhật ký Thái Ân viết, mặc kệ thiếu niên đó kiếp này gọi là gì, trong mắt ông đều là Thương Trường của kiếp trước.”

Lăng Tiêu không thể phản bác, ngậm mồm tiếp tục đọc xuống.

—— khi tôi phát hiện hành động của em, tiến lên cướp đoạt chủy thủ, trong lúc phản kháng em ấy vô tình cắt vào tôi, máu của hai người chúng tôi đồng thời chảy trên đất, ngay sau đó, chuyện bất khả tư nghị đã xảy ra.

—— máu em chảy ra như có sinh mạng phóng mạnh về phía máu tôi, trong máu tựa như có từ tính hấp dẫn lẫn nhau, hai người chúng tôi đều bị loại cảnh tượng này dọa sợ ngây người, hành vi muốn tìm cái chết của em cũng vì vậy mà ngừng lại.

—— cuối cùng hai dòng máu ngưng tụ cùng nhau, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, tuy hai mà một. Tôi hoài nghi, là do máu của em ấy kiếp này không bị ô nhiễm, vẫn còn kế thừa ký ức còn lại của kiếp trước.

—— nếu suy đoán này là thật, như vậy mỗi một thiếu niên chưa trải qua nghi thức trưởng thành, cũng có thể dùng loại phương pháp này, đi tìm kiếm phối ngẫu kiếp trước. Chỉ tiếc, tôi không có cách nào lấy được nhiều mẫu máu để chứng minh suy đoán có thật hay không.

Trang nhật ký nghiên cứu này đến đây là ngừng, phương pháp nói đến trên đó xem ra đơn giản hơn so với Lăng Tiêu dự liệu nhiều, chính là độ chân thật ngay cả bản thân Thái Ân đều không thể chứng thực.

"Cậu cảm thấy ông ấy viết tin được không?" Sau một lúc trầm mặc thật lâu, Lăng Tiêu hỏi trước.

Doanh Phong xem ra cũng đang suy tư, nhưng vẫn chưa tỏ thái độ.

Lăng Tiêu suy nghĩ một chút, "Có muốn thử một chút không?"

Doanh Phong nhíu mày, "Thử cái gì?"

Lăng Tiêu hất mặt về hướng máy tính, gợi ý như vậy đối với Doanh Phong mà nói đã đủ.

"Không tất yếu phải thế." Doanh Phong bất vi sở động.

"Vì sao không cần…?" Lăng Tiêu ngăn lại tay cậu ta đang muốn tắt máy, "Cậu cho rằng hai người chúng ta kiếp trước không có khả năng? Đương nhiên tôi cũng hiểu là không có khả năng, nhưng lỡ như kiếp trước cậu là khế tử của tôi…"

"Không thể nào," Doanh Phong lạnh lùng cắt đứt, "Cho dù là kiếp trước, tôi cũng không có khả năng là khế tử của bất luận kẻ nào."

"Không thử làm sao biết?" Lăng Tiêu mặt không chút thay đổi khích tướng cậu, "Hay là, cậu sợ?"

Doanh Phong tay phải nhoáng lên một cái rút ra chủy thủ, "Ai tới trước?"

Vẻ bình tĩnh vừa rồi nơi Lăng Tiêu đều là giả vờ, thấy đối phương lấy ra chủy thủ, một phen đoạt lại, "Tôi trước!"

Doanh Phong có vẻ rất bất mãn với việc chủy thủ của mình bị giật, "Sao không dùng của cậu?"

"Không đem, phiền phức."

Doanh Phong quả thực không biết nói gì với cậu ta, chủy thủ là vũ khí thiết yếu bên mình mỗi người Thiên Túc, tầm quan trọng cơ hồ có thể so với cổng cá nhân và thẻ từ, Lăng Tiêu lại có thể ngay cả cái này cũng không mang.

Khi cậu còn đang oán thầm, Lăng Tiêu đã không chút do dự rạch đầu ngón tay của mình, giơ ngón tay đang đổ máu hết nhìn đông tới nhìn tây nửa ngày, cuối cùng lựa chọn cái bệ cửa sổ tương đối rộng, trên mặt phẳng trắng tuyết, một giọt chất lỏng đỏ sẫm cứ thế nhỏ lên.

"Tới phiên cậu tới phiên cậu," cậu trả thanh chủy thủ lại cho Doanh Phong, nhìn cậu ta học bộ dáng của mình chọt thủng ngón tay, ra vẻ muốn nhỏ xuống chỗ gần đó.

"Quá xa," Lăng Tiêu hấp tấp kéo tay cậu ta qua, hướng lại sát rạt chỗ mình vừa nhỏ máu xuống, "Cách xa như vậy, dù có muốn chảy cũng chảy không tới."

"Cậu có chịu yên không!" Doanh Phong thấp giọng quát, "Cậu rõ ràng nhỏ xuống cùng một chỗ!"

Tuy nói như vậy, Doanh Phong vẫn dưới tác dụng của ngoại lực Lăng Tiêu mà dời ngón tay về giữa một chút, đem máu của mình nhỏ lên bệ cửa sổ, cùng giọt máu bên cạnh chỉ cách một lóng tay.

Lăng Tiêu nhìn chằm chằm hai giọt máu trên bệ cửa sổ, tinh thần khẩn trương lạ thường, môi mím sít sao.

"Đủ rồi!" Nghe được Doanh Phong quát khẽ, Lăng Tiêu mới ý thức mình cư nhiên còn cầm tay của đối phương không buông.

Cậu vội vàng buông tay, trong lòng bàn tay nóng rẫy, thẳng thắn ghét bỏ chùi chùi lên quần áo, sắc mặt Doanh Phong càng thêm không tốt.

Giọt máu cách đó không xa đột nhiên rung động một chút, hai người đang giương cung bạt kiếm khó có thể tin cùng nghiêng đầu qua, ánh nhìn khiếp sợ cơ hồ muốn chọc thủng bệ cửa sổ.

Không ai biết trong căn phòng thí nghiệm vứt đi cách đó hơn trăm mét, có hai người đang tiến hành loại "Nghi thức" này, vì bọn họ đều đang bị hình ảnh trên màn hình theo dõi lớn hấp dẫn. Thiên thạch sau khi đột phá tầng khí quyển vẫn may mắn còn tồn tại kéo theo ngọn lửa hừng hực từ trên cao gào thét lao đến, hiệu quả thị giác lập thể khiến người ta hoài nghi chúng nó một giây sau sẽ đập vào nóc đại điện.

Đây là lần đầu tiên đám học trò thấy hiện tượng thiên văn một cách trực quan như thế, người to gan nhìn không chuyển mắt, người nhát gan mém nữa lên tiếng kinh hô, đây là bài học quan sát phi thường khó được, Trực Thượng phân công xong mỗi cương vị nhiệm vụ, dứt khoát xuống khỏi đài chỉ huy, giải thích hiện trường cho học sinh.

"Vì quanh Thiên Túc tinh tồn tại lốc xoáy tinh vân*, việc các hành tinh nhỏ tan rã đôi khi sẽ phát sinh. Để đối phó với loại ngoài ý muốn này, căn cứ bố trí lồng phòng hộ còn tiên tiến hơn quân đội, không những phòng được va chạm vật lý, còn có thể phòng nhiệt độ cao, phóng xạ, kháng từ, phòng độc, ngay cả tia tử ngoại xuyên qua từ mặt trời cũng bị tinh lọc."

**Tinh vân (tiếng Latinh: nebulae có nghĩa là "đám mây") là hỗn hợp của bụi, khí hydro, khí helium và plasma.*

Các tinh vân được hình thành từ các đám bụi trong vũ trụ do lực hấp dẫn (khối lượng chưa đủ để tạo thành một ngôi sao hay một thiên thể lớn), hoặc cũng được hình thành do quá trình kết thúc của một sao.

Các tinh vân thường tập trung thành những dải hẹp, dày từ vài chục đến vài trăm năm ánh sáng (1 năm ánh sáng = 9.460 tỷ km).

Để biểu đạt tốt hơn cho học sinh, đồng thời cũng là xuất phát từ lo lắng an toàn, Trực Thượng hạ lệnh cho nhân viên khởi động lồng phòng hộ căn cứ. Chỉ thấy một lồng hình bán cầu trong suốt từ mặt đất chậm rãi dâng lên, đem trọn căn cứ bao phủ bên trong, độ khả kiến* của cái lồng rất thấp, nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

**Độ khả kiến: mức độ có thể nhìn được, trái nghĩa độ trong suốt, càng trong thì càng khó thấy.*

"Tốt lắm, hiện tại chúng ta tuyệt đối an toàn, dù cho thiên thạch trực tiếp nện xuống cũng không cần lo lắng."

Cam đoan này khiến một nhóm người yên lòng, nhưng trong số học sinh vẫn có mấy người không thể tránh khỏi lộ vẻ lo âu.

"Xin hỏi bạn học của tụi em đã tìm được chưa ạ?" Bình Tông không an lòng về Lăng Tiêu.

"Doanh Phong cũng chưa có về, các cậu có ai nhìn thấy anh ấy* không?" Trục Nguyệt có lẽ là người đầu tiên phát hiện Doanh Phong vắng mặt.

**Để Trục Nguyệt gọi Doanh Phong là "anh" cho đỡ lặp xưng hô nhá*

"Mọi người yên tâm, đã có đồng nghiệp của chúng tôi đi xem xét các khu liên quan, những bạn khác xin ở tại chỗ chờ lệnh, đừng tự tiện hành động," nhân viên công tác cản lại Trục Nguyệt đang chộn rộn.

Mà người Trục Nguyệt trong lòng nhớ đến kia, giờ phút này trái ngược với vẻ bình tĩnh xưa nay, mắt không chớp lấy một cái dán chặt lên hai giọt máu trên bệ cửa sổ, chúng vẫn bất động ở đó không nhúc nhích, không khỏi làm cho người ta hoài nghi rung động vừa rồi chỉ là lỗi giác của mình.

Một phút trôi qua, huyết dịch hoàn toàn không có biến hóa, Doanh Phong đi đầu khôi phục, cảm giác mình phối hợp với Lăng Tiêu làm loại thí nghiệm này thật là ngu chết đi được, đã vậy vừa rồi lại còn thoáng khẩn trương, đúng là ngu càng thêm ngu.

"Giờ cậu hài lòng rồi chứ?" Thanh âm của cậu khôi phục vẻ lạnh lùng ngày thường.

Lăng Tiêu trong khoảnh khắc biến hóa mấy loại biểu tình, đáng tiếc ngay cả chính cậu cũng không biết những vẻ mặt này mang ý vị gì, Doanh Phong hiển nhiên càng không hiểu.

Khởi động lồng phòng hộ căn cứ không thể nghi ngờ là đa lo, phần lớn thiên thạch trên đường rơi xuống đã bị thiêu hủy, chỉ lưu lại trong không trung cuồn cuộn khói đặc, số ít còn lại sống sót rơi xuống biển, làm bắn lên những cơn sóng lớn.

"Có phải hải đăng ở bờ biển không ạ?" Lam Thịnh thật nghiêm túc quan sát nửa ngày, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Phải." Trực Thượng trả lời cậu.

"Vậy chẳng phải vị trí của hải đăng là chỗ nguy hiểm nhất sao?"

Như để chứng thực có sự tồn tại thần kỳ của miệng quạ đen, có nhân viên công tác khẩn cấp báo lại, "Chủ tịch, phát hiện một thiên thạch thể tích lớn, tính theo phương hướng cùng góc độ phi hành thì hải đăng đang nằm trên quỹ tích của nó!"

"Khởi động lồng phòng hộ hải đăng," Trực Thượng bình tĩnh hạ lệnh.

"Dạ!"

Một khắc im lặng.

"Báo cáo! Kiểm soát viễn trình lồng phòng hộ hải đăng phát sinh trục trặc, khởi động không thành công!"

"Cái gì?"

Trực Thượng nhanh chóng chạy đi, liên tục gạt khóa khởi động mấy lần, phía hải đăng vẫn không chút phản ứng nào.

“Không phải mỗi ngày đều kiểm tra theo thông lệ sao? Người phụ trách kiểm tra an toàn hôm nay là ai?”

“Báo cáo, là tôi!” Một người đứng dậy, Trực Thượng vừa thấy hắn liền nhíu nhíu mày, người nghiên cứu viên tên là Dục Tuyền này tính cách quái gở, ít nói kiệm lời, rất ít cùng người khác câu thông.

Trực Thượng trong công việc là cấp trên đương nhiệm của hắn, về việc tư là sư huynh tiền nhiệm của hắn, nhưng cho dù có hai tầng quan hệ như vậy, cũng không thể kéo gần khoảng cách của hai người, ngoại trừ những lúc cần nói chuyện trong công việc, hai người cơ hồ chưa bao giờ trao đổi.

“Cậu hôm nay đã kiểm tra thiết bị khởi động chưa?”

“Đã có, lúc ấy tất cả đều bình thường.”

“Vậy tại sao đột nhiên lại trục trặc?”

Dục Tuyền biểu tình nhất thành bất biến như một lá bài, “Tôi không biết.”

“Tính toán thời gian còn lại trước khi thiên thạch đánh trúng hải đăng.”

Đáp án cơ hồ nháy mắt được tính ra, “Hai phút ba mươi giây, hai mươi chín, hai mươi tám…”

Trực Thượng đem quyền chỉ huy hiện trường chuyển giao cho sĩ quan phụ tá, bản thân thì lên xe bay.

“Chủ tịch ngài đi đâu?”

“Trên hải đăng có cần khởi động tay dự bị.”

“Nhưng trong khoảng thời gian ngắn này không có khả năng đuổi qua được…” Sĩ quan phụ tá còn chưa nói xong, thân ảnh Trực Thượng đã biến mất trong xe.

“Ê, cậu tới xem này,” Lăng Tiêu ở trong phòng thí nghiệm của Thái Ân lật xem lung tung hồ sơ đối phương lưu lại, trong một tờ phát hiện thứ gì đó thú vị.

Cậu chỉ vào ảnh chụp trên hồ sơ, “Đây không phải khế tử của bác sĩ Dao, tiến sĩ Trực Thượng sao?”

Lăng Tiêu lại lật lại xem bìa hồ sơ, xác nhận chính mình không nhìn lầm, “Thì ra Thái Ân từng là thầy hướng dẫn của tiến sĩ Trực Thượng.”

Doanh Phong tắt máy tính đi, thuận miệng nói tiếp, "Họ đều là trước sau hai người đứng đầu viện nghiên cứu căn cứ, quan hệ thầy trò cũng chẳng có gì là lạ."

Lăng Tiêu lật đến trang kế tiếp, kinh ngạc kêu lên, "Thì ra bác sĩ Dao cũng là học trò của Thái Ân? Trước đây cô ấy cũng là nghiên cứu viên của căn cứ?"

Doanh Phong cũng bị tin tức này hấp dẫn, đi tới cùng cậu xem, học trò của Thái Ân khá hữu hạn, danh sách này đến trang kế tiếp là kết thúc.

"Cho nên vị tiền bối thiên tài đứng đầu viện nghiên cứu này trước khi lẩn trốn thu ba đồ đệ cuối cùng, lần lượt là Trực Thượng tiến sĩ, Dao bác sĩ, còn có người này… gọi là Dục Tuyền trợ lý nghiên cứu viên, Chẩm Hạc nói Thái Ân bại lộ là do học trò của chính mình phản bội, có thể nào chính là một trong ba người bọn họ không?"

Lăng Tiêu than thở, "Ba người này hiện giờ một người là chủ tịch, một là bác sĩ chăm sóc sức khỏe trong học viện sơ cấp, còn một người không biết ở nơi nào, cũng không biết năm đó lúc thầy của bọn họ nhiệt náo kinh thiên động địa, bọn họ đang làm cái gì."

Lăng Tiêu tiện tay đem hồ sơ thả lại chỗ cũ, lại bị mấy viên thuốc màu sắc tươi đẹp trên bàn thí nghiệm hấp dẫn tầm mắt.

"Thứ này là cái gì…"

Cậu vừa nói ra mấy chữ này, bỗng có một cỗ lực lượng thật lớn kéo cậu vào góc phòng thí nghiệm, cậu theo bản năng muốn la lên, lại phát hiện ngay cả miệng cũng bị đối phương bịt lại.

"Có người!"

8. Quyển 1 - Chương 8: Thiên Thạch

Thanh âm Doanh Phong thành công ngăn trở Lăng Tiêu giãy dụa, thấy người trong lòng an tĩnh bất động, Doanh Phong lúc này mới chậm rãi buông tay.

Lăng Tiêu lấy một loại tư thế vô cùng ái muội bị cậu ta nửa ôm trong ngực, hai cỗ thân thể sát sao kề cận, hơi thở Doanh Phong phả vào gáy Lăng Tiêu, giống như có pha lẫn phẩn tử phẩm màu, đem nơi đó nhuộm đỏ.

Có người vào, trong phòng thí nghiệm vang lên tiếng sột soạt, hai người bọn họ trốn trong góc phòng nhờ ngăn tủ che giấu, không biết chuyện gì xảy ra, lại càng không dám tùy tiện nhìn ra xem xét.

Cửa lại lần nữa bị đẩy ra, người vào đầu tiên nhìn thấy người vào sau hiển nhiên thực kinh ngạc, tâm tình của anh biểu đạt qua thanh âm, "Sao em lại đến đây?"

Đây là giọng nam mà cách đây không lâu họ vừa nghe qua, ôn văn nho nhã, khiêm khiêm như ngọc.

"Đừng quên, em cũng từng làm việc ở đây, em rất rõ ràng anh muốn làm gì."

Thanh âm người thứ hai càng quen tai hơn, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong trong lòng tương thông trao đổi một ánh mắt, là bác sĩ Dao, nếu không phải đã xem qua tư liệu trong phòng thí nghiệm, hai người chỉ sợ cũng sẽ vì những lời này cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trực Thượng miễn cưỡng mỉm cười, "Quả nhiên không gì giấu được em, tình huống bây giờ rất khẩn cấp," lại là một trận thanh âm vụn vặt, lần này Lăng Tiêu nghe rõ có tiếng va chạm của thủy tinh, ngữ tốc Trực Thượng cũng nhanh hơn nhiều, "Lái xe bay tới hải đăng là không thể nào, cũng may chúng ta còn có 'đốt tẫn' đời hai mà thầy lưu lại."

"Nhưng năm đó đời hai vẫn chưa hoàn toàn nghiên cứu thành công, thầy từng nói nó chỉ là bán thành phẩm, tác dụng phụ phi thường lớn."

"Lúc này không lo được nhiều như vậy."

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong ức chế không nổi lòng hiếu kỳ, bất chấp nguy hiểm trộm ló ra nửa cái đầu xem xét, cũng may hai người kia đều tập trung tinh lực, không ai phát hiện dị thường bên này.

Dao Đài nhìn thấy anh động tác lưu loát rút thuốc hoá học trong bình vào ống tiêm, khẽ vươn tay ngăn anh lại, "Để em đi đi, đừng quên, em là khế chủ của anh, năng lực của em so với anh mạnh hơn."

Trực Thượng cười sờ sờ đầu cô, "Trách nhiệm của em là bảo hộ bọn trẻ, trách nhiệm của anh là bảo hộ nơi này, thời gian không còn nhiều, anh phải đi."

Nói xong, anh không chút do dự giơ ống tiêm lên, động tác trên tay lại đình trệ ngay tại khắc đó.

Cảm xúc khó có thể tin dâng lên trong mắt anh, "Em…"

Dù bọn Lăng Tiêu chỉ là những người đứng xem cũng nhìn ra được, cử động của Trực Thượng lần này không phải xuất phát từ ý muốn của anh, tay anh giãy dụa run rẩy, ngay cả một chữ anh nói vừa rồi cũng như phải dốc sức từ trong kẽ răng phát ra.

Dao Đài dễ dàng lấy ống tiêm từ tay anh, nhẹ nhàng một nụ hôn dừng ở môi anh, áp sát vào tai anh thổi khí, "Mệnh lệnh khế chủ, không thể không tuân."

Trực Thượng không thể động đậy chút nào, trơ mắt nhìn Dao Đài đem nước thuốc màu cam tiêm vào cơ thể cô ấy, hướng về mình cười một tiếng, như tia chớp biến mất trước mắt.

Báo động ở căn cứ lần nữa vang lên, độ nguy hiểm cũng tăng lên một bậc, một thiên thạch lớn nhất do hành tinh nổ mạnh sinh ra đang lấy tốc độ kinh người tiếp cận, mà hải đăng nằm trên quỹ tích rơi xuống của nó.

"Báo cáo, đã xác nhận thiên thạch một phút đồng hồ sau sẽ va phải mục tiêu hải đăng!"

"Năm mươi chín, năm mươi tám, năm mươi bảy…" Hệ thống tự động đếm ngược.

"Chuẩn bị pháo quang tử*," Nghiên cứu viên phó chủ tịch hạ lệnh.

**Quang tử: lượng tử ánh sáng, còn gọi photon.*

"Góc độ phóng không lý tưởng, khoảng cách thiên thạch và hải đăng quá gần, dễ dàng ngộ thương, " nhân viên công tác báo cáo.

Phó chủ tịch đập tay lên bàn điều khiển, thời điểm mấu chốt như vậy, chủ tịch quăng cục diện lại chạy đi nơi nào?

"Hải đăng sẽ bị đâm cháy sao?" Nhóm học trò khẩn trương bụm miệng, có người đã muốn khóc.

Nhân viên công tác sầu mi khổ kiểm, đảm nhiệm chức vụ ở đây lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên lâm vào cục diện bị động thế này.

Hệ thống còn đang tận chức tận trách đếm ngược, "Mười, chín, tám…"

Ngay khi mọi người ở trung tâm chỉ huy hết đường xoay sở thì đột nhiên có người chỉ vào màn hình theo dõi, "Nhìn kìa!"

Chỉ thấy một đạo ánh sáng hiện lên, bên ngoài hải đăng được phủ lên một lồng phòng hộ gần như trong suốt.

"Có người khởi động lồng phòng hộ khẩn cấp!"

Cơ hồ là đồng thời, thiên thạch khổng lồ kéo cái đuôi lửa và khói đặc từ chân trời bay tới, không thiên lệch đập ngay giữa hải đăng, một tiếng vang thật lớn, bụi đất và sương khói đầy trời nhất thời bao phủ lấy hải đăng.

Mọi người khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình theo dõi, một lát sau, khói đặc tán đi, hải đăng một lần nữa hiển lộ, hoàn hảo không chút tổn hao.

Trong đại sảnh vang lên một mảnh tiếng thở phào và hoan hô, có người ôm ngực, có người nồng nhiệt ôm nhau, đám học trò lần đầu tiên trải qua thời khắc khẩn trương như vậy, giống như vừa qua một thế kỷ.

Lăng Tiêu và Doanh Phong tránh trong góc tối, ngoại trừ thanh âm trầm đục vọng đến từ xa thì cái gì cũng không thấy, họ chỉ có thể nhìn đến Trực Thượng giống như bị hạ định thân chú không nhúc nhích ở nguyên tại chỗ, cho đến khi tiếng vang qua đi, chú ngữ mới bị giải trừ.

"A Dao!" Trực Thượng vừa có thể cử động, lập tức liền xông ra ngoài.

Rốt cục đợi được cơ hội, Doanh Phong đẩy Lăng Tiêu một phen, "Đi mau!"

Lăng Tiêu dẫn đầu từ chỗ ẩn thân chạy ra ngoài, vọt tới cửa, đi chưa tới hai bước lại lộn về, Doanh Phong lúc này đã ra đến cửa chính phòng thí nghiệm nhướng mày, đang muốn trách cứ vài câu, tên đó lại xuất hiện trước mặt.

"Nè," Lăng Tiêu xòe tay, trong lòng bàn tay là thiết bị giải mã bị Doanh Phong để quên.

Doanh Phong đúng lúc nuốt xuống lời muốn nói, thu hồi thiết bị giải mã, nhưng lại cảm thấy Lăng Tiêu là lạ ở chỗ nào.

"Trong tay cậu cầm cái gì?" Cậu nhìn vào tay kia của Lăng Tiêu, cậu ta chột dạ nắm chặt tay lại giấu giấu ra sau.

"Không có gì, đi nhanh đi, lát nữa sẽ có người đến đây."

Doanh Phong không có thời gian tranh luận với cậu ta, hai người cực kỳ nhanh một trước một sau quay lại khu G, quả nhiên có nhân viên công tác đang ở đây tìm kiếm học trò mất tích, nhìn thấy bọn họ, từ xa chạy tới, "Các em không sao chứ?"

"Vừa rồi báo động vang lên, tụi em khẩn trương nên lạc đường, " Doanh Phong trấn định nói.

Lăng Tiêu cũng ra vẻ kích động gật đầu, "Phải a, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Doanh Phong liếc mắt nhìn cậu, trong tay trống rỗng, không biết cậu ta vừa từ trong phòng thí nghiệm cầm cái gì, giờ lại giấu đi đâu.

"Là ở phụ cận có một hành tinh nhỏ tan rã, bất quá báo động đã bị giải trừ," nhân viên công tác giải thích

cho họ, “Các em không có việc gì là tốt rồi, giờ tôi mang các em trở về.”

“Hành tinh tan rã? Vậy bác sĩ Dao và các bạn khác không có chuyện gì chứ?” Lăng Tiêu chủ yếu quan tâm người trước, nhưng để phòng đối phương đem lòng sinh nghi, chỉ có thể giả bộ không biết chút nào một màn phát sinh trong phòng thí nghiệm.

“Học sinh đều ở đại điện, không ai bị thương, trợ lý Dao vừa rời đi rồi, bất quá hẳn là cũng không sao.”

“Anh vừa gọi cô ấy là trợ lý Dao?” Lăng Tiêu mẫn tuệ bắt giữ lỗ hổng trong lời anh.

“À không, bác sĩ Dao,” nhân viên công tác kích động sửa miệng, “Tôi không cẩn thận nói sai thôi.”

Lăng Tiêu liên tưởng đến hồ sơ mình vừa mới nhìn qua, thử thăm dò, “Kỳ thật bác sĩ Dao có nói riêng với em, cô ấy trước đây có làm việc ở căn cứ một thời gian, còn theo học một thầy rất nổi tiếng, hình như là tên Thái gì đó…”

Vấn đề Lăng Tiêu hỏi có chút mạo hiểm, rất dễ khiến cho người khác hoài nghi, đối với hành vi mang tính đặt cược này, ngay cả Doanh Phong ở phía sau cũng âm thầm đổ mồ hôi.

Nhân viên công tác kinh ngạc mở to hai mắt, “Là chủ tịch tiền nhiệm viện nghiên cứu Thái Ân, ngay cả chuyện này cô ấy cũng nói cho em biết sao? Quan hệ của hai người nhất định tốt lắm.”

“Ách, cũng tàm tạm,” thấy đối phương không sinh nghi, Lăng Tiêu trộm nhẹ nhàng thở ra, “Bác sĩ Dao bình thường rất chiếu cố chúng em, cũng thường tán gẫu một vài chuyện riêng.”

“Bác sĩ Dao… à không, trợ lý Dao trước đây đúng là một trợ lý nghiên cứu trong căn cứ, bất quá đó đã là chuyện hơn ba mươi năm trước,” nhân viên công tác thấy Lăng Tiêu là người hiểu chuyện, liền bỏ qua băn khoăn hàn huyên.

“Không chỉ như thế, cô ấy còn là học trò trực tiếp của chủ tịch tiền nhiệm. Chủ tịch tiền nhiệm cũng không dễ dàng thu đồ đệ, gần vài chục năm nay chỉ thu ba người, một vị trong đó chính là chủ tịch đương nhiệm, Trực Thượng tiến sĩ các em vừa thấy đó.”

“Vậy vì sao bác sĩ Dao sau đó không tiếp tục lưu lại căn cứ công tác, mà đến học viện của tụi em làm một bác sĩ học đường a?”

Nhân viên công tác trầm mặc, sau một lúc lâu, mới nói, “Đó là bởi vì hơn ba mươi năm trước đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, chủ tịch tiền nhiệm phạm vào một sai lầm không thể bù đắp, mà Dao trợ lý cùng sư đệ của cô ấy trong sự kiện đó được chọn ra để trợ giúp thầy của mình.”

“Sau khi chủ tịch tiền nhiệm rời đi, Trực Thượng tiến sĩ lập trường đúng đắn được đề bạt làm tân chủ tịch

viện nghiên cứu, mà trợ lý Dao vốn sắp được chuyển thành nghiên cứu viên chính thức, lại vì sự kiện này bị tước đoạt tư cách tiếp tục làm việc tại căn cứ."

Lăng Tiêu cuối cùng đem hai chuyện trước sau liên hệ với nhau, "Vậy sư đệ của bác sĩ Dao thì sao? Anh ta hiện tại ở đâu?"

"Em hỏi Dục Tuyền? Sau khi anh ta ý thức được mình phạm vào sai lầm thì đã quay lại đường ngay, hướng quân bộ tố giác thầy của mình, coi như là lập công chuộc tội. Tuy rằng anh ta được phép ở lại, vốn dĩ với tư chất và kinh nghiệm của anh ta, đã sớm có thể chuyển thành chính thức, nhưng đến ngày hôm nay vẫn là một trợ lý, đây đều là hậu quả do sự việc năm đó gây ra."

Lăng Tiêu như có điều suy nghĩ gật gù, "Tiền nhiệm chủ tịch Thái Ân, ông ấy là dạng người gì đây?"

Nhân viên công tác nghĩ nghĩ, "Thực lực của ông ấy dùng hai chữ 'thiên tài' cũng không đủ để hình dung, thái độ làm người lại càng chính trực quả cảm, thành thục ổn trọng, phàm là nhân viên công tác từng là cộng sự với ông, không có một ai không sùng bái, kính ngưỡng ông, ở căn cứ năm đó có thể nói nhất hô bá ứng *(một lời kêu gọi trăm người ủng hộ)*."

"Ông có chỉ số thông minh lẫn chấp nhất cao hơn người thường, chỉ cần là việc mà ông nhận định, thì nhất định phải làm được, nhưng cũng chính vì quá cố chấp, cuối cùng mới có thể quyết tuyệt đi vào tử lộ."

Anh nhớ lại năm đó mà bi thống tiếc hận, câu chữ phát ra từ tim phổi, nghĩ cũng từng đối với Thái Ân mang lòng kính ngưỡng, phụng nhược minh đăng. Thái Ân trốn tránh, không biết đập nát sùng bái của bao nhiêu người như mình.

Nhưng càng khiến Lăng Tiêu cảm thấy ngoài ý muốn chính là, thì ra bác sĩ Dao cũng tham dự sự kiện năm đó, không biết cô ấy sắm vai gì trong đó, khi phải lựa chọn giữa thầy và chính nghĩa, có lẽ nội tâm bác sĩ Dao cũng nhất định từng có lưỡng nan đi.

Lăng Tiêu vừa đi vừa nghĩ, người trong đầu lại xuất hiện, Trực Thượng tiến sĩ dìu Dao Đài đi về phía cậu, Dao Đài sắc mặt rất đỏ, hô hấp dồn dập, hiển nhiên đang chịu đủ tra tấn do di chứng của thuốc.

Lăng Tiêu vừa thấy hai người họ liền lập tức thân thiết nghênh đón, "Bác sĩ Dao, cô không sao chứ?"

Dao Đài suy yếu lắc đầu, Trực Thượng thay cô mở miệng hướng Lăng Tiêu giải thích, "A Dao thân thể đột nhiên không khỏe, tạm thời không thể mang các em về."

Lăng Tiêu tất nhiên biết đây không phải là 'thân thể đột nhiên không khỏe' đơn giản như vậy, nhưng cậu cũng chỉ có thể giả bộ như cái gì cũng không biết, "Dạ, vậy bác sĩ Dao cô phải chú ý bảo trọng thân thể."

Dao Đài miễn cưỡng gật gật đầu, Doanh Phong đến sau đó cũng hướng cô gật nhẹ đầu, đôi bên thoáng chạm mắt.

“Lát nữa sẽ có nhân viên công tác căn cứ hộ tống các em quay về học viện, khó được một lần thực tập bên ngoài lại thành ra như vậy, chúng tôi cũng rất xin lỗi.” Nhân viên công tác nói.

“Đừng nói như vậy, đây chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn, ” Lăng Tiêu trong lòng nghĩ, nếu không phải vì vụ ngoài ý muốn này, tụi này cũng không thể dễ dàng tiến vào phòng thí nghiệm như vậy. “Vậy anh đưa tụi em về sao?”

“Không, căn cứ quản lý người ra vào rất nghiêm khắc, sẽ có đồng sự bên ngoài phụ trách đưa các em về.”

“Đúng rồi, hàn huyên lâu như vậy, còn chưa biết xưng hô sao với anh?”

Nhân viên công tác cười cười, “Anh tên Hà Quy, nếu như sau này có cơ hội đến nữa, hoan nghênh tới tìm anh.”

Lăng Tiêu và Doanh Phong đi theo Hà Quy về tới đại sảnh, có ba người vừa thấy bọn họ trở về liền vọt tới, bắt lấy Lăng Tiêu hạch hỏi là Bình Tông và Lam Thịnh, mà bên người Doanh Phong tự nhiên là Trục Nguyệt.

Lăng Tiêu lấy lý do lạc đường kể lại cho có lệ, trong quá trình nói chuyện tầm mắt luôn phiêu về hướng Doanh Phong. Tên kia đối với quan tâm của Trục Nguyệt chẳng tỏ vẻ gì, mặc kệ đối phương hỏi cái gì vẫn một mực lạnh lùng trả lời, về sau dứt khoát không thèm nhìn.

Nếu máu hai người các cậu dung hòa vào nhau, không biết cậu còn có thể mang thứ biểu tình lạnh lẽo đó đối xử với người ta không, Lăng Tiêu thầm nghĩ, nhưng vừa mới giả thiết như thế, đã cảm thấy ngực khó chịu, một cỗ khí ứ đọng ngưng kết trong lồng ngực, không thể tan đi.

Mà bên kia, Trục Nguyệt trong lòng cũng rất bất mãn, “Anh vừa rồi đi đâu? Vì sao lại đi chung với Lăng Tiêu?”

Doanh Phong lạnh lùng không riêng với Lăng Tiêu, cho dù đối với người mỗi ngày chạy theo mình Trục Nguyệt, cũng y hệt, “Chuyện này hình như không có liên quan tới cậu.”

Trục Nguyệt vừa mới làm ra một quyết định trọng đại, nhưng Doanh Phong thủy chung đối với mình hờ hững, điều này làm cho quyết tâm của cậu lung lay, “Tôi chỉ là lo lắng cho anh.”

“Tôi không cần lo lắng của cậu.”

Doanh Phong xoay người rời đi, Trục Nguyệt ủy khuất cắn môi.

“Báo động giải trừ, lồng phòng hộ có thể đóng.” Thanh âm từ trung tâm chỉ huy truyền đến.

Nhân viên công tác thu được mệnh lệnh đè xuống khóa giải trừ, lồng phòng hộ vốn bao bọc ngoài căn cứ thong thả hạ xuống, ánh nắng chưa tinh lọc lại chiếu vào, nhưng chỉ bằng mắt thường, là hoàn toàn nhận không ra khác biệt trong đó.

Ở một nơi nào đó sâu trong căn cứ, hai giọt chất lỏng đỏ sẫm còn chưa đông kết, một giọt trong đó hơi hơi run rẩy, dường như có sinh mệnh lăn một vòng sang bên cạnh, cùng giọt kia thân mật khắng khít dung hợp vào nhau.

9. Quyển 1 - Chương 9: Tử Huy*

**Tử: Tím, huy: Huy hiệu*

Nếu như nói, lời của Dao Đài cung cấp một khả năng khác trong nghi thức trưởng thành cho nhóm thiếu niên, thì bổ sung của Trực Thượng không thể nghi ngờ là một mũi thuốc tăng cường, khiến rất nhiều tình lữ đang dao động hạ quyết tâm, lấy phương thức hòa bình vượt qua thời khắc trọng yếu nhất trong đời.

Trong số đó bao gồm luôn Lam Thịnh và Bình Tông, khi Lăng Tiêu nhận được tin tức thì hai người đã đăng ký chỗ bác sĩ trường học, chỉ đợi Kỳ thức tỉnh vừa đến, liền chính thức cử hành nghi thức trưởng thành.

"Các cậu thật sự quyết định như vậy sao?"

"Ừm," Bình Tông mỉm cười đáp, "Tớ tự nguyện dâng lên máu trong tim, cả đời này làm khế tử của anh ấy."

"Tớ cũng sẽ dùng quyền lợi cùng năng lực lấy được bảo hộ em ấy," Trong lời Lam Thịnh đã mơ hồ mang bộ dáng đương gia khế chủ, "Trọn đời sẽ không dùng địa vị khế chủ áp bức em ấy."

Lăng Tiêu nghe thế mũi có chút cay cay, nói ra lời chúc phúc từ nội tâm, đồng thời cũng mang chút lòng hâm mộ.

"Nè, cảm động đến nói không ra lời sao? Thân là một chú chó độc thân, nội tâm thống khổ của cậu tớ hiểu được," Lam Thịnh không khách khí chọc chọc lên mặt Lăng Tiêu, đem chút cảm tính hiếm thấy vừa mới trào lên của cậu chọc cho dội về.

"Quên đi, hai người các cậu trọng sắc khinh bạn," Lăng Tiêu lau nước mắt vốn không tồn tại, "Chờ các cậu cử hành xong lễ trưởng thành, là có thể học lên, nhẫn tâm lưu lại một mình tớ ở trong này."

"Cho nên mới tăng thêm chút sức cho cậu đây a, chúng tớ cũng không phải đôi đầu tiên đăng ký, trước chúng tớ đã có không ít người đến chỗ bác sĩ Dao báo cáo, chắc là rất nhanh trong học viện sẽ có một nhóm tốt nghiệp đi."

“Chắc không nhanh vậy đâu, bác sĩ Dao không phải đã nói, dù cử hành nghi thức trưởng thành, cũng phải xác nhận phương diện sinh lý và tâm lý của đôi bên không có vấn đề mới cho phép học lên, ” Bình Tông có chút bận tâm nói.

“Có thể có vấn đề gì a?” Lam Thịnh chẳng thèm ngó tới khoát tay, “Em lo nhiều quá đó.”

“Gì?” Bình Tông nhìn thấy xa xa hai bóng người, “Đó không phải là Doanh Phong với Trục Nguyệt sao? Lẽ nào họ cũng đến phòng y tế để đăng ký?”

Lăng Tiêu nghe vậy lập tức quay đầu, quả nhiên thấy hai người Bình Tông nói đang từ một tòa nhà màu trắng đi ra, mà đó chính là phòng y tế của học viện Bích Không.

Tim Lăng Tiêu chậm nửa nhịp, những lời Lam Thịnh nói tiếp đó hoàn toàn không nghe được.

“Cậu phát ngốc cái gì đây?” Lam Thịnh đẩy cậu một phen.

“Nga, không có…” Lăng Tiêu tâm thần bất an thu hồi tầm mắt, “Cái đó, tớ đột nhiên nhớ ra tớ có chút việc, tớ đi trước đây.”

Tốc độ Lăng Tiêu biến mất còn nhanh hơn so với âm cuối của cậu, lưu lại hai người Lam Thịnh và Bình Tông em nhìn anh anh nhìn em.

“Cái người này sao trốn nhanh được vậy ta?” Lam Thịnh cảm thấy chẳng hiểu ra sao.

“Không biết, mà anh mới vừa nói cái gì, thử máu?”

“Vừa rồi ở cửa phòng y tế em không thấy thông báo sao? Ai cũng phải đi thử máu, hình như là cần phối hợp để điều tra gì đó.”

Bình Tông không biết nói gì, “Vậy anh lúc mới nhìn thấy sao không nói?”

Lam Thịnh vỗ vỗ đầu, “Vừa xoay người lại liền quên mất, anh thấy Doanh Phong với Trục Nguyệt tám phần cũng là đi thử máu a, chẳng biết Lăng Tiêu đi làm chưa.”

Còn chưa nghĩ ra được cái cớ gì thích hợp, Lăng Tiêu đã tới bên ngoài phòng y tế, cậu chần chừ, không biết nên nói lý do mình đến với bác sĩ Dao thế nào.

—— *chào bác sĩ Dao, em muốn biết bạn Doanh Phong cùng lớp có phải đã đăng ký rồi không?*

Loại vấn đề riêng tư thế này, dù có hỏi cũng sẽ không có câu trả lời đi.

—— *không biết lớp chúng em có bao nhiêu bạn học đăng ký làm nghi thức trưởng thành rồi ạ?*

Bác sĩ Dao tám phần sẽ quăng lại câu 'Lo thân em cho tốt đi', phương án này có vẻ cũng không khả thi.

Ngay lúc Lăng Tiêu rối rắm đủ kiểu, có người cắt đứt suy nghĩ của cậu.

"Bạn học, cậu tới tìm bác sĩ Dao sao?"

Lăng Tiêu theo tiếng nói nhìn lại, từ bộ đồng phục trên người có thể nhìn ra là một anh bảo vệ.

"A? Nga, đúng vậy, " Lăng Tiêu ấp úng trả lời.

"Cô ấy giờ không có trong phòng y tế đâu, sợ là cậu phải đợi rồi."

Cảm giác khẩn trương của Lăng Tiêu tiêu trừ một chút, "Như vậy a, xin hỏi cô ấy đi đâu?"

"Tôi vừa rồi thấy cô ấy hướng lên sân thượng, chắc là ra đó cho thoáng a."

Lăng Tiêu gật đầu nói cảm ơn, vị bảo vệ kia liền rời đi.

Sân thượng… Lăng Tiêu giương mắt nhìn lên, hay là dùng phương thức tán gẫu tới đó hỏi thăm một chút đi.

Cậu ba bước thành hai chạy lên sân thượng, nhưng không thấy người mình muốn tìm.

Chẳng lẽ tin tình báo sai? Hay là cổ đi mất rồi? Lăng Tiêu vừa định vòng về đường cũ, chợt nghe một thanh âm quen thuộc từ một góc khuất truyền đến, vừa lúc cách Lăng Tiêu một góc tường.

Vì sao phải tránh ở cái góc hẻo lánh như vậy nói chuyện? Lăng Tiêu trong lòng nghĩ, theo bản năng liền đi tới chân tường, tiếng nói chuyện của đối phương nghe đã rõ ràng hơn.

"Em nhanh như vậy đã trở về đi làm, thân thể chịu nổi không?"

Lăng Tiêu cả kinh, Trực Thượng tiến sĩ đến học viện sao?

Nhưng cậu rất nhanh liền phủ định ý nghĩ này, dù đây đúng là thanh âm của Trực Thượng, nhưng nghe có chút sai lệch, càng giống truyền tới từ máy truyền tin hơn, thì ra bác sĩ Dao đang cùng khế tử của cô ấy nói điện thoại* a… Lăng Tiêu nhớ lại lần trước Lam Thịnh nói nghe lén thầy bên khoa thiết bị nói chuyện riêng, không biết có nên tiếp tục nghe không.

**này là tác giả dùng luôn, nên sau này máy truyền tin gì gì đó cũng chính là điện thoại nhá*

"Cũng tạm," thanh âm Dao Đài có vẻ hơi mỏi mệt, "May là căn cứ có thiết bị điều trị tiên tiến nhất, tác dụng phụ của đời hai*(đốt tẫn)* thật sự vượt quá tưởng tượng của em."

"Lần sau không được làm bừa như vậy," Trực Thượng tăng thêm ngữ khí, "Tuy rằng em là khế chủ của anh, nhưng anh cũng hi vọng em có thể tôn trọng quyết định của anh."

Dao Đài cười cười, từ chối cho ý kiến, Trực Thượng biết nói cũng vô dụng, bất đắc dĩ thở dài, cứng rắn vừa rồi không dấu vết trút bỏ.

"Anh là nói thật, lần nào em cũng lạm dụng quyền lợi của mình, lần trước cũng vậy, lần này cũng thế."

Lăng Tiêu đặc biệt tò mò lần trước anh nói là lần nào, chợt nghe Dao Đài sâu kín mở miệng, "Lần này em tiêm vào đời hai bán thành phẩm, sau đó đúng lúc sử dụng thuốc lọc hiệu ứng cực mạnh, lại nằm trong khoang chữa bệnh hai giờ, cuối cùng nhờ anh dốc lòng chăm sóc nghỉ ngơi suốt cả đêm, dù vậy vẫn cảm giác thân thể có chỗ không khoẻ."

"Nhớ năm đó, thầy trong lúc cùng đường, liều dùng cao gấp mấy lần em, lúc chiến đấu với quân đoàn hao hết thể lực, bản thân bị trọng thương, cuối cùng hai bàn tay trắng đào vong. Không có thuốc, không có thiết bị chữa trị, bên người còn mang theo một thiếu niên đối với thầy hận thấu xương…"

Trực Thượng từ lời đầu tiên cô nhắc đến chuyện cũ liền im lặng không nói.

"Anh nói, thầy bây giờ có còn sống không?"

Một đoạn trầm mặc khiến người khác lúng túng đi qua, Dao Đài chủ động đánh vỡ cục diện bế tắc, "Quên đi, không nói chuyện này nữa, bên anh thế nào, tra ra nguồn gốc trục trặc chưa? Là ngoài ý muốn hay lý do khác?"

"Tìm được nguyên nhân rồi, là một thực tập sinh khi thiết định trình tự đã tạo ra xung đột chỉ lệnh, tuy là do con người gây ra, nhưng không phải cố ý."

"Vậy là tốt rồi, em tin tưởng Dục Tuyền sẽ không làm loại chuyện khiến anh hoài nghi này."

"Phải," Trực Thượng cũng có vẻ xấu hổ, "Chuyện lúc trước thật sự quá mức trùng hợp, cũng phải trách

anh đối với thuộc cấp của mình không đủ tin cậy, cũng may nghi ngờ này chỉ có đề cập qua với mình em. Dục Tuyền đã trải qua chuyện kiện cáo một lần, hơn nữa tính cách bản thân cậu ấy, vốn rất khó lấy được tín nhiệm của người chung quanh, anh không thể để cho cậu ấy một lần nữa lâm vào khốn cảnh."

Anh dừng một chút, lại nói, "Bất kể nói thế nào, chúng ta cũng từng theo học cùng một thầy hướng dẫn, vài ngày nữa, anh quyết định hướng quân bộ xin lần nữa, dừng sát hạch của cậu ấy, thăng lên thành nghiên cứu viên chính thức."

Dao Đài đồng ý gật đầu, "Nên thế, chức trợ lý cậu ấy làm cũng đủ lâu, chỉ sợ tiếp tục nữa, em lên làm hiệu trưởng luôn rồi."

Lời của cô thành công chọc cười Trực Thượng, "Hiệu trưởng các em gần đây khỏe không?"

Dao Đài thở dài, "Vẫn như cũ, bất quá động viên ôn hòa lần này ông đưa ra thành quả không tồi, hơn nữa có anh phối hợp, từ sáng sớm hôm nay đã có vài đôi học trò đến đăng ký, tỏ vẻ nguyện ý noi theo cách làm của anh, tự nguyện hiến máu."

Tin tức thoạt nghe hẳn là khiến người khác thoải mái lại làm cho Trực Thượng tâm tình càng ngày càng trầm trọng, "Kỳ thật sau khi nói ra lời đó, anh vẫn luôn tự kiểm điểm, làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không."

"Việc này không liên quan đến anh," Dao Đài nghiêm túc bác bỏ anh, "Là em lệnh cho anh làm như vậy."

"Vừa nghĩ tới những thiếu niên lòng tràn đầy tin cậy với anh, một khi tiến vào nghi thức trưởng thành, lại phát hiện chân tướng khác xa điều tốt đẹp anh miêu tả…"

"Anh không nên suy nghĩ bậy bạ, " Dao Đài lớn tiếng cắt đứt anh, nhưng vẫn không cản được anh thốt ra phần sau câu nói.

"… là anh thực hối hận, chúng ta liên hợp lại lừa gạt trẻ con như thế, thật sự có được không?"

Cho đến tận khi Dao Đài chấm dứt cuộc nói chuyện cũng không phát hiện Lăng Tiêu trốn trong góc tường nghe hết toàn bộ, cậu rúc người ở đó thở cũng không dám thở mạnh, sau khi xác định Dao Đài đã rời đi, thân thể cứng ngắc mới chậm rãi lỏng.

Chuyện gì đây? Âm thanh cảnh báo chói tai vang lên dưới đáy lòng Lăng Tiêu, hình như trong lúc vô ý cậu đã nghe được chuyện không nên nghe, vì cái gì tiến sĩ lại nói là lừa gạt trẻ con? Chú ấy rốt cuộc lừa bọn mình cái gì?

Mục đích tìm gặp Dao Đài ban đầu vì chuyện ngoài ý muốn này mà bị ném ra sau đầu, Lăng Tiêu muốn tìm một người để hỏi, suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể nhớ tới người kia.

“Cho nên cậu mới chạy tới hỏi tôi?” Chẩm Hạc thản nhiên vênh váo nằm trên cái ghế dựa mềm mại to đùng của hắn, khỏi phải nói có bao nhiêu hưởng thụ, nhìn thấy Lăng Tiêu tới cửa cả đầu ngón tay cũng không nâng một chút.

Lăng Tiêu chỉ trích trong lòng, này so với Chẩm Hạc lần đầu tiên cậu nhìn thấy quả thực như hai người khác nhau, nếu ngay từ đầu thấy được bộ mặt thật của anh ta, chỉ sợ không có mấy ai tới tìm anh ta làm ăn đi.

Cũng không cần hắn tiếp đón, Lăng Tiêu tự mình chọn cái ghế ngồi xuống, “Anh không phải là nhân viên tình báo, biết nhiều hơn người khác sao?”

“Tôi là nhân viên tình báo không sai,” Chẩm Hạc uể oải kéo dài thanh âm, “Có điều cậu còn tiền sao?”

Lăng Tiêu mất hứng, “Tôi đã đưa anh nguyên một tháng sinh hoạt phí rồi.”

“Cho nên,” Chẩm Hạc nói như đúng rồi, “Cậu đã không trả nổi, thì cần gì phải tới tìm tôi hỏi, chỗ này của tôi làm ăn nhỏ, không ghi sổ*(nợ)*.”

“Cái tên này, thật là…” Lăng Tiêu không biết nên dùng từ gì hình dung anh ta cho tốt, “Người như anh vậy đó, nhất định không ai thích, khó trách đến hiện tại cũng không thể trưởng thành.”

Chẩm Hạc nhìn chằm chằm cậu cười, cái loại cười như nhìn thấu qua người ta, cười đến Lăng Tiêu lông tóc dựng đứng.

“Quên đi, coi như tôi chưa nói, ” Lăng Tiêu theo trực giác cảm thấy người này vẫn là không nên đắc tội thì hơn, “Vậy anh có thích ai không?”

“Có, ” Chẩm Hạc trả lời rất thẳng thắn.

Lăng Tiêu không nghĩ tới anh ta thừa nhận thống khoái như vậy, cảm thấy ngoài ý muốn, “Vậy giờ người đâu?”

“Cô ấy không quan tâm tôi,” tầm mắt Chẩm Hạc ném ra xa xăm, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Nếu tôi thật sự có đối tượng lưỡng tình tương duyệt, cũng sẽ không cùng đối phương cử hành nghi thức trưởng thành gì đó.”

“Tại sao?” Lăng Tiêu sững sờ.

“Bởi vì nghi thức trưởng thành đều là gạt người, hai người chân chính yêu nhau, không nên thông qua loại hình thức này để đến với nhau.”

Lăng Tiêu dựng lỗ tai lên, “Tiến sĩ nói chú ấy gạt chúng tôi, anh cũng nói nghi thức trưởng thành là gạt người, thế nghi thức trưởng thành chân chính rốt cuộc là cái dạng gì?”

Chẩm Hạc ý vị thâm trường lắc lắc đầu, tay làm một thủ thế ‘đưa tiền đây’, Lăng Tiêu lập tức nhụt chí.

“Giờ thì tôi hiểu, vì cái gì người yêu của anh không cần anh.”

Chẩm Hạc không chút thẹn, “Quá khen rồi.”

“Lại có khách đến, ” Chẩm Hạc vỗ tay hai cái, “Hoan nghênh quang lâm.”

Lăng Tiêu cảm thấy thật bất ngờ, bởi vì người tới này không ngờ là Doanh Phong.

“Cậu cũng tới tìm anh ta?” Lăng Tiêu hỏi.

Doanh Phong không thèm để ý câu hỏi của cậu, phất tay lên, một thứ gì đó bay ra, “Tôi tới trả cái này.”

Chẩm Hạc cười đưa tay tiếp được, “Làm không tệ a các thiếu niên, tìm được thứ các cậu muốn tìm chưa?”

Lăng Tiêu vừa nghĩ tới hai giọt máu không thèm nhúc nhích trên bệ cửa sổ kia, liền không thoải mái hứ một tiếng.

Doanh Phong có vẻ cũng không muốn lưu lại đây, đem thiết bị giải mã trả lại cho Chẩm Hạc sau đó xoay người bước đi, Lăng Tiêu thấy cậu ta đi rồi, cũng lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, “Chờ một chút!”

Chẩm Hạc vuốt vuốt thiết bị giải mã Doanh Phong vừa trả, nhìn bóng lưng hai người rời đi, đáy mắt tràn ngập thần sắc nghiền ngẫm.

“Thú vị.”

Hắn xoay chiếc nhẫn trên ngón tay qua, kia thế nhưng là một thiết bị truyền tin bí mật, thông qua một phương thức truyền đạt tin tức cực kỳ đặc thù, thậm chí có thể tránh né thiết bị cản tín hiệu của quân đội.

“Nè, chủ tịch tiền nhiệm viện nghiên cứu tiên sinh,” hắn dùng tư thái bất cần đời chào hỏi vị lão tiền bối so với hắn sống lâu hơn bốn trăm năm.

Người trong hình chiếu thần tình lạnh lùng, “Tôi đã nói, không được gọi tôi như vậy.”

"Được rồi, Thái Ân… Đại nhân, " Chẩm Hạc nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định thêm vào một hậu tố, "Tư liệu nghiên cứu ông lạc trong phòng thí nghiệm, đã thuận lợi trở về."

"Làm tốt lắm," Đường nét khóe miệng Thái Ân cuối cùng nhu hòa một chút.

"Này đương nhiên cũng phải nhọc mấy ông trong ngoài phối hợp, động tĩnh lớn như vậy, cư nhiên không khiến ai hoài nghi. Chỉ là tôi không rõ, ông có người thân tín trong căn cứ, vì cái gì không trực tiếp cho người của ông đem tư liệu truyền tới, còn phải đi một vòng lớn như vậy?"

"Cậu không hiểu cách quản lý của căn cứ, nhìn thì như *(quản lý)* mở, thực tế rất nghiêm ngặt. Nhân viên công tác bên trong căn cứ, thì không có cách nào đem bất cứ thứ gì mang ra ngoài, chỉ có nhờ vào người bên ngoài căn cứ mới có thể, học sinh là đối tượng không khiến người hoài nghi nhất."

"Hiểu rồi, cho nên còn phải cảm tạ Bích Không tổ chức một chuyến tham quan bên ngoài trường hoàn mỹ như vậy, hình như vị bác sĩ trường học làm ra dự án này, có vẻ có quan hệ không nhỏ với Thái Ân đại nhân nhỉ?" Chẩm Hạc ám chỉ.

Thái Ân nhắm mắt làm ngơ, "Về phía giám sát ghi hình bên căn cứ tôi sẽ tìm người xử lý, chuyện lần này nhất định phải không lưu chút dấu vết, giờ còn chưa phải lúc để phơi bày thân phận. Về phần người mà cậu chọn lựa, cậu phải chịu trách nhiệm đến cùng, đừng để họ nói ra lời gì không nên nói."

Chẩm Hạc nắm thiết bị giải mã trong tay —— nói đúng hơn đó là một thẻ nhớ —— quăng lên rồi lại bắt lấy, lặp đi lặp lại không biết mệt, "Chuyện đó đương nhiên, dù sao bản thân bọn họ đến nay vẫn chẳng hay biết gì, tôi tin tưởng họ chẳng nói được gì đâu. Nhắc tới chuyện này, tôi cảm thấy ai trong bọn họ cũng đều là nhân tài khó gặp, thực hi vọng một ngày kia…"

Hắn dùng tay vuốt ve bên ngoài thẻ nhớ, "… Bọn họ có thể cùng chúng ta kề vai chiến đấu."

10. Quyển 1 - Chương 10: Vô Cực

"Doanh Phong! Doanh Phong cậu chờ một chút!"

Doanh Phong không còn cách nào đành ngừng lại cước bộ, mình trước đây sao lại không phát hiện cái người này quấn người vầy chứ.

Vừa rồi Doanh Phong đi phía trước, Lăng Tiêu còn hăng hái đuổi theo đằng sau, hiện giờ hai người chân chính mặt đối mặt, Lăng Tiêu ngược lại không biết nói cái gì cho phải.

"Cậu có việc gì không?" Doanh Phong trực tiếp hỏi, ngầm ý là nếu không có việc thì mau biến.

Lăng Tiêu cắn răng một cái, “Cậu với Trục Nguyệt đi đăng ký sao?”

Doanh Phong nhíu mi, “Đăng ký?”

“Thì là, thì là chỗ bác sĩ Dao đó, đăng ký nghi thức trưởng thành gì đó đó, cậu biết mà.”

Cậu nói ậm ậm ừ ừ, Doanh Phong căn bản nghe không hiểu.

“Tôi không biết.”

“Vậy là không đăng ký hả?” Tinh thần Lăng Tiêu lập tức tốt lên không ít, “Thế làm sao mà hôm nay tôi lại thấy hai người các cậu từ trong phòng y tế đi ra?”

“Cậu theo dõi tôi?”

“Tôi vô tình gặp bộ không được sao?”

“Chúng tôi vô tình gặp bộ không được sao?”

Lăng Tiêu nhỏ giọng nói thầm, “Cậu là ‘vô tình’, còn cậu ta có ‘vô tình’ không thì khó nói lắm.”

Doanh Phong không biết có nghe được không, tóm lại là không quan tâm, “Cậu đuổi tới đây chỉ để hỏi cái này?”

“Hỏi một chút cũng không được a, ” Lăng Tiêu xoa xoa cái mũi che giấu xấu hổ, “Nè, cậu với Trục Nguyệt thử chưa?”

“Thử cái gì?”

“Thì,” Lăng Tiêu khoa tay múa chân làm động tác cắt ngón tay, “Cái bữa trước đó.”

Lần này Doanh Phong lập tức hiểu ý, “Không có.”

Lăng Tiêu tâm tình sảng khoái X2, “Vì sao không thử?”

“Chẳng lẽ với mỗi người tôi đều phải thử một lần sao?”

“Không như vậy làm sao cậu tìm được bầu bạn kiếp trước chứ? Chỉ sợ cậu gặp một người thử một người, thử đến khô máu cũng chưa tìm được,” Lăng Tiêu có điểm vui sướng khi người gặp họa nói.

“Cậu nói xong chưa?”

“Hở?”

“Kỳ thật cậu nói này nói nọ nhiều như vậy, chỉ có một mục đích.”

“Hả?”

“Kỳ thật cậu không còn tiền ăn cơm đi.”

“Tôi…”

“Muốn mượn tiền cậu có thể nói thẳng, không cần phải quanh co vòng vèo.”

Lăng Tiêu sửng sốt, bụng dường như vừa vặn kêu lên.

Không đúng, đây là đang trên mạng, tinh thần thể làm sao đói được chứ, Lăng Tiêu buồn bực cúi đầu nhìn, trong hiện thực cậu quả thật đã một ngày chưa ăn cơm, bất quá Doanh Phong làm sao biết?

“Đừng cho là tôi không biết, lần trước quét thẻ tôi đã thấy được, không có tiền thì đừng có thể hiện.”

“Ai nói,” Lăng Tiêu không phục phản kích, ”Tôi quan hệ tốt, có rất nhiều người có thể cho tôi cọ cơm *(ăn chực ấy)*, căn bản không cần phiền cậu lo.”

Trên thực tế, cậu đã dùng hết các loại cớ liên tục cọ cơm chỗ Bình Tông cùng Lam Thịnh vài ngày, đã cảm thấy không ổn lắm.

“Vậy sao,” Doanh Phong một bộ biểu tình vậy là tốt rồi, “Nếu không có việc gì, xin đừng đi theo tôi.”

Lăng Tiêu tức giận đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Doanh Phong đi xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm nhìn.

Chẳng phải chỉ là có nhiều tiền một chút thôi sao? Có cái gì đặc biệt hơn người, cũng không phải tự mình kiếm… Lăng Tiêu càng không ngừng oán thầm, vì để dành sinh hoạt phí, bình thường chắc toàn là ăn bánh mì năng lượng hiệu Ma Cốc* đi, cái loại bánh mì giá rẻ lại chống được đói đó, cho nên tiền mới có thể còn hoài trong thẻ từ không ra đi, nhất định là như vậy.

**Ma Cốc: Ma là ma sát/mài, Cốc: Ngũ cốc, có thể hiểu là bánh mì hiệu Bột ngũ cốc*

Lăng Tiêu não bổ hình ảnh Doanh Phong đang gặm bánh mì năng lượng, thoát khỏi mạng, vừa mở mắt liền thấy đèn của thiết bị chuyên chở đang sáng.

Đèn sáng chứng tỏ bên trong có đồ, nhờ mạng lưới khoa học kỹ thuật ban tặng, hàng hoá mua trên mạng, đều thông qua thiết bị chuyên chở để giao hàng, lần trước Chẩm Hạc đưa bộ giải mã cho Doanh Phong, cũng là dùng nó chuyển hoán về hiện thực.

Nhưng Lăng Tiêu rõ ràng không có mang thứ gì ra, cũng không quét thẻ mua hàng, vì sao đèn thiết bị chuyên chở lại sáng chứ? Chẳng lẽ là Bình Tông hay Lam Thịnh? Ba người bọn họ đôi khi sẽ mua một ít đồ trực tiếp phát đến địa chỉ đối phương, nhưng mà này là cái gì đây?

Mang theo một đầu mù mờ, Lăng Tiêu mở ra xe chở, bên trong cư nhiên là một thùng bánh mì năng lượng hiệu Ma Cốc.

Lăng Tiêu đối mặt đại lễ từ trên trời giáng xuống này phát ngốc nửa ngày, biết trên thẻ cậu không còn tiền ăn không nổi cơm chỉ có hai người, mà hiển nhiên người làm loại chuyện này không thể nào là tên Chẩm Hạc coi tiền như mạng được.

Cậu mang tâm tình phức tạp rút một gói trong đó ra, ngay tại chỗ.

Cư nhiên là bánh năng lượng vị ô mai, bao bì màu hồng từ trong ra ngoài tản mát vẻ thẹn thùng, bên trên còn in hình một tiểu cô nương mặc y phục ma pháp… Cái này căn bản là cho nữ hài tử ăn đúng không, Doanh Phong ngươi đang cố ý đùa giỡn ta sao?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng cậu vẫn do dự mở bao ra, ngửi ngửi, lại cắn một cái.

Nửa giờ sau, Lăng Tiêu nằm trên giường thoả mãn xoa bụng, bên người ném một cái bao bì nhăn nhúm, trên gói một tiểu cô nương mặc váy màu hồng cười tươi như hoa.

Quả nhiên người ta khi đói bụng, ăn cái gì cũng thấy ngon a… Lăng Tiêu nghĩ thầm.

***

Hôm sau tỉnh lại, Lăng Tiêu tinh thần phấn chấn, bánh năng lượng quả nhiên tính chống đói mạnh, một đêm đã qua mà cũng không có cảm giác đói, có thể thấy một cái đủ cho tiêu hao năng lượng một ngày, mà cái thùng Doanh Phong mua cho cậu vừa lúc đủ duy trì đến ngày được phát trợ cấp sinh hoạt phí.

Nhưng vừa nghĩ tới tiếp theo mỗi ngày đều phải dùng thứ này lấp đầy bụng, Lăng Tiêu lại cảm thấy có chút phát rầu.

Cậu khởi hành đến phòng học, trên đường gặp hai học trưởng lớp mười hai, hình như đang bắt nạt người nào đó.

Ỷ đông hiếp ít ỷ lớn hiếp nhỏ, bản thân chuyện đó đã sai rồi, huống hồ sau khi Lăng Tiêu phát hiện người đang bị chặn kia lại là bạn cùng lớp của mình, liền càng không thể ngồi yên mà nhìn.

"Này," Hai học sinh lớp mười hai học viện Bích Không nghe được có người ở đằng sau quát về hướng này, không kiên nhẫn quay đầu nhìn một cái, lập tức vui vẻ.

"Ôi, đây không phải cái vị mày xem trọng sao," người bên phải hơi cao hơn một chút dùng giọng điệu đầy ý tứ trêu chọc nói.

"Xem ra chúng tao thật là có duyên a," người nói chuyện lúc này chính là người bên trái, "Đáng tiếc còn chưa thành thục, lãng phí cơ hội tốt này."

Hai người cười quái dị một trận, Lăng Tiêu đối với lời họ nói một chữ cũng nghe không hiểu, cậu khụy gối mượn lực, nhảy khỏi mặt đất, ở trên vai hai tên kia mỗi bên đạp một cước, rồi nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh người bạn học của mình.

"Này, cậu không sao chứ," cậu mặc dù đến giúp cậu ta, nhưng theo bản năng không có hảo cảm với người này, ngữ khí cũng không được coi là thân thiện cho lắm.

Người Trục Nguyệt không muốn mang ân huệ nhất chính là Lăng Tiêu, cậu cũng thế, đối với người trước mắt có địch ý bẩm sinh, cho nên dù bản thân mình đang trong hiểm cảnh, vẫn thầm trách cậu ta xen vào việc của người khác.

"Tôi không sao," cậu thẳng thẳng lưng, không muốn về mặt khí thế lại thua Lăng Tiêu, đối diện hai vị học trưởng hiển nhiên đã bị hành vi vô lễ của Lăng Tiêu chọc giận.

"Tiểu học đệ, có ai dạy cậu cần tôn trọng học trưởng chưa?"

Lăng Tiêu không thèm nhìn hai người bọn họ, tiếp tục hướng Trục Nguyệt đặt câu hỏi, "Sao lại thế này? Hai người bọn họ vì sao lại làm khó dễ cậu?"

"Cậu hỏi cậu ta đi," học trưởng cao giành trước mở miệng, "Chúng tôi căn bản không trêu chọc cậu ta, tự cậu ta đột nhiên lao tới khiêu khích, việc này sao trách chúng tôi được?"

"Đúng đó," học trưởng thấp hát đệm, "Cậu muốn xen vào thì trước tiên quản tốt bạn học của mình đi."

"Các ngươi còn có mặt mũi nói?" Trục Nguyệt căm giận bước đến một bước, "Vừa rồi là ai nói năng kỳ quái, nói cùng cấp chẳng ai vừa mắt, học sinh lớp mười sắp thức tỉnh rồi, thừa dịp bọn họ cái gì cũng

không hiểu, cường đoạt máu trong tim?"

"Nói vậy thì thế nào?" Tên cao giương giương cổ, "Tụi này có nói ngươi sao? Thứ trình độ như ngươi, quỳ xuống van ta cắn ngươi ta cũng chả hiếm lạ."

"Các ngươi không nói ta, nhưng đánh chủ ý lên Doanh Phong cũng không được!"

"Doanh Phong?" Lăng Tiêu ở bên cạnh nghe nửa ngày mới coi như hiểu chuyện, "Hai tên đó cư nhiên cũng dám đánh chủ ý lên Doanh Phong?"

Trục Nguyệt mím môi không nói, Lăng Tiêu liên tưởng một hồi, lại ý thức được một chuyện còn tệ hơn, "Đừng có nói trong chuyện này cũng có tôi đi?"

Tên thấp hơn tươi cười xấu xa, "Anh bây giờ còn chưa muốn đánh với em, đợi chừng nào em thức tỉnh rồi, anh cam đoan đầu tiên sẽ đến đây yêu thương em."

"Kháo," Lăng Tiêu giờ mới hiểu được mình bị người ghê tởm như thế mơ ước, quả thực muốn nôn, "Không cần chờ lâu như vậy, ta ngay bây giờ sẽ yêu thương yêu thương các ngươi."

Một chữ cuối cùng phát ra, mặt và bụng của tên thấp đã lần lượt trúng hai đấm, mà hắn ngay cả đối phương ra tay thế nào cũng chưa thấy rõ. Hắn hốt ha hốt hoảng trả đòn, tên cao thấy thế cũng nhanh chóng gia nhập chiến cuộc, Lăng Tiêu là người có lối đấu cận thân xuất sắc nổi bật trong học sinh lớp mười, dù đồng thời chống lại hai học sinh lớp lớn hơn cũng không rơi xuống hạ phong.

Tuy rằng Lăng Tiêu thực lực rất mạnh, nhưng dù sao đối thủ là hai người, mấy chục hiệp sau đó ai cũng không chiếm được tiện nghi, trên mặt nhóm học trưởng có chút không nén giận nổi —— hai học sinh lớp mười hai cùng một học sinh lớp mười bất phân thắng bại, chuyện này truyền ra cũng không dễ nghe gì, ở Bích Không này học trò đánh nhau vừa không trái với nội quy trường học cũng không mất mặt, đánh thua mới mất mặt.

Nghĩ vậy, họ cũng chẳng thèm để ý mặt mũi nữa, trao đổi một ánh mắt với nhau, không hẹn mà cùng rút ra chủy thủ. Giờ đến phiên Lăng Tiêu cảm thấy cật lực, cậu bình thường ngại phiền nên không có thói quen mang theo chủy thủ bên mình, lúc này tay không chống lại hai kẻ cầm vũ khí trong tay, chỉ chốc lát trên người liền có vết máu.

Trục Nguyệt ở bên ngoài nhìn mà sốt ruột, cậu đúng là không thích Lăng Tiêu, nhưng không có nghĩa phải trơ mắt nhìn đối phương bị thua. Cậu trở tay rút chủy thủ của mình ra, xem xét chuẩn thời cơ, nhắm ngay tên cao nhào qua.

Động tác của cậu chậm sức lực lại yếu, ý đồ sớm bị đối thủ nhìn thấu, tên cao thân thể chợt lóe tránh được công kích của cậu, chỉ có quần áo bị cắt mất một góc.

“Ngươi một tên yếu nhớt thế mà cũng dám đến khiêu khích ta?” Tên cao bị động tác của cậu chọc giận, giả vờ dùng một hư chiêu đánh Lăng Tiêu, lại giơ chủy thủ hung hăng chém về phía Trục Nguyệt.

Trục Nguyệt thét lên một tiếng kinh hãi, hoảng sợ nhắm chặt hai mắt, nhưng đau đớn trong dự đoán lại không ập tới.

Cậu thật cẩn thận hé mắt ra một đường, trước mặt, một bàn tay cầm thật chặt lưỡi dao, máu tươi theo chủy thủ từng giọt chảy xuống, rơi trên mặt đất, dưới chân đã đỏ sẫm một mảnh.

“Cậu, thật là đủ cản trở, ” Lăng Tiêu từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ như thế, đột nhiên một trận bùng nổ, đánh cho hai người kia không còn lực trả đòn, Trục Nguyệt nhìn ngây người, chẳng lẽ đây mới là thực lực chân chính của Lăng Tiêu?

Tên cao đã bị đánh ngã trên mặt đất, tên thấp thấy tình thế không ổn, nhấc chân bỏ chạy, Lăng Tiêu không chút do dự đuổi theo, hai người đảo mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Trục Nguyệt còn đang ngớ ra, người trên đất nghiêng ngả lảo đảo bò dậy, thấy ở đây chỉ còn lại mỗi Trục Nguyệt, hổn hển đánh về phía cậu.

Hắn mới vừa rồi bị Lăng Tiêu đánh cho mặt xám mày tro, hiện giờ ôm tức giận trong lòng, hận không thể xé nát Trục Nguyệt. Trục Nguyệt bị thế công bạo lực không màng phòng thủ của hắn dọa sợ, chỉ có thể nhắm chặt mắt huơ chủy thủ chẳng theo phương pháp nào, cố gắng dọa lui hắn.

“Đủ rồi,” một thanh âm trầm thấp chợt vang lên, thân thể Trục Nguyệt chấn động, giống như nghe phải thanh âm khó tin nhất.

Cậu mở mắt nhìn, người đứng trước mặt mình không phải ai khác, chính là Doanh Phong, mà học trưởng liều mạng công kích cậu, đã chẳng thấy đâu nữa.

“Người đâu?” Cậu thật cẩn thận hỏi.

“Đã bị cưỡng chế di dời.”

“Anh, tôi…” Trục Nguyệt hoảng sợ kêu một tiếng, bởi vì khi cậu mù quáng đâm loạn, đã vô ý cắt vào tay Doanh Phong.

“Vết thương nhỏ, không cần ngạc nhiên, ” Doanh Phong quát chặn lời cậu.

“Nhưng mà,” Trục Nguyệt bất an chỉ vào vết thương của cậu ta, “Chảy máu kìa.”

Doanh Phong không để chút vết thương nhỏ ấy vào mắt, mà trách mắng Trục Nguyệt, "Năng lực chiến đấu của cậu thật sự quá yếu, thực mất mặt người Thiên Túc."

Bị người trong lòng phê bình, Trục Nguyệt hổ thẹn cúi đầu, tầm mắt vừa lúc dừng trên vết thương mình mới tạo thành, có một đạo vết máu uốn lượn, theo cánh tay, chảy qua lưng bàn tay, ở đầu ngón tay lưu luyến chốc lát, cuối cùng rơi xuống đất, vừa lúc nhỏ cạnh vết máu của Lăng Tiêu cách đó không xa.

"A a a —— "

Trục Nguyệt lại một lần nữa kêu lên, chủy thủ trong tay cũng vì hoảng sợ mà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Doanh Phong không kiên nhẫn đề cao âm lượng, "Cậu lại la lối cái gì?"

Trục Nguyệt che miệng, vẻ mặt hoảng sợ chỉ lên mặt đất, giống như thấy một màn kinh khủng nhất trên đời.

Doanh Phong thuận theo thế tay cậu ta cúi đầu nhìn, vết máu một bên nguyên bản đã sắp thấm hết vào mặt đất, như được rót vào sinh mệnh, hướng tới vị trí máu cậu tích lạc, thong thả tràn qua, trên mặt đất lưu lại dấu vết đỏ thẫm truật mục kinh tâm *(trông mà khiếp hãi)*.

Cảnh tượng khiến người kinh hãi này, nếu không phải Doanh Phong trước đó từng xem qua nhật kí nghiên cứu của Thái Ân, chắc chắn sẽ nghĩ xảy ra hiện tượng kỳ dị thần bí.

So ra, Trục Nguyệt không rõ chân tướng không trấn định được như vậy, sắc mặt cậu tái nhợt, biểu tình kinh hoàng như gặp quỷ.

Vết máu trên đất rốt cục hoàn toàn bất động, nhưng đã là trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, tuy hai mà một, cùng với miêu tả trong nhật ký Thái Ân giống nhau như đúc.

Trục Nguyệt chỉ cảm thấy hai vai đau đớn, Doanh Phong đang gắt gao nắm lấy vai cậu.

"Của ai?"

"Cái, cái gì?" Trục Nguyệt không rõ.

"Máu trên mặt đất." Một Doanh Phong khẩn trương đến thế Trục Nguyệt trước đây chưa từng gặp, lãnh tĩnh của anh ấy mười năm qua giờ khắc này hầu như bốc hơi sạch.

"Anh, anh trước hết nói cho tôi biết vì sao lại như vậy?"

Bả vai Trục Nguyệt cảm nhận đau đớn liên hồi, là Doanh Phong thêm khí lực trên tay, cậu bị đau đến phải kêu lên.

Doanh Phong căn bản không để ý tới câu hỏi của đối phương, "Nói, máu trên mặt đất là của ai?"

Trục Nguyệt cắn cắn môi dưới, lòng hạ quyết tâm, "Là máu của tôi."

11. Quyển 1 - Chương 11: Tinh Lâu

Doanh Phong không tin từ đầu đến chân đánh giá cậu một phen, vừa rồi bị mấy người giống chó điên kia công kích, trên người Trục Nguyệt cũng bị thương vài chỗ, nhưng thấy thế nào cũng không giống sẽ chảy nhiều máu như vậy.

"Thật sao?" Mặt cậu lộ vẻ nghi ngờ.

"Thật," Âm lượng của Trục Nguyệt trước nhỏ sau lớn, "Rốt cuộc là vì sao lại thế này, vì cái gì máu tự mình chuyển động?"

Doanh Phong sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm cậu ta một lúc lâu, thình lình rút ra chủy thủ của mình, cực kỳ nhanh cắt một nhát lên đầu ngón tay Trục Nguyệt.

"Anh!" Trục Nguyệt giật mình nhận ra ý đồ đối phương, muốn rụt tay lại, nhưng khí lực không lớn như Doanh Phong, trơ mắt nhìn giọt máu của mình dừng cách vết máu Doanh Phong không xa.

Hai giọt máu song song tích lạc, dù cho gần nhau, lại văn ti bất động, cùng vết máu bên kia hình thành đối lập rõ ràng.

Trục Nguyệt trăm triệu lần không nghĩ tới Doanh Phong sẽ thí nghiệm ngay tại chỗ, giờ phút này cũng luống cuống tinh thần, chỉ đành đổi phương pháp khác che đậy cho mình.

"Cậu gạt tôi." Doanh Phong lạnh lùng nói.

Trục Nguyệt nhãn thần chợt lóe, biểu tình mờ mịt, "Sao, tại sao có thể như vậy, tôi cũng không biết…"

"Nói thật!" Tay Doanh Phong dùng lực lớn đến cơ hồ bóp nát xương cốt đối phương.

"Tôi… Tôi vừa rồi bị đánh bất tỉnh, khi…tỉnh lại chính là như vậy, nên tôi nghĩ máu trên mặt đất là của tôi… Bởi vì tôi không thể nào đâm bị thương người mới nãy…" Cậu ấp a ấp úng nói.

“Vừa rồi có những ai?”

“Chỉ có hai người chúng tôi… Sau khi bất tỉnh thì tôi không biết, tôi cũng vừa tỉnh lại trước khi anh tới.”

Trong mắt Doanh Phong tràn đầy không tín nhiệm, nhưng Trục Nguyệt rất chắc chắn, cái người đáng giận vừa rồi kia thấy Doanh Phong đến liền quay đầu bỏ chạy, Doanh Phong ngay cả bộ dạng hắn cũng chưa thấy rõ.

“Người vừa rồi công kích cậu là ai?”

Trục Nguyệt khiếp đảm lắc đầu, “Tôi không biết.”

“Cậu không biết hắn vì cái gì tìm tới cậu?”

“Trong học viện người bắt nạt tôi từ trước đến nay rất nhiều, tôi không dám nhìn mặt của bọn họ.”

Lời Trục Nguyệt thật giả lẫn lộn, ngay cả Doanh Phong cũng biết, vì Trục Nguyệt yếu ớt hơn người thường, từ lúc vào học viện tới nay luôn bị mấy học sinh lớp lớn khi dễ, có một lần cậu ta bị ba bốn người chặn đánh trong một xó, mà cậu ta lại giấu đầu vào đầu gối, ngồi dưới đất không dám đánh trả.

Chính là lần đó Doanh Phong xuất thủ cứu cậu ta, từ đó về sau mặc kệ đi tới chỗ nào Trục Nguyệt đều chạy theo cậu. Nhưng người Thiên Túc từ trước đến nay lấy thực lực luận anh hùng, hảo cảm của Doanh Phong đối với cậu ta, thậm chí còn không bằng đối với Lăng Tiêu nơi nơi khiêu khích mình.

Trục Nguyệt thấy cậu không nói lời nào, lại nhút nhát hỏi, “Anh… Có thể nói cho tôi biết không, rốt cục là sao lại thế này?”

Người Doanh Phong muốn tìm kiếm gần trong gang tấc, rồi lại lỡ mất nhau, đã không có tâm tình tiếp tục để ý cậu ta, mặc kệ Trục Nguyệt truy vấn thế nào, đều không nói một lời.

Hai người, một người biết chân tướng, bức thiết muốn biết nguyên nhân; người biết nguyên nhân, bức thiết muốn biết chân tướng, cả hai đều có tâm tư, lại vô luận thế nào cũng không thể từ miệng đối phương đạt thêm chút manh mối nào.

Nhưng họ cũng không biết, giờ phút này tất cả những chuyện phát sinh ở đây, còn bị một người thứ ba đứng xa xa thu hết vào mắt.

Lăng Tiêu hảo hảo giáo huấn cái tên lớp trên dám can đảm đánh chủ ý lên mình một trận, nghĩ vẫn còn một tên, cấp tốc chạy về, chính mắt thấy cái tên Doanh Phong luôn nhất quán không coi ai ra gì đang khoát tay lên vai Trục Nguyệt, biểu tình cấp thiết giống như đang truy vấn đối phương có bị thương không.

Cảnh tượng chói mắt đến thế, nên cậu căn bản không muốn tiến lên để xem xét đến tận cùng.

"Lăng Tiêu, cậu đứng đây nhìn cái gì đấy?" Bình Tông vừa khéo đi qua nơi này, nhìn thấy Lăng Tiêu không nhúc nhích đứng tại chỗ ngóng ra xa, kỳ quái rốt cuộc là cái gì hấp dẫn lực chú ý của cậu ấy.

"Không có gì, " Lăng Tiêu không muốn để Bình Tông biết tâm tình mình giờ phút này phiền muộn cỡ nào, xoay người thu hồi tầm mắt.

Lăng Tiêu khác thường khiến Bình Tông cảm thấy rất không thoải mái, cúi đầu một cái, phát hiện bàn tay cậu ấy đang chảy máu, "Ai nha, sao cậu bị thương nặng dữ vậy?"

Lăng Tiêu lúc này mới nhớ ra tay mình còn chảy máu, nhưng cậu đã không còn cảm thụ được đau đớn, "Chút vết thương nhỏ mà thôi."

"Đây mà còn gọi là chút vết thương nhỏ?" Bình Tông không cho cự tuyệt túm cậu kéo đi, "Theo tớ đến phòng y tế."

Lăng Tiêu phản kháng vài cái, cư nhiên không thể tránh thoát, Bình Tông nhìn như sức lực không lớn, lại cực kỳ kỳ diệu phong tỏa động tác của cậu, căn bản không cho cậu cơ hội chạy.

Bị Bình Tông cường hành mang đến phòng y tế, Lăng Tiêu bất đắc dĩ, "Cậu lợi hại như vậy, Lam Thịnh nhà cậu biết không?"

"Anh ấy không cần phải biết, nếu tớ muốn anh ấy đến phòng y tế, anh ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn đi." Ngoài mặt Bình Tông là nói Lam Thịnh, kỳ thật là đang giáo huấn Lăng Tiêu.

"Tớ nói nghiêm chỉnh đó, mỗi lần giao thủ cậu đều nhường cậu ta, vậy thực sự ổn chứ?" Bất kể là huấn luyện thể năng, hay là luyện tập vật lộn, Bình Tông đều xuất sắc sắm vai một người bồi luyện, Lam Thịnh không biết, Lăng Tiêu một bên lại nhìn thấu đáo.

"Tính cách anh ấy hiếu thắng, nếu thua sẽ không vui, nói không chừng còn phát cáu loạn lên, đến lúc đó tớ còn phải đi dỗ," Bình Tông nghĩ đến điều gì cười cười, "Điểm ấy cũng có vài phần tương tự với cậu."

Lăng Tiêu không vui, "Tớ phát cáu làm loạn hồi nào?"

Bình Tông làm như không nghe, "Huống hồ để anh ấy thắng tớ cũng đâu có tổn thất gì, anh ấy cũng vui vẻ, cớ sao lại không làm?"

"Nếu hai người các cậu thật sự ở nghi thức trưởng thành giao thủ, ai thua ai thắng còn chưa biết được đâu."

"Với cá tính Lam Thịnh, bại trận trong chuyện chung thân đại sự chắc là anh ấy rất khó vượt qua đi. Huống hồ sau khi ảnh làm khế chủ, sẽ đạt được năng lực của tớ, có thể có lực lượng cường đại luôn luôn là nguyện vọng của anh ấy, mà tớ đối với khao khát này lại không chấp nhất như anh ấy."

Lăng Tiêu nghe ngữ khí cậu vân đạm phong khinh, giống như đang thảo luận không phải chuyện chung thân đại sự, mà chỉ là một việc nhỏ nào đấy không quan trọng thôi.

"Cậu cũng thật rộng lượng," Cậu bội phục người trước mắt tự đáy lòng.

"Đừng nói tới rộng lượng, chờ cậu có người mình thật lòng thích rồi, cậu cũng sẽ có ý nghĩ vì đối phương mà cam nguyện làm khế tử."

"Không thể nào, " Lăng Tiêu bật thốt lên bác bỏ, "Tớ nhất định không có loại ý nghĩ này."

"Trước mặt người mình chân chính thích, cái gì cũng có thể nhượng bộ."

"Nếu tớ thích một người, thì nhất định phải chinh phục người đó, chiếm được năng lực, tớ mới có thể bảo hộ người đó tốt, cái này không hề mâu thuẫn với 'thích thì nhượng bộ'."

Bình Tông nghe xong chỉ cười cười, "Đó là bởi vì cậu còn chưa tìm được người mình chân chính thích."

Lăng Tiêu không phục, "Nếu theo như cậu nói, Lam Thịnh thật sự thích cậu, cậu ta cũng có thể vì cậu cam tâm tình nguyện làm khế tử, nhưng tớ rất hiểu cậu ta, điều đó là không có khả năng."

Bình Tông nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu, "Tớ không hề nghi ngờ anh ấy đối với tớ là thực tâm, nhưng có lẽ thực như lời cậu, có người bản tính đã vậy, dù thực lòng yêu một người, cũng sẽ không vì yêu mà cúi đầu. Tớ không nói lại cậu, Lam Thịnh chính là người như vậy, mà các cậu là một loại người, vừa rồi là tớ tự cho là đúng."

"Cho nên cậu tính cứ luôn che giấu cậu ta như vậy, cho đến nghi thức trưởng thành?"

Bình Tông từ chối cho ý kiến, "Có gì không thể? Nếu nhất định phải nhất quyết thắng bại, thì phải có một người thất bại, anh ấy không muốn thua, vậy hãy để tớ khuất phục trước."

Hai người tới phòng y tế, nơi này cư nhiên đầy ắp người.

"Đây là tình huống gì?" Lăng Tiêu nhìn đến hoa mắt, "Bệnh truyền nhiễm?"

Cái từ ngữ cao cấp này là cậu học được trên sách sinh vật, mọi người đều biết, người Thiên Túc không có bệnh truyền nhiễm, thậm chí không bệnh, cái gọi là phòng y tế, phần lớn thời gian đều là xử lý thương thế

của nhóm các phần tử hiếu chiến.

“Trường có thông báo, tất cả mọi người cần lại đây thử máu.”

“Thông báo? Sao tớ không thấy?”

“Hôm qua muốn nói để cậu cùng đi, kết quả cậu chạy mất, tớ và Lam Thịnh ngày hôm qua cũng đã đi rồi.”

Bình Tông lôi kéo cậu đến trạm lấy máu tạm thời, có hai nhân viên thân mặc chế phục trắng đang ở trong này lấy mẫu máu, phía sau xếp một hàng thật dài.

“Vị bạn học này bị thương, phiền mọi người để cho cậu ấy lấy mẫu máu trước có được không?”

Mọi người không có ý kiến, Lăng Tiêu bị đẩy lên đứng đầu hàng.

“Lại đánh nhau có phải không?” Trong đội ngũ xếp hàng cư nhiên còn có giáo viên trong học viện, nhìn thấy Lăng Tiêu dạng này liền trêu chọc cậu, “Các em mấy thiếu niên dồi dào tinh lực này, một ngày không quậy thì không chịu ngồi yên.”

Lăng Tiêu ngượng ngùng nhếch miệng cười gượng, “Thầy, sao mấy thầy cũng phải tới thử máu vậy a?”

“Lần lấy máu thử này mang tính bắt buộc, tất cả mọi người Thiên Túc đều nhất định phải tham gia,” Người nhân viên đang thu mẫu máu trả lời cậu.

“Thế mấy chú thì sao?”

“Chúng tôi là từ trung tâm kiểm soát dịch bệnh tới.”

“Nga, ” Lăng Tiêu từng nghe qua tên này, tên đầy đủ gọi là Trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa bệnh tâm thần Thiên Túc, bệnh tâm thần có lẽ là căn bệnh duy nhất của người Thiên Túc.

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Lấy máu thử quy mô lớn như vậy.”

“Chúng tôi phát hiện một loại bệnh truyền nhiễm qua đường máu mới…”

Lăng Tiêu mở to hai mắt nhìn, “Thì ra thật là bệnh truyền nhiễm?”

“Không cần lo lắng, loại bệnh tật này tính nguy hại tương đối nhỏ, để an toàn, chúng tôi đang tiến hành

một đợt khảo sát, thuận tiện điều tra một chút căn nguyên của nó."

Lăng Tiêu cái hiểu cái không gật đầu.

"Tốt rồi, " nhân viên công tác rút đi một ống tiêm chứa đầy máu, cũng tỉ mỉ ghi chép thông tin cá nhân của Lăng Tiêu, "Hiện tại em có thể đi trị liệu vết thương."

Lăng Tiêu lại bị Bình Tông áp giải xuống phòng y tế, kỹ thuật chữa trị ở Thiên Túc tinh rất phát triển, hơn nữa bọn họ có thể chất đặc thù, chỉ mất công phu một lúc miệng vết thương liền khép lại, chỉ lưu lại một vết sẹo nhạt màu vắt qua lòng bàn tay.

"Coi đi, tớ đã nói chỉ là vết thương nhỏ mà, cậu không nên chuyện bé xé ra to."

"Nói nữa tớ sẽ đánh cậu thành trọng thương, coi cậu còn ngại tớ chuyện bé xé ra to hay không."

"Ha, đến a, tớ vẫn muốn cùng cậu đường đường chính chính giao thủ một lần, xem rốt cục thực lực cậu che giấu sâu bao nhiêu." Lăng Tiêu xoa tay, vô cùng chờ mong.

Một thanh âm chen ngang, "Trong phòng y tế cấm ẩu đả đánh nhau, có muốn tôi đem hai người các cậu vào phòng giám hộ trọng chứng* không?"

**Trọng chứng: Nặng tội, hoặc tình trạng nghiêm trọng*

Lăng Tiêu ngượng ngùng buông nắm tay, cùng Bình Tông tất cung tất kính kêu một tiếng 'bác sĩ Dao'.

Sau Dao Đài còn có một thiếu niên Lăng Tiêu chưa bao giờ thấy qua, một đôi mắt to đảo qua đảo lại trên người hai người, bên trong tràn ngập tò mò.

Dao Đài mở miệng, cũng là nói với thiếu niên sau lưng mình, "Đây đều là những tiêu cực trong học viện, em cũng không nên theo chân bọn họ học xấu."

Lăng Tiêu:

"Vị này chính là tân sinh hôm nay mới vừa nhập học," Dao Đài hướng bọn họ giới thiệu, "Em ấy tên Tinh Lâu, sau này sẽ là niên đệ của các em."

"Xin chào, anh là Bình Tông lớp mười."

"Lăng Tiêu."

Tinh Lâu lễ phép cúi người chào, “Chào các học trưởng.”

“Tiểu học đệ này nhìn qua thật là nhu thuận a.”

“Hôm nay người ở đây nhiều quá, tôi không rút chân ra được,” Dao Đài phân phó, “Hai người các em dẫn em ấy đến ký túc xá năm nhất, giúp em ấy thu xếp.”

“Không thành vấn đề, ” Lăng Tiêu hất đầu, “Đi thôi.”

“Vậy nhờ hai vị học trưởng.”

Lăng Tiêu cùng Bình Tông một đường đem Tinh Lâu dẫn tới mục tiêu, trên đường thuận tiện giới thiệu các công trình kiến trúc trong khu học viện. Tới cổng ký túc xá, Lăng Tiêu hướng Bình Tông nói, “Cậu về trước đi, tớ một mình dẫn em ấy qua là được.”

“Vậy được rồi, ” Bình Tông sờ sờ đầu Tinh Lâu, tuy rằng bọn họ bề ngoài thoạt nhìn đều là cùng lứa tuổi, nhưng đối với những thiếu niên vừa mới tỉnh lại thế này, mọi người không tự chủ được liền tự cho mình là tiền bối, “Sau này có việc gì cứ tới tìm anh bất cứ lúc nào.”

“Dạ được, hẹn gặp lại học trưởng.”

Cáo biệt Bình Tông, Tinh Lâu đi theo Lăng Tiêu tới khu ký túc xá học sinh năm nhất, ở phòng quản lý tra ra số phòng của cậu.

“Lúc em ở căn cứ, nhân viên công tác có phát cho em cái thẻ…”

“Là cái này sao?” Tinh Lâu rút ra thẻ từ của mình.

“Đúng rồi, cái thẻ này rất quan trọng, bình thường quét thẻ mua đồ này kia đều dùng nó, sinh hoạt phí của em cũng được nạp vào định kỳ.” Lăng Tiêu chỉ chỉ cửa phòng của Tinh Lâu, “Nó còn có công năng khác chính là mở cửa.”

Tinh Lâu đem thẻ từ đặt vào chỗ quét hình quẹt qua một cái, cửa ký túc xá liền tự động mở ra, ký túc xá của Bích Không học viện đều là phòng đơn, vô luận niên cấp nào cũng được bố trí theo cùng một tiêu chuẩn.

“Oa, cư nhiên có cái giường to như vậy, phòng của ai cũng là giường đôi hết sao?”

“Phải a, tránh cho em đang ngủ thì lăn xuống,” Lăng Tiêu đang nói đùa, Tinh Lâu lại tưởng là thật.

“Thật vậy hả? Học viện thật là biết quan tâm.”

Lăng Tiêu đem mỗi một dạng đồ vật trong ký túc xá giới thiệu một lần cho cậu, “Đây là thiết bị nối mạng, nhờ nó em có thể tiến nhập mạng lưới tương tác, em cũng có thể buộc định nó vào cổng cá nhân của mình, như vậy em có thể lên mạng bất cứ lúc nào và bất cứ đâu.”

Tinh Lâu gật đầu nhớ kỹ.

“Còn có cái này, đây là thiết bị chuyên chở, nếu em ở trên mạng mua đồ này nọ, thì sẽ thông qua thiết bị này chuyển lại đây cho em, rất tiện.”

“Thật là lợi hại,” Tinh Lâu thật cẩn thận sờ sờ bên ngoài thiết bị chuyên chở, Lăng Tiêu bị hành động của cậu chọc cười, bất quá có thể hiểu được, cậu lần đầu tiên tiếp xúc mấy thứ này, cũng giống như đối phương tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Chờ Tinh Lâu nắm giữ hết công năng căn bản của những vật dụng bố trí trong ký túc, Lăng Tiêu cũng chuẩn bị cáo từ, “Cứ như vậy đi, có việc gọi điện thoại cho anh.”

Hai người trao đổi số điện, “Vậy cám ơn học trưởng, sau này xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Em khách khí quá đó,” Lăng Tiêu cũng kìm lòng không đậu sờ sờ đầu cậu.

Đưa Lăng Tiêu ra khỏi cửa, lực chú ý của Tinh Lâu liền đặt hết lên thiết bị kết nối mạng.

Lên mạng? Hẳn là rất thú vị đi.

Cậu theo phương pháp Lăng Tiêu dạy, đem thiết bị kết nối buộc định vào cổng cá nhân của mình.

“A a a a a a!!”

Tiếng kêu thảm thiết lăng lệ kinh động đến Lăng Tiêu còn chưa đi xa, cậu vội vọt về, một cước đá văng cửa ký túc xá Tinh Lâu, “Xảy ra chuyện gì?!”

Tinh Lâu ngồi trên ghế, trừng đôi mắt to vô tội, “Mới nãy trên trần nhà có một con nhện…”

Lăng Tiêu vẻ mặt hắc tuyến, “Thân là một người Thiên Túc không sợ trời không sợ đất, sao em lại có thể sợ con nhện chứ?”

Tinh Lâu bị cậu nói rất ngượng ngùng.

Lăng Tiêu nghĩ thôi quên đi, dù thế nào đi nữa em ấy cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhện, chuyện gì cũng có nguyên nhân, "Thế con nhện đó đâu?"

Tinh Lâu ngẩng đầu tìm tìm, "Chắc bị em dọa chạy mất rồi."

Lăng Tiêu: "..."

"Em không sao, thật xin lỗi phiền học trưởng lo lắng."

Lăng Tiêu khoát tay, "Không có việc gì là tốt rồi, sau này đừng có hoảng lên nữa."

Tinh Lâu dùng sức gật đầu, "Vâng!"

Lăng Tiêu không yên bụng rời đi.

Sau bức tường nơi cậu không thấy được, tân sinh năm nhất học viện Bích Không, đang hưng trí dạt dào đánh giá hai tay của chính mình, khóe miệng câu lên một đường cong ý vị sâu xa.

"Thế giới đã lâu không gặp, ta đã trở về."

12. Quyển 1 - Chương 12: Nguyệt Ảnh

Một bóng người thấp bé xuất hiện ở trung khu mạng Thiên Nguyên, nếu có người thấy cảnh này, chắc chắn sinh nghi, bởi vì nơi này là khu vực giới hạn cho người trưởng thành, mà dựa trên dáng người phán đoán, người đó nhìn ngang nhìn dọc đều giống một thiếu niên chưa dậy thì, huống chi vị trí lúc này của cậu, là tòa kiến trúc trung tâm chỉ cho phép quản lý viên cao cấp nhất của mạng Thiên Nguyên ra vào —— Hư Nguyên.

Cậu một đường thẳng đến lối vào trung khu, tòa kiến trúc được xưng là được giới bị nghiêm ngặt nhất trong mạng lưới lại không ngăn trở gì cậu.

Đứng trước máy quét võng mạc cuối cùng, nhãn châu màu khói lại một lần nữa chứng thực thân phận thiếu niên của cậu, tia quét hình xẹt qua thuỷ tinh thể, phát ra một đoạn âm nhận định tích tích.

"Không thể phân biệt thân phận người được kiểm trắc, xin rời khỏi trong vòng ba mươi giây, nếu không sẽ kích khởi báo động." Thanh âm trí năng nhân tạo vang lên.

"Phiền phức," người này cúi đầu oán giận, dùng khẩu lệnh gọi ra giao diện kiểm soát, vươn tay nhập vào

một chuỗi mật mã.

“Xác nhận thân phận, thông đạo đã mở, có buộc định võng mạc mới không?”

“Xác nhận.”

“Xin lựa chọn lưu chồng hay lưu thêm bản mới.”

“Lưu chồng.” Cậu khinh miêu đạm tả hạ lệnh, “Thân thể cũ đã chết rồi, lưu trữ lại thì có lợi ích gì đâu?”

Thiếu niên thần bí một đường thông suốt tới tầng cuối Hư Nguyên, trong phòng không mở đèn, vắng tanh ảm đạm, tựa hồ đã thật lâu không có người đến đây.

Cậu trong bóng đêm quen đường cũ vòng qua chướng ngại trên sàn, đến một chiếc ghế dựa thoải mái nằm xuống.

“Nguyệt Ảnh,” vừa nằm xuống cậu đồng thời gọi một tiếng.

Đèn vuông trên bốn vách phòng dần dần sáng lên một cái, hai cái, cho đến khi cả mặt tường đều sáng lên, vách tường bị ánh đèn cắt thành một loạt những hình vuông nhỏ.

“Anh đã trở lại, ” trên vách tường hiện ra thanh âm hình sóng.

“Tôi đã trở lại, ” người trên ghế dựa mắt cũng không mở, mỉm cười đáp.

“Lần này anh ngủ cũng thật lâu.”

“Nhớ tôi sao?” Cậu tùy tiện nói.

“Nhớ,” Nguyệt Ảnh trả lời rất thẳng thắn, cùng lúc đó từ trên vách tường tràn ra ánh sáng dạng sợi, như những xúc tu mềm nhẹ chụp lên trán cậu, “Tên của anh quá nhiều, tôi cũng không biết nên gọi anh là gì mới tốt.”

“Tinh Lâu,” thanh âm của cậu êm tai, đọc lên hai chữ này phá lệ dễ nghe, “Tên lần này tôi rất thích.”

“Tốt, Tinh Lâu,” Nguyệt Ảnh như đang cố gắng tiếp nhận cái tên này, “Mấy đời trước của anh tuổi thọ đều quá ngắn, hi vọng đời này có thể kiên trì được lâu một chút.”

"Tôi cũng cảm thấy vậy," Tinh Lâu đồng ý cách nói của y, "Cứ ngủ rồi ngủ như vậy, thật sự rất chậm trễ thời gian."

Tơ sáng phiếm u quang xuyên qua huyệt thái dương tham nhập vào đầu cậu, "Anh đem toàn bộ trí nhớ thông qua hình thức số liệu lưu trên mạng, chỉ cần vừa đăng nhập sẽ lập tức thức tỉnh. Bất quá vì đề phòng trong một lần tiếp thu tin tức quá nhiều khiến đại não quá tải, trí nhớ anh thu được lần trước *(là lần vừa đăng nhập em hết hồn la lên rồi bảo là có nhện ấy)* chỉ là những phần quan trọng nhất, hiện tại, tôi đem phần còn lại cấy vào cho anh, có thể sẽ đau một chút."

Tinh Lâu bĩu bĩu môi, tỏ vẻ không quan tâm, "Em không có thừa dịp tôi ngủ, trộm bóp méo trí nhớ của tôi đấy chứ?"

"A, " Nguyệt Ảnh cười thấp, "Ai biết được?"

Một cỗ sóng ánh sáng theo dạng sợi nháy mắt mạnh mẽ nhập vào đầu óc cậu, biểu tình Tinh Lâu cứng lại chốc lát, nhưng rất nhanh đã nhẫn được.

"Tốt rồi," Sợi sáng lui ra, "Anh có thể tiếp tục nghiệp lớn của anh."

"Là nghiệp lớn của chúng ta." Tinh Lâu cải chính.

Ghế nằm tự động dâng lên, Tinh Lâu bây giờ trong tư thế nửa nằm nửa ngồi.

"Vấn đề trưởng thành kiếp này anh tính giải quyết như thế nào, tốt hơn là tùy tiện tìm một người để vượt qua Kỳ thức tỉnh?"

"Quan tâm nó làm gì," Tinh Lâu chẳng hề để ý, "Dù sao khế tử bất quá là công cụ dùng để phát dục mà thôi."

"Anh thật sự là người vô tình nhất mà tôi từng thấy," Nguyệt Ảnh thấp giọng nói, "Bất quá đây mới là tác phẩm hoàn mỹ nhất trong lý tưởng của chúng ta."

Tinh Lâu không có dị nghị gì với hai chữ 'tác phẩm', cậu vươn ngón trỏ, xúc tu tự động quấn lên, động tác triền miên tràn đầy ái muội.

Cậu đưa ngón trỏ lên môi, mê luyến cọ xát, "Nếu tôi nói, người tôi muốn lấy đời này là em thì sao?"

"Vậy chỉ sợ anh cần cố gắng gấp đôi mới được, " Nguyệt Ảnh lại thấp giọng cười cười, "Tôi cũng rất chờ mong dùng chân thân cùng anh gặp mặt đây."

Đèn tín hiệu trên tường nhá lên hai cái, “Có lão bằng hữu muốn gặp anh.”

Xúc tu rút khỏi ngón tay cậu, một lần nữa lui trở lại vách tường, tựa như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện.

Tinh Lâu biểu đạt ý chấp nhận, một người dáng vẻ đường đường, tầm vóc to lớn hiện thân trong phòng.

“Đã lâu không gặp…”

“Đã lâu không gặp, Thái Ân đại nhân, ” Tinh Lâu cướp lời nói, “Tôi hiện tại tên là Tinh Lâu.”

“Tinh Lâu, ” Thái Ân lập lại một lần, “So với đời trước dễ nghe hơn.”

“Cám ơn khích lệ, ” Tinh Lâu mỉm cười nói, “Trong đoạn thời gian tôi đi vắng, mọi việc đều vất vả ông.”

“Cậu cứu tôi một mạng, lại cung cấp điều kiện để nghiên cứu của tôi có thể tiếp tục tiến hành, tôi trước nay ân cừu phân minh.”

“Tôi nhất định ra sức không làm chuyện đắc tội ông.” Tinh Lâu cười đến đôi mắt cong cong, “Thương Trường y có khỏe không?”

“Như cũ.”

Tinh Lâu nhún nhún vai, tựa hồ đó cũng không phải tin tốt lành gì.

“Lần này cậu được phân đến đâu?” Thái Ân hỏi.

“Bích Không.”

“Bích Không?”

“Thế nào, ông biết? Nga, tôi nhớ ra rồi, học trò đắc ý của ông hiện tại làm bác sĩ học đường ở Bích Không, hôm nay cách đây không lâu tôi còn gặp cô ấy, cô ấy vẫn có khí chất nữ vương như thế.”

“Tôi không phải nói cô ấy, trong lúc cậu ngủ say chúng ta lại phát triển một vị thành viên mới, trước mắt đang ở Bích Không.”

“Trùng hợp như thế?” Tinh Lâu chuyển hướng một bên, “Nguyệt Ảnh không nói với tôi a.”

“Tôi còn chưa kịp nói, ” thanh âm hình sóng trên vách tường run rẩy.

“Cậu ấy là người nghiện mạng rất nặng, hiện tại nhất định ở trên mạng, muốn dẫn cậu ấy đến đây không?”

“Tốt, để cho tôi bái kiến vị học trưởng này của tôi một chút… hay là học tỷ?”

Không cần nhọc Thái Ân giải thích nhiều lời, hình ảnh Chẩm Hạc đã xuất hiện trước mắt.

“Thì ra là một vị học trưởng, hạnh ngộ, ” Tinh Lâu vui mừng chào hỏi đối phương.

“Gọi tôi Chẩm Hạc là tốt rồi, cậu chính là người phát minh ra mạng Thiên Nguyên đời đầu trong truyền thuyết? Kính đã lâu.”

“Không chỉ có đời đầu,” Thái Ân ngắt lời, “Đời hai, đời ba, đều là cậu ta, đời thứ tư không biết lại dấy lên tinh phong huyết vũ gì, nói không chừng hoàn toàn dùng mạng thay thế hiện thực.”

“Đừng nói vậy,” Tinh Lâu thực bất đắc dĩ, “Đời này chẳng lẽ tôi không thể điệu thấp làm người thường sao?”

“Cậu không phải cái loại người cam chịu tầm thường, trên mặt cậu viết kìa.”

“Có thể nghĩ ra cách lợi dụng mạng lưới chứa đựng trí nhớ của kiếp trước, quả thật không phải một phàm nhân, ” Chẩm Hạc cười nói.

“Không dám, tôi bây giờ là tân sinh năm nhất Bích Không học viện Tinh Lâu, sau này còn phải nhờ Chẩm Hạc học trưởng chiếu cố nhiều hơn.”

Tinh Lâu dừng một chút lại nói, “Có người vì mục đích chung mà tụ họp, có người vì lợi ích chung mà tụ họp, nhưng đoàn thể này của chúng ta không giống, mỗi người đều có mục tiêu riêng, bổ trợ cho nhau, hoàn thiện lẫn nhau. Xin hỏi Chẩm Hạc học trưởng, lại là vì nguyên nhân gì gia nhập chúng ta đây?”

“Như cậu thấy đó, tôi là một thiếu niên hai mươi hai tuổi.”

Tinh Lâu nhíu mày, “Thiếu niên hai mươi hai tuổi còn ở lại Bích Không không học lên? Rất hi hữu.”

“Không chỉ thế, tôi còn là người phản đối nghi thức trưởng thành, vọng tưởng tìm được phương thức không thông qua nghi thức trưởng thành cũng có thể thành nhân.”

“Nghe qua thật đúng là một chuyện vọng tưởng… Thế nếu tìm không thấy thì sao?”

“Vậy cứ giữ nguyên trạng thái này.”

“Cho dù là thiếu niên, cũng có một ngày sẽ chết, hậu quả tử vong trước khi thực hành nghi thức trưởng thành anh biết chứ?”

“Biết, nhưng tôi sẽ không vì thế mà khuất phục.”

Tinh Lâu vỗ vỗ tay, “Đoàn thể chúng ta mỗi người, đều lòng mang vọng tưởng, nếu có một ngày một điều vọng tưởng nào đó có thể thực hiện, chẳng sợ chỉ thực hiện được một cái, Thiên Túc cũng sẽ nghênh đón vận mệnh mới nghiêng trời lệch đất,” cậu đem tầm mắt dừng trên hình ảnh Chẩm Hạc, “Hoan nghênh anh gia nhập đoàn thể vọng tưởng gia.”

“Đa tạ.”

“Nói đến vọng tưởng,” Tinh Lâu chuyển hướng Thái Ân, “Không biết vọng tưởng giải trừ quan hệ huyết khế vốn có của ông tiến triển thế nào rồi?”

“Tiến triển là không.”

Tinh Lâu cảm thấy kinh ngạc, “Tôi ngủ gần hai mươi năm, chắc không phải hai mươi năm qua ông cái gì cũng chưa làm đi?”

“Không phải thế, nhưng với tôi mà nói, kết quả thí nghiệm chỉ có hai loại, thành công và thất bại, không có thành công, nghĩa là không có tiến triển.”

“Được rồi, ” Tinh Lâu tiếp nhận cách nói của ông, “Vậy chúc đại nhân sớm thực hiện đột phá ‘không’, hi vọng lần sau nhìn thấy Thương Trường, y không tiếp tục cào tôi nữa.”

“Vậy tôi đoán, tiến triển nghiên cứu của tôi cũng là không.” Người nói lúc này chính là Nguyệt Ảnh, y đang khiêu động trên mặt tường, bốn phương tám hướng đều là bóng dáng không cam chịu tịch mịch của y.

“Tôi đã tìm được biện pháp khiến Nguyệt Ảnh thức tỉnh.”

“Nga?” Nguyệt Ảnh cùng Tinh Lâu trăm miệng một lời.

“Thân thể cậu ta bị dùng một loại thủ đoạn y học rất tân tiến đóng băng, nếu muốn ấm lại, phương pháp duy nhất chính là rót máu mới vào.”

“Này thì có gì khó?” Tinh Lâu không chút do dự tiếp lời, “Tôi truyền máu cho em ấy.”

“Khó khăn ở chỗ, nhất định phải tìm được máu phù hợp mới có thể. Không phải bất luận máu của kẻ nào, cậu ấy cũng tiếp nhận được, mà một khi rót lầm mẫu máu vào, tình huống xấu nhất là đốt cháy mạch máu, khí quan suy kiệt, đến lúc đó dù cho kỹ thuật chữa trị có tiên tiến hơn nữa, cũng vô lực xoay chuyển, mà có máu phù hợp tiêu chuẩn, phỏng chừng toàn bộ Thiên Túc tinh chỉ có một người.”

“Thật sự là loài người yếu ớt,” Tinh Lâu khẽ thở dài một câu, “Máu phù hợp duy nhất toàn bộ Thiên Túc tinh, muốn tìm ra quả thực giống như bể rộng tìm kim.”

“Chúng ta sử dụng một thủ đoạn nho nhỏ,” Chẩm Hạc nói tiếp, “Lấy danh nghĩa trung tâm kiểm soát dịch bệnh, tuyên bố cần lấy mẫu máu toàn thể người Thiên Túc để kiểm tra, đã có một lượng lớn mẫu máu được gửi vào ngân hàng máu, chỉ cần người này bây giờ không phải đang kỳ ngủ say, tin tưởng một thời gian nữa, nhất định có thể tìm kiếm được máu thích hợp.”

“Tôi ở Bích Không thấy trạm lấy máu của trung tâm kiểm soát dịch bệnh,” Tinh Lâu từ trên ghế dựa đứng lên, “Tôi còn buồn bực, từ khi nào thì người Thiên Túc cũng có bệnh truyền nhiễm, thì ra là các ngươi giở trò quỷ.”

Cậu đi đến bên tường, xòe bàn tay ra, dán lên vách tường lạnh như băng, “Bất quá tôi phải thừa nhận, làm không tồi.”

Chùm sáng quây quanh lòng bàn tay cậu một vòng lại một vòng lưu động, còn phát ra thanh âm luồng điện tích tích, như đang hô ứng động chạm của cậu.

Tinh Lâu nhẹ nhàng nói, “Xem ra không bao lâu nữa, chúng ta sẽ gặp mặt.”

***

“Đừng đánh đừng đánh,” Bạn học thứ n bại trận dưới tay Lăng Tiêu liên tục xua tay, “Đánh cũng đánh không lại cậu.”

Lăng Tiêu buồn bực lui về bên sân, không phải đây là một khóa luyện tập cận chiến sao, huống chi cậu còn chưa có dùng toàn lực nữa.

Lại nhìn Bình Tông cùng Lam Thịnh một bên, rõ ràng Lam Thịnh chiếm thượng phong, nhưng Bình Tông giữa từng chiêu từng thức thủy chung chừa chỗ để phát huy rất nhiều. Lam Thịnh nhìn như tiến công, kì thực tiết tấu luôn luôn nằm trong tay đối phương, khiến cuộc đối chiến của hai người họ nhìn càng giống một buổi hướng dẫn.

Lăng Tiêu chán đến chết nhìn cái cặp kia đánh xong một trận, cũng rốt cục đến lúc nghỉ ngơi.

“Sao không luyện?” Bình Tông hỏi.

“Cậu luyện với tớ?” Lăng Tiêu hỏi lại.

Bình Tông liếc nhìn Lam Thịnh, cười mà không nói.

“Không được khi dễ Bình Tông nhà chúng tớ, muốn luyện tớ cùng cậu luyện, ” Lam Thịnh thay Bình Tông ra mặt.

“Cậu thích theo bồi tớ tớ cũng chả thèm cậu bồi đâu,” Lăng Tiêu cố ý dùng giọng điệu xem thường nói.

“Cút, ” Lam Thịnh cười mắng nện cho cậu ta một quyền, “Nghe nói hôm qua cậu đánh nhau với lớp trên?”

“A, Bình Tông miệng rộng, ” Lăng Tiêu gián tiếp thừa nhận.

“Vì sao a?”

Lăng Tiêu nhớ tới chuyện sau đó liền thấy phiền, “Không muốn nói.”

“Bọn họ trình độ thế nào?”

“Chẳng hơn gì thế này.”

“Lại thắng hả?” Lam Thịnh hất hất cằm, “Nếu không cậu tìm cậu ta kìa, cậu ta chắc đủ làm đối thủ của cậu chứ?”

Lam Thịnh chỉ chính là Doanh Phong đang một mình trên sân huấn luyện, đối thủ lúc này của cậu là người máy để huấn luyện đấu cận thân, loại người máy này có thể căn cứ vào thực lực của đối thủ mà tự động điều chỉnh năng lực tác chiến bản thân. Chỉ thấy Doanh Phong đang một tay chém vào cổ người máy, đây nếu là người thường, chỉ sợ đã ngã xuống, nhưng người máy không chút nào bị ảnh hưởng, một quyền đánh về phía bụng Doanh Phong.

Ngay lúc Lăng Tiêu nghĩ Doanh Phong sẽ trúng một quyền này, đối phương đột nhiên xoay người ra sau đá vòng về, không chỉ tránh được thế công của người máy, còn thuận thế cho đối phương một đòn nghiêm trọng. Một cước trúng mục tiêu, Doanh Phong cấp tốc bay lên bồi thêm ba cước, không khoan nhượng đem một cái người máy kim loại đá bay ra ngoài, tê liệt tại chỗ.

Lăng Tiêu vốn đã rất nhiệt tâm với đánh đấm thấy một màn như vậy chỉ cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào, tay chân ngứa ngáy, Doanh Phong giải quyết xong người máy, xoay người lại, liền nhìn thấy vị khách không mời tiến lên khiêu chiến.

“Nè,” Lăng Tiêu hướng cậu hất cằm, “Hai ta luyện luyện?”

Ánh mắt cậu tràn ngập hưng phấn, muốn giấu cũng giấu không được, Doanh Phong đánh với người máy mãi cũng đang nhàm chán, Lăng Tiêu chủ động đưa tới cửa, nào có lý gì không tiếp.

Cậu nghĩ nghĩ, "Cậu ăn no chưa? Tôi không muốn khi dễ một người đói bụng."

"Ai khi dễ ai còn chưa biết đâu, " Lăng Tiêu tràn đầy tự tin nói, "Sẵn đây nói cho cậu biết, so với ô mai, tôi thích vị chuối tiêu hơn."

13. Quyển 1 - Chương 13: Bắc Đẩu

Hai đại cao thủ sẽ quyết đấu, nháy mắt khiến cả lớp chú ý, vài người đang luyện tập trước đó cũng tự giác nhường sân, trong nhất thời hiện trường chỉ còn lại hai người Lăng Tiêu cùng Doanh Phong. Bọn họ trông như tùy ý đứng, tầm mắt lại thủy chung dừng trên người đối phương, chuẩn bị tiến công bất cứ lúc nào.

Mọi người đều chú ý đến trận đấu, nhưng có người điểm chú ý lại lệch đi, Trục Nguyệt ném về phía Lăng Tiêu ánh mắt âm vụ, có thể lấy được toàn bộ lực chú ý của Doanh Phong là điều cậu khao khát biết bao, nhưng có người lại dễ dàng làm được, mà người đó, lại cố tình ở thời khắc nguy cấp nhất thay cậu tay không cản một dao.

"Anh dám đánh cuộc, Lăng Tiêu là người ra tay trước." tiếng nói chuyện của người bên cạnh rơi vào tai Trục Nguyệt, cậu quay đầu, đó là người có quan hệ tốt nhất với Lăng Tiêu trong lớp - Lam Thịnh.

Phía bên kia Lam Thịnh, Bình Tông hiểu ý cười, "Vậy anh thắng chắc rồi, cậu ấy mặc kệ thời điểm nào đều là người xuất thủ trước, Lăng Tiêu cũng chẳng phải người kiên nhẫn gì."

Như để chứng thật lời của họ, trong lúc điện quang hỏa thạch, hai người đồng thời hướng đối phương phát khởi tiến công, nhưng chỉ có người nào có sức quan sát nhạy bén nhất, mới nhìn ra được Lăng Tiêu là người ra tay trước, chủ động tiến công luôn luôn là đặc điểm tác chiến của cậu. Nhưng năng lực phản ứng siêu nhất lưu của Doanh Phong cũng thể hiện qua đó, nếu không phải thế, thì làm sao người xuất thủ sau lại biểu hiện tốc độ ra tay cơ hồ cùng lúc với Lăng Tiêu.

Hai người trong nháy mắt ngay giữa sân triển đấu hơn mười hiệp, động tác cực nhanh khiến người bên ngoài chỉ bắt được tàn ảnh của họ, Lăng Tiêu chiêu thức trải rộng hoa lệ, trái phải xuất kích trên dưới tung bay, làm cho người nhìn phải nói là đã ghiền.

So ra, năng lực quan sát cùng ứng đối của Doanh Phong xuất sắc hơn, mặc kệ Lăng Tiêu ra tay tốc độ nhanh bao nhiêu, chiêu thức phức tạp bao nhiêu, đều có thể trước một bước tìm ra nhược điểm của cậu tiến hành công kích, thường xuyên khiến Lăng Tiêu một chiêu chưa xong, đã bị bức bách phải chuyển hướng, bất quá cho dù như vậy Lăng Tiêu cũng có thể tiếp chiêu như hành vân lưu thủy, khiến những người đứng xem căn bản không phát hiện được.

Hai người từ giữa sân đánh tới biên rồi tiếp tục đánh ra giữa, cả phòng huấn luyện đều thành đấu trường cho họ, dù là ai cũng nhìn ra được bọn họ đã không còn tiến hành luyện tập đối chiến bình thường, ra tay ba phần lực đạo bảy phần sắc bén, căn bản chính là đang diễn tập thực chiến, nếu không phải vật liệu kiến trúc phòng huấn luyện đều có tính chất đặc thù, lúc này sợ đã sớm gặp tai ương.

Lăng Tiêu trong một lần trùng kích vì né tránh thế công của Doanh Phong, nhảy lên tường, thế này ngược lại cho cậu cơ hội mượn lực, cậu thuận thế giẫm hai cái lên tường, mượn phản lực bay về.

Tốc độ này đã không phải người thường có thể tránh, ngoại trừ Doanh Phong.

Doanh Phong nắm rõ ràng lộ tuyến dội ngược của Lăng Tiêu, trong đầu đã tự động hình thành phương án ứng đối, lại trong nháy mắt đó thân thể bỗng tê rần, tay chân đều không nghe sai sử.

Chỉ nghe phịch một tiếng, cùng với một trận kinh hô, Doanh Phong lảo đảo lui về sau mấy bước, Lăng Tiêu ngoài ý muốn đắc thủ, cũng không còn kịp phân tích nguyên do, chỉ cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để hạ đao, không chút lưu tình đối Doanh Phong triển khai truy kích.

Doanh Phong chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, Lăng Tiêu trong tầm mắt chỉ còn lại từng đạo từng đạo tàn ảnh do vận động tốc độ cao lưu lại, cùng lúc đó, lồng ngực cậu, sau lưng, bả vai, đều truyền đến đau nhức, mà cậu đối mặt thế công bốn phương tám hướng của Lăng Tiêu, lại không hề có lực đánh trả.

Người xem bên ngoài đều nhìn ra có gì kỳ quái, đầu tiên đều nghĩ một quyền của Lăng Tiêu trong lúc dội ngược kia làm bị thương Doanh Phong, khiến cậu ta nửa ngày không thể tập trung lực tổ chức tiến công, nhưng tiếp đó, cậu ngay cả phòng thủ cơ bản nhất đều không thể tiến hành, này tuyệt đối không phải trình độ của Doanh Phong mà bọn họ biết.

Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, Lăng Tiêu không chút nào ý thức được đây là do thân thể Doanh Phong xảy ra chuyện, tương phản, cậu hoàn toàn chiếm thượng phong đánh đến mức dã tính bùng phát, quyền cước như mưa rơi xuống mọi bộ vị trên thân thể đối phương, mà Doanh Phong vẫn như cũ tứ chi tê dại, hoàn toàn là một bộ mặc người xâm lược.

Người xem rốt cục ý thức được không ổn, cứ tiếp tục như vậy, Doanh Phong nhất định sẽ bị Lăng Tiêu đánh cho có chuyện, trong chuyện này người khẩn trương lo lắng nhất, không ai ngoài Trục Nguyệt.

"Dừng tay a!"

Một tiếng thét chói tai xé qua không gian phòng huấn luyện, một câu thức tỉnh Lăng Tiêu đang đánh tới đỏ mắt, lý trí trở về đại não, cậu lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện đối thủ khác thường.

Mà khi đó, cậu đang dùng tốc độ cao nhằm phía Doanh Phong chuẩn bị cho đối phương một kích cuối cùng. Lăng Tiêu thanh tỉnh thì đã quá muộn, với tốc độ và lực độ xông tới như vậy, Doanh Phong không hề có năng lực chống cự tất sẽ phải bị thương nặng!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một đạo hắc ảnh hiện lên, che giữa Lăng Tiêu và Doanh Phong, cứng rắn chịu một quyền này, dù là Lăng Tiêu đem hết toàn lực thu tay lại, một kích này cũng đánh ra tám phần lực đạo, sắc mặt người đó nháy mắt trở nên trắng bệch.

Lăng Tiêu rốt cục ổn trọng thân hình, khẩn trương hô một tiếng, "Bình Tông!"

Cơ hồ vang lên đồng thời với tiếng gọi của cậu, Lam Thịnh cũng hô to tên Bình Tông từ bên sân vọt tới, lo lắng nắm tay cậu, "Em sao rồi?"

Bình Tông dùng toàn bộ lực phòng ngự đỡ một quyền của Lăng Tiêu, vẫn cảm giác song chưởng run lên, này nếu đánh vào trên người Doanh Phong, hậu quả khó lường.

Đối mặt Lam Thịnh vẻ mặt lo lắng, Lăng Tiêu đầy bụng hối hận, Bình Tông chậm rãi ổn định hơi thở, hoạt động hoạt động cánh tay, may mắn không có gì đáng ngại.

"Em không sao," cậu dùng cằm hất về phía người đứng phía sau ra dấu, "Xem cậu ấy thế nào."

Doanh Phong hoàn toàn dựa vào tự tôn gượng chống mới không ngã xuống trước mặt mọi người, cùng lúc với Lam Thịnh xông lại vây quanh Trục Nguyệt, khẩn trương hỏi đông hỏi tây, Doanh Phong chỉ cảm thấy bên tai ông ông tác hưởng, làm cho tâm tình cậu càng phiền táo hơn.

Cậu nhắm mắt yên lặng đứng một lúc lâu, tri giác đã mất đi rốt cục một tấc một tấc về lại trong cơ thể, cho đến khi cậu có thể lần nữa khống chế tứ chi của mình, mới thong thả mở mắt ra, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào liếc mắt Lăng Tiêu một cái —— cái nhìn này nhìn đến mức cả người Lăng Tiêu cứng đờ, lời muốn hỏi một chữ cũng hỏi không ra.

Dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người, Doanh Phong từng bước ra ngoài, cước bộ cậu tận lực bảo trì ổn định vẫn có chút loạng choạng, Trục Nguyệt định lên đỡ cậu, lại bị rõ ràng cự tuyệt, chỉ đành giống những người khác, nhìn theo Doanh Phong một mình ra khỏi phòng huấn luyện.

Lăng Tiêu ngơ ngác nhìn thân ảnh Doanh Phong biến mất ở ngoài cửa hồi lâu, hồi thần lại, lúc này mới nhận thấy ánh mắt tràn ngập địch ý đến từ một hướng khác. Trục Nguyệt lúc này, đã không chút che giấu hận ý trong lòng, cho dù là ân cứu mạng lúc trước cũng vô pháp triệt tiêu loại cừu hận này.

Lăng Tiêu không biết từ giờ khắc này cậu đã chôn xuống hạt giống cừu hận trong lòng Trục Nguyệt, cậu tự thấy đuối lý, không được tự nhiên quay mặt đi. Lam Thịnh một bên còn đang lo lắng đối Bình Tông hỏi han ân cần, cậu bỗng cảm thấy mình như bị gạt ra ngoài —— người thì hận cậu, người thì xem nhẹ cậu, người thì có người khác khiến họ quan tâm hơn, chỉ riêng cậu là có một mình —— nghĩ đến đây, lòng Lăng Tiêu cháy lên một ngọn lửa vô danh, cùng với cảm giác thực cô đơn.

Người cũng đồng dạng trong cơ thể tràn ngập ngọn lửa khô nóng, giờ phút này đang nằm trên bàn kiểm tra trong phòng y tế của bác sĩ Dao, chiếc máy đánh chữ cách đó không xa đang cẩn trọng hoàn thành công việc của mình.

Dao Đài rút ra báo cáo kiểm tra đã in xong, từ đầu tới đuôi nhanh chóng xem một lần, "Chúc mừng em, em đã tiến vào dự kỳ thức tỉnh, rất nhanh sẽ nghênh đón lần thức tỉnh đầu tiên của mình rồi, thân thể của em đã chuẩn bị kỹ càng cho lần phát dục thứ hai, các hạng chỉ tiêu đều phi thường ưu tú."

"Ưu tú tới mức bị đánh không thể trả đòn?" Doanh Phong cảm thấy buồn cười.

"Phản ứng vừa rồi của em thuộc loại biểu hiện bình thường của dự thức tỉnh, cũng chính là cái thường gọi Thức tỉnh giả tính. Mỗi thiếu niên sau khi sinh ra trên dưới mười năm, sẽ chính thức tiến vào Kỳ thức tỉnh, Kỳ thức tỉnh chân chính không có loại biểu hiện tứ chi chết lặng này, em cũng không cần phải lo lắng."

Cô lấy ra hồ sơ của Doanh Phong, "Thế nào, lựa chọn được một nửa khác chưa?"

"Không có, " Doanh Phong trả lời rất nhanh chóng.

Dao Đài gật gật đầu, "Không có cũng không sao, cô tiêm cho em một mũi thuốc trấn định, mỗi tháng tiêm một lần, cũng không mang đến bất cứ phiền phức gì cho Kỳ thức tỉnh của em, cho đến khi em tìm được bầu bạn thích hợp mới thôi."

"Đối thân thể có tổn hại không ạ?"

"Hoàn toàn không có, đương nhiên em cũng có thể lựa chọn không tiêm, chỉ là sau khi thức tỉnh em sẽ sinh ra phản ứng sinh lý bình thường, bất kỳ một thiếu niên nào đều có đầy đủ lý trí để ứng đối phản ứng này, chỉ cần tránh đối kháng thân thể kịch liệt, tựa như loại vừa rồi, nếu không sẽ dễ gây rối loạn nội tiết tố. À phải, để đề phòng vạn nhất, thiếu niên Kỳ thức tỉnh không có tiêm thuốc trấn định sẽ không được phép tham gia thực tập dã ngoại."

"Em tiêm." Thực tập dã ngoại đối với mỗi học sinh lực hấp dẫn đều rất lớn, Doanh Phong cũng không ngoại lệ.

Dao Đài cũng là người nhanh nhẹn dứt khoát, chỉ chốc lát liền chuẩn bị xong thuốc chích. Doanh Phong nhìn cô đem kim tiêm đâm vào da mình, đem thuốc nước trong suốt đẩy vào mạch máu, thân thể cậu cơ hồ lập tức lạnh xuống, khô nóng vừa rồi nháy mắt bốc hơi vô ảnh vô tung.

"Nhớ kỹ, loại thuốc trấn định này tuy rằng có thể ức chế phản ứng của thân thể em, nhưng vẫn phải chú ý đừng cùng người ở vào Kỳ thức tỉnh thân cận quá, nói cách khác, nội tiết tố trong cơ thể đối phương cũng rất có thể sinh ra ảnh hưởng với em, gián tiếp làm cho dược hiệu mất hiệu lực."

"Loại thuốc này có thể dùng bao lâu?"

"Chỉ cần em nguyện ý, có thể dùng vô hạn, tuy chúng tôi rất trông mong các em sớm trưởng thành, nhưng tuyệt đối sẽ không bắt buộc bất kỳ một học sinh nào dưới tình huống chưa chuẩn bị sẵn sàng tiến hành lễ trưởng thành. Học sinh lớn tuổi nhất trong học viện năm nay đã là thiếu niên hai mươi hai tuổi, còn chưa

tìm được đối tượng thích hợp, chúng tôi vẫn tôn trọng lựa chọn của cậu ấy."

"Nếu cứ tìm không thấy thì làm sao?"

"Bích Không là trường học sơ cấp, niên khóa cao nhất chỉ có mười hai tuổi, qua tuổi này, em có thể tiếp tục lưu lại, cũng có thể lựa chọn lấy thân phận thiếu niên học lên, thậm chí là ngày sau tham gia công tác, loại ví dụ này những năm qua cũng rất thông thường."

"Nhưng chỉ có ở Bích Không, em mới có thể hưởng thụ bảo hộ an toàn nhất, nếu lấy thân phận thiếu niên học lên hoặc làm việc, rất nhiều ngành nghề và chuyên nghiệp có tính chất nguy hiểm đều sẽ bị hạn chế, lý do tôi nghĩ em nên biết."

"Em hiểu." Doanh Phong ngắn gọn đáp.

"Còn một điều có thể em không biết, tới Kỳ thức tỉnh tìm kiếm phối ngẫu cũng là một trong những bản năng của chúng ta, thuốc trấn định cố nhiên có thể kềm chế phản ứng thân thể, nhưng sẽ không xoa dịu nhu cầu tâm lý của em."

"Có ý gì?"

"Em đã tiến vào dự Kỳ thức tỉnh, chẳng lẽ không cảm giác được một mình thực cô độc, khát vọng cùng một người khác cùng nhau phân hưởng sinh mệnh?"

Doanh Phong lẳng lặng trầm mặc một lát, "Không có."

"Được rồi, " Dao Đài buông tha, "Có vài người ở phương diện dậy thì tình cảm tương đối chậm chạp, bất quá từ từ em sẽ có, hơn nữa loại ý nghĩ này sẽ càng ngày càng bức thiết, cho đến lúc khiến em phải chủ động tìm kiếm một nửa khác."

Doanh Phong ngồi dậy, vì đau đớn mà khẽ động khóe miệng, không tránh được ánh mắt Dao Đài.

"Ngoại thương ở nơi khác có cần tôi giúp em xử lý một chút?"

Doanh Phong đặt tay lên ngực, hơi dùng sức đè lên để cảm nhận, theo kinh nghiệm phán đoán nơi đó hẳn là bị tụ máu, có thể thấy Lăng Tiêu ra tay nặng bao nhiêu, hồi ức không vui làm cậu lại nhíu nhíu mày.

"Không cần," Doanh Phong từ chối ý tốt của Dao Đài, cáo biệt cô rồi rời khỏi phòng y tế.

Khi cậu trở lại ký túc xá, ngoài cửa có thêm một vị khách không mời. Lăng Tiêu tuy rằng cùng lớp với Doanh Phong, ký túc xá lại một cái ở bên đông, một cái ở phía nam, ở giữa còn cách một ngã rẽ thật lớn,

Doanh Phong hiển nhiên sẽ không cho là cậu ta đúng lúc đi ngang.

Lăng Tiêu tựa hồ rất không tình nguyện xuất hiện tại nơi này, nhưng một nguyện vọng nhất định phải tự mình tới xem khác lại áp chế loại không tình nguyện kia, hai loại tâm tình mâu thuẫn khiến cậu ở chỗ này bồi hồi nửa ngày, ba phen mấy bận nhấc chân muốn đi, rồi chẳng hiểu sao lại lưu lại.

Một khắc nhìn thấy Doanh Phong bình yên vô sự trở về, một loại cảm xúc tên là lo lắng bỗng biến mất tăm, một loại cảm xúc tên là yên tâm nháy mắt bổ khuyết. Chỉ tiếc, hai loại đến từ tình cảm ở sâu trong tiềm thức này, lại như nhau không được chủ nhân của chúng phát hiện, Dao Đài nói có vài người dậy thì tình cảm trì độn, rất không may Lăng Tiêu cũng thuộc loại này.

Doanh Phong thấy cậu ta, khinh thường nhếch miệng, "Cậu tới làm gì, chỗ này của tôi cũng không có bánh mì năng lượng vị chuối tiêu cho cậu."

Lăng Tiêu ánh mắt lấp lánh, "Cậu không sao chứ?"

"Nhờ phúc của cậu, không chết được."

Cậu thân thủ mở cửa, lại bị Lăng Tiêu chắn trước mặt.

"Làm gì, " Doanh Phong không kiên nhẫn hỏi.

"Cậu đánh tôi đi, tôi không đánh trả."

"Cái gì?"

"Tôi không muốn chiếm tiện nghi của cậu."

Doanh Phong nhìn cậu ta một bộ thấy chết không sờn, trong lòng cảm thấy buồn cười, cuối cùng bật cười thật.

Lăng Tiêu cảm nhận được cậu ta trào phúng, nghiêm mặt, "Cậu coi thường tôi sao?"

"Người bình thường dưới tình huống như vậy, chẳng lẽ không phải nói 'thực xin lỗi' sao?"

Lăng Tiêu không tiếng động há miệng thở dốc, như thể cảm thấy xin lỗi như Doanh Phong nói là chuyện mất mặt nhất trên thế giới này vậy.

Cuối cùng cậu cắn răng một cái, "Cậu vẫn là đánh tôi đi."

"A, " Doanh Phong nhạo báng một tiếng, lên tiếng đuổi người, "Tôi muốn quay về ký túc xá, phiền cậu tránh ra."

Lăng Tiêu cứng cổ lên, không chịu đi.

Doanh Phong lúc này thật sự bị cậu ta chọc giận, một phen hung hăng túm áo đối phương, kéo cậu ta lại gần mình.

Rõ ràng cái đầu không cao hơn mình, khí thế lại áp chế mình đến hồ đồ, dưới khí tràng hùng hổ doạ người đó, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy khó thở.

Khoảng cách giữa hai người không quá một centimet, chóp mũi cơ hồ đụng tới chóp mũi, thanh âm của Doanh Phong, cứ như vậy từng chữ từng chữ phả vào mặt Lăng Tiêu.

"Cậu yên tâm, món nợ này, sớm hay muộn có một ngày tôi sẽ đòi lại từ cậu."

14. Quyển 1 - Chương 14: Khuyết Vân

Doanh Phong rầm rầm đóng sập cửa ký túc xá, đem Lăng Tiêu lòng đầy bất cam nhốt bên ngoài.

Cậu *(Doanh Phong)* tựa cửa đứng bình phục nửa ngày, lúc này mới đem nhịp tim điều chỉnh đến trạng thái bình thường.

Cậu không phải không muốn cùng Lăng Tiêu tính sổ, sỉ nhục bị đánh đến không hề có lực trả đòn trước bao nhiêu người còn rõ mồn một trước mắt, chính là vừa rồi trong nháy mắt Lăng Tiêu tiếp cận cậu, rung động đã bị thuốc ức chế thậm chí có khuynh hướng ngóc đầu dậy.

Cậu cúi đầu nhìn tay mình, trong máu ẩn ẩn còn chút dư cảm tê dại, thì ra đây là cảm giác sắp thức tỉnh, vừa rồi ở phòng y tế biết được tin tức này còn chưa thấy gì, giờ ngẫm lại mới cảm thấy bất khả tư nghị.

Đây là dấu hiệu một người Thiên Túc thành thục, một trong những sự kiện mang tính cột mốc trong cuộc đời, lần đầu tiên đối diện biến hóa của thân thể mình, dù là Doanh Phong cũng không thể hoàn toàn giữ bình tĩnh.

Doanh Phong giờ phút này, sớm quên Dao Đài đã từng nói với cậu tiếp cận người ở Kỳ thức tỉnh có thể làm cho thuốc mất hiệu lực, chỉ nhớ được thức tỉnh tiền kỳ *(trước thức tỉnh)* nội tiết tố sẽ bất ổn, căn bản không hề cân nhắc còn có một khả năng thứ hai.

—— *em chẳng lẽ không cảm giác được một mình thực cô độc, khát vọng cùng một người khác cùng nhau*

phân hưởng sinh mệnh?

Lời Dao Đài lại vang lên bên tai, Doanh Phong chần chừ lấy trong ngực ra một thứ gì đó trông như hạt quả đào, trải qua cuộc ẩu đả hầu như bỏ qua phòng ngự hồi ban ngày, nó may mắn không có chút hư hao.

Người đó ngay tại học viện này, ở một nơi cách mình rất gần, đến giờ vẫn là thiếu niên… Đây là hết thảy manh mối mà Doanh Phong có được đến nay.

Bất quá, cậu hoang mang ma xát lên vỏ ngoài hạt đào, em rốt cục là ai?

Trong một phòng ký túc khác cách hơn mười thước, Lăng Tiêu từ trong mộng bừng tỉnh, cậu hô hấp dồn dập, mồ hôi hoàn toàn thấm ướt phần tóc gần trán.

Trong mộng cậu cùng một người khác dây dưa, ban đầu là đánh nhau, đánh đánh một hồi liền thay đổi tính chất, khiến một thiếu niên như cậu, hoàn toàn không biết ý vị đó như thế nào.

Trong khoái cảm chưa bao giờ có, cậu rốt cục thấy rõ mặt đối thủ, gương mặt quen thuộc mang theo biểu tình lạnh lùng quen thuộc, thoáng cái khiến cậu bừng tỉnh, lúc này mới ý thức được mình là đang nằm mơ.

Cậu nằm trên giường không nhúc nhích, chỉ có ngực phập phồng rất nhanh, theo cảnh tối đen một mảnh bên trong gian phòng, đoán giờ vẫn còn là đêm khuya, cậu nhắm mắt lại, đoạn ngắn trong mộng như thoáng hiện lên võng mạc —— cậu đến tột cùng tại sao lại mơ một giấc mộng như vậy?

Một lúc lâu sau, Lăng Tiêu rốt cục bình tĩnh trở lại, cậu muốn trở mình tiếp tục ngủ, lại phát hiện tay chân đều trở nên chết lặng không nghe sai sử, cả người giống như bị đóng đinh lên giường không thể động đậy.

Lăng Tiêu giật giật cổ, miễn cưỡng chếch đi một góc rất nhỏ, cậu lại há miệng thở dốc, phát hiện ngay cả cái lưỡi cũng tê dại, lúc này mới bắt đầu cảm thấy khẩn trương, ở Bích Không mỗi người đều có ký túc xá độc lập, này đồng nghĩa dưới tình huống cậu cả người tê liệt, thì cả kêu cứu cũng làm không được.

Lăng Tiêu bị buộc không nhúc nhích nằm trên giường, mồ hôi trán qua thời gian trở nên lạnh như băng, trong quá trình hóa hơi mang đi một phần nhiệt độ cơ thể, ga trải giường dưới người cậu cũng bị mồ hôi làm ướt một mảng lớn, hoàn cảnh hiện tại đối với cậu mà nói tuyệt đối không tính là thoải mái.

Trong đầu cậu thoáng qua thiệt nhiều ý niệm, thậm chí cả ý nghĩ mình sẽ chết cũng chợt lóe lên, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ nhiều nhất vẫn là giấc mộng quỷ dị vừa rồi.

Không biết qua bao lâu, Lăng Tiêu mơ mơ màng màng lại ngủ say lần nữa, chờ khi cậu tỉnh lại, đã là sáng hôm sau.

Lăng Tiêu trừng mở hai mắt, thử nhìn quanh quất, ngay sau đó dùng một thế cá nhảy từ trên giường nhảy

dựng lên.

Tay có thể động, chân cũng có thể động, cậu khó hiểu nhìn tứ chi của mình, hoàn toàn không có cảm giác không khoẻ nào, ổ chăn hơi ẩm ướt lúc trước từ lâu được nhiệt độ cơ thể hong khô, tất cả phát sinh hồi đêm giống như chỉ là một hồi bóng đè.

Nếu đã khôi phục, chuyện ngoài ý muốn tối qua cũng rất nhanh bị cậu quăng ra sau đầu, Lăng Tiêu cầm hai gói đồ ăn liền ra cửa, vừa lúc gặp Lam Thịnh và Bình Tông chuẩn bị xuất phát đi nhà ăn.

Dù thẻ không có tiền, Lăng Tiêu vẫn hí hửng xáp vô giúp vui, theo hai người kia tới nhà ăn, sau đó thành thành thật thật gặm bánh mì năng lượng vị ô mai cậu mang theo.

Lam Thịnh nhìn không được, "Cậu đang giảm béo sao? Suốt ngày ăn cái này."

Lăng Tiêu đã sớm bịa tốt lý do, "Tớ đang để dành tiền."

"Dành tiền mua cái gì?"

"Không nói cho cậu."

Lam Thịnh mới không thèm biết, "Cái thứ này người bình thường ăn một cái đã no rồi, cậu cư nhiên ăn tới hai cái? Cũng không sợ no chết."

Lăng Tiêu cũng thấy có chút buồn bực, "Không biết vì cái gì, sáng nay sau khi thức dậy đặc biệt đói, nếu cho tớ thêm một cái nữa cũng có thể ăn hết."

Bình Tông nghe xong đau lòng cho cậu ta một cái bánh sừng bò, thuận tiện thân thiết hỏi một câu, "Lăng Tiêu, có phải cậu bắt đầu dậy thì không?"

Lăng Tiêu ngậm bánh mì ngẩn ra, "Không thể nào?"

"Ha, khó mà nói, " Lam Thịnh vui sướng khi người gặp họa bật cười, "Lấy trình độ trì độn của cậu ta, không chừng ngay cả mình thức tỉnh rồi cũng không biết."

"Nói bậy, " Lăng Tiêu dưới gầm bàn đạp cho cậu ta một cước.

"Nghe nói trong học viện đã lục tục có học trò thức tỉnh rồi," Bình Tông thực nghiêm túc nhắc nhở cậu.

"Nhanh như vậy?" Lăng Tiêu đã dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết cái bánh mì, "Cậu nghe ai nói nha?"

“Tin tức từ phòng y tế bên kia truyền đến,” Lam Thịnh tiếp chuyện, “Lần này lan đến chủ yếu là học sinh lớp mười, bác sĩ Dao không phải đã nói rồi sao, Kỳ thức tỉnh thực dễ dàng lan tỏa phạm vi lớn.”

Đa số thiếu niên mười tuổi sẽ tiến vào Kỳ thức tỉnh, còn những học sinh có thể tiếp tục đến lớp mười một, nếu không phải do thức tỉnh chậm chạp, thì là còn chưa tìm được bạn lữ thích hợp, số lượng chỉ chiếm một phần tư của lớp mười, lên lớp mười hai, thì nhân số lại càng ít.

“Chúng ta với người lớp mười một lại không có tiếp xúc gì, sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta đi?” Lăng Tiêu ngốc hồ hồ hỏi.

Lam Thịnh đập cho cái não cậu ta một cú, “Cậu là đồ ngốc sao? Lớp mười một người ít như vậy, mấy học trưởng học tỷ không có đối tượng, đương nhiên là đến lớp mười sắp thức tỉnh tìm a, đi lại với nhau không phải là tiếp xúc sao? Một người đàn ông độc thân như cậu vậy, dễ trở thành mục tiêu của bọn họ nhất.”

Lăng Tiêu vừa nghĩ tới hai học trưởng xấu xa ngày đó, nhất thời sinh lòng ghét bỏ, “Tớ mới không cần, tớ cảm thấy Bích Không rất tốt, tính ở lâu thêm hai năm á.”

“Hai năm tính cái gì, dù có lưu lại mười năm nữa cũng đâu sao a, chúc cậu sớm trở thành Chẩm Hạc thứ hai của Bích Không.”

“Mồm quạ đen chết tiệt!”

Lam Thịnh lại một lần nữa bất hạnh nói trúng, làn sóng thức tỉnh thứ hai do học trưởng lớp lớn kết giao với vài học sinh lớp mười dẫn phát, nháy mắt thổi quét cả vườn trường, trong học sinh lớp mười cuồn cuộn nổi lên phản ứng dây chuyền diện tích rộng, trong nhóm đầu tiên, có cả Lam Thịnh cùng Bình Tông.

Lăng Tiêu từng tư tâm hi vọng ngày này đến chậm một chút, mà khi chân chính đối diện thì lòng cậu chỉ còn lại chúc phúc đối với hai người bạn tốt của mình.

”Mười năm trước lúc ba chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, ai có thể nghĩ đến một ngày kia tớ có thể tự mình đưa hai người các cậu vào tân phòng *(phòng tân hôn)*,” Lăng Tiêu cảm khái nói, “Ba người cùng đi, tất có một đôi hỉ kết lương duyên, một người cô đơn chiếc bóng.”

Một đám bạn tốt đi ăn theo đều tỏ vẻ đối Lăng Tiêu cảm tính như vậy sâu sắc khó chấp nhận, một đám người xô kẻ đẩy đem tân nhân đưa vào tân phòng —— cái gọi là tân phòng, là một gian phòng đôi trong phòng y tế do nhân viên nhà trường đặc biệt lập ra, chỉ là họ không nghĩ tới muốn vào phòng này, còn phải trải qua một phen kiểm tra an toàn nghiêm khắc, ngay cả chủy thủ tùy thân của Bình Tông và Lam Thịnh đều bị tạm thời thu giữ.

“Trước sáu giờ tối, toàn bộ người không liên quan phải rời đi, ” nhân viên phòng y tế nhắc nhở bọn họ, “Những thứ mang đến cũng phải mang đi hết, chúng tôi sẽ có chuyên gia kiểm tra.”

“May là biết đến đây để động phòng, người không biết còn tưởng kiểm tra an toàn trước khi du hành giữa các vì sao.”

Đám bạn cùng đi cười chọc cậu, “Chưa từng thấy qua cậu ít nói vậy nha, bây giờ là tiễn hai người bọn họ vào tân phòng, không phải tiễn họ ra đi, ở lâu với Lam Thịnh, cậu cũng thành mồm quạ đen.”

Cả đám hi hi ha ha vào tân phòng, mọi người đều là lần đầu tiên đến đây.

“Ta kháo, cái tân phòng này cũng quá đơn sơ đi, ” Lăng Tiêu vừa vào cửa đã nói, phòng thật ra rất lớn, bên trong ngoại trừ vật dụng cơ bản nhất thì cái gì cũng không có, mọi thứ đều màu trắng, quả thật giống cái phòng bệnh hai người cỡ lớn.

Những người khác đều cười nhạo cậu, “Nên mới nói cậu thật quá đơn thuần, phòng tân hôn có cái giường là đủ rồi, cậu còn muốn cái gì nữa?”

Lăng Tiêu dẩu môi lầm bầm không phục, ít nhất phải có bó hoa này nọ chứ.

Cậu ở trong phòng dạo qua một vòng, cuối cùng lực chú ý đặt vào vách tường.

“Các cậu có cảm thấy gian phòng này rất kỳ quái không?” Cậu hỏi.

“Kỳ gì đâu?”

“Cái tường này,” Lăng Tiêu dùng sức đánh một quyền lên, chỉ có một chút bụi phiêu khởi,” chất liệu gỗ giống trong phòng huấn luyện như đúc, một cái phòng tân hôn mà thôi, có cần phải dùng vật liệu rắn chắc vậy không?”

“Cậu cứ quan tâm thứ gì đâu á, lại đây uống rượu, ” Thứ gọi là rượu họ nói, kỳ thật bất quá là một loại thức uống hàm lượng cồn thấp cho phép thiếu niên dùng mà thôi.

Nghi hoặc của Lăng Tiêu chẳng ai để ý, bản thân cũng cảm thấy không thú vị, muốn thuận tay đem cái ghế dựa qua ngồi, lại phát hiện ngay cả ghế trong phòng cũng được cố định vào sàn.

“Chuyện gì đây?” Lăng Tiêu đẩy ghế, bàn, giường... Đều không ngoại lệ, phòng duy nhất cậu biết có vật dụng cố định vào sàn như thế, chính là phòng giám hộ trọng chứng.

“Lăng Tiêu cậu hôm nay bất bình thường nghiêm trọng,” một trong mấy đứa bạn bình luận.

“Đó là đương nhiên, hai đứa bạn của mình cử hành lễ trưởng thành, cậu ta nhất định hiện tại còn khẩn trương hơn đương sự,” đứa còn lại phụ họa.

Lăng Tiêu xấu hổ cười hắc hắc.

"Nhanh chóng lại đây đi, cố định cũng được, dù cậu có dọn được cái ghế đó qua, cũng không đủ mà ngồi a."

Hi vọng là chính mình đa tâm, Lăng Tiêu nhu nhu mũi nghĩ, đi qua nhập bọn.

Thức uống lượng cồn thấp mà uống nhiều quá, vẫn sẽ lâng lâng, Lăng Tiêu say rồi rất nhanh đem mấy băn khoăn trước đó quẳng ra sau đầu, nhớ lại những chuyện điên rồ đã cùng nhau làm những năm qua, cười nhạo nhau, vạch trần khuyết điểm của nhau, vui thì cười giận thì mắng, rất náo nhiệt.

Bọn Lăng Tiêu ước chừng náo loạn hơn hai tiếng mới chịu rời đi, như thể muốn đem khoảng thời gian còn là thiếu niên cuối cùng của hai người họ xài cho sạch bách, trước khi đi, cậu ôm chặt lấy bọn họ vừa khóc vừa cười, giống như qua đi một đêm này chính là xa nhau.

Cuối cùng vẫn là mấy đứa bạn trổ hết bản lĩnh, mới tha đi được Lăng Tiêu như con koala ôm lấy Bình Tông không buông, Lăng Tiêu ra ngoài trời mấy trăm mét, gió lạnh khẽ thổi mới chậm rãi bình phục cảm xúc.

"Cậu không sao chứ?" Bạn học tiến lên vỗ vỗ cậu.

Lăng Tiêu khoát tay, "Tớ không sao, chỉ là uống nhiều quá, đầu hơi choáng."

"Mau quay về ký túc xá nghỉ ngơi đi."

"Thời gian còn sớm mà," Lăng Tiêu nhìn nhìn trời, "Tớ đi một mình dạo dạo chút."

Những người khác thức thời không quấy rầy cậu, Lăng Tiêu một mình ở trong sân trường đi đi dừng dừng, bất tri bất giác đã lên mái nhà dãy phòng học.

Tình bạn của Lăng Tiêu cùng bọn Lam Thịnh chính là bắt đầu trên mái nhà, năm ấy bọn họ đều là tân sinh mới nhập học, giữa trưa thích tụ ở mái nhà nói khoác chọc cười, đây đều là những hồi ức tốt đẹp của cậu.

Mái nhà có một cái bệ xây lên cao cao, Lăng Tiêu thích nhất nằm thành cái hình chữ 'đại' *( )* trên đó, người bên dưới không thể thấy mình. Lần đầu tiên cậu lên đó đã thoải mái lăn ra ngủ, bọn Lam Thịnh phía dưới khắp nơi tìm không thấy Lăng Tiêu, còn tưởng rằng cậu ta lọt xuống rồi, thiếu chút nữa làm náo động đến gà bay chó sủa.

Lăng Tiêu lại một lần nữa bò lên cái chỗ dành riêng cho mình, bây giờ không phải đúng ngọ *(12h trưa)*, nắng chiều chiếu nghiêng lên người nhìn hừng hực nhưng lại không chút độ ấm, gió lạnh thỉnh thoảng quét đến luôn có thể thổi tỉnh ý thức mơ hồ của cậu. Cứ như vậy mơ mơ tỉnh tỉnh, như ngủ lại không phải ngủ,

cậu nghe được cánh cửa sắt trên tầng cao nhất lách cách một tiếng, ngay sau đó có người lên sân thượng*.

**Giải thích chút, ở đây sân thượng cũng chính là mái (mái bằng) ấy. Cầu thang lên sân thượng thường có mái che, chính là cái chỗ Lăng Tiêu nằm.*

"Cậu cùng lên đây làm gì?" người đó mới mở miệng, mắt Lăng Tiêu liền mở to, đầu óc ngơ ngơ ngác ngác cũng nháy mắt tỉnh táo lại.

Doanh Phong vì sao lại lên mái? Cậu ta đang nói chuyện với ai?

Sau khi người thứ hai mở miệng, ánh mắt Lăng Tiêu nhất thời trầm xuống, vì cái gì đi tới chỗ nào cũng đụng phải hai người đó cùng một chỗ.

Chỉ nghe Trục Nguyệt ngập ngừng nói, "Doanh Phong, tôi…"

Doanh Phong có chút không kiên nhẫn, "Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Kỳ thật tôi muốn nói… Hôm qua tôi lần đầu tiên xuất hiện phản ứng thức tỉnh, bác sĩ Dao nói trạng thái của tôi thuộc loại thức tỉnh giả tính, mười ngày sau sẽ chính thức thức tỉnh."

Người bình thường nghe đến đó đều sẽ tiếp một câu chúc mừng, Doanh Phong lại sắc mặt không thay đổi, "Cho nên?"

"Cho nên, " Trục Nguyệt cố lấy hết dũng khí bình sinh, "Tôi nguyện ý dâng máu trong tim cho anh, anh có nguyện ý cùng tôi một chỗ không?"

Lăng Tiêu hung hăng che ngực, thứ cảm giác nhói đau đột ngột này đến tột cùng từ đâu mà đến.

Hôm nay cảm xúc cậu rất dễ dàng dao động, nhất định là có liên quan tới Lam Thịnh và Bình Tông, còn có rượu đáng giận nữa.

"Tôi cự tuyệt, " Độ ấm trong thanh âm Doanh Phong không khỏi làm người ta hoài nghi rốt cuộc là lời nói nào mới có thể cảm động cậu, "Tôi sẽ không cùng cậu một chỗ, cậu bỏ ý nghĩ này đi."

Cậu ta cự tuyệt thẳng thừng như thế, ngay cả Lăng Tiêu cũng phải thấy ngượng ngùng thay Trục Nguyệt.

Tiềm thức Trục Nguyệt đã dự đoán được đáp án sẽ như vậy, nhưng chân chính nghe được từ miệng Doanh Phong, vẫn làm cậu cảm thấy khó chấp nhận.

“Từ sau khi anh cứu tôi khỏi tay mấy học sinh lớp trên, tôi đã nhận định chỉ một mình anh, tôi biết anh đối ai cũng không thân cận, nhưng anh lại giúp tôi, đây không phải nghĩa là tôi ở trong lòng anh không phải nhỏ bé không đáng ngó tới như những người khác, dù chỉ có một chút thôi sao?”

“Tôi giúp cậu chẳng qua là vì quan hệ bạn học cùng lớp, tôi không hối hận đã giúp cậu, nếu lặp lại lần nữa tôi vẫn sẽ làm vậy, nhưng chỉ là trên quan hệ bạn học, cậu không cần nghĩ nhiều.”

“Tôi không tin, ” Trục Nguyệt vội vàng nói, “Nếu lúc ấy đổi lại người khác, nếu bị vây công chính là Lăng Tiêu ngày nào cũng đối chọi gay gắt với anh, anh còn có thể không chút do dự ra tay sao?”

“Lăng Tiêu không cần tôi cứu cậu ta, ” Doanh Phong mặt không chút thay đổi nói, “Về điểm này cậu ta mạnh hơn cậu nhiều.”

Trục Nguyệt sắc mặt trắng bệch, cậu đi đến cửa sân thượng, do dự một chút, lại xoay người kiên định nói, “Chỉ cần anh chưa cùng bất luận kẻ nào cùng một chỗ, liền chứng minh tôi còn có cơ hội. Tôi sẽ luôn luôn ở lại Bích Không, cho đến khi anh chấp nhận tôi mới thôi, hi vọng anh có thể nhớ rõ, máu trong tim tôi, cũng chỉ lưu cho một mình anh.”

Cậu nói xong liền đi, Doanh Phong vốn chỉ là muốn đi lên hít thở không khí, lại bị nhiễu chẳng còn tâm tình, xoay người vừa định rời đi, liền thấy Lăng Tiêu ngồi trên cao.

“Cậu cũng thật tuyệt tình a, ” Lăng Tiêu từ trên cao nhìn xuống nói, “Cậu ta nói chân thành như vậy, ngay cả tôi cũng sắp bị cậu ta cảm động, cậu lại có thể một chút phản ứng đều không có.”

Doanh Phong lạnh lùng nâng mắt, “Cậu nghe lén.”

“Tôi tới trước, sao có thể nói là nghe lén? Chỉ là tôi rất hiếu kỳ, rốt cuộc dạng người nào mới có thể cảm động được cậu đây? Cậu tiêu nhiều tiền như vậy đi mua một cái tin tình báo căn bản không biết thật giả, có thể nào, cậu thật sự muốn tìm người yêu kiếp trước?”

Doanh Phong xoay đầu, không muốn để ý đến cậu ta.

“Không thể tưởng được, cậu lại là một người chung tình như vậy a, nhưng cứ coi như cậu có năng lực tìm được thì sao? Bác sĩ Dao nói, cơ hội gặp nhau lần nữa cực kì bé nhỏ, dù có tìm được rồi, dung mạo, tính cách, cũng sẽ hoàn toàn thành một người khác, nói không chừng đã là khế tử của người khác rồi cũng nên.”

Doanh Phong ánh mắt không vui, “Cậu nói đủ chưa?”

Lăng Tiêu từ trên cao nhảy xuống, vừa vặn rơi trước mặt Doanh Phong, “Giờ có người chủ động dâng lên máu trong tim, cậu cũng không nhận, cậu rốt cuộc muốn tìm dạng người thế nào chứ?”

Doanh Phong vốn không muốn để ý, nhưng thấy Lăng Tiêu trước mắt, đột nhiên khóe miệng cong lên ác liệt, "Không biết, nếu cậu chủ động dâng lên máu trong tim, nói không chừng tôi sẽ cân nhắc một chút."

"Ha, " Lăng Tiêu cười nhạo cậu ta một tiếng, vừa định phản bác, một cỗ bi thương khó nói lên lời bỗng từ đáy lòng dâng lên, trong nhất thời đánh mất cả ngôn ngữ.

Doanh Phong ngẩn ra, "Cậu khóc cái gì?"

Lăng Tiêu máy móc sờ sờ mặt mình, thế nhưng thực sự có xúc cảm ẩm ướt, cậu lăng lăng nhìn chất lỏng trên đầu ngón tay mình, càng ngày càng nhiều nước mắt không chịu khống chế tràn mi.

Cậu kích động liếc mắt nhìn Doanh Phong một cái, trong mắt đối phương toát ra hoảng hốt khó thấy, sau khi ý thức được hành vi của mình, Lăng Tiêu xoay người quay đầu bỏ chạy, trốn khỏi sân thượng.

Mà bị cậu bỏ lại phía sau Doanh Phong, lại nghi hoặc nhìn chằm chằm cánh tay sau khi nhìn thấy nước mắt đối phương, không tự giác nâng lên một nửa của mình, phảng phất như muốn lau đi nước mắt cậu ấy.

Vừa lúc đó, một xúc cảm kỳ lạ chạy qua đầu ngón tay, như thể không khí ngưng tụ thành nụ hôn khẽ, chỉ là thoáng hốt hoảng đó, trong giây lát liền tiêu thất không thấy gì nữa.

Là lỗi giác sao?

15. Quyển 1 - Chương 15: Thất Diệu*

*Thất diệu: Qiyao/Seven Luminaries, nghĩa là Bảy ngôi sao sáng / Bảy hành tinh, trong đó bao gồm mặt trời, mặt trăng và năm hành tinh nhìn thấy được bằng mắt thường. Năm hành tinh này được đặt tên theo ngũ hành trong triết học cổ Á Đông: Hỏa (Mars), Thủy (Mercury), Mộc (Jupiter), Kim (Venus), và Thổ (Saturn). Đây cũng là nguồn gốc tên gọi các ngày trong tuần. Trong văn hóa của các quốc gia châu Âu, các ngày trong tuần đều được lấy tên theo các vị thần của họ, từ chủ nhật đến thứ 7 lần lượt là Sun, Moon, Mars, Mercury, Jupiter, Venus, Saturn, tương ứng với quan niệm Á Đông gọi theo ngũ hành bên trên.*Lăng Tiêu bước từng bước lớn đi trong sân trường, vừa đi vừa dùng sức chà lau nước mắt cứ cuồn cuộn trào ra không dứt, nhưng nước mắt tựa như đê vỡ, chảy hoài chảy hoài không hết.

Nếu không phải vì Bình Tông và Lam Thịnh, nếu không phải vì sắp đến lúc chia biệt, nếu không phải vì rượu…

Lăng Tiêu một đường chạy về ký túc xá, rầm một tiếng cài cửa lại, đứng tựa vào cánh cửa nửa ngày nước mắt mới dần dần ngừng tuôn.

Thật sự là mạc danh kỳ diệu!

Một màn lúng túng như thế, cố tình lại bị Doanh Phong thấy được, mình rốt cuộc cần ở trước mặt cậu ta mất mặt bao nhiêu lần mới đủ.

Lăng Tiêu hít hít mũi, quăng mình lên giường, nằm thẳng rồi lại nằm nghiêng, chính là ngủ không được.

Cậu đứng lên đi tới đi lui trong phòng, thủy chung tâm thần không yên.

Quên đi, tìm một bộ phim coi, có lẽ sẽ dịu đi một chút.

Lăng Tiêu kết nối với một kho phim trực tuyến, phần lớn phim trong đó đều cần trả tiền, phim miễn phí nếu không phải phim cũ đã công chiếu tràn lan, thì chính là mấy sản phẩm nhỏ kì kì quái quái.

Tình trạng kinh tế của Lăng Tiêu hiện tại chỉ có thể cho phép cậu chọn chọn lựa lựa trong đống phim miễn phí, nội dung có thể chọn thật sự không nhiều lắm, cuối cùng cố gắng mãi lựa được một phim nước ngoài không biết của tinh cầu nào được dịch và biên tập lại, trông bìa có vẻ là một phim hành động.

Mặc dù là miễn phí, nhưng nguồn phim lại là 3D, Lăng Tiêu khởi động máy chiếu gắn trên trần, cả phòng lập tức chuyển thành một cảnh trong phim, diễn viên đều trông rất sống động đứng ở trước mặt, người xem có thể đi đến bất kỳ một góc độ quan sát nào, cho dù là từ góc độ diễn viên hay người qua đường.

Mở đầu phim là một cảnh quay trong một mảnh núi rừng, thiết kế phim rất hiệu quả làm cũng khá đâu ra đó, sương mù sáng sớm, chim hót, ánh mặt trời rạng rỡ, hơi thở của bùn đất và cây cối phả lên mặt, khiến người như lạc vào kỳ cảnh.

Lăng Tiêu vốn định lấy bộ phim này tiêu khiển giết thời gian, không nghĩ tới nội dung ngoài ý muốn hấp dẫn cậu, nhất là ngoại trừ lần trước nhìn thoáng qua ở căn cứ, đây là lần đầu tiên cậu thấy tận mắt chủng loài có dung mạo giống mình từ ấu niên lớn dần thành thanh niên, đây quả thực là một thể nghiệm mới mẻ.

Phim nói đến một tổ chức huấn luyện một đám cô nhi sát thủ, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng huấn luyện, mỗi người đều luyện ra bản lĩnh hơn người, trong quá trình lớn lên, cũng sinh ra cảm tình thắm thiết với nhau, trong đó cũng bao gồm tình yêu.

Nam nữ nhân vật chính là một đôi tình lữ, bọn họ thanh mai trúc mã, trẻ nhỏ vô tư, vừa đến thời kỳ trưởng thành, mới biết yêu, mà đến khi họ trưởng thành, ngay cả lúc so chiêu với nhau cũng không che giấu được mày mắt đưa tình.

Rốt cục có một ngày, sư phụ của họ triệu tập mọi người lại, nhìn các đệ tử một tay nuôi lớn nhiều năm qua người người đều nổi bật, thân thủ bất phàm, trong mắt sư phụ toát ra tán thưởng tự đáy lòng.

Trong các kỳ khảo hạch đã qua, các ngươi mỗi người đều đạt thành tích xuất sắc, không uổng công ta nhiều năm tài bồi, các ngươi khiến ta cảm thấy kiêu ngạo.”

"Ngày hôm nay, là ngày các ngươi học thành, cũng là một phen khảo nghiệm cuối cùng các ngươi phải trải qua trước khi xuống núi. Đây là một kiểm nghiệm phải dùng tánh mạng để hoàn thành, chỉ có người thông qua được sát hạch, mới có thể sống rời đi nơi này."

Nghe người sư phụ nuôi nấng chính mình từ nhỏ đến lớn nói vậy, ai cũng nín thở ngưng thần, chuẩn bị nghênh đón khảo nghiệm cuối cùng này.

"Khảo nghiệm này, cần các ngươi kết thành từng đôi hai người hợp tác, cùng nhau hoàn thành."

Những đệ tử thân thiết với nhau rất nhanh đều tự tạo thành một đội, nam nữ diễn viên chính cũng đứng cùng nhau, còn trộm ngoéo một ngón út với nhau.

Sư phụ ánh mắt sắc bén đảo qua từng đôi đệ tử trong hàng.

"Năng lực các ngươi giờ này ngày này, đã là không thể phán xét, nhưng không nên quên, thân phận của các ngươi, là sát thủ, mà đối với một sát thủ, cảm tình, là trói buộc dư thừa nhất."

"Mục đích của kiểm nghiệm cuối cùng này, chính là muốn hoàn toàn xóa bỏ tình cảm của các ngươi, trước mặt các ngươi chỉ có một con đường, giết chết người hợp tác của mình, sống sót —— hoặc là chết."

"Nếu có bất luận kẻ nào không thể xuống tay, " sư phụ chậm rãi rút đao ra, "Thì ta sẽ làm thay."

Lăng Tiêu liều lĩnh nhào lên, cố gắng ngăn lại một đao nữ diễn viên giáng xuống, nhưng cậu rất nhanh liền phí công phát hiện hết thảy đều là ảo ảnh, cuối cùng đao đó đâm vào thân thể người mà cô ta yêu nhất, máu tươi bắn lên mặt cô, Lăng Tiêu thấy một màn này ở cự ly gần theo bản năng lau mặt.

Nữ diễn viên đi lên con đường sát thủ, sau khi chính tay đâm người yêu cô ta lãnh khốc, vô tình, hoàn toàn hóa thân thành một cỗ máy giết người, vô luận đối mặt kẻ nào, đều có thể không cần nghĩ ngợi hạ sát thủ.

Sau khi cô rốt cục giết sạch toàn bộ địch nhân của ông chủ đứng san màn, người chết cuối cùng là chính cô ta, trong ảo giác khi hấp hối, bóng dáng nam diễn viên xuất hiện, hình ảnh quay lại phiến rừng cũ, sương mù mông lung, dương quang rực rỡ, tiếng chim hót thanh thúy, hương thơm bùn đất phả lên mặt…

Tâm tình vốn đã sa sút của Lăng Tiêu càng thêm hỏng, một cỗ ngột ngạt như hóa thành thực thể tích tụ ở ngực không gạt đi được, cậu vượt qua một đêm tồi tệ nhất từ trước tới nay, lăn qua lộn lại, trằn trọc không ngủ.

Rốt cục chịu đựng đến hừng đông, cậu thật sự nhịn không được muốn tìm người trò chuyện, nhưng cuối cùng lại bi ai phát hiện, trừ Lam Thịnh và Bình Tông, một người để cậu tâm sự lời trong lòng cũng không có.

Suy trước nghĩ sau, cậu chỉ đành lại vào mạng Thiên Nguyên, thời gian còn sớm, trong tiệm của Chẩm Hạc không có ai, phía trên cái chuông gọi liên chiều *(là gọi qua được một chiều không gian khác, hiểu đơn giản là buzz người ta)* viết 'Nếu trong tiệm không có ai xin rung chuông", Lăng Tiêu bắt đầu không ngừng gây rối làm phiền đối phương.

"Cậu có biết giờ là mấy giờ không?" thân ảnh Chẩm Hạc chậm rãi hiện ra, trên mặt tràn ngập vẻ bực bội vì bị phá giấc ngủ.

"Tâm tình không tốt, cùng tôi trò chuyện đi, " Lăng Tiêu mặt dày mày dạn quấn lấy hắn.

Chẩm Hạc ngáp một cái, nằm chết dí trên cái ghế tựa dành riêng cho mình, "Thấy cậu đáng thương như vậy, tôi sẽ miễn cưỡng nghe một chút, cậu nói đi, tôi sẽ cố mà không ngủ."

Lăng Tiêu như bức thiết muốn đem ngọn nguồn khiến cảm xúc cậu không an chia cho người khác một nửa, vậy thì mình sẽ không chịu gánh nặng lớn như thế nữa, từ đầu chí cuối đem bộ phim xem tối hôm qua thuật lại một lần cho Chẩm Hạc, nói đến cảnh khiến cậu khắc sâu ấn tượng kia không thể không dừng lại nhiều lần, mới đứt quãng kể xong cảnh tượng đó.

"Có nhiêu đó thôi?" Chẩm Hạc nhẫn nại nghe xong, tựa hồ không xúc động lớn như Lăng Tiêu.

"Nói xong, " Kể xong rồi, nhưng Lăng Tiêu không có cảm giác như trút được gánh nặng trong dự đoán.

"Cảm giác như thế nào?" Chẩm Hạc hỏi chính là tâm tình cậu bây giờ.

"Chẳng thế nào cả." Lăng Tiêu nói theo sự thật.

"Tâm tình của cậu dao động nghiêm trọng như vậy, hẳn là không chỉ vì một bộ phim đi?" Chẩm Hạc nhất châm kiến huyết* vạch trần, "Có phải lúc xem phim cậu thế ai vào không?"

**Nhất châm kiến huyết: một kim thấy máu, ý nói rất chính xác.*

Lăng Tiêu chán nản ngồi xuống, "Hai người bạn tốt của tôi tối hôm qua cử hành nghi thức trưởng thành."

Chẩm Hạc bất động thanh sắc, "Nga?"

"Lúc xem phim, chẳng biết sao luôn nhớ tới hai người bọn họ, nhất là lúc nam nữ nhân vật chính quyết đấu, thủy chung không thể tránh né thay hình ảnh họ vào, khiến tôi tâm thần không yên."

"Vậy sao?"

“Dù tôi biết đây đều là tôi suy nghĩ lung tung, chuyện như thế không thể nào phát sinh giữa họ, vì bọn họ là hai người yêu phi thường yêu nhau, thậm chí tự nguyện dâng lên máu trong tim…”

“Ha ha ha ha,” Trong miệng Chẩm Hạc tuôn ra một chuỗi cười khoa trương, giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên thế giới, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

“Tự nguyện dâng lên máu trong tim, ai dạy các cậu vậy?” Chẩm Hạc vừa lau khóe mắt vừa nói, hoàn toàn làm Lăng Tiêu mờ mịt.

“Khế tử của Bác sĩ Dao, chú ấy nói chú ấy chính là làm như vậy, ” Lăng Tiêu thật sự ngỡ ngàng trả lời, “Chuyện này thì có gì buồn cười?”

“Được rồi, ” Chẩm Hạc dần dần ngừng cười, “Bởi vì năm trước tỉ lệ tử vong rất cao, năm nay học viện đổi sang con đường giáo dục ôn hòa, chuyện này tôi cũng có nghe thấy, chính là không nghĩ tới nhân viên nhà trường sẽ nói như vậy.”

Hắn nghĩ nghĩ, vẫn là cảm thấy cười chưa đã, lại không coi ai ra gì nở nụ cười nửa ngày, cười đến Lăng Tiêu phát bực.

“Anh rốt cuộc đang cười cái gì?”

Chẩm Hạc đột nhiên không hề báo trước tươi cười chợt tắt, ánh mắt sắc bén như đuốc, toàn thân tản mát sát khí bức người. Lăng Tiêu đang cuộn mình trên ghế bị khí thế như vậy dồn ép, nháy mắt nhảy dựng lên, lông tơ dựng đứng, tinh thần khẩn trương, tế bào toàn thân đều bị huy động, theo bản năng liền bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu.

“Đã thấy chưa?” Sát khí đó đột nhiên biến mất không còn một mảnh, Chẩm Hạc lười biếng nằm trên ghế của mình, tựa như vừa rồi uy hiếp Lăng Tiêu căn bản không phải bản thân hắn.

Lăng Tiêu từng chút một hạ tay, đề phòng ngồi lên mép cái ghế bên cạnh, tầm mắt còn gắt gao tập trung vào Chẩm Hạc.

“Khi cậu cảm nhận được nguy hiểm, phản ứng đầu tiên chính là bảo hộ mình, cậu có biết cái này gọi là gì không?”

Lăng Tiêu cảnh giác lắc đầu.

“Cái này gọi là bản năng. Bản năng là thứ được khắc vào gene của chúng ta, bất luận là ai đều vô pháp khắc phục, cậu có biết, ngay cả tìm kiếm bầu bạn sau khi thức tỉnh, cũng là một trong những bản năng của người Thiên Túc.”

“Vậy anh vì cái gì còn độc thân đến giờ?”

“Đúng vậy a, cho dù là tôi, cũng vô pháp cùng bản năng đối lập, kiên trì lâu như vậy, tôi cũng có chút cảm giác lực bất tòng tâm đây,” Chẩm Hạc khó được yếu thế nói.

“Anh nói cái này có liên quan gì chuyện tôi mới nói đâu?”

Chẩm Hạc giảo hoạt cười cười, “Cậu không phải luôn muốn biết chuyện của tôi sao, không bằng thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của cậu?”

“Anh hôm nay không thu phí?”

“Cho cậu ưu đãi lớn, ngày hôm nay miễn phí, muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi.”

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, “Nói nói chuyện về người anh thích đi.”

Chẩm Hạc lại theo quán tính chơi đùa chiếc nhẫn trên ngón tay, “Người tôi thích… có thích một người, mà người cô ấy thích, trùng hợp cũng thích cô ấy, chuyện này đối với tôi là bất hạnh, nhưng theo góc độ của cô ấy mà nói, chỉ sợ không có gì là may mắn hơn đi.”

“Anh cũng đã thích người ta, vì cái gì không đi tranh thủ một chút?”

“Cậu chưa từng nghe một câu nói sao? Tình yêu chân chính, chính là cho người ngươi muốn giam cầm nhất tự do lớn nhất.”

Lăng Tiêu đem những lời này đọc thầm một lần, tựa hồ có điều xúc động.

“Đáng tiếc, đạo lý đơn giản như vậy, lại có người sống hơn bốn trăm năm cũng không hiểu được.”

“Thế sau đó thì sao?” Lăng Tiêu hỏi.

“Hai người bọn họ tâm đầu ý hợp, giống như mấy người bạn thân mến của cậu, toàn tâm toàn ý chờ mong Kỳ thức tỉnh đến, không nghĩ tới ngày thực hiện nghi thức trưởng thành đó, chính là điểm kết của đời cô ấy.”

Lăng Tiêu cơ hồ tưởng là mình nghe lầm, “Cái gì?”

“Cô ấy đã chết, ” trong thanh âm Chẩm Hạc không bao hàm cảm xúc gì, “Bọn họ không theo quy định của nhân viên nhà trường, một mình kết hợp, ngày hôm sau khi mọi người phát hiện, linh hồn của cô đã

chuyển thế, là bị người cô ấy yêu mến dùng chủy thủ một nhát đâm vào ngực chết."

Lăng Tiêu khó có thể tin, "Tại sao… Tại sao có thể như vậy?"

"Bởi vì thua trong nghi thức trưởng thành mà chết, nghe thực buồn cười đúng không? Đây quả thật là việc có tỉ lệ nhỏ, nhưng không có nghĩa là sẽ không phát sinh, lại cố tình rơi xuống đầu cô ấy. Có lẽ tôi nên thấy may mắn, ít nhất trong một giây cuối cùng trước khi chết cô ấy đã hoàn thành lễ trưởng thành, ít nhất cô ấy còn có thể trọng sinh sang kiếp khác, mà không đến nỗi hồn phi phách tán."

"Điều này sao có thể?" Lăng Tiêu không hiểu, "Bọn họ không phải lưỡng tình tương duyệt sao?"

"Lưỡng tình tương duyệt có sâu dày hơn, cũng đánh không lại bản năng nguyên thủy. Tựa như tôi phát ra sát khí, cậu sẽ phòng bị, mà bị lấy máu trong tim, là uy hiếp nghiêm trọng hơn sát khí ngàn lần vạn lần, không ai có thể cam tâm tình nguyện khoanh tay đi vào khuôn khổ. Cho dù họ có yêu nhau hơn nữa, nguyện ý trả giá nhiều hơn, nguyện ý vì đối phương hy sinh tất cả, đều không thể chiến thắng bản năng khắc trên gene của chúng ta."

"Tôi không biết giáo viên trong trường dùng hoa ngôn xảo ngữ gì lừa gạt những thiếu niên vô tri các cậu, cái gì tự nguyện dâng lên máu trong tim, nói cho cùng đều là chuyện cười. Bản năng là vĩnh viễn không thể chiến thắng, những người đó dù nói rất dễ nghe, cũng không thay đổi được sự thật nghi thức trưởng thành chính là để những người yêu nhau tàn sát lẫn nhau một cách thảm khốc."

"Chế độ phối ngẫu Thiên Túc, là chế độ tàn nhẫn nhất toàn vũ trụ, nghi thức trưởng thành lại càng là cuộc chiến vô nhân đạo nhất tàn khốc nhất trong các hành tinh. Thiên Túc để thiết lập quan hệ phối ngẫu, không chỉ bị cưỡng ép chiến đấu không hề có động cơ, đối tượng ra tay lại còn là người chính mình thân mật nhất. Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết lý do trận chiến đấu này, bởi vì lý do chân chính đã bị cổ nhân hoàn toàn hủy diệt, hiện tại người trưởng thành, chỉ biết lấy 'mạnh được yếu thua' mà đến lừa dối những thiếu niên hoàn toàn không biết chút gì."

"Trên thế giới này trận chiến nào cũng có lý do, có người là vì đoạt lấy tài nguyên, có người là vì bảo vệ lãnh thổ, thậm chí có người chỉ muốn hả giận, nhưng vô luận loại nào, họ đều có động cơ, sẽ không ai vô duyên vô cớ đánh nhau, trừ chúng ta."

"Cậu từng gặp qua hai người Thiên Túc đánh mất lý trí tàn sát nhau chưa? Chúng ta trong thiên hà có danh xưng 'cỗ máy chiến đấu', có thể tay trần đối kháng cơ giáp, có thể ra ngoài không gian mà không cần gì trợ giúp, nếu như nói có gì trong chiến đấu một chọi một hơn được người Thiên Túc, thì đó chính là một người Thiên Túc mất khống chế. Mỗi người Thiên Túc trong đời đều có một lần thất khống, chính là trong cái gọi là nghi thức trưởng thành, để trở thành khế chủ, chinh phục đối phương, không từ một thủ đoạn nào."

Lời Chẩm Hạc thực như một chậu nước đá hắt xuống, nghe đến cuối, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy mười ngón lạnh như băng, gần như chết lặng.

"Vậy, vậy Lam Thịnh và Bình Tông bọn họ…"

"Hai vị tiểu bằng hữu đó của cậu sao?" Chẩm Hạc vẻ mặt lạnh lùng, "Yên tâm đi, dù sao loại chuyện chết trong nghi thức trưởng thành này, không phải tùy tùy tiện tiện có thể phát sinh, huống chi từ khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, nhân viên nhà trường chú trọng phương diện an toàn hơn rất nhiều."

"Thay vì lo sức khỏe thân thể họ, chi bằng nghĩ lại cho kỹ, sau khi họ thức tỉnh, phải làm sao giải thích lời nói dối nghịch thiên như chuyện tự nguyện dâng lên máu trong tim này. Cái loại ý niệm như kẻ điên rồ muốn dồn người chính mình tâm ái vào chỗ chết, hi vọng không để lại bóng ma trong lưỡng tình tương duyệt của họ."

16. Quyển 1 - Chương 16: Cứu Chuyển

Lăng Tiêu vụt đứng lên, thân thể trước mắt Chẩm Hạc dần dần biến mất, đợi cậu hoàn toàn ngắt kết nối, Chẩm Hạc mới khinh thường giễu cợt một tiếng.

"Chạy trốn thật đúng là nhanh."

"Anh không biết anh nói như vậy rất trực tiếp sao? Vạn nhất dọa đến tiểu bằng hữu thì làm sao bây giờ, " một bóng người từ trong góc tối hiện ra, Chẩm Hạc dường như không chút để tâm hình thức viếng thăm tận cửa này, cũng không ngại bị người khác nghe lén đoạn đối thoại trước đó.

"Nếu so với cậu, thì tôi cũng là tiểu bằng hữu a," Chẩm Hạc vẫn nằm tại chỗ, không có nửa điểm ý tứ muốn đứng dậy nghênh đón."

"Anh đứng trước một thiếu niên vừa mới tỉnh dậy nói lời này, không đỏ mặt sao?" Tinh Lâu cười nói tiếp.

"Cậu nói tôi rất trực tiếp, vậy xin hỏi tôi nói có lời nào không phải sự thật không?" Chẩm Hạc hỏi lại.

Tinh Lâu nghĩ nghĩ, "Có một câu không phải sự thật."

"Là câu nào?"

Tinh Lâu bắt chước ngữ khí của hắn, *"Ngươi vĩnh viễn sẽ không biết lý do trận chiến đấu này, bởi vì lý do chân chính đã bị cổ nhân hoàn toàn hủy diệt."*

"Nga?" Chẩm Hạc nổi lên lòng hiếu kỳ, "Cậu biết chân tướng?"

Tinh Lâu cười một tiếng, "Tin tưởng tôi, anh sẽ không muốn biết đâu."

"Cậu đây là đang miệt thị sự ham tìm tòi của một nhân viên tình báo."

“Một ngày kia Nguyệt Ảnh tỉnh lại, có lẽ em ấy sẽ có hứng thú chính miệng nói cho anh biết.”

Nguyệt Ảnh hình sóng ở trên tường lay động vài cái, tựa hồ đang phụ họa lời cậu.

“Được rồi, ” Chẩm Hạc nhún nhún vai, “Vậy mục đích cậu tới lúc này là? Đừng nói với tôi, cậu mới sáng sớm đến nhà tôi là muốn thu thuế.”

“Anh chỉ sợ là thiếu niên có tiền nhất Thiên Túc đi, sao còn để ý chút tiền thuế ấy,” Tinh Lâu trêu chọc hắn, “Đừng quên, tôi có quyền giám thị toàn hệ thống mạng, vừa rồi trong bản ghi chép tin tức thấy có một người bạn tốt của tôi xuất hiện ở toạ độ của anh, tò mò cho nên mới đến xem chút.”

“Cậu nói Lăng Tiêu? Cậu biết cậu ta?”

“Ngày đầu tôi đi học, là anh ta dẫn tôi tới ký túc xá.”

“Xem ra các cậu rất có duyên…” Chẩm Hạc đột nhiên trầm giọng, “Có người đến.”

Tinh Lâu một lần nữa ẩn vào bóng tối, bức tường cũng đã khôi phục nguyên trạng, Chẩm Hạc từ trên ghế đứng lên, thay bộ mặt khác, thêm phần lễ độ nghênh đón vị khách lần đầu tiên tới cửa.

“Buổi sáng tốt lành, tôi có thể giúp gì cho cậu?”

Trục Nguyệt đánh giá một vòng cái tiệm rỗng tuếch, hỏi ra câu mà mỗi người lần đầu tới đây đều hỏi.

“Tiệm này của anh bán cái gì?”

“Như cậu thấy đó, cái gì cũng bán.”

“Có thứ gì có thể làm cho người không thích mình thích mình hơn không?”

“Ha ha ha ha, ” Chẩm Hạc lại một lần nữa cười ra nước mắt.

Trục Nguyệt vẻ mặt như đưa đám, “Cười đã chưa?”

“Thật có lỗi, ” Chẩm Hạc liều mạng nín cười, “Đây là chuyện vô cùng buồn cười thứ hai mà tôi nghe được trong sáng sớm nay rồi.”

“Tôi lại không cho rằng chuyện này có gì buồn cười, nếu anh không lấy ra được, này cho thấy tên tiệm của

anh là gạt người."

"Cậu nói rất đúng," Chẩm Hạc hào phóng chỉ chỉ ngoài cửa, "Cậu đã thành công làm khó tôi, biển hiệu này cậu có thể tháo đi."

"Tôi muốn biển hiệu của anh làm cái gì, còn là một thứ hư danh," Trục Nguyệt tỏ vẻ chẳng có hứng thú.

"Vậy," Chẩm Hạc cân nhắc một phen, "Cậu còn có thứ cậu muốn thứ nhì không? Tôi chỉ lấy cậu nửa giá."

"Nếu anh vẫn không lấy ra được thì tính sao?"

"Cậu cứ nói ra trước xem sao đã."

Thứ muốn thứ hai sao… Trục Nguyệt muốn nhất chính là Doanh Phong, muốn nhì chính là Doanh Phong, muốn thứ ba vẫn là Doanh Phong, nếu phải tìm ra một thứ không phải nguyện vọng của mình thì…

"Tôi muốn biết một việc, vì sao máu của chính mình lại di chuyển?"

"Nga?"

"Tuy rằng chuyện này nghe qua thật khó mà tin nổi, nhưng tôi đã tận mắt nhìn thấy. Rõ ràng máu đã rơi xuống đất, không có tác dụng của trọng lực không có gió, lại tự mình lưu động, đây rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?"

"Chỉ có máu của một người?"

"Không," Trục Nguyệt thoáng nghẹn lời, "Còn có người khác."

Chẩm Hạc suy nghĩ một chút, "Vấn đề cậu hỏi thực sự rất khéo, nếu cậu hỏi sớm hơn, tôi cũng không trả lời được. Bất quá, cậu thực may mắn."

Trục Nguyệt khẩn trương bước tới trước một bước, "Anh biết đáp án?"

"Mới biết trước đây không lâu."

"Là vì cái gì?"

"Tin tức này rất quý, dù là nửa giá cũng không tiện nghi, cậu xác định muốn mua?"

Trục Nguyệt không chút nghĩ ngợi lấy ra thẻ từ ném cho hắn, "Anh muốn quét nhiều ít đều được, nếu không đủ, tôi có thể ghi giấy nợ, sau này sẽ trả theo kỳ cho anh."

Chẩm Hạc không khách khí nhận lấy, "Xem ra cậu đối với đáp án vấn đề này thực chấp nhất a, cũng tốt, tôi sẽ nói cho cậu biết. Người Thiên Túc trong máu có một loại từ tính, máu khế chủ sẽ đối với máu khế tử sinh ra lực hấp dẫn."

"Ai cũng vậy sao?"

"Không, có hai điều kiện tiên quyết: Một, ít nhất có một bên phải là thiếu niên; hai, chỉ có dưới ánh mặt trời mới có thể phát sinh."

"Nói cách khác, nếu cậu đã tận mắt thấy hiện tượng này, nghĩa là kiếp trước có một người là khế tử của người kia, có thể là kiếp trước, cũng có thể là kiếp này, đây là giải thích duy nhất."

Trục Nguyệt giật mình mở to hai mắt nhìn, "Điều này sao có thể?"

"Thân là một thương nhân, tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp, thu tiền của cậu, sẽ không lừa cậu."

Chẩm Hạc vô cùng hứng thú đánh giá tiểu gia hỏa đang chấn kinh quá độ trước mặt, miệng cậu ta càng không ngừng lẩm nhẩm, "Làm sao có thể, điều đó không có khả năng. Không thể để cho bọn họ biết, kiên quyết không thể."

Trục Nguyệt thân hình dần dần biến mất, xem ra là logout, Tinh Lâu thì thay vào chỗ cậu hiện ra tại đó.

"Người vừa rồi là ai?" Hỏi chính là Nguyệt Ảnh.

"Là niên đệ học viện chúng ta," Hành vi Chẩm Hạc thì như một người bình thường, lượng tin tức trong đầu lại nhiều đến kinh người, "Trục Nguyệt, năm nay là lớp mười, là bạn học cùng lớp Lăng Tiêu. Sao hả, ngươi đối với cậu ta có hứng thú?"

"Trên người cậu ta có rất nhiều điểm đáng ngờ," Nguyệt Ảnh hình sóng có vẻ hơi kích động, "Ta trước kia tại sao không chú ý tới người này."

"Điểm đáng ngờ em nói là?" Tinh Lâu hỏi.

"Tôi hoài nghi cậu ta là… Không, tôi vẫn cần thêm chứng cứ mới được!"

***

Lăng Tiêu từ trên mạng xuống lập tức vọt tới phòng y tế, hai người bạn học cùng đi hôm qua đã đến đó, khi họ thấy Lăng Tiêu xuất hiện thì đều có vẻ thập phần kích động.

"Là cậu báo cho Lăng Tiêu?"

"Làm sao có thể, tớ đâu có dám," hai người xì xào bàn tán, lúc Lăng Tiêu đi tới không hẹn mà cùng ngậm miệng lại.

Nhìn thấy ánh mắt trốn tránh của họ, một tia cầu may cuối cùng trong lòng Lăng Tiêu cũng tắt, trên mặt phủ đầy lo lắng.

"Bọn họ đâu?" Thanh âm cậu lạnh khác thường.

Hai cậu bạn học xô đẩy nửa ngày, cuối cùng biết rõ không thể giấu được, lo lắng chỉ chỉ phòng cấp cứu.

Lăng Tiêu hướng phòng cấp cứu đi đến, cước bộ một bước so với một bước càng trầm trọng hơn, nhưng cậu vẫn là đánh giá cao năng lực thừa nhận của mình, khi cậu nhìn thấy Lam Thịnh toàn thân là máu, hấp hối nằm bên trong, tức giận bạo phát suýt nữa chấn vỡ cửa kính phòng cấp cứu.

Hai người bạn học gắt gao theo sát sau cậu, sợ cậu xúc động làm ra hành động quá phận gì, nhưng hôm nay Lăng Tiêu không chút động đậy sắc mặt tái nhợt như vậy càng làm cho bọn họ thấy sợ hãi.

Hai người bất an trao đổi một ánh mắt, họ cũng là vừa được thông báo vội vàng đuổi tới, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cũng không có bất luận kẻ nào giải thích cho họ, Lam Thịnh trọng thương và không biết được sự thật, khiến đáy lòng họ sâu sắc bất an.

"Chúng tớ cũng không rõ chuyện gì xảy ra…" Một người đẩy người còn lại.

"Nga, " người kia khẩn trương lung lay một chút, "Lúc chúng tớ tới nơi, liền thấy bọn họ tình trạng như vầy… được đẩy ra từ gian phòng hôm qua… "

Lăng Tiêu chớp cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm gương mặt bên kia tấm kính, không nói câu nào.

"Bạn học của các em… Em ấy có khỏe không?" Một thanh âm thật cẩn thận vang lên.

Thấy người này, hai người bạn học kia cũng sững sờ, "Tiến sĩ, sao ngài lại tới đây?"

Hai chữ này tựa như một lưỡi dao sắc bén cắt đứt dây cung đang căng thẳng trong đầu Lăng Tiêu, trước khi mọi người kịp phản ứng, trên mặt Trực Thượng đã hung hăng trúng một quyền, anh không hề phòng bị lui về phía sau ba bốn bước, ngay cả kính mắt đều bị đánh biến dạng.

“Lăng Tiêu cậu điên rồi!” Hai người bạn học lập tức tiến lên một trái một phải ngăn lại Lăng Tiêu, “Chú ấy là Trực Thượng tiến sĩ! Là khế tử của bác sĩ Dao!”

Lăng Tiêu thẳng tắp nhìn chằm chằm người trước mặt, đáy mắt tràn ngập hận ý không chút che giấu.

“Vì sao phải nói dối?”

“Lăng Tiêu, cậu đang nói cái gì a?”

“Phải đó Lăng Tiêu, có phải cậu lo lắng quá độ không?” Người bạn kia cũng nói.

Trực Thượng biểu tình ban đầu là khiếp sợ, lúc sau là kinh ngạc, cuối cùng là cực kỳ hối hận cúi thấp đầu xuống.

“Thực xin lỗi.”

Hai người bạn học trăm triệu lần không nghĩ tới anh lại sẽ xin lỗi, nhất thời á khẩu không nói gì được.

“Chú nói thật cho tôi biết, lúc trước ở nghi thức trưởng thành, chú có xuất thủ với bác sĩ Dao không?”

Một đoạn thời gian đấu tranh thật lâu, “Có.”

“Cái gì?” Hai người bên cạnh sợ ngây người, “Đây là chuyện gì? Tiến sĩ lúc trước ngài không phải nói ngài tự nguyện dâng lên máu trong tim cho bác sĩ Dao sao?”

“Đúng vậy, tự nguyện trở thành khế tử của A Dao, là ý nghĩ ban đầu của tôi, ý nghĩ này đến hiện tại cũng không thay đổi,” chất vấn của Lăng Tiêu đẩy Trực Thượng vào hồi ức thống khổ, “Nhưng mà, trong ngày thực hiện nghi thức trưởng thành, trong nháy mắt khi A Dao muốn lấy máu trong tim tôi, tôi đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hoảng hốt, còn có bất an, cảm giác kia vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt tới mức khó có thể khống chế, tôi hối hận, tôi không muốn cứ như vậy thành khế tử của người khác, vì thế, tôi đánh trả.”

Đám học trò chấn kinh rồi, họ khó mà tưởng tượng vị tiến sĩ Trực Thượng vẻ mặt ôn nhu nói đến chuyện mình và bác sĩ Dao yêu nhau thế nào, đằng sau những lời đó vậy mà lại cất giấu chân tướng tàn khốc đến thế.

“Chúng tôi lúc đó quyết đấu rất kịch liệt, tương tàn lẫn nhau như cừu nhân, ai cũng không chịu nhận thua. Cuối cùng tôi không đánh thắng cô ấy, cũng không phải xuất phát từ tình yêu mà nhượng bộ, mà là xác xác thực thực không phải là đối thủ của cô ấy.”

“Tôi bại, A Dao cũng bởi vì tôi mà bị thương rất nặng, cẩn thận hồi tưởng lại ngày đó, chúng tôi ai cũng

chưa từng hạ thủ lưu tình. Tuy rằng sau đó tôi rất bình tĩnh tiếp nhận thân phận khế tử của mình, cũng như trước vẫn rất yêu A Dao, nhưng cũng vô pháp xóa mờ sự thật ngày đó, chúng tôi như hai kẻ điên mất đi lý trí tàn sát lẫn nhau."

Trực Thượng tháo xuống mắt kính, khổ sở nâng mắt, "Thực xin lỗi, tôi lúc trước nói như vậy, là hi vọng các em có thể dùng tâm tình thoải mái đối mặt nghi thức trưởng thành, chỉ là tôi thật không ngờ…"

"Chuyện này đừng trách anh ấy," một giọng nữ lạnh như băng chen vào, "Là tôi ra lệnh anh ấy nói như vậy, anh ấy không có quyền phản đối."

"A Dao…" Trực Thượng dùng khẩu khí nén giận kêu lên.

Lực chú ý của mọi người lập tức tập trung vào người Dao Đài vừa từ phòng cấp cứu bước ra, cô cởi đồng phục làm việc ra ném qua bên cạnh, lập tức có trợ lý tiếp được, hai người bước nhanh về hướng khác của hành lang.

"Người kia tỉnh chưa?"

"Vừa mới tỉnh," Trợ lý lập tức báo lại cho cô.

"Tình huống thế nào?"

"Đã không có gì đáng ngại, thân thể cậu ấy tố chất rất ưu tú, tốc độ khôi phục rất nhanh."

"Chuyển người trong kia tới phòng giám hộ trọng chứng."

Hộ lý chần chừ, "Ý của ngài là… "

Tay Dao Đài dừng một chút trên cửa, "Khóa lại."

Cửa phòng bệnh Bình Tông bị đẩy ra, một đám người lục tục đi vào, người trên giường bệnh nghe được thanh âm, giãy dụa cố hé mở mắt.

Đi đầu là Dao Đài, bên người theo sát một người mặc đồng phục hộ lý, ngay sau đó Lăng Tiêu vẻ mặt lo lắng chen ra trước, phía sau còn có hai người bạn học biểu tình cổ quái.

Tầm mắt Bình Tông quét qua đám người một lần lại một lần, thậm chí thấy tiến sĩ Trực Thượng vốn không nên xuất hiện tại nơi này đứng ngoài cùng đám người, nhưng đều không tìm được người yêu mà chính mình tâm tâm niệm niệm không quên.

“Lăng Tiêu, Lam Thịnh đâu?” Cậu khẩn trương hỏi.

“Cậu ấy đang nghỉ ngơi trong một phòng bệnh khác,” Lăng Tiêu nói dối, “Cậu có khỏe không?”

Bình Tông gật gật đầu, lại lắc đầu, “Tớ chỉ là lo lắng cho Lam Thịnh, tớ cũng không biết lúc ấy thế nào, mọi thứ ban đầu đều tốt lắm, nhưng đột nhiên tớ cảm giác không được bình thường. Chuyện sau đó như thế nào cũng nhớ không nổi, chỉ mơ hồ nhớ là tớ đánh trả, trong đầu có nhớ một đoạn ngắn lúc chúng tớ chiến đấu… Lam Thịnh anh ấy thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Cậu ấy thật sự không có việc gì, cậu yên tâm đi, ” Tầm mắt Lăng Tiêu thẳng tắp dừng trên mặt đối phương.

Bình Tông nhẹ nhàng thở ra, “Vậy là tốt rồi, tớ lúc ấy thật sự là điên rồi mới có thể ra tay với anh ấy, nếu có gì không hay xảy ra với anh ấy, tớ nhất định sẽ không tha thứ cho chính mình.”

Biết Lam Thịnh không có việc gì, Bình Tông cả người đều thả lỏng, nói cũng nhiều hơn, “Với tính cách hiếu thắng đó, nếu bị tớ làm bị thương, chắc sẽ tức giận lắm, nói không chừng anh ấy hiện tại đang nổi nóng không muốn gặp tớ?”

Bình Tông cười cười, nhắc tới người cậu yêu mến, mắt không tự giác ánh lên ấm áp, “Bất quá cũng may nghi thức trưởng thành đã xong rồi, chúng tớ sau này có thể hảo hảo mà cùng một chỗ…”

“Bình Tông, ” Lăng Tiêu không thể nhịn được nữa đánh gãy cậu thao thao bất tuyệt.

“Làm sao vậy?” Bình Tông kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu thái độ khác thường, vừa nói vừa ngừng không phải là phong cách của cậu ấy.

“Bình Tông,” Lăng Tiêu không biết nên làm sao nói cho bạn mình biết chân tướng, nói ra một chữ đối với cậu cũng vô cùng gian nan, “Cậu thắng.”

Tươi cười của Bình Tông cứng lại trên mặt, “Cậu nói cái gì?”

“Cậu thắng.” Lăng Tiêu tâm tình phức tạp nhìn vào ánh mắt đen nhánh như mực của Bình Tông, “Cậu bây giờ đã là khế chủ của Lam Thịnh.”

17. Quyển 1 - Chương 17: Hoang Cừ*

**Hoang: Hoang vu, cừ: Con kênh, mương*

Trong phòng bệnh im ắng, không ai phát ra nửa điểm thanh âm.

Bình Tông ngồi trên giường, như đã hóa đá.

Một giây dài như một thế kỷ, mỗi người đều cảm nhận được cái gì gọi là 'độ miểu như niên'*.

**Độ miểu như niên: Một giây dài bằng một năm, vì lặp lời câu trên nên mình giữ nguyên.*

"Gương, " Bình Tông đã hóa đá đột nhiên mở miệng.

Không ai động.

"Tôi muốn gương, " Bình Tông kiên định lập lại một lần, Lăng Tiêu không còn cách nào khác cầu cứu Dao Đài, cô lại cùng nhân viên phòng y tế trao đổi một ánh mắt, chỉ chốc lát sau, một cái gương được đưa đến trước mặt Bình Tông.

Bình Tông nhìn chính mình trong gương sững sờ, rõ ràng chỉ là màu mắt thay đổi, lại như thay đổi cả con người.

Dưới kích thích của chân tướng, trí nhớ từng chút khôi phục, kịch liệt triền đấu, mùi máu tanh ngọt, độ xám dần dần rút khỏi mắt Lam Thịnh… Cảnh tượng đêm qua tái hiện rõ mồn một, Lăng Tiêu không có lừa mình, mình thắng, người thua là Lam Thịnh.

"Tớ muốn đi gặp anh ấy." Bình Tông vén chăn lên muốn xuống giường.

"Cậu ấy sẽ không muốn gặp cậu," cho tới lúc này Dao Đài mới mở miệng, "Với trạng thái tinh thần của cậu ấy hiện tại sẽ không muốn gặp bất luận kẻ nào."*

**Vì hai bạn đã trưởng thành, cách xưng hô của Dao Đài với họ mình cũng thay đổi một chút, từ 'em' thành 'cậu' chỉ người vai vế ngang hàng nhưng nhỏ tuổi hơn.*

Trong đôi mắt tối đen của Bình Tông tràn ngập khó tin, "Nhưng em không phải người khác."

"Tôi đoán người cậu ấy không muốn thấy nhất lúc này chính là cậu, giờ đã không còn thời gian cho cậu tự hỏi, " Dao Đài biểu tình nghiêm túc nói, "Tiếp theo tôi sẽ thuyết minh một nội dung cực kỳ trọng yếu cho cậu, xin nghe nghiêm túc mỗi một từ."

Bình Tông còn chưa từ trong đả kích trầm trọng nhất cả đời khôi phục lại, đã bị cưỡng ép tập trung tinh thần cao độ tiếp thụ tri thức mới.

"Bên làm khế tử thua trong nghi thức trưởng thành, trong cơ thể sẽ nhanh chóng tiết ra lượng lớn kích thích tố *(hormone)*, kích thích tố này sẽ ảnh hưởng đại não của họ, khiến cảm xúc rối loạn. Tôi biết kết quả nghi thức trưởng thành của các cậu khác với mong muốn, điều này cũng khiến lượng kích thích tố tiết ra ở người bệnh cao hơn người thường mấy lần, căn cứ theo đo lường của dụng cụ kiểm tra, trong vòng bảy mươi hai giờ tới, người bệnh sẽ sinh ra cảm xúc cực độ phẫn nộ, nóng nảy, khủng hoảng, hoặc là tinh thần sa sút tự trách mình, trước mắt chưa có loại thuốc nào có thể trị liệu hoặc khống chế những cảm xúc tiêu cực này."

"Sao lại thế?" Bình Tông khẩn trương truy vấn, "Vậy những người khác làm thế nào vượt qua cửa ải này?"

"Khế chủ là người duy nhất có thể làm yên lòng cảm xúc khế tử, thông thường sau khi nghi thức trưởng thành kết thúc, chúng tôi đều sẽ khích lệ khế chủ tận khả năng cùng khế tử vượt qua thời kỳ này, nhưng xét trạng thái tinh thần của Lam Thịnh trước mắt, cậu ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào, bao gồm cả cậu, cùng cậu ta sinh ra tiếp xúc gần gũi," thanh âm Dao Đài lần thứ hai trầm xuống, "Điều này có nghĩa, cậu nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất, nắm giữ làm thế nào khống chế khế tử của cậu."

Bình Tông trừng to hai mắt, "Khống chế?"

"Đúng vậy, quá trình từ lúc học tập đến khi nắm giữ kỹ năng này, rất nhiều khế chủ cần hao phí mấy tháng, thậm chí một năm, nhưng cậu chỉ sợ không có nhiều thời gian như vậy, cấp bậc đánh giá tâm lý của Lam Thịnh đã lên đến mức nguy hiểm cao, trước đây với tình trạng này tỉ lệ tử vong cao tới năm mươi phần trăm."

Bình Tông nhanh chóng thẳng người, "Em học."

"Tập trung tinh lực, thử xâm nhập phạm vi tinh thần đối phương, bất chấp thủ đoạn, dù có phải cưỡng bức khống chế đại não cậu ta. Cậu phải tin tưởng năng lực khống chế khế tử của chính mình không được nghi ngờ. Nhớ kỹ, đừng đem mình và đối phương đặt ở vị trí ngang hàng, cậu đang khống chế cậu ta, đây là một loại phương thức mang tính bắt buộc, thương hại hay mềm lòng đều sẽ khiến liên kết tinh thần thất bại."

Bình Tông nhắm mắt lại, từ ấn đường cau chặt có thể thấy cậu đang trải qua thử nghiệm gian nan bao nhiêu, Dao Đài vẻ mặt phức tạp nhìn cậu sau một lúc lâu, xoay người lui ra ngoài, đám người Lăng Tiêu cũng biết ý rời khỏi phòng bệnh, lưu cho Bình Tông một hoàn cảnh an tĩnh tuyệt đối.

"Em cảm thấy thế nào?" Đợi khi đến chỗ không người, Trực Thượng mới không yên lòng hỏi ra.

Dao Đài lắc đầu thể hiện ý không tốt, "Không quá lạc quan, đứa bé đó đến lúc này cũng không thể nhìn thẳng vào thân phận khế chủ của mình, tuy năng lực rất mạnh, nhưng tình cảm rất tinh tế, chỉ sợ rất khó đột phá lá chắn tinh thần đối phương."

Dùng một câu nói lưu hành giữa khế chủ, chính là không đủ vô tình.

Người càng vô tình, nắm giữ năng lực này càng nhanh, mà tình cảm Bình Tông đối với Lam Thịnh, hiển nhiên nhiều đến tràn đầy.

Trực Thượng khó mà tiếp nhận lắc lắc đầu, "Đây đều là lỗi của anh, vừa rồi em học sinh kia nói rất đúng, là anh đã gạt họ."

Dao Đài dựng thẳng lên ngón trỏ che miệng anh, "Đây không phải lỗi của anh, dù ban đầu anh không nói như vậy, họ vẫn sẽ phải trải qua giai đoạn này."

"Nhưng là anh đã cho họ hi vọng," lời Dao Đài không thể giảm đi áy náy trong lòng Trực Thượng, "Anh dệt cho họ một giấc mộng đẹp, chờ tiến nhập mới phát hiện là ác mộng. Nếu ngay từ đầu biết đó chính là ác mộng, ít nhất sẽ có chuẩn bị về mặt tâm lý, cũng không đến mức ngã tan xương nát thịt."

Dao Đài cũng thật lâu trầm mặc không nói, cuối cùng không tiếng động ôm anh.

Đèn báo có tin nhắn của Dao Đài sáng lên, "Bác sĩ Dao, học sinh ở phòng trọng chứng đã tỉnh."

Cái ôm vội vã chấm dứt, Dao Đài chạy nhanh xuống tầng một, trước khi hai người bọn cô đến, Lăng Tiêu cùng mấy người bạn cậu nhận được tin tức trước đã canh giữ bên ngoài phòng giám hộ. Lăng Tiêu dán mặt lên cửa sổ kính, nắm chặt bàn tay đang không ngừng run rẩy, không biết tiêu phí bao nhiêu khí lực để khắc chế chính mình.

Cảnh tượng như vậy Dao Đài đã sớm dự liệu được, nhưng lúc này cô không rảnh chú ý đến cảm thụ của người khác.

Nhân viên phòng y tế tiến lên báo cáo tình trạng Lam Thịnh, "Thân thể đang khôi phục tốc độ cực nhanh, nhưng trạng thái tinh thần phi thường không khả quan, đã có khuynh hướng cạn kiệt năng lực, nếu cứ tiếp tục như vậy, thoát khỏi thiết bị kiềm chế chỉ là chuyện sớm muộn."

Dao Đài tâm tình trầm trọng đến bên ngoài cửa sổ, ngay trung tâm căn phòng trơ trọi một cái ghế, Lam Thịnh bị trói trên đó, tay và chân đều bị khóa. Cậu liều mạng giãy dụa, nhìn khẩu hình có lẽ đang gào thét, tiếng kêu lại bị vô tình ngăn ở bên kia vách tường, mắt cậu dán chặt lên tường, như thể nơi đó có thứ cậu căm thù đến tận xương tuỷ muốn chọc thủng.

Lăng Tiêu nhắm chặt hai mắt, cái trán vô lực dán lên tấm kính lạnh như băng, không dám nhìn, hai người bạn học phía sau cũng bất tri bất giác đỏ vành mắt, đây là đôi trải qua nghi thức trưởng thành đầu tiên trong khóa của họ, mà đã tàn khốc vượt quá phạm vi tiếp nhận của bọn họ.

Lực lượng Lam Thịnh càng lúc càng lớn, ngay cả ghế tựa cố định vào sàn cũng bắt đầu rung, cổ tay và các đốt ngón tay cùng còng tay kịch liệt ma xát, không bao lâu đã đỏ tươi một mảnh.

"Tiêm cho cậu ấy một mũi thuốc trấn định." Dao Đài phân phó.

Rất nhanh có hộ lý đi vào, cầm một ống tiêm to bằng hai ngón tay dài bằng một bàn tay chứa đầy chất lỏng trong suốt, từ sau gáy bơm vào cơ thể Lam Thịnh, người bên trong lúc này mới từng chút an tĩnh lại,

dần dần gục đầu xuống bất động.

"Em xác định phải canh ở chỗ này sao?" Dao Đài hỏi Lăng Tiêu một bên đã sắp hóa thành một pho tượng.

Lăng Tiêu phảng phất không có nghe đến, vẫn không nhúc nhích.

Dao Đài thầm thở dài, gọi hai người bạn cậu ở một bên vào.

"Lớp các em có ai là đối thủ của Lăng Tiêu?"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, "Chắc là chỉ có Doanh Phong đi…"

"Gọi em ấy đến, trông coi cậu bạn này, đừng để cậu ấy gây rối, cũng đừng để cậu ấy tiếp cận người bên trong, tốt nhất là có thể mang cậu ấy đi," Dao Đài biểu tình hơi mỏi mệt, "Hai ngày nay hoàn thành nghi thức trưởng thành cũng không chỉ có họ, đối tượng cần chiếu cố nhiều lắm, chúng tôi không đủ nhân viên để tâm đến người không liên quan."

Một người trong đó không xác định nói, "Nhưng Doanh Phong chắc là chẳng quản chuyện của người khác đâu."

"Nói là tôi bảo." Dao Đài ngữ khí kiên định, không cho cự tuyệt.

Doanh Phong rốt cuộc vẫn đến đây, khi cậu đến, Lăng Tiêu đang tự ngược đứng bên ngoài phòng giám hộ trọng chứng, người bên trong bất động, người bên ngoài cũng bất động, nếu không phải một đứng một ngồi, thật giống như đang soi gương.

"Doanh Phong," bạn học thấy cậu, thấp thỏm, "Chúng tôi khuyên cậu ấy nửa ngày, chính là không chịu đi."

Doanh Phong không nói hai lời, túm lấy gáy Lăng Tiêu đi xuống lầu, Lăng Tiêu cư nhiên cũng không phản kháng, cứ như vậy mất hồn mất vía bị cậu ta tha xuống tầng trệt.

"Không," tới gần cổng Lăng Tiêu mới thanh tỉnh lại, "Tôi không muốn đi."

Cước bộ Doanh Phong ngừng lại, nhìn chằm chằm cậu.

"Tôi muốn lưu lại," trong ánh mắt luôn mang tự tin của cậu, lần đầu tiên tràn ngập thất thố và mê mang, "Bọn họ là bạn tôi, tôi không thể ném họ trong đó mặc kệ."

Doanh Phong tạm dừng chốc lát, lại túm cậu đi về hướng ngược lại, cho đến khi đưa cậu đến băng ghế dọc

hành lang.

"Ngồi chờ thì được rồi chứ?"

Lăng Tiêu không thể giãy giụa bị Doanh Phong đè xuống, sau đó chính cậu cũng ngồi xuống cạnh Lăng Tiêu, hai người im lặng ngồi song song, ai cũng không nói gì.

Bóng đêm dần dần buông xuống, xung quanh cũng dần tĩnh lặng không một tiếng động, trầm mặc thanh tĩnh trở nên khó chịu đựng lạ thường.

"Doanh Phong," thanh âm Lăng Tiêu như cục đá rơi vào mặt hồ phẳng lặng, người bị gọi hơi động động, ý bảo mình đã nghe được.

Lăng Tiêu mặc dù gọi tên cậu, nhưng cũng không chuẩn bị tốt muốn nói gì, nghĩ lại nghĩ rồi mới nói, "Cậu không cần canh giữ tại chỗ này."

Lăng Tiêu nói những lời này đúng là khẩu thị tâm phi, hai người bạn học kia đã về từ lâu, cậu chưa từng cần một người bên cạnh như lúc này.

Doanh Phong dùng dư quang quét mắt nhìn cậu ta một cái, tuy cậu xưa nay rất ít chú ý đến người khác, nhưng Lăng Tiêu thế này mười năm nay cậu chưa bao giờ thấy.

Lăng Tiêu trong ấn tượng của cậu, mỗi lần nhìn thấy mình đều giương nanh múa vuốt, chẳng có việc gì cũng muốn kiếm chuyện khiêu khích mình, chưa bao giờ chủ động bại lộ nhược điểm của cậu ta. Nhưng Lăng Tiêu ngày hôm nay, chỗ nào cũng lộ ra vẻ yếu đuối hoàn toàn không hợp với cậu ấy.

"Tôi đã nhận lời bác sĩ Dao," Ngụ ý, lý do tôi lưu lại không hề liên quan tới cậu.

Lăng Tiêu cũng không biết bác sĩ Dao vì sao phải bảo Doanh Phong lưu lại, bất quá nghe đáp án như thế, cậu thực thở phào nhẹ nhõm.

Bầu không khí lại lần nữa an tĩnh, Doanh Phong theo bản năng từ trong lồng ngực lấy ra hạt đào, thong thả ma xát lên lớp vỏ thô ráp của nó, việc này nghiễm nhiên đã trở thành một loại thói quen, mỗi khi cậu làm như vậy, đều cảm thấy tâm tình bình thản.

Lăng Tiêu cảm nhận được động tác của cậu, tò mò nhìn thoáng qua, vừa nhìn liền không làm sao dời mắt được, "Trong tay cậu cầm là cái gì?"

Doanh Phong không trả lời, Lăng Tiêu lại càng nổi lên hứng thú với thứ trong tay cậu, "Có thể cho tôi mượn xem không?"

Doanh Phong do dự, rồi vẫn đưa cho cậu ấy, lúc Lăng Tiêu nhận lấy, chỉ cảm thấy lam quang chợt lóe, nhưng chỉ trong giây lát.

"Cậu có thấy không?"

"Cái gì?"

"Cái này phát sáng."

"Tôi mang theo nó gần mười năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy ánh sáng gì."

Là mình nhìn lầm sao? Lăng Tiêu nghi hoặc đặt nó ra trước mắt, nhìn từ góc độ nào, nó đều chỉ là một hạt đào bình thường.

"Cậu mới nói gì? Cậu mang nó theo gần mười năm, thế chẳng phải là sau khi tỉnh dậy không lâu liền mang theo sao?"

Doanh Phong vô cùng đơn giản đáp một tiếng 'ừm'.

"Sao cậu lại mang theo nó?"

Doanh Phong lại do dự thật lâu, mới nói, "Đây là tôi nhặt được trong lồng năng lượng của mình."

Bí mật này, Doanh Phong chưa từng nói với bất luận kẻ nào, bao gồm cả nhân viên công tác trong căn cứ. Có lẽ là không khí đêm nay, khiến cho ngay cả bí mật cũng chộn rộn, muốn tìm người thích hợp để chia sẻ.

"Cậu là nói, từ lúc cậu vừa tỉnh dậy, nó đã nằm ngay bên cạnh cậu? Điều này sao có thể, linh hồn chuyển sang kiếp khác, ngay cả trí nhớ cũng sẽ không lưu lại, thế nào lại lưu lại tín vật?"

"Tôi so với cậu còn muốn biết lý do hơn."

Lăng Tiêu nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra một giải thích hợp lý, cậu từng thăm qua căn cứ, biết nhân viên công tác nơi đó nhất quyết sẽ không bất cẩn làm rơi thức ăn thừa là cái hạt đào vào lồng năng lượng.

Chẳng lẽ kiếp trước thật sự có thể thông qua phương thức này lưu lại dấu vết?

"Cậu chính là vì nó, mới liều mạng muốn tìm người yêu kiếp trước của mình?"

Doanh Phong không phủ nhận, “Tôi lần đầu tiên nhìn thấy nó liền có trực giác nó thuộc về một người khác, tôi cứ có cảm giác, giữa họ có tồn tại mối liên hệ nào đó, chỉ cần có thể tìm được người ấy, câu đố này sẽ được giải.”

Một người khác là ai Doanh Phong không nói rõ, nhưng Lăng Tiêu dĩ nhiên hiểu được, cậu đột nhiên cảm thấy hạt đào trong tay trở nên nóng phỏng tay, tâm loạn như ma mà đem nó trả về.

“Thiên Túc lớn như vậy, cậu định cứ tìm như thế sao?”

Doanh Phong yên lặng nhận lấy, “Tôi có dự cảm, người ấy ở ngay bên cạnh tôi, một nơi cách tôi rất gần.”

“Vậy nếu cậu cứ luôn tìm không thấy thì sao?”

“Thì vẫn tiếp tục tìm.”

***

Đêm có dài thêm nữa cũng sẽ nghênh đón bình minh, lúc Bình Tông từ trong phòng đi ra, chỉ thấy hai người từ trước đến nay không hợp tựa vào nhau trên băng ghế ngoài cửa, đầu Lăng Tiêu gối lên bả vai Doanh Phong, hai người đều đang ngủ say.

Tính cảnh giác của Doanh Phong cực cao, tầm mắt người ngoài khiến cậu bừng tỉnh, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Bình Tông sau nghi thức trưởng thành, bốn mắt nhìn nhau, Doanh Phong có một thoáng không thích ứng nhíu mày.

Động tác rất nhỏ của cậu kinh động Lăng Tiêu, Lăng Tiêu dụi mắt tỉnh lại, khi thấy rõ ràng người trước mắt, lập tức khẩn trương nhảy dựng lên.

“Thế nào?” Cậu vội vàng hỏi, Bình Tông nhìn như một đêm không ngủ, đáy mắt đen sẫm một mảnh.

“Tớ còn chưa thể làm được,” Bình Tông chán nản nói, “Anh ấy kháng cự rất lợi hại, tớ vừa thoáng tiếp cận, anh ấy bắt đầu thét lên, thanh âm kia phi thường chói tai. Tớ có thể cảm giác được xâm lấn khu vực tinh thần của anh ấy đối với anh ấy là một điều vô cùng thống khổ, tớ không nhẫn tâm được.”

Lăng Tiêu không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể khoát tay lên vai cậu an ủi.

Đúng lúc này, trong tòa lầu y tế bỗng nhiên vang lên tiếng báo động hồi ngắn hồi dài, ba người không rõ chuyện gì, kinh ngạc nhìn khắp nơi.

Nhân viên phòng y tế đều từ trong phòng làm việc chạy ra, ai cũng vẻ mặt khẩn trương, trong số đó có cả

Dao Đài.

"Bác sĩ Dao!" Lăng Tiêu gọi lại cô, "Có chuyện gì xảy ra sao ạ?"

Dao Đài tắt máy nhắn, thần sắc tối tăm, "Lam Thịnh không thấy, vật phẩm tùy thân của cậu ấy cũng mất tích."

18. Quyển 1 - Chương 18: Linh Diệt*

**Linh: Linh hồn, diệt: Tắt, tiêu vong*

"Bác sĩ Dao!" Các nhân viên y tế từ chỗ khác chạy tới đều đang chờ đợi chỉ thị của cô. Nhưng cô chỉ phất phất tay, "Phong tỏa cửa ra vào học viện, chia nhau đi tìm."

Phân công xong mọi người, Dao Đài sải bước hướng lại Bình Tông.

Bình Tông là người sốt ruột nhất trong tất cả mọi người, sau khi nghe tin Lam Thịnh mất tích, tay chân lúng túng đứng ở nơi đó, thấy Dao Đài đi về phía mình, cũng không biết vì sao.

"Nhắm mắt lại," Dao Đài không nói hai lời ấn lên hai vai Bình Tông, "Tập trung tinh lực."

Bình Tông làm theo lời cô nhắm mắt lại, nhưng có lẽ lo lắng cho Lam Thịnh đã chiếm cứ phần lớn suy nghĩ cậu, thủy chung không thể tập trung tinh lực.

Dao Đài ngữ tốc thong thả cùng tình thế gấp gáp trước mắt hình thành tương phản rõ rệt, thanh âm bình thản phảng phất như đang thôi miên.

"Cảm thụ vị trí của cậu ấy."

Bình Tông cố gắng suy nghĩ theo phương hướng cô chỉ dẫn, nhưng vẫn đang bị bài xích bên ngoài lá chắn tinh thần Lam Thịnh, đối phương kháng cự còn mạnh hơn cậu tưởng tượng, mâu thuẫn rõ ràng viết trên mặt cậu ánh vào mắt Lăng Tiêu, Lăng Tiêu chỉ hận không thể thay mình vào đó.

So ra, Doanh Phong bình tĩnh hơn nhiều, từ lời của Dao Đài cậu mới lần đầu tiên biết thì ra tinh thần lực của khế chủ có thể lan tràn đến loại trình độ này, khó trách người ta nói khế tử không hề có tự do gì đáng kể.

Tầm mắt cậu chuyển từ Bình Tông đang rối rắm sang Lăng Tiêu đang khẩn trương, cậu ấy mi tâm chau

lại, nắm tay nắm chặt, giống như người đang dùng lực chính là cậu.

Dao Đài còn đang hướng dẫn, “Chậm rãi, tập trung tinh lực, cảm thụ phương vị của cậu ấy.”

Bình Tông thống khổ lắc đầu, mở mắt ra, “Em làm không được.”

“Cậu có thể, ” Dao Đài vẫn duy trì ngữ tốc vừa rồi, “Cậu là khế chủ của cậu ta, đây là quyền lợi của cậu, cậu nhất định phải ý chí kiên định, không được để tâm tình của cậu ta chi phối.”

Bình Tông chỉ đành lần nữa nhắm mắt, cậu khi thì nhíu mày khi thì lắc đầu, thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẫn không hề có nửa điểm tiến triển.

Ngay lúc Lăng Tiêu vì cậu mà mướt mồ hôi, Dao Đài đột nhiên chuyển giọng từ nhẹ nhàng sang lãnh liệt, dọa mọi người nhảy dựng.

“Nhanh lên! Tìm không được cậu ta sẽ chết!”

Bình Tông mở mạnh mắt ra, “Mái nhà! Anh ấy đang ở sân thượng!”

Mọi người đều nghĩ Lam Thịnh sẽ trốn đi, không nghĩ tới cậu cư nhiên ở trên sân thượng, Lăng Tiêu nghe được vị trí là người đầu tiên xông ra ngoài, cùng cậu sóng vai chính là Doanh Phong tốc độ không hề thua kém, người bức thiết nhìn thấy Lam Thịnh nhất Bình Tông, ngược lại bởi vì thân thể chưa hoàn toàn khôi phục mà rớt lại sau cùng.

Lăng Tiêu dẫn đầu lên tới sân thượng, khi cậu nhìn thấy một màn trước mắt, trái tim cơ hồ nhảy lên cổ họng, Lam Thịnh đứng trên mép tường ở cao cao, tiến về phía trước thêm một bước chính là tuyệt lộ.

Gió cuốn bay góc áo cậu, thân thể cậu lay động trong gió, mọi người không hẹn mà cùng dừng bước, sợ khi thanh âm một bước này bước ra vang lên, đối phương sẽ không cẩn thận ngã xuống.

Bình Tông đến cuối cùng, bị người phía trước che tầm mắt, cậu lo lắng cố gắng đẩy ra Lăng Tiêu cùng Doanh Phong, hai người kia lại sát lại càng gần nhau, chân giống như mọc rễ ai cũng không chịu dời đi nửa bước, cố gắng trì hoãn thời khắc chân tướng lộ ra cho dù chỉ nửa giây.

Thanh âm này kinh động Lam Thịnh, cậu ngoái đầu lại thản nhiên nhìn thoáng qua, đồng tử Lăng Tiêu kịch liệt co chặt, cái nhìn này như một tấm phim âm bản được phơi sáng ghi dấu thật sâu trong lòng cậu, trọn đời không thể quên.

Đó làm sao lại là Lam Thịnh mà cậu biết, cùng với sắc tố đen đang mất dần đi trong đôi mắt, còn có hết thảy sinh cơ của người này.

Chính là cái nhìn đó, khiến cậu chân chân thiết thiết ý thức được, Lam Thịnh thật sự muốn tìm cái chết, mỗi lời Dao Đài nói trước giường bệnh Bình Tông đều không phải đe dọa suông.

Lăng Tiêu trong lòng khiếp sợ, dưới chân cũng mất đi lực lượng, cậu bị Bình Tông đẩy sang một bên, vì thế cảnh tượng đồng dạng cũng hiện ra trước mắt Bình Tông.

Lăng Tiêu như bừng tỉnh, khẩn trương quay đầu kêu một tiếng "Bình Tông!"

Nhưng cậu nói xong hai chữ này, liền á khẩu không nói được nữa, cậu căn bản không biết kế tiếp phải làm gì.

Dao Đài dù sao cũng không chỉ một lần trải qua loại sự tình này, so với ba thiếu niên ở hiện trường đều bình tĩnh hơn, cô yên lặng lui từng bước, bất lộ thanh sắc thông qua cổng cá nhân hướng đồng sự phát tín hiệu cầu cứu, hy vọng bọn họ có thể kịp cứu viện.

Vừa lúc đó, cô nghe Bình Tông phía trước mở miệng.

"Lam Thịnh," thanh âm cậu kịch liệt run rẩy, "Em không phải cố ý đánh trả, lúc ấy em thực sự không thể khống chế, em cũng không biết sao lại thế này, anh tin em có được không?"

"Cậu ấy nói là thật đó," Lăng Tiêu lập tức phụ họa, "Chân tướng không phải như tiến sĩ nói, chúng ta đều bị lừa, Bình Tông cũng là người bị hại, thì ra ở nghi thức trưởng thành ai cũng bị buộc phải ra tay. Cậu có thể không tin bất luận kẻ nào, nhưng sao cậu có thể không tin tưởng Bình Tông? Cậu ấy từng thật tâm vì cậu dâng lên máu trong tim, kết cục trở thành như vậy cậu cho là kết quả cậu ấy hi vọng sao?"

Lời hai người, không mảy may lay động Lam Thịnh, thanh âm vô cảm theo gió truyền đến, rơi vào tai mỗi người.

"Kết quả đã định rồi, vô tình hay cố ý, có khác nhau sao?"

Đây nhất định không phải Lam Thịnh mà Lăng Tiêu quen thuộc, Lam Thịnh mà Lăng Tiêu biết bất kể thế nào cũng sẽ không nói lời như thế với Bình Tông, tuy thường ngày cậu ấy hay nói lời ác độc, còn luôn mồm quạ đen, nhưng tuyệt đối sẽ không đối với người mình yêu mến lãnh ngôn lãnh ngữ.

Cho đến giờ phút này, Lăng Tiêu mới rốt cục hiểu được kích thích tố mất cân bằng sẽ khiến tinh thần rối loạn là dạng gì, nó đủ để đem một người chuyển biến thành người khác, che đậy tâm trí hắn, điều khiển hành vi hắn, thậm chí cả hủy diệt tình cảm của hắn.

"Anh trước tiên xuống đây, chúng ta từ từ nói chuyện có được không?" Bình Tông còn đang cố gắng, "Bác sĩ Dao nói tạm thời kích thích tố trong cơ thể anh mất cân bằng, chỉ cần chúng ta cùng nhau vượt qua bảy mươi hai giờ, tâm lý của anh sẽ khôi phục nguyên dạng, anh ngàn vạn lần đừng ngay thời điểm này làm chuyện điên rồ a."

"Bây giờ cậu nói với cậu ta những lời này không có tác dụng," Dao Đài phía sau cậu thấp giọng nói nhanh, "Hiện tại tinh thần cậu ấy đã ở mức không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường mà phán đoán, cậu ta nghe không vào cậu nói cái gì."

Bình Tông chần chờ, rất rõ ràng cậu đang do dự.

"Dùng phương pháp tôi từng dạy cho cậu, đây là con đường duy nhất của cậu lúc này, nếu cậu muốn cậu ta sống sót, nhất định phải khống chế tinh thần cậu ta, trừ điều này ra không còn cách khác!"

"Lam Thịnh!" Bình Tông không cam lòng lại lên tiếng gọi.

Dao Đài không hy vọng gì vào sự thiếu quyết đoán của cậu, mà Lăng Tiêu lại khẩn trương không hề kém Bình Tông, cô chỉ cùng Doanh Phong trao đổi một ánh mắt, đối phương lập tức hiểu ý. Hai người tận khả năng giảm thiểu biên độ động tác, theo hai hướng khác nhau vòng qua, cố gắng chậm rãi tiếp cận Lam Thịnh đứng trên tường.

Hiện tại, Dao Đài chỉ hi vọng Bình Tông và Lăng Tiêu hai người có thể tận khả năng kéo dài một chút thời gian cho bọn họ.

"Lam Thịnh, anh có còn nhớ lời bác sĩ Dao và tiến sĩ từng nói, chỉ cần hai người tâm linh là bình đẳng, địa vị của bọn họ chính là ngang hàng? Em không biết sự tình vì sao lại thành ra thế này, nhưng em có thể cam đoan với anh giống như anh từng hứa hẹn với em, nếu chúng ta không sử dụng quyền lợi của chúng ta tùy tiện, anh vì sao phải để tâm thân phận chúng ta như vậy?"

"Lam Thịnh, em cam đoan với anh, em sẽ bảo vệ anh, dùng năng lực và quyền lợi em đạt được bảo hộ anh, cả đời sẽ không dùng địa vị khế chủ bức bách anh. Quan hệ của chúng ta vẫn như trước đây, sẽ không thay đổi gì hết, em không phải lấy danh nghĩa khế chủ, mà là lấy danh nghĩa người yêu, van xin anh xuống đi, có được không?"

—— *Tôi tự nguyện dâng lên máu trong tim, cả đời này làm khế tử của anh ấy.*

—— *Tôi cũng sẽ dùng quyền lợi cùng năng lực lấy được bảo hộ em ấy, trọn đời sẽ không dùng địa vị khế chủ áp bức em ấy.*

Mỗi một chữ Bình Tông nói, đều là lời Lam Thịnh từng nói với cậu, những lời này từng củng cố cho quyết tâm muốn cùng sống với người này cả đời của cậu, thậm chí không tiếc chủ động dâng lên máu trong tim. Nhưng lời thì giống nhau như đúc, lại không cách nào đả động người trước mắt, vô luận Bình Tông run rẩy xúc động thế nào, vẻ mặt Lam Thịnh đều một vẻ thờ ơ.

"Bác sĩ Dao cùng tiến sĩ nói qua, chỉ cần hai người tâm linh là bình đẳng, địa vị của bọn họ chính là ngang hàng," Lam Thịnh thong thả lặp lại, mỗi động tác của cậu đều khiến mọi người hô hấp khẩn trương, "Nhưng họ cũng từng nói, tiến sĩ ở nghi thức trưởng thành chủ động dâng lên máu trong tim, cũng chưa từng vì thế mà hối hận."

Dao Đài nghe thế, vẻ mặt căng thẳng.

"Tôi nên tin tưởng câu nào đây?" Lam Thịnh nói, "Bác sĩ Dao gạt tôi, tiến sĩ gạt tôi, ngay cả cậu cũng gạt tôi."

"Em…" Bình Tông muốn giải thích, lại không thể nào phản bác.

"Nhiều năm qua, tôi đều tự xưng là có thể bảo hộ cậu, thậm chí vì thế cảm thấy kiêu ngạo, cám ơn cậu thỏa mãn tâm hư vinh của tôi lâu như vậy. Mà hoài nghi của tôi cũng bất quá chỉ tồn tại trong nháy mắt đó, chính là khi cậu đỡ một quyền kia của Lăng Tiêu, nếu đổi lại là tôi, tuyệt đối không thể làm được mà lại lông tóc vô thương, mà Lăng Tiêu chỉ sợ cũng đã sớm phát hiện điểm này đi."

"Ngay cả người đầu óc chậm chạp như cậu ta cũng nhìn ra cho tới nay, cậu đều nhường tôi, hiện tại ngẫm lại, trong ba người chúng ta, tôi mới là kẻ ngu xuẩn nhất, tự cho là mình giỏi, kỳ thật nhất vô thị xử *(thứ gì cũng tệ, cũng sai)*."

"Anh không phải!" Bình Tông kích động phản bác, "Em cho đến giờ đều chưa từng nghĩ vậy!"

"Mỗi một người lớn đều gạt chúng ta, bằng hữu tốt nhất gạt tôi, ngay cả người yêu mến cũng không thể tin tưởng."

"Cậu đừng làm chuyện ngu xuẩn có được không?" Lăng Tiêu tức giận nói chẳng lựa lời, "Cậu ấy cũng không phải vì muốn tính kế cậu mới nhường cậu, nếu nói đến giấu diếm, chuyện hai người các cậu quen nhau cũng giấu tớ ba năm, tớ có nói gì không? Lúc trước là ai nói, khế chủ khế tử, tùy vào bản lĩnh, dù không có lời nói dối này, tới nghi thức trưởng thành, cậu vẫn sẽ thất bại, vẫn sẽ trở thành khế tử, so với kết cục ngày hôm nay, có khác biệt gì chứ?"

"Cậu ta nói rất đúng," Lam Thịnh khinh miêu đạm tả thừa nhận, "Ở nghi thức trưởng thành bại bởi cậu, là tôi tài nghệ không bằng người, tôi không nên trách cậu."

"Nhưng là tôi cũng không thể chấp nhận được bản thân tôi như vậy, không thể chấp nhận dùng thân phận kẻ thất bại của chính mình mà sống."

"Anh không phải kẻ thất bại!" Bình Tông đã nhịn không được gầm nhẹ, "Lúc trước khi em cam nguyện làm khế tử của anh, chẳng phải anh cũng không xem em là kẻ thất bại đó sao?"

"Tôi đã từng nói thế với cậu, tôi cũng rất thật lòng, cho tới hôm nay tôi vẫn đang yêu cậu, tôi chỉ là không thể chấp nhận chính mình. Cảm ơn cậu nhường nhịn tôi nhiều năm qua, đời này liên luỵ cậu tôi thật xin lỗi, kiếp sau… Không, kiếp sau chỉ sợ cũng vị tất có cơ hội bù đắp."

"Lam Thịnh!"

Thanh âm Lam Thịnh bình thản như nước, "Tạm biệt, Bình Tông."

Cậu cuối cùng lướt mắt nhìn Lăng Tiêu bên cạnh Bình Tông, không hề lưu luyến hơi ngửa ra sau, tay vẽ nên một đường cong trong không trung.

Lăng Tiêu liều lĩnh vọt tới bên tường, so với cậu Dao Đài và Doanh Phong đứng gần hơn một trái một phải nhào qua trước, Dao Đài nhào vào khoảng không, Doanh Phong lại may mắn bắt được một góc nơi cổ tay áo cậu ấy, nhưng diện tích này quá nhỏ, không thể chống đỡ sức nặng Lam Thịnh, đang từng chút một tuột ra.

Lăng Tiêu không chút nghĩ ngợi một phen cầm tay Doanh Phong giúp cậu kéo người lên, tay kia thì với tới, cố bắt lấy tay Lam Thịnh, một mặt quay đầu lại hướng về phía Bình Tông đang đứng đóng đinh tại chỗ sốt ruột rống to, "Cậu còn ngẩn người làm cái gì? Lại đây hỗ trợ a!"

Dao Đài gọn gàng linh hoạt phóng qua tường, một tay nắm mép tường, một tay vươn về phía Lam Thịnh đang treo giữa không trung, muốn đem cậu kéo lên.

"Cẩn thận!" Lăng Tiêu mắt sắc chứng kiến Lam Thịnh từ bên hông rút ra chủy thủ, hướng tới Dao Đài đang đồng dạng treo lơ lửng bên ngoài đâm tới, Dao Đài vì né tránh, thân hình nhoáng lên một cái, suýt nữa buông tay, Lăng Tiêu đành phải buông Doanh Phong ra kéo cô một phen.

Đúng lúc này, chủy thủ trong tay Lam Thịnh đột nhiên chuyển hướng, chỉ nghe xoạt một tiếng, cổ tay áo bị vô tình cắt đứt, Doanh Phong chỉ cảm thấy sức nặng trên tay chợt biến mất, ba người trơ mắt nhìn Lam Thịnh thẳng tắp rớt xuống.

"Lam Thịnh!" Lăng Tiêu phát ra một tiếng gào tê tâm liệt phế, cùng lúc đó, một đạo bạch quang to lớn hiện lên, trước mắt Lăng Tiêu thế nhưng xuất hiện ảo giác, Bình Tông đột nhiên xuất hiện bên người Lam Thịnh đang cấp tốc rơi xuống, ôn nhu ôm lấy cậu, tốc độ hai người rơi xuống càng ngày càng chậm, cuối cùng lông tóc vô thương đáp xuống mặt đất.

Dao Đài tay phải dùng sức một cái, nhảy về trên sân thượng, mà Lăng Tiêu quay đầu, làm sao cũng tìm không được bóng dáng Bình Tông.

"Đây, đây là tình huống gì?" Lăng Tiêu có dự cảm bất tường, lại nhìn Dao Đài, cô đang quay đầu đi, vô cùng đau đớn hai mắt nhắm nghiền, dường như không đành lòng nhìn.

Lăng Tiêu run rẩy hỏi ra miệng, "Bác sĩ Dao…"

"Đến cuối cùng, cậu ấy không ngờ đã nắm giữ năng lực hạng nhất của khế chủ," Dao Đài thấp giọng tự nói, "Trong cuộc đời chỉ có thể sử dụng một lần, tối chung cực, cũng là một loại năng lực có lực lượng mạnh nhất."

“Có thể nào là…?”

“Lấy mạng đổi mạng, đây mới là quyền lực cao nhất của khế chủ.”

Trên mặt đất rất xa đó, vẻ trong sáng dần trở lại trong mắt Lam Thịnh, chính là trong đó còn kèm theo hoang mang không thể lý giải.

“Bình Tông, thân thể của em…”

Thân thể Bình Tông đã dần dần bắt đầu trong suốt, “Lam Thịnh, em nhớ anh đã nói, một đời chính là một đời, sẽ không đem hi vọng ký thác vào kiếp sau hư vô mờ mịt, nếu kiếp này em rời đi anh trước, anh cũng sẽ ôm tâm tình tưởng niệm em mà một mình sống sót.”

Cậu ôn nhu xoa lên má đối phương, Lam Thịnh lại chỉ cảm nhận được một trận khói nhẹ, “Cái miệng quạ đen của anh, thật sự là trước sau như một thật linh a.”

Quanh thân cậu tràn ra vô số vệt sáng long lanh, độ sáng những vệt này càng lúc càng mạnh, số lượng càng ngày càng nhiều, cuối cùng ngưng tụ thành một quang cầu màu lam, lóe ra quang mang chói mắt.

Lam Thịnh vươn tay ra, chỉ nắm được hư vô.

Một sáng sớm đó, toàn bộ những người dậy sớm ở Bích Không, đều tận mắt nhìn thấy một quang cầu xanh thẳm từ hướng tòa nhà y tế bay lên, xuyên qua tầng mây trùng điệp, hướng về hải đăng linh hồn, một đi không trở lại.

19. Quyển 1 - Chương 19: Phá Quân*

**Phá Quân: Tên của tinh quân trông coi sao Diêu Quang – ngôi sao thứ 7 trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2.*

“… Như một người bạn, anh ấy sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong lòng chúng ta, mong anh kiếp sau được bình an, cúi đầu.”

Tiếng nói người chủ trì rơi xuống, Lăng Tiêu theo mọi người cùng cúi mình thật sâu, khi thẳng người lại nước mắt đã rơi đầy mặt.

Các học sinh xếp hàng lần lượt dâng lên hoa trong tay, sau đó yên lặng trở về không tiếng động ôm Lăng Tiêu đang đứng đầu đội ngũ một cái. Lăng Tiêu là người bạn tri kỷ khi còn sống của Bình Tông, mà Lam Thịnh từ sau chuyện đó, đã bị nhân viên nhà trường cưỡng chế cách ly, ngay cả nghi thức cáo biệt cũng

không thể tham dự.

Doanh Phong là người cuối cùng tiến lên phía trước từ biệt, cậu không tặng hoa, mà trái lại đưa cho Lăng Tiêu một thứ, Lăng Tiêu nhìn miếng vải không được toàn vẹn trong tay, đó là một góc nơi cổ tay áo Lam Thịnh bị cắt xuống, trong phút chốc nước mắt như mưa.

Thiên Túc không có lễ tang, thậm chí có khi mọi người hội tụ lại chúc mừng tử vong, nhưng bi kịch giống như Bình Tông chưa bắt đầu đã qua đời, vĩnh viễn chỉ biết khiến người thương tiếc.

Rất nhiều người tham dự hồi nghi thức cáo biệt này, hiệu trưởng, giáo viên, học sinh, thậm chí bác sĩ học đường cùng với khế tử không thuộc về học viện này của cô, bọn họ đứng ở sau cùng của đội ngũ, trầm mặc nhìn các học sinh biểu tình bi thương từng nhóm đi ngang qua mình ra ngoài —— đây là lần đầu tiên những thiếu niên này tiếp xúc với tử vong, đối tượng còn là người sớm chiều ở chung, trên mặt mỗi nữ sinh đều lưu nước mắt, vài nam sinh cũng đỏ vành mắt, đây mới chân chính là khóa học có nghi thức trưởng thành tàn khốc nhất Thiên Túc.

Cuối cùng trong đại sảnh chỉ còn lại ít ỏi vài người, Lăng Tiêu và vài người bạn không yên lòng về cậu, Doanh Phong cũng ngoài ý muốn lưu lại, hiệu trưởng cùng Dao Đài nhìn nhau thở dài, chủ động đi tới bên người Lăng Tiêu.

"Xin cậu không nên trách cứ bác sĩ Dao, mọi việc là chủ ý của ta, ta nghĩ động viên ôn hòa sẽ giảm bớt những cảm xúc tiêu cực của học trò đối với nghi thức trưởng thành, hi vọng mọi người có thể bình thản vượt qua giai đoạn này, không thể tưởng được lại gây ra hiệu quả trái ngược."

"Nếu không phải bởi vì chủ trương của ta, Lam Thịnh có thể sẽ không có mức chênh lệch tâm lý nghiêm trọng như vậy, cũng sẽ không làm ra hành vi quá khích như thế, Bình Tông cũng sẽ không xả thân vì cậu ấy mà chết. Sai lầm của cả sự việc đều nằm ở ta, ta hướng cậu, cũng hướng những học trò của mình xin tạ lỗi tự đáy lòng."

Hiệu trưởng thành khẩn cúi đầu, Dao Đài muốn tiến lên, lại bị Trực Thượng ngăn cản.

Anh yên lặng lắc lắc đầu, ý bảo cô tạm thời không nên quấy rầy, Dao Đài khẽ cắn môi nhịn xuống. Chuyện này, vốn không thể nói được ai đúng ai sai, nghi thức trưởng thành mỗi một khóa học đều thành bi kịch, xuất phát điểm của hiệu trưởng cũng là hi vọng có thể tận lực giảm bớt những bi kịch như thế, nhưng chuyện chưa xảy ra, nào có ai có thể biết trước.

Hiện giờ nhìn thấy thầy hiệu trưởng chủ động hướng học sinh cúi đầu nhận sai, trong lòng Dao Đài phiền muộn nói không nên lời, huống chi nói đến truy cứu trách nhiệm, cô mới là đồng loã lớn nhất toàn bộ sự việc, nếu phải xin lỗi cũng phải để cô nói.

Lăng Tiêu xoay người, bởi vì không phát dục, hiệu trưởng không cao hơn cậu bao nhiêu, hai người mặt đối mặt, tầm mắt cơ hồ song song, tựa như hai người cùng thế hệ.

“Thưa hiệu trưởng, thầy không cần hướng em nói xin lỗi, nếu như thời gian chảy ngược, thầy không làm ra quyết định như vậy, dù cho chúng em biết chân tướng thực sự, họ vẫn sẽ cử hành nghi thức trưởng thành.”

“Em rất hiểu thực lực của họ, Bình Tông sẽ thắng, Lam Thịnh thất bại, kết quả sẽ không thay đổi. Lam Thịnh sẽ không tình nguyện làm khế tử, điểm này tuyệt đối không cải biến, mặc kệ lựa chọn con đường nào, đều dẫn đến cùng một kết cục.”

Cậu rưng rưng nước mắt quay sang, dừng ở di ảnh Bình Tông, “Có lẽ tại một khắc khi họ quyết định cùng một chỗ, đã định kết cục như vậy rồi, sai lầm của những người khác, chẳng qua khiến tốc độ họ đi đến hồi kết nhanh một chút mà thôi.”

Cậu tiến về phía Trực Thượng, đối phương đã thay đổi một bộ kính mắt khác, bộ kia lúc ở bên ngoài phòng cấp cứu đã bị Lăng Tiêu làm bể.

“Hẳn là tôi thiếu ngài một câu xin lỗi mới đúng, tiến sĩ.”

“Không…”

“Xin nghe tôi nói xong,” Lăng Tiêu cắt lời anh, “Tôi không chỉ phải nói xin lỗi, còn phải cảm tạ, cám ơn mọi người cho tôi bài học đầu tiên về nghi thức trưởng thành, cái giá của bài học này quá lớn, đủ để khiến tôi cả đời khắc cốt ghi tâm.”

“Nếu không phải cảm thụ loại đau như cắt da đó, có thể tôi không ý thức được tàn khốc của nghi thức trưởng thành, tôi có thể vẫn là một thiếu niên ngốc nghếch cái gì cũng không hiểu, tôi sẽ đem quan hệ khế chủ và khế tử treo bên miệng đùa cợt, trong tiết học sinh lý thất thần. Đừng nói cơ thể của tôi chưa dậy thì, tâm lý của tôi lại càng kém xa, cảm ơn mọi người cho tôi tiến một bước dài, cho tôi nhìn rõ ngây thơ và vô tri của mình.”

Nhãn thần cậu sắc nhọn, nước mắt quật cường dừng lại tại vành mắt, khiến Trực Thượng cũng không nhẫn tâm cùng cậu đối diện.

“Nhưng giờ thì tôi hiểu, theo lời bác sĩ Dao, mục tiêu suốt đời của người Thiên Túc, chính là trở nên mạnh mẽ, chinh phục cường giả, trở nên càng mạnh.”

“Mà tôi từng tự cho rằng mình đã trở nên mạnh mẽ, không cam tâm trong bất kỳ hạng mục nào bại bởi bất cứ ai, bất quá là một loại cậy mạnh, cám ơn mọi người, dùng phương thức này, cho tôi nhận rõ mục tiêu của chính mình.”

Cậu giơ lên nắm tay, bên trong gắt gao nắm chặt nửa mảnh tay áo, “Tôi thề, cả đời này, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không làm khế tử của bất luận kẻ nào, tôi phải làm chủ vận mệnh của mình, không cho bất luận kẻ nào quyết định sống chết của tôi. Mặc kệ tương lai trong nghi thức trưởng thành, người tôi sẽ đối mặt là ai, cho dù là người tôi yêu thành khẩn, tôi đều tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không thua.”

***

Dao Đài tâm sự nặng nề đi ra ngoài đã lâu, mới phát hiện sau lưng còn đi theo một người.

"Em có việc gì không?" Cô dừng lại hỏi Doanh Phong.

"Thuốc lần trước cô tiêm cho em, hình như mất hiệu lực."

Dao Đài sửng sốt, "Sao lại như vậy? Lúc này mới qua vài ngày."

"Em đã liên tục hai ngày có phản ứng sinh lý không bình thường."

Dao Đài nghĩ nghĩ, "Em có kết giao thân thiết với người sắp thức tỉnh nào không?"

Doanh Phong nhớ lại một chút, đại khái cũng chỉ có Trục Nguyệt chạng vạng ngày đó thẳng thắn với mình cậu ta sắp tiến vào Kỳ thức tỉnh, thuốc mất hiệu lực cũng là không lâu sau đó.

"Từng có một lần," cậu thẳng thắn nói.

Dao Đài đề nghị, "Nếu đối phương không có ý tưởng ức chế kỳ thức tỉnh, mà em lại không muốn phản ứng sinh lý kỳ thức tỉnh sinh ra quấy nhiễu, tôi đề nghị em giữ khoảng cách với đối phương."

Doanh Phong vốn cũng không định lui tới gì với Trục Nguyệt, "Em sẽ."

"Em theo tôi, tôi tiêm thêm cho em một mũi."

Doanh Phong đi theo Dao Đài về tới phòng y tế, nhìn ra được cô đang nặng tâm sự, Doanh Phong cũng không phải người nói nhiều, hai người một đường không nói gì, đến tận văn phòng Dao Đài.

Nước thuốc trong suốt thanh lãnh lại một lần nữa rót vào cơ thể mình, cùng với nó còn có lời Dao Đài dặn dò, "Kết giao bình thường sẽ không làm cho thuốc mất hiệu lực, chỉ có tiếp xúc thân thể mật thiết mới có thể thúc đẩy mức độ rối loạn nội tiết tố, chỉ cần chú ý điểm này là tốt rồi."

Doanh Phong muốn nói, mình bất quá là cùng Trục Nguyệt mặt đối mặt nói vài câu mà thôi, đến cuối cùng vẫn là lười mở miệng, dù sao đã quyết định giữ khoảng cách, nhiều lời vô dụng.

"Được rồi," Dao Đài tiêm xong, Doanh Phong kéo tay áo xuống, đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

“Đêm hôm trước, cảm ơn em.” Dao Đài đột nhiên mở miệng.

Doanh Phong biết cô muốn nói đến chuyện Lăng Tiêu, “Không có gì.”

“Tôi biết, người như em, luôn thích độc lai độc vãng, nếu không phải tôi yêu cầu em tới, em nhất định sẽ không quản chuyện người khác, huống chi, tôi biết quan hệ giữa em và trò Lăng Tiêu cũng không quá hợp nhau. Nhưng thứ lỗi cho tôi, lúc ấy tôi thật sự hết cách, bộ dáng em ấy như thế, tôi không có khả năng đuổi em ấy đi.”

“Em hiểu, ” Doanh Phong vô cùng đơn giản trả lại cô hai chữ.

Dao Đài lo lắng, “Từ sau khi chuyện Bình Tông phát sinh, có rất nhiều bạn đã đăng ký yêu cầu hoãn lại nghi thức trưởng thành, Kỳ thức tỉnh năm nay bắt đầu rất tồi tệ, tôi có thể đoán tiếp theo sẽ trùng điệp khó khăn. Nhưng một bước đi đó là điều mỗi người Thiên Túc cần đối mặt, trốn tránh không thể giải quyết vấn đề.”

“Em nghĩ, bọn họ chỉ là muốn một lần nữa chuẩn bị sẵn sàng. Em tin tưởng tâm lý chủng tộc chúng ta sẽ không yếu ớt như vậy, đợi đến thời điểm đã chuẩn bị thích đáng, họ sẽ đối mặt tương lai của mình.”

“Hi vọng như thế, ” Dao Đài quan tâm nhìn thiếu niên khiến cô phải phá lệ chú ý, “Tuy em chưa tìm được đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, nhưng cũng phải chuẩn bị đầy đủ mới được.”

“Em thủy chung nhớ rõ lời bác sĩ Dao từng dặn dò, sau hôm qua, lại càng kiên định điểm này,” Doanh Phong nói, ” Lời Lăng Tiêu vừa rồi, cũng là lời em muốn nói, mặc kệ tương lai trong nghi thức trưởng thành phải đối mặt với ai, em cũng tuyệt đối sẽ không thua.”

Lúc Doanh Phong từ phòng y tế đi ra, đã vào hoàng hôn, trong vườn trường nơi chốn sáng đèn. Giờ so với giờ giới nghiêm còn sớm, Doanh Phong không có gì làm, liền nảy ra ý muốn đến phòng huấn luyện. Rất nhiều chuyện liên tục xảy ra hai hôm nay, cậu chỉ là muốn trước khi ngủ đổ một chút mồ hôi, như vậy có thể giúp ích cho giấc ngủ.

Mà khi cậu đến bên ngoài phòng huấn luyện, ngoài ý muốn phát hiện bên trong phòng sáng đèn, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng va đập.

Có người đến đây trước cậu, cá nhân Doanh Phong không có hứng thú dùng chung phòng với người khác, chính là tò mò rốt cuộc là người nào có ý tưởng giống mình, tính nhìn một cái rồi tính tiếp, lại ngoài ý muốn phát hiện bên trong không phải ai khác, chính là người vừa ở nghi thức cáo biệt Bình Tông lập lời thề, Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đồng thời kích hoạt hai người máy đối chiến, mỗi một quyền một cước, đều trúng nơi ‘yếu hại’, chỗ chân tường cách đó không xa, còn nằm vài người máy đã báo hỏng, có thể thấy Lăng Tiêu đã luyện ở đây được một đoạn thời gian.

Doanh Phong không phải chưa từng giao thủ với cậu, nhưng Lăng Tiêu giờ phút này, ánh mắt càng sắc bén, biểu tình càng nghiêm túc, công kích chính xác hơn, khiến Doanh Phong vốn cũng đồng dạng ham đánh nhau, chỉ nhìn thoáng qua liền không thể chuyển mắt.

Khi cậu chứng kiến là thời điểm đặc sắc nhất, chỉ thấy Lăng Tiêu xoay người một cú phi cước *(bay lên kết hợp đá vòng)*, đưa người máy trước mặt cậu đá bay ra ngoài, đụng vào vách tường, lại ngã ra đất, trước ngực văng ra một cái cửa nhỏ, bên trong ghim lên cái cờ hàng.

Lăng Tiêu ngay sau đó lại là một cước, người máy còn lại bay đến trước mặt Doanh Phong, Doanh Phong theo bản năng trả một quyền, bạn người máy này cũng lăn qua một bên.

"Cậu nhìn lén, " Lăng Tiêu xa xa nói.

Doanh Phong lười phản bác, huống chi cậu đúng là đang nhìn lén.

"Tôi không nghĩ đã muộn thế này mà ở đây còn có người."

"Tôi muốn trở nên mạnh mẽ." Lăng Tiêu ngữ khí kiên định nói, "Tôi sẽ không ở nghi thức trưởng thành bại bởi bất luận kẻ nào, tôi phát thệ!"

"Tôi cũng vậy."

Lăng Tiêu quay đầu đi, "Vậy có muốn cùng nhau luyện không? Lần trước giao thủ không tính, hi vọng lần này cậu không đang đánh thì đơ ra thế nữa."

Doanh Phong từng khỏa từng khỏa cởi cúc áo khoác đồng phục, rồi kéo xuống vứt qua một bên, lại vô cùng gọn gàng xắn tay áo.

"Lần trước là ngoài ý muốn, lần này tôi sẽ không tiếp tục nhượng bộ."

Trong phòng huấn luyện, hai người kỳ phùng địch thủ, đều là lần đầu tiên đánh đến thoải mái tràn trề như thế.

Đánh mãi đến khi hai người thể lực cạn kiệt, trận luyện tập đối chiến này mới tuyên bố kết thúc, Lăng Tiêu không hề có hình tượng nằm dang tay chân thành chữ 'đại' trên sàn phòng, mồ hôi cả người làm mặt sàn ướt đẫm, ngực phập phồng không ngừng.

Doanh Phong cũng không khá hơn bao nhiêu, cậu ngồi dựa vào chân tường, một bàn tay khoát lên đầu gối, mồ hôi như mưa, hô hấp dồn dập.

“Đã lâu không đánh tới thống khoái như vậy,” Lăng Tiêu vừa thở hổn hển vừa nói.

Doanh Phong tuy không tỏ vẻ, nhưng trong lòng cũng đồng ý, đối chiến với người thật, nhất là cùng đối thủ lực lượng ngang nhau, so với người máy luôn theo khuôn mẫu mà nói, hoàn toàn là một thể nghiệm mới.

“Tuy tôi luôn không phục cậu, nhưng không thể không thừa nhận, cậu thật sự rất mạnh, ” Lăng Tiêu lần đầu tiên biểu đạt tán thưởng đối với Doanh Phong.

Doanh Phong trầm mặc một lát, phá lệ trả về một câu, “Cậu cũng thế.”

“Bất quá cho dù là như vậy, nếu một ngày kia thật sự ở nghi thức trưởng thành đối mặt cậu,“ Lăng Tiêu tự tin mười phần nói, “Tôi cũng sẽ không thua.”

“Cũng vậy,” Doanh Phong dừng một chút mới nói, “Bất quá loại chuyện này hiển nhiên không có khả năng phát sinh, cậu nghĩ nhiều rồi.”

Lăng Tiêu bị dội thùng nước lạnh, cảm giác thân thể cũng không nóng đến thế, cậu lung la lung lay đứng lên, “Tuy còn chưa đánh đủ, đáng tiếc đã sắp đến giờ giới nghiêm.”

Doanh Phong cũng đứng lên, từ trên sàn nhặt lên đồng phục của mình, dự tính ban đầu cậu đến đây chỉ là muốn toát chút mồ hôi, không thể tưởng được lại ngẫu nhiên gặp Lăng Tiêu, trải qua một hồi tiêu hao thể lực cực hạn, đêm nay hẳn sẽ ngủ rất ngon.

Hai người một trước một sau về tới dãy lầu ký túc xá, thẳng đến khi hai người tới ngã rẽ ngay hành lang, Lăng Tiêu mới lại mở miệng.

“Này,” cậu gọi.

Doanh Phong dừng bước lại, nghe xem cậu nói gì.

“Ngày mai tiếp tục chứ?” Cậu giơ giơ lên nắm tay, “Cùng nhau huấn luyện.”

Đèn hành lang hôn ám, đôi mắt màu khói của cậu phá lệ sáng ngời, không liên quan màu mắt, nhưng liên quan đến thần thái.

“Được,” Doanh Phong không nhịn được đáp ứng cậu ấy rồi, đã không còn để tâm cậu ấy từng trước mặt bạn bè cả lớp tuyên bố muốn đánh bại cậu làm khế chủ của cậu, không để tâm cả không lâu trước đây, quan hệ hai người như ở điểm băng*.

**Điểm băng: 0 độ C, điểm bắt đầu đóng băng, còn gọi ‘điểm đông’.*

Lăng Tiêu đạt được câu trả lời khẳng định, khóe miệng từ đáy lòng cong lên, đây là lần đầu tiên kể từ lần trước gặp ở phòng y tế Doanh Phong nhìn thấy Lăng Tiêu cười. Trong vòng ba ngày ngắn ngủi, cậu chứng kiến người này từ đáy vực dội ngược lên tới đỉnh, tựa hồ một người như vậy, vĩnh viễn sẽ không bị một lực lượng xấu xa nào đánh bại, ngay cả nỗi thống khổ khi mất đi người bạn thân, cuối cùng cũng đều trở thành lực lượng giúp cậu ấy chỉ tiến không lùi trên con đường phía trước.

20. Quyển 1 - Chương 20: Thượng Nguyên*

**Thượng nguyên: Nghĩa là Mùa xuân*

Cửa phòng hiệu trưởng bị gõ lên, bên trong truyền đến thanh âm thanh thúy như của thiếu niên.

"Mời vào."

Cửa mở, Dao Đài đi vào, cô từ trước đến nay tự tin mười phần, lúc này ngoài ý muốn cảm thấy hụt hơi.

Hiệu trưởng đang dùng một cây bút rất truyền thống chấm mực viết chữ, quay lại một trăm năm trước, từng rất thịnh hành một trào lưu phục cổ, khi đó thiếu niên cho rằng thư tín điện tử thực không có cá tính, kiên trì sử dụng viết tay, hiệu trưởng chính là một thành viên trong đó, còn tiếp diễn thói quen này đến hiện tại.

Dao Đài chờ ông viết xong một câu mới mở miệng, "Hiệu trưởng, Trung tâm Kiểm soát và phòng ngừa bệnh tâm thần điện thoại đến…"

**Thật muốn gọi cái trung tâm này là Viện tâm thần cho gọn L*

Ông nghe được câu này, tay run lên, một giọt mực lớn nhỏ xuống, loang thành một vệt lớn trên giấy.

Phong thư đã viết một nửa này xem như bỏ, hiệu trưởng thở dài, có lẽ ông thật sự nên thay đổi thói quen, thử sử dụng thư tín điện tử.

Ông đem bút để qua một bên, "Không còn đường xoay chuyển sao?"

Dao Đài thần sắc trầm trọng, "Qua thời gian thử nghiệm vừa rồi, chúng ta quả thật không có năng lực chữa khỏi cho cậu ấy. Trung tâm Kiểm soát* luôn chặt chẽ theo dõi số liệu bên này, mức đánh giá tâm lý của cậu ấy đã vượt qua ranh giới báo động gấp đôi, tôi cũng đã tận lực trì hoãn, nhưng ý tứ của trung tâm, là hi vọng cậu ấy có thể mau chóng nhận trị liệu chuyên nghiệp."

**Cho phép mình gọi tắt nhé.*

Hiệu trưởng tâm tình phức tạp đi đến bên cửa sổ, "Ta là người từng đến Trung tâm Kiểm soát, ta so với ai khác đều rõ ràng hơn ở trong đó là dạng gì, hàng năm đều có trên trăm khế tử vừa trưởng thành đi vào, có thể rời khỏi lại ít ỏi chẳng mấy người. Là một người hiệu trưởng, cũng là người bệnh từng ở trung tâm, ta thật lòng không hi vọng một học trò nào của ta, có liên quan gì đến mấy chữ này."

Dao Đài tuy chưa từng tự thân trải nghiệm, nhưng có thể hiểu được loại cảm thụ này theo lời ông, "Lần này trách nhiệm chủ yếu là của tôi, đều do tôi quản giáo bất lực…"

"Đây không phải vấn đề của cô," hiệu trưởng phủ nhận cách nói của cô, "Dù cô trông coi cậu ấy được một ngày, cũng không thể trông coi được ngày thứ hai, thứ ba… Chấp niệm một lòng muốn chết thật là đáng sợ, ta từng trải qua, ta biết đó là tâm tình thế nào. Ai cũng không thể chịu trách nhiệm vì loại chuyện này, bởi vì không ai gánh nổi, đây là số mệnh của mỗi một người Thiên Túc."

Ông ngẩng đầu nhìn trời, "Nếu thật muốn trách, thì trách vì cái gì trong gene của chúng ta lại có loại bản năng này, vì cái gì người yêu nhau phải vật lộn sinh tử, vì cái gì người thua sẽ sống không bằng chết?"

Ông nói ra nghi hoặc trong lòng bấy lâu nay, chỉ tiếc, vô luận là mây xa cuối chân trời, hay là Dao Đài gần ngay trước mắt, đều không thể giải đáp cho ông bất kỳ một vấn đề nào trong đó.

Một hồi lặng im không nói, tâm tình hiệu trưởng tựa hồ bình phục một chút, "Trung tâm kiểm soát có nói lúc nào tới đón người không?"

Dao Đài cúi đầu lên tiếng, "Khuya hôm nay."

Hiệu trưởng giật mình, "Nhanh như vậy."

"Người của bọn họ đã xuất phát, hiện tại đang trên đường đến."

Hiệu trưởng biết đây là chuyện đã định, dù là ai cũng không thay đổi được, chỉ đành phân phó Dao Đài, "Cậu ấy còn có tâm nguyện gì chưa thành ở Bích Không, cô đều giúp cậu ấy hoàn thành đi. Một khi ra khỏi cổng trường này, ngày trở về, chỉ sợ sẽ không bao giờ đến."

***

Lăng Tiêu như một trận gió lao ra ký túc xá, suýt nữa va phải đứa bạn từ cách vách đi ra.

"Lăng Tiêu, cậu vội vàng đi đâu a?" Bạn học kinh ngạc hỏi.

Lăng Tiêu vừa chạy vừa nói, đầu cũng không quay lại, "Tớ hẹn Doanh Phong huấn luyện!"

Chữ cuối cùng phiêu tới, Lăng Tiêu đã không thấy bóng, lưu lại bạn học đứng tại chỗ chẳng hiểu ra sao, hai tên đó chẳng phải quan hệ không tốt sao, từ lúc nào thì thân thiết như vậy? Lại còn hẹn nhau cùng huấn luyện?

Lúc Lăng Tiêu vội vàng đuổi tới phòng huấn luyện thì đã quá giờ hẹn, nhưng Doanh Phong cư nhiên còn chưa tới, Lăng Tiêu đành phải một mình bắt đầu làm nóng.

Mà lúc này đây, Doanh Phong đang trong phòng y tế của Dao Đài, khoảng thời gian gần đây có lẽ là giai đoạn cậu đến thăm phòng y tế thường xuyên nhất, nguyên nhân cậu tới nơi này, cùng lần trước giống hệt nhau.

Cậu vốn cho là tiêm một mũi rất nhanh sẽ xong, nhưng khi cậu tới, Dao Đài không có đó, phải đợi một lát người mới về tới. Nghe Doanh Phong nói xong, Dao Đài lại buộc cậu làm một cuộc kiểm tra, kéo dài đến tận bây giờ.

Dao Đài chờ nhìn thấy kết quả kiểm tra, lúc này mới tin tưởng là cậu nói thật, theo số liệu cho thấy kích thích tố trong cơ thể Doanh Phong cư nhiên đã vượt mức tiêu chuẩn ức chế của thuốc, cách lần trước tiêm cho cậu mới qua vài ngày, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

"Em thật sự không có kết giao thân thiết với người nào đã sắp thức tỉnh?"

Từ sau khi được Dao Đài cảnh báo, Doanh Phong đã bảo trì một khoảng cách rất lớn với Trục Nguyệt, thế là cậu đáp đương nhiên, "Không có."

"Vậy chỉ còn lại một loại khả năng," Dao Đài phỏng đoán, "Có thể là tính kháng thuốc của thân thể em khá tốt, thuốc ức chế không phát huy được hết tác dụng."

Giả thiết này khiến cô cảm thấy có chút không yên lòng, "Sắp đến kỳ thực tập dã ngoại rồi, tình huống đặc thù như em… Tôi đề nghị hay là em đừng tham gia."

"Em muốn tham gia, " Doanh Phong quyết đoán cự tuyệt.

"Kỳ thật Kỳ thức tỉnh dù không tiêm thuốc ức chế cũng không ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng ở dã ngoại tình huống phức tạp, không chừng gặp phải nguy hiểm đột phát gì, lỡ lúc đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao?"

"Em có thể khống chế chính mình, " Doanh Phong nói, "Chỉ cần cô tiêm cho em thêm một mũi nữa."

Dao Đài biết mình có khuyên cũng khuyên em ấy không được, những thiếu niên này ngày thường bị chặt chẽ bảo hộ trong khuôn viên trường, nên mới đặc biệt quý trọng cơ hội được một lần ra khỏi cổng, huống chi là thực tập dã ngoại mỗi năm một lần, có không ít tình lữ thậm chí vì tham gia thực tập mà trì hoãn nghi thức trưởng thành.

Dao Đài lại một lần nữa tiêm thuốc ức chế cho cậu, thuận tiện cho cậu một chai thuốc xịt.

"Đây là thuốc ức chế khẩn cấp, khi cần thiết có thể sử dụng, em mang theo bên mình, để phòng ngừa vạn nhất."

Doanh Phong nhận lấy nhét vào túi, "Cám ơn bác sĩ Dao."

"Lăng Tiêu lớp các em hai ngày này thế nào?"

Doanh Phong muốn nói rất hoạt bát linh động, giống hệt một con khỉ, nhưng lời ra đến miệng lại sửa lại, "Dạ tốt, không có gì dị thường."

"Vậy là tốt rồi, tôi còn đang lo chuyện bạn em ấy sẽ làm em ấy bi quan tiêu cực quá độ. Người này đến tận bây giờ cũng chưa từng đến tìm tôi, xem ra là còn chưa thức tỉnh. Người chưa thức tỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể trải qua thức tỉnh giả tính, ra dã ngoại, đây cũng có thể là một tai hoạ ngầm không lớn không nhỏ. Huống chi tính cách em ấy làm người khác lo lắng như thế, lúc thực tập, có thể phiền em trông chừng em ấy không?"

Doanh Phong mơ hồ ứng tiếng, cũng không biết có đặt trong lòng không, Dao Đài biết cậu không thích có quan hệ với người khác, huống chi hai người này một cực kỳ ngoại phóng, một lại cực kỳ nội liễm, căn bản không thể cùng một chỗ, đành phải khoát tay để cậu rời đi.

Khi Doanh Phong đến phòng huấn luyện, vừa vào cửa một bước liền cảm nhận được một dòng khí lưu nghênh diện mà đến, cậu phản ứng cực nhanh nâng cánh tay ra liền ba chiêu, lại xem chuẩn thời gian phản kích, hắc ảnh đánh lén cậu mới lùi một cái, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

"Cậu đến muộn," Lăng Tiêu vừa mới ổn định cước bộ đã kêu lên, Doanh Phong thấy cậu ta có vẻ đã làm xong vận động chuẩn bị, cái trán đọng một tầng mỏng mồ hôi tinh mịn, đúng là trạng thái thân thể tốt nhất.

"Đến đây đi," cậu vung áo khoác qua bên cạnh, bày tư thế chuẩn bị chiến đấu, qua vài ngày luyện tập, bọn họ đối với chiêu thức của nhau đều rất quen thuộc, đã không cần thừa lời vô nghĩa nữa.

"Cậu không cần làm nóng sao?" Lăng Tiêu không muốn chiếm tiện nghi của cậu ta.

"Đánh với cậu chính là đang làm nóng."

"Kháo," Lăng Tiêu cảm thấy người cuồng vọng như vậy mà không hảo hảo chỉnh đốn một chút thì sao mà được, không nói hai lời xông tới, hai người lại kịch liệt giao chiến.

Trải qua vài lần quan sát, Lăng Tiêu phát hiện Doanh Phong đặc biệt coi trọng phòng ngự ngực trái. Tuy

nói trái tim là nơi yếu hại của mỗi người, nhưng có khi rõ ràng chỉ là hư chiêu giả vờ tiến công, Doanh Phong cũng không nguyện mạo hiểm mà áp dụng phòng thủ, bộ dạng quá mức cẩn thận, khiến cho người ta hoài nghi nơi đó trước kia có phải từng chịu trọng thương, nên mới đặc biệt cẩn thận như vậy.

Sau khi để ý được điểm này, phạm vi công kích của Lăng Tiêu liền có trọng điểm, có rất nhiều khi, rõ ràng Doanh Phong rất có ưu thế công kích, lại bởi vì động tác Lăng Tiêu mà nửa đường chuyển sang phòng thủ, bỏ lỡ một lần lại một lần cơ hội tốt, Lăng Tiêu thừa dịp này tăng cường thế công, dần dần đem Doanh Phong bức lui đến chân tường.

Vì gót chân đụng tới chướng ngại, động tác Doanh Phong có một thoáng trì trệ, phòng thủ kín kẽ chỉ lộ ra một điểm sơ hở đó, đã bị Lăng Tiêu chặt chẽ vây lấy.

Trong lòng Lăng Tiêu đắc ý, ta xem ngươi lần này phải làm sao, cậu đem khí lực toàn thân tập trung vào nắm đấm, cũng không để ý chính mình sơ hở đầy thân, lập tức nhắm nhược điểm đối phương công tới.

Thế nhưng lần này Doanh Phong không lui lại phòng thủ như cậu tưởng tượng, mà ra quyền so với cậu còn nhanh hơn, vào giữa bụng Lăng Tiêu, trực tiếp đánh cậu lùi xa mấy bước, Lăng Tiêu tin tưởng mười phần đối phương sẽ không công kích, lần này đem nhược điểm của mình cũng bày ra, không ngờ đang tự cho là đúng.

“Cậu,” Lăng Tiêu thống khổ ôm bụng, “Sao cậu không phòng ngự?”

“Có ai quy định tôi phải phòng ngự sao?” Doanh Phong một bộ thản nhiên nói.

“Rõ ràng trông cậu rất lo lắng cho chỗ đó.” Lăng Tiêu cảm giác mình bị tính kế, rất là khó chịu.

“A,” Doanh Phong không phủ nhận, “Chính là thói quen mà thôi.”

“Có phải cậu trước kia từng bị đánh, một lần bị rắn cắn, sợ dây thừng mười năm không a?” Lăng Tiêu nhịn không được hỏi.

Doanh Phong đã đi qua nhặt lên áo khoác đồng phục của mình, từ trong túi áo trên ngực trái lấy ra hạt đào cho cậu xem, “Bởi vì bình thường tôi cất cái này, lúc này không mang trên người, đương nhiên không sao cả.”

Lăng Tiêu bực mình, “Vật tinh quý kia của tiểu tình nhân kiếp trước của cậu, sợ bị đánh hỏng thì đừng có mang ở trên người a.”

Doanh Phong không thèm nhìn cậu ta, đem hạt đào nhét lại vào túi áo, từ túi quần lấy ra thẻ từ.

Phòng huấn luyện để tiện cho học sinh, trong phòng có thiết trí máy bán hàng tự động, Doanh Phong lấy

thẻ đặt lên máy quét lướt qua một cái, lập tức từ trong máy rơi ra một lon thức uống ướp lạnh dành cho vận động.

Lăng Tiêu cũng đã mồ hôi đầm đìa, miệng đắng lưỡi khô, lúc này chứng kiến Doanh Phong ngửa đầu uống nước, tầm mắt kìm lòng không đậu liền nhìn đến hầu kết của đối phương, làn da nơi đó vì đổ mồ hôi lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, thỉnh thoảng một giọt mồ hôi theo đường cong lăn xuống, biến mất trong chiếc áo sơmi cổ chữ V được mở hai cúc áo trên cùng.

Chai ướp lạnh tiếp xúc nhiệt khí, rất nhanh bịt kín một tầng bọt nước, thoạt nhìn mát lạnh ngon miệng, Lăng Tiêu theo bản năng liền làm động tác nuốt.

Doanh Phong cảm nhận được tầm mắt một bên thẳng tắp phóng tới, dùng dư quang khóe mắt nhìn lướt qua, thấy chính là cảnh tượng khôi hài này. Trong lòng cậu cảm thấy buồn cười, thuận tay cầm lên thẻ từ lại quét một cái, đem lon đồ uống rơi ra ném cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đang nhìn đến nhập thần, thình lình bay tới một thứ, theo phản xạ tiếp được, từ trong lòng bàn tay truyền đến xúc cảm lạnh như băng khiến cả người cậu khẽ run rẩy.

Cậu sửng sốt một chút, lúc này mới ý thức được đây là Doanh Phong mua cho mình, hồi tưởng lại hành động nhìn chằm chằm người ta mới vừa rồi của mình, bản thân cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

"Tôi, tôi uống nước lạnh là được…" Cậu không tự nhiên nói.

Doanh Phong lần đầu tiên nhìn thấy có người tiền để dành còn không đủ mua chai nước mà còn muốn cậy mạnh, ngữ khí có chút móc máy, "Uống đi, coi như bổ sung năng lượng, mấy ngày nay đánh với cậu, khí lực yếu giống như chưa ăn cơm ấy."

Lăng Tiêu không phục, "Ai nói tôi chưa ăn cơm, tôi có ăn bánh mì có được chưa?"

"Cậu gần đây lượng vận động nhiều như vậy, bánh mì đã sớm ăn hết rồi đi?"

"Đương nhiên không có!" Thật ra Lăng Tiêu là nói thật, nhưng sự thật càng tàn khốc hơn chính là, hiện tại cậu quả thật ăn nhiều hơn trước, phần nguyên bản có thể chống đỡ đến cuối tháng, chỉ sợ hai ngày nữa thôi là tuyên bố hết.

Doanh Phong nhìn biểu tình cậu là hiểu ngay chuyện gì, "Cậu nếu ăn hết rồi cứ việc nói thẳng, tôi không ngại tiếp tục mua cho cậu, dù sao hiện tại cậu cũng không tìm được người để cọ cơm, không phải sao?"

Cậu vừa dứt lời, chỉ thấy thần sắc trên mặt Lăng Tiêu ảm đạm đi, cậu ấy rũ mắt, lần đầu tiên từ trước đến nay đối trào phúng của Doanh Phong không phản bác.

Ngay lúc Doanh Phong ý thức được mình có lẽ đã nói lời không nên nói thì Lăng Tiêu đã không nói tiếng nào yên lặng đi ngang qua cậu, bộ dạng mất mát cùng vừa rồi tựa như hai người khác nhau.

"Cái này," cậu đi tới cửa mới quay đầu lại, giơ giơ đồ uống trong tay, "Cám ơn nhiều."

Mười năm mới nghe được một câu cảm ơn đầu tiên từ miệng Lăng Tiêu, cũng không mang đến cảm giác thỏa mãn cho Doanh Phong, trái lại cảm thấy không chút tư vị.

Khi Doanh Phong trở lại dưới lầu ký túc xá, Lăng Tiêu đã không thấy đâu, Doanh Phong đứng chỗ cầu thang nhìn về hướng phòng ngủ Lăng Tiêu, trước sau do dự có nên đi qua không.

Cậu nhớ tới lần đó Lăng Tiêu đến ký túc xá tìm mình, bộ dạng biệt biệt nữu nữu chỉ một câu 'thực xin lỗi' mà nói không nên lời, giờ thật ra cậu lại có chút cảm nhận được cảm thụ của Lăng Tiêu lúc đó.

Lăng Tiêu ngồi bên giường, lăng lăng nhìn tấm ảnh trong tay, đó là ảnh chụp cậu cùng Lam Thịnh và Bình Tông vào đợt thực tập dã ngoại năm trước.

Cậu khi đó, khờ khạo lại vô tri, ngay cả hai người bằng hữu tốt của mình đang kết giao cũng không biết, lúc chụp ảnh còn chen vào giữa hai người, ngốc hồ hồ phát quang phát nhiệt. *(Ý nói làm bóng đèn cản trở người ta ấy)*

Ba người trong hình, lúc thực tập trên mặt bị thương, còn dính đầy bùn, nhưng đều là tươi cười sáng lạn. Mới chỉ qua một năm, nhưng người trong hình lại chỉ còn có một, nếu như nói, vô ưu vô lự chính là ngây thơ, trả giá lớn mới có thể trưởng thành, Lăng Tiêu thà rằng ngây thơ như một kẻ ngốc, để đổi lấy quãng thời gian ba người cùng một chỗ quay về.

Ngoài cửa vang lên ba tiếng gõ cửa có tiết tấu, trong ấn tượng của Lăng Tiêu, chẳng có ai lại lễ phép gõ cửa phòng cậu như vậy.

"Ai đó?"

Cậu cao giọng hỏi, không ai trả lời.

Lăng Tiêu thả lại ảnh lên đầu giường, đứng dậy mở cửa, ngoài cửa là một người cậu không ngờ tới.

"Là cậu?"

21. Quyển 1 - Chương 21: Nam Cực

Người ngoài cửa phòng Lăng Tiêu chính là Lam Thịnh, từ lần cuối Lăng Tiêu nhìn thấy cậu, đã ròng rã một tuần.

Trong một tuần này, Lam Thịnh bị nhân viên nhà trường cưỡng chế cách ly, cấm mọi cuộc thăm viếng, Lăng Tiêu đến chỗ Dao Đài quấy rầy hai lần, cũng không thấy được nửa cái mặt cậu ấy.

Mà Lăng Tiêu sở dĩ đoán không được người bên ngoài là cậu, cũng là có nguyên nhân, trước đó, Lam Thịnh gõ cửa phòng Lăng Tiêu, không phải đập thì chính là đạp, chưa từng như lúc này lễ độ lại xa cách.

"Tôi tới nói tạm biệt với cậu." Lam Thịnh vẻ mặt bình tĩnh, Lăng Tiêu giật mình sững sờ nhìn người trước mắt, trừ màu đồng tử ra hết thảy đều không có gì thay đổi, rõ ràng là gương mặt quen thuộc như vậy, rồi lại xa lạ đến thế, ngay cả cậu cũng không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt.

Lam Thịnh nói tiếp, "Nhân viên nhà trường nói, những khế tử trong kỳ phát dục tang ngẫu* như tôi, phải đến Trung tâm kiểm soát và phòng chống bệnh tâm thần nhận trị liệu, tuy tôi không biết phải bao lâu, nhưng có lẽ trong khoảng thời gian ngắn chúng ta sẽ không gặp lại."

**Tang ngẫu: Mất đi phối ngẫu*

Cậu khinh miêu đạm tả phun ra hai chữ 'tang ngẫu' này, thực như dùng một cái chùy thật nặng, giáng mạnh vào ngực Lăng Tiêu.

Chứng kiến biểu tình Lăng Tiêu, Lam Thịnh khẽ cười cười, "Cậu không cần lo lắng cho tôi, nếu tôi đã đáp ứng Bình Tông sẽ ôm tâm tình tưởng niệm em ấy mà sống, thì dù khó khăn thế nào tôi cũng kiên trì. Tôi đã một lần làm trái ước hẹn cả đời cùng nhau với em ấy, sẽ không có lần thứ hai."

Lăng Tiêu mấp máy môi, vẫn là không phát ra bất kỳ thanh âm gì.

"Trước lúc đi, tôi muốn giao cho cậu một món đồ."

Lam Thịnh đưa cho cậu một cái hộp đen, Lăng Tiêu mở ra nhìn, bên trong là một thanh chủy thủ.

"Chủy thủ của tôi đã bị thu hồi, đây là di vật duy nhất của Bình Tông."

Lăng Tiêu nhất thời thấy vật trong tay bỗng nặng trịch cơ hồ muốn tuột khỏi tay, "Vật trân quý như thế, vì cái gì cậu không tự mình bảo quản?"

"Bởi vì nơi tôi phải tới, không cho phép mang theo bất kỳ vũ khí nào, tôi lại không muốn đem nó giao cho người khác, cậu là người duy nhất tôi nguyện ý phó thác, tôi tin tưởng cậu nhất định có thể bảo quản nó

thật tốt."

Lam Thịnh dừng một chút, lại nói, "Tôi đưa nó cho cậu, còn vì một nguyên nhân khác, là tôi hại cậu chỉ trong vòng một ngày mất đi hai người bằng hữu…"

"Cậu không có!" Lăng Tiêu cực nhanh ngắt lời, thanh âm có chút nghẹn ngào, "Cậu còn sống, Bình Tông cũng vĩnh viễn ở trong lòng tớ, tớ chưa từng mất đi các cậu, quá khứ không có, tương lai cũng sẽ không."

"Cậu có thể nghĩ như vậy làm tôi thật bất ngờ, " Lam Thịnh vui mừng nói, "Tôi từng rất ngây thơ, nhưng vẫn tự xưng là so với cậu thành thục hơn, không thể tưởng được một lần nghi thức trưởng thành, thay đổi hai người chúng ta. Có thể trở thành nấc thang trên con đường trưởng thành của cậu, có lẽ là niềm an ủi duy nhất của tôi và Bình Tông đi, chủy thủ này lưu cho cậu, chính là hi vọng cậu sẽ không quên chúng tôi."

Lăng Tiêu nghe so sánh đó, mũi liền chua xót, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

Lam Thịnh nắm tay cậu, "Lăng Tiêu, tuy rằng cậu là người tỉnh lại sớm nhất trong ba người chúng ta, nhưng đến nay cũng là người vô tâm vô phế nhất, bằng không cũng sẽ không ngay cả tôi và Bình Tông cùng một chỗ ba năm cũng chưa phát hiện. Bình Tông còn quan tâm cậu hơn quan tâm tôi, tôi thường giả vờ ghen, nhưng kỳ thật cậu cũng là người mà tôi không yên lòng nhất. Cứ nghĩ đến tương lai hai người chúng tôi đều không ở bên cạnh cậu, cậu có thể ngay cả mình khi nào thì thức tỉnh, khi nào thì yêu đương cũng không biết, tôi lại rất lo lắng cho cậu."

"Lam Thịnh…"

"Lăng Tiêu, đáp ứng tôi, vô luận phát sinh chuyện gì, nhất định phải nhớ tới tôi, tôi chính là vết xe đổ của cậu, cậu nhất định không thể phạm vào sai lầm mà tôi đã phạm phải, đừng để chính mình có bất kỳ một ngày nào phải sống trong hối hận."

Lăng Tiêu cố nén nước mắt, gật gật đầu, "Chúng ta còn có thể gặp lại không?"

"Chỉ cần cậu chịu chờ tôi, nhất định sẽ gặp lại. Cũng không biết lần gặp sau, chúng ta có bộ dáng gì nữa, bất quá đến đó, cậu nhất định cao hơn tôi rồi đi."

Lăng Tiêu thanh âm đảo quanh trong cổ họng, "Tớ vốn cao hơn cậu mà."

Lam Thịnh tiến lên một bước, cho cậu một cái ôm gắt gao, Lăng Tiêu lại càng hận không thể giữ lấy cậu ấy.

Một lát sau, sức lực vòng quanh mình tiêu thất, Lăng Tiêu cũng chỉ có thể lưu luyến không rời buông tay ra.

“Bảo trọng, ” cậu nói.

“Cậu cũng thế.”

Lam Thịnh xoay người rồi, Lăng Tiêu mới chú ý cách đó không xa đứng lặng hai người đàn ông trưởng thành thân mặc đồng phục trắng, đồng phục giống vậy cậu từng gặp qua một lần, họ tự xưng là đến từ Trung tâm kiểm soát, một nơi vừa thần bí vừa khiến người khác tràn ngập sợ hãi.

Trước kia Lăng Tiêu cũng không phải chưa từng nghe nói qua, người này người kia sau khi đến Trung tâm kiểm soát thì không trở lại nữa, không thể tưởng được có một ngày, cậu phải trông theo người bạn tốt nhất của chính mình tiến vào đó.

Lăng Tiêu thế mới biết vì cái gì nhân viên nhà trường sẽ cho phép Lam Thịnh từng có ý đồ tự sát một mình mang vũ khí đến đây, cậu trơ mắt nhìn Lam Thịnh theo hai người kia rời đi, như thể cái nhìn này chính là ly biệt.

Lam Thịnh đi rồi, Lăng Tiêu trải qua cả một ngày tinh thần sa sút, người xung quanh vốn cho là cậu đã thoát khỏi sự kiện đó, chứng kiến bộ dạng cậu lúc này, đều thấy lo lắng cho cậu.

Để khuyên giải cậu, mấy người bạn học có quan hệ tốt trong lớp họp lại bàn, ra một cái chủ ý ôi thiu.

Chạng vạng cùng ngày, ngay khi Lăng Tiêu lần thứ hai chuẩn bị xuất phát đến nơi hẹn, chưa đi được vài bước đã bị một tên bạn cách vách tên là Đình Lôi ngăn lại, không nói hai lời đẩy cậu về phòng ký túc của mình.

“Lăng Tiêu, đến đây đến đây đến đây.”

“Làm gì vậy, ” Lăng Tiêu kỳ quái hỏi, “Tớ có hẹn người huấn luyện đó.”

“Ngày nào cũng huấn luyện, cậu không mệt sao? Nghỉ ngơi một ngày đi,” Đình Lôi hạ giọng, thần bí nói, “Tớ có thứ này hay lắm.”

“Thứ gì tốt…” Mà phải lén lút như vậy.

Không đợi cậu hỏi xong, người đã bị đẩy vào ký túc xá, lại nhìn tiếp, bên trong đã có mấy người, tất cả chen chúc một chỗ, không hiểu đang nhìn cái gì.

“Ai, Lăng Tiêu, mau tới mau tới,” người bên trong vừa thấy Lăng Tiêu tới, bật người hô, “Đây chính là đồ chúng tớ đặc biệt đem tới cho cậu giải sầu.”

“Rõ ràng là chính cậu muốn coi đi,” tên còn lại nôn ra.

“Vậy cậu ra ngoài đi a, nói cứ như cậu không muốn ấy.”

Lăng Tiêu thấy hình thức cãi cọ rất hòa hợp của họ như vậy, không khỏi lại nghĩ tới mình và Lam Thịnh, mũi lại cay cay. Để che giấu, cậu lập tức cúi đầu nhấn nhấn vài cái lên cổng cá nhân, “Tớ phải nhắn tin cho Doanh Phong, nói với cậu ấy tớ không tới.”

“Hai người các cậu thật sự đang hẹn hò a?” Đình Lôi hô to gọi nhỏ, “Thế ra lần trước cậu nói muốn Doanh Phong làm khế tử, không phải đùa giỡn a?”

“Nói cái gì đó, ” động tác trên tay Lăng Tiêu hơi khựng lại, “Bọn tớ chỉ là hẹn nhau cùng huấn luyện mà thôi.”

“Luyện a luyện a không phải yêu sao? Hơn nữa khế chủ sẽ đạt được thêm năng lực khế tử, nếu cậu thật sự thu tên đó, oa a, Lăng Tiêu cậu chẳng phải thành vô địch vũ trụ sao?”

Lăng Tiêu thấy cậu ta càng nói càng không có giới hạn, nhanh chóng tìm đề tài để chuyển hướng, “Cậu không phải muốn cho tớ coi thứ ly kỳ cổ quái gì sao? Rốt cuộc là cái gì, mà phải thần thần bí bí như thế.”

Đình Lôi lập tức đem chuyện trước đó quăng ra sau đầu, đắc ý nhấn một cái nút, “Cậu nhìn đi thì biết, tuyệt đối là hàng tốt khó tìm.”

Để phối hợp những lời này của cậu ta, lập tức có người tắt đèn trong phòng, thay vào đó hình chiếu trên vách tường sáng lên, thì ra chính là chiếu phim mà thôi.

Tại thời đại thịnh hành phim lập thể này, điện ảnh phẳng đã không còn được nhiều người hoan nghênh, Lăng Tiêu cũng bắt đầu tò mò, rốt cuộc là cái phim cổ lỗ sĩ gì có thể làm cho đám người kia hưng phấn như thế.

Phim vừa mở màn Lăng Tiêu liền nhận ra đây không phải là một bộ phim bản địa, tên nhà sản xuất là văn tự cậu đọc không hiểu, bộ dáng diễn viên có điểm giống người Lang Túc tinh kế bên, màu da thiên về đen, lỗ tai hơi nhọn, lúc câu thoại đầu tiên phát ra Lăng Tiêu liền ngây ngẩn cả người.

“Không có phiên dịch cũng không có phụ đề, này làm sao mà hiểu?”

Bạn học ghét bỏ đẩy cậu một phen, “Lồng tiếng với phụ đề cái gì, coi tiếp đi!”

Lăng Tiêu đành phải nhẫn nại coi tiếp, người trên hình chiếu còn nói vài câu cậu nghe không hiểu, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Lăng Tiêu: = =

Giờ cậu rốt cục hiểu được vì cái gì không cần phiên dịch cũng không cần phụ đề, bởi vì nội dung trao đổi của diễn viên trong phim thật sự rất đơn giản dễ hiểu, nhưng phương thức trao đổi của họ đối với những thiếu niên hiểu biết bằng không này mà nói, là thâm ảo phức tạp bao nhiêu.

Nhóm thiếu niên cho tới bây giờ chưa từng kích động đến vậy, nín thở mắt không chớp dán chặt vào hình ảnh, ngay cả Lăng Tiêu lúc đầu không mấy hứng thú, cũng không tự chủ mê mẩn xem.

Hai diễn viên trên màn ảnh vong ngã *(quên mình)* triền miên, ngay lúc mọi người nghĩ đây là đoạn cao trào của phim, trong phòng lại thêm một người, lại trao đổi vài câu với nhau —— lần này Lăng Tiêu không oán giận nghe không hiểu nữa —— sau đó, người mới tới cũng rất nhanh nhập cuộc.

Những hài tử này lần đầu ăn vụng trái cấm liền gặp phải loại nóng bỏng thế này, làm sao còn cầm giữ được, một đám coi đến miệng đắng lưỡi khô, mặt đỏ tai hồng, đến đoạn cuối sáu người đại loạn đấu, thậm chí có Lang Túc nhân hóa thân thú thái, vài bạn nhỏ nhìn thấy mà mồ hôi đầm đìa.

"Thực đã ghiền," Phim chiếu hết, còn có người liếm khóe miệng ý do vị tẫn.

"Phim kình bạo đến vậy, cậu từ đâu có a?" Có người tò mò hỏi Đình Lôi.

"Cậu cũng đừng có nói ra ngoài, tớ mua trên mạng đấy, bay hết gần nửa tháng sinh hoạt phí," do điều kiện bẩm sinh giới hạn *(chế độ một – một trọn đời ở chỗ này ấy)*, Thiên Túc tinh hoàn toàn không có ngành công nghiệp tình dục, những phim người lớn loại này đều là từ ngoài thiên hà buôn lậu tới, giá thành đắt đỏ.

"Khu cho vị thành niên cũng có thể bán cái này?" Phải biết rằng khu cho người trưởng thành trên mạng bọn họ vào không được.

"Trên đường thương mại có một cửa tiệm tên là 'Cái gì cũng bán', tư tàng không ít hàng tốt, người làm công trong tiệm đó nghe nói là học sinh của Bích Không học viện chúng ta, giảm giá cho tớ mười phần trăm."

Lăng Tiêu:… Mình biết ngay mà!

Như thế xem ra Chẩm Hạc quả thật là một kỳ danh ai ai đều nghe thấy ở Bích Không, lại ít ai biết người thật, hơn nữa tuyệt đại đa số người nhìn thấy hắn, đều chỉ sẽ cho rằng hắn là thiếu niên làm công trong tiệm, đâu ai nghĩ đến hắn là ông chủ nơi đó.

Thảo luận xong nguồn gốc cuộn phim, mọi người lại bắt đầu hưng trí bừng bừng thảo luận tới nội dung phim.

“Ai, trong phim cái dạng đó, mấy cậu có bị chưa?”

“Dạng nào cơ?”

“Chính là,” bạn nhỏ ngượng ngùng nói, khoa tay múa chân mô tả, những người khác thế mà lại hiểu.

“Không có,” vài người đều lắc lắc đầu, “Cho tới bây giờ đều chưa từng có.”

“Tớ cũng thế, bữa nay coi cái này, mới biết thì ra nơi đó cũng có thể cứng lên.”

“Phải a, chúng ta sau này cũng sẽ biến thành như vậy sao?”

“Chắc vậy quá, giờ không có phản ứng, đại khái là bởi vì chúng ta còn chưa có thức tỉnh đi.”

“Thật sự muốn thức tỉnh nhanh một chút a…”

“Lăng Tiêu, cậu thì sao?” Đình Lôi đập cho Lăng Tiêu đang thất thần một cái.

“Úi da! Cái gì?”

“Cậu có… từng như vậy chưa? Giống trong phim á.”

Lăng Tiêu sửng sốt, “Không có a, tớ và mấy cậu giống nhau, đều chưa có thức tỉnh, làm sao có phản ứng thân thể được.”

“Ai, ” mọi người cảm thấy có chút mất hứng.

Có người ý do vị tẫn muốn coi lại, có người lại tính đến tiệm của Chẩm Hạc tìm mua phim mới, Lăng Tiêu cũng không muốn tiếp tục cùng đi, tùy tiện viện cái lý do, rồi rời đi. Những người khác ngay từ đầu mang cờ hiệu khuyên giải Lăng Tiêu để tụ lại trộm xem phim, lúc này cũng không còn tâm tư quản cậu, tùy ý cậu đi.

Lăng Tiêu một mình về tới phòng ngủ, không biết có phải do buổi tối xem một phim như vậy, cậu cảm giác độ ấm trong phòng cao hơn bình thường, thân thể cứ luôn xuất mồ hôi.

Một lần nữa giảm thấp hệ thống điều hòa, Lăng Tiêu cởi quần áo ra, đứng dưới vòi sen, dòng nước nhiệt độ thấp hơn da rơi xuống người, mát mẻ không nói nên lời.

Khô nóng trên thân thể giảm đi từng chút, xáo động trên tâm lý lại không giảm chút nào, Lăng Tiêu càng tắm càng cảm thấy có gì không thích hợp, cúi đầu vừa nhìn, nơi nào đó ngủ say tròn mười năm, lại tinh thần phấn chấn ngẩng đầu, hệt như trong bộ phim lúc tối.

Lăng Tiêu giật mình sững sờ nhìn chằm chằm biến hóa trên thân thể mình, hậu tri hậu giác ý thức được, mình… Sẽ không phải là thức tỉnh rồi đi?

***

"Các hạng chỉ tiêu thân thể đều thực bình thường, chúc mừng em chính thức tiến vào Kỳ thức tỉnh, xác định không cần sử dụng thuốc ức chế sao?"

"Không cần, cám ơn bác sĩ Dao."

Dao Đài gật gật đầu, mở cửa tiễn vị bạn học vừa mới tiến vào Kỳ thức tỉnh rời đi, "Chỉ cần nhớ kỹ chú ý một vài điểm trong Kỳ thức tỉnh tôi nói thì sẽ không có vấn đề, còn nữa, ngày mốt không thể tham gia đợt thực tập dã ngoại trường học tổ chức."

"Em biết rồi ạ."

Vị bạn học này đi rồi, Dao Đài mới chú ý ngoài cửa còn đứng một người.

"Lăng Tiêu? Em tới có chuyện gì sao?"

Lực chú ý của Lăng Tiêu đều bị nửa câu sau Dao Đài nói vừa rồi hấp dẫn, cậu đối với tồn tại của thuốc ức chế hoàn toàn không biết gì cả, chỉ nghe được tiến vào Kỳ thức tỉnh lại không thể tham gia thực tập dã ngoại, phải biết rằng thực tập dã ngoại theo lệ hàng năm là dịp cậu vô cùng trông mong, sao có thể chỉ vì loại chuyện này mà buông tha.

Thời gian thực tập chỉ có ba ngày, dời lại một tuần rồi hãy báo… Hẳn là không thành vấn đề đi.

Nghĩ đến đây, cậu nhanh chóng lắc lắc đầu, "Không ạ, em không có việc gì."

Dao Đài nhìn bóng lưng cậu vội vàng rời đi có chút hồ nghi, người chuyện gì cũng không có, sẽ đặc biệt chạy tới phòng y tế sao?

22. Quyển 1 - Chương 22: Điểm Thương

Lăng Tiêu lòng đầy tâm tư chạy về phòng học, giáo viên phụ trách hướng dẫn thực tập dã ngoại đang giảng giải những hạng mục cần chú ý, nhìn thấy Lăng Tiêu xuất hiện ở cửa, cho là cậu ngủ dậy muộn.

"Sao giờ mới đến? Quay về chỗ ngồi đi."

Lăng Tiêu lập tức lẻn đến chỗ ngồi của mình, vừa lúc nghe được giáo viên hướng dẫn đang tiến hành chia tổ.

"Để rèn luyện năng lực sinh tồn của mọi người tại dã ngoại, lần thực tập này chúng ta sẽ đóng quân dã ngoại ở bên ngoài ba ngày hai đêm, lều trại nhân viên nhà trường chuẩn bị là cho hai người, cho nên các em sẽ chia làm hai người một tổ, tám tổ thành một đội, cuối cùng dựa theo biểu hiện của toàn đội đánh giá thành tích, đây cũng là mục đích thứ hai của kỳ thực tập lần này —— bồi dưỡng năng lực hợp tác làm việc đoàn thể cho học sinh."

Giáo viên hướng dẫn lấy ra một tờ danh sách, "Để cho công bằng, chúng ta sẽ dựa theo tổng thành tích ngày thường mà chia tổ, người đứng đầu và người đứng cuối cùng sẽ thành một tổ, cứ theo quy tắc như thế, sau đây là danh sách: Tổ một: Doanh Phong, Trục Nguyệt; Tổ hai: Lăng Tiêu…"

Trục Nguyệt nắm tay lại dưới bàn, cùng một tổ nghĩa là ba ngày tiếp theo đều sẽ chặt chẽ cùng Doanh Phong hành động, ban đêm lại càng là cùng chung một lều. Gần đây không biết xuất phát từ loại nguyên nhân nào, Doanh Phong đối với mình vô cùng xa lánh, cùng Lăng Tiêu lại rất thân thiết, điều này làm cậu nhớ tới lời Chẩm Hạc từng nói.

Trục Nguyệt không tin người từng kết huyết khế kiếp trước đời này cũng sẽ hấp dẫn nhau, bất quá sau khi thấy biểu hiện khác thường của Doanh Phong ngày đó, cậu cũng không thể xem thường, nhất định phải nhân khi hai người còn chưa biết chân tướng, hoàn toàn đoạn tuyệt mọi khả năng có thể xảy ra.

Lần thực tập này cùng tổ với Doanh Phong, quả thực chính là cơ hội trời cho mình, nghĩ đến đây, Trục Nguyệt đã thầm có chủ ý.

Tan học trở lại ký túc xá, Trục Nguyệt khẩn cấp vào mạng Thiên Nguyên, trong khoảng thời gian này cậu ăn mặc tiết kiệm, toàn bộ tiền để dành, chính là để một ngày kia có thể phát huy công dụng.

Biển hiệu 'Cái gì cũng bán' vẫn nằm đó, chưa có ai hủy nó đi, đại khái Chẩm Hạc thật sự có thủ đoạn buôn bán mấy thứ cổ quái hiếm lạ, lúc này đây, cũng chỉ có hắn có khả năng giúp đỡ cậu.

"Hoan nghênh quang lâm," Chẩm Hạc thấy là Trục Nguyệt, hô lên, "Thì ra là khách quen, lần trước tin tức cho cậu có hài lòng không?"

Trục Nguyệt không nhiều lời cùng hắn, lập tức đem thẻ đập lên quầy, "Tôi muốn mua đồ."

“Ai tới chỗ tôi cũng muốn mua đồ,” Chẩm Hạc đối khách quen thường có vẻ thực cà lơ phất phơ, “Lẽ nào đến tìm tôi thân thiết sao?”

“Thứ đó anh nhất định phải có, nếu như không có, tôi sẽ thực sự hủy đi biển hiệu của anh.”

“Sợ quá,” Chẩm Hạc khoa trương phất tay, “Nói thử xem.”

“Anh có biết, thiếu niên sắp thức tỉnh nếu muốn tham gia thực tập dã ngoại, nhất định phải tiêm một loại thuốc ức chế.”

Chẩm Hạc vui vẻ, “Tôi đã thức tỉnh mười ba năm, cậu nói xem tôi có biết không?”

“Vậy tốt, tôi cần thuốc khiến cho loại thuốc ức chế này mất hiệu lực, không, tốt nhất là thuốc có thể khiến kích thích tố sinh dục* tiết ra nhiều hơn.”

**Từ quen thuộc hơn là hormone testosterone*

“Cái cậu nói thuộc loại một nguyên lý, bởi vì lượng kích thích tố sinh dục tiết ra gia tăng, nên mới làm cho thuốc ức chế mất hiệu lực, chẳng qua nếu cậu muốn là loại thuốc đủ để khiến kích thích tố tiết ra mất khống chế về lượng… Tôi có phải có thể hiểu thành, thứ cậu cần thật ra là xuân dược?”

“Đó là cái gì?” Trục Nguyệt cho tới bây giờ chưa từng nghe qua từ này.

“Đây là một từ ngoại lai, nó chính là dùng để hình dung cái loại đó của cậu, bất quá Thiên Túc không có thứ xuân dược này, xuân dược của người hành tinh khác đối người Thiên Túc cũng không có tác dụng.”

Trục Nguyệt cho là hắn nói như vậy ý là không có, sắc mặt nhất thời tối sầm xuống.

“Bất quá,” Chẩm Hạc lại chuyển lời, “Thật ra có một loại tinh chất có tác dụng thúc giục tương tự.”

“Tinh chất?”

“Từng có một vị nghiên cứu viên thiên tài phát minh ra một loại thuốc có thể kích phát tiềm năng chiến đấu của con người, tên là ‘đốt tẫn’, loại tinh chất này chính là sản phẩm phụ của ‘đốt tẫn’.”

“Đốt tẫn?” Trục Nguyệt lần này có biết, “Tôi từng nghe nói qua.”

“Lúc vừa được phát minh ‘đốt tẫn’ có tác dụng phụ rất nghiêm trọng, sau khi tiêm vào kích thích tố sinh dục sẽ vượt mức cho phép. Nghiên cứu sau đó mới phát hiện, trong ‘đốt tẫn’ có chứa một loại chất hóa học

thúc đẩy quá trình sinh ra của kích thích tố sinh dục trong khoảng thời gian ngắn, vì thế nhân viên nghiên cứu đem chất hóa học có tính thúc giục này tách ra, lúc này mới có 'đốt tẫn' hoàn thiện."

"Thế thứ được chiết xuất ra đó đâu?" Trục Nguyệt khẩn trương hỏi.

"Thứ này đối với người Thiên Túc mà nói không có giá trị gì, thường đều bị cho là chất thải hóa học mà xử lý, sẽ không ai sử dụng, huống hồ sử dụng cũng không có ý nghĩa. Cho dù là người trưởng thành, cũng không cần phương pháp kích dục thấp kém như vậy, thiếu niên thì lại càng không cần dùng."

Trục Nguyệt đem thẻ từ đẩy về phía trước, "Tiền trong thẻ anh có thể lấy hết, tôi muốn thứ đó, trước ngày kia nhất định phải có."

Chẩm Hạc sảng khoái nhận lấy thẻ, "Một ngày, giờ này ngày mai, tới tìm tôi lấy hàng."

"Anh không hỏi tôi cần làm gì?" Trục Nguyệt rất cảnh giác.

"Tôi kinh doanh, luôn chỉ lấy tiền, không hỏi nguyên do, chỉ cần cậu giao đủ tiền, tôi sẽ bán cho cậu. Còn cậu lấy nó đi làm cái gì, cho dù là chuyện phi pháp, đều không liên quan gì tới tôi, càng sẽ không tiết lộ ra ngoài. Đương nhiên, điều kiện trao đổi của tôi chính là, cậu không thể hỏi tôi có được bằng cách nào, càng không thể nói với bất luận kẻ nào là lấy được từ chỗ tôi, hiệp nghị trao đổi này, cậu có nguyện ý tuân thủ?"

"Thành giao!"

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu đang thật cẩn thận nhìn một cái bình thủy tinh nhỏ trong tay, bên trong bình chứa một lượng thuốc nước màu cam, đây là cậu tìm được lúc sửa sang lại hành lý.

Chỉ là để đề phòng vạn nhất… Lăng Tiêu nghĩ vậy, từ trong ngăn kéo lấy ra một ống tiêm tinh xảo loại tiện lợi *(dễ mang theo)*.

***

Thực tập dã ngoại mỗi năm một lần rốt cục cũng đến, bốn lớp khối mười chia thành hai đường, hai lớp tiến về vùng duyên hải, lớp Lăng Tiêu thì rút thăm trúng đất liền.

Mỗi thiếu niên đều hưng phấn muốn chết, ngồi trên xe bay suốt dọc đường quang quác nói không ngừng, đến vùng đất chỉ định cũng chưa lắng xuống, giáo viên hướng dẫn bất đắc dĩ phải tiêu phí lượng lớn tinh lực để duy trì trật tự.

"Im lặng! Im lặng! Chúng ta là đang thực tập quân sự hóa, không phải đi dạo chơi dã ngoại, ồn ồn ào ào còn ra thể thống gì nữa!"

Thầy liên tiếp lập lại mấy lần, đội ngũ mới dần dần an tĩnh lại.

"Bây giờ bắt đầu điểm danh, học sinh đội A… "

Bốn đội rốt cục điểm danh xong, Doanh Phong và Lăng Tiêu phân biệt bị phân vào đội A và đội B, thành viên đội A tuy rằng vì có Doanh Phong chiến lực mạnh mẽ mà cảm thấy phấn chấn, nhưng đồng thời với tồn tại của Trục Nguyệt cũng tỏ vẻ bất mãn.

"Tuy người đứng nhì từ dưới đếm lên bên kia lực chiến đấu không mạnh, nhưng ít ra cũng vẫn là con số dương, không giống như người nào đó, căn bản chính là cái giá trị âm, hi vọng đừng có kéo chân sau của toàn đội," một bạn học đội A nói mà không chỉ đích danh, những người khác nghe xong đều lòng dạ biết rõ.

"Nếu tự mình hiểu lấy thì đừng có tham gia, chờ ở một bên là tốt rồi, bằng không còn phải cần Doanh Phong phân tinh lực tới chiếu cố, căn bản chính là liên luỵ người ta nha," người thứ hai nói càng trắng ra.

Trục Nguyệt nghe vào trong tai, yên lặng nhẫn nhịn, giờ không phải lúc so đo cùng bất luận kẻ nào, cậu bất chấp nguy hiểm không tiêm thuốc ức chế tới tham gia thực tập, mục đích cũng không phải là để ầm ĩ với mấy người khác trong này.

Tay cậu lặng lẽ vói vào trong túi quần, hung hăng nắm chặt cái chai trong túi, chờ tôi đạt được mục đích rồi, cũng không cần phải quan tâm mấy người nói gì.

Giáo viên hướng dẫn mọi người tới nơi chỉ định đóng quân dã ngoại, các học sinh đều tự chọn chỗ, từng cặp hai người bắt đầu dựng lều trại.

Lều trại tổ Doanh Phong cơ bản là một mình cậu dựng lên, vì không để chính mình không có vẻ vô dụng quá, Trục Nguyệt xung phong nhận việc bố trí bên trong.

Hành lý Doanh Phong để một bên, miệng túi mở rộng, Trục Nguyệt tùy tiện liếc mắt nhìn, ngoài ý muốn phát hiện một thứ nhìn rất quen mắt bên trong.

Cậu thấy Doanh Phong đi vắng, trộm lấy chai thuốc xịt kia ra cẩn thận tỉ mẩn xem xét, lại so sánh với cái trong túi mình, xác định văn tự bên trên giống nhau như đúc.

Bất quá cậu rất nhanh lại nghĩ, lúc Chẩm Hạc đưa thuốc cho mình đã đặc biệt ngụy trang, vậy sẽ không dễ dàng bị phát hiện. Như vậy xem ra của Doanh Phong mới là thật, mà của mình bất quá là dùng cái chai giống vậy lại đựng thứ không giống mà thôi.

"Cậu đang ở đó làm gì?"

Thanh âm Doanh Phong từ phía sau truyền đến, Trục Nguyệt sợ tới mức tay run lên, hai cái chai đều rớt

xuống, cậu hốt ha hốt hoảng nhặt lên một cái ném vào túi của Doanh Phong, cái kia thì giấu phía sau, khẩn trương xoay qua chỗ khác, "Không, không có gì…"

Doanh Phong cảm thấy bộ dáng cậu ta có chút khả nghi, "Sao lại đụng vào đồ của tôi?"

"Tôi…" Trục Nguyệt cực nhanh tìm cái cớ, "Tôi chỉ là vô tình thấy trong túi của anh có một thứ rất giống của tôi, cho nên hiếu kỳ… Tôi không phải cố ý nhìn lén," cậu ta nhanh chóng bổ sung một câu.

Ngờ vực của Doanh Phong được giải trừ, cúi người từ trong túi của mình lấy ra bình xịt thuốc ức chế khẩn cấp, "Cậu là nói cái này?"

Trục Nguyệt kỳ thật cũng không biết trong chai thật chứa cái gì, đành phải bất chấp tất cả ừ một tiếng.

Doanh Phong ngẫm nghĩ, lại phối hợp biểu hiện chột dạ của Trục Nguyệt, nhất thời minh bạch bảy tám phần.

"Cậu đã sắp chính thức tiến vào Kỳ thức tỉnh, phải không?"

"A? Ừm…" Trục Nguyệt biết không thể nói dối, chỉ đành thành thực báo.

"Cậu không tiêm thuốc ức chế, mà dám đến tham gia thực tập?" Doanh Phong nhất châm kiến huyết vạch trần, "Loại thuốc xịt này có thể dùng ứng phó trong trường hợp khẩn cấp, nên cậu mang theo để phòng ngừa vạn nhất?"

"Tôi có tiêm!" Trục Nguyệt theo bản năng nói dối.

Doanh Phong không muốn tiếp tục dây dưa với cậu ta, "Mặc kệ cậu có tiêm hay không, hi vọng cậu giữ khoảng cách với tôi, tôi không muốn vì cậu, mất đi cơ hội thực tập lần này. Nếu cậu làm không được, ngay bây giờ tôi sẽ xin y sĩ theo đoàn tiến hành kiểm tra sức khoẻ cho cậu, đến lúc đó họ sẽ biết cậu là nói thật hay nói dối."

Trục Nguyệt rụt rụt rè rè lui về phía sau một bước, đầu không dám ngẩng, ánh mắt lóe sáng, xem như ngầm thừa nhận suy đoán của Doanh Phong.

Doanh Phong đem bình thuốc xịt nhét vào túi quần, lập tức đi ra ngoài.

Từ lều Lăng Tiêu vừa lúc có thể chứng kiến nhất cử nhất động của lều Doanh Phong bên kia, vì thế cậu tận mắt thấy Trục Nguyệt đi vào, chẳng bao lâu Doanh Phong cũng đi vào, hai người ở bên trong không biết làm những gì, hoàn hảo Doanh Phong lại đi ra…

Khi cậu ý thức được hành động của mình giống một tên biến thái cuồng nhìn lén, Doanh Phong đã phát hiện ra cậu, Lăng Tiêu đành phải lập tức giả vờ đang ngắm phong cảnh hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Nhìn cái gì đấy, " một cái tay đập lên bả vai Lăng Tiêu, dọa cậu giật bắn mình.

Lăng Tiêu quay đầu nhìn, người đập cậu là Đình Lôi, "Cậu làm tớ sợ muốn chết."

"Giáo viên hướng dẫn kêu tập họp, cậu còn phát ngốc cái gì?"

Lăng Tiêu đang thất thần, không có nghe thấy tiếng còi, lúc này theo Đình Lôi một đường tới điểm tập họp, người của bốn đội đã đến đông đủ, giáo viên bắt đầu giới thiệu nội dung huấn luyện ngày đầu tiên.

"Hôm nay là ngày thực tập đầu tiên, lấy việc huấn luyện làm nóng thân thể và thích ứng địa hình dã ngoại là chính, địa giới nơi này của chúng ta đã được đánh dấu, trong phạm vi dấu hiệu, mọi người có thể tự do hành động."

Giáo viên ở trước mặt học trò vừa đi vừa nói, "Mọi người đều biết, mỗi một loài sinh vật đều có nhược điểm, sinh vật khác nhau có nhược điểm bất đồng, nhưng có một yếu điểm chung, chính là bộ vị trái tim."

"Người Thiên Túc so với chủng tộc khác mà nói, năng lực khôi phục nhanh hơn, lúc cần thiết, thậm chí có thể bỏ qua một vài bộ vị thân thể để bảo vệ mình, cứ cho là chặt đứt một cánh tay, trang thiết bị chữa trị tiên tiến cũng có thể giúp chúng ta mọc lại. Nhưng trái tim thì không giống, trái tim của chúng ta cùng chủng tộc khác yếu ớt giống nhau, một khi đã bị công kích, nhẹ thì có thể tạm thời đánh mất sức chiến đấu, nặng có thể trí mạng."

"Bởi vậy, trái tim là bộ vị mỗi người cần chú trọng bảo hộ nhất, đồng thời cũng là bộ vị địch nhân chú trọng công kích. Để học được cách bảo vệ mình, đồng thời tiêu phí khí lực ít nhất, bằng tốc độ nhanh nhất miễu sát địch nhân, đây chính là nội dung huấn luyện của chúng ta hôm nay."

Giáo viên chỉ chỉ một đống trang bị nằm trên đất ở một bên, "Đây là thiết bị tính điểm, mỗi người trang bị một cái ở ngực, cái nút màu đỏ bên trên, chính là nút dừng của thiết bị."

"Điểm ban đầu của mỗi người là 1, sau khi nhấn xuống nút dừng trước ngực những người khác, sẽ có được toàn bộ điểm số của đối phương, mà người bị nhấn nút dừng này, chỉ có thể bị loại. Người vượt ra khỏi phạm vi quy định cũng sẽ bị loại, điểm của người đó sẽ được chia đều cho ba đội còn lại."

"Chúng ta có sáu mươi bốn cá thể, thời gian chiến đấu là ba giờ, hoặc khi chỉ còn lại duy nhất một người. Chỉ cần em có thực lực, thì có thể đánh bại tất cả mọi người trên trận, đạt được toàn bộ số điểm, hoặc cũng có thể lựa chọn ẩn nấp, bảo vệ bản thân để vì đội mình trở thành người cuối cùng trên sân, muốn làm thế nào, là tùy các em."

"Có câu hỏi nào không?"

“Không có!” Mọi người trăm miệng một lời.

“Bây giờ mỗi đội chiếm lĩnh một phương hướng, chờ đèn thiết bị tính điểm sáng lên, là có thể bắt đầu tác chiến, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng!”

Sau một tiếng hiệu lệnh, thành viên bốn đội lập tức hướng về bốn hướng khác nhau thẳng tiến, dẫn đầu đội A chính là Doanh Phong, cho đến khi cậu lựa chọn được một khu vực tương đối an toàn mới dừng lại, các đội hữu cũng lục tục đến.

“Chúng ta có chiến thuật gì không?” Bạn học theo bản năng sẽ xem Doanh Phong là người đứng đầu đoàn thể.

Mà thân là một độc hành hiệp, cái gọi là chiến thuật của bạn nhỏ Doanh Phong vĩnh viễn chỉ có một.

“Bảo vệ mình, tiêu diệt địch nhân.”

Đèn trước ngực mỗi người đều phát sáng, con số trên màn hình tinh thể lỏng từ 0 nhảy sang 1.

“Xuất phát, ” Doanh Phong bước ra một bước, Trục Nguyệt mới vội vàng đuổi tới.

Đối với loại tốc độ này của cậu ta, Doanh Phong căn bản không muốn đánh giá, điểm của Trục Nguyệt, từ đầu cậu đã không ôm hi vọng có thể giữ, chỉ là không biết sẽ bị đội nào đắc thủ trước mà thôi.

Cậu vừa định vòng qua cậu ta rời khỏi, chợt nghe Trục Nguyệt mở miệng.

“Tôi, tôi sẽ tận lực bảo vệ tốt chính mình, sẽ không gây trở ngại cho anh.”

Doanh Phong vốn đã đi mấy bước, nghe được câu này, lại vòng trở về.

“Cậu thật sự không muốn cản trở?”

Trục Nguyệt cho là mình được xem trọng, lấy hết dũng khí ưỡn ngực.

“Đúng vậy!”

“Muốn vì đội mình góp một phần lực?”

“Ưm!”

Doanh Phong gọn gàng dứt khoát giơ tay lên, nhấn xuống nút dừng trước ngực cậu, số điểm của Trục Nguyệt trên màn hình lập tức về 0, mà Doanh Phong bên này thì nhảy sang 2."

"OUT."

23. Quyển 1 - Chương 23: Cự Môn*

**Cự môn: Tên của tinh quân trông coi sao Thiên Tuyền – ngôi sao thứ 2 trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2.*

Một bạn nhỏ đội C đi một mình đang thật cẩn thận hành tẩu trong rừng cây, hai bàn tay thủy chung chắn trước ngực bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, đồng thời cũng là để bảo vệ tổng số điểm của đội mình.

Không trung truyền đến tiếng chim hót quái dị, cậu ngẩng đầu nhìn, nháy mắt từ chỗ bị bụi cây phía trước che giấu xông tới một người, tay nhắm thẳng trước ngực cậu, bạn nhỏ này tốc độ phản ứng coi như linh mẫn, nhanh chóng nhảy lùi lại phòng thủ. Ngay khi cậu đem lực chú ý đều tập trung lên địch nhân phía trước thì thình lình từ phía sau nhảy ra thêm một người, trước sau giáp kích tấn công cậu trở tay không kịp, nút dừng cũng bị một người trong đó đè xuống không thương tiếc.

"Đắc thủ!" Hai đồng học đội D đánh lén thành công đập tay nhau một cái.

Bạn nhỏ đội C bị vây công căm giận bất bình, "Lấy nhiều đánh ít, khinh người quá đáng!"

Tên kia hắc hắc vui vẻ, "Binh bất yếm trá!*"

** Binh bất yếm trá: Chiến tranh không ngại dối lừa, việc quân cơ không ngại dối trá*

Từ 'trá' còn chưa nói xong, từ trên cây đột nhiên ào một tiếng rớt xuống một cái bóng đen, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đồng thời đè xuống nút dừng trước ngực hai người đội D, hai tên đó đang đắm chìm trong nỗi vui mừng được điểm, không chút nào phòng bị, sửng sốt nửa ngày mới ý thức được mình đã bị đá khỏi cuộc chiến.

"Ha ha, rất vui lòng thu nhận *(điểm)*." Lăng Tiêu một kích đắc thủ, lại còn là song phi, nháy mắt ghi ba điểm.

Hai bạn nhỏ không cam lòng song song xắn tay áo tỏ vẻ muốn đánh người, "Lăng Tiêu, ngươi tên khốn này!"

Lăng Tiêu sớm vọt xa đến mấy thước có hơn, thanh âm từ xa xa truyền lại, "Binh bất yếm trá!"

Doanh Phong đang mặc sức thu hoạch, trong nửa giờ ngắn ngủi cậu đã ghi bốn điểm, trong đó cũng bao gồm một điểm của Trục Nguyệt. So với để đội khác lấy đi, chi bằng chính mình thu vào túi, ít nhất một điểm này để cậu bảo quản, so với Trục Nguyệt đáng tin hơn.

Cậu đang chạy như bay trong rừng, đột nhiên giác quan thứ sáu nói cho cậu biết phụ cận có địch nhân, lập tức quay ngược về đá một cú, đem một đối thủ đánh lén mình đá bay ra ngoài.

Người đánh lén cậu vốn nghĩ một kích này nhất định có thể đắc thủ, ai ngờ tốc độ phản ứng của Doanh Phong vượt quá tưởng tượng của cậu ta, thấy đối phương phản đánh lén thành công, lại có xu thế phản công, cậu ta lập tức một chiêu 'đả đỉnh'* nhảy lên, đưa tay tới bên môi huýt một tiếng.

**Đả đỉnh: Ý chỉ chiêu 'Lý ngư đả đỉnh', đang nằm đạp thẳng lên trên không, lấy đà bật người dậy.*

Thành viên đội D có lẽ là phe có lực hợp tác đoàn thể tốt nhất, cứ bốn người duy trì khoảng cách nhất định với nhau, có thể đồng thời điều tra bốn phương hướng bất đồng, lại có thể khi bất cứ hướng nào xuất hiện địch nhân, ba hướng còn lại đều có thể nhanh chóng chi viện.

Nghe tiếng huýt báo động của đồng đội, ba thành viên đội D phụ cận lập tức đi bọc lại, nhìn thấy Doanh Phong, lập tức có người oa a một tiếng.

"Cậu đụng phải thứ dữ rồi."

Người trước đó quả thực phát điên, mình đang bị Doanh Phong đánh cho lui liên tục, mắt thấy máy tính điểm khó mà giữ được, ba người này còn ở đó xem náo nhiệt, "Đến giúp đỡ tui a! Người này có 5 điểm!"

Đội D và đội A không cùng lớp, bất quá mọi người từ sau khi tỉnh dậy thì đều sinh hoạt trong cùng một khuôn viên trường, đều rất quen thuộc lẫn nhau, biết Doanh Phong thực lực bất phàm, bởi vậy dù là bốn đánh một, cũng không ai dám xem thường, mỗi người đều toàn lực tập trung chiến đấu.

Chiến lực bình quân của người Thiên Túc rất cao, cho dù là đặc biệt nổi trội trong đám thiếu niên Doanh Phong, cũng không có biện pháp cùng một lúc ứng đối bốn địch nhân. Cậu chỉ có thể mượn địa hình vừa đánh vừa lui, gom mọi công kích dồn lên một người, cố gắng thủ tiêu một người trước để tìm kiếm cửa đột phá.

Nhưng đoàn thể bốn người này phối hợp phi thường ăn ý, một khi có kẻ lâm vào nguy hiểm, ba người còn lại tất sẽ ra tay giải vây, không cho Doanh Phong thừa cơ hội, năm người triền đấu, tình thế đối với Doanh Phong tương đối bất lợi.

Vừa lúc đó, người thứ sáu tùy tiện xâm nhập, Lăng Tiêu chính là đang ở đằng xa nghe bên này có tiếng đánh nhau mới muốn chen một chân vào, ai ngờ nhìn thấy lại là bốn người đội D vây công một mình Doanh Phong, mắt thấy một người trong đó sắp đắc thủ, Lăng Tiêu nhanh chóng phi qua chặn lại.

Có thêm người mới gia nhập chiến cuộc, những người khác đều sửng sốt, ban đầu họ còn tưởng là chi viện của đội A, tập trung nhìn lại, người đến gây rối cư nhiên là Lăng Tiêu đội B, nhất thời không còn gì để nói.

"Lăng Tiêu, cậu đây là chiến thuật gì?" Mọi người tạm gác khí giới, châm ngòi võ mồm.

Lăng Tiêu kỳ thật cũng không biết mình có chiến thuật gì, chỉ là không muốn thấy Doanh Phong thua trong tay mấy người này, theo phản xạ liền lên, căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

"Cậu cũng chả phải đội A, Doanh Phong đối với cậu là địch nhân khó giải quyết nhất đi, cậu giúp tụi này loại bỏ cậu ta, 5 điểm của cậu ta sẽ là của cậu." Thủ lĩnh phân đội nhỏ bốn người này quả thực là một chuyên gia đàm phán.

"Cậu lấy của tôi 5 điểm, bốn người này liền chuyển hướng công kích cậu, cùng tôi đơn đả độc đấu cậu còn có cơ hội thắng, một đánh bốn căn bản không phải kế hay," Doanh Phong cũng mở miệng, "Điểm bốn người này cũng không chỉ có 5, cậu cần phải suy nghĩ kỹ càng."

Mọi người sợ ngây người, khó được Doanh Phong luôn độc lai độc vãng cũng sẽ lôi kéo đồng đội, xem ra để thắng trong trận chiến đấu này ai nấy đều liều mạng.

Lăng Tiêu ngẫm nghĩ, vẫn là Doanh Phong nói có đạo lý, chuẩn bị tư thế tiến lên, "Tôi tạm thời liên thủ với cậu, bất quá lát nữa cậu đừng mong chạy."

Doanh Phong nhắm một người trong đó xuất kích, "Đó cũng là lời tôi muốn nói."

Lăng Tiêu gia nhập hoàn toàn xoay chuyển chiến cuộc, một đánh bốn rất gian nan, một đối hai chỉ như chặt dưa thái rau, huống chi trải qua một tuần luyện tập đột kích, giữa hai người cũng sinh ra một loại ăn ý, chỉ cần một động tác, một ánh mắt của nhau, liền biết đối phương muốn đánh vào đâu.

Nhóm hai người chặt chẽ phối hợp, rất nhanh bốn người lần lượt bị loại, điểm những người bị họ hạ thủ trước đó cũng được chia đều vào tay Lăng Tiêu cùng Doanh Phong, một phân đội nhỏ bốn người vốn rất có thực lực, cứ như vậy chết yểu dưới tay hai người cực mạnh trong cùng khối liên thủ, thật là có oan cũng không có chỗ kể.

Bốn người này tuy rằng bị loại, nhưng cũng không rời đi, chờ ở một bên xem kịch vui.

"Mấy cậu còn nhìn cái gì?" Lăng Tiêu khó hiểu.

"Xem hai người rốt cuộc ai thắng," điểm tích lũy của hai người đều rất cao, Doanh Phong 8, Lăng Tiêu 7, nếu ai có thể lấy được điểm của đối phương, trên cơ bản thắng lợi cuối cùng chính là thuộc đội của kẻ đó đi, đây quả thực là một trận chiến liên quan đến thắng bại.

Chẳng ngờ Doanh Phong lại lên tiếng, "Hiện tại cách lúc kết thúc còn hai tiếng mấy, nếu chúng ta ở đây đánh nhau, chỉ sợ cũng không thể kết thúc trong một chốc, cứ coi như có một phía thắng lợi, cũng chỉ có thể được số điểm rất có hạn mà thôi. Không chỉ thế, chúng ta ở trong này đánh, nhất định có người nắm lấy thời cơ hành động, chờ chúng ta thể lực hao hết, họ lại nhảy ra ngư ông đắc lợi."

Một bạn nhỏ đội C rình coi trên cây ở không xa nghe xong những lời này nhất thời cảm thấy đầu gối thật là đau.

Lăng Tiêu lại cảm thấy lời Doanh Phong nói rất có đạo lý, "Vậy cậu nói làm sao bây giờ?"

"Tôi dành nửa giờ cuối cho cậu, đến lúc đó tôi có nhiều điểm hơn, tin tưởng đối với cậu mà nói cũng có lực hấp dẫn. Nửa giờ sau cùng, tôi ở xuất phát điểm chờ cậu, quyết đấu công bằng một chọi một với cậu, cũng hi vọng đến lúc đó điểm của cậu thoạt nhìn không đáng thương như vầy, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu phải kiên trì được đến lúc đó."

"Chuyện đó còn phải nói sao," Lăng Tiêu đối với chính mình rất có tự tin, "Lúc chạm mặt nếu tôi thua cậu một điểm, sẽ nhường cậu ba chiêu, thua hai điểm nhường sáu chiêu, tôi cam đoan điểm tôi thu hoạch sẽ không thua cậu."

"Nhất trí."

Hai người đạt thành hiệp nghị liền một đông một tây chạy mất dạng, còn lại bốn người tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ, mợ nó vậy mà cũng được? Trò chơi sinh tồn dã ngoại này còn có thể chơi sao?

Theo thời gian trôi, nhân số còn lại trên trận ngày càng ít, chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, số điểm đạt được mỗi lần thắng cũng càng nhiều.

Lăng Tiêu trong thời gian kế tiếp lại kích sát năm người, ghi thêm 9 điểm, thêm vào 7 điểm trước đó, tổng điểm là 16, đây đã là một số điểm tương đối cao, cậu tin chắc Doanh Phong sẽ không vượt qua cậu.

Doanh Phong quả nhiên không nuốt lời, đúng giờ xuất hiện tại địa điểm ước định, lúc trước khi tách ra cậu nhiều hơn Lăng Tiêu một điểm, khi gặp lại vẫn bảo trì số điểm dẫn trước. Tuy số người cậu kích sát không nhiều hơn Lăng Tiêu, nhưng hạ được một đối thủ mạnh đội C, lấy hết 5 điểm của đối phương vào túi.

"Theo như đã nói, nhường cậu ba chiêu." Lăng Tiêu thủ thế phòng ngự, "Ra chiêu đi, tôi không đánh trả."

"Không cần nhường," Doanh Phong cũng bày ra thức mở đầu, "Điểm nhiều hơn này là của Trục Nguyệt, chúng ta ngang nhau."

Lăng Tiêu nghĩ rồi lại nghĩ mới hiểu được cậu ta thủ tiêu đồng đội mình, quả thực vô tình, nhưng không biết vì sao cậu nghe trong lòng khoái khoái.

"Vậy thì đến đây đi," Lăng Tiêu không hề khách khí, dẫn đầu xông tới, Doanh Phong rất nhanh đánh trả, đây là lần thứ hai ở trước mặt mọi người hai người đánh nhau, thoát ly trói buộc của phòng huấn luyện, trận chiến hoàn toàn tự do này thoạt nhìn càng kịch liệt.

Gần điểm tập hợp chính là một mảnh rừng nguyên sinh, Lăng Tiêu mượn cây cối che chắn, phát huy đặc điểm linh hoạt của mình một cách tuyệt hảo. Cậu nhẹ nhàng nhảy giữa những ngọn cây, dùng dây leo thay đổi vị trí cực nhanh, quả thực giống như biến ra mấy phân thân, làm cho đối thủ không dự đoán được vị trí đích thực của cậu.

Doanh Phong ứng đối một hồi mới ý thức được mình quả thật không am hiểu cùng cậu ấy giao thủ trong này, phong cách của Lăng Tiêu rất thích hợp đánh loại tùng lâm chiến* này, đu lên nhảy xuống như một chú khỉ, trong hoàn cảnh địa lý đầy thụ mộc tốt tươi quả thực như cá gặp nước, đánh đến thoải mái khoái trá.

**Tùng lâm chiến: Loại chiến đấu lợi dụng cây cối để phát huy thế mạnh*

So ra thì Doanh Phong với phong cách chiến đấu trực tiếp không thích hợp những nơi chướng ngại vật quá nhiều, sau khi phân tích điểm mạnh và yếu của đôi bên, Doanh Phong hữu ý vô ý hướng Lăng Tiêu ra phần đất trống bên cạnh.

Vì thế hai người từ trong rừng rậm đánh ra đất trống, đám người vây xem —— nhất là mấy bạn nhỏ lớp bên, đều là lần đầu tiên quan sát cuộc so đấu phấn khích như thế, mỗi người đều nín thở, nhìn không chuyển mắt, sợ chớp mắt một cái liền bỏ qua một lần tiến công tuyệt hảo.

Chiến đấu tung khởi cát bụi, thân ảnh hai người ẩn trong cát bay đá chạy, khó mà nắm bắt. Luyện tập trước đó khiến họ quen thuộc từng chiêu từng thức của nhau, dù nhắm mắt lại cũng có thể biết trước hướng công kích của đối thủ, quyền cước của họ dừng ở mọi bộ vị trên người đối phương, nhưng không cách nào trúng mục tiêu mấu chốt nhất trước ngực.

Những bạn học còn lại trên trận đều tạm dừng chiến đấu tới quan sát, giáo viên ở một bên lại càng không ngừng gật đầu khen ngợi. Đây là hai bạn trẻ khối mười có tiềm lực nhất, tương lai nếu có hi vọng học lên thành sinh viên của trường quân đội Ngự Thiên, cái chỗ học viện quân sự trực thuộc quân bộ đó tuyển sinh khó đến biến thái, có thể nói là 'nhất bộ thanh vân'*.

**Nhất bộ thanh vân: Một bước lên mây, thanh vân nghĩa là mây xanh nhưng cũng ý chỉ địa vị cao, quý tộc, quý phái.*

Cũng chính vì vậy, dù thi vào trường này khó vô cùng, huấn luyện sau khi nhập học siêu cấp nghiêm khắc, nhưng vẫn có vô số thiếu niên hướng tới, nếu có thể được chọn, không nói bản nhân, ngay cả giáo viên hướng dẫn phụ trách chỉ đạo họ, cũng cảm thấy phá lệ vinh quang.

Từng phút từng giây trôi qua, hai người vẫn bất phân thắng bại, ba giờ kịch liệt chiến đấu tiêu hao lượng lớn thể lực của họ, Lăng Tiêu gần đây luôn lấy bánh mì làm thức ăn dần dần hiển lộ không đủ sức.

Doanh Phong phát hiện tốc độ Lăng Tiêu dần dần không bằng ban đầu, nhân cơ hội tăng cường thế công, thế là Lăng Tiêu liền có chút ăn không tiêu, chỉ đành tiếp tục phát huy ưu điểm của mình, chạy ngược chạy xuôi đánh du kích, nhân lúc Doanh Phong theo không kịp mình mà thở gấp một phen, cho đến khi thể lực dần dần có một chút khôi phục.

Thời gian trận đấu này kéo ngày càng dài, mắt thấy cách thời gian giới hạn ngày càng gần, hai người còn chưa phân cao thấp, giáo viên đem còi ngậm trong miệng, chuẩn bị vừa đến lúc liền thổi lên hồi còi báo kết thúc.

Chỉ còn lại ba phút cuối cùng, Lăng Tiêu không hề tránh né, gom hết khí lực còn lại cùng Doanh Phong triền đấu, mục tiêu duy nhất của cả hai bên, chính là nút dừng máy tính điểm của đối thủ.

Năm, bốn, ba, hai, một —— tiếng còi của giáo viên hướng dẫn cắt qua không trung, cơ hồ là cùng lúc, hai người luôn mãn tràng phiên phi* bỗng bất động tại chỗ, tay hai người vươn ra, ngón tay đồng thời đè xuống nút dừng của đối phương.

**Mãn tràng phiên phi: Bay qua lại khắp nơi*

Đám người lặng ngắt như tờ, đây là một khắc quyết định vận mệnh, người đè xuống nút dừng trước sẽ có được toàn bộ điểm của đối phương, cũng quyết định thắng bại của toàn đội mình —— thắng thì đứng đầu, thua thì lót sổ, người thắng chung cuộc rốt cục là ai?

Giáo viên hướng dẫn tra kết quả trận đấu từ cổng cá nhân của mình, "Hai người đồng thời đè xuống nút dừng, thời gian chính xác đến từng phần giây, thật đáng tiếc trận chiến này không ai giành thắng lợi."

"A?" Mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc, "Vậy kết quả cuối cùng tính bằng cách nào?"

"Họ kết thúc trận đấu sau thời gian quy định 0.3 giây, cho nên thành tích tính theo điểm trước đó."

Mọi người giờ mới hiểu được, vì cái gì hai người đồng thời đè xuống nút dừng, nhưng con số trên màn ảnh không có gì biến hóa, vẫn y hệt trước đó.

Kết quả thống kê sau cùng, thành viên khác của đội A và đội B có số điểm bằng nhau, vì thế một điểm gác của Doanh Phong liền thành điểm quyết định, mà điểm này căn bản đến từ chính đội ngũ của họ.

Thành viên đội A lấy được thắng lợi trong ngày thực tập đầu tiên tâm tình đều rất tốt, lần đầu tiên từ thuở khai thiên lập địa biểu dương Trục Nguyệt bị đào thải từ phút đầu tiên của trận đấu, "Không tồi, cậu quả nhiên ra một phần lực vì toàn đội."

Trục Nguyệt âm thầm nghẹn một hơi, cậu một mực tự nói với mình mục đích mình tới đây căn bản không nằm ở thực tập dã ngoại, mà kế hoạch của mình, lập tức có thể thực hiện rồi.

Bình tinh chất mà Chẩm Hạc cho có thể khiến thuốc ức chế trong cơ thể Doanh Phong mất hiệu lực, cũng khiến lượng kích thích tố sinh dục gia tăng, còn có khả năng rất lớn tự động kích khởi nghi thức trưởng thành.

Dù có tiền lệ Bình Tông và Lam Thịnh, nhưng Trục Nguyệt tin tưởng bằng thực lực của mình, sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp gì cho Doanh Phong, cũng sẽ không dẫn tới đau đớn phải hạ sát thủ, tuy vẫn có một chút phiêu lưu, nhưng Trục Nguyệt cho rằng mạo hiểm như thế rất đáng giá.

Một khi huyết khế ký kết thành công, kết quả chính là buộc định chung thân, không một ai có thể chia rẽ họ.

Trục Nguyệt đã lập kế hoạch chu đáo, gắt gao cầm bình thuốc đã chuẩn bị tốt, trong lòng vừa khẩn trương, vừa kích động.

Mà khi cậu quay lại lều, vừa khéo gặp Doanh Phong từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm theo hành lý của anh ấy.

Trục Nguyệt vừa nhìn thấy cảnh này liền ngây dại, "Anh, anh đi đâu vậy?"

"Tôi ngủ bên ngoài." Câu nói đầu tiên của Doanh Phong đập nát hết thảy kế hoạch của Trục Nguyệt.

"Vì sao?" Trục Nguyệt sốt ruột liều lĩnh túm tay áo Doanh Phong đang sắp sửa rời đi, lại bị đối phương ghét bỏ hất ra.

"Tôi đã nói, hãy giữ khoảng cách với tôi, tôi sẽ không cùng một người không tiêm thuốc ức chế ở cùng một chỗ, hoặc là cách tôi xa một chút, hoặc là cuốn gói đi về."

Lời cậu không chừa đường thỏa hiệp, Trục Nguyệt cũng chỉ đành trơ mắt nhìn cậu rời đi, đạo cụ tỉ mỉ chuẩn bị trong túi không còn đất dụng võ.

24. Quyển 1 - Chương 24: Vũ Khúc*

**Vũ khúc: Tên của tinh quân trông coi sao Khai Dương – ngôi sao thứ 6 trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2.*

Đêm đóng quân dã ngoại đầu tiên, Lăng Tiêu thủy chung tâm thần không yên, cậu đem chuyện này đổ tội cho nguyên nhân đói khát.

Thật sự là trằn trọc khó ngủ, Lăng Tiêu dứt khoát bò dậy, quyết định đi dạo chung quanh, cho dù chỉ tìm

được chút nấm (?) ở dã ngoại ăn đỡ đói cũng tốt.

Cậu theo bản năng liền hướng về lều của Doanh Phong đi đến, đêm đã khuya, các bạn học đều đang ngủ, lều của Doanh Phong với lều xung quanh giống nhau, bên trong không chút ánh sáng lẫn âm thanh.

Lăng Tiêu làm bộ như đi ngang vòng vo mấy vòng gần đó, cho đến khi một hòn đá nhỏ lạch cạch một tiếng bay lại, vừa lúc chọi trúng ngực cậu. Đối phương dùng khí lực không lớn, hiển nhiên chỉ có tác dụng chào hỏi.

Lăng Tiêu theo hướng tới của hòn đá nhìn lại, lại ngoài ý muốn phát hiện Doanh Phong ngồi dưới tàng cây, Doanh Phong từ lúc Lăng Tiêu vừa mới lộ diện đã phát hiện, ban đầu cho là cậu ta chỉ đi tiểu đêm, nhưng sau lại thấy cậu ta cứ quanh quẩn một chỗ không đi, không biết là có mục đích gì.

"Cậu lén lút ở đây làm cái gì?" Doanh Phong không quá thân thiện hỏi Lăng Tiêu bật nhảy ra trước mặt mình.

"Cậu thì vì sao ở chỗ này?" Lăng Tiêu không đáp mà hỏi lại, "Sao cậu không vào lều mà ngủ?"

"Tôi không có thói quen ở cùng người khác," Doanh Phong tùy tiện viện cớ, tuy đây cũng là sự thật.

Nỗi ngột ngạt nơi đáy lòng Lăng Tiêu nhất thời trở thành hư không, chỉ cảm thấy không khí nơi dã ngoại tươi mát như thế, sao sáng như thế, trong lòng đột nhiên thoáng đãng.

Tâm tình chuyển biến tốt, bụng cũng đói, vừa đúng vang lên tiếng ục ục nhắc nhở mục đích ra ngoài lần này của cậu.

Doanh Phong ngày hôm nay cùng cậu giao thủ thấy về sau cậu vô lực, cũng biết lý do tại sao, "Lại không có đồ ăn sao?"

Lăng Tiêu ngượng ngùng gãi gãi sau gáy, "Tôi chính là ra ngoài tìm mấy cái nấm…"

Doanh Phong dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà ngó cậu, "Cậu xác định với chỉ số thông minh của cậu có thể tìm được nấm có thể ăn? Dù thật sự có, cậu tính cứ vậy ăn sống?"

Lăng Tiêu cảm thấy mình bị vũ nhục, "Không có nấm thì còn có cái khác nha, tôi nhớ hôm nay ở trong rừng thấy được cây chuối tiêu."

Doanh Phong lười giải thích cho cậu ta rằng trên cây chuối tiêu không phải một năm bốn mùa đều có chuối tiêu, cậu mở túi sau lưng mình, lấy ra hơn một nửa đồ ăn bên trong chia cho cậu ta.

Doanh Phong đã tiếp tế cho mình nhiều lần, Lăng Tiêu cũng không làm cao, ngồi xuống thoải mái mở ăn, "Cuối tuần liền phát sinh hoạt phí, tôi sẽ đem tiền trả lại cho cậu."

"Rồi tháng sau tiếp tục đói?"

Lăng Tiêu thực ủy khuất, "Năng lực quản lý tài sản của tôi không có kém như vậy được không? Tôi chỉ là không dư tiền giống cậu."

Doanh Phong không muốn đánh giá một kẻ không hề có tiền để dành thì có năng lực quản lý tài sản hay không, chỉ lặng lẽ đem mấy thứ không cần thiết giả bộ bỏ lại vào túi, không chú ý một cái chai trong túi lăn ra ngoài.

"Đây là cái gì? Thuốc trị thương sao?" Lăng Tiêu thuận tay nhặt lên, "Đúng lúc, vết thương ban ngày tôi còn chưa có xử lý."

Nói xong, cậu động tác cực nhanh cầm lấy cái chai nhắm ngay chỗ trầy da trên cánh tay trái của mình phun lên, chờ Doanh Phong đoạt lại, thì đã quá muộn.

"Sao động tác cậu nhanh vậy? Cũng không hỏi hỏi xem cái này là cái gì?" Doanh Phong quả thực hết cách với cậu ta, may là cậu ta chỉ phun có một cái, liều lượng thuốc không quá nhiều.

"Không phải là thuốc giúp miệng vết thương mau khép lại sao? Tôi trước kia từng dùng rồi a," Lăng Tiêu cảm thấy rất kỳ quái, lúc cho mình đồ ăn thì rất hào phóng, dùng thuốc của cậu ta có một chút thì lại không cho.

"Rất nhiều loại thuốc phun có vỏ chai giống nhau, bộ cậu không coi nhãn bên trên sao?"

"… A, " Lăng Tiêu lúc này mới kịp phản ứng, "Thế nó rốt cuộc là cái gì?"

Doanh Phong nghĩ, nếu là thuốc ức chế, dùng một chút cũng không có ảnh hưởng gì, huống chi Lăng Tiêu còn chưa thức tỉnh, phun với không phun chắc cũng như nhau.

Vì thế cậu đem cái chai thu trở về, "Với cậu không sao, nói cho cậu cũng không để làm gì."

Lăng Tiêu lười truy vấn, hai ba cái giải quyết vấn đề cái bụng. Ăn no, tâm sự cũng buông xuống, nhất thời có chút buồn ngủ.

"Sao cậu còn không đi?" Doanh Phong thấy cậu ta ăn no còn không chịu đi, rất có tư thế phải ngủ lại, lập tức lên tiếng đuổi người.

“Nga, ” Lăng Tiêu đứng lên vỗ vỗ đất trên người, “Tôi về ngủ.”

Cậu mơ mơ màng màng trở về lều, đêm hôm đó, lại có một giấc mơ kỳ quái, nội dung cơ hồ có thể so với bộ phim xem tối hôm trước.

Ngủ trễ lại thêm nằm mơ kết quả chính là sáng hôm sau nằm nướng, bạn học cùng lều cứng rắn lôi cậu từ giấc ngủ dậy.

“Lăng Tiêu, dậy, sắp tập họp rồi!”

Lăng Tiêu rất không tình nguyện đem mắt hé ra một cái khe, đột nhiên ý thức được có chỗ nào không ổn, đột nhiên mắt trừng thật là tròn, dọa bạn học kia nhảy dựng.

Đã rời khỏi túi ngủ một nửa, Lăng Tiêu lại hốt ha hốt hoảng rụt về, “Cậu, cậu đi trước đi, tôi sẽ tới liền.”

“Cậu không sao chứ?” Bạn học kia cảm thấy không thích hợp, sao mặt Lăng Tiêu thoáng cái đỏ như vậy.

“Không có việc gì không có việc gì, cậu nhanh đi, đừng tới trễ.”

Một kẻ không chịu rời giường dặn dò một người khác đừng tới trễ, cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị. Bạn nhỏ kia càu nhàu rời đi, xác nhận cậu ta đi xa sẽ không vòng lại nữa, Lăng Tiêu lúc này mới ngồi dậy, trộm kéo túi ngủ ra một cái khe, quả nhiên thấy nửa người dưới vô cùng tinh thần của chính mình.

Lăng Tiêu lần đầu tiên ứng đối loại tình huống này, căn bản không biết nên làm sao cho phải, như vầy còn mặc quần được không? Nhất định sẽ lộ a, lỡ như bị phát hiện, nhất định sẽ bị hủy bỏ tư cách thực tập.

Cậu tâm hoảng ý loạn liều mạng hồi tưởng đến lần trước khi nổi lên loại phản ứng này mình đã giải quyết thế nào, lúc ấy mình đang tắm… Đúng rồi, tắm nước lạnh!

Hoàn cảnh này đương nhiên không cho phép cậu tắm nước lạnh, Lăng Tiêu nắm cái miệng túi ngủ nhảy nhảy tới chỗ để hành lý của mình, ở trong lật đông lật tây tìm kiếm, rốt cục kiếm ra một túi chườm nước đá khẩn cấp. Túi chườm nước đá này ở trạng thái bình thường là nhiệt độ bình thường, nhưng chỉ cần xé mở miệng túi được niêm phong, chất lỏng bên trong sẽ nhanh chóng hạ xuống điểm băng.

Lăng Tiêu không nói hai lời xé niêm phong, mặt ngoài túi chườm nhanh chóng ngưng kết một tầng hơi nước, cậu loại người hoàn toàn khuyết thiếu thường thức, lại bất chấp hậu quả này, không chút nghĩ ngợi đem túi chườm phủ lên, băng hỏa va chạm, lập tức bật ra một tiếng kêu thảm thiết.

Doanh Phong đúng lúc đi ngang, nghĩ bên trong phát sinh thảm án gì, một phen giật ra cửa lều, “Có chuyện gì?!”

"Không được vào!" Lăng Tiêu sợ tới mức vung tay, đem túi chườm nước đá nhắm bừa vào kẻ xâm nhập hung hăng ném qua, bản thân vừa muốn xoay qua chỗ khác lại vừa muốn ngăn trở, cuối cùng thẳng thắn vấp vào túi ngủ của mình.

May mắn Doanh Phong phản ứng linh mẫn, một phen tiếp được hung khí đang đập vào mặt, nhất thời cũng bị lạnh đến giật mình. Cậu buông thứ trong tay ra, trước mắt hiện ra chính là cảnh tượng này —— hành lý bị lục đến thất linh bát lạc, đồ vật các loại bị vung vãi đầy đất, Lăng Tiêu gắt gao bọc cái túi ngủ, vô cùng chật vật quỳ trên đất, mông cong lên trông như con sâu, mắt thì đang chằm chằm nhìn cậu.

Doanh Phong co rút khóe miệng, này là những thứ loạn thất bát tao gì, "Cậu đang làm gì ở đó?"

Con sâu róm to đùng trên mặt đất vô tội chớp mắt hai cái.

Quên đi, Doanh Phong đem túi chườm nước đá bị rớt về, không muốn quản chuyện vớ vẩn của cậu ta, kết quả mới vừa buông cửa lều ra, lại nghe Lăng Tiêu ở bên trong gọi cậu, "Chờ một chút!"

"Lại chuyện gì nữa?"

Cửa lều lần nữa được vén ra, kết quả Lăng Tiêu ở bên trong cuồng xua tay, "Không không, cậu trước hạ cửa xuống, để tôi mặc quần vào đã."

Trải qua một trận giày vò như thế, bộ vị đó có tinh thần hơn nữa cũng phải uể oải xuống, Lăng Tiêu rốt cục như nguyện lấy cái quần mặc vào, lại qua quýt mặc mặc áo, nắm bình nước liền xông ra ngoài, quả nhiên thấy Doanh Phong ở ngoài chờ đến mất kiên nhẫn.

"Ầm ĩ xong rồi?"

"Có chuyện ngoài ý muốn," Lăng Tiêu chột dạ giơ bình nước lên, "Lại rửa rửa tay."

Doanh Phong không chút hảo khí, "Để chi?"

"Ách… Tôi trặc chân, vừa rồi dùng túi chườm nước đá đắp chân."

Doanh Phong nhất thời chỉ muốn đánh cho cậu ta một trận.

Náo kịch *(một loại hài kịch)* sáng sớm cuối cùng đã hết phân đoạn một, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong song song đuổi tới điểm tập họp, quả nhiên vẫn là đến muộn.

Giáo viên hướng dẫn là một người nhanh nhẹn dứt khoát, đại thủ vung lên, "Chạy mười vòng quanh doanh địa *(nơi đóng quân)*."

Lăng Tiêu tự thấy đuối lý, nếu không phải vì mình Doanh Phong cũng sẽ không muộn, thấy Doanh Phong không giải thích gì đã muốn khởi hành, cậu cũng ngượng ngùng đuổi theo, "Hay là để tôi chạy thay cậu đi."

Doanh Phong ở phía trước đầu cũng không quay lại, "Cậu không phải trặc chân sao?"

"… Tôi khôi phục rất nhanh."

"Không cần."

Hai người chạy xong mười vòng, lúc trở về phát hiện các học sinh khác một người cũng không thấy bóng dáng, chỉ có giáo viên còn đứng tại chỗ.

Kỳ thật giáo viên hướng dẫn trong lòng đã sớm có tính toán, hắn có ý định tiến cử hai người đó tham gia thi tuyển vào học viện quân sự Ngự Thiên, vậy phải nâng cao năng lực của họ từ lúc này mới được, mà lúc sáng hai người bọn họ đến muộn, không thể nghi ngờ đã cho hắn một cái cớ phi thường tốt.

"Thưa thầy, mọi người đâu rồi?" Lăng Tiêu nhìn một vòng, không tìm được người, kỳ quái hỏi. Mười vòng vừa mới chạy xong với cậu mà nói chỉ là cự ly ngắn, cho đến khi chạy xong vẫn duy trì hô hấp đều đặn, Doanh Phong một bên cũng giống vậy, giáo viên hướng dẫn âm thầm tán thành sức chịu đựng của hai người.

"Hôm nay tiến hành đặc huấn sức chịu đựng, vác nặng lên núi, những bạn khác đã khởi hành."

"Nga, " Lăng Tiêu không cảm thấy có vấn đề gì, "Chúng em bây giờ xuất phát vẫn có thể đuổi kịp."

"Hai người các em hôm nay có nhiệm vụ huấn luyện đặc thù," giáo viên hướng dẫn ngăn trở cậu, "huấn luyện sức chịu đựng đối với các em thì chẳng thấm vào đâu, tôi hi vọng các em có thể nhân cơ hội này, tăng cường huấn luyện thực chiến một chút."

"Thực chiến?" Tính hiếu kỳ của Lăng Tiêu bị dẫn ra.

Giáo viên hướng dẫn lấy ra một vi thiết bị, so với cái Chẩm Hạc cho họ lúc trước thực tương tự, ném vào không trung, phóng đại, nháy mắt biến thành một tấm bản đồ.

"Đây là bản đồ toàn vùng núi, nhìn thấy điểm đỏ bên trên không? Đó chính là vị trí của chúng ta."

"Vâng." Lăng Tiêu gật gật đầu.

Giáo viên hướng dẫn chỉ vào một khu vực lam nhạt ở phía Tây Nam của họ, "Nơi này có một cái hồ, bên hồ sinh trưởng một loại nấm đặc biệt…"

Nghe đến đó Lăng Tiêu đắc ý liếc mắt qua Doanh Phong một cái, thấy chưa, tôi đã nói nơi này có nấm mà.

"... Thầy muốn các em tìm được phiến hồ đó, mang mục tiêu nhiệm vụ về, chỗ này thầy có hai lá thăm, ai ngẫu nhiên rút phải lá thăm nào, nội dung bên trong sẽ là mục tiêu của người đó," nói xong giáo viên hướng dẫn lấy ra hai cái hộp.

"Tôi trước." Lăng Tiêu dẫn đầu lấy đi một cái, Doanh Phong lấy cái kia.

Lăng Tiêu mở hộp của mình ra, bên trong phóng ra quang mang bạch sắc, giữa hào quang đó, dần dần hiện ra một hình vẽ.

"Của tôi là nấm đỏ." Cậu nói xong câu đó lại coi của Doanh Phong, "Của cậu là nấm trắng, vì sao cái của cậu thoạt nhìn to hơn của tôi?"

Giáo viên hướng dẫn ý vị bất minh *(không rõ ý tứ)* nói, "Mặc kệ là loại nấm nào, chỉ cần rời khỏi đất, trong vòng ba phút sẽ chết, biện pháp giải quyết duy nhất chính là đưa chúng cùng với phần đất xung quanh nhổ hết lên và trồng vào hộp mà tôi đưa cho các em, nhớ kỹ, nhất định phải đem nấm và đầy đủ đất mang về. Tôi cần phải nhấn mạnh, nơi này là dã ngoại, bất cứ lúc nào cũng có thể có những nguy hiểm các em không lường được, bởi vậy, hai người các em nhất thiết phải kết bạn hành động, hiểu chưa?"

Thầy hướng hai người ý bảo nhìn máy tính bảng của thầy, bên trên có phương vị của mỗi một bạn học, được đánh dấu bằng điểm sáng, "Tôi sẽ tùy thời theo dõi vị trí của các em, nếu có người không quan tâm đồng bạn tự tiện hành động, thành tích hôm nay sẽ bị hủy bỏ."

Hai người hướng tới mục tiêu của họ chạy thật nhanh đi, y sĩ theo đoàn một bên nghe xong toàn bộ hành trình lúc này mới hiện thân.

"Thầy muốn họ đi hái Khế nấm sao?"

"Phải." Giáo viên hướng dẫn trả lời khẳng định.

"Thầy để họ một người hái Chủ nấm*, một người hái Tử nấm*, chẳng phải đang đùa giỡn bọn họ sao?"

**Chủ trong Khế chủ, Tử trong Khế tử, là hai loại của Khế nấm.*

"Đây cũng là một trong những đề thi tuyển sinh năm trước của Học viện quân sự Ngự Thiên, học sinh có thể ghi danh thi vào Ngự Thiên, mỗi người đều có thực lực không tầm thường, cho nên giáo viên trong trường ra một cái đề căn bản không khó, nhưng cũng không đơn giản, chính là muốn khảo nghiệm lực phối hợp của những học sinh trên trường thi."

"Hai người bọn họ, mỗi người đơn đả độc đấu đều là tay hảo thủ có thể một mình đảm đương một phía,

nhưng người càng có năng lực cá nhân mạnh, cái tôi sẽ càng lớn, tôi lo loại đề mục khảo nghiệm tinh thần hợp tác đoàn thể này sẽ trở thành ngăn trở lớn nhất trong kỳ thi tuyển sinh của họ."

"Cho nên thầy là muốn bồi dưỡng ăn ý của họ ngay từ bây giờ?"

"Hi vọng như thế đi, dù sao loại nấm song sinh có tên gọi ám chỉ quan hệ phối ngẫu độc đáo của Thiên Túc này, dựa vào lực lượng một người, là tuyệt không có cách nào thu thập được."

Có bản đồ chỉ dẫn, hai người dễ dàng tìm được phiến hồ theo lời giáo viên hướng dẫn, trong rừng cây bên hồ, khắp nơi mọc đầy nấm với hai loại màu.

Lăng Tiêu nói đúng, nấm màu trắng đúng là so với nấm màu đỏ to hơn một vòng, bất quá kỳ quái chính là, vô luận dưới gốc cây nào, hai loại nấm này đều cùng tồn tại, không có bất cứ cái nào là độc lập sinh trưởng.

"Chỗ này nhiều nấm thật." Lăng Tiêu cảm thấy kinh ngạc, "Chỉ hái về đơn giản như vậy?"

Nói xong, cậu liền nhổ lên một cái nấm đỏ, nhưng cái nấm bị hái vừa rời khỏi đất liền nhanh chóng khô héo, như bị mạnh mẽ rút hết lượng nước trong đó.

"Cẩn thận!" Lăng Tiêu còn đang phát ngốc sao cái nấm đang êm đẹp lại biến thành như vậy, một cỗ lực lượng thật lớn giật cậu ra sau.

Sau thanh âm nhắc nhở của Doanh Phong, cái nấm trắng trên đất đột nhiên tự bạo *(tự phát nổ)*, uy lực nổ quá lớn, nếu Lăng Tiêu còn ở tại chỗ, nhất định sẽ bị nổ bị thương.

"Chuyện...chuyện gì đây?" Lăng Tiêu nhìn hài cốt cái nấm đỏ trong tay và những mảnh nhỏ nấm trắng trên đất, khiếp sợ vô cùng.

Không chờ họ nghiên cứu sâu, địch nhân mới lại xuất hiện, ngay chỗ mọc một đôi nấm ban đầu, huyễn hóa ra một sinh vật tướng mạo dữ tợn, rít gào đánh về phía hai người.

Lăng Tiêu phản ứng nhanh nhất, một cước đá ra, Doanh Phong cũng đúng lúc vòng ra sau lưng nhắm vào gáy nó lật tay chém một cái, một chưởng này lực đạo phi thường lớn, sinh vật cổ quái kêu lên một tiếng, từ trong miệng phun ra một đoàn yên vụ lục sắc *(sương mù màu xanh lá)*.

"Coi chừng nó phun độc!" Lăng Tiêu nghe được Doanh Phong nhắc nhở lập tức nín thở nhảy ra sau, Doanh Phong cũng nhảy ra xa, cùng lúc đó từ bên hông rút ra chủy thủ phóng về phía trước, ghim con quái vật lên cây.

Bị một kích trí mạng, quái vật phát ra tiếng gào thê lương, trong khoảnh khắc hóa thành một trận khói nhẹ biến mất không thấy gì nữa, nếu không có chủy thủ của Doanh Phong cắm thật sâu vào thân cây, tất

cả chuyện phát sinh vừa rồi thật giống một cơn ảo giác.

Trải qua lần giáo huấn này, hai người cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, lần này đổi lại Doanh Phong thật cẩn thận hái cái nấm trắng, một giây sau cậu sắc mặt đại biến, ném mạnh cái nấm trong tay ra ngoài, nấm trắng nổ mạnh trên không trung, những mảnh nhỏ tán lạc đầy đất.

"Coi kìa!" Lăng Tiêu chỉ vào mặt đất, không cần cậu nói, Doanh Phong cũng đã phát hiện, nấm đỏ ở chỗ đó nhanh chóng khô héo, cùng biểu hiện vừa rồi giống nhau như đúc.

Sau khi giải quyết xong sinh vật cổ quái tự dưng xuất hiện, hai người rốt cục ý thức được, loại nấm này một khi hái đi một trong hai cái, thì cả hai sẽ lần lượt tử vong, còn có thể triệu hồi ra một thứ tương tự như oán linh, rốt cuộc phải làm sao mới có thể như thầy hướng dẫn nói, mang nó và đất đầy đủ về đây?

25. Quyển 1 - Chương 25: Minh Vương

"Hái một cái thì hai cái đều chết, nấm chỗ này đều là sinh trưởng thành đôi, có thể thấy tụi nó rời nhau thì không thể tồn tại, vậy cũng chỉ có cách đồng thời đem hai cái cùng nhau hái xuống mới được."

"Thế thì có gì khó?" Nghe vậy, Lăng Tiêu lập tức thay đổi sách lược, mỗi tay một cái định nhổ lên một đôi nấm, nhưng rất nhanh ăn đau phải buông tay.

"Nấm này biết cắn người?" Cậu ngạc nhiên nói.

Doanh Phong lưu ý tới điểm khác thường, "Tay cậu."

"Tay tôi làm sao?" Lăng Tiêu cúi đầu nhìn tay mình, "Đây là cái gì? Sao lại có bột phấn đỏ?"

Trên ngón tay của cậu, có một tầng huỳnh phấn màu đỏ nhàn nhạt, dưới ánh mặt trời nhìn kỹ còn có thể phát sáng.

"Tôi cũng có," Doanh Phong cũng xem xét một chút của mình, chỉ là bột phấn trên tay cậu có màu trắng.

"Có thể là có liên quan tới cái nấm chúng ta vừa hái hồi nãy?" Lăng Tiêu suy đoán.

Doanh Phong thử chạm nhẹ cái nấm đỏ một chút, không có cảm giác, cậu lại chạm vào nấm trắng, quả nhiên từ đầu ngón tay truyền đến một trận đau đớn, đây đại khái chính là cái mà Lăng Tiêu gọi là 'cắn người' đi.

Giáo viên hướng dẫn quan sát trên màn hình thấy vị trí hai người nửa ngày không chuyển, ước chừng thời gian cũng không còn nhiều lắm, hảo tâm dùng thiết bị truyền tin 'đúng lúc' truyền lời nhắc nhở.

"Đúng rồi, quên nói với các em, loại nấm này đối với hung thủ giết chết mình có công năng ghi nhớ, mỗi khi các em tạo thành tử vong của một màu nấm, nó sẽ lưu lại ký hiệu trên người em, trong vòng mười hai giờ, em không thể chạm vào đồng loại của nó, đây cũng là một loại cơ chế bảo hộ của chúng đi."

Lăng Tiêu phi thường không biết nói gì, "Thầy, chuyện quan trọng như vậy, sao thầy không nói sớm một chút?"

"Không cẩn thận quên mất," thầy giáo không chút hổ thẹn nói, "Có điều nếu đến khi những bạn khác lên đến đỉnh mà các em vẫn chưa trở về, tôi chỉ có thể nhịn đau hủy bỏ thành tích hôm nay của các em."

So ra thì Doanh Phong càng bình tĩnh hơn, "Thưa thầy, còn tin tức quan trọng nào khác mà thầy 'quên' nói không?"

"Để tôi nghĩ lại a… Đúng rồi, nấm sau khi hái xuống nhất định phải kịp thời bỏ vào hộp, nếu các em bỏ nó lên đất hoặc bất cứ chỗ nào khác, nó cũng đều sẽ chết."

"Đây rốt cuộc là cái nấm gì," Lăng Tiêu phàn nàn, "Quả thực thành tinh rồi."

"Loại nấm này chỉ sinh trưởng nơi ven hồ các em đang đứng, rời khỏi thổ nhưỡng nơi đó liền sống không nổi, cho nên nó đối với việc di dời rất bài xích, thà rằng chết ở cố hương của mình, cũng không nguyện bị đưa đi nơi khác. Hộp tôi cho các em là đặc chế, chuyên dùng để đựng loại nấm này, trước kia có nhà sinh vật học vì tiến hành nghiên cứu, đặc biệt thiết kế ra, để chúng có thể được an toàn chuyển dời đến sở nghiên cứu."

Doanh Phong sửa sang lại một chút tin tức vừa biết, "Được, em đã biết nên làm như thế nào."

Sau khi ngắt truyền tin, Lăng Tiêu cũng hưng phấn tiếp lời, "Tôi cũng đã biết nên làm như thế nào!"

"Cậu nói."

"Tôi hái cái nấm của cậu, cậu hái cái nấm của tôi, hái cùng lúc, như vậy chúng sẽ không chết."

Doanh Phong cũng nghĩ như vậy, "Cậu cần phải chuẩn bị tốt, nhất định không thể có sai lầm, lỡ như có bất kỳ sai sót gì khiến cái nấm lần này hái xuống lại tử vong, chúng ta sẽ không còn cơ hội."*

**Giải thích chút, vì nấm sẽ nhớ người giết nó, nên 2 bạn đã bị 'ghi nhớ' bởi màu nấm mình cần hái lúc trước, lần này hái nấm của nhau, nếu thất bại thì bị cả hai màu nấm ghi nhớ, sẽ không thể hái thêm cái nấm nào khác nữa, nhiệm vụ thất bại.*

“Yên tâm đi,” Lăng Tiêu lời thề son sắt hướng cậu ta cam đoan.

Hai cái nấm nào đó dưới gốc cây nào đó, đột nhiên rùng mình một cái, ở sau lưng chúng nó, vô thanh vô tức xuất hiện hai cặp mắt nhìn chúng chòng chọc.

Hai người mỗi người một tay, thật cẩn thận nắm hệ rễ hai cái nấm.

“Chuẩn bị xong chưa?” Doanh Phong hỏi.

“Ưm!” Lăng Tiêu trịnh trọng gật đầu một cái.

“Đếm tới một, liền động thủ, ba, hai, một!”

Hai người đồng thời dùng sức, hai cái nấm bị nhổ tận gốc, nấm đỏ không khô héo, nấm trắng cũng không tự bạo, càng không có sinh vật cổ quái gì xuất hiện, hai người lẳng lặng chờ đợi vài giây, không có bất cứ chuyện gì phát sinh.

“Chúng ta đây là… Thành công?” Lăng Tiêu không quá tin tưởng, “Chỉ đơn giản như vậy?”

Doanh Phong lúc này mới mở miệng, “Nhìn rễ của chúng kìa!”

Lăng Tiêu nghe xong lời của cậu mới phát hiện, bộ phận chôn dưới đất của hai cái nấm này cư nhiên là tương liên, ”Thì ra là đồng căn *(cùng hệ rễ, cùng gốc)*? Khó trách sẽ sinh trưởng cùng một chỗ.”

“Nắm chặt thời gian chuyển vào hộp đi, rời đi thổ nhưỡng ba phút, chúng nó cũng sẽ chết.”

Qua lời nhắc nhở như vậy, Lăng Tiêu mới ý thức được hiện tại không phải lúc thích hợp để nghiên cứu cái gì đời sống sinh vật, hai người đều lấy ra cái hộp giáo viên cho họ, sau đó đồng thời ngây ngẩn cả người. Một cái hòm dù lớn nhỏ chỉ có thể chứa một cái nấm, nhưng nếu tách hai tụi nó ra, nhất định lại chính là kết quả ngọc thạch câu phần *(ngọc nát đá tan)* giống như vừa rồi.

“Vì cái gì có cảm giác lại bị thầy hướng dẫn lừa,” Lăng Tiêu thấp giọng nói thầm.

“Cảm giác của cậu không sai,” Doanh Phong dùng một bàn tay nhiều lần kiểm tra cái hộp kia, xem có cơ quan gì không.

“Cậu nghe được thanh âm gì không?” Lăng Tiêu một bên thình lình nói.

Doanh Phong dừng lại động tác, nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên biến sắc, “Cúi đầu!”

Lăng Tiêu theo bản năng theo sát cậu ấy cùng nhau cúi đầu, nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, một trận gió xẹt qua sau gáy cậu, mang theo gào thét, hung hăng đập lên cái cây đối diện, đem cái cây này bẻ gãy không khoan nhượng. Thân cây ngã xuống phát nổ, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh cả người, lần này nếu tránh không thoát, hậu quả thật sự khó lường.

Ngay sau đó xuất hiện trong tầm mắt Lăng Tiêu chính là một đôi tay lông lá đen thui, cậu theo cánh tay nhìn lên, một con khỉ đầu chó cỡ lớn bự gấp đôi khỉ đầu chó bình thường hướng về phía hai người rít lên một tiếng, khoảng cách gần thế này, thanh âm đó quả thực đinh tai nhức óc.

"Đây lại là thứ gì nữa đây?" Lăng Tiêu cảm thấy mình bất quá là hái cái nấm mà thôi, sao lại trêu chọc nhiều phiền toái như vậy.

"Xem ra là kẻ thủ hộ khu vực này," Doanh Phong bất động thanh sắc nhìn chằm chằm đối phương, đây là biểu hiện cậu thường có khi đề phòng tuyệt đối, "Nó không muốn để chúng ta lấy đi nấm của nó."

Khỉ đầu chó lại gào một tiếng, hai tay ôm lại một chỗ nhắm ngay hai người nặng nề quất xuống, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong ăn ý đồng thời nhảy ra sau, trong tay vẫn mỗi người một nửa nắm cây nấm.

"Vị bằng hữu này, thầy nói nấm đã nhổ lên không thể trồng xuống lại, ngươi để chúng ta mang về đi."

Lăng Tiêu cố gắng nói đạo lý với nó, cơ mà nó căn bản nghe không hiểu.

"Như vậy không được," Doanh Phong nhanh chóng phân tích tình thế, "Động tác của chúng ta không có khả năng vĩnh viễn đều duy trì đồng bộ, vạn nhất rời nhau một chút, cái nấm sẽ chết."

"Vậy cậu nói làm sao bây giờ?"

"Chỉ có thể một người buông tay trước," nói xong, Doanh Phong liền buông.

Lăng Tiêu một mình nâng cái nấm:…

"Cho tôi một cơ hội lựa chọn nữa được không?"

"Đừng buông tay, buông lỏng tay nó rớt xuống đất sẽ chết, giờ đưa cái hộp của cậu cho tôi." Doanh Phong nửa ra lệnh.

"Nga, " Lăng Tiêu ngoan ngoãn đưa hộp cho cậu ta, "Rồi sao nữa?"

"Mang theo cái nấm, chạy!"

Lăng Tiêu nhảy tót một cái ra ngoài, không phải vì nghe lời Doanh Phong, mà là con khỉ kia đã đánh tới cậu, giữa núi rừng thoắt đông thoắt tây thoắt trên thoắt dưới truyền đến thanh âm của cậu, "Doanh Phong cậu đê tiện tiện tiện tiện tiện tiện tiện…"

Doanh Phong cúi đầu nghiên cứu hai cái hộp trên tay, hoàn toàn không đếm xỉa lời cậu ta, "Đừng có cách tôi gần quá, làm cho mấy thứ đông tây liên quan dính tới tôi, đừng có cách tôi quá xa, nếu không cậu không đuổi về kịp, đừng cứng chọi cứng với nó, bảo vệ tốt cái nấm, cái trong tay cậu chính là thứ sẽ tự bạo đó."

"A a a a a a, " Lăng Tiêu nâng quả bom hẹn giờ, ở trong rừng cây chạy như điên, đuổi theo sau là bạn khỉ đầu chó đang nổi điên, muốn đem cậu lẫn nấm xé thành mảnh nhỏ.

"Cậu rốt cuộc có thể làm hay không a?" Lăng Tiêu ở trong rừng bay lên nhảy xuống, tuy cậu vào rừng cây tựa như về tới nhà, nhưng dù sao đây là sân nhà của bạn khỉ kia, huống chi cậu chỉ có một bàn tay có thể sử dụng, độ linh hoạt giảm đi, có mấy lần suýt gặp tai ương.

"Nếu tôi nghĩ không ra biện pháp," Tay Doanh Phong thủy chung không ngừng lại, "Thời gian vừa đến cậu liền ném cái nấm về phía gia hỏa đằng sau đi, cái thành tích này thà là bỏ."

"Không được!" Lăng Tiêu bị đuổi đến chật vật chạy trốn còn không chịu thoái nhượng, "Tôi muốn đạt ưu tú toàn diện, nếu thời gian sắp đến mà cậu còn chưa giải quyết được, tôi sẽ ném nó lên đầu cậu!"

Doanh Phong đang khẩn cấp phân tích cấu tạo hai cái hộp, nếu thầy nói cái hộp này là đặc chế cho loại nấm đó, vậy nó nhất định có biện pháp đồng thời mang hai cái nấm, mà không dồn chúng nó vào chỗ chết.

Lăng Tiêu càng chạy càng quen, chỉ dựa vào một bàn tay cũng có thể linh hoạt xuyên qua giữa những thân cây, miệng còn thường phát ra tiếng khiêu khích, khỉ đầu chó đuổi không kịp cậu, tức giận hú lên liên tục.

Thời gian sắp hết, hai người một kẻ vòng vòng trong rừng, di chuyển như linh hầu không vương phiến lá, một người đứng ở tâm vòng tròn, ổn trọng như Thái Sơn mặt không đổi sắc, tại núi rừng ven hồ này, hình thành tương phản rõ rệt.

Nếu nấm không thể tách ra, vậy đem hộp hợp lại! Doanh Phong linh quang chợt hiện, cực nhanh tháo nắp hộp ném qua một bên, đem miệng hai cái hộp đặt đối nhau khẽ đẩy, hai cái lập tức chặt chẽ không kẽ hở khớp vào nhau.

Cậu lập tức kiểm tra bề mặt cái hộp mới lắp ráp thành, rốt cục cùm cụp một tiếng, một mặt trong đó theo tiếng vang mở ra, lúc này cách lúc hết giờ còn có mười giây.

"Trở về!" Cậu kêu lớn.

Lăng Tiêu chờ chính là câu này, cậu lắc lư một chút, dẫn khỉ đầu chó đến một hướng khác, còn mình thì lao thẳng về hướng Doanh Phong.

“Bỏ vào!” Doanh Phong mở hộp hướng về phía cậu.

Lăng Tiêu mượn lực thân cây bật ra, tại một giây cuối cùng đem thứ dễ phát nổ trong tay đặt vào chỗ nó nên ở, Doanh Phong nhanh nhẹn đậy nắp, cái nấm rốt cục bình yên vô sự vào hộp.

“Xử nó!” Doanh Phong nói xong câu đó liền xông tới, Lăng Tiêu sớm đã nghẹn từ lâu, đây là lần đầu cậu bị đuổi đến chỉ có thể chạy trốn không thể đánh trả, lúc này đâu chịu nhường cơ hội này cho Doanh Phong, quay đầu nhắm chuẩn bạn khỉ công kích.

Con khỉ đầu chó này so với tiểu quái vừa mới xoát mạnh hơn đâu chỉ một phần nửa điểm, dù hai người liên thủ, vẫn là mất một phen công phu, Lăng Tiêu có thể hiểu ý tứ của ‘thực chiến’ trong lời thầy hướng dẫn, đây đại khái là đối thủ mạnh nhất mà họ gặp trước nay.

Đáng tiếc, khỉ đầu chó đối mặt tuy là hai thiếu niên, nhưng lại là hai hảo thủ đứng đầu trong đám thiếu niên Thiên Túc, sau một phen khổ chiến, rốt cục không địch lại ngã xuống đất, trên thi thể của nó, xuất hiện một thứ màu nâu nhạt trông như thạch anh.

“Đây là cái gì?” Lăng Tiêu nhặt nó từ dưới đất lên.

“Không biết, ” Doanh Phong cũng chưa từng thấy qua, “Đi về hỏi thầy thử.”

Hai người trở về còn sớm hơn thầy hướng dẫn dự tính, còn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, hắn mặt ngoài thì gật gật đầu tỏ vẻ khen ngợi, nhưng trong lòng thì rất kinh hỉ.

“Đêm nay ăn cái này là được,” Lăng Tiêu đem nấm mang về giao cho thầy hướng dẫn, quay đầu thấy Doanh Phong vẻ mặt khinh bỉ nhìn mình, vội vàng giải thích, “Tôi nói giỡn á.”

Thầy hướng dẫn vừa lòng nhận lấy, “Làm không tồi.” Nếu đây là hiện trường cuộc thi chuyển cấp, hai người đó đã là sinh viên dự bị của Ngự Thiên rồi.

“Thầy à nhiệm vụ thầy cho thật đơn giản, đến mức em buồn ngủ luôn nè.” Lăng Tiêu sau đó vẫn không quên mạnh miệng.

“Đơn giản sao?” Thầy lấy cái hộp khõ đầu cậu, “Em có biết năm trước có bao nhiêu học viên ưu tú ghi danh vào Ngự Thiên, thông qua các loại kiểm nghiệm biến thái, lại tại một cửa đơn giản nhất này bị đánh rớt không.”

“Vậy sao?” Lăng Tiêu không hiểu lắm, “Em thấy cũng khá tốt a, đúng rồi, đây là cái gì?”

Cậu trình chiến lợi phẩm thu được khi đánh bại khỉ đầu chó vừa rồi lên cho thầy.

"Đây là tinh thể sinh mệnh, cũng có người gọi nó là Linh hồn thạch *(đá linh hồn)*, trong cơ thể mỗi dã thú đều có Linh hồn thạch, đây là một loại nguyên vật liệu vô cùng quan trọng."

"Nguyên vật liệu? Dùng để chế tạo cái gì?"

"Một loại vật phẩm tiêu hao trong chiến đấu, cũng là vũ khí bí mật độc hữu của người Thiên Túc chúng ta, chỉ có nắm giữ nó, em mới chính thức tiến vào cửa lớn của phương thức chiến đấu của người Thiên Túc."

Lăng Tiêu ngứa ngáy muốn thử, "Vậy phải làm sao để nắm giữ đây?"

"Thiếu niên thì không đủ năng lực vận dụng loại đạo cụ này, chỉ có sau khi các em trưởng thành, tiến vào trường cao đẳng, mới có thể chính thức tiếp xúc phương pháp sử dụng nó."

Lăng Tiêu nhất thời thất vọng rồi.

Giáo viên hướng dẫn không nói hai lời đuổi người, "Nhiệm vụ của các em hôm nay viên mãn hoàn thành, bất quá đừng kiêu ngạo, trở về hảo hảo chuẩn bị, ngày mai mới là trọng điểm của lần thực tập này."

Ngày hôm sau đến rất nhanh, vì có thầy hướng dẫn dặn dò, mỗi người đều dốc lòng chuẩn bị, đem những thứ có thể dùng đến mang trên người.

Điểm thực tập lần này là khu khu mỏ nơi đàn thú hoang phân bố dày đặc, nơi này đất đai cằn cỗi, không có một ngọn cỏ, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy một cái lại một cái động khẩu đen kịt.

"Trong nội dung thực tập hai ngày trước, chẳng qua là để mọi người đối hoàn cảnh dã ngoại có hiểu biết cơ bản, nội dung huấn luyện hôm nay, mới là trọng điểm của đợt thực tập dã ngoại lần này."

"Trong tiết sinh vật, chúng ta đã được giới thiệu tỉ mỉ về cấp bậc nguy hiểm của các loài thú sống hoang dã, mà khu vực khai thác mỏ trước mặt mọi người này, là nơi sinh sống chủ yếu của dã thú cấp từ E đến B. Có thể một mình chiến thắng dã thú cấp B, là yêu cầu thấp nhất của chúng tôi đối với học sinh khối mười, một người thực lực xuất chúng, nhất định có năng lực một mình chiến thắng dã thú cấp A, đây cũng là mục tiêu mà mỗi cá nhân cần nỗ lực."

"Cho nên, tại khu vực này, ngẫu nhiên cũng sẽ có sinh vật cấp A khó giải quyết hơn ẩn hiện, nhưng dựa vào hiểu biết của tôi với các em, chỉ cần coi trọng phối hợp, tiêu diệt chúng nó cũng không phải việc khó."

"Dã thú bất đồng, sẽ rơi xuống Linh hồn thạch không cùng đẳng cấp, chúng ta sẽ tính điểm dựa theo thành quả săn bắt. Trong đó Linh hồn thạch cấp E được 2 điểm, cấp D kế đó được 10 điểm, cấp C 25 điểm, cấp B 50 điểm, cấp A 100 điểm, cuối cùng đội có tổng thành tích cao nhất sẽ thắng, về phần các em là đơn đả độc đấu, hay là kết bạn đồng hành, đều là tự do của các em."

“Cổng cá nhân của mỗi học sinh đều trang bị máy báo nguy, phương pháp sử dụng có lẽ mọi người đều rõ ràng, đây là để các học sinh sử dụng trong lúc nguy cấp, bất quá hi vọng mọi người không có cơ hội dùng nó.”

“Trường học cũng không cho các em trang bị phòng ngự, người Thiên Túc chúng ta chưa bao giờ bị thứ này trói buộc, chúng chỉ biết liên luỵ tốc độ của chúng ta, về phần vũ khí, tất cả mọi người mang tốt chưa?”

Mọi người chỉnh tề vung lên tay phải, trong tay mỗi người đều có thêm một thanh chủy thủ chói lọi.

“Tốt lắm!” Giáo viên hướng dẫn phất tay phải một cái, “Xuất phát!”

Mấy chục đạo nhân ảnh tản ra bốn phía, nháy mắt biến mất tại những động khẩu.

“Tố chất của học sinh năm nay hình như so với năm ngoái tốt hơn nhiều,” y sĩ theo đoàn đi tới hỏi.

“Bởi vì có hai người kéo điểm bình quân lên.” Giáo viên hướng dẫn đáp.

“Là hai em hôm qua bị thầy phái đi hái khế nấm đó sao?”

“Đúng vậy, yêu cầu đối với học trò thông thường là cấp B đạt tiêu chuẩn, học sinh ưu tú sẽ thăng lên cấp A, nhưng hôm qua hai đứa nhỏ đó hạ, là kẻ thủ hộ khế nấm cấp S. Loại dã thú này tuy không phải khó nhằn nhất trong cấp S, nhưng cũng không phải đối thủ dễ đối phó.”

“Thầy lại có thể để thiếu niên một mình đi đối mặt sinh vật cấp S?” Y sĩ theo đoàn vì sự lớn mật của hắn mà thấy kinh tâm.

“Bởi vì bằng năng lực của bọn họ, chỉ cần liên thủ, xử lý một con sinh vật cấp S căn bản không thành vấn đề. Chính vì tôi hiểu rõ thực lực của họ, mới mạnh tay để cho họ đi.”

“Thầy cũng thật là mạo hiểm.”

“Vậy còn phải xem đối tượng đi mạo hiểm là ai,” Giáo viên hướng dẫn nhớ tới thiếu niên đội A mà ngay cả chủy thủ cũng cầm không chắc kia, “Nếu bạn học nào trình độ cũng giống cậu bạn đó, tôi khẳng định đem bọn họ nhốt trong khuôn viên trường, một bước cũng không cho ra ngoài. Mỗi lần nhìn thấy một thiếu niên như thế, tôi sẽ hoài nghi người đó đến cùng có phải đồng loại của chúng ta hay không.”

“Vậy thầy xác định, ở khu mỏ không có dã thú trên cấp A lui tới?”

“Anh cứ đùa,” Giáo viên hướng dẫn nói, “Dù cho thực tập dã ngoại mang cờ hiệu rèn luyện quân sự hóa, nhưng học viện cũng sẽ không quên bọn họ chính là một đám thiếu niên một khi tử vong liền hồn phi phách

tán, đương nhiên là tuyệt đối không cho phép xuất hiện chút gì ngoài ý muốn."

"Khu vực này chúng tôi đã điều tra kỹ, một trăm năm nay chưa từng có sinh vật cấp S lui tới, dù là cấp A cũng không vượt qua trăm con, nhiều lắm là khiến họ bị chút vết thương nhỏ, ăn chút khổ, làm sao có thể khiến họ gặp phải nguy hiểm tính mạng?"

"Anh đừng quá coi thường năng lực những thiếu niên này, chúng ta trong thiên hà chính là loại người có danh xưng 'máy bay chiến đấu', nếu chỉ mấy dã thú có thể đánh ngã họ, vậy cũng quá dọa người rồi. Phải biết rằng đương nhiệm hiệu trưởng, khi ông ở tuổi này, đã có thể đơn thương độc mã hạ một con sinh vật cấp S, đây chính là truyền kỳ của Bích Không."

26. Quyển 1 - Chương 26: Liêm Trinh*

**Liêm: Liêm khiết, trong sạch; Trinh: Trung thành, Liêm Trinh: Tên của tinh quân trông coi sao Ngọc Hoành – ngôi sao thứ 5 trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2. Trong vài trường hợp trong tử vi, đây là một sao xấu, trong chương này có lẽ mang ý 'hãm địa' chỉ điềm không lành.*

Lăng Tiêu đặc biệt chờ Doanh Phong đi vào trước, mới chọn cùng một lối vào, nhưng lại rất nhanh vọt lên trước cậu ấy. Cậu chính là phải cùng Doanh Phong phân cao thấp, làm sao có thể để bị rớt lại trong này.

Khu mỏ tối đen không có một tia sáng, cũng may đôi mắt người Thiên Túc cấu tạo đặc thù, cho dù ở trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Dọc đường đứng không ít thú hoang cấp bậc thấp, phàm là không phải chủ động công kích, Doanh Phong đều chẳng màng đến việc cho một kích, Lăng Tiêu thấy thế cũng né, lưu chúng cho mấy bạn học đi sau.

Trong khu mỏ địa hình phức tạp, rất nhiều lối rẽ, mỗi khi đến một chỗ phân nhánh, Lăng Tiêu đều tận lực thả chậm cước bộ, chờ Doanh Phong chọn ra một con đường rồi, mới tăng tốc đuổi theo. Cứ như vậy hai người liên tục duy trì lộ tuyến và tốc độ giống nhau, rất nhanh bỏ những người khác lại phía sau.

"Vì cái gì luôn đi theo tôi?" Sau khi hai người một quyền giải quyết một con thú thuộc loài gặm nhấm nhào lên, Doanh Phong rốt cục bắt đầu nghi ngờ cái kẻ vướng chân vướng tay luôn đuổi theo này.

"Bộ cậu không có nghe thầy hướng dẫn nói sao? Chỗ này thỉnh thoảng sẽ có sinh vật cấp A lảng vảng, cần đoàn thể phối hợp mới có thể giải quyết," lúc này Lăng Tiêu cũng không biết, con khỉ đầu chó ngày hôm qua bọn họ giết chết kia, chính là sinh vật cấp S còn trên cả cấp A, giáo viên hướng dẫn không muốn cho họ kiêu ngạo, mới không cho họ biết chân tướng.

"Tôi không cần liên thủ cùng bất luận kẻ nào." Doanh Phong thoạt nhìn không chút cảm kích, "Một mình tôi là có thể thu phục."

"Vậy thì so tài đi, ai cướp được trước là của người đó." Lăng Tiêu khiêu khích, "Nói rõ trước, con mồi thuộc

về người đánh trúng nó trước, người sau không được nhúng tay."

Doanh Phong cái gì cũng không nói, tiếp tục tiến lên trước, cũng không biết có nghe lọt lời Lăng Tiêu nói không.

Lăng Tiêu mới mặc kệ cậu ta có thái độ gì, cậu chỉ là không muốn thua điểm mà thôi. Cậu một đường theo sát, đem tất cả dã thú có thể cướp được đoạt vào tay, chỉ chốc lát sau đã thu được một đống Linh hồn thạch.

Càng vào sâu trong khu mỏ, sinh vật nguy hiểm sống bên trong cấp bậc lại càng cao, dã thú chủ động công kích ngày càng nhiều, tuyệt đối không còn những đối tượng có thể hạ bằng một chiêu nữa.

Tuy Doanh Phong không dùng ngôn ngữ tỏ rõ thái độ của mình, nhưng cậu yên lặng tuân thủ đề nghị của Lăng Tiêu, trong hai người chỉ cần một người ra tay, một người khác tuyệt đối sẽ không chém thêm nữa. Cứ như vậy hai người luân phiên giết qua, rất nhanh sinh vật cấp D E không thấy bóng dáng, sinh vật cấp B C ngày càng nhiều, ngẫu nhiên còn có thể kết đàn xuất hiện.

Sau khi giải quyết sạch một đàn ong giết người, Lăng Tiêu ghét bỏ vỗ vỗ mấy phiến cánh nhỏ dính trên người, "Con cuối cùng vừa rồi rõ ràng công kích cậu, cậu vì sao đứng xem không đánh?" Sau đó vẫn là Lăng Tiêu nhìn không được thủ tiêu nó.

"Bởi vì cước thứ nhất là cậu trúng mục tiêu, " Doanh Phong diện vô biểu tình trả lời.

Lăng Tiêu: "…"

Ong giết người đều kết bè kết lũ hoạt động, Lăng Tiêu vừa rồi một cú đá xoay trúng vài con, ngay cả chính cậu cũng không nhớ được trúng mục tiêu là con nào, Doanh Phong cư nhiên có thể phân biệt rõ ràng như thế, hơn nữa nói không đánh là không đánh, quả thực có nề nếp tới cực điểm.

"Vậy nếu tôi cũng không ra tay, cậu liền cứ mặc cho nó công kích cậu?"

"Cậu không đánh nó, tôi sẽ đánh cậu." Doanh Phong nói rất hợp lẽ.

Cách đó không xa truyền đến một tiếng gầm nhẹ, thanh âm quanh quẩn trong khu mỏ chật hẹp, nghe dạng thanh âm đó, hai người lập tức ngừng cãi nhau, cùng tập trung tinh thần.

Trong tiết sinh vật, họ đã được học qua những điểm đặc trưng thường thấy của một vài giống loài, trong đó đương nhiên cũng bao gồm cả tiếng kêu. Loại thanh âm trầm thấp mạnh mẽ, lại hơi kéo dài này, nếu không đoán sai, chính là tiếng kêu của loài bò sát được liệt vào nhóm sinh vật cấp A trên sách —— cự vĩ tích. *(Thằn lằn/rắn mối đuôi khổng lồ)*

Hai người liếc nhìn nhau một cái, ai cũng không cam lòng yếu thế hướng nguồn gốc thanh âm vọt tới, một viên Linh hồn thạch cấp A được 100 điểm, không ai muốn buông tha cho cơ hội này.

"Luật cũ, ai đánh trước là của người đó," Lăng Tiêu vừa nói, một bên đã nhắm sinh vật phía trước hung hăng ra một quyền.

Nắm đấm hữu lực của Doanh Phong cơ hồ đến đồng thời, hai người một trái một phải, trúng ngay đầu con cự vĩ tích xúi quẩy.

Cự vĩ tích bị đau phát ra một tiếng rít kịch liệt, nó vừa mới tỉnh lại từ trong giấc ngủ, bất quá ngáp một cái mà thôi, đã bị kẻ xâm lấn khi dễ đến trên đầu, nhất thời tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Sinh vật có thể bị sách giáo khoa liệt vào mức độ nguy hiểm cấp A, hiển nhiên có thực lực không tầm thường, cái đuôi vừa to vừa nặng của nó có lực phá hoại vô cùng lớn, đặc điểm da dày thịt béo lại càng làm nổi bật lực phòng ngự, dù đã trúng đối phương hai quyền, cũng chỉ tạm thời bị đánh cho lờ mờ.

Cự vĩ tích ngoe nguẩy đầu, cái đuôi nặng nề quất một cái, đập nát cái cột đá một bên, Lăng Tiêu đứng ở đằng sau nó nhanh nhẹn nhảy lên không trung, mới không bị quét trúng.

"Là của tôi!" Lúc thế này mà Lăng Tiêu cũng không quên tuyên cáo quyền sở hữu.

"Rõ ràng là tôi đánh trúng trước." Doanh Phong không chịu nhường.

Hai người vì muốn làm rõ con mồi rốt cuộc là của ai mà nổi lên tranh chấp, cự vĩ tích bên này đã hướng họ mãnh liệt tiến công, hai người trốn nhanh như chớp, trong nháy mắt liền di chuyển ra ngoài hơn mười thước.

"A ha!" Lăng Tiêu đột nhiên cao hứng hô, "Không cần cãi, chỗ này còn một con nữa nè."

Nói xong cậu liền bỏ lại con bên này, hướng mục tiêu mới chạy qua, "Tụi nó nhất định là hai vợ chồng, con kia tôi cho cậu đó không thèm đâu, con của tôi to hơn, nó nhất định là khế chủ của con của cậu."

"Ngu xuẩn," Doanh Phong âm thầm mắng một câu, quay đầu hướng con cự vĩ tích bám theo không buông phía sau phát khởi phản công, từ đầu nó vọt ra tới đuôi, khi rơi xuống đất, trên tay đã có thêm một thanh chủy thủ.

Cự vĩ tích bị chủy thủ đâm vào ngay cổ rồi rạch đến xương đuôi, đau đớn hét lên, phần đuôi bạo nộ đập lên đất, vô số đá vụn bay lên không trung, lăng lệ phi tán khắp nơi, một viên trong đó bắn xa đến mức làm xước bị thương mặt Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lau chỗ bị trầy da, "Quản cho tốt con của cậu!"

"Còn cần cậu nói?" Doanh Phong phi thân lên, chủy thủ hướng xuống, không chút lưu tình đâm vào đuôi dã thú, nếu không phải chiều dài vũ khí không đủ, lực lượng lần này quả thực có thể đem cái đuôi kia găm vào đất.

Cự vĩ tích thống khổ rú lên một tiếng, tiết sinh vật có dạy, bất kỳ một giống nào cũng đem bộ vị có lực phòng ngự yếu ớt nhất của mình giấu dưới vị trí có lực công kích cực mạnh, để lấy được tác dụng bảo hộ, mà nhược điểm lớn nhất của cự vĩ tích không thể nghi ngờ chính là vùng gần đuôi của nó.

Lăng Tiêu thấy Doanh Phong dẫn trước, tự nhiên cũng không cam chịu yếu thế, từng chuỗi chiêu thức lưu loát hoa hoa lệ lệ trúng lên người cự vĩ tích, đánh cho nó liên tục tháo chạy.

"Chỉ được cái mẽ." Doanh Phong thấp giọng bình luận.

Lăng Tiêu đang chuyên tâm chiến đấu cùng đối thủ, những lời này tự nhiên không lọt vào tai cậu, cậu lộn mèo một cái ra trước, không thiên lệch dừng trên lưng cự vĩ tích, cự vĩ tích cảm nhận được áp lực liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi cậu, Lăng Tiêu lại giống như mọc rễ cưỡi thật vững vàng.

Cậu xòe bàn tay ra vỗ vỗ mông nó, "Bé con ngoan ngoãn." Ngay sau đó hươ chủy thủ trong tay vô cùng chuẩn xác đâm vào mệnh môn của nó, sau một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cự vĩ tích quẫy thêm vài cái, dần dần bất động.

Hai người mỗi người thu hoạch một viên Linh hồn thạch lục sắc, nhìn kỹ, bên trong còn có sóng gợn cuộn lên.

"Đơn giản như vậy liền được 100 điểm?" Lăng Tiêu nhún nhún vai, "Thật sự là chẳng có tính khiêu chiến gì hết, còn không bằng con khỉ ngày hôm qua."

Thanh âm đá vụn lộp bộp rơi xuống, xen lẫn tiếng vang thanh thúy khi thạch bích rạn nứt, khiến hai người một lần nữa tập trung lực chú ý, vừa rồi bọn họ đánh nhau rất kịch liệt, làm nứt hết mấy bức tường phụ cận.

"Tôi có dự cảm nó muốn sụp." Lăng Tiêu nói.

Để chứng minh dự cảm của cậu là đúng, cả mặt tường ầm ầm sụp đổ, lộ ra cảnh tượng kinh người giấu đằng sau nó.

"Ôi trời ơi..." Lăng Tiêu nhìn đến choáng váng, "Tôi sai rồi, tụi nó không phải hai vợ chồng, này căn bản là cái trại tập trung."

***

Trục Nguyệt lúc này khẩn trương hai tay nắm chủy thủ, dán vào bức tường khu mỏ từng chút hướng vào trong, cậu cũng lựa chọn cửa vào giống Doanh Phong, nhưng cơ hồ là nháy mắt đã không thấy tung ảnh của đối phương.

Thị lực của cậu không tốt như những người khác, trong bóng tối chỉ có thể nhìn ra một chút ánh sáng mỏng manh, chưa biết tiếng rít của dã thú truyền đến từ bên trong là gì, đã làm cậu mao cốt tủng nhiên.

Trong động một lối rẽ tiếp theo một lối rẽ, cậu căn bản không biết Doanh Phong đi hướng nào, cho dù là mấy bạn học khoác, cũng đã sớm vọt tới phía trước, sẽ không ai lưu lại chiếu cố một đứa con ghẻ như cậu.

Càng đi về phía trước, cậu lại càng sợ hãi, cậu cũng biết những bạn học trong đội ngay từ đầu sẽ không trông cậy vào cậu sẽ lấy được điểm, dù bây giờ cậu có đứng ở đây, chờ có lệnh tập họp thì trở ra, cũng bất quá sẽ bị châm chọc một phen, mà nhiều năm qua, đối với loại thái độ này của người chung quanh, cậu cũng sớm đã quen.

Nhưng vẫn cứ có một lực lượng thúc giục cậu đi tới, dù cách Doanh Phong chỉ gần thêm một chút cũng tốt, đã là ngày cuối cùng trong ba ngày thực tập, thứ mà cậu tiêu hết toàn bộ tiền tích góp muốn có, đến nay còn bình yên vô sự nằm trong túi của cậu.

Trục Nguyệt ôm mục đích không thể cho ai biết thật cẩn thận tiến về trước, đột nhiên bị một trận thanh âm sột soạt dọa toát một thân mồ hôi lạnh. Cậu gom dũng khí men theo ngọn nguồn thanh âm nhìn lại, này vừa nhìn lại, trong bóng đêm chợt toát ra hai ánh mắt gắt gao tập trung vào kẻ xâm lấn là cậu, cậu sợ tới mức thiếu chút nữa lỡ tay đánh rơi vũ khí.

Dã thú đang âm thầm mai phục ngửi được mùi sợ hãi, gầm nhẹ một tiếng bổ nhào qua, Trục Nguyệt không hề có chút ý nghĩ hoàn thủ, quay đầu chạy trốn, trong bóng đêm hoảng hốt chạy bừa, căn bản không có tinh lực lưu ý mình đang chạy đi đâu.

Sợ hãi kích phát tiềm năng hữu hạn, sau khi Trục Nguyệt không biết đã chạy bao lâu, quay đầu nhìn lại phía sau đã không còn bóng dáng dã thú, cậu duy trì tư thế đề phòng chờ đợi nửa ngày, chung quanh cũng không xuất hiện thêm động tĩnh gì.

Trục Nguyệt lúc này mới cảm thấy mỏi mệt thể lực cạn kiệt, cậu thở dốc tựa vào tường chậm rãi ngồi xuống, lúc này mới bắt đầu lo lắng tới chuyện mình bị lạc mất phương hướng giờ làm sao mà ra ngoài.

Cậu ở tại chỗ nghỉ ngơi thật lâu, mới chậm rãi bình phục lại, đang chuẩn bị đứng dậy đi quanh tìm kiếm đường, không ngờ không cẩn thận vấp vào tảng đá dưới chân.

Ngay trong nháy mắt khi cậu ngã sấp xuống, hốt hoảng thấy giữa khe đá có tử quang *(ánh sáng tím)* chợt lóe, nếu ở đây là một Thiên Túc thị lực bình thường, căn bản không có khả năng phát hiện quang mang yếu ớt như vậy, nhưng cố tình Trục Nguyệt là một người thị lực có chỗ thiếu hụt, tương phản mạnh mẽ như vậy lập tức khiến cho cậu chú ý.

Cậu ghé lên tường vọng nhìn vào trong, trong hốc tường đích thực có thứ gì đó màu tím đang phát quang, tiếc rằng khe hở quá nhỏ, không thể nhận ra vật kia rốt cuộc là cái gì.

Trục Nguyệt thử dùng ngón tay bới bới hốc tường, thạch bích cứng rắn không chút sứt mẻ, cũng may vừa rồi khi cậu chạy trốn cũng không vứt bỏ chủy thủ, cậu bắt đầu thử dùng cạnh sắc của con dao cạy mở tường, khắp khu mỏ đều quanh quẩn tiếng đục của cậu.

Vách tường thực chắc chắn, cũng may chủy thủ của người Thiên Túc cứng rắn lại sắc bén, Trục Nguyệt không biết đục bao lâu, rốt cục dùng sức một cái moi ra được khối đá lớn nhất, đá vụn phụ cận cũng cùng bong ra từng mảng, lộ ra toàn bộ vật giấu bên trong.

Đó là một khối khoáng thạch màu tím hình dạng không có quy tắc, lớn khoảng dùng một bàn tay là có thể cầm, Trục Nguyệt nghĩ đây là khu mỏ, xuất hiện khoáng thạch cũng không có gì lạ.

Khối khoáng thạch thần bí cùng thạch bích chung quanh tiếp nối chặt chẽ, Trục Nguyệt tiếp tục dùng chủy thủ cắt đục, thật cẩn thận tránh phạm vào bản thân khoáng thạch. Muốn đem nó nguyên vẹn nạy ra thực sự không phải một chuyện đơn giản, chờ Trục Nguyệt hoàn thành công việc, đã mệt đến đầu đầy mồ hôi.

Cảm nhận được khoáng thạch đã lỏng ra, Trục Nguyệt lại đem chủy thủ giắt về lại bên hông, hai tay vói vào thạch động vừa đục ra, phi thường cẩn thận, đem thứ bên trong lấy ra. Nhìn gần, có thể thấy ở trung tâm khối khoáng thạch tồn tại một nguồn phát quang giống như trái tim, đập từng nhịp từng nhịp tản ra quang mang tử sắc.

Có nên về hỏi thầy hướng dẫn một chút xem đây là gì không?

Trục Nguyệt mới vừa đi một bước, cả khu mỏ đều lay động, từ lúc biên độ rất nhỏ cho đến kịch liệt, đến khi không ngừng có đá vụn từ thạch bích lăn xuống, phát ra thanh âm lộp bộp.

Động đất?!

Đây là phản ứng đầu tiên của Trục Nguyệt, đúng lúc này, một tiếng kêu thô trọng, thong thả kéo dài từ một hướng không rõ truyền đến, thanh âm kia chấn động lên màng nhĩ, làm người ta nghe xong cả người cũng không thoải mái.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Trục Nguyệt không chạy được mấy bước, đã bị mặt đất chấn động rung lắc, một khối nham thạch thật lớn nặng nề rơi xuống trước mặt cậu, đá vụn văng khắp nơi.

Nơi phát sinh chuyện ngoài ý muốn không phải chỉ có chỗ Trục Nguyệt, cơ hồ là mỗi người trong khu mỏ đều cảm nhận được chấn động mức độ khác nhau, mà nơi có biên độ lớn nhất, không ngoài nơi sâu nhất khu mỏ chỗ Lăng Tiêu và Doanh Phong xâm nhập.

Khi hai người phá hủy toàn mặt tường, ngoài ý muốn phát hiện một thế giới mới, nơi này sinh sống một

đàn không đếm xuể dã thú cự vĩ tích nguy hiểm cấp độ A, cơ hồ có thể kết luận, nơi này chính là ổ của chúng.

Cự vĩ tích bị quấy nhiễu, nằm trên mặt đất thong thả đong đưa cái đuôi to khỏe của chúng, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm hai vị khách không mời mà tùy tiện xâm nhập, sâu trong yết hầu phát ra tiếng ô ô cảnh cáo, cảnh tượng này, mặc cho ai nhìn, đều cảm thấy không rét mà run.

"Tôi nghi thầy hướng dẫn lừa gạt chúng ta một vố lớn, " Lăng Tiêu há mỏ, chủy thủ trong tay vung một đường kiếm hoa*, "Cái này chơi được."

**Kiếm hoa: Là hoa thanh long, có lẽ ở đây chỉ một thế hay chiêu thức gì đó?!*

"Nè, nếu cậu sợ, thì nhấn thiết bị báo nguy, tôi sẽ không cười nhạo cậu," lực chú ý Lăng Tiêu toàn bộ tập trung ở đối diện, vẫn không quên sỉ nhục Doanh Phong một câu, ở trong mắt cậu, không có sợ hãi, tràn đầy hưng phấn khi gặp được cường địch.

"Là cậu sợ mới đúng chứ," Doanh Phong lạnh lùng đáp lại, đồng thời cũng bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, "Muốn trốn thì tận dụng lúc này, tôi cũng sẽ không cười cậu."

Ngoài ý muốn chính là chuyện phát sinh sau đó, một thanh âm phá lệ trầm thấp vang lên, vang vọng trong khu mỏ hẹp dài.

"Ô…"

Không chỉ có người, ngay cả cự vĩ tích cũng dừng động tác tiến công.

"Thanh âm gì vậy?" Sự mẫn cảm với nguy hiểm khiến độ cảnh giác của Lăng Tiêu nhất thời tăng lên gấp mười.

Trên mặt Doanh Phong cũng hiếm thấy lộ ra thần sắc ngưng trọng, cậu quét mắt nhìn khắp nơi, cố gắng tìm kiếm nguồn gốc thanh âm.

"Ô…" Lại là một tiếng, đồng thời cả khu mỏ cũng bắt đầu kịch liệt lay động.

Cự vĩ tích trên mặt đất đột nhiên trở nên rối loạn, ngay sau đó toàn bộ cự vĩ tích như nước chảy hướng về chỗ ngược chiều nơi phát ra thanh âm chạy đi, lấy bộ dáng to đùng vụng về của chúng, thật khó mà tưởng tượng chúng lại có được tốc độ đó.

"Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Sao lại biến thành như vậy?"

Lăng Tiêu bị hành động dị thường của cự vĩ tích khiến cho ngây người, nhưng cậu vừa hỏi xong những lời này, một cỗ lực lượng thật lớn nghênh diện mà đến, khiến cả người cậu bay ra ngoài, nặng nề đập lên tường, cổng cá nhân trên cổ tay vì lực đánh quá lớn mà dập nát.

Bụi mù tán đi, chủ nhân của lực lượng khủng bố dần lộ ra bộ mặt thật, Doanh Phong xưa nay luôn bình tĩnh sau khi nhìn rõ bộ dạng đối phương, đồng tử đột nhiên co lại.

"Làm sao có thể!" Cậu thốt ra.

27. Quyển 1 - Chương 27: Lộc Tồn

**Lộc Tồn: Tên của tinh quân trông coi sao Thiên Cơ – ngôi sao thứ 3 trong chòm sao Bắc Đẩu, xem thêm chú thích đầu chương 2.*

"Bản thân tôi từng nghe nói qua không ít lời đồn có liên quan đến hiệu trưởng," y sĩ theo đoàn ở bên ngoài đang cùng giáo viên hướng dẫn nói chuyện phiếm, "Nếu thầy ấy thực mạnh mẽ như lời các anh, sao còn thua trong nghi thức trưởng thành đây?"

"Đó là bởi vì..." Thiết bị theo dõi trong tay giáo viên hướng dẫn lúc này đột nhiên vang lên một tiếng báo động, hắn cầm lấy nhìn, cực kỳ hoảng sợ, "Không tốt!"

Chỉ thấy điểm sáng trên bản đồ đại biểu cho vị trí từng học sinh nháy mắt tắt một cái, mà ở chỗ rất gần nó, điểm sáng vốn thuần sắc trắng nay đổi màu, chuyển thành màu cam chói mắt.

Có thể khiến điểm sáng biến mất chỉ có ba khả năng, một là đối phương chủ động tắt thiết bị truyền tin, hai là cổng cá nhân bị hư, khả năng thứ ba tệ nhất, chính là người giữ cổng cá nhân đó đã chết.

Mà màu cam, đại biểu tần suất tim đập người này đã đạt đến đỉnh điểm, nếu không phải xảy ra chuyện gì đặc biệt khiến người khác kích động vậy nhất định là có nguy hiểm uy hiếp đến tính mạng.

Trong khu mỏ chỉ có sinh vật dưới cấp A lui tới, đến tột cùng là cái gì, làm cho người ta sợ hãi tới mức độ như thế?

Giáo viên hướng dẫn nhanh chóng phản ứng, "Lập tức thông tri cứu viện! Gọi toàn bộ học sinh về đơn vị!"

Hắn hướng y sĩ bỏ lại một câu như vậy, cũng không quay đầu lại vọt vào trong khu mỏ nguy hiểm, sau khi vào trong, mới phát hiện nơi này đang kịch liệt rung động, lượng lớn đất cát từ những khe trên thạch bích rơi xuống, đỉnh động không an phận đung đưa, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Địa hình trong động hết sức phức tạp, hắn không thể phán đoán hai người kia cụ thể đi đường nào, chỉ có thể dựa theo vị trí của họ, tận khả năng tiếp cận hướng đó.

Đương nhiên, 'hai người' là kết quả lý tưởng nhất, nếu…

Đau đớn kịch liệt kích thích thần kinh Lăng Tiêu, cậu từ trước đến nay lấy phản ứng mau lẹ mà nổi danh, lại bị đánh bay lên tường không hề có lực hoàn thủ, thậm chí cả bộ dáng địch nhân công kích mình còn chưa thấy rõ.

Cơn đau buốt từ trước ngực và sau lưng đồng thời truyền đến, cậu hít một hơi, có thể cảm nhận được đau đớn sắc bén từ lồng ngực, chỉ sợ dưới một kích vừa rồi, có mấy xương sườn bất hạnh bị gãy.

Va chạm sinh ra cát đá và bụi bặm che mờ tầm nhìn cậu, cho đến khi bụi lắng xuống, cậu giãy dụa cố hé mắt ra một cái khe, sau khi tiêu cự nhắm chuẩn, nháy mắt bị thứ mình chứng kiến làm sợ ngây người.

Tại nơi cách cậu mấy thước có hơn, thứ hiện thân cư nhiên là loài vô cùng hi hữu trăm năm khó gặp trong truyền thuyết —— Khuê, loại sinh vật này ghét sáng ưa tối, thích ngủ đông ở chỗ không thấy mặt trời, có kỳ ngủ đông vô cùng dài, nên không chỉ có số lượng cực kỳ thưa thớt, chỉ vài con còn tồn tại, mà còn không dễ bị người phát hiện vì trường kỳ bị vây trong trạng thái ngủ say.

Loại sinh vật cấp truyền thuyết này, ngay cả những người soạn sách sinh vật cũng chưa từng thấy tận mắt, trên sách vở chỉ có một tấm hình vẽ tay và bản giới thiệu tập tính sinh hoạt, các loại miêu tả đều không rõ ràng.

Xét về cấp bậc nguy hiểm, Khuê không chỉ vượt qua cự vĩ tích cấp A, mà còn áp đảo cấp S và SS, là tồn tại sử thi cấp SSS, sinh vật có thể nhận cấp bậc khủng bố này, toàn bộ tinh cầu cũng chỉ có 12 loại, tổng số không cao hơn trăm con, rất nhiều người suốt đời đều không thể nhìn thấy được cơ thể sống của chúng.

Mà lực sát thương của nó, đừng nói Lăng Tiêu và Doanh Phong chỉ là hai thiếu niên, cho dù là tinh anh quân đội ở đây, cũng chưa hẳn là đối thủ của nó.

Có thể ở nơi này gặp được Khuê, đối với hai thiếu niên chưa cử hành nghi thức trưởng thành mà nói, quả thực là vận rủi từ trên trời rớt xuống.

Không khí trong động khẩn trương đến nỗi quỹ tích vận động của mỗi một hạt bụi đều như một pha quay chậm, tiếng hít thở của Doanh Phong thong thả vang lên bên màng nhĩ, mỗi một động tác rất nhỏ của sinh vật đối diện, cũng khiến thần kinh cậu buộc chặt.

Khuê với tầm vóc vĩ đại bị chắn trong khu mỏ nhỏ hẹp không thể đứng thẳng, chỉ có thể giống như loài thú bốn chân tiếp đất, tầm mắt của nó đầu tiên đảo một vòng quanh người Lăng Tiêu cách đó không xa, cuối cùng dừng trên người Doanh Phong trước mắt.

Sau lưng Doanh Phong cứng đờ, đây là lần đầu tiên từ khi cậu tỉnh dậy cảm nhận được tư vị của sợ hãi như cắt da đó, ở trước mặt Khuê, cậu ngay cả hô hấp đều có vẻ khó khăn, chưa từng có bất cứ người nào, bất cứ sinh vật nào, gây cho cậu uy hiếp như vậy.

Khi một người gặp phải địch nhân quá mức cường đại, hắn theo bản năng sẽ mất đi sức chiến đấu, Doanh Phong lúc này, điều duy nhất có thể nghĩ đến chính là xin giúp đỡ.

Tay phải của cậu lấy tốc độ nhỏ đến không thể thấy di động tới cổng cá nhân nơi cổ tay, sợ động tác biên độ quá lớn mà kinh động đối phương.

Nhưng Khuê rốt cuộc vẫn không buông tha nhất cử nhất động của cậu, cơ hồ trong nháy mắt khi Doanh Phong sắp chạm đến nút báo nguy, Khuê mạnh mẽ hữu lực công kích tới, mục tiêu thẳng tắp nhắm vào cổ tay Doanh Phong.

Có vết xe đổ của Lăng Tiêu, Doanh Phong điều động toàn bộ lực chú ý, miễn cưỡng tránh thoát quyền thứ nhất, lập tức quyền thứ hai đánh tới.

Lấy lực lượng của Khuê, có thể dễ dàng đánh bay Doanh Phong, ngay thời điểm chỉ mành treo chuông đó, Doanh Phong chỉ có thể nhào xuống đất, chật vật lăn vài vòng, cũng mượn cơ hội này nhấn nút báo động, điểm sáng trên thiết bị truy tung lập tức biến đỏ, cũng vang lên còi báo động chói tai.

Giáo viên hướng dẫn nhận được tín hiệu báo động trong nháy mắt trong đầu hiện lên vô số suy đoán, lẽ nào nơi này thật sự có sinh vật cấp S lui tới?

Không, hắn nhanh chóng phủ định chính mình, bởi vì hai thiếu niên gặp nguy hiểm chính là đối tượng trước đây hắn xem trọng, chỉ cần hai người đó cùng một chỗ, dù cho đối thủ có hệ số nguy hiểm cao tới S, cũng không đến mức phát sinh đột biến như thế.

Nhưng trừ khả năng đó ra, hắn đã không dám nghĩ tiếp.

Những học sinh trong cùng khu mỏ hốt ha hốt hoảng chạy ra bên ngoài, đúng lúc đụng phải thầy hướng dẫn đang chạy vào.

"Thầy!" Bọn họ vừa thấy thầy hướng dẫn lập tức hướng bên này xin giúp đỡ.

"Nhìn thấy Lăng Tiêu bọn họ không?" Giáo viên hướng dẫn bắt lại một người liền hỏi.

Đám học trò khẩn trương lắc đầu, "Bọn họ vừa vào liền xông lên dẫn đầu trước nhất, chúng em không biết họ đang ở chỗ nào."

"Thầy ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, là động đất sao?"

“Chỗ này có thể sập không a?”

Đám học trò ngươi một lời ta một câu, không có chút tin tức nào hữu dụng, thầy hướng dẫn vẻ mặt căng thẳng, “Các em nhanh chóng rút khỏi đây, y sĩ đang ở bên ngoài, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình, biết không?”

Đám học trò chỉ đành gật gật đầu, hướng về phía lối ra chạy như điên.

Giáo viên hướng dẫn bước nhanh hơn, chỉ hi vọng hai thiếu niên rất lợi hại đó, có thể tận lực kiên trì lâu một chút…

Giờ phút này y sĩ theo đoàn chờ ở bên ngoài khu mỏ vô cùng lo lắng, trăm triệu lần không nghĩ tới lại chờ được một toán lính của quân đội, khi nhìn thấy cửa khoang sau xe bay mở ra, một sĩ quan cầm đầu dáng thấp bé dẫn đầu nhảy xuống, y thiếu chút nữa cho là mình hoa mắt.

Vị thiếu tướng trẻ tuổi nhất, cũng nổi danh nhất Thiên Túc tinh Phục Nghiêu này sau khi xuất hiện, theo sát xuống chính là sĩ quan phụ tá cao lớn uy vũ của hắn, cuối cùng là một đội ngũ ngay ngắn trật tự được huấn luyện nghiêm chỉnh nhảy ra khỏi xe bay, trên đất cũng xuất hiện vũ khí có tính sát thương nào đó.

“Tải xuống định vị mục tiêu,” Phục Nghiêu truyền ra mệnh lệnh.

“Báo cáo, toạ độ mới nhất đã tải xong!”

“Tốt, ngắm, chuẩn bị…”

“Từ từ!” Y sĩ đoàn liều lĩnh vọt tới trước vũ khí mở ra hai tay, “Có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, vì sao ngay cả quân bộ đều xuất động?”

Phục Nghiêu đến lúc này mới lưu ý đến sự tồn tại của y, “Anh là ai? Vì sao ở đây?”

“Tôi là y sĩ trong đoàn thực tập dã ngoại học viện Bích Không.”

“Bích Không?” Phục Nghiêu sắc mặt đổi lại đổi, cái tên quen thuộc này cũng là trường cũ của hắn, “Anh là nói nơi này có học sinh sơ cấp học viện đang tiến hành thực tập dã ngoại?”

Y sĩ sắc mặt cũng thay đổi, “Chẳng lẽ các anh không phải bởi vì nhận được tín hiệu cứu viện mới đuổi tới sao?”

“Chúng tôi tới đây là bởi vì vệ tinh giám sát được khu vực này có năng lượng khác thường dao động, hoài nghi phụ cận có sinh vật hiếm tính nguy hiểm cao ẩn hiện.”

“Sinh vật hiếm tính nguy hiểm cao? Nhưng thầy hướng dẫn rõ ràng đã nói, nơi này một trăm năm qua chưa từng có tung tích sinh vật cấp S.”

“Vậy nếu là sinh vật trăm năm khó gặp, cấp bậc nguy hiểm so với cấp S còn cao hơn nữa thì sao?”

Y sĩ sắc mặt trắng bệch, “Trời ơi.”

“Học sinh hiện tại ở đâu?”

Hắn vừa hỏi xong những lời này, mấy cửa động liền lục tục có học sinh chạy ra, một số ít là do nhận được tín hiệu trở về khẩn cấp, mà học sinh chạy ra từ trong khu mỏ phát sinh sự cố, thì đều chật vật không chịu nổi, mặt xám mày tro.

“Bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Y sĩ khẩn cấp truy vấn tại chỗ.

“Chúng em cũng không rõ, rất có thể là sạt lở.” Đám học trò hốt hoảng chạy trốn sau chen lên trước nói, “Trên đường ra chúng em gặp thầy hướng dẫn, thầy bảo chúng em rút lui trước, còn thầy đi vào sâu hơn bên trong rồi.”

“Bên trong còn có học sinh khác không?” Y sĩ còn chưa kịp mở miệng, Phục Nghiêu đã hỏi trước một bước.

“Có, có rất nhiều,” các học sinh nhìn nhau, “Còn rất nhiều bạn bè tụi em còn bên trong, khi xảy ra chuyện chúng em đã tách ra với họ.”

“Có chừng bao nhiêu người?”

Y sĩ nhanh chóng kiểm kê nhân số đã thoát ra, “Khoảng trên dưới mười người.”

“Còn tin tức gì hữu dụng không?”

Y sĩ tận khả năng tỉnh táo lại, hướng Phục Nghiêu báo hết tình huống y hiểu rõ, “Vừa rồi trước khi thầy hướng dẫn đi vào, có một học trò tín hiệu truy tung bị cắt đứt, biểu hiện một người khác chính là màu cam dự cảnh *(báo động trước sắp có hiểm nguy)*.”

Học sinh nghe tin đó, mặt ai cũng lộ vẻ hoảng sợ, dù không hiểu màu cam dự cảnh ý nghĩa chính xác là gì, cũng biết tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Phục Nghiêu chỉ hơi suy nghĩ một chút liền ra chỉ thị mới.

“Hủy bỏ nhiệm vụ ném bom, mọi người theo tôi vào động, tiến hành khẩn cấp cứu viện.”

“Tuân lệnh!” Nhóm quân nhân trăm miệng một lời.

“Nhớ kỹ, phải đặt an toàn của học sinh lên trước nhất, gặp phải thời khắc nguy hiểm, thà rằng hy sinh chính mình, cũng phải bảo trụ tính mạng thiếu niên, kiên quyết không thể để cho bất kỳ một thiếu niên nào có sơ xuất gì.”

“Rõ!”

***

Cùng với một tiếng vang thật lớn, trọng chưởng của Khuê hung hăng đánh lên đất, vốn đã dừng lại Doanh Phong bất đắc dĩ lại dùng sức lăn thêm mấy vòng, lúc này mới tránh thoát một kích trí mệnh này.

Doanh Phong chưa từng bị động chịu đòn đến mức độ đó, cậu ngay cả phòng ngự cơ bản nhất cũng hoàn thành thật gian nan, càng đừng nói lần nữa tổ chức phản công hữu hiệu, cách biệt thực lực làm cậu không hề có lực hoàn thủ, trận chiến đầu nghiêng về một phía này căn bản không chút tỉ lệ thắng cuộc.

Đúng lúc này, một đạo hắc ảnh từ trên mặt đất nhảy lên, bay lên không trung, nhắm vào đầu Khuê đánh tới. Khuê không hề chuẩn bị cứng rắn chịu một kích này, theo phản xạ phất tay một cái, đem Lăng Tiêu dám lớn mật xâm lấn một lần nữa đánh bay ra ngoài, rơi xuống cách Doanh Phong không xa.

Doanh Phong trong bóng đêm nhìn thấy thanh thanh sở sở, Lăng Tiêu là dùng chủy thủ đâm tới, cậu ấy cũng thực sự trúng mục tiêu, nhưng Khuê thoạt nhìn lông tóc vô thương, mà chủy thủ của Lăng Tiêu rơi xuống đất lại gãy thành hai đoạn.

Thứ này không chỉ có lực lượng khủng bố, thân thể cũng lì lợm, thừa dịp nó còn chưa kịp phản ứng, Doanh Phong từ trên đất bật lên, kéo Lăng Tiêu gần đó, hướng về phía cự vĩ tích chạy trốn vừa rồi co giò chạy đi.

“Chạy a!” Doanh Phong không giải thích gì túm lấy cổ tay Lăng Tiêu hướng ra ngoài, Lăng Tiêu đầu óc choáng váng phân không rõ tình thế, chỉ theo bản năng thất tha thất thểu theo sát phía sau, hai người chạy như điên trong dũng đạo hẹp dài, những tảng đá lớn lẫn theo đất cát càng không ngừng từ trên đầu rớt xuống, Doanh Phong chỉ có thể tận lực tránh né, nhưng vẫn không tránh được bị tác động.

Doanh Phong biết rất nhiều chỗ trên người mình đều bị thương, thương thế Lăng Tiêu so với mình càng nghiêm trọng hơn, nhưng loại thời điểm này hoàn toàn không thể chú ý nhiều như vậy, cậu chỉ có thể tận khả năng mau thoát khỏi phạm vi công kích của Khuê, nếu có thể chạy ra khỏi khu mỏ, ít nhất bên ngoài còn có thầy hướng dẫn trợ giúp.

Khuê vừa mới bị công kích, đúng là thời khắc lửa giận cực thịnh, nhìn thấy con mồi chạy trốn, rít gào một tiếng liền đuổi theo, bị khu mỏ chật hẹp trở ngại, hình thể nó lại thật lớn, rất nhanh đã bị Doanh Phong

hai người bỏ lại.

Doanh Phong kéo Lăng Tiêu càng chạy càng xa, dần dần kéo giãn khoảng cách song phương, ngay khi cậu thầm vui mừng, phía trước đổ sụp, một phiến đá lớn vô tình phong tỏa đường đi của bọn họ. Doanh Phong cấp bách thắng lại, Lăng Tiêu thì không may mắn như vậy, theo quán tính liền xông ra ngoài, bị tay phải Doanh Phong phát lực một cái kéo trở về, cả người nhào vào lồng ngực cậu.

Tiếng chân trùng điệp càng ngày càng gần, Doanh Phong mang theo Lăng Tiêu đã lâm vào tuyệt cảnh, phía trước là mãnh thú, phía sau là cự thạch, không đường tiến tới, không đường thối lui, ngay cả ông trời cũng không cho bọn họ cơ hội.

Khuê đối hai người đã cùng đường phát ra tiếng gầm nhẹ cuối cùng, tiếng ầm vang trầm thấp kia quả thực muốn chấn vỡ màng nhĩ Doanh Phong.

Không thể tưởng được, tính mạng của mình lại dùng phương thức này chấm dứt, lại còn cùng với người này một chỗ…

Cậu đưa tay lên ngực, cách đồng phục sờ sờ hạt đào bên trong, đáng tiếc chưa thành tâm nguyện, đến cuối cùng cũng không được viên mãn.

Hết thảy đều đã kết thúc, Doanh Phong dùng hết khí lực toàn thân, đem Lăng Tiêu tận khả năng ném thật xa ra ngoài, chính mình thì nắm chủy thủ, liều lĩnh hướng tới địch nhân không thể chiến thắng phóng qua.

—— *Có một loại người, tử vong của họ bị cho là không phù hợp với phương thức sinh tồn của xã hội, bị đào thải bằng cơ chế mạnh được yếu thua*

—— *Người như vậy một khi hy sinh, họ liền sẽ hồn phi phách tán, không bao giờ tồn tại trên thế giới này nữa.*

—— *Đó chính là các em, toàn bộ những thiếu niên chưa tiến hành nghi thức trưởng thành.*

28. Quyển 1 - Chương 28: Thanh Long*

**Thanh Long: Cũng là tên một chòm sao trong thiên văn học. Trong phong thủy, triết học, Thanh Long là linh vật thiêng liêng bậc nhất trong Tứ tượng, thời cổ đại gọi là Thương Long, có tượng là hình rồng (long,), có màu xanh (thanh,) màu của hành Mộc ở phương Đông, do đó tương ứng với mùa xuân.*

Toán quân đội của Phục Nghiêu hướng vào trong chưa tới một khắc, đội ngũ cứu viện của nhân viên nhà trường cũng nhanh chóng đuổi tới, dẫn đội chính là đương nhiệm hiệu trưởng học viện Bích Không, hai nhân vật phong vân cựu học sinh của Bích Không đồng thời hiện thân, tình huống lại không mấy lạc quan.

"Vừa rồi người của quân bộ đến đây," Y sĩ trấn an học sinh xong, nhỏ giọng báo cho ông, "Nói nơi đây có năng lượng khác thường dao động, hoài nghi phụ cận có sinh vật hiếm tính nguy hiểm cao ẩn hiện."

Hiệu trưởng đương nhiên biết điều đó đại biểu cho cái gì, hơn nữa ông vừa đến liền thấy phi hành khí của quân đội, ký hiệu bên trên đó là cái mà ông rất quen thuộc, "Hiện tại người của quân bộ đâu?"

"Đã vào trong."

"Người của chúng ta còn bao nhiêu chưa ra?"

"Ước chừng hơn mười học sinh, còn có một giáo viên hướng dẫn."

"Ta đã biết, " hiệu trưởng sửa sang lại cổ tay áo một chút, "Để phòng bất trắc, cậu ở lại chỗ này, bảo người khác thu xếp cho học sinh rút lui, cần phải đưa toàn bộ người an toàn trở về học viện."

"Hiệu trưởng ngài thì sao?"

Giữa những ngón tay của bàn tay phải hiệu trưởng có ba thứ gì đó trông như thạch anh, "Đương nhiên là vào trong, học trò của ta ở bên trong, ta không thể mặc kệ bọn họ không lo."

Y sĩ lo lắng nhìn hiệu trưởng biến mất ở lối vào, khu mỏ sạt lở là nguy hiểm nhất, huống chi bên trong còn tồn tại mãnh thú chưa rõ. Những người này đều mang ý niệm có đi không về trong đầu mà vào cứu viện, giờ chỉ có thể toàn tâm toàn ý cầu nguyện những học sinh bị vây bên trong đều có thể bình yên vô sự được cứu vớt.

Dọc đường trong khu mỏ che kín thi thể cự vĩ tích, đây đều là kiệt tác của quân bộ, đối với những binh lính được nghiêm chỉnh huấn luyện này mà nói, sinh vật cấp A bất quá là những con thú có thể một chiêu là giải quyết, mà địch nhân chân chính của họ, đến giờ này cũng chưa thấy bóng dáng.

Hiệu trưởng dọc theo thi thể một đường tìm kiếm, gặp Phục Nghiêu ở sâu trong khu mỏ, hắn đang an bài thuộc cấp đem hai học sinh vừa được cứu viện ra ngoài động, giáo viên hướng dẫn cũng vừa đụng phải họ, ba nhóm người rốt cục chạm mặt nhau.

"Hiệu trưởng, thực xin lỗi," giáo viên hướng dẫn vừa gặp hiệu trưởng lập tức hướng ông nhận lỗi, "Là tôi không bảo vệ tốt cho họ."

Hiệu trưởng vỗ lên vai hắn, đối một người cao hơn mình cả cái đầu làm như vậy, có vẻ có chút không thuận mắt, dù ông lớn tuổi hơn đối phương rất nhiều, "Đó là chuyện ngoài ý muốn, việc khẩn cấp trước mắt là cứu các học sinh ra, chuyện khác để sau này hãy nói."

Phục Nghiêu ở phía sau chọt vào, "Học trưởng, đã lâu không gặp."

Giáo viên hướng dẫn chỉ biết hai người kia đều là người đã tốt nghiệp Bích Không, không nghĩ tới họ học cùng thời với nhau, bất quá ngữ khí Phục Nghiêu nghe qua cũng không có hữu hảo khi đồng học cũ gặp mặt nên có.

"Tôi đã đoán được là cậu," hiệu trưởng lấy đồng dạng giọng điệu đáp lại, "Hiện tại hẳn phải gọi cậu là thiếu tướng rồi? Chúc mừng."

"Không nghĩ tới chúng ta sẽ gặp lại dưới loại tình huống này, anh vẫn thế một chút cũng không cao thêm."

"Cậu thì lại cao thêm không ít so với trước đây, đáng tiếc cao hết mức rồi mà vẫn thấp như vậy."

Giáo viên hướng dẫn ngây ngẩn cả người, hiệu trưởng không phát dục là sự thật đã rõ ràng, chiều cao của Phục Nghiêu lại càng là cấm khu mọi người đều biết, bạn học ngày xưa cửu biệt trùng phùng, vừa thấy mặt cứ lôi điểm yếu của nhau ra nói như vậy thật sự không sao chứ?

Người duy nhất đồng thời nhận thức hai người bọn họ tại hiện trường - sĩ quan phụ tá – bất đắc dĩ đỡ trán, khí tràng hai người đó quả thực xung khắc nhau tới cực điểm, năm đó ở trong trường đã mâu thuẫn trùng điệp, cách biệt nhiều năm như vậy, vẫn như cũ không hợp nhau.

Hiệu trưởng chứng kiến động tác này thì biết ngay y đang nghĩ gì, nặng nề vỗ xuống tay y, sĩ quan phụ tá gật đầu đáp lại, tình hữu nghị của hai người khiến họ chỉ qua một động tác đơn giản như vậy đã đủ biểu đạt ân cần thăm hỏi sau nhiều năm không gặp.

"Tình huống hiện tại thế nào?" Trước mắt không phải lúc thích hợp để cãi nhau với Phục Nghiêu, hiệu trưởng chuyển sang hỏi han giáo viên hướng dẫn.

Giáo viên hướng dẫn lời ít ý nhiều hồi báo tiến triển, "Phần lớn học sinh đã thành công được cứu viện ra ngoài, may mà đều là vết thương nhẹ, có hai em học sinh vị trí thủy chung không di động, đoán là bị vây khốn, thiếu tướng Phục Nghiêu đã phái người đi trước cứu viện."

Hắn báo xong tin tốt, mới bắt đầu báo tin xấu, "Có ba em học sinh mất liên lạc, một em tên Trục Nguyệt, vị trí cuối cùng thể hiện tại chỗ này." Giáo viên hướng dẫn chỉ lên điểm đen trên máy tính bảng đã sắp tắt, "Hai em khác một người tên Lăng Tiêu, em ấy là người mất liên lạc đầu tiên, người còn lại là Doanh Phong, sau khi báo động không lâu cũng bị cắt đứt liên lạc, hoài nghi nguy hiểm chính là dẫn phát từ chỗ họ."

Hiệu trưởng không muốn đi hỏi Phục Nghiêu, xoay người hỏi sĩ quan phụ tá của hắn, "Các cậu thì sao?"

"Vệ tinh giám sát phát hiện nguồn năng lượng khác thường ở gần đây, cùng phương vị với những học sinh mất tích, nhưng tín hiệu rất không ổn định. Nơi này rất nhiều thông đạo đều hỏng vì sạt lở, chúng tôi đang cố gắng tiếp cận khu vực kia."

"Có biết nguồn năng lượng đó có khả năng là cái gì không?"

Sĩ quan phụ tá trầm mặc một lát mới nói, "Có thể kinh động vệ tinh giám sát, chỉ có có thể là năng lượng bức xạ do Linh hồn thạch trong cơ thể sinh vật hiếm cấp SS trở lên phát ra."

Hiệu trưởng vốn đã dự trù tình huống xấu nhất, nhưng nghe đến đó vẫn nhướng mày, "Có biện pháp nào can thiệp từ bên ngoài không?"

"Không được, cường hành cho nổ sẽ làm khu mỏ sụp xuống, đến lúc đó người còn kẹt bên trong rất có thể sẽ gặp nguy hiểm."

"Chỉ cần có một tia hi vọng, chúng ta cũng không thể buông tha." Phục Nghiêu cắt đứt cuộc trò chuyện của họ, "Phương pháp duy nhất lúc này, chính là nhắm hướng tín hiệu sau cùng tồn tại, dùng sức người mở một con đường. Tốc độ của chúng ta phải nhanh nhưng động tác phải nhẹ, lấy tồn tại của con người làm nguyên tắc cao nhất, trăm triệu lần không thể làm cho sạt lở thêm nữa."

"Rõ!" Nhóm quân nhân ăn ý hạ giọng nhưng đều nhịp đáp.

***

Doanh Phong cầm trong tay chủy thủ dũng cảm quên mình nhằm về phía Khuê, nhưng còn chưa đợi cậu đụng tới thân thể Khuê, một hắc ảnh từ phía sau cậu bay ra, một quyền đem Khuê trước mắt đánh văng xa mấy thước.

Doanh Phong khó có thể tin ngừng lại, sao lại có người có lực lượng lớn như vậy, ngay cả sinh vật thể tích lớn hơn người đó mấy lần cũng có thể bị đánh lui, càng khủng bố chính là tốc độ vận động của bóng đen đó nhanh đến kinh người, chính mình hoàn toàn không thể bắt giữ hình dạng của hắn.

Khuê dưới công kích của nhân vật thần bí liên tục tháo chạy, cuối cùng lại bị một cước hung hăng đá bay ra ngoài, thân hình thật lớn nện lên thạch bích khu mỏ, tạo ra tiếng dội ầm ầm.

Doanh Phong hoảng sợ ý thức được đấu pháp bất chấp của bọn họ, rất có khả năng khiến sạt lở càng nghiêm trọng hơn, cậu lại vô cùng lo lắng tìm kiếm Lăng Tiêu bị cậu đẩy qua một bên, nhưng làm sao còn bóng dáng cậu ấy.

Ngày càng nhiều đá rơi xuống, phong tỏa hết thảy đường đi, trong không gian nhỏ hẹp còn lại đó, hắc ảnh tiếp tục cùng Khuê chiến đấu thành một đoàn, Khuê phẫn nộ quơ cánh tay thô tráng hữu lực, lại không trúng được đối thủ nửa phần. Tốc độ địch nhân đã nhanh đến mức huyễn hóa ra tàn ảnh, như thể cùng một lúc có vô số phân thân đang công kích, đầu, ngực, lưng Khuê, nơi chốn đều bị đối phương trọng kích, tức giận đến mức nó liên tục gầm lên giận dữ, tiếng gầm gừ vang vọng trong toàn không gian.

Hắc ảnh nhảy lên lưng Khuê, dùng sức bóp chặt cổ của đối phương, Doanh Phong rốt cục mượn cơ hội này thấy rõ hình dạng của hắn —— người đó không ngờ là Lăng Tiêu!

Cậu hai mắt đỏ bừng, trong đôi đồng tử tràn ngập sát khí dã tính, giết chết đối phương tựa hồ trở thành tín niệm duy nhất của cậu, trừ điều đó ra trong mắt không còn bất cứ thứ gì, Doanh Phong tin chắc lúc này nếu mình xông lên, cũng sẽ bị cậu ấy không chút do dự đánh ra.

Lực chiến đấu của cậu khác hẳn người thường, cùng sinh vật hiếm cấp bậc nguy hiểm cao nhất chiến đấu mà hoàn toàn chiếm thượng phong, này tuyệt không thể là lực lượng mà một thiếu niên có thể có.

Khuê dùng lực thật lớn, đem đồ vô lễ trên cổ hất ra ngoài, Lăng Tiêu bay đến trần khu mỏ, trên vách nhẹ nhàng điểm một cái, thay đổi phương hướng một lần nữa hướng Khuê phát khởi mãnh công.

Tốc độ quyền cước của cậu, đã nhanh đến mắt thường không thể phân biệt, như bạo vũ liên tiếp trúng mục tiêu vào mỗi một bộ vị trên thân thể địch nhân. Cậu đặt mũi chân lên ngực Khuê, một tay thẳng tắp sáp nhập lớp da ngoài như tường đồng vách sắt mà ngay cả chủy thủ cũng không thể cắt vào, không khoan nhượng đem cả cánh tay trái của nó giật xuống.

Khuê phát ra tiếng rít thống khổ, máu bốn phương tám hướng phun tung toé lên trần, tường, mặt đất, cùng với toàn thân Lăng Tiêu, tràng diện đó ngay cả Doanh Phong nhìn cũng thấy truật mục kinh tâm *(kinh hoàng)*, Lăng Tiêu lại hồn nhiên bất giác, tiếp tục theo cùng cách thức xé đi cánh tay còn lại của nó, sau đó lộn ngược trên không lui ra một bên, lạnh lùng nhìn kiệt tác của mình.

Trong nháy mắt đó, người Doanh Phong nhìn thấy không phải Lăng Tiêu, mà là một sát thủ lãnh huyết không hề có nhân tính.

Khuê hai tay bị phế mất đi sức chiến đấu, dùng hết toàn lực hướng Lăng Tiêu phóng qua, nghiễm nhiên một bộ tư thái cùng đối phương đồng quy vu tận, mà Lăng Tiêu, tại chỗ bất động đứng ở nơi đó, ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

"Lăng Tiêu!" Doanh Phong bật thốt lên, đối mặt công kích như vậy không né không tránh, cậu ấy rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nhưng thấy Lăng Tiêu nhắm ngay phương hướng Khuê chạy tới thẳng tắp vươn cánh tay ra, Khuê bổ nhào qua, cánh tay cậu không thiên lệch đâm vào ngực đối phương.

Khuê phát ra tiếng gầm giận dữ cuối cùng của sinh mệnh, Lăng Tiêu diện vô biểu tình lật cánh tay một cái, bàn tay nắm lại, bóp nát trái tim của nó, máu chảy đầm đìa từ trong cơ thể nó theo cánh tay cậu tuôn ra, Khuê cước bộ bất ổn lảo đảo vài cái.

Lăng Tiêu một chiêu trí mạng nhẹ nhàng nhảy ra sau, lui đến khu vực an toàn, ngực Khuê lưu lại một lỗ thủng bằng nắm tay, càng không ngừng phun máu tươi ra ngoài.

Khí tức sinh mệnh từng chút rút khỏi cơ thể nó, nó tại chỗ lảo đảo vài bước, tiếng kêu rên không cam lòng lan tràn tới mỗi một góc khu mỏ, vua của dã thú đủ để xưng bá một phương, cuối cùng mặt hướng về đất nặng nề ngã xuống, dương khởi một phiến đất cát.

Bụi lắng xuống, hang đá nhỏ hẹp lặng ngắt như tờ.

Doanh Phong không thể tin được một màn chính mình tận mắt nhìn thấy, cậu tiến về trước vài bước, giật mình phát giác dưới chân đạp phải thứ gì đó.

Cậu lùi một bước nhặt nó lên, lờ mờ nhận ra đó là một ống tiêm tiện lợi, bên trong còn sót lại một lượng nhỏ chất lỏng trong suốt màu cam.

Doanh Phong dùng sức tìm tòi trong trí nhớ, rốt cục nhớ ra mình đã nhìn thấy thứ giống như vầy ở đâu.

"Đây là… 'Đốt tẫn' đời hai? Cậu cư nhiên trộm thứ này từ căn cứ?"

Lăng Tiêu xoay đầu lại đây, sắc đỏ trong mắt chợt lóe, lại biến thành màu khói ngày thường, vết máu trên mặt nhuộm cậu đến khủng bố, nhưng trong đôi mắt đã khôi phục bình thường lại tràn ngập mê mang.

Doanh Phong không biết nên nói cái gì cho phải, hành vi lớn mật của Lăng Tiêu làm cậu giật mình, nhưng nếu lúc trước Lăng Tiêu không lén lấy nó ra từ trong phòng thí nghiệm, giờ này khắc này chỉ sợ hai người họ đã chết tại đây.

Lăng Tiêu khi dược tính đã hết giống như bị người rút rỗng khí lực trong cơ thể, đầu gối mềm nhũn, nặng nề quỵ xuống.

Doanh Phong thầm kêu một tiếng, vứt bỏ ống tiêm trong tay, trước khi cậu ấy hoàn toàn ngã xuống đem người nâng lên, đầu Lăng Tiêu vô lực rũ xuống, thoạt nhìn đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Doanh Phong đỡ một người nửa chết nửa sống, vòng qua thi thể Khuê và hai đoạn tay đứt tán lạc trên mặt đất, đặt cậu ấy ngồi tựa vào tường, bản thân thì tìm kiếm một đường ra trong không gian bị bít kín này.

Nhưng cậu rất nhanh phát hiện chỉ phí công, hai thông đạo trái phải toàn bộ bị cự thạch rớt xuống phong tỏa, cậu thử cường hành đánh nát cự thạch, lại dẫn tới càng nhiều đá vụn lăn xuống. Điều này khiến cậu không dám tiếp tục mạo hiểm, sợ không gian còn lại cũng sạt lở, bọn họ thật vất vả sống sót liền phải đối mặt nguy hiểm bị chôn sống.

Cậu cúi đầu kiểm tra cổng cá nhân của mình, vừa rồi trong quá trình né tránh màn hình vô ý bị dập nát, đã hoàn toàn trở thành phế vật, mà trên cổ tay Lăng Tiêu lại càng trống không.

Sau sự xuất hiện của Khuê, hai người gặp phải vấn đề khó khăn thứ hai, bị nhốt giữa khu mỏ đang sạt lở, cùng thế giới bên ngoài hoàn toàn mất đi liên hệ.

Chuyện đến nước này, chỉ có một con đường để đi là bị động chờ đợi cứu viện, Doanh Phong tin tưởng học viện giờ phút này đang khẩn trương tìm kiếm bọn họ, chỉ hi vọng viện binh có thể mau đến.

Doanh Phong bất đắc dĩ ngồi xuống đối diện Lăng Tiêu, trải qua đối kháng khẩn trương và đào vong, tinh lực và thể lực cậu cũng có chút cạn kiệt, không biết còn bị nhốt trong này bao lâu, cậu nhất định phải để dành thể lực hữu hạn, tận khả năng giảm bớt hoạt động không cần thiết.

Cậu im lặng nhắm mắt dưỡng thần, đúng lúc này một tiếng rên rỉ rất nhỏ truyền vào tai cậu, trong hoàn cảnh an tĩnh ở đây, có vẻ phá lệ rõ ràng.

Mở mắt ra, cậu liền phát hiện tình huống Lăng Tiêu đối diện không đúng lắm, sắc mặt cậu ấy ửng đỏ, hô hấp dồn dập, bệnh trạng đồng dạng, cậu cũng từng thấy ở Dao Đài.

"Ngô…" Lần này tiếng rên rỉ lớn hơn vừa nãy, dưới cái nhìn chăm chú của Doanh Phong, mí mắt Lăng Tiêu chầm chậm mở ra, ánh mắt cậu ấy tan rã khiến Doanh Phong xác định tiêu cự của đối phương không dừng trên người mình.

"Lăng Tiêu, Lăng Tiêu," Doanh Phong khua khua tay trước mắt cậu, "Thấy được không?"

Nửa ngày, Lăng Tiêu mới chậm rãi a một tiếng.

"Tôi có chút khó chịu…"

Thấy cậu vẫn còn ý thức, Doanh Phong nhẹ thở phào, "Đương nhiên rồi, bác sĩ Dao từng nói, 'đốt tẫn' đời hai chính là bán thành phẩm, có tác dụng phụ rất mạnh, cậu cư nhiên dám trộm nó ra."

Nhìn cậu ấy hơi thở mong manh, ngữ khí trách cứ của Doanh Phong bất giác mềm xuống, "Quên đi, lần này chúng ta coi như là vì làm sai mà được phúc."

Lăng Tiêu lại một lần nữa thống khổ nhắm mắt lại, ngửa đầu dựa vào tường, đồng phục của cậu vừa rồi trong lúc đánh nhau bị xé nát mấy chỗ, lại bị máu của Khuê nhiễm đỏ cả người, nhìn qua thật khiến người ta sợ hãi.

Tác dụng phụ 'đốt tẫn' đời hai mang đến mạnh như thế, quả thực giống như đốt lên một mồi lửa trong huyết quản cậu, khiến máu cậu bị nung bốc hơi từng hồi.

Võng mạc cậu bắt đầu xuất hiện ảo giác, bộ phim không nên trộm xem, ảo tưởng cũ không nên có, mà nhân vật chính trong ảo tưởng, phảng phất ngay bên người.

"Doanh… Phong…"

Doanh Phong phân biệt nhiều lần mới xác nhận trong miệng Lăng Tiêu gọi chính là tên mình, nhưng tiếp đó đối phương nói cái gì cậu lại nghe không rõ.

“Cậu nói cái gì?”

Lăng Tiêu giật giật miệng, nhưng thanh âm thốt ra lại mỏng manh khó nghe thấy.

Không còn cách nào khác, Doanh Phong đành phải chuyển tới bên cạnh người đó, “Cậu mới vừa nói gì?”

“Tôi nóng quá…”

Lúc này Doanh Phong rốt cục nghe rõ, “Nóng?”

Cậu đưa tay sờ sờ làn da lộ ra bên ngoài của Lăng Tiêu, kinh ngạc phát hiện nơi đó thật nóng, căn bản chính là đang thiêu đốt, quả thực giống như muốn thiêu rụi người ta, đây có lẽ mới là nguyên nhân đích thực tạo ra tên gọi ‘đốt tẫn’.

Biết tác dụng phụ đã vượt ra khỏi giới hạn chịu đựng của Lăng Tiêu, nhưng Doanh Phong lại chỉ có thể vô kế khả thi mà trơ mắt nhìn, cứu viện vẫn chưa tới, Lăng Tiêu từ dưới tay Khuê tìm được đường sống trong chỗ chết, chẳng lẽ sẽ chết vì tác dụng phụ của thuốc?

Doanh Phong vô ý thức chạm vào lại làm Lăng Tiêu khó nhịn rên lên một tiếng, tiếng rên đó không giống với thống khổ vừa rồi, giữa âm cuối lộ ra một tia dị biến.

Là một thiếu niên không hề có kinh nghiệm, Doanh Phong làm sao hiểu được thanh âm này có ý nghĩa gì, Lăng Tiêu khác thường khiến cậu có chút khẩn trương, thật vất vả thoát hiểm dưới uy hiếp của Khuê, cậu cũng không muốn người này bởi vì loại chuyện đó mà chết.

Chính là khí tức Lăng Tiêu không như ý nguyện càng ngày càng yếu, về sau gần như đoạn tuyệt, kéo tay qua dò cũng không cảm nhận được hơi thở đối phương.

“Cậu không sao chứ?” Cậu đỡ lấy hai tay Lăng Tiêu dùng sức lắc lắc, cố gắng làm cậu ấy tỉnh lại từ cơn hấp hối.

“Này, tỉnh lại một chút!”

Ngay thời điểm Doanh Phong hiếm thấy chẳng biết phải làm sao, kẻ sắp chết trước mặt đột nhiên mở mắt, không biết từ đâu xuất ra một cỗ khí lực đem cả người Doanh Phong đè ngã nhào ra đất, hai tay thẳng tắp chống hai bên thân thể cậu.

Trong bóng đêm, mắt Lăng Tiêu lóe ra quang mang nguy hiểm.

“Cậu nổi điên cái gì?” Chưa kịp suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân vì sao trạng thái Lăng Tiêu đột nhiên biến

chuyển, tư thế bị áp đảo khiến Doanh Phong cảm thấy khó chịu.

Trả lời cậu chính là một tiếng gầm nhẹ mà cậu chưa nghe bao giờ, Lăng Tiêu cao cao tại thượng há miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén.

Doanh Phong mở to hai mắt nhìn, cái gì đây, quỷ hút máu sao?

29. Quyển 1 - Chương 29: Hồng Loan*

**Hồng: Đỏ, Loan: Chim Loan, là loài chim tiên trong truyền thuyết thần thoại của người Hán, cùng họ với phượng hoàng. Theo những nhà tử vi học, Hồng Loan là cát tinh (ngôi sao may mắn), chỉ chuyện hôn nhân hỉ sự trong nhân gian.*

Doanh Phong và Lăng Tiêu đã ôm nhau giao đấu qua lại trên đất vài lần, từ một khắc lúc Lăng Tiêu lộ ra răng nanh kia, Doanh Phong theo bản năng ý thức được có điều không ổn, mà thời điểm đối phương nhắm lồng ngực của cậu cắn xuống, một cỗ cảm xúc mâu thuẫn trước nay chưa từng có từ sâu trong tim tràn ra, theo đó còn có cảnh giác với nguy hiểm cùng nỗi sợ hãi không tên, thậm chí mức độ còn hơn cả khi đối mặt Khuê.

Cũng ngay lúc chỉ mành treo chuông khi Lăng Tiêu cắn xuống, Doanh Phong đem hết toàn lực cho cậu ta một kích, lúc này mới đuổi được đối phương xuống khỏi người mình.

Một quyền này mang cho cậu một chút thời gian thở gấp, nhưng rất nhanh liền kết thúc vì Lăng Tiêu lại một lần nữa liều lĩnh nhào lên. Lăng Tiêu trong trạng thái mất khống chế, căn bản không cảm thụ được đau đớn, cũng không quản cả người mình đầy vết thương, ý niệm trong tâm chỉ còn lại duy nhất một cái, chính là áp đảo người trước mắt này.

Doanh Phong không rõ Lăng Tiêu vì sao lại biến thành như vậy, chính là mỗi lần khi răng nanh cậu ấy tiếp cận thì loại sợ hãi không rõ trong lòng liền tăng thêm vài phần. Bất kể thế nào cũng không thể để đối phương thực hiện được mục đích, đã trở thành thanh âm sắc bén nhất trong đầu, nối mỗi một tấc thần kinh cùng cung phản xạ, đối công kích đến từ Lăng Tiêu, không chút do dự phản kích.

Cứ như vậy hai người ai cũng trúng của đối phương mấy quyền, cũng phản kích vài quyền, đang vì kịch liệt tranh đấu mà thở dốc.

Họ đánh nhau chẳng có chương pháp gì, tựa như hai tên man rợ căn bản không biết cách vật lộn, dùng man lực nguyên thủy nhất công kích đối phương, hình tượng cá nhân hoàn toàn vứt bỏ không màng tới, đồng phục vốn đã nhuộm máu giờ lại dính lên bùn đất càng thêm rách nát không chịu nổi.

Nếu có người khác ở nơi này, sẽ chẳng còn nhận ra bọn họ chính là hai thiếu niên khối mười thực lực xuất sắc của Bích Không, không chừng còn tưởng là hai con chó dại vì tranh giành địa bàn mà đánh nhau.

Một cái xoay người, Doanh Phong chiếm thượng phong, đem Lăng Tiêu đặt dưới thân, không một lời giải thích nhằm thẳng mặt cậu vung qua một quyền, ý đồ đem cậu ấy đang trong hỗn loạn đánh tỉnh.

"Cậu điên rồi sao?" trạng thái Lăng Tiêu lúc này trong mắt cậu, không khác gì một kẻ điên không có lý trí.

Lăng Tiêu dường như trở nên không biết thế nào là đau, cường ngạnh chịu một quyền này, ngay cả phòng ngự cơ bản nhất cũng khinh thường làm, ngay sau đó phát lực xoay chuyển thế cục, vị trí trên dưới hai người đảo lộn, đồng dạng một quyền nặng nề đáp lên mặt Doanh Phong.

Doanh Phong nhất thời cảm thấy trong miệng một trận tanh ngọt, lưỡi truyền đến đau nhức, chắc là cắn chảy máu, điều này khiến mức độ tức giận của cậu thẳng tắp bay lên, Khuê không giết chết họ, họ lại ở nơi này tàn sát lẫn nhau, nhìn ánh mắt Lăng Tiêu, giống như hận không thể đưa mình vào tử địa.

Không biết là do tác dụng của 'đốt tẫn' chưa hoàn toàn biến mất, hay là Doanh Phong vừa mới trải qua những biến cố liên tiếp, thể lực đã không còn ở đỉnh cao, Lăng Tiêu trước mắt vô luận là lực công kích hay là tốc độ, đều có vẻ hơn hẳn bình thường.

Cậu khi huấn luyện hay thực tập rõ ràng có thể cùng Lăng Tiêu bất phân thắng bại, thậm chí còn dẫn trước một chiêu hai thức, lúc này cư nhiên rơi xuống hạ phong, có mấy lần đều thiếu chút nữa bị đối phương hoàn toàn áp chế, nếu không phải được bản năng tăng thêm sức lực, cậu cơ hồ đã không phải là đối thủ của Lăng Tiêu.

Kịch liệt triền đấu hơn mười hiệp, Doanh Phong phát giác rõ ràng mình không phải đang cùng một nhân loại bình thường giao thủ, một người ý chí thanh tỉnh, tuyệt không thể tồn tại ánh mắt như Lăng Tiêu vậy.

Hung ác lộ ra từ đáy mắt Lăng Tiêu, cùng tiếng gầm gừ phát ra từ sâu trong yết hầu, so với dã thú Khuê không có gì khác biệt —— cậu không có lý trí, không có sợ hãi, không có cảm nhận đau đớn. Cậu là một dã thú, một cỗ máy, thậm chí chỉ là một thực thể hóa của ý niệm trong đầu.

Mà ý niệm trong đầu cậu, chính là muốn đem răng nanh của mình, vô tình đâm thủng ngực Doanh Phong.

"Cậu thức tỉnh rồi?" Lại một lần nữa bị ấn ngã, Doanh Phong rốt cục hậu tri hậu giác ý thức ra.

Lăng Tiêu lại một tiếng gầm nhẹ khiến người kinh hãi, đem Doanh Phong chặt chẽ kiềm chế dưới thân, một đôi răng nanh càng bức càng gần, mắt thấy sắp khảm nhập vào ngực Doanh Phong…

***

Lại là một đợt kịch liệt lay động, nhóm người cứu viện không thể không vịn vào tường mới khiến chính mình khỏi ngã sấp xuống.

“Nghe kìa!” Phục Nghiêu đột nhiên mở miệng.

Mọi người nghiêng tai lắng nghe, từ phía xa không rõ phương hướng, truyền đến một trận ầm vang trầm đục.

Tiếng vang chấm dứt, hết thảy đều yên lặng lại, xung quanh cũng dừng lay động, thỉnh thoảng có vài viên đá không an phận bị trọng lực gọi về mặt đất, thanh âm chúng rơi xuống trái lại làm cho bốn bề thêm vài phần yên tĩnh. Cả tràng diện, như một màn biểu diễn long trọng bị bỏ dở chừng, người xem cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

“Dao động hình như… Kết thúc rồi?” Giáo viên hướng dẫn nhẹ giọng mở miệng.

Xảy ra chuyện gì?

Trong lòng mỗi người đều gõ lên tiếng chuông cảnh tỉnh, bình lặng nghĩa là nguy hiểm càng lớn, nếu thật sự có sinh vật cấp truyền thuyết lui tới, bằng năng lực của hai thiếu niên, trăm triệu lần không thể nào là đối thủ của nó. Nhưng nếu như năng lực của nó biến mất, tình huống có khả năng xảy ra nhất, chính là chỗ sâu trong khu mỏ đã bị sụp lún nghiêm trọng, đem hết thảy sinh linh tồn tại đều vùi lấp bên dưới.

Đây quả thực là kết quả tệ nhất, mỗi một thiếu niên hy sinh, đối với tộc người bọn họ đều là sự cố nghiêm trọng nhất, nếu bất hạnh giá trị này lớn hơn một, đó đủ để được xưng là một loại tai họa.

Hiệu trưởng cùng thiếu tướng đồng thời biến sắc, bọn họ không hẹn mà cùng tung một viên thạch anh nắm trong tay ra, thạch anh biến mất, mà bàn tay của bọn họ thì phiếm xuất bạch quang.

Hai người đưa bàn tay áp lên cự thạch phía bên phải, kỳ tích đã xảy ra, nham thạch cứng rắn giống như khối băng bắt đầu tan chảy, hai người mỗi người một bên tạo ra hai cái thạch động trên mặt ngoài rắn chắc.

Thầy hướng dẫn một bên nhìn mà khẩn trương, khiến tay của mình đạt nhiệt độ đủ nung nóng chảy vật, đồng thời sẽ bị loại nhiệt độ cao này phản phệ, loại cách thức giết địch một ngàn tự thương tổn tám tăm này, không phải người Thiên Túc nào cũng có thể nắm chắc.

Cũng chỉ có loại thong thả ăn mòn này, mới không khiến sạt lở tiếp diễn, năng lượng hai người rất nhanh sử dụng hầu như không còn, nhưng nham thạch cũng chỉ còn lại một tầng mỏng manh.

Hiệu trưởng cùng thiếu tá đồng thời thõng xuống tay phải, giáo viên hướng dẫn biết trước khi tiếp nhận trị liệu đầy đủ, tay hai người họ không thể tiếp tục sử dụng nữa.

Những người khác lập tức tiến lên trợ giúp, ở trên thạch bích thật cẩn thận mở một đường nhỏ, khi khe hở được mở rộng, một thiếu niên khẩn trương hiện ra sau vách đá, cậu quỵ dưới đất, hai tay nắm thật chặt chủy thủ, đề phòng và hoảng sợ nhìn chằm chằm mỗi người xuất hiện trước mắt.

Là thiếu niên đội A mà ngay cả chủy thủ cũng cầm không chắc đó, giáo viên hướng dẫn tâm treo trên cao rớt xuống một phần ba, dù đối phương là kẻ bất tài yếu ớt đến thế nào, hắn cũng không hi vọng học trò xảy ra sự cố gì.

"Đừng sợ, là ta," hiệu trưởng vươn ra cánh tay trái còn có thể sử dụng về phía Trục Nguyệt, "Ta là hiệu trưởng của cậu, đưa vũ khí cho ta."

Trục Nguyệt từ trong nỗi sợ hãi quá độ từng chút nhận ra thanh âm người tới, khi ý thức được họ là đến cứu mình, chủy thủ trong tay keng một tiếng rơi xuống đất.

"Còn có hai bạn nhỏ khác bị vây trong này, cậu có thấy không?" Chờ Trục Nguyệt được nhân viên nhà trường nâng dậy từ trên mặt đất, hiệu trưởng mới hỏi cậu.

"Còn nữa?" Trục Nguyệt ánh mắt mê mang chợt hiện, cậu nghĩ bằng năng lực những bạn học khác, đã sớm có thể dễ dàng chạy trốn, cũng chỉ có mình mới có thể bị nhốt ở đây phía sau cự thạch, "Là ai?"

"Một người là Lăng Tiêu đội B, còn có một người cùng tổ với cậu Doanh Phong, cậu có thấy họ không?" Thầy hướng dẫn rất nhanh ngắt lời.

Mắt Trục Nguyệt lập tức mở to, "Doanh Phong cũng không thấy sao?"

Phản ứng của cậu đã trả lời rõ ràng câu hỏi của hiệu trưởng vừa rồi, thấy Trục Nguyệt cũng không biết chỗ hai người kia, mọi người đều vẻ mặt trầm trọng nhìn đồng nghiệp của mình, hi vọng trong lòng lần nữa tuột dốc xuống thấp nhất.

***

Răng nanh Lăng Tiêu càng bức càng gần, khi ý thức được ý đồ của cậu, Doanh Phong rốt cục hiểu được cậu ấy tại sao lại có biểu hiện như vậy.

Cậu dùng hết toàn lực đem Lăng Tiêu hất ra biên, thầm nghĩ mau chóng chạy khỏi thạch động kín không kẽ hở này. Xem ra, Lăng Tiêu bởi tác dụng phụ của 'đốt tẫn' đã không thể khống chế chính mình, nhưng cậu cũng không muốn cứ như vậy mạc danh kỳ diệu bị kéo vào nghi thức trưởng thành.

Khi Lăng Tiêu lại một lần nữa đối mình khởi xướng tiến công, tiềm năng trong cơ thể Doanh Phong bỗng bạo phát, phản công Lăng Tiêu điên cuồng, cậu nhất định phải trong thời gian nhanh nhất chế phục người trước mắt, mới có thể ngăn cản sự cố hoang đường này.

Cậu cùng với Lăng Tiêu trên mặt đất quay cuồng mấy vòng, rốt cục nhắm chuẩn thời cơ một tay ghìm chặt cổ cậu ấy, tay kia thì hung hăng giáng mấy quyền trên thân thể cậu ấy, đều là đánh vào bộ phận yếu ớt nhất trên người đối phương.

Bản thân Lăng Tiêu vốn bị trọng thương ngay khi vừa mới bắt đầu chiến đấu cùng Khuê, nếu không phải có 'đốt tẫn' chống đỡ, đã sớm không chịu nổi một kích, hiện giờ bị đánh tới như vậy, tạm thời đánh mất năng lực hoàn thủ.

Doanh Phong biết cậu ấy rất nhanh sẽ khôi phục lại, không tìm được thứ gì thay thế trong khu mỏ, Doanh Phong cắn răng một cái, kéo xuống quần áo vốn đã rách bươm của đối phương, đem hai cổ tay cậu chặt chẽ trói vào nhau.

Làm xong tất cả, Doanh Phong nặng nề ngồi xuống bên tường, hô hấp hỗn loạn cùng tiếng tim đập dồn dập, nơi chốn nhắc nhở cậu một sự thật gay go.

Phản ứng thân thể thất thường không hoàn toàn đến từ việc tiêu hao thể lực kịch liệt, nguyên nhân ẩn sâu bên dưới dần dần trồi lên mặt nước, thậm chí chiếm lĩnh thượng phong, cảnh cáo của Dao Đài cho đến lúc này mới hiện lại bên tai:

—— *nhớ kỹ, loại thuốc trấn định này tuy rằng có thể ức chế phản ứng của thân thể em, nhưng vẫn phải chú ý đừng cùng người ở vào Kỳ thức tỉnh thân cận quá, nói cách khác, nội tiết tố trong cơ thể đối phương cũng rất có thể sinh ra ảnh hưởng với em, gián tiếp làm cho dược hiệu mất hiệu lực.*

Doanh Phong nào biết đâu rằng trong một tuần qua, cậu khi ở phòng y tế, phòng huấn luyện, khi thực tập, nơi chốn cùng một người đã dự thức tỉnh mà lại không tự biết kết giao thân thiết. Tiếp xúc thân thể thường xuyên ba lần bốn lượt làm thuốc ức chế trong cơ thể cậu mất hiệu lực, cho dù là mũi thuốc cuối cùng Dao Đài tiêm cho cậu kia, từ lâu đã không còn tác dụng.

Trải qua lần giao thủ vừa rồi, kích thích tố thất khống của Lăng Tiêu lại càng dẫn phát nội tiết tố trong cơ thể cậu rối loạn, Doanh Phong đã bị đối phương ảnh hưởng nghiêm trọng, sắp vô pháp khống chế phản ứng sinh lý của bản thân.

Mà phía bên kia không gian nhỏ hẹp, Lăng Tiêu đang liều mạng giãy dụa, điên cuồng cố gắng thoát khỏi dị vật đang gông cùm cổ tay mình. Trói buộc sơ sài đó, bị bức phá chỉ vấn đề thời gian, trong khi đang cực kỳ gấp gáp, Doanh Phong đột nhiên nhớ tới chai thuốc ức chế dạng phun Dao Đài cho cậu để dùng khi khẩn cấp.

Cậu lập tức kiểm tra bình xịt trong túi, dưới công kích bạo lực của Khuê, ngay cả màn hình cổng cá nhân đều bị dập nát, bình thuốc này lại như kỳ tích hoàn hảo không chút tổn hao, xem như vạn hạnh.

Doanh Phong không nghĩ ngợi gì đem bình thuốc giơ lên miệng mũi mình ấn xuống nút xịt, cũng theo sát đó thở sâu vài cái, vô số hạt chất lỏng thật nhỏ theo không khí lưu động dũng mãnh tràn vào xoang mũi, khí quản, phổi của cậu, cũng nhanh chóng cùng tế bào cậu kết hợp, bắt đầu phát huy tác dụng của mình.

An ủi về tâm lý khiến cậu tạm thời có thể bình phục, Doanh Phong nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng nhân khoảng thời gian nghỉ ngơi khó có được này mau chóng khôi phục bình tĩnh ngày thường.

Đáng tiếc thời gian này quá ngắn, ngắn đến mức Doanh Phong còn chưa ý thức được thuốc có gì khác thường, đã bị cuốn vào một vòng đấu tranh mới.

Tiếng gió trước mặt đột nhiên đánh úp lại khiến Doanh Phong gia tăng cảnh giác mãnh liệt, cậu nhanh nhẹn như tia chớp nhảy về một bên, tránh thoát một lần tiến công của Lăng Tiêu.

Một quyền này thật sâu đập vào tường, đá vụn không đếm xuể nảy lên lăn xuống nền động, có vài viên mang theo tốc độ cực nhanh bắn ra tung toé, một viên trong đó văng trúng bình thuốc trong tay Doanh Phong, đem vỏ ngoài cứng rắn đập dập nát.

Chất lỏng bên trong nhanh chóng bốc hơi, khí thể vô sắc vô vị tràn ngập cả không gian, bị Trục Nguyệt đặt nhầm vào - tinh chất chiết xuất từ 'đốt tẫn' có thể dẫn phát kích thích tố sinh dục trong cơ thể mất đi cân bằng - cứ như vậy rót vào thân thể hai thiếu niên mà vốn đã kề bên bờ thất khống.

Doanh Phong rốt cục cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ, cậu không còn bị động phản kích, mà là chủ động phát khởi cường công về phía Lăng Tiêu, quyền cước như mưa rơi trên thân thể trần trụi của đối phương.

Cậu vô luận là lực lượng, hay là tốc độ, đều so với ngày thường đề cao gấp đôi có thừa, lúc trước cùng Lăng Tiêu tồn tại chênh lệch, nay từng bước bị thu ngắn, thậm chí vượt qua, thương thế nghiêm trọng hơn của Lăng Tiêu, khiến cho Doanh Phong dần dần trong lúc giao thủ chiếm cứ thượng phong.

Dưới tiếp xúc không thể tránh khỏi, nhiệt độ cơ thể hai người liên tục tăng lên, lấy danh nghĩa 'đốt tẫn', đốt tẫn đến giọt máu cuối cùng trong huyết quản. Huyết dịch sôi trào thiêu đốt lý trí họ, tiến công không màng phòng thủ khiến cho trận chiến này diễn tiến thành một tràng giết chóc.

Thứ đáng sợ hơn người Thiên Túc, chính là người Thiên Túc đã mất khống chế. Bọn họ liều lĩnh dây dưa trong hầm mỏ đã bên bờ sụp đổ, đánh lẫn nhau, không ngừng có đá vụn vì chấn động cùng va chạm mà rơi xuống, đất cát vô tình rơi lên người Khuê trên đất, đem thi thể nó bao phủ một tầng thật dày.

Ký ức cuối cùng của Doanh Phong, chính là phải bất chấp thủ đoạn chinh phục người trước mắt này, cậu dùng hết khí lực cả người đánh bại đối phương, nhào qua, ngăn chặn tứ chi, há miệng, lộ ra răng nanh khiến người sợ hãi.

Trong sát na bị răng nanh đâm vào ngực đó, Lăng Tiêu vẫn liều mạng chống cự, nhưng rất nhanh, cậu giãy dụa càng ngày càng yếu, càng ngày càng không tạo thành uy hiếp, cùng với máu từng chút một bị hấp thu, rốt cục, cánh tay đang nâng giữa không trung vô lực rơi xuống.

Trong đôi đồng tử đang dần mất đi tiêu cự của câu, tựa như bị người dùng kim đâm vào khóe mắt, đem sắc tố đen bên trong từng chút, từng chút rút ra, chỉ để lại một chút màu xám nhợt nhạt.

Mà mặc sắc rút ra đó, tất sẽ trút vào mắt Doanh Phong theo cùng một phương thức, màu sắc đồng tử của cậu càng lúc càng trầm, cuối cùng biến thành màu đen sâu không thấy đáy.

30. Quyển 1 - Chương 30: Phi Liêm*

**Phi Liêm: Một thần thú trong thần thoại Trung Hoa, chưởng quảng gió, được xưng Phong Thần (Thần gió), hình tượng là mình chim đầu hươu, hoặc đầu chim mình hươu.*

***Từ chương này sẽ đổi một loạt cách xưng hô, vì nhân vật chính đã trưởng thành rồi, vừa đọc hẳn là sẽ thấy hơi vấp, hy vọng mọi người quen dần.*

"Bạn học của cậu mất tích chúng tôi sẽ đi tìm, bất quá cậu trước hết rời khỏi nơi này," hiệu trưởng nhặt chủy thủ của Trục Nguyệt lên trả lại cho cậu, sau đó an bài nhân viên cứu viện đi cùng mình hộ tống Trục Nguyệt rời đi.

"Không cần," Trục Nguyệt sốt ruột phản đối, "Em cũng muốn cùng các thầy đi tìm."

"Nơi này quá nguy hiểm, những chuyện không thể biết trước rất nhiều, chúng tôi sẽ không cho phép một thiếu niên ở lại chỗ này. Y sĩ theo đoàn đang ở ngay bên ngoài động, cậu ấy sẽ phụ trách đưa cậu về học viện an toàn."

Mặc kệ ý nguyện muốn lưu lại của Trục Nguyệt có mãnh liệt thế nào, cậu vẫn bị cưỡng hành dẫn ra ngoài, đợi cậu đi rồi, hiệu trưởng xoay người hỏi giáo viên hướng dẫn, "Vị trí hai em khác còn cách nơi này xa lắm không?"

Giáo viên hướng dẫn xem xét thiết bị truy tung, sau khi toàn bộ học sinh đều rút khỏi, trên máy tính bảng chỉ còn lại ba điểm đen, "Vị trí cuối cùng của họ ở hướng Tây Bắc, còn cách nơi này một đoạn."

Phục Nghiêu chỉ liếc một cái, liền chuẩn xác không lầm vạch phương vị, "Nhắm hướng này, tiếp tục đi tới."

Nhóm quân nhân lại bắt đầu đâu vào đấy làm việc, họ cẩn thận xử lý sạch nham thạch trở ngại trên đường đi tới, phía trước xuất hiện một đoạn đường, bên này sụp lún càng nghiêm trọng, cơ hồ mỗi khi đi tới được một đoạn, lại phải dừng lại dọn sạch chướng ngại vật.

Như thế lặp lại vài lần, đột nhiên phía trước có một người báo cáo, "Thiếu tướng! Có phát hiện!"

Mọi người lập tức vọt tới trước, người đầu tiên phát hiện ra đem thứ thu được giao cho Phục Nghiêu xem.

Người ở đây đều nhận ra, đó là xác của một cổng cá nhân, đã vỡ nát không còn dạng gì, một thứ khác là thanh chủy thủ đã gãy thành hai đoạn.

Trong lòng mỗi người không khỏi trầm xuống, người Thiên Túc không có thi thể, mỗi một thứ mà họ tìm

được, cũng có thể là di vật của người này, mà căn cứ mức độ hư hại của vật phẩm, xác suất người sở hữu chúng may mắn còn tồn tại cực kì bé nhỏ.

Những mảnh vụn cổng cá nhân vung vãi khắp nơi, không chỉ ở chân tường, mà giữa khu đất trống cũng có vài mảnh màn hình, cũng vô pháp phân biệt mảnh nhỏ đó đến tột cùng là đến từ cùng một cổng, hay là hai cổng khác biệt.

"Đây chính là nơi tín hiệu mất kết nối?" Phục Nghiêu đi một vòng hiện trường hỏi.

Giáo viên hướng dẫn cẩn thận xác nhận một chút mới trả lời, "Phải."

Phục Nghiêu ngồi xổm xuống, tay trái vạch trên đất trống, "Nơi này có dấu vết sinh vật từng đi qua rất rõ ràng, mục tiêu hẳn là rất to lớn, dũng đạo đối với nó mà nói quá mức chật hẹp, ven thạch bích nhiều chỗ đều bị tổn hại, là bị vật nặng va chạm gây ra."

Hắn lại quay đầu nhìn lại, "Cự ly của mỗi dấu nhân cách nhau rất dài, có thể thấy nó đã chạy rất nhanh, hướng đi của đất cát đều dẫn qua đó, cho nên nó hẳn là chạy về phía đó, rất có thể là đang truy kích."

Hắn đứng lên chỉ ra trước, "Có truy kích tức có chạy trốn, có chạy trốn thì còn hi vọng, không được buông tha, tiếp tục!"

Bao nhiêu vũ khí công nghệ cao có tính công phá trong này đều không có đất dùng, cũng may bọn họ còn có vũ khí lạnh phi thường sắc bén, đá bên đường bị nhẹ nhàng hết mức mà chia thành nhiều khối nhỏ, chấn động trong khu mỏ từ khi đó đã dừng, tựa hồ nguy hiểm đã qua.

Nhưng biểu hiện càng bình ổn, càng có thể cất giấu những sự thật khiến người âu lo, nhân viên cứu viện vừa hi vọng phát hiện manh mối, lại lo lắng tìm được lại là một chủy thủ gãy khác, ôm tâm tình mâu thuẫn như vậy, họ giành giật từng giây hướng về phía trước.

Doanh Phong lẳng lặng ngồi trong bóng đêm, cho đến khi có động tĩnh nhỏ bé từ xa xa truyền đến, thính giác, thị giác, lực nhìn thấu… của anh, toàn bộ mẫn tuệ hơn trước, nếu như là cách đây mấy giờ, anh tuyệt đối không có khả năng nhận thấy được thanh âm rất nhẹ rất nhỏ như vậy, nhưng hiện tại, anh thậm chí có thể phân biệt được thanh âm bất đồng phát ra từ những người khác nhau.

Thì ra đây là khác biệt giữa thiếu niên với người trưởng thành, không, là khác biệt giữa thiếu niên với một người trưởng thành đã trở thành khế chủ.

Nếu anh có thể nghe được, vậy bên kia thạch bích cũng nhất định có người nghe được, Doanh Phong nhặt lên một hòn đá vụn trong tay, nhắm về hướng thanh âm, vô cùng tinh chuẩn bắn qua. Hòn đá nhỏ đánh lên trần động, lại dội ngược về vách đá một bên, như thế lập lại vài lần, mới rốt cục tiêu hao hết động năng, lăn nhào xuống đất.

Phục Nghiêu đột nhiên đè xuống động tác sĩ quan, "Ngừng!"

Tất cả mọi người theo phản xạ ngừng lại, thấy cấp trên của mình tựa hồ đang dỏng tai lắng nghe.

"Có ai không?" Phục Nghiêu đề cao thanh âm hỏi.

Trả lời hắn chính là một loạt tiếng đánh mỏng manh khác, lần này ở đây không ít người cũng nghe được, hiệu trưởng nhíu mày thật sâu, ngoại trừ tiếng thở gấp xung quanh, ông không nghe được bất kỳ thanh âm gì.

Bất quá người có thể nghe được, biểu tình đều chuyển thành kinh hỉ, thanh âm của Phục Nghiêu cũng rõ ràng có chuyển biến, "Toàn lực tiến tới!"

Nhóm nhân viên cứu viện phấn chấn lên, hiệu suất đều nhanh hơn rất nhiều, khi chướng ngại cuối cùng rốt cục bị diệt trừ, thanh âm vui sướng khôn kể của người đi đầu truyền đến, "Có người! Hai người!"

Mọi người vốn đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất đều rung lên, đây quả thực là kết quả không dám tưởng tượng.

Hiệu trưởng lập tức chen lên đầu đội ngũ, tại đây trong hang đá bị phong kín, một người cúi thấp đầu ngồi dựa vào tường, đồng phục trên người nhiều chỗ bị xé rách, không ít nơi còn đọng lại vết máu.

Một người khác tình huống tệ hơn, cậu nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, cả người nhìn như đang hấp hối. Áo đồng phục đã không cánh mà bay, quần càng giống như chỉ qua loa khoác hờ, làn da lộ ra ngoài phủ kín ấn ký khả nghi, ở đây đều là người trưởng thành, liếc mắt một cái liền hiểu đó đại biểu cho cái gì.

Hiệu trưởng không rảnh băn khoăn này kia, vội tiến lên mấy bước, người ngồi dưới đất thong thả ngẩng đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau. Cước bộ hiệu trưởng nhất thời đình trệ, ông nhìn chằm chằm mặt Doanh Phong, như bị người định trụ.

Hình ảnh quỷ dị như vậy duy trì thật lâu, cuối cùng vẫn là Doanh Phong chủ động mở miệng, "Làm sao vậy?"

Hiệu trưởng ý thức mình thất thố, lập tức hạ mắt, "Không có gì, cậu thế nào rồi?"

Trước khi nhóm người họ đến, Doanh Phong đã nghỉ ngơi một đoạn thời gian rất dài, cơ chế tự khôi phục của thân thể ưu tú khiến những vết thương nhẹ đều bắt đầu tự động khép miệng, thể lực trong đẳng đẵng chờ đợi đã khôi phục một phần.

"Tôi không sao," anh nhìn Lăng Tiêu trên mặt đất, "Không bằng quan tâm bên kia."

Hiệu trưởng quay đầu nhìn, Lăng Tiêu rõ ràng so với Doanh Phong thương thế nặng hơn nhiều, nhân viên y tế đi theo đội cứu hộ trước tiên sơ cấp cứu cho cậu, không ít người vây quanh bên cạnh cậu, không còn chỗ để chen chân.

Phục Nghiêu là người vào cuối cùng, không gian nơi này có hạn, một lần dung nhập nhiều người như vậy, nháy mắt có vẻ chật chội.

Hắn vừa có mặt, lập tức có người lên báo cáo, "Thiếu tướng, là Khuê."

Phục Nghiêu kinh ngạc nhíu mày, hắn xuyên qua đám người, thấy có người đang xử lý đất cát trên mặt đất, đối tượng bị đất cát vùi lấp đã lộ ra vài phần chân diện mục, đúng là sinh vật hiếm cấp sử thi chỉ có trong tư liệu lịch sử mới thấy —— Khuê.

Tướng chết của Khuê cực kỳ thảm thiết, ngay cả nhóm họ thân kinh bách chiến còn cảm thấy tàn nhẫn, Phục Nghiêu quét mắt bốn phía, tự nhiên cũng nhìn thấy hai đoạn cánh tay.

Người nằm thì hôn mê bất tỉnh, hắn tất nhiên sẽ đi đến trước mặt người ngồi, lần đầu tiên nhìn thấy Doanh Phong, hắn cũng lộ vẻ ngoài ý muốn, quay đầu nhìn nhìn hiệu trưởng, lại nhìn nhìn Doanh Phong, trong mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Bất quá hắn xoay động nhãn châu, rất nhanh vượt qua ngờ vực vô căn cứ dưới đáy lòng.

"Sao lại làm được như vậy?" Hắn có chút hứng thú hỏi Doanh Phong.

Tầm mắt Doanh Phong phóng tới một bên, Phục Nghiêu theo hướng anh chỉ dẫn nhìn qua, quả nhiên phát hiện thứ khác thường mới.

Hắn thong thả bước qua, trong đống cát đá nhặt lên một ống tiêm tiện lợi, chất lỏng bên trong đã bị tiêm sạch, chỉ còn lưu lại một chút màu cam.

"Thú vị," hắn thưởng thức một chút thu hoạch mới, đề cao thanh âm, "Đem những thứ ở đây mang về, một thứ cũng không thể thiếu."

Nhân viên cứu viện của quân bộ đã thuần thục lắp ráp cáng xong, cẩn thận đặt Lăng Tiêu lên, còn săn sóc phủ một tấm thảm lên cho cậu.

"Cậu đứng dậy được không?" Hiệu trưởng hỏi Doanh Phong, muốn đưa tay giúp nhưng rồi lại do dự.

Doanh Phong cắn răng từ dưới đất đứng lên, chỉ cần còn có ý thức, lòng tự trọng của anh không cho phép bất luận kẻ nào đỡ mình ra ngoài.

Nghĩ chắc cậu ta không cần trợ giúp, hiệu trưởng chần chừ một chút, mới dùng một bàn tay miễn cưỡng cởi xuống áo khoác, đưa cho anh.

"Hiệu trưởng, tay thầy?"

"Vấn đề nhỏ, không có gì đáng ngại."

Hiệu trưởng khinh miêu đạm tả bỏ qua chuyện này, theo sau nhân viên quân đội, đưa hai người bị thương ra ngoài động, thi thể Khuê thật sự quá lớn, đành phải lưu lại một bộ phận người ở hiện trường, tìm cách khác đem nó vận chuyển ra.

Y sĩ lo lắng đợi bên ngoài, thấy hai học sinh bình yên vô sự trở ra —— đối với họ, ngoại thương dù gì cũng có thể được chữa khỏi, còn sống tức là bình yên vô sự —— hòn đá to trong lòng rốt cục rơi xuống.

"Bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Y vội lên nghênh đón, "Vì sao lại sạt lở?"

"Trong động xuất hiện sinh vật cấp tam S *(tức SSS)*", hiệu trưởng lời ít ý nhiều giải thích, "Khi phát hiện ra họ đồng thời cũng phát hiện thi thể Khuê."

"Khuê?" Y sĩ khó có thể tin kêu lên sợ hãi, "Thi thể? Là ai làm?"

Hiệu trưởng đưa ánh mắt về phía Doanh Phong, Doanh Phong thì đánh mắt qua Lăng Tiêu trên băng ca, đáp án vừa nhìn là hiểu.

Tuy nhiên y sĩ cũng không tiếp tục trò chuyển mắt nữa, chuyện giật mình cứ cái này tiếp cái khác, "Mắt của cậu? Các cậu…?"

Hiệu trưởng vỗ vỗ vai y ý bảo trấn định, "Chuyện khác khoan hãy hỏi tới, mau chóng đưa họ trở về nhận trị liệu mới là việc khẩn cấp trước mắt."

"A? Nha…" Y sĩ lúc này mới nhớ tới công việc chính của mình, đang muốn chỉ huy mọi người đem Lăng Tiêu đặt lên phi hành khí của Bích Không, Phục Nghiêu liền xen vào.

"Phụ cận có trạm cấp cứu của quân bộ, chúng tôi sẽ dẫn đường đưa học sinh đi cấp cứu."

"Vậy cũng tốt…" Y sĩ còn chưa nói xong, lời đã bị hiệu trưởng cắt đứt.

"Tài nguyên chữa bệnh của học viện có thể ứng đối loại trường hợp này," hiệu trưởng tỏ vẻ cự tuyệt, "Chúng ta có thể về chữa trị rồi."

Phục Nghiêu giơ lên ống tiêm, “Chỉ sợ lúc này không thể nghe theo anh.” tay hắn vung lên, “Mang về Phần Ảnh*.”

**Phần: Cháy, Ảnh: Bóng, Phần Ảnh: The burning of Shadow*

Hiệu trưởng lo lắng nhất chính là điều này, Phần Ảnh là quân hạm *(chiến hạm)* do Phục Nghiêu điều khiển, hai học sinh học viện sơ cấp đối mặt công kích của Khuê chuyển bại thành thắng, chuyện này quá mức kỳ quặc, quân đội nhất định sẽ can dự điều tra. Trình độ chữa trị của nhân viên nhà trường không có khả năng vượt qua quân đội, ông kiên trì mang Doanh Phong bọn họ về trường nhận trị liệu chính là hi vọng sự tình có thể nằm trong vòng khống chế của học viện, nhưng hiện tại xem ra kỳ vọng tựa hồ đã tan biến.

“Tôi cùng đi với các người.” hiệu trưởng hơi nhượng bộ.

Phục Nghiêu lần này không phản đối, “Tùy anh.”

Trạm chữa trị mà Phục Nghiêu nói đến quả nhiên cách nơi này rất gần, tuy chỉ là cấp cứu, nhưng các phương diện thiết bị chữa trị đều là tiên tiến nhất, đủ để cung cấp trị liệu đầy đủ nhất cho quân sĩ bị thương.

Lăng Tiêu ngay từ đầu đã không biết bị mang đến nơi nào, Doanh Phong theo chỉ thị của nhân viên y tế, tiến hành kiểm tra sức khỏe toàn diện.

“Thân thể nhiều chỗ có ngoại thương, chỗ nghiêm trọng nhất phát hiện xương gãy, cũng may gan không bị tổn hại,” nhân viên y tế phụ trách trị liệu cho anh nhìn chằm chằm kết quả kiểm tra trên máy nói với một người khác, “Bất quá 80% vết thương đã bắt đầu tự động khép lại, các hạng chỉ tiêu thể năng đều phi thường ưu tú, đã rất nhiều năm chưa từng gặp qua số liệu xuất sắc như vậy, tôi nghĩ nếu thiếu tướng Phục Nghiêu thấy nhất định rất cao hứng.”

“Bọn họ trong đợt thực tập dã ngoại ngoài ý muốn hoàn thành nghi thức trưởng thành, khế chủ và khế tử đều là những thiếu niên thực lực phi phàm, cường cường kết hợp thế này cũng rất hiếm thấy, nhân tài hi hữu khó gặp bực này, ngày sau nhất định sẽ trở thành đối tượng quân đội tích cực thu nạp.”

“Nhưng cường cường kết hợp có một tai hoạ ngầm lớn nhất.”

“Ý anh muốn nói tố chất tâm lý của người thua chứ gì? Quả thật, nếu khế tử không kiên trì qua được kỳ rối loạn, khế chủ cũng không thể hoàn toàn phát dục, dù có thi đậu vào học viện quân sự, cũng sẽ vì khuyết thiếu không gian trưởng thành mà không thể tiến vào quân bộ.”

“Ai, ” người đầu tiên thở dài, “Hi vọng cậu trai còn lại có thể vững vàng vượt qua, hai người con trai đều ưu tú như thế, nếu có việc gì ngoài ý muốn, sẽ rất đáng tiếc.”

“Thiếu tướng,” một người trong đó dư quang ánh mắt vừa chuyển, liền nhìn thấy Phục Nghiêu tiến vào, lập

tức đứng dậy cúi chào, một người khác cũng theo sát đứng lên.

Phục Nghiêu vừa mới nhận trị liệu làm lành cánh tay, lúc này đáp lễ lại, đi tới, "Kết quả kiểm tra thế nào?"

Nhân viên y tế lập tức đem kết quả kiểm tra in ra, "Đây là báo cáo."

Phục Nghiêu xem lướt một chút, "Có gì dị thường không?"

"Nếu nhất định phải nói," chủ trị suy nghĩ một chút, "Thì kích thích tố sinh dục của cậu ta phân bố có chút cao, nhưng nếu xét phương diện họ vừa xong nghi thức trưởng thành, kỳ thật cũng không phải không thể."

"Kết quả này có thể nào do kích thích tố trong cơ thể người còn lại mất cân bằng dẫn phát không?"

"Đương nhiên có thể, trước đó cậu ta đã là thiếu niên thức tỉnh, mức độ không ổn định của kích thích tố ở trạng thái bình thường, vốn cũng rất dễ bị ngoại giới ảnh hưởng. Nếu cùng người kích thích tố mất cân bằng sinh ra giao tiếp thân thể quá mức —— chính là đánh nhau, thân thiết, thậm chí là vô ý thức tiếp xúc, cũng có thể tạo thành loại kết quả này, dù cho trước đó tiêm vào thuốc ức chế cũng không hữu dụng. Thiếu tướng ngài hỏi như vậy, chẳng lẽ chỗ người kia có vấn đề?"

Phục Nghiêu đem một bản báo cáo khác mình mang đến đưa cho họ, "Đây là kết quả kiểm tra của phòng kế bên."

Hai người lập tức đi đến gần xem, lấy trình độ chuyên nghiệp của họ, liếc mắt một cái liền phát hiện chỗ không đúng, "Sao có thể như vậy? Lạ lùng thật."

"Các anh cũng thấy không ổn?"

"Hàm lượng kích thích tố sinh dục trong cơ thể cậu ta quá cao, đã vượt xa giá trị bình thường, cho dù là trong nghi thức trưởng thành kích thích tố cũng không phân bố nhiều đến thế."

"Nhưng kết quả các anh nhìn thấy đều không phải giá trị đỉnh, bởi vì lúc thu thập số liệu này, kích thích tố trong cơ thể cậu ta đã bị áp chế, nói cách khác khi cậu ta chân chính không khống chế được, giá trị này không chỉ bao nhiêu đây."

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Phục Nghiêu biểu tình hàm chứa ý tứ sâu xa, "Xem ra chỉ có một bản báo cáo khác có thể cho chúng ta chân tướng."

Báo cáo thứ ba vừa lúc được mang lại, kèm theo đó còn có một chút mảnh nhỏ không rõ lai lịch.

"Những mảnh nhỏ rơi rụng tại hiện trường chúng tôi đã kiểm tra, là một loại vỏ chai đựng thuốc xịt rất thông thường, nhưng bề mặt không tìm được thứ gì sót lại, nên không thể phán đoán thành phần thuốc bên trong, bất quá cũng may trên chai có nhãn."

Hắn nói xong, đưa nhãn đã ghép lại tốt giao cho nhân viên y tế phân biệt, nhãn chai tổn hại nghiêm trọng, bất quá có thể thấy lờ mờ chữ trên đó.

"Đây là thuốc ức chế dạng phun dành cho thiếu niên kỳ thức tỉnh, thành phần giống thuốc tiêm ức chế, chẳng qua là dạng dùng khi khẩn cấp, đối với một thiếu niên đã thức tỉnh, trên người có loại thuốc này là rất bình thường."

Người còn lại bổ sung, "Bình chứa loại thuốc xịt này quả thực thông thường, bất quá chất liệu của nó cũng có chỗ đặc thù, phàm là loại thuốc thể lỏng chứa trong loại bình đựng này đều có chung một đặc tính, chính là trạng thái cực kỳ không ổn định, một khi diện tích lớn tiếp xúc đến không khí, sẽ nhanh chóng bốc hơi và phân hủy, qua một lát, cho dù là thiết bị tinh vi nhất cũng không thể kiểm tra đo lường hàm lượng nó trong không khí."

Phục Nghiêu tổng kết một chút phát biểu của bọn họ, "Cho nên, một người bởi vì nguyên nhân nào đó thất khống, muốn cưỡng hành lấy máu trong tim một người khác. Người kia không muốn, đáng tiếc thuốc ức chế trong cơ thể trong lúc giao thủ liên tục đã mất hiệu lực, bình thuốc ức chế dạng phun mang theo lại bị đánh nát, lượng kích thích tố tiết ra gia tăng không thể khống chế."

"Dưới tình huống tuyệt đối không thể thoát thân, cuối cùng bị động bị đẩy vào nghi thức trưởng thành, " Phục Nghiêu giễu cợt một tiếng, "Cứ cảm thấy câu chuyện tương tự, dường như từng nghe qua ở đâu đó."

"Nhưng vấn đề là," chủ trị ném ra nghi hoặc trong lòng, "Vì cái gì người đầu tiên lại đột nhiên không khống chế được?"

"Cái này cần nhờ bản báo cáo này nói cho chúng ta biết, " Phục Nghiêu rốt cục rút ra báo cáo, trực tiếp lướt đến kết quả kiểm tra cuối cùng, cong khóe miệng, "Tôi quả nhiên không đoán sai, bên trong ống tiêm phát hiện ở hiện trường chính là 'đốt tẫn'."

"Đốt tẫn?" Hai người còn lại cực kỳ hoảng sợ, "Một thiếu niên làm sao có thể có được 'đốt tẫn'?"

"Không chỉ là 'đốt tẫn'," tầm mắt Phục Nghiêu xuyên qua tấm kính, thẳng tắp dừng trên người Doanh Phong nằm trong khoang trị liệu trong suốt, "Mà còn là ngay cả quân bộ cũng cấm sử dụng, 'đốt tẫn' đời hai."

31. Quyển 1 - Chương 31: Câu Trần*

**Câu Trần: Theo ghi chép trong [Trung Quốc cổ đại tinh tú], là tên một ngôi sao cổ đại, bắt nguồn từ tinh thần sùng bái của người Hán đối với những vì sao viễn cổ. Câu Trần là một trong Thượng cổ lục thần, có*

hình tượng Kỳ Lân.

Doanh Phong vừa từ trong khoang trị liệu đi ra, liền phát hiện chỗ ngồi cạnh bên có thêm một người. Trên người hắn mặc chính là chế phục quân bộ, quân hàm trên chế phục biểu lộ thân phận không thấp của hắn, một đôi mắt sắc bén tựa tiếu phi tiếu nhìn mình chằm chằm, làm cho người ta cảm thấy rất không tự nhiên.

Quan trọng nhất là, người này tuy vóc dáng thấp bé, lại gây cho người ta một cỗ áp bách khó hiểu, dù cho chiều cao không chiếm ưu thế, cũng cho người khác loại thái độ bễ nghễ, giống như trời sinh chính là người cao cao tại thượng.

Quả nhiên, hắn vừa mở miệng, cũng là thứ giọng điệu duy ngã độc tôn, "Tự giới thiệu một chút, tôi đến từ quân bộ, cậu có thể gọi tôi là trưởng quan."

Đây mà là tự giới thiệu cái gì, Doanh Phong thầm nghĩ.

Phục Nghiêu căn bản không chú ý tới hoạt động tâm lý của Doanh Phong, cứ thế tự cố tự địa nói tiếp, "Đầu tiên, tôi muốn chúc mừng cậu đã trưởng thành."

Sắc mặt Doanh Phong không ngoài dự kiến trầm xuống, lập tức chứng thực suy đoán của Phục Nghiêu, cậu ta quả nhiên không phải tự nguyện cử hành nghi thức trưởng thành, lại càng không tình nguyện tiếp thu kết quả sự thật.

Nhưng Phục Nghiêu vẫn phải bổ thêm một đao vào chỗ đau của cậu ta, "Tiếp theo, tôi còn muốn chúc mừng các cậu hạ Khuê. Cậu có biết, có bao nhiêu người sống cả đời, cũng chưa chắc có thể nhìn thấy sinh vật cấp sử thi, các cậu lại không chỉ gặp, mà còn đánh bại nó, thật là khiến người giật mình."

"Khuê không phải do tôi giết." Doanh Phong lạnh lùng phản bác, "Chuyện đó không liên quan tôi."

"Trước kia thì không, nhưng hiện tại thì có liên quan," Phục Nghiêu nghiêng người về phía trước, "Bởi vì đả bại Khuê chính là khế tử của cậu, các cậu không chỉ có quan hệ, mà quan hệ còn rất chặt chẽ đó."

Doanh Phong vẻ mặt như đưa đám không nói lời nào, Phục Nghiêu lại ngồi trở về.

"Đối với việc khế tử của cậu vì cái gì có thể một mình giết chết Khuê, cậu có gì muốn nói với tôi không? Hoặc là cậu có thể giải thích một chút, vì sao trên tay cậu ta lại có 'đốt tẫn' đời hai mà ngay cả quân đội cũng không cho phép sử dụng?"

Thấy Doanh Phong vẫn không trả lời, Phục Nghiêu từ trên ghế đứng lên, "Tôi biết cậu vừa trải qua vài chuyện ngoài dự tính, có khả năng chưa thể lập tức suy nghĩ rõ ràng, không sao, tôi cho cậu thời gian, từ từ nghĩ."

Hắn nói xong câu đó, liền rời khỏi phòng bệnh Doanh Phong, nhân viên y tế thấy hắn đã ra ngoài, liền lấy cớ kiểm tra tình trạng khôi phục của Doanh Phong tiến vào.

"Vị trưởng quan cậu vừa nói chuyện tên là Phục Nghiêu, là thiếu tướng quân bộ," y vừa kiểm tra, vừa làm bộ như không chút để ý mở miệng.

Doanh Phong đối với việc người vừa rồi là ai không có hứng thú, bất quá vẫn nhớ kỹ cái tên này, nhân viên y tế tỏ ý rõ ràng muốn câu thông tiến thêm một bước, Doanh Phong chỉ làm như không nghe ra.

Cuối cùng vẫn là đối phương rốt cục kềm nén không được lòng hiếu kỳ, hỏi thẳng vấn đề, "Cậu và khế tử của cậu thật sự đánh bại Khuê?"

Doanh Phong còn tưởng rằng chuyện này đã được truyền rộng đến ai cũng biết, không thể tưởng được vẫn có người không hay.

Y hảo tâm đề nghị, "Mặc kệ các cậu có được 'đốt tẫn' bằng cách nào, tôi đề nghị các cậu phối hợp với thiếu tướng Phục Nghiêu điều tra. Tuy rằng anh ta có hơi độc mồm, nhưng dù sao cũng là người tốt nghiệp Bích Không, luận vai vế xem như là học trưởng của các cậu, sẽ không làm khó các cậu quá đáng."

"Kết quả kiểm tra của tôi có vấn đề gì không?" Doanh Phong đột nhiên mở miệng.

Nhân viên y tế sửng sốt, lập tức lắc đầu, "Thân thể của cậu phi thường khỏe mạnh, hoàn toàn nhìn không ra là người vừa mới trải qua nghi thức trưởng thành."

"Nếu như không có vấn đề gì, tôi hi vọng có thể tắm rửa một chút." Trên người anh nếu không phải máu thì chính là đất, đối với Doanh Phong hơi có tính khiết phích *(ưa sạch sẽ trên mức bình thường)*, đã đến giới hạn nhẫn nại.

"Nga, được, mời." Nhân viên y tế dẫn anh vào phòng tắm, "Chờ một lát, tôi đi chuẩn bị cho cậu bộ đồ mới để thay."

Doanh Phong theo hướng dẫn của nhân viên y tế đi về phòng tắm trước, hoàn toàn không biết ngay trong căn phòng mình vừa đi qua, Lăng Tiêu đang không hề hay biết nằm ở bên trong.

Doanh Phong đã sắp hoàn toàn khôi phục, nhưng mà Lăng Tiêu lại không may mắn như vậy, đến nay vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Nhưng có lẽ đối với cậu mà nói, cứ tiếp tục hôn mê như vậy cái gì cũng không biết, mới là may mắn chân chính.

Chủ trị của Lăng Tiêu và trợ lý của hắn đang thảo luận kế hoạch trị liệu, Phục Nghiêu chính là đẩy cửa

vào ngay thời điểm này.

"Các anh bên này thế nào?"

"Khôi phục rất vững vàng, bất quá vì thương thế quá nặng, trong một giờ nửa khắc vẫn chưa thể tỉnh." Nhân viên y tế hướng Phục Nghiêu báo lại.

"Đã xác nhận được thuốc không rõ thành phần trong cơ thể cậu ta," Phục Nghiêu đem kết quả kiểm tra 'đốt tẫn' đưa cho họ xem.

"Cư nhiên thật là 'đốt tẫn'? Còn là đời hai?" Dù kết quả này họ đã đoán trước, nhưng sau khi chính thức xác nhận, vẫn khó tránh kinh ngạc, "Khó trách cậu ta có thể đơn thương độc mã giết chết Khuê, cũng khó trách kích thích tố trong cơ thể cậu ta rối loạn đến vậy, nếu tiêm vào đời hai, tất cả đều có thể giải thích rõ, chính là không biết cậu ta từ nơi nào lấy được."

"Chuyện này không vội, tin tưởng chờ khi cậu ta tỉnh, chúng ta sẽ có đáp án mong muốn. Đời hai tác dụng phụ rất mạnh, vô luận nhân viên nghiên cứu cố gắng thế nào đều không thể cải thiện, cho nên mới thủy chung bị cấm sử dụng, các anh có tiêm thuốc lọc sạch cho cậu ta chưa?"

"Thưa chưa." trợ lý trả lời.

Phục Nghiêu có chút ngoài ý muốn, "Tôi nhớ trong lúc thí nghiệm quân đội từng nói qua, ngươi tiêm vào đời hai, nếu tiêm thuốc lọc chậm trễ, sẽ vì máu toàn thân đốt tẫn mà chết."

"Nói vậy lúc trước người tham dự đợt thực nghiệm này, thân phận của bọn họ đều là khế chủ đi?" Chủ trị hỏi.

"Phải, bởi vì thể chất khế chủ đều rất tốt, chúng tôi lo lắng khế tử chịu không nổi tác dụng phụ của nó, nên toàn bộ đối tượng thí nghiệm được chọn đều là những khế chủ trong quân đội có tố chất thân thể ưu tú nhất."

"Sự thật hoàn toàn tương phản," chủ trị điều tra số liệu thân thể Lăng Tiêu, "Trong khi kiểm tra chúng tôi phát hiện, trong cơ thể cậu ấy, có một loại năng lượng tinh lọc càng mạnh, càng tinh thuần, càng tự nhiên hơn đang phát huy tác dụng, hoàn toàn ngăn chặn hiệu quả tiêu cực mà đời hai mang đến. Ngay cả với trình độ y học trước mắt, không có loại thuốc tinh lọc nhân tạo nào có thể so sánh, chúng tôi cũng chính vì đã phát hiện điểm này, mới không tiến hành cứu chữa dư thừa với cậu ấy."

Phục Nghiêu phát hiện tin tức mới, nhanh chóng truy vấn, "Đó là cái gì?"

"Nước bọt của khế chủ đối với khế tử có công hiệu trấn định, giải độc, thậm chí làm tê liệt, đây là sự thật mọi người đều biết, nhưng ai cũng không ngờ đến, nó ngay cả tác dụng phụ của đời hai đều có thể làm sạch, nếu không phải vì điều này, cậu ấy chỉ sợ sớm đã táng mạng tại khu mỏ. Trước đây luôn để khế chủ

thử nghiệm công năng của đời hai, căn bản chính là một sai lầm, có lẽ chỉ có trên người khế tử, mới có thể phát huy hiệu ứng lớn nhất của nó."

Mắt Phục Nghiêu sáng rực lên, "Thật sự là thu hoạch ngoài dự liệu."

"Nếu kết quả này được chứng thực, như vậy 'đốt tẫn' đời hai có thể chính thức được đưa vào sử dụng, mong rằng đối với lực lượng quân đội, là một bước đề thăng rõ rệt."

Phục Nghiêu vừa lòng chụp tay lên vai hắn, "Làm tốt lắm."

Phục Nghiêu một bên liên lạc sở nghiên cứu quân đội, một bên bước nhanh ra ngoài, hai người còn lại trong phòng mặt đối mặt giang tay, chỉ biết thiếu tướng là một người nóng tính, đây là khẩn cấp thông tri những ngành có liên quan đi thử nghiệm. Tin tưởng không lâu sau, 'đốt tẫn' đời hai bị tuyết tàng bấy lâu sẽ chính thức trở thành vũ khí bí mật của quân đội, đến lúc đó trình độ chiến đấu của người Thiên Túc, lại sẽ điên cuồng tăng lên một bậc.

"Cho nên cả câu chuyện là khế tử bằng cách thức nào đó không rõ đã có được 'đốt tẫn' đời hai, dùng cái này đánh bại Khuê, cứu khế chủ một mạng. Khế chủ bị đẩy vào nghi thức trưởng thành ngăn chặn tác dụng phụ của đời hai, chó ngáp phải ruồi lại cứu khế tử một mạng, như vậy xem ra, hai người vẫn là rất có duyên phận."

"Chỉ mong bọn họ có thể quý trọng duyên phận thế này, tôi vừa thấy cái người trở thành khế chủ kia đi ngang, sắc mặt cậu ta chẳng dễ coi gì."

Doanh Phong tẩy đi một thân bùn đất, thân hình xích lõa bước khỏi vòi sen, khi bước qua cái gương, anh dừng cước bộ.

Chần chừ thật lâu, anh mới vươn tay ra, lau sạch một tầng hơi nước bám trên gương, một nhân ảnh rõ nét tức khắc hiển hiện, tóc đen ướt sũng nước nhỏ giọt rũ xuống, nhan sắc nồng đượm chiếm hết phần lớn trong tấm gương sáng trắng.

Mà so với tóc càng nổi bật hơn, là làn sóng lưu chuyển trong đôi mắt cùng màu tóc giống nhau như đúc, đem toàn bộ những ánh sáng màu đều bức xạ ra ngoài, đen sẫm sáng rực, rồi lại cực kỳ nặng nề.

Bao nhiêu là không muốn thừa nhận, không muốn tiếp thu, không muốn nhớ đến của bản thân, toàn bộ ngưng tụ trong con ngươi tối đen như mực này, thời thời khắc khắc nhắc nhở thực tế chuyện đã phát sinh.

Anh còn nhớ rõ ý niệm cuối cùng trong đầu trước lúc mình phát điên, cũng mơ hồ nhớ hai người liều cả tính mạng vật lộn, đá vụn không ngừng rơi xuống đập lên người họ, đối với khu mỏ có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào anh hoàn toàn không để ý.

Anh nhớ rõ cảm giác khi răng nanh chọc thủng làn da, đầu lưỡi còn lưu lại dư vị máu tanh ngọt, cũng nhớ

rõ mình đánh mất lý trí vi sở dục vi* thế nào, chuyện chưa bao giờ tiếp xúc dưới điều khiển của bản năng mà thuận lý thành chương phát sinh.

**Vi sở dục vi: Làm theo ý thích, muốn gì làm nấy.*

Nhưng càng ghi khắc trong trí nhớ, là nỗi khiếp sợ sau khi thanh tỉnh phát hiện người dưới thân mình là Lăng Tiêu, dù đã dùng mọi cách để cố quên, trong nháy mắt nhìn đến đôi mắt này trong gương, đều nhớ lại tất cả.

Cơ hội chỉ có một lần trong đời, quan hệ ngay cả thiên tài nghiên cứu ưu tú nhất cũng không thể giải trừ, bất kể là nguyện ý, hay không nguyện ý, đều đã không thể thay đổi!

Doanh Phong ăn mặc chỉnh tề từ trong phòng tắm đi ra, dọc hành lang của trạm, gặp đủ loại quân nhân thân mặc chế phục, đối với anh có tò mò đánh giá, có ôn hòa gật đầu, nhưng không ai hạn chế hành động của anh, mọi người tựa hồ cũng nhận định anh sẽ không rời đi nơi này.

Doanh Phong đi thẳng ra cổng, cách đó không xa dựng đứng một biển chỉ đường bắt mắt, khi thấy rõ chỉ hướng và khoảng cách trên đó, Doanh Phong mới biết thì ra nơi này gần khu cảng du hành vũ trụ* như thế, giống như chỉ bước ra một bước là có thể tới.

**Chỗ này QT là tinh tế cảng, nghĩa là cảng giao thông giữa các vì sao, mình để thế cho dễ hiểu.*

Anh đứng đó, nhìn tấm biển chỉ đường xuất thần, cho đến khi phía sau truyền đến thanh âm thanh thúy chỉ thiếu niên mới có.

"Cậu muốn đi sao?"

Doanh Phong khó hiểu xoay người, thấy hiệu trưởng học viện mình, ông vừa làm xong trị liệu cho cánh tay, thân là khế tử lại không phát dục, tốc độ khôi phục còn xa mới bắt kịp Phục Nghiêu thương thế giống nhau.

"Tôi phải đi đâu đây?"

"Không biết, dù sao chính là cảm thấy cậu sẽ rời đi." Hiệu trưởng đi đến bên người Doanh Phong, cùng anh nhìn biển chỉ dẫn xuất thần.

"Trước đây có một người, y cuồng vọng lại tự đại, đối với người mình nhìn trúng, không quan tâm ý nguyện đối phương, vô luận thế nào cũng muốn đắc thủ, thầm nghĩ một ngày kia làm khế chủ, là có thể tự do khống chế hành vi khế tử rồi."

"Vì thế y luôn đợi người kia thức tỉnh, bố trí một không gian phong bế tuyệt đối hoàn mỹ, không ai có thể

từ bên trong trốn ra, cũng không có ai có thể từ bên ngoài xông vào, trừ phi người ở bên trong hoàn thành nghi thức trưởng thành, không gian đó mới có thể bị mở ra."

"Y tự tin, tự phụ, tự cho là đúng, cho là mình nhất định có thể thắng được trận chiến đấu này, nhưng không ngờ đối phương vì thoát khỏi quấy rầy của y, nhiều năm qua giấu diếm thực lực của chính mình, nghĩ rằng chỉ cần như vậy thì sẽ không khiến cho người kia hứng thú."

Hiệu trưởng đột nhiên hỏi, "Cậu có thể đoán được kết quả trận chiến đấu này không?"

Doanh Phong lặng im chốc lát mới dùng câu hỏi trả lời, "Người thầy nói chính là thầy sao?"

"Phải," hiệu trưởng thực thản nhiên thừa nhận, "Ta tự tay tạo cho mình một cái tử cục, hắn muốn ra ngoài, cũng chỉ có duy nhất con đường hoàn thành nghi thức trưởng thành, ta cho là mình nhất định có thể thắng, nhưng không ngờ cuối cùng ta lại thua."

Trong bao nhiêu phiên bản đồn đại về khế chủ của hiệu trưởng, Doanh Phong rốt cục nghe được cái chân thật nhất.

"Muốn cường đoạt máu trong tim người, lại mất đi máu trong tim mình, không gian dùng để vây khốn người, cuối cùng giam hãm chính mình, hơn nữa giam một cái là giam hơn trăm năm, âu cũng là tự làm tự chịu."

"Vậy thầy… người đó hiện tại ở đâu?"

"Đi rồi, khi ta tỉnh lại, người đã không còn. Nơi cuối cùng hắn lưu lại dấu vết, chính là cảng vũ trụ, từ đó về sau không bao giờ trở lại."

Khi Doanh Phong không biết nên nói gì, chợt nghe hiệu trưởng nói tiếp một câu làm anh không thể tưởng được.

"Bộ dạng cậu và hắn rất giống nhau, cơ hồ như đúc cùng một khuôn, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, ta còn tưởng là hắn chuyển thế trở lại."

Doanh Phong trong lòng thất kinh, khó trách hiệu trưởng cùng Phục Nghiêu lần đầu tiên đối mặt anh, biểu tình đều khác thường như vậy.

"Nhưng ta rất nhanh liền phủ định chính mình, một linh hồn chuyển thế, dung mạo tùy cơ mà thành, có thể cùng kiếp trước hoàn toàn giống nhau, xác suất nhỏ đến bao nhiêu?"

"Quan trọng hơn là, ta tin tưởng hắn còn sống, ở nơi nào đó trong vũ trụ này. Thân là khế tử ta còn có thể kiên trì đến hiện tại, là khế chủ hắn làm sao lại có thể chết."

Hiệu trưởng đã rất nhiều năm chưa từng nói ra lời trong lòng cùng ai, một khi đã mở miệng, liền cuồn cuộn không dứt.

"Tuy rằng ngay từ đầu người làm sai là ta, nhưng khi hắn vừa rời đi, ta thực sự đã rất oán hận."

"Cậu là khế chủ, cho nên không thể cảm nhận được cảm thụ của khế tử khi bị vứt bỏ, tựa như thân thể thì ở đó, mà linh hồn bị mang đi nơi khác, vĩnh viễn phiêu dạt, vĩnh viễn không thể cập bến. Không có ấm áp, không có cảm giác an toàn, mỗi một lần đêm đến, lại là một hồi khổ hình dài dằng dặc."

"Mỗi ngày trong trung tâm kiểm soát, ta đều cho là mình không kiên trì nổi đến ngày hôm sau, sống một ngày thời gian bằng một năm, dần dần ý thức được bản thân mình trong quá khứ, đã phạm vào bao nhiêu lỗi lầm không thể tha thứ."

"Ta hiện tại thực biết ơn vì mình đã thua trong nghi thức trưởng thành, vì nếu ta thắng, ta sẽ không thể thấy rõ sai lầm của mình, mà càng lầm lỗi nhiều thêm; ta sẽ vẫn như trước cuồng vọng tự đại, không nhận thức rõ bản thân, dùng quyền lợi mà ta có được, làm người ta yêu mến thống khổ."

"Cảm ơn ta đã thua, để cho ta biết khác biệt giữa tình yêu và cướp đoạt; thật may mắn ta thua, loại thống khổ này có thể để ta gánh vác. Ta thực hối hận hành động của mình, đáng tiếc hắn kiên quyết dứt khoát rời đi, làm ta không còn cơ hội nói lời xin lỗi."

"Ta biết chuyện hôm nay không phải kết quả mà cậu hy vọng, cũng biết cậu có lẽ không muốn đối mặt người đã tạo nên tất cả chuyện này, nếu cậu thật lòng muốn đi, không ai ngăn được."

"Nhưng sau khi cậu đi rồi, Lăng Tiêu phải đi con đường ta đã đi, trải qua hết thảy những gì ta trải qua. Cậu ấy sẽ bị trục xuất tới Trung tâm kiểm soát, có thể thấy lại ánh mặt trời hay không còn chưa biết. Dù cho đã ra viện, cũng sẽ như ta, mỗi một ngày đều chỉ có thể dựa vào thuốc mà sống lay lắt, loại thống khổ bị vứt bỏ, chỉ có người từng trải qua nó mới có thể cảm thụ."

"Ta năm đó, kiêu ngạo và tự tôn, có những lời, bất kể như thế nào cũng sẽ không nói ra miệng. Nhưng ta của hiện tại, buông bỏ rất nhiều thứ vô dụng, nếu như có thể quay trở lại ngày đó, nhất định sẽ đối hắn khi sắp rời đi nói một câu."

"Doanh Phong, bộ dạng cậu và hắn thực giống nhau, có đôi khi thậm chí làm ta sinh ra ảo giác, vừa rồi thấy cậu đứng đây nhìn biển chỉ đường ra cảng vũ trụ xa xa, liền phảng phất như thấy được hắn nhiều năm trước, một khi bước ra một bước này, sẽ không bao giờ còn quay đầu lại nữa."

"Ta biết yêu cầu ta sắp nói có thể rất quá phận, nhưng cũng không thể không xin cậu thỏa một tâm nguyện của ta, vờ như cậu là hắn, nghe ta nói xong một lời?"

Nhãn thần Doanh Phong chớp lóe, "Nói gì?"

Hiệu trưởng xoay người, nghiêm túc nhìn chăm chú ánh mắt anh, “Xin cậu hãy lưu lại.”

32. Quyển 1 - Chương 32: Tả Phụ*

**Tả Phụ: Tên một ngôi sao, thuộc Dương Thổ, thường đi kèm sao Hữu Bật (thuộc Dương Thủy) (sẽ gặp tên này ở chương sau). Chúng là hai trợ tinh. Ý nghĩa của chúng là trợ lực đến từ những người ngang vai vế hoặc nhỏ hơn như đồng sự, bạn bè, học trò, người dưới quyền… Hai sao này là sao phò tá phải dựa vào chủ tinh (sao chủ) để hành động, Tả Phù lực chủ động mạnh hơn Hữu Bật. Thường thấy trong xem tử vi, đoán tính cách. Tiền nhân xem Tả Hữu là hai quan lộc tinh, Tả Phù chính, Hữu Bật phó.*

Doanh Phong có một thoáng hốt hoảng, không biết những lời này, hiệu trưởng đến tột cùng là nói với khế chủ đã bỏ ông mà đi, hay là nói với chính Doanh Phong, chờ anh phục hồi tinh thần lại thì người trước mặt đã rời khỏi.

“Nghe thật khó tin có phải không?” Thanh âm của người có phong cách hoàn toàn bất đồng kia mạnh mẽ xâm nhập tai Doanh Phong, “Không thể tưởng được người ngang ngược giống như anh ta, có một ngày lại nói ra lời đa sầu đa cảm tới vậy.”

Thấy Doanh Phong lộ vẻ không tin, Phục Nghiêu không khách khí vạch trần chân tướng, “Đừng nhìn hiệu trưởng của các cậu lúc này buồn chán không sức sống, nhớ năm đó khi hắn hoành hành khắp cái học viện Bích Không, thật sự là kiêu ngạo đến mức làm cho người ta hận không thể bóp chết.”

Doanh Phong đại khái đoán ra quan hệ giữa hai người, “Anh với thầy hiệu trưởng có cừu oán sao?”

“Có cừu oán? Ha, ” Phục Nghiêu châm chọc một tiếng, “Hẳn phải gọi là không thuận mắt nhau mới đúng. Bất quá dù tôi đối với thái độ làm người của anh ta rất có ý kiến, nhưng vẫn tán thành về thực lực, cũng từng kính anh ta như một đối thủ. Chỉ tiếc, sau khi anh ta bị một người đả bại, đã bị toàn bộ thế giới đả bại. Đã nói ngày sau ở quân bộ lập nên thành tích cao hơn bất cứ ai, kết quả lại co rúc trong một cái học viện nhỏ làm cái gì hiệu trưởng. Nhìn bộ dạng ngu xuẩn của anh ta hiện giờ động một chút lại thương xuân bi thu, tôi thà anh ta cứ mang cái dạng đức hạnh trước kia.”

Đối thủ thực lực tương đương, vận mệnh hoàn toàn tương phản, một lần thành bại trong nghi thức trưởng thành, lại có thể thay đổi nhiều như vậy.

Phục Nghiêu khoát tay, không muốn tiếp tục thảo luận chủ đề liên quan đến hiệu trưởng nữa, “Tuy kết quả kiểm tra thân thể của cậu không có vấn đề, nhưng khế tử của cậu chỉ sợ không lạc quan như vậy, cậu thân là khế chủ của cậu ta, lại là người nhìn tận mắt hiện trường, tôi có quyền tạm giam cậu.”

Doanh Phong biết nhất định còn câu sau, vì thế lẳng lặng chờ đợi.

“Nhưng tôi không định làm vậy, dù hiện tại cưỡng chế lưu cậu, cũng chỉ là tạm thời, một ngày kia hạn lệnh

giải trừ, cậu vẫn có thể cao chạy xa bay. Hiệu trưởng của các cậu nói đúng một câu, nếu cậu thực muốn đi, không ai ngăn được."

Hắn hơi nghiêng người qua, "Cho nên, chỗ tôi cũng có một vài lời, không biết cậu có hứng thú nghe hết không?"

Doanh Phong trực giác những lời kế tiếp không phải điều mình muốn nghe, nhưng anh vẫn không thể không nghe.

"Nói."

"Sau khi cậu đi, khế tử của cậu sẽ bị mang đến Trung tâm kiểm soát và phòng ngừa bệnh tâm thần, ý nghĩ đó thật sự quá ngây thơ rồi. Dựa theo quy trình, cậu ta nhất định bị bắt, chờ đợi xét xử trong tình trạng bị giam cầm."

"Giống như cậu ta, một khế tử mới vừa hoàn thành nghi thức trưởng thành đã bị cưỡng ép tách khỏi khế chủ, lại bị mang đến Trung tâm giám sát*, không được hưởng chế độ trị liệu đúng mức," Phục Nghiêu thả chậm ngữ tốc, "Tôi cam đoan, cậu ta trong tình thế đó, sống không quá 72 giờ. Tinh thần cậu ta sẽ sụp đổ, ý chí tiêu vong, không cần phải đợi xét xử, là có thể trực tiếp đến căn cứ trình diện."

**Chỗ này hiểu nôm na là trại giam, khác với Trung tâm kiểm soát (bệnh tâm thần) lúc đầu.*

Doanh Phong sắc mặt trầm xuống, "Anh đang uy hiếp tôi?"

"Tôi còn chưa uy hiếp xong đâu," Phục Nghiêu tựa tiếu phi tiếu trả lời.

Hắn bước ra một bước về phía trước, ra khỏi cửa trạm cấp cứu, trước người là một vùng đất đai rộng lớn.

"Dân tộc chúng ta, trời sinh liền mang tính xâm lược cực lớn, tố chất thân thể đặc thù, cho chúng ta khả năng đánh bại bất kỳ đối thủ nào. Chỉ cần chúng ta muốn, cả thiên hà đều phải hướng chúng ta thần phục, nhưng cho đến nay, quân đội Thiên Túc chỉ đặt chân lên vài lãnh thổ của các tinh cầu lân cận, cậu có biết là vì sao không?"

Doanh Phong không biết.

Phục Nghiêu dùng nắm tay đặt lên ngực, "Bởi vì lực dẫn linh hồn."

"Tôi từng dẫn quân qua rất nhiều nơi, phát hiện chỉ cần rời đi tinh cầu này, trong lòng nhóm người đồng tộc sẽ xuất hiện bất an, cách mẫu tinh càng xa, thời gian rời đi càng lâu, loại cảm giác này lại càng mãnh liệt, một khi vượt qua một giới hạn nào đó, thì sĩ khí tác chiến hoàn toàn tiêu thất."

"Về sau mới biết, phạm vi hoạt động của chúng ta, là một vòng tròn với hải đăng linh hồn làm tâm. Rời xa tâm, linh hồn người Thiên Túc sẽ vì lo lắng không thể trở về, mà sinh ra mâu thuẫn. Chỉ có giẫm trên mảnh đất của mình, mới có thể cho chúng ta cảm giác ổn định, chính là điểm này, hạn chế tộc người chúng ta mở rộng. Nguyên do trong đó, không ai nói được rõ ràng, chỉ có thể quy kết thành một loại cơ chế cân bằng ẩn."

Hắn vươn tay, nắm lấy hư không ở xa xa, "Đáng tiếc thiên địa trong vũ trụ rộng lớn như vậy, chúng ta lại bị hạn chế tại phạm vi này. Thế giới chúng ta có thể nhìn đến rất hữu hạn, rất nhiều người đời đời kiếp kiếp cũng không ly khai."

"Bây giờ, cậu hiểu ý tứ tôi muốn nói chưa?" Hắn quay lại, "Lực dẫn linh hồn vẫn luôn tồn tại, dù nơi cậu đi có là Lang Túc Tinh cách đây gần nhất, nó cũng sẽ nhật tăng nguyệt ích *(tăng dần mỗi ngày mỗi đêm)* gọi cậu trở về."

"Đừng tưởng rằng đã trở thành khế chủ thì không có áp lực tinh thần, cũng đừng nghĩ cái người đã cắn hiệu trưởng của mấy cậu một cái lãng tích thiên nhai thì tự do tự tại. Tự do chỉ tồn tại ở đây, ngay dưới chân cậu, một khi cậu rời đi, gông xiềng vô hình sẽ giam cầm cậu, hy vọng đến lúc đó, cậu sẽ không vì chính mình nhất thời xúc động mà cảm thấy hối hận."

Phục Nghiêu đột nhiên thay đổi loại ngữ khí khác, "Nếu cậu nhất thiết phải nhìn thế giới bên ngoài, đến quân bộ đi. Tôi đã xem qua tư liệu của cậu, cậu là một tân nhân rất có tiềm lực, đúng là đối tượng chúng tôi cần."

"Trong quá khứ, cuộc thi tuyển sinh của Học viện quân sự Ngự Thiên, chỉ cần một mình khế chủ tham gia. Khế chủ lấy được tư cách nhập học, khế tử cũng sẽ trúng tuyển, nhưng chỉ có thể lựa chọn những chuyên ngành phụ trợ như trị liệu hoặc truyền tin."

"Tôi từng được Ngự Thiên đặc biệt tuyển thẳng, lúc ấy yêu cầu của tôi chỉ có một, chính là muốn khế tử của tôi được đối xử bình đẳng, vì thế cậu ấy đã trở thành khế tử đầu tiên trúng tuyển hệ chỉ huy tác chiến từ khi kiến lập quân bộ đến nay."

"Trong lúc bồi dưỡng ở trường quân đội, chúng tôi phát hiện ra phương thức chiến đấu độc hữu của khế chủ và khế tử, chỉ cần hai người phối hợp lẫn nhau, năng lượng bộc phát hơn xa hai khế chủ thực lực tương đương."

"Hình thức huấn luyện của chúng tôi đã được sự cho phép của nhân viên nhà trường, năm năm sau khi tôi tốt nghiệp, Ngự Thiên chính thức mở thêm hệ liên hợp tác chiến, chiêu sinh khế chủ và khế tử thực lực ưu tú như nhau, hai người phải đồng thời thông qua cuộc thi, mới có thể lấy được tư cách nhập học."

"Tôi đối với năng lực của cậu và khế tử của cậu đều rất hài lòng, chỉ cần các cậu nguyện ý ghi danh, tôi có thể nghĩ đến việc trình thư tiến cử cho hai người, có thể cậu không biết, thư tiến cử của tôi khi các cậu học lên có bao nhiêu phân lượng."

Phục Nghiêu nói một hơi nhiều như vậy, mới có lệ hỏi ý kiến Doanh Phong, "Thế nào, cân nhắc một chút?"

"Đầu tiên là cưỡng bức, sau đó là lợi dụ sao? Anh và thầy hiệu trưởng thủ đoạn bất đồng, nhưng mục đích lại nhất trí kinh người. Chúng ta vốn không quen biết, có thể khiến anh ngấm ngầm nói nhiều lời như thế, làm nhiều chuyện như vậy, hẳn vẫn là nể mặt mũi của thầy đi? Kỳ thật quan hệ giữa hai người, cũng chưa chắc không hợp như bề ngoài."

"Hết cách thôi, tuy tôi nhìn anh ta không vừa mắt, nhưng Bích Không tốt xấu gì cũng là trường cũ của tôi, anh ta dù sao cũng là bạn học cùng trường, để anh ta thiếu tôi một cái 'thuận tay đẩy thuyền' nhân tình, tưởng tượng ra bộ dáng băn khoăn của anh ta, cũng rất khoái."

"Huống chi, không phải ai cũng có thể khiến tôi nói nhiều lời như thế. Tán thành của tôi với cậu là thực, cậu có thể hiểu là cường giả đối với cường giả tinh tinh tương tích* cũng được, chứng kiến tiểu học đệ tiền đồ vô lượng sắp lầm đường lạc lối, tôi rất vui lòng kéo lại một phen."

**Tinh tinh tương tích: Đồng cảnh ngộ nên dễ thông cảm*

Doanh Phong không tỏ rõ đồng ý hay cự tuyệt, "Ý tốt của anh tôi nhận, nếu chọn Ngự Thiên, tôi sẽ thi đỗ bằng thực lực của chính mình."

"Có chí khí là một chuyện tốt, bất quá tôi có thiện ý nhắc nhở cậu, nếu cậu bảo trì trình độ hiện tại, tiến vào quân bộ là si tâm vọng tưởng. Nếu muốn vào quân bộ, điều kiện tiên quyết chính là phải hoàn toàn phát dục, nếu lấy hiệu trưởng của mấy cậu làm tấm gương, sớm muộn gì sẽ bị chặn lại ngoài cửa, cái tên lão xử nam vạn năm đó, ha ha ha ha."

"Vậy sao?" Doanh Phong diện vô biểu tình nói, "Nhìn chiều cao tướng quân, tôi cứ nghĩ anh cũng không phát dục."

Doanh Phong mới vừa nói xong câu đó, bụng liền trúng một quyền thật mạnh, cả người bị hung hăng đánh bay, một cú bay xa hơn mười thước, đến khi đập lên tường rào mới dừng lại.

Doanh Phong từ giữa không trung rơi xuống đất, phổi như bị rút sạch không khí, liều mạng ho mấy tiếng mới miễn cưỡng khôi phục hô hấp, anh vừa từ khoang trị liệu ra, có dự cảm mình sắp phải vào lại.

Phục Nghiêu mặt không chút hổ thẹn đi tới, xoay xoay cổ tay kêu rắc rắc, "Với năng lực thừa nhận của cậu trước mắt, đại khái có thể tiếp tôi hai quyền, cho nên cậu có thể nói lạithêm lần nữa."

Doanh Phong ôm chỗ bị đau nói không ra lời, tên này đúng là tên điên, chẳng sai chút nào.

"Chỉ sợ cậu còn chưa biết thực lực chân chính của người Thiên Túc đi, những cơ sở các cậu học được trong sơ cấp học viện đó, ngay cả lớp da lông của chiến đấu cũng chưa được tính."

Trong lòng bàn tay hắn đột nhiên nhiều thêm một viên thạch anh, ném lên, tiếp được, nắm chặt, giữa ngón tay phiếm xuất bạch quang chói mắt. Sau khi lưu loát làm xong một loạt động tác này, Phục Nghiêu một

quyền đánh tới cột đá kế bên, cả cái cột đá nháy mắt bịchấn vỡ nát, Doanh Phong đúng lúc đưa tay bảo vệ mặt, mới không bị đá văng ngộ thương.

Phục Nghiêu thổi thổi tàn bụi trên mu bàn tay, trải qua hành vi bạo lực như vậy, trên đó cư nhiên không lưu chút ngoại thương. Doanh Phong trong lòng kinh hãi, tuy là cực lực duy trì trấn định, vẫn có một phần cảm xúc không thể khống chế bộc lộ.

"Nhìn thấy chưa? Tương lai còn có rất nhiều chuyện thú vị chờ cậu phát hiện, nếu không muốn bỏ qua, thì ngay trên con đường đúng đắn, dấn một bước đi!"

Doanh Phong đỡ tường đứng lên, Phục Nghiêu tùy tay ném qua một thứ gì đó, thái độhắn tùy tùy tiện tiện, thật giống như đó là một thứ đồ chơi không đáng giá gì.

Doanh Phong tiếp lấy nhìn một cái, thứ Phục Nghiêu ném cho anh trông như đá cuội, trong suốt lóng lánh, tròn trĩnh không tì vết, bên trong có ám kim lưu động, nhìn thế nào cũng không giống một vật tầm thường.

"Đây là cái gì?" Doanh Phong khó hiểu, "Vì sao đưa nó cho tôi?"

"Đó vốn là của cậu, là Linh hồn thạch rơi xuống từ Khuê, cậu đã quên nó trong khu mỏ. Đá linh hồn tam S đẳng cấp cao nhất, giá trị hẳn là liên thành đi, trong số những người vừa mới hoàn thành nghi thức trưởng thành, cậu cũng coi như nhà giàu nhất rồi.

Sắc mặt Doanh Phong chẳng đẹp gì mấy, đương nhiên cũng vì một nửa nguyên nhân do Phục Nghiêu bạo lực gây ra, "Đây không phải của tôi."

Phục Nghiêu vui vẻ, "Người đã là của cậu, thì đồ vật đương nhiên cũng là của cậu, khế tử không có tài sản tư nhân, về mặt pháp luật nó là của cậu. Đương nhiên, cậu chính mình bảo quản hay là giao cho cậu ta, là tự do của cậu."

Cổng cá nhân trên cổ tay hắn tích tích hai tiếng, tựa hồ rất hài long tin tức truyền đến trên đó, khóe miệng Phục Nghiêu giương lên một độ cong ý vị thâm trường.

"Khế tử của cậu rốt cục tỉnh rồi, cậu không định đi thăm một chút sao?"

***

"Cậu tỉnh rồi?" Chủ trị thấy Lăng Tiêu mở mắt ra, rất nhanh đi đến bên cạnh cậu, "Cậu cảm thấy thế nào?"

Lăng Tiêu mê mê trừng trừng ngồi dậy, biểu tình ngoài mờ mịt chính là dại ra.

Chủ trị kiểm tra đồng tử cậu một chút, xác nhận cậu thanh tỉnh, lại lặp lại câu hỏi, “Có thấy không thoải mái ở đâu không?”

Lăng Tiêu lúc này mới có chút phản ứng, cậu ngẩng đầu, dùng ánh mắt màu xám đến gần như trong suốt nhìn chăm chú vào người bên cạnh, “Đây là chỗ nào?”

Chủ trị lúc này mới yên lòng lại, “Đây là trạm cấp cứu quân đội thành lập, cậu được đưa đến đây đã được một đoạn thời gian ngắn.”

“Tôi xảy ra chuyện gì?”

“Lúc cậu thực tập gặp phải nguy hiểm, bất quá quân bộ đã đúng lúc cứu cậu ra,” chủ trị lánh nặng tìm nhẹ giải thích cho cậu.

Lăng Tiêu a một tiếng, lại cúi đầu bắt đầu ngẩn người.

Lời nhân viên y tế đánh thức một phần trí nhớ đã mất, cậu nhớ tới lúc ấy bọn họ đang tiến hành thực tập dã ngoại, cậu và Doanh Phong lập nhiều chiến tích lấy điểm nhiều hơn bất cứ ai, sau đó Khuê xuất hiện…

Cậu lại nhớ đến chính mình không biết sợ đi khiêu chiến Khuê, kết quả bị hất qua một bên. Trong lúc ngây ngây ngốc ngốc, Doanh Phong mang theo cậu chạy trốn, chỉ nhớ rõ đối phương nắm tay cậu, sau đó lại đem cậu ôm vào trong ngực.

Đại khái trong một khắc khi Doanh Phong đẩy cậu ra, bản thân cậu ấy thì xông tới Khuê, Lăng Tiêu đã khôi phục ý thức, sau đó liền mò tới ‘đốt tẫn’ đời hai trong ngực —— lúc trước cậu từ phòng thí nghiệm lén đem nó ra, chẳng qua là vì tuổi trẻ hiếu kỳ, trăm triệulần không ngờ một ngày kia sẽ có lúc phải dùng đến.

Trí nhớ đến đây thì gián đoạn, nhìn cậu suy nghĩ xuất thần một lời không nói, chủ trị trong lòng suy đoán, thành phần ma túy trong nước bọt bắt đầu có tác dụng, nên cậu ấy mới có vẻ hơi trì độn.

Nhưng Lăng Tiêu một giây sau liền vươn tay túm góc áo chủ trị, động tác mau lẹ khiến hắn kinh hãi, “Tôi là người duy nhất được cứu?”

“Không, là hai người, đồng bạn của cậu và cậu cùng nhau.”

“Cậu ấy không sao chứ?”

Chủ trị có chút do dự trả lời, “Thương thế của cậu ta nhẹ hơn cậu rất nhiều, hiện tại hẳnđã không còn gì đáng ngại.”

Lăng Tiêu thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, cúi đầu nói 'vậy là tốt rồi'.

Nhưng tại sao cái loại cảm giác 'mình hình như quên mất chuyện gì đó rất quan trọng' này thủy chung lái đi không được, Lăng Tiêu dốc sức nhớ lại, nhưng con đường thông đến ký ức như bị bế tắc, vô luận đi thế nào đều vòng về chỗ cũ.

"Nếu cậu thấy đỡ rồi, trước tiên có thể tắm rửa một cái," Chủ trị hảo tâm đề nghị.

Có lời nhắc nhở đó, Lăng Tiêu mới phát hiện mình chật vật kinh người, cả cánh tay phải đều đọng vết máu không rõ lai lịch, áo đồng phục không cánh mà bay, cúi đầu vừa nhìn, trước ngực còn có nhiều đốm đỏ sẫm lỗ chỗ.

"Trị liệu của tôi kết thúc rồi sao?" Cậu ngốc ngốc hỏi.

Chủ trị không biết nên làm sao nói cho cậu, ngoại thương có thể chữa khỏi, nhưng dấu hôn không thuộc về ngoại thương. Rất nhiều người vừa mới trở thành khế tử vì không muốn chấp nhận sự thật, mà tiềm thức quên đi vài thứ, xem ra cậu ấy cũng thế.

"Thương thế của cậu nghiêm trọng hơn, trong khoảng thời gian ngắn không thể hoàn toàn chữa khỏi, một thời gian nữa sẽ tự lành."

"Nga, " Lăng Tiêu lăng lăng gật gật đầu, "Vậy đi thôi."

Hai chân Lăng Tiêu tiếp xúc đến mặt đất, mỗi bước bước ra đều phảng phất như đi trên mây, hết thảy đều có vẻ không chân thật như vậy. Hoàn cảnh xung quanh, sự vật xung quanh, người dẫn đường phía trước, đều như được huyễn hóa ra. Giờ khắc này cũng như cảnh trong mơ, sương trắng trải rộng tầm nhìn, toàn bộ thanh âm đều bị vứt bỏ ngoài ngàn dặm, hành lang hẹp dài vĩnh viễn đi không đến cuối.

Chủ trị đẩy ra cánh cửa nối tiếp mộng cảnh và sự thật, "Phòng tắm ở chỗ này, quần áo đãđược đặt ở bên trong, có chuyện gì khác có thể gọi tôi."

Lăng Tiêu gật gật đầu, mơ mơ màng màng bước vào cánh cửa đó, phòng tắm đã được thu dọn rất sạch sẽ, tấm gương sáng ngời treo trên tường, vô tình chiếu rọi lại hết thảy những thứ nó đã thấy, Lăng Tiêu chính là nhẹ nhàng nhìn thoáng, liền rốt cuộc không dời được mắt.

Cậu theo bản năng đi đến trước gương, một người xa lạ hiện rõ trong gương, người lạdùng đôi mắt màu xám nhạt nhìn chăm chú vào cậu, họ ngưng vọng nhìn nhau, nhìn một thoáng chính là vạn năm.

Thật lâu sau, Lăng Tiêu vươn tay, ngón tay trong không trung run nhè nhẹ, ba phen mấy bận tiến tới rồi lại lùi về.

Người trong gương cũng làm ra động tác đồng dạng, nhút nhát, rụt rè đưa về phía cậu, cuối cùng xúc cảm lạnh như băng kết nối bọn họ, không bao giờ còn tồn tại một tia khả năng cho vọng tưởng.

Cậu rốt cục sờ lên đôi mắt đối phương, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua khóe mắt, cuối cùng theo đường nét con ngươi vẽ ra một đường cong vô lực.

Đây sao có thể là cậu chứ? Đây làm sao lại là cậu được?

33. Quyển 1 - Chương 33: Hữu Bật*

**Hữu Bật: Tên một ngôi sao phụ trợ, xem thêm chú thích chương 32*

Cửa phòng tắm bị người đẩy ra không hề báo trước, Lăng Tiêu cả kinh, tay đặt trên gương vội rời đi, mới chuyển đầu nhìn người khách không mời tùy tiện xâm nhập, lần đầu tiên từ sau khi thanh tỉnh hai người bốn mắt nhìn nhau, trong một khoảnh khắc tạo thành cả thế kỷ đó, cứ như vậy lặng yên phát sinh.

Sau khi cửa mở mang đến không chỉ là không khí lưu động, còn có trí nhớ đã tiêu thất của Lăng Tiêu, cùng với sự xuất hiện của người trước mắt, không hề báo trước cuồn cuộn nhập vào đầu. Những hình ảnh cậu tiềm thức quên đi, kịch liệt, trắng trợn, tuyệt vọng, tranh đoạt, từ trong ký ức phủ bụi trùng trùng tuôn ra, phiên giang đảo hải, phô thiên cái địa.

Tĩnh lặng quỷ dị tuyên cáo quyền sở hữu của nó với nơi này, không khí như ngưng kết thành tấm thẻ 'xin chớ vào' ở cửa, ngay cả bụi cũng không lọt vào được.

Hai người yên lặng không tiếng động nhìn nhau hồi lâu, cho đến khi Doanh Phong nhanh chóng liếc mắt đánh giá Lăng Tiêu từ đầu đến chân một cái, cậu mới ý thức chính mình y phục không chỉnh, cả áo cũng không mặc.

"Sao anh không gõ cửa mà đã vào?" Cậu buột miệng nói ra.

Câu trả lời của Doanh Phong chính là tiến về phía trước một bước, đưa tay ra sau đóng cửa, không gian nơi này vốn đã không lớn, đóng cửa rồi càng thêm chật chội, khoảng cách hai người gần đến mức duỗi tay ra là chạm đến nhau.

Lăng Tiêu cố nén xúc động lui về phía sau, rất muốn túm bộ y phục thậm chí khăn tắm gì đó cũng được đến phủ thêm, nhưng lại không muốn trước mặt đối phương lộ ra chật vật.

"Thời gian cấp bách, những lời này tôi chỉ nói một lần, " Doanh Phong cũng không thèm để ý cậu có hình tượng gì, lập tức mở miệng.

“Nếu quân đội biết chúng ta cố ý lén vào gian phòng thí nghiệm đó, hành vi của cậu nhất định có mục đích ăn cắp, lời khai như vậy đối với cậu rất bất lợi.”

“Cho nên vô luận đối phương có hỏi thế nào, cậu đều phải khăng khăng là cậu lạc đường sau đó vô ý xâm nhập, hoặc là chờ tôi có mặt mới tiếp tục trả lời, chỉ cần tôi không ở đó, bất cứ lúc nào cậu cũng có quyền bảo trì trầm mặc.”

“Chuyện khác chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp, chỉ cần cậu nhớ kỹ lời nói của tôi.”

Anh bình tĩnh công đạo xong tất cả, lời nói không có một câu quan tâm dư thừa, như một luật sư đang dặn dò người đã uỷ thác mình.

Nói xong anh mới dừng một chút, “Cậu mau chóng chuẩn bị đi.” Sau đó xoay người mở cửa muốn đi.

“Anh trách tôi sao?” Thanh âm Lăng Tiêu đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Bàn tay đặt nơi tay nắm cửa của Doanh Phong siết chặt, “Việc cũng đã xảy ra, nói những thứ này hữu dụng sao?”

Anh hơi quay đầu đi, thanh âm vẫn là lãnh đạm như vậy, “Bất kể thế nào, nếu lúc trước cậu không làm vậy, linh hồn hai người chúng ta đã hoàn toàn tiêu vong, xét về điểm này, tôi còn phải cảm tạ cậu.”

Thời điểm Doanh Phong rời đi, đem thế giới chân thật cũng nhốt lại ngoài cửa, Lăng Tiêu cảm thấy chỉ cần không ra khỏi nơi này, thì chuyện không muốn đối mặt vĩnh viễn cũng sẽ không đến.

Đáng tiếc chuyện nên tới nhất định tránh không khỏi, khi cậu thu thập xong xuôi cho bản thân, một người đàn ông dáng thấp bé mặc chế phục quân bộ đã chờ ở sau cửa, theo sau anh ta còn có hai sĩ quan.

“Chuẩn bị tốt theo chúng tôi trở về chưa?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng không có lựa chọn phủ định.

Lăng Tiêu đã dự đoán được kết quả như thế, cậu quét mắt trái phải, thì thấy Doanh Phong và thầy hiệu trưởng đứng ở hành lang bên kia, cũng đang biểu cảm không rõ nhìn về nơi này.

Hiệu trưởng thấy cậu đã phát hiện ra mình, đối cậu quả quyết gật đầu, tựa hồ muốn cậu cứ yên lòng mà theo họ, Lăng Tiêu lúc này mới biết ‘chúng tôi’ mà Doanh Phong nói là chỉ ai.

Doanh Phong một bên không tỏ vẻ gì, Lăng Tiêu cũng yên lặng thu hồi tầm mắt, đối người trước mặt thấp giọng nói, “Đi thôi.”

Họ hướng về phương ngược với Doanh Phong rời đi, người phía sau lẳng lặng nhìn bóng lưng người phía

trước, Phục Nghiêu vừa đi vừa xoay đầu lại, cười làm khẩu hình ba chữ với Doanh Phong: Tôi chờ cậu.

Cho đến khi thân ảnh của bọn họ biến mất ở góc khuất, hiệu trưởng mới quay đầu nói với Doanh Phong, "Chúng ta cũng đi thôi."

Phi hành khí của quân đội và nhân viên nhà trường lần lượt rời khỏi trạm cấp cứu, bay đến cùng một nơi.

Đến trung tâm giám sát, Phục Nghiêu tự mình đưa cậu đến nhà giam.

"Tâm tình của cậu thoạt nhìn rất ổn định, ít nhất tốt hơn những khế tử thông thường, rất có thể là khí tức tiểu tử đó lưu lại đã ngăn chặn kỳ rối loạn. Bất quá tình huống này có thể tiếp tục bao lâu thì khó ai nói được, hy vọng thời gian cậu ở bên trong sẽ không quá gian nan."

Hắn hướng cai ngục ra hiệu bằng mắt, cửa lao trước mặt Lăng Tiêu dần dần đóng lại, hai người lần lượt rời khỏi, lưu lại chính là bốn phía lặng yên không một tiếng động và những chấn song băng lãnh đến thấu xương.

Lăng Tiêu tâm thần hoảng hốt ngồi xuống bên giường, tay phải không lâu sau bắt đầu không thể khống chế phát run, cậu lập tức dùng tay trái giữ chặt cổ tay, nhưng rất nhanh tay trái cũng kịch liệt lay động. Cơn run rẩy chậm rãi lan tràn tới toàn thân, cậu không thể không quỵ xuống co thành một đoàn để ngăn lại loại thống khổ thình lình xảy đến đó.

Khi Lăng Tiêu một mình chịu đựng tra tấn tinh thần, Doanh Phong và hiệu trưởng cũng đang đàm phán bên ngoài.

"Chúng tôi muốn bảo lãnh tù nhân tại ngoại đợi xét xử*."

**Chỗ này ý là bảo lãnh ra ngoài để trong thời gian đợi phán quyết không cần bị giam.*

"Tên?"

"Lăng Tiêu."

Nhân viên quản lý ngục giam tra xét, "Người vừa mới bị bắt giam kia? Nhưng cậu ta vừa mới vào chưa tới mười phút."

"Cậu ấy là khế tử vừa mới hoàn thành nghi thức trưởng thành hôm nay, mười phút đối với cậu ấy mà nói đã rất lâu rồi."

"Nghi thức trưởng thành? Hôm nay? Với ai?"

“Với tôi.” Doanh Phong vẫn một mực đứng sau bước ra trước một bước.

Quản ngục ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, “Chúc mừng cậu a.”

“Chúng tôi vừa cử hành nghi thức trưởng thành cách đây chưa tới hai mươi bốn giờ, dựa theo quy định, trong vòng bảy mươi hai giờ sau khi kết thúc nghi thức trưởng thành, khế tử nhất định phải vượt qua cùng khế chủ hoặc dưới sự giám hộ của nhân viên y tế, khế tử có mức độ đánh giá tâm lý chưa đạt tới độ nguy hiểm cao sau mười ngày không được phép bị cưỡng bức tách khỏi khế chủ, đây là báo cáo kiểm tra sức khoẻ của cậu ấy.”

Sau khi Phục Nghiêu nói xong những lời đó, Doanh Phong liền cùng hiệu trưởng nhanh chóng tìm kiếm những quy định pháp luật liên quan, cho đến hiện tại, hết thảy những điều có liên hệ đến nó Doanh Phong đều ghi tạc trong lòng.

Quản ngục cầm báo cáo kiểm tra sức khoẻ qua nhìn nhìn, nhưng không tìm ra khuyết điểm gì.

“Cái cậu nói là quy định trên y học, nhưng hiện tại cậu ta vi phạm chính là pháp luật.”

“Quy định y học phải vượt lên quy định pháp luật, cho dù là phạm nhân bị tử hình trong thời gian giam cầm cũng có quyền lợi được hưởng thụ trị liệu, nếu như sức khỏe tội phạm hoặc kẻ tình nghi không được đảm bảo trong thời gian giam giữ, chính là do trung tâm giám sát thất trách.”

Quản ngục thở dài, thành thật mà nói, loại tình huống này quá hiếm gặp, không có ai vừa cử hành xong nghi thức trưởng thành đã bị ném vào, huống chi người kia còn là Phục Nghiêu tự mình đưa tới, chỉ dặn dò nói là tình nghi trộm cắp, ngay cả trộm cái gì cũng không rõ ràng.

“Tuy là nói như vậy, nhưng nghi phạm là Phục Nghiêu thiếu tướng áp giải tới, việc bảo lãnh phải được sự chấp thuận của ngài ấy.”

“Chúng tôi sẽ cầm đến giấy phép của cậu ta,” hiệu trưởng chen vào, “Cũng mời cậu mau chóng tiến hành thủ tục, cậu có có biết việc mặc kệ một khế tử trong kỳ rối loạn ở bên trong một mình nghiêm trọng bao nhiêu không, mỗi một phút đều có thể phát sinh nguy hiểm.”

“Loại chuyện này tôi không thể quyết định được.” Quản ngục bấm số gọi cho cấp trên, đơn giản báo cáo vài câu.

“Vâng, tôi đã biết.” Hắn treo máy, “Cấp trên ra lệnh trước tiên phải thẩm vấn.”

“Tôi muốn xin dự thính,” Doanh Phong đúng lúc nói.

Quản ngục lần này không cự tuyệt, “Điền vào đơn đi.”

Chờ Doanh Phong hoàn thành tất cả thủ tục, quản ngục làm một thủ thế chấp thuận thông hành với anh, lại cản lại hiệu trưởng đang muốn cùng vào.

"Ngài không thể vào."

"Tôi là hiệu trưởng của cậu ấy, là người giám hộ phía nhà trường."

"Từ một khắc khi cậu ta trưởng thành, đã không còn người giám hộ phía nhà trường nữa, chỉ có người giám hộ khế chủ, phiền ngài chờ bên ngoài một chút đi."

Hiệu trưởng không được phép dự thính lo lắng ấn chặt cánh tay Doanh Phong, "Đừng nói những gì không cần nói."

"Vâng."

Doanh Phong đẩy cửa vào, trong phòng thẩm vấn gặp nhân viên thẩm vấn và Lăng Tiêu. Chỉ mới trong hoàn cảnh đó khoảng một khắc *(gần mười lăm phút)*, mà trạng thái tinh thần cậu đã sa sút cực điểm, sắc mặt tái nhợt, đôi môi mím chặt, dưới bàn một đôi tay nỗ lực nắm chặt vào nhau mới không run rẩy quá nghiêm trọng. Bất quá vẫn có thể thấy ý chí kinh người của cậu, dưới tình huống như thế vẫn từ đầu đến cuối biểu hiện cứng cỏi không khuất phục, tra tấn tinh thần không thể xâm phạm đến ánh mắt cậu, nhãn thần vẫn sắc bén như xưa.

Doanh Phong đi đến bên cạnh cậu, kéo ra ghế dựa ngồi xuống, nhân viên thẩm vấn chờ anh ngồi xong mới mở miệng.

"Khế chủ của cậu kiên trì muốn chỉ có khi cậu ta ở đây mới có thể thẩm vấn, vậy chúng ta hiện tại có thể bắt đầu rồi chứ?"

Khi Lăng Tiêu nghe đến bốn chữ 'Khế chủ của cậu' khóe mắt giật một cái, khắc chế nửa ngày mới gật đầu.

Nhân viên thẩm vấn vào thẳng vấn đề, "Vì sao cậu có được 'đốt tẫn' đời hai mà ngay cả quân đội cũng cấm sử dụng?"

"Ở căn cứ, lúc tham quan thực tập ngoài trường." Người trả lời là Doanh Phong.

Nhân viên thẩm vấn kinh ngạc liếc mắt nhìn anh một cái, lại nhìn về phía Lăng Tiêu, sau đó gật đầu tỏ vẻ chấp nhận.

"Có thể nói rõ một chút không?"

“Đầu tháng này, học viện tổ chức cho lớp chúng tôi tham quan thực tập căn cứ, lúc đó phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Lúc về đội hai người chúng tôi lạc đường, lầm xông vào một gian phòng thí nghiệm, ‘đốt tẫn’ đời hai là lấy được ở đó.”

“Là thật?” Nhân viên thẩm vấn hỏi Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu rũ mắt, “Là thật.”

“Trong cửa phòng thí nghiệm có đề bảng cấm vào không?”

“Có, cấm người không có phận sự vào.”

“Vậy tại sao còn vào?”

“Vì hiếu kỳ.”

“Trước khi lấy đi vật phẩm bị trộm có biết tên và tác dụng của nó không?”

“Biết.”

“Làm sao biết?”

“Lúc đó có hai người đến hiện trường, từ cuộc nói chuyện giữa họ với nhau biết được.”

“Có người từng đến hiện trường nhưng không phát hiện các cậu, nghĩa là các cậu đã trốn?”

“Phải.”

“Là người nào?”

“Bác sĩ học đường học viện Bích Không Dao Đài, còn có chủ tịch viện nghiên cứu căn cứ tiến sĩ Trực Thượng.”

Nhân viên thẩm vấn cẩn thận ghi chép lại, “Bọn họ đến đó làm gì?”

“Cũng là đi lấy ‘đốt tẫn’ đời hai, có liên quan chuyện phát sinh lúc đó.”

“Kể tỉ mỉ hơn một chút.”

“Chuyện tường tận chúng tôi cũng không rõ, chỉ biết là sau khi tiêm vào có thể nhanh chóng chạy tới hải đăng khởi động lồng phòng hộ, vì thế mới nhận định đây là thứ gì đó rất lợi hại.” Doanh Phong tận lực lảng tránh những thứ nghe được từ Chẩm Hạc.

“Tiếp tục, ” Nhân viên thẩm vấn nói.

“Sau đó trước khi đi tôi lấy một chai mang theo, lén mang nó ra khỏi căn cứ.” Lúc này Lăng Tiêu đột nhiên tiếp lời.

“Cậu vì sao muốn lấy nó?”

“Chính là vì lòng hiếu kỳ quá lớn đi, không nghĩ có mục đích gì.”

“Chuyện cậu trộm vật phẩm ở căn cứ này, lúc ấy đồng bạn của cậu ở đó, cũng chính là khế chủ của cậu hiện tại, có biết rõ không?”

Doanh Phong: “Biết.”

Lăng Tiêu: “Không biết.”

Lăng Tiêu kinh ngạc quay đầu nhìn anh, ngay cả nhân viên thẩm vấn cũng mang vẻ mặt hồ nghi.

“Cậu cần phải nghĩ kỹ đáp án cho câu hỏi này, việc này liên quan đến phán quyết cậu có tội hay không trong án kiện. Nếu cậu xông lầm vào phòng thí nghiệm, hình phạt sẽ nhẹ, nhưng nếu cậu biết mà không báo, đồng nghĩa với đồng phạm, điểm này cậu rõ chứ?”

“Tôi biết cậu ấy cầm đi thứ gì đó không thuộc về mình, cũng biết rõ thứ cậu ấy lấy là cái gì, nhưng tôi đã không ngăn cản, cũng không tố giác cậu ấy, tôi có trách nhiệm gánh vác hậu quả tương ứng.”

Anh quả quyết nói, nhân viên thẩm vấn lại cường điệu một lần, “Lời khai của cậu hiện tại có thể khiến cậu cũng bị giam, cậu xác nhận mỗi một lời cậu nói đều là sự thực chứ?”

“Tôi xác nhận.”

Biểu tình Lăng Tiêu vừa khó hiểu lại khiếp sợ, cậu căn bản không biết Doanh Phong vì sao phải nói như vậy, ngược lại Phục Nghiêu từ đầu luôn dự thính cách vách bật cười.

"Gia hỏa này thật thú vị, dù có tội hay không cũng cứng rắn chịu hết, quả thực là sợ chúng ta không nhốt cậu ta đây mà."

Khế tử Phục Nghiêu đứng sát bên, "Cậu ấy hẳn là lo lắng nếu như khế tử của mình không thể được bảo lãnh, ít nhất hai người có thể được giam cùng một chỗ. Dù sao khế tử mới vừa trưởng thành ở lại trại tạm giam quá nguy hiểm, nếu một mình qua đêm, cũng chẳng khác với muốn mạng cậu ta là bao."

"Đồ ngốc cứ thích vẽ thêm chuyện ra, khế tử kỳ rối loạn không thể bị trung tâm giám sát giam giữ, dù có định tội cũng chỉ có thể đưa tới Trung tâm y tế giám thị, chẳng lẽ cậu ta không nghĩ tới lỡ may khế tử cậu ta được bảo lãnh, chính cậu ta lại tiến vào hoàn cảnh y hệt sao?"

Khế chủ nhà mình có thú vui xấu xa, khế tử cũng rất bất đắc dĩ, "Nếu không cho phép bắt giữ, vì cái gì còn phải đặc biệt tự mình đưa người tới?"

"Anh chỉ là muốn doạ cậu ta một chút, để xem đến tột cùng là ý thức trách nhiệm chiếm thượng phong, hay ý chí bản thân là chủ đạo. Nhớ năm đó khi tên kia rời đi, anh trộm cái xe bay đi chặn đường hắn, cũng không phải không ngăn nổi. Chính là hắn nói với anh, nếu hắn còn muốn đi, mỗi một ngày đều có thể đi, anh ngăn được hắn một ngày, ngăn không được ngày thứ hai, thứ ba… Vì thế anh đã thả hắn đi. Nhiều năm qua anh vẫn luôn nghĩ, lúc trước để cho hắn chạy thoát có phải là một quyết định sai lầm hay không, nếu có thể cưỡng chế lưu hắn lại, có lẽ hôm nay kết quả đã khác."

Khế tử của hắn trầm ngâm một lát, "Em cảm thấy anh lưu không được hắn, bi kịch trong nghi thức trưởng thành của họ là do con người tạo thành, trong lòng hắn đã tràn ngập oán hận đối với người khởi xướng, không muốn gánh vác trách nhiệm cũng không thể trách được. Mà hai người này tuy kết cục tương tự, nhưng chỉ là chuyện ngoài ý muốn, huống chi so với 'đốt tẫn' đời hai mà nói, sinh mệnh thiếu niên quý giá hơn nhiều."

"Nói thật, bản thân em thấy may mắn vì họ đã trộm đời hai ra, tuy vi phạm luật pháp, nhưng ngoài dự liệu bảo vệ được tính mạng, xem như trong tất cả những tối tăm đều ẩn chứa ý trời, bọn họ kết hợp có lẽ cũng là như thế."

Phục Nghiêu tỏ vẻ tán thành, "Có người vận mệnh do chính mình tạo ra, có người chỉ là vô tội, người như thế, chúng ta vẫn phải giúp một tay."

Hắn vung tay lên, "Cho họ tại ngoại chờ xét xử."

Ở trong phòng thẩm vấn, nhân viên thẩm vấn cũng sắp hỏi xong.

"Tôi còn một vấn đề cuối cùng muốn hỏi cậu," hắn nói với Lăng Tiêu, "Những lời cậu vừa khai, là sự thật, hay là khế chủ của cậu lợi dụng quyền lợi của hắn yêu cầu cậu nói như vậy?"

Lăng Tiêu trầm mặc nửa ngày, ngay khi Doanh Phong lo lắng cậu sẽ vì phương thức đặt câu hỏi đó mà sinh ra tâm lý phản nghịch, phủ định khẩu cung trước đó thì, chợt nghe Lăng Tiêu thấp giọng mở miệng.

“Là sự thật.”

Nhân viên thẩm vấn gật gật đầu, đem bản ghi chép sửa sang lại một chút.

“Tình huống của các cậu khá đặc thù, tôi phải xin chỉ thị, trước đó, vẫn phải mời hai người tự trở về chờ đợi.”

Nghe thấy còn phải trở lại chỗ vừa rồi, Lăng Tiêu thần tình căng thẳng, dù rất nhanh liền khắc chế vẫn không thoát khỏi dư quang ánh mắt Doanh Phong.

“Trạng thái như cậu ấy không thích hợp ở trung tâm giám sát lâu, hi vọng các anh có thể mau chóng.”

“Đã biết.” Nhân viên thẩm vấn tỏ vẻ thông cảm, “Khế tử của tôi cũng thế, tôi hiểu được loại cảm giác này.”

Nói xong hắn còn an ủi Lăng Tiêu một chút, “Nhẫn nại chịu qua ba ngày, sau đó sẽ khá hơn, tôi sẽ mau chóng xin cho cậu, bất quá kết quả còn phải xem ý kiến cấp trên.”

Hai người lần nữa bị buộc xa cách, Doanh Phong vẫn là một câu cũng không nói, tầm mắt Lăng Tiêu cũng thủy chung không có phút nào dừng trên người đối phương, tựa như hai người xa lạ.

Thẳng đến khi Lăng Tiêu bị mang đi, nhân viên thẩm vấn mới hiếu kỳ mở miệng, “Kỳ quái, hai người các cậu cảm tình rốt cuộc là tốt hay không tốt? Vừa rồi thẩm vấn thì cảm thấy các cậu hẳn là một đôi quan hệ rất thân mật, nhưng sau khi đi ra lại cảm thấy rất lãnh đạm. Trong những thời khắc tạm phân ly thế này, một cái ôm sẽ có an ủi rất lớn đối với tâm lý cậu ấy, nhưng mà các cậu lúc đó ngay cả trao đổi ánh mắt cũng không có.”

Doanh Phong quay lại, “Còn hơn một cái ôm, cậu ấy càng cần mau chóng rời khỏi nơi này.”

Nhân viên thẩm vấn ngượng ngùng thõng thõng tay, “Tôi đi đây.”

Có Phục Nghiêu âm thầm dặn dò, giấy tờ bảo lãnh tự nhiên rất nhanh đã xong, nhưng hiệu trưởng vẫn cảm thấy có chút quá lâu.

“Cậu có thể lĩnh người rồi.” Quản ngục đưa văn kiện qua, “Bên trên nói xét đến tình huống đặc thù của các cậu, chờ khế tử an toàn vượt qua kỳ nguy hiểm, cũng chính là mười ngày sau sẽ thẩm tra lại, cậu cũng thế.”

Hiệu trưởng lo lắng dặn dò, “Mỗi một giây ở sở giám sát tác dụng tiêu cực càng chất chồng, thời gian dài đối với tinh thần khế tử ảnh hưởng rất nghiêm trọng, cậu nhất định phải hảo hảo trấn an, bằng không rất dễ dàng lưu lại di chứng.”

Doanh Phong rút lấy văn kiện liền đi, hiệu trưởng cũng không biết lời của mình cậu ấy có nghe lọt không.

Cai ngục đang vô cùng buồn chán ngồi ở chỗ của mình, liền thấy có một người bộ dáng vẫn là thiếu niên, nhưng ánh mắt đã là màu đen trưởng thành sải bước nhanh tới, đối tượng đã hoàn thành nghi thức trưởng thành nhưng chưa phát dục như vậy họ cũng ít thấy ở đây, hắn đến nay mới thấy hai người, trong đó một người bây giờ còn bị giam ở bên trong.

"Cậu có việc gì không?" Cai ngục mở miệng hỏi.

Doanh Phong đưa văn kiện bảo lãnh đã được phê chuẩn đến trước mặt hắn, "Tôi tới đón khế tử của tôi ra ngoài."

34. Quyển 1 - Chương 34: Địa Tù*

Địa Tù: Cũng là tên một ngôi sao, thuộc loại Sát tinh, mang nghĩa xấu.

Quản ngục nhìn thấy người vừa bị đưa vào lại được đón ra, tâm tình không tồi hướng về phía bóng lưng của họ hét lên 'tân hôn hạnh phúc', nhưng lời 'cảm ơn' như mong đợi lại không xuất hiện, hai người ai cũng chưa từng quay đầu lại.

Mãi cho đến khi họ biến mất khỏi tầm nhìn hắn cũng chưa nghĩ thông suốt, ký kết khế ước không phải một chuyện đáng cao hứng sao?

Ngồi trên phi hành khí về lại học viện, hiệu trưởng có chút lo lắng nhìn Doanh Phong và Lăng Tiêu đối diện, họ một trái một phải ngồi bên cửa sổ, tầm mắt đều dừng nơi chân trời xa xôi. Hai người như hình ảnh hai bên của một tấm gương, vẻ mặt cử chỉ, động tác thần thái, không chút khác biệt.

Sau khi họ từ Trung tâm giám sát đi ra không có một lần đối thoại, không có tiếp xúc thân thể, không trao đổi ánh mắt, rõ ràng đối phương ngay tại bên người, lại như nơi đó chỉ là một người trong suốt, đừng nói chi quan hệ thân mật giữa khế chủ khế tử, ngay cả tình bạn nên có giữa đồng học cũng không còn sót lại chút gì.

Lúc này ngoài cửa sổ, là ánh đèn rực rỡ mới lên, trăng sáng sao thưa, phi hành khí không tiếng động xuyên qua trời đêm, trong trong ngoài ngoài đều một dạng an tĩnh, ngay cả thiết bị động lực cũng tận khả năng che giấu thanh âm máy móc phát ra.

Lăng Tiêu vừa vượt qua ngày lê thê nhất trong cuộc đời mình, chỉ một ngày đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, dù chỉ mỗi một giây cũng đủ viết thành một câu chuyện dài.

Ngoài mặt cậu vẫn đang thực bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không giống một khế tử vừa mới cử hành xong

nghi thức trưởng thành, mà trạng thái như vậy mới khiến hiệu trưởng không yên lòng nhất. Tuy cậu không giống Lam Thịnh lạc mất phương hướng, nhưng người bề ngoài càng trấn định, lại càng có khả năng đang dùng ý chí khắc chế bản năng, mà loại khắc chế cưỡng ép này, rất có thể khi đến một giới hạn nào đó sẽ ầm ầm đổ sụp.

Thiếu niên mạnh mẽ lại quật cường này, lời thề ngày trước trong nghi thức cáo biệt đã từng câu từng lời hàm lệ nói ra còn vang vọng bên tai, ai có thể nghĩ đến ngắn ngủi chưa đầy nửa tháng sau ngày hôm đó, lời thề khi trước chỉ trong một ngày bị vô tình nghiền nát.

Phi hành khí lặng lẽ đáp xuống sân bay học viện Bích Không, rời đi Bích Không vẻn vẹn ba ngày, lại phảng phất như đã ly khai ba năm, thay đổi không chỉ là màu của đôi mắt, mà còn có sức nặng trong lòng.

Ba người lục tục xuống khỏi phi hành khí, hai người chuẩn bị rời đi bị hiệu trưởng gọi lại.

"Ta biết các cậu ở trạm cấp cứu quân bộ đã tiến hành kiểm tra tỉ mỉ rồi, nhưng vẫn cần phải đến phòng y tế trường báo cáo, đây là thông lệ."

Hai người không có ý kiến gì liền đi, Doanh Phong phía trước, Lăng Tiêu phía sau, hiệu trưởng đưa mắt nhìn bóng lưng của họ mà ngẩn ngơ, năm nay Bích Không đã có bi kịch rồi, chẳng lẽ giờ còn phải thêm vào một con số nữa?

Dao Đài vốn đang chuẩn bị tan tầm, vừa mở cửa liền vừa vặn đụng phải Doanh Phong bên ngoài, chờ thấy rõ bộ dáng người trước mặt, vị bác sĩ học đường kinh nghiệm phong phú này hít vào một hơi khí lạnh.

"Ôi, trời ơi," dù đã nghe lời đồn, nhưng nhìn thấy tận mắt, vẫn cảm giác khó mà tin được.

Cô theo bản năng hướng ra sau anh tìm kiếm, tồn tại của Lăng Tiêu một lần nữa chứng minh sự thật này, tâm tình của cô trong nhất thời phức tạp tới cực điểm.

Doanh Phong không chú ý đến khiếp sợ của cô, nhấc chân đi vào trong, người đứng phía sau vừa định đuổi theo, bị anh một câu chặn đứng.

"Cậu ở lại đây." giọng điệu Doanh Phong gần như ra lệnh.

Cước bộ Lăng Tiêu khựng lại, cuối cùng vẫn lưu lại ngoài cửa.

Doanh Phong lại xích lõa nằm trên bàn kiểm tra sức khoẻ, để Dao Đài kiểm tra tổng quát một lần cho anh, so sánh với báo cáo sức khỏe ở trạm cấp cứu, thân thể anh đã khôi phục rõ rệt, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết bị thương. Tuy người Thiên Túc thường có năng lực lành thương rất mạnh, nhưng có thể đạt tới loại trình độ này cũng là lần đầu tiên.

Nhưng Dao Đài nắm chặt trong tay báo cáo, lại thủy chung có vẻ tâm thần không yên.

"Có vấn đề?" Doanh Phong ngồi dậy hỏi.

"Có thể cho tôi biết chuyện gì xảy ra không?" Lời đồn đãi đã truyền khắp vườn trường, nhưng không có cái nào trong đó đáng tin cậy.

Doanh Phong biết cô sớm muộn gì cũng biết, liền đem lời khai lúc thẩm vấn ngắn gọn thuật lại một lần.

"… Sau khi báo động vang lên thì tôi chạy về hội họp với mọi người, nhưng vì đối hoàn cảnh hiện trường không quen mà đi lầm đường, Lăng Tiêu vẫn luôn theo sát tôi."

"Chúng tôi trong lúc vô ý đã phát hiện gian phòng thí nghiệm đó, vì trên cửa viết là khu cấm, người không phận sự miễn vào, nên tôi hiếu kỳ muốn vào xem."

"Chúng tôi ở bên trong không bao lâu, cô và tiến sĩ tiến vào, bắt nguồn từ sợ hãi nên chúng tôi lẩn trốn, cứ như vậy nghe trộm được đối thoại của hai người, cũng biết trong bình là thứ gì."

"Lăng Tiêu trộm nó đi cũng chỉ vì tò mò, không ngăn cản cậu ấy là tôi không đúng. Chuyện này cũng liên luỵ đến cô và tiến sĩ, phỏng chừng rất nhanh sẽ có người bên quân đội tìm hai người xác minh, thậm chí sẽ truy cứu trách nhiệm giám thị không chặt, về việc lần này tôi rất xin lỗi, cũng nguyện ý tiếp nhận bất cứ xử phạt nào."

Dao Đài càng nghe càng tức giận, hành vi của hai thiếu niên này dùng từ lớn mật cũng không đủ để miêu tả, cư nhiên dám trộm đồ trong căn cứ, lại còn trộm thứ quan trọng như vậy. Cô càng tức giận thân là nhân viên quản lý đứng đầu căn cứ, mà sau đó Trực Thượng cũng không phát hiện ra.

"Hai người các cậu thật sự là…" Cô nói mấy chữ này, không biết nên dùng hình dung từ gì để nói cho hết câu, thế là nghẹn lại giữa chừng.

Doanh Phong ngữ khí vẫn lãnh đạm như cũ, như đang kể lại chuyện của một người khác không liên quan đến mình, "Lúc thực tập chúng tôi gặp chuyện, trong khu mỏ gặp Khuê. Trong lúc nguy cấp Lăng Tiêu tiêm vào đốt tẫn, bảo vệ tính mạng hai người chúng tôi."

"Nhưng vì sạt lở, chúng tôi bị nhốt trong động, Lăng Tiêu vì tác dụng phụ nổi cơn điên, chuyện kế tiếp chính là như cô đã thấy."

Dao Đài nghe đến đó tâm tình lại từ phẫn nộ chuyển sang mâu thuẫn, một bên hận hành vi ăn cắp lớn mật của hai người, một bên lại vì tình cảnh hai người lúc đó nghĩ lại mà sợ, nếu lúc ấy trong tay bọn họ không có đốt tẫn, chỉ sợ cái họ chờ được cũng chỉ là tin tức hai thiếu niên trong lúc thực tập linh hồn vĩnh vong.

Nghĩ như thế, thật không biết lúc trước bọn họ làm đúng hay sai.

"Sau đó người phía quân đội đúng lúc đuổi tới cứu chúng tôi ra, cả quá trình đại khái như thế, " Doanh Phong giải thích xong.

Dao Đài khiếp sợ một lúc lâu sau cũng không nói nên lời, hơn nửa ngày mới mở miệng.

"Người Thiên Túc ở nghi thức trưởng thành sở dĩ sẽ trở nên mạnh mẽ, toàn bộ đều dựa vào một loại vật chất đặc thù trong nội tiết tố. Loại chất này không chỉ cường hóa sức chiến đấu, mà còn có thể kích thích dục vọng sinh lý, cắn nuốt lý trí, đây cũng là nguyên nhân khiến đôi bên yêu nhau trong nghi thức trưởng thành lại liều mạng đến ngươi chết ta sống."

"Người phát minh ra 'đốt tẫn', cũng chính là thầy của tôi, từ trong cơ thể con người rút ra loại vật chất này, dùng nó tạo ra 'đốt tẫn', có thể khiến người ta trong khoảng thời gian ngắn sau khi tiêm bộc phát chiến lực mức độ tương đương với trong nghi thức trưởng thành, lại tiêu trừ ảnh hưởng mặt trái nó mang đến, có thể nói là sáng kiến vĩ đại nhất thời đó."

"Chính là thầy tôi đã không dừng tại đây, không lâu sau ông lại đem loại vật chất này tinh luyện thành một tinh chất có độ đậm đặc gấp hai mươi lần, chế thành 'đốt tẫn' đời hai, nhưng không có cơ hội hoàn toàn hoàn thiện nó."

"Điều này có nghĩa, tuy đốt tẫn đời hai sẽ nâng sức chiến đấu con người đến một tầm cao khó với tới, nhưng cũng bảo lưu lại đầy đủ tai hại, hiệu quả tiêu cực của nó, sẽ gây ra phản ứng ngược gấp đôi cho người sử dụng."

"Nói cách khác, sau khi tiêm dục vọng sẽ cắn nuốt lý trí, thiếu niên chưa thức tỉnh sẽ lập tức tiến nhập thức tỉnh, thậm chí là mất đi khống chế, cũng chính là cái chúng ta gọi là tự động xúc phát nghi thức trưởng thành."

"Nhưng nếu tiêm vào đời hai, lại không tiêm vào thuốc lọc sạch, ngay cả người trưởng thành cũng vô pháp chống lại tác dụng phụ của nó," Dao Đài nghĩ không ra, "Dựa theo lời cậu nói, người của quân bộ cứ cho là đúng lúc đuổi tới, cũng không thể có đem theo bên mình loại thuốc lọc đặc thù này, vì sao Lăng Tiêu cậu ấy lại không có việc gì?"

Doanh Phong lắc đầu, đối với điều này anh quả thật không rõ, xem ra Dao Đài cũng chỉ có thể tìm kiếm nguyên nhân trên người Lăng Tiêu.

Cô đặt xuống tờ giấy trong tay, "Báo cáo kiểm tra sức khoẻ của cậu không có bất cứ vấn đề gì, nhưng có rất nhiều chuyện tôi cần dặn dò cậu, bất quá trước đó, tôi cần phải làm kiểm tra cho Lăng Tiêu."

Cô mở cửa phòng y tế, Lăng Tiêu đang lẻ loi ngồi trên băng ghế bên ngoài.

“Lăng Tiêu,” cô vừa kêu một tiếng, nghĩ đến những gì cậu trải qua, ngữ khí bất giác nhu hòa lại, “Vào đi, tới phiên cậu.”

Lúc Lăng Tiêu tiến vào, Doanh Phong đã mặc quần áo được một nửa, tầm mắt Lăng Tiêu vội vàng nhìn thoáng qua ngực đối phương, liền lập tức rời đi.

Doanh Phong không nhanh không chậm cài nút áo, lúc vòng qua Lăng Tiêu ra ngoài lại bị Dao Đài nhấn mạnh một lần phải lưu lại.

“Nhớ rõ không được đi, chờ sau tôi còn có lời muốn nói.”

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong đổi vị trí, dụng cụ vừa mới từ trên người Doanh Phong lấy xuống lại được gắn lên người Lăng Tiêu, nhưng trên đó đã không còn nhiệt độ cơ thể của người trước đó.

“Cậu cảm thấy thế nào?” thái độ Dao Đài đối với Lăng Tiêu ôn hòa trước nay chưa từng có.

“Không có cảm giác gì, ” Lăng Tiêu ăn ngay nói thật, nếu phải dùng hai từ để hình dung, thì chính là ‘chết lặng’.

Không thương tâm đến muốn chết, cũng không phẫn nộ cuồng bạo, một biểu hiện khác của người thua trong nghi thức trưởng thành, bình tĩnh quá mức, nhưng cũng là triệu chứng cực độ nguy hiểm.

Vốn đã nhìn quen biểu hiện muôn vẻ của khế tử vừa trưởng thành, Dao Đài đột nhiên có chút không đành lòng, chỉ nghiêng đầu sang chỗ khác nói, “Đứng lên đi.”

Lăng Tiêu yên lặng mặc quần áo xong, trong lúc này kết quả kiểm tra của cậu cũng được in ra, Dao Đài không nói được một lời nhìn số liệu biểu hiện trên đó, sắc mặt ngưng trọng.

“Bác sĩ Dao, cô nói đi, tôi tiếp nhận được.”

Dao Đài cân nhắc lựa lời, “Tình trạng tâm lý của cậu không quá lạc quan.”

“Có cần bị khóa lại giống Lam Thịnh không?”

Mắt Dao Đài lóe sáng, “Thế thì không cần, còn chưa tới mức độ đó.”

Cô khoát hai tay lên vai đối phương, cố gắng thông qua phương thức này truyền cho cậu một ít sức lực, “Lăng Tiêu, tôi biết tâm trạng cậu lúc này rất sa sút, rất khó vượt qua, như đây là vì kích thích tố rối loạn gây ra, cậu ngàn vạn lần đừng tưởng rằng đây là ý nghĩ đích thực trong nội tâm mình.”

"Còn nhớ Lam Thịnh không? Cậu ấy cũng không phải thật nghĩ trong lòng muốn nhảy xuống, chính là lúc đó cậu ấy đã không còn chịu sự khống chế của lý trí, bị phong bế trong thế giới nội tâm, không nghe được lời của bất luận kẻ nào, nhưng đó cũng không phải chủ ý từ đáy lòng cậu ấy."

Lăng Tiêu lặng lẽ không tiếng động cầm tay Dao Đài đặt xuống, "Tôi phân biệt được."

Này bốn chữ ngắn gọn có thể bao hàm rất nhiều ý nghĩa, vì phân biệt được, nên mới càng rõ ràng ý nghĩ giờ phút này là bắt nguồn từ tâm lý mà không phải sinh lý, có loại ý nghĩ đó thì lại càng không xong.

"Tôi biết cậu rất hiếu thắng, sẽ không tùy tiện cúi đầu trước ai, nhưng cậu đã cùng một chỗ với Doanh Phong, cũng chỉ có cậu ấy có thể trợ giúp cậu vượt qua cửa ải này. Tính cách cậu ấy tôi nghĩ cậu hiểu rõ hơn tôi, nếu cậu không chủ động xin giúp đỡ, quan hệ hai người các cậu sẽ vẫn cứ là cục diện bế tắc."

"Tôi không phải muốn cậu yếu thế, chính là hi vọng cậu có thể mềm hóa một chút, cho dù chỉ một điểm như vậy, tôi tin tưởng Doanh Phong nhất định sẽ không cự tuyệt cậu."

Lúc này Lăng Tiêu ngay cả nói cũng không, chỉ thản nhiên lắc đầu tỏ vẻ đó là không có khả năng, Dao Đài bất lực bưng mặt.

"Nghe đây, Doanh Phong còn ở đây, cậu ấy ngay ngoài cửa, cậu ấy không có đi, nếu cậu ấy thật sự không muốn đối mặt cậu, thì đã đi mất rồi."

"Nhưng cậu ấy lúc này ở lại, chứng tỏ cậu ấy nguyện ý gánh vác trách nhiệm này, chỉ riêng điểm này thôi, cậu cũng không nên không trân trọng chính mình. Chỉ bất quá cậu ta cũng có một mặt tính cách chết cũng không đổi, đối đãi ai cũng một bộ thái độ lạnh băng băng, đây cũng là một loại thiếu hụt trong tính cách, cậu chủ động tiếp cận cậu ấy, không chỉ là giúp cậu ấy, cũng là giúp chính mình."

"Các cậu ký khế ước từ đầu đến cuối là một hồi ngoài ý muốn, kết quả này đối với bất luận người nào trong nhất thời đều rất khó chấp nhận, thái độ lãnh đạm cũng có thể hiểu. Nhưng mặc kệ Doanh Phong trước mắt là thái độ gì, chỉ cần cậu ấy còn kiên trì lưu lại, các cậu còn có cơ hội chân chính tiêu trừ ngăn cách, đến với nhau."

Lăng Tiêu lắc đầu, "Không có cơ hội như thế, Doanh Phong có người mình thích, là tôi đã hủy đi cơ hội này của anh ấy, anh ấy hiện tại nhất định hận tôi thấu xương."

"Người mình thích?" Dao Đài khó hiểu, "Nhưng trước đó không lâu cậu ta còn nói chính mình chưa tìm được đối tượng thích hợp."

"Đúng là chưa tìm được, người anh ấy thích là tình nhân kiếp trước, tôi biết anh ấy vẫn một mực đi tìm."

Dao Đài dùng sức khắc chế lửa giận dưới đáy lòng, "Tình nhân kiếp trước?" Cô tức giận gật đầu, "Cậu có biết, có bao nhiêu thiếu niên từng ảo tưởng có thể cùng tình nhân tiền thế ở cùng nhau không? Loại mơ

ước tốt đẹp đó, cơ hồ mỗi người khi là thiếu niên đều có, đời đời kiếp kiếp cùng một chỗ với duy nhất một người, lãng mạn biết bao a? Ngay cả tôi cũng từng có giấc mộng không thực tế đó."

"Nhưng giờ thì sao? Cứ cho là để tôi biết được, Trực Thượng anh ấy kiếp trước là cừu nhân của tôi, tôi cũng vẫn đang nguyện ý theo anh ấy, bởi vì đời này người tôi yêu chính là anh ấy. Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, hai người đó không liên quan gì đến nhau."

"Tôi không tưởng tượng được ngay cả người như Doanh Phong mà cũng ôm ấp ý nghĩ như vậy, nhưng tin tưởng tôi, sẽ không ai ôm giấc mộng này cả đời, mỗi người cuối cùng đều tìm được người mình yêu nhất kiếp này, người yêu kiếp trước sẽ như một nguyện vọng khờ dại không hiểu biết, sớm hay muộn sẽ có một ngày bị tình yêu chân chính thay thế."

Lăng Tiêu biết chấp nhất của Doanh Phong đối với kiếp trước không hề như Dao Đài nói không chịu nổi một kích, ngay cả tin tức không thể xác nhận độ chân thật đều nguyện ý dùng số tiền lớn để mua, vĩnh viễn đặt hạt đào trong túi trước ngực yêu thương che chở, còn thà rằng hôi phi yên diệt, cũng muốn buông tha cho nghi thức trưởng thành, tín niệm cùng Khuê quyết một trận tử chiến —— giữa tính mạng và tự do, anh ấy đã sớm làm ra lựa chọn, nhưng hết thảy đều không thể nói cùng Dao Đài.

Dao Đài vẫn còn đang cố gắng khuyên cậu, "Cậu phải tràn ngập tin tưởng vào tương lai, ngay cả loại chuyện nói ra thật mất mặt như đối tượng ngưỡng mộ trong lòng là người yêu kiếp trước mà cậu ấy cũng cho cậu biết, điều này chứng tỏ cậu trong lòng cậu ấy không phải không có vị trí gì, hai người vẫn có khả năng vô hạn, huống chi, cậu từ đầu đã thích cậu ấy…"

Một bàn tay đưa qua, che miệng cô lại, cũng chặn lại nửa sau câu nói.

"Không, không có chuyện như vậy, " Lăng Tiêu rút tay về, "Tôi không có thích anh ta."

"Cậu có, trên báo cáo nói như thế, khi nhắc tới Doanh Phong, đồ thị tâm lý của cậu rất rõ ràng dao động."

"Tôi thừa nhận tôi đối với anh ta thực để ý, " Lăng Tiêu ngắt lời cô, "Nhưng đây không phải thích, cũng có thể là tán thưởng, chán ghét, đố kỵ, hoặc cái gì đó khác, nhưng tuyệt đối không phải xuất phát từ thích."

Dao Đài thở dài, "Thích và ghét hình sóng biểu hiện không có giống nhau, cũng không giống thứ cảm xúc nào khác, cậu có thể lừa gạt chính mình, nhưng không lừa được máy móc."

"Máy của cô hư rồi," cậu bình tĩnh nói.

"Máy của tôi cho tới giờ đều chưa từng hỏng," Dao Đài bất đắc dĩ, "Có lẽ ngay cả chính cậu cũng phát hiện, cậu để ý cậu ấy, cùng với nỗ lực khiến cậu ta chú ý cậu, đủ loại hành vi, đều chỉ có một lời giải thích. Cậu thích cậu ấy, Lăng Tiêu, riêng điểm này, cậu không thể phủ nhận."

Trong phòng y tế một đoạn trầm mặc thật lâu.

“Báo cáo kiểm tra sức khoẻ của tôi, Doanh Phong cũng sẽ xem sao?” Cậu cúi đầu hỏi.

“Phải, cậu ấy là khế chủ của cậu, cậu ấy có quyền được biết.”

“Có thể xin cô đừng nói cho anh ấy biết chuyện này không?”

Dao Đài khó xử, “Đây là quyền lợi của cậu ấy, bất luận kẻ nào đều…”

“Xin cô.”

Dao Đài phảng phất như nghe thanh âm đó, cô dừng lại, xác nhận đây không phải ảo giác của mình.

“Cái gì?”

“Xin cô đấy,” Lăng Tiêu ngẩng đầu, đáy mắt lờ mờ có thể thấy ánh sáng trong suốt. Dao Đài sợ ngây người, mặc cho ai chứng kiến một thiếu niên kiêu ngạo như vậy, rưng rưng nói ra ba chữ đó cũng không thể không động dung.

“Tôi đã đủ mất mặt rồi, xin cô cho tôi giữ lại một chút tự tôn cuối cùng đi.”

35. Quyển 1 - Chương 35: Đế Xa*

**Đế: Vua, Vương, Xa: Xe, guồng máy*

Doanh Phong một mình ngồi trên băng ghế ở hành lang ngoài phòng y tế, theo bản năng tiếp diễn thói quen dĩ vãng, lấy ra hạt đào đặt trong tay chậm rãi ma sát. Nhưng bình thường làm như vậy lập tức tâm tình sẽ bình tĩnh trở lại, hôm nay lại càng thêm xao động bất an, thứ trong tay chẳng hiểu sao trở nên trĩu nặng, nên anh bất đắc dĩ qua loa cất nó về.

Thời gian Lăng Tiêu tiêu phí bên trong lâu hơn anh nhiều, không biết Dao Đài nói với cậu ta những gì mà phải lâu như vậy. Hành lang thực im ắng, mơ hồ có thể nghe được một chút thanh âm từ phòng trong, hơn nữa chỉ cần anh nguyện ý, thực ra vẫn có thể nghe rõ ràng hơn, nhưng anh tận lực đem công năng xử lý tin tức ngoại giới đóng lại, vì thế tường ngăn tiếng đối thoại liền biến thành một đoàn sương mù mênh mông không thể phân rõ.

Cứ thế qua thật lâu, cửa phòng đóng chặt mới bị mở ra, Dao Đài tự mình đưa Lăng Tiêu ra ngoài.

“Cậu trước tiên trở về thu thập hành lý đi, chậm một chút nữa sẽ không kịp, có việc gì khác tôi sẽ báo cho

cậu."

Doanh Phong không biết 'thu thập hành lý' theo lời cô là có ý gì, cho đến khi Lăng Tiêu đi rồi, Dao Đài mới nói với Doanh Phong, "Cậu có thể vào rồi."

Lại một lần nữa vào phòng y tế, Dao Đài cũng không mở miệng ngay, cứ như vậy không rõ nghĩa nhìn chằm chằm Doanh Phong, nhìn đến lòng anh hoảng hốt.

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Cuối cùng ngay cả Doanh Phong tính khí như vậy cũng không kiềm chế được, bất đắc dĩ hỏi ra miệng.

"Các cậu đã làm rồi đi?"

Câu này hỏi thật thẳng thừng, biểu tình Doanh Phong có một thoáng không tự nhiên, nhưng sau đó mặc nhận.

Kỳ thật biểu hiện rất rõ ràng, lúc Lăng Tiêu cởi áo ra, Dao Đài liền phát hiện điểm đáng ngờ, huống chi báo cáo kiểm tra sức khoẻ của cậu đem điểm này biến thành kết luận thực sự.

"Trừ cái đó ra, tôi nghĩ không ra lý do gì, có thể ngăn chặn tác dụng phụ 'đốt tẫn' trong cơ thể Lăng Tiêu, nhìn trên bản ghi chép dùng thuốc của trạm cấp cứu, bọn họ thậm chí không tiêm thuốc lọc cho Lăng Tiêu. Có thể trong lúc thần xui quỷ khiến cứu nhau một mạng, dù tôi là người làm công tác nghiên cứu, cũng không thể không thừa nhận duyên phận có đôi khi thật sự kỳ diệu."

Doanh Phong mặc kệ biểu hiện bình thường có thành thục bình tĩnh thế nào, dù sao vừa mới trưởng thành không đến một ngày, không thể giống Dao Đài có thể thảo luận loại chuyện này bình thường như vậy được. Cho nên dù lời nói của đối phương có rất nhiều chỗ anh nghe không hiểu, vẫn làm bộ như không thèm để ý kiên quyết không mở miệng hỏi.

Dao Đài nhìn ra cậu ấy không thích ứng với chủ đề này, dứt khoát bỏ qua không nói, đem hai phần báo cáo kiểm tra sức khoẻ đặt trước mặt Doanh Phong.

"Lúc ở trạm cấp cứu cấp bậc đánh giá tâm lý của Lăng Tiêu vẫn ở mức tổn hại thấp, trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy hai giờ, liền chuyển thành nguy hiểm cao, cậu có thể giải thích giúp tôi một chút không?"

Doanh Phong cũng không nghĩ đến biến hóa sẽ lớn như vậy, "Cậu ấy bị người bên quân đội trực tiếp từ trạm cấp cứu đưa đến trung tâm giám sát, bất quá rất nhanh chúng tôi đã bảo lãnh cậu ấy ra, trước sau không quá nửa giờ." Anh một câu ngắn gọn khái quát toàn bộ hành trình.

Dao Đài đã đoán được chính là như vậy, "Đánh giá tâm lý Lăng Tiêu hiện tại cấp bậc là E, E là cấp nguy hiểm cao, F là cấp nghiêm trọng cảnh cáo, cũng chính là trạng thái tâm lý Lam Thịnh lúc trước. Nếu Lăng Tiêu cũng xuống đến F, từ góc độ an toàn mà nói chúng tôi nhất định phải cách ly cậu ấy, nhưng trên thực

tế tôi tương đối không muốn làm như vậy. Bởi vì dù phương tiện chữa trị có tiên tiến hơn nữa, cũng không sánh bằng khế chủ bồi bạn, kết quả cưỡng chế cách ly thường là tình trạng tâm lý khế tử ngày càng kém, cho đến khi xuống đến G."

"Mà cấp bậc đánh giá tâm lý một khi xuống đến G, tỉ suất tự sát là 99%, khác nhau chỉ nằm ở chỗ thành công hay chưa, tuy bề ngoài Lăng Tiêu thoạt nhìn thực bình tĩnh, nhưng loại bình tĩnh này cũng có thể là điềm báo không còn hy vọng, điểm này cần phải được chú trọng."

"Tôi mặc kệ các cậu là chủ quan hay bị động đến với nhau, nhưng sự thật đã xảy ra, là không thể nghịch chuyển, cậu ấy bây giờ là khế tử của cậu, cậu có trách nhiệm bảo hộ cậu ấy."

"Khế tử, nhất là khế tử vừa mới hoàn thành nghi thức trưởng thành, dao động tâm lý của bọn họ phi thường dễ dàng chịu ảnh hưởng của khế chủ, mỗi lời nói cử chỉ của cậu, nhất cử nhất động, đều có thể khiến cậu ấy phát triển theo hướng cực đoan. Mười ngày sau khi kết thúc nghi thức trưởng thành vô cùng mấu chốt, một sai lầm rất nhỏ cũng có thể tạo thành tổn thương tinh thần không thể nghịch chuyển."

"Cậu đối cậu ấy càng lãnh đạm, sẽ càng làm trầm trọng hơn bất an trong lòng cậu ấy, một khi cảm xúc tiêu cực tích lũy tới trình độ nhất định, nhẹ thì tự mình hại mình, nặng thì hủy diệt, là một bác sĩ từng tận mắt nhìn thấy gần trăm bi kịch phát sinh, tôi tuyệt đối không phải đang dọa suông."

Doanh Phong im lặng một lát, "Vậy cô muốn tôi làm thế nào?"

"Ôm ấp vỗ về, chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, những điều này cũng có thể giảm bớt bất an của tân khế tử, chỉ xem cậu có nguyện ý làm hay không."

"Nếu tôi không nguyện ý thì?"

"Vậy điều khiển cậu ấy, khống chế nội tâm cậu ấy, an bài hành vi cậu ấy, để cậu ấy không làm chuyện nguy hại tính mạng mình."

"Làm như thế nào?"

"Tập trung tinh lực suy nghĩ, đột phá lá chắn tinh thần của cậu ấy, vô luận tinh thần cậu ấy kháng cự thế nào, biểu hiện ra thống khổ đến bực nào, cũng không màng tới."

"Lúc trước cô cũng làm thế đối với tiến sĩ?"

"Chúng tôi không giống, tôi không gặp phải tình trạng ác liệt như vậy, tôi có đầy đủ thời gian từng chút nhuyễn hóa thành lũy tinh thần anh ấy, dần dần xâm nhập nội tâm anh ấy, đại khái dùng nửa năm mới nắm giữ năng lực này."

"Vậy cô làm sao có thể xác định, năng lực cô mất nửa năm mới nắm giữ, tôi lại có thể trong khoảng thời gian ngắn hiểu rõ đây?"

"Chỉ cần cậu chuyên tâm suy nghĩ, là có thể làm được, đây đối với cậu mà nói hẳn không tính là khó khăn."

"Nếu đơn giản như vậy, vì cái gì Bình Tông không làm được?"

"Bởi vì cậu ấy đối với Lam Thịnh là có tình cảm, cậu đối Lăng Tiêu có sao?"

Dao Đài một câu trúng đích, Doanh Phong không nói gì thêm.

"Doanh Phong, Lam Thịnh và Bình Tông cũng là bạn học của cậu, lúc họ xảy ra sự cố cậu đã ở hiện trường, tin tưởng cậu không phải không xúc động, cậu nhẫn tâm để Lăng Tiêu đi đến bước đường rập khuôn theo họ sao?"

"Cậu cùng Lăng Tiêu đã học chung mười năm, xem như không có tình yêu, cũng nên có tình cảm khác chứ, dù chỉ là tình nghĩa của bạn đồng môn? Coi như tôi khẩn cầu cậu, tôi thật sự là không muốn phải nhìn bất kỳ một linh hồn nào, từ trong học viện này bay mất nữa."

Doanh Phong ánh mắt chợt lóe, lẩn tránh khỏi kỳ vọng của cô.

"Còn có một lời, có thể đối với một bác sĩ học đường, nói ra là không thích hợp. Trong toàn bộ học sinh khối mười, đôi mà tôi không nghĩ tới nhất sẽ chạm mặt ở nghi thức trưởng thành, chính là hai người các cậu."

"Nhưng nếu, hai người các cậu không thể tránh né mà đối đầu nhau, nhất định phải định ra một người thắng," Dao Đài ánh mắt phức tạp nhìn anh, "Doanh Phong, tôi hi vọng người đó là cậu."

Doanh Phong hơi động dung.

"Tôi thừa nhận, nghĩ như vậy đối Lăng Tiêu là không công bình, nhưng nếu người thua là cậu, cậu nhất định sẽ không lựa chọn sống sót."

"Nhưng nếu như người thua là Lăng Tiêu, cậu ấy có thể sống sót hay không, thì phải xem cậu, huống chi…"

Thanh âm Dao Đài dừng lại, Doanh Phong cảm thấy kỳ quái, "Huống chi cái gì?"

—— *tôi đã đủ mất mặt rồi, xin cô cho tôi giữ lại một chút tự tôn cuối cùng đi.*

Dao Đài lắc lắc đầu, xua đi hình ảnh cứ lái đi không được đó, "Không có gì, Lăng Tiêu lúc này hẳn đã chờ ngoài ký túc xá của cậu, cậu vẫn là nhanh trở về đi."

"Vì sao cậu ấy phải chờ ở bên ngoài?"

"Cậu còn chưa biết? Khế tử không có quyền được làm chủ thẻ từ, khi cậu ấy trở thành khế tử, thẻ sẽ bị tiêu trừ, phòng ngủ sẽ bị hủy bỏ, cậu ấy chỉ có thể ở lại chỗ của cậu, cũng là vì nghĩ cho tình trạng tâm lý của cậu ấy. Chia cách sẽ sinh ra lo âu, nhất là ban đêm, nhớ kỹ lời tôi, chỉ có cậu mới có thể giúp cậu ấy."

Dao Đài đưa Doanh Phong ra cửa, cho đến khi anh đi khuất, quay đầu mới phát hiện nơi hành lang tăm tối còn đứng một người.

"Hiệu trưởng? Sao ngài lại ở chỗ này?"

Hiệu trưởng chậm rãi từ chỗ tối đi ra, "Ta không yên lòng, cho nên lại đây xem qua."

"Lời nên nói đều đã nói, có thể làm được hay không," Hy vọng Dao Đài ôm ấp cũng thực quá thấp, "thì phải xem chính họ."

"Cô cảm thấy sẽ như thế nào?"

Dao Đài nặng nề thở dài một hơi, lắc đầu, "Nếu một người chậm chạp không ý thức được tình cảm của mình, thì khi người đó ý thức được, thường cũng đã quá muộn."

***

Doanh Phong trở lại ký túc xá, quả nhiên Lăng Tiêu đã đợi ngoài cửa.

Cậu và rương hành lý cô đơn đứng ở nơi đó, tựa như một chú chó lưu lạc không nhà để về.

Doanh Phong thả chậm cước bộ, tận lực kéo dài thời gian một màn trước mắt, Lăng Tiêu đang suy nghĩ đến xuất thần, cho đến một khắc cuối cùng mới ý thức tới sự xuất hiện của anh.

Cậu lập tức quay đầu đi, chẳng có thời khắc nào xấu hổ hơn lúc này, dù lần trước đến tìm anh, bị vô tình nhốt ngoài cửa, cũng không đến mức khó mà chịu nổi như vậy.

Doanh Phong mở cửa trực tiếp đi thẳng vào, không khóa cửa, nhưng cũng không tỏ ý gì cho cậu vào, Lăng Tiêu ở cửa vào cũng không được, không vào cũng không phải, cứ như vậy cứng ngắc ở ngoài cửa thật lâu.

Kéo dài đến khi không thể kéo dài hơn nữa, cậu mới cắn chặt răng bước vào. Bố cục trong phòng Doanh Phong giống với của cậu, giờ thì cậu đã biết vì cái gì phòng ngủ đơn đều phải trang bị giường đôi, chợt nhớ ngày đó cách nói đùa của chính mình 'là để đề phòng người sau khi ngủ say lăn xuống' buồn cười biết bao.

Doanh Phong đối với việc phòng ngủ của mình nhiều thêm một người chẳng tỏ vẻ gì, thật giống như Lăng Tiêu có ở đó hay không đều không liên quan đến mình.

Anh không nói một lời đi làm chuyện của mình, rửa mặt, tắt đèn, lên giường, Lăng Tiêu đứng ở nơi đó tựa như một thứ bài trí dư thừa, vật bài trí còn có thể có tác dụng trang trí làm đẹp, mà chủ nhân của gian phòng ngay cả một ánh mắt keo kiệt cũng khinh thường dừng trên người cậu.

Ngọn đèn đã tắt, Lăng Tiêu trái lại cảm thấy đỡ hơn, cậu nhìn nhìn trên giường, Doanh Phong đã sắp ngủ, anh chiếm cứ nửa trái cái giường, toàn bộ bên phải trống không.

Cậu còn nhớ rõ lúc trước Doanh Phong bởi vì không muốn cùng người khác chia sẻ một cái lều, thà rằng ngủ ở bên ngoài, huống chi là cùng giường. Nhưng cậu nhìn bốn phía, không có chỗ nào có thể cho cậu ngả lưng, huống chi là túi ngủ bị mang đi thực tập đã thất lạc ở chỗ nào rồi.

Lăng Tiêu đứng trong bóng đêm không biết đã bao lâu, lúc này mới không tình nguyện bước ra một bước nhỏ.

Doanh Phong tuy đã nằm xuống, nhưng anh không ngủ, cho đến khi trong phòng truyền đến thanh âm tất tất tác tác. Anh nghe thấy Lăng Tiêu vào phòng tắm, từ bên trong truyền đến tiếng nước, sau đó không lâu tiếng nước dừng lại, người từ trong phòng tắm đi ra, lại dừng bước bên giường.

Anh có thể tưởng tượng nội tâm Lăng Tiêu thiên nhân giao chiến, lại không biết qua bao lâu, Doanh Phong cảm thấy giường phía sau lõm xuống, biết người nào đó rốt cục nằm xuống, động tác của cậu ấy nhẹ đến không thể nhẹ hơn, sợ bị mình phát hiện.

Lăng Tiêu chiếm cứ một góc nhỏ phía ngoài rìa một bên giường khác, chiếc giường đôi bị hai người bọn họ chừa lại cả một khoảng giữa thật rộng, dù có nằm thêm một người nữa cũng dư.

Bên trong gian phòng yên tĩnh vô cùng, ai cũng không phát ra tiếng vang gì, đây chính là 'Đêm tân hôn' của họ, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động buông xuống.

***

Doanh Phong quả thật không thích hợp cùng người ở chung, anh qua hồi lâu mới mơ mơ màng màng ngủ, nhưng tựa hồ không qua bao lâu đã bị một trận động tĩnh cổ quái đánh thức.

Anh chống nửa người quay đầu nhìn, chỉ thấy Lăng Tiêu vốn đã nằm xuống, lúc này lại co thành một đoàn lui vào góc, dù mãnh liệt khống chế, thân thể vẫn run bần bật, Doanh Phong chính là bị chấn động này

làm tỉnh.

Cậu ấy dùng lực cắn cổ tay của mình, dùng cách đó ngăn cản bất kỳ thanh âm gì phát ra, ánh mắt cũng gắt gao nhìn chằm chặp một điểm, Doanh Phong nhớ trên lớp bọn họ từng được học, khi thống khổ cực điểm thì dùng phương thức này có thể mạnh mẽ tập trung lực chú ý, mà không để ý thức tan rã.

Vì có thể bắt giữ ánh sáng rất nhỏ trong bóng đêm, ánh mắt bán trong suốt của Lăng Tiêu có vẻ phá lệ sáng ngời, tựa như đang tỏa sáng trong đêm, đáng tiếc trong đó không có sức sống, chỉ có hoảng hốt và bất an.

Thì ra đây là cái gọi là đêm khó qua nhất trong kỳ rối loạn, nếu không phải Doanh Phong tận mắt nhìn thấy, căn bản tưởng tượng không được ngay cả Lăng Tiêu tính cách mạnh mẽ như vậy cũng có loại biểu hiện đó.

"Cậu…"

Anh mới vừa nói ra một chữ, một cái gối liền bay tới mặt, sau khi gạt nó đi, Doanh Phong thấy được Lăng Tiêu cùng ban ngày như hai người khác nhau, phẫn nộ từ trong đôi mắt như phát sáng đó tản ra, tựa như đang căm tức chính mình như vậy lại bị Doanh Phong nhìn thấy.

"Không cần anh quan tâm!" Thanh âm cậu lúc này đã thoát khỏi khống chế, gần như cuồng loạn gào ra.

Doanh Phong vốn là kiểu người người khác nhuyễn hóa thì anh cường thế, người khác cường thế anh càng cường thế hơn, nghe lời nói đó ánh mắt trầm xuống, chỉ cảm thấy chính mình vừa rồi mơ hồ nảy sinh lo lắng thật là dư thừa.

Anh nặng nề xoay người rồi nằm xuống, Lăng Tiêu nói mặc kệ, anh lại thật sự buông tay mặc kệ, không chút để ý Lăng Tiêu giờ phút này thống khổ đến thế nào, đem ba chữ 'kỳ rối loạn' cũng quăng ra sau đầu.

Mà Lăng Tiêu lúc này, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, liền như đặt mình vào vô biên vô hạn hắc ám, vô luận trước sau, trái phải, hay là trên dưới, hoàn toàn mất đi sức chống đỡ. Có khi cảm giác mình đang trôi nổi, có khi quay tròn, có khi lại là đang rơi xuống vĩnh viễn không đến được tận cùng.

Dao Đài ở phòng y tế chính miệng dặn dò, giữa tân khế tử và khế chủ nếu như không có thân thể tiếp xúc, cũng giống như linh hồn cùng thân thể chia lìa, đêm đến căn bản không thể đi vào giấc ngủ. Nhưng so với hèn mọn cầu xin Doanh Phong chiếu cố, cậu càng hi vọng cho đến tận một khắc cuối cùng cũng có thể trước mặt đối phương kiêu ngạo mà ngẩng đầu, lại không nghĩ rằng ngay cả một màn chật vật như vậy, đều bị đối phương nhìn trong mắt.

Vốn cho là ban ngày đã đủ dài, không thể tưởng nổi một đêm này bằng bao nhiêu cái ban ngày cộng lại, thật vất vả chịu đựng đến khi ánh nắng đầu tiên rọi xuống, cảm giác thân hồn ly tán mới rốt cục rút đi, nhưng tinh lực thì đã cạn kiệt từ lâu.

Vì khi đang ngủ bị quấy nhiễu, Doanh Phong so với bình thường tỉnh trễ hơn một chút, phản ứng đầu tiên sau khi tỉnh lại, chính là thân thể đã có biến hóa không giống người khác, tuy rằng vào dự kỳ thức tỉnh cũng có biến hóa đó, nhưng không tới mức độ này.

Lăng Tiêu trước khi anh tỉnh lại đã gục đầu giả vờ ngủ, Doanh Phong quét mắt nhìn cậu một cái, liền đứng dậy vào phòng tắm giũ bỏ cái 'phiền toái' này, chờ anh đi ra, phát hiện Lăng Tiêu cũng đã dậy, thấy phòng tắm trống rồi, cậu cũng muốn vào.

Doanh Phong đâu biết rằng cậu căn bản không thể đi vào giấc ngủ, còn tưởng trải qua chuyện tối hôm qua, cậu ấy hẳn nên ngủ nhiều thêm một chút, vì thế khẩu khí không mấy tốt hỏi, "Cậu làm gì?"

Lăng Tiêu trả lời còn lãnh đạm hơn anh, "Đến trường."

Doanh Phong nhắc nhở cậu, "Cậu được nghỉ." Tuần trăng mật được nghỉ suốt mười lăm ngày, lúc trước vô tình nghe mấy đồng học khác thảo luận khi nói đến kỳ nghỉ này thì ngữ khí đều thực ý vị sâu xa.

Lăng Tiêu sao lại không biết, bởi vì cậu chính là một trong những thành viên dùng ngữ khí ý vị sâu xa thảo luận kỳ nghỉ này, luôn nói rằng không đi đâu nghỉ mát, lại cần nghỉ tuần trăng mật, chắc là bị khế chủ làm đến mức không thể ra cửa, cũng chính vì điểm này, cậu càng thêm kiên trì đi học.

"Tôi không cần nghỉ." Cậu nói xong cũng thật mạnh sập cửa phòng tắm.

36. Quyển 1 - Chương 36: Hoang Vu

Lúc Doanh Phong và Lăng Tiêu một trước một sau xuất hiện, phòng học ồn ào bỗng im lặng quỷ dị. Chuyện hai người họ hôm trước đã truyền khắp vườn trường, mà khi đồng học sớm chiều ở chung tận mắt nhìn thấy màu mắt của họ biến hóa nghịch hướng một sâu một nhạt thì vẫn khiếp sợ khó nói thành lời.

Người qua đường không có lời nào để nói, bằng hữu Lăng Tiêu lại càng xấu hổ không biết nên an ủi làm sao, nếu như Trục Nguyệt cũng coi như bạn của Doanh Phong, thì lửa giận nơi đáy mắt cậu ta đã không thể dùng hừng hực để hình dung.

Cục diện cứ liên tục cương ngạnh như vậy, cho đến khi thầy tổng giám thị cùng thầy huấn luyện bước vào.

Mở lời chính là thầy tổng giám thị, thầy phụ trách quản lý kỷ luật của học viện, mỗi lần thầy phát ngôn, liền nhất định có tin bất hảo.

"Trong buổi đi thăm căn cứ vào giờ sức khỏe sinh lý học viện tổ chức cho học sinh khối mười, có hai học sinh sai phạm kỷ luật nghiêm trọng, đặc biệt công khai xử phạt như sau:

- Học sinh Doanh Phong, Lăng Tiêu, dưới tình huống biết có biển cấm vào, tự tiện xông vào phòng thí nghiệm căn cứ, ghi nhận lỗi nặng lần một;

- Học sinh Lăng Tiêu, vi phạm lệnh cấm trộm dược phẩm, cũng bị ghi nhận lỗi nặng lần hai, tổng cộng là hai lần, lùi lại tốt nghiệp, lưu lại chờ xem xét."

"Phản đối," Trục Nguyệt giơ tay lên, "Rõ ràng là Lăng Tiêu một mình trộm đồ, vì sao ghi tên luôn cả Doanh Phong?"

"Doanh Phong là khế chủ của Lăng Tiêu, khế tử phạm sai lầm, là khế chủ quản giáo bất lực, trách nhiệm liên đới."

"Lúc cậu ta trộm đồ với Doanh Phong không phải quan hệ đó!"

"Quan hệ song phương lấy thời gian ghi tội làm chuẩn, đây là quy định, không cần nói nữa," thầy tổng giám thị hoàn toàn bác bỏ phản đối của Trục Nguyệt, "Trên đây là xử phạt của nhà trường, hành vi của bọn họ tính chất tồi tệ, vi phạm pháp luật, cuối cùng sẽ do quân đội thẩm phán, học viện không có quyền can thiệp. Hi vọng các vị đồng học lấy đó làm bài học, đừng tái phạm sai lầm như trên."

Thầy tuyên bố kết quả xử phạt xong, thầy huấn luyện tiếp lời.

"Kỳ thực tập dã ngoại đã xảy ra chút ngoài ý muốn, tin tưởng các học sinh đều biết, xét tình huống đặc thù lần này, kết quả thực tập năm nay không tính vào bảng thống kê thành tích."

"Lần này không có học trò ngộ nạn, là vạn hạnh trong bất hạnh, sau này chúng ta sẽ tăng cường thêm một bước an toàn phòng hộ trong thực tập dã ngoại, để đảm bảo chuyện như vậy sẽ không phát sinh nữa."

Thầy nói xong mấy chuyện đó, liền chuyển đề tài, "Đối với loài sinh vật hoang dã hi hữu cấp sử thi, tỉ lệ tiết học chiếm cứ trong giáo trình trên lớp lúc trước tương đối thiếu, nghĩ đến xác suất mọi người gặp phải cực thấp là một phương diện, khuyết thiếu tư liệu tỉ mỉ cũng là một nguyên nhân."

"Giờ học hôm nay, chúng ta sẽ bổ sung một vài đặc trưng cụ thể đối với chủng loài tam S." Thầy xoay người ở trên bảng cảm ứng vẽ lên vài thứ, Trục Nguyệt nhìn đến đó, mắt không thể khống chế trợn to.

"Chúng ta đã biết, trong cơ thể từng dã thú đều tồn tại Linh hồn thạch, mà thứ chúng ta hiện đang thấy, là một loại khoáng thạch đối lập với Linh hồn thạch, tên gọi Trấn Hồn Thạch."

"Trên tinh cầu chúng ta, đã biết có mười hai loài tam S, mỗi loài đều có Trấn hồn thạch tương ứng. Trấn hồn thạch và Linh hồn thạch bất đồng lớn nhất ở chỗ, Trấn hồn thạch không tồn tại bên trong sinh vật, thậm chí sẽ cùng sinh vật bảo trì khoảng cách nhất định. Bất quá khoảng cách này khá có hạn, phàm là nơi xuất hiện sinh vật cấp sử thi, trong phạm vi năm trăm mét tất có Trấn hồn thạch tồn tại."

“Linh hồn thạch cùng Trấn hồn thạch là gắn bó tương sinh, một cặp tổ hợp ảnh hưởng lẫn nhau, sinh vật cấp sử thi hoặc nhiều hoặc ít đều có thời gian ngủ đông nhất định, trong kỳ ngủ đông, Linh hồn thạch trong cơ thể nó cũng bị vây trong trạng thái lạnh, ngay cả vệ tinh cũng không thể phát hiện dao động của nó. Chỉ khi nào Trấn hồn thạch bị di động vị trí, Linh hồn thạch tất phải hoạt hoá, chủ nhân của nó cũng sẽ nhanh chóng thức tỉnh.”

Thầy huấn luyện cùng thầy tổng giám thị tầm mắt đảo qua từng gương mặt học sinh, ánh mắt sắc bén từ biến hóa biểu tình trên mặt mỗi người tìm kiếm dấu vết, Trục Nguyệt chột dạ cúi đầu, cố gắng lảng tránh cái nhìn xem xét của họ.

“Chắc hẳn mọi người cũng nghe nói, hôm qua ở khu mỏ thực tập xuất hiện Khuê, trước đó, trường học đã quét hình trên toàn bộ phương vị ở địa điểm thực tập, xác nhận không có sinh vật hi hữu trạng thái đang hoạt động ẩn hiện.”

“Sau khi sự tình phát sinh, quân đội đã triệt để lục soát toàn khu, vẫn không có phát hiện bóng dáng Trấn hồn thạch, vì thế chúng tôi đoán, có thể là có đồng học lỡ mang theo nó ra.”

“Không phổ cập trước thường thức về Trấn hồn thạch cho mọi người, là sai lầm của nhân viên nhà trường, dù là ai, dưới tình huống không biết rõ tình hình, thay đổi vị trí Trấn hồn thạch, trường học cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm.”

“Nhưng mà, Trấn hồn thạch không cùng cấp với Linh hồn thạch, là một loại khoáng thạch năng lượng đặc thù, đối linh hồn người Thiên Túc sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt. Bởi vậy, nếu có vị đồng học nào trong lúc vô ý chiếm được nó, xin mau chóng nộp lên, để tránh gây ra hậu quả không thể khống chế. Chỉ như vậy”

Sau khi hai người rời đi, phòng học yên tĩnh dần vang lên tiếng bàn tán khe khẽ, Trục Nguyệt vừa mới bị kinh hách, lúc này thấy nguy cơ đã qua, lại to gan ngẩng đầu.

“Ha,” cậu ta thình lình kỳ quái giễu cợt một tiếng, không chỉ tên không nói họ trào phúng, giữa một mảnh tiếng xì xào có vẻ phá lệ chói tai, “Bình thường kêu gào muốn làm khế chủ người ta, cuối cùng còn không phải ảo não làm khế tử của người khác? Còn liên luỵ người ta chịu phạt, ngay cả học cũng không thể học lên.”

Mấy người bạn thân thiết với Lăng Tiêu không hẹn mà cùng đập bàn nhảy dựng lên, “Mày nói ai đó?”

“Này còn phải hỏi sao? Không biết là ai trâng tráo nói muốn lấy máu trong tim người nào đó, kết quả trộm thuốc tiêm vào vẫn đánh không lại, mất mặt như vậy, sao không học theo bạn tốt của mình đi nhảy lầu đi?”

Không đợi bạn bè Lăng Tiêu xông lên động thủ, Trục Nguyệt đã bị người xách khỏi chỗ ngồi hung hăng cho một quyền, trực tiếp té xuống đụng ngã vài cái bàn, mấy bạn nhỏ bị liên luỵ đều thức thời vọt qua một bên.

“Cậu nói tôi sao cũng được, nhưng tôi không cho phép cậu nói Lam Thịnh như vậy,” Lăng Tiêu đứng ngay trước mắt, sắc mặt tái nhợt cảnh cáo.

Trục Nguyệt ngồi dưới đất, ôm lấy nửa bên mặt, vẫn không chịu yếu thế, “Mày với nó có gì khác nhau? Cả đám đều tự cho là đúng, cho là mình nhất định có thể làm khế chủ, cuối cùng còn không phải thua thất bại thảm hại? Nó không thể chết được rõ là đáng tiếc, sao mày không thay nó hoàn thành tâm nguyện này đi?”

Lăng Tiêu phẫn nộ túm cổ áo cậu ta xách lên khỏi mặt đất, nắm tay giơ lên cao đột nhiên cứng lại giữa không trung. Không chỉ là nắm tay, cả người cậu cũng như bị định trụ không thể động đậy.

Cậu gian nan xoay cổ qua một chút, khó có thể tin nhìn người ngồi ở cuối lớp.

Cậu sao có thể quên, lúc trước Lam Thịnh kề cận cái chết, Bình Tông chính vì không đành lòng mà không thể xâm nhập lá chắn tinh thần cậu ấy, mà sau ngày mình và Doanh Phong xác định quan hệ, đối phương lại có thể dễ dàng khống chế hành vi của mình.

“Cậu thành thật một chút cho tôi, ” Doanh Phong lạnh băng băng nói.

Anh nói xong câu đó, mới loại bỏ khống chế tinh thần, Lăng Tiêu chỉ cảm thấy khí lực cả người đều bị rút hết, vô lực buông lỏng áo Trục Nguyệt.

Trục Nguyệt nhìn thấy một màn này lại càng hận, cậu ta thống hận quan hệ không tầm thường của hai người, “Sao hả, mày không phải rất lợi hại sao? Thoáng cái trở nên nghe lời như vậy, này đâu có giống như mày… Ngô.”

Cậu ta đột nhiên biểu tình thống khổ bụm miệng, một viên giấy vo tròn không thiên không lệch bắn trúng vào cái miệng đang mở của cậu ta, vật thể bị bắn ra với tốc độ này, dù chỉ là một viên giấy nho nhỏ như hạt đậu, cũng đủ đánh tới đầu lưỡi cậu ta chảy máu.

“Cậu cũng câm miệng.”

Đồng học trong lớp vốn đã đối Doanh Phong hoặc nhiều hoặc ít có chút e ngại, không biết có phải là ảo giác không, Doanh Phong sau khi trở thành khế chủ khí tràng trở nên càng mạnh, nhãn tình hắc sắc làm người ta không dám nhìn thẳng, mệnh lệnh nói ra cũng không còn ai dám phản bác.

Trục Nguyệt oán hận phun viên giấy cùng nước bọt và máu ra, đem mấy cái bàn ngã trên mặt đất dựng lên, cố ý phát ra âm thanh rất lớn phát tiết bất mãn trong lồng ngực.

Lăng Tiêu cũng bị mấy bằng hữu nửa ôm nửa khuyên đẩy trở lại chỗ ngồi, mọi người mượn cơ hội vỗ vỗ vai cậu an ủi.

Đình Lôi đại khái là người quan hệ tốt nhất với Lăng Tiêu ngoại trừ Bình Tông cùng Lam Thịnh, thân mật cho cậu nửa cái ôm, sau khi xoay người tầm mắt đúng lúc cùng Doanh Phong đối diện, nhất thời bị ánh mắt bao hàm địch ý của đối phương làm sợ tới mức cả người run lên, dù đã trở lại chỗ ngồi, cũng cứ cảm giác Doanh Phong ở bàn cuối nhìn mình chằm chằm, mấy tiết kế tiếp đều như ngồi trên đống lửa.

Vì xảy ra hồi nháo loạn vừa rồi, đồng học cả lớp đều kinh hồn táng đảm hết nguyên buổi sáng, thẳng đến buổi chiều hai người rời đi, không khí mới dần dần dịu xuống.

Mà vị trí Doanh Phong và Lăng Tiêu lúc này, là chỗ ghi danh quan hệ phối ngẫu cách Bích Không không xa, tấm biển đề mấy chữ chói lọi đó, đâm vào làm đau mắt người. Từng có lúc Lăng Tiêu cũng khát khao cùng người mình yêu nắm tay tới đây, trên văn kiện trịnh trọng viết xuống tên nhau, song khi giờ khắc này chân chính đến thì, thực không ngờ lại là một cảnh tượng song phương đều lãnh nhược băng sương thế này.

Người điền vào bảng kê khai chính là Doanh Phong, Lăng Tiêu đứng ở một bên, rõ ràng nhìn thấy anh viết:

Khế chủ: Doanh Phong; Tuổi: thiếu niên mười tuổi, ngày thức tỉnh*: Ngày 12 tháng 6 năm 4016 Tân lịch *(lịch mới)*.

**Thức tỉnh này là chỉ ngày tỉnh dậy sau kỳ ngủ say*

Khế tử: Lăng Tiêu; Tuổi: thiếu niên mười tuổi, ngày thức tỉnh: Ngày 12 tháng 6 năm 4016 Tân lịch.

Ngày thực hiện nghi thức trưởng thành: Ngày 7 tháng 9 năm 4026 Tân lịch.

Điền xong, nhân viên công tác nhanh chóng kiểm tra một lần, "Cùng một ngày thức tỉnh, cùng một ngày trưởng thành, cậu và khế tử của cậu thật sự là duyên phận sâu, chúc mừng."

"Tôi tên là Lăng Tiêu, " Lăng Tiêu đột nhiên ngắt lời.

Nhân viên công tác cũng mỉm cười gật đầu, "Cũng chúc mừng cậu."

Hắn thu hồi tờ khai, "Sau khi trưởng thành sẽ đổi cổng cá nhân mới, xin đưa lại cổng cá nhân hai người vốn có."

"Hư rồi." Doanh Phong ngắn gọn đáp.

Nhân viên công tác ngẩn ra, "Bị đánh hỏng trong nghi thức trưởng thành sao?"

Doanh Phong không muốn giải thích, nhân viên công tác nghĩ hẳn là vậy rồi.

“Vậy ký tên lên phần này văn kiện đi, cậu và khế tử của cậu đều phải ký tên.”

“Tôi gọi là Lăng Tiêu, tôi có tên.”

“Thật có lỗi, Lăng Tiêu, cũng phiền cậu ký tên, cám ơn.”

Nhân viên công tác chờ hai người ký tên xác nhận trên văn kiện xong, đem tư liệu nhập vào cổng cá nhân mới, của Doanh Phong nhìn qua không khác trước lắm, của Lăng Tiêu lại nhỏ hơn một số.

“Đã một lần nữa giúp các cậu nhập tin, cổng cá nhân của người trưởng thành so với thiếu niên có nhiều công năng hơn, về mặt này có văn kiện thuyết minh, tôi sẽ không nói lại nữa.”

Hắn tiếp tục, “Bằng thân phận cổng cá nhân mới nghiệm chứng, các cậu có thể tự do xuất nhập toàn bộ các khu vực công cộng trong mạng Thiên Nguyên. Hiện nay các trường đại học đều lập khu đào tạo ảo trên mạng, tôi đề nghị các cậu trong khoảng thời gian này tìm hiểu một chút, có lợi cho việc học lên ngày sau. Đây là bản nguyện vọng, sau khi điền xong, giao cho trường nơi muốn học lên xử lý là được.”

Lăng Tiêu trơ mắt nhìn nhân viên công tác đem một bản đưa vào tay Doanh Phong, nhưng không có của mình.

“Bản nguyện vọng của tôi đâu?” Cậu hỏi.

Nhân viên công tác chỉ chỉ cái của Doanh Phong, “Bản phụ ngay bên dưới bản chính, do khế chủ điền là được.”

“Dựa vào cái gì nguyện vọng của tôi lại không thể do tôi tự mình tới điền?”

Đối phương cười giải thích, “Song phương phối ngẫu đương nhiên là đồng thời trúng tuyển, nếu các cậu ghi hai trường khác nhau, đối với cậu mà nói cũng không phải một chuyện tốt.”

“Chí nguyện của mình đương nhiên do chính mình quyết định, dù không phải chuyện tốt đó cũng là chuyện của tôi.”

Nhân viên công tác đành phải chuyển hướng Doanh Phong, “Khuyên nhủ… Lăng Tiêu của cậu.”

Hắn lần này thật ra đã nhớ, đáng tiếc giữa đường sửa miệng còn không bằng cứ giữ nguyên, cả câu nói nghe lên thật buồn cười.

“A, ” Tay Lăng Tiêu đột nhiên co rụt lại, ngay vừa rồi, từ đầu ngón tay truyền đến một trận điện lưu, cùng với nó là nháy mắt đau đớn, tuy thời gian rất ngắn, nhưng đủ để phát huy tác dụng nhắc nhở.

Nhân viên công tác thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, "Là khuyên nhủ không phải quản lý, người trẻ tuổi bây giờ thật là thô bạo."

Thấy Lăng Tiêu bị giáo huấn không vui, nhân viên công tác đành phải từ dưới bàn lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cậu.

"Thôi thì cho cậu cái này đi, khế tử của tôi kinh doanh một tiệm trang sức gần đây, lấy danh thiếp đi chọn nhẫn có thể được giá rẻ bằng tám chín phần. Cậu có thể chọn một cái đắt tiền, cho khế chủ của cậu trả tiền."

Lăng Tiêu lạnh mặt không chịu cầm, tay nhân viên công tác xấu hổ nâng giữa không trung, ngay cả tươi cười cũng cứng lại, cuối cùng vẫn là Doanh Phong tiếp lấy.

"Còn việc gì không?" Anh hỏi.

"Hết rồi." nhân viên công tác như trút được gánh nặng, rất khó nhìn thấy tân hôn phối ngẫu quan hệ không hợp như vậy, "Chúc mừng các cậu chính thức kết làm phối ngẫu, cần cử hành tuyên thệ không?"

"Không cần, " hai người trăm miệng một lời.

Nhân viên công tác lần lượt nhìn nhìn hai người, đành phải nhún vai, "Vậy được rồi, chúc các cậu tân hôn vui vẻ."

Hai người trở lại học viện đã là giờ cơm tối, Doanh Phong biết dọc theo đường đi Lăng Tiêu đều đi theo sau mình mấy thước, nhưng vào cửa trường không lâu, anh quay đầu lại tìm, người đã không thấy bóng.

Không muốn lại đi quản cậu ta đến tột cùng đi nơi nào, có lẽ vì sau khi trưởng thành bắt đầu phát dục, Doanh Phong cả ngày nay, cảm giác lớn nhất chính là đói hơn bình thường rất nhiều.

Nhân viên nhà ăn lấy một phần cơm một người cho anh, anh cảm thấy chưa đủ, đối phương lại thêm một vá, vẫn không đủ.

"Phiền cho nhiều hơn một chút."

Nhân viên công tác lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh một cái, ánh bắt bất đồng với những thiếu niên khác tỏ rõ thân phận anh.

"Thì ra là đã trưởng thành, chúc mừng," Cô không chỉ cho Doanh Phong thêm rất nhiều cơm, còn từ trong tủ lạnh lấy ra một lon sữa đưa cho anh, "Lúc dậy thì nhất định phải bổ sung nhiều dinh dưỡng."

Doanh Phong bưng phần cơm gần bằng hai người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, nhưng không qua bao lâu đối diện liền nhiều thêm một kẻ không được hoan nghênh.

Trục Nguyệt đối diện anh không mời tự ngồi, "Lúc trước anh cự tuyệt máu trong tim tôi, bây giờ lại bị cưỡng ép cùng một người anh chán ghét ở cùng nhau. Sớm biết như thế, còn không bằng lựa chọn một người thích anh."

Doanh Phong cúi đầu ăn cơm không để ý tới, Trục Nguyệt còn đang lòng đầy căm phẫn nói tiếp, "Tên đó ngay cả đồ của căn cứ cũng dám trộm, nhất định cũng là vì đối phó anh, bởi vì biết đánh không lại, đã nghĩ ra loại thủ đoạn ti tiện này để thắng anh…"

Doanh Phong rốt cục buông xuống đồ ăn, phát ra tiếng vang không khoan nhượng đem nửa câu sau của Trục Nguyệt nén trở về, lần đầu tiên mặt đối mặt ở cự ly gần bị đôi mắt đen của Doanh Phong nhìn chăm chú, Trục Nguyệt rốt cục cũng ý thức được người này đã trở nên lãnh khốc hơn trước.

"Đây là chuyện nhà tôi, hẳn là không liên quan đến cậu đi?"

Chỉ ba chữ đem Trục Nguyệt nghẹn đến rốt cuộc nói không ra lời, cậu ta nghĩ Doanh Phong dù giống trước đây chẳng cho mình sắc mặc gì hòa nhã, nhưng ít nhất cũng sẽ tán thành sự thật mình nói ra, dù sao hai người quan hệ lãnh đạm, từ hành vi buổi sáng liền có thể thấy rõ.

Thấy cậu ta còn dính chặt ở đó không chịu đi, Doanh Phong hạ lệnh đuổi khách, "Tôi không muốn bị người không liên quan ảnh hưởng khẩu vị, chỗ này bàn trống rất nhiều, mời cậu đi cho."

Trục Nguyệt sắc mặt khó coi đứng lên, còn chưa đi được một bước chợt nghe thanh âm Doanh Phong từ phía sau truyền đến, không nhanh không chậm, nhưng lại tràn ngập lực lượng không cho phép kháng cự.

"Mặc kệ tôi và Lăng Tiêu quan hệ thế nào, cậu ấy bây giờ là khế tử của tôi, loại lời lúc sáng, tôi không hi vọng nghe được lần thứ hai."

Tình cảm đơn phương ái mộ từ trước đến nay của Trục Nguyệt, rốt cục tại cái ngày hi vọng hoàn toàn đoạn tuyệt này vặn vẹo thành một loại quyết tâm dị dạng. Doanh Phong không biết chỉ mấy lời ít ỏi của anh, đã chôn xuống tai hoạ ngầm lớn cỡ nào cho Thiên Túc tương lai, vô số người sẽ vì điều này trả giá thật nhiều, mà ngọn nguồn của hết thảy, bất quá là mấy câu nói trong lúc vô ý để che chở cho một người.

37. Quyển 1 - Chương 37: Câu Giảo*

**Câu Giảo: Là một thần sát trong Tứ trụ. Theo tử vi, người phạm Câu sát ý nghĩa bị liên lụy, phạm Giảo sát ý nghĩa bị trói buộc. Cách tính Câu hay Giảo là theo tuổi, tóm lại là một sao xấu.*

Sau khi Doanh Phong trở lại ký túc xá, không ngoài dự đoán không thấy bóng dáng Lăng Tiêu, thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, người này vẫn không có dấu hiệu trở về.

Anh vào ban ngày vừa mới nắm giữ bước đầu phương thức khống chế tinh thần đối phương, thật giống như đã phát hiện một phiến đại lục mới đáng tìm tòi, bức thiết muốn biết chính mình đến tột cùng có được bao nhiêu quyền lợi, có phải cũng đủ trên phiến đại lục này muốn làm gì thì làm hay không.

Doanh Phong nhắm mắt lại, nhớ tới lời Dao Đài nói với Bình Tông buổi sáng hôm đó, dựa theo phương thức cô miêu tả, đem ý thức của mình vô hạn tản mát ra.

Ý niệm anh phát ra tựa như kéo dài trường nhìn của đôi mắt, nhanh chóng, dày đặc, không hề có góc chết, lùng sục khắp mỗi góc trong học viện, rất nhanh Lăng Tiêu hiện ra trước mắt, hướng anh gầm gừ, hướng anh thét gào, bạo lực cắt đứt quang tuyến đó. Cậu cự tuyệt anh xâm lấn, triệu hồi ra mấy hình ảnh của mình, hướng tinh thần thể của Doanh Phong phát khởi tiến công.

Doanh Phong không tránh không né, tùy ý nắm đấm từ bốn phương tám hướng đánh úp lại.

"Đều là ảo giác."

Âm chưa dứt, ảo ảnh xoạt xoạt xoạt xoạt, một người tiếp một người tiêu thất.

"Không đáng nhắc tới." Anh lạnh lùng đánh giá.

Theo con đường phía trước, anh tiếp tục xâm nhập, lại thấy được những Lăng Tiêu biểu tình không đồng nhất, có ánh mắt quật cường dõi theo anh, có không chút che giấu nói ra hận ý của mình, có sắc mặt tái nhợt, có lập cập phát run. Anh xem nhẹ tất cả, tin chắc chúng chính là hư ảnh huyễn hóa ra, mỗi khi anh tiến qua một cái trong đó, liền có một bóng dáng vì không được nhìn đến mà diệt vong.

Doanh Phong xuyên qua đám người do hình ảnh Lăng Tiêu tạo thành, cho đến khi toàn bộ ảo ảnh đều hôi phi yên diệt, ở trước mặt anh, chỉ còn lại một Lăng Tiêu cuối cùng.

Lăng Tiêu cuối cùng đó đang khóc, nước mắt chảy xuôi trên gương mặt cậu, cước bộ Doanh Phong tiến bước chậm lại.

"Xin anh, đừng qua đây," người đối diện nói như vậy.

Doanh Phong nhìn chằm chằm cậu một lúc lâu, "Ngươi cũng không phải Lăng Tiêu chân chính, Lăng Tiêu chân chính sẽ không nói ra lời như vậy."

Người đó sau khi nghe, biểu tình trên mặt từ bi ai chuyển sang tuyệt vọng, cũng xoạt một tiếng biến mất trước mắt Doanh Phong, Doanh Phong ngồi trên ghế phút chốc mở mắt ra, anh đã thấy.

Lăng Tiêu nằm trên một bệ đá thật to, xung quanh sắc trời đã tối, Doanh Phong đánh giá bốn phía, nhận ra đây là sân thượng dãy phòng học, mà vị trí của Lăng Tiêu, chính là nơi ngày đó cậu ấy nghe được mình và Trục Nguyệt đối thoại.

Doanh Phong cảm giác được phương vị Lăng Tiêu rồi, liền lặng yên không một tiếng động rút ý niệm về, tất cả những chuyện này đều thần không biết quỷ không hay phát sinh, thân là đối tượng bị quan sát Lăng Tiêu cũng không sinh ra cảm giác gì.

Mãi đến khi tới giờ đóng cổng, cánh cửa ký túc xá mới không tình nguyện bị đẩy ra, Lăng Tiêu là hi vọng tận khả năng chống chịu tới khi Doanh Phong ngủ mới trở về, nhưng không ngờ đối phương thanh tỉnh đang ngồi một mình trên salon, không chỉ không giống trước đó một ngày hoàn toàn xem nhẹ cậu, ngược lại từ một khắc khi cậu vào cửa tầm mắt liền dán chặt vào cậu.

Loại cảm giác bị nhìn chằm chằm này so với bị xem nhẹ còn hỏng bét hơn, huống chi trong mắt Doanh Phong toát ra là bất mãn rõ rệt, tựa như nam nhân bắt quả tang khế tử về muộn.

"Đi đâu?" Anh hỏi.

Lăng Tiêu không dự đoán được anh ta sẽ can thiệp hành động của chính mình, nhưng vấn đề này cậu cũng không muốn trả lời, xem thường ngó đầu sang một bên.

"Đi đâu?" Doanh Phong lại hỏi một lần.

Lăng Tiêu trong lòng đột nhiên dấy lên ngọn lửa vô danh, cậu cũng không biết Doanh Phong từ sớm đã dò ra hướng đi của mình, nhưng cậu biết ban ngày Doanh Phong từng hai lần không chút nào nương tay đối với cậu thi hành mệnh lệnh, muốn biết mình ở nơi nào với anh ta mà nói tuyệt đối là một chuyện dễ dàng, mà anh ta lại cố tình dùng giọng điệu như vậy, thân phận như vậy, nếu nói là hỏi, không bằng nói là thẩm vấn.

Cậu quay đầu đối người nam nhân ngồi ngay ngắn trên ghế salon trừng mắt, giọng nói cũng mang một cỗ mùi thuốc súng nồng đậm, "Anh không phải nhìn tới được sao?"

Này vài âm vừa xuất ra, Lăng Tiêu đột nhiên phịch một tiếng quỵ xuống đất, hai tay chống trên đất kịch liệt run rẩy, hô hấp dồn dập, đồng tử co chặt, mồ hôi lạnh trên trán cơ hồ là lập tức theo gương mặt và cằm chảy xuôi, từng giọt lớn nhỏ trên sàn nhà bóng loáng.

Lưng Lăng Tiêu càng hạ càng thấp, sợ hãi khôn cùng khiến mỗi một tấc cơ thể cậu đều căng cứng, đồng thời lại không thể khống chế run rẩy không ngừng. Cậu liều mạng giương đầu, ngay cả lông mi cũng bị mồ hôi thấm ướt, xuyên thấu qua làn hơi nước cậu nỗ lực muốn thấy rõ người đối diện, không thể tin được hắn cư nhiên làm như vậy.

Doanh Phong vừa khiến Lăng Tiêu kinh sợ, giờ phút này chứng kiến đôi mắt nhỏ của đối phương không cam lòng lại tràn ngập sợ hãi, rốt cục hiểu được ý nghĩa của tuyệt đối chi phối từ sinh lý đến tâm lý theo

lời Dao Đài là gì, chẳng qua là một ý niệm trong đầu, lại có thể đem đối phương hoàn toàn lật đổ, ngay cả khế tử mạnh nhất cũng không thể chống cự lực lượng của khế chủ.

"Đi đâu?" Anh lần thứ ba hỏi ra miệng.

Môi Lăng Tiêu giật giật, lại không phát ra thanh âm nào, Doanh Phong hơi rút lực lượng về một chút.

"Sân, sân thượng..." Lăng Tiêu lúc này mới yếu ớt nói ra.

Cậu mới vừa nói xong, cảm giác uy hiếp mãnh liệt đè ép trên đỉnh đầu liền tiêu trừ, tựa như người từ trong cực độ khẩn trương đột nhiên được xoa dịu, xương cốt toàn thân như rời ra, tứ chi không còn nửa điểm khí lực, nếu không phải dùng hết tôn nghiêm cuối cùng chống đỡ, cả người cơ hồ ngã gục xuống đất.

"Sau này không được trở về muộn như vậy," anh buông lời.

Lăng Tiêu giãy dụa ngẩng đầu, nhưng kết quả tốt nhất cũng chỉ là ngước lên được mắt, sợ hãi đã rút đi, lửa giận lần thứ hai xông tới.

"Anh còn có năng lực gì, cứ lôi ra sử dụng một lần," cậu cắn răng nói hết, "Nhưng đừng hòng tôi sẽ nghe lời anh."

Yêu cầu này chính là hợp sở ý Doanh Phong, anh cũng muốn biết mình có thể điều khiển đối phương đến loại trình độ nào, anh hơi nhắm hai mắt, tâm tư vừa chuyển, chỉ thấy trạng thái Lăng Tiêu trên mặt đất nhanh chóng nổi lên biến hóa.

Cậu vẫn duy trì tư thế khuất nhục vừa rồi, hô hấp dồn dập chậm rãi hòa hoãn, rồi lại một lần so với một lần sâu hơn, một lần so với một lần nặng thêm, trên gương mặt mới vừa rồi còn tái nhợt không huyết sắc, phiếm khởi một trận ửng đỏ.

Đồng tử cậu ban đầu buộc chặt chậm rãi nở rộng, cho đến khi mất đi tiêu cự, sàn nhà trước mắt trở nên mơ hồ một mảnh, thanh âm mồ hôi tích lạc lại trở nên vô cùng rõ rệt.

Tê dại từ đầu ngón tay truyền đến lan tràn sang cả trái tim, giống như có ngàn vạn con kiến đang bò trong huyết quản, cơn run rẩy truyền đến từ bụng dưới, tựa như trong cơ thể nhen lên một ngọn lửa vĩnh viễn không tắt.

Cậu biết đây cũng là kiệt tác của Doanh Phong, nhưng lại không thể không cắn chặt răng, giãy dụa không phát ra bất kỳ thanh âm gì, bàn tay mới vừa rồi còn dán trên mặt đất giờ gắt gao nắm chặt thành đấm, móng tay đâm thật sâu vào thịt, dùng đau đớn chống cự dục vọng.

Doanh Phong thấy cậu liều chết chống đỡ, lại đem hiệu quả thúc giục tăng gấp đôi, rốt cục thành công từ

khóe miệng cậu bức ra một tiếng rên rỉ. Này thanh âm rên rỉ đến từ chính miệng Lăng Tiêu không chịu khuất phục, cực độ thỏa mãn cảm giác thành tựu của Doanh Phong, từ khi ký khế ước tới nay anh lần đầu tiên có điểm vừa lòng quan hệ giữa họ.

Doanh Phong cảm thấy mỹ mãn thu lại khống chế tinh thần, tự mình đi ngủ, lưu lại Lăng Tiêu cơ hồ ngồi phịch tại chỗ, mồ hôi rơi trên sàn tụ lại thành một vũng nước.

Đợi cho Lăng Tiêu rốt cục giãy dụa đứng lên đã là không biết bao lâu sau, hai chân cậu mềm nhũn vô lực, là kinh sợ mà cũng là hậu di chứng của kích dục, mới vừa đứng lên liền lảo đảo một bước suýt nữa ngã sấp xuống, không thể không vịn tường mới có thể miễn cưỡng đi được.

Cậu cứ thế từng bước một chống đỡ đến phòng tắm, phân không rõ là nước ấm hay là nước lạnh từ đỉnh đầu dội xuống, thân ảnh Bình Tông và Lam Thịnh lại lần nữa hiện lên trước mắt cậu, trong đó nhiều nhất chính là một màn khi Lam Thịnh trên sân thượng nhảy xuống, khi chân cậu ấy một bước giẫm vào khoảng không thì, đối tượng nhảy xuống rốt cục biến thành chính cậu.

***

Thầy hướng dẫn quét mắt qua đội ngũ một lần, phát hiện không chỉ có Doanh Phong, ngay cả Lăng Tiêu cũng có mặt. Gần đây thiếu niên cứ hành nghi thức trưởng thành dần dần nhiều lên, tuyệt đại đa số tân hôn phối ngẫu đều lựa chọn nghỉ phép, giống như hai người này đều đi học là vô cùng hiếm.

“Hạng mục huấn luyện đầu tiên hôm nay là luyện tập sức bền, hai người một tổ, tập ba mươi phút.”

Đình Lôi quay người lại, liền thấy được Lăng Tiêu.

“Tớ với cậu một tổ.” Cậu trực tiếp quyết định giùm đối phương.

“Ách, ” Đình Lôi đối trải nghiệm hôm qua hãy còn mới mẻ, cậu không tự nhiên len lén nhìn Doanh Phong ở xa xa, phát hiện cậu ta đang sắc mặt không tốt nhìn qua bên này, “Doanh Phong cậu ta không có ý kiến sao?”

“Mặc kệ hắn.”

Lăng Tiêu kiên trì, Đình Lôi cũng chỉ đành thuận theo ý cậu.

Cậu khom người về trước, Lăng Tiêu giúp cậu ép chân.

“Tớ thấy thần sắc cậu có điểm kém, có phải không nghỉ ngơi tốt hay không?” Cậu nhịn hai ngày, vì e ngại thể diện Lăng Tiêu nên không nói gì, hôm nay rốt cục nhịn không được hỏi ra miệng.

“Cũng tạm.” Lăng Tiêu khinh miêu đạm tả.

“Nếu như thấy mệt, cứ dứt khoát xin nghỉ là được.” lớp học cũng không phải chỉ có hai người bọn họ hoàn thành nghi thức trưởng thành, những đôi khác đều nghỉ, chỉ có cậu là còn kiên trì lên lớp.

“Thật sự không có việc gì, cậu đừng lo nghĩ vớ vẩn.”

“Còn nói không có việc gì, cậu xem cậu kìa, một chút khí lực cũng không có, giống như chưa ăn cơm á, thôi để tớ tới ép chân cho cậu đi.”

Đình Lôi không nói hai lời trao đổi phân công, “Hôm qua ở nhà ăn tớ thấy Doanh Phong và Trục Nguyệt cùng ăn cơm.”

“Đâu có liên quan gì tới tớ.”

“Hai người các cậu cũng đã ký khế ước rồi, dù lúc trước quan hệ không tốt cũng phải cố thử ở chung nha, người bình thường nghe nói như thế, chẳng phải sẽ rất tức giận sao? Nếu bạn bè bình thường cùng nhau ăn cơm thì không tính, nhưng Trục Nguyệt tên đó lúc trước theo đuổi Doanh Phong đến lợi hại, hiện tại hết đất diễn còn không chịu bỏ qua, cậu phải cẩn thận tên đó về sau trăm phương ngàn kế nhằm vào cậu a.”

“Trước kia sao tớ không biết cậu nhiều chuyện như vầy chứ,” Lăng Tiêu không lĩnh tình cắt đứt cậu, “Tớ đã nói, không muốn nghe chuyện của hắn, hắn ăn cơm với ai cũng không liên quan tớ.”

Đình Lôi biết có nói với cậu nữa cũng vô dụng, hai người thấy đã giãn cơ xong, liền đổi tư thế, đưa lưng về nhau cõng đối phương, Đình Lôi vô cùng nhẹ nhàng cõng Lăng Tiêu lên.

“Lăng Tiêu, tớ cảm thấy cậu nhẹ đi á, có phải chưa ăn cơm không a?”

“Vô nghĩa thật nhiều.”

“Cậu có làm được không đó? Hay là thôi cậu vẫn nên đừng có cõng tớ, tớ sợ đè cậu bẹp luôn quá.”

Lăng Tiêu không phục dùng sức một cái cõng Đình Lôi lên, ngay khi cậu cúi người thì trước mắt đột nhiên tối sầm, chỉ trong một thoáng hoảng hốt như vậy, cả người cậu đã ngã xuống đất, Đình Lôi cũng nện cái rầm lên người cậu.

“Ôi, ” đối phương vừa lớn tiếng kêu, đem mọi tầm mắt người xung quanh đều tập trung lại đây, “Thấy chưa, tớ đã nói cậu đừng có cậy mạnh rồi mà?”

Lăng Tiêu cũng bị cậu ta đập vào không nhẹ, “Kêu cái gì, mau đứng lên!”

Đình Lôi cũng giãy dụa, “Tớ đau thắt lưng a, cậu cho là tớ không muốn đứng lên sao a.”

Ngay khi cậu ta đang lẩm bẩm, một người dùng một bàn tay nắm đai lưng cậu, đem Đình Lôi thể trạng cường tráng từ mặt đất xách lên, sau đó lại quăng xa ra ngoài, hại cậu trượt dài trên đất mấy mét mới dừng lại.

Sức nặng trên người tiêu thất, Lăng Tiêu lấy tay khẽ chống, mạnh mẽ nhảy lên.

Doanh Phong đang đứng trước mặt cậu.

“Thật khó coi.” Doanh Phong trầm mặt.

Lăng Tiêu ngoài ý muốn ngã sấp đã đủ mất mặt, lại thấy bằng hữu bị hắn đối đãi như vậy, nổi trận lôi đình, “Xen vào việc của người khác!”

Doanh Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn cậu một cái, “Theo tôi trở về.”

“Dựa vào cái gì? Bây giờ đang đi học!”

Doanh Phong không để ý tới cậu, xoay người muốn đi, Lăng Tiêu không muốn nghe lời hắn, nhưng cước bộ lại không chịu khống chế, cứ như vậy dưới bao nhiêu cặp mắt nhìn trừng trừng của mọi người rời khỏi sân thể dục, ngay cả thầy hướng dẫn cũng do dự giữa nên ngăn hay là không ngăn —— không ngăn thì, hai người đều là học sinh của mình, bây giờ còn đang trong giờ học; ngăn thì, hai người bọn họ lại là một đôi, có một số việc chỉ có thể đóng cửa lại giải quyết.

Chờ hai người kia rời khỏi, đám bạn bè mới tiến lên ba chân bốn cẳng nâng Đình Lôi té trên mặt đất dậy, cậu vốn đã trẹo thắt lưng, bị Doanh Phong ném như thế bị thương càng nghiêm trọng, ngay cả đứng cũng không thẳng.

“Doanh Phong cậu ta bệnh thần kinh a?” Đình Lôi ôi ôi kêu, “Chúng tớ chỉ là đang huấn luyện mà thôi.”

“Tớ thấy cậu sờ chân Lăng Tiêu,” đồng học Giáp mặt không chút thay đổi nói.

“Đó là ép chân!”

“Cậu còn sờ thắt lưng cậu ấy!” đồng học Ất bổ thêm một đao.

“Đó là cõng! Ai tớ nói cả đám các cậu đều làm sao vậy, bình thường loại động tác này chẳng phải mọi người thường làm sao?”

“Đó là trước đây, bây giờ người ta đã ký khế ước rồi, ai bảo cậu chen ngang một chân.”

“Tớ cũng không muốn a, là Lăng Tiêu tự tới tìm tớ mà, tớ cũng rất oan có được không? Không nói chuyện này nữa, mau đỡ tớ đi phòng y tế.”

Dao Đài nhìn thấy Đình Lôi bộ dạng buồn cười như vậy tới cửa, tự nhiên khó tránh hỏi chuyện một phen, nghe mấy bạn nhỏ học chung miêu tả xong, khinh thường hừ một tiếng.

“Đáng đời, bọn họ ký khế ước mới hai ngày, cậu trước mặt Doanh Phong làm trò động thủ động cước, không phải là tìm chết sao?”

Đình Lôi không hiểu nổi, “Chúng em là hảo cơ hữu tình cảm thuần khiết, huống chi tụi em chỉ đang làm luyện tập duỗi cơ bình thường.”

“Vậy cũng không được, cậu cho là chỉ có khế tử mới có kỳ rối loạn? Khế chủ trong đoạn thời gian này cảm xúc cũng rất không ổn định, cậu ta hiện tại đang ở vào lúc kiến lập quyền sở hữu, ngay lúc này cậu lại nhảy ra cùng Lăng Tiêu kết giao thân thiết, cậu ta còn chưa đập cậu đã thực khách khí rồi.”

Nói đến đây cô cũng dừng một chút, tựa hồ có dự cảm bất hảo gì đó. Nhưng cô lại rất nhanh phủ định chính mình, Doanh Phong dù kém cỏi thế nào hẳn cũng sẽ không đem tức giận phát tiết trên người Lăng Tiêu đi, hi vọng là cô đa tâm thôi.

“Không phải chứ, khế chủ nào cũng bị thần kinh như vậy?”

“Đây không phải là bị thần kinh, là bản năng sinh lý của chúng ta, dù là qua đi đoạn thời kì này, loại ham muốn chiếm giữ này cũng chỉ nhạt đi, chứ không biến mất, huống chi Doanh Phong vốn là loại tính cách dục vọng khống chế rất mạnh.” Dao Đài trên tay dùng lực, khớp thắt lưng Đình Lôi về lại chỗ cũ, nhưng là đau đến oa oa kêu to, “Nếu không tin, các cậu có thể đùa giỡn tiến sĩ một chút ngay trước mặt tôi, xem tôi có tha cho các cậu không.”

Ba người không hẹn mà cùng lắc đầu như trống bỏi.

Đình Lôi thử thăm dò hỏi, “Thế Doanh Phong tức giận, có phải nghĩa là cậu ta đối với Lăng Tiêu vẫn là có cảm tình hay không?”

Dao Đài tức giận nói, “Một con chó nhặt được cục xương, liếm vài cái đã tự cho rằng cục xương đó là của mình, điều này có thể gọi là có cảm tình sao? Hai người đó tính tình đều cứng rắn như nhau, nếu không ai chịu nhường bước trước, quan hệ của bọn họ vĩnh viễn đều không thể cải thiện.”

Đình Lôi bọn họ nhất thời đối tương lai Lăng Tiêu tràn ngập lo lắng.

"Bác sĩ Dao cô nói như vậy, chẳng phải là khế tử ngay cả kết giao bạn bè cũng không được?"

"Đương nhiên có thể lui tới, Lăng Tiêu hiện tại đúng là lúc cần được khích lệ, là bạn của cậu ấy, các em chỉ có thể cố hết sức mình trợ giúp. Nhưng nhất định phải chú ý, mười ngày, không, trong vòng một tháng, tận lực tránh tiếp xúc trên thân thể, nhất là ở trước mặt Doanh Phong, lần này là trẹo thắt lưng, lần sau tôi cũng không dám cam đoan sẽ thế nào."

Mọi người nghe đến đó, đều lòng còn sợ hãi gật gật đầu.

"Tiêu rồi," Đình Lôi cũng đột nhiên có dự cảm bất tường, "Doanh Phong vừa rồi nổi giận đùng đùng đem Lăng Tiêu gọi về, nếu tình huống thực sự nghiêm trọng giống bác sĩ Dao nói, cậu ta chắc không phải khống chế không nổi tâm tình của mình, bạo hành gia đình với Lăng Tiêu chứ?"

38. Quyển 1 - Chương 38: Huyết Quang

Doanh Phong rất không khách khí đem Lăng Tiêu ném vào ký túc xá, đóng sầm cửa lại.

Lăng Tiêu nhịn một đường, đây đã là lần thứ hai Doanh Phong trước mặt mọi người hạ lệnh với cậu, loại sỉ nhục với một người khi ở nơi công cộng không thể không nghe lệnh, Doanh Phong có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.

Vừa mới đứng vững, cậu liền nhịn không được phẫn hận chất vấn.

"Doanh Phong, anh có nhất thiết trước mặt bao nhiêu người khiến cho tôi khó xử vậy không?"

"Lúc ở trước mặt bao nhiêu người cùng người khác ôm ôm ấp ấp nói nói cười cười sao cậu không thấy khó xử?"

Lăng Tiêu giờ mới biết hắn so đo chuyện này, "Anh với Trục Nguyệt cùng nhau ăn cơm, còn quản bọn tôi huấn luyện duỗi cơ?"

"Tôi là khế chủ của cậu, chẳng lẽ còn không có quyền quản cậu hay sao?"

"Nhưng tôi không phải đồ vật của anh!" Lăng Tiêu hướng anh quát lên, "Đúng là tôi đơn phương kéo anh vào nghi thức trưởng thành, là tôi một tay tạo thành quan hệ chúng ta ngày hôm nay, anh nhất định là hận không thể sớm một chút thoát khỏi tôi đi? So với bây giờ còn không bằng lúc trước đáp ứng Trục Nguyệt, ít nhất cậu ta có thể đối anh ngoan ngoãn phục tùng, càng khỏi nói tới tình nhân kiếp trước hư vô mờ mịt đó của anh, nếu hiện tại đứng trước mặt anh là người yêu đời trước đó, tôi không tin anh nỡ đối với người đó làm ra chuyện mà anh làm với tôi hôm qua!"

Doanh Phong tái người, còn chưa kịp suy xét qua đại não, cả người Lăng Tiêu đã bay ra xa, ngã gục lên bàn, những thứ bên trên ào ào rơi xuống đất.

"Ha, " Lăng Tiêu gượng cười, "Đâm trúng tử huyệt của anh rồi chứ gì, tôi đã biết, vì khế tử kiếp trước của anh, anh sẽ không chút do dự hướng khế tử kiếp này của mình ra tay."

Cậu giãy dụa đứng lên, "Thôi được, lúc trước khi anh trong phòng huấn luyện không thể động đậy, tôi cũng không nửa điểm hạ thủ lưu tình. Anh từng nói sớm hay muộn có một ngày sẽ đòi lại từ tôi, thừa dịp hiện tại tôi cũng không thể đánh trả, vừa lúc đem những gì nợ anh trả hết cho anh."

Doanh Phong vừa rồi xúc động một cái đã giơ nắm đấm ra, cho đến hiện tại tay vẫn không thể ức chế run rẩy, anh luôn luôn kiềm chế dù ở bất cứ việc gì cũng có thể bảo trì bình tĩnh, chỉ riêng những chuyện phát sinh hai ngày này lại liên tiếp vượt qua điểm mấu chốt anh có thể khống chế.

Tiếp tục lưu lại đây, cái gọi là bạo hành gia đình sợ là thật sự sẽ xuất hiện, Doanh Phong mạnh mẽ dằn xuống lửa giận dưới đáy lòng, nặng nề mở cửa ra ngoài.

Anh thống hận loại cảm giác không thể chính mình nắm trong tay này, từ khi chuyện ngoài ý muốn đó làm rối loạn kế hoạch cuộc đời anh, không chỉ có vận mệnh chệch đường ray đến rối tinh rối mù, mà ngay cả hành vi của mình đều càng ngày càng chịu Lăng Tiêu chi phối. Nếu như nói tối hôm trước là anh cố ý xâm lấn thế giới tinh thần Lăng Tiêu, ngày hôm nay khi nhìn đến Lăng Tiêu cùng bằng hữu cùng vận động vô cùng thân thiết thì lý trí đã nhường chỗ cho xúc động.

Doanh Phong sắc mặt âm trầm đi bộ trong sân trường, tuy không có đeo cái bảng nói 'tôi rất tức giận', nhưng người đi ngang xung quanh đều cảm thụ được tức giận từ anh vô hình trung tản mát ra, không tự giác trốn đi thật xa. Phàm là người có một chút chỉ số thông minh, đều sẽ không lựa chọn ngay lúc này tiến lên trêu chọc, chỉ có một tên không sợ chết ngoại lệ.

"Ối, cậu hôm nay cảm xúc không quá đẹp a, với cậu mà nói này thật đúng là hiếm thấy."

Doanh Phong tràn ngập địch ý nhìn sang, cực kỳ khó được tại chiều không gian thứ nhất chân thực này gặp được Chẩm Hạc, là một kẻ mắc bệnh nghiện mạng rất nặng, thời gian hắn xuất hiện bên ngoài có thể đếm được trên đầu ngón tay.

"Ít nhất không hiếm bằng việc anh không ngâm mình trên mạng," Doanh Phong ngữ khí khá là không khách khí.

"Đừng có mới đầu đã không hữu hảo với tôi thế mà," Chẩm Hạc cà lơ phất phơ sáp đến trước mặt anh, "Tôi rất hiểu cảnh ngộ của cậu, cũng biết tâm tình cậu bây giờ thật không tốt, bị bắt cùng một người chính mình không thích chung thân buộc định, là tôi thì tôi cũng không nguyện ý."

Địch ý trong mắt Doanh Phong một chút cũng không tiêu thất, "Anh chính là đặc biệt đến nói chuyện này với tôi?"

Chẩm Hạc thần bí cười, "Vậy nếu tôi nói, tôi là tới giúp cậu thoát khỏi tình trạng này, lý do này có phải được hoan nghênh hơn nhiều không?"

Doanh Phong thần tình biến đổi, "Có ý tứ gì?"

"Loại chế độ phối ngẫu này của người Thiên Túc, một khi kết hợp sẽ không thể đổi ý, thật sự là rất hỏng không phải sao? Vạn nhất giống như cậu vậy, rõ ràng có thể tìm một người mình yêu mến cùng một chỗ, kết quả chỉ vì ngoài ý muốn bị cuốn vào nghi thức trưởng thành, lại không thể đổi ý, cả đời này liền lãng phí một cách vô ích, tôi chỉ thay cậu thấy không đáng."

Doanh Phong hơi hơi nheo mắt, "Anh có biện pháp nào?"

"Tôi trước mắt còn chưa có biện pháp, bất quá thông qua lực lượng của rất nhiều người chúng tôi, một ngày nào đó sẽ nghĩ ra biện pháp."

"Các anh?"

"Ở ngay trong chúng ta, người giống như cậu không hài lòng việc ký khế ước không thể hủy bỏ còn có rất nhiều, tuy cảnh ngộ mỗi người vị tất giống nhau, nhưng mục tiêu là như nhau. Chúng tôi có nhà khoa học vĩ đại nhất lịch sử Thiên Túc, trên đời này không có chuyện gì khó hắn không giải quyết được, chỉ cần đợi một thời gian, giải trừ huyết khế trên người cậu tuyệt đối không phải vọng tưởng."

Doanh Phong trầm mặc một lát mới mở miệng, "Tôi trước đây rất lâu đã nghi ngờ, một thiếu niên như anh, có thể có được bản đồ tỉ mỉ của căn cứ, còn có công cụ giải mật mã máy tính, sau lưng nhất định có bối cảnh rất cường đại chống lưng, nói vậy nhà khoa học trong lời anh, chính là chủ nhân cái máy tính chúng tôi tìm đến lần trước đi?"

Chẩm Hạc cười cười không phủ nhận, "Hiện tại cậu nên biết, lời nói của tôi đáng tin bao nhiêu rồi chứ?"

"Vô luận chủ tịch tiền nhiệm căn cứ trước kia có vĩ đại thế nào, hiện tại cũng chỉ là một tội phạm truy nã đang lẩn trốn, tôi không biết tổ chức này của các anh có những người nào, bất quá tôi đoán người có thân phận không thể lộ ra ngoài sáng giống ông ta không chỉ có một. Nếu quả thật đơn thuần chỉ là nghiên cứu phương pháp giải trừ huyết khế, cần gì phải dùng cách chiêu binh mãi mã; nếu nội dung nghiên cứu có thể tạo phúc thiên thu, sao lại lọt vào ngăn chặn của quân đội?"

Chẩm Hạc vì trực giác mẫn tuệ nhạy bén của đối phương mà âm thầm kinh hãi, mất tự nhiên cười cười, "Cậu nghĩ cũng thật…"

"Thái Ân nhiều năm như vậy không làm nên chuyện, có thể thấy khó khăn trong đó lớn đến cỡ nào, để thí nghiệm thành công, không thể không có lượng lớn vật thí nghiệm tham dự trong đó, càng cần vô số vốn đầu tư, mà đó cũng không thể đến từ chính đạo, chỉ sợ đây mới là mục đích thực sự anh đến tìm tôi đi?"

"Huống chi, mục đích của Thái Ân căn bản không phải là muốn giải trừ một đoạn huyết khế không viên mãn, ông ta chỉ là muốn cùng khế tử kiếp trước lại kết thành một đoạn khế ước mà thôi, bản thân ông ta đối với chế độ căn bản chưa từng muốn thay đổi, đối với thiếu niên hoàn toàn không biết gì cả đó sao lại công bằng cho được?"

"Một đám người như các anh hợp lại một chỗ, hành động lại là những thủ đoạn làm trái luân thường của người Thiên Túc, tất phải đứng ở một phía đối lập với quân đội, nói khó nghe một chút chính là phái phản động, tôi làm sao biết các người sẽ không mang cái cờ hiệu đó, làm ra chuyện gây thương tổn đến cả tộc người?"

Chẩm Hạc không tin, "Cậu bây giờ nói đường hoàng như vậy, chính mình sao lại để dành rất nhiều tiền, chỉ vì muốn từ chỗ tôi mua được một phần phương pháp có thể xem xét tình duyên kiếp trước?"

"Đó là bởi vì trước đó, tôi có tư cách để ngay từ đầu bình đẳng với người đó. Nếu trước kia tôi tìm được em ấy, mà em ấy đã có đối tượng ngưỡng mộ trong lòng của đời này, tôi sẽ buông tha, hiện tại tôi đã mất đi tư cách này, càng sẽ không đi quấy rầy."

"Nghi thức trưởng thành của tôi là một hồi ngoài ý muốn không sai, cũng không vừa lòng quan hệ bị cưỡng chế buộc định không thể giải trừ này, nhưng đây là chuyện giữa tôi và Lăng Tiêu. Tôi sẽ không bởi vì bất hạnh của cá nhân, mà cùng cả tộc người đối lập, trừ phi chế độ phối ngẫu người Thiên Túc thực là một hồi âm mưu trăm phương ngàn kế, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không phản bội quốc gia này."

Sắc mặt Chẩm Hạc có chút khó coi, "Đạo bất đồng, bất tương mưu*. Thật đáng tiếc, tôi thực rất tán thưởng thực lực của cậu, vốn đang hy vọng có thể có cơ hội kề vai chiến đấu với cậu, hiện tại xem ra, loại khả năng này gần như bằng không rồi đi."

**Không cùng chí hướng thì không thể cùng mưu sự nghiệp được.*

"Bất quá lời cậu nói hôm nay, vị tất đại biểu cách nghĩ của cậu trong tương lai. Cuộc đời người Thiên Túc rất dài, từ nay về sau mỗi một ngày, khi cậu không thể không sống cùng một người mà mình không thích, hy vọng tinh thần trọng nghĩa của cậu bây giờ, sẽ không từng chút bị hao mòn cho đến hết."

Hắn xoay người phất phất tay, "Nếu nghĩ thông suốt, hoan nghênh đến tìm tôi bất cứ lúc nào."

"Đợi đã."

Thanh âm Doanh Phong từ phía sau truyền đến, Chẩm Hạc vừa mới xoay qua chỗ khác lộ ra một bộ dáng tươi cười 'tôi biết ngay mà', lại tràn đầy tự tin vòng trở về, "Sao hả, nhanh như vậy đã nghĩ thông suốt rồi?"

"Anh mượn sức tôi thất bại, mục tiêu kế tiếp có phải chính là Lăng Tiêu?"

Chẩm Hạc bị anh nói trúng rồi, ngay cả nụ cười trên mặt cũng trở nên cương cứng.

"Lăng Tiêu không giống tôi, anh lừa dối vài câu rất có thể thực đem cậu ấy lừa đi, nói không chừng tương lai sẽ trở thành con cờ của các anh, thậm chí bị coi như vật thí nghiệm mà đối đãi, cho nên tôi trịnh trọng cảnh cáo anh."

Doanh Phong nghiêm nghị nói, "Nếu tôi phát hiện các người lén lút tiếp xúc, tôi sẽ đem chân tướng báo lên quân bộ, để cho họ biết chúng tôi tiến vào gian phòng thí nghiệm kia không phải là ngẫu nhiên, đến lúc đó bọn họ sẽ bắt tay điều tra. Hi vọng đến lúc đó anh có đầy đủ lý do, để giải thích cho tin tình báo và những thứ anh cho tôi, mà những thứ đó hẳn không phải hàng hoá duy nhất được bán ra từ cửa hàng 'cái gì cũng bán' đi."

Tươi cười của Chẩm Hạc hoàn toàn tiêu thất, người trước mắt so với hắn tưởng tượng còn khó đối phó hơn.

"Cậu làm thế, ngay cả chính cậu cũng dính líu đi, cố ý và vô ý xâm nhập, khác biệt trong đó chắc không cần tôi giải thích cho cậu chứ."

"Chỉ cần có thể ngăn cản anh, cho dù ngồi tù tôi cũng không tiếc."

Hoa lửa phụt ra giữa hai người, không khí giương cung bạt kiếm.

Một làn sóng các học sinh đang nói nói cười cười hướng qua bên này, Chẩm Hạc dư quang đảo qua, ở trong đó phát hiện vài khách hàng của mình.

Hắn không muốn trước mặt người khác bị nhận ra, quẳng lại một câu liền vội vàng rời đi.

"Cậu không muốn giải trừ quan hệ là chuyện của cậu, nhưng đừng quên, nếu Lăng Tiêu nguyện ý, cậu ngăn được sao? Dù tôi không đi tìm cậu ta, ai biết có một ngày, cậu ta sẽ tự mình tìm tới tôi, chúng ta chờ xem."

Đối thoại một phen cùng Chẩm Hạc, ngược lại khiến tình tự không khống chế được của Doanh Phong tỉnh táo lại, anh đứng tại chỗ một lúc lâu, rồi xoay người trở về.

Lăng Tiêu lúc này trái lại không chạy mất, còn đợi trong ký túc xá, nhưng đang lên mạng. Doanh Phong thấy một màn như vậy, trong lòng lộp bộp một tiếng, nên ở đây chờ cậu ấy xuống, hay là lên ra lệnh cho cậu ấy xuống?

Chẩm Hạc chiêu hàng Doanh Phong thất bại trở về, nhưng không nghĩ tới vừa lên mạng lập tức có kinh hỉ đang đợi hắn.

"Ối cha, tiểu học đệ, nhìn thấy cậu thật cao hứng nha."

Lăng Tiêu xoay người, liền thấy Chẩm Hạc từng bước một từ bên ngoài đi tới.

"Tôi tìm anh để…"

"Tôi đương nhiên biết cậu tới tìm tôi làm gì," Lăng Tiêu mới vừa mở miệng đã bị Chẩm Hạc cắt đứt, "Kỳ thật chuyện cậu muốn, tôi đã sớm thay cậu nghĩ tới."

Lăng Tiêu kinh ngạc, "Anh biết tôi muốn gì?"

"Đương nhiên," Chẩm Hạc chắc chắn nói, "Cậu muốn giải trừ quan hệ giữa cậu và Doanh Phong, tôi đoán đúng chứ?"

Lăng Tiêu giật mình sửng sốt đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, ngay sau đó mắt cũng phát sáng, "Thật sự có thể?"

Chẩm Hạc cảm thấy đắc ý, nhưng mặt ngoài không lộ ra, "Còn nhớ tôi từng đề cập với cậu, nghiên cứu của vị nhà khoa học thiên tài kia không?"

"Ổng không có chết? Ổng còn sống?"

"Đương nhiên, một người có lòng tin, làm sao chết dễ dàng vậy được?"

Nhưng mà ngay sau đó Lăng Tiêu biểu tình từ kinh hỉ chuyển sang hoài nghi, "Nghiên cứu của ổng thành công rồi?"

"Bây giờ còn chưa, bất quá tin tưởng rất nhanh sẽ thành công."

Lăng Tiêu lập tức xị mặt, "Tôi không cần."

Tâm tình vừa mới còn đắc ý của Chẩm Hạc nhất thời vì câu nói này trở nên bất hảo, "Vì cái gì? Này không phải là điều cậu tha thiết ước mơ sao?"

Lăng Tiêu nghiêm túc nói, "Tôi còn nhớ lúc ấy ở căn cứ nhìn thấy quyển nhật kí nghiên cứu của Thái Ân, ông ấy vì cái người gọi là Thương Trường ấy tự sát mới phát hiện bí mật này, điều này cho thấy khế tử chuyển thế của ông ấy thà rằng hồn phi phách tán, cũng không nguyện ý theo ổng cùng một chỗ."

"Nếu thí nghiệm của ông ấy có thể thành công, chỉ biết sẽ tạo thành bi kịch mới, tương lai nói không chừng còn có bao nhiêu người, bởi vì huyết khế có thể dễ dàng bị giải trừ, mà giẫm vào loại bi kịch này."

"Bắt người không tương ái cùng bị buộc vào nhau chính là một hồi bi kịch, bất kể là đối với kẻ yêu, hay với người không yêu. Cảnh ngộ chính tôi đã bất hạnh, cho nên tôi không hi vọng càng có nhiều người trải qua bất hạnh như tôi, anh đã nói tình yêu thực sự không phải giam cầm, ngay chính anh cũng không đồng ý cách làm của đối phương không phải sao?"

"Kết hợp bi kịch giống như tôi, luôn chỉ là số ít, tôi tin tưởng tuyệt đại đa số gia đình đều hạnh phúc và vững chắc, cũng không hi vọng có bất kỳ sự vật gì phá hoại loại vững bền này. Khi nào thứ này được khai phá ra rồi, dù chính họ không dùng, thì sao có thể cam đoan không có người có ý đồ riêng dùng nó phá hoại gia đình người khác?"

Chẩm Hạc đối hai người đó càng ngày càng không hiểu, "Cậu cũng thừa nhận kết hợp của mình là một hồi bi kịch, chẳng lẽ không muốn chấm dứt quan hệ giữa các cậu?"

"Muốn a, nằm mộng cũng muốn," Lăng Tiêu nói tới đây thì chính mình xí một tiếng khinh miệt, "Tôi còn chưa được ngủ qua đây này, ngay cả nằm mộng cũng là mơ tưởng hão huyền. Trở thành khế tử, so với tôi tưởng tượng còn thống khổ hơn, tôi trước kia không hiểu vì cái gì bạn tốt của mình muốn tự sát, giờ tôi đã có chút hiểu. Nhưng tôi đã đáp ứng cậu ấy sẽ không làm chuyện khiến mình hối hận, cũng ước định sẽ chờ được cậu ấy ra, đây mới là lý do tôi vì sao kiên trì đến hiện tại. Cũng như anh nói, một người có lòng tin, làm sao chết dễ dàng vậy được?"

"Không có ai so với tôi càng thống hận kết quả hôm nay, thậm chí từng có một khắc muốn cùng anh ta đồng quy vu tận, nhưng đây là chuyện giữa hai người chúng tôi, cũng chỉ có thể giải quyết giữa hai người."

"Nếu như có thể một lần nữa khôi phục tự do, tôi nguyện ý từ bỏ rất nhiều thứ, tuổi thọ của tôi, năng lực của tôi, thậm chí vĩnh viễn trả giá một bàn tay, một cái chân, một cái đầu… Không, đầu thì có là gì, dù để tôi mỗi một ngày kế đến đều phải chịu tra tấn tinh thần tôi cũng cam tâm tình nguyện, bởi vì không có gì so với hiện tại càng khiến người khó chịu đựng hơn. Nhưng này không có nghĩa là tôi vì một lần nữa đạt được tự do, mà phải hy sinh tự do người khác để trả giá, cho dù là mơ tưởng hão huyền, tôi cũng không hi vọng thông qua phương thức này để giấc mộng trở thành sự thật."

Chẩm Hạc không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu chăm chú, trong lúc hoảng hốt chợt như thấy Doanh Phong đang đứng sau cậu, thời gian bất đồng, địa điểm bất đồng, hai người bất đồng nói ra những lời giống nhau.

"Thật đáng tiếc, tôi không muốn sa vào thành vật thí nghiệm của các người, lại càng không muốn nối giáo cho giặc, chuyện của chính mình, tôi muốn dùng phương thức của chính mình giải quyết."

Chẩm Hạc không thể lý giải lắc đầu, "Thứ cậu muốn đã không phải cái này, sao hôm nay lại tới tìm tôi?"

"Tôi chỉ là muốn hỏi một chút chỗ này của anh có cần người làm công không, để tôi kiếm chút tiền tiêu vặt mà thôi."

Chẩm Hạc nhịn không được nhạo báng, "Tiền tiêu vặt? Khế chủ của cậu có tiền như vậy, cậu còn phải tự mình đi làm công kiếm sinh hoạt phí?"

Lăng Tiêu nhắm mắt làm ngơ, "Nhưng giờ tôi biết anh là đồng loã của Thái Ân, khó trách trước đây anh quen thuộc chuyện của ông ta như vậy, tôi cũng không muốn lấy tiền của anh. Đạo bất đồng bất tương dữ mưu, từ nay về sau tôi cùng các anh phân rõ giới hạn, anh xem như tôi hôm nay chưa từng tới đi."

Chẩm Hạc nhịn không được gọi lại Lăng Tiêu sắp rời đi, "Nếu tôi nói cho cậu, tôi vừa mới đi tìm Doanh Phong, cậu ta đối với đề nghị của tôi cảm thấy rất hứng thú, cậu khắc chế được chính mình, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản được cậu ta sao?"

Lăng Tiêu cúi đầu suy tư một lúc lâu, "Nếu anh ta thật sự nói như vậy, tôi cũng không kinh ngạc," cậu ngẩng đầu, "Nhưng tôi sẽ đến quân bộ tố giác các người."

Chẩm Hạc nheo mắt.

"Tôi thừa nhận tôi hận anh ta hận đến muốn chết, nhưng đây không có nghĩa là tôi sẽ trơ mắt nhìn anh ta đi nhầm đường. Nếu như không có việc ngoài ý muốn này, anh ấy hẳn là sẽ thuận thuận lợi lợi thi vào trường quân đội, tiến vào quân bộ, vì quốc gia mà chiến đấu, trở thành kiêu ngạo của cả tộc người. Mặc kệ có thể tìm được chủ nhân của cái hạt đào chết tiệt kia không, đây mới là con đường mà anh ấy nên đi."

"Mà tôi, cũng thế."

39. Quyển 1 - Chương 39: Huyền Vũ*

Huyền Vũ: Một trong Tứ tượng của Thiên văn học Trung Quốc. 'Vũ' là một linh vật kết hợp giữa rắn và rùa, huyền vũ nghĩa là con Vũ màu đen, tượng trưng cho Trường tồn và sức mạnh.

Lúc Lăng Tiêu từ trên mạng xuống, chỉ thấy Doanh Phong ngồi đối diện, không dự đoán được anh ta đi rồi lại vòng về, Lăng Tiêu cả người lập tức đề phòng, quả thực giống như động vật bị uy hiếp nháy mắt xù lông.

"Sao hả? Nghĩ thông suốt rồi? Định trở về đánh tôi một trận?"

"Cậu đi tìm Chẩm Hạc có phải không?" Doanh Phong trực tiếp hỏi.

Phản ứng đầu tiên của Lăng Tiêu là anh ta lại giám thị mình, "Cứ biết rõ còn cố hỏi bộ anh không mệt sao? Hay lại muốn dùng biện pháp gì bức tôi chính miệng nói ra?"

"Không được đi cùng hắn!" Doanh Phong lúc này thẳng thắn ra lệnh.

Lăng Tiêu kinh ngạc một chút, mơ hồ đoán ra Chẩm Hạc đối với cậu che giấu thực tình, bất quá cậu cũng

không tính nói với Doanh Phong chân tướng, cậu nhảy xuống giường, đi thẳng đến phòng tắm.

"Vừa rồi ra tay là tôi xúc động, cậu có thể đánh lại, tôi không hoàn thủ," Doanh Phong giương giọng nói sau lưng cậu, "Nhưng tôi sẽ không cho phép cậu gia nhập tổ chức của hắn."

Nửa câu đầu của anh dù là đang nhượng bộ, nhưng không chút nào nghe ra khẩu khí nhượng bộ, mà là một bộ tư thế bố thí, dẫn dắt vào trọng điểm nửa câu sau.

Lăng Tiêu vốn cũng đã đem nửa câu đầu loại bỏ, nhưng nghe xong nửa câu còn lại, tức giận dâng lên, xoay người không nói một tiếng vung nắm đấm thẳng. Dù tra tấn mấy ngày liên tiếp đã hao tổn lượng lớn thể lực cậu, nhưng khoảng cách gần như vậy đấm qua, cái mũi Doanh Phong cầm chắc chạy không thoát vận mệnh gãy xương.

Nhưng khi Lăng Tiêu một kích dùng toàn lực ẩn ẩn mang theo tiếng gió cách mục tiêu chỉ còn một tấc, lại cứng rắn đình chỉ, dù dùng sức thế nào đều không thể tiến tới mảy may.

Thái độ lật lọng của Doanh Phong khiến Lăng Tiêu tràn ngập xem thường, "Anh không phải không hoàn thủ sao? Nga được rồi, khống chế không thuộc phạm trù hoàn thủ phải không? Đừng giả mù sa mưa."

"Tôi không có," Doanh Phong diện vô biểu tình thanh minh, dù trước mắt chính là nắm đấm cương ngạnh của Lăng Tiêu, cũng không hề chớp mắt, "Tôi không có khống chế cậu."

Lăng Tiêu không tin rút tay về, thật có thể động, nhưng vừa vung qua, vẫn như trước dừng lại ở vị trí đó.

"Ha," cậu đột nhiên có lĩnh ngộ càng tồi tệ hơn, "Thân là khế tử, là ngay cả quyền lợi công kích khế chủ cũng không có sao? Thật là tuyệt, chế độ hay thật, ha ha ha ha."

Cậu dứt khoát buông tha cho ý tưởng cho anh ta một quyền, mặc kệ kế tiếp Doanh Phong nói cái gì cậu cũng không muốn hiểu.

"Nếu cậu lựa chọn đi theo hắn, nơi này hoặc ngục giam, chính cậu chọn một chỗ lưu lại."

Đối với cái loại uy hiếp trắng trợn không che đậy này, Lăng Tiêu mắt điếc tai ngơ, chui vào phòng tắm, tình trạng cậu lúc này, cùng bị giam cầm có gì khác nhau đâu.

Người trong gương vẫn như hai ngày trước, nhưng đã trở nên không khiến người khó mà chịu nổi nữa. Lăng Tiêu nghĩ, nếu so với Doanh Phong, gương mặt mình thoạt nhìn thuận mắt hơn.

Cậu đối diện gương hít vào rồi thở ra, lặp lại ba lượt như thế, "Đây là ngày cuối cùng, hai ngày trước đều sống qua, hôm nay cũng nhất định không thành vấn đề."

Cậu chìa nắm tay cùng người trong gương đụng một cái, "Cố lên, Lăng Tiêu!"

Lăng Tiêu vì chính mình khích lệ xong, thuận tay cầm khăn mặt đi ra ngoài.

Doanh Phong vẫn luôn chăm chú nhìn cậu mất thật lớn sức lực dùng khăn mặt đem hai tay chính mình trói lại, cuối cùng dùng răng cắn chặt một góc khăn buộc lại thành cái gút.

"Cậu đang làm gì đó?"

Lăng Tiêu mới không muốn nói đêm trước cậu thiếu chút nữa liền đứng lên tìm dao găm tự sát, liên tục hai ngày mức độ thống khổ buổi tối chỉ có tăng lên, cậu sợ đêm nay phát tác chính mình sẽ khống chế không nổi xúc động, làm ra chuyện khiến mình hối hận.

Dù không có được câu trả lời, Doanh Phong cũng ít nhiều đoán ra dụng ý của cậu, "Một cái khăn mặt làm sao có thể hạn chế được cậu? Tùy tùy tiện tiện là có thể bứt rách."

"Thứ mà anh đang thấy chỉ là một cái khóa," Lăng Tiêu lại dùng sức siết cái gút thật chặt, "Nhưng tôi có tới ba cái."

Doanh Phong khó hiểu, "Ở đâu?"

"Còn có quyết tâm cùng tự chủ của tôi."

Cậu nói xong câu đó, ngoảnh đầu, "Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không khống chế không nổi lăn qua bên anh, miễn cho ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh."

Đêm cuối cùng kỳ rối loạn lặng yên phủ xuống, đêm đầu là sợ hãi, đêm thứ hai là uất ức, đêm thứ ba là giá lạnh, Lăng Tiêu bọc chăn co thành một đoàn, cảm giác thân thể chính mình sắp bị đông lạnh thành băng.

So với giá lạnh càng khó chịu đựng hơn, chính là biết nguồn nhiệt ngay tại bên người. Ấm áp hữu hình cuồn cuộn không ngừng từ bên cạnh truyền đến, vừa truyền đến mình thì đột ngột dừng lại. Cậu khát vọng biết bao nhiêu có thể đến gần một chút, lại gần thêm chút nữa, nhưng chủ quan lại cố nén đem loại xúc động này hoàn toàn bóp chết.

Lăng Tiêu đem chăn trùm qua đầu, tận khả năng cuộn lại, trong bóng đêm thanh âm của răng va vào nhau, trở thành thứ duy nhất làm bạn với cậu trong đêm dài đăng đẵng khó nhịn đó.

***

"Lăng Tiêu!" Đình Lôi sáng sớm thấy Lăng Tiêu liền thân thiết chạy tới, mới theo thói quen đưa tay choàng

vai cậu, liền nhớ lại chuyện phát sinh hôm qua, giữa đường đổi hướng thành đưa ra sau ót mình, "Cậu hôm qua không sao chứ?"

Lăng Tiêu biết cậu ấy có ý tốt, nhưng cái cách người nào cũng xem cậu như kẻ yếu ớt mà chiếu cố khiến cậu rất khó chịu, "Không có việc gì, cậu sao?"

"Tớ có thể có chuyện gì a, bất quá Doanh Phong bây giờ lực lượng thật sự là..." Cậu nói được một nửa, mới nhớ tới Doanh Phong sở dĩ có thể mạnh đến mức dùng một bàn tay xách mình lên, là vì đã lấy được năng lực của Lăng Tiêu dồn lại, lập tức sửa miệng.

"Bất quá nói tới chuyện đó, đợi tới giờ huấn luyện thể năng, cậu chịu nổi chứ? Hay là cứ xin phép nghỉ đi," cảm giác sắc mặt Lăng Tiêu hôm nay so với hôm qua càng kém hơn, chạy năm trăm mét cũng có thể ngã bất cứ lúc nào.

"Đừng có nghĩ tớ yếu ớt như vậy." Lăng Tiêu đang chuẩn bị khởi động làm nóng.

"Cậu chính là hiếu thắng thì có." Đình Lôi gấp giùm cho cậu, "Ngẫu nhiên chịu yếu thế một lần cũng có mất miếng thịt nào đâu."

"Tập họp!" Thầy hướng dẫn thổi còi, chẳng có gì bất ngờ khi trong đội ngũ lại thấy được Doanh Phong và Lăng Tiêu hai người.

"Mục tiêu huấn luyện thể năng hôm nay là ba vạn mét *(30 km)*, khoảng cách này đối với vài chủng tộc nhỏ yếu mà nói đã là cực hạn, nhưng đối với chúng ta chỉ là một yêu cầu cơ bản nhất. Nếu ngày sau có người thi đậu vào học viện quân sự, sẽ thấy đây chẳng qua là độ dài đủ để làm nóng người, mỗi người đều phải chạy xong trong thời gian quy định, không đạt, ngày mai chạy lại, bây giờ xuất phát!"

Các học sinh đều tự lựa chọn một tốc độ thích hợp nhất bắt đầu, lục tục xuất phát, dĩ vãng trong những huấn luyện kiểu này luôn đứng hàng đầu Lăng Tiêu, hôm nay lại thận trọng chạy ở giữa, vài người bạn lo lắng cho cậu chạy xung quanh, về phần Doanh Phong, bởi vì thể lực cùng tốc độ xưa đâu bằng nay, bỏ lại mọi người xa đằng sau.

Cách điểm cuối chưa được một nửa, cước bộ Lăng Tiêu chậm lại thấy rõ, ngay cả người bình thường sức chịu đựng không bằng cậu, cũng không thở dồn dập như cậu, mặc cho ai đều nhìn ra trạng thái cậu không tốt.

"Lăng Tiêu, xin nghỉ đi, thầy sẽ hiểu mà."

Lăng Tiêu lắc đầu, trái lại nhịp chân nhanh hơn, mọi người không còn cách nào chỉ có thể đuổi theo.

Doanh Phong chạy xong toàn bộ hành trình, chỉ dùng hai phần ba thời gian bình thường, chút khoảng cách đó với anh mà nói, thực sự chỉ có thể xem như làm nóng.

Thầy hướng dẫn đối với học trò đắc ý của mình càng thêm tán thưởng, “Thế nào, chuẩn bị tốt ghi danh vào Ngự Thiên chưa?”

Doanh Phong không cho là đúng nói, “Bị lưu lại xem xét, không nghĩ nhiều như vậy.”

“Bằng trình độ cậu hiện tại, cho dù là chuyên ngành của Ngự Thiên cũng có thể tùy ý chọn lựa, nghe nói Phục Nghiêu thiếu tướng hiện đang làm giáo viên thỉnh giảng ở Ngự Thiên, nếu vận khí tốt, không chừng có thể học khoa hắn dạy.”

Doanh Phong nhớ lại một chút cái tên này, mới nhớ ra hắn chính là vị sĩ quan vóng dáng thấp bé kia.

“A, ” anh còn nhớ rõ một quyền đối phương cho mình đó.

“Phục Nghiêu là thiếu tướng trẻ tuổi nhất Thiên Túc, bản thân hắn khá có thực lực, bất quá hắn nổi danh nhất không phải ở điểm này.”

“Vậy là cái gì?”

“Hắn là người hoàn thành nghi thức trưởng thành sớm nhất trong lịch sử Thiên Túc, thiếu niên bốn tuổi đã thành niên.”

Nói xong ánh mắt thầy hiện lên vẻ tà ác, “Mọi người trộm nói chính vì nguyên nhân này hắn mới không cao lên nổi.”

Sau đó vẻ mặt hắn trong một giây đã nghiêm túc lại, “Bất quá chuyện này cậu không nên nói trước mặt hắn, hơn nữa không được nhắc tới chiều cao của hắn, bằng không kết cục của cậu sẽ thực thảm.”

Doanh Phong nghĩ, cụ thể thảm bao nhiêu, anh đã được thể hội.

Lại qua một lát, học trò lần lượt về đích, nhưng trong đó không gồm Lăng Tiêu, người lần nào cũng thoải mái về nhất hôm nay lại lạc phía sau, ngay cả Doanh Phong cũng thấy không quen.

Chờ khi Lăng Tiêu xuất hiện trong tầm nhìn Doanh Phong thì chỉ cách giờ quy định một đoạn ngắn, cho dù là khi trạng thái cậu ấy kém nhất, cũng không đến mức thành tốc độ này.

Quãng đường cuối Lăng Tiêu hoàn toàn là dựa vào một hơi thở gượng chống, cậu quyết không cho phép mình ngã xuống trên đường, cắn chặt răng cũng phải chạy xong toàn bộ hành trình, dù yết hầu tanh ngọt, hô hấp khó khăn, hai chân nặng nề như rót đầy chì.

Tại một khắc khi cậu giẫm lên vạch đích, như hoàn thành xong nhiệm vụ nào đó, Lăng Tiêu trước mắt tối

sầm, rốt cục hoàn toàn ngã xuống, chỉ là không giống hôm qua, lần này cậu không đứng lên nữa.

"Lăng Tiêu!" Trong đám người truyền đến một tiếng thét kinh hãi, mọi người từ bốn phương tám hướng vây quanh, nhưng lại cố kỵ Doanh Phong, đành phải quay đầu hướng anh xin giúp đỡ.

Doanh Phong đi qua, phát hiện Lăng Tiêu không nhúc nhích té xỉu trên đất, tựa hồ đã mất đi tri giác.

"Doanh Phong," Đình Lôi ôm cơn giận, "Lăng Tiêu hôm qua cũng đã không được bình thường, hôm nay mới chạy ba vạn mét liền biến thành như vậy, mày rốt cục làm gì cậu ấy?"

"Còn nói cái gì nha," một người nữ sinh vô cùng lo lắng cắt đứt bọn họ, "Mau đưa đến phòng y tế đi."

Doanh Phong cúi người ôm ngang Lăng Tiêu, không nói một lời đi về hướng dãy phòng y tế, đem đám học trò vẻ mặt lo lắng bỏ lại đằng sau.

Lực lượng gần như tăng lên gấp bội, anh ôm Lăng Tiêu cũng hoàn toàn không có cảm giác cố sức, người trong lòng sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, tóc trên thái dương vì bị mồ hôi thấm ướt dán vào hai bên má.

Dao Đài mở cửa, nhìn thấy một hình ảnh như thế, sắc mặt chẳng dễ coi bao nhiêu.

"Ôm cậu ấy đặt lên giường đi," cô lạnh lùng sai bảo.

Doanh Phong nghe theo, sau đó nhìn cô đem một đám dụng cụ kiểm tra gắn lên người cậu.

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có, Dao Đài nhìn báo cáo, hận không thể ngay lúc này đập cho Doanh Phong một trận.

Doanh Phong chẳng rõ nguyên do nhìn cô hung tợn trừng mắt liếc mình một cái, sau đó lại không biết đem thiết bị trị liệu gì gắn lên huyệt thái dương Lăng Tiêu.

Dao Đài trên máy ấn vài cái nút, trên màn hình xuất hiện số màu lam, cũng bắt đầu dần dần tăng lên.

"Biết đây là cái gì không?" Cô tức giận hỏi.

Doanh Phong lắc đầu.

"Một loại máy trợ ngủ, có thể khiến người tạm thời tiến vào ngủ say, nhưng sau khi tỉnh lại, áp lực tinh thần tích lũy lúc trước sẽ phản phệ lại người sử dụng gấp bội, cơ hồ tương đương với uống rượu độc giải

khát, không phải vạn bất đắc dĩ, không ai sẽ dùng. Cậu ấy hiện tại ngủ rất trầm, sẽ không nghe được chúng ta nói chuyện."

Doanh Phong nhíu nhíu mày.

"Tôi để cậu hảo hảo chiếu cố cậu ấy, cậu chính là chiếu cố như vậy? Cậu có biết không, cậu ấy đã ba ngày không có ăn uống gì."

Doanh Phong mặt lộ vẻ nghi hoặc, "Tại sao?"

"Tôi hỏi cậu, cậu có làm thẻ phụ cho cậu ấy không?"

"… Cậu ấy không có bảo tôi."

Dao Đài cường liệt khắc chế xúc động muốn ra tay.

"Tôi không phải đã nói với cậu, sau khi trở thành khế tử thẻ từ sẽ bị tiêu trừ, tiền trên đó toàn bộ chuyển sang thẻ của cậu, cậu chẳng lẽ không có phát hiện mình nhiều tiền lên sao?"

Doanh Phong lúc này mới nhớ tới, sau khi thực tập trở về tiền trên thẻ thêm vào bốn đồng, con số quá ít, anh đã cho là mình nhớ lầm thôi.

"Cậu ấy không nói, chẳng lẽ cậu không biết hỏi à?" Dao Đài phẫn nộ chỉ vào hai người bọn họ, "Một người không hỏi, một kẻ không nói, chẳng lẽ không phải là chờ chết đói rồi mới mở miệng sao?"

"Cậu ấy ba ngày không ăn không ngủ, vừa rồi còn vận động thể lực nhiều như vậy, có thể kiên trì đến lúc này mới bất tỉnh, tôi cảm thấy đã là kỳ tích! Cho dù là lấy thể chất của chúng ta, cũng chịu không được gây sức ép như vậy!"

"Tôi thấy kỳ rối loạn của cậu còn nghiêm trọng hơn cậu ấy, người khống chế không được cảm xúc chính mình, không có tư cách làm khế chủ! Sớm biết như vậy, tôi thà đưa cậu ấy đến Trung tâm kiểm soát, còn tốt hơn ở cùng với cậu, ít nhất cậu ấy sẽ không đói chết!"

Dao Đài vừa vào đã giữa cho một trận, Doanh Phong thủy chung một tiếng cũng chưa thốt ra.

Dao Đài quá mức phẫn nộ, không thể không dừng lại hòa hoãn một trận mới mở miệng.

"Tôi bây giờ trịnh trọng cảnh cáo cậu, cấp bậc đánh giá tâm lý của cậu ấy đã đạt tới E-, khoảng cách cưỡng chế nhập viện trị liệu chỉ có một điểm chênh lệch như vậy, nhưng đó cũng không phải nghiêm trọng nhất."

"Cậu ấy hiện tại đã xuất hiện tổn thương tinh thần cường độ thấp, loại tổn thương này sẽ đi cùng cậu ấy cả đời, vĩnh viễn đều không thể chữa khỏi. Cậu có thấy thầy hiệu trưởng không? Ngài chính là ví dụ cho tổn thương tinh thần độ nặng, chẳng lẽ cậu cũng hi vọng Lăng Tiêu phát triển theo hướng của ngài?"

"Nếu cậu cứ tiếp tục hành động khinh suất như vậy, cậu ấy sẽ chết, tôi không phải đang nói giỡn với cậu!" Cô cố gắng kiềm chế một chút ngữ khí, "Doanh Phong, người Thiên Túc cả đời chỉ có thể có một bầu bạn, nếu khế tử trước khi hoàn toàn phát dục chết yểu, khế chủ cũng sẽ đình chỉ sinh trưởng, năng lực của cậu sẽ ngừng phát triển, cho dù chỉ vì ích kỷ mà lo nghĩ cho chính mình, cậu cũng nên chiếu cố tốt cậu ấy! Lúc này sờ sờ trước mặt nằm ở trên giường chính là khế tử duy nhất đời này của cậu, sớm đem cái ý tưởng không thực tế của cậu chặt đứt cho tôi!"

Doanh Phong không được tự nhiên mà đem đầu chuyển qua, nhìn Lăng Tiêu trên giường bệnh, lúc này mới chú ý tới ngực Lăng Tiêu phập phồng tần suất nhanh hơn người thường, tựa hồ một hơi chỉ hít vào một nửa đã vội vàng thở ra, giống như một loài động vật.

"Sao cậu ấy lại thở nhanh như vậy?"

"Nhịp tim và nhịp thở của khế tử đều nhanh hơn trước kia, chẳng lẽ cậu không có cảm giác tim mình đập chậm hơn sao? Tuổi thọ trung bình khế tử thấp hơn khế chủ, hơn nữa còn có những khế chủ không chịu trách nhiệm giống như cậu dốc hết sức mà kéo trị bình quân đó thấp xuống nữa, thật sự là cống hiến vĩ đại."

Dao Đài mắt nhìn giờ, "Cậu ấy còn có thể ngủ tiếp một giờ, vốn kỳ rối loạn đã qua, chính là bị cậu kéo dài một ngày, đợi đến lúc tinh thần phản phệ đêm nay, có thể càng thống khổ so với mấy ngày hôm trước, tôi xem cậu đến lúc đó làm sao."

Cô hất đầu đi ra ngoài, lưu lại Doanh Phong cùng Lăng Tiêu một mình ở phòng y tế, anh đi đến trước giường Lăng Tiêu, đối phương ngủ vẻ mặt an tường, người bình thường giương nanh múa vuốt là thế, khi ngủ say cũng sẽ ẩn đi vẻ sắc bén. Cuộc tranh cãi vừa rồi không chút ảnh hưởng đến cậu ấy, Doanh Phong không thể tưởng tượng đây là giấc ngủ đầu tiên của cậu sau nghi thức trưởng thành.

Lam quang trên thiết bị chớp lên từng nhịp, con số biểu hiện thời gian còn lại vô tình tiến hành đếm ngược, trong cái chế độ tàn khốc này, khó khăn vĩnh viễn chỉ có thể dựa vào tinh thần con người mà vượt qua, cho dù là thiết bị chữa trị tiên tiến nhất, cũng chỉ vẻn vẹn cấp cho khế tử đợt nghỉ tạm ngắn ngủi.

Khi tỉnh lại, phòng không có một bóng người, cậu có lẽ vừa hưởng thụ giấc ngủ sâu nhất trong đời, sâu đến chẳng một mộng cảnh nào có thể lẻn vào.

Bất quá vấn đề giấc ngủ đã được giải quyết, cảm giác bụng đói kêu vang liền càng cường liệt. Cậu ngồi dậy, phát hiện đỉnh đầu còn nối với một dụng cụ không rõ, thuận tay kéo nó xuống, đang chuẩn bị chống người xuống giường, lại không cẩn thận đụng phải một thứ kỳ quái gì đó.

Cậu cúi đầu, trong tay bất ngờ có đặt một túi bánh mì năng lượng vị chuối tiêu.

40. Quyển 1 - Chương 40: Bệnh Phù*

**Bệnh: Bệnh tật, Phù: Bùa chú, hoặc dấu hiệu / ký hiệu*

Lăng Tiêu lập tức liền đoán được lai lịch cái bánh mì trong tay, có chút dở khóc dở cười. Cậu không mảy may hoài nghi Doanh Phong sở dĩ mua bánh mì chuối tiêu, là bởi vì chính mình từng nói thích ăn vị chuối tiêu, nhưng đó là so với vị ô mai, căn bản không có nghĩa là cậu thích ăn bánh mì năng lượng có được không?

Quên đi, cậu cam chịu xé bao bì ra, Doanh Phong có thể nhớ kỹ những lời này đã không tồi rồi, còn có thể trông mong gì hơn vào anh ta nữa chứ, huống chi lấy mức độ đói khát của cậu hiện tại, dù có là vị sầu riêng cậu cũng ăn được tuốt.

Lăng Tiêu còn chưa kịp hoàn toàn xé mở bao bì, tay nắm cửa phòng y tế chuyển động một chút, cậu lập tức đem túi bánh mì xé một nửa đặt qua bên cạnh, chính mình thì rất có cốt khí mà đem đầu xoay qua bên kia.

Doanh Phong tiến vào nhìn thấy cảnh tượng đó, cước bộ ngừng lại một chút, bất quá lại ra bộ không có việc gì đi tới, đem thứ gì đó trong tay đưa cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vội vàng liếc mắt một cái, lại nhanh chóng chuyển về hướng cũ, trong lòng thì nôn mửa vô hạn. Nói đến bánh mì, thì vĩnh viễn mua bánh mì có một hiệu, nói đến nước, ngay cả nước đều là loại lần trước khi huấn luyện đã uống, thế thì ngay cả đối tượng yêu đương đều muốn tìm đúng người kiếp trước, cũng chẳng có gì lạ.

Doanh Phong đưa ra nửa ngày cậu không nhận, liền đem nước đặt bên cạnh bánh mì, Dao Đài cũng vào sau đó, cô nhìn thấy bánh mì và thức uống, cơn tức vốn đã đè xuống lại bay lên.

"Lăng Tiêu cậu ấy lúc này đang ở kỳ phát dục, cậu không thể mua cho người ta thứ gì có dinh dưỡng chút sao?"

"Tôi là dựa theo khẩu vị của cậu ấy mua," Doanh Phong ngữ khí bình tĩnh giải thích.

"Có ai lại thích ăn mấy thứ thực phẩm ứng phó nhu cầu đó?" Dao Đài cũng có chút phân không rõ cậu ta là cố ý hay ngu xuẩn, "Cho dù là siêu thị cũng bán thức uống nóng, nếu không được thì còn có chế phẩm từ sữa, ai lại mua đồ uống ướp lạnh cho một người vừa té xỉu tỉnh dậy?"

Cô bước tới muốn đem mấy thứ Doanh Phong mang đến vứt bỏ, Lăng Tiêu nhanh tay lẹ mắt lấy bánh mì chặt chẽ nắm trong tay, Dao Đài bị cử động của cậu dọa sợ, nhìn Doanh Phong, lại nhìn nhìn Lăng Tiêu biểu tình thật là mất tự nhiên, đoán rằng cậu ấy đại khái đói đến hoảng rồi, chỉ cần có ăn thì cái gì cũng được.

"Tôi vừa so chiêu với thầy huấn luyện của mấy cậu, nếu lại thấy hai người các cậu đi học nữa, sẽ đuổi cổ về. Học viện cho các cậu nghỉ phép, là phải nghỉ, chứ không phải thích nghỉ thì mới nghỉ, đừng tưởng rằng chính mình rất lợi hại, liền nơi chốn cậy mạnh."

Cô không chút khách khí trừng mắt Doanh Phong, "Nếu cậu đêm nay tiếp tục đối với cậu ấy mặc kệ không quản, tôi sẽ lấy lý do cậu không thể thực hiện nghĩa vụ khế chủ, cưỡng chế cách ly hai người, vô luận Lăng Tiêu có phát triển đến mức cần cách ly hay không."

Lăng Tiêu ngây thơ cho là mình đã sống qua kỳ rối loạn, đối với tinh thần phản phệ sắp đến hoàn toàn không biết gì cả, đối lời Dao Đài lại càng không thể lý giải, "Tôi không cần anh ta quản tôi," nhưng cậu lại rất nhanh nghĩ đến bộ dáng Lam Thịnh mình từng thấy trong phòng giam trọng chứng, "Tôi cũng không muốn bị cách ly."

Dao Đài mâu thuẫn hồi lâu, cuối cùng từ trong tủ thuốc lấy ra một lọ, không tình nguyện đưa cho Lăng Tiêu, hiệu trưởng mỗi lần đến chỗ cô, cầm đi chính là loại thuốc này.

"Tôi phải nói trước, loại thuốc này có thể tạm thời xoa dịu áp lực tinh thần, trợ giúp cậu vượt qua chứng khó ngủ, nhưng di chứng của nó rất lợi hại, hơn nữa rất dễ gây nghiện, tôi khuyên cậu cố hết sức đừng dùng," cô trầm mặc một lát, "Nhưng nếu thật sự cảm thấy không chịu nổi… Chính cậu quyết định đi."

Lăng Tiêu mờ mịt đón lấy, không thấy Doanh Phong nhíu mày một cái.

"Cuối cùng tôi phải nhắc nhở hai người, kỳ hạn lưu lại trường xem xét của các cậu đã chấm dứt, kỳ thực là do chính tôi quyết định. Lăng Tiêu, cậu đã chính thức bị liệt vào dạng đối tượng cần chú trọng quan sát của Trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần, sau này mỗi tuần đều phải tới chỗ tôi làm báo cáo, cậu, và Doanh Phong, các cậu cùng đi. Trước khi đánh giá tâm lý của cậu chưa khôi phục đến cấp bậc an toàn, tôi sẽ không cho phép các cậu học lên."

Cô một phen cầm đi bình thức uống, "Bánh mì thì cũng được đi, nhưng đồ uống lạnh không được uống."

Chờ Lăng Tiêu ra cửa, Dao Đài đem Doanh Phong mới ra một nửa bắt trở về, dán sát vào tai anh thấp giọng nói.

"Lăng Tiêu đã nói với tôi, cậu có người cậu muốn tìm."

Mặt anh khẽ biến.

"Nhưng tôi cho cậu biết, dù cậu thực sự tìm được người đó, người ta cũng thấy chướng mắt cái dạng như cậu."

Thân thể Doanh Phong nặng nề chấn động.

Dao Đài đẩy anh ra, “Cút đi.”

Lăng Tiêu đi được một đoạn, Doanh Phong từ phía sau đuổi kịp, vô thanh vô tức đưa qua tấm thẻ từ.

Cậu cảnh giác nâng mắt, không rõ đối phương muốn làm gì.

“Cậu về trước đi,” Doanh Phong chần chờ rồi lại mất tự nhiên bổ sung một câu, “Cầm lấy đi quét cũng được.”

Lăng Tiêu biết không có thẻ của anh ta thì mình không vào được cửa, đi học đã không thể nữa, lên sân thượng không chừng người này lại nổi cơn điên lên, liền không khách khí nhận lấy.

Chờ sau khi Doanh Phong rời đi, Lăng Tiêu liền chuyển bước tới nhà ăn, cậu đã thật lâu không tới nơi này, ngay cả hoàn cảnh cũng trở nên có vài phần xa lạ.

Tuy không phải giờ cơm, nhưng vẫn có gian bán đồ ăn suốt cả ngày, Lăng Tiêu lấy thẻ của Doanh Phong đặt lên máy quét một cái, số tiền nhảy ra nhất thời làm cậu rất không thích ứng.

Cậu nghĩ trong lòng thôi quên đi, ngày mai chính là ngày phát sinh hoạt phí, trên thẻ còn nhiều tiền như vậy, xài không hết, thật là khó chịu…

Nhân viên làm việc trong nhà ăn thấy người này quẹt thẻ lại chậm chạp không gọi cơm, còn tưởng rằng cậu đang mâu thuẫn nên ăn cái gì, làm sao đoán được thiên nhân giao chiến trong lòng Lăng Tiêu lúc này.

“Tôi thấy cậu đã trưởng thành, không bằng gọi một phần ăn dinh dưỡng đi, lúc đang phát dục ăn cái này thích hợp nhất.”

“Thứ này mắc không?”

Nhân viên công tác sửng sốt, thật sự là người càng có tiền càng keo kiệt, “Không đắt không đắt, tuyệt không đắt, rất có lợi.”

“Rẻ thì không cần, lấy phần mắc nhất.”

Nhân viên công tác: “…”

Lăng Tiêu ở nhà ăn hưởng thụ bữa đại tiệc hoang phí, Doanh Phong ở phía sau giải quyết chuyện thẻ phụ cho cậu.

“Trưởng thành đã được vài ngày rồi mới nhớ tới chuyện làm thẻ,” nhân viên hậu cần cười trêu ghẹo anh, “Người trẻ tuổi phải chú ý tiết chế a.”

Doanh Phong không nói một lời tìm một chỗ bằng phẳng điền tư liệu, người đối diện chẳng những không vì không được đáp lời mà ngậm miệng, ngược lại nâng cằm lên, nhớ lại năm xưa tốt đẹp.

“Nhớ năm đó lúc tôi vừa mới trưởng thành, cũng không khác biệt gì lắm với các cậu hiện tại, hoàn toàn không biết tiết chế. Cậu không có nghe qua lời đồn sao? Sau nghi thức trưởng thành, khế chủ sẽ giành được một bộ phận linh hồn khế tử, đồng thời cũng sẽ đem một bộ phận linh hồn mình trao cho khế tử, vì thế linh hồn hai người đều không toàn vẹn, chỉ có kết hợp thân mật nhất mới có thể khiến chúng nó đều an tâm.”

“Tuy giờ nghĩ lại cảm thấy những lời này có chút ngây thơ, nhưng lúc trước khi nghe được chính là cảm thấy không có gì lãng mạn hơn điều đó, hơn nữa tôi nói cho cậu, sau khi chúng tôi làm thế, cấp bậc đánh giá tâm lý khế tử của tôi vô cùng khỏe mạnh, phát dục phi thường tốt, chúng tôi…”

Doanh Phong đè xuống tờ tường trình, không chút khách khí cắt đứt bài diễn thuyết không có giới hạn của hắn, “Điền xong rồi.”

“… Nga, ” hậu cần hưng trí giảm đi, cũng diện vô biểu tình làm thẻ cho anh, “Tốt rồi, giờ cậu có thể cầm đi giao cho khế tử của cậu. Sau này sinh hoạt phí của hai người đều được nạp vào thẻ này, tiền trong thẻ chính và thẻ phụ là liên thông.”

“Cám ơn,” anh cầm thẻ xoay người liền đi, lưu lại hậu cần một mình thở ngắn than dài.

“Ai, thanh niên bây giờ sao không chịu nghe tiền bối truyền kinh nghiệm vậy chứ?”

Lo liệu chuyện thẻ tiêu tốn một đoạn thời gian không ngắn, lúc Doanh Phong trở về, Lăng Tiêu đã ở ký túc xá, trong tay cậu đang cầm một cái hộp màu đen, vừa thấy Doanh Phong trở về lập tức khẩn trương muốn đem nó giấu đi.

Doanh Phong thấy thế chuông báo động mãnh liệt rung lên, kể từ khi biết Lăng Tiêu lén tiếp xúc với Chẩm Hạc, anh cũng rất lo lắng Lăng Tiêu sẽ bị đối phương lời ngon tiếng ngọt lừa bịp, kết hợp với hành động cậu ấy lúc này mà nghĩ, Chẩm Hạc kỳ thật cũng không nhất định phải dẫn cậu ấy đi, trộm đem thuốc đang thí nghiệm cho cậu ấy cũng là một loại khả năng.

“Trong hộp là vật gì?” Anh lập tức truy vấn.

Lăng Tiêu ánh mắt lóe sáng, theo hiểu biết của Doanh Phong đối với cậu, nếu không phải rất chột dạ, trăm triệu lần sẽ không lộ ra loại vẻ mặt này, “Chuyện này không liên quan tới cậu.”

Doanh Phong càng cảm thấy không ổn, tiến lên một bước, “Đưa tôi xem.”

“Không!” Lăng Tiêu lập tức ôm chặt cái hộp.

Câu nói vừa rồi Doanh Phong chính là nói ra bình thường, lần thứ hai liền mang ý cưỡng chế, ” Đưa tôi xem.”

Lăng Tiêu tuy rằng không muốn, nhưng hai tay cũng không chịu khống chế, giữa cưỡng chế và giãy giụa, cực kỳ chậm rãi đem cái hộp cầm trong tay đưa qua, bởi vì giãy dụa quá mức dùng sức, tay cậu không ngừng run rẩy.

Mắt thấy hộp cách Doanh Phong càng ngày càng gần, Lăng Tiêu lo lắng lập lại một lần, âm điệu nâng lên rất nhiều, “Không!”

Tay Doanh Phong đã đụng phải nắp hộp, đúng lúc này, một câu nói thanh âm cực thấp rất nhanh vang lên, “Van xin anh, đừng nhìn.”

Động tác Doanh Phong dừng lại, nhìn người trước mặt, trên mặt là biểu tình anh chưa bao giờ thấy qua, không phải không cam lòng, cũng không phải cầu xin thương hại, mà là không hề bình tĩnh gợn sóng, dù lời nói ra giống nhau, nhưng so với bóng dáng trong ảo cảnh tuôn nước mắt cầu xin anh đừng qua, tựa như hai người khác biệt.

Ánh mắt cậu ấy bình tĩnh dừng phía dưới bên trái, bên trong không bao hàm cảm xúc gì, rồi lại bao hàm vô tận cảm xúc, Doanh Phong phảng phất như đang nhìn thấy một cái vỏ trứng bao bọc bởi xi-măng cốt thép, khi cốt thép gãy, xi-măng bong tróc, cuối cùng còn lại một tầng vỏ trứng yếu ớt, nhẹ nhàng chọc một cái liền mang đến tuyệt vọng.

Tay Doanh Phong chậm rãi thu về, Lăng Tiêu thở dài một hơi, nhanh chóng đem cái hộp gắt gao ôm vào trong ngực, sợ anh đổi ý.

Người trước mặt đột nhiên bỗng nhúc nhích, dọa Lăng Tiêu nhảy dựng, bất quá lúc này anh ta cư nhiên lại móc ra một cái thẻ từ.

“Cái này cho cậu.”

Lăng Tiêu đại khái đoán ra đây là cái thẻ gì, qua ba ngày đói khát cho cậu hiểu người có cốt khí hơn nữa cũng phải ăn cơm, ngẫm lại sắp có sinh hoạt phí rồi, cũng không tính phí phạm tiền của anh ta, từ trong không trung xuất hiện một bàn tay đón lấy, sau đó hướng cái bàn bên kia bĩu môi.

Thẻ của Doanh Phong đã được Lăng Tiêu để trên bàn, thừa dịp đối phương xoay người đi lấy, Lăng Tiêu bằng tốc độ nhanh nhất cất cái hộp vào, chờ Doanh Phong xoay người lại, thứ trong tay cậu đã không thấy đâu nữa.

Doanh Phong lúc này không qua hỏi tiếp cậu giấu thứ ấy đi đâu rồi, hai cái người bị bắt nghỉ phép ở lại

trong túc xá nhìn nhau không nói gì, không khí vô cùng hỏng bét.

Lăng Tiêu đang cực kỳ buồn chán nhớ lại, kỳ thật mười năm qua cậu và Doanh Phong hai người luôn chưa từng nói nhiều với nhau, ngẫu nhiên có một hai lần hỗ động, cũng là do cậu khiêu khích, Doanh Phong coi thường cách thức như vậy. Cho dù là khi Bình Tông đi rồi quan hệ hai người đã có khoảng thời gian hơi dịu đi ngắn ngủi, nhưng cũng đa số là hẹn nhau đối luyện, trao đổi theo đúng nghĩa, kỳ thật có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cậu đang âm thầm lên kế hoạch cho tương lai của mình, chỉ cần có thể thuận lợi học lên, học khác trường với Doanh Phong đại khái là không có khả năng, nhưng có thể lựa chọn hệ bất đồng, như vậy thời gian gặp mặt sẽ giảm bớt. Sau khi tốt nghiệp, là có thể hoàn toàn tách ra, nếu hiệu trưởng có thể một mình sinh tồn, cậu nhất định cũng có thể.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi đi, theo màn đêm buông xuống, trong lòng Lăng Tiêu dần dần dâng lên bất an, rõ ràng kỳ rối loạn đã qua, vì sao vẫn có loại cảm giác không bình thường này xuất hiện?

Doanh Phong một mực ngầm quan sát phản ứng của cậu, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua anh đem toàn bộ lực chú ý đặt trên người đối phương. Anh từ đầu đến cuối vẫn nghĩ, lấy cá tính kiên cường của Lăng Tiêu, cậu ấy không thèm cũng không nguyện ý nhận sự giúp đỡ của mình, cho đến ngày hôm nay, anh mới xem là chân chính hiểu biết chân diện mục của kỳ rối loạn.

Bị Doanh Phong nhìn chăm chú như vậy, nếu ở ban ngày nhất định sẽ khiến cho Lăng Tiêu phản kháng, nhưng mà lúc này, cậu đã vô lực bận tâm ánh mắt người bên ngoài, tinh thần phản phệ thật lớn khiến tầm mắt cậu mạnh mẽ tập trung lại cũng bắt đầu mất đi tiêu cự, vô luận Doanh Phong làm cái gì, trong mắt cậu đều là một mảnh mơ hồ.

Giữa thống khổ khó mà chịu nổi, cậu rốt cục bắt được thứ có thể cứu vớt mình, lọ thuốc Dao Đài cho cậu để ở đầu giường, cậu giãy dụa vươn tay ra, nắm một cái, lại nắm một cái, chỉ bắt được khoảng không, cho đến lần thứ ba mới cầm trúng mục tiêu, chặt chẽ nắm nó trong tay.

Lời khuyên của Dao Đài đã như mây khói thoảng qua tai, Lăng Tiêu gian nan vặn nắp lọ, cũng không quản đổ ra mấy viên, vung vẩy làm rơi mấy viên, chính là đem hết số còn lại trong tay liều lĩnh hướng về miệng.

Một lực lượng mạnh mẽ chế trụ cổ tay cậu, sau đó sửng sốt mở từng ngón từng ngón tay ra, cưỡng chế lấy đi thuốc trong tay cậu, Lăng Tiêu oán hận ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt đang tràn ngập lửa giận của Doanh Phong.

Một cánh tay đưa đến bên miệng cậu, Lăng Tiêu cơ hồ không chút do dự cắn lên. Cái cắn này, không chỉ xuất phát từ bản năng chống chọi thống khổ, còn bao hàm nồng đậm hận ý đối Doanh Phong, gần như dùng hết toàn bộ khí lực mà cậu có, Doanh Phong thủy chung đều không nhăn mi một chút.

Lăng Tiêu càng ngày càng dùng sức, cho đến răng thật sâu ngập vào da Doanh Phong, máu tươi xuyên qua miệng vết thương chảy vào khoang miệng cậu, khí tức tanh ngọt đánh thức một phần lý trí.

Lăng Tiêu dần dần khôi phục trong sáng rốt cục đã phát hiện vấn đề, rõ ràng ngay cả đánh anh ta một quyền cũng không thể, lại có thể hạ khẩu cắn nặng như vậy được, mà khi cậu ý thức điều này thì hết thảy đều đã quá muộn.

Rét lạnh bị triệt để bị xua tan, sợ hãi cũng vô ảnh vô tung, chiếm cứ chính là khô nóng thổi quét toàn thân, giống như đốt tẫn lướt qua, không thể nào ngăn cản.

Doanh Phong cảm thấy lực cắn đối phương hơi buông lỏng, đang kinh ngạc, đã bị Lăng Tiêu sắc mặt đỏ bừng cấu áo, anh không hề phòng bị cứ như vậy bị túm kéo lại, hai người cơ hồ chóp mũi chạm đến chóp mũi.

"Cậu..." Nhìn gương mặt gần gũi trước mắt, Doanh Phong đối tình trạng hiện tại hoàn toàn không biết gì cả, lần đầu hiện ra vẻ lúng túng. Phản ứng Lăng Tiêu khác xa dự liệu của anh, anh nghĩ Lăng Tiêu sẽ cự tuyệt chính mình, hoặc là sợ hãi kháng cự, hay là tức giận phát cáu, chỉ duy nhất không nghĩ đến khả năng này.

Lăng Tiêu nắm chặt áo Doanh Phong, đem người đã dán đến rất gần hướng xuống dưới kéo rồi lại kéo, hơi thở rối loạn của cậu phả bên tai Doanh Phong, cách nhau gần đến thế, Doanh Phong thậm chí ngửi được hương vị máu giữa môi răng cậu.

Trong mê loạn Lăng Tiêu không chịu khống chế mà cọ xát thân thể chính mình lên người đối phương, một loại ý niệm được cụ thể hóa tức khắc sâu sắc từ khế tử truyền vào não khế chủ, Doanh Phong cảm nhận được, đó là dục vọng của Lăng Tiêu.

Doanh Phong cho rằng tiến triển này hoàn toàn không phù hợp lẽ thường duỗi tay ra nâng người lên, mạnh mẽ kéo giãn khoảng cách cùng Lăng Tiêu, lại ngay chính sau động tác đó, kinh ngạc phát hiện bộ vị nào đó trên thân thể mình, đã lặng lẽ phát sinh biến hóa.

41. Quyển 1 - Chương 41: Lục Hợp*

**Lục hợp: Trên, dưới và bốn phương*

Sáng hôm sau khi Doanh Phong tỉnh lại, Lăng Tiêu đang ngủ rất trầm, có lẽ đã thật lâu chưa từng có giấc ngủ ngon như vậy, ngay cả động tĩnh khi Doanh Phong ngồi dậy cũng không quấy nhiễu đến cậu.

Không đánh thức Lăng Tiêu, Doanh Phong một mình rời khỏi ký túc xá, theo địa chỉ đã hỏi thăm được, đi vào một tiệm vũ khí lạnh. Dù Thiên Túc có được rất nhiều vũ khí công nghệ cao, nhưng chủy thủ vĩnh viễn là binh khí luôn đem bên mình của mỗi người, ở thời đại công nghiệp hiện đại hoá này, nghề chế tạo chủy thủ thủy chung vẫn duy trì hình thức truyền thống thuần thủ công để tạo ra.

Lúc Doanh Phong vào tiệm, chủ tiệm đang lui cui trên bàn làm việc đầu cũng không ngẩng, nghe được có

khách đến cửa, vẫn vùi đầu hỏi một câu, “Có gì cần giúp sao?”

Doanh Phong đi qua, thấy hắn đang cẩn thận mài lưỡi của một thanh chủy thủ, “Chủy thủ lúc trước gãy, muốn đổi một cái mới.”

Chủ cửa hàng lúc này mới ngẩng đầu, quan sát ánh mắt anh một chút, “Chủy thủ mà cũng có thể gãy, chém thứ gì mà cứng vậy a? Tôi thấy cậu đã trưởng thành, vậy chủy thủ của khế tử cậu có mang tới không?”

“Chính là của cậu ấy bị gãy.”

“Vậy có mang cái của mình tới không?”

Doanh Phong không rõ vì cái gì nhất định phải mang đến, “Giữa hai cái có quan hệ sao?”

“Thật ra cũng không nhất thiết, nếu cậu không mang, tôi sẽ chỉ có thể cho cậu mấy cái thông dụng, chính là vài loại thiếu niên dùng.”

“Cái của thiếu niên và người trưởng thành có gì khác nhau?”

Chủ tiệm thẳng thắn lấy ra hai thanh chủy thủ bình thường nhất, lấy phần chuôi đặt tiếp hợp, dùng sức một cái, hai thanh chủy thủ liền nháy mắt kết hợp thành một vũ khí có thể công kích song hướng.

“Thấy chưa? Toàn bộ chủy thủ của thiếu niên đều có thể giống như vậy hợp hai làm một,” hắn xoay cổ tay vài cái, thế công kín không kẽ hở, từ góc độ nào cũng có thể đâm bị thương địch nhân, “Nhưng người trưởng thành thích trang trí một chút trên chủy thủ của mình, như vậy cũng chỉ có hai cái của khế chủ và khế tử mới có thể hợp cùng một chỗ.”

Doanh Phong vẫn là lần đầu tiên nghe nói chủy thủ có loại công năng này, vì thế cũng đem của mình rút ra cho hắn.

“Có phối ngẫu khắc tên viết tắt của song phương, có khắc ngày ký khế ước, có khắc huy chương hoặc đồ đằng*, cậu muốn khắc gì đây?”

**Đồ đằng: Vật tổ, thường là động vật, biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia tộc.*

Doanh Phong nghĩ nghĩ, “Khuê.”

“Sinh vật hi hữu 3S Khuê? Thật là yêu cầu hiếm thấy.”

Chủ tiệm thiết kế đồ án tốt, vừa điêu khắc, vừa cùng Doanh Phong nói chuyện phiếm.

"Cậu có biết, hiện nay vũ khí tính sát thương lớn tầng tầng lớp lớp, tấn công theo vùng là không thể địch nổi, vì cái gì chúng ta mỗi người còn phải trang bị một thanh vũ khí lạnh xưa đến cơ hồ sắp bị loại bỏ như vậy không?"

"Vì sao?"

"Bởi vì người Thiên Túc tốc độ tấn công và né tránh rất nhanh, vũ khí công kích tầm xa cần nhắm chuẩn mục tiêu, ngược lại sẽ liên luỵ tốc độ của chúng ta, đứng yên thì càng dễ trở thành mục tiêu của địch nhân, đây là một trong những nguyên nhân."

"Về phần nguyên nhân thứ hai, thật lâu trước kia, chủy thủ là vũ khí thiết yếu của sát thủ, không phải dùng để giết người khác, mà là dùng để giết chính mình. Trong lúc nguy cấp tự sát, để chính mình không đến mức rơi vào tay địch nhân, như vậy cũng sẽ không bán đứng tin tức cố chủ."

"Ông nói chúng ta trước kia là sát thủ?"

Chủ tiệm cười cười, "Vấn đề này rất khó mà nói, nhưng có thể khẳng định chính là, rất nhiều ngoại tộc đối với cấu tạo gene của chúng ta rất hứng thú, bọn họ hy vọng có thể bắt sống một người Thiên Túc, nghiên cứu cấu tạo sinh lý khác hẳn họ của chúng ta."

"Họ muốn móc mắt chúng ta, xem chúng ta vì sao có thể nhìn rõ trong cường quang lẫn hắc ám *(ánh sáng mạnh và không ánh sáng)*; muốn giải phẫu thân thể của chúng ta, tìm kiếm bí mật vì sao chúng ta không bệnh tật; muốn biết vì cái gì chúng ta chỉ cần đầu cùng trái tim hoàn hảo không tổn hao, còn những bộ phận trọng yếu khác đều có thể tái sinh."

"Nhưng sở dĩ mấy ngàn năm nay họ đều không thành công, chính bởi vì không có một người Thiên Túc nào còn sống mà bị bắt giữ, cậu hiểu ý tôi không?"

Hắn cầm phần mũi nhọn chủy thủ trong tay nhắm ngay ngực vờ đâm một cái, "Thời khắc mấu chốt, một kích mất mạng, linh hồn tự động trở về điểm xuất phát, ngay cả thi thể cũng sẽ không lưu lại."

"Cho nên nói, đây mới là ý nghĩa tồn tại chân chính của chủy thủ, vô luận thời gian có trôi đi bao nhiêu thế kỷ nữa, kết quả cũng như nhau."

Trong khi nói chuyện hắn đã điêu khắc xong hoa văn, hai thanh chủy thủ, một cái khắc chìm, một cái chạm nổi, thiên y vô phùng* khớp với nhau.

**Thiên y vô phùng: Áo trời không hiện chỉ may, ý nói rất hoàn mỹ.*

Chủ tiệm xác nhận không có vấn đề liền đem đồ án tiêu hủy, “Hiện tại chủy thủ của cậu và khế tử của cậu là độc nhất vô nhị, sau này cũng không có ai có thể sử dụng lại đồ án này, dù có bị mất cũng chỉ có thể mua mới cả hai thanh, không thể bổ sung riêng một thanh được.”

Doanh Phong cảm ơn, mang hai thanh chủy thủ đã qua gia công, tới trạm kế tiếp đã định sẵn.

Sách chính là dạng sản phẩm thứ hai không bị đào thải từ xa xưa, nghe đồn tổ tiên người Thiên Túc có được trí tuệ chí cao vô thượng, trữ lượng sách vở của họ trong thiên hà không ai bằng, có nhiều sáng tác được dịch ra nhiều loại ngôn ngữ lưu truyền rộng rãi.

Tại thời đại thay thế phẩm của thư sách nhiều vô số kể này, sách giấy vẫn đang được bảo lưu, mà còn là lựa chọn hàng đầu cho người muốn tiếp thụ tri thức, đây không phải bước lùi của văn minh, mà là xuất phát từ trí kính đối với người đi trước.

Doanh Phong là người luôn rất ít cùng người khác trao đổi, càng có khuynh hướng sử dụng loại phương pháp này thu giữ tất cả những gì anh muốn biết, giá sách khoa học xã hội, là khu vực anh chưa bao giờ đặt chân đến, trong này chỉ có một số rất ít sách lý luận bị vắng vẻ ở tầng trên cùng giá sách, còn lại đều là những sách bán chạy bìa xanh xanh đỏ đỏ, Khế chủ và khế tử tân hôn —— một trăm câu hỏi , Tìm kiếm linh hồn đã mất —— đi vào thế giới nội tâm khế tử hoặc là những loại như vậy.

Doanh Phong ngẩng đầu lần lượt theo thứ tự đọc qua những tên sách ở tầng trên cùng, có một cuốn tác phẩm lớn vừa dày vừa nặng dị thường bắt mắt, đầu đề là Lịch sử phát triển chế độ hôn nhân Thiên Túc , anh đưa tay muốn lấy, lại ngay trong nháy mắt đụng tới gáy sách dừng động tác lại. Anh nhớ rõ lần trước đến thư viện, muốn lấy sách trên tầng cao nhất, anh phải hơi kiễng chân, nhưng hiện tại… Anh cúi đầu nhìn nhìn hai chân của mình, gót chân không có nửa điểm ý tứ phải rời khỏi mặt đất.

Doanh Phong lấy sách xuống, trên phần mục lục chương một là bắt đầu từ Ký khế ước, nhưng khi anh lật đến trang đó lại phát hiện những trang liên quan đã bị nhất tề dùng dao rọc mất, một trang cũng không lưu lại.

Anh nghi hoặc trả sách về, lật mở một quyển chủ đề tương tự khác, cũng phát hiện chuyện đồng dạng, tựa hồ có người tận lực đem phần này phá huỷ, không muốn hậu nhân biết căn nguyên đích thực của ký khế ước.

Tạm gác lại nghi hoặc trong lòng, Doanh Phong lựa chọn hai cuốn sách lý luận không liên quan khác, lần này số trang bên trong đều đầy đủ, trong đó giới thiệu về tâm lý của song phương. Khi anh chọn xong sách chuẩn bị rời đi thì tầm mắt trong lúc vô ý lướt qua một quyển sách bán chạy tên là Trấn an và bảo vệ khế tử trong kỳ nguy hiểm , nhìn chằm chằm cái tiêu đề do dự một chút, Doanh Phong rốt cục vươn tay lấy.

Một bàn tay cùng anh đồng thời đưa tới, mục tiêu là một cuốn sách khác sát cuốn của anh, vì cách quá gần, tay Doanh Phong thiếu chút nữa đụng với người đó.

Hai người theo bản năng quay đầu, khi nhìn thấy đối phương, một người nhướng mày, một người chấn động, ngay cả sách vốn ôm trong tay cũng không cẩn thận làm rớt.

Từ hôm trước ở nhà ăn cùng Trục Nguyệt lãnh ngữ tương hướng *(nói lời lạnh lùng với nhau)*, Doanh Phong không gặp lại người này, cũng trăm triệu lần không thể tưởng được sẽ nhìn thấy đối phương trong trường hợp này. Trục Nguyệt đối ngoại tuy luôn một bộ lo lắng sợ hãi, nhưng hôm nay biểu hiện lại càng rõ, Doanh Phong mẫn tuệ phát giác điểm này, lại cúi đầu nhìn mấy cuốn sách rơi trên đất, Luật hôn nhân Thiên Túc , Quyền lợi khế chủ , Khế tử luận … Toàn bộ đều là những sáng tác nghiên cứu về quan hệ phối ngẫu, chẳng có quyển nào là có vẻ Trục Nguyệt hiện tại dùng được.

Trục Nguyệt cũng không nghĩ sẽ gặp Doanh Phong, ánh mắt hiểu rõ hết thảy của đối phương, giống như có thể nhìn thấu bí mật dưới đáy lòng cậu. Cậu tay vội chân loạn đem sách bị rớt nhặt lên, một câu cũng không nói quay đầu rời đi, đối với cậu một người từng chẳng có việc gì cũng đuổi theo Doanh Phong mà nói, là vô cùng khó được.

Doanh Phong cảnh giác đem chuyện này phân tích một lần trong đầu, vẫn nghĩ không ra cậu ta vì sao phải mượn loại sách này, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ mãi mà không rõ, cuối cùng vẫn là cầm mấy cuốn sách anh đã mượn đi làm thủ tục mượn sách.

Trục Nguyệt khẩn trương ôm sách chạy về ký túc xá, đóng cửa lại rồi ngực vẫn còn không ngừng hổn hển. Xác nhận chính mình bây giờ đã an toàn, Trục Nguyệt thật cẩn thận xốc gối và nệm lên, cậu đã mất khí lực rất lớn đem nơi này cải tạo ra một cái tầng ngầm, sau khi ván giường bị dỡ lên, lộ ra Trấn hồn thạch bên trong.

Từ khi cậu đem Trấn hồn thạch giấu ở nơi này, mỗi đêm đều mơ cùng một giấc mơ kỳ quái, thời gian đầu rất mơ hồ, sau dần dần trở nên rõ ràng, tuy đến nay vẫn không hiểu hàm ý giấc mơ đó, bất quá một ý nghĩ to gan đã nảy sinh trong lòng cậu.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa dồn dập, Trục Nguyệt hoảng sợ, vội đem tầng ngầm khôi phục nguyên trạng, tận khả năng ngụy trang bên ngoài thật bình thường, lúc này mới mở cửa.

Ngoài cửa, có thầy huấn luyện, thầy tổng giám thị, thậm chí còn có hai quân nhân mặc chế phục quân bộ, tim Trục Nguyệt lập tức nhảy lên tới cổ họng.

"Xin chào bạn học, vì nghi ngờ có khả năng có vật phẩm nguy hiểm bị mang vào ký túc xá, không khỏi tạo thành tai hoạ ngầm cho an toàn của mọi người, chúng tôi cần kiểm tra mỗi một chỗ trong ký túc xá, hi vọng cậu có thể phối hợp."

Trục Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, cậu biết rõ, căn bản không tồn tại cái gì vật nguy hiểm, mục tiêu của bọn họ chính là Trấn hồn thạch.

Chính là cậu không có biện pháp gì cự tuyệt, đành cúi đầu đứng qua một bên, đồng thời cầu nguyện trong lòng tầng ngầm sẽ không bị phát hiện.

Người quân đội tỉ mỉ tra xét trong ký túc xá cậu, sau khi tìm tòi một vòng không có kết quả, tầm mắt một người trong đó rơi vào đầu giường. Nhịp tim Trục Nguyệt gần như đình chỉ, cũng may người đó chỉ nhìn nhìn, sau đó cùng đồng bạn liếc nhau một cái, lắc lắc đầu với nhau, tỏ vẻ nơi này cũng không có vấn đề.

“Đã làm phiền,” họ rời khỏi phòng Trục Nguyệt, lại gõ cửa phòng ký túc xá cách vách.

Doanh Phong mới vừa vào phòng không lâu. Lúc anh trở lại Lăng Tiêu đã tỉnh, nhưng cứ nằm lỳ trên giường không dậy, vừa thấy anh tiến vào, lười nhác lập tức biến thành cảnh giới, gối đầu lúc trước cậu ôm trong lòng bị chậm rãi buộc chặt, trở thành đạo cụ dùng để phòng ngự, Doanh Phong cơ hồ có thể thấy lông sau lưng cậu ấy từng chút một dựng thẳng.

Kỳ thật Doanh Phong lần nữa đối mặt cậu cũng không quá tự nhiên, lần trước khi chuyện phát sinh ở khu mỏ đầu óc anh cũng không thanh tỉnh, Lăng Tiêu lại càng gần như hôn mê, nhưng mà hôm qua, anh toàn bộ hành trình đều tỉnh táo, Lăng Tiêu hẳn là cũng không hoàn toàn mất trí nhớ, hai người quan hệ lãnh đạm xảy ra kết hợp thân mật, nhất thời đôi bên đều không thể thích ứng.

Ngay khi lúng túng lan tràn thì một trận đập cửa đánh vỡ cục diện bế tắc này, vẫn nhóm người đó, vẫn viện cớ đó, Doanh Phong lập tức liên tưởng đến Trấn hồn thạch thầy đã nói hôm trước, không thể tưởng được cục đá này quan trọng như vậy, lại có thể khiến quân đội không tiếc tự mình tới cửa điều tra.

Anh nghiêng người để họ vào phòng, Lăng Tiêu đã thừa lúc này từ trên giường bò dậy.

Thầy giáo thấy cảnh đó, trong lòng trái lại thực vui mừng, tuần trăng mật chân chính, vốn nên là hai người dính lấy nhau ngả ngớn trên giường vượt qua.

Người trong quân đội lục soát mỗi một góc trong ký túc xá, tự nhiên cũng không buông tha cái hộp mà Lăng Tiêu cực kỳ khẩn trương đó, Lăng Tiêu thấy cái hộp bị lục ra, lập tức nhào lên ôm lấy, chết cũng không chịu buông tay.

Hành động của cậu làm mọi người sinh nghi, “Chúng tôi cần kiểm tra thứ bên trong.”

“Trong này không có thứ các anh muốn tìm!” Lăng Tiêu mãnh liệt cự tuyệt, “Đây là vật phẩm riêng tư của tôi, tôi cự tuyệt kiểm tra.”

“Chúng tôi có lệnh lục soát.” một người trong đó nói xong, người còn lại lập tức đưa ra văn kiện, “Có quyền kiểm tra mỗi một thứ trong tòa ký túc xá này.”

“Không được!” Lăng Tiêu ôm chặt hơn nữa, “Tôi sẽ không cho mấy người xem!”

Hai người lại trao đổi ánh mắt, đồng thời tiến lên một bước, rất có ý tứ cường đoạt.

“Chờ một chút!”

“Dừng tay!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một đến từ thầy huấn luyện, một đến từ người từ đầu đến cuối không nói gì Doanh Phong.

Thầy huấn luyện tiến lên dàn xếp, "Lăng Tiêu, bọn họ chỉ xem qua, sẽ không lấy đồ của cậu đi, cậu cho họ nhìn qua một chút đi."

"Tôi không cho!" Lăng Tiêu cự tuyệt phi thường rõ ràng, "Muốn mở cái hộp này ra, trừ phi giết tôi đi!"

"Này..." Ngay cả thầy huấn luyện cũng không hiểu được cậu vì sao phản ứng mãnh liệt như vậy.

"Tôi biết thứ các anh muốn tìm là gì," Thanh âm Doanh Phong từ một phía khác căn phòng truyền đến, "Tôi cũng cam đoan trong đó không phải thứ các anh muốn."

Vài người đều quay đầu lại hướng mắt về anh.

"Tôi và Lăng Tiêu ở nơi xảy ra chuyện là được người quân đội cứu ra, ở trạm cấp cứu quân bộ đã kiểm tra toàn diện, nếu có mang ra cái gì, lúc đó sớm đã bị phát hiện, không có khả năng trộm đem nó về."

"Đúng vậy, " lời của anh nhắc nhở thầy huấn luyện, "Là tôi tự mình hộ tống bọn họ ra khỏi khu mỏ, tôi cũng đảm bảo trên người bọn họ lúc ấy tuyệt đối không có Trấn hồn thạch," Biết lời mình không có trọng lượng, hắn lại lôi Phục Nghiêu ra đè thêm lên, "Lúc ấy Phục Nghiêu thiếu tướng có mặt ở đó, các anh có thể tìm hắn xác nhận."

Hai quân nhân bán tín bán nghi, tầm mắt vẫn đảo quanh cái hộp trong lòng Lăng Tiêu.

"Trong hộp là vật phẩm riêng tư của chúng tôi," Doanh Phong biết nếu không tìm ra một lý do thích hợp, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ, "Các anh biết là thứ gì rồi đó."

Mọi người ở đây đều sửng sốt, bọn này đâu có biết đâu a?

Doanh Phong một bộ muốn nói lại thôi, "Chúng tôi trưởng thành chưa bao lâu, cũng mới vừa lấy được quyền hạn tiến vào khu dành cho người lớn trên mạng."

Mọi người tỉnh ngộ, không có thiếu niên nào lại không âm thầm hướng tới khu dành cho người lớn trên mạng Thiên Nguyên, rất nhiều người chuyện đầu tiên làm sau khi thành niên, chính là lên đó mở rộng tầm mắt. Khu trưởng thành có bán đủ kiểu đạo cụ hiếm lạ, khó tránh khỏi sẽ vì tò mò mua về thử, nếu như là lý do này, vậy hành vi đó của Lăng Tiêu cũng chẳng có gì lạ.

Ánh mắt thầy huấn luyện lại bay qua đây, không thể tưởng được hai người các cậu ký khế ước ký đến nỗi tâm không cam lòng không nguyện, mà chơi được rồi lại cởi mở đến thế, thầy tổng giám thị thì nghiêm mặt.

"Là học sinh đã trưởng thành, loại hành vi này của các cậu có thể lý giải, nhưng xin chú ý xung quanh đa số đều là thiếu niên vị thành niên, xin bảo quản tốt vật phẩm riêng tư của các cậu, đừng tạo thành ảnh hưởng không tốt."

Doanh Phong diện vô biểu tình đáp, "Đã biết."

Lăng Tiêu cúi đầu, ngón tay sắp bóp nát cái hộp, những người khác chứng kiến bộ dạng này của cậu, đều cho là cậu đang thẹn thùng.

Người quân đội tiếp nhận lý do này, chủ yếu vẫn là có lời thầy giáo đảm bảo, "Chúng tôi sẽ trở về xác nhận với thiếu tướng Phục Nghiêu, vừa rồi nếu có hành vi gì thất lễ thật xin lỗi."

Doanh Phong gật đầu, đưa đoàn người ra ngoài.

Lại quay đầu, cái hộp của Lăng Tiêu lại không biết bị giấu đi đâu. Doanh Phong biết lời nói vừa rồi sẽ làm Lăng Tiêu cảm thấy bối rối, nhưng cậu từ đầu đến cuối không phản bác, tức là thứ gì đó trong hộp một khi bị phơi bày, kết quả có thể so với đạo cụ người lớn còn khiến cậu nan kham hơn, vì thế đối với đồ vật bên trong, Doanh Phong càng thêm hiếu kỳ.

"Cậu có định cho tôi liếc mắt xem qua một cái không?"

Thái độ Lăng Tiêu trở nên không quá giống bình thường, không cự tuyệt, cũng không đồng ý.

Ánh mắt cậu lóe sáng phiêu qua một bên, cuối cùng cho anh một câu trả lời lập lờ nước đôi.

"Nếu một ngày kia tôi chết, anh liền mở ra xem đi."

42. Quyển 1 - Chương 42: Tử Diễm*

Tử ở đây nghĩa là 'chết' chứ không phải 'màu tím', diễm: lửa

Khi Lăng Tiêu nói những lời này, biểu tình dị thường cô đơn, Doanh Phong thậm chí có một thoáng như thế, vĩnh viễn cũng không muốn biết chân tướng trong cái hộp kia.

Anh càng thêm không biết là, kỳ thật ngày hôm qua, Lăng Tiêu đã bắt đầu manh nha ý tưởng tiêu hủy thứ bên trong, nhưng hôm nay hành vi bảo vệ của Doanh Phong, khiến cậu bỏ qua ý niệm này. Đồng ý sau khi chết để Doanh Phong mở ra, đã là nhượng bộ lớn nhất mà cậu có thể làm, bất quá dù là khi đó, phỏng chừng Doanh Phong cũng chỉ nghĩ thứ bên trong chính là một đống vô dụng rách nát.

Ngay sau đó, cậu liền thấy Doanh Phong từ trong lồng ngực lấy ra một thanh chủy thủ, vì động tác này của đối phương, mắt cậu trợn tròn.

"Vì muốn nhìn thứ bên trong một cái, anh liền vội vã muốn giết tôi?"

Doanh Phong nghe thế khóe mắt nảy lên, tiếp đó lạnh mặt, xoay ngược chủy thủ lại đưa qua, chuôi hướng về cậu.

Lăng Tiêu gắt gao nhìn chòng chọc nửa ngày, mới hiểu ra ý đồ đối phương.

Cậu bán tín bán nghi dò xét đón nhận, "Cho tôi?"

Doanh Phong không phủ nhận.

"Cái của tôi…"

"Lúc đánh Khuê gãy rồi."

Lăng Tiêu lúc này mới nhớ tới, chuyện thình lình xảy ra một cái tiếp một cái, chuyện nhỏ không đáng kể như vậy, sớm đã bị cậu quăng lên chín tầng mây.

Biết mình hiểu lầm, Lăng Tiêu hơi ngượng ngùng mượn việc đánh giá chủy thủ mà cúi đầu che giấu, sau đó cậu thấy đồ án điêu khắc trên đó, cẩn thận phân biệt một chút, mới phát hiện đó là Khuê.

"Đây là cái gì?" Cậu hỏi.

"Khuê," Doanh Phong lời ít ý nhiều trả lời.

"Tôi biết là Khuê… Ý tôi là muốn hỏi vì sao lại có Khuê?"

"Chính là làm kỷ niệm thôi."

Bởi vì Khuê xuất hiện, quỹ tích sinh mệnh hai người đã thay đổi. Mặc kệ có nguyện ý hay không, Khuê làm bọn họ sản sinh giao tập, bởi thế khi chủ tiệm hỏi anh muốn khắc gì, điều đầu tiên anh nghĩ đến chính là Khuê.

Lăng Tiêu muốn nói lại thôi, tình huống lúc này lẽ ra nên nói cám ơn, nhưng tưởng tượng đến chuyện phát sinh mấy ngày qua, nghĩ đến hết thảy Doanh Phong đã làm, hai chữ này lại vô luận nói thế nào cũng không ra khỏi miệng. Trong quá trình cậu rối rắm mâu thuẫn, Doanh Phong đã ngồi xuống bên bàn, chuẩn bị lật

xem sách mượn từ thư viện.

Lăng Tiêu biết, Doanh Phong cũng không trông đợi từ miệng cậu nghe được câu cám ơn, cũng như cậu cũng không trông mong đối phương sẽ vì chuyện mấy ngày hôm trước mà nói lời xin lỗi, trong gian phòng nhất thời chỉ còn lại tiếng lật sách soàn soạt. Lăng Tiêu chưa bao giờ biết Doanh Phong còn là một người ham học như vậy, đáng tiếc anh ta đưa lưng về phía mình, bìa sách đều bị che, cậu cũng không biết Doanh Phong rốt cuộc đang đọc những thứ gì.

Lăng Tiêu không muốn ở thêm trong bầu không khí ngột ngạt này nữa, cậu mới vừa mở cửa, Doanh Phong một bên cũng không quay đầu lại đã mở miệng.

"Đi đâu?"

'Ai cần anh lo' bốn chữ không ngừng lẩn quẩn trong cổ họng Lăng Tiêu, cuối cùng biến thành một tiếng rầu rĩ "Đi ăn cơm."

Lúc này Doanh Phong không tiếp tục ngăn trở, Lăng Tiêu cầm thẻ từ Doanh Phong cho cậu đi vào nhà ăn quét một cái, quả nhiên còn lại hơn hôm qua rất nhiều, cậu không giỏi toán học, tính nửa ngày cũng không tính ra đây là suất sinh hoạt phí của bao nhiêu người, hình như sau khi đã trưởng thành, tiền không chỉ đơn thuần là được cấp để nuôi dưỡng thiếu niên thôi nữa.

"Ui, lại tới nữa, " nhân viên nhà ăn vừa thấy cậu liền khoái trá chào hỏi, "Ngày hôm nay cũng muốn phần đắt nhất sao?"

Lăng Tiêu ngượng ngùng cười cười, "Cơm dinh dưỡng là được rồi."

"Thần sắc của cậu so với hôm qua tốt hơn nhiều," nhân viên nhà ăn chúc mừng cậu, "Hôm qua cậu trông như đã vài ngày không có ăn cơm vậy đó, trong lúc dậy thì nếu không hảo hảo bổ sung dinh dưỡng, sau này vóc dáng sẽ không được cao."

Lăng Tiêu cảm ơn hảo ý của y, tìm chỗ ngồi xuống bắt đầu ăn cơm dinh dưỡng của mình.

***

Doanh Phong một mình ở lại phòng ngủ, mở ra cuốn sách đầu tiên anh mượn được, từ mục lục nhảy thẳng tới chương anh muốn tìm, cẩn thận đọc chữ viết trên đó.

—— *Thể dịch của khế chủ sẽ dựa trên ý tưởng khế chủ, hoặc nhu cầu thân thể của khế tử, tạo thành ảnh hưởng khác nhau đối với khế tử, mỗi loại thể dịch đều có tác dụng tương ứng.*

Phía dưới dẫn ví dụ cụ thể:

—— *Máu: cường hóa chiến lực, cung cấp chất dinh dưỡng, kích dục gây hưng phấn tinh thần, khi sinh mệnh khế tử bị đe dọa có thể trì hoãn tử vong, chủ tăng cường.*

—— *Nước bọt: trấn định giảm đau, tinh lọc giải độc, thôi miên gây tê liệt, thích hợp giảm bớt cảm xúc tiêu cực của khế tử, chủ ức chế.*

—— *Tinh dịch: sẽ tạo thành hiệu quả mê huyễn, sản sinh hưng phấn khác thường, ảnh hưởng cùng loại với thuốc phiện đối với những chủng người khác, dễ gây nghiện.*

Doanh Phong hồi tưởng chuyện xảy ra đêm trước, xác nhận chính mình không có chút ý nghĩ muốn kích dục Lăng Tiêu, là vì anh căn bản không biết máu còn có loại hiệu ứng này.

Vậy thì theo như sách nói, điều kiện kích khởi thứ nhất là ý tưởng khế chủ, thứ hai là nhu cầu khế tử, vậy có nghĩa, sở dĩ Lăng Tiêu có phản ứng như vậy, kỳ thực là do nhu cầu thân thể trong tiềm thức cậu ấy dẫn tới.

Nếu suy đoán này chính xác, vậy lời đồn trong miệng nhân viên hậu cần cũng không phải chỉ là lời đồn, mà là sự thật, kết hợp mới là phương thức tốt nhất giúp vững vàng vượt qua kỳ nguy hiểm, có điều nguyên nhân của nó là cái gì đây?

Tạm thời buông tha nghi hoặc này, anh lại lật đến chương mình chú ý kế tiếp, là giải thích những điều liên quan đến tổn thương tinh thần.

—— *Nếu kích thích tố dẫn phát cảm xúc tiêu cực không được trấn an đầy đủ trong kỳ rối loạn / nguy hiểm, những cảm xúc tiêu cực đó sẽ đọng lại trong tiềm thức khế tử, tạo thành tổn thương tinh thần trọn đời.*

—— *Tổn thương tinh thần theo mức độ có thể phân chia làm cường độ thấp, trung bình và nặng, tương ứng với thời gian khế tử có thể rời khỏi khế chủ để sinh hoạt độc lập. Một khế tử có tâm lý tuổi dậy thì hoàn toàn bình thường, cho dù cùng khế chủ cách biệt cũng sẽ không chịu ảnh hưởng, mà khế tử bị tổn thương tinh thần cường độ thấp rời khỏi khế chủ một tháng, sẽ dần dần sinh ra triệu chứ lo âu, bất an, mất ngủ. Theo thời gian trôi qua, bệnh trạng sẽ từng bước gia tăng, cho đến khi đạt đến mức độ trong kỳ nguy hiểm.*

—— *Bậc trung có thể tiếp nhận thời hạn phân ly bằng khoảng một nửa của cường độ thấp, người bị tổn thương tinh thần cấp bậc nặng thậm chí một ngày cũng không thể rời đi khế chủ của mình, nếu không sẽ vô pháp đi vào giấc ngủ một cách bình thường, chỉ có thể dựa vào thuốc ngủ.*

Đôi mày Doanh Phong càng nhăn càng chặt, đọc thấy dòng cuối thẳng thắn gấp sách lại đi tìm Dao Đài.

Lăng Tiêu cơm nước xong xuôi đi ra thì vừa thấy Doanh Phong đi ngang chỗ này, anh ta một bộ sắc mặt ngưng trọng, thậm chí không phát hiện mình đứng cách đó không xa, điểm này khiến cho Lăng Tiêu rất hiếu kỳ. Với điều kiện không bị đối phương phát hiện, cậu len lén bám theo phía sau, theo Doanh Phong cùng tới dãy phòng y tế.

Dao Đài nhìn thấy Doanh Phong, điều đầu tiên nghĩ đến chính là Lăng Tiêu xảy ra chuyện, "Lăng Tiêu cậu ấy thế nào?"

"Tình trạng cậu ấy so với hôm qua tốt hơn nhiều," nhưng Doanh Phong muốn nói không phải cái này, "Trước đây cô nói cậu ấy đã bị tổn thương tinh thần cường độ thấp, có phải nghĩa là hai người sau này nhất định vĩnh viễn sinh hoạt chung một chỗ, chỉ cần tách ra tinh thần khế tử liền xảy ra vấn đề?"

"Cậu muốn nghe đáp án thế nào?" Dao Đài hỏi lại, "Lần đầu tôi dặn dò cậu chuyện này chẳng phải cậu ngoảnh mặt xem thường sao? Nếu về mặt lý luận thì đúng vậy, nhưng trên thực tế, không có một đôi khế chủ và khế tử nào sống tách biệt, toàn bộ phối ngẫu đều ở cùng một chỗ, cái gọi là chia ly chỉ là ngắn ngủi, ví như xuất chinh. Trừ phi cậu ngày sau gia nhập quân bộ, xuất chiến sang tinh cầu khác, lúc này mới cần lo lắng vấn đề trong nhà có một khế tử từng bị tổn thương tinh thần."

"Loại thương tổn này thật sự hoàn toàn không có khả năng chữa khỏi?" Doanh Phong truy vấn.

"Chữa khỏi là không thể nào, chuyển biến xấu thì lại rất dễ dàng, cậu giống như lúc trước mặc kệ không quản, phát triển thành cấp độ trung bình thậm chí nghiêm trọng hơn chỉ là chuyện sớm hay muộn, cậu bây giờ không có biện pháp khác, chỉ có thể khống chế."

Dao Đài dừng lại một chút, "Cậu nên thấy may mắn, Lăng Tiêu bây giờ còn chưa biết chuyện này, kỳ nguy hiểm của cậu ấy cũng chưa qua, muốn bảo trì tâm tình tốt, thì tuyệt không thể kích thích cảm xúc cậu ấy, chờ vững vàng vượt qua khoảng thời gian này rồi, thì tìm cách từ từ nói cho cậu ấy biết thực tình."

Lăng Tiêu trốn ngoài cửa, mỗi một câu đối thoại giữa hai người đều nghe nhất thanh nhị sở, gắt gao bụm chặt miệng. Cậu vốn cho là chỉ cần cắn răng kiên trì qua vài năm, là có thể trời cao biển rộng cao chạy xa bay, cho đến giờ phút này mới hiểu được, ý nghĩ của chính mình chỉ là một phía tình nguyện đến bao nhiêu. Gông xiềng vô hình đã sớm giam hãm cậu, mà cậu còn ngây thơ cho là tự do rồi sẽ đến.

Không nghe được người bên trong còn nói những gì nữa, Lăng Tiêu thất hồn lạc phách rời khỏi đó, vô tình đi đến một nơi đã khiến cậu khắc cốt ghi tâm, Lam Thịnh đã nhảy xuống chính tại chỗ này, Bình Tông vào hôm đó đã vĩnh viễn rời khỏi họ, có lẽ từ một khắc đó, may mắn của đời cậu đã vẽ lên một dấu chấm tròn.

Cậu mất đi bạn thân, mất đi tự do, mất đi tôn nghiêm, mất đi tất cả, cậu đã hai bàn tay trắng.

Cậu ngồi trên nơi mà Lam Thịnh từng nhảy xuống, dùng tầm mắt cậu nhìn những quang cảnh cậu ấy từng nhìn, mặt đất xa xôi như thế, mà đám mây lại như có thể chạm vào.

Chưa bao giờ lại có một khắc, Lăng Tiêu cảm thấy mình thất bại đến thế —— từng thề muốn trở thành khế chủ, nhưng vẫn biến thành khế tử người khác; từng nghĩ bằng vào cố gắng có thể vượt qua kỳ rối loạn, cuối cùng vẫn phải dựa vào lực lượng của Doanh Phong; từng nghĩ có thể một mình kiên cường mà sống, cuối cùng ngay cả quyền lợi đó cũng bị cướp đoạt, cuộc đời của cậu giờ đã không thể không phụ thuộc vào một người khác mà trôi qua, chỉ có chết đi mới có thể mang đến giải thoát chân chính.

"Lam Thịnh," cậu lẩm nhẩm, "Chúng ta hẹn rồi sẽ gặp lại, nhưng tớ không muốn nơi tái kiến lại là Trung tâm kiểm soát. Tớ vẫn kiên trì ở bên ngoài chờ cậu, nhưng nếu như ngay cả sống sót đều phải dựa vào ân huệ người khác, kiên trì như thế thực đáng giá sao?"

"Cậu có biết không, ngay cả chuyện phát sinh đêm qua, cũng là tớ chủ động, thể diện cả đời của tớ, cũng đã cạn kiệt hết, ở trước mặt anh ta tớ đã không còn mặt mũi gì để mà mất. Anh ấy đối tớ không tốt, tớ cảm thấy thực tàn nhẫn, anh ấy đối tớ tốt, tớ cảm thấy đó là bố thí, mặc kệ anh ấy làm như thế nào, tớ đều không thể đối mặt anh ấy, trước đây còn có động lực được rời đi chống đỡ, nhưng hiện tại ngay cả điểm động lực ấy cũng không tồn tại nữa rồi."

"Lam Thịnh, nếu cậu và Bình Tông còn ở đây, các cậu sẽ khuyên tớ tiếp tục? Hay là buông tha?"

Đáng tiếc vô luận là Lam Thịnh hay Bình Tông, đều không thể trả lời.

"Lăng Tiêu!" Một tiếng hô ngầm ý tức giận, Lăng Tiêu quay đầu lại, liền chứng kiến một màn rất quen thuộc. Ngày xưa Lam Thịnh đứng ở chỗ này nhìn qua có lẽ cũng là cảnh tượng này đi, chẳng qua Bình Tông sẽ không lại xuất hiện ở cửa, mà vị trí của mình cũng đã thay đổi.

Lăng Tiêu thấy biểu tình Doanh Phong và Dao Đài, biết ngay họ hiểu lầm, cậu không muốn cho họ lỗi giác là bản thân mình nghĩ quẩn, đưa tay khẽ chống lên mép tường, định nhanh nhẹn trở mình xoay vào trong, ngờ đâu tay trượt một cái, tuyệt đối xuất phát từ ngoài ý muốn mà ngã khỏi tường chắn.

—— Ê đừng giỡn chứ, tui còn chưa có muốn chết đâu.

Thân thể cậu mất đi trọng tâm, gương mặt Doanh Phong từng chút, từng chút biến mất sau tường, khiếp sợ trong mắt đối phương cậu thấy nhất thanh nhị sở, thì ra Doanh Phong cũng sẽ lộ ra vẻ mặt như thế.

Lăng Tiêu đột nhiên nghĩ, sau khi mình chết, anh ấy có chút khổ sở nào không?

Một khắc hoảng hốt, một lực lượng kéo mạnh cậu lại, thân thể cậu theo quán tính trượt xuống chút nữa, ngay sau đó thế rơi ngừng lại.

Lăng Tiêu ngẩng đầu, phát hiện cả thân mình Doanh Phong treo giữa không trung, một tay nắm mép tường, một tay gắt gao nắm một góc cổ tay áo cậu, dù cho khí lực Doanh Phong đã xưa đâu bằng nay, nhưng chỉ dựa vào một góc nho nhỏ như thế vẫn vô pháp hoàn toàn kéo cậu lên, Lăng Tiêu có thể cảm giác được mình từng chút thoát ly khỏi ngón tay Doanh Phong.

Lăng Tiêu không thể tưởng được anh ấy sẽ phóng tới cứu mình, kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, lúc trước anh ta đối xử với mình cũng rất tốt, mua bánh mì cho cậu, ở bên cậu cùng vượt qua cái đêm gian nan đó, lúc nguy nan mang theo cậu chạy trốn, sinh tử tồn vong cố hết sức đẩy cậu ra, một mình đối mặt tử vong —— này hết thảy đều dựa vào cậu là bạn học của anh ấy, mà không phải khế tử.

Tựa như anh ấy sẽ cứu Trục Nguyệt bị mấy học sinh lớp trên khi dễ, sẽ đem hết toàn lực giữ chặt Lam Thịnh tự sát, trợ giúp của anh không keo kiệt với bất kỳ một bạn học cần trợ giúp nào.

Ngoại trừ một khế tử mà anh ấy không yêu.

Vì cái gì chúng ta không thể chỉ là bạn?

Do dùng sức quá độ, tay Doanh Phong đã không thể khống chế phát run, Lăng Tiêu muốn giúp anh, lại càng muốn giúp chính mình một phen, cậu nâng cánh tay phải còn có thể cử động, muốn bắt lấy Doanh Phong, lại ngay sau khi giơ lên được một đoạn nhỏ, rốt cuộc không thể động đậy nữa.

Trong khoảnh khắc đó, cậu hồi tưởng lại Lam Thịnh, Lam Thịnh từng cũng bị Doanh Phong túm giữ cổ tay áo như thế, sau đó cậu ấy lựa chọn dùng bàn tay tự do kia, lấy ra chủy thủ, cắt đứt tay áo của mình.

Cậu đột nhiên minh bạch Doanh Phong vì sao lại hạn chế hành động của chính mình, nếu lúc ấy Bình Tông cũng có thể khống chế được Lam Thịnh, cậu ấy cũng không thể cắt đứt tay áo của mình ngã xuống, Bình Tông cũng sẽ không chết.

Nhưng cũng là trong nháy mắt này, Lăng Tiêu đột nhiên mất hết hy vọng, bất kể là bắt lấy tay Doanh Phong, hay là lấy ra chủy thủ bên hông, vô luận sống tạm, hay quyết tuyệt chết đi, cho đến giờ đều không phải do cậu. Bắt đầu từ một khắc Khuê xuất hiện trước mặt bọn họ, đã định sẵn kết cục cậu tất phải chết, là cậu vọng tưởng kéo dài sinh mệnh, hiện giờ hết thảy đã đến lúc cần hoàn trả.

Lừa dối mình có thể buông tha cho tôn nghiêm mà sống, kỳ thật nơi mà đáy lòng hướng về nhất vẫn là tự do.

Từng kiên trì nhất định phải quật cường, ở một khắc này đột nhiên mất đi ý nghĩa, toàn bộ chấp niệm đối với sống sót, đều không chút lưu luyến buông xuống.

Hãy để đời này hoàn toàn chấm dứt đi, kiếp sau vô luận là làm khế chủ, hay là khế tử, đều hy vọng có thể tìm một người lưỡng tình tương duyệt.

Lam Thịnh, chỉ tiếc hứa hẹn cùng cậu, không thể thực hiện.

Bình Tông, không biết về căn cứ rồi, có cơ hội ngủ bên cạnh cậu không.

Doanh Phong, may mắn lớn nhất của tôi, là lời chưa kịp nói ra khỏi miệng, vĩnh viễn ở lại trong lòng.

Lăng Tiêu tâm vô tạp niệm nhắm mắt lại, bình tĩnh nghênh đón chung điểm đời này của mình.

43. Quyển 1 - Chương 43: Phá Toái*

**Phá toái: Nghiền nát, vỡ vụn*

Một thân ảnh nhanh như gió chạy tới, tay phải giương lên, đinh một tiếng bắn lên một viên thạch anh, lại chuẩn xác bắt lấy, toàn bộ động tác liền mạch lưu loát. Ngay sau đó kỳ tích phát sinh, dưới chân hắn như sinh ra lực hút, tòa nhà dựng đứng đối với người này giống như bình địa, chỉ dùng vài giây liền từ phía dưới tòa nhà leo lên mái, một phen xách cổ Lăng Tiêu lên, hai người cùng nhảy lên sân thượng.

Lăng Tiêu chưa rõ tại sao mình đột nhiên bay lên, hai chân đã an toàn tiếp xúc mặt đất, hiệu trưởng vừa đem cả người cậu cứ như vậy xách lên lúc này mới buông tay ra, hỏi Doanh Phong còn ở ngoài tường, "Tự cậu có thể chứ?"

Để trả lời, bàn tay đang nắm tường của Doanh Phong dùng sức một cái, từ bên ngoài nhảy trở về, sau đó liền bước dài về hướng Lăng Tiêu, bộ dạng hùng hổ đó, Dao Đài và hiệu trưởng đều cho là anh sẽ động thủ với Lăng Tiêu, theo bản năng chắn phía trước.

Ngay cả bản thân Lăng Tiêu cũng cho rằng như vậy, nhưng thấy Doanh Phong không chút khách khí đẩy hai người ra hai bên, hai tay đặt lên bờ vai cậu, cứ như vậy không hề báo trước hôn lên.

Vì chấn kinh, nụ hôn này phá lệ kéo dài, ai nấy đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm, nhất là Lăng Tiêu thân là đương sự, đầu óc trống rỗng, năng lực tự hỏi bay lên chín tầng mây.

Cái hôn kết thúc, Doanh Phong buông cậu ra, Lăng Tiêu hóa đá ngẩn ra tại chỗ một giây, hai giây, ba giây, sau đó thân thể yếu ớt ngã về phía trước, Doanh Phong như đã dự kiến trước, vững vàng tiếp được cậu.

Nếu nói vừa rồi hai người xem còn trợn mắt há hốc mồm, vậy giờ khắc này đã không thể dùng nghẹn họng nhìn trân trối để hình dung, dường như bị ánh mắt nhìn chòng chọc của hai người khiến cho không thoải mái, Doanh Phong lúc này mới không tình nguyện giải thích:

"Tôi đọc trong sách thấy phương pháp này có thể thôi miên làm dịu cảm xúc."

Hiệu trưởng cùng Dao Đài cứng ngắc quay cổ, không thể tưởng tượng nổi nhìn nhau, sau đó lại cứng ngắc xoay về.

"Cậu biết không?" Dao Đài dùng một loại giọng điệu đông cứng tuyệt đối không phải khen tặng nói, "Từ sau khi cậu trở thành khế chủ, chỗ duy nhất khiến tôi cảm thấy đáng khen, chính là cậu lấy tốc độ như thần nắm giữ hết thảy kỹ năng khế chủ."

Doanh Phong tự động bỏ qua châm chọc trong giọng điệu của cô, ôm ngang lấy Lăng Tiêu, còn chưa bước

ra một bước, đã bị hiệu trưởng ngăn cản.

Hiệu trưởng rốt cuộc bình tĩnh hơn, đã thoát khỏi khiếp sợ vừa rồi, "Giao cậu ấy cho ta được không?"

Doanh Phong khó hiểu nhìn ông.

"Ta muốn thử khuyên nhủ cậu ấy, chúng tôi đều là khế tử, có thể dễ dàng câu thông hơn."

Doanh Phong suy nghĩ một chút, đem Lăng Tiêu trong lòng đưa về phía trước, hiệu trưởng có chút xấu hổ, "Ta ôm không nổi."

Trường kỳ không được nghỉ ngơi đầy đủ đã khiến thể lực ông suy kiệt, hiệu trưởng bây giờ, về phương diện cần sức chịu đựng này, thậm chí không bằng một thiếu niên bình thường, vài động tác vừa rồi đã là cực hạn của ông.

"Thầy muốn tôi đưa cậu ấy đến đâu?"

"Phòng y tế thì tốt rồi, ta sẽ ở đó chờ cậu ấy tỉnh lại."

Lăng Tiêu khi tỉnh lại chỉ có hiệu trưởng bên người, cậu không biết mình làm sao lại ngủ, nhưng ký ức trước khi ngã xuống vẫn còn, hai sự kiện cách nhau quá ngắn, cậu thà rằng tin tưởng nụ hôn kia là một giấc mộng.

"Cậu đã tỉnh," hiệu trưởng nhìn Lăng Tiêu lúc này, nhớ lại nhiều năm trước chính mình tỉnh lại từ trong mờ mịt không biết phải làm sao.

"Thầy hiệu trưởng?" Cậu cúi đầu nghi hoặc nhìn chiếc giường dưới thân, "Vì sao tôi lại ngủ ở đây?"

"Cậu đang ngủ, Doanh Phong đưa cậu đến nơi này, là ta yêu cầu, " ánh mắt đồng dạng màu xám nhạt của ông khiến Lăng Tiêu cảm thấy an tâm, "Cậu hiện tại cảm thấy khá hơn chút nào chưa?"

Lăng Tiêu ngập ngừng gật gật đầu, ngay cả chuyện mình lúc ấy không phải chủ động nhảy xuống đều quên.

"Vậy, cậu có muốn cùng ta đi thăm một người?"

"Ai?"

"Bằng hữu tốt của cậu, Lam Thịnh."

***

Đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu tới Trung tâm kiểm soát tinh thần, trong tưởng tượng của cậu nơi đây hẳn là giống một bệnh viện, nhưng sau khi tới, mới phát hiện nơi này càng giống một khu nhà giam.

"Đã lâu không gặp," một người mặc chế phục màu trắng tự mình ra cổng nghênh đón bọn họ.

"Nếu như có thể, tôi hi vọng cả đời này cũng không phải nhìn thấy anh," hiệu trưởng mỉm cười cùng ông chào hỏi, thuận tiện giới thiệu với Lăng Tiêu, "Đây là Thiên Tế, viện trưởng Trung tâm kiểm soát, năm đó là bác sĩ chủ trị của ta, không thể tưởng được giờ cũng thăng lên viện trưởng."

"Rốt cuộc là bác sĩ thăng lên viện trưởng làm người khác không tưởng nổi, hay là bệnh nhân lên làm hiệu trưởng càng bất khả tư nghị hơn?" Thiên Tế nói móc ông, "Một trăm năm trước đây, tôi còn vì cậu có thể sống sót hay không mà cảm thấy lo lo lắng lắng, ai mà biết được đến hôm nay, cậu đã là giáo viên đứng đầu một trường."

"Vậy tôi đây thật đúng là đã cô phụ kỳ vọng của anh," hiệu trưởng đùa.

Thiên Tế hơi hơi mỉm cười đáp lại câu đùa của ông, tiếp theo ôn hòa vỗ vỗ lưng Lăng Tiêu, "Đây là học sinh mà cậu nhắc đến trong thư?"

"Phải."

Thiên Tế chuyển hướng Lăng Tiêu, "Hiệu trưởng của mấy cậu nói với tôi, Lam Thịnh nhập viện cách đây không lâu là bằng hữu của cậu? Cậu ấy là người rất kiên cường, tôi không thể để các cậu gặp mặt, bất quá có thể chấp thuận cho cậu qua nhìn cậu ấy một chút."

Lăng Tiêu đối với nơi đây chưa hiểu rõ hết, dưới sự dẫn dắt của Thiên Tế, từ cổng một đường đi tới tòa nhà trung tâm.

"Nơi này biến hóa rất lớn a," hiệu trưởng vừa đi vừa đánh giá kiến trúc ven đường, ông nhớ năm đó mình rời đi có vài khu không giống hôm nay.

"Nhớ ngày đó khi cậu ở đây, không sai biệt lắm đem hết các phòng đều hủy đi một lần, cậu vừa đi, chúng tôi lập tức hướng cấp trên xin kinh phí, tu sửa toàn bộ trung tâm lại."

"Đừng nghe anh ta khoa trương," hiệu trưởng bất đắc dĩ nói với Lăng Tiêu.

"Biết ngay là cậu sẽ không thừa nhận, cho nên chúng tôi đặc biệt bảo lưu chứng cứ," ông dẫn họ tới trước một gian phòng bệnh, nói với Lăng Tiêu, "Coi đi, đây chính là phòng cậu ta từng ở."

Gian phòng kia —— không, chính xác phải nói là cái phòng giam cực kỳ nhỏ hẹp kia, bên trong ngoại trừ một cái giường đơn thì không còn gì khác, ba mặt phong bế, mặt tiếp giáp hành lang do những chấn song lạnh như băng tạo thành. Lăng Tiêu tiếp tục nhìn kỹ, phát hiện chất liệu tường giống hệt loại dùng trong phòng huấn luyện, nhưng khiến người khác truật mục kinh tâm chính là, trên mặt tường rắn chắc, nơi chốn đều lưu lại dấu vết bị lực nặng đập lên, có vài chỗ thậm chí trũng vào cả nửa mét.

"Vì sao bên trong chẳng có gì hết?" Lăng Tiêu nhất thời khó có thể tiếp nhận, cậu nghĩ hoàn cảnh trung tâm cho dù không đến mức thoải mái, nhưng ít ra phải cho người ta ở được chứ.

"Bởi vì mặc kệ có đồ gì, đều có kết cục bị đập nát vụn, thứ không nát, cũng có thể bị biến thành công cụ tự mình hại mình." Thiên Tế thấy hiệu trưởng nhìn căn phòng lâm vào trầm tư, lặng lẽ kéo Lăng Tiêu một phen, ý bảo cậu lánh đi.

"Hiệu trưởng của các cậu ở nơi này sáu năm," đi thẳng đến chỗ đối phương không nghe được, Thiên Tế mới mở miệng.

"Lâu như vậy?" Lăng Tiêu chấn kinh, cậu cảm thấy để cho cậu ở nơi có hoàn cảnh thế này sáu ngày cũng khó mà chịu nổi.

"Từ cái ngày cậu ấy bị đưa vào, cho đến lúc rời đi, suốt sáu năm, ngày cậu ấy ra viện, chính là kỷ niệm sáu năm ngày nhập viện."

"Sao có thể như vậy…" Lăng Tiêu khó có thể tin.

"Chúng tôi đã từng đều cho là cậu ấy không ra được, không nghĩ tới cậu ấy cuối cùng vẫn xuất viện, chúng tôi cho là sau khi rời khỏi đây cậu ấy cũng sống không được lâu, nhưng cậu ấy mỗi một năm đều đổi mới trông đợi của chúng tôi." Thiên Tế tán thưởng từ đáy lòng, "Hiệu trưởng của các cậu thật là một người đáng tôn kính, đến hôm nay mọi người khi nhắc tới cậu ấy đều mang trong lòng kính nể."

Lăng Tiêu chỉ biết là hiệu trưởng là một khế tử không phát dục, tách khỏi khế chủ độc lập sinh sống rất nhiều năm, thậm chí thầm lấy ông làm mục tiêu, lại không thể tưởng được ông sống gian nan như thế.

"Nhớ năm đó, cậu ấy cũng là nhân vật phong vân của Bích Không, cùng Phục Nghiêu được xưng là hy vọng ngày mai của Thiên Túc, chỉ ở sơ cấp học viện đã được quân bộ chú ý, lúc đó tiền đồ vô lượng."

"Đáng tiếc thế sự vô thường, Phục Nghiêu tìm được bầu bạn suốt đời thích hợp với hắn, hiện giờ song song ở quân bộ thành tựu xuất sắc, hiệu trưởng các cậu lại bởi vì một hành vi sai lầm, đến nay cả thân thể đều không thể phát dục."

"Hai người trẻ tuổi ngày xưa đều được chú mục, kết cục lại như mây và bùn, mỗi lần nhớ lại, không khỏi làm người ta thổn thức."

Thiên Tế cảm khái qua đi, chỉ thấy hiệu trưởng đang đi về phía họ.

"Bi ai xong rồi?" Ông cố ý thay một giọng điệu thoải mái.

"Cái phòng đó sao các anh không tu sửa?"

"Nơi có giá trị kỷ niệm như thế đương nhiên cần phải hoàn chỉnh bảo lưu lại, mỗi lần có tân nhân vào đây, trung tâm đều lấy sự dốc lòng của cậu làm tấm gương, nói cho bọn họ biết luôn có một ngày họ cũng sẽ rời đi nơi này. Tuy cậu đi rồi, nhưng tinh thần của cậu vĩnh viễn phát quang phát nhiệt, chiếu rọi hậu nhân."

Hiệu trưởng tươi cười có vẻ chua xót, "Thật đúng là vinh hạnh của tôi."

"Nếu đã truy điệu xong rồi, chúng ta đây tiếp tục đi tới chứ."

Họ theo hành lang đi về phía trước, người gặp ven đường dần dần nhiều hơn, Lăng Tiêu lướt qua từng gian phòng bệnh, chứng kiến một đám người cử chỉ quái dị, có người hai mắt thất thần, có người thì thào độc thoại, có người nóng nảy gầm lên giận dữ, có người không biết đau đớn đập đầu vào tường, đoạn đường này đi tới, thấy càng nhiều, trong lòng càng trầm nặng.

"Bệnh nhân đến đây nhận trị liệu, khi nhập viện đều phải ký hiệp ước, hiệp ước có hai loại, tử ước cầu sinh, sinh ước cầu tử."

Lăng Tiêu không rõ, "Cái gì là sinh ước?"

"Cái gọi là sinh ước, chính là điều khoản ước định rất rộng rãi, chúng tôi sẽ tận lực trợ giúp người bệnh sinh tồn, chỉ khi nào họ cảm thấy khó có thể chịu nổi nữa, khi muốn buông tha, trung tâm sẽ tôn trọng quyết định của họ."

Thiên Tế chỉ vào những người mặc quần áo bệnh nhân nhưng có thể tự do ra vào nói, "Họ chính là những người kí kết sinh ước, khỏi hẳn là may mắn, nhưng tuyệt đại bộ phận người, sẽ không ra khỏi cánh cổng nơi này."

"Vậy tử ước thì sao?"

"Tử ước là điều khoản buộc định, mặc kệ phát sinh tình huống gì, mặc kệ bệnh nhân yêu cầu thế nào, chúng tôi đều phải bảo đảm sinh tồn của họ, vô luận dùng thủ đoạn gì."

"Thống khổ tử ước phải trải qua thật khó mà dùng lời để diễn tả, có rất ít người chọn ký, hiệu trưởng của các cậu năm đó ký chính là tử ước, cậu ấy cũng thế."

Thiên Tế đứng lại trước một cửa phòng, chấn song phòng bệnh này đang được hạ xuống, Lăng Tiêu đi qua, liền thấy Lam Thịnh.

"Giờ cậu đã biết bạn của cậu kiên cường cỡ nào rồi chứ, cậu nên vì cậu ấy mà cảm thấy kiêu ngạo."

Trong chớp mắt khi Lăng Tiêu nhìn đến người đã lâu không gặp đó, nước mắt suýt nữa rơi xuống. Cậu ấy bị giữ chặt trên giường, thống khổ kêu la giãy dụa. Xung quanh cậu, có ba nhân viên y tế mạnh mẽ kìm giữ tứ chi cậu, dù vậy vẫn có vẻ rất cật lực.

"Vì sao," Lăng Tiêu không thể lý giải, "Vì sao không cho cậu ấy dùng thuốc trấn định?"

"Cậu đang thấy lúc này là cậu ấy ban ngày, tận lực dựa vào sức người khống chế, mà thuốc trấn định chỉ có thể dùng vào ban đêm khi bệnh trạng nghiêm trọng hơn. Kháng tính đối với thuốc của người Thiên Túc hình thành rất nhanh chóng, liều trấn định mà cậu ấy đang dùng, đã gấp người thường mười mấy lần, không thể thêm nữa."

Lăng Tiêu cảm thấy mũi từng đợt chua xót, giờ cậu rốt cục đã hiểu, vì cái gì Thiên Tế không cho bọn họ gặp mặt, lúc này dù cho Lăng Tiêu đứng trước mặt Lam Thịnh, đối phương cũng chưa chắc nhận ra được cậu.

"Cậu ấy có chướng ngại giấc ngủ vô cùng nghiêm trọng, phải nói nơi này ai cũng thế, họ suốt đêm không thể đi vào giấc ngủ, cho dù ngủ cũng rất nhanh sẽ bừng tỉnh. Rất nhiều người cũng là vì không thể chịu đựng được điểm này mới bỏ cuộc, y học càng ngày càng phát triển, nhưng đối với quần thể những người này vĩnh viễn vô kế khả thi."

"Ảnh hưởng của khế chủ đối khế tử quá lớn, khế tử mất đi khế chủ, cả đời đều không thể có được cảm giác an toàn, như thực vật thủy sinh bị cắt mất rễ, ngày qua ngày trôi nổi phiêu linh, đến khi tàn lụi."

"Tôi cũng từng cảm thấy rất khó hiểu, vì cái gì người Thiên Túc lại có chế độ phối ngẫu dị dạng như vậy, vì thế tìm đọc rất nhiều sách cổ, phát hiện tính chi phối tuyệt đối của khế chủ đối khế tử, không phải cướp đoạt, mà là nhượng bộ."

"Nhượng bộ?" Cách nói này ngay cả hiệu trưởng đều chưa từng nghe qua.

"Phải, tuy trên sách cổ phần lớn nói không tỉ mỉ, bất quá căn cứ vào một cuốn tư liệu lịch sử rất lạ ghi lại, quan hệ phối ngẫu của người Thiên Túc sớm nhất không phải như thế, cảnh ngộ họ gặp phải tàn khốc hơn chúng ta nhiều, hai người yêu nhau phải giết chết đối phương mới có thể trưởng thành, hậu nhân bởi vì không thể chịu đựng được bi kịch như vậy, cho nên mới có huyết khế tồn tại."

"Trong nội dung khế ước, khế chủ đem một bộ phận linh hồn chuyển giao cho khế tử, mà nửa kia thì lấy việc buông tha cho quyền lợi bản thân làm cái giá để đánh đổi lấy sinh mệnh, lấy thân phận khế tử trọn đời dựa vào khế chủ mà tồn tại. Đây chính là nguyên nhân khế chủ có thể khống chế khế tử, bởi vì cái họ điều khiển chính là linh hồn vốn thuộc về mình."

"Cho nên thoạt nhìn bề ngoài, quan hệ khế chủ và khế tử là áp bức và bị áp bức, nhưng trên thực tế ý định ban đầu của huyết khế này, cũng là khế chủ vì để khế tử của mình sống sót mà nhượng bộ, là một loại chủ động hy sinh. Về phần ban đầu vì cái gì đôi bên yêu đương nhất định phải liều mạng ngươi sống ta chết, thì trên sách cổ không có ghi lại."

"Giờ thì các cậu đã biết, tại sao khế tử vào lúc phát dục rời đi khế chủ rất khó tồn tại, bởi vì linh hồn họ đạt được từ khế chủ tìm không thấy nơi nó thuộc về. Mà chúng ta hiện tại làm công tác cứu hộ, chính là hành vi đi ngược đường, trước đây có người nói chúng ta làm như vậy là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, nhưng trăm năm qua, chứng kiến nhiều người thống khổ như vậy, tôi cũng càng ngày càng không nhận ra được mấy chữ 'chủ nghĩa nhân đạo' nữa."

Ông nói xong, thở dài, "Thực xin lỗi, bắt các cậu chia sẻ gánh nặng cùng tôi."

"Không có, " Lăng Tiêu lắc đầu, "Cám ơn ngài nói cho tôi biết những điều này."

Thiên Tế quan hoài bội phần nhìn chăm chú vào cậu, "Bác sĩ Dao cũng từng nói với tôi tình huống của cậu, khế tử nhận trị liệu tại đây, không phải khế chủ mất sớm, thì chính là bị vứt bỏ, so ra, cậu so với họ may mắn hơn nhiều lắm."

"Giờ cậu cũng đã tận mắt nhìn thấy hết thảy nơi này, hiệu trưởng của các cậu nói cậu ta không bao giờ muốn gặp lại tôi nữa, tôi sao lại không hy vọng không bao giờ phải ở nơi này lại nhìn thấy cậu ấy, còn cả cậu nữa, cũng như bất cứ người nào khác. Trung tâm kiểm soát vốn là một chỗ không nên tới, dù chỉ có một cơ hội nhỏ là thế, cậu đều phải cách nó cho xa, không phải ai cũng có thể kiên cường như hiệu trưởng các cậu, tuyệt đại đa số người một khi tiến vào, sẽ không ra khỏi được nữa."

Phảng phất như xác minh lời ông, trong căn phòng cuối hành lang truyền đến một trận xôn xao.

"Chuyện gì vậy?" Thiên Tế ngăn lại một nhân viên y tế đi ngang.

Đối phương hơi rũ mắt, "Bệnh nhân số 31 đã quyết định buông tha, đang làm xác nhận cuối cùng."

Ánh mắt Thiên Tế cũng ảm đạm đi, ông chuyển hướng hiệu trưởng, "Cảnh tượng như vậy, cậu hẳn là rất quen thuộc đi."

Hiệu trưởng trầm mặc một chút, gật đầu.

Ông lại chuyển hướng Lăng Tiêu, "Chúng ta cũng đi nhìn xem đi."

Đoàn người Lăng Tiêu theo sau nhân viên y tế đến nơi, bệnh nhân số 31 trong lời họ chính là người ở phòng kế cận, có một nữ y sĩ đang đặt câu hỏi với cô. Cách một tấm kính, Lăng Tiêu không nghe được nội dung các cô đối thoại, chỉ có thể nhìn thấy cô ấy chốc chốc lắc đầu, chốc chốc lại gật đầu, không bao lâu sau, nữ y sĩ liền lui ra.

Cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu, người ở đây đều hiểu hàm ý động tác này.

Trên không trung vang lên tiếng chuông, một tiếng lại một tiếng, ngân dài vang vọng. Trong tiếng chuông bi tráng lại thê lương, tập thể mọi người cúi đầu.

Y sĩ cầm ống tiêm đi vào, cúi thấp người chào bệnh nhân số 31, sau đó vững vàng đem kim tiêm xuyên qua làn da trắng nõn, chuẩn xác không thiên lệch đâm vào huyết quản cô.

Cô ngẩng đầu, khuôn mặt thiếu niên, song mâu xám nhạt, từ khi tỉnh thức đến khi tử vong, màu mắt là biến đổi duy nhất của cuộc đời này. Sắp phải cáo biệt thế gian, bắt đầu một đoạn sinh mệnh hoàn toàn mới, có lẽ vì những người khác đều cúi đầu, tầm mắt của cô đối diện người duy nhất đang nhìn về bên này Lăng Tiêu.

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Lăng Tiêu là cảnh tượng cuối cùng lưu trên võng mạc của cô kiếp này, mà cô trong mắt Lăng Tiêu, đang hướng về cậu ngọt ngào cong môi mỉm cười.

'Hẹn gặp lại', Lăng Tiêu thấy khẩu hình của cô, dù trước đó bọn họ chưa bao giờ gặp mặt.

Thân thể cô gái từng chút trong suốt, biến mất, cuối cùng hóa thành hồn phách lam sắc phiêu lượng, tựa như Bình Tông sáng sớm ngày đó.

Đây là lần thứ hai, Lăng Tiêu trơ mắt nhìn một linh hồn bay đi, từ nơi cách cậu chưa đến hai mét trước mắt, trong nháy mắt biến mất cuối chân trời.

"Cậu nhìn thấy chưa?" Tay hiệu trưởng lặng yên không một tiếng động đáp lên bả vai Lăng Tiêu, "Nơi này chính là Trung tâm kiểm soát tinh thần, nơi mà một khi cậu đã tới một lần, sẽ không bao giờ còn muốn đặt chân vào nửa bước."

44. Quyển 1 - Chương 44: Nguyệt Dã Thố*

**Dã thố: Thỏ hoang*

Cuộc viếng thăm của Lăng Tiêu kết thúc, Thiên Tế lại tự mình đưa họ ra cổng.

"Nhớ kỹ lời nói của tôi, vĩnh viễn đừng đến đây, thế giới rộng lớn bên ngoài, mới là nơi mà cậu hẳn nên ở."

Cáo biệt Thiên Tế, Lăng Tiêu theo hiệu trưởng cùng nhau quay về học viện, so với Trung tâm kiểm soát không nơi nào không áp lực, mỗi học sinh lui tới nơi này đều có vẻ mạnh mẽ tinh thần phấn chấn, chỉ cần nhìn bọn họ liền cảm nhận được hi vọng, Lăng Tiêu phần nào hiểu được hiệu trưởng vì sao lại lưu lại đảm

nhiệm chức vụ.

"Cậu có biết vì sao, biết rõ hòa bình vượt qua nghi thức trưởng thành là một lời nói dối, sớm hay muộn sẽ bị chọc thủng, chúng tôi vẫn phải dùng một lời nói dối như vậy để che đậy không?"

Lăng Tiêu lắc đầu.

"Đó là bởi vì trước đây, chúng tôi đã thử sử dụng nhiều loại phương pháp, có người tự nguyện bị trói trong nghi thức trưởng thành, kết quả lúc lấy máu em ấy cắn đứt đầu lưỡi; có người uống thuốc ngủ say cho qua kỳ rối loạn, sau khi tỉnh lại kích thích tố phân bố cao đến mức không thể khống chế."

"Thậm chí có một năm chúng tôi đem tất cả những tai hại trước sau phải trải qua đều đầy đủ giảng cho học sinh, kết quả lần đó học trò tập thể cự tuyệt cử hành nghi thức trưởng thành. Sau đó vì có một em nội tiết tố mất cân bằng, trong nhóm học sinh dẫn phát phản ứng dây chuyền, những thiếu niên đó tàn sát lẫn nhau, gây thành thảm kịch lớn nhất mấy trăm năm qua, ngày đó sao chổi 'Tẫn diệt' quét qua trên bầu trời Bích Không, vì thế hậu nhân đặt tên là 'Sự kiện tẫn diệt'."

Lăng Tiêu trong lòng chớp động, 'Sự kiện tẫn diệt' từ lúc nhập học liền thường xuyên nghe nói, vào ngày đó mỗi năm học viện đều có lễ mặc niệm, nhưng khởi nguyên chân chính của sự tình cậu lại là lần đầu nghe được.

"Nghi thức trưởng thành tựa như một hố sâu của người Thiên Túc, vô luận chúng tôi thử phương pháp gì, áp dụng đối sách gì, đều không thể khiến mỗi người đều thuận lợi vượt qua, luôn sẽ có người bị đào thải tại một cửa này."

"Bác sĩ Dao cho cậu thuốc sao?" Hiệu trưởng đột nhiên đổi đề tài.

Lăng Tiêu sửng sốt một chút, "Vâng."

"Mới đầu khi ta phát hiện thuốc có thể xoa dịu thống khổ, hầu như mỗi ngày đều dùng, vì thế mắc chứng ỷ lại nghiêm trọng, liều dùng càng lúc càng lớn, mãi đến khi thuốc cũng vô pháp thỏa mãn nhu cầu của ta. Đến một lúc, tựa như những áp lực tinh thần đã che đậy lúc trước tăng gấp đôi mà quay lại, những thứ phải thừa nhận nửa điểm cũng không giảm bớt, ngược lại còn lời thêm một khoản lớn."

"Trở thành khế tử, cũng giống như nghi thức trưởng thành, nhất định phải bằng vào lực lượng của chính mình đi hết một đoạn đường, lúc trước đi đường tắt, lúc sau sẽ nhiễu loạn, toàn bộ nợ nần ngươi cho là đã chạy thoát, kỳ thật đều đang tích góp từng tí một. Bất quá cũng may mấy năm nay, ta dần dần học được cách khắc chế, số lần uống thuốc cũng càng ngày càng ít."

Lăng Tiêu tựa hồ nhìn thấy một chút hi vọng, "Vậy thầy làm thế nào để không cần thuốc cũng có thể đi vào giấc ngủ?"

“Ta không làm được,” ông bình tĩnh nói, “Chẳng qua là bởi vì giấc ngủ ta cần càng ngày càng ít.”

Như vậy đích thực khiến Lăng Tiêu chịu đả kích gấp bội, nghĩ chỉ cần kiên cường giống như hiệu trưởng là có thể chiến thắng thống khổ, nhưng đối phương hao phí trăm năm cũng chỉ học được cách tồn tại cùng thống khổ mà thôi.

“Ta biết cậu hiện tại đang suy nghĩ gì, cậu cảm thấy sống như vậy thật như sống không bằng chết, nhưng ta còn kiên trì, bởi vì ta còn vọng tưởng cùng người đã vứt bỏ ta gặp lại.”

Lăng Tiêu lúc này mới kinh ngạc biết rõ thì ra khế chủ của thầy hiệu trưởng không chết, cậu nghĩ hiệu trưởng và Lam Thịnh cảnh ngộ tương tự, nhưng không ngờ thầy là bị vứt bỏ.

“Đối với người Thiên Túc mà nói, không có gì đơn giản hơn cái chết, nhưng với một vài người Thiên Túc nào đó, sống sót mới là con đường gian nan nhất. Chỉ có sống sót, mới có cơ hội lần nữa gặp mặt.”

“Đây là lý do ta kiên trì đến hiện tại, ta tin tưởng Lam Thịnh cũng có lý do của cậu ấy. Tất cả những thứ cậu muốn bỏ qua, lại là ước mơ tha thiết của một số người, thậm chí có người vĩnh viễn cầu không được, chúng tôi vẫn đang kiên trì, cậu có lý do gì mà buông tha đây?”

“Nếu chưa chia lìa, cũng đừng vội buông tay, cửu biệt đều có thể trùng phùng, huống chi là sớm chiều ở chung.”

Lăng Tiêu vừa về tới ký túc xá liền lập tức đi về phía giường, cầm lấy lọ thuốc ở đầu giường Dao Đài cho cậu chăm chú nhìn một lúc lâu, rốt cục quyết định đem cả lọ ném vào thùng rác.

Doanh Phong toàn bộ hành trình đều lưu ý động tác của cậu, “Vì sao lại bỏ đi?”

“Đã không cần nữa.” Lăng Tiêu cúi đầu nhìn lọ thuốc trong thùng rác, cậu vứt bỏ không chỉ là thuốc, còn có một phần tính khí trẻ con mà cậu thủy chung kiên trì, lại phát hiện không tất yếu nữa, “Tôi sẽ không tiếp tục xem thường mạng sống mình, sẽ không cùng mình đối địch, sẽ hảo hảo mà sống sót, lấy được sự đồng ý học lên…”

Cậu kiên định ngẩng đầu, “Doanh Phong, tôi sẽ không kéo chân sau anh, tôi cam đoan với anh.”

***

Ngày kế khi Doanh Phong tỉnh lại, không hiểu sao trong lòng có thêm một người, Lăng Tiêu dụi đầu vào ngực anh ngủ say sưa, nhưng anh lại không sao nhớ nổi mình lúc nào thì ôm cậu ấy, chẳng lẽ là hành động vô ý thức sau khi ngủ say?

Hôm qua anh lại đọc một lượng lớn tri thức về quan hệ giữa khế chủ và khế tử, cũng biết khế tử ở kỳ nguy

hiểm sẽ bị chướng ngại về giấc ngủ, là do không cùng khế chủ tiếp xúc thân thể. Đôi bên vì có tình cảm mà ký khế ước, tất sẽ giống như bây giờ ôm nhau một chỗ, khế tử như thế căn bản sẽ không gặp phải vấn đề khó ngủ.

Bất quá loại tiếp xúc thân thể đơn thuần này chỉ có tác dụng trấn an, còn muốn được đến mức này thì có lẽ do lần thân mật kết hợp trước ngày hôm qua không lâu duy trì tác dụng, Doanh Phong mới vừa đứng dậy, Lăng Tiêu liền cũng từ trong mộng tỉnh lại, bộ dạng ngái ngủ thoạt nhìn hiển nhiên còn chưa ngủ đủ.

Bất quá cậu rất nhanh vực dậy tinh thần, từ trên giường đứng lên, cùng Doanh Phong mặt đối mặt ngồi xuống, yêu cầu cùng đối phương 'Đàm phán'.

"Tôi có một đề nghị."

Doanh Phong lẳng lặng nghe.

"Chúng ta đều rõ ràng tôi và anh ký khế ước là một chuyện ngoài ý muốn, kết quả này anh không muốn, tôi cũng không muốn, nhưng chúng ta hiện tại hẳn là nên quan tâm lợi ích chung, cấp bậc đánh giá tâm lý của tôi nếu cứ liên tục tuột dốc, hai người đều không có cách học lên. Nếu không thể làm được bình đẳng trong tình yêu như lời bác sĩ Dao, ít nhất chúng ta có thể xây dựng một loại bình đẳng dựa trên cái khác."

"Tiếp tục."

"Chúng ta mỗi người đều có thể đưa ra điều kiện của mình, cứ một bên đưa ra một điều thì bên kia có thể đưa ra một điều khác, chỉ cần đôi bên đồng ý, điều kiện sẽ có hiệu lực."

Doanh Phong không có ý kiến, "Cậu nói trước."

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, "Ở nơi công cộng anh không thể ra lệnh cho tôi, nơi riêng tư cũng không được."

Doanh Phong tiếp lời rất nhanh, "Trước mặt tôi không được kề vai sát cánh với người khác, sau lưng cũng không được."

Lăng Tiêu cân nhắc một chút, cảm thấy về điểm này mình chiếm tiện nghi khá lớn, có điều yêu cầu này của Doanh Phong cậu không thể lý giải, "Vậy anh có thể nói cho tôi biết tại sao không?"

Doanh Phong diện vô biểu tình, "Bởi vì tôi không thoải mái."

Đáp án này vượt ngoài dự liệu của Lăng Tiêu, cậu còn tưởng rằng đối phương sẽ nói ra lý do cường thế kiểu như 'Bởi vì tôi là khế chủ của cậu' hoặc 'Bởi vì cậu là khế tử của tôi'.

“Đồng ý,” cậu chấp nhận điều thứ nhất, lại đưa ra điều thứ hai, “Không được tùy tiện dùng xâm lấn tinh thần tìm kiếm vị trí của tôi, tôi có riêng tư của mình.”

“Không được về muộn, trường hợp đặc biệt phải báo trước cho tôi.”

“Thành giao, không được dùng năng lực của anh làm tôi sợ, ép buộc tôi, lại càng không được phép đánh tôi.”

“Vì đảm bảo tinh thần của cậu phát dục bình thường, tôi sẽ tùy cơ sử dụng quyền lợi của mình, lúc cần thiết sẽ áp dụng thủ đoạn tất yếu, cậu không thể cự tuyệt.”

Lăng Tiêu không biết ‘thủ đoạn tất yếu’ chỉ cái gì, bất quá theo bản năng cảm giác chẳng phải chuyện gì tốt.

Do dự mãi, cái gọi là ‘thủ đoạn tất yếu’ đại khái sẽ không thể tệ hơn việc anh ta lạm dụng quyền lực, so sánh giữa hai cái, cậu vẫn là lựa chọn đồng ý.

“Điều này cũng thông qua, tạm thời tôi mới chỉ nghĩ tới ba điểm này, anh còn gì cần bổ sung không?”

“Không thể vừa đến cuối tháng liền xoát sạch tiền trong thẻ.”

Lăng Tiêu khóe miệng hơi co rút, “Được, tạm thời tôi chưa nghĩ ra lấy cái gì trao đổi, chờ nghĩ tới nói sau,” cậu nói xong liền nối mạng, “Giờ tôi muốn đi tham quan trường học, anh đi không?”

Hai người đổ bộ khu vực kết nối với các ngành giáo dục trên mạng Thiên Nguyên, ở lối vào thiết lập truyền tống tốc hành tới những trường đại học khác nhau, sắp xếp thứ tự các trường theo bảng đánh giá tổng hợp, đứng đầu chính là học viện quân sự Ngự Thiên, Lăng Tiêu không chút do dự lựa chọn trạm thứ nhất.

Khi họ đứng trước cánh cổng hùng vĩ của học viện quân sự Ngự Thiên, một cỗ cảm giác trang nghiêm túc mục phả vào mặt, từ đó sinh ra cảm giác sứ mệnh chiến đấu trời sinh của người Thiên Túc. Dân tộc đời đời kiếp kiếp sinh sống trên mảnh đất này, sau khi tỉnh dậy nhận bài học đầu tiên chính là trung với tổ quốc của mình, từ trước khi họ học được cách yêu một người, đã học được lòng yêu nước này.

Rất khó tưởng tượng rung động to lớn như vậy chỉ đến từ một hình chiếu giả tưởng, nếu quả thật có thể đứng trước cánh cổng trường này, thậm chí bước vào, sẽ là bao nhiêu kiêu ngạo cùng quang vinh.

Lăng Tiêu bắt đầu từ một khắc đứng trước cổng trường, thể xác và tinh thần đã bị chiếm giữ, cậu dùng thanh âm khó nén kích động nói với người phía sau, “Tôi nghĩ ra điều kiện trao đổi kế tiếp rồi, tôi muốn thi…”

“Ngự Thiên phải không?” Doanh Phong giúp cậu nói hết, “Điều kiện này cậu có thể tỉnh lược.”

Lăng Tiêu kinh ngạc quay đầu lại, "Vì sao? Anh không đồng ý?"

"Không, " Doanh Phong phủ nhận lời cậu, "Bởi vì đây cũng là điều kiện tôi muốn đưa ra."

Lăng Tiêu mạnh mẽ dẫn xuống kích động trong lồng ngực, bước ra bước đầu tiên của mình; là trên mạng ảo bước bước đầu tiên tiến vào trường Ngự Thiên, cũng là trong thế giới tinh thần, chính thức bước bước đầu tiên vào cuộc đời mới.

Trong sân trường giả tưởng cũng không có nhân vật chân thật, trường cấp cho người đến thăm một ấn tượng càng trực quan hơn, dùng hình chiếu ba chiều phỏng theo các hình thức huấn luyện, họ từ cổng trường cùng nhau đi tới, liền chứng kiến những sinh viên chuyên ngành khác nhau đang tiếp nhận các loại huấn luyện bất đồng, chưa bao giờ thấy qua tầng tầng lớp lớp phương thức chiến đấu, chỉ nhìn thôi cũng khiến Lăng Tiêu hoa cả mắt.

Nhân viên công tác phụ trách giải đáp thắc mắc ở bộ phận chiêu sinh, là người thật chứ không phải trí năng, vừa thấy Lăng Tiêu cùng Doanh Phong, liền lễ độ hướng họ chào hỏi.

"Hoan nghênh đến học viện quân sự Ngự Thiên, trên màn hình cảm ứng có thể lệ chiêu sinh toàn bộ chuyên ngành của trường, mời tùy ý xem, có bất kỳ vấn đề nào tôi cũng xin được giải đáp cho các vị."

Lăng Tiêu đi đến trước màn hình lớn, hơn mười ngành học chia thành hàng trăm hệ, sau mỗi hệ đều có dấu hiệu ghi chú, có khi là một vòng tròn, có khi là một dấu chéo.

"Ký hiệu đằng sau là có ý gì?" Cậu chỉ vào đó hỏi.

"Một vài chuyên ngành của Ngự Thiên, những năm trước không thu nhận khế tử, nhưng mấy năm gần đây, chúng tôi lần lượt mở ra những chuyên ngành cho phép nhóm khế tử cùng khế chủ cạnh tranh công bình, chỉ cần thực lực đủ là có thể lựa chọn một chuyên nghiệp mà học. Những ngành cậu thấy được khoanh tròn trên màn hình, chỉ cần khế chủ thông qua cuộc thi tuyển, thì khế tử có thể miễn thi cùng vào học, mà những ngành đánh dấu chéo, thì cần thi giống như khế chủ, thông qua mới có thể vào học."

Lăng Tiêu tùy tiện điểm vào một cái trong đó, lập tức sổ xuống một khung mới, phân tích hệ thống chuyên ngành đó, giới thiệu người tốt nghiệp ưu tú mà toàn hệ từng bồi dưỡng được, Lăng Tiêu mẫn tuệ phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

"A, đây là người ngày đó," người quan quân thấp bé đã đem cậu từ trạm cấp cứu áp giải tới Trung tâm kiểm sát, không thể tưởng được hắn cũng là sinh viên tốt nghiệp học viện quân sự Ngự Thiên.

Nhân viên trường với việc cậu nhận ra Phục Nghiêu cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì Phục Nghiêu vốn là nhân vật nổi danh mà người Thiên Túc nào cũng biết, "Phục Nghiêu thiếu tướng cùng khế tử của ngài là tiêu biểu cho sinh viên tốt nghiệp hạng ưu hệ chỉ huy tác chiến của trường, hàng năm có rất nhiều người vì ngưỡng mộ danh ngài mà đăng ký chuyên ngành đó. Mấy năm trước ngài nhận lời mời của trường, làm giáo viên thỉnh giảng trong hệ liên hợp tác chiến, để một bộ phận sinh viên có thể tự mình được ngài chỉ

đạo, hiện tại đây là chuyên ngành nóng *(hot ấy)* nhất cũng khó thi vào nhất của trường."

"Hệ liên hợp tác chiến..." Lăng Tiêu từ trong một chuỗi dài tìm ra nó, dấu hiệu sau đó không giống bình thường, không vòng cũng không chéo, mà là một dấu chéo nằm trong cái vòng.

"Đây là ý gì?" Cậu khó hiểu hỏi.

"Là ý hai người phải cùng nhau thi," Doanh Phong vẫn luôn bàng quan không mở miệng, đột nhiên xen vào nói câu đầu tiên.

"Đúng vậy," Nhân viên trường đối với một học sinh của sơ cấp học viện lại biết chuyện này, trả lời thái độ tán thưởng, "Đây là chuyên ngành duy nhất của trường cần khế chủ và khế tử đồng thời ghi danh, bất kỳ ai trong hai người không thông qua cuộc thi, đều không thể tiến vào học chuyên ngành đó, vì thế trong toàn bộ chuyên ngành, độ khó của nó là cao nhất."

Lăng Tiêu nghe được thi vào rất khó, ngược lại kích phát ý chí chiến đấu, cậu chạm mở khung giới thiệu, trong cửa sổ nhảy ra là một đoạn hình ảnh khế chủ cùng khế tử hai người tác chiến, nhìn phương thức chiến đấu của họ, Lăng Tiêu thật sự cảm giác trình độ mình hiện tại giống như trò trẻ con.

Cậu đem mình và Doanh Phong thay vào vị trí hai người, một ngày kia, cậu và Doanh Phong cũng sẽ giống bọn họ, ăn ý lẫn nhau tay nắm tay tác chiến sao?

Nghĩ đến đây cậu đột nhiên dùng sức lắc đầu, cố gắng đem ý tưởng không thực tế dứt ra, cậu và Doanh Phong hiện tại chẳng qua là vì lợi ích chung mà đi cùng nhau, bất kể thế nào cũng không thể có dạng tâm hữu linh tê như những đôi phối ngẫu tình cảm thâm sâu khác, mà hai người trong hình, phối hợp thiên y vô phùng, quả thực tựa như một chỉnh thể không thể phân cách.

Lăng Tiêu từ kho số liệu tải vài bản giới thiệu chuyên ngành mà cậu cảm thấy hứng thú về cổng cá nhân của mình, Doanh Phong ở bên cạnh lưu ý một chút, toàn bộ đều là những chuyên ngành cần tự mình thi, mấy hệ hấp dẫn nhất trong viện đều có, chỉ không có hệ liên hợp tác chiến.

Lấy xong tư liệu, hướng nhân viên trường cảm ơn, cậu liền thoát mạng, ngay cả những trường sau đó cũng không định xem, nhận chuẩn một mục tiêu, sẽ không chừa đường lui cho mình.

Cậu luôn nghiên cứu những tư liệu đó cho đến khi tắt đèn, Doanh Phong đều đã ngủ, cậu còn cố ý kéo dài thật lâu.

Mãi đến khi xác nhận người bên cạnh đã ngủ, cậu mới tận sức nhẹ động tác, từng chút từng chút, thật cẩn thận nhích qua, giống như tối hôm trước, len lén kề sát lên lưng người đó.

Tựa như thuyền về cảng, chim về tổ, trong nháy mắt tiếp xúc lẫn nhau đó, bao nhiêu bất an không cánh mà bay, nồng đậm mệt mỏi nhất thời đánh úp lại.

Ngay tại một khắc Lăng Tiêu nhắm mắt lại sắp đi vào giấc ngủ, người cậu dựa vào đột nhiên trở mình, cánh tay tự nhiên là thế đặt lên, đem cậu nhốt vào lồng ngực.

Lăng Tiêu cả người đều cứng lại, nằm trong lòng anh không nhúc nhích, động tác nhỏ của mình chưa đến một ngày đã bị bắt quả tang, tâm tư bị vạch trần khiến cậu cảm thấy mặt mũi hoàn toàn mất hết.

Lúc cậu đang xấu hổ không biết làm thế nào cho phải, thanh âm Doanh Phong lạnh lùng nghe không ra tình cảm từ bên trên truyền đến.

"Không phải đã nói phải đề thăng cấp bậc đánh giá tâm lý, cùng nhau học lên sao? Nếu mục tiêu đã nhất trí như thế, vậy cùng nỗ lực đi."

45. Quyển 1 - Chương 45: Phục Đoạn*

**Phục Đoạn: Theo (Tập hợp những từ ngữ Phật học thường gặp), Phục là Chế phục, Đoạn là đoạn trừ; chế phục phiền não khiến nó nhất thời không sinh, gọi là Phục; đoạn trừ mầm móng phiền não khiến nó vĩnh viễn bất sinh, gọi là Đoạn.*

Doanh Phong có thói quen thức dậy rất đúng giờ, nhưng anh vừa ngồi dậy, liền nhớ ra bên người còn có thêm một khế tử đang kỳ nguy hiểm chỉ có dựa vào mình mới có thể duy trì giấc ngủ, quả nhiên khi anh quay đầu lại, người trên giường đã xoa xoa mắt tỉnh dậy, trên mặt nơi nơi đều viết 'không ngủ đủ giấc'.

Anh nhớ trên sách nói, khế tử ở thời kì đặc thù cần lượng giấc ngủ bằng 1.5 lần bình thường, ngủ không đủ là nguyên nhân lớn nhất làm cho tinh thần tổn thương, nhưng cái việc khế chủ không ở bên cạnh liền không thể đi vào giấc ngủ này, cùng kế hoạch làm việc và nghỉ ngơi của anh ngày thường phát sinh xung đột, nướt bọt thôi miên cố nhiên dùng tốt, thế nhưng thời gian hiệu lực lại quá ngắn.

Doanh Phong còn đang nghiêm túc lo lắng làm sao giải quyết mâu thuẫn này, Lăng Tiêu lại giống như chẳng có chuyện gì, từ trên giường nhảy xuống nhanh chóng chiếm phòng tắm trước, đến khi ra lại, đã tinh thần phấn chấn, cùng lúc mới tỉnh lại tựa như hai người.

Chứng kiến bộ dạng cậu ấy tinh lực dồi dào như thế, Doanh Phong cảm thấy mình đúng là nghĩ nhiều rồi, chờ anh cũng thu thập xong xuôi đi ra, trong túc xá sớm đã không còn bóng dáng Lăng Tiêu.

Phản ứng theo bản năng của anh chính là phát động ý niệm đi tìm, điều kiện hôm trước hai người trao đổi đúng lúc nhảy ra ngăn trở, vì thế anh lại bất động thanh sắc thu ý niệm về.

Doanh Phong ở nhà ăn không thấy Lăng Tiêu, điểm đến kế tiếp liền là sân thể dục, quả nhiên không ngoài sở liệu, cái người mới sáng sớm đã bỏ chạy ra ngoài đó, lúc này đang chầm chậm chạy trên đường băng không một bóng người, không có chút tự giác của người đang ở vào kỳ nguy hiểm, Doanh Phong không chút nghĩ ngợi liền đến đem người chặn lại.

“Cậu làm gì ở đây?”

Lăng Tiêu không biết mình lại chọc tới hắn chỗ nào, “Chạy bộ buổi sáng a.”

“Bác sĩ Dao nói, cậu bây giờ là cưỡng chế nghỉ phép.”

“Nghỉ phép không thể rèn luyện thân thể sao? Tôi muốn ghi danh trường quân đội, đương nhiên từ bây giờ phải bắt đầu chuẩn bị, đối thủ cạnh tranh của tôi đều là khế chủ thực lực mạnh mẽ, không cố gắng làm sao có thể qua được họ.”

“Là ai mấy ngày hôm trước mới ngất đi đó?”

“Tôi lúc ấy vừa mệt vừa đói, không có thể lực, hiện tại ăn no ngủ đủ, mắc gì không thể chạy?” Lăng Tiêu không rõ Doanh Phong sao lại nghiêm túc như vậy, thật giống như cái người mặc kệ mình không lo lúc trước không phải anh ta, thực sự là nói không quản thì không quản, khi quản rồi lại chẳng chịu để yên.

“Huấn luyện thêm mấy ngày đó cũng chẳng khác bao nhiêu, trên sách nói đoạn thời gian này cần nghỉ ngơi trọn vẹn, bằng không tình trạng tinh thần có thể chịu ảnh hưởng, cơm nước xong rồi mau về,” Doanh Phong không chút khách khí nói.

“Tôi tối hôm qua đã nghỉ ngơi đầy đủ,” Lăng Tiêu mất hứng phản bác, “Ăn no rồi thì nằm ngủ tôi cũng không phải heo.”

“Cậu rốt cuộc có về hay không?”

“Không về.”

Lăng Tiêu nói xong hai chữ này, đầu ngón tay nhất thời tê rần, vài ngày qua, cậu đã hiểu đây là điềm báo mệnh lệnh khế chủ đã đến, cậu muốn mở miệng, nhưng cái lưỡi đã không nghe theo cậu nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ trừng tên Doanh Phong lật lọng nói mà không làm.

Lực lượng Doanh Phong chỉ dò xét bước đầu liền ngừng, không khí ngưng đọng giữa hai người, thời gian tích tắc trôi qua, chiến hào chung vừa mới tu kiến gần bên bờ sụp đổ, hiệp thương yếu ớt chỉ cần tiến về phía trước một bước sẽ bị phá tan thành từng mảnh.

Ngay lúc Lăng Tiêu cho là mình sẽ bị cưỡng chế bắt về ký túc xá, khống chế tinh thần vừa mới dâng lên lại như thủy triều rút lui không để lại dấu vết, tứ chi cậu rốt cục khôi phục tự do, thời khắc mấu chốt, Doanh Phong không tiến thêm một bước, Lăng Tiêu thật sâu nhẹ nhàng thở ra, không khí giương cung bạt kiếm lúc này mới dịu đi.

Doanh Phong bước một bước qua bên cạnh cậu, “Cậu chạy đi.”

Lăng Tiêu không nghĩ tới lúc này anh ta lại chủ động thỏa hiệp, nửa tin nửa ngờ chạy chầm chậm, Doanh Phong thì chạy sau cậu một đoạn, duy trì tốc độ đó theo phía sau, không tiến gần hơn cũng không tụt lại.

Lần chạy bộ buổi sáng này Lăng Tiêu chạy đến một chút cũng không được tự nhiên, Doanh Phong ở ngay không xa đằng sau, ánh mắt giám thị dừng trên người cậu, có loại cảm giác đứng ngồi không yên, bị nhìn chằm chằm lâu, ngay cả bước chân cũng trở nên rối loạn.

Cuối cùng Lăng Tiêu rốt cục chạy không nổi nữa, lúc này cách mục tiêu cậu đặt ra còn chưa đạt tới một nửa, Doanh Phong cũng không sử dụng lực lượng khế chủ, chỉ là ánh mắt thêm chiến thuật bám đuôi đủ khiến Lăng Tiêu bất đắc dĩ bại trận, thật sự là khiến cậu tràn ngập cảm giác thất bại.

"Được rồi thì không chạy vậy, anh không cần đi theo nữa," Lăng Tiêu không kiên nhẫn nói.

"Kế tiếp cậu đi đâu?" Doanh Phong không nhanh không chậm hỏi.

"Huấn…" Lăng Tiêu mới vừa nói xong một chữ, nhìn phản ứng Doanh Phong, biết ngay vụ đến phòng huấn luyện khẳng định bị ngâm nước nóng, cứ cho là Doanh Phong không ngăn cản cậu, chỉ cần diện vô biểu tình ngồi một bên, chẳng qua bao lâu cậu sẽ tự động nhận thua.

Quên đi, Lăng Tiêu cảm giác mình bị ôn thần phụ thể *(chiếm thân thể, nhập vào người)*, sớm biết đã không nói với anh ta cái gì kế hoạch chung, Doanh Phong một khi xác lập mục tiêu, sẽ kiên quyết quán triệt đến cùng, xem ra mấy ngày này mình nếu không thành thành thật thật mà ở không, Doanh Phong chắc sẽ chẳng chịu để yên.

Vì thế cậu tự giác nuốt chữ kế tiếp xuống, hỏi lại, "Anh chuẩn bị đi đâu?"

"Thư viện."

Lăng Tiêu quả thực phải thay đổi cách nhìn với Doanh Phong, nếu không phải ngoài ý muốn ký khế ước, cậu căn bản không biết Doanh Phong là một người ham đọc sách như vậy, bất quá lại nghĩ nghĩ, anh ta vì muốn tra một phần tư liệu từ cái máy tính đã bị đào thải mà tự học hệ thống thao tác, vừa nghĩ như thế, lại không cảm thấy có gì kì quái.

"Tôi cũng đi," cậu vừa nói xong lập tức hối hận, ấn tượng mà thư viện cho cậu trước giờ luôn là đơn điệu nhàm chán, bất quá Doanh Phong thoạt nhìn rất hài lòng với đáp án này, vậy anh vừa có thể làm chuyện của mình, lại có thể thuận tiện giám thị Lăng Tiêu không cho cậu ta xằng bậy.

Lăng Tiêu vẻ mặt đau khổ theo Doanh Phong tới Thư viện, những sách Doanh Phong mượn lần trước chưa xem hết, nhưng trong quá trình xem sản sinh nghi hoặc mới, cho nên lại một lần nữa đến khu sách khoa học xã hội, Lăng Tiêu vô cùng buồn chán, ở khu trưng bày hồ sơ học viện đùa nghịch bảng cảm ứng.

Mỗi khóa học trò của Bích Không, trong phần cơ sở dữ liệu đều có bản ghi chép, Lăng Tiêu điểm mở khóa

của họ, từng ảnh chụp quen thuộc bày ra trước mắt. Vì nhập học cùng một ngày, ảnh chụp cậu và Doanh Phong gần sát nhau, cách mấy cái chính là Lam Thịnh, Bình Tông nhập học là trễ nhất, hình của cậu cùng những người khác bất đồng, ảnh chụp đen trắng bị khung đen viền quanh, nằm giữa những bức ảnh màu sắc rực rỡ có vẻ phá lệ bắt mắt.

Lăng Tiêu trong lòng không thể khống chế trầm xuống, tắt trang này đi rồi tùy ý chọn một khóa phía trước, quả nhiên lại thấy hai bức ảnh khung viền đen. Xem ra hiệu trưởng nói là thật, bất kể lẩn tránh như thế nào, bi kịch vẫn cứ phát sinh.

Cậu thình lình nghĩ đến một sự kiện, chạy đến khu khoa học xã hội bên kia tìm được Doanh Phong, "Anh có nhớ tiết học lịch sử từng học qua sự kiện 'tẫn diệt' không?"

"Nhớ rõ."

"Là phát sinh vào năm nào?"

Doanh Phong chẳng phải nghĩ ngợi gì đã trả lời, "3926, cậu hỏi cái này làm gì?"

Lăng Tiêu có được đáp án liền xẹt đi mất không thấy bóng dáng, Doanh Phong không hiểu cậu ta lại làm cái quỷ gì, liền theo qua tìm tòi đến cùng.

Nếu niên đại sự kiện phát sinh là 3926, vậy muốn tìm thời gian nhập học của một lượng lớn học sinh đó thì phải lùi lại khoảng mười năm, Lăng Tiêu thử điểm vào hồ sơ học sinh năm 3916, trên trang hiện ra, hơn mười tấm ảnh chụp đen trắng viền đen đặt song song thành hàng, chỉ một cái nhìn quả thực truật mục kinh tâm.

"Đây là…?" Doanh Phong đại khái đoán được hàm ý của khung đen, nhưng anh không rõ đây là cái gì.

"Ảnh chụp những học sinh trong sự kiện 'tẫn diệt'," tuy trong giờ lịch sử có nói cụ thể con số hy sinh, nhưng mức độ xúc động khi nhìn ảnh chụp cùng nhìn con số, là hoàn toàn không cùng cấp.

"Thì ra chỉ có hơn một nửa người còn tồn tại, vậy không khác mấy chính là…" Lăng Tiêu ánh mắt lóe ra, tay vẫn đang không ngừng lật trang, "Toàn bộ khế tử bị thua ở nghi thức trưởng thành đều chết hết…"

Cho ra kết luận đáng sợ này, trong lòng cậu phát lạnh.

"Chờ một chút, " Doanh Phong đột nhiên đè giữ tay cậu.

Kỳ thật không cần Doanh Phong làm như vậy, Lăng Tiêu cũng ngừng lại, bởi vì cậu ở trong những tấm hình người sống sót thấy được một tấm, từ ánh nhìn đầu tiên lên gương mặt kia đã cho cậu loại cảm giác khác thường.

"Lăng… Tinh?" Lăng Tiêu nhẹ giọng đọc lên tên này, "Người thức tỉnh trong cùng một lồng năng lượng với tôi, trùng hợp cũng có trong lần đó."

Tay Doanh Phong bảo trì nguyên dạng không chút động đậy, ngay cả Lăng Tiêu đều cảm thấy kỳ lạ, quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy mắt Doanh Phong không hề chớp nhìn chằm chằm người trong tấm ảnh, biểu tình có một loại bi ai khó nói lên lời.

Lăng Tiêu nhìn mà sửng sốt, thì ra Doanh Phong cường đại đến mức cậu nghĩ anh ta sẽ không bị bất luận kẻ nào ảnh hưởng, cũng sẽ lộ ra biểu tình bi thương như thế, bi thương của anh không giống người thường, không có rơi lệ, không có nhíu mày, bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh, che giấu rất sâu rất sâu. Thay vì nói Lăng Tiêu chứng kiến, không bằng nói là cảm nhận được, có lẽ khế chủ cùng khế tử tâm linh tương thông, tình tự của đối phương từng đợt từng đợt dũng mãnh ập đến, tiến vào lòng Lăng Tiêu, linh hồn mà Doanh Phong rót vào trong cơ thể cậu, đáp lại dao động của chủ nhân, đem cảm xúc Lăng Tiêu vốn đang bình tĩnh cũng làm rối loạn.

Không biết qua bao lâu, Doanh Phong cuối cùng từ trong trạng thái thất thường thoát ra, lúc này mới ý thức được tay mình còn không hề cử động đặt trên tay Lăng Tiêu. Hai người từng ngủ trên một chiếc giường, từng hôn, từng ân ái, nhưng cũng không làm họ thẹn thùng như động tác trong lơ đãng phát sinh này. Doanh Phong xấu hổ thu tay về, Lăng Tiêu cũng cực nhanh rụt tay lại, đầu hai người đều ngoảnh qua một hướng, tìm lấy cái cớ giải vây cho mình.

"Tôi bị số người tử vong dọa sợ." Doanh Phong nói trước.

"Tôi cũng vậy, " Lăng Tiêu tiếp lời.

"Khó trách học viện hàng năm đều phải làm lễ mặc niệm."

"Phải a."

Mấy câu đối thoại không hề dinh dưỡng, biết rõ trong lòng mình nghĩ không phải thế, vẫn vụng về dùng phương thức này che giấu đi.

"Tôi về ký túc xá trước." Lăng Tiêu không muốn tiếp tục đợi, loại chỗ như thư viện này quả nhiên không thích hợp với cậu.

Lúc này Doanh Phong không tiếp tục ngăn cản, "Ừm."

Lăng Tiêu cơ hồ là bỏ chạy khỏi thư viện về ký túc xá, nghĩ trước nghĩ sau, đều là bởi vì cái trang kia gây áp lực, chắc từ nay về sau thư viện sẽ lưu lại bóng ma trong lòng cậu luôn.

Chờ tâm tình bình phục lại, thể lực tiêu hao lúc rèn luyện buổi sáng bắt đầu đổi phương pháp đòi nợ cậu, Lăng Tiêu tùy tiện cầm một cuốn sách Doanh Phong mượn về ngồi xuống, không đọc được mấy hàng liền

buồn ngủ.

Doanh Phong từ thư viện trở về, vừa mở cửa ra, chỉ thấy Lăng Tiêu tựa vào đầu giường, trong tay đang cầm cuốn sách lý luận tác phẩm lớn, hai mắt đã khép rồi, nhìn là biết ngay cả tờ đầu tiên cũng chưa lật qua. Đầu cậu lắc a lắc, đột nhiên gục xuống, lại mơ mơ màng màng nâng lên, tiếp theo ngã trái ngã phải.

Doanh Phong ngồi xuống bên cạnh cậu, đem cuốn sách đặt qua bên tay trái, thanh âm này có lẽ kinh động Lăng Tiêu, cậu giãy dụa đem mí mắt nhấc lên một đường nhỏ, thân ảnh Doanh Phong liền mông lung xuất hiện trong tầm nhìn.

Sau đó chỉ thấy anh không nói một lời dùng tay phải vỗ vỗ lên giường, phảng phất như thu được mệnh lệnh nào đó, Lăng Tiêu lập tức ngái ngủ ngã qua, thân thể vừa mới kề bên Doanh Phong, một giây sau liền ngủ mất, tốc độ đi vào giấc ngủ ngay cả Doanh Phong cũng cảm thấy khủng bố, giờ mới giữa trưa, người này trước đó chẳng biết mệt thành bộ dáng gì nữa.

Lăng Tiêu ngủ một giấc liền hơn hai giờ, khi tỉnh lại Doanh Phong còn ở bên cạnh đọc sách, biết là bởi vì chính mình anh mới không thể rời đi, Lăng Tiêu có chút ngượng ngùng.

"Còn rèn luyện buổi sáng nữa không?" Doanh Phong thấy cậu tỉnh liền nói móc.

Lăng Tiêu giả ngu không lên tiếng.

"Chỉ còn ba ngày mà thôi, thành thật đợi đi."

"Sẽ buồn chết, " Lăng Tiêu kháng nghị.

"Buồn thì xem TV."

Doanh Phong khởi động tín hiệu TV, trên màn hình đang phát một tin tức trọng yếu.

"… Mới đây đội khảo cổ quốc gia ở một khe nứt tại phụ cận nam bán cầu đã phát hiện hai tượng đá quý giá thật lớn, tượng tạc hình một nam một nữ, do niên đại cổ xưa, khuôn mặt tổn hại nghiêm trọng. Các nhà khảo cổ học dùng máy tính tiến hành giả lập phục hồi nguyên dạng, có chuyên gia phân tích, hai người này rất có thể chính là thuỷ tổ người Thiên Túc được nói đến trong lịch sử văn hiến…"

Lăng Tiêu mới đầu còn phờ phạc, sau khi hình phục hồi giả lập được chiếu lên thì tầm mắt liền chưa từng rời khỏi màn hình, cuối cùng thẳng thắn leo lên chỗ gần hơn cẩn thận quan sát.

"Cậu làm cái gì vậy?" Doanh Phong nghĩ cái người này sao ngay cả xem TV cũng không thể yên tĩnh.

“Người này, người này tôi nhận ra.” Lăng Tiêu chỉ vào người nam trong đó, một cái tên treo bên miệng, lại không thể nhớ ra nổi.

“Đây chính là cổ nhân, cậu cũng có thể nhận ra?” Doanh Phong không tin.

“Tinh, Tinh, ” Lăng Tiêu nghĩ ra, “Tinh Lâu!”

Đúng vậy, chính là cậu ta, dù trên hình là một người đàn ông trưởng thành, nhưng bộ dáng ngũ quan giống hệt thiếu niên tân sinh gặp hôm trước, căn bản chính là cùng một người ở độ tuổi bất đồng.

“Tinh Lâu?” Doanh Phong đối cái tên hoàn toàn xa lạ này nhíu mày.

“Tinh Lâu!”

Tinh Lâu mồ hôi đầm đìa ngồi xuống, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

“Anh không sao chứ, ” thanh âm Nguyệt Ảnh hơi có vẻ lo âu, “Anh vừa rồi ngay cả hô hấp cũng đình đốn thật lâu.”

Tinh Lâu khoát tay áo, hơn nửa ngày mới có thể nói chuyện.

“Tuy rằng về mặt kỹ thuật đã có thể xuyên qua thời gian, nhưng chỉ cần rời đi nơi này quá xa trong một lúc, sẽ có loại thống khổ linh hồn bị xé rách, làm cho không người nào có thể tiếp tục tiến bước.”

“Vẫn là không nên làm khó chính mình, muốn thông qua thay đổi thời gian trên mạng để đến một thời gian khác trong một chiều không gian khác, nghe qua thật sự là quá hoang đường.”

Tinh Lâu lắc đầu, “Khi tôi mới phát hiện ra công năng này, chỉ có thể đem bản thân mang về trước đó một phút, trải qua mấy đời cố gắng, tôi đã có thể trở về mấy năm trước. Tôi tin tưởng chỉ cần kiên trì tới cùng, sớm hay muộn sẽ có một ngày, tôi sẽ trở lại quá khứ, thay đổi lịch sử, phục hưng tộc người của em.”

Nguyệt Ảnh cười khổ một tiếng, “Đồng tộc của tôi chỉ còn lại có một mình tôi, phục hưng lại cũng có ý nghĩa gì đâu?”

“Không, nhất định có thể, ” Tinh Lâu còn muốn nói tiếp, liền có tín hiệu tiếp nối xin nhận.

Khi cậu truyền đạt chỉ thị đồng ý, hình chiếu Thái Ân liền hiện ra ở trung tâm phòng.

“Tôi có một tin tốt muốn báo cho cậu,” ông ta nói chuyện nhất quán dứt khoát gãy gọn, “Nhóm máu cậu

cần, chúng tôi đã đối chiếu thành công."

Ánh mắt Tinh Lâu dần tỏa sáng, "Thật sao?"

Thái Ân khởi động thiết bị bên người, một tượng hình người bán trong suốt nhất thời hiện ra di động trong không trung.

"Cậu ta chính là người các cậu muốn tìm, ở trên tinh cầu này, người duy nhất có hệ gene phù hợp với Nguyệt Ảnh, cũng là người duy nhất có thể làm y tỉnh lại."

Tinh Lâu đứng lên, hướng về hình người bước tới một bước, quang mang nơi đáy mắt càng ngày càng chói sáng, giống như người trước mắt đã nằm trong tầm tay.

"Là anh ta?"

46. Quyển 1 - Chương 46: Tấu Thư*

**Tấu: Dâng lên, Thư: Sách, văn kiện...*

"Cậu biết cậu ta?" Thái Ân hỏi.

"Ngày đầu tôi báo danh ở Bích Không, chính là người này dẫn tôi về ký túc xá, xem ra chúng tôi thật là có duyên a," Tinh Lâu dừng lại cách tượng khoảng một cánh tay, xuyên qua hình chiếu bán trong suốt, cậu ta cơ hồ đã trông thấy tương lai Nguyệt Ảnh thức tỉnh.

"Chẳng qua lúc ấy tôi nhìn anh ta, mắt vẫn là màu khói, không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, anh ta đã trưởng thành," hơn nữa, lại còn thua.

"Lợi dụng quyền hạn của cậu xâm nhập hệ thống mạng Bích Không, tôi cần báo cáo sức khỏe mới nhất của người trước mắt này."

Trong một cái chớp mắt, trong tay Tinh Lâu nhảy ra một bộ bàn phím ảo, cậu ta một tay ở trước mặt cực nhanh gõ lên, chỉ chốc lát sau hồ sơ Lăng Tiêu liền từng hàng bày ra.

"Vận khí không tệ, anh ta vài hôm trước vừa vặn làm kiểm tra thân thể."

Thái Ân thì phủ nhận, "Vận khí hỏng bét thì có, cậu ta có tổn thương tinh thần cường độ thấp, người bị cái loại tổn thương này, không cách nào rời khỏi khế chủ của mình quá một tháng, mà chút thời gian đó

đối với việc phục sinh Nguyệt Ảnh mà nói, căn bản không đủ. Máu người Thiên Túc, nhất định phải trải qua tịnh hóa và tinh luyện cực kỳ nghiêm ngặt, mới có thể được thân thể Nguyệt Ảnh tiếp nhận, bởi vậy lượng máu cần thiết, không phải một lần là có thể thu thập đủ."

Tinh Lâu càng nghe sắc mặt càng không tốt, "Vậy nếu cứ liên tục lấy mẫu thì sao? Dù sao người Thiên Túc năng lực khôi phục mạnh mẽ như vậy, chỉ cần không chết máu sẽ không ngừng tái sinh."

"Người Thiên Túc một khi mất máu quá nhiều, máu vừa sinh sẽ thuộc loại sản phẩm dành cho nhu cầu khẩn cấp, trong khoảng thời gian ngắn có thể khiến tinh thần phấn chấn, đây đối với đương sự mà nói rất hữu dụng, nhưng đối với thân thể Nguyệt Ảnh chịu không nổi bất kỳ kích thích nào thì chính là kịch độc mạnh nhất. Mỗi lần rút máu xong, ít nhất phải chờ đợi một tuần sau, mới có thể lấy mẫu tiếp theo."

Tình huống so với Tinh Lâu tưởng tượng phiền toái hơn nhiều, "Nếu như vậy, đem anh ta với khế chủ cùng đóng gói đưa lên tàu Phi Ưng, tôi không cần biết mất bao lâu, chỉ cần có thể hồi sinh Nguyệt Ảnh, mấy ngàn năm tôi cũng chờ, có sá gì vài ngày như vậy?"

"Cậu cần phải hiểu," Thái Ân chân thành khuyên, "Thân thể Nguyệt Ảnh không ở trong tay chúng ta, kho máu Nguyệt Ảnh cần không ở trong tay chúng ta, khế chủ mà kho máu cần cũng không ở trong tay chúng ta. Cậu muốn đem ba người này đồng thời cướp đi, chỉ sợ phải ồn ào đến kinh thiên động địa, đến lúc đó cái đám người bên quân bộ, nhất định sẽ tìm tới cửa, cậu xác định có khả năng trước khi họ tìm chúng ta, hoàn thành chuyện này sao?"

Tinh Lâu có chút nóng nảy, rõ ràng chạm tay là đến, lại được cho hay khó khăn trùng trùng, "Vậy ông muốn tôi làm sao bây giờ?"

"Không cần phải phiền toái như vậy," thanh âm người thứ ba đúng lúc vang lên, tiếp theo thân ảnh Chẩm Hạc dần dần hiện ra.

Tinh Lâu nghe được lời của hắn lập tức truy vấn, "Anh có biện pháp?"

Chẩm Hạc tràn đầy tự tin, "Người cậu muốn tìm này, vừa mới náo loạn một trận động tĩnh rất lớn, rất nhanh phải nhận chế tài từ quân đội, nếu cậu ta bị phán án tù giam, cậu muốn đem cậu ta ra sẽ càng khó."

"Anh có chủ ý gì?"

"Nếu chuyện này chúng ta làm rất khó khăn, vậy để cho người làm không khó khăn đi làm là được, chỉ cần bạn bè ở quân bộ của cậu chịu giúp một chuyện nhỏ, thì kế đó chúng ta có thể ngồi không mà hưởng lộc rồi. Có người mượn đao giết người, chúng ta mượn đao cứu người, tôi nghĩ có lẽ cậu ta còn phải cảm tạ cậu, miễn trừ tai ương lao ngục cho cậu ta."

Tinh Lâu nghe đến đoạn sau, hưng phấn nheo mắt, "Nói rõ một chút."

***

"Tôi đã nói với anh, người kia tôi thật sự gặp qua, cậu ta là tân sinh năm nhất, ngày nhập học là tôi dẫn cậu ta tới ký túc xá."

Hai người đi trong sân trường, Lăng Tiêu còn đang cố gắng giải thích cho cái kẻ không chịu tin mình Doanh Phong về tin tức thấy trên TV hồi chiều.

"Nếu là tân sinh, nghĩa là cậu ta là thiếu niên, mà hình phục hồi trong TV lại đã trưởng thành. Từ thiếu niên đến thành niên, rất nhiều người bộ dáng sẽ có thay đổi, huống chi người bộ dạng tương tự nhau cũng có rất nhiều."

"Cơ mà họ không phải là tương tự," Lăng Tiêu kiên trì quan điểm của mình, "Tôi dám khẳng định, nếu Tinh Lâu trưởng thành, bộ dạng tuyệt đối so với tượng đá đó giống nhau như đúc, không tin tôi kêu cậu ta ra, tôi có cách liên lạc với cậu ta nè."

"Cậu trong giờ lịch sử thực sự chỉ toàn ngủ thôi sao?" Doanh Phong không chút khách khí châm chọc, "Vào khoảng năm ngàn năm trước Cựu lịch *(lịch cũ)*, người Thiên Túc có hai tổ tiên một nam một nữ, tương truyền là nguồn gốc toàn bộ người Thiên Túc. Họ có địa vị cực cao trong chủng tộc, người đời sau dùng rất nhiều phương thức để kỷ niệm hai người bọn họ, bao gồm cả cách thi công đắp tượng họ ở khắp nơi, đây là bài giảng đầu tiên trong sách lịch sử, đừng có nói với tôi ngay cả điều này cậu cũng không biết."

"Thế sao," Lăng Tiêu tuy rằng tin tưởng Doanh Phong nói là thật, nhưng vẫn lầm bầm tỏ vẻ không phục, "Nhưng tôi cảm thấy là cùng là một người a…"

"Ấy, Lăng Tiêu!" Đình Lôi vừa thấy Lăng Tiêu, từ đằng xa liền chào hỏi. Giờ là lúc tan học, trên đường học trò rất nhiều, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong là danh nhân đang nổi trong vườn trường, cậu ta vừa kêu một tiếng, chung quanh không ít người đều nhìn qua bên này.

"Họ chính là cặp đôi khối mười lúc ở dã ngoại không cẩn thận cử hành nghi thức trưởng thành a," có người ở một bên xì xào bàn tán.

"Đúng a, nghe nói cái bạn mắt màu xám nhạt đó, một mình đánh bại Khuê."

"Ngay cả người đánh bại Khuê mà cũng có thể đánh bại, chẳng phải là cái người mắt đen đó càng mạnh hơn sao?"

"Nhưng tớ nghe bạn cùng lớp họ nói quan hệ hai người cũng không tốt, hiện tại xem ra hẳn là tung tin vịt đi."

Doanh Phong thính lực rõ ràng là tốt hơn Lăng Tiêu, nhàn ngôn toái ngữ Lăng Tiêu nghe không được, anh đều có thể nghe nhất thanh nhị sở. Anh nhìn lướt qua chỗ truyền đến tiếng đối thoại, thiếu niên trong học

viện rất ít khi nhìn thấy người mắt đen tuổi không khác biệt lắm với họ, dưới cái nhìn thoáng này lập tức im bặt.

Trái ngược với những người khác sợ hãi Doanh Phong, Đình Lôi thấy Lăng Tiêu xuất hiện thì lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

"Hai ngày nay không thấy cậu, tớ nhớ muốn chết," cậu vô tâm vô phế há mồm, nói xong liền cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua. Đối diện Doanh Phong sắc mặt không tốt, Đình Lôi trong lòng âm thầm kêu khổ, thôi rồi, lại nói bậy.

Lăng Tiêu ngược lại chẳng có cảm giác gì, "Tớ cũng vậy a, bác sĩ Dao không cho tớ đi học, tớ sắp buồn chết rồi."

Đình Lôi ha ha vài tiếng, không dấu vết lui về phía sau một bước, "Các cậu đi ăn cơm a?"

Ngầm ý: quan hệ hai người các cậu từ khi nào thì tốt như vậy, lại còn cùng đi ăn cơm nữa chứ.

"Phải a," Lăng Tiêu nhiệt tình mời, "Cùng đi a?"

Đình Lôi vội vàng lắc đầu, Doanh Phong trong lòng cậu luôn là sinh vật cấp S, sau khi lên làm khế chủ thăng thành cấp SS, kỳ kiến lập quyền sở hữu khiến cho cấp bậc nguy hiểm tăng như bão tới SSS, trốn còn không kịp, sao có thể chường mặt ra.

Mấy bạn nhỏ khác cùng lớp cũng lục tục đi qua, không ít đều chủ động chào hỏi Lăng Tiêu, Doanh Phong mẫn tuệ phát hiện có một đạo tầm mắt âm lãnh từ một bên truyền đến, anh hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt liền vừa vặn đối diện Trục Nguyệt.

Ban đầu khi đám học trò truyền tai nhau hai người kia không đi học là vì làm tổ trong ký túc xá hưởng thụ tuần trăng mật thì Trục Nguyệt không tin, vì cậu cho rằng Doanh Phong không có khả năng tiếp nhận Lăng Tiêu. Hôm nay chứng kiến hai người sóng vai cùng đi, biểu tình Doanh Phong tuy vẫn như trước lãnh đạm, nhưng lại nói nhiều hơn gấp mấy bình thường, bản thân cậu cũng sinh nghi đối với nhận định của mình.

Nghĩ đến hai người có thể đã xảy ra loại quan hệ đó, cậu liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Đúng rồi, chúng tớ vừa rồi ở bãi đáp máy bay học viện, thấy phi hành khí của quân đội," Đình Lôi đột nhiên nói.

Những lời này đồng thời khiến cho hai người cảnh giác, "Cậu xác định không nhìn lầm?" Lăng Tiêu hỏi.

"Đương nhiên, dấu hiệu quân bộ tớ sao có thể nhìn lầm, tớ còn thấy trên đó xuống hai người, hướng về dãy

phòng y tế rồi."

Trong lòng hai người mơ hồ dâng lên bất an, bọn họ trao đổi một ánh mắt, rất nhanh chạy đến phòng y tế, vừa đến cửa liền gặp Dao Đài từ bên trong đi ra, phía sau còn đi theo hai quân nhân thân mặc chế phục.

"Bác sĩ Dao, " Lăng Tiêu khẩn trương vọt tới trước mặt, đề phòng nhìn hai người áp giải cô.

"Không có chuyện gì," Dao Đài sợ bọn họ gây chuyện, cướp lời mở miệng, "Tôi chỉ là theo họ về phối hợp điều tra, điều tra xong liền về."

Lăng Tiêu biết Dao Đài là bị cậu liên luỵ, trong lòng rất áy náy, "Thực xin lỗi, nếu không phải vì tôi…"

"Chỉ là một cuộc điều tra theo thông lệ mà thôi, " Dao Đài trái lại an ủi cậu, "Tôi sẽ giúp các cậu cầu tình, dù sao lúc ấy các cậu là thiếu niên, quân đội rất khoan dung đối với thiếu niên phạm sai lầm, các cậu không cần quá lo lắng."

Nhìn Dao Đài theo hai quân nhân rời đi, Doanh Phong bình tĩnh mở miệng.

"Hai người này không phải người bên Phục Nghiêu."

"Phục Nghiêu?"

"Chính là ông trưởng quan lần trước áp giải cậu, quân chương mà quân nhân dưới tay hắn đeo, không giống với hai người vừa rồi."

Lăng Tiêu nghĩ nửa ngày cũng không hiểu chuyện này đại biểu ý tứ gì, "Cho nên?"

"Người bên quân đội phụ trách vụ án này, rất có thể đã thay đổi."

Dao Đài cùng Trực Thượng đối mặt từ xa một cái, liền bị tách ra lấy khẩu cung, Dao Đài tâm sự nặng nề, chuyện này có thể không dính líu đến cô, nhưng Trực Thượng tất phải gánh vác trách nhiệm quản giáo bất lực, không biết về điểm này, quân đội sẽ xử trí như thế nào.

Trong phòng thẩm vấn cách đó vài gian, Trực Thượng đang thật cẩn thận trả lời câu hỏi của nhân viên ghi chép.

"Vì sao căn cứ không nộp lên 'đốt tẫn' đời hai?"

"Lúc quân đội thanh tra, căn cứ giữ lại cho mình một phần bản mẫu để dùng khi cần đến, lúc ấy từng viết

trên báo cáo, trên đó cũng đã được phê chuẩn, có điều người biết chuyện này phi thường ít, tuyệt đại bộ phận nhân viên công tác trong căn cứ đều không biết rõ."

"Có những ai biết?"

"Tôi, khế chủ của tôi Dao Đài, còn có trợ lý nghiên cứu viên Dục Tuyền, ba người chúng tôi đều từng là học trò của thầy Thái Ân."

"Nếu phòng thí nghiệm đó trưng bày thứ quan trọng như vậy, vì sao không khóa lại?"

Trực Thượng chần chờ nửa ngày mới mở miệng, "Lúc xảy ra chuyện, bởi vì tình huống khẩn cấp, tôi không suy nghĩ nhiều như vậy. Nhưng hồi tưởng lại một chút toàn bộ sự việc nghe từ khế chủ của tôi, lúc ấy tôi tiến vào gian phòng thí nghiệm đó thì cửa không khóa, mà dưới tình huống bình thường, nó hẳn phải được khóa."

"Cũng chính là nói có người tới trước anh mở khóa?"

"... Đúng vậy."

"Có những ai có khả năng làm được chuyện này?"

"Rất nhiều người, cấp độ bảo mật của phòng thí nghiệm khá thấp, mật mã khóa dùng thống nhất, mật mã cách một đoạn thời gian sẽ đổi một lần, chỉ cần là nhân viên công tác lâu dài ở căn cứ, đều có thể mở ra."

"Thân là người phụ trách chủ yếu của căn cứ, cứ coi như trước đó không có phát hiện, sau đó vì sao không kiểm kê số lượng dược phẩm?"

Trực Thượng áy náy nói, "Đây là do tôi sơ suất, bởi vì hoàn toàn không ngờ sẽ có người xâm nhập, khế chủ của tôi tiêm vào đời hai bị tác dụng phụ ảnh hưởng rất lớn, sau đó tôi một mực khẩn trương chăm sóc cô ấy. Sau khi cô ấy thoát khỏi nguy hiểm, phòng thí nghiệm đã được những đồng nghiệp khác thanh lý sạch sẽ, nên tôi đã không tra tỉ mỉ."

Người bên quân đội đưa ra một phần báo cáo, "Đây là báo cáo do anh trình lên sau ngày chuyện phát sinh, bên trong viết rõ chuyện hành tinh tan rã và lồng phòng hộ trục trặc, cùng với sử dụng đời hai."

"Phải."

"Nhưng đối với nguyên nhân gây ra sự cố cũng chỉ miêu tả vô cùng ngắn gọn, có thể giải thích một chút là vì sao không?"

“Đó thực sự chỉ là chuyện ngoài ý muốn, là một thực tập sinh phạm lỗi gây ra.”

“Anh không thấy hai chuyện này quá mức trùng hợp sao? Hơn nữa chúng tôi đã kiểm tra băng ghi hình từ các camera theo dõi toàn bộ căn cứ, toàn bộ hành trình của hai thiếu niên kia cơ hồ không bị quay được, trong gian phòng thí nghiệm đã muốn hoang phế kia lại càng ngay cả thiết bị giám sát cũng không có, ai cũng không biết bọn họ ở bên trong đến tột cùng làm gì, lời khai của họ có chân thật hay không cũng còn cần phải tra thêm.”

“Không đúng,” Trực Thượng vội vàng phủ nhận, “Mới đầu tôi cũng từng hoài nghi, nhưng sau đó tôi đã tra xét lặp lại nhiều lần trình tự thiết định của thực tập sinh, xác định đó đều là việc ngoài ý muốn xảy ra đồng thời mà thôi.”

“Từng hoài nghi? Tức là từng có đối tượng hoài nghi, là ai?”

“Không, không hề liên quan gì đến người đó…”

“Là ai?” Người bên quân đội không chịu bỏ qua.

Trực Thượng nửa ngày mới không tình nguyện mở miệng, “Bởi vì người phụ trách kiểm tra thiết bị khởi động ngày hôm đó chính là Dục Tuyền, nên tôi từng hoài nghi, nhưng cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, hơn nữa rất nhanh liền chứng thực toàn bộ sự kiện không có liên quan đến cậu ấy.”

“Cho nên anh ta không chỉ biết trong phòng thí nghiệm có đời hai, còn có cơ hội phá hư thiết bị khởi động, nếu nhớ không lầm, năm đó người giúp đỡ tội phạm truy nã Thái Ân tiêu hủy hồ sơ thiếu niên, cũng đem mục tiêu bí mật chuyển đi cũng chính là anh ta đi?”

Trực Thượng sắc mặt ngưng trọng, “Sự kiện sau là sự thật, nhưng cậu ấy cũng rất nhanh biết quay đầu, lập công chuộc tội, về phần chuyện trước đều là hiểu lầm.”

“Có phải hiểu lầm hay không chúng tôi sẽ tra, đây không phải nội dung anh cần quan tâm,” nhân viên ghi chép khép lại hồ sơ, “Tuy trong toàn bộ sự kiện anh không có sai lầm chủ quan, nhưng thân là chủ tịch viện nghiên cứu căn cứ, anh phải chịu trách nhiệm quản giáo bất lực, chúng tôi sẽ tạm thời bãi bỏ chức vụ của anh, đợi sau khi điều tra rõ mọi chuyện sẽ phán quyết lại.”

Trực Thượng bất đắc dĩ cúi đầu, “Tôi đã biết.”

***

“Anh nói bác sĩ Dao cùng tiến sĩ thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?” Lăng Tiêu từ sau khi trở lại ký túc xá liền tâm thần không yên.

Mà Doanh Phong thì đang cúi đầu, nghiêm túc nghiên cứu biến hóa trên thân thể của mình. Từ sau khi hoàn thành nghi thức trưởng thành, thân thể anh biến hóa ngày càng rõ ràng, thời gian liên tục cũng ngày càng dài, mỗi lần đều phải dùng cách tắm để giải quyết, anh cho rằng đối với thân thể không thể nào không có hại.

Cấp bậc đánh giá tâm lý Lăng Tiêu cũng khiến anh thấy nan giải, bất quá cũng không phải là không có phương pháp nào để vẹn toàn đôi bên, Lăng Tiêu không biết mình sắp gặp tai vạ đến nơi, thấy anh không phản ứng còn đẩy anh một cái cố gắng gọi về chú ý của anh, "Anh nói chúng ta có nên tìm thầy hiệu trưởng không, hoặc là báo cho ông trưởng quan Phục gì đó, tôi cứ có cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy."

Doanh Phong lúc này mới quay đầu, tầm mắt rơi thẳng lên người Lăng Tiêu, bản năng mách bảo Lăng Tiêu trong ánh mắt đó tràn ngập nguy hiểm, vô ý thức né tránh ra sau.

Động tác này của cậu ngược lại càng khiến Doanh Phong kiên định ý nghĩ của mình, anh là người có khế tử, vì cái gì còn phải vất vả kiềm nén dục vọng chứ?

Phương pháp kiến lập quyền sở hữu tốt nhất, không gì ngoài triệt để chiếm hữu, trên người con mồi lưu lại mùi của mình, liền sẽ không bị đối thủ cạnh tranh dòm ngó.

Nghĩ đến đây, một tay anh đè lên bả vai Lăng Tiêu, xoay người khóa một cái, thuận thế tự nhiên cưỡi lên người đối phương.

Lăng Tiêu bị diễn biến thình lình xảy ra dọa sợ, hai người gần nhau như vậy, cậu đã có thể cảm thụ lực áp bách đến từ khế chủ. Lăng Tiêu khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, "Anh, anh làm gì?"

Doanh Phong bình tĩnh giống như đang trả lời một vấn đề khoa học nghiêm cẩn, "Khoảng cách đến lúc qua kỳ nguy hiểm của cậu còn tới ba ngày, tôi không tin cậu có thể thành thành thật thật đợi, cũng không có biện pháp suốt ngày giám thị cậu. Cậu từng nói một đêm bảy lần là có thể làm đến ba ngày không xuống được giường, vậy hãy để chúng ta thử xem phương pháp này có thật hữu hiệu như vậy hay không."

"Khoan khoan!" Lăng Tiêu thấy thân thể anh ta đã sắp áp xuống, vội vàng đưa tay ngăn lại, "Chúng ta từng thỏa thuận anh không thể ép buộc tôi, hơn nữa tôi cam đoan phương pháp này một chút cũng dùng không tốt!"

"Hiệp nghị của chúng ta là tôi không được dùng lực lượng khế chủ ép buộc cậu, tôi hiện tại hiển nhiên không có. Hơn nữa chúng ta còn có một điều khoản thỏa thuận khác, vì tình trạng tinh thần của cậu tôi sẽ áp dụng thủ đoạn tất yếu, cậu không thể cự tuyệt."

Thân mình Doanh Phong lại đè xuống thêm một chút, lúc này Lăng Tiêu phải dùng hai tay liều mạng chống, "Chờ thêm chút nữa đã! Tôi còn có một lần cơ hội đề xuất điều kiện, tôi cự tuyệt! Tôi vô cùng cự tuyệt!"

"Điều kiện này tôi không tiếp nhận, đề xuất vô hiệu."

Lăng Tiêu sốt ruột kêu, "Nếu anh không tiếp nhận, vậy điều kiện cuối tháng không được xoát sạch tiền trong thẻ cũng sẽ mất hiệu lực!"

Chuyện mà Doanh Phong đã quyết định, không ai có thể thay đổi, anh dùng lực đem Lăng Tiêu đè xuống, giọng điệu không cho cự tuyệt.

"Tùy tiện xoát!"

47. Quyển 1 - Chương 47: Bạch Hổ*

**Một trong Tứ tượng*

Lăng Tiêu tỉnh lại trong cơn đau lưng, người Thiên Túc lấy năng lực khôi phục làm niềm tự hào đứng trước 'một đêm bảy lần' cũng phải tuyên cáo đầu hàng. Lăng Tiêu một chút cũng không muốn nhớ lại tối qua càng làm về sau cậu đã khóc cầu xin tha thế nào, nhưng Doanh Phong thế mà lại vô cùng nề nếp làm đủ bảy lần mới bỏ qua, Lăng Tiêu trong lòng không biết đem 'Doanh Phong đại dâm ma' đọc thầm bao nhiêu lần, cũng không chịu nghĩ xem ai mới là người nói ra 'bảy lần một đêm' đầu tiên.

Mắt nhìn thời gian đã là giữa trưa, Lăng Tiêu hít hít mũi, cảm giác toàn thân đều là hương vị Doanh Phong, đại khái chính là điểm này làm tê liệt đại não, tạo thành lỗi giác khế chủ một mực bên người, cho nên mới có thể ngủ một giấc thẳng đến hiện tại.

Cậu trở mình nằm sấp ở trên giường, buồn bực nghĩ, nếu sớm biết cái gọi là 'phương pháp tất yếu' của Doanh Phong là cái loại này, đánh chết cậu cũng không đồng ý. Bất quá nếu chuyện đã xảy ra, cũng chỉ có thể dùng 'thuận theo nhu cầu' để an ủi chính mình, sau khi thân thể chặt chẽ dây dưa, linh hồn cũng không còn cảm giác lưu ly thất sở *(trôi dạt khắp nơi)* nữa.

Cách làm của Doanh Phong tuy thô bạo qua loa, nhưng vẫn có hiệu quả nhất định, Lăng Tiêu nằm nằm, cuối cùng lại mơ mơ màng màng ngủ mất, lần nữa tỉnh dậy trời đã hoàng hôn. Trong thời gian đó Doanh Phong đại khái có trở lại, bất quá cậu hoàn toàn ngủ say như chết, chỉ có thể thông qua đồ đạc trên bàn bị động đến mà phán đoán.

Lăng Tiêu không ngờ mình có thể dưới tình huống Doanh Phong không ở bên người ngủ cả ngày, sau khi tỉnh lại bụng đói kêu vang mà lại lười nhúc nhích. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu chính mình không giải quyết vấn đề ăn uống, người nào đó không biết lại muốn mua cho cậu bánh mì năng lượng vị gì, lập tức ngọ nguậy cầm qua cổng cá nhân, lên một cửa hàng tiện lợi trên mạng. Nghĩ đến lời Doanh Phong nói tối hôm qua, cậu hung hăng xoát một số lớn, chỉ chốc lát công phu, thiết bị chuyên chở đã bị đủ loại đồ ăn chất đầy.

Lăng Tiêu tỉnh ngủ thì ăn ăn xong lại ngủ, đem giấc ngủ thiếu mấy ngày qua bù lại, Doanh Phong đại khái

là cảm thấy hiệu quả như vậy rất tốt, trong thời gian đó lại củng cố thêm vài lần. Lăng Tiêu lần một kháng nghị, lần hai kêu gào, lần ba liền cam chịu nhận mệnh, bởi vì cậu phát hiện chỉ cần khế chủ có ý đồ kết hợp, thân thể của mình cũng sẽ nổi lên phản ứng dây chuyền, sau đó thì muốn không làm cũng không được.

Thế nên Lăng Tiêu thật sự liên tục ba ngày không xuống giường, cũng im bặt không hề đề cập tới chuyện huấn luyện, cảm ơn công nghệ cao, để cậu dù có nằm trên giường cũng không cần gặm bánh mì qua ngày, ngược lại bởi vì ăn toàn đồ sang mà mập ra.

Ba ngày cuối kỳ nguy hiểm thoáng cái đã qua, thân thể cùng linh hồn không thuộc về mình rốt cục hoàn toàn dung hợp, tuy hai mà một hòa thành một thể, trước đó vì bài xích mà sinh ra phản ứng tiêu cực cũng đều trở thành hư không. Lăng Tiêu một giấc tỉnh lại tinh thần phấn chấn, so với bộ dáng lờ đờ uể oải mấy ngày trước đây thật như rực rỡ tân sinh.

Cậu vội vã chạy đến báo tin cho Dao Đài, Dao Đài cùng cậu hoàn toàn tương phản, tinh thần không quá tỉnh táo. Phản ứng đầu tiên của Lăng Tiêu chính là có liên quan tới lần hỗ trợ điều tra hôm trước.

"Bác sĩ Dao, ngày đó cô bị họ mang đi, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Dao Đài cứng cỏi giữ vững tinh thần, "Không có, bọn họ chỉ hỏi theo lệ, sau đó đưa tôi về, cậu không cần lo lắng."

Cô nói là sự thật, nhưng che giấu việc Trực Thượng bị tạm thời cách chức điều tra, "Cậu thoạt nhìn thần sắc rất tốt, gần đây nghỉ ngơi không tồi?"

Lăng Tiêu vừa nghĩ tới mình 'nghỉ ngơi' thế nào, biểu tình liền không tự nhiên, Dao Đài tuy rằng mơ hồ đoán được, nhưng không muốn nghĩ theo hướng đó. Dù sao Doanh Phong trong ấn tượng của cô, luôn lấy hình tượng lạnh lùng người ngoài chớ gần tồn tại, ngoại trừ tình huống đặc thù nghi thức trưởng thành ngày đó, rất khó tưởng tượng tên đó sẽ cùng một người khác da thịt thân cận.

"Đến đây, làm kiểm tra."

Lăng Tiêu ngoan ngoãn nằm xong, Dao Đài kiểm tra sức khoẻ cho cậu, sau khi nhìn kết quả cô sợ ngây người: đánh giá tâm lý cấp bậc C, giờ mới có qua vài ngày, lại có thể từ E- lên tới C, tốc độ đề thăng quả thật bất khả tư nghị.

Phải biết rằng, giới y học thường lấy cấp D làm ranh giới đánh giá tâm lý, một khi qua điểm này, chuyển biến xấu vô cùng dễ dàng, chuyển biến tốt lại rất khó. Nhưng Lăng Tiêu không chỉ có đề thăng, mà còn vượt qua nó nhảy lên hai cấp, loại tình huống này ngay cả Dao Đài kinh nghiệm phong phú cũng rất ít thấy.

Tuy nói tốc độ khôi phục vốn liên quan rất lớn đến tố chất tâm lý của khế tử, nhưng tác dụng của khế chủ trong đó càng không thể khinh thường, Doanh Phong tên này rốt cuộc dùng biện pháp gì, khiến Lăng Tiêu trong khoảng thời gian ngắn lại nhảy vọt về chất, trong lòng Dao Đài đã tràn ngập nghi hoặc.

"Chúc mừng đánh giá tâm lý của cậu thăng lên cấp C, đã thoát khỏi mức nguy hiểm thấp, hiện tại thuộc trạng thái bán khỏe mạnh, tiếp tục nỗ lực cố gắng có thể hoàn toàn khôi phục bình thường."

Đáng tiếc tổn thương tinh thần là không thể chữa khỏi, Dao Đài trong lòng âm thầm tiếc nuối.

Nhưng Lăng Tiêu đã thấy thật cao hứng, "Thật vậy sao? Tôi có thể ghi danh Ngự Thiên rồi chứ?"

"Thi cái gì?"

"Học viện quân đội Ngự Thiên."

"Đương nhiên chưa thể, các trường quân đội đối tố chất tâm lý yêu cầu cực cao, tiêu chuẩn thấp nhất cũng là B, dạng trường học hàng đầu như Ngự Thiên, nhất định phải đạt tới A mới cho phép ghi danh."

Lăng Tiêu vừa mới đắc ý một chút lại đã xìu xuống, "Thật vậy sao?"

Dao Đài nhìn bộ dạng mất mát rõ rệt của cậu, biết mình nặng lời, lại cổ vũ, "Bất quá năng lực khôi phục bản thân cậu rất tuyệt, tin tưởng lên tới cấp A chỉ là vấn đề thời gian. Ngự Thiên hàng năm có hai lần thi tuyển sinh, giờ đến lần sát hạch tiếp theo còn một chút thời gian, cậu chỉ cần cố gắng đề thăng cấp bậc đánh giá tâm lý của chính mình là được mà."

Lăng Tiêu quả nhiên bởi vì một câu lại phấn chấn, "Tôi nhất định sẽ làm được!"

Dao Đài thấy cậu đấu chí tràn đầy, cũng không còn thấy lạ cậu ấy vì sao có thể đạt mức đề thăng kinh người như thế, cũng như cô cho tới nay luôn vững tin một điều, Lăng Tiêu trước giờ luôn là một người kiên cường có thể chiến thắng bất luận ngăn trở nào.

Cô mở cửa, một người đưa lưng về phía cô, nghe được âm thanh, người đó xoay người lại.

"Xong rồi sao?"

Dao Đài cảm thấy Doanh Phong có chút biến hóa, nhưng lại nói không được không giống trước chỗ nào, "Kiểm tra xong rồi, đánh giá tâm lý của cậu ấy đã khôi phục đến C, ngoài sự mong đợi của tôi."

Cô tặng cho Doanh Phong lời khen đầu tiên từ sau nghi thức trưởng thành, "Cậu làm không tồi, tuy không biết cậu dùng phương pháp gì, bất quá tiếp tục bảo trì."

Lăng Tiêu lúc này cũng đã ra rồi, Dao Đài tuần tự đánh giá hai người bọn họ, cảm thấy con đường phía sau của hai người kia tuy vẫn xa xăm nhìn không thấy bến, nhưng có thể đi đến dạng như hôm nay đã thực không dễ dàng, ngoài ý muốn kết hợp, tính cách tương khắc, ý trời đem hai người gắn kết cùng nhau, cũng

không biết đến tột cùng là tác thành hay là trêu ngươi.

"Các cậu hôm nay phải ra tòa thẩm vấn sao? Người bên quân đội đến chưa?"

Doanh Phong gật đầu, "Bọn họ đã đợi ở ngoài cổng."

Dao Đài cũng gật gật đầu, "Đi đi, đừng khẩn trương, nhấn mạnh các cậu lúc ấy là thiếu niên không hiểu chuyện, chỉ cần thái độ tốt đẹp nhận sai, nhất định sẽ được phán nhẹ tội."

Hai người sau khi từ biệt Dao Đài, đi ra cổng, quả nhiên có hai sĩ quan đợi sẵn ở đó.

"Bọn họ là nhóm đầu hay nhóm hai?"

Doanh Phong lúc vừa thấy họ liền phân biệt bằng huy hiệu quân đội, "Là người bên Phục Nghiêu."

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, cậu theo bản năng không có hảo cảm với mấy người lần trước mang Dao Đài đi.

Hai người là thủ hạ của Phục Nghiêu đối với bọn họ thực khách khí, mời họ lên phi hành khí, khởi hành ly khai Bích Không.

Mà Phục Nghiêu lúc này, đang chuẩn bị xuất phát đến nơi định sẵn.

"Anh chuẩn bị xử trí hai người bọn họ như thế nào?" Trên đường khế tử của hắn hỏi.

"Xử trí a, " Phục Nghiêu cố ý kéo dài âm tiết, "Dám trộm đồ ở căn cứ, hành vi to gan như vậy, không nhốt lại dăm ba năm, sao có thể cho họ bài học?"

Khế tử có chút sốt ruột, "Nhưng lúc bọn họ trộm đồ chính là thiếu niên, lại là vì tò mò, hai người đều là nhân tài ưu tú khó gặp lại không cố tình phạm sai lầm, xử giam họ, không khỏi quá lãng phí."

"Nga, " Phục Nghiêu làm bộ như nghe theo ý kiến của y, "Em đã nói như thế… Vậy phạt bọn họ quét tước sân thể dục Ngự Thiên là được, quét một năm."

Đối phương có chút không biết nói gì, một lúc lâu sau mới nói, "Kỳ thật anh đã sớm tính toán tốt rồi đi, hơn nữa điều kiện tiên quyết thực thi được trừng phạt này là bọn họ phải thi đậu vào Ngự Thiên."

Phục Nghiêu giả vô tội, "Là em nói, nhân tài ưu tú không nên lãng phí, Thiên Túc chỉ cần chiến sĩ, không cần tù phạm, chỉ có ở Ngự Thiên, thực lực của bọn họ mới có thể được chân chính phát huy."

Bốn người chạm mặt ngoài tòa án, Phục Nghiêu quan sát thần sắc Lăng Tiêu, trêu ghẹo nói, “Xem ra hai người các cậu ở chung cũng không tệ lắm, so với tưởng tượng của tôi còn hài hoà hơn.”

Lăng Tiêu hiện giờ đã biết thân phận của hắn, cũng nghe không ít sự tích tác chiến của hắn, đối với vị thiếu tướng so với mình còn thấp hơn này vô cùng sùng bái, “Chào trưởng quan, tôi ở trường Ngự Thiên trên mạng thấy phim ghi hình phương pháp chiến đấu của ngài, phi thường phấn khích, hồi lần đầu tiên chạm mặt bởi vì thấy bộ dạng ngài ngô tô lô mô ba la xa…”

Lăng Tiêu không hiểu ra sao quay đầu nhìn Doanh Phong, đang êm đẹp anh bịt miệng tui làm cái gì?

Doanh Phong như không có việc gì thu tay về, “Chúng tôi đã chuẩn bị xong.”

Phục Nghiêu hơi hơi câu môi, “Vậy…”

“Chờ một chút.”

Hắn rất không hài lòng lời của mình bị ngắt ngang, sau khi nhìn lại dấu hiệu trên áo người nói, sắc mặt càng không tốt.

Hai người vừa mới có mặt hướng Phục Nghiêu trình ra một phần văn kiện, “Thưa trưởng quan, vì thượng cấp chỉ thị, hai người kia từ giờ trở đi do chúng tôi tiếp quản, xin ngài cho đi.”

Phục Nghiêu không chút khách khí giật văn kiện qua, đọc qua loa một lần, lại đưa cho khế tử của mình, người sau cũng cẩn thận kiểm tra một lần, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Phục Nghiêu dùng ánh mắt mang tính uy hiếp vốn có luân phiên xem kỹ vài lần trên người hai người, kẻ bị đánh giá thì biểu cảm nghiêm túc mắt nhìn phía trước, đối hành vi của Phục Nghiêu nhìn mà không thấy.

Tầm mắt hắn cuối cùng dừng trên người Doanh Phong, sau đó bước một bước qua bên, nhường ra một lối đi qua.

“Mời,” quân nhân đối Lăng Tiêu cùng Doanh Phong làm một tư thế, họ liền biết lúc này chỉ sợ không đi không được.

Bốn người theo thứ tự bước qua khoảng hẹp đó, lúc Doanh Phong cùng Phục Nghiêu sát vai, cổ tay Phục Nghiêu đột nhiên sát tới, Doanh Phong hiểu ý đem cổng cá nhân của mình cùng hắn bí mật kết nối, thanh âm phát ra chỉ có hai người bọn họ nghe được, phương thức liên lạc của hai người nhanh như chớp trao đổi xong.

Một đường đi ra khỏi phạm vi tầm nhìn đối phương, Doanh Phong mới xem xét chuẩn thời cơ, thừa lúc không bị phát hiện, trộm nhìn tin tức Phục Nghiêu truyền đến trên cổng: ‘có việc liên hệ’.

Quân nhân đem hai người đưa đến một chỗ không biết tên, lại điểm danh yêu cầu Lăng Tiêu một mình đi vào, hắn vừa bước ra một bước, đã bị Doanh Phong ngăn lại.

"Các ông muốn dẫn khế tử của tôi đi đâu?" Anh không xưng hô tên Lăng Tiêu, mà dùng 'khế tử' để thay, ngay cả Lăng Tiêu đều nghe ra ý tứ cường điệu trong lời anh nói.

"Vì người đánh cắp thuốc là cậu ta, chúng tôi sẽ tiến hành đơn độc thẩm vấn với cậu ta, mời cậu ở tại đây đợi một chút."

"Tôi cự tuyệt," Doanh Phong trả lời vô cùng quả quyết, "Căn cứ theo pháp luật quy định, các ông không có quyền bỏ qua tôi đơn độc tiến hành thẩm vấn cậu ấy, dưới tình huống tôi không có mặt, mọi lời khai cũng như hiệp nghị có ký tên của cậu ấy, đều có khả năng sẽ vô hiệu."

"Đây là mệnh lệnh của quân bộ."

"Quân bộ cũng phải tuân theo pháp luật."

Hai gã quân nhân không dự đoán được người này so với Phục Nghiêu còn khó thỏa hiệp hơn, hai người liếc nhau một cái, một người trong đó ở lại tại chỗ, tên còn lại thì bước nhanh rời khỏi đó.

Một lát sau, người đó quay lại, thì thầm vài câu với tên đầu tiên, tên này nghe xong gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Cấp trên phê chuẩn cậu vào dự thính," hắn lần thứ hai làm tư thế mời, "Đi thôi."

Lăng Tiêu cứ như vậy không rõ tình thế đi theo Doanh Phong, cùng bị dẫn tới một cái phòng nhỏ, bên trong ngồi một vị quan quân, theo quân hàm mà phán đoán thì cấp bậc của hắn không thể thấp hơn Phục Nghiêu.

"Mời ngồi," quan quân tuy rằng dùng một chữ 'mời', nhưng hai tay đan chéo động cũng không động một chút, vẻ ngạo mạn trong giọng nói cực kỳ rõ ràng.

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong ngồi xuống đối diện hắn, ánh mắt quan quân từ đầu đến cuối dừng trên người Lăng Tiêu, sau một lúc lâu mới chậm như rùa mở miệng, "Cậu chính là Lăng Tiêu?"

Lăng Tiêu cho là hắn biết rõ còn cố hỏi, bất quá vẫn trả lời, "Phải."

"Cậu ở căn cứ tự tiện xông vào phòng thí nghiệm, ăn cắp thuốc cấm, khế chủ của cậu là đồng phạm, hai người ít nhất phải bị phán ba mươi năm."

Hai người đều sợ ngây người, Doanh Phong biểu hiện coi như khắc chế, Lăng Tiêu đã nhịn không được lên

tiếng, “Sao lại lâu như vậy?”

“Bất quá,” quan quân ẩn ý vừa chuyển, “Niệm tình khi vụ án phát sinh các cậu còn là thiếu niên, lại không có ác ý, quân đội quyết định cho các cậu lựa chọn thứ hai, hai người các cậu không chỉ không bị phán hình, ngược lại còn có thể nhận được giúp đỡ từ quân bộ.”

“Điều kiện trao đổi là gì?” Doanh Phong bình tĩnh hỏi.

Quan quân tầm mắt vẫn không rời khỏi Lăng Tiêu, “Chúng tôi muốn cậu tham gia một kế hoạch sinh vật học bí mật, trong ít nhất một năm liên tục, trong khoảng thời gian đó phát sinh bất cứ chuyện gì, nhìn thấy bất luận kẻ nào, các cậu cũng không được tiết lộ ra ngoài.”

“Cụ thể.”

“Chúng tôi có một đối tượng thí nghiệm trọng yếu tạm thời bị đông lạnh, cần truyền máu mới có thể khiến người này thức tỉnh, cho nên chúng tôi cần cậu cung cấp cho hắn, mỗi tuần chỉ cần một lần, điều kiện trao đổi này với các cậu mà nói vô cùng có lợi.”

“Vì cái gì nhất định phải máu của cậu ấy, thân là khế chủ, máu của tôi năng lực tái tạo càng mạnh, không phải nên chọn tôi mới đúng sao?”

Quan quân lúc này mới đem lực chú ý chuyển qua anh, “Bởi vì chỉ có máu của khế tử vừa mới tiến hành xong nghi thức trưởng thành mới phù hợp yêu cầu của chúng tôi, mà hai điểm này cậu ta đều phù hợp. Đối tượng thí nghiệm của chúng tôi rất suy yếu, không thể nhận máu của nhóm khế chủ, đây là lý do chúng tôi lựa chọn cậu ta.”

“Tôi…” Lăng Tiêu lúc này mới mở miệng, “Tôi có thể biết mục đích thí nghiệm này là gì không? Khiến một người thức tỉnh, rốt cuộc là người nào? Thức tỉnh rồi thì sao? Các ông muốn dùng hắn làm gì?”

“Đó không phải vấn đề các cậu cần quan tâm, các cậu hiện tại chỉ có thể lựa chọn nhận, hoặc là ngồi tù, hoàn toàn tùy thuộc vào chính các cậu. Tôi nghĩ các cậu so với tôi rõ ràng hơn, là lời khai của các cậu có nhiều lỗ hổng, vạn nhất nghiên cứu kỹ thêm, chỉ sợ không phải con số tôi vừa mới nói.”

Lăng Tiêu do dự rất nhiều lần, “Tôi nhận.”

Doanh Phong không nghĩ tới cậu ấy đáp ứng nhanh như vậy, ngữ khí hơi bất mãn, “Cậu nhanh như vậy đã tiếp thu yêu cầu của bọn họ? Cậu còn không biết bọn họ đến tột cùng muốn làm gì.”

“Tôi còn lựa chọn khác sao?” Lăng Tiêu bình tĩnh đáp lại, “Nếu không đáp ứng, tôi sẽ ngồi tù, ba mươi năm, mà anh cũng thế.”

Quan quân đối diện lộ ra tươi cười đắc ý.

Doanh Phong không nói lời nào, lúc anh còn suy nghĩ chưa ra biện pháp nào tốt để giải quyết, thì không có lập trường khuyên Lăng Tiêu chịu ngồi tù. Có lẽ ngay từ đầu, đối phương đã không lưu cho họ đường để lựa chọn, mục đích của quân đội minh xác như thế, hai học sinh vừa mới trưởng thành, hoàn toàn không có lực lượng cùng nó đối kháng.

Quan quân vung tay, người đứng phía sau lập tức trình lên văn kiện, "Nếu các cậu đã đạt thành nhận thức chung, thì kí tên lên đằng sau hiệp nghị bảo mật đi. Một khi trên đó lưu chữ ký các cậu, thì không thể đổi ý nữa, các cậu nghĩ cho rõ."

Lăng Tiêu không có lựa chọn nào khác cầm viết lên, vừa định ký lên tên mình, tay đã bị Doanh Phong đè lại.

"Đợi đã."

48. Quyển 1 - Chương 48: Kim Phủ*

**Kim Phủ: Kim: Vàng, phủ: Cơ quan chính quyền nhà nước*

Quan quân nhìn đến đây đột nhiên phì một tiếng bật cười.

"Ngay từ đầu trong này đã không có chuyện của cậu, cậu không nên vào đây, nếu không phải do cậu cứ kiên trì, thì giờ căn bản không cần ký lên phần văn kiện này, dù cho cậu ta có cự tuyệt cũng không tới phiên cậu ngồi tù, có phải đã hối hận rồi không?"

"Nếu tôi không vào, cậu ấy hiện tại đã lựa chọn ngồi tù, mục đích của ông liền không thể đạt tới, cho nên ông bây giờ hẳn là phải cảm ơn tôi vì ngồi ở đây."

Lăng Tiêu không ngờ Doanh Phong lại nhìn thấu tâm tư cậu, tay cầm viết run lên, mà nụ cười trên mặt quan quân thì dần dần tiêu thất.

"Cậu rất có tự tin a thiếu niên, nếu như nói khế tử của cậu vì không để cậu phải ngồi tù mà lựa chọn đồng ý, vậy thì cậu có vì cậu ta mà lựa chọn cự tuyệt cam nguyện ngồi tù không? Tôi khuyên các cậu không nên phức tạp hóa vấn đề, cứ cho là một tuần hiến máu một lần, thời gian khác các cậu đều tự do. Hơn nữa, nếu thí nghiệm này có thể thành công, đối cả Thiên Túc mà nói đều là một việc lớn trong sự nghiệp thiên thu."

Doanh Phong bất vi sở động, "Đối với chúng tôi mà nói, ngồi tù thật sự là xử phạt nghiêm trọng, nhưng đối với ông, chúng tôi có ngồi tù hay không cũng chẳng quan trọng. Ông không cần hai tù phạm không dùng được, ông cần là máu, nếu chúng tôi cự tuyệt, cố nhiên sẽ phải chịu tổn thất, nhưng ông cũng không

chiếm được lợi ích gì."

Quan quân biểu tình không rõ nghĩa, hai người cứ như vậy không tiếng động giằng co nửa ngày.

"Xem ra chúng ta đàm phán có chút bế tắc a," cuối cùng quan quân lạnh băng mở miệng.

"Chúng tôi không phải là không thể ký tên lên phần văn kiện này, " Doanh Phong nhắm chuẩn thời cơ thoái nhượng, "Nhưng điều kiện tiên quyết là chúng tôi phải có quyền biết rõ sự tình, bao gồm quy trình thí nghiệm của các ông, thân phận đối tượng thí nghiệm, và quan trọng nhất, thí nghiệm này có gây ra thương tổn cho thân thể khế tử của tôi hay không."

"Yêu cầu của cậu có phải hơi nhiều rồi không?"

"Trước khi gặp được chính đối tượng thí nghiệm, chúng tôi sẽ không ký tên lên đây."

Quan quân suy tư chốc lát, "Cũng tốt, dù sao các ngươi sớm hay muộn cũng phải gặp mặt, bất quá chớ có trách tôi không nhắc nhở cậu, nếu lần này cậu còn khăng khăng đi theo, hậu quả có thể không đơn giản như bây giờ," hắn giả bộ thở dài, "Cậu vốn có thể không đếm xỉa mà."

"Không cần ông năm lần bảy lượt hảo tâm nhắc nhở tôi, tự tiện vào phòng thí nghiệm có một phần trách nhiệm của tôi, ngay từ đầu tôi đã không định không đếm xỉa đến."

Quan quân đứng dậy bước đi, "Thật là khiến người cảm động."

Hai người đi theo sau quan quân, vẫn duy trì một khoảng cách, sau họ, còn theo sát hai tên quân nhân.

"Anh lại tự tiện xâm lấn tư tưởng tôi?" Khi họ đi được một đoạn đường, Lăng Tiêu thấp giọng hỏi.

"Cho nên tôi đoán đúng sự thật rồi? Nếu tôi không vào cùng, cậu định một mình đi ngồi tù?" Doanh Phong nhìn không chớp mắt, "Yên tâm đi, khế chủ không có năng lực nhìn trộm đại não cậu, về phương diện tư tưởng cậu là tự do."

Lăng Tiêu vội nói, "Đồ là do một mình tôi trộm, anh cứ trộn lẫn vào để làm chi?"

"Nhưng chuyện lợi ích chung cũng là cậu nói ra, nếu mục tiêu nhất trí, chẳng phải nên cùng tiến cùng lui sao? Tôi bây giờ có một điều kiện trao đổi mới, tôi muốn thi Ngự Thiên hệ liên hợp tác chiến, chuyên ngành này rất khó thi, cậu đã đáp ứng sẽ không kéo chân sau của tôi."

"Anh…" Lăng Tiêu mới đầu không kịp phản ứng anh vì sao đột nhiên nói ra một yêu cầu chẳng liên quan gì, sau đó mới ý thức được anh ấy vì ngăn chặn bản thân mình lén cùng người quân đội thương lượng, mà

cậu vừa rồi cũng quả thật có ý nghĩ như vậy. Doanh Phong nói anh không có biện pháp xâm lấn tư tưởng của mình, nhưng lại cố tình mỗi lần đều có thể đoán chuẩn xác trúng đích suy nghĩ trong lòng cậu.

Hệ liên hợp tác chiến, cậu không thể không thừa nhận đó cũng là mục tiêu khiến cậu tâm động.

"Điều kiện trao đổi của tôi là, vô luận là đồng ý hay không, đều phải để tôi quyết định."

"Trao đổi thành công."

Hai người lên phi hành khí của quân đội, toàn bộ cửa sổ đều bị phong bế, từ bên trong nhìn không tới ngoại giới, ngay bọn họ cũng không biết chính mình đến tột cùng bị mang đi đâu.

Phi hành khí rốt cục đáp xuống, họ vừa ra cửa khoang, liền phát hiện mình đã ở trong phòng, phía sau là một đạo đường hầm thật dài, vừa rồi họ chính là theo đường hầm này mà đến.

Quan quân đi tuốt ở đằng trước, hai người đi theo hắn vào một thang máy, thang máy lập tức đi xuống, hơn nửa ngày mới dừng lại, bọn họ ý thức được mục tiêu lần này nằm ngầm dưới đất rất sâu, đến tột cùng là cái chỗ gì mà cần xây cất bí mật như thế?

"Chúng ta đã đến, " quan quân đứng ngoài một cánh cửa, trên cửa có treo tấm biển —— Trung tâm nghiên cứu gene Thiên Túc, hắn lấy ra thẻ từ quét một cái, cửa trượt ra hai bên, một thế giới mới toanh xuất hiện trước mặt hai người.

Lăng Tiêu nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, cậu nghĩ đại điện căn cứ đã đủ lớn rồi, nhưng không gian đang bày ra trước mắt so với quy mô căn cứ còn khổng lồ hơn gấp hai ba lần. Quan quân không giải thích gì trực tiếp đi thẳng vào trong, hai người theo phía sau, nhân cơ hội đánh giá chỗ này, nơi nơi đều là máy móc thiết bị không rõ công dụng, bên trên sáng lên những con số và đèn chỉ thị phức tạp.

Trong không gian này có rất nhiều nhân viên đang làm việc, họ đối với việc có người lạ xuất hiện nhìn mà không thấy, như thể người tới là trong suốt. Đồng dạng là chế phục trắng, lại bất đồng với căn cứ và Trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần, mặc trên thân những người này có vẻ băng lãnh khó tiếp cận, phối hợp với vẻ mặt nhất thành bất biến của họ, nếu không phải Thiên Túc nghiêm cấm bất luận việc khai phá thực thể có trí năng nhân tạo nào, Lăng Tiêu cơ hồ cho rằng bọn họ là người máy.

Quan quân dẫn đường cho họ mở ra một cánh lại một cánh cửa, cấp bậc an toàn phòng bị khiến người khó có thể tin, làm cho bọn họ không thể nào tin tưởng đặt bên trong chỉ là một đối tượng thí nghiệm bình thường.

Cánh cửa cuối cùng rốt cục được mở ra, Doanh Phong và Lăng Tiêu cũng lần đầu tiên gặp được chân diện mục đối tượng thí nghiệm, một nhân loại có hình thể tương tự thiếu niên đang lẳng lặng nằm trong lồng chân không, giống như đã ở nơi đó ngủ say ngàn năm.

Doanh Phong từ ánh nhìn đầu tiên đã cảm thấy kỳ quái, màu tóc người Thiên Túc rất nhiều, chỉ riêng màu vàng là rất hiếm. Giữa những người anh từng thấy trong quá khứ, chỉ có Trục Nguyệt tóc là màu vàng nhạt, nhưng người giờ phút này đang nằm trong lồng chân không, tóc là màu vàng rực vô cùng thuần tuý, anh chưa từng gặp qua bất cứ người nào có màu tóc như vậy.

Nhưng anh cũng chỉ có một chút không thích ứng rất nhỏ như vậy mà thôi, vừa định hỏi cảm giác Lăng Tiêu, quay đầu, chỉ thấy Lăng Tiêu biểu tình thống khổ ôm lấy ngực.

"Cậu làm sao vậy?"

Trong mắt Lăng Tiêu tràn ngập không xác định cùng không tin tưởng, "Tôi, tôi biết người này."

Doanh Phong cũng kinh ngạc, "Cậu biết cậu ta?"

Chính Lăng Tiêu cũng lắc đầu phủ nhận, có vẻ như đang giãy dụa, kể từ khoảnh khắc nháy mắt khi cậu nhìn thấy đối phương tim liền đập kịch liệt, giống như có thứ gì đó đang muốn thoát ra ngoài, "Tôi cũng không biết, dường như đã gặp qua cậu ta ở nơi nào đó."

Không, không chỉ là gặp qua, còn hơn cả quen biết, bọn họ hẳn phải có tương liên càng chặt chẽ, vào thật lâu thật lâu trước kia.

So sánh với hai người lực chú ý đều đặt trên thân người kia, quan quân từ lúc tiến vào cánh cửa này, tầm mắt một mực dừng trên người Lăng Tiêu không rời đi, khi thấy phản ứng cậu khác hẳn với Doanh Phong, trong mắt hắn toát ra tinh quang.

Cậu ta quả nhiên chính là người bọn họ muốn tìm, chỉ có máu cậu ta mới có thể khiến cho người kia thức tỉnh.

Chỉ cần có thể khiến người này tỉnh lại, bọn họ không từ thủ đoạn nào.

Nhưng biểu hiện của Lăng Tiêu khiến Doanh Phong nảy sinh cảnh giác, anh dời lực chú ý qua hướng quan quân, nhãn thần đối phương đang nhìn chòng chọc Lăng Tiêu tràn ngập tham lam làm người ta không rét mà run.

"Ông gạt người, " Doanh Phong đột nhiên nói.

Quan quân lúc này mới lưu luyến thu ánh mắt về, "Vì sao lại nói như vậy?"

"Ông nói chỉ cần máu khế tử mới vừa hoàn thành ký khế ước, có thể khiến cho cậu ta thức tỉnh, nếu vậy có rất nhiều người phù hợp điều kiện này, nhưng tại sao cậu ấy lại có loại phản ứng bất bình thường này chứ? Các ông cần là máu khế tử, hay là máu của chỉ riêng một khế tử nào đó?"

Quan quân lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa, "Có khác nhau sao? Bất kể là loại nào, cũng đều phải cần cậu ta để hoàn thành."

Doanh Phong giận tái mặt, "Này không phù hợp với nội dung chúng ta trước đó trao đổi, hẳn là sự thật mấy người giấu diếm cũng không chỉ có chuyện này, nếu không thể xác định động cơ đích thực của các người, chúng tôi thà chọn ngồi tù."

Anh nói xong cũng muốn lôi Lăng Tiêu đi, nhưng kéo một cái, đối phương lại văn ti bất động.

"Tôi," Lăng Tiêu cúi đầu, "Tôi muốn nhận lời."

"Cái gì?"

"Tôi muốn cho cậu ấy tỉnh lại, tôi muốn biết vì sao tôi lại có loại cảm giác này, quan trọng hơn là, tôi cảm thấy cậu ấy biết tôi là ai."

"Cậu là Lăng Tiêu, điểm này ngay cả tôi cũng biết."

"Lăng Tiêu là tên tôi kiếp này, linh hồn của tôi tùy cơ bay vào một cái lồng năng lượng có được một cái họ, lại tùy cơ có một cái tên, nhưng kiếp trước thì sao? Kiếp trước trước nữa thì thế nào? Tôi của thuở ban đầu làm sao từ một linh hồn biến thành người, tôi cứ có cảm giác người này có thể cho tôi biết đáp án. Cậu ấy đối với tôi mà nói, tuyệt đối không phải người lạ, chúng tôi nhất định từng phi thường quen thuộc, quen thuộc đến mức tôi có thể cảm giác được ý nghĩ của người này, quen thuộc đến mức tôi chính là cậu ấy."

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, từng mảnh nhỏ ký ức không thuộc về mình lộn xộn hiện ra, lẫn trong đó chính là cảm xúc vô cùng mãnh liệt, bi thương, hối hận, căm giận… Toàn bộ đều là tối tăm, tiêu cực, cường đại đến cơ hồ đem người cắn nuốt. Thiếu niên bề ngoài thoạt trông hoàn toàn vô hại, nội tâm lại tích lũy cừu hận đủ hủy diệt toàn bộ tinh cầu, đến tột cùng trên người cậu ấy xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến cậu thống hận thế giới này như thế.

Thanh âm quan quân thong thả vang lên, "Khế tử của cậu đều đã nói thế, cậu còn cố chấp cái gì? Hay là cậu muốn dùng năng lực khế chủ, bắt buộc cậu ta cự tuyệt sao?"

Hắn vừa nói như thế, Lăng Tiêu cũng khẩn trương nhìn qua Doanh Phong, tựa hồ đang nhắc nhở anh điều kiện vừa mới trao đổi.

"Đi thôi, " quan quân rộng lượng mở miệng, "Các cậu cũng đã tới, vậy không ngại cho các cậu biết nhiều thêm một chút."

Đoàn người lại về đại sảnh lúc trước, lúc này quan quân dẫn họ đến một nơi xem ra là đặt máy chủ, những người phụ trách ở đây không giống với những người khác, thấy có người đến lập tức đứng lên, "Thưa trưởng quan, bọn họ…"

Quan quân phất phất tay, ý bảo không sao, "Giới thiệu một chút, vị này chính là Tiến sĩ Hằng Hà, sau này thời gian các cậu giao tiếp với y rất nhiều," hắn lại đơn độc giới thiệu Lăng Tiêu, "Đây là người lúc trước từng đề cập với cậu."

Hằng Hà giật mình, "Cậu chính là Lăng Tiêu? Có thể tìm được cậu thật sự là quá tốt, cậu đối với chúng tôi mà nói phi thường trọng yếu."

Quan quân cắt đứt y dong dài, "Triển lãm một chút việc cậu làm ở đây."

Hằng Hà chần chờ, "Như vậy thích hợp sao?"

"Nếu không cho họ hiểu rõ, họ sẽ không đáp ứng hợp tác."

"Nha… Vậy được rồi," Hằng Hà gõ vài cái lên bàn phím, "Các cậu xem, con người đang tiến hoá, mầm bệnh cũng đang tiến hoá, chúng tôi vừa phát hiện trên người Bình nguyên lang *(sói đồng bằng)* một mầm bệnh biến chủng, trong cơ thể chúng ta không có kháng thể của loại siêu vi này, một khi nhiễm phải sẽ sinh bệnh. Cho nên tôi nhằm vào loại mầm bệnh này nghiên cứu ra một loại chất kháng sinh, sau đó đem nó chuyển thành mã gene, cấy vào trình tự nguyên thủy, dùng cách nói thông dụng chính là vá nó*, sau đó lại truyền tải nó lên…" Y nhìn sắc mặt hai bạn trẻ kia, biết ngay khỏi cần giảng nữa, "Tôi biết, này rất khó hiểu phải không, có nhiều thứ không có cách nào dùng đôi ba lời là giải thích rõ ràng, hơn nữa đối với các cậu, lượng tin cần tiếp nhận trong một lúc quá lớn."

**Bản vá, tiếng Anh là Patch, nghĩa là một đoạn mã được thêm vào tạm thời thường là để sửa lỗi trong chương trình, cũng có thể được tổ hợp hoàn toàn vào chương trình đó.*

Lăng Tiêu sau một lúc lâu mới tìm lại được thanh âm của mình, "Nói, nói giỡn gì vậy, chúng ta là người a, người làm sao có thể do thứ này khống chế," cậu đưa mắt nhìn bốn phía, "Đám máy tính, thiết bị, số liệu này, sao có thể là công cụ chi phối chúng ta, vì cái gì chúng ta có thể sinh bệnh hay không, lại do một đoạn mã quyết định, chúng ta rốt cuộc là cái gì?"

"Cậu không cần tìm tôi nghiên cứu căn nguyên chúng ta, bởi vì cậu có tìm tôi cũng không được," quan quân chen vào, "Cậu chỉ cần nhớ kỹ, mấy ngàn năm nay chúng ta đều là dùng phương thức này mà tiến hoá, mới có thể trở nên hoàn thiện và cường đại như hôm nay. Nếu đổi lại trước đây, cậu mà bị thua trong nghi thức trưởng thành, căn bản không có khả năng sống sót, cậu có thể đứng ở đây, đều phải cảm tạ những thứ máy móc không tình cảm này." "Không không, vấn đề này vẫn nên để tôi giải thích đi," Hằng Hà sợ hắn dọa sợ hai người họ, vừa mới trưởng thành còn chưa phát dục, trong mắt y chính là nhi đồng, "Thật lâu trước kia, điều kiện xúc phát nghi thức trưởng thành không giống như bây giờ, có phán định vô cùng phức tạp. Chỉ có khi dopamine, amphetamine, epinephrine* và một loạt kích thích tố khác trong cơ thể người đạt tới giá trị nhất định, nghi thức trưởng thành mới có thể bị kích khởi, nói đơn giản, điều kiện này chính là phải yêu nhau." **Một loạt tên các hormone*

"Mà thời xưa kết cục sau nghi thức trưởng thành chỉ có một loại, chính là một bên tương ái giết chết một bên khác, đạt được tất cả năng lực của đối phương, kẻ bị thua thì tiến vào luân hồi, lặp lại quá trình này."

"Quy luật như vậy tuy rằng cho chúng ta trở nên cường đại, nhưng lại khiến tâm linh chúng ta vô cùng cô độc, chúng ta có được lực lượng, có được lãnh thổ, có được thần dân, chỉ riêng không thể có được tình yêu, trăm ngàn năm qua, chúng ta đều đang cố gắng sửa đổi thiết định này, tận khả năng nhược hóa ảnh hưởng mà nghi thức trưởng thành mang đến. Nghi thức trưởng thành hiện tại, chỉ có thể do con người chủ quan khởi động, hoặc là do kích thích tố sinh dục bị động xúc phát, người thua trận cũng sẽ không tử vong, chúng ta đã nỗ lực giảm bớt thống khổ kỳ rối loạn đem lại, tuy còn chưa làm tốt, nhưng dù sao đây không phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành."

Lăng Tiêu còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nỗi khiếp sợ thật lớn, "Cái này với người nằm trong đó có quan hệ gì?"

"Bởi vì chúng ta dĩ nhiên có thể cải biến nguồn gốc và kết quả nghi thức trưởng thành, nhưng không có biện pháp hoàn toàn hủy bỏ nó, nguyên nhân chính là chúng ta chỉ có thể cải tiến số hiệu tầng ngoài, nhưng không sửa chữa quyền hạn cốt lõi. Mà những điều như sự sản sinh nghi thức trưởng thành, sự tồn tại của lực dẫn linh hồn, còn có thiếu niên sau khi chết không thể chuyển kiếp vân vân, đều thuộc về trình tự cốt lõi, chỉ có người thuộc một loại huyết thống đặc biệt nào đó tự mình ủy quyền, mới có năng lực cho phép sửa đổi."

"Người có huyết thống đặc biệt? Chẳng lẽ chính là người đó?"

"Đúng vậy," Hằng Hà có vẻ thực kích động, "Lăng Tiêu, cậu chính là người có hệ gene phù hợp nhất với người này, nếu cậu có thể khiến cậu ấy tỉnh lại, nghi thức trưởng thành có thể bị thủ tiêu, chúng ta sẽ có thể giống những chủng tộc khác, bình đẳng tương ái, sẽ không còn ai vì thế mà chết, không còn bi kịch phát sinh, mỗi người đều tự do, mà tất cả những điều này, chỉ có cậu có thể làm được."

"Lời xấu lời tốt đều đã nghe nhiều như vậy, tôi nghĩ trong lòng các cậu hẳn là đã có quyết định đi," Vị quan quân hảo tâm nhắc nhở họ, "Tôi còn có một việc quên nói cho các cậu biết, nếu các cậu ở chỗ vừa rồi ký tên lên văn kiện, ít nhất có thể chọn một trong hai gia nhập hoặc ngồi tù, nhưng các cậu đã tiếp tục tiến một bước không nên có, cái giá phải trả tự nhiên cũng phải lớn hơn."

Lời của hắn phảng phất như một câu mệnh lệnh, toàn bộ những người ban đầu mải miết làm việc xung quanh giờ đều buông việc trong tay xuống, đồng loạt chuyển hướng hai người, gương mặt không cảm xúc khiến cho tràng diện càng khiến người lông mao dựng đứng, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong theo bản năng xích lại gần nhau.

"Hiện tại các cậu đồng dạng vẫn chỉ có một lựa chọn, tiếp nhận điều kiện của chúng tôi, hoặc là để tất thảy những thứ đã nhìn thấy ở đây, trở thành bí mật vĩnh viễn nằm lại chỗ này."

49. Quyển 1 - Chương 49: Giao Sa*

**Giao Sa: Cá mập*

Bị một đám người biểu cảm tê liệt vây quanh ở trung tâm, chẳng phải thể nghiệm khoái trá gì, Doanh Phong mượn thân thể Lăng Tiêu che giấu, trộm điều xuất bàn phím cổng cá nhân.

"Bỏ cuộc đi," quan quân liếc mắt một cái liền nhìn thấu, "Nơi này che chắn mọi tín hiệu, nga đúng rồi, tổng bộ mới vừa nhận được tin tức, ở khu vực vũ trụ phụ cận phát hiện vật thể bay bất minh, thiếu tướng Phục Nghiêu đã phụng mệnh đi thăm dò, bởi vậy tôi đề nghị các cậu có thể tiết kiệm những tâm tư không cần thiết, an tâm mà suy xét vấn đề trước mắt đi."

"Không cần suy xét," thanh âm Lăng Tiêu đã khôi phục trấn định, "Tôi nguyện ý nhận điều kiện của các ông, bất quá là bởi vì nguyên nhân của cá nhân tôi."

"Thật sao?" Hằng Hà vui mừng khôn tả.

"Tôi hi vọng người kia có thể tỉnh lại, như vậy tôi mới có thể biết quan hệ chân chính giữa chúng tôi, đây là lý do tôi đồng ý gia nhập kế hoạch này."

"Mặc kệ là lý do gì, chỉ cần mục tiêu nhất trí, chúng ta chính là đối tác," Hằng Hà cao hứng vươn tay về phía cậu, "Hoan nghênh gia nhập."

Quan quân lộ ra một nụ cười hài lòng, đồng thời không quên quan sát Doanh Phong, đối phương vẫn đang dùng một bộ biểu tình đầy địch ý mà theo dõi hắn, nhưng trong mắt hắn, đây là giãy dụa vô nghĩa của một đứa nhỏ phản nghịch biết rõ mình không thể phản kháng, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt bất mãn.

Hằng Hà đã có chút không thể đợi, "Kỳ nguy hiểm của cậu qua chưa? Chỉ có máu được lấy dưới tình huống cậu tuyệt đối khỏe mạnh, mới có thể được người ở bên trong sử dụng."

"Ngày hôm qua là ngày cuối cùng, hẳn là không thành vấn đề đi?"

"Vậy là tốt rồi, không bằng chúng ta bắt đầu bây giờ đi, hành động sớm một ngày, thì cậu ấy có thể sớm một ngày tỉnh lại."

Lăng Tiêu không có dị nghị, Hằng Hà cao hứng phấn chấn mang cậu đi lấy máu, mà Doanh Phong và quan quân cũng theo sau, đợi ở ngoài cửa.

Hai người không nói gì yên tĩnh đợi chốc lát, mãi đến khi quan quân chủ động mở miệng, "Cậu đối với tôi địch ý rất lớn a, thiếu niên."

Doanh Phong ngước mắt lên nhìn người đàn ông so với anh cao hơn cả cái đầu, trên người hắn dẫn ra lực áp bách hiển nhiên, đúng là đặc thù của một người Thiên Túc điển hình, bài xích của anh với hắn không phải do sự khác biệt, mà do những nét tương tự trong tính cách.

“Tôi tin tưởng mỗi một chữ Hằng Hà tiến sĩ nói,” anh cũng đột nhiên gợi đề tài.

“Nga?” Quan quân rất có hứng thú nghe.

“Tôi cũng tin tưởng đó chính là ý nghĩ chân thật trong lòng y.”

“Tiếp tục.”

“Nhưng đó tuyệt đối không có khả năng là của ông, y chỉ là bị các ông lợi dụng.”

Quan quân mỉm cười, “Phỏng đoán thật lớn mật.”

Doanh Phong tiếp tục bình tĩnh phân tích, “Nếu nghi thức trưởng thành bị thủ tiêu, khế chủ sẽ không thể thu được năng lực từ khế tử, sức chiến đấu người Thiên Túc sẽ giảm mạnh, quân đội làm sao có thể cho phép cái loại tình huống này xuất hiện.”

“Cậu thực thông minh,” quan quân khen ngợi nói, “Từ lúc cậu tiến vào phòng thẩm vấn đến hiện tại, biểu hiện của cậu luôn khiến tôi phải thay đổi cách nhìn. Hằng Hà đại não cũng rất thông minh, đáng tiếc về mặt tư tưởng, cậu ta vĩnh viễn ngây thơ như một đứa trẻ. Nghi thức trưởng thành là tài nguyên mà toàn hệ thống các nhà sáng lập đã lưu cho chúng ta, nó có thể khiến cho thực lực của chúng ta trong vòng một đêm tăng gấp bội, người ưu tú sẽ trở nên càng ưu tú, đây mới là ý nghĩa mà chúng ta truy cầu.”

“Lúc trước có người nói với tôi, người Thiên Túc không thể rời xa mảnh đất này, là bởi vì có lực dẫn linh hồn tồn tại, vừa rồi tiến sĩ nhắc tới điểm này tôi liền nghĩ ngay ra, đây mới là mục đích thực sự của các người. Các ông muốn thức tỉnh người ở bên trong, là muốn lợi dụng cậu ta khai thông quyền hạn, hủy bỏ lực dẫn linh hồn, như vậy quân đội có thể chinh chiến đến những tinh cầu xa hơn, khiến cho càng nhiều người thần phục dưới ách thống trị của chúng ta.”

Quan quân vỗ tay, “Phấn khích, tôi đối với cậu ngày càng tán thưởng, cậu có thể nghĩ đến đó, là bởi vì cậu và chúng tôi là cùng một loại người, không, phải nói loại người như chúng ta này, mới là người Thiên Túc chân chính. Chúng ta khát vọng chinh phục, khát vọng chiến đấu, khát vọng đem toàn bộ những dân tộc nhược tiểu dẫm nát dưới chân, cậu là khế chủ, nhất định có thể lý giải cảm giác thành tựu khi nắm trong tay một người, đem con số này mở rộng, sẽ đạt thỏa mãn vô cùng vô tận. Đáng tiếc những năm gần đây lực lượng tôn giáo ngày càng lớn mạnh, không ít đồng bào bị thứ học thuyết méo mó bậy bạ của họ tẩy não, cho rằng hòa bình so với chiến tranh quan trọng hơn, thật sự là bôi nhọ danh tiếng chúng ta.”

“Ông có nghĩ tới, nếu Hằng Hà tiến sĩ biết mục đích thực sự của ông, sẽ rời khỏi kế hoạch này?”

“Nếu mọi người đã là đối tác, tôi không ngại nói cho cậu biết, trong kế hoạch này, trừ khế tử của cậu, không ai là không thể thay thế.”

“Nhưng tôi cũng hoàn toàn có thể dùng năng lực của mình ngăn cản Lăng Tiêu nhận điều kiện của các ông.”

“Nhưng cậu không có làm vậy.”

“Bởi vì nếu tôi làm thế, các ông liền không chút do dự tiễn chúng tôi sang kiếp khác, khống chế một thiếu niên hoàn toàn không biết gì cả, so với khống chế một người trưởng thành có cách nghĩ của riêng mình thì đơn giản hơn nhiều.”

Quan quân mặt không chút hổ thẹn thừa nhận, “Chuyện không được hoàn mỹ chính là phải tiếp tục đợi thêm hai mươi năm cậu ta mới lại thức tỉnh, nếu có thể, chúng tôi đương nhiên là hi vọng có thể tránh loại chuyện không thoải mái này phát sinh.”

Hắn nói xong lại tiếp, “Phương thức cậu và khế tử của cậu ở chung rất kỳ quái, quan hệ càng giống chiến hữu hơn phối ngẫu, cảm tình càng giống nghĩa khí hơn tình yêu. Tôi cũng biết ít nhiều nguyên do các cậu ký khế ước, nếu trình tự phần cốt lõi có thể được sửa chữa, huyết khế đã ký kết có thể bị thủ tiêu, cậu sẽ nguyện ý giải trừ quan hệ giữa hai người chứ?”

Câu hỏi này Doanh Phong chậm chạp không trả lời.

“Cậu không muốn nói cũng được, bất quá có thể khẳng định, nghi thức trưởng thành vĩnh viễn không có khả năng hủy bỏ, đây không phải ý tưởng của tôi, mà là của quốc gia này. Cậu là một thanh niên rất có tiền đồ, chờ cậu lên tới quân hàm của tôi, cũng sẽ bị giao đồng dạng sứ mệnh.”

“Vậy Phục Nghiêu thiếu tướng thì sao?”

“Hắn đương nhiên cũng vậy, hắn từ đầu hẳn là biết tất cả chuyện này sớm hơn cả cậu, bất quá giờ cậu đã đi trước hắn một bước. Tôi, hắn, còn cả cậu, chúng ta đi chính là cùng một con đường, sớm hay muộn có một ngày, chúng ta sẽ người này thay thế người khác, đem nghiệp lớn Thiên Túc vĩnh không ngừng nghỉ liên tục tiếp diễn.”

Hắn vươn tay ra, “Còn chưa tự giới thiệu, tôi là Long Dần, cũng hoan nghênh cậu gia nhập.”

Cách một cánh cửa bên kia, Hằng Hà từ trên người Lăng Tiêu rút lấy gần một nửa lượng máu.

“Bởi vì là lần đầu tiên, tôi tận khả năng giảm lượng thu thập, chờ cậu thích ứng rồi, chúng ta sẽ gia tăng dần dần.”

Lăng Tiêu nằm ở trên giường, vì trong một lần mất máu quá nhiều khiến cậu có chút choáng váng đầu, nếu đây là kết quả sau khi đã giảm lượng, thật không biết tình huống bình thường cần rút bao nhiêu máu.

Trong quá trình thu thập, thiết bị đồng thời tiến hành chiết xuất và tinh lọc, Lăng Tiêu nhìn chất lỏng thong thả nhỏ giọt trong bình thủy tinh, nhịn không được hỏi, “Đây là cái gì?”

"Là thành phẩm cuối cùng có thể được mục tiêu tiếp thụ, vì máu của cậu đối với cậu ta tính kích thích quá lớn, nhất định phải trải qua xử lý mới có thể sử dụng."

Lăng Tiêu có cảm giác bị sét đánh trúng đầu, "Anh rút của tôi nhiều máu như vậy, cuối cùng chỉ chiết xuất ra được có chút tẹo như thế, vậy muốn cậu ta thức tỉnh, rốt cuộc cần bao nhiêu máu mới đủ?"

"Ách, " Hằng Hà có chút ngượng ngùng, "Cho nên thời gian liên tục cả kế hoạch rất dài, giữa hai lần rút sẽ cách ra một tuần, chính là dùng để cho cậu khôi phục. Nga đúng rồi, còn có chút việc tôi phải dặn dò khế chủ của cậu."

Y mời hai người bên ngoài vào, Doanh Phong vừa vào cửa, liền chứng kiến Lăng Tiêu sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, rõ ràng vừa mới qua kỳ nguy hiểm, lập tức lại bị đánh về nguyên hình, thậm chí thoạt nhìn càng nghiêm trọng hơn.

"Tình trạng cậu ấy hiện tại thoạt nhìn không tốt lắm," Hằng Hà biết bất kỳ một khế chủ nào chứng kiến khế tử của mình biến thành như vậy cũng sẽ chẳng vui vẻ gì, "Bất quá cậu không cần lo lắng, máu của chúng ta năng lực tái sinh rất mạnh, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai sẽ khôi phục tinh thần, hơn nữa còn tinh thần hơi quá."

"Tinh thần bao nhiêu?"

Hằng Hà bị hỏi khó, "Đại khái cùng loại với… Tóm lại chính là cùng ngày và ngày kế mỗi lần lấy máu, cậu tốt nhất suốt ngày phải ở cạnh cậu ấy, ngày đầu là vì cậu ấy rất suy yếu, cần người chiếu cố, ngày hôm sau cậu ấy sẽ thực sôi nổi, không ai trông coi sẽ dễ gây chuyện," y lệch rồi lệch cổ, "Cụ thể sinh động bao nhiêu, chờ cậu nhìn thấy rồi thì sẽ hiểu."

Hằng Hà lần này đưa thẳng họ ra thang máy, "Tôi còn quên nói, thể trạng cậu ấy hiện tại không thích hợp đi phương tiện phi hành, dễ sinh triệu chứng choáng váng buồn nôn, bất quá đoạn đường này không cách nào tránh khỏi, chỉ có thể nhờ cậu chiếu cố nhiều hơn."

Lời y nói rất đúng, phi hành khí cất cánh không lâu Lăng Tiêu liền xuất hiện bệnh trạng về miệng, cực lực khống chế vẫn có thể nhìn ra không khoẻ.

Long Dần hứng thú mười phần quan sát hai người bọn họ, "Tôi nghĩ là cậu, ít nhất sẽ không trơ mắt nhìn cậu ta một mình cố chịu."

Doanh Phong không nói một lời kéo đầu Lăng Tiêu lại, Lăng Tiêu vô lực phản kháng cũng không giãy dụa, thuận thế đảo hướng qua đùi anh, Long Dần lúc này mới lộ ra một chút tán thưởng, đồng thời vẫn không quên đả kích anh, "Là một chiến hữu cậu đã rất đủ tư cách, là một phối ngẫu thì cậu còn kém rất xa."

Thật vất vả đến bãi đáp, Lăng Tiêu chết cũng không chịu ngồi phi hành khí nữa, Doanh Phong đành phải mang cậu lên phương tiện giao thông trên đất liền. Lăng Tiêu rốt cục không còn khó chịu như vừa rồi, bất quá vẫn thực suy yếu, tàu chạy không bao lâu, phải dựa lên bả vai anh.

Tư thế đó, khiến Doanh Phong nhớ đến nửa tháng trước, khi bọn họ qua đêm ngoài hành lang phòng y tế, anh lần đầu tiên chia sẻ bí mật lớn nhất đời mình với người khác, sau khi Lăng Tiêu ngủ say vô tri giác dựa vào cũng phá lệ không đẩy cậu ra.

Cổng cá nhân trên cổ tay rung lên một cái, anh lúc này mới nhớ tới việc xem xét tin nhắn.

Có hai tin chưa đọc, cái đầu tiên đến từ Phục Nghiêu: 'nhiệm vụ khẩn cấp ra ngoài, tự mình cẩn thận.'

Cái thứ hai đến từ một dãy số lạ, nhưng đằng sau có đề tên: 'trợ cấp hiến máu đã chuyển vào thẻ từ, bổ sung năng lượng tốt mới có thể nghênh đón lần kế tiếp, tôi biết nếu tôi không viết vậy, cậu nhất định không nghĩ đến. —— Long Dần'

Doanh Phong bình tĩnh nhấn xóa tin, anh cũng không cho Long Dần phương thức truyền tin của mình, nghĩ quân đội muốn tra ra cái này cũng không phải việc khó, bất quá nội dung tin nhắn quả thực là đang quản chuyện người khác.

Anh tra xét số tiền còn trên thẻ, mấy ngày hôm trước Lăng Tiêu muốn phát tiết phung phí không ít, lúc này lại đột nhiên nhiều thêm một khoản lớn, nhưng nghĩ đây là tiền Lăng Tiêu 'bán máu', thật sự không để cho người ta chút ham muốn tiêu xài nào.

Đoàn tàu từ đầu đến cuối vận hành vững vàng đột nhiên xóc nảy một chút, đầu Lăng Tiêu theo quán tính trượt khỏi vai anh, Doanh Phong phản ứng mau lẹ tiếp được cậu, đỡ về chỗ cũ, cả quá trình Lăng Tiêu đều không có tỉnh lại.

Cho đến khi đoàn tàu đến trạm, Lăng Tiêu mới mơ mơ màng màng bị anh đánh thức, lại lung la lung lay theo sát sau anh. Từ nhà ga đến học viện cách một đoạn không ngắn, Doanh Phong không muốn quay đầu lại quá thường xuyên, nhưng ba phen mấy bận lo cậu ấy té xỉu trên đường, nếu sau này mỗi tuần đều phải tới lui một chuyến, thật sự là phiền toái không nhỏ, nghĩ đến đây, trong lòng anh đã định chủ ý.

Lăng Tiêu vừa về tới ký túc xá liền ngủ như chết, trình độ so với mấy ngày hôm trước chỉ có hơn chứ không kém, Doanh Phong thừa dịp này, đổ bộ mạng Thiên Nguyên.

Xe nằm ở khu vực chỉ có người trưởng thành mới có thể tiến nhập, hiện tại xe không chỉ giới hạn chạy trên mặt đất, bay trên trời, lặn dưới nước, tất cả đều được bày bán trong này.

Có không ít người sau khi thành niên đều thích mua một chiếc xe bay một người kinh tế nhất thay đi bộ, khách hàng giống Doanh Phong ông chủ đã tiếp qua rất nhiều, hắn kinh nghiệm phong phú liếc mắt một cái liền nhìn ra nhu cầu đối phương.

"Hoan nghênh quang lâm, ở đây chúng tôi có phi hành khí cho một người mới nhất, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, vừa kinh tế lại tiện lợi, thích hợp với người trẻ tuổi nhất, học sinh sinh viên mua còn có thể trả góp."

Doanh Phong trực tiếp bác bỏ đề nghị của hắn, "Tôi muốn loại gia dụng."

"Chính là loại cho hai người sao? Vậy cậu qua xem cái này, có thêm một ghế phụ lái, giá cả cũng không mắc."

Doanh Phong chỉ liếc mắt một cái, "Quá nhỏ, tôi muốn cái tối thiểu phải có không gian đủ cho một người nằm."

Ông chủ tò mò đánh giá anh, mới có bây lớn, đã muốn chơi xe chấn, "Loại này thực ra cũng có, bất quá chiếm diện tích khá lớn, thích hợp với người có nhà riêng sử dụng hơn."

"Có loại công năng đôi vừa bay vừa chạy không?"

"Công năng đôi so với thuần đường không giá cao hơn rất nhiều, nói thật hiện nay giao thông đường không cực kỳ tiện lợi, đã không còn nhu cầu tất yếu phải lựa chọn xe công năng đôi, phần lớn mọi người đều mua xe thuần đường không."

"Không, tôi muốn loại công năng đôi, theo tiêu chuẩn tôi vừa nói, ông tiến cử mấy cái đi."

Ông chủ ôm thái độ bán tín bán nghi giới thiệu cho anh vài cái, trong lòng lại nghĩ cái người thanh niên này sẽ không phải là nhân viên điều tra tiệm khác phái tới chứ, liền ngay cả chiết khấu cũng chưa nói, trực tiếp báo giá gốc.

Nhưng Doanh Phong nhìn mấy cái ông chủ giới thiệu đều không hài lòng, anh đi hết một vòng trong cửa hàng, cuối cùng bị một chiếc xe ngoại hình vô cùng phong cách trên bục triển lãm hấp dẫn.

"Chiếc xe này bố trí thế nào?"

Ông chủ bây giờ có thể đủ xác định nếu cậu ta không phải gián điệp thương mại, thì nhất định là tiểu hài tử đến coi qua cho đã mắt thôi.

"Ly Phi Sa* là xe dân dụng xa hoa nhất trên thị trường hiện nay, nghe tên là biết đây là một loại xe tam dụng hải lục không *(đường biển lục địa và đường không)*, có bốn cấp biến hóa phi hành khí, xe thể thao, du thuyền và tàu ngầm, tối đa có thể chở sáu người, chỗ ngồi phía sau phi thường rộng, hoàn toàn thỏa mãn vụ có thể nằm một người cậu nói."

**Sa: Cá mập, Phi: Bay*

Sau đó hắn đem công dụng chiếc xe ba hoa chích choè miêu tả một phen, cuối cùng đắc ý báo ra giá cả, chính là muốn hù dọa người thanh niên này một chút, bất quá Doanh Phong lại nghe rất hài lòng.

“Lấy nó.”

Ông chủ còn tưởng rằng anh đang nói giỡn, “Loại xe phi kinh tế này, là phải thanh toán toàn bộ một lần, cậu xác định cậu muốn mua là chiếc này chứ?”

Doanh Phong cho hắn một thứ gì đó trông như một hòn đá màu vàng kim, “Chừng này đủ không?”

Ông chủ khinh thường nhận lấy nhìn nhìn, lại trừng to mắt nhìn nhìn, cuối cùng soi dưới ánh đèn nhìn nhìn, liên tục không ngừng gật đầu, “Đủ đủ đủ, trừ chiếc xe này, tôi còn tặng ngài ba năm bảo trì năm năm bảo dưỡng mười năm bảo hiểm miễn phí rửa xe trọn đời ngài thấy được không?”

“Có thể.”

“Màu thân xe ngài có thể tự chọn, đỏ vàng xanh trắng đen ngài thích loại nào? Hay là lấy cái màu vàng đất kia nhé.”

“Màu vàng.” Người thích chuối tiêu hẳn là thích màu vàng đi.

“Được không thành vấn đề, bởi vì chiếc xe thuộc loại hàng hoá đặc thù không có cách nào giao hàng thông qua thiết bị chuyên chở, lát nữa tôi cho nhân viên cửa hàng lái qua cho ngài đi, cảm tạ ngài chiếu cố, có bất kỳ yêu cầu gì hoan nghênh quang lâm lần nữa.”

Doanh Phong giải quyết hết thủ tục, thoát khỏi mạng, Lăng Tiêu còn chưa tỉnh.

Ước chừng qua mười lăm phút, tòa nhà ký túc xá truyền đến một trận xôn xao, tựa hồ có không ít người chen chúc chạy ra, dưới lầu cũng truyền đến từng trận tiếng động lớn ồn ào.

Cùng lúc đó, Doanh Phong nhận được tin nhắn của cửa hàng xe, hiệu suất giao hàng nhanh hơn anh tưởng.

Dưới lầu đã chật ních học sinh, tất cả mọi người đều vây xem chiếc xe mới đầy phong cách này.

Nhân viên cửa hàng đè xuống một cái nút trong xe, tàu bay hình trứng lập tức biến hình thành xe thể thao mui trần, y cũng từ trong xe nhanh nhẹn nhảy ra ngoài, trong đám người tuôn ra tiếng oa oa kinh thán.

“Đây đích thật là Ly phi sa sao?”

“Quả thực không thể ngầu hơn nữa.”

“Vì sao lại có Ly phi sa dưới lầu ký túc xá?”

"Thật muốn leo lên một lần a, cho dù sờ một cái thôi cũng được."

Nhân viên cửa hàng quét mắt một vòng qua đám học sinh, cuối cùng tầm mắt tập trung vào cổng ký túc xá, mọi người cũng theo bản năng ngóng nhìn theo tầm mắt y, Doanh Phong dưới vạn chúng chú mục không nhanh không chậm từ tòa nhà đi ra.

"Xin ngài ký nhận," nhân viên cửa hàng đem bản thỏa thuận bằng điện tử trình lên, Doanh Phong ở trên đó ký xuống tên mình.

"Đây là hai con chip, cắm vào cổng cá nhân rồi rút ra là có thể khởi động, còn có một chìa khóa xe, trên lý luận là không cần, bất quá cũng có người thích mang nó bên mình," chủ yếu vẫn là để khoe.

Doanh Phong cầm mấy thứ đó, nhân viên cửa hàng lễ phép gật đầu cáo biệt với anh, "Chúc ngài sử dụng vui thích."

Nhân viên cửa hàng đi rồi, Doanh Phong cũng xoay người lên lầu, một đường thu hoạch vô số đạo ánh mắt hâm mộ ghen tị, nếu không phải trên mặt anh viết rõ rõ ràng ràng 'tôi không muốn cùng bất luận kẻ nào làm bằng hữu', sợ là sớm đã có người không cầm giữ được nhào lên.

Lăng Tiêu phỏng chừng muốn ngủ tới khi thiên hoang địa lão mới bằng lòng tỉnh lại, Doanh Phong đem một trong hai con chip cắm/rút vào cổng cá nhân cậu, về phần chiếc chìa khóa thì đặt cạnh gối đầu của cậu.

Doanh Phong còn rõ ràng nhớ Hằng Hà từng nói qua ngày kế phải trông chừng Lăng Tiêu, nhưng người vốn luôn ngủ rất nông như anh, sáng hôm sau tỉnh lại, phát hiện cái chìa khóa xe còn nằm chỗ cũ vân tơ vị động, mà người bên gối thì đã biến mất không thấy bóng dáng.

50. Quyển 1 - Chương 50: Kế Đô*

**Tên một ngôi sao. Ai bên đạo Phật hay cúng giải hạn thì biết sao này. Cũng là một sao xấu.*

Doanh Phong lúc này có chút hối hận lúc trước đáp ứng không dùng tinh thần thăm dò vị trí Lăng Tiêu, anh gọi điện cho Lăng Tiêu, không ai nghe, đang định dựa theo trật tự lần trước *(là nhà ăn – sân thể dục)* đi tìm, trùng hợp lại gặp bạn học ở dưới lầu.

"Doanh Phong, tôi vừa thấy Lăng Tiêu nhà cậu bay tới phòng huấn luyện, tôi gọi lại mà không gọi được, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Doanh Phong nghe nói như thế, phương hướng dưới chân liền chuyển, vội hướng về phòng huấn luyện, bạn nhỏ kia buồn bực muốn chết, đừng nói là hai người này mới sáng sớm đã đi huấn luyện chứ, thật là đủ

siêng năng.

Doanh Phong tới phòng huấn luyện, quả nhiên thấy Lăng Tiêu cùng mấy người máy đánh đánh, cổng cá nhân và áo khoác đều bị tùy ý vứt một bên, có thể nghe được điện thoại mới là lạ. Anh tiến lên không nói hai lời đem đám người máy nhất nhất giải quyết hết, Lăng Tiêu mất đi mục tiêu thì nhắm ngay đối tượng mới gia nhập chiến cuộc, quyền cước như mưa ập tới.

Tốc độ của cậu so với bình thường có chỗ cao hơn, người thường đã không thể thấy rõ đường lối cậu ra quyền, công kích kín không kẽ hở phong tỏa góc chết toàn thân trên dưới, nghiệm chứng đầy đủ đạo lý công kích mới là phòng thủ tốt nhất.

Không, quá chậm rồi, đây là tâm lý Doanh Phong lúc này, động tác Lăng Tiêu rõ ràng so với trước kia nhanh hơn, nhưng anh mỗi một động tác đều thấy nhất thanh nhị sở, cũng có thể thành thạo tiếp chiêu giải chiêu, cuối cùng thậm chí nhắm một chỗ hở rất khó phát hiện, kiềm chế hai tay Lăng Tiêu, nương theo lực lượng của đối phương thoải mái tung cậu ngã xuống đất.

Lăng Tiêu té trên mặt đất ngẩn người, một chiêu lý ngư đả đỉnh nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn hai tay mình.

"Vì cái gì tôi có thể xuất thủ với anh?" Đã hơn một lần rõ ràng ngay cả lông tơ anh ta đều sờ không tới.

Trong khoảng thời gian này, Doanh Phong đã sớm tích lũy một lượng lớn tri thức có liên quan đến huyết khế, cơ hồ đã có thể coi là phân nửa nhà lý luận, "Bởi vì lần trước cậu là muốn đánh tôi, mà lần này chính là luận bàn bình thường."

"Cho nên là có liên quan tới ý nghĩ của tôi?" Lăng Tiêu đột nhiên nghĩ đến cái mình thấy hôm qua, "Tôi biết rồi, trình tự phán định phải không," tâm tình cậu phức tạp, "Kể từ khi biết chính mình có thể không phải là người, mọi chuyện cảm thấy không hợp lý trước kia đều có thể giải thích thông, nói không chừng ngay cả tư tưởng tôi hiện tại cũng không phải của mình."

Doanh Phong không muốn cùng cậu ta theo đuổi đề tài này, "Không phải đã nói trước vô luận đi nơi nào đều phải báo sao?"

"Không phải là buổi tối mới báo lại sao?" Trong cơ thể cái người này có phải là có một đoạn mã hay không, chỉ cần mình thoát khỏi phạm vi tầm mắt của anh ta nó sẽ lập tức biến thành chất gây bệnh thần kinh.

"Từ giờ trở đi lúc nào cũng phải báo cáo," Doanh Phong cường ngạnh ra lệnh.

Hiện tại Lăng Tiêu có thể xác định đoạn mã này chân thật tồn tại, để tuần sau gặp lại Hằng Hà, lén nói anh ta xóa đi.

Sau khi ý thức được Doanh Phong cũng là 'Sinh vật không phải người do số hiệu khống chế', Lăng Tiêu đối

với việc anh chuyên quyền bá đạo tất nhiên không lưu tâm, ngược lại an ủi chính mình đó là hệ thống của anh ta BUG *(bị lỗi, từ chuyên ngành máy tính).*

"Tôi sáng nay tỉnh dậy thật hưng phấn muốn đòi mạng, tay ngứa chân cũng ngứa," cậu nắm nắm tay nhảy những bước nhỏ, "Nếu hệ thống cho phép chúng ta luận bàn, anh cùng tôi luyện luyện đi."

Nói xong cậu cũng không đợi Doanh Phong đồng ý hay cự tuyệt, trực tiếp một quyền đấm ra, bị đối phương một chưởng tiếp được. Doanh Phong biết máu mới tái tạo trong cơ thể cậu đang phát huy tác dụng, cũng bắt đầu nghiêm túc cùng cậu đối luyện, hai người lại đánh quanh khắp sân.

Cảnh tượng như vậy đã lâu không xuất hiện, một hồi ký khế ước ngoài ý muốn, khiến tình hữu nghị giữa hai người vốn đã ít đến đáng thương bị hủy thất thất bát bát, thậm chí làm cho bọn họ quên mất có một đối thủ thực lực mạnh mẽ như đối phương là một việc khiến người vui thích đến mức nào.

Dù thực lực Doanh Phong hơn trước nhiều, nhưng đối mặt Lăng Tiêu tiến công, vẫn toàn lực ứng phó đầu nhập chiến đấu. Lăng Tiêu đối với cục diện chỉ đạo này trong lòng hiểu rõ, nhưng thái độ Doanh Phong cho cậu biết mình không bị xem thường, nên cũng không vì song phương thực lực chênh lệch mà sinh ra tâm lý tự ti.

Bất quá không tự ti thì không tự ti, Doanh Phong vô luận là lực lượng hay là tốc độ đề thăng, đều đang nhắc nhở cho cậu Doanh Phong đã có được năng lực của mình gia thành, sau đó rất tự nhiên liên tưởng đến nghi thức trưởng thành, nghĩ đến hắn đối đãi mình thế nào trong kỳ rối loạn, nghĩ đến lần đó nắm tay mình chỉ quăng ra đến một nửa liền không thể động đậy.

Trong lòng tức giận, quyền hạ xuống bất giác lẫn thêm tạp niệm, không đợi đụng tới thân thể đối phương đã bị cưỡng ép dừng lại, mà nắm tay Doanh Phong theo sát tới, đấm lên giữa bụng, Lăng Tiêu bị đánh lùi về sau mấy bước.

"Cậu lại nghĩ gì đó?" Doanh Phong liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư cậu.

Lăng Tiêu tiêu trừ tạp niệm, lại vung quyền, "Đến đây đi."

Tinh lực Lăng Tiêu quả thực dồi dào đến nỗi thường nhân không thể chống đỡ, bọn họ từ sáng đánh tới giữa trưa, người này không có chút ý tứ muốn dừng lại, ngay cả Doanh Phong thể lực vượt trội cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

"Đủ rồi đi," anh chế trụ động tác Lăng Tiêu, "Đều đã đánh cho tới trưa, cậu cũng nên nghỉ ngơi một chút."

Lăng Tiêu muốn nói mình còn chưa có mệt, bất quá cứ kéo Doanh Phong đánh như vậy, hình như cũng không tốt lắm, cậu nhu nhu cái mũi, "Vậy đi thôi."

Doanh Phong cuối cùng cũng dẫn cậu ra được khỏi phòng huấn luyện, hai người còn chưa đi đến ký túc xá,

Lăng Tiêu đột nhiên hưng phấn a a a kêu lên.

"Làm sao vậy?" Doanh Phong không rõ cậu ta lại bị cái gì kích thích.

Lăng Tiêu vẻ mặt kích động chỉ vào ven đường, "Ly Phi Sa!"

Doanh Phong không biết nói gì, giờ mới thấy thứ gì đó đậu ở chỗ này, cậu ta buổi sáng quả nhiên là dùng cách bay mà rời ký túc xá sao?

Lăng Tiêu bước một bước dài liền lẻn đến trước xe, đông ngó ngó, tây ngó ngó, tựa hồ không ai chú ý tới mình, liền tiểu tâm dực dực sờ sờ thân xe hình giọt nước, vừa sờ một cái liền yêu thích không buông tay.

Vì sao lại có một cỗ xe Ly Phi Sa đứng ở dưới lầu chứ, lại còn là màu vàng mà cậu thích nhất, lúc con xe này mới ra, cậu đã một mình vụng trộm chảy nước miếng với biển quảng cáo thật lâu.

Thật sự là vô pháp kháng cự hấp dẫn của nó, Lăng Tiêu quay đầu đối Doanh Phong vừa đuổi tới nói nho nhỏ, "Anh giúp tôi trông chừng một chút."

"Trông chừng cái gì?"

"Nếu có ai trông giống chủ nhân tới, liền cho tôi biết."

Nói xong, tay cậu khẽ chống, liền nhảy vào trong xe.

Ngồi vào ghế lái, máu Lăng Tiêu đều phải sôi trào, đây quả thực chính là tình nhân trong mộng của cậu, một khắc khi cậu cầm tay lái cảm giác hạnh phúc liền tràn ngập toàn thân. Cậu vờ như xe này là của mình, đã được cậu khởi động, giờ phút này cậu đang điều khiển nó chạy trên quốc lộ ven biển, gió biển ập vào mặt, cuồn cuộn thổi bay tóc, ngay cả phong cảnh ven đường đều tự tưởng tượng ra tám chín phần mười.

Ngay khi cậu đang đắm chìm trong ảo tưởng tốt đẹp của mình thì nghe được thanh âm lành lạnh của Doanh Phong từ sau lưng truyền đến, "Chủ xe đến rồi."

Lăng Tiêu từ trong mộng bị hù tỉnh, cực nhanh quay đầu lại, "Đâu cơ?"

"Đây."

Một cái bóng đen nghênh diện mà đến, Lăng Tiêu theo bản năng chụp lại, hậu tri hậu giác phát hiện kia không ngờ là một chiếc chìa khóa xe, bên trên còn khắc dấu hiệu giống với Ly Phi Sa.

Lăng Tiêu: "..."

Giỡn hả?

"Đây là xe của cậu, dùng tiền của cậu mua, không cần kinh ngạc."

Lăng Tiêu không có kinh ngạc, cậu còn trên cả kinh ngạc có được không?

"Tiền của tôi? Tôi sao có thể có nhiều tiền như vậy?" Tháng trước tôi cả cơm còn không có mà ăn.

"Cậu giết chết Khuê rớt xuống Linh hồn thạch, Phục Nghiêu thiếu tướng lần trước đưa tôi."

Lăng Tiêu nghĩ nửa ngày mới nhớ tới đó là cái gì, nhưng cậu nghĩ đó là một loại tang vật, sớm đã bị quân đội tịch thu.

"Cho nên chiếc xe này là của tôi? Thật vậy sao?" Lăng Tiêu vốn cho là mình đã tỉnh mộng, không nghĩ tới mộng đẹp trở thành sự thật, trong nhất thời cảm thấy nhân sinh đều trở nên hư ảo.

Cậu khó có thể tin cắm chìa khóa vào xe, đèn chỉ thị trước mặt đồng loạt sáng lên, nói cho cậu biết tất cả chuyện này đều là sự thật.

"Dùng cổng cá nhân của cậu cũng có thể khởi động," Doanh Phong ở phía sau nhắc nhở.

Cứ đùa, như vậy một chút cũng không khốc có biết không? Khởi động xe đương nhiên là phải dùng chìa khóa!

Nếu vừa rồi Lăng Tiêu bay lên trời, thì lúc này cậu đã kích động đến mức lộn nhào mười tám vòng cân đẩu vân, cái loại tâm tình tình nhân từ trong mộng bước ra nói với mình 'Em là của anh' thật sung sướng không lời nào diễn tả nổi.

"A ha ha, " Lăng Tiêu đắc ý đến mức cái đuôi cũng không biết nên vểnh lên thế nào, "Tôi muốn đem nó đi hóng gió!"

Thật không khéo, Doanh Phong nhận được tin nhắn từ thầy huấn luyện, muốn anh bây giờ qua đó một chuyến.

"Chờ tôi trở lại cậu hãy đi."

Lăng Tiêu làm sao có thể chờ được, "Đi thôi đi thôi, tôi chỉ chạy chạy mấy chỗ gần đây."

Doanh Phong căn bản không yên tâm cậu ta hứa hẹn, bất quá Lăng Tiêu sợ anh ngăn trở, đã sớm giẫm ga chạy đi, Ly phi sa không hổ là Ly phi sa, động lực tràn trề, một giây đã vụt mất, ngay cả cái bóng dáng cũng không thấy.

Doanh Phong hết cách, đành phải đến chỗ thầy huấn luyện trước, đối phương nhiệt tình chuẩn bị đề thi vào Ngự Thiên bao năm qua cho anh, còn vô cùng tỉ mỉ giới thiệu với anh địa điểm thi và các điều cần chú ý của mỗi một đề.

Doanh Phong thủy chung không thể tập trung tinh thần, lo lắng đồ đần độn đó sẽ gây chuyện chiếm hết phân nửa lực chú ý, mãi đến khi điện thoại cầu giúp đỡ rốt cục đánh tới, chứng thật lo lắng của anh đều không phải là lo nghĩ nhiều.

"Doanh Phong cậu mau lại đây, người Thiên Túc đã không thể ngăn cản được Lăng Tiêu!"

Doanh Phong chỉ có thể nói một chút nguyên nhân với thầy huấn luyện, sau đó nhanh chóng chạy tới nơi xảy ra chuyện, cảnh tượng ven đường tựa như có cơn lốc vừa mới quét qua khiến anh chấn động, ai thấy mặt anh cũng căm giận chạy đến kể tội.

"Lăng Tiêu đua xe trong sân trường!"

"Lăng Tiêu tập lượn giữa các dãy phòng học!"

"Lăng Tiêu tông hỏng cổng vào Vành đai xanh *(nghĩa là công viên cỡ lớn)*!"

"Lăng Tiêu thổi loạn kiểu tóc tớ!"

Doanh Phong chỉ có thể lựa chọn che chắn hết, chờ khi anh rốt cục nhìn thấy kẻ gây họa, đối phương đang dùng Ly phi sa với hình thái phi hành khí trong không trung hoa lệ vẽ ra từng cái từng cái vòng số 8, cách đó không xa còn lơ lửng một chiếc phi hành khí cảnh dụng đang hướng cậu cách không kêu gọi đầu hàng.

"Chủ chiếc xe phía trước, lệnh cho cậu lập tức dừng lại, bằng không chúng tôi sẽ dùng thủ đoạn đặc thù với cậu!"

Ly phi sa không có nửa điểm ý tứ muốn dừng, ngược lại trên không trung liên tục quay cuồng mấy vòng, tiếp theo xông thẳng lên trời, tới một cao độ nào đó, lại thẳng tắp lao xuống, mắt thấy sắp đụng vào xe cảnh sát.

Doanh Phong trán nổi gân xanh, không nghĩ ngợi gì đối Lăng Tiêu thực thi tinh thần khống chế, một bàn tay chụp lên thắng khẩn cấp, Ly phi sa còn cách cách xe cảnh sát chỉ có một cm thì hiểm hiểm dừng lại, cảnh sát bên trong sợ tới mức chảy xuống mồ hôi lạnh.

Tên nhóc điều khiển phi hành khí Lăng Tiêu lúc này mới ảo não đáp xuống đất, xe cảnh sát cũng theo sát mà đáp xuống, viên cảnh sát vừa từ bên trong nhảy ra liền rống vào mặt Lăng Tiêu.

"Tôi vừa rồi bảo cậu dừng cậu không nghe thấy sao? Cậu đã gây trở ngại nghiêm trọng đến giao thông đường không cậu có biết không? Thành thật khai báo có phải đã uống rượu không?"

Lăng Tiêu biết mình phạm vào sai lầm, cúi gục đầu, "Không có."

"Thực xin lỗi, " Doanh Phong tiến lên một bước, "Là tôi quản giáo không nghiêm."

Cảnh sát lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn có một người, "Cậu là ai?"

"Tôi là khế chủ của cậu ấy, cậu ấy không có uống rượu, nhưng hôm qua ngoài ý muốn xuất huyết quá nhiều, cho nên hôm nay tinh thần hơi phấn khởi quá độ chút."

"Loại tình huống này cậu phải chịu trách nhiệm chính biết không? Tinh thần phấn khởi thì phải hảo hảo mà ở trong phòng, đừng có ra ngoài quậy! Thân là khế chủ sao cậu có thể không trông chừng cậu ta?"

Doanh Phong rũ mắt, "Phải, tôi sẽ chú ý."

Cảnh sát lấy ra máy quét thẻ, "Tinh thần phấn khởi cũng không thể lấy đó làm cớ, nộp tiền phạt đi!"

Doanh Phong chở Lăng Tiêu quay về đường cũ, một đường bồi thường cây bị cậu đụng gãy, chướng ngại vật trên đường, vành đai xanh, chờ trở lại học viện, tiền Lăng Tiêu bán máu đã bay hết một phần tư.

"Thành thật chưa?" Doanh Phong tức giận hỏi.

Lăng Tiêu lầm bầm trong miệng chẳng biết đang oán hận cái gì.

"Hôm nay không được chạm vào xe nữa! Cũng không cho ra ngoài, ngoan ngoãn theo tôi về!"

Lăng Tiêu tự biết đuối lý, khó được nhu thuận theo sát sau anh, bất quá không được bao lâu đã đem trải nghiệm không thoải mái quên không còn một mảnh, bắt đầu mi phi sắc vũ *(mặt mày hớn hở)* miêu tả cảm thụ lúc lái Ly phi sa.

Mãi cho đến lúc tới ký túc xá, cậu vẫn còn thao thao bất tuyệt, nói nửa giờ, cũng không thấy miệng đắng lưỡi khô.

Doanh Phong trời sinh tính vốn sợ ầm ĩ suốt đường đều ngấp nghé bên bờ 'không thể chịu đựng nổi nữa',

rốt cục sau khi từ miệng đối phương tuôn ra một từ tượng thanh hoa hoa lệ lệ, giữ gáy Lăng Tiêu không nói hai lời hôn lên cái miệng ồn ào của cậu, lúc này dùng đến không phải thôi miên mà là trấn định.

Quả nhiên Lăng Tiêu lập tức không lên tiếng, hôn xong liền mềm nhũn ngã xuống, trừng đôi mắt to vô tội nhìn Doanh Phong, Doanh Phong lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Cuối cùng thanh tịnh rồi."

Lăng Tiêu nằm trên giường ngước mắt nhìn anh, nhãn tình chớp chớp thật giống một tiểu động vật đáng thương, cậu cứ liên tục trưng ra biểu tình đó, Doanh Phong lại có chút tâm không đành lòng.

Lăng Tiêu dùng khí lực có hạn ở trên giường chậm rãi lăn qua lăn lại, dùng việc này biểu đạt bất mãn trong lòng, Doanh Phong bất đắc dĩ lên mạng tra xét mấy thứ đang lưu hành trong lớp trẻ, cuối cùng quyết định mua một bộ thiết bị lái xe hư cấu cùng phần mềm chương trình xuống.

Khi Lăng Tiêu chứng kiến Doanh Phong đem chúng từ thiết bị chuyên chở ra, mắt liền phát sáng, dù thân mình mềm nhũn không sử nổi khí lực, vẫn giãy dụa đứng lên.

Thời gian tác dụng ngắn ngủi do nụ hôn của Doanh Phong gây ra đã sắp hết, Lăng Tiêu rất nhanh lại khôi phục sức sống, mang kính mắt, nắm tay lái, chuyển hướng theo xe nghiêng trái ngã phải không nói, trong miệng còn bắt chước thanh âm của động cơ nổ vang, Doanh Phong vừa rồi thấy cậu ta có chút đáng thương, lại bắt đầu hối hận quyết định của chính anh.

Anh vài lần có ý rời đi nơi này, nhưng vừa nghĩ tới lời Hằng Hà dặn, liền cố nén xuống. Cảm giác hưng phấn của Lăng Tiêu từ sáng sớm tiếp diễn đến tối, trước khi ngủ cũng không thấy an tĩnh.

Doanh Phong đã chịu tàn phá tinh thần chịu đủ một ngày, tâm tình luôn đong đưa giữa 'kệ cậu ta đi' và 'khiến cậu ta câm mồm', mâu thuẫn như vậy, rốt cục khi Lăng Tiêu làm xong ba trăm cái hít đất, lại bắt đầu nằm ngửa gập người ngồi dậy thì lên tới cực hạn, tựa như lời viên cảnh sát nói, cho dù là tinh thần phấn khởi cũng không thể lấy đó làm cớ.

Lúc Lăng Tiêu gập người đến cái thứ hai trăm năm mươi mốt, chẳng hiểu sao bị người định trụ làm sao cũng không dậy nổi, cảm giác quen thuộc này khiến cậu có dự cảm đại sự không tốt.

Doanh Phong tinh thần kề bên bờ sụp đổ nghiến răng nghiến lợi đè chặt cậu, "Cậu đã tinh lực dồi dào như vậy, tôi tới giúp cậu phát tiết một chút."

***

Màn hình máy tính Hằng Hà sáng lên, y lập tức khẩn trương chạy vội tới trước máy vi tính, quả nhiên thấy 'Bằng hữu thần bí' phát tới tin tức.

—— Tiến triển như thế nào?

—— Phi thường thuận lợi.

Người bằng hữu thần bí này mấy ngày trước đột nhiên xuất hiện, cư nhiên nắm giữ lượng lớn cơ mật mà chỉ có nhân viên trọng yếu quốc gia mới có thể tiếp xúc. Hắn không chỉ biết Nguyệt Ảnh tồn tại, thậm chí trình lên một phần báo cáo tỉ mỉ cách làm sao để Nguyệt Ảnh thức tỉnh, ngay cả nguồn máu phù hợp đều ghi chép nhất thanh nhị sở.

Hằng Hà lúc trước tưởng người đồng nghiệp nào đó đùa dai, nhưng sau khi nghiên cứu kỹ phần báo cáo này, ngạc nhiên phát hiện đó là thứ mà đến nay họ đang tìm, cả kế hoạch viết có lý có chứng cứ, tìm không ra điểm gì đáng ngờ, người này trình độ còn cao hơn, xa hơn y nhiều.

Đối phương đưa ra điều kiện duy nhất tiếp tục hợp tác, chính là giấu diếm sự hiện hữu của mình với quân đội. Hằng Hà do dự mãi, truy cầu cuồng nhiệt đối ngành nghiên cứu chiến thắng hết thảy, vì thế y lấy danh nghĩa của mình đem phần báo cáo trình lên, về phần làm thế nào biết gene Lăng Tiêu có thể phối thành công cũng có giải thích rất rõ, cậu trước đó không lâu mới làm kiểm tra ở trạm cấp cứu, trong kho số liệu có ghi chép tỉ mỉ rồi.

Cấp trên trả lời là lập tức chấp hành, ngày kế Lăng Tiêu đã được dẫn tới trước mặt y, mà mẫu máu chiết xuất lần đầu tiên cũng được thuận lợi truyền vào thân thể Nguyệt Ảnh, không phát sinh phản ứng bài xích nào.

—— Phương án của ông phi thường hoàn mỹ, không có bất kỳ lý do nào khiến kế hoạch này thất bại.

Hằng Hà nhấn mạnh từ tán tụng, trong lòng y, mơ hồ dần hiện ra một ý niệm, về thân phận chân thật người này, đã được vẽ ra.

—— Tôi nghĩ tôi biết ông là ai!

Có một người, từng đến trường nơi y học diễn thuyết một lần, từ đó về sau y đã bị học thức, lịch duyệt cùng năng lực của người này thật sâu thuyết phục. Ông là thiên tài trong giới nghiên cứu, là đối tượng mỗi một sinh viên giống như y đều sùng bái, dù cho người này sau đó bị quốc gia truy nã đào vong, cũng vô pháp thay đổi cuồng nhiệt trong lòng Hằng Hà đối với ông. Một phương án có thể nói là hoàn mỹ như vậy, nếu là người này, nhất định có thể làm được, cũng chỉ có ông có thể làm được!

—— Phải không?

Đối phương trả lời.

—— Ta là ai?

Hằng Hà kích động từng chữ từng chữ gõ xuống:

—— Ông là chủ tịch tiền nhiệm viện nghiên cứu, thần tượng của tôi, Thái Ân!

51. Quyển 1 - Chương 51: Báo Vĩ*

**Báo: Con báo, Vĩ: Đuôi*

Tinh Lâu nhìn những lời này trên màn ảnh thì không kiềm được nở nụ cười, suy tư một chút, cậu ta cũng thuận thế trả lời.

—— Suy đoán của cậu thực chính xác.

Quả nhiên! Hằng Hà ánh mắt tỏa sáng, thật không nghĩ tới một ngày kia, y cũng có thể cùng thần tượng của mình 'mặt đối mặt' trao đổi, loại cảm giác này, so với đạt được giải thưởng phát minh khoa học vinh dự nhất còn làm y cảm thấy hưng phấn hơn.

Nguyệt Ảnh dưới dạng bó sợi tiến lại dò xét, "Anh lại đang gạt người."

"Sao có thể nói là gạt người chứ, toàn bộ tư liệu tôi chuyển cho hắn đều xuất phát từ tay Thái Ân, tôi chỉ bất quá là người phụ trách truyền lời, nếu như nói không phải, so ra còn kỳ hơn đi."

"Cũng may người đó là kẻ sùng bái Thái Ân, lại là tên nghiện khoa học, hết thảy mới có thể thuận lợi như thế."

"Đúng vậy, kế tiếp, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi họ hồi sinh thân thể của em là tốt rồi. Đáng tiếc, cuối cùng bọn họ sẽ phát hiện, bận rộn lâu như vậy, lấy được chỉ là một khối thể xác không có tư tưởng, tôi đã không thể chờ đợi muốn nhìn biểu tình phía quân đội."

Trong lúc họ nói chuyện, Hằng Hà lại phát qua một đoạn văn tự.

—— Thầy Thái Ân, tôi phi thường rõ ràng mục đích ngài trợ giúp chúng tôi, hủy bỏ nghi thức trưởng thành, giải trừ huyết khế, cũng là phương hướng chúng tôi nỗ lực! Có ngài gia nhập, tin tưởng nhóm chúng ta nhất định có thể sớm thực hiện mục tiêu này, tôi cũng cam đoan sẽ không tiết lộ thân phận của ngài cho phía quân đội!

Tinh Lâu cười lắc lắc đầu, "Người này thật sự là ngây thơ đến thú vị."

—— Cố lên.

Cậu ta trả về hai chữ này liền đơn phương ngắt kết nối, sau đó bấm số Chẩm Hạc.

"Học trưởng, tôi muốn anh giúp tôi thăm dò nguồn gốc Trục Nguyệt, anh không phải đã quên rồi đi?"

"Tôi thật sự không hiểu nổi, một kẻ như cái tên đó, có gì đáng để cậu chú ý? Quên đi quên đi, tôi đi đây."

Tinh Lâu lúc này mới vừa lòng, "Cảm ơn nha."

Trục Nguyệt lại một lần nữa bị đám 'bạn tốt' cùng trường gọi lại tâm sự, mười năm qua, cậu trải qua loại sự tình này như cơm bữa, không chỉ có học trưởng, mà cả niên đệ cũng có thể dễ dàng tìm cậu gây phiền phức.

Mà nhiều năm qua kinh nghiệm duy nhất cậu tích lũy, chính là nhắm mắt lại yên lặng thừa nhận, chờ đối phương phát tiết đủ rồi thì sẽ rời đi, nhưng mà hôm nay tình cảnh như thế, cư nhiên không để cậu đợi được.

Theo vài tiếng bình bịch trầm đục, chung quanh đã khôi phục yên tĩnh. Cậu trộm mở một con mắt, ánh vào mi mắt chính là hai chân của một người, mà mấy kẻ vừa rồi khi dễ cậu thì nằm ngang dọc ngã bên chân hắn.

"Là anh?" Cậu sợ hãi ngẩng đầu, làm sao cũng không tưởng được lại gặp được Chẩm Hạc ở đây, "Anh không phải là cái tiệm đó… Sao anh lại ở chỗ này?"

Chẩm Hạc trốn tránh không trả lời, "Ngay cả trình độ này cậu cũng không dám phản kháng, khó trách mọi người sẽ khi dễ cậu, cậu không thể kiên cường một chút sao?"

Trục Nguyệt như vậy, thực khiến hắn nhìn không ra có điểm giá trị nào đáng cho Tinh Lâu chú ý.

"Tôi, tôi đánh không lại đám bọn họ."

"Cậu ngay cả đánh cũng chưa đánh, thì làm sao mà đánh thắng được?"

Trục Nguyệt khẩn trương nhìn trên mặt đất, người này vừa rồi lấy một địch ba thoải mái thủ thắng, tuy là ba cấp thấp, nhưng trình độ cũng cũng đủ cho cậu ngưỡng mộ.

"Anh, anh hình như rất mạnh a?"

Chẩm Hạc phì một tiếng vui vẻ, "Cậu cứ nói đi?"

"Anh biết Doanh Phong lớp chúng tôi không? Anh ấy cũng rất mạnh, nếu so với anh, không biết người nào

lợi hại hơn."

Chẩm Hạc tính một chút, "Chống lại cậu ta hiện tại tôi khẳng định không có phần thắng, bất quá nếu là cậu ta lúc thiếu niên, hẳn là có thể bất phân thắng bại đi."

Trục Nguyệt thật sâu chôn đầu, "Anh lợi hại như vậy, lại có tiền như vậy, thật là khiến người hâm mộ."

Chẩm Hạc nhìn không ra người này có chỗ đặc biệt gì —— nếu đặc biệt yếu cũng coi như đặc biệt, hơn nữa loại yếu này cũng không giống giả vờ. Tinh Lâu uỷ thác có thể kết thúc ở đây rồi, cậu ta chắc là nhất thời nhìn nhầm thôi.

Hắn vừa định đi, chợt nghe Trục Nguyệt nói, "Tôi muốn mua một thứ."

Vừa nghe đến có mối làm ăn, Chẩm Hạc nhất thời hứng thú tăng vọt, "Cậu đã tiêu phí hai khoản trong tiệm tôi, cậu còn có tiền sao?"

Trục Nguyệt cẩn thận nhìn chung quanh, thấp giọng nói, "Anh đi theo tôi."

Chẩm Hạc đi theo sau Trục Nguyệt tới ký túc xá cậu ta, nhìn cậu ta khẩn trương khóa lại cửa phòng.

"Hiện tại tôi đã tới, có chuyện gì có thể nói thẳng."

"Tôi trước tiên là nói về yêu cầu của tôi." Trục Nguyệt cắn chặt răng, "Tôi muốn thứ Lăng Tiêu trộm ở căn cứ, giống hệt!"

Chẩm Hạc không tin đánh giá cậu ta, "Đối với tôi mà nói lấy vật kia không có gì khó khăn, nhưng cậu thật sự cho là mình chi nổi sao? Đừng nói cái gì nguyên một tháng sinh hoạt phí, dù một năm sinh hoạt phí của cậu đều chưa chắc mua nổi."

"Anh chờ."

Chẩm Hạc nhìn thấy cậu ta từng bước một mở ra ngăn ngầm ở đầu giường, biểu tình ngày càng kinh ngạc, thẳng đến khi Trục Nguyệt lấy ra Trấn hồn thạch từ bên trong.

"Cái này, hẳn là cũng đủ mua thứ tôi muốn chứ?"

Chẩm Hạc sau khi chứng kiến thứ trong tay Trục Nguyệt tầm mắt liền một tấc cũng không rời, "Không thành vấn đề, một ngày, tôi cam đoan cho cậu thứ cậu muốn."

Trục Nguyệt đem Trấn hồn thạch thả lại chỗ cũ, "Chờ anh lấy được thứ tôi muốn, tôi tự nhiên sẽ đem cái này giao cho anh. Tôi còn có một yêu cầu, chính là nhất định phải giao dịch hạ tuyến *(offline)*, ở trong này."

"Vì cái gì?"

"Bất kể là vật của anh hay là của tôi, đều là vật phẩm cấm, lúc chuyên chở xuyên qua chiều không gian rất có thể sẽ bị hệ thống bảo an cản lại."

"Nếu cậu là lo lắng điểm này thì không cần, người quản lý cấp cao mạng Thiên Nguyên với tôi rất quen thuộc, hàng hoá từ chỗ tôi mang ra ngoài, chưa từng xuất hiện vấn đề."

"Không được, tôi không thể mạo hiểm." Trục Nguyệt kiên trì, "Tóm lại đây chính là yêu cầu của tôi, nếu anh muốn khối Trấn hồn thạch đó, liền tự mình tới đổi đi!"

Chẩm Hạc bất đắc dĩ lắc lắc đầu, "Được rồi, thứ cậu muốn tôi sẽ chuẩn bị, cũng mời cậu bảo quản tốt thù lao của tôi, tôi sẽ tự mình đến lấy."

***

Lăng Tiêu đã ở phòng hiệu trưởng vòng vo nhìn trái nhìn phải chừng nửa giờ, hiệu trưởng đoán được cậu đột nhiên ghé thăm nhất định còn có mục đích khác.

"Cậu nếu muốn hỏi cái gì, đừng ngại nói thẳng."

Nếu hiệu trưởng đều đã nói như vậy, Lăng Tiêu cũng dứt khoát hỏi ra miệng.

"Hiệu trưởng, thầy có biết một người tên là Lăng Tinh không?"

Hiệu trưởng trong lòng căng thẳng, "Cậu hỏi cậu ấy làm gì?"

"Này..." Lăng Tiêu do dự, từ sau khi gặp qua tên này, cậu liền thủy chung rất để ý, "Lần trước lúc đi thăm căn cứ, Trực Thượng tiến sĩ từng nói, người thức tỉnh trong cùng một lồng năng lượng, có dòng họ giống nhau, thì giống như huynh đệ tỷ muội của chủng tộc khác. Tôi ở thư viện, thấy trong số người sống sót sau 'Sự kiện tẫn diệt' có một cái tên như vậy, theo cách nói của tiến sĩ, thì người đó chính là ca ca của tôi, tôi rất muốn biết thêm nhiều chuyện về anh ấy."

Hiệu trưởng thong thả đi vài bước, lâm vào hồi ức, "Ta đối tên này nhớ rất rõ ràng, bởi vì khối nhóm Lăng Tinh, là nhóm học sinh đầu tiên nhập học sau khi ta đến Bích Không. Khi đó ta còn chưa phải hiệu trưởng, họ cũng chỉ là tân sinh, ta nhìn họ từ lớp một lên đến lớp mười, tựa như ôn lại một lần những năm tháng học trò."

"Học sinh lứa đó, rất nhiều người thiếu niên chín tuổi thì đã thức tỉnh, tới năm thứ mười, còn chưa thức tỉnh chỉ có một mình Lăng Tinh. Tuy về thân thể họ thức tỉnh sớm, nhưng trên tâm lý lại đồng loạt đối chọi với nghi thức trưởng thành, thậm chí hợp thành một nhánh liên minh phản trưởng thành, còn không ngừng lôi kéo thêm nhiều thiếu niên trong trường, trên mạng gia nhập."

"Có một lần nhóm cấp cao của họ, tìm một chỗ bí mật tổ chức họp cái gọi là liên minh đại hội, Lăng Tinh cũng bị kéo đi. Cũng chính hôm đó, một người kích thích tố ngoài ý muốn không khống chế được, sau đó một dẫn phát một, đến khi tất cả mọi người không còn chịu khống chế của lý trí, dùng vũ khí trong tay, đối với đồng bạn chính mình thống hạ sát thủ."

"Lăng Tinh lại như gặp kỳ tích không bị lan đến, nhưng ở trong góc nhìn thấy hết toàn bộ sự tình. Ngày hôm sau, khi người lớn tìm được bọn họ, số người còn sống chỉ còn là một nửa trước đó, mà Lăng Tinh là người duy nhất sống sót còn là thiếu niên."

"Sau khi sự kiện đó phát sinh, hiệu trưởng và toàn bộ quản lý viên nhà trường tự nhận trách nhiệm từ chức, ta cũng là từ đó trở đi đảm nhiệm quyền hiệu trưởng, nhưng Lăng Tinh đã không còn là học trò của ta."

Lăng Tiêu từng thấy tận mắt hai linh hồn rời đi, đối với cậu đã tạo thành nỗi kinh sợ thật lớn, khó có thể tưởng tượng Lăng Tinh trốn trong góc, nhìn những người bạn mình bạt đao tương hướng, huyết dịch tứ tiên *(rút đao nhắm vào nhau, máu văng khắp nơi)*, không ngừng có linh hồn bay đi thì sẽ là tâm tình thế nào. Nhưng cậu không hiểu câu nói tiếp đó của thầy hiệu trưởng.

"Không còn là học trò của thầy? Vì sao?"

"Những người còn sống sót sau sự kiện đó, đều lưu lại tổn thương tâm lý mức độ khác nhau, Lăng Tinh cũng vậy, cậu ấy không có cách nào tiếp nhận nghi thức trưởng thành, cũng không thể đối diện những bạn học cũ, bởi vậy không bao lâu sau thì nghỉ học."

"Thôi học?" Từ khi tỉnh thức đã vào học viện giống như họ, thôi học rồi thì đi đâu mà sống?

Hiệu trưởng từ tầng cuối giá sách lấy ra một cuốn sổ đã cũ, phía trên phủ đầy bụi, ông nhẹ nhàng lau đi.

"Đây là sổ lưu niệm tốt nghiệp khóa của họ, quyển này chính là của cậu ấy, nhưng cậu ấy cho tới bây giờ đều không trở về lấy."

Hiệu trưởng mở ra trang đầu tiên, di ảnh tập thể trên đó so với cái Lăng Tiêu nhìn thấy ở thư viện còn khiến người khác không đành lòng nhìn hơn. Trong hình mỗi người trong tay đều đang cầm một khung ảnh, trong khung chính là ảnh chụp trắng đen của một người khác, hình tốt nghiệp của họ, chỉ có thể dùng phương thức này trình diện đầy đủ.

Hiệu trưởng chỉ vào một thiếu niên tay không đứng gần nhất, "Cậu ấy chính là Lăng Tinh, ảnh chụp trước khi cậu ấy thôi học một ngày, sau khi chụp xong hôm sau cậu ấy liền rời đi, những người trong hình còn sống đến hiện tại cũng rất ít ỏi."

“Vậy Lăng Tinh thì sao?” Lăng Tiêu vội vàng hỏi, “Anh ấy còn sống không?”

Trầm mặc một lúc lâu, hiệu trưởng thong thả lắc lắc đầu.

“Sau khi cậu ấy rời trường, thì về giáo hội sinh sống, ta thỉnh thoảng cũng nghe người khác nhắc tới những tin tức liên quan đến cậu ấy, có lẽ do ám ảnh năm đó, sống thì cũng tạm, nhưng thủy chung không trưởng thành.”

“Vậy anh ấy sao lại chết?”

“Cậu ấy bị xử tử.”

Lăng Tiêu cả kinh, “Xử tử?”

“Bởi vì cậu ấy phạm tội.”

“Tội gì?”

“Tội phản quốc.”

Lăng Tiêu kinh ngạc trì trệ nói không nên lời, cậu nhớ rõ Dao Đài từng nói, đã rất nhiều năm không ai bị xử tử hình tại Yểm Đường, mà tội phản quốc, cũng là tội danh cao nhất Thiên Túc, là sai lầm tuyệt đối không thể tha thứ.

“Tin tức này năm đó chấn động một thời, đáng tiếc khi chân tướng truyền tới, sự tình đã qua thật lâu, ta cũng không có cơ hội thấy mặt cậu ấy lần cuối.”

Hiệu trưởng thở dài một tiếng khép sổ lại.

“Chuyện cậu ấy ta chỉ biết chừng đó, nếu cậu còn muốn biết thêm, cũng chỉ có thể đến giáo hội tìm kiếm đáp án. Vừa lúc đây là đồ của cậu ấy, cậu thuận tiện đem nó qua đó đi.”

Lăng Tiêu tâm tình trầm trọng ôm sổ lưu niệm từ phòng hiệu trưởng đi ra, chủ động gọi điện cho Doanh Phong, miễn làm trái luật của anh ta.

“Tôi có việc phải tới giáo hội gần đây xem một chút, có thể sẽ về hơi muộn.”

“Cậu đi giáo hội làm gì?”

“Giúp thầy hiệu trưởng đưa qua một món đồ,” cậu giữ lại một nửa sự thật.

Doanh Phong đối với kỹ thuật lái của cậu rất không tin tưởng, “Cậu quên chuyện ngày hôm qua rồi sao?”

Lăng Tiêu thực bất đắc dĩ, “Hôm qua là trường hợp đặc biệt, hôm nay tôi đã tốt rồi.”

“Cậu chờ, tôi đưa cậu đi.”

Lăng Tiêu vì lái xe gây chuyện trên đường phải bồi thường một khoản lớn, biểu hiện thành thật ngoài dự liệu, khi Doanh Phong tới, cậu đang an phận ngồi ở vị trí kế bên tài xế, trong lòng đang cầm một quyển sổ cũ.

“Đó là cái gì?”

“Nga, chính là thứ thầy hiệu trưởng muốn tôi mang đến đó.”

Doanh Phong không tiếp tục truy vấn, chuyển Ly phi sa sang hình thức phi hành, ra chỉ thị trên bảng hệ thống, phi hành khí liền tự động bay đến mục tiêu.

Hai người đều là lần đầu tiên đến thăm giáo hội, gian giáo đường nơi Lăng Tinh ở khi còn sống này cũng không lớn, nhưng có một cái viện lạc *(sân trong)* rất đẹp, bên trong trồng đủ loại hoa cỏ, có vài loài sinh trưởng ở Thiên Túc, mà đa phần còn lại họ đều chưa từng thấy qua, tựa hồ kỳ hoa dị thảo của mỗi một tinh cầu, đều được tập trung vào một khoảnh sân nho nhỏ này.

Họ men theo đường mòn, xuyên qua sân trong, đi vào giáo đường, tượng thờ treo xa xa đằng trước. Bốn phía là kính đủ sắc màu, ngăn ánh mặt trời chiếu xuống, chỉ có từng vệt ánh dương xuyên vào qua cánh cửa sổ nhỏ đằng sau tượng thờ là còn bảo lưu màu sắc vàng óng.

Doanh Phong chưa bao giờ tới nơi này, càng chưa từng được truyền đạt tư tưởng thần linh, nhưng khi anh đặt bước chân đầu tiên vào đây, liền cảm nhận được tâm hồn bình tĩnh, đó là một loại dịu dàng khó mà hình dung, hết thảy nhân tố xao động trong linh hồn đều được an ủi, trên thế giới này không còn gì đáng để phẫn nộ, bi thương, hay thù hận, còn lại chỉ có sự tĩnh mịch, hi vọng, và tốt đẹp.

Anh lẳng lặng cảm thụ tất cả, thời gian chậm lại, không còn là một giây tiếp một giây, mà là tro bụi dưới ánh mặt trời thản nhiên vũ động, là đồng hồ cát bị người nghiêng góc sáu mươi độ, là tiếng vang tí tách khẽ nhỏ từ vòi nước rỉ, lưu lại một khe hở, để thời gian từng giọt từng giọt chảy ra, quá khứ, hiện tại, tương lai, đều ngưng tụ trước mắt, người trước mặt cũng như anh, thật lâu không nhúc nhích, tựa hồ cũng đang hưởng thụ quãng thời gian dằng dặc này.

Doanh Phong đột nhiên cảm thấy Lăng Tiêu yên lặng có chút lâu.

"Lăng Tiêu." Anh gọi.

"Gì?" Lăng Tiêu bỗng nhiên quay đầu, mang trên mặt vẻ điềm tĩnh Doanh Phong chưa bao giờ thấy qua, khóe miệng cậu hơi giương lên, đó là cái mỉm cười phát ra từ tận đáy lòng trong vô thức, ý cười một đường hướng tới, tràn ra đuôi mắt cậu.

Ánh sáng chiếu qua song cửa sổ, vòng qua tượng thờ, nghịch hướng rọi vào người cậu, đem nụ cười này một nửa che giấu trong mông lung, lại vì thị lực không tầm thường của họ mà nắm bắt mỗi một chi tiết chân chân thật thật.

Những mảnh nhỏ linh hồn tự do quấn quanh thân, trong nháy mắt này đột nhiên mãnh liệt tập trung lại, hung hăng đập một kích vào trái tim Doanh Phong, thật lâu trước kia, dường như có một người từng mỉm cười như vậy với anh, nói với anh những lời rằng,

—— *nếu anh không thể nhận thức tình cảm của nhân loại, ít nhất anh có thể thử đi tin tưởng thần. Thần sẽ yêu anh như yêu bất cứ ai, chỉ cần anh tin tưởng người, tình yêu của người sẽ truyền đến anh, cho anh được giống như một người bình thường, học được cách làm sao để yêu.*

52. Quyển 1 - Chương 52: Tuế Hình*

**Tuế hình: Một loại hình phạt của người Trung Quốc cổ đại, trong này còn chia đủ loại nữa, mình không muốn viết ra.*

Chưa bao giờ có bất kỳ một hình ảnh nào tạo thành rung động mãnh liệt với Doanh Phong đến thế, cho nên anh ngưng mắt chăm chú nhìn người phía trước, ngay cả lý do ban đầu vì sao gọi cậu đều quên, Lăng Tiêu đợi nửa ngày cũng không thấy anh nói chuyện, chủ động đến hỏi:

"Gọi tôi làm gì?"

Doanh Phong còn chưa ý thức được thất thường của mình, hỏi lại:

"Cậu cười cái gì?"

"Tôi có cười sao?" Lăng Tiêu sờ sờ khóe miệng của mình, hình như có thật, "Tôi cũng không biết vì sao, tiến vào nơi đây, cảm thấy tâm linh phi thường bình tĩnh, kìm lòng không được liền cứ như vậy."

"Đó là lực lượng của thần, thần sẽ khiến linh hồn của chúng ta bình tĩnh, mỗi một người đi vào giáo đường, đều sẽ được ơn thần cảm hóa."

Một thanh âm chậm rãi vang lên ở bên kia giáo đường, hai người cùng nhìn lại, chỉ thấy một người mặc kiểu mục sư từ cánh cửa nhỏ một bên đi tới. Người Thiên Túc trưởng thành nhìn không ra tuổi, nhưng nét từng trải trong mắt người này, lại có thể khiến người khác nhận định đời này ông đã đi qua rất nhiều cái đầu năm, năm tháng đã lắng đọng lại dấu vết vô hình trên dung mạo không thay đổi đó.

Ông đi tới, cẩn thận quan sát hai người, "Các cậu đều là lần đầu tiên tới, có gì cần nơi này trợ giúp sao?"

"Nga," Lăng Tiêu vội vàng đưa cuốn sổ trong tay qua, "Tôi đến từ Bích Không, hiệu trưởng của chúng tôi muốn tôi đem cuốn sổ này đưa cho Lăng Tinh, nói đây là di vật của anh ấy."

Mục sư đại khái cũng đã thật lâu không nghe người nhắc tới cái tên này, vừa nghe xong liền sửng sốt, chậm chạp một lúc mới tiếp nhận.

Ông mở ra trang đầu tiên, trong từng gương mặt ánh mắt trống rỗng, biểu cảm chết lặng tìm được một gương mặt quen thuộc.

"Phải, đây là sổ lưu niệm tốt nghiệp của cậu ấy, ta từng nghe cậu ấy nhắc tới một lần, cậu ấy nói muốn đi lấy, nhưng lại luôn vì một số việc mà không đi được, không thể tưởng được thời gian qua lâu như vậy, còn sẽ có người đưa nó lại đây."

Ông ngẩng đầu, nhìn Lăng Tiêu, nhưng lại tựa như không phải đang nhìn cậu, "Nhớ năm đó ta lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy cũng là đứng ở chỗ mà cậu đang đứng đây, tình trạng cậu ấy lúc đó rất tồi tệ, ngay cả thần cũng không thể chiếu sáng lên bóng ma trong nội tâm cậu ấy, tuy rằng còn sống, mà như hồn đã lìa khỏi xác."

"Lúc ấy cậu ấy đã thôi học, ta thấy cậu ấy không chỗ đi, liền lưu cậu ấy lại nơi này, truyền thụ ý chí của thần cho cậu ấy. Là thần kéo cậu ấy khỏi lằn ranh của nhân sinh, cậu ấy mỗi ngày một thêm sinh khí, không chỉ bản thân mình thoát khỏi quá khứ, mà còn trợ giúp rất nhiều người thống khổ thoát khỏi mịt mù tăm tối, có được lòng kính ngưỡng của mọi người."

"Nếu phải nói đến có gì tiếc nuối, thì đó chính là sự kiện đối với cậu ấy tạo thành ảnh hưởng quá lớn, làm cho cậu ấy thủy chung không tiếp thụ được nghi thức trưởng thành, thiếu niên tám mươi tuổi cũng không chịu trưởng thành."

Lăng Tiêu lặng lẽ nhìn Doanh Phong, anh cũng đang nghe e rằng còn nghiêm túc hơn cậu.

"Chúng tôi có thể đến xem một chút nơi anh ấy từng ở khi còn sống không?"

Mục sư khép lại sổ, "Các cậu đi theo ta."

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong đi theo Mục sư, xuyên qua cánh cửa hẹp vừa rồi, vào trong giáo đường.

“Phòng ngủ của cậu ấy rất nhỏ, bởi vì tinh thần phong phú, chúng ta không cần nhiều lắm vật chất mới có thể thỏa mãn,” nói xong ông đẩy ra một cánh cửa, một cái phòng đơn quả nhiên nhìn rất nhỏ hiện ra trước mặt hai người.

Nhưng phòng tuy nhỏ, lại được đủ loại đồ vật ngay ngắn trật tự lấp đầy, làm cho người ta vừa không cảm thấy sơ sài, cũng không thấy chật chội.

“Ta có quét tước định kỳ, cho nên phòng rất sạch sẽ, các cậu tùy tiện ngồi đi.”

Lăng Tiêu nhìn chung quanh phòng, một cái giường tầng, một cái bàn học đôi và hai cái ghế, chỉ như thế cơ hồ chiếm hết cả không gian, trừ mấy thứ đó ra, là giá sách âm tường, trên đó chất đầy sách.

“Ông và anh ấy ở cùng một chỗ?” Cậu tò mò hỏi.

“À không,” Mục sư cũng theo tầm mắt của cậu dời mắt đến cái giường tầng, “Phòng của ta không ở đây.”

“Vậy anh ấy còn có bạn cùng phòng khác?”

Mục sư chậm rãi sờ lên mép giường tầng trên, “Giường này là mới thêm vào sau này, nơi này từng ở một người thực đặc biệt.”

“Người đặc biệt?”

“Phải,” Mục sư nói, “Lăng Tinh từng nuôi nấng một Cô Tinh.”

“Cô Tinh?” Lăng Tiêu không biết đó là gì.

Từ khi vào phòng thủy chung không nói chuyện Doanh Phong đột nhiên tiếp lời, ”Cô tinh là một loại bệnh tinh thần cực kỳ hiếm thấy, người được xưng là Cô Tinh, sẽ thể hiện một nhân cách phản cổ *(hiện tượng lại giống)*, không có tình cảm nhân loại, càng không thể cùng người khác sản sinh tình cảm. Trong thế giới tinh thần của họ, không có đồng tình, thương xót, chỉ có phục tùng, chỉ cần thu được mệnh lệnh, dù cho đối thủ là người không có năng lực chống cự, cũng có thể không chút do dự thống hạ sát thủ.”

“Loại người khuyết thiếu tình cảm này cứ mỗi năm trăm năm sẽ xuất hiện một người, cũng đồng dạng năm trăm năm, Thiên Cô tinh sẽ di chuyển tới trên đường thẳng nối Thiên Túc tinh và mặt trời kéo dài, ba ngôi sao thẳng hàng, cho nên mọi người dùng Thiên Cô tinh đặt tên cho họ. Cô Tinh không có năng lực yêu, sau khi họ thức tỉnh, sẽ tìm trong số thiếu niên một người cực mạnh giết chết, một khi đạt được năng lực đối phương, phát triển thành một cỗ máy chiến đấu kinh khủng nhất. Từng có một Cô Tinh, một mình hủy diệt một tiểu quốc trên Lâm Tinh, chính là từ đó trở đi, quốc gia mới bắt đầu ý thức được loại lực lượng khuyết thiếu nhân cách con người này.”

Mục sư tán thưởng gật đầu, "Cậu nói rất đúng, tương truyền vào thời xưa, người Thiên Túc có một đoạn thời kì chính là bộ dáng này, chúng ta đã từng mỗi người đều là Cô Tinh, sau đó tất cả mọi người tiến hoá, Cô Tinh cũng trở thành cô tinh *(ngôi sao lẻ loi)* chân chính. Cô Tinh sau khi thức tỉnh sẽ tàn sát đồng loại, bất kỳ một trường học nào cũng không thể thu lưu, mới đầu là do quân đội tiếp nhận, nhưng Lăng Tinh cho rằng bồi dưỡng của quân đội khiến hắn trở nên rất vô tình, vì thế giáo hội ra mặt thỏa thuận lưu hắn lại, do Lăng Tinh nuôi nấng đến khi thức tỉnh, sau đó giao cho quân bộ."

"Có lẽ các cậu không biết nuôi nấng chân chính có ý nghĩa gì, tôn giáo ở Thiên Túc thuộc về văn minh hoàn toàn từ bên ngoài đến, vì học tập ý chỉ của thần, ta từng vượt qua lực dẫn linh hồn, đến thăm rất nhiều tinh cầu xung quanh. Trong kết cấu xã hội của họ, mỗi thiếu niên đều do người nhà của bọn họ nuôi lớn, dạy họ làm mọi việc từ nhỏ đến lớn, mà trong chủng tộc chúng ta, loại chuyện này sẽ không phát sinh."

"Nhưng Lăng Tinh lại làm được, thân là một thiếu niên, tỉ mỉ chu đáo nuôi lớn thiếu niên kia, dạy hắn cái gì là đúng, cái gì là sai, cái gì là có thể làm, cái gì là không được phép, dạy hắn làm thế nào dùng cảm tình của một người bình thường mà tự hỏi, cũng dạy hắn nhận thức cảm thụ của người khác, giữa những người Thiên Túc vĩnh viễn đều không thể lý giải thân tình, họ đã sinh hoạt như trưởng bối cùng vãn bối trong gia đình chân chính."

Mục sư ngẩng đầu, "Những cuốn sách các cậu nhìn thấy đây, đều là Lăng Tinh tìm đến để trợ giúp hắn học tập văn hóa nhân loại, cậu ấy nói Cô Tinh vĩnh viễn không có khả năng lý giải cảm tình của nhân loại, nhưng ít ra có thể thông qua sách vở học được quy tắc nhân loại. Dưới ảnh hưởng của cậu ấy, người đó dưỡng thành thói quen đọc, có bất kỳ chuyện gì không hiểu, đều tìm kiếm đáp án trong sách."

Ánh mắt Lăng Tiêu dừng ở giá sách, lại dời xuống bàn học, tựa hồ chứng kiến có hai người đưa lưng về nhau ngồi ở trước bàn, một người vì một người khác mà cố học thuộc văn tự trong sách, một người khác thỉnh thoảng lại hỏi vài thứ, người này liền dừng lại giảng giải cho hắn.

"Vừa rồi khi các cậu tiến vào, nhất định thấy hoa cỏ trong viện, những hạt giống này cũng là Lăng Tinh bảo hắn mang về từ mỗi tinh cầu. Trong hiệp nghị ký cùng quân đội, Cô Tinh hàng năm ít nhất phải tùy quân *(đi theo)* xuất chinh một lần, để nhanh chóng học tập kỹ xảo chiến đấu. Hơn nữa Cô Tinh không có lực dẫn linh hồn, thường một mình lữ hành qua các vì sao, Lăng Tinh muốn hắn mỗi khi đến một chỗ, sẽ đem hạt giống địa phương mang về, hi vọng bằng phương thức này, để hắn hiểu được những tinh cầu bên ngoài không phải chỉ có tài nguyên cùng giết chóc, mà cũng có sinh mệnh mỹ hảo như thế tồn tại."

"Vậy Lăng Tinh về sau rốt cuộc vì sao lại bị xử tử?" Lăng Tiêu không hiểu nổi, nếu Lăng Tinh thật sự tốt như mục sư nói, vì cái gì lại bị phán xử tử tội?

Mục sư sắc mặt ngưng trọng, "Năm ấy ta như bình thường đi Lâm Tinh học tập giáo lí, lúc trở lại, hai người bọn họ đã mất tích, dùng mọi phương pháp đều không thể tìm được."

"Giáo hội cho rằng chuyện này có liên quan đến quân bộ, nhưng quân đội không chịu thừa nhận, mãi đến khi tin tức quân bộ hạ lệnh bí mật ám sát Lăng Tinh truyền tới, dân chúng gây sức ép, quân đội mới công bố không có ám sát, mà là xử tử hình."

"Nhưng mà anh ấy còn là một thiếu niên a," Lăng Tiêu vẫn chặt chẽ nhớ kỹ chuyện này, "Không phải nói

thiếu niên tử vong sẽ hồn phi phách tán sao?"

"Đúng vậy," Mục sư đột nhiên trở nên có chút căm giận, "Cho nên pháp luật căn bản không cho phép phán xử thiếu niên tội chết, nhưng quân đội chỉ nói lúc xử tử cậu ấy đã không còn là thiếu niên, lại không đưa ra được chứng cứ gì chứng minh Lăng Tinh trưởng thành, cũng không chịu công khai thân phận người ký khế ước, chuyện này khiến mâu thuẫn giữa giáo hội cùng quân bộ trở nên gay gắt tới đỉnh điểm, qua nhiều năm như vậy đều còn đó không thể giải quyết."

"Vậy Cô Tinh được anh ấy nuôi lớn đâu?"

"Không biết, hắn theo Lăng Tinh cùng nhau hoàn toàn tiêu thất, chúng ta cuối cùng không thể có được bất cứ tin tức gì liên quan đến hắn, rất có thể là bị quân đội cho là vũ khí bí mật mà ẩn giấu, hiện tại không biết đang chiến đấu ở cái tinh cầu nào." Ông lòng đầy căm phẫn nói, "Bọn họ luôn luôn như vậy, chiến tranh chính là ý nghĩa sinh tồn duy nhất của họ, rồi sẽ có một ngày thần ngăn cấm hành động của họ."

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong liếc nhau một cái, "Tôi nghe nói anh ấy phạm chính là tội phản quốc, anh ấy rốt cuộc làm gì?"

Mục sư cảm xúc dần dần dịu lại, "Cậu ấy trộm một hạt giống."

"Hạt giống?"

"Là hạt giống của cây linh hồn."

Lăng Tiêu nhớ lại cây linh hồn nhìn thấy ở căn cứ, "Anh ấy vì sao phải trộm giống cây đó?"

"Trên thực tế, để vượt qua lực dẫn linh hồn, mở rộng lãnh thổ, quân đội đã sớm thử xây dựng hải đăng linh hồn bên ngoài tinh cầu, nhưng những hải đăng đó không cách nào phát huy tác dụng. Sau đó có nhà nghiên cứu phát hiện, hải đăng cùng cây là một chỉnh thể, chỉ có ở quanh thân cây linh hồn, hải đăng mới có thể sáng, hải đăng không có cây, thì chỉ là một vật bài trí."

Lăng Tiêu đã là lần thứ ba từ miệng ông nghe được từ 'lực dẫn linh hồn', cậu đối với thứ này hoàn toàn không biết gì cả, dùng ánh mắt hỏi Doanh Phong, anh đem tri thức có được từ Phục Nghiêu ngắn gọn thuật lại một chút cho cậu.

"Chính là như vậy," Mục sư nghe xong giải thích của anh, gật gật đầu, "người Thiên Túc hiện đại, ai cũng có lực dẫn linh hồn mức độ khác nhau tồn tại, mà người cổ đại thì lại không tồn tại loại vấn đề này, giáo lí cho rằng đây là thần đang ngăn trở chúng ta mở rộng không giới hạn, dùng phương thức này để giảm bớt tội ác của chúng ta."

"Cây linh hồn mấy ngàn năm mới kết một hạt giống, có người tiên đoán hiện tại cây linh hồn đã sắp già cỗi, vì linh hồn sinh trưởng trên đó càng ngày càng ít, sớm hay muộn một ngày sẽ hoàn toàn đình chỉ, khi

đó cần một cây linh hồn mới thay thế. Nhưng quân đội lại mất trí muốn đem giống cây này gieo trồng bên ngoài tinh cầu, mà phương thức có thể đem phạm vi này mở rộng đến mức tận cùng, không ngoài việc để một người không có lực dẫn linh hồn, đem giống cây này đến nơi xa xôi trồng, tiếp tục uy hiếp cưỡng bức cư dân địa phương xây dựng hải đăng, như vậy họ có thể đạt được diện tích hành động gấp đôi."

"Người không có lực dẫn linh hồn? Chẳng phải chính là Cô Tinh?"

"Đúng vậy, cho nên quân đội đem nhiệm vụ này giao cho hắn, nhưng kế hoạch này bị Lăng Tinh trước một bước phá hư hết. Đến tận bây giờ, ta cũng không cho rằng cậu ấy đã làm sai, cậu ấy làm trái giáo lí không thể trộm cắp, lại cứu vớt vô số sinh mệnh vô tội, cũng miễn trừ sát nghiệt cho đồng bào chúng ta, hy sinh một người, tạo phúc chúng sinh."

"Vậy hạt giống cây bị anh ấy trộm đi giờ ở nơi nào?"

Mục Sư lắc đầu, "Không biết, người quân đội cũng đến lục soát rất nhiều lần, nhưng bất kể như thế nào đều tìm không thấy nơi ở của hạt giống ấy, theo Lăng Tinh bị phán xử tội chết, chuyện này vĩnh viễn đã trở thành một câu đố."

Lăng Tiêu bọn họ ở đó thật lâu, lúc cáo biệt, mục sư tự mình đưa họ ra cửa, lại một lần nữa đi qua viện lạc phồn hoa như gấm, tựa hồ mỗi một đóa hoa đều có ý nghĩa không giống bình thường.

"Ta đã thật lâu không cùng ai tán gẫu chuyện của Lăng Tinh, thật vui vì còn có người nhớ rõ cậu ấy. Linh hồn của chúng ta trời sinh có nhân tố hiếu chiến, nhưng tín ngưỡng sẽ giúp chúng ta xoa dịu điểm này. Vũ lực nên dùng để bảo vệ mà không phải xâm lược, hi vọng những người trẻ tuổi càng có thể hiểu được điểm này, hoan nghênh các cậu thường xuyên lại đây."

Trước khi về, Lăng Tiêu uyển chuyển biểu đạt ý muốn lái xe một chút, lúc này Doanh Phong cư nhiên lại không ngăn cản, mà chủ động qua ghế phó lái.

Dọc theo đường đi, Lăng Tiêu thủy chung cảm thấy có người theo dõi mình, mỗi lần quay đầu, đều vừa vặn cùng tầm mắt Doanh Phong đối nhau, nhìn đến mức cậu có điểm mất tự nhiên.

"Tôi thật sự sẽ không chạy bậy đâu," cậu tỏ vẻ, "Cho dù có phấn khởi gì đó, vừa rồi cũng lưu ở giáo đường rồi, tôi hiện tại rất lãnh tĩnh."

Doanh Phong yên lặng quay đầu, không muốn nói nguyên nhân anh nhìn cậu không phải vì vậy.

Mà Lăng Tiêu vốn tính qua loa cẩu thả chính là cảm giác được Doanh Phong từ khi vào giáo đường biểu hiện cứ không như bình thường, lại hoàn toàn không đi suy nghĩ việc không bình thường này là vì đâu, cũng không miệt mài theo đuổi ý nghĩa ánh mắt Doanh Phong nhiều lần dừng trên người mình.

"Anh nói Lăng Tinh sẽ đem giống cây giấu ở đâu đây?"

Doanh Phong tâm tư không đặt ở đó, thuận miệng trả lời, “Không biết, cậu cảm thấy thế nào?”

“Nếu tôi là anh ấy, hẳn là sẽ giao cho người trọng yếu bảo quản đi,” Lăng Tiêu nghĩ.

“Người trọng yếu chính là mục sư, nhưng tôi tin ông không nói dối, ông cũng không biết chỗ của hạt giống.”

“Ai nói, Cô Tinh kia cũng là người trọng yếu của anh ấy a?”

“Hạt giống cây chính là trộm từ chỗ của hắn, làm sao có thể giao cho hắn bảo quản?”

Lăng Tiêu lúc này mới phát hiện mình mâu thuẫn, xấu hổ nhu nhu cái mũi, “Thì tôi đoán sai thôi.”

Bất quá Lăng Tiêu nói xong câu đó lại nghĩ, trừ mục sư và Cô Tinh, anh ấy còn có thể đem hạt giống ấy giao cho ai đây?

Hai người trở lại học viện, đã là hoàng hôn, Lăng Tiêu mắt sắc chứng kiến một người quen đi vào dãy lầu ký túc xá.

“Là Chẩm Hạc? Anh ta đến ký túc xá lớp mười làm cái gì?”

Doanh Phong nghe cái tên đó liền nhíu mày, “Không biết, cách hắn xa một chút, bọn họ chẳng phải dạng người gì tốt.”

Họ cố ý thả chậm cước bộ, kéo giãn khoảng cách với người đi trước, Trục Nguyệt mở cửa, cảnh giác nhìn thấy trong hành lang không có người khác, mới hé ra một khe hở để Chẩm Hạc tiến vào.

“Đồ tôi đã lấy được, phục vụ chu đáo, mua một tặng một, ” Chẩm Hạc lấy ra hai ống tiêm tiện lợi, một cái bên trong chứa chất lỏng màu cam, một cái còn lại là trong suốt.

“Ống màu cam này là đốt tẫn đời hai, ống trong suốt này là thuốc lọc sạch, đời hai có tác dụng phụ rất mạnh, thuốc lọc sạch cũng không khiến cậu ăn đau ít hơn, nhưng ít ra sẽ khiến cậu không chết. Công dụng tôi đã nói hết cho cậu biết, nếu chính cậu nhớ lầm trình tự, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.”

Hắn nói xong, đặt ống tiêm lên bàn, một chút cũng không lo lắng đối phương sẽ đổi ý quỵt nợ, Trục Nguyệt với hắn mà nói là kẻ với một ngón tay cũng có thể đè chết, đối với cậu ta có đề phòng gì đều là dư thừa.

Trục Nguyệt nghe xong hắn giới thiệu, yên lặng từ chỗ hôm qua lấy Trấn hồn thạch ra, đúng như ước định đưa cho hắn, Chẩm Hạc đối với biểu hiện của cậu ta rất hài lòng. Đã sớm nghe nói Trấn hồn thạch của Khuê mất tích, quân đội đang khẩn trương tìm kiếm, không thể tưởng được là bị một tên vô dụng như vậy trộm giấu đi, xem ra tuy năng lực cậu ta chẳng ra gì, lá gan cũng không nhỏ.

Chẩm Hạc chuyên chú thưởng thức khoáng thạch thần bí trong tay, về Trấn hồn thạch có một truyền thuyết, nó sẽ thức tỉnh ký ức tối cổ *(trí nhớ sớm nhất, đầu tiên)* của linh hồn, không biết truyền thuyết này là thật hay giả.

Nhưng nếu như là thật… Chẩm Hạc đột nhiên ý thức được hình như có điều gì đó bị hắn bỏ qua, nếu lời đồn đãi này là thật, vậy Trục Nguyệt chẳng phải là…?

Trục Nguyệt lẳng lặng cầm lấy ống tiêm thuốc màu cam, thì ra đây là thứ Lăng Tiêu trộm từ căn cứ, tên đó chính là dựa vào vật này đánh bại Khuê, cùng Doanh Phong dây dưa với nhau.

"Thứ này thật là đốt tẫn đời hai sao? Để tôi thử nghiệm một chút."

Cái gì?

Chẩm Hạc giật mình phát giác không ổn, nháy mắt quay đầu lại, chỉ thấy Trục Nguyệt đem chút thuốc nước cuối cùng đẩy vào trong cơ thể mình, trong mắt ánh đỏ chợt lóe, sau một tiếng gầm nhẹ, lộ ra răng nanh sắc bén trong miệng.

53. Quyển 1 - Chương 53: Chúc Hỏa*

**Chúc hỏa: Ánh nến*

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong đi ngang gian ký túc xá nào đó thì đột nhiên từ bên trong truyền đến một tiếng vang thật lớn, Lăng Tiêu lập tức cảnh giác nhảy ra bên cạnh, thậm chí theo bản năng bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, chờ đợi địch nhân phá cửa ra.

Nhưng sau âm thanh đó, trong phòng không còn tiếng động, Lăng Tiêu muốn tiến về trước xem xét, bị Doanh Phong ngăn cản.

"Cậu định làm gì?"

"Nhìn xem bên trong chuyện gì xảy ra."

"Không cần quản."

Lăng Tiêu từ thái độ của anh nhìn ra được chút phản cảm, lúc này mới nhớ hỏi, "Phòng ai vậy?"

"Trục Nguyệt."

Lăng Tiêu lúc này cũng không muốn quản, họ cũng không phải hai người duy nhất nghe được âm thanh kỳ lạ, những bạn học gần đó còn nghe không chỉ một tiếng, nhưng bởi vì xưa nay Trục Nguyệt quan hệ không tốt, bạn học cách vách thậm chí dùng sức vỗ vỗ vách tường ý bảo cậu ta im lặng.

Hết thảy rốt cục bình ổn xuống, Trục Nguyệt cũng dần dần khôi phục lý trí, đầu lưỡi còn lưu lại vị máu tanh ngọt của người nào đó.

Y mơ hồ nhớ Chẩm Hạc bị chính mình bổ nhào trở tay không kịp, phản ứng đầu tiên của đối phương chính là muốn chạy, nhưng y làm sao có thể cho anh ta cơ hội này. Trong sát na khi sắp bị lấy máu trong tim, Chẩm Hạc bất đắc dĩ tiến nhập nghi thức trưởng thành, thậm chí liều mạng đem hết toàn lực cho y vài lần phản kích.

Hắn thật sự rất mạnh, đáng tiếc dù mạnh thế nào, cũng không mạnh bằng đốt tẫn đời hai tinh luyện gấp hai mươi lần đốt tẫn, cuối cùng thua trong tay Trục Nguyệt thực lực kém xa hắn.

Đương nhiên, hiện tại năng lực của bọn họ đã cơ bản ngang hàng.

Trục Nguyệt cảm giác dược hiệu đang từng chút xói mòn, đồng thời đầu óc y cũng càng ngày càng thanh tỉnh, y nhất định phải giành giật từng phút từng giây giải quyết tốt hậu quả. Y giãy dụa nhặt lên Trấn hồn thạch thả lại chỗ cũ, lại từ ngăn ngầm lấy ra dây thừng, đem Chẩm Hạc trên mặt đất gắt gao trói vài vòng, nếu là lúc trước, y nhất định không có sức lực lớn như vậy, có thể trói người chặt chẽ đến thế.

Cổng cá nhân của Chẩm Hạc đeo trên cổ tay, Trục Nguyệt thô bạo giật nó xuống, tùy tiện quơ thứ gì đó vào tay đập nó vỡ nát, tiếp theo lấy ra một hộp thuốc trấn định sớm đã chuẩn bị tốt, rút ra một ống tiêm cho hắn.

Làm xong tất cả chuyện này, y nghiêng ngã lảo đảo đi đến bên bàn, vào lúc sau cùng chống đỡ hết nổi ngã sấp xuống, chỉ có thể chìa một bàn tay ở trên mặt bàn vô cùng lo lắng sờ soạng. Mấy quyển sách giới thiệu khế tử khế chủ bị gạt xuống đầy đất, có cuốn bị mở ra, lộ ra bên trong dòng chữ được gạch bằng mực đỏ:

Khế chủ sẽ đạt được toàn bộ lực lượng cùng với tài sản của khế tử.

Trừ việc chịu kích thích tố sinh dục ảnh hưởng, chỉ cần đương sự có ý nguyện mãnh liệt, nghi thức trưởng thành cũng có thể bị chủ động xúc phát.

Sau nghi thức trưởng thành, song phương kết hợp có thể xúc tiến phát dục lần thứ hai.

…

Trục Nguyệt rốt cục mò tới ống tiêm thứ hai, trước đó, y đối với tác dụng phụ của đời hai hoàn toàn không biết gì cả, càng không biết nếu không tiêm thuốc làm sạch sẽ chết, cảm tạ Chẩm Hạc, hắn thật là một thương nhân đủ tư cách.

Hô hấp của y đã rất rối loạn, máu gần như sôi trào, trong tầm mắt chỉ còn lại một mảnh sương mù mênh mông. Sau rất nhiều lần thử lặp đi lặp lại, rốt cục gian nan đem kim tiêm đâm vào cánh tay, đẩy hết chất lỏng trong suốt vào, sau đó rút ra kim tiêm vứt bừa, lập tức té trên mặt đất hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

***

Khi Lăng Tiêu tỉnh lại vẫn như cũ kèm theo đau lưng, nghĩ đến chuyện phát sinh tối hôm trước, cả người đều thấy không khỏe.

Dù cho ngay từ đầu là cậu xáp qua trước —— đó là bóng ma tâm lý kỳ nguy hiểm lưu lại, cảm thấy không dựa vào đối phương liền ngủ không được —— nhưng chuyện phát sinh kế tiếp là thế nào? Doanh Phong từ trước đến nay ngay cả ân ái đều có thể đưa ra một cái cớ rất lý tính, hôm qua cư nhiên chủ động đánh vỡ cân bằng, trước dục vọng của khế chủ, thân thể khế tử vĩnh viễn không thể chống cự, càng về sau người chủ động quấn quít lấy đối phương là cậu, nếu nói mình bị ép buộc thì đúng là không biết ngượng.

Nhưng mà cậu nghĩ thế nào cũng không cam tâm, "Lần đầu tiên là vì an toàn vượt qua kỳ nguy hiểm, lần trước là vì phát tiết tinh lực, vậy lần này lại là vì cái gì?"

"Bởi vì muốn."

"Anh ngay cả lý do cũng lười bịa sao?!"

Doanh Phong đã ngồi dậy, anh không phải lười lấy lý do, anh đã đưa ra lý do của mình, lần đầu tiên không phải xuất phát từ mục đích nào đó mà kết hợp, mà chỉ bởi vì muốn.

Bất quá anh không muốn giải thích nhiều chuyện lần này, "Mau dậy đi," anh đưa lưng về phía cậu nói, "Cậu hôm nay không đi học sao?"

Lời Doanh Phong nhắc nhở Lăng Tiêu, kỳ nghỉ đã hết, cậu đã thật lâu không đến lớp rồi.

"Đi!" Nói xong cậu liền bật dậy, ngay cả bị thương đổ máu còn không sợ, sao có thể bởi vì một chút đau nhức mà nằm nướng.

Lăng Tiêu đi vào phòng học xa cách đã lâu, đám học trò thấy cậu đều nhiệt tình chào hỏi, Đình Lôi theo thường lệ lại muốn ôm cậu một chút thể hiện nhung nhớ, cũng may trước tiên liếc nhìn về cuối lớp, lại ngượng ngùng lui về, trong lòng nghĩ lại mà sợ: không phải kỳ xây dựng quyền sở hữu đã xong rồi sao? Cái ánh mắt cảnh cáo đó là chuyện gì xảy ra, có khi nào mình bị vĩnh viễn cho vào sổ đen rồi không?

Đoạn thời gian này lớp học lục tục có rất nhiều đôi tình lữ cử hành nghi thức trưởng thành, gần một phần ba chỗ ngồi đều trống, Lăng Tiêu chú ý thấy ngay cả chỗ của Trục Nguyệt cũng không có người.

"Ngay cả Trục Nguyệt cũng trưởng thành rồi?" Không phải là bị người nào tùy tiện cắn chứ.

Đình Lôi khinh thường phiêu mắt qua cái ghế trống của y, "Thằng đó a, dạo này cứ đi học một ngày nghỉ một ngày, ngay cả thầy cô cũng lười quản nó."

Giáo viên vào, mọi người trở lại chỗ ngồi, thấy Lăng Tiêu cùng Doanh Phong đã đi học lại, hơn nữa hai người trạng thái cũng không tệ, thầy huấn luyện rất cao hứng, sau khi tan học một mình giữ bọn họ lại.

"Quyết định tốt ghi danh chuyên ngành nào rồi chứ?"

"Rồi," Doanh Phong đáp, "Chúng tôi chuẩn bị báo danh hệ liên hợp tác chiến."

"Hệ liên hợp tác chiến?" Thầy hướng dẫn sửng sốt, "Hệ này rất khó đậu a, Lăng Tiêu không thành vấn đề chứ?"

Lăng Tiêu nhất thời cảm thấy bị đả kích gấp bội.

"Không không không, tôi không phải ý đó," Thầy huấn luyện vội vàng giải thích, "Tôi đối với năng lực thực chiến của cậu rất có lòng tin, nhưng hệ này cần thi viết nữa, mấy môn văn hóa của cậu không thành vấn đề sao?"

"Ha?" Lăng Tiêu trợn tròn mắt, trường quân đội còn phải thi môn văn hóa?

"Lúc trước tôi nghĩ chỉ có Doanh Phong một mình phải thi, nên cũng chưa nói qua," Thầy hướng dẫn lấy thành tích bao năm qua của hai người ra, trước đây, điều này thuộc về riêng tư cá nhân của họ, nhưng hiện tại, riêng tư giữa hai người đã càng ngày càng ít.

Lăng Tiêu luôn luôn lấy Doanh Phong lực lượng tương đương tự cho là đối thủ của mình, nhưng đó chỉ hạn định ở lĩnh vực thể năng, khi thấy bảng điểm môn văn hóa của Doanh Phong, cậu quả thực bị một kích vào đầu.

"Điểm sinh vật thiên văn địa lý của cậu, coi như cũng tạm, toán học… Miễn cưỡng đi, nhưng mà môn lịch sử này là chuyện gì xảy ra? Doanh Phong điểm lịch sử hàng năm đều là tối đa, cậu dù không được điểm tốt, ít nhất cũng phải đạt tiêu chuẩn chứ?"

Lăng Tiêu nhìn nhìn của mình, lại nhìn nhìn của anh ta, dạo này cậu sớm đã có giác ngộ Doanh Phong là học bá *(trùm, thủ lĩnh, đứng đầu)*, nhưng năm nào cũng đạt điểm tối đa cũng quá khủng bố đi?

"Lịch sử là môn thi bắt buộc vào Ngự Thiên, các cậu nếu thật quyết định ghi danh hệ liên hợp tác chiến, từ giờ phải học gấp đi."

Thầy hướng dẫn tra lịch trên cổng cá nhân, "Từ giờ đến ngày thi tuyển sinh kế tiếp vào Ngự Thiên còn chưa tới một tháng, các cậu cần giải trừ xử phạt lưu lại trường xem xét, nhận huấn luyện tinh thần lực, còn phải học bổ túc lịch sử, bao nhiêu đó thứ xác định có thể làm được không?"

Lăng Tiêu đương nhiên không có khả năng chỉ vì môn lịch sử liền buông tha, cậu ưỡn ngực, "Không thành vấn đề!"

"Tôi giới thiệu sơ lược làm sao huấn luyện tinh thần lực, ở sơ cấp học viện chúng ta chủ yếu là huấn luyện thể năng, nhưng lên đại học, tinh thần lực liền trở nên phi thường trọng yếu, tôi chỉ ra phương pháp huấn luyện đơn giản nhất cho các cậu."

Hắn vo tròn một tờ giấy đặt trong lòng bàn tay, ngưng thần tụ khí, viên giấy thế nhưng di động, nhẹ nhàng đảo quanh trên lòng bàn tay, Lăng Tiêu nhìn thấy hô to ngạc nhiên.

"Năng lực này đối với chúng ta mà nói vô cùng quan trọng, tương lai hết thảy kỹ năng đều do nó giục phát, vốn là phải vào đại học mới học, nhưng luyện tập trước một chút đối với các cậu cũng không hại gì."

"Phải như thế nào mới có thể làm được?"

"Tập trung tinh lực suy nghĩ, đem khí của cậu tập trung tới bàn tay, sau đó thực thể hóa."

Lăng Tiêu đã vò ra một cục giấy trong tay bắt đầu luyện, thầy hướng dẫn đập vào ót cậu, "Đây là thứ yếu, trọng điểm vẫn là lịch sử, Doanh Phong phụ trách giám sát, có cái gì không hiểu cậu phải nhớ kỹ xin cậu ấy chỉ đó."

Lăng Tiêu theo Doanh Phong từ lớp học đến thư viện, lại mượn thêm một đống sách trở lại ký túc xá, dọc theo đường đi Lăng Tiêu cũng không nhàn rỗi, thủy chung vẫn thử thôi động cục giấy nhỏ kia, mãi đến khi Doanh Phong tịch thu nó đi.

"Trước tiên đem nội dung cái tôi chỉ ra cho cậu xem hết, mới có thể tiếp tục luyện cái này, " Doanh Phong quy định.

Lăng Tiêu nghĩ chính mình đã đáp ứng Doanh Phong, dù có chán ghét lịch sử đi nữa cũng chỉ có thể kiên trì, bất quá vẫn nhịn không được oán hận vài câu.

"Đọc sách như vậy thật sự rất nhàm chán."

"Như thế nào mới không nhàm chán?"

"Nếu có thể tự mình trở lại quá khứ nhìn xem, vậy thì tốt rồi." cậu đột phát ý nghĩ kỳ quái.

“Nằm mơ đi, ” Doanh Phong ra nhiệm vụ cho cậu, “Cậu đọc sách một giờ, thì có thể làm nửa giờ huấn luyện tinh thần.”

“Một giờ, ” Lăng Tiêu cò kè mặc cả.

“Bốn mươi phút.”

“Bốn mươi lăm.”

Doanh Phong trừng mắt liếc cậu một cái, Lăng Tiêu đầu hàng, “Được thôi, bốn mươi thì bốn mươi.”

Lăng Tiêu vùi đầu vào tài liệu lịch sử buồn tẻ, Doanh Phong thì đang thầm nắm viên giấy nhỏ trong tay.

Tinh thần lực sao?

Anh thử làm như thầy hướng dẫn nói, đem lực chú ý tập trung trong lòng bàn tay, nhưng không cảm giác được bất cứ dị thường nào, cục giấy cũng không chút sứt mẻ.

Hiệu quả không đúng, Doanh Phong lập tức quyết định thay đổi phương thức, tưởng tượng cục giấy thành Lăng Tiêu, dùng năng lực khống chế khế tử khu động, cục giấy trong lòng bàn tay lập tức bay lên không trung, rất nhanh xoay tròn.

Quả nhiên.

Doanh Phong nắm tay, nắm lại viên giấy, vô luận là điều khiển khế tử hay là viên giấy, đều dùng đồng dạng năng lực, thì ra đây là cái gọi là tinh thần lực. Phục Nghiêu một quyền đập nát cột đá, hiệu trưởng một hơi bay lên sân thượng, trước đó đều từng sử dụng thứ gì đó giống nhau, chắc hẳn cũng là cùng loại nguyên lý. Đối với Doanh Phong đã có kinh nghiệm mà nói, vận dụng tinh thần lực không hề khó khăn, cũng không biết Lăng Tiêu thân là khế tử có nắm giữ nhanh chóng không.

“Đã đến giờ!” Lăng Tiêu quả thực là canh y boong ngồi bật dậy, ngay giây sau đó càng không ngừng mải miết vùi đầu vào sự nghiệp khiến cục giấy bay lên. Doanh Phong giữ im lặng ở một bên quan sát, bốn mươi phút sắp qua, cục giấy vẫn không nhúc nhích, ngay lúc Doanh Phong cho là cậu ấy lần đầu tiên sử dụng tinh thần lực, khẳng định không thể làm được thì Lăng Tiêu đột nhiên kinh hô lên.

“Nhìn kìa!”

Doanh Phong ngẩn ra, quả nhiên dưới sự cố gắng của Lăng Tiêu, cục giấy đã hơi hơi rời khỏi tay cậu, nửa lơ lửng trong không trung. Dù chỉ có một chút xíu khoảng cách, nhưng đối với một người lần đầu thử, có thể có thành tích như vậy đã rất khiến người khác ngạc nhiên.

Nếu Lăng Tiêu trong môn lịch sử cũng có đồng dạng tiến bộ, vậy bớt việc rồi.

Doanh Phong không khen ngợi cậu, mà là rất vô tình nói cho cậu biết đã hết giờ, thuận tay quơ lấy một quyển sách lịch sử.

"Hiện tại khảo khảo thử mấy kiến thức cậu vừa xem qua, tương truyền người Thiên Túc có hai vị tổ tiên, tên của bọn họ là?"

"A, tôi biết, có một người lớn lên giống Tinh Lâu, ổng gọi là…"

Doanh Phong diện vô biểu tình lật qua trang kế tiếp, "Vị đế vương cuối cùng trong lịch sử Thiên Túc tên?"

"Ách…"

"Cách phân biệt năm đầu tiên Tân lịch?"

"Cái này hả…"

Doanh Phong xoạch một cái gấp sách, "Trước năm đầu tiên là đế chế, sau năm đầu tiên là nước cộng hoà, câu hỏi đơn giản như vậy, sao cậu cũng không biết nữa?"

Quả thực ngu ngốc!

Lăng Tiêu không vui, "Dù cho không biết, anh cũng đâu cần mắng tôi ngu ngốc a."

"Không phải ngu ngốc thì là gì? Loại câu hỏi căn bản này, ngay cả đám thiếu niên năm nhất cũng trả lời được."

Bên trong gian phòng quỷ dị trầm mặc vài giây.

"Đợi đã," Doanh Phong đột nhiên ý thức được cái gì, "Tôi vừa rồi không có nói cậu ngu ngốc."

Lăng Tiêu cũng kịp phản ứng, "Chính là tôi rõ ràng tựa hồ có nghe được…"

Doanh Phong tìm tòi trong trí nhớ, lập tức từ trên giá sách cầm ra một quyển, chuẩn xác lật đến một trang trong đó, Lăng Tiêu cũng đi đến gần xem:

—— *Tâm linh câu thông: Khi tình cảm khế chủ và khế tử cùng với tinh thần lực song phương đạt tới giá trị*

nhất định thì có thể sinh ra Tâm linh câu thông. Tâm linh câu thông có hạn chế về khoảng cách, thường tỉ lệ thuận với tinh thần lực, sử dụng năng lực này cũng sẽ tiêu hao tinh thần lực.

Trọng điểm Lăng Tiêu chú ý vĩnh viễn lệch lạc, "Cái gì gọi là 'tình cảm đạt tới giá trị nhất định', ai có tình cảm đạt tới giá trị nhất định với anh?"

Doanh Phong nhắm mắt lại, chậm rãi tập trung tinh lực, loại cảm giác vừa rồi dần dần dâng lên.

—— Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu nhảy dựng lên, "Tôi nghe được!"

Quả thực giống như anh ta gọi trong đầu mình ấy.

—— Rõ ràng không?

"Phi thường rõ ràng!"

—— Vậy…

"Vậy cái gì a? Nửa câu sau đâu mất rồi!"

Doanh Phong lại mở mắt ra, "Không biết, hẳn là tinh thần lực đã tiêu hao hết."

"Có chút xíu vậy thôi?" Lăng Tiêu còn tưởng ít nhất có thể tán gẫu đủ năm phút chứ.

"Tôi cũng vừa mới nắm giữ, cậu cho là có thể được bao nhiêu?"

Lăng Tiêu ý tưởng đột phát, "Nói như vậy tôi khỏi cần đọc sách a, lúc thi anh đem đáp án nói cho tôi biết không phải là được rồi sao?"

Doanh Phong khóe mắt co rút, "Cậu đây là gian lận cậu biết không?"

"Đương nhiên không phải! Anh quên thể lệ chiêu sinh hệ liên hợp tác chiến rồi sao? Hệ này tiêu chuẩn hàng đầu chính là năng lực khế chủ cùng khế tử, cùng với cảm tình ăn ý song phương, có thể làm được tâm linh câu thông chẳng phải chính là minh chứng tốt nhất?"

Doanh Phong mặt không chút thay đổi phản bác, "Vừa rồi là ai nói cảm tình chưa có đạt tới giá trị nhất

định?"

Lăng Tiêu xấu hổ kéo kéo khóe miệng, trước đó thì không thấy phát biểu ý kiến, cái loại phương pháp để tính sổ sau này là sao đây.

Doanh Phong ở bên kia thì lâm vào trầm tư, Lăng Tiêu phân tích tuy rất kỳ lạ, nhưng không phải không có đạo lý, là chuyên ngành duy nhất ở Ngự Thiên cần song phương đều cùng thi tuyển, không có khả năng chỉ chọn dùng cách sát hạch truyền thống.

Doanh Phong không tin học viện quân đội lại không biết tâm linh câu thông tồn tại, nói không chừng còn có thể dùng phương pháp nào đó bọn họ không biết giám sát, nhưng điểm này lại không được ghi trong những điều cần biết về cuộc thi, thật khiến người ta sinh nghi.

Nhưng càng khiến anh ngoài ý muốn, là anh cho rằng lúc Lăng Tiêu đi thăm trường trên mạng căn bản không hề cân nhắc hệ liên hợp tác chiến, không ngờ cậu ấy ghi nhớ thể lệ chiêu sinh tỉ mỉ như vậy, có khi nào thật lâu trước đây cậu ấy đã động tâm với chuyên ngành này không?

"Như vậy đi, " Doanh Phong trải qua một phen suy nghĩ, quyết định chủ ý, "Tôi có thể giúp cậu, nhưng chính cậu cũng phải nỗ lực. Lấy thang điểm 100, chỉ cần cậu làm được 30 điểm, tôi có thể nói cho cậu biết 30% nữa, giúp cậu đạt tiêu chuẩn."

Lăng Tiêu kích động, "Tôi nếu làm được 50%, vậy anh có thể giúp tôi đạt 100 điểm?"

"Đúng," Doanh Phong hướng cậu hứa hẹn, "Chính là ý tứ đó."

Lăng Tiêu nhất thời đấu chí tràn đầy, "Không thành vấn đề, tôi sẽ hảo hảo gánh vác môn lịch sử, nhưng anh cũng phải luyện tốt tinh thần lực, đừng có tới trường thi nói được mấy câu là im đó."

"Trao đổi thành công."

Lăng Tiêu hướng anh đưa nắm tay cao cao, Doanh Phong mất hai giây mới hiểu được ý nghĩa động tác này của cậu, cũng vươn tay của mình, Lăng Tiêu dùng sức đập xuống, hai nắm tay trên không trung va vào nhau.

54. Quyển 1 - Chương 54: Vong Thần

Hôm nay có nhiệm vụ huấn luyện đặc thù, thầy huấn luyện sáng sớm đi vào sân thể dục bố trí sân bãi, sau đó liền chứng kiến Lăng Tiêu cùng Doanh Phong đang chạy thể dục buổi sáng. Lăng Tiêu xa xa chạy ở phía trước, Doanh Phong thấy hắn liền dừng lại.

"Hai người các cậu thực sự đủ chịu khó," thầy huấn luyện tỏ vẻ ngạc nhiên, "Không phải đã nói về phương diện thể năng các cậu đã dư sức ứng phó cuộc thi tuyển sao?"

"Là Lăng Tiêu chính mình yêu cầu," Doanh Phong cũng đi qua một bên, cùng thầy huấn luyện nhìn theo thân ảnh nhảy nhót trên đường băng, sau khi quyết định cần tham gia cuộc thi, Lăng Tiêu coi khế chủ là đối thủ cạnh tranh tương lai, không hề vì là khế tử mà hạ thấp yêu cầu với chính mình.

"Cậu ấy gần đây mỗi ngày đều chạy thể dục buổi sáng, ban ngày làm đặc huấn tinh thần lực, buổi tối là thực chiến, sau khi trở về xem sách lịch sử còn coi đến khuya." Cơ hồ mỗi đêm đều cần anh dùng một vài thủ đoạn mang tính cưỡng ép mới bằng lòng tắt đèn.

Thầy huấn luyện gật đầu tán thưởng, "Lăng Tiêu phi thường có thiên phú, người thiên tư ưu tú lại nỗ lực như cậu ấy rất hiếm thấy. Nhiều năm qua cậu ấy luôn lấy việc vượt qua cậu làm mục tiêu, tôi từng vài lần thấy cậu ấy đêm trước kỳ thi một mình huấn luyện đến đêm khuya, ngày hôm sau thi xong khi cậu ấy hỏi thành tích hai cậu ai cao hơn, tôi cứ không nhẫn tâm đả kích cậu ấy. Kỳ thật trong bất kỳ lần nào, lấy thực lực của cậu ấy đều có thể đứng đầu, chỉ đúng lúc lần này gặp phải cậu."

Lăng Tiêu vừa lúc chạy xong một vòng, đi đến cạnh hai người, "Hai người đang tán gẫu gì đó?"

"Không có," Thầy huấn luyện nhanh chóng đổi đề tài, "Doanh Phong mới vừa nói cậu mỗi ngày đọc sách đến khuya, kỳ thật học tập lịch sử cũng không chỉ có mỗi cách đọc sách, đi thăm một chút bảo tàng lịch sử cũng sẽ có thu hoạch rất lớn."

"Bảo tàng?" Lăng Tiêu nhãn tình sáng lên, kỳ thật trải qua mấy ngày nay mải miết khổ đọc, cậu đối lịch sử có chuyển biến rất lớn, không còn cho rằng đây là một ngành học thực buồn tẻ, tương phản còn dậy lên một chút hứng thú. Nghe nói có bảo tàng có thể đi thăm, cậu lập tức đem tầm mắt quẳng qua Doanh Phong, ý đồ rất rõ ràng viết trên mặt.

"Đi thôi." Doanh Phong quay đầu rời đi, Lăng Tiêu chào thầy huấn luyện một cái, sải bước đuổi theo, thầy huấn luyện nhìn bóng lưng của bọn họ vui mừng nhẹ nhàng thở ra, không thể trở thành khế chủ cố nhiên thật đáng tiếc, bất quá có vẻ như cậu ấy đã tìm được phương hướng mới cho chính mình.

Bảo tàng lịch sử trong lời thầy huấn luyện cách Bích Không cũng không quá xa, chỉ trong chốc lát công phu liền chạy đến, bảo tàng công cộng mở ra cho dân chúng đi thăm, không cần mua vé cũng có thể vào.

Bảo tàng này không chia theo niên đại, mà là dựa theo loại hình để chia khu vực triển lãm. Lăng Tiêu nghiên cứu xong bản vẽ mặt bằng, quyết định bắt đầu tham quan từ khu chính trị quân sự ở tầng cao nhất.

Vừa đến tầng cao nhất, cậu đã bị những tượng bán thân xếp dọc hai bên hành lang hấp dẫn tầm mắt. Những tượng điêu khắc này là hậu nhân tạo ra, trước mỗi tượng, đều bày quầy kính, bên trong trưng bày chủy thủ người này từng sử dụng, bên dưới nữa có khắc về cuộc đời nhân vật đó.

Lăng Tiêu liên tục mấy ngày khổ đọc lịch sử, rốt cục không còn tình trạng mắt một màu đen khi nhìn

những danh nhân lịch sử này nữa, từ người đầu tiên cậu liền nhận thức.

"Tôi biết ông này, ổng là đại nguyên soái người lật đổ chế độ đế vương thống trị, xây dựng nước cộng hoà, năm đầu tân lịch chính là năm ông ấy kiến quốc."

Doanh Phong thản nhiên ừ một tiếng, đối với việc cậu có thể chuẩn xác nói ra thường thức lịch sử trên sách giáo khoa năm nhất dành cho một lời khẳng định.

Lăng Tiêu chiếm được 'khích lệ kiểu Doanh Phong', lại hưng trí bừng bừng một người kế một người nói tiếp, lúc sau người cậu có thể nhận ra càng ngày càng ít, Doanh Phong cũng lần lượt giảng giải cho cậu.

Một đạo hành lang dài đi hết, cơ hồ đem lịch sử Thiên Túc ôn qua một lần, cuối hành lang, còn có mấy chỗ để trống, Lăng Tiêu cảm khái, "Nếu tương lai tượng bán thân của tôi cũng có thể xuất hiện ở nơi này, kiếp này cũng không sống uổng phí."

"Chúng ta vốn không ngừng ngủ say rồi thức tỉnh, làm sao cậu biết trưng bày phía trước không có cậu?"

Một câu bừng tỉnh Lăng Tiêu, cậu quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy mỗi người dường như đều trở nên sinh động thân thiết. Mỗi người đều có thể đã sống cùng thời đại với cậu, có thể là anh hùng đáng được ngưỡng vọng, cũng có thể là đồng bạn thân mật, chiến hữu, thậm chí có thể là người nhà sớm chiều ở chung, thậm chí chính cậu, vừa nghĩ như thế, tựa hồ ngay cả thời gian ngăn cách cũng không tồn tại nữa.

"Anh nói đúng lắm, không chừng ở đây không chỉ có tôi, còn có anh," cậu hết nhìn đông tới nhìn tây một vòng, cuối cùng chỉ vào đại nguyên soái khai quốc, "Tôi cảm thấy người này với anh bộ dạng rất giống nhau."

Doanh Phong yên lặng đem căn bệnh gọi bằng ba từ 'chứng mù mặt' anh đọc thấy trong sách y học ngoại tinh dán lên người Lăng Tiêu, xem ra loại bệnh người Thiên Túc có thể mắc phải nhiều hơn một.

Nếu thật có 'chứng mù mặt', vậy việc Lăng Tiêu từng nói trong học viện có một thiếu niên năm nhất lớn lên giống tổ tiên người Thiên Túc cũng không đáng tin hoàn toàn.

"A, " lúc này Lăng Tiêu đột nhiên chỉ vào phía trước, "Người kia không phải Tinh Lâu sao?"

Doanh Phong thuận theo hướng cậu chỉ nhìn sang, chỉ thấy một người cô đơn đứng ở gian triển lãm trung ương đại sảnh, cậu ta không giống du khách thông thường khom lưng nhìn cho rõ, mà cơ hồ cả người dán lên quầy trưng bày, tay phải nâng lên dừng trên tấm kính.

Cậu nhìn văn vật *(di sản văn hóa)* trưng bày bên trong, biểu cảm đó thay vì nói đang thưởng thức, không bằng nói là đang thương tiếc, có một loại cảm xúc khó nói rõ lưu chuyển trong mắt cậu, mà một người, chắc chắn sẽ không đối một vật thể không mang tình cảm lộ ra loại vẻ mặt này.

"Tinh Lâu!" Thanh âm Lăng Tiêu trong viện bảo tàng trống trải yên tĩnh có vẻ phá lệ vang dội, tay Tinh Lâu như điện giật văng ra, người cũng theo sát mà lui về sau một bước dài, cùng quầy trưng bày mạnh mẽ kéo ra một khoảng cách.

Khi nhìn rõ người gọi tên mình, cậu ta cũng lộ ra một nụ cười dịu ngoan vô hại, "Lăng Tiêu học trưởng."

Biểu hiện dị thường của Tinh Lâu vừa rồi cũng không bị Lăng Tiêu lưu ý, ở trong này gặp được người quen biết, chỉ làm cậu cảm thấy rất có duyên phận, "Em cũng tới thăm quan a?"

Tinh Lâu lên tiếng, "Thầy dạy Lịch sử trên lớp có nhắc tới nơi này, em hiếu kỳ nên lại đây xem một cái."

Cậu ta nói xong câu đó, mới đem lực chú ý chuyển qua người bên cạnh Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đột nhiên thực khẩn trương, nếu đối phương hỏi Doanh Phong, cậu trăm triệu lần không thể giống những khế tử khác, thoải mái hào phóng giới thiệu 'vị này chính là khế chủ của anh'.

Bất quá cũng may Tinh Lâu chính là nhìn lướt qua liền thu hồi tầm mắt, cũng không hỏi ra miệng vấn đề sẽ làm Lăng Tiêu xấu hổ kia.

"Học trưởng, tầng này em đã xem xong rồi, các anh đi thăm tiếp đi, em muốn xuống lầu."

"Nga, được," Lăng Tiêu thấy cậu ta nói như vậy, cũng gật đầu cùng cậu tạm biệt.

Tinh Lâu cùng Doanh Phong nhìn thoáng qua nhau, khi đi ngang cậu ta vô ý thức thả chậm cước bộ, hai người đều hơi quay đầu, tầm mắt như có như không quanh quẩn một vòng trên người đối phương, rồi lại lập tức dời đi.

Tinh Lâu càng đi càng xa, Doanh Phong cũng không quay đầu lại, khoảng cách giữa hai người dần lớn, nhưng ngược lại Lăng Tiêu nhìn theo cậu ta một lát.

"Kỳ quái, hôm trước tôi thấy hình phục chế trong TV, cảm thấy giống cậu ấy như đúc, nhưng hôm nay lại một lần nữa nhìn người thật, lại cảm thấy không giống đến mức đó."

"Không, mặc dù nói giống nhau như đúc có chút khoa trương, nhưng vẫn có bảy tám phần tương tự," Doanh Phong đem chứng mù mặt của cậu ta giảm đi một bậc, "Nhưng người có tướng mạo tương tự cũng rất nhiều, chính là trùng hợp thôi."

Ví dụ anh và khế chủ của thầy hiệu trưởng mình chưa từng gặp mặt.

"Cậu ấy vừa rồi đang nhìn cái gì? Thấy nhập thần như vậy, " Lăng Tiêu cũng chạy tới quầy triển lãm ở trung tâm, văn vật trưng bày trong đó chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, niên đại lâu đời, hao mòn nghiêm trọng, lờ mờ phân biệt được là một huy chương.

Ở một bên quầy, có hình chiếu ba chiều ảnh phục chế của văn vật, khiến người ta có thể tinh tường nhìn rõ diện mạo nguyên bản của nó. Nó có hình dáng lục mang tinh *(sao sáu cánh)*, chính giữa khắc hoa văn phức tạp, trong đó rõ nhất chính là hình một vương miện.

"Đây là huy chương hoàng thất cổ đại," Lăng Tiêu đọc lời thuyết minh, "Có hơn bốn nghìn năm lịch sử, là một trong những văn vật niên đại cổ xưa nhất cho đến ngày nay." Sau khi đọc xong cậu cảm khái, "Đồ từ bốn ngàn năm trước mà còn có thể bảo tồn hoàn hảo được như vậy, có thể thấy nền văn minh thời đó cũng rất phát triển."

"Cậu ta thực sự chỉ là năm nhất?" Doanh Phong đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên, sao anh hỏi vậy?"

"Ánh mắt của cậu ta không giống như một thiếu niên."

"Đó là bởi vì anh không thấy bộ dạng cậu ấy bị con nhện hù cho sợ gần chết," Lăng Tiêu vừa nghĩ tới sự kiện kia đã cảm thấy buồn cười, "Bất quá ánh mắt thiếu niên thì nên có dạng gì?" Cậu chỉ biết màu mắt thiếu niên là dạng gì thôi.

Doanh Phong không tiếp tục giải thích, hai người đi thăm xong tầng này, liền lên khu triển lãm văn vật dân gian ở tầng kế.

Khu triển lãm văn vật dân gian hiển nhiên không trang nghiêm như tầng trên cùng, ánh đèn nhu hòa, bối cảnh cũng phát nhạc chậm rãi nho nhỏ.

"Tư, niệm, thạch." Lăng Tiêu đọc lên tên của di sản văn hóa trước mặt.

Cậu cúi đầu nhìn, thì ra đây không phải một khối đá, mà là một loạt, từ trái sang phải, ước chừng bày hơn mười cái, trên mỗi khối đá đều có khác văn tự cổ đại mà cậu xem không hiểu, trước tảng đá, còn ghi niên đại.

Cậu lúc này mới chú ý tới, mấy khối đá đó không phải được khai quật trong một lần, mà ngay cả niên đại cũng không giống nhau, ngoài cùng bên trái phải ngược dòng về bốn ngàn năm, càng về sau niên đại càng mới, cho đến cái ngoài cùng bên tay phải, dấu hiệu niên đại không ngờ là 70-80 năm trước.

"Theo lý mà nói, vật phẩm trong vòng trăm năm, là không thể quy thành di sản văn hóa lịch sử, nhưng vật phẩm này là dạng trường hợp đặc biệt ngoại lệ duy nhất. Tư niệm thạch *(đá tưởng niệm)* từ mấy ngàn năm đến vài thập niên, thời gian vượt qua tương đối lớn, sự tồn tại của nó đã vượt khỏi phạm vi hạn định của văn vật, đến nay vẫn là câu đố chưa giải với giới sử học."

Lăng Tiêu ngẩng đầu, nhìn thấy người nhân viên bảo tàng đang giải thích cho mình, đang nho nhã lễ độ đứng ở một bên.

“Tôi có thể hỏi một chút tảng đá đó là chuyện gì không?”

“Những di sản cổ đó đến từ niên đại bất đồng, có được cùng một đặc thù, chính là mặt trên có khắc văn tự giống nhau như đúc. Khi các nhà sử học phát hiện khối Tư niệm thạch đầu tiên thì chỉ nghĩ là một cục đá bình thường có khắc cổ ngữ, nhưng khi khối thứ hai, thứ ba lần lượt ra đời, mọi người mới phát hiện loại đá này không hề đơn giản như họ nghĩ.”

“Không ai có thể sống mấy ngàn năm, ” Lăng Tiêu nói, “Chữ trên tảng đá đó rất có thể là do những người khác nhau khắc lên đi, ví dụ như cái mới nhất kia, chỉ cần là người đã tới viện bảo tàng, ai cũng có thể bắt chước.”

“Trên lý luận là như vậy, cho nên khi phát hiện khối đá gần đây nhất cũng chỉ gây ra tranh luận tương đối lớn, bởi vì văn hóa Tư niệm thạch đã được lưu truyền rộng rãi, người bắt chước rất đông đảo. Nhưng qua kiểm tra của chuyên gia phân tích bút tích, văn tự trên tảng đá, vô luận là nhìn theo thói quen viết hay thủ pháp điêu khắc, đều xuất thân từ cùng một người, đây mới là chỗ khó mà tưởng tượng nhất của Tư niệm thạch.”

“Thần kỳ như thế?” Lăng Tiêu vừa nghe xong ngây ngẩn cả người, “Vậy trên đó rốt cuộc viết cái gì?”

“Đây là một loại cổ ngữ, nó phát âm là O-sa-mi-su-ka*, dịch thành chữ hiện đại, ý của nó là ‘Ta nhớ ngươi’.”

“O-sa-mi-su-ka.” Lăng Tiêu lập lại một lần.

**Này để âm tiếng Trung dịch ra tiếng Việt rất kỳ, mình dịch âm sang tiếng Anh cho dễ đọc.*

“Đúng rồi.”

Lăng Tiêu lại đọc thầm mấy lần, cảm thấy rất dễ nghe, cậu nghiêng đầu sang chỗ khác, Doanh Phong vừa mới còn ở đây đã qua quầy trưng bày khác rồi, có lẽ đối nội dung này không có hứng thú.

“Viện bảo tàng mở một dịch vụ, du khách có hứng thú có thể khắc một Tư niệm thạch thuộc về mình, chúng tôi sẽ thông qua cỗ máy thời gian đưa nó đến tay bạn lữ của người đó.”

“Cỗ máy thời gian?”

Nhân viên nở nụ cười, “Không phải loại mà ngài tưởng tượng, chúng tôi sẽ đem Tư niệm thạch của ngài bảo quản thích đáng, ba năm, năm năm, hoặc là mười năm sau, gửi nó đến dãy số cổng cá nhân mà ngài lưu trước.”

“Thì ra là vậy a,” Lăng Tiêu nghĩ, “Tôi cũng không có người nào mình tưởng niệm, hay là thôi đi.”

"Hôm nay không có tưởng niệm, không có nghĩa là tương lai sẽ không tưởng niệm. Tư niệm thạch là tín vật biểu đạt tình yêu đang rất lưu hành hiện nay, giải ngữ của nó là, hận không thể mỗi thời mỗi khắc kề cận bên người, dù là người yêu sớm chiều ở chung, cũng lựa chọn loại quà tặng rất có ý nghĩa này, để cho đối phương một kinh hỉ trong tương lai."

Lăng Tiêu không thể không thừa nhận anh ta rất biết đẩy mạnh tiêu thụ, nói đến mức cậu cũng có chút động tâm. Tuy cậu hiện tại không có người yêu, nhưng nếu sinh mệnh của mình có thể chỉ trong mười ngày phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, vậy mười năm lại là một quang cảnh dài đăng đẵng đến thế nào đây?

"Vậy được rồi," cậu đồng ý, "Tôi cũng khắc một cái."

Nhân viên chọn một khối đá cho cậu, còn cung cấp chữ mẫu cổ ngữ, Lăng Tiêu rút ra chủy thủ của mình, trên bề mặt từng nét từng đường khắc xuống.

"Xong rồi," cậu đem thành phẩm giao cho nhân viên, đối phương mỉm cười nhận lấy, sau đó nét mặt là giật mình.

"Bút tích của ngài mô phỏng y như thật."

"Vậy sao? Có thể là bị ảnh hưởng của cái mới thấy vừa rồi đi."

Nhân viên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Tôi liền giúp ngài gói kỹ, ngài chọn kỳ hạn gởi đi chưa?"

"Kỳ hạn dài nhất," Lăng Tiêu quẹt thẻ, lúc đăng ký do dự một chút, cuối cùng điền số cổng cá nhân của Doanh Phong vào.

Mười năm… Nếu kế hoạch thức tỉnh có thể thành công *(ý Lăng Tiêu nói việc thức tỉnh Nguyệt Ảnh để thay đổi mã gene)*, cậu và Doanh Phong lúc đó hẳn đã giải trừ huyết khế rồi đi, dùng cái này xem như quà ly biệt tặng anh ấy cũng tốt.

Cậu mới vừa viết xong, Doanh Phong liền quay lại, "Cậu đang làm gì ở đây?"

"Không có," Lăng Tiêu vội vàng đem thứ trong tay nhét vào tay nhân viên, "Mua chút đồ lưu niệm."

Doanh Phong nhìn thấy hai tay cậu trống trơn, thật sự không biết là những lời này có chút độ tin cậy nào.

Lăng Tiêu thật sự đối viện bảo tàng sản sinh hứng thú, cư nhiên ở đó cả ngày, Doanh Phong cho là cậu sau khi trở về liền quay về ký túc xá nghỉ ngơi, nhưng không ngờ đối phương yêu cầu đến phòng huấn luyện luyện tập 'Một chút thôi'.

‘Một chút thôi’ trôi qua, Lăng Tiêu mồ hôi ướt đẫm ngã xuống sàn phòng, ngay cả Doanh Phong cũng phải ngồi dưới đất thở gấp.

Lăng Tiêu thật vất vả ổn định hô hấp, “Nghỉ ngơi một chút lại đến.”

“Nữa?”

“Tôi hôm nay cả ngày không luyện, mai hiến máu lại phải mất trắng cả ngày, nếu không cố gắng, sẽ bị những người khác bỏ lại.”

Doanh Phong nhịn không được hỏi, “Cậu nhất thiết phải liều mạng vậy sao?”

Lăng Tiêu nằm thẳng ở trên sàn nhà giơ lên một bàn tay, ngón cái cùng ngón trỏ tạo thành một khoảng cách nhỏ.

“Anh xem, đây là tôi và anh trước kia, chênh lệch giữa chúng ta chỉ có nhỏ như vậy, tôi cứ luôn cho rằng cố gắng thêm một chút là có thể vượt qua anh.”

Cậu hoàn toàn mở lòng bàn tay ra, “Đây là tôi và anh hiện tại, giữa chúng ta chênh lệch lớn như vầy, dù tôi cố gắng đuổi theo đến đâu cũng theo không kịp.”

Cậu buông tay, nhìn thẳng lên trần nhà, bình tĩnh nói, “Doanh Phong, cả đời này tôi cũng không có khả năng đuổi kịp anh, nhưng vô luận trước đây hay hiện tại, tâm muốn rút ngắn chênh lệch của tôi thủy chung không đổi, mặc kệ chênh lệch này là một ngón tay, hay một bàn tay, tôi đều dốc hết sức mình, tiếp cận độ cao nơi anh đứng.”

Doanh Phong trầm mặc sau một lúc lâu, từ mặt đất đứng lên, duỗi tay về phía cậu.

Lăng Tiêu trở tay nắm lấy, Doanh Phong dùng sức một cái, kéo cậu từ dưới đất lên.

Anh lui ra sau một bước, hướng về phía Lăng Tiêu bày ra tư thế chuẩn bị.

“Đến đây đi.”

55. Quyển 1 - Chương 55: Hàm Trì*

**Hàm: Mặn, trì: hồ*

Sau một phen đàm phán, quân đội vẫn không đồng ý thỉnh cầu được trực tiếp đến Viện nghiên cứu gene của Doanh Phong, họ bất đắc dĩ đành dừng Ly phi sa tại một trạm trên đường do đối phương chỉ định, sau đó phi hành khí quân đội như lần trước dưới tình huống hoàn toàn giữ bí mật đưa hai người đến nơi.

Lần này Long Dần không tự mình hiện thân, phụ trách tiếp bọn họ là quân nhân lần trước ở trung tâm gặp qua, bị Lăng Tiêu hư hư thực thực coi thành người máy, biểu tình lạnh lùng thoạt nhìn không hề có ý nguyện cùng người câu thông.

Trái lại Hằng Hà thấy bọn họ đến đây, biểu hiện trước sau như một nhiệt tình, Lăng Tiêu nghĩ cậu có thể lý giải, mỗi ngày cùng đồng nghiệp như nước ao tù làm cộng sự, nhất định buồn tẻ nhàm chán tới cực điểm.

"Thả lỏng," Hằng Hà ý bảo Lăng Tiêu nằm xuống, "Hôm nay lượng máu thu thập có thể so với lần trước gia tăng, nếu cảm thấy không khoẻ thì phải cho tôi biết ngay." Y cắm đầu kim của ống mềm chôn vào mạch máu Lăng Tiêu, nhấn vài cái lên thiết bị, máu màu đỏ sẫm liền theo ống truyền chảy ra bên ngoài cơ thể.

Nhìn chằm chằm vào máu của mình bị rút đi như vậy thật sự là rất tra tấn người, để phân tán tinh lực, Lăng Tiêu cùng Hằng Hà hàn huyên.

"Người kế bên tôi có tên không?"

"Căn cứ tư liệu lịch sử ghi lại, cậu ấy gọi là Nguyệt Ảnh, là thành viên hoàng thất cổ đại."

"Hoàng thất? Cậu ấy là một cổ nhân?"

"Phải."

Lăng Tiêu giật mình quay đầu qua, ngoại trừ không thể cử động, người này quả thực trông rất sống động, căn bản nhìn không ra là người mấy ngàn năm trước.

"Rất khó tin phải không? Thiên Túc cổ có nền văn minh vô cùng phát triển, có vài trí tuệ thậm chí vượt qua hiện đại, ví dụ như loại kỹ thuật ướp lạnh cơ thể người như thế, ngay cả y học hiện đại đều không thể làm được. Đáng tiếc văn minh phát triển tới độ cao nhất định liền tự mình hủy diệt, không ai nói được là vì sao, nhưng đó cũng là chân lý, vô luận ở tinh cầu nào cũng đều như nhau."

"Khó trách các anh nói muốn dùng cậu ấy mở ra quyền hạn sửa chữa cốt lõi, đó đại khái chính là đặc quyền của hoàng thất đi."

Lăng Tiêu lại nghĩ tới, "Đúng rồi, số liệu cá nhân cũng có thể thông qua phương thức này sửa chữa sao?"

Hằng Hà khó hiểu, "Cái gì số liệu cá nhân?"

Lăng Tiêu thấy Doanh Phong không ở đây, trộm hạ giọng nói, "Tôi cảm thấy đoạn mã của Doanh Phong có BUG, anh có thể giúp tôi sửa lại hay không?"

"BUG?" Đây chính là vấn đề rất nghiêm trọng, ngay cả Hằng Hà cũng nghiêm túc lên, "Cái gì BUG?"

"Chính là anh ta nếu tìm không thấy tôi, liền phát cáu loạn cả lên, ngang ngạnh không chịu nói lý lẽ."

Hằng Hà buồn cười, "Cái cậu nói không thuộc về BUG, chỉ là vấn đề tính cách mỗi người thôi. Cậu chắc là hiểu sai về hệ thống rồi, chúng tôi chỉ có thể nhằm vào chỉnh thể quần thể tiến hành thăng cấp và chữa trị, mà số liệu cá nhân, chính là năng lực, với tính cách, tướng mạo mấy phương diện chúng ta thường nói tới đó, là tùy cơ tạo ra, ngay cả máy chủ cũng không có quyền hạn sửa chữa. Nếu giống như cậu nói, đối với vài người thực lực yếu kém, chúng ta chỉ cần động thủ sửa mấy số liệu là có thể khiến cho hắn trở nên mạnh mẽ rồi, nhưng sự thật nào có dễ dàng như vậy."

"Như vậy a, " Lăng Tiêu hơi thất vọng.

"Tình huống cậu miêu tả đó, giải thích theo góc độ tích cực là ý muốn bảo hộ, giải thích kiểu tiêu cực là dục vọng khống chế, vô luận là loại nào, đều là phẩm chất riêng của khế chủ, ai trở thành khế chủ đều sẽ có, có điều mức độ sâu cạn có khác biệt thôi."

"Nếu này không tính là BUG, vậy Cô Tinh có tính BUG không?"

"Cậu ngay cả Cô Tinh cũng biết?" Hằng Hà thích nhất có người cùng y nghiên cứu thảo luận những vấn đề khoa học, "Nói hình tượng một chút, nếu chúng ta là bản thăng cấp, thì Cô Tinh chính là bản sơ khai do hệ thống bị lỗi sinh ra, hệ thống phải giải toán lượng lớn như vậy, năm ba trăm năm khó tránh khỏi xảy ra một sai lầm, vì thế Cô Tinh liền ra đời. Cô Tinh đối lập với chúng ta, giống như đem khu vực tình cảm quy cách hóa vậy, cổ nhân chúng ta cũng từng thử sửa chữa vấn đề này, nhưng cuối cùng phát hiện không có cách."

"Khu vực tình cảm quy cách hóa? Vì cái gì cứ có cảm giác như đang hình dung Doanh Phong, anh ta thật sự không phải là Cô Tinh bị mấy anh để lọt lưới chứ?"

Hằng Hà phì cười một tiếng vui vẻ, "Cậu ta so với Cô Tinh tốt hơn nhiều chứ, ít nhất lần trước lúc cậu bị rút máu xong, tôi thấy vẻ mặt cậu ta rất không cao hứng, nếu đổi lại là một Cô Tinh, dù là người sớm chiều sống chung mười năm chết trước mặt, hắn cũng không nhăn mày một chút."

Thanh âm Lăng Tiêu yếu hơn vừa rồi, "Thật sự vô tình như vậy?"

"Đúng, thật lâu trước kia, khi lệnh cấm truy tung linh hồn chuyển kiếp còn chưa được ban bố, có một nhân viên nghiên cứu làm khảo sát với Cô Tinh, phát hiện cho dù là Cô Tinh chuyển thế, khu tình cảm của hắn vẫn có chỗ thiếu hụt, ít nhất phải qua ba lượt ký khế ước trao đổi linh hồn, mới có thể khôi phục giống như người bình thường, nếu không thì làm sao có câu tục ngữ, nói 'Cô tinh vẫn lạc, tam thế lương bạc' *(Cô tinh hạ phàm, ba kiếp bạc bẽo)* đây?"

Y nói xong nửa ngày cũng không thấy Lăng Tiêu có động tĩnh, nhìn kỹ lại, vì mất máu quá nhiều, Lăng Tiêu đã xuất hiện trạng thái bán hôn mê, lời vừa rồi có thể cũng chẳng nghe được.

Hằng Hà quay đầu nhìn nhìn lượng máu đã lấy, thở dài, đây mới là thời kì quá độ, dựa theo lệnh của quân đội, một tháng sau lượng máu rút ra nhất định phải đạt tới hai phần ba mới được, một người Thiên Túc sau khi mất ba phần tư lượng máu trong người sẹ bị đe dọa tính mạng, mà hai con số đã rất gần nhau.

Khi lượng máu đạt tới giá trị đã định y lập tức đem kim tiêm rút xuống, lúc này sắc mặt Lăng Tiêu đã như tờ giấy, hơi thở mỏng manh, tình trạng thân thể rất gay go.

Y hơi thấp thỏm gọi Doanh Phong vào, quả nhiên một khắc sau khi vào cửa, sắc mặt Doanh Phong so với lần trước còn kém hơn, thậm chí hung hăng trừng mắt nhìn y một cái, dù là bị giận chó đánh mèo, nội tâm Hằng Hà cũng thập phần áy náy.

"Tôi sẽ xin cấp trên, giảm bớt lượng máu rút ra, dù phải chậm lại tiến độ. Nhưng cậu ngàn vạn lần phải để cậu ấy tự mình khôi phục, đừng sử dụng cách thức chữa trị gì, chỉ cần là thuốc thì có thể tạo thành tàn lưu trong cơ thể, một chút độc tính cũng có thể khiến đối tượng thí nghiệm mất mạng."

Lăng Tiêu trên giường rên rỉ một tiếng, miễn cưỡng mở hai mắt ra.

"Xong rồi sao?"

"Phải," Hằng Hà vội tiến qua, "Cậu ở đây nghỉ ngơi một chút hãy đi."

Lăng Tiêu suy yếu gật đầu, dù cậu có cậy mạnh thế nào, lúc này cũng không xuống giường được, cậu cũng không muốn vừa đứng lên thì ngã ra sàn nhà.

"Đúng rồi," cậu thở chậm, cuối cùng có chút khí lực nói chuyện, "Hai tuần nữa chúng tôi muốn tham dự cuộc thi tuyển sinh của trường Ngự Thiên…"

"Học viện quân sự Ngự Thiên?" Hằng Hà kinh hỉ, "Thật lợi hại, chúc các cậu thành công, cậu là muốn tôi xin giãn thời gian ra cho cậu phải không?"

Lăng Tiêu lại gật đầu.

"Không thành vấn đề," Y từ trên mạng download lịch dạy của Ngự Thiên, sau đó "A" một tiếng.

"Sao vậy?" Lăng Tiêu giãy dụa muốn ngẩng đầu.

"Hôm nay là ngày Ngự Thiên mở cửa đó."

Học viện quân sự Ngự Thiên áp dụng hình thức quản lý toàn bộ phong bế, hàng năm có hai ngày mở cửa, đều là tổ chức họp mặt trước kỳ thi tuyển, chính là vì hấp dẫn thí sinh, cộng thêm tuyên truyền văn hóa trường học.

"A, " Lăng Tiêu nghe xong rất tâm động, "Tôi muốn đi…"

"Cậu đều đã sống dở chết dở, đi cái gì mà đi, thành thật trở về nghỉ ngơi." Doanh Phong một hơi từ chối.

"Phải đó a," Hằng Hà cũng khuyên nhủ, "Cậu hiện tại cần nghỉ ngơi."

"Tôi cảm thấy đã tốt hơn nhiều, nằm tí nữa lập tức không có việc gì," Cơ hội khó được như vậy, Lăng Tiêu thật sự không muốn bỏ qua.

"Không được," thái độ Doanh Phong phi thường kiên quyết.

"Tôi muốn đi!"

"Tôi không cho phép."

Hằng Hà nhìn thấy hai người kia bắt đầu giằng co, trong lòng nén giận chính mình lắm miệng.

Lăng Tiêu buồn bực bất mãn, xoay chuyển ý nghĩ, Doanh Phong trước nay ăn mềm không ăn cứng, chính mình lúc trước cứng đối cứng cùng anh ta đụng đến đầu rơi máu chảy, cuối cùng chịu thiệt đều là mình. Dã thú đụng vào tấm kính hoài cũng biết đi đường vòng, huống chi mình là nhân loại có trí tuệ.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiêu đem khí thế thu thu, ngữ khí cũng mềm đi một chút, "Cho tôi đi đi mà."

Lạy tạ hình tượng suy yếu vô cùng của cậu giờ phút này ban tặng, một điểm mềm hóa có thể tạo thành thập phần hiệu quả, so với người bình thường làm nũng còn hữu dụng hơn. Vào mắt Doanh Phong, có thể sánh với 'Tôi chỉ có một chút nguyện vọng đó, anh thỏa mãn tôi một xíu đi.'

Quả nhiên lần này anh nhướng mày, cũng không lập tức cự tuyệt.

Ngay cả Hằng Hà đều bị bộ dạng đáng thương hề hề của cậu cảm động, từ trên cổ tháo xuống một cái nút không gian, nhấn một cái, nhảy ra một bàn đạp, tiếp đó là hai cái bánh xe cỡ lớn, trên đó còn có chỗ đặt tay, Lăng Tiêu ở căn cứ từng gặp qua thứ này, nhân viên công tác nơi đó đều sử dụng nó thay đi bộ.

Chỉ thấy Hằng Hà lại ấn xuống một cái, máy thay đi bộ phát sinh biến hóa, biến thành một cái ghế dựa có bánh xe, xem ra là phương tiện công nhân tùy thời tùy chỗ ngồi vào làm việc, thiết kế khéo léo chu toàn.

“Cái này có thể cho các cậu mượn dùng, lần sau mang về trả là tốt rồi.”

Lăng Tiêu tâm hoa nộ phóng, băn khoăn duy nhất của Doanh Phong được giải quyết, cũng dịu giọng lại.

“Chỉ có thể xem hai giờ.”

“Không thành vấn đề!” Chỉ cần có thể đi, một giờ thôi cũng được!

Lăng Tiêu đã trải qua thể nghiệm say máy bay ngắn ngủi, đổi Ly phi sa cho đường bộ đến Ngự Thiên, cảm giác rung động ở hiện thực còn cường liệt hơn trên mạng, Lăng Tiêu khăng khăng muốn tự mình rảo bước tiến lên cổng chính, bất quá đi chưa tới hai bước liền tê liệt, Doanh Phong đúng lúc đem cậu ấn lên ghế.

Dù chỉ là đi thăm, tâm tình của cậu vẫn kích động như đã nhập học, ngồi trên xe lăn đông nhìn nhìn, tây ngó ngó, nếu không phải điều kiện thân thể không cho phép, ngay cả tâm tình chạy vài vòng quanh trường học đều có.

Doanh Phong đẩy cậu đến khu vực triển lãm hệ liên hợp tác chiến, sinh viên ở đây thả ra không ít sinh vật mô phỏng cấp S, đang làm triển lãm huấn luyện cho du khách xem. Không giống với Lăng Tiêu bọn họ sử dụng cỗ máy chiến đấu hình người *(để luyện tập trong phòng huấn luyện)*, loại sinh vật này phỏng theo dã thú trong hiện thực, chiêu thức công kích đa dạng hóa, cũng càng thêm khó đối phó.

Vì hai người liên thủ tác chiến thực đáng thưởng thức, không ít người vây quanh nơi này, những học sinh thân mặc đồng phục sơ cấp học viện bất đồng tụ tập cùng một chỗ, phần lớn đều giống Lăng Tiêu cùng Doanh Phong, đã trưởng thành, rồi lại là bán thành nhân chưa hoàn toàn phát dục.

“A!” Đột nhiên có một cậu tóc đỏ chú ý tới bên này, chỉ vào Lăng Tiêu ngạc nhiên reo lên, “Thì ra Thiên Túc cũng có người tàn tật!”

Lăng Tiêu xác định cậu ta đang chỉ mình, khó hiểu hỏi Doanh Phong, “Cái gì là người tàn tật?”

Thái độ Doanh Phong đối cậu tóc đỏ rất bất mãn, vừa định nói chuyện, đã có một người giành trước đập lên tay cậu ta, “Không lễ phép.”

Người này tiến đến, Lăng Tiêu chú ý thấy hai người bọn họ cũng chỉ mặc đồng phục màu trắng bạc, trên phù hiệu viết Học viện Sư Ký.

“Sắc mặt của cậu không tốt lắm,” Anh ta tinh tế đánh giá Lăng Tiêu, “Có phải bị thương không?”

Tay phải anh nhẹ nhàng nắm chặt, trong nháy mắt gián đoạn đó Doanh Phong thấy trong lòng bàn tay đối phương có một mảnh thạch anh, nắm chặt xong thạch anh biến mất, mà lòng bàn tay của anh ta thì nổi lên bạch quang.

Ngay khi Doanh Phong thầm giật mình anh ta đã nắm giữ năng lực mà lên đại học mới có thể học thì chỉ thấy anh ta đem lòng bàn tay nhẹ nhàng áp vào trán Lăng Tiêu, một lát sau khó hiểu nhăn lại mi.

"Cậu ấy ít nhất mất đi một nửa máu toàn thân," anh ta đứng lên hỏi Doanh Phong, "Sao lại bị như vậy?"

So ra thì Lăng Tiêu càng tò mò hơn, anh ta chỉ bất quá dùng tay phải dừng lại một chút trên trán mình, liền đoán được chính mình mất máu rất nhiều, ngay cả lượng máu đều nói rất rõ ràng, vì thế hỏi lại, "Làm sao anh biết?"

"Khế chủ của tôi lợi hại đi?" Tóc đỏ đột nhiên lại xông ra, "Ảnh là học sinh duy nhất trong học viện sơ cấp có thể khu động hồn tinh!"

Doanh Phong dẫn xuống kinh ngạc trong lòng, ôn hoà trả lời, "Lúc trước phát sinh chút ngoài ý muốn, không đáng ngại."

"Tôi giúp cậu viết chút thuốc đi, có thể trợ giúp cậu ấy khôi phục nhanh một chút," đối phương hảo tâm nói.

"Thể chất cậu ấy hiện tại không tiếp thu được thuốc," anh dừng lại một chút, vẫn là bổ sung một câu, "Cám ơn hảo ý của anh."

"Vậy được rồi, " người đó thấy Doanh Phong cự tuyệt trợ giúp, cũng từ bỏ.

Tóc đỏ lúc này ào ào chen vào, "Giống anh vậy thoạt nhìn cũng không phải thí sinh, các anh đến là thuần tham quan a? Chúng tôi chuẩn bị ghi danh hệ liên hợp tác chiến nơi này, rất nhanh sẽ thành sinh viên Ngự Thiên!"

Lăng Tiêu khóe miệng co rút, nếu cậu ta cũng thi, sau này cùng loại người này làm bạn học, thật là có bao nhiêu không xong a.

Cũng may khế chủ cậu ta đúng lúc ra ngăn cấm, "Em im lặng một chút, nói ít vài câu."

Tóc đỏ hình như rất nghe lời khế chủ của mình, lập tức liền lắc lắc đầu không nói nữa, người đó lại quay đầu giải thích, "Ngại quá, không quấy rầy các cậu tham quan."

Doanh Phong gật đầu một cái, nhìn theo hai người rời đi.

"Cậu ta vừa mới nói hồn tinh? Đó là cái gì?" Lăng Tiêu không muốn chính mình bị cười nhạo là dốt đặc, nghẹn đến hiện tại mới hỏi.

“Hẳn là chỉ viên thạch anh trong tay anh ta.”

“Chính là kỹ năng dùng tinh thần lực phát động mà thầy huấn luyện nói?” Lăng Tiêu thật không nghĩ tới bên ngoài Bích Không còn có nhiều người tài như vậy, “Tôi giờ mới biết thổi cục giấy, anh ta thì đã nắm được bản lĩnh mà tôi không biết tới luôn rồi.”

Doanh Phong vừa định nói không cần phải lo lắng, cúi đầu thì nhìn thấy trên vẻ mặt tái nhợt của Lăng Tiêu, thần thái toả sáng trong mắt chưa từng bị nửa điểm đả kích, rõ ràng là hưng phấn gặp được đối thủ, nhất thời cảm giác mình sợ cậu ta suy nghĩ tự ti có chút dư thừa.

Lăng Tiêu thân thể suy yếu nhưng tinh thần phấn chấn, rất nhanh liền cảm thấy miệng khô, đây đã là lần thứ ba trong vòng một phút cậu liếm môi, nếu đổi lại là một bạn lữ chu đáo, đã sớm chủ động hỏi cậu có muốn uống nước hay không, nhưng hiển nhiên hình dung từ ‘chu đáo’ này không thể dùng trên người Doanh Phong, ngay cả danh từ ‘bạn lữ’ này đều thực miễn cưỡng.

Lăng Tiêu chính mình không nhúc nhích được, đành phải cầu trợ từ Doanh Phong, “Tôi khát.”

Doanh Phong nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy trong góc có một máy bán nước tự động, nghĩ để Lăng Tiêu lưu lại tại chỗ không có vấn đề, thế là để cậu lại một mình đi mua nước.

Quẹt thẻ, anh theo phản xạ chọn loại chính mình thường uống, đột nhiên nhớ tới lời Dao Đài, người suy yếu không thể uống đồ uống lạnh.

Vậy rốt cuộc nên uống loại nào đây? Vấn đề này làm khó Doanh Phong.

Ngay lúc anh khó khăn lựa chọn, đột nhiên phía sau truyền đến một trận kinh hô, anh vừa quay đầu lại, chỉ thấy một con sinh vật mô phỏng thật cấp S hướng tới Lăng Tiêu không hề có năng lực hành động hung mãnh đánh móc sau gáy, sinh viên học viện quân đội không dự đoán được sẽ phát sinh loại chuyện này, muốn trở lại cứu đã không kịp, mắt thấy xe lăn Lăng Tiêu sắp bị lợi trảo của nó đánh trúng.

Người tại đương trường, kẻ phản ứng nhanh đã tiến lên một bước chuẩn bị trợ giúp, có người giật mình che miệng, đúng lúc này, một bóng người, không phải xông đến, cũng không phải bay đến, dưới mắt nhìn trừng trừng của mọi người, cứ như vậy biến ra trước mặt Lăng Tiêu, nhắm ngay bụng sinh vật cấp S hung hăng đá hai cước, trên không trung làm một cái lộn người, vững vàng đáp xuống đất.

Mà sinh vật bị đá bay, đúng lúc bay tới hai nữ sinh bên kia, các cô thấy quái thú bay tới không hoảng cũng không vội, một bộ chiêu thức lưu loát đánh ra, tiểu quái thú đáng thương ngã xuống đất hết nhúc nhích.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi,” sinh viên hệ liên hợp tác chiến chạy tới hướng Lăng Tiêu hai người giải thích, “Loại sinh vật này khi lượng máu giảm tới mức độ nhất định sẽ chọn một mục tiêu yếu nhất làm cửa đột phá lao ra chạy trốn, không ngăn lại nó đúng lúc là sai lầm của chúng tôi.”

Yếu nhất toàn trường Lăng Tiêu: "…"

"Bất quá anh vừa rồi làm sao tới được? Tôi còn chưa kịp thấy rõ ràng," Lăng Tiêu hỏi Doanh Phong, nhìn từ góc độ của cậu, cơ hồ là từ trên trời giáng xuống.

"Không có gì, " Doanh Phong khinh miêu đạm tả nói cho qua, "Cậu muốn uống cái gì?"

Ở cách đó không xa, hai huấn luyện viên hệ liên hợp tác chiến thủy chung quan sát phía này, sau khi thấy những người này biểu hiện, đều mang trong lòng khen ngợi.

"Vừa rồi cậu học sinh bên Sư Ký kia, đã có thể thao túng hồn tinh, giữa những học sinh sơ cấp học viện đúng là khó được."

"Hai nữ sinh Tu Phương kia cũng không tồi, ra tay thực lưu loát, một chút cũng không dây dưa."

"Bất quá ấn tượng sâu nhất vẫn là vị học trường Bích Không kia, có thể thuấn gian di động *(di chuyển trong chớp mắt qua khoảng cách nhất định)* đến vị trí khế tử, đây đối với mức độ tình cảm song phương cùng tinh thần lực khế chủ đều có yêu cầu nhất định, không thể tưởng được cậu ấy niên kỷ nhỏ như vậy, đã có thể nắm giữ kỹ năng độ khó cao đến thế."

"Năm nay thí sinh thực lực rất mạnh, kết quả thực làm người ta chờ mong a."

Hai huấn luyện viên đồng thời gật gật đầu.

Sau một lúc lâu, một người trong đó tỉnh ngộ:

"Nhưng mà khế tử của cậu nhỏ Bích Không kia ngay cả đứng còn khó khăn, hẳn là không có khả năng ghi danh hệ chúng ta đi?"

Người kia cũng lộ ra biểu tình 'chắc vậy rồi quá'.

Nghĩ đến nhân tài ưu tú như thế phải để lọt ra ban khác, hai anh thầy đều lâm vào thật sâu mất mát.

56. Quyển 1 - Chương 56: Ngũ Cốc

Trong số vài người có ý đồ cứu viện khi Lăng Tiêu gặp nguy hiểm vừa rồi, cũng có đôi của Tóc đỏ, lúc này thấy nguy hiểm giải trừ, có người lui về, nhưng hai người bọn họ lại lần nữa đi tới.

"Nếu tôi không nhìn lầm, cậu vừa rồi sử dụng chính là thuấn di phải không? Rất lợi hại, tôi hoàn toàn làm không được điểm này."

"Thuấn di?" Lăng Tiêu lại nghe được danh từ mới, "Anh lại nắm giữ kỹ năng mới? Này rất khó sao?"

"Thuấn di đối giá trị tình cảm và tinh thần lực đều có yêu cầu, thầy hướng dẫn của tôi nói giá trị tình cảm của chúng tôi thì đủ rồi, nhưng tinh thần lực của tôi thì chưa đạt, cho nên chậm chạp phát động không lên."

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Doanh Phong một cái nghĩ thầm, anh ta chắc có thể thổi cục giấy lên trời luôn rồi đi, dù lúc trước có làm chưa được, cũng khẳng định không phải do tinh thần lực…

Đối phương tiếp tục hỏi Doanh Phong, "Năng lực cá nhân của cậu mạnh như vậy, hẳn là chuẩn bị ghi danh hệ chỉ huy tác chiến đi?"

Chuyên ngành thi tuyển cá nhân có độ khó cao nhất, chỉ có khế chủ ưu tú nhất mới dám ghi danh.

"Không," Doanh Phong phủ nhận, "Chúng tôi muốn ghi danh hệ liên hợp tác chiến."

Hai người Sư Ký nghe được câu này, đều mang vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi ném ánh mắt qua Lăng Tiêu, tiếng lòng hiện lên rõ ràng.

Vừa mới bị quái thú xem là cửa đột phá yếu nhất Lăng Tiêu, không biết giải thích thế nào vấn đề này, chỉ có thể xấu hổ chép chép miệng.

Cũng may trong hai người thì khế chủ phản ứng nhanh hơn, "Đúng ha, cậu ấy chỉ là mất máu, chờ khôi phục lại hẳn là sẽ vô sự. Khế chủ chính vì có khế tử có năng lực mạnh mà càng mạnh, có thể thấy hai người các cậu hẳn là đều thực xuất sắc, tôi rất chờ mong có thể cùng các cậu trở thành đồng học," anh lễ phép vươn tay, "Tôi tên Băng Xán, đây là khế tử của tôi Thiên Tứ, rất hân hạnh được biết các cậu."

Cậu tóc đỏ tên Thiên Tứ mở miệng đối Lăng Tiêu nói, "Thực nhìn không ra cậu cũng có thực lực ghi danh hệ liên hợp tác chiến, chúng ta gặp nhau ở trường thi!"

Sau khi trao đổi tính danh, Băng Xán mang theo Tóc đỏ rời đi. Tương lai, đối thủ cạnh tranh của họ không còn là đồng bạn Bích Không, mà là tinh anh đến từ mỗi sơ cấp học viện, giống như Tóc đỏ, Lăng Tiêu cũng rất chờ mong ngày thi tuyển vào Ngự Thiên đến.

Có người hướng đến tương lai, có kẻ lại không còn tương lai để mà hướng đến, trong một gian ký túc xá khối mười nào đó của Bích Không, Chẩm Hạc đã trải qua cơn ác mộng lớn nhất trong nhân sinh từ hai mươi hai năm nay, ở trước mặt hắn, người khởi xướng tạo thành trận ác mộng này, đang nhanh chóng sử dụng quyền lực y nắm giữ được chặt chẽ khống chế Chẩm Hạc.

Khuất nhục cả đời của hắn, chính là đã xem nhẹ người này, không thể trốn chạy, không thể tự sát, càng không thể đối khế chủ phát động công kích, Trục Nguyệt hoàn toàn chặt đứt liên hệ của hắn cùng với ngoại giới, ngay cả thiết bị lên mạng ở ký túc xá đều bị dỡ bỏ.

Chẩm Hạc hận không thể ăn thịt kẻ đó, uống máu kẻ đó, hiện tại việc duy nhất có thể làm, chính là như bây giờ gắt gao theo dõi y, dù Trục Nguyệt đã hoàn toàn khống chế hắn, nhưng ánh mắt như thế vẫn khiến cho y cảm thấy sợ hãi.

Y lấy can đảm tiến về phía trước một bước, tận lực không để thanh âm của mình nghe ra run rẩy, "Tôi cần năng lực, và cả tiền nữa, tôi muốn khiến những kẻ xem thường tôi trả giá thật nhiều, cho nên tôi phải làm như vậy."

Y làm ra việc mà mỗi ngày đều làm, cắn rách ngón cái của mình, đem máu chảy ra đưa lên môi Chẩm Hạc, lửa giận trong mắt Chẩm Hạc thiêu đốt càng rừng rực.

Trục Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, "Nhưng hiện tại tôi vẫn cần năng lực lớn hơn nữa, cho anh ở trên, là điều duy nhất tôi có thể bồi thường cho anh, chờ tôi hoàn toàn dậy thì rồi, tôi sẽ thả anh đi."

Chẩm Hạc hai mắt đỏ bừng theo dõi y, từ sâu trong yết hầu phát ra tiếng gầm giận dữ, nhào tới.

***

Hai tuần sau.

Lăng Tiêu còn buồn ngủ từ trên giường ngồi dậy, không nghĩ nhiều liền kéo ra cửa phòng tắm. Vừa mới tắm xong ngay cả khăn tắm cũng chưa quấn Doanh Phong, trấn định mà đưa mắt nhìn kẻ xâm nhập, tựa hồ cho rằng đây là chuyện bình thường thỉnh thoảng xảy ra, cũng không có chút ý tứ muốn che đậy, ngược lại Lăng Tiêu bị dọa tỉnh, rầm một tiếng sập lại cửa phòng tắm.

Ngoài cửa Lăng Tiêu ngồi thở một hồi rồi thì bắt đầu hối hận, mình phản ứng lớn như vậy làm gì, rõ ràng cũng đã nhìn chán rồi có được không, có gì mà ngượng ngùng.

Nhưng lúc này mà lại mở cửa đi vào không khỏi có vẻ rất giấu đầu hở đuôi, cậu một mặt ảo não hành vi của mình, một mặt nhớ tới cái nhìn thoáng kinh hồng vừa rồi, một phiến nhạt màu giữa khoảnh rừng đen rậm rạp tại khố hạ Doanh Phong có vẻ phá lệ bắt mắt, đó là biểu tượng một người nam nhân thành thục.

Cậu không cam lòng trộm kéo ra một góc quần của mình, vì cái gì qua lâu như vậy, cái kia của cậu còn giống y như thiếu niên, trơn nhẵn đến một cọng lông đều không có.

"Cậu đang làm gì ở đây?" thanh âm Doanh Phong đột nhiên xuất hiện sau lưng, sợ tới mức Lăng Tiêu vội vàng nới lỏng tay.

“Không có!” Cậu cứng miệng phủ nhận.

Doanh Phong nhíu mày, anh rõ ràng mới thấy, Lăng Tiêu vẻ mặt căm giận bất bình hướng đũng quần chính mình xem xét, giờ lại chết không thừa nhận.

Lăng Tiêu thấy anh đã đi ra, y như chạy trốn vọt vào phòng tắm, tiếp tục sập cửa cái rầm giống hệt vừa rồi.

Chuyện gì vậy không biết. Doanh Phong nghĩ.

Hôm nay theo quy định là ngày kiểm tra sức khoẻ, đồng thời cũng là ngày quan trọng nhất, bởi vì kết quả kiểm tra sức khoẻ hôm nay đại biểu Lăng Tiêu có khả năng tham gia cuộc thi tuyển sinh vào Ngự Thiên hai ngày sau không.

Tới phòng y tế, vẫn như cũ, Lăng Tiêu ở bên ngoài đợi, Dao Đài đang vùi đầu đưa vài số liệu vào máy tính, thấy Doanh Phong tiến vào, thuận miệng gọi lại, “Đến đây.”

“A.” Doanh Phong dùng độc một âm tiết đơn giản trả lời cô.

Động tác trên tay Dao Đài ngừng lại, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chằm chằm Doanh Phong, cái nhìn chăm chú như vậy khiến Doanh Phong cảm thấy kỳ quái.

“Làm sao vậy?” Anh lại hỏi một câu.

Thanh âm của anh trầm thấp như từ sâu trong lồng ngực phát ra, chấn động lên không khí chung quanh sinh ra cộng hưởng, giọng thiếu niên ngây ngô đã hoàn toàn rút khỏi âm vực anh, chỉ để lại tần suất thấp đánh sâu vào lòng người, rơi vào tai như tiếng chuông giáo đường, hoặc tiếng đàn violoncel trong dàn nhạc giao hưởng, đánh thẳng vào tầng thấp nhất của màng tai.

Dao Đài đứng lên, phát hiện thiếu niên trước kia có thể trông xuống, nay phải ngước lên mới có thể thấy rõ.

“Cậu trước đến đo chiều cao đi.”

Cầm kết quả kiểm tra của Doanh Phong, Dao Đài chậm chạp không nói nửa chữ, Doanh Phong còn tưởng rằng báo cáo của anh xảy ra vấn đề.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không, không có,” Dao Đài từ hoảng hốt thoát ra, “Cậu phát dục rất tốt, phải nói là quá tốt…” Cô rốt cục nhịn không được hỏi, “Cậu như vậy thân thể Lăng Tiêu chịu nổi không?”

Doanh Phong không trả lời câu hỏi, không biết là nghe không hiểu hay là giả bộ không hiểu.

"Quên đi," Dao Đài giơ giơ lên báo cáo trong tay, "Kết quả kiểm tra sức khoẻ của cậu không có bất cứ vấn đề gì, nhưng đừng cao hứng quá sớm, các cậu có thể học lên hay không, chủ yếu vẫn là do báo cáo kiểm tra sức khoẻ của Lăng Tiêu quyết định, giờ ra bên ngoài chờ một chút đi."

Lăng Tiêu vào đổi với Doanh Phong, thấp thỏm chờ đợi tuyên án, Dao Đài biết cậu quan tâm nhất cái gì, lấy được báo cáo xem đầu tiên chính là cấp bậc đánh giá tâm lý.

"Chúc mừng cậu, cấp bậc đánh giá tâm lý đạt tới A-, miễn cưỡng qua được tuyến hợp thức chiêu sinh Ngự Thiên."

"Ngao ô!" Lăng Tiêu cao hứng từ bàn kiểm tra sức khoẻ nhảy dựng lên.

Dao Đài thấy màn này cũng tự đáy lòng vui vì cậu ấy, một học sinh họ vốn cho rằng không có hi vọng, có thể khôi phục thành như vậy thật sự rất không dễ dàng.

"Tình trạng phát dục thân thể của cậu cũng rất tốt, một tháng cao thêm bốn centimet, là một bước tiến không tồi."

Lăng Tiêu rất đắc ý, "Tôi vốn cao hơn Doanh Phong hai centimet, giờ lại cao thêm bốn centimet, chẳng phải là cao hơn anh ta sáu centimet sao?"

Dao Đài rất không nỡ đả kích cậu, "Doanh Phong cao lên mười phân, cậu ấy hiện tại đã được một trăm tám mươi centimet rồi."

Lăng Tiêu như bị ngũ lôi oanh đỉnh, khó trách gần đây cậu cứ cảm thấy Doanh Phong có biến hóa, nhưng người mà mỗi ngày đều nhìn thấy, loại biến hóa này cũng bị thời gian làm cho không rõ ràng, đến nỗi cậu cũng không phát hiện Doanh Phong đã trở nên cao hơn cả mình.

Ưu thế duy nhất mười năm nay, phần mà cậu dương dương tự đắc nhất, lại có thể trong một tháng ngắn ngủi bị nghiền thành cám.

"Khế chủ sinh trưởng vốn trội hơn khế tử," Dao Đài quan sát sắc mặt cậu, "Bất quá cậu cũng không cần nhụt chí, khung xương của cậu còn chưa tới hạn, vẫn có không gian sinh trưởng rất lớn."

"Có thể cao bằng Doanh Phong không?" Lăng Tiêu vội vàng hỏi.

"Khế chủ cùng khế tử hoặc là đồng thời phát dục, hoặc không phát dục, tuy nói hiện tượng khế tử cao hơn khế chủ không phải không có, nhưng từ biên độ tăng trưởng trước mắt của hai người các cậu mà nhìn thì," Dao Đài tận lực nhu hòa thanh âm, "Khả năng không lớn."

Lăng Tiêu nhất thời nản lòng thoái chí, rất ưu thương.

Dao Đài ho một tiếng, "Tuy cậu không cao bằng cậu ta, bất quá trước khi phát dục hoàn toàn cao thêm năm sáu centimet nữa là không thành vấn đề, đây trong số khế tử, đã thuộc loại chiều cao cao ngất rồi."

"Cái kia..." Lăng Tiêu ấp a ấp úng, "Tôi còn có một vấn đề."

"Cậu nói."

Cậu muốn nói lại thôi, "Cô nghe xong không được cười."

"Không đâu." không cười nhạo riêng tư của bệnh nhân, đây là đạo đức nghề nghiệp của một bác sĩ.

"Chính là..." thanh âm Lăng Tiêu càng nói càng nhỏ, Dao Đài cơ hồ nghe không được.

"Cậu nói cái gì? Nói lớn chút."

"Tôi vì cái gì không có..."

Dao Đài vẫn nghe không rõ, "Không có cái gì?"

Lăng Tiêu hạ quyết tâm, đem cái từ khó mà mở miệng đó nói ra.

Dao Đài nghe rõ ràng rồi, duy trì biểu tình quái dị nửa ngày, nhẫn nại thật sự vất vả, nhưng Lăng Tiêu vẫn nhìn ra.

"Cô đã đáp ứng sẽ không cười!"

"Thực xin lỗi," Dao Đài gian nan quay đầu qua một bên, thu liễm cảm xúc tốt rồi mới quay lại, cuối cùng khôi phục thành một bác sĩ bình tĩnh chuyên nghiệp.

"Trên lý luận, vô luận khế chủ hay khế tử, chỉ cần bắt đầu phát dục, tính chất thứ hai phát sinh thay đổi, chính là thể mao dài ra."

Lăng Tiêu nóng nảy, "Vậy tại sao tôi không có?"

"Nếu đến hiện tại cũng không có sinh trưởng, vậy cũng chỉ có một cách giải thích, đây là đã bị ý thích cá nhân của khế chủ trong vô thức ảnh hưởng, đương nhiên có thể bản thân Doanh Phong cũng không ý thức

được điểm này, đây thuộc loại tiềm thức gây chuyện."

Lăng Tiêu biểu tình chết lặng, "Cho nên ý của cô là tôi hiện tại không dài, về sau cũng…"

"Hẳn là sẽ không dài nữa."

Doanh Phong nhìn thấy Dao Đài tự mình đưa Lăng Tiêu ra cửa, lúc đi vào sinh long hoạt hổ, lúc đi ra thì như hồn lìa khỏi xác.

"Sao lại thế này? Đánh giá tâm lý của cậu ấy không đạt tiêu chuẩn?"

"Cấp bậc đánh giá tâm lý của cậu ấy vừa vặn đạt A, chúc mừng các cậu có thể ghi danh Ngự Thiên."

Doanh Phong đánh giá Lăng Tiêu một chút, "Sao tôi một chút cũng không nhìn ra."

"Cậu ấy chỉ là bị đả kích về phương diện khác mà thôi."

Doanh Phong tưởng tượng không ra trên thế giới này còn có chuyện gì có thể đả kích Lăng Tiêu, "Phương diện gì?"

Dao Đài ý vị thâm trường nhìn anh một cái, "Vậy thì phải hỏi chính cậu."

Doanh Phong dưới tình trạng mơ hồ theo sát Lăng Tiêu quay về ký túc xá, Lăng Tiêu thất hồn lạc phách đi phía trước, một câu cũng không chịu nói.

Thẳng đến khi vào phòng ngủ, Doanh Phong mới mạnh mẽ lật vai cậu qua, "Cậu rốt cuộc làm sao vậy?"

Lăng Tiêu lúc này mới căm giận nâng mắt, "Doanh Phong, làm khế tử của anh tôi đã đủ thảm, sao anh nhẫn tâm đối với tôi như vậy?"

Doanh Phong chẳng hiểu ra sao cả, "Tôi đối với cậu thế nào?"

"Anh có còn một chút nhân tính nào không!"

"Chuyện loạn thất bát tao gì vậy."

Lăng Tiêu không muốn tiếp tục cùng anh ta nói chuyện, ủy khuất bò lên giường, ngậm miệng ôm lấy đầu gối ngồi ở đầu giường sinh giận dỗi.

Doanh Phong không hài lòng leo lên túm cậu, "Cậu nói rõ ràng cho tôi."

Lăng Tiêu làm sao có thể đem chuyện sỉ nhục như vậy nói ra miệng, hai cái đùi cậu liều mạng đạp, muốn đem Doanh Phong đuổi đi, "Không!"

Doanh Phong một phen túm mắt cá chân kéo cậu ra ngoài, muốn dùng cách đó chế trụ luôn chân kia, lại vì đối phương giãy dụa quá lợi hại, tay bị lệch nắm phải ống quần, suýt nữa đem quần Lăng Tiêu kéo xuống hơn phân nửa.

Lăng Tiêu nhất thời khẩn trương đến cái gì cũng không để ý, luống cuống tay chân kéo quần, hai tay chắn ở khố gian.

Cử động như vậy ngược lại khiến cho Doanh Phong chú ý, kết hợp biểu hiện của cậu hồi sáng, Doanh Phong hình như đã hơi tiếp cận bản chất vấn đề.

Anh đè chân Lăng Tiêu lại, không phân trần gì kéo quần cậu xuống, hai người tuy không ít lần thẳng thắn nhìn nhau, nhưng giữa ban ngày ban mặt vẫn là lần đầu. Lăng Tiêu xấu hổ đỏ bừng cả mặt, liều mạng chống cự, nhưng cản không được lực lượng Doanh Phong lớn hơn mình, đang cố đem quần mình lột xuống, cảnh xuân đã chợt hiện cả trăm lần, nay thêm một lần xuân sắc mãn viên, chỗ phía trước vốn chưa cảm thấy có vấn đề gì, cũng bị không khoan nhượng rọi cho thành có vấn đề.

Thừa dịp Doanh Phong phát ngốc, Lăng Tiêu dùng sức toàn lực đẩy anh ta ra, nhảy dựng lên kéo quần, xấu hổ không chịu nổi.

"Anh đánh nhau giỏi hơn tôi, cao hơn tôi, anh có tôi không có, giờ anh hài lòng chưa!"

Doanh Phong thật sâu cúi đầu, nhưng này cũng không khiến Lăng Tiêu dễ chịu hơn chút nào.

"Cảm thấy áy náy rồi sao? Giờ đã muộn rồi! Bác sĩ Dao nói, tôi đây cả đời cũng chỉ có thể như vậy!"

Doanh Phong đầu ép xuống thấp hơn, còn chật vật đưa một nắm tay lên che miệng.

"Anh hiện tại hối hận cũng chẳng được gì! Khóc cũng chẳng được gì! Anh nợ tôi nhiều lắm, anh cả đời này cũng không hiểu được!... Từ từ, anh không phải đang cười đó chứ?"

Cậu ngây ngẩn cả người, quen biết mười năm, cậu lần đầu tiên nhìn thấy Doanh Phong cười, dù biểu tình biến hóa cực kì bé nhỏ, không phải người cực kỳ quen thuộc, thì hoàn toàn không phát hiện được.

Nhưng chỉ một chút biến hóa như vậy, đều ánh vào mắt Lăng Tiêu đối với anh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, khóe mắt anh đang cười, đuôi mày đang cười, cái miệng đang bị nắm tay anh che lại cũng đang cười, ý cười từ quanh thân anh tản ra, vì người xưa nay lãnh khốc mà thêm vào một tia ấm áp.

Lăng Tiêu trăm triệu lần không nghĩ tới, mười năm nay cậu lần đầu tiên nhìn thấy Doanh Phong cười, không ngờ là vì điều này, nhưng mà chuyện! này! căn! bản! không! buồn! cười! có! được! không!

Doanh Phong xoay qua, phát ra một tiếng ho nhẹ, Lăng Tiêu nháy mắt phát điên.

"Tôi nghe rồi! Tôi nghe thấy anh cười ra tiếng! Anh cư nhiên cười tôi! Anh cư nhiên vì chuyện đó mà cười nhạo tôi!

Cậu tức giận ở trên giường bật đến bật đi, nắm thứ duy nhất có thể nắm là cái gối đầu, hướng bóng lưng Doanh Phong phát khởi ẩu đả cực kỳ bi thảm, Doanh Phong phá lệ lại không thấy né tránh, cũng không ngăn cản cậu, tùy ý cậu oa oa kêu loạn phát tiết.

Cùng lúc đó, cái gọi là "Chương trình" cũng đang khẩn trương làm ra phán định: Đây là công kích sao? Hay là tán tỉnh? Là ngăn trở hay là mặc nó phát sinh? Là công kích? Là tán tỉnh? Công kích? Tán tỉnh?

Quên đi, tình cảm nhân loại rất phức tạp, hệ thống không thể đưa ra phán đoán chính xác, sau cùng quyết định sụp đổ.

57. Quyển 1 - Chương 57: Hoa Cái*

**Tên một ngôi sao cổ, có nghĩa là vận đen.*

Từ khi phát hiện 'Bí mật' Lăng Tiêu khó có thể mở miệng, sở thích có thể đếm được trên đầu ngón tay của Doanh Phong nhiều thêm một cái, mỗi lần trước khi thi triển sở thích của bản thân, đều phải chịu Lăng Tiêu mãnh liệt phản kháng.

Đáng tiếc, Lăng Tiêu ở mọi phương diện đều không phải đối thủ Doanh Phong, một khi phòng tuyến bị đột phá, phản kháng vốn đã có hạn của cậu liền tiến về không, động tác chế trụ cánh tay Doanh Phong đẩy ra ngoài cũng trở thành chặt chẽ cầm lấy không buông.

Được khế chủ của mình vuốt ve là một chuyện phi thường thoải mái, toàn thân tựa như bị giật điện từng đợt, không được vài cái, Lăng Tiêu liền rất không cốt khí mà ngân nga lăn vào lòng Doanh Phong.

Doanh Phong hưởng thụ xong xúc cảm trơn nhẵn, cùng với cảm giác thành tựu khi cái người lúc nào cũng hiếu thắng thu hồi góc cạnh ở trên người mình cọ a cọ, nắm tay thu lại, "Đừng chậm trễ thời gian, hôm nay chính là ngày thi tuyển sinh Ngự Thiên."

Khoái cảm bị kết thúc không khoan nhượng, Lăng Tiêu vẻ mặt căm giận từ trên giường ngồi dậy, rốt cuộc là ai đang chậm trễ thời gian? Bên dưới tôi còn ngẩng đầu đây này!

Sự thật chứng minh, bọn họ hoàn toàn có thể chậm trễ thêm chút nữa, vì khi họ dùng tốc độ cao nhất lái Ly phi sa đi vào Ngự Thiên, có mấy người dùng xe của học viện còn chưa tới, đợi ước chừng mười mấy phút đồng hồ, các thí sinh mới ào ào đến đông đủ.

Cặp bên Sư Ký quả nhiên cũng xuất hiện tại cùng một gian trường thi, tóc đỏ vừa thấy Lăng Tiêu thật hưng phấn kêu to: "Oa, cậu quả nhiên có thể đứng lên a? Nói coi hồi nãy lúc tới cậu có thấy ngoài cổng trường có đậu một chiếc Ly phi sa không? Rất là ngầu!"

Lăng Tiêu: "..."

Ngày thi đầu tiên toàn bộ thi viết, môn đầu là khoa học xã hội, sau đó là tổng hợp sinh-hóa, buổi chiều là thiên văn địa lý tổng hợp, môn cuối cùng là lịch sử.

Trong khoảng thời gian này Lăng Tiêu đột kích học tập, phần lớn các môn với cậu mà nói không có gì khó khăn, bài thi khoa học xã hội một phát kéo xuống, thói quen của Lăng Tiêu chính là đầu tiên đọc phần đề luận thuật *(trình bày và phân tích)* ở cuối cùng.

—— *Thời đại đang phát triển, khoa học kỹ thuật tiến bộ, dự luật thứ bảy có tất yếu tiếp tục tồn tại hay không? Xin cho biết quan điểm của bạn và phân tích rõ.*

Lăng Tiêu hắc tuyến, dự luật thứ bảy nội dung là Thiên Túc cấm khai phá loại hình trí năng AI *(Artificial Intellligence - trí thông minh nhân tạo)*, dự luật này từ năm đầu tiên Tân lịch thì đã được lập ra, điểm đặc thù nhất của nó nằm ở chỗ, trong chế độ cộng hoà cưỡng chế ban bố dự luật, cuối cùng khai quốc Nguyên soái tự mình cho ý kiến phúc đáp bốn chữ: vĩnh không bãi bỏ.

Nhưng vài năm nay luôn có tranh luận về dự luật này, có một lượng lớn nhà khoa học cho rằng văn minh tiến bộ mấy ngàn năm, nền khoa học kỹ thuật của rất nhiều tinh cầu vì trí năng AI xuất hiện mà tiến một bước dài, Thiên Túc lại bị một cái dự luật cổ xưa hạn chế, về lĩnh vực này lạc hậu xa so với nơi khác, là biểu hiện bảo thủ.

Nếu là trước kia, thân là một người trẻ tuổi có năng lực tiếp thu đối với sự vật mới cực mạnh, Lăng Tiêu cũng đứng về phe huỷ bỏ dự luật này, nhưng từ khi nhân sinh quan của cậu tại một khu trụ sở ngầm nào đó bị đảo điên, cậu rốt cục hiểu được hàm ý chân chính của dự luật thứ bảy.

Không phải lạc hậu, mà là cách biệt dẫn trước, không cho phép chế tạo trí năng AI, bởi vì bản thân chúng ta chính là người máy a.

Cậu đối diện đề bài này yên lặng không nói, thanh âm Doanh Phong đột nhiên vang lên trong đầu, dọa cậu nhảy dựng.

—— Không được viết là không tất yếu.

Chỗ ngồi Doanh Phong là phía sau cậu, cậu biết Doanh Phong tám phần cũng đã thấy đề thi cuối cùng, sợ mình viết bậy, vì thế đặc biệt đến cảnh cáo. Nhưng Lăng Tiêu lại không thể quay đầu lại, cũng không có năng lực phản tâm linh câu thông, đành phải lấy một tờ giấy nháp, trên đó viết lên chữ 'tôi biết rồi' thật to, đằng sau còn thêm vào một mớ dấu chấm than hoa hoa lệ lệ, trông mong Doanh Phong có thể đọc thấy.

Doanh Phong lúc này mới thu hồi tầm nhìn tâm linh, bắt đầu chuyên tâm đáp đề.

Lịch thi một ngày xếp thật kín, rất nhanh liền thi đến môn cuối cùng, đề lịch sử đối với Doanh Phong mà nói không hề có khó khăn, sớm đáp xong hết, làm bộ như đang cúi đầu suy ngẫm, dùng tầm nhìn tâm linh một cái, đem góc nhìn chuyển tới phía trên Lăng Tiêu.

Anh đầu tiên quan sát một chút hai vị giám khảo coi thi tại hiện trường, bọn họ không có biểu hiện gì, ngược lại máy quay ở góc tường bên trên hơi xoay tròn một chút, vừa lúc dừng lại ngay chỗ ngồi Lăng Tiêu, Doanh Phong căng thẳng trong lòng.

Bất quá một lát sau, máy quay lại khôi phục chuyển động bình thường, giống như vừa rồi thay đổi tuyến đường chính là ngẫu nhiên.

Doanh Phong yên lòng, nhanh chóng xem một lần bài thi Lăng Tiêu, phát hiện người này trải qua hơn nửa tháng học nước rút, cư nhiên đáp đúng hơn sáu mươi phần trăm đề thi, dù không có trợ giúp của mình, cũng có thể đạt tiêu chuẩn.

Lăng Tiêu đang minh tư khổ tưởng tự mình nhớ lại câu trả lời nhưng làm sao cũng không nhớ nổi, chợt nghe Doanh Phong nói bên tai:

—— đồ ngốc, câu 14 đơn giản như vậy mà cũng đáp sai.

Lại tới nữa! Cậu tức giận nắm tờ giấy nháp, bên dưới ba chữ to 'tôi biết rồi' viết:

—— tinh thần lực của anh không thể dành để nói cái gì có ích chút sao!

Doanh Phong cũng không nói lời vô ích nữa, giúp cậu sửa lại mấy chỗ sai, sau đó đem những câu Lăng Tiêu không biết làm bổ sung hết, chờ sau khi kiểm tra lại hoàn toàn không có vấn đề, mới đem ý thức không lưu dấu vết thu lại.

Qua khoảng thời gian này luyện tập, anh đối với tinh thần lực của mình càng có đủ cảm thụ cụ thể, cũng dần dần có thể phát hiện điểm mấu chốt của năng lượng, sẽ không xuất hiện tình trạng như lần trước nói được một nửa thì lực lượng hao hết. Sau khi chỉ hết bài cho Lăng Tiêu, năng lượng của anh vẫn còn thừa một chút, mà theo thời gian trôi qua, tinh thần lực hao tổn cũng sẽ tự động khôi phục.

"Tôi có được điểm tối đa không? Tôi còn chưa có được điểm tối đa môn lịch sử bao giờ đâu!"

Vừa nộp bài thi, Lăng Tiêu liền khẩn cấp chạy tới hỏi.

Doanh Phong không muốn để cậu quá đắc ý, chỉ nói, "Để coi sao."

Lăng Tiêu đang dẩu miệng lên lập tức liền xệ xuống, "Không phải là ngay cả anh cũng không biết đáp án chính xác đó chứ?"

"Ai biết được, " Doanh Phong quay đầu bước đi.

"Này! Anh cũng quá vô trách nhiệm đi!" Lăng Tiêu chạy lúp xúp đuổi theo.

Lưu lại trong phòng hai vị giám khảo coi thi trao đổi một ánh mắt biết tỏng rồi.

"Năm nay rốt cục lại có thí sinh hợp tác lợi dụng tâm linh câu thông gian lận."

"Phải a, đã hai năm rồi không xuất hiện, thật đúng là có chút hoài niệm."

"Này nếu là trường thi hệ khác đó hả, sớm đã bị hủy bỏ tư cách dự tuyển."

"Ai bảo chúng ta là hệ liên hợp tác chiến làm chi?" Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ 'liên hợp'.

***

Hôm sau, cuộc thi thực chiến rốt cục đã đến, sau khi giám khảo tuyên bố có ba vòng thi, vòng đầu không hề ngoài sở liệu chính là thi năng lực tác chiến cá nhân.

Cái gọi là trường thi là một không gian giả thuyết phong bế, trong không gian này nguyên bản không có vật gì, sẽ căn cứ theo địa hình thí sinh lựa chọn, mô phỏng hoàn cảnh tương ứng, đối thủ cũng là sinh vật được thiết định cho hoàn cảnh đó.

Vì nhân số thí sinh đông đảo, tổng cộng có năm không gian giả thuyết như thế, Doanh Phong còn đang phân tích ưu nhược điểm của từng địa hình, Lăng Tiêu đã mắt sắc tay nhanh đè xuống Tùng lâm *(rừng cây)*, Doanh Phong muốn ngăn cũng ngăn không được.

"Cậu…"

"Làm sao vậy? Cái này không tốt sao?" Lăng Tiêu căn bản không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy mình thích địa hình này liền chọn.

Tùng lâm đại khái là địa hình rất nhiều người không muốn đối mặt, chướng ngại vật nhiều, tầm nhìn hẹp, hơn nữa đối thủ trong rừng cây phần lớn tính nhanh nhẹn cao, am hiểu tác chiến linh động, rất khó làm cho người ta chiếm được ưu thế.

Địa hình đã chọn là không thể sửa đổi, Doanh Phong cũng chỉ có thể nhận sự thật này. Rất nhanh kết quả lựa chọn của mọi người đều có, đại bộ phận thí sinh lựa chọn sa mạc nơi tầm nhìn rộng mở, chướng ngại vật tiếp cận về không, cặp đôi Băng Xán lựa chọn băng nguyên, số cặp chọn Tùng Lâm cũng không phải ít nhất, có một cặp thí sinh lựa chọn đầm lầy, xem ra đây mới là địa mạo không được hoan nghênh nhất.

Đại đa số thí sinh, đều ở vào giai đoạn vừa trưởng thành không lâu lại chưa hoàn toàn phát dục, giai đoạn này kỳ thật rất bất tiện, đối thủ thấp hơn một cấp, đối với bọn họ không hề có tính khiêu chiến, đối thủ cao hơn một cấp độ khó lại quá cao, rất khó chiến thắng.

Suy tính điểm ấy, đối thủ khế chủ cùng khế tử phân biệt lần lượt là cấp SS và cấp S, nhưng cũng không yêu cầu đem đối thủ hoàn toàn đánh bại, chỉ cần cam đoan duy trì được 15 phút liền tính là qua ải.

Lăng Tiêu rút thăm khá gần đầu, rất nhanh đến phiên cậu ra sân, mấy người mắt sắc đều nhận ra.

"Cậu ta không phải là học sinh hôm trường mở cửa ngồi xe lăn đến thăm quan sao?"

"Là đối tượng bị cho là điểm đột phá yếu nhất toàn trường, suýt nữa bị quái thú đánh gục?"

"Đúng vậy, ngay cả cậu ta mà cũng có thể ghi danh dự thi?"

Lăng Tiêu đã tiến vào trường thi tự nhiên nghe không được, Doanh Phong ở bên ngoài chính là nghe được nhất thanh nhị sở. Băng Xán cũng nghe, nhịn cười an ủi Doanh Phong, "Đừng để ý, bất quá tôi cũng rất chờ mong, Lăng Tiêu sẽ khiến chúng ta mở rộng tầm mắt như thế nào."

Doanh Phong là người duy nhất ở hiện trường biết rõ thực lực Lăng Tiêu, anh căn bản không cần nghe an ủi. Trong những thí sinh mới vừa thi xong, mỗi một khế tử đều kéo đủ mười lăm phút, không có một người nào có thể hoàn toàn chiến thắng đối thủ, thậm chí còn có một người bị thua, sau khi nhìn biểu hiện của bọn họ, Doanh Phong đối Lăng Tiêu hoàn toàn có tin tưởng.

Huống chi, địa hình trận đấu là rừng cây mà Lăng Tiêu am hiểu nhất, đây quả thực giống như thả khỉ về núi.

Quả nhiên, ngay từ đầu cuộc thi, Lăng Tiêu đã đổi mới nhận thức của người toàn trường, mọi người giật mình nhìn kẻ ngay cả đứng cũng không nổi, nhảy nhót cực nhanh ở đầu cành, linh trưởng thú phía sau ngay cả góc áo cậu đều sờ không tới nửa phần, làm cho người ta sản sinh lỗi giác đây mới là sân nhà của Lăng Tiêu.

Linh trưởng thú có lực lượng, lực phòng ngự cùng lượng máu trong số sinh vật ngang cấp thuộc loại trung

bình thấp, nhưng tính nhanh nhẹn của nó là nhân tài kiệt xuất trong toàn bộ sinh vật, hơn nữa, nó còn có hai kỹ năng phi thường lợi hại.

Quả nhiên, linh trưởng thú thấy mình đuổi không kịp Lăng Tiêu, lúc này sử xuất bản lĩnh xuất chúng thứ nhất của nó —— thuấn di, linh trưởng thú theo sát sau Lăng Tiêu đột nhiên tiêu thất, một giây sau lại xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu, vươn móng vuốt cào tới. Tốc độ tiến về trước của Lăng Tiêu rất nhanh, một trảo này cơ hồ nhất định đắc thủ.

Trong thính phòng phát ra một trận kinh hô, đúng lúc này, Lăng Tiêu đột nhiên nghiêng thân sà xuống, mọi người vây xem thậm chí điểm cậu mượn lực cũng chưa tìm được, chỉ thấy cậu hạ thấp xuống một mét có thừa, thoải mái tránh thoát công kích này. Đó vẫn chưa hết, Lăng Tiêu đang trong tư thế trên đà rơi xuống đột nhiên lại bay mạnh lên, thứ gì đó trong tay thõng xuống, một sợi dây leo lắc giữa không trung, thì ra Lăng Tiêu chính là dựa vào nó khống chế độ cao phi hành của mình.

Lăng Tiêu bay đến giữa không trung, không chút khách khí một cước đem linh trưởng thú đá bay lên cây, theo sát tiến lên bổ xuống liên tiếp công kích. Mạch tác chiến của cậu rõ ràng lại chính xác, đối đãi sinh vật tính nhanh nhẹn cao, chính là đã tìm đúng điểm đột phá, sau đó nhằm vào điểm đó dốc hết sức tiến hành đả kích.

Linh trưởng thú trước đó bị cậu đánh cho lờ mờ, liều mạng lại sử xuất một lần thuấn di nữa, mọi người tinh tường thấy Lăng Tiêu trên không trung ra quyền, một quyền thất bại, mà linh trưởng thú thuấn di tới sau lưng cậu. Ngay khi mọi người nghĩ lần này khẳng định không tránh thoát, Lăng Tiêu lại một lần nữa cho khán giả một kinh hỉ thật lớn.

Cậu ở giữa không trung, không hề mượn ngoại lực gì, đột ngột lộn ngược ra sau, hai chân lần lượt trúng mục tiêu trên đỉnh đầu của đối thủ, loại trệ không lực* biến thái đó, còn có năng lực phản ứng trên không trung, quả thực làm cho người ta hoài nghi sau lưng cậu có mọc cánh.

**Trệ không lực: có thể hiểu là loại khả năng mượn lực trong không khí như khinh công ấy.*

Linh trưởng thú bị đá trên đất, lượng máu hạ xuống còn dưới 10%, kích hoạt hình thái cuồng bạo, cũng chính là kỹ năng khiến người khác trông mà khiếp sợ thứ hai —— tính nhanh nhẹn tăng trên diện rộng, chỉ cần tiếp xúc đến địch nhân, liền có thể tạo ra thương tổn thật lớn. Trong giai đoạn này, không có đối thủ nào dám cùng nó cứng chọi cứng, trừ phi có năng lực công kích từ xa, nếu không cách duy nhất ứng đối chính là chạy.

Lăng Tiêu cùng linh trưởng thú triển khai một hồi truy đuổi một chọi một trong rừng cây cành lá rậm rạp, linh trưởng thú trạng thái cuồng bạo tốc độ hành tiến đã vượt quá người thủ hộ khế nấm họ gặp bên hồ ngày đó. Nhưng Doanh Phong vẫn chưa vì vậy mà cảm thấy lo lắng, bởi vì ngày đó Lăng Tiêu chỉ dùng một bàn tay trong lúc trốn chạy, mà hôm nay, hai tay cậu tự do, sợ là trong giới tự nhiên không có sinh vật nào có thể đuổi được.

Thời gian kế tiếp, Lăng Tiêu ở trước mặt mọi người trình diễn một hồi truy đuổi chiến phấn khích tuyệt luân, thường ngày chỗ đáng xem của loại truy đuổi chiến này là diễn viên đuổi như thế nào, hôm nay xem lại là diễn viên làm sao trốn. Có mấy lần Lăng Tiêu suýt nữa bị linh trưởng thú gây thương tích, kết quả

lại là cậu lấy góc độ không thể tưởng tượng tránh thoát, các loại đột ngột quay ngược, đột ngột dừng, bứt phá lao tới trong không trung, người xem không kịp nhìn, nhóm khế chủ còn có thể đuổi kịp tốc độ của cậu, còn nhóm khế tử cũng chỉ coi như phim mà thưởng thức.

Thời gian cuồng bạo suốt hai phút chấm dứt, Lăng Tiêu chính là không để cho nó đụng đến dù chỉ một chút, ngay trong một khắc khi cuồng bạo chấm dứt kia, một người một thú còn lao vùn vụt trong không trung, Lăng Tiêu chạy đằng trước đột nhiên không thấy đâu nữa, khi tất cả còn đang ngẩn ra, một cái bóng đen xuất hiện phía sau linh trưởng thú.

"Thuấn di!" Có người nhịn không được kêu lên, "Cậu ta sao có thể biết thuấn di của linh trưởng thú?!"

"Cậu ấy dùng không phải thuấn di," động tác vừa rồi của Lăng Tiêu quá nhanh, ngay cả rất nhiều khế chủ cũng chưa thấy rõ, bất quá hiện trường cao thủ tập hợp, vẫn có người nắm bắt được, "Cậu ấy trước sau mượn lực hai cây, bắn ra sau linh trưởng thú, bởi vì tốc độ quá nhanh, thoạt nhìn giống như phát sinh trong nháy mắt."

Mọi người tỉnh ngộ, ngay sau đó chỉ thấy Lăng Tiêu vừa hiện ra sau linh trưởng thú, cho bạn này một kích trí mệnh, linh trưởng thú đáng thương bị đánh bay lên đất lăn thêm mấy vòng cũng chưa dừng, tới khi đập lên tấm kính ngăn không gian mô phỏng.

"Tích ——" trên sân sáng lên đèn xanh, thời gian dừng lại ở 12" 36"" 54 *(12 phút 36 giây 54)*, khế tử đầu tiên hôm nay trong thời gian quy định giải quyết đối thủ, chính là người hai tuần trước ngay cả năng lực hành động cũng không có, toàn trường trầm mặc một lát, sau đó vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Ngay cả huấn luyện viên ngồi trên ghế giám khảo đều kìm lòng không đậu vỗ tay, "Xem ra ngày đó là chúng ta nhìn nhầm, lấy năng lực hai người bọn họ, tuyệt đối có thể thi vào hệ chúng ta."

"Phải a," Huấn luyện viên kia phụ họa nói, "Có thể chạy như vậy còn không chịu đi đường, xem ra không phải quá yếu mà là quá lười, sau này nhất định phải hảo hảo đốc thúc."

"Thật là lợi hại!" Tóc đỏ thấy cậu xuống liền kích động muốn lên ôm một cái, bị người một phen đẩy qua một bên, mà người đẩy ra cậu ta, đầu cũng không quay lại xuyên qua hai người bọn họ đi vào sân thi đấu.

"Khế chủ nhà cậu vĩnh viễn đều là khốc như vậy," Tóc đỏ hạ kết luận.

Lăng Tiêu lau mồ hôi, cùng Tóc đỏ chờ đợi trận đấu của Doanh Phong bắt đầu, bởi vì có biểu hiện kinh người của cậu trước đó, tất cả mọi người rất tò mò, có khả năng ở nghi thức trưởng thành chiến thắng Lăng Tiêu, rốt cuộc là dạng người gì?

Trên đoạn đường Doanh Phong đi vào sân, đã âm thầm đem tinh thần lực đều tập trung ở lòng bàn tay phải, anh không giống với Lăng Tiêu, Tùng lâm không phải ưu thế của anh, bởi vậy, trận chiến đấu này nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Trong quá trình tu hành tinh thần lực, Doanh Phong phảng phất chạm đến phương thức đem tinh thần lực chuyển hóa thành lực công kích, nhưng anh cho đến giờ đều chưa từng thử nghiệm, trong ván này hôm nay, chỉ có thể đánh cược một lần.

Anh hết sức chăm chú ngưng tụ lực lượng, phía trước anh, đối thủ xuất hiện, là một con gấu hình thể thật lớn. Loại gấu này, vô luận lực công kích hay là lực phòng ngự, đều dị thường khủng bố, trong nhóm sinh vật cấp SS có thể xếp vào mười hạng đầu.

Gấu đen gào lên một tiếng, hướng về phía Doanh Phong rất nhanh chạy lại, tốc độ đó so với thân hình trầm nặng của nó hoàn toàn không liên hệ được.

Mà Doanh Phong, vẫn đứng ở chỗ cũ không chút nhúc nhích, thậm chí cả ý tứ né tránh đều không có.

"Cậu ta muốn làm gì? Cậu ta bị đụng bay cho coi!" Có người khẩn trương kêu lên, ngay cả huấn luyện viên đều cảm thấy có chút không ổn, loại gấu này lực lượng trùng kích đặc biệt mạnh, chính diện hứng chịu, tuyệt đối sẽ bị trọng thương.

"Anh thất thần làm gì? Chạy a!" Lúc này là tóc đỏ kềm nén không được nhảy dựng lên, mà khi cậu ta nói xong câu đó thì con gấu đã vọt tới trước mặt Doanh Phong.

Trong một sát na đó, Doanh Phong đột nhiên nhảy lên tại chỗ, mạnh mẽ bay lên trên đầu gấu đen, khi anh rơi xuống, tay phải phủ lên đỉnh đầu con gấu, ngay sau đó phát lực một cái.

Không ai thấy rõ ràng trên trận rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chỉ thấy gấu đen cả người chấn động, tiếp theo yếu ớt ngã xuống, đèn xanh trên sân sáng lên, máy đo thời gian đình chỉ.

0' 08" 13.

58. Quyển 1 - Chương 58: Thập Ác

**Thập ác: Mười tội nặng nhất*

Toàn trường kinh hãi: cái gì?!

Vô luận là thí sinh, huấn luyện viên, hay là sinh viên đến vây xem, đều bày ra một loại trạng thái ngốc trệ tạm thời, so với tràng vỗ tay như sấm dậy khi Lăng Tiêu kết thúc, Doanh Phong giữa một mảnh lặng ngắt như tờ im lặng đi xuống trường thi.

Không ai vì anh mà hò reo, bao gồm cả người được coi là thân mật nhất với anh.

Qua hơn nửa ngày, huấn luyện viên làm giám khảo mới tìm về được quyền khống chế đầu lưỡi của mình, "Làm, làm sao có thể, lợi dụng tinh thần lực trực tiếp công kích, loại phương pháp tác chiến cổ xưa này không phải đã sớm bị loại bỏ sao?"

Thật lâu trước kia, người Thiên Túc quả thật từng sử dụng tinh thần lực kết hợp với thể năng trời sinh xuất sắc của họ mà tác chiến, ở niên đại đó tạo nên lực sát thương khủng bố, khiến địch nhân nghe danh đã sợ mất mật.

Nhưng từ sau khi hồn tinh ra đời, mọi người đem tinh thần lực vận dụng phát huy tới cực hạn, không còn ai biết sử dụng tinh thần lực trực tiếp công kích. Nếu như nói cứ một điểm tinh thần lực có thể tạo thành một điểm thương tổn, thì dưới hồn tinh phụ trợ, thương tổn này có thể được đề thăng gấp năm lần.

Vì lợi ích mang đến không cao, người hiện đại, dù có biết loại thủ đoạn tác chiến này, cũng sẽ không dùng, huống chi nó sớm đã bị bài trừ khỏi chương trình học đại cương, ngay cả rất nhiều sinh viên cấp cao cũng chưa chắc nắm giữ.

Nhưng không thể phủ nhận, dưới tình huống không có hồn tinh, không còn gì so với trực tiếp sử dụng tinh thần lực công kích hữu hiệu hơn. Vị thí sinh khế chủ đến từ Bích Không này, trong ngày trường mở cửa đã dùng thuấn gian di động khiến các huấn luyện viên lưu ý đến năng lực tinh thần vượt qua bạn cùng lứa tuổi của mình, thì ra hành động ngày còn cách xa thật xa mới đạt tới cực hạn của cậu ta.

Huấn luyện viên không tin tưởng lật xem hồ sơ của cậu ta, trên đó viết thanh thanh sở sở, khoảng chừng một tháng trước, người này vẫn chỉ là một thiếu niên, cho dù là giáo dục sơ đẳng, cậu ta cũng chỉ tiếp nhận mười năm. Hôm nay tới hiện trường, có không ít người lớp mười một, mười hai, thậm chí là học sinh lưu ban, ngay cả nhóm họ đều không thể độc lập chiến thắng sinh vật cấp song S, lại bị một học sinh mới lớp mười giật vị trí đầu, thậm chí là miễu sát.

"8 giây 13, đây là kỷ lục Ngự Thiên từ ngày thành lập trường đến nay đi?" Một huấn luyện viên thì thào tự nói.

"Trong này còn tính luôn thời gian con gấu chạy tới đó," một huấn luyện viên khác hảo tâm nhắc nhở.

"Phương thức tác chiến nguyên thủy như vậy, cậu ấy thật sự không phải là người cổ đại xuyên tới chứ?"

"Nếu là cậu ấy, tôi cũng không kinh ngạc."

Các huấn luyện viên nhất tề quay đầu, nhìn thấy chính là Phục Nghiêu thiếu tướng ra ngoài làm nhiệm vụ phong trần mệt mỏi trở về.

"Trưởng quan? Ngài đã trở lại?"

Lúc trước nhận được thông tri khẩn cấp, ở khu vực vũ trụ lân cận có vật thể bay bất minh ẩn hiện, sau đó

qua xác nhận, liều lĩnh xâm nhập chính là chiến hạm hải tặc chuyển tiếp thất bại, thoát ly đường hàng không vũ trụ, Phục Nghiêu phụng mệnh đi bao vây tiễu trừ.

Mới vừa kết thúc chiến đấu thậm chí còn chưa về lại cục, cấp trên lại hạ lệnh hắn đến khu mỏ nào đó ở vùng phụ cận tiêu diệt kẻ xâm nhập nơi đó, chuyến đi này chính là hơn nửa tháng.

Đây là lần đầu tiên Phục Nghiêu bước trên đất đai tổ quốc kể từ ngày đó vội vàng chia tay, liền ngựa không dừng vó tới quan sát cuộc thi tuyển sinh của Doanh Phong bọn họ.

Là người từng xem qua báo cáo kiểm tra sức khoẻ của Doanh Phong, Phục Nghiêu —— báo cáo kiểm tra sức khoẻ bên quân đội khác biệt với của sơ cấp học viện, toàn bộ số liệu bất kể lớn nhỏ đều toàn bộ liệt kê ra —— đối với biểu hiện vừa rồi của anh, có thể nói là tuy ngoài sở liệu, nhưng lại hợp lẽ.

Hắn không phải không nghĩ tới Doanh Phong sẽ sớm tiếp xúc tinh thần lực, mà là không nghĩ tới chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cậu ấy có thể đem tinh thần lực đề thăng mạnh như vậy.

"Các chú cảm thấy, miễu sát một sinh vật cấp nhị S như vậy, cần bao nhiêu tinh thần lực?" Phục Nghiêu hỏi.

"Này…" Hai huấn luyện viên đưa mắt nhìn nhau, "Nếu như không dựa vào hồn tinh, ít nhất cần 70 điểm đi."

"Đúng vậy, nhưng các chú không nên quên, người ở kề bên sống chết, có thể bộc phát gấp đôi tinh thần lực."

Sở dĩ nhất động bất động đứng chờ tại chỗ, chính là vì một sát na sống còn.

Sớm một giây, tinh thần lực không thể bùng nổ; trễ một giây, liền có thể bị trùng kích tan xương nát thịt. Doanh Phong có được, không chỉ là tinh thần lực vượt xa bạn đồng lứa, còn có lực chuyên chú tuyệt đối xuất sắc, lực phản ứng, lực ý chí, cùng với gan dạ sáng suốt hơn người.

"Giả sử cậu ta hiện tại tinh thần lực hạn mức cao nhất là 35, vậy cũng là trình độ bình thường của sinh viên học tập ba tháng trong trường quân đội, nhưng cậu ta bây giờ còn chưa nhập học, lấy năng lực học tập của cậu ta, ba tháng sau chú cảm thấy có thể là bao nhiêu?"

Huấn luyện viên nuốt một ngụm nước bọt, "Đạt tới giá trị đỉnh hẳn là không có vấn đề… Đi?"

Phục Nghiêu không phủ nhận dự đoán của hắn, "Tôi đã xem qua số liệu báo cáo hai người bọn họ, loại đề thi này căn bản không thể làm khó họ, trái lại đề tiếp theo với họ mà nói, mới là vấn đề."

"Không thể nào? Đề kế tiếp căn bản chính là tặng điểm, cho dù trong kỳ tuyển sinh trước cũng rất ít thí sinh không qua," huấn luyện viên không tin.

"Vậy chờ xem đi," Phục Nghiêu nói như khẳng định.

Từ khi Doanh Phong bước ra đến giờ, có không ít tầm mắt đều trộm dừng trên người anh. Đối với bạn đồng trang lứa, lực chiến đấu của anh đã không thể dùng khủng bố để hình dung, đối thủ cạnh tranh có thực lực cách biệt như vậy, sẽ không kích thích ý chí chiến đấu của đối thủ, mà chỉ làm kẻ khác kính nhi viễn chi *(tôn kính mà không thể gần gũi)*.

Lăng Tiêu từ sau khi đèn xanh sáng lên, mày chưa từng giãn ra. Là người cộng tác, cậu lẽ ra phải là người đầu tiên sau khi kết thúc chúc mừng anh, nhưng cho đến giờ phút này, đôi môi của cậu thủy chung mím chặt.

Vượt qua Doanh Phong là mục tiêu phấn đấu lớn nhất của cậu mười năm qua, sau đó vì bất khả kháng, mục tiêu này biến thành cố hết sức đuổi kịp. Nhưng một màn hôm nay, mới khiến cậu nhìn rõ ở một nơi không thể nhìn thấy, Doanh Phong tiến bộ đáng sợ đến mức nào, chênh lệch giữa họ, có lẽ vĩnh viễn không thể thu hẹp.

Vì phản ứng dị thường này của cậu, hai chữ 'chúc mừng' của Băng Xán đã ra đến miệng lại nuốt xuống, Tóc đỏ thì không hiểu gì cứ liên tục truy vấn:

"Cậu vì sao không vui a? Người lợi hại như thế không phải địch nhân, là đã đủ hoan hô một trăm lần. Huống chi cái tên tám giây đánh chết gấu đâu phải ai khác, là khế chủ của cậu, cậu nên cảm thấy kiêu ngạo mới đúng, nếu mà là tôi thì đã nhào lên từ sáng sớm rồi a."

Lăng Tiêu ghét bỏ liếc nhìn cậu ta, "Đến lượt cậu lên sân rồi a, lát nữa có cơ hội cho cậu nhào lên rồi."

Tóc đỏ cũng nghe huấn luyện viên đang gọi tên mình, cậu phi thân lên sân, giữa cánh đồng tuyết trắng xoá một mảnh, một đầu tóc đỏ có vẻ phá lệ nổi bật.

Loại hình chiến đấu của cậu chủ yếu dùng lực lượng áp chế, thoạt nhìn không có tính đáng thưởng thức như Lăng Tiêu, lại phi thường thực dụng. Ấn tượng ban đầu của Lăng Tiêu với cậu ta là chỉ được cái mạnh miệng, sau đó là đối khế chủ phi thường chân chó, một hồi chiến đấu xem hết, mới phát hiện thực lực của cậu ấy cũng không tầm thường.

Mười bốn giây năm, Tóc đỏ trong thời gian quy định giải quyết con gấu địa cực của mình, trở thành khế tử thứ hai đánh bại đối thủ cấp S.

Khế tử mạnh, khế chủ nhất định không yếu, quả nhiên kế tiếp biểu hiện của Băng Xán lại khiến mọi người đại khai nhãn giới. Hoàn toàn tương phản với Tóc đỏ, anh càng am hiểu tác chiến cự ly xa, hoa tuyết dương khởi, băng lăng sắc bén, đều thành công cụ chiến đấu của anh. Thân ảnh anh quỷ mị, động tác phiêu dật, Lăng Tiêu lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể đem chiến đấu biểu diễn ưu nhã như vậy, nếu cho anh đủ thời gian, chỉ sợ hạ luôn đối thủ cũng không phải chỉ nói suông.

Giám khảo không hẹn mà cùng gật đầu, một mình đấu sinh vật cấp SS đối với nhóm khế chủ ở tuổi này

mà nói, so với khế tử khiêu chiến sinh vật cấp S là khó khăn hơn nhiều, bởi vậy họ thường căn cứ vào biểu hiện của thí sinh trong vòng mười lăm phút để chấm điểm. Người vừa rồi biểu hiện khá xuất sắc, nếu xếp vào số thí sinh năm rồi, nói không chừng có thể đạt điểm cao nhất, ai mà ngờ được năm nay lại lòi ra một quái vật, chẳng ai sánh bằng.

Xem hết một hồi đấu phấn khích, Lăng Tiêu đã sống lại từ cảm xúc sút kém vừa rồi.

Cậu đẩy Tóc đỏ, "Cậu không phải muốn nhào lên sao?"

Tóc đỏ quả thật hưng phấn nhào tới, Lăng Tiêu phảng phất như có thể nhìn thấy cái đuôi của cậu ta ở sau người vẫy a vẫy.

Còn hơn cả thực lực của hai người, cậu càng hâm mộ tình cảm của họ, ở bên xem hết một hồi họ thân mật với nhau, Lăng Tiêu đột nhiên ý thức được có người một mực theo dõi mình, cậu vừa nghiêng đầu, vừa vặn đối mắt với Doanh Phong.

—— *Huống chi cái tên tám giây đánh chết gấu đâu phải ai khác, là khế chủ của cậu, cậu nên cảm thấy kiêu ngạo mới đúng.*

Thanh âm Tóc đỏ vang lên bên tai.

Kiêu ngạo sao… Đó là loại cảm giác gì?

A, thật tốt quá, người ở trên đài hào quang vạn trượng đó, chính là khế chủ của tôi. Cái loại tâm tình hận không thể khiến toàn bộ người trên thế giới biết đến, hẳn chính là kiêu ngạo đi.

Hai người đối diện thật lâu, đến mức Lăng Tiêu có chút không được tự nhiên.

"Anh nhìn cái gì?" Cậu hỏi.

Chắc không phải vì mình không có giống tóc đỏ, cũng không giống mấy khế tử khác cao hứng nghênh đón anh ta đó chứ?

"Anh có nhìn tôi tôi cũng không nhào qua đâu."

Huống hồ tôi nghĩ nếu nhào qua mới càng kỳ quái đi? Tám phần sẽ bị đẩy trở về đi?

Doanh Phong không nói một lời quay đầu đi, chuyện vừa rồi tựa như không phát sinh.

Cái gì nha, Lăng Tiêu chẳng hiểu ra sao.

Năm sân, một buổi sáng, vòng đầu cuộc thi đã toàn bộ chấm dứt. Chuyên ngành của họ, chỉ tuyển mười lăm đôi tức ba mươi sinh viên, bởi vậy có gần một nửa thí sinh bị phán không hợp lệ, quá trình sàng lọc có thể thấy rất nghiêm khắc.

Nhưng không hợp lệ không có nghĩa là mất đi tư cách, chỉ cần trong ba vòng thi có thể qua hai vòng, là có thể tiến vào vòng cuối cùng sàng lọc bằng sức người, đương nhiên, đó chính là nội bộ học viện thảo luận kết quả.

Lúc nghỉ trưa, Tóc đỏ nhiệt tình mời Lăng Tiêu cùng ăn cơm trưa.

"Mọi người sau này sẽ là đồng học, cùng đi ăn cơm đi!"

Ngụ ý, hai đôi chúng ta trúng tuyển là không thành vấn đề!

Lăng Tiêu xem hết trận đấu buổi sáng, cũng bắt đầu sinh ra ý muốn cùng đối phương tiến thêm một bước kết giao.

"Tốt, chúng tớ có xe, lên xe chúng tớ đi đi."

"Các cậu còn mua xe rồi?" Tóc đỏ ngạc nhiên nói, "Chúng tớ hồi sáng vẫn là ngồi phi hành khí của học viện tới, tiền gửi ngân hàng của chúng tớ chỉ đủ mua một chiếc dành cho một người, khế chủ nhà tớ nói từ từ."

"Đó còn không phải bởi vì em suốt mười hai năm cũng không để dành được một đồng sao?" Băng Xán đi tới, không lưu tình vạch trần cậu ta.

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong liếc nhau một cái, cảnh tượng này nhìn quen mắt dữ dội.

Không đúng!

"Nhưng tiền xe là tớ một mình kiếm tới!" Lăng Tiêu cố gắng ưỡn ngực.

"Cậu nói rất đúng." Doanh Phong cũng không phủ nhận.

Một hàng bốn người đi ra cổng trường, Lăng Tiêu lấy ra chìa khóa xe ấn nút, Ly phi sa cực kỳ phong cách cách đó không xa từ tư thế chờ tiết kiệm diện tích đổi thành xe thể thao, trước sau chỉ dùng vỏn vẹn hai giây.

Tóc đỏ nhìn đến choáng váng, “Đây đây đây, đây là xe của mấy cậu?”

Lăng Tiêu muốn học theo bộ dạng bình tĩnh của Doanh Phong giả bộ bức người, đáng tiếc trông mèo vẽ hổ, thủy chung không được như Doanh Phong thoạt nhìn thuần tự nhiên như thế.

”Người bạn thổ hào *(ý nói giàu có)*!” Tóc đỏ kích động ôm đùi Lăng Tiêu, chữ thập trên trán Doanh Phong giật một cái, xách cổ áo cậu ta ném cho Băng Xán, người kia thuận theo tự nhiên tiếp được, dù trong lòng anh cũng rất kinh ngạc, nhưng biểu hiện so với Tóc đỏ bình thường hơn.

“Xe của các cậu thật không tồi, rất khiến người khác hâm mộ, ” Băng Xán khen.

Lăng Tiêu chủ động ngồi vào ghế lái, “Lên xe đi.”

Tóc đỏ muốn ngồi ngay ghế lái phụ, bị Băng Xán bắt xuống, nhét vào chỗ ngồi phía sau, lúc trước mua xe này chính là để sau khi Lăng Tiêu rút máu có chỗ để nằm, không gian rộng mở, bốn người ngồi cũng dư dả.

Họ tùy tiện tìm một gian nhà ăn quanh đó, mọi người dần dần quen thuộc, chuyện có thể nói cũng ngày càng nhiều, Băng Xán cũng lựa lúc hỏi ra vấn đề mà anh nghi ngờ đã nửa tháng.

“Hai người các cậu sau nghi thức trưởng thành, có từng bị buộc chia cách phải không?”

Lăng Tiêu không rõ anh vì sao đột nhiên hỏi chuyện này, “Không có a, làm sao vậy?”

“Lần trước lúc tôi kiểm tra tình huống thân thể của cậu, phát hiện cậu ngoại trừ bị mất nhiều máu, còn có tổn thương tinh thần cường độ thấp, hẳn là kỳ rối loạn hoặc kỳ nguy hiểm nghỉ ngơi không đủ tạo thành, các cậu…”

Anh nói rồi nói, phát hiện hai người đối diện biểu tình không bình thường, ý thức được mình có thể đã nói lời không nên nói.

“Thật có lỗi, tôi không phải cố ý dòm ngó chuyện riêng tư của cậu,” anh áy náy nói.

“Ha ha không có gì, ” Lăng Tiêu cứng cỏi giữ vững tinh thần, “Lúc ấy có chút xung đột, đều qua rồi.”

Khi cậu nói lời này, Băng Xán âm thầm quan sát phản ứng Doanh Phong, phát hiện cậu ấy bất động thanh sắc dùng dư quang ánh mắt đánh giá Lăng Tiêu. Lại nghĩ tới vừa rồi khi Doanh Phong thắng trận xuống khỏi sàn thi đấu, Lăng Tiêu không có nửa điểm biểu hiện, chỉ sợ ‘đều qua rồi’ trong lời cậu, cũng không thật sự hoàn toàn qua.

Băn khoăn trên người hai người đó nhiều lắm —— tổn thương tinh thần, mất máu quá nửa, không thể

dùng thuốc, tinh thần lực cường đại của khế chủ, còn có cái xe siêu cấp xa hoa… Quá khứ của họ, nhất định cất giấu câu chuyện phi thường phức tạp.

"Là tôi đường đột," anh tìm đề tài lướt qua chuyện này, đây có lẽ là khúc nhạc đệm duy nhất bên bàn cơm trưa, sau khi xong bữa cơm này, bốn người đều trao đổi phương thức liên lạc, đều mặc nhận đối phương là đồng học tương lai.

Cuộc thi buổi chiều bắt đầu, căn cứ theo quy định, những ai chưa thi, thì đều không thể nhìn nội dung trong trường thi, cũng không thể có được gợi ý gì từ bất luận kẻ nào.

Lăng Tiêu đợi một lát, rốt cục đến phiên bọn họ, cậu và Doanh Phong phân biệt được mời vào hai phòng riêng nhỏ, trong phòng ngoại trừ một cái ghế dựa, cũng chỉ có một miếng che mắt đa dụng, Lăng Tiêu vừa nhìn thấy miếng che mắt liền hiểu rõ, đề thi thứ hai là tác chiến giả thuyết.

Cậu đeo miếng che mắt, đi vào một mảnh sân bãi trống trải, đối thủ của cậu ngay trước mặt cách không xa, là một con Khủng long bạo chúa *(Tyrannosaurus Rex)* cao lớn hung mãnh.

—— Đối thủ này có điểm khó đối phó. Đây là phản ứng đầu tiên của Lăng Tiêu, bất quá cậu cũng không cảm thấy sợ hãi, giống như dĩ vãng, dẫn đầu đối Khủng long bạo chúa triển khai tiến công.

Mà ở bên kia, trên chiến trường của Doanh Phong xuất hiện chính là một con Hầu tử cao ngang người, nó vừa ra sân liền thẳng hướng mình tiến đến, Doanh Phong trước đó không lâu đã cạn kiệt toàn bộ tinh thần lực, huống chi đây là tác chiến giả thuyết, tinh thần lực không có nổi chút tác dụng nào, liền cũng dùng thuần thể năng nghênh chiến.

Đối thủ của Lăng Tiêu so với trong tưởng tượng của cậu còn cường hãn hơn, có vài lần đem cậu đánh bay, cậu ở trên sân nhảy qua nhảy lại các kiểu, Khủng long bạo chúa lại bình ổn đứng ở trung ương, ngay cả một bước cũng không bị đánh lui, bộ dáng vững như Thái Sơn đó, làm cậu nhớ tới một người.

Doanh Phong sắp bị con Hầu tử này phiền chết, đông một đầu tây một đầu đột kích, quả thực không thể an tĩnh, thật muốn trảo nó đè ra đất hung hăng đập một trận, nét đặc trưng hoạt bát hiếu động này, cũng làm anh nghĩ đến một người.

Trên sân đấu sáng lên mười ngôi sao, cứ qua một đoạn thời gian lại tắt đi một ngôi, Lăng Tiêu theo bản năng cho rằng đó là máy đếm thời gian.

Những thí sinh đã thi xong, thông qua hình chiếu toàn tức nín thở quan sát trận đấu này, vì sự ngoạn mục của trận chiến mà hô to thỏa mãn.

Huấn luyện viên ngồi ghế giám khảo, lại lắc đầu liên tục, thở ngắn than dài, đây là tuyển thủ hạt giống được mọi người nhất trí coi trọng, sao có thể như vậy.

Thời gian còn không nhiều lắm, Doanh Phong rốt cục nhắm chuẩn thời cơ, vô cùng tinh chuẩn bắt lấy cổ Hầu tử, dùng sức ấn ngã xuống sàn, cũng trước khi nó kịp giãy ra đè đầu gối lên bụng nó.

Mặc dù là trận đấu giả thuyết, một đạp nặng nề của Khủng long bạo chúa, vẫn giẫm cho lục phủ ngũ tạng Lăng Tiêu đều đau như đao cắt.

Lăng Tiêu bị gắt gao ghìm chặt cổ, lực nắm của đối phương ngày càng chặt, cậu không thể hô hấp.

Dưỡng khí dần bị rút hết, ý thức dần dần rời xa, cậu vô pháp tin tưởng mình sẽ bại ở nơi này.

Giờ đã không còn là thua, hay thắng, mà là ranh giới giữa sinh và tử, cậu rất nhanh sẽ chết ở chỗ này, chết dưới tay Khủng long bạo chúa.

Không đúng! Ý thức đã thoát ly thể xác bị cậu không khoan nhượng lôi một phát trở về, tay Khủng long bạo chúa ngắn như vậy, làm sao có thể một chân giẫm lên bụng cậu một tay bóp cổ cậu được, đang giỡn với mình hả?

Cậu muốn nói dừng, nhưng một chữ cũng không nói được, cái trò chơi đối chiến hư cấu chết tiệt này, sao phải làm giống thật như vậy chứ.

Ngay khi Lăng Tiêu sắp buông tha, lực lượng đang bóp chặt cổ cậu đột nhiên đình chỉ, trong mơ mơ màng màng, Lăng Tiêu thấy con Khủng long bạo chúa mở miệng.

"… Lăng… Tiêu?"

Một trận sương khói đi qua, hai người đều khôi phục nguyên trạng, Lăng Tiêu hữu khí vô lực nằm trên mặt đất, đầu gối Doanh Phong đè trên bụng cậu, tay phải còn gắt gao chế trụ yết hầu cậu.

Những ngôi sao trên sân còn lại ba ngôi khi kết thúc, một âm thanh chói tai vang lên, hai người đồng thời quay đầu, phía trên sáng lên đèn đỏ.

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong, trong vòng thi tuyển sinh thứ hai, thất bại.

59. Quyển 1 - Chương 59: Tàm Súc*

**Con tằm*

Trước mặt hai người đồng thời tối đi, Lăng Tiêu mờ mịt tháo xuống miếng che mắt, sau khi mở cửa nhìn

thấy Doanh Phong trước mặt, theo bản năng sờ lên cổ của mình.

Doanh Phong cũng vì động tác này của cậu mà bước chân khựng lại, sau đó hai người đồng thời giữ im lặng xoay người ra khỏi sân thi.

Những huấn luyện viên trên ghế giám khảo đều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc đầu thở dài, "Nếu năm sao sáu sao cũng nhịn đi, ba sao, bọn họ rốt cục làm sao mà đến với nhau?"

"Khó gặp được thí sinh thực lực song phương đều là đứng đầu, cái giá trị tình cảm này thật không phải đang giỡn chứ?"

"Tôi ngược lại cảm thấy hơi ngoài ý muốn, họ cư nhiên đạt được tới ba sao."

Các huấn luyện viên nhìn lại, người vừa nói là Phục Nghiêu, "Có ý gì? Trước đây họ ngay cả ba sao cũng không đạt? Không có tình cảm vì sao phải ký khế ước?"

Phục Nghiêu lưu cho bọn họ một nụ cười quỷ bí khó lường, xoay người xuống khỏi ghế giám khảo.

Doanh Phong đi được một nửa, liền lưu ý thấy Phục Nghiêu đã lâu không thấy xuất hiện một bên, hướng anh hất đầu ra dấu.

Lăng Tiêu một mình đi vào thính phòng, nơi này an vị những thí sinh đã hoàn thành vòng thi thứ hai, cũng đều tận mắt nhìn thấy trận đấu của hai người vừa rồi, lúc này thấy cậu vào, có người bội phục, có người tiếc hận, ngay cả biểu tình vui sướng khi người gặp họa đều có.

"Quan hệ không tốt thì đừng có tới tham gia thi tuyển hệ liên hợp tác chiến a," có người cố ý nâng cao giọng kích thích cậu, "Đừng tưởng biết đánh nhau là vào được hệ liên hợp, nơi này tình lữ đôi nào đôi nấy đều là tình chắc như vàng, tùy tiện kéo một người hợp tác tới ghi danh thi thì không được đâu."

Trong chỗ ngồi vang lên tiếng cười trộm nho nhỏ, Lăng Tiêu phảng phất như cái gì cũng không nghe được, tìm một chỗ không thu hút ngồi xuống.

Lúc này trên sân đấu đang tiến hành, chính là trận đấu giữa Tóc đỏ và Băng Xán, Lăng Tiêu thấy thanh thanh sở sở, hai người bọn họ đứng ở trung ương sân đấu, Băng Xán dẫn đầu phát khởi công kích, nhưng Tóc đỏ không hoàn thủ, ở trên sân nhảy phải né trái. Ba chiêu đi qua, Băng Xán cũng ngừng lại, trên sân còn sáng chín ngôi sao, đèn xanh đã cao cao sáng lên, toàn bộ cuộc tranh tài dùng không đến 30 giây.

Hai người vừa chấm dứt trận đấu rất nhanh cũng xuất hiện tại thính phòng, Tóc đỏ xa xa chứng kiến Lăng Tiêu liền thẳng hướng cậu mà đến.

"Vòng thi thứ hai cũng quá đơn giản, này còn không phải là tặng điểm sao?" Cậu một bên kêu một bên

ngồi xuống bên cạnh Lăng Tiêu, "Các cậu nhất định cũng qua đi?"

Thấy Lăng Tiêu chậm chạp không lên tiếng, tươi cười trên mặt Tóc đỏ ngày càng gượng gạo, "Các cậu không phải là không qua chứ?"

"Cậu vừa rồi vì sao không hoàn thủ?" Lăng Tiêu thình lình hỏi.

"Cái gì?"

"Sau khi cậu đi vào nhìn thấy gì?"

"Nga," Tóc đỏ đã hiểu câu hỏi của cậu, "Tớ vừa đeo kính mắt, liền thấy một tiểu thiên sứ toàn thân tỏa sáng, đẹp trai khỏi có ai bằng, trên thế giới này, có thể đẹp trai như vậy cũng chỉ có một mình khế chủ nhà tớ, tớ đương nhiên không nỡ đánh anh ấy."

"Anh cũng thế sao?" Cậu hỏi Băng Xán.

"Tôi lúc đầu nhìn thấy là một con tinh tinh lông đỏ, lanh lanh lợi lợi bộ dạng rất ngốc, sau đó tôi liền ý thức được."

Tóc đỏ ngao ô một tiếng khiển trách, "Vì cái gì em coi anh là thiên sứ, anh lại coi em là con tinh tinh? Này không công bằng!"

Cuộc nói chuyện của hai người chuyển thành mật đàm, một bên Lăng Tiêu thì lại lần nữa không có gì để nói, trận đấu mới đã bắt đầu, Doanh Phong và Phục Nghiêu cách đó không xa cũng quan sát được toàn bộ cuộc đấu.

"Giờ cậu đã xem hiểu vòng thi này chưa? Hình tượng cậu nhìn thấy khi tiến vào trận đấu, là phản xạ vô thức từ đáy lòng cậu đối với đối phương, giá trị tình cảm song phương càng cao, đối thủ thoạt nhìn lại càng ôn hòa, vô hại, thậm chí có thể ngay từ đầu nhìn thấy được chính bản thân người đó. Nhưng nếu giá trị cảm tình không đủ, nhìn thấy chính là địch nhân có tính công kích, điểm tối đa mười sao, bảy sao là đủ tư cách, đối với hai người các cậu, có phải tôi nên thấy may mắn cậu không đem khế tử của mình bóp chết?"

Doanh Phong trầm mặt xuống, một lời cũng không nói.

"Ba vòng thi, thất bại hai vòng sẽ mất đi tư cách nhập học, tuy các cậu còn một lần cơ hội, nhưng tôi muốn hảo tâm nhắc nhở cậu: vòng thi đầu, là thi năng lực cá nhân; vòng thi thứ hai, là thi tình cảm song phương; mà vòng thứ ba, là tổng hợp của vòng một và hai. Cứ theo như trước mắt, ba sao là không đủ để chống đỡ các cậu đi đến cuối cùng, cậu cự tuyệt tiến cử của tôi, nhất định phải tự mình thi, vậy đừng để tôi thất vọng."

Phục Nghiêu giơ tay vỗ một cái lên vai anh, “Lại cao thêm, thật muốn đập cậu thêm một trận a.”

Doanh Phong: “…”

Trong thính phòng truyền đến một trận tiếng kêu tiếc nuối, trận đấu chấm dứt, trên sân lại sáng lên một cái đèn đỏ.

Phục Nghiêu chứng kiến kết quả đó liền nhịn không được a một tiếng, “Xem ra các cậu không phải người thấp điểm nhất trong vòng thi này, cư nhiên còn có người có thể phá kỷ lục của mấy cậu, tôi thật sự tràn ngập tò mò với thí sinh thi đợt này.”

Hai ngôi sao chói lọi, đã có huấn luyện viên tức giận quẳng cả bảng điểm, rõ ràng cũng là một đôi tổ hợp rất có tiềm lực, giá trị tình cảm lại thấp đủ khiến nhân thần cộng phẫn.

“Thí sinh năm nay làm sao vậy, tùy tùy tiện tiện túm một người ven đường đi ký khế ước sao? Thanh niên bây giờ đối với chung thân đại sự của chính mình cũng quá vô trách nhiệm!”

“Đi thôi,” Phục Nghiêu thuận tay đẩy Doanh Phong một cái, xoay người quay lại ghế giám khảo, mà anh thì đã tìm được Lăng Tiêu trong thính phòng.

Băng Xán thấy Doanh Phong sắc mặt khó coi đi tới, thức thời hướng một bên nhường rồi nhường, còn kéo Tóc đỏ đang ngồi dán vào Lăng Tiêu qua một bên, lưu lại không gian riêng cho hai người câu thông.

Lăng Tiêu đã sớm thấy Doanh Phong đến đây, nhưng cậu không biết nên nói cái gì, vòng thi thứ hai thất bại hai người đều có phần, không ai cần phải xin lỗi, nhưng chính vì như thế mới khiến cả hai đều không tìm ra lời nào để nói.

Hai người lặng lẽ ngồi yên một lúc lâu, thật không ngờ Doanh Phong là người mở miệng trước tiên.

“Trong lòng cậu, tôi rốt cuộc là gì?”

Tim Lăng Tiêu run lên, trong lòng mình, Doanh Phong rốt cuộc là cái gì?

Là đồng học? Chiến hữu? Người cùng chung lợi ích?

Nhưng trên đời này nào có đồng học hay chiến hữu mỗi ngày ngủ cùng giường, lại còn ôm nhau, hôn nhau, ân ái?

Là tình lữ? Phối ngẫu? Người yêu thân mật?

Nhưng làm gì lại có người yêu nào giá trị tình cảm ba sao chứ?

Vậy, là khế chủ sao? Vì cái gì nghĩ đến từ này vẫn thật sâu không cam lòng.

Lăng Tiêu do dự, "Trong lòng tôi, anh…"

"Hầu tử."

Lăng Tiêu: "Hả?"

"Phục Nghiêu thiếu tướng nói, đối phương nhìn thấy trong cuộc thi là phản xạ của nội tâm, trong lòng tôi cậu là Hầu tử, trong lòng cậu tôi là gì?"

Lăng Tiêu: "……"

Doanh Phong quay đầu, "Sao cậu không trả lời?"

Lăng Tiêu cứng ngắc xoay đầu về, "Tôi bây giờ tâm tình thực phức tạp, anh để tôi một mình yên tĩnh chút có được không?"

Vòng thi thứ hai toàn bộ chấm dứt, chỉ có sáu đôi thí sinh bị đèn đỏ, trong đó có hai đôi cả hai vòng thi đều không qua, tiếc nuối cáo biệt trường thi, Băng Xán và Tóc đỏ tổng thành tích tạm thời đứng đầu, Doanh Phong và Lăng Tiêu thì từ vị trí thứ nhất rớt xuống trung bình.

Ngày thứ ba là ngày thi gay go nhất trong kỳ thi tuyển sinh, hôm đó đúng lúc là ngày nghỉ, rất nhiều sinh viên đều đến hiện trường vây xem. Đã thông qua hai vòng thi, đôi phu phu Tóc đỏ ổn ổn thỏa thỏa được vào vòng chọn lọc bằng nhân lực, biểu hiện đặc biệt thoải mái. Mà Lăng Tiêu bọn họ thì không giống, nếu vòng này thất bại, hoặc là xin thi lại hệ khác, hoặc chỉ có thể nửa năm sau lại đến.

Lần này Lăng Tiêu cùng Doanh Phong lại bị mang đến hai nơi khác nhau, chỗ của Lăng Tiêu là một không gian sân hình tròn có hạn, còn trước mặt Doanh Phong là hai cánh cửa.

"Nội dung vòng thi thứ ba, chính là cậu phải trong thời gian quy định tìm được khế tử của cậu, trong hai cánh cửa chỉ có một cái có thể được mở ra, cậu mở cửa, có thể sẽ rút ngắn khoảng cách giữa hai người, nhưng cũng có thể kéo giãn."

"Đây là đạo cụ của cậu, một bộ tai nghe và mic, ba ngôi sao gợi ý, khi cậu không biết nên lựa chọn cửa nào thì tiêu hao một ngôi sao có thể giúp cậu làm ra lựa chọn chính xác. Thuận tiện nhắc luôn, số lượng sao mỗi tuyển thủ đạt được là do kết quả của vòng hai cuộc thi quyết định."

Doanh Phong nhíu nhíu mày.

"Lại hữu nghị nhắc cậu thêm một điều, tầm nhìn tâm linh là không có tác dụng, vì điểm truyền tống không xác định, dù cậu tìm được khế tử của mình, cũng vô pháp tìm ra con đường chính xác đến đó, cho nên không cần phải lãng phí tinh thần lực."

"Tôi biết cậu biết thuấn gian di động, nhưng đáng tiếc không gian chỗ cậu ấy lại không thể truyền tống vào, điểm này cũng có thể giúp cậu tỉnh lược."

Thầy giám khảo nhìn đồng hồ, "Cậu có mười phút, chúc cậu may mắn."

Máy đếm thời gian trên không trung trường thi bắt đầu đếm ngược, cùng lúc đó, trên màn ảnh hình tròn trên cao, dần dần xuất hiện thân ảnh Lăng Tiêu, cậu một thân một mình trong một không gian phong bế, đang cảnh giác trông chừng khắp nơi.

Doanh Phong đeo ống nghe lên, "Nghe được không?"

Trên màn ảnh Lăng Tiêu lập tức đè xuống tai phải, "Nghe được."

"Tốt." Không dùng tâm linh câu thông cũng có thể tiết kiệm tinh thần lực, Doanh Phong nhanh chóng đảo qua giữa hai cánh cửa, tùy cơ đẩy ra một cái trong đó.

"Em cảm thấy hai người bọn họ có bao nhiêu hy vọng có thể thi qua?" Trên ghế giám khảo, Phục Nghiêu hỏi khế tử của hắn.

"Tuy em cũng rất hi vọng bọn họ thi qua… Cái gọi là hai cánh cửa chính là thủ thuật che mắt, con đường chính xác để đi thông có liên hệ tỷ lệ thuận với giá trị tình cảm hai bên, vô luận cậu ta mở cửa nào, xác suất chính xác đều chỉ có 30%, thật sự là quá thấp. Xác suất thấp như vậy, khả năng thành công đi đến điểm cuối quả thực là cực kì bé nhỏ."

"Anh cũng nghĩ như em." Phục Nghiêu nhìn vào những ngọn đèn đỏ nho nhỏ phía trên bảng điểm mà chỉ có giám khảo có thể thấy, chỉ biết Doanh Phong đang cách vị trí chân chính của Lăng Tiêu ngày càng xa, "Xem ra muốn nhóm cậu ấy thông qua vòng thi này, trừ phi có kỳ tích phát sinh."

Doanh Phong mở ra cánh cửa, bên trong liền ập tới một quái vật, lần đầu tiên nhìn thấy địch nhân anh không chút nghĩ ngợi xuất chiêu, đối thủ so với trong tưởng tượng của anh yếu hơn nhiều, một chiêu lập tức bị miễu sát.

Ngay khi anh đang kỳ quái đối thủ vòng thi thứ ba sao lại yếu như vậy, chỉ thấy quái vật vừa mới bị anh miễu sát lại xoát tân *(hiện con mới)* trong không gian chỗ Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cũng nghe quy tắc cuộc thi, nhưng cậu không nhìn thấy được Doanh Phong, cũng không biết ngoài căn phòng phát sinh chuyện gì, việc không nắm rõ hiện trạng khiến cậu so với Doanh Phong càng thêm khẩn trương, nhìn thấy địch nhân xuất hiện trước mặt, tự nhiên cũng không chút do dự động thủ.

Doanh Phong tận mắt thấy Lăng Tiêu thủ tiêu đối thủ, quái vật bị xử lý lại một lần nữa xoát tân bên cạnh mình, anh rốt cục minh bạch, địch nhân sẽ không tiêu thất trong hư không, mà chỉ hoán đổi giữa vị trí hai người. Hơn nữa tương lai địch nhân không hẳn luôn yếu như vậy, theo thời gian trôi qua, rất có thể càng ngày càng mạnh.

Suy đoán của anh rất chính xác, khi anh mở ra cánh cửa thứ năm thì bị năm địch nhân vây quanh, tiến về phía trước đã bị trở ngại. Không có cách nào, Doanh Phong đành phải đem chúng nhất nhất đánh hạ, quái mới hiện ra sau này so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

"Kéo dài một chút."

"Cái gì?" Lăng Tiêu không thể lý giải.

"Tận lực đánh võng với địch nhân, trước khoan xoá sạch chúng."

Lăng Tiêu tuy không rõ ràng lắm lý do vì sao, nhưng vẫn làm theo lời Doanh Phong, nhưng dù sao không gian nhỏ hẹp, địch nhân càng ngày càng nhiều, cậu cũng không có biện pháp giống như trong rừng dẫn chúng chạy vòng vòng.

"Địch nhân nhiều lắm, anh xác nhận không cần giết sao?"

Doanh Phong bên người cũng đang vật lộn với vài con, anh ngẩng đầu liếc mắt một cái, biết không còn biện pháp, tung một ngôi sao lên, trước mặt tiêu thất một cánh cửa.

"Bây giờ có thể đánh chết."

Mỗi đối thủ Lăng Tiêu tiêu diệt, bên người Doanh Phong liền nhiều thêm một con, anh chỉ có thể bằng tốc độ nhanh nhất đi tới, tận khả năng bỏ địch nhân lại đằng sau. Nhưng số lượng địch nhân cũng bắt đầu tăng gấp bội, ba ngôi sao trợ giúp rất nhanh dùng hết, anh cũng cơ hồ bị ngăn đến vô pháp tiến tới.

Lăng Tiêu tận khả năng bắt giữ thật nhiều tin tức hữu dụng từ tai nghe, thanh âm Doanh Phong bên kia nghe thế nào cũng thấy không thích hợp, kết hợp lời Doanh Phong vừa mới nói, cậu toát ra một suy đoán đáng sợ.

"Sẽ không phải quái vật tôi xóa sạch bên đây, đều chạy đến chỗ anh đó chứ?"

Doanh Phong không bao giờ nói dối, khi Lăng Tiêu không nhận được câu trả lời từ đối phương thì biết

ngay mình đã đoán đúng.

"Tôi biết rồi, anh xoá sạch hết chúng đi."

Thấy Doanh Phong chậm chạp không tỏ vẻ gì, Lăng Tiêu lại cường điệu thêm một lần, "Anh bị chúng nó kéo ở tại chỗ, chúng ta nhất định sẽ thua. Anh phụ trách đi tới, tôi kéo dài thời gian."

Doanh Phong không có cách nào, Lăng Tiêu nói đúng, muốn thông qua cuộc thi, chỉ có một con đường như vậy có thể đi.

Anh xoay người, đem những con chặn đường cùng truy binh đều tiêu diệt, không còn vướng víu vọt về phía trước, vừa tiến lên vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu trông lên. Bên người Lăng Tiêu đã vây quanh hơn mười quái vật, cậu dù có lợi hại thế nào, cũng không cách nào dưới tình huống không giết địch nhân hoàn toàn bảo hộ chính mình, thường phải chịu trúng vài đòn.

Doanh Phong chạy qua một đoạn thông đạo rất dài, đi vào trước cánh cửa tiếp theo, lúc vươn tay ra lần đầu tiên do dự, cho dù trong cả cuộc đời anh, cũng có rất ít trường hợp phải gian nan đưa ra lựa chọn.

Anh ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp hai quái vật một trước một sau đá trúng bụng cùng lưng Lăng Tiêu, trong tai nghe truyền đến tiếng rên đối phương mạnh mẽ đè xuống, giá trị phẫn nộ khi khế chủ nhìn thấy khế tử của mình bị công kích nháy mắt kích thăng, nhưng cảm giác vô lực tiếp nối rất nhanh sau đó mới là chất xúc tác khiến phẫn nộ đạt tới đỉnh.

Doanh Phong vô luận chuyện gì, đều phải chặt chẽ khống chế trong lòng bàn tay mình, sau kỳ rối loạn vô pháp tự khống chế, lại một lần nữa cảm nhận nỗi hữu tâm vô lực khi tình thế thoát ly tầm tay.

Anh cắn răng một cái, mở cánh cửa trước mắt, mang theo quái vật mới hiện ra cuồng chạy, thời gian từng giây từng phút trôi qua, địch nhân phía sau anh càng ngày càng nhiều, trong tai nghe không ngừng truyền đến tiếng thở dốc của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu lúc này, đã không còn nhiều khí lực hoàn thủ, cơ hồ là trạng thái tùy ý ấu đả.

"Xóa sạch chúng!" Doanh Phong gầm nhẹ.

Lăng Tiêu suy yếu lắc lắc đầu, Doanh Phong từ trên màn ảnh thấy được động tác này.

"Nhanh lên!" Anh một lần nữa ra lệnh.

Lăng Tiêu thối lui vào sát vách, địch nhân từ ba hướng dần dần áp tới, cậu ngẩng đầu nhìn máy đếm ngược, đã không còn thời gian.

Hệ liên hợp tác chiến… Quả nhiên vẫn là thua ở hai chữ 'liên hợp' a…

Doanh Phong đẩy ra cánh cửa tiếp theo, trên ghế giám khảo rất nhiều người đều đứng lên, người mà xác suất mở ra cánh cửa chính xác chỉ có 30%, thế nhưng một đường xông được đến cửa cuối cùng.

Nhưng một cửa cuối cùng, cũng là cửa khó khăn nhất, Doanh Phong thân ở giữa quảng trường hình tròn, bốn phía xung quanh anh, có mười hai cánh cửa, Lăng Tiêu ở ngay sau một cánh cửa trong số đó, nhưng một khi chọn sai, anh sẽ bị quay lại điểm khởi đầu.

Máy đếm ngược còn 30 giây, 29, 28…

Toàn bộ những người đứng xem đều vì bọn họ đổ mồ hôi, Phục Nghiêu cũng đứng lên, tầm mắt chặt chẽ dán vào người đang đứng tại trung ương quay nhìn xung quanh trên màn hình: Doanh Phong, đây là cơ hội cuối cùng của cậu, nhất định phải chọn đúng.

"Căn cứ vào trực giác mà chọn, đừng có do dự a!" Ngay cả huấn luyện viên cũng nhịn không được kêu lên.

"Doanh Phong anh còn suy nghĩ cái gì a? Không có thời gian!" Đây là Tóc đỏ gấp đến độ giậm chân.

Băng Xán âm thầm nắm chặt quyền, cố lên!

Vòng vây bên người hai người ngày càng thu hẹp, Lăng Tiêu vô lực dựa lên vách tường, Doanh Phong cũng dần dần bị truy binh vây lại.

"Doanh Phong."

Thanh âm Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện trong tai nghe.

"Tôi biết chúng ta phải dừng bước ở đây, không thông qua cuộc thi, tôi rất tiếc, nhưng tôi không hối hận."

"Bởi vì cuộc thi hôm qua, đã cho tôi nhìn thấy một anh càng cường đại."

20, 19, 18…

Doanh Phong từ tốn xoay tròn tại chỗ, một vòng quái vật chung quanh như hổ rình mồi tiếp cận anh, đang chuẩn bị chớp thời cơ mà động bất cứ lúc nào. Thời gian đã không còn, dù anh có biết chính xác cánh cửa nào, cũng vô pháp trong thời gian quy định phá tan vòng vây mở nó ra.

Thanh âm Lăng Tiêu vẫn vang lên trong tai nghe.

"Nhưng cũng chính vì mạnh mẽ đó của anh, mạnh đến mức khiến người khác cho rằng anh không cần bất

cứ lời reo hò ủng hộ nào. Kỳ thật ngẫm lại, vô luận tôi đạt được vinh dự lớn đến cỡ nào, tôi đều khát vọng có tiếng vỗ tay, nếu không có một ai hoan hô tôi, ngay cả niềm vui thắng lợi cũng sẽ giảm xuống."

"Tôi nói những lời này, có thể là bản thân tự mình đa tình, có thể anh căn bản không cần, nhưng cho dù đã trễ một ngày, thì tôi vẫn muốn nói."

10, 9, 8, 7, 6…

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn không trung.

"Anh thực sự rất tuyệt."

Cậu nói.

"Tôi rất kiêu ngạo."

Doanh Phong trong vòng vây phát ra một tiếng gầm, trước mặt Lăng Tiêu xuất hiện một bàn tay.

Cánh tay đó, xuyên qua sương mù, gắt gao bắt lấy tay cậu, dùng sức kéo cậu về phía trước một cái, kéo vào trong đoàn sương trắng.

Cánh tay đó, từng đem cậu kéo từ trên đỉnh xuống tận đáy cốc, cũng từng kéo cậu từ trong ánh sáng vào bóng tối. Mà hôm nay, cũng cánh tay đó, đưa cậu từ khốn cảnh cùng tuyệt vọng, một phen kéo tới bên mình.

Nhật nguyệt đổi vị trí, càn khôn đã chuyển dời, khi Lăng Tiêu lấy lại tinh thần thì, hết thảy bên người vừa rồi đều không thấy nữa.

Chỉ có một đôi tay gắt gao nắm lấy nhau.

Còn có Doanh Phong.

60. Quyển 1 - Chương 60: Đào Hoa

Thình thịch, thình thịch, thình thịch…

Khoảng cách hai người gần nhau như thế, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Mà loại luật động có tiết tấu này, trở thành thanh âm cuối cùng trong đất trời.

Lăng Tiêu ngơ ngác nhìn người trước mắt, không rõ bản thân vì sao đột nhiên cả thiên địa đều xoay chuyển.

Ngay cả nhóm thí sinh cũng một đầu mờ mịt, rõ ràng vừa rồi Lăng Tiêu còn đang đứng trong màn hình, bọn quái vật đối cậu phát khởi đợt tiến công cuối cùng, nhưng trước khi nguy cơ đến, Lăng Tiêu bỗng chẳng thấy đâu, đảo mắt xuất hiện ngay bên người Doanh Phong.

Trong sát na khi họ tiếp xúc nhau đó, địch nhân đã nhào lên phi giữa không trung, một con tiếp một con xoạt xoạt hóa thành sương khói biến mất, máy đếm ngược thời gian cũng vĩnh cửu dừng lại ở 00: 00.

Nhóm thí sinh đối với việc này nhất vô sở tri *(hoàn toàn không hiểu)*, bất quá cũng may ở hiện trường cũng không thiếu những đàn anh vây xem, đối với trường hợp này, bọn họ phi thường quen thuộc.

"Triệu hoán khế tử, trong khoảng cách nhất định đem khế tử triệu hoán đến bên cạnh mình, thuộc loại kỹ năng trung cấp của khế chủ, bình thường sau khi nhập học nửa năm sẽ nắm giữ, nhưng mà xuất hiện trên người thí sinh, cũng rất khiến người khác giật mình."

Thì ra là thế, mọi người rốt cuộc hiểu rõ, bất quá dùng loại phương pháp này tìm được khế tử, rốt cuộc tính là thông qua cuộc thi? Hay là không qua?

Mọi người nhất tề đem ánh mắt đặt lên đèn chỉ thị quyết định vận mệnh hai người, trong số này cũng bao gồm hai người Lăng Tiêu cùng Doanh Phong, đèn còn chưa sáng, đã sắp bị những tầm mắt nóng rực chọc thủng.

Bất kể là người trong trường thi, hay người trên ghế khán giả, đều đang khẩn trương chờ đợi kết quả phán định.

Ngay cả hệ thống phán định cũng cảm nhận được một chút áp lực vô hình, một đoạn thời gian ngắn qua đi, trên sân cư nhiên sáng lên đèn vàng.

Một mảnh tiếng nghi hoặc vang lên, sao lại là đèn vàng? Cái gì là đèn vàng?

Không phải màu xanh đại biểu thông qua, cũng không phải màu đỏ tượng trưng đào thải, mà là màu vàng tràn ngập nghi vấn, tim Lăng Tiêu ngừng đập nửa nhịp, rốt cuộc vẫn không được sao?

Trên ghế giám khảo, vài huấn luyện viên đưa mắt nhìn nhau.

"Trong số thí sinh mấy khóa trước, ngay cả khế chủ nắm giữ thuấn gian truyền tống đều ít ỏi chẳng bao nhiêu, cũng chính vì biết cậu ta nắm rõ, tôi mới đặc biệt tăng cường lá chắn phòng truyền tống trong không gian của khế tử," nhân viên phụ trách bố trí sân bãi giải thích.

"Nhưng lá chắn này là đơn hướng, chỉ phòng được người truyền tống vào, mà không trở ngại người đi ra, ai mà ngờ cậu ấy lại đột nhiên lĩnh hội triệu hoán khế tử?"

"Trước tiên không nói triệu hoán khế tử cần tinh thần lực đạt tới 40 mới có thể khu động, phương diện tình cảm cũng ít nhất cần bốn sao mới được, chính là bọn họ rõ ràng hôm qua mới…"

Mọi người tui nhìn anh, anh nhìn tui, tinh thần lực vượt xa bạn cùng lứa, còn có giá trị tình cảm ấm lên nhanh chóng, hai người đó rốt cuộc còn có thể bạo xuất bao nhiêu tiềm lực, mang đến bao nhiêu kinh hỉ?

"Nếu là sơ suất trên quy tắc, vậy không nên do thí sinh gánh vác hậu quả," thanh âm Phục Nghiêu hợp thời chen vào, "Không trái với quy tắc, lại đạt được kết quả quy định, thành tích này phải được tính là hữu hiệu."

"Đèn vàng đại biểu giám khảo bỏ phiếu, là một thành viên trong ban giám khảo, tôi bỏ phiếu thông qua." Nói xong, hắn đè xuống đèn xanh trước mặt.

Người thứ hai suy nghĩ sâu xa hơn một chút, "Cho dù là bốn sao, giá trị tình cảm này cũng vẫn là quá thấp, không phù hợp yêu cầu nhất quán của hệ liên hợp tác chiến chúng ta, ngại quá, tôi phản đối." Y đè xuống đèn đỏ.

"Hai thí sinh này thực lực ít có, nếu cứ như vậy đào thải, thật sự rất tiếc, tôi cho rằng hẳn nên cho bọn họ cơ hội vào vòng sàng lọc bằng nhân lực, tôi cũng bỏ phiếu thông qua."

"Nhân tài cố nhiên khó được, nhưng hệ chúng ta chú trọng nhất là ăn ý và phối hợp, loại thực lực cá nhân cường đại này rất khó khiến người khác đồng tình, thật xin lỗi."

Hai với hai, vị huấn luyện viên cuối cùng nhận lễ chú mục của tập thể, y thật cẩn thận liếc mắt Phục Nghiêu, trên mặt đối phương là ý cười thần bí khó lường, khiến y cảm thấy an toàn nhân sinh bị uy hiếp.

"Cái đó," Y lau mồ hôi trên trán, "Tình cảm là có thể bồi dưỡng nha, hôm qua họ vẫn là ba sao, hôm nay liền thành bốn sao, dựa theo mức độ ấm lên này, không chừng đến khai giảng bọn họ đã như keo như sơn…đi? Cho nên tôi, tôi vẫn là chọn thông qua đi."

Khi người cuối cùng đè xuống đèn xanh, đèn trên sân cũng từ vàng chuyển xanh, một trận tiếng hoan hô vang lên, Lăng Tiêu cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi dài thườn thượt.

Chờ đợi vừa rồi, quả thực so với trải qua một cuộc thi còn khẩn trương hơn, chờ khi hoàn toàn trầm tĩnh lại, cậu mới phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, cũng không biết là của mình, hay của Doanh Phong, hoặc hai người đều có.

Không, Khủng long bạo chúa sao lại đổ mồ hôi được, cậu lập tức phủ nhận suy đoán này, còn chưa kịp nghĩ nhiều, đã bị Doanh Phong lôi kéo hướng ra ngoài sân, đại não bị vây trong trạng thái nửa lờ mờ, không

chút nào cảm thấy chuyện trước mắt có gì dị thường.

Tóc đỏ và Băng Xán chờ ngoài cửa ra nghênh đón bọn họ.

"Chúc mừng các cậu," Băng Xán cười nói, "Vừa rồi biểu hiện rất phấn khích, khiến người ta không thể không tán thưởng."

"Lăng Tiêu thổ lộ càng cảm động, tớ nghe tới sắp khóc," Tóc đỏ tìm chỗ chết bổ sung.

Lăng Tiêu lờ mờ, "Cái, cái gì thổ lộ?"

"Chính là mấy câu cậu nói lúc cuối cùng a, anh rất tuyệt em rất kiêu ngạo gì đó, mấy lời cậu nên nói hôm qua ấy."

Lăng Tiêu triệt để trợn tròn mắt, "Tớ nói chuyện trong điện thoại các cậu cũng nghe được?"

"Không chỉ nghe được, mà còn xem được cơ," Tóc đỏ chỉ chỉ màn hình hình tròn phía trên, toàn phương vị 360 độ không có góc chết, âm thanh vòng nổi *(hi-fi surrounding)*, vô luận nhìn hay nghe, đều không thể rõ ràng hơn.

"Không phải chứ!" Độ ấm trên mặt Lăng Tiêu từ từ từ tăng lên.

Cậu còn tưởng lời mình nói qua ống nghe chỉ có Doanh Phong bên kia mới có thể nghe được, vì cái gì không ai nói cho cậu biết là ở hiện trường truyền trực tiếp?!

Hơn nữa đến tận giờ này, Lăng Tiêu mới giác ngộ tay hai người còn nắm với nhau.

Cậu luống cuống bỏ ra, "Không, không phải thổ lộ a, cậu cậu cậu đừng hiểu lầm."

Sau đó cậu vội vã xoay người muốn rời khỏi tầm nhìn công chúng, không nghĩ tới mấy lời mất mặt như vậy, cư nhiên bị mọi người nghe hết, sớm biết vậy còn không bằng hôm qua len lén nói cho rồi.

"Cùng tay cùng chân rồi kìa," Tóc đỏ ở đằng sau chê không loạn kêu lên.

Băng Xán nhịn cười, "Cậu ấy đi nhầm hướng rồi, bên đó là trường thi."

Doanh Phong vươn tay một trảo, Lăng Tiêu đã đi ra ngoài hơn mười thước lập tức trở về chỗ cũ, cậu cũng không biết chuyện gì xảy ra, vị trí lại bị chuyển dời, tay cũng lần nữa bị cầm.

Lăng Tiêu: "..."

Tất cả chuyện này đều là nằm mơ, nằm mơ.

Cậu thôi miên chính mình, thay đổi hướng tiếp tục đi.

"Ai, bên kia là bục giám khảo." Băng Xán vừa buồn cười vừa vô lực.

Lăng Tiêu đi chưa được hai bước lại bị bắt trở về.

"Anh chơi đủ chưa a!" Lăng Tiêu rốt cục nhịn không được ồn ào, "Cái kỹ năng chết tiệt này bộ không cần hao tổn tinh thần lực sao?"

"Còn có thể." Ngụ ý, đi nữa thì vẫn có thể đem cậu trảo về.

Lăng Tiêu buông tha việc giãy dụa, triệt để thành thật bất động.

Tóc đỏ thấy thế rất là hâm mộ, "Khế chủ nhà tớ rất nhanh có thể học xong, đến lúc đó chúng tớ cũng chơi trảo trảo cho vui."

Lăng Tiêu rốt cục không tình nguyện bị bọn họ kéo đến thính phòng, bất quá sau khi cuộc thi sau đó bắt đầu không lâu, mấy chuyện phát sinh trên người mình liền hoàn toàn bị cái tên thần kinh thô này quẳng ra sau đầu.

Nhóm thí sinh thật sự rất mạnh, mỗi người đều thi triển kỹ năng đối kháng địch nhân trong mê cung, khi có một người một quyền trúng đích khiến cho quái vật bị định thân, toàn trường đều sôi trào.

"A, bọn họ chính là đôi tình lữ hai sao ngày hôm qua!" Lăng Tiêu nhận ra.

Khế chủ đó mở cửa xác suất thành công còn thê thảm hơn Doanh Phong, nhưng anh ta dựa vào một chiêu này, thành công vào những giây trước thời hạn mở ra cánh cửa chính xác, mà khế tử của anh ta ngay cả bóng dáng con quái cũng chưa nhìn thấy.

Về phần đôi của Băng Xán tự nhiên khỏi cần nói, 90% xác suất thành công thêm chín ngôi sao trợ giúp, khiến anh dễ dàng tìm ra phòng của Tóc đỏ, lúc tìm được đối phương Tóc đỏ còn oán hận chưa đánh đã ghiền, tổng thành tích hai người vẫn như cũ dẫn đầu.

Ngày cuối cùng của cuộc thi rốt cục đã qua, trước khi rời đi Lăng Tiêu gặp được Phục Nghiêu.

“Tôi lâm thời nhận được nhiệm vụ, hôm qua mới trở về điểm xuất phát, không phải cố ý bỏ lại các cậu không lo,” Phục Nghiêu đơn giản giải thích.

Có thể được người mình sùng bái nhớ đến Lăng Tiêu đã rất cảm động, làm sao có thể trách hắn.

“Quyền xử lý các cậu bị chuyển giao cho thượng tướng Long Dần, tôi biết phương diện này khẳng định liên quan đến những chuyện tôi không thể biết, nên tôi sẽ không hỏi những câu làm các cậu khó xử. Long Dần là một kẻ cuồng chiến tranh, bất quá hắn đối quốc gia tuyệt đối trung tâm, bản thân tôi không lo lắng hắn sẽ lợi dụng các cậu làm chuyện xấu, chỉ sợ hết thảy hắn làm, đối với các cậu mới là chuyện xấu. Tôi là người ngoài cuộc, không tiện nhúng tay, tất cả chỉ có thể dựa vào các cậu tự mình cẩn thận.”

“Chúng tôi biết rồi.” Doanh Phong nghiêm nghị nói.

“Vậy là tốt rồi,” hắn chuyển hướng Lăng Tiêu, “Liên tục hai ngày của cuộc thi tôi đều có xem, hai người các cậu biểu hiện rất xuất sắc, không làm tôi thất vọng, chỉ mong học kỳ mới có thể nhìn thấy các cậu ở nơi này.”

Cuộc thi chấm dứt, Lăng Tiêu hướng những thầy cô trong trường quan tâm đến cậu báo kết quả, dù thành tích cuối cùng còn chưa có, nhưng mọi người vẫn đối với việc tuyển chọn tràn ngập hi vọng.

“Các cậu có thể tới chỗ bác sĩ Dao nói riêng, các cậu là học trò cô ấy đặc biệt quan tâm, có lẽ trước khi đi, cô ấy cũng rất muốn cùng các cậu gặp nhau một lần.”

“Từ biệt? Bác sĩ Dao muốn đi? Đi đâu?”

Hiệu trưởng mỉm cười, “Các cậu đi tìm cô ấy sẽ biết.”

Hai người tới phòng y tế thì thấy Dao Đài quả nhiên đang thu dọn đồ đạc.

“Bác sĩ Dao, cô muốn đi đâu?” Lăng Tiêu vừa tiến đến liền khẩn trương hỏi.

Dao Đài thấy cậu đến, nhịn không được muốn đưa tay sờ đầu cậu, đã sớm quên cậu không còn là trẻ con, ngay cả đầu cũng vượt qua mình.

Lăng Tiêu cũng đã phát hiện, Dao Đài hôm nay tâm tình phi thường tốt, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn nhiều.

“Tôi muốn quay về căn cứ.”

“Căn cứ?”

"Phải, lúc trước không nói cho các cậu biết, tôi ban đầu nhậm chức ở căn cứ, vì một vài nguyên nhân trở thành bác sĩ học đường, nhưng trong lòng tôi luôn luôn rất muốn trở về."

"Lúc tôi lớn bằng các cậu bây giờ, liền lập chí phải làm một nghiên cứu viên của căn cứ, sau đó nguyện vọng đạt thành, bản thân lại không biết quý trọng. Trực Thượng nhiều năm qua vẫn một mực xin chuyển tôi về, bây giờ cấp trên rốt cục phê chuẩn, tôi nhất định sẽ quý trọng cơ hội này."

"Thật tốt quá!" Mức độ vui mừng tin tức này mang đến, một chút cũng không thua việc họ đã thông qua cuộc thi tuyển sinh học viện quân đội.

Dao Đài không che dấu được vui sướng, cô không đề cập đến, hôm nay thật ra là ngày song hỷ lâm môn, sau một thời gian quân bộ điều tra, rốt cục bài trừ hiềm nghi với Trực Thượng, anh sáng nay cũng chính thức phục chức.

Nhưng chuyện này, không thể nói với hai đương sự, tránh để họ áy náy.

"Kỳ thật tôi luôn thực áy náy…" Lăng Tiêu đột nhiên mở miệng, khiến Dao Đài sửng sốt.

"Tôi trộm đồ ở căn cứ, nhất định gây phiền cho tiến sĩ đi? Nói không chừng chú ấy còn bị tôi liên lụy, tôi luôn muốn tìm cơ hội nói với chú ấy một câu xin lỗi."

Dao Đài cười than, "Anh ấy không trách cậu, ngược lại, anh ấy cũng rất áy náy với cậu, bởi vì… chuyện đó."

Cô nhắc lại chuyện cũ, cảm xúc mọi người đều hơi sa sút.

Yên lặng một lát, Dao Đài một lần nữa vực dậy tinh thần, "Cho nên lúc quân bộ điều tra, anh ấy cũng cực lực giải vây cho các cậu, hi vọng dùng việc này đền bù món nợ anh ấy thiếu bằng hữu của cậu. Các cậu cũng có ý tưởng đồng dạng, vậy không bằng huề nhau đi, ai cũng không cần tiếp tục cảm thấy áy náy nữa."

"Tuy là nói thế," Lăng Tiêu gãi đầu, "Bác sĩ Dao, cô sắp đi chưa? Chúng tôi có xe, không bằng để chúng tôi đưa cô đi đi, tôi muốn giáp mặt chú ấy nói xin lỗi."

Dao Đài nghĩ nghĩ, "Cũng tốt, bất quá các cậu mua xe hồi nào?"

***

"Chủ tịch, ngài đã trở lại?"

"Hoan nghênh trở về."

Trực Thượng một đường đối những người hướng anh chào hỏi gật đầu vấn an, suốt ba tuần tạm thời cách chức điều tra, khiến anh vô cùng hoài niệm cương vị công tác của mình.

Nhưng hôm nay ngoại trừ phục chức, còn có một chuyện khiến anh còn vui vẻ hơn.

"Đúng rồi chủ tịch, Dao trợ lý khi nào thì đến? Chúng tôi chuẩn bị lo liệu một bữa tiệc nhỏ hoan nghênh cô ấy."

Trực Thượng nghe vậy cười nói, "Hẳn là rất nhanh sẽ tới, tôi vừa rồi nhận được tin tức của cô ấy, họ đang trên đường, à, học trò của cô ấy đưa cô ấy lại đây."

"Chúng tôi canh giờ đi chuẩn bị."

"Có lòng."

Trực Thượng một đường đi về phía trước, đột nhiên thấy một thân ảnh chợt lóe ở ngã rẽ xa xa, giữa ban ngày ban mặt có vẻ vô cùng lén lút.

Anh tò mò theo sát qua, bóng người lại không thấy, ở bên kia góc tường là kho cũ rất ít người sẽ tới.

Trong kho đó đều là hồ sơ đã vứt đi, vì sao lại có người đặc biệt tới nơi này?

Anh theo trực giác thấy không ổn, nhẹ chân nhẹ tay tới gần, thình lình từ trong kho truyền đến thanh âm, thanh âm kia rất quen thuộc, rồi lại nhất thời nghĩ không ra là ai.

"Phải, anh ta đã sắp trở lại, quân bộ rất nhanh sẽ tiếp tục tra xét, tình huống đối với chúng ta rất bất lợi."

Thanh âm một người khác vang lên, dù từ trong điện thoại truyền ra hơi có chút sai lệch, nhưng Trực Thượng lại vĩnh viễn không thể nào quên.

Đó từng là ân sư của anh, người anh biết ơn nhất trong đời, giúp anh đạt được nhiều thành công, đồng thời cũng khiến anh lâm nào sự khó khăn lựa chọn giữa ơn thầy và đại nghĩa.

Thầy còn sống? Lại còn có liên hệ với người trong căn cứ? Trực Thượng trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác bất an.

"Không phải đã bảo cậu đem dấu vết toàn bộ xóa sạch sao?" Đây tuyệt đối là thanh âm của Thái Ân.

"Ngay từ đầu ngài chỉ nói để bọn họ đem tư liệu nghiên cứu tuồn ra ngoài, ai biết bọn họ lại tiện tay dắt

trộm dê, gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả tôi cũng thiếu chút nữa bại lộ. Chuyện này nếu không có một người chịu tội thay, quân bộ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

Trực Thượng giật mình che miệng, thì ra trong căn cứ thật sự có nội gián, lần trước sự kiện kia không phải trùng hợp, học sinh đã bị lợi dụng! Loại sự tình này, nhất định phải mau chóng thông tri quân đội!

Anh mới vừa lui về phía sau một bước, một trận đau đớn liền từ sau lưng truyền đến, cảm giác lạnh như băng nhất thời thổi quét toàn thân.

Nhược điểm lớn nhất của người Thiên Túc, trái tim bị đâm, một kích mất mạng.

Cửa kho mở, một người chậm rãi đi ra, tựa hồ đã sớm dự đoán được ngoài cửa sẽ có chuyện như vậy phát sinh.

"Là cậu…"

Trực Thượng gian nan xoay người, rốt cục thấy rõ chân diện mục hung thủ. Anh bị hai người kia liên hợp tính kế, đến nông nỗi này, tất cả đã muộn.

"Các người…"

"Thực xin lỗi, chuyện này nhất định phải có một người chịu tội thay, nếu lúc trước anh lựa chọn trợ giúp sư phụ mình, ngày hôm nay đã không như thế."

Linh hồn Trực Thượng chậm rãi tụ tập, chuẩn bị vào một vòng luân hồi mới, anh dùng hết một chút khí lực cuối cùng lắc đầu, "Không, dù có cho tôi thêm một cơ hội lựa chọn, tôi cũng sẽ không…"

Đôi mắt anh dần dần khép kín, ý thức thoát ly thể xác bay đến bên người đang lòng tràn đầy vui mừng tiến đến nơi này.

"A Dao…"

Anh nỉ non tên người yêu mình tâm tâm tương niệm, thân thể ngã về phía trước rốt cục biến mất trong không khí vô hình.

Trong phi hành khí Lăng Tiêu vẫn đang nói nói chuyện phiếm, Dao Đài thường thoải mái cười to, đột nhiên thống khổ ôm chặt ngực, gương mặt đột nhiên thống khổ trắng bệch dọa hai người kia hoảng sợ.

Lăng Tiêu vội điều khiển Ly phi sa lập tức đáp xuống, chạy vội ra chỗ ngồi phía sau xem xét tình trạng Dao Đài.

“Bác sĩ Dao, bác sĩ Dao cô làm sao vậy?”

Dao Đài giãy dụa ngẩng đầu, lệ đã rơi đầy mặt.

“Trực Thượng…”

61. Quyển 1 - Chương 61: Tảo Trửu*

**Tảo trửu: Cái chổi*

Hà Quy quay lại nhìn Trực Thượng dần dần biến mất trước mắt, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Giải quyết một cái đại phiền toái, kế tiếp…”

Anh ta nói đến một nửa, khó có thể tin cúi đầu, thanh chủy thủ vừa rồi đâm vào Trực Thượng, giờ phút này đang toàn bộ ngập sâu vào lồng ngực của mình, chỉ để lại chuôi dao bên ngoài.

“Anh…”

Đồng bạn của anh ta mặt không chút thay đổi, “Quân đội không có ngu xuẩn như vậy, tội danh bị vu oan sớm hay muộn sẽ dẫn đến hoài nghi, không bằng trực tiếp cho bọn đó chân tướng, cho họ biết cậu mới là người mà bọn họ muốn tìm.”

“Vậy anh vì cái gì còn phải…” Bí quá hoá liều, giết chết Trực Thượng?

Không, Hà Quy trước khi lâm chung rốt cục hiểu rõ, mình và Trực Thượng, đều là người mà anh ta không cần, một người nắm giữ bí mật của anh ta, một kẻ trở ngại đường anh ta, một hòn đá ném hai chim, đáng tiếc, mình cũng là một con chim trong đó.

Hiện tại mới ý thức tới điểm này, có phải đã quá muộn rồi không?

Trước sau cất bước hai cỗ linh hồn, hung phạm nhặt lên di vật của họ trên mặt đất, một bước bước vào kho cũ bên cạnh, thời gian cho hắn không nhiều, hắn nhất định phải nắm chắc bố trí hiện trường.

***

Khi Dao Đài đuổi tới căn cứ, chờ đợi cô chỉ có thanh chủy thủ người yêu lưu lại.

“Thật xin lỗi.”

Dục Tuyền giao chủy thủ cho cô cúi đầu, giống như đây là lỗi của y.

Dao Đài run rẩy nhận lấy, biểu tình đã vô pháp dùng tuyệt vọng để hình dung. Trong mắt Lăng Tiêu, cô luôn là Dao nữ vương tự tin kiêu ngạo, nhưng hôm nay cậu rốt cục đã biết, có đôi khi, đánh bại một người kiêu ngạo, chỉ cần ba chữ.

Ngay cả cậu cũng nhịn không được từng đợt đau lòng, con người vĩnh viễn ôn văn nhĩ nhã đó, người đàn ông mang nụ cười nhẹ trên mặt, ngay cả một tiếng tạm biệt đều không có, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động tiêu thất, không bao giờ trở về nữa.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Dao Đài ngay cả thanh âm cũng phát run.

“Trong căn cứ có kẻ phản bội, chủ tịch đã phát hiện bí mật của cậu ta, hai người đồng quy vu tận. Bây giờ chứng cứ của kẻ phản bội đã được phơi bày, những người khác cũng đang khẩn trương điều tra, nên mới phái tôi tới giao di vật của chủ tịch cho chị.”

“Sao lại có người phản bội?” Cô vội hỏi.

Dục Tuyền trầm mặc một chút, “Thầy ông ấy còn sống.”

Dao Đài nặng nề lùi lại một bước.

“Ông ấy không chỉ còn sống, còn luôn có liên lạc với người trong căn cứ, chuyện này quân đội đã sớm biết, lần này chính là nhờ cái cớ đời hai bị mất trộm, điều tra hai người chúng tôi có còn cùng ông ấy liên hệ không. Trước đây chủ tịch không nói cho chị biết, là vì không muốn cho chị biết chân tướng, anh ấy không muốn cho chị biết thầy không chỉ không chết, mà còn vẫn tiếp tục đi trên con đường sai lầm, điều này sẽ khiến cho chị khổ sở.”

“Người cùng ông ấy bảo trì liên lạc, rốt cuộc là ai?”

“Là một nhân viên bảo an trong căn cứ, cậu ta tên Hà Quy.”

Lăng Tiêu trong lòng cả kinh, cái tên này hình như đã nghe qua ở đâu.

—— *Đúng rồi, hàn huyên lâu như vậy, còn chưa biết xưng hô sao với anh?*

—— *Anh tên Hà Quy, nếu như sau này có cơ hội đến nữa, hoan nghênh tới tìm anh.*

Là anh ta?! Ngày ấy đưa cậu và Doanh Phong từ khu G đến đại sảnh, trên đường còn kể rất nhiều chuyện có liên quan đến thầy trò Thái Ân, người này không ngờ là tình báo viên của Thái Ân ở căn cứ?

Hồi tưởng lại lời của anh ta, anh ta từng đối chủ tịch tiền nhiệm tỏ vẻ cực độ sùng bái, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân anh ta lựa chọn làm nội ứng cho Thái Ân?

"Cậu ta cũng đã chết phải không?" Dao Đài thấp giọng hỏi.

"Phải, ở khu Z giám sát được linh hồn phi thăng, người đến xem xét phát hiện dấu vết đánh nhau trong kho hàng cũ, sau đó tìm được di vật của hai người. Thì ra Hà Quy vốn đang chỗ đó liên lạc với thầy, chủ tịch hẳn là trong lúc ngẫu nhiên đi ngang thì bắt gặp, không ngờ liền xảy ra chuyện như vậy."

Dao Đài phi thường bình tĩnh gục đầu xuống, "Tôi đã biết."

Biểu hiện như vậy khiến Lăng Tiêu cảm thấy giật mình, nhưng không đợi cậu nói gì, chỉ thấy Dao Đài xoay người, nước mắt trên mặt dù chưa khô, nhưng không lưu lại thêm một giọt nào.

"Hai người các cậu trở về đi."

"Bác sĩ Dao?"

"Các cậu vốn là đưa tôi tới nhậm chức, tôi sẽ lưu lại cùng đồng sự điều tra chân tướng, sau đó tiếp tục sự nghiệp mà Trực Thượng chưa hoàn thành, các cậu không cần lo lắng cho tôi."

Lăng Tiêu còn muốn nói gì đó, Dao Đài thập phần quyết đoán cắt lời cậu, "Trở về đi."

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong liếc nhau một cái, không còn cách khác, đành phải xoay người rời đi.

Chờ bọn họ đi rồi, Dục Tuyền mới chậm rãi mở miệng.

"Giờ họ đã đi rồi, chị có ý nghĩ gì có thể nói thẳng ra, nhưng nếu trong lòng chị muốn chính là cái tôi đang nghĩ tới, lần này nói thế nào tôi cũng phải ngăn cản chị."

Dao Đài cầm thật chặt chủy thủ trong tay, "Làm sao cậu biết?"

"Ánh mắt chị bây giờ, giống hệt ánh mắt thầy lúc trước. Năm đó thầy tìm được chị, tìm kiếm trợ giúp của chị, cũng là bởi vì trong ba người chúng ta, tính cách của chị là tương tự ông ấy nhất. Thân là nhân viên nghiên cứu khoa học của căn cứ, cần bảo trì tuyệt đối bình tĩnh cùng lý trí, chị và ông ấy đều rất chú trọng cảm tình, thậm chí sẽ bị loại tình cảm này chi phối hành vi của mình, dù trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học hai người có thiên phú cao tới đâu, cũng không thích hợp với công tác này, tôi khuyên chị vẫn là buông

tha đi."

Lăng Tiêu đi ra ngoài một nửa, kéo lấy Doanh Phong, "Vì sao tôi cứ có dự cảm chẳng lành, bác sĩ Dao cho tôi cảm giác rất kỳ quái, tôi luôn cảm thấy sự thật không đơn giản như cô ấy nói."

"Tôi cũng cho rằng như vậy, cô ấy biểu hiện quá mức bình tĩnh, điều này không bình thường."

"Không được, tôi vẫn cảm thấy nên quay lại xem." Cậu nói chưa dứt lời đã vòng ngược trở lại, Doanh Phong cũng chỉ có thể đuổi theo.

"Thực xin lỗi, " Dao Đài thật sâu cúi đầu, "Anh ấy là người tôi yêu sâu đậm, bất kể thế nào tôi đều không muốn cùng anh ấy chia cách, dù chỉ có một chút khả năng nhỏ, tôi cũng không muốn buông tha…"

Cô dùng tốc độ không thể bắt giữ sấn đến sau lưng Dục Tuyền, chủy thủ trong tay vững vàng đặt lên tâm khẩu y, khi bọn Lăng Tiêu quay lại thì nhìn thấy chính là màn đột phát này.

"Bác sĩ Dao!" Lăng Tiêu cả kinh kêu lên, "Cô đang làm gì?"

Dao Đài đã hoàn toàn xem thường ngoại giới, ý niệm điên cuồng trong đầu đã triệt để chiếm giữ cô, "Chỉ có cậu, chỉ có cậu mới có thể giúp tôi. Lúc trước Thương Dương rời đi, cũng là cậu tra được chuyển thế của ông ta, xem như tôi nhờ cậu, nghĩ tới tình đồng môn của chúng ta, giúp tôi một lần, cho dù là dùng thủ đoạn cưỡng chế, tôi cũng…"

Vẻ mặt như con bài của Dục Tuyền không có biến hóa gì, ngay cả thanh âm cũng không phập phồng, "Tìm được rồi thì sao đây? Chị chờ mười năm, hai mươi năm, đợi cho đối phương tỉnh thức, rồi cũng như thầy nhốt người đó lại. Có lẽ khi đó chị đã cùng một hội với thầy, các người cùng nhau nghiên cứu ra biện pháp giải trừ huyết khế, chị sẽ bắt buộc chủ tịch chuyển thế lại ký khế ước với chị, đơn giản chỉ vì người đó là người yêu kiếp trước của chị."

"Nhưng chị có nghĩ tới không, y cũng không có được những ký ức khi sống bên chị, tất cả những gì tốt đẹp trong trí nhớ chị, những hồi ức lãng mạn, cũng chỉ là buộc định cùng cái tên Trực Thượng. Sau khi chuyển thế, y không bao giờ còn là Trực Thượng nữa, mà là một người hoàn toàn mới, mà chị chính là một người xa lạ trong cuộc đời y, hồi ức chị áp đặt vào y, với y mà nói chính là thống khổ."

Dao Đài đã bắt đầu khe khẽ khóc nức nở, Dục Tuyền vẫn còn tiếp tục.

"Tôi biết, mất đi người yêu mến khiến chị và thầy đều rất thống khổ, nhưng loại thống khổ này, không thể trở thành bắt đầu của một đoạn thống khổ khác. Sai lầm lớn nhất tôi phạm phải trong đời, chính là vì báo đáp ơn thầy, làm trái lương tâm mình."

"Một năm sau khi sự kiện kia phát sinh, tôi lại một lần nữa gặp được Thương Dương chuyển thế, cậu ấy đã khiến tôi ý thức được sai lầm của mình nghiêm trọng đến độ nào, đây chính là lý do tôi lựa chọn tự thú.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn thủy chung đối với chuyện đó cảm thấy tự trách, vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình, là tôi đã hủy cuộc đời của cậu ấy."

"Khoan nói đến việc tôi hiện tại đã không còn quyền hạn truy xét linh hồn chuyển thế, dù cho tôi có, tôi cũng sẽ không giúp chị, tôi đã phạm sai lầm một lần, sẽ không tiếp tục sai lần thứ hai, bi kịch của Thương Dương, tôi không muốn tái diễn trên người chủ tịch. Anh ấy đã ra đi, chị để cho anh ấy an tâm luân hồi đi."

Lực lượng Dao Đài trở nên lơi lỏng, Doanh Phong và Lăng Tiêu nhắm chuẩn thời cơ đoạt được thanh chủy thủ, đối phương hoàn toàn buông tha cho việc phản kháng.

Cô lúc này, mặt như tro tàn, "Cậu đã cự tuyệt một yêu cầu của tôi, hi vọng cậu không cự tuyệt tôi lần nữa."

***

"Bác sĩ Dao, cô thật sự quyết định như vậy sao?" Lăng Tiêu dọc theo đường đi, cũng không biết nói gì để vãn hồi quyết định của cô, mãi đến khi họ tới trước Yểm Đường, cậu vẫn hy vọng có thể cố sức lần nữa.

"Lòng tôi đã quyết, không cần khuyên nữa, không thể tưởng được, chính là hai người các cậu tiễn tôi đoạn đường cuối cùng."

Ánh mắt của cô luân phiên dừng trên mặt hai người, "Từ khi tôi cùng Trực Thượng ký khế ước đến hiện tại, tôi từng hai lần sử dụng quyền lực của mình đối với anh ấy, trừ việc tiêm 'đốt tẫn' lần đó, chính là lúc thầy tôi đào vong, rõ ràng anh ấy có thể khởi động chương trình cản đường, tôi lại hạn chế hành động của anh ấy."

"Lựa chọn giúp thầy tôi, cũng là sai lầm lớn nhất tôi phạm phải trong cuộc đời mình, nhiều năm qua, tôi đều sống trong áy náy, không nghĩ tới hôm nay mình cũng thiếu chút nữa bước lên con đường rập khuôn theo thầy."

"Tôi với Trực Thượng nhiều năm ân ái, dù có một vết nứt như thế, anh ấy cũng không hề trách tôi. Tôi không thể chịu đựng được cuộc sống không có sự tồn tại của anh ấy, nếu anh ấy bỏ tôi mà đi, tôi cũng hi vọng giờ khắc này trở thành chung điểm sinh mệnh của mình, có lẽ kiếp sau chúng tôi có thể gặp nhau lần nữa."

"Chính cô rõ ràng cũng từng nói, người dù có chết cùng lúc, cũng chưa chắc sẽ tỉnh thức cùng lúc, trong biển người mênh mông tìm được một người đã quên tất cả lần nữa mến nhau, là chuyện rất hiếm khi xảy ra," Lăng Tiêu vội la lên.

"Thân là một trong những người đứng ngoài nhìn, tôi lấy lý trí khách quan nói ra những lời đó. Nhưng khi tôi trở thành đương sự, tôi mới phát hiện, rời xa anh ấy một mình sống sót là gian nan bao nhiêu, dù xác suất gặp nhau lần nữa cực kì bé nhỏ, tôi cũng khát vọng đi tranh thủ."

“Nhưng mà…”

“Cậu không cần khuyên, đây là quyết định của tôi, trước khi tôi đi, còn có vài lời nói riêng với cậu.”

Dao Đài gọi Lăng Tiêu một mình ra một bên.

“Lăng Tiêu, kỳ thật tôi chưa từng nói với cậu, giữa hai người các cậu, tôi luôn thiên vị Doanh Phong, nếu trong hai người nhất định có một người phải trở thành khế tử, tôi thậm chí hi vọng người đó là cậu.”

Lăng Tiêu hô hấp đình trệ.

“Bởi vì trong tính cách cậu có sức bền mà cậu ấy không có, cậu ấy không thể nhận thất bại, cậu có lẽ có thể vượt qua, về điểm này, cậu so với cậu ấy kiên cường hơn nhiều lắm.”

“Nhưng không có ai nhất định phải trở thành khế tử, sở dĩ tôi nghĩ như thế, hoàn toàn là xuất phát từ lo lắng của một bác sĩ học đường ích kỷ, đem 0% khả năng, tăng lên tới 1%*, nhưng đối với cậu cũng là trăm phần trăm không công bình, đối với việc đó tôi vô cùng xin lỗi.”

**Ý nói nếu DP thành khế tử thì 0% sống sót, mà LT thì ít nhất có 1%.*

Lăng Tiêu cũng dần dần đỏ vành mắt.

“Bí mật cậu bảo tôi giữ, tôi đã làm được, nhưng không phải bởi vì cậu thỉnh cầu.”

“Mà bởi vì loại việc này, tôi cảm thấy nên do cậu chính miệng nói cho cậu ấy biết, mà không phải nhờ vào miệng bất luận kẻ nào.”

“Tôi hy vọng ngày đó sớm đến, đừng chờ đến khi tất cả đều đã quá muộn, mới phát hiện người mà cậu muốn thổ lộ đã mất.”

Cô liếc nhìn Doanh Phong một lần cuối cùng, “Doanh Phong là một người đối với tình cảm rất không mẫn cảm, có đôi khi cậu phải nói ra, cậu ấy mới biết làm sao để làm, nhưng nếu cậu không nói, vậy cậu ấy vĩnh viễn sẽ không biết.”

Dao Đài xoay người dứt khoát kiên quyết hướng về Yểm Đường, Dục Tuyền đã ở cửa chờ cô.

Doanh Phong đi tới, “Cô ấy nói với cậu những gì?”

Anh vừa dứt lời, Lăng Tiêu đột nhiên bổ nhào vào lồng ngực anh, ôm anh thật chặt, đầu vai run rẩy đã

bán đứng hành vi của cậu.

Doanh Phong ngây ngẩn cả người, một lát sau, anh mới chần chờ đưa hai tay lên, chậm rãi khoát lên lưng Lăng Tiêu.

Từ trong Yểm Đường truyền ra tiếng chuông, Doanh Phong quay đầu, tiếng chuông này tràn ngập điềm xấu, giống như đang tấu khúc tang ca.

Nghe được tiếng chuông, người trong lòng cũng không an phận giật giật, Doanh Phong nâng tay chế trụ sau gáy cậu.

"Đừng nhìn."

Người trong lòng anh không nhúc nhích, cậu vùi đầu thật sâu vào lồng ngực Doanh Phong, nước mắt vô thanh rơi.

Linh hồn Dao Đài bay đến giữa không trung lại rơi xuống, biến mất trong tịnh hóa trì, cô sẽ lại ngủ say, thức tỉnh, có lẽ sẽ lại gặp Trực Thượng, bắt đầu cuộc đời mới của họ.

62. Quyển 1 - Chương 62: Phi Ma*

**Phi ma: Đồ tang*

Trên ghế tựa vốn không có ai đột nhiên hiện ra một bóng người, nhưng người này hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích, ngay cả hô hấp cùng nhịp tim đều đình chỉ, phảng phất như đã chết.

Một thanh âm lo lắng ở cạnh gọi cậu, nhưng trừ như thế ra thanh âm này cái gì cũng không làm được.

"Tinh Lâu, Tinh Lâu!"

Qua hơn nửa ngày, người được gọi Tinh Lâu chậm rãi tỉnh dậy, trái tim cũng dần dần khôi phục nhịp đập.

"Tôi thành công rồi," cậu vừa tỉnh dậy liền suy yếu nói, "Tôi rốt cục có thể vượt qua chiều không gian thay đổi thời gian, lần này tôi thành công đem thời gian lùi lại sáu trăm năm, tiếp theo…"

"Không có tiếp theo."

Nguyệt Ảnh khổ sở nói.

"Tôi vừa quét hình qua thân thể anh, lượng số liệu mà linh hồn của anh gánh vác đã đạt tới cực hạn, không thể chịu tải nhiều hơn nữa."

"Điều đó không có khả năng!" Cậu không tin.

"Là sự thật, anh đã liên tục bốn đời cưỡng chế bảo lưu ký ức, càng không nói đến có tồn tại của ký ức tối cổ, mỗi lần anh xuyên qua thời gian, đều mang về càng nhiều những mảnh nhỏ ký ức, đây chính là lý do tuổi thọ của anh ngắn đi theo từng đời. Linh hồn của anh đã sắp không chịu nổi gánh nặng, nếu anh lại đi ngược thời gian, chỉ sợ linh hồn anh sẽ tiêu tán trong dòng sông dài của lịch sử."

Tinh Lâu sắc mặt đầy vẻ lo lắng đến dọa người, vì cái gì, rõ ràng đã cách thành công gần như vậy, nếu thất bại vào lúc này, thì bao nhiêu cố gắng trước đó tính là gì?

"Trí nhớ vô dụng chẳng lẽ không thể tẩy đi sao?"

"Cưỡng ép tiêu hủy chỉ phá hỏng ký ức, phương pháp thanh trừ ký ức duy nhất chính là để linh hồn đi qua tịnh hóa trì, nhưng loại phương pháp này tuy rằng có thể tẩy trừ trí nhớ, lại không thể tiến hành chữa trị cho linh hồn đã tạo thành tổn thương. Giữ lại ký ức chuyển thế vốn đã trái với thiết định ban đầu của vạn vật, chỉ sợ anh kiếp sau cũng không thể kế thừa trí nhớ hiện hữu nữa, trừng phạt cho việc làm trái quy định, linh hồn anh sẽ suy yếu đi theo từng đời, cho đến khi không thể kiên trì đến lúc thức tỉnh mà tử vong ngay khi còn thiếu niên, hoàn toàn biến mất."

Tinh Lâu chậm rãi đứng lên, "Tôi không sợ chết, nhưng tôi sợ sống mà nhất vô sở tri. Nếu như kiếp sau đem thù hận của quá khứ, những gì đã hứa hẹn, còn có em – triệt để quên đi, tôi đây thà rằng cuộc đời này chính là điểm kết thúc…"

Cậu đột nhiên quay đầu, "Người nào?!"

Khách không mời như gió xông tới, không nói hai lời túm cổ áo Tinh Lâu, "Tôi muốn cậu giúp tôi giết một người, tôi nhất định phải giết nó!"

Tinh Lâu hơi ngửa đầu ra sau, "Oa nga, Chẩm Hạc? Đã lâu không gặp, biến hóa của anh cũng thật lớn, tôi đều sắp nhận không ra anh. Một kẻ kiên định phản đối nghi thức trưởng thành, sao lại biến thành cái bộ dạng thua kém này?"

"Đều là bởi vì Trục Nguyệt! Trục Nguyệt mà cậu bảo tôi điều tra! Cậu ta…"

"Quấy rầy rồi."

Nghe thanh âm đó, Chẩm Hạc cứng ngắc nghiêng đầu qua, sau đó liền thấy ác mộng của mình.

"Cậu cư nhiên theo tôi đến đây?"

Trục Nguyệt hô hấp mạnh mẽ hơn trước kia nhiều, nhưng vẫn hơi khẩn trương, "Khế chủ muốn tìm đến khế tử của mình cũng không khó."

Chẩm Hạc hiển nhiên bị mấy chữ này chọc giận, buông Tinh Lâu ra thẳng tiến đến đối phương, quyền vung ra cứng rắn dừng trước mặt y.

Trục Nguyệt sợ tới mức thiếu chút nữa lui về phía sau, nhưng vẫn cứ khắc phục được, "Thật không thể tưởng nổi, tác dụng của huyết khế cũng có hiệu quả cả trên mạng, tôi còn tưởng quyền này của anh sẽ đánh trúng tôi."

Chẩm Hạc hận đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu gầm lên giận dữ, "Tinh Lâu!"

Tinh Lâu một bên thờ ơ nhìn nửa ngày lúc này mới chậm rì rì mở miệng, "Tôi hình như rốt cục xem hiểu… Lại dường như không hiểu lắm, hai người các anh không ai nguyện ý giải thích rõ cho tôi một chút sao?"

"Tôi có thể giải thích," Trục Nguyệt tiến về phía trước một bước.

"Không cần cậu nói!"

Trục Nguyệt không để ý đến Chẩm Hạc, "Tôi biết cậu."

Tinh Lâu: "Nga? Có lẽ chúng ta từng gặp qua ở chỗ nào đấy trong vườn trường."

"Trước đó, thật lâu trước kia," Trục Nguyệt hạ giọng, "Nguyên soái, không, phải là tiền nhiệm Nguyên soái đại nhân."

Nụ cười trên mặt Tinh Lâu dần dần tiêu thất, "Anh là ai?"

Trục Nguyệt từ trong ngực lấy ra một thứ, Chẩm Hạc vừa thấy liền hận không thể đoạt lấy hủy đi, đó chính là ngọn nguồn vạn ác tạo thành kết cục của hắn hôm nay.

"Trấn Hồn Thạch, tôi nghĩ cậu hẳn là nhận ra, hòn đá truyền thuyết sẽ đánh thức ký ức tối cổ, cậu chắc là cũng có một khối đi."

Tinh Lâu không đáp, tức là mặc nhận.

“Nếu chúng ta đều có ký ức quá khứ, vậy trao đổi cũng thuận tiện hơn.”

” Anh muốn thế nào?”

“Tôi muốn hợp tác với cậu.”

“Tinh Lâu!” Chẩm Hạc cả giận nói, “Cậu ta là địch nhân của tôi, cậu muốn cùng cậu ta hợp tác?”

Tinh Lâu vỗ vỗ vai hắn, “Thả lỏng, chúng tôi chỉ là tùy tiện tâm sự, anh ở đây đợi một lát.”

Hai người vào gian phòng kế bên, Chẩm Hạc phẫn nộ thấy cái gì đập cái nấy, bất quá những thứ đó đều là hư cấu, cái nào hư cũng sẽ xoát tân, khi hai người kia từ trong phòng đi ra, hết thảy ở phòng ngoài đều hoàn hảo không chút tổn hao.

Trục Nguyệt lúc này ngược lại không nói, dứt khoát bước đi, Chẩm Hạc sau khi phát tiết một trận rốt cục tỉnh táo lại, ánh mắt âm vụ nhìn chằm chằm Tinh Lâu.

“Cậu thật sự quyết định cùng tên đó hợp tác? Cậu nhìn thấy kết quả của tôi, còn chưa tin cậu ta là một kẻ giảo hoạt?”

Tinh Lâu hỏi lại, “Vậy anh muốn làm thế nào đây?”

“Đương nhiên là giết cậu ta!”

“Đối với anh thế này mà nói, không phải rất tiện nghi cho y sao?”

Tinh Lâu đi qua, thân thiết đặt tay lên cánh tay hắn, “Tôi biết anh rất hận y, nếu để y chết đi như vậy, y vẫn còn có thể chuyển thế, anh cam tâm sao?”

“Vậy cậu nói làm sao đây?”

“Thí nghiệm của Thái Ân đại nhân nói không chừng rất nhanh sẽ thành công, đến lúc đó hai người có thể giải trừ huyết khế, anh sẽ khôi phục tự do, y cũng sẽ một lần nữa biến thành thiếu niên không thể chuyển kiếp, một khi tử vong, chính là hồn phi phách tán… Hai loại kết quả này, anh thích loại nào?”

Theo từng lời Tinh Lâu nói, sát khí nơi đáy mắt Chẩm Hạc cũng càng ngày càng lắng đọng lại, cuối cùng hóa thành một thanh kiếm đã vào vỏ.

“Tôi đã hiểu, tôi sẽ đợi, trước đó, tôi sẽ cho cậu ta hảo hảo mà sống, rồi sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến linh

hồn cậu ta tiêu tán trước mặt tôi."

Sau khi Chẩm Hạc rời đi, Nguyệt Ảnh hình sóng mới lần nữa xuất hiện trên vách, nội dung cuộc nói chuyện của Tinh Lâu và Trục Nguyệt vừa rồi, y cũng nghe nhất thanh nhị sở.

"Lời y nói là thật?"

"Ừm," Tinh Lâu cúi đầu, tựa hồ đang suy tư, "Trước đây em đoán không sai, y quả nhiên là người sống sót của tộc nhân em, nhưng hiện giờ chỉ có thể coi là một nửa. Không thể tưởng được, y lại lấy phương thức này tiếp tục tồn tại, khó trách y sao lại yếu như vậy… Bất quá, y dường như đã dùng phương thức của mình lấy được lực lượng."

"Giờ anh định làm sao? Chấp nhận đề nghị của y sao?"

"Mục đích của y, về phương diện nào đó với tôi bất mưu nhi hợp *(không hẹn mà tình cờ giống nhau)*, tôi quyết định cùng y hợp tác, bất quá chỉ là tạm thời."

Ngữ khí cậu trầm thấp, "Đợi cho mục đích đạt tới, dù y có là đồng bào cuối cùng của em, tôi cũng không muốn lưu."

***

Khoảng sáu trăm năm trước.

"Cậu hiện tại có thể mở mắt."

Dị vật trên mắt được lấy đi, Trường Cương mở mắt ra, giật mình nhìn mọi thứ trước mắt, ở trước mặt anh, nằm yên tĩnh một thiếu niên tóc vàng, bên cạnh cậu ấy, đặt vài thiết bị kỳ quái và máy tính.

"Nghe nói cậu về phương diện máy tính là thiên tài khó gặp, người trước đó không lâu xâm lấn máy chủ quân đội chính là cậu sao?"

Trường Cương trẻ tuổi rất khẩn trương, anh chỉ vì tò mò mới xâm lấn, cũng không có đánh cắp cơ mật gì, nhưng loại hành vi này bản thân nó đã là trọng tội.

"Chúng tôi có thể không xử phạt cậu, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải làm một chuyện cho chúng tôi."

Trường Cương nghe được có thể miễn trừ xử phạt, nhất thời điều kiện gì cũng có thể nhận, "Chuyện gì?"

"Máy tính ở đây ba tháng trước đã xảy ra một chút vấn đề, chúng tôi làm sao cũng không giải quyết được, muốn mời cậu hiệp trợ kiểm tra."

Hắn nói khinh miêu đạm tả, nhưng Trường Cương biết, hắn nói như vậy, nghĩa là cao thủ máy tính của quân đội đã toàn bộ bại trận, trong lòng bỗng nhiên thấy không yên, nếu sửa không tốt, chờ đợi mình không biết là bao lâu giam cầm.

"Tôi sẽ cố hết sức." Anh nuốt một ngụm nước bọt.

Người trước mặt tránh đường cho anh.

"Nhưng trước đó," anh liếc mắt thiếu niên tóc vàng trên giường, "Ông có thể nói cho tôi biết cậu ấy là ai không?"

"Tôi khuyên cậu, chuyện không nên biết, tốt nhất không nên hỏi."

Trường Cương không lên tiếng, đi đến trước máy vi tính ngồi xuống.

Một giờ, hai giờ... Mấy giờ trôi qua, Trường Cương vẫn không có tiến triển, chương trình trong máy toàn bộ bị xáo trộn, không cách nào vận hành bình thường, nhưng lại không giống máy tính bị nhiễm virus, tình huống tương tự trước đó anh chưa bao giờ gặp qua.

"Thế nào?" Người giám thị một mực ở bên cạnh anh đột nhiên lên tiếng, dọa Trường Cương nhảy dựng.

"Việc này thực phiền toái," Trường Cương chột dạ trì hoãn, "Tôi cần một chút thời gian."

Quan quân nhíu nhíu mày, bước ra ngoài, chỉ chốc lát sau, đổi thành hai quân nhân đứng gác ở cửa, may mà bọn họ cách khá xa, áp lực của Trường Cương không lớn như trước.

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện hình sóng kỳ quái, Trường Cương khẩn trương đập lên bàn phím, anh rõ ràng chưa hề làm gì, thanh âm dẫn đến chú ý của quân nhân.

"Có chuyện gì?"

"A, không có việc gì, " Trường Cương sốt ruột đè xuống nút Restart, sau đó dùng thân thể ngăn trở màn hình, "Một vấn đề nhỏ thôi, đã giải quyết xong."

Đối phương không tiếp tục gặng hỏi, Trường Cương nhẹ nhàng thở ra, lực chú ý một lần nữa đặt lên màn hình, lại ở bên trên thấy những chữ kỳ quặc.

—— Tôi rốt cuộc đã tìm được anh.

Trường Cương thầm giật mình, anh thấy trên màn hình hiện lên con trỏ, chần chờ đánh lên:

—— Ngươi là ai?

Chữ trên màn hình không ngờ xoát tân.

—— Nguyệt Ảnh.

Trường Cương thề anh chưa thấy qua tên này, lúc này anh đánh vào một chuỗi dài.

—— Ngươi là ai? Ngươi ở đâu? Sao ngươi lại xuất hiện trong máy vi tính?

—— Tôi ở ngay bên cạnh anh.

Bên cạnh? Trường Cương như ý thức được cái gì, cứng ngắc quay đầu qua, người trên giường vẫn không nhúc nhích, xung quanh cậu ấy, có một lồng che trong suốt, Trường Cương biết đó là lồng chân không.

Người này là Nguyệt Ảnh? Ý thức của cậu ấy ở trong máy tính? Lượng tin tức quá lớn, Trường Cương đã hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào.

Đúng lúc này, trên màn hình lại xuất hiện chữ mới.

—— Cứu cứu tôi.

Trường Cương nghiêng thân thể về trước.

—— Làm sao cứu?

Tựa hồ là xuất phát từ một loại tín nhiệm bản năng, anh căn bản không lo lắng 'Vì sao phải cứu', và 'Cứu rồi sẽ thế nào'.

—— Tìm được Trấn hồn thạch, nó sẽ giúp anh có được trí nhớ trước kia.

Cửa lại lần nữa được mở ra, quan quân vừa đi đã quay lại, nội dung trên màn hình xoạt một cái tiêu thất.

“Còn chưa chuẩn bị tốt sao?” Quan quân không kiên nhẫn hỏi.

“Cái đó,” Trường Cương ngập ngừng, “Tôi cần vài phần mềm máy tính làm công cụ, tôi có thể đem bút ghi *(USB)* tôi thường dùng đến không?”

“Không được,” quan quân một hơi bác bỏ, “Không thể đem đồ vật gì vào, cũng không thể để những nội dung trong này lọt ra ngoài.”

“Vậy mấy phần mềm thiết yếu đó tôi chỉ có thể viết lại ngay bây giờ, có khả năng sẽ chậm trễ một chút thời gian.”

“Vậy cậu phải ở lại đây, khi nào giải quyết được, khi đó sẽ cho cậu đi.”

Quan quân rời đi, Trường Cương ánh mắt lại lần nữa bay tới chiếc giường kế đó, Nguyệt Ảnh…

“… Tôi nhất định sẽ mang em rời đi.”

“Anh đã mang tôi rời đi rồi.”

Thanh âm Nguyệt Ảnh vang lên, Tinh Lâu dưới ánh trăng mở mắt ra, nhìn thấy Nguyệt Ảnh dạng quang tuyến đang sáng lên trong bóng đêm.

“Lại mơ thấy chuyện trước kia sao?”

“Phải,” Tinh Lâu niết niết mũi, “Mơ thấy tình cảnh lần đầu tiên chúng ta tương ngộ ở Viện nghiên cứu gene.”

Cậu từ trên giường đứng lên, mở một ngăn ngầm trên đầu giường, trong đó đặt một khối Trấn hồn thạch giống thứ trong tay Trục Nguyệt, có điều nó màu tím nhạt.

Từ khi có được tin tức Nguyệt Ảnh cho mình, Tinh Lâu lao lực thiên tân vạn khổ có được Trấn hồn thạch này, rốt cục tìm về ký ức tối cổ, lại tìm hết mọi cách đem ý thức của Nguyệt Ảnh ra ngoài, khuynh hết toàn lực tạo cho cậu ấy một chỗ dung thân, chính là cái gọi là mạng Thiên Nguyên.

Thiên tài máy tính, dùng phương thức này mở ra chương mới trong lịch sử mạng.

“Nguyệt Ảnh,” cậu vươn tay, Nguyệt Ảnh lập tức hiểu ý quấn lên.

“Tôi từng hứa hẹn với tiền bối của em, sẽ vĩnh viễn chiếu cố huyết mạch của y, nhưng tôi lại đem lời hứa

hẹn này quên lãng mấy ngàn năm. Mấy trăm năm trước, tôi đáp ứng mang em rời đi, nhưng đến nay cũng chỉ là đem ý thức của em rời khỏi nơi đó. Nếu kiếp này là kiếp cuối cùng của tôi, bất kể thế nào, dù có phải đặt cược linh hồn của tôi, cũng phải cứu em khỏi giấc ngủ vĩnh hằng, triệt để mang em rời khỏi đó."

"Lúc này đây, lời hứa của tôi, tuyệt sẽ không quên."

***

Trục Nguyệt đang thu thập hành lý, cửa ký túc xá đột nhiên bị mở ra, y kinh sợ quay đầu lại, nhìn thấy chính là người mà y nghĩ sẽ không bao giờ trở về nữa.

"Sao anh lại quay trở lại? Tôi không phải đã thả anh đi rồi sao?"

"Tôi làm sao cam lòng cứ như vậy rời đi cậu chứ?" Chẩm Hạc đóng cửa lại sau lưng, "Vứt bỏ khế tử là trái pháp luật, cậu lấy máu trong tim tôi, có nghĩa vụ chiếu cố tôi đến cuối cùng, huống chi tiền của tôi đều ở chỗ cậu, không phải cậu tính cứ như vậy không chịu trách nhiệm bỏ chạy đó chứ?"

Hắn từng bước một đi tới, dù lấy thân phận khế chủ cùng khế tử sống chung lâu như vậy, sự tồn tại của hắn vẫn mang đến áp lực cho Trục Nguyệt. Bất chấp việc phát dục, thân là khế tử mà hắn lại cao hơn Trục Nguyệt ước chừng một cái đầu, y thấy hắn tới gần, kìm lòng không đậu lùi một bước.

"Tôi sẽ luôn theo bên cạnh cậu," hắn cúi đầu, cắn răng gằn từng chữ, "Khế chủ đại nhân của tôi."

***

"Không phải anh nói sẽ hướng cấp trên xin giảm lượng máu thu thập sao?" Tức giận của Doanh Phong so với mấy lần trước càng thêm lộ rõ ra ngoài, "Sao bây giờ cậu ấy lại thế này?"

Lăng Tiêu nằm trên giường, trên mặt tìm không thấy một tia huyết sắc, người đã gần như hôn mê.

Hằng Hà lắp bắp nói, "Tôi, tôi có xin..." Nhưng mà quân đội không đồng ý, vẫn yêu cầu y tiến hành theo kế hoạch đã định sẵn, lượng máu lấy hôm nay, chiếm khoảng hai phần ba máu toàn thân cậu.

Doanh Phong trầm mặt, ôm ngang lấy Lăng Tiêu suy yếu, Lăng Tiêu hữu khí vô lực vùng vẫy một cái, rồi thành thật tựa đầu vào trước ngực anh, không động đậy gì nữa.

Hằng Hà đưa mắt nhìn Doanh Phong ôm Lăng Tiêu rời đi, trong lòng không yên, sau này tình huống tương tự chắc chắn phát sinh năm lần bảy lượt, y phải làm sao đối mặt tình cảm bảo hộ ngày càng gia tăng của Doanh Phong đối với Lăng Tiêu đây?

***

—— Dao Đài (3928-4026), từ năm 3992 đảm nhiệm chức vụ Bác sĩ chăm sóc sức khỏe tại học viện Bích Không, năm 4026 tạm rời cương vị công tác, trong quá trình tại chức thái độ làm việc nghiêm túc, biểu hiện vượt trội…

Hiệu trưởng thở dài một hơi, buông bút, người đã rời đi, loại công tác lý lịch này còn giá trị gì đâu.

Có lẽ, chỉ có thể khiến hậu nhân ghi khắc trong lòng.

Ông đi đến bên cửa sổ, một mạt màu vàng xẹt qua, ông nhận ra đó là xe của Doanh Phong bọn họ, mỗi tuần, bọn họ đều có một ngày rời đi rất sớm, đến hoàng hôn mới trở về.

Nhưng rất nhanh, sẽ không còn thấy cảnh tượng này nữa.

Đêm ở Bích Không, vẫn yên tĩnh như ngày thường. Qua đêm nay, có người sẽ rời đi nơi này, có người sẽ lưu lại, tương lai, khi bọn họ gặp nhau lần nữa, sẽ mở ra một chương mới gió nổi mây vần…

< Hoàn thiên Bích Không >

63. Quyển 2 - Chương 63: Ngự Thiên - Chu Tước*

**Chu Tước: Một chòm sao trong Nhị thập bát tú, cũng là một trong Tứ tượng, theo thần thoại Trung Hoa, là một trong Tứ đại thần thú.*

Lăng Tiêu từng khỏa từng khỏa cài cúc áo, trong gương, một thanh niên tuấn lãng suất khí mặc một thân chế phục màu xanh da trời, từ hôm nay trở đi, cậu chính thức là sinh viên năm nhất của Học viện quân sự Ngự Thiên, sắp sửa tại đó bắt đầu cuộc sống học tập hoàn toàn mới của cậu.

Cửa phòng tắm bị mở ra, người chung sống hợp pháp với cậu từ bên trong đi tới, mặc trên người chế phục màu xanh sẫm. Kể từ lần trước Doanh Phong lại cao thêm vài centimet, vóc dáng thon dài gần như hoàn mỹ, đường nét cơ thể bị che giấu bên dưới chế phục, Lăng Tiêu so với bất kỳ ai khác đều rõ ràng lực lượng ẩn chứa dưới lớp vải đó.

Nơi đây là ký túc xá mới của bọn họ, diện tích lớn gần gấp đôi chỗ bên Bích Không, ngoại trừ phòng ngủ cùng phòng tắm, còn có thêm một gian phòng khách, cơ hồ có thể coi là một ngôi nhà ở nhỏ.

Hôm nay là ngày Điển lễ khai giảng, ai cũng phải mặc chính trang tham dự, Doanh Phong chuẩn bị xong xuôi ném lại đây một thứ gì đó, trên không trung vẽ một đường parabol, được Tiêu đón vào tay.

Đại học cũng giống học viện sơ cấp có mười hai cấp, điểm khác biệt chính là ở đây cứ nửa năm sẽ lên một cấp, chế độ giáo dục là sáu năm, người ở niên cấp khác nhau sẽ dùng phù hiệu bất đồng để phân biệt.

Lăng Tiêu đứng trước gương, đem huy chương Doanh Phong ném qua nghiêm túc cài lên ngực trái, lại kiểm tra trang phục của mình từ đầu đến chân thêm một lần để xác nhận không còn bất cứ vấn đề gì.

"Tôi chuẩn bị xong rồi!"

"Đi thôi."

Lăng Tiêu tinh thần sung mãn mở cửa, vừa đúng lúc gặp người bên phòng ký túc đối diện cũng ra ngoài, sau khi thấy cậu thật vui vẻ lên tiếng chào hỏi.

"Lăng Tiêu, Doanh Phong, các cậu cũng chuẩn bị tốt rồi? Cùng đi đi!"

Đây là đồng học mới của họ ở Ngự Thiên, lấy tổng thành tích bài danh đệ nhất trong hệ nhập học, Băng Xán cùng Thiên Tứ —— Lăng Tiêu thích gọi cậu ấy là Tóc đỏ hơn, thậm chí thường quên mất tên khai sinh của cậu ấy. Họ hiện tại ngụ ở phòng ngủ đối diện, Tóc đỏ cùng Lăng Tiêu từ từ thân nhau, dùng cách nói của khế chủ cậu ấy, đây là 'vật cùng loài thì dễ có tiếng nói chung'.

Một hàng bốn người từ ký túc xá xuất phát, trước đến thao trường, dọc đường gặp sinh viên thuộc niên cấp khác nhau, có rất nhiều học trưởng cấp cao, cũng rất nhiều tân sinh đồng cấp với họ.

"Oa, mau nhìn, trong học viện cao cấp mà còn có thiếu niên a!" Lăng Tiêu ngạc nhiên chỉ vào vài sinh viên thân mặc chế phục xanh lục, cứ như mới phát hiện tân đại lục.

Băng Xán giải thích cho cậu, "Thiếu niên ở sơ cấp học viện học đủ mười hai năm lại không cử hành nghi thức trưởng thành, đều được phép học lên, hơn nữa thiếu niên có thể thi đậu học viện quân đội, ai cũng thực lực bất phàm, bởi vì bọn họ phải cạnh tranh với người trưởng thành."

"Thì ra là vậy a," Lăng Tiêu cảm thán, "Không biết chuyên ngành của chúng ta có đồng học thiếu niên không đây?"

Băng Xán buồn cười, "Chúng ta là hệ liên hợp tác chiến, căn bản không chiêu sinh thiếu niên, trên thực tế những chuyên ngành cho thiếu niên cũng rất hạn chế, bất quá có một ưu đãi, đó là trong thời gian học nếu cử hành nghi thức trưởng thành, có thể tùy thời xin chuyển chuyên ngành, đương nhiên nhất định phải thông qua cuộc thi mới được."

Anh giải thích cặn kẽ, Lăng Tiêu rất bội phục, "Anh đối với nơi này rất quen thuộc a?"

"Những tài liệu này trên mạng đều có, cậu cẩn thận tìm là thấy ngay."

Lăng Tiêu ngượng ngùng sờ sờ ót, cậu chỉ quan tâm phần của mình, nội dung khác một chút cũng không thấy.

Trên thao trường người người tấp nập, vị trí hệ liên hợp tác chiến ở ngay trung tâm.

"Đã nhìn ra chưa? Chúng ta là đường phân thủy của toàn trường."

"Đường phân thủy?"

"Bên tay phải chúng ta, là những chuyên ngành thuộc loại thực chiến, chỉ huy, quản lý, khế chủ chiếm tỉ lệ chủ yếu. Mà bên trái, là những chuyên ngành thuộc nghiên cứu khoa học, y học cùng công nghệ thông tin, sinh viên phần lớn là khế tử, chúng ta là chuyên ngành duy nhất trong trường có tỉ lệ khế chủ khế tử vĩnh viễn bảo trì 1:1."

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn lại, thật đúng như lời anh, càng về bên phải, chế phục màu lam nhạt càng ít, ở ngoài cùng, cơ hồ là một loại chế phục xanh biển sẫm màu. Bên kia thì hoàn toàn tương phản, chế phục màu lam nhạt xen lẫn vài màu xanh tối, ngẫu nhiên còn có màu lục, mà hệ liên hợp tác chiến như một lằn ranh rõ rệt, đem hai bên trái phải ngăn cách.

Điển lễ khai giảng rất nhanh bắt đầu, hiệu trưởng phát biểu, đại biểu cựu sinh viên phát ngôn, đại biểu tân sinh viên đọc diễn văn, đại biểu tân sinh năm nay không ngờ là Băng Xán, lúc anh bước lên đài, Tóc đỏ vỗ tay đến mức tay đỏ lên y như đầu tóc cậu ấy.

"… Tôi đại diện toàn thể tân sinh viên lấy linh hồn tuyên thệ, vĩnh viễn trung thành với tổ quốc và dân tộc, vĩnh không phản bội, phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật…"

Dưới đài, toàn thể tân sinh viên đồng thanh phụ hoạ:

"… Dùng tính mạng bảo hộ thiếu niên, bảo vệ hải đăng, thề sống chết bảo vệ cây linh hồn, tuyệt không để địch nhân cầm tù, linh hồn bất diệt, tinh thần bất chỉ *(không ngừng nghỉ)*…"

Điển lễ khai giảng chấm dứt, ngày hôm sau mới là ngày chính thức nhập học, bọn họ còn nửa ngày tự do hoạt động.

"Chúng ta đi tham quan Tinh hạm* đi!" Tóc đỏ hưng phấn đề nghị.

**Một loại tàu chiến*

"Trong trường học cũng có tinh hạm?" Lăng Tiêu nghe xong cũng rất kích động.

”Có, là tinh hạm quân bộ xuất ngũ *(không dùng nữa)*, đặt trong trường cho sinh viên thực tập!”

“Tớ đi!”

Hai người kia hưng trí bừng bừng, Băng Xán cùng Doanh Phong cũng không có ý kiến gì. Bọn họ triệu hồi bản đồ học viện, xuống đến tầng hầm ba, nơi này quả nhiên đang đậu một tinh hạm vô cùng to lớn, khiến người ta nhìn mà nín thở.

Lăng Tiêu và Tóc đỏ một đường xuýt xoa không ngừng, ngay cả Băng Xán cũng tỏ ra rất hứng thú.

Mà khi họ đến lối vào tinh hạm, một người trông có vẻ là quản lý viên ngăn họ lại.

“Thật có lỗi, nơi này không mở cửa cho tham quan.”

“Chúng tôi là sinh viên Ngự Thiên.” Lăng Tiêu giải thích nói.

“Chỉ có sinh viên những ngành có liên quan mới cho phép tiến vào, các cậu là người hệ nào?”

“Hệ liên hợp tác chiến.”

“Không được phép, mời các cậu về đi.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả, đây là nội quy trường học, nếu cậu muốn vào, trừ phi khiêu chiến nội quy trường.”

“Khiêu chiến nội quy trường? Đó là cái gì?”

“Điều thứ nhất nội quy học viện Ngự Thiên —— quy tắc Cường giả chế định*. Bất luận là ai chỉ cần đủ mạnh, có thể khiêu chiến nội quy vốn có.”

**Nghĩa là Quy tắc do kẻ mạnh lập ra.*

Lăng Tiêu kinh ngạc nhìn người nói chuyện Doanh Phong, “Làm sao anh biết?”

“Anh nghĩ trước khi nhập học đọc nội quy trường là thường thức.”

Lăng Tiêu:… Khó ưa.

Băng Xán nhịn cười, đem nội dung anh từng xem trên bảng tin của trường thuật lại, "Đúng vậy, trong nội quy trường hiện hữu, hai mươi ba điều cao cấp nhất nằm trong tay hiệu trưởng cùng những nhân viên quản lý học viện khác, những nội quy khác toàn bộ do cá nhân sinh viên quản lý. Nếu cậu cảm thấy nội quy nào không hợp lý, có thể hướng người nắm giữ nó khởi xướng khiêu chiến, sau khi thắng, thì có thể dựa theo ý mình sửa chữa nội dung nội quy."

"Còn có thể như vậy?"

"Cho dù là hiệu trưởng, cậu cũng có thể khởi xướng khiêu chiến, bất quá từ lúc thành lập trường đến nay chưa ai thành công sửa đổi hai mươi ba điều trên. Nếu người nắm giữ nội quy mà cậu muốn khiêu chiến đã tốt nghiệp, thì sẽ do sinh viên do ban chấp hành trọng tài phái ra đại diện ứng chiến. Đương nhiên, nếu cậu khiêu chiến thành công, tương lai cũng có thể bị những người khác khiêu chiến bất cứ lúc nào, không ứng chiến thì coi như là tự động buông tha quyền nắm giữ."

"Thật thần kỳ!"

Quản lý viên kéo câu chuyện lại, "Cho nên, cậu muốn khiêu chiến nội quy trường học sao?"

***

"Nhanh đi xem! Có người muốn khiêu chiến nội quy trường!"

"Người nào a, mới ngày đầu khai giảng liền khiêu chiến nội quy trường?"

"Nghe nói là một thằng nhóc tân sinh viên năm nhất."

"Tân sinh? Tân sinh bây giờ thật không biết sợ là gì."

Lăng Tiêu đứng trên đài, cậu không nghĩ tới người xem lại nhiều như vậy, vây dưới đài chật như nêm.

Đối thủ của cậu đã đến, chế phục xanh sẫm, huy hiệu năm thứ mười, chênh lệch giữa hai người vừa nhìn đã thấy.

Người làm chứng cầm lên microphone:

"Căn cứ theo điều thứ nhất nội quy trường học của Học viện quân sự Ngự Thiên: quy tắc cường giả chế định, nếu có bất kỳ người nào đối nội quy trường học đề xuất nghi vấn, đều có thể khởi xướng khiêu chiến.

“Sinh viên của trường hiện tại đối với điều thứ chín mươi bảy nội quy trường đề xuất nghi vấn, nội dung điều này là: Không phải sinh viên thuộc chuyên ngành có liên quan, không thể viện bất cứ lý do gì tiến vào tinh hạm, ai vi phạm tiến hành ghi nhận xử phạt.

“Người hiện nắm giữ nội quy: Hệ chỉ huy tinh hạm năm thứ mười, Trì Sính.

”Người khiêu chiến: Hệ liên hợp tác chiến năm thứ nhất, Lăng Tiêu.

“Quy tắc trận đấu: Mười giây ngã xuống sàn hoặc rơi khỏi sân đấu thì tính thua, hiện tại khiêu chiến bắt đầu!”

“Nhóc rất có đảm lượng nha, năm nhất,” Trì Sính hoàn toàn không đem đối thủ để vào mắt, một tên khế tử năm nhất khiêu chiến mình, đùa hả?

“Anh không muốn khi dễ nhóc, để cho công bằng, anh không dùng tinh thần lực đánh với nhóc.”

Nói xong, anh ta duỗi hai tay ra, ào ào mười mấy hồn tinh rơi xuống mặt đất, bắn ra khắp nơi.

Lăng Tiêu hơi yên lòng một chút, bất quá đối phương là khế chủ, đấu thuần thể năng cậu cũng kém người ta cả đoạn, Lăng Tiêu hơi cong lưng, không chỉ có khẩn trương, còn mơ hồ mang theo chút hưng phấn.

“Lăng Tiêu! Cố lên a!” Tóc đỏ ở bên dưới lớn tiếng hô.

Trì Sính đối diện hướng cậu thủ thế, “Đến đây đi.”

Lăng Tiêu trong sát na âm cuối rơi xuống liền xông qua, cực nhanh hướng anh ta ra ba quyền, đối phương đứng bất động tại chỗ cản lại, ngay cả mắt cũng chưa chớp một cái. Nhưng ba quyền này chỉ là hư chiêu, quyền cuối cùng Lăng Tiêu đồng thời vung ra, một bước chéo quấn ra sau lưng anh ta, một cước đá ra, nhắm ngay giữa lưng anh ta. Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt, Trì Sính quá xem nhẹ năm nhất này, cuối cùng bị một cước đá bay đi vài bước.

“Nga? Có chút trình độ nha,” anh ta xoay xoay cổ tay, “Anh đây cũng phải nghiêm túc rồi.”

Anh ta nói xong câu đó, người đã không thấy tăm hơi, trên sân nhìn thấy vô số hắc ảnh vụt qua mọi phương hướng.

Thật nhanh! Lăng Tiêu kinh hãi, đây là trình độ khế chủ năm thứ mười sao? Cậu căn bản không thể bắt được.

Đúng lúc này, cánh tay trái cậu, cánh tay phải, sau lưng, liên tiếp trúng ba đòn, nhưng mà cậu ngay cả vị

trí đối thủ cũng chưa thấy rõ. Một kích cuối cùng đến từ ngay trước mặt, Lăng Tiêu một tay chống đất, sửng sốt bị đánh lui mấy thước, hiểm hiểm đứng bên mép sân thi đấu.

"Lại đến chứ?" Trì Sính dừng lại hỏi.

"Đến!" Lăng Tiêu vừa nói vừa hướng ngay mặt anh ta vọt tới, nhưng cậu vừa đến trước mặt đối phương, địch nhân tiêu thất rồi, "Gì?"

"Ở đây nè," Thanh âm Trì Sính từ sau lưng truyền đến, tiếp theo một cỗ lực lượng thật lớn lại một lần nữa đánh bay Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu té trên đất dùng một chiêu lộn nhào đứng lên, không phục nói, "Lại đến!"

Lúc Lăng Tiêu lần thứ ba bị đánh ngã, trong đám người một mảnh thở dài lắc đầu, người khiêu chiến căn bản không phải đối thủ, trận đấu này chả có gì hồi hộp.

"Nhóc trái lại rất kiên trì," Trì Sính thấy cậu lại lần nữa đứng lên, dù đã bị thương, ánh mắt so với vừa rồi lại càng lợi hại, "Cũng tốt, anh sẽ cho nhóc một trận tốc chiến tốc thắng."

Anh ta bắt đầu hành tẩu trên sân, càng chạy càng nhanh, mãi đến khi lại một lần nữa liên tục thành hắc ảnh, Lăng Tiêu khẩn trương nhìn ngang nhìn dọc, không biết tiếp theo công kích sẽ từ đâu tới đây.

—— Bên phải.

Một thanh âm quen thuộc trong đầu vang lên, Lăng Tiêu không chút nghĩ ngợi, ra một quyền phía phải mình, trúng rồi!

—— Phía sau.

Cậu một cú đá vòng, một cước này trúng giữa ngực Trì Sính, cũng làm anh ta đang hoạt động phải dừng lại.

Liên tục trúng mục tiêu hai lần, Trì Sính ôm ngực nhíu nhíu mày, là trùng hợp sao?

Hẳn là trùng hợp, lấy năng lực của cậu ấy, không có khả năng thấy rõ động tác của mình.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trì Sính liền yên lòng, dưới chân tăng tốc, từ bốn phương tám hướng đem Lăng Tiêu bao vây.

Lăng Tiêu trong vòng vây trái lại trầm tĩnh lại, cậu nhắm mắt, cả người đều bị vây trong trạng thái đề phòng.

Đây là chuyện gì? Không chỉ có Trì Sính, ngay cả mọi người bên dưới đều sờ không đến tư duy cậu.

Chỉ là cố làm ra vẻ huyền bí thôi, Trì Sính thân hình biến một cái, đối người giữa sân đấu phát khởi công kích.

—— Chính diện.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng nhảy ra sau.

—— Phía sau.

Một cái lộn ngược về.

—— Phía sau 45 độ phải.

Nhảy qua trái một bước nhỏ.

—— Bên dưới.

Tiếp tục một cái không thủ phiên*

**Tiếng Hoa đây: , một chiêu nhảy lộn ra sau mà không dùng tay chống, search hình ảnh tiếng Hoa sẽ thấy.*

Quần chúng ồ lên, động tác Trì Sính rõ ràng nhanh hơn, nhưng lại ngay cả một góc áo Lăng Tiêu cũng sờ không tới, mà người này từ đầu tới đuôi ngay cả mắt cũng chưa từng mở ra.

Cuộc chiến kế tiếp, khiến mọi người ở hiện trường tấm tắc lấy làm lạ, Lăng Tiêu trên sân vụt trái né phải, cước bộ quỷ dị, Trì Sính vô luận công kích từ góc độ xảo quyệt bao nhiêu, đều không thể chạm tới cậu một chút xíu nào.

"Tới cùng là chuyện gì? Người này có mắt trên trán sao?"

Không, cho dù là chiêu thức từ phía sau công tới, cũng bị cậu ấy né được!

Băng Xán càng xem càng cảm thấy không đúng, quay đầu vừa định hỏi, lại ngay một khắc nhìn thấy biểu tình Doanh Phong thì bừng tỉnh đại ngộ.

Lăng Tiêu nhắm hai mắt lại, nhưng mắt cậu ấy lại nằm ở đây. Doanh Phong đứng dưới đài thờ ơ nhìn, vô luận đối phương từ góc độ nào phát động công kích, cậu ấy đều có thể thấy nhất thanh nhị sở, thậm chí có thể thăm dò phương vị đối thủ trước, khiến Lăng Tiêu có thể tiên phát chế nhân *(đánh đòn phủ đầu, ra tay trước chế ngự đối thủ).*

Sức quan sát cùng năng lực chỉ huy kinh khủng bực nào, cho dù là anh, cũng vô pháp thấy rõ mỗi một thức của Trì Sính, huống chi trước một bước ra chỉ thị công kích hoặc né tránh. Từ ánh mắt Doanh Phong, đến tứ chi Lăng Tiêu, quả thực giống như một người đang hành động!

Dưới đài tiếng hô vốn nghiêng về một phía, sớm đã đảo ngược, không chỉ vì Lăng Tiêu bị vây trong tình thế xấu đã lấy biểu hiện phấn khích đổi mới thái độ mọi người với cậu, mà quan trọng hơn là, bọn họ cũng rất muốn tới quân hạm mở rộng tầm mắt a!

Mà lúc này Lăng Tiêu trên đài, từng bước một lui về phía sau, càng ngày càng gần cạnh biên sàn thi đấu.

"Sắp ngã xuống kìa!" Rất nhiều người nhịn không được cao giọng nhắc nhở cậu.

Trì Sính trong lòng hừ lạnh một tiếng, quá muộn rồi! Gót chân Lăng Tiêu chỉ còn cách cạnh biên một bước, anh ta gom hết toàn lực phóng về phía đó, thế này thì vô luận góc độ nào, tên nhóc kia cũng hết đường né!

"Cẩn thận!" Mọi người hô to.

—— Là lúc này!

Doanh Phong phát ra chỉ thị cuối cùng.

Lăng Tiêu trước tầm nhìn của công chúng tiêu thất.

Người đâu?!

Trì Sính phi giữa không trung mở to hai mắt nhìn, người đi nơi nào rồi?

"Ở đằng kia!" Có người mắt sắc rốt cục nhìn thấy!

Thân thể Lăng Tiêu treo giữa không trung, mũi chân câu lấy cạnh sân đấu, nhìn từ góc độ của Trì Sính, giống như lập tức sẽ ngã xuống.

Mà khi anh ta nhìn thấy Lăng Tiêu, thân thể của chính mình đã chạy khỏi ranh giới của sàn đấu.

Mũi chân Lăng Tiêu móc một cái, bay lên không, vừa vặn xuất hiện sau lưng Trì Sính.

Làm sao có thể? Mình vậy mà bại bởi một khế tử năm nhất?

"Xin lỗi," Lăng Tiêu phía sau đã mở mắt, một cước này, cậu dùng hết sức lực mà đá.

"Bịch —— "

"Người bị khiêu chiến rơi xuống đất, công kích hữu hiệu!

"Khiêu chiến chấm dứt, quyền sở hữu nội quy trường đổi chủ! Người chế định mới của nội quy trường điều thứ chín mươi bảy là —— hệ liên hợp tác chiến năm nhất, Lăng Tiêu!"

"Lăng Tiêu! Lăng Tiêu cậu quá tuyệt vời!" Tóc đỏ cao hứng reo hò.

Lăng Tiêu ở trong đám người tìm được Tóc đỏ hoan hô lớn nhất, sau đó liền thấy Doanh Phong đứng gần cậu ấy, hướng về phía anh nhếch miệng, cho anh một nụ cười ngây ngô mà chỉ có hai người bọn họ mới hiểu.

"Đánh thật không tồi," Trì Sính nhảy lại lên sàn đấu, "Lần này là anh khinh địch, bất quá em biểu hiện rất tuyệt, anh muốn chúc mừng em."

"Cám ơn, " Lăng Tiêu cùng anh bắt tay.

"Nhưng anh cũng muốn nhắc nhở em, anh sở dĩ bại bởi em, là bởi vì anh buông tha tinh thần lực, nếu anh mà dùng hồn tinh với em, em không thể nào có cửa. Tương lai lại có người khiêu chiến em, thì đã không còn đơn giản như vậy, cố lên đi."

"Vâng!" Lăng Tiêu trong lòng vô cùng rõ ràng, cậu hôm nay thắng được chỉ do may mắn, chân chính một chọi một, cậu không thể nào là đối thủ của anh ta.

Người làm chứng đi tới, "Hiện tại cậu có thể tiến hành sửa đổi nội quy điều thứ chín mươi bảy, xin hỏi cậu muốn xóa bỏ lệnh cấm thăm viếng tinh hạm sao?"

"Ách, nếu mọi người lúc nào ở đâu cũng vào thăm được, hẳn là sẽ quấy nhiễu đến sinh viên học tập ở đây đi? Quy định mỗi tuần mở cửa một lần, như vậy có thể chứ?"

“Đương nhiên có thể, hiện tại cậu là người lập ra quy tắc.”

“Vậy chủ nhật đi,” thứ bảy cậu sống dở chết dở, cũng không có tinh lực gì mà tham quan.

“Nội quy điều thứ chín mươi bảy mới chính thức tuyên bố: tinh hạm mỗi chủ nhật mở cửa cho công chúng, cho phép toàn bộ sinh viên trong học viện tham quan.”

Mọi người đều hoan hô.

“Đi thôi,” Trì Sính hào phóng mời cậu, “Tuy hôm nay không phải chủ nhật, nhưng anh ngoại lệ mang em vào trong thăm một vòng.”

“Khế chủ của em và bạn bè cũng có thể cùng đi chứ?” Cậu kích động không chút nghĩ ngợi liền hỏi.

“Đương nhiên, cùng đi nào.”

Trì Sính nhảy xuống đài, quay đầu thấy Lăng Tiêu còn đứng nguyên trên sân, “Sao không đi?”

Nụ cười của Lăng Tiêu xấu hổ cứng lại trên mặt, làm sao bây giờ, bốn chữ đó* cứ tự nhiên tuôn ra rồi, căn bản còn chưa kịp nghĩ.

**Ý là bốn chữ ‘Khế chủ của em’ đó*

Cậu chột dạ liếc mắt nhìn bên dưới một cái, thấy Doanh Phong đã xoay người, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguy hiểm thật, hẳn là không bị nghe được.

Băng Xán cảm thấy kỳ quái, sao Lăng Tiêu vừa hỏi xong câu đó thì Doanh Phong liền xoay qua chỗ khác, vì thế hỏi, “Lăng Tiêu mời chúng ta kìa, cậu không đi sao?”

Doanh Phong vừa làm bộ như chẳng nghe được gì hết cũng không quay đầu lại, “Đi.”

64. Quyển 2 - Chương 64: Tam Thi*

**Thi: thi thể*

Ngày nhập học chính thức chờ mong bấy lâu rốt cục đã đến, Lăng Tiêu sáng sớm đã gọi bọn Tóc đỏ cùng đến giảng đường, không nghĩ tới có rất nhiều còn tới sớm hơn họ. Giảng đường rất lớn, sát tường nằm đó

hai ba bộ bàn ghế, toàn bộ đồng học đều ngồi trên thảm trải sàn.

Hôm điển lễ khai giảng, nhóm tân sinh viên đều đã gặp mặt nhau, nhưng lúc đó người ở hiện trường quá đông, hôm nay mới có cơ hội chính thức mặt đối mặt giới thiệu.

"Tôi là Vân Thường, khế chủ của tôi Băng Tâm, chúng tôi đến từ học viện Tú Phương."

"Tôi biết hai bạn, hôm trường mở cửa đó," Lăng Tiêu nhớ đến lúc ấy hai cô nàng này vô cùng gọn ghẽ giải quyết một con thú mô phỏng cấp S.

"Tôi cũng biết cậu, cậu là cái người ngồi xe lăn," Tiểu cô nương hé miệng cười nói.

"Ách…"

"Bất quá cuộc thi sau đó cậu biểu hiện rất không tồi, trận khiêu chiến nội quy hôm qua chúng tôi cũng xem, cậu rất lợi hại."

"Không có đâu, đều là của tôi… Đều là Doanh Phong ở dưới giúp tôi."

"Các cô ấy đứng đầu trong vòng thi thứ hai đó, đạt tối đa mười sao," Băng Xán bổ sung một câu.

"Lợi hại như vậy?!" Ba sao không đạt yêu cầu Lăng Tiêu nhất thời cảm thấy các cô lòe lòe phát sáng.

"A, hai sao cũng ở đây," Lăng Tiêu chỉ vào góc, một người ngồi trên sàn nhà, một người khác gối lên đùi anh ta, đang tập trung tinh thần… Ngủ.

Hai người chọn một chỗ hẻo lánh, đoán chừng là không muốn bị quấy rầy, những người khác đều tự giác bảo trì khoảng cách, có mỗi Lăng Tiêu là sáp lại.

"Xin chào, tôi là Lăng Tiêu, có thể làm quen không?"

Người khế chủ không ngủ ngây ngẩn, "Vũ Tập."

Lăng Tiêu cảm thấy người này vẫn rất hiền hoà, vì thế chỉ chỉ người bên cạnh, "Sao cậu ấy lại ngủ a?"

Vũ Tập cười miễn cưỡng, "Cậu ấy sau nghi thức trưởng thành vì vài chuyện ngoài ý muốn ngủ không đủ giấc, tổn thương tinh thần rớt xuống hạng trung còn mắc tật xấu thích ngủ, mỗi ngày chỉ cần vừa có cơ hội liền ngủ, giống như bây giờ."

Lăng Tiêu rất hiểu, khuyết thiếu giấc ngủ kỳ rối loạn, làm bản thân luôn vô cớ lo lắng mình không ngủ được. Vô luận ngủ lúc nào, khi tỉnh lại nhất định đang dính lấy Doanh Phong, thân thể tự nhiên hình thành một loại phản xạ có điều kiện, tựa hồ không phát sinh tiếp xúc thì sẽ có cảm giác không vững dạ. Tuy kỳ rối loạn chỉ có ba ngày, di chứng lưu lại lại giống như vĩnh cửu.

Mà cậu chỉ mới là cường độ thấp, cường độ trung bình hiển nhiên so với cậu nghiêm trọng hơn nhiều, dù người này không nói lời nào, cũng sản sinh tình cảm tinh tinh tương tích*.

**Tình cảm giữa những người đồng cảnh ngộ*

"Để cậu ấy ngủ thêm một hồi đi, tôi không quấy rầy," cậu nhẹ giọng cáo từ.

Giảng viên đi vào giảng đường, sinh viên đang nói chuyện phiếm đều ngừng lại, Lăng Tiêu cũng trở về bên người Doanh Phong ngồi xuống.

Sau khi ngắn gọn tự giới thiệu, giảng viên bắt đầu dạy chính đề.

"Hẳn là có vài người đã sớm tiếp xúc với tinh thần lực, thứ trong tay của tôi đang cầm, chính là vũ khí tác chiến chủ yếu của người Thiên Túc. Tên đầy đủ của nó là Thạch anh linh hồn, do Linh hồn thạch trong cơ thể sinh vật rơi xuống cùng một vài vật liệu khác hợp thành, khi chúng ta đem tinh thần lực rót vào hồn tinh thì thể kích hoạt năng lượng của nó."

"Xưa kia, hồn tinh là thủ đoạn chiến đấu mà mỗi người Thiên Túc đều cần nắm giữ, nhưng hiện tại, nó đã trở thành kỹ năng đặc thù mà rất ít người có thể tập được, chỉ phổ biến trong quân bộ, học viện quân đội, hoặc là một vài chức nghiệp cương vị đặc thù."

Thì ra hồn tinh không phải ai cũng có thể dùng, Lăng Tiêu theo bản năng đưa mắt nhìn Băng Xán.

Như cùng Lăng Tiêu tâm hữu linh tê, giảng viên chỉ tên anh, "Băng Xán."

"Có."

"Hồn tinh của cậu làm sao có được?"

"Em lấy từ bác sĩ học đường của học viện chúng em, phương pháp sử dụng cũng là cô ấy dạy, khế chủ của cô ấy công tác trong khu điều trị của quân đội."

Giảng viên gật đầu, "Ừ, vậy thì không có gì kỳ lạ, lấy ra lần nữa cho mọi người xem một chút được không?"

Băng Xán đem hồn tinh của mình lấy ra, Lăng Tiêu lúc này mới nhìn rõ chân diện mục của nó, một mảnh

thạch anh màu trắng nho nhỏ, trông cũng không có gì khác thường.

"Hồn tinh khác nhau có đẳng cấp khác nhau, cũng có hiệu quả sử dụng bất đồng của từng loại. Bạn học Băng Xán cầm trong tay, là hồn tinh hệ tinh thần sơ cấp nhất, sau khi sử dụng có thể nhanh chóng kiểm tra tình huống thân thể một người, tuy không bằng dụng cụ kiểm tra toàn diện, nhưng trên chiến trường phi thường hữu dụng."

"Mỗi người ngồi đây đều là tinh anh trong các sơ cấp học viện, dùng năng lực của các bạn, ít nhất phải trong vòng 3 ngày học được cách sử dụng tinh thần lực, thành công kích hoạt hồn tinh cấp một, đây chính là nhiệm vụ huấn luyện tuần này của chúng ta."

Giảng viên lấy ra 30 mảnh hồn tinh.

"Hệ này mỗi học kỳ sẽ chuẩn bị hồn tinh thiết yếu cho việc luyện tập cho mọi người, nhưng nếu cần nhiều hơn, thì chỉ có thể tự mình mua, hoặc là tìm bạn học bên chuyên ngành nghiên cứu chế ra."

"Đây là hồn tinh cấp 0, không có hiệu quả thực tế gì, chỉ thuần là dụng cụ giảng dạy, khi nào các bạn học được cách kích hoạt nó, thì khi đó các bạn đã có thể nắm giữ phương pháp sử dụng tinh thần lực."

Mỗi người đều tiến lên phía trước cầm một mảnh, Lăng Tiêu cùng Băng Xán trước đó đã đạt được điều kiện sử dụng hồn tinh cấp một, Doanh Phong thì không cần phải nói, ba người bọn họ lấy được hồn tinh để tập luyện, đặt trong lòng bàn tay nắm chặt, hồn tinh lập tức biến mất, chỉ để lại một đoàn bạch quang trong lòng bàn tay.

Giảng viên chứng kiến biểu hiện của họ, gật đầu tán thưởng, sinh viên lượt này trình độ quả nhiên rất cao.

Lần lượt có vài bạn học tư chất tốt dần dần nắm giữ, Tóc đỏ trong nháy mắt lúc thành công hét lớn một tiếng, dọa mọi người nhảy dựng.

"Làm gì mà lớn tiếng vậy?" Lăng Tiêu bịt lỗ tai.

"Tụ khí a," cậu ta trả lời rất đương nhiên.

"Rất không tồi," Giảng viên để những người khác tiếp tục luyện tập, lại lấy ra một bộ hồn tinh mới.

"Hồn tinh có ba hệ lớn, thể thuật *(Martial art - nghệ thuật thân thể)*, nguyên tố, tinh thần. Mỗi người có thể chất bẩm sinh bất đồng, khi sử dụng hồn tinh tiêu hao tinh thần lực cũng khác nhau, ai cũng có một thế mạnh, chúng ta gọi thế mạnh đó là sở trường."

"Người có sở trường về một phương diện nào, sử dụng hồn tinh thuộc hệ đó thì lượng tinh thần lực tiêu hao giảm phân nửa, hơn nữa chỉ có người có sở trường mới có thể sử dụng hồn tinh cấp cao của hệ đó, những

người khác cao nhất chỉ có thể dùng đến cấp bảy. Sở trường là cố định, sẽ không vì chăm chỉ khổ luyện mà có thể thay đổi, nếu không biết được mình có sở trường nào, có thể dùng loại hồn tinh kiểm tra này, có thể tùy cơ bộc lộ ưu điểm ở hệ nào, dựa vào đó phán đoán."

"Thì ra là vậy, tớ tới trước!" Tóc đỏ dẫn đầu tiến lên cầm một cái, nắm trong tay, nín thở ngưng thần, những người khác vừa thấy điệu bộ này, lập tức dự kiến trước bịt lỗ tai.

"Hây!" Tóc đỏ kích hoạt được hồn tinh trong tay, bắp thịt trên cánh tay nổi lên, mạch máu sôi sục.

"Có cảm giác gì?" Giảng viên hỏi.

"Tôi cảm thấy tràn ngập lực lượng!" Nói xong, cậu tay không hướng về cái bàn kế tường đập một cái, "Ha!"

Tay mọi người vừa mới bỏ xuống, lúc này toàn bộ lại đưa lên *(bịt tai tiếp á J).*

Cái bàn gỗ bị đập một cái nát bét, "Lực lượng cường hóa chứng tỏ cậu có sở trường thể thuật, thích hợp sử dụng hồn tinh hệ thể thuật, nhớ phải đền tiền cái bàn. Kế tiếp ai lên đây?"

Lăng Tiêu nhìn cảm thấy rất thú vị, "Em tới!"

Cậu cũng cầm lấy một mảnh hồn tinh, tay phải phát lực một cái, cảnh sắc bên người liền thay đổi, cậu từ bên trong trực tiếp biến ra ngoài, cách tấm kính còn có thể nhìn thấy người trong phòng.

Thể nghiệm lơ lửng dưới chân cho cậu cảm giác không ổn, lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ ra nơi này là lầu ba.

"A nha nha nha nha nha ~~~ "

Tay Doanh Phong quơ một cái, quyết đoán đem cậu từ ngoài cửa sổ bắt về.

"Thuấn gian di động cũng là một loại năng lực hệ thể thuật, cậu giống cậu ấy, đều có sở trường thể thuật. Chờ tinh thần lực của cậu tăng lên tới mức độ nhất định, đừng nói lầu ba, dù là lầu ba mươi, cũng có thể sử dụng Thân nhẹ như yến hồn tinh lông tóc vô thương đáp xuống đất, ngay cả rớt từ sân thượng cũng không chết được. Bất quá trước khi chưa đạt tới trình độ này, tôi đề nghị mọi người mặt hướng vào trong hành lang tiến hành thí nghiệm."

Lăng Tiêu: sớm nói a!

"Không biết tôi là loại nào đây?" Băng Xán lấy một mảnh hồn tinh nắm lấy, lập tức trên tay nổi lên bạch quang nhàn nhạt, nhìn kỹ còn có những vệt sáng lấp lóe ra xung quanh.

Giảng viên hướng qua Tóc đỏ ngoắc tay, “Cậu lại đây.”

Tóc đỏ nghe lời đi tới, giảng viên rút ra chủy thủ rạch một đường lên cánh tay cậu.

Tóc đỏ: …

“Giờ cậu đem tay mình đặt lên miệng vết thương của cậu ấy.”

Băng Xán nghe theo, sau đó mọi người ngạc nhiên chứng kiến, tại nơi quang mang chiếu rọi, vết thương trên cánh tay Tóc đỏ từng chút khép lại, ngay cả dấu vết đều nhìn không thấy.

“Kỳ thật từ lúc cậu sử dụng Quét hình thân thể hồn tinh tôi đã đoán được, cậu rất có thể là sở trường tinh thần, quả thế. Kỹ năng cậu vừa dùng là Trị liệu sơ cấp, có thể trị một vài ngoại thương nhỏ. Nhưng cần chú ý là, kỹ năng công kích đối chủng tộc nào cũng có thể tạo thành thương tổn, nhưng kỹ năng hệ trị liệu chỉ có thể dùng trên người người Thiên Túc, đối ngoại tộc không có hiệu quả.”

“Khế chủ thật là lợi hại! Sở trường tinh thần thiệt cừ!” Tóc đỏ hò reo, “Bất quá vì sao phải cắt tay của em?”

“Cứ vậy đi, kế tiếp!”

Lúc này đến phiên Doanh Phong, anh giống những người khác kích hoạt một hồn tinh thí nghiệm, nhưng trừ việc hồn tinh biến mất ra, thì chẳng có gì phát sinh.

“Đây là tình huống gì?” Lăng Tiêu kinh ngạc hỏi.

Giảng viên cũng cảm thấy hơi kỳ quái, “Cậu thử lại lần nữa xem.”

Doanh Phong lại thử, kết quả vẫn như trước.

“Nếu vậy… Vậy cũng chỉ có một nguyên nhân có thể giải thích, cậu là hệ đặc thù cực kỳ hiếm thấy.”

“Hệ đặc thù?” Mọi người trăm miệng một lời hỏi.

“Sở trường không thuộc về thể thuật, nguyên tố, tinh thần, sử dụng hồn tinh nào đều không thể được giảm nửa tiêu hao tinh thần lực.”

“Hỏng bét vậy á?” Lăng Tiêu nhịn không được nói.

"Không phải hỏng, tương phản, loại năng lực này rất khó được, bởi vì cậu ấy có thể sử dụng toàn bộ hồn tinh đẳng cấp cao khác hệ, không bị sở trường hạn chế, thuộc loại người càng về sau, năng lực càng mạnh. Thật không nghĩ tới, chuyên ngành chúng ta có được một sinh viên thuộc hệ đặc thù, người có thể chất trời sinh này phi thường hiếm thấy, toàn trường đại khái cũng chỉ có một hai người."

Giảng viên lấy ra một mảnh hồn tinh, so với mấy mảnh trước hơi lớn hơn.

"Cậu có thể sử dụng triệu hoán khế tử, nghĩa là tinh thần lực của cậu ít nhất có thể khu động hồn tinh cấp bốn, thử xem xem."

Doanh Phong nhận lấy, lần này hiển nhiên so với trước tốn nhiều khí lực hơn, đem tinh thần lực rót vào, nhưng kỳ quái chính là, anh vẫn cứ không có phản ứng nào.

"Ha ha," Tóc đỏ vui vẻ ra mặt, "Tôi thấy anh không phải hệ đặc thù, là hệ lãng phí mới đúng, hồn tinh gì vào tay anh đều tự động mất hiệu lực."

Giảng viên dưới đáy lòng đối Doanh Phong yên lặng tán thưởng, không phải chỉ cần đủ tinh thần lực, là có thể ngay lần đầu đem hồn tinh chưa bao giờ sử dụng kích hoạt, rất nhiều người cần thử đến mười lần trăm lần mới có thể làm được, còn phải luyện tập rất nhiều để củng cố.

Người sinh viên này, quả nhiên có thiên tư tuyệt đối xuất sắc, hơn nữa cậu ấy có năng lực hệ đặc thù cực kỳ hiếm thấy, sớm muộn có một ngày, sẽ trở thành tinh anh đủ sánh với Phục Nghiêu Tướng quân.

"Đừng nóng vội, xem," Giảng viên chỉ ra sau mọi người.

"A a a a a!" Lăng Tiêu sau lưng bọn họ đột nhiên kêu lên, trên cánh tay phải cậu nhanh chóng lắp ráp lên một trang bị kỳ quái, kim khí ngân sắc sáng loáng, đầu mút có dạng vòi rồng, Lăng Tiêu thậm chí có thể cảm nhận được lực lượng trong đó tuôn ra.

Không cần bất luận kẻ nào dạy, cậu theo bản năng lấy tay trái chế trụ cổ tay phải, giơ cánh tay lên, nòng pháo chỉ thẳng vào giảng viên.

Giảng viên bình tĩnh chỉ ra bên ngoài, "Hướng ngoài cửa sổ."

Lăng Tiêu di dời qua, tay hất một phát ra sau, một quả đạn ánh sáng phóng ra, đập nát tấm kính, bay ra không trung xa xa rồi nổ mạnh.

"Oa!" Mọi người nhìn đến ngây người, Lăng Tiêu bắn xong, trang bị trên cánh tay hóa thành một trận khói nhẹ tán đi.

"Khốc chết đi được!" Lăng Tiêu hưng phấn muốn bắn phát nữa.

“Thấy chưa? Đây chính là phương thức tác chiến đặc thù của hệ liên hợp tác chiến chúng ta, theo sự tăng cường tinh thần lực của khế tử, uy lực đạn pháo sẽ càng lớn, số lần phóng ra cũng càng nhiều. Ngoại trừ cái đó, khế chủ còn có thể dùng phụ ma hồn tinh, để đạn pháo gia tăng các loại nguyên tố thuộc tính điện, hỏa, băng, có phải cảm thấy rất lợi hại không? Đúng rồi, nhớ đền tiền kính.”

“Chẳng lẽ sinh viên hệ khác không thể sử dụng hồn tinh của chúng ta sao?”

“Có thể thì có thể, nhưng họ có trọng điểm huấn luyện của họ, không giống với nhiệm vụ giảng dạy của chúng ta. Hệ liên hợp tác chiến, chú trọng hàng đầu chính là phối hợp, làm thế nào đem năng lực tổng hợp của hai người kích phát tiềm lực lớn nhất, mới là nội dung huấn luyện trọng điểm hệ chúng ta.”

“Chúng em đây khi nào thì mới có thể nắm giữ kỹ năng như vừa rồi?” Tóc đỏ cũng khẩn cấp muốn thử.

“Không nên gấp, hồn tinh cấp bốn là nhiệm vụ giảng dạy của chúng ta năm đầu, đến cuối học kỳ này, mỗi người ở đây đều yêu cầu phải nắm giữ.”

“Vậy chẳng phải là Lăng Tiêu bọn họ cả năm không có chuyện gì làm sao?”

“Đương nhiên không phải, điểm khác biệt lớn nhất giữa hệ chúng ta so với hệ khác, chính là hồn tinh chúng ta sử dụng, có rất nhiều loại có phụ gia điều kiện giá trị tình cảm, đây chính là lý do giá trị tình cảm là một trong những trọng điểm sát hạch trong cuộc thi tuyển sinh.”

“Có vài hồn tinh, ngoại trừ tinh thần lực, còn cần có đủ giá trị tình cảm mới có thể khu động, nếu không dù tinh thần lực của các bạn có cao tới đâu, cũng không cách nào sử dụng. Phàm là hồn tinh có hạn định giá trị tình cảm, thì tình cảm có giá trị càng cao, hiệu quả tăng thêm càng rõ ràng, nếu chỉ chú trọng bồi dưỡng tinh thần lực, hiện tại người đi trước, sau này liền dần tụt lùi về sau.”

“Cho nên căn cứ vào tình huống bất đồng của mọi người, tôi lập ra kế hoạch giảng dạy và học tập riêng cho từng cá nhân, các bạn xem đi.”

Giảng viên bấm lên cổng cá nhân của mình, mỗi sinh viên đều nhận được thời khoá biểu thầy truyền đến.

Lăng Tiêu vừa mở ra thời khoá biểu, biểu tình liền , “Đây là cái gì a?”

Tóc đỏ sáp tới, vừa nhìn lập tức ôm bụng cười lăn lộn.

Chỉ thấy Lăng Tiêu buổi chiều mỗi thứ tư và thứ sáu lịch học chỉ có một môn: Yêu đương.

“Vầy cũng quá…” Lăng Tiêu rướn cổ qua coi của Doanh Phong, “Của anh cũng vậy sao?”

Doanh Phong trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, "Em cho rằng thế nào?"

Được rồi, Lăng Tiêu cũng tự thấy mình hỏi vô nghĩa.

Nhưng mà, "Cái môn như vầy, làm sao học đây a?"

"Điểm này các cậu tự do sắp xếp, nhưng vô luận dùng loại phương pháp nào, trước khi chấm dứt học kỳ này, giá trị tình cảm của các cậu phải đạt bảy sao, đây là yêu cầu thấp nhất của ngành chúng ta, nếu không đạt được, cũng chỉ có thể cho các cậu chuyển hệ."

Hắn phân biệt chỉ vào hai cặp Doanh Phong và Vũ Tập, "Tôi đang nói các, cậu, nhớ rõ chưa?"

Bốn người biểu cảm phức tạp: "… Rõ."

65. Quyển 2 - Chương 65: Âm Thác*

**Bản chất căn bản là Âm nhưng pha trộn quá nhiều Dương tính khiến phần Âm trở thành thứ yếu thì gọi là Âm thác. Ngược lại, bản chất căn bản là Dương mà Dương tính quá yếu khiến Âm chất lấn át rõ rệt thì gọi là Dương soa.*

Buổi học yêu đương mong đợi đã lâu rốt cục đã đến ——

"Mới không có a! Ai mong đợi!" Bị cưỡng chế đuổi ra khỏi sân huấn luyện Lăng Tiêu vẻ mặt bất mãn, hôm nay nội dung học là cách sử dụng nguyên tố hồn tinh cấp một, cậu vốn đang cùng các bạn nhỏ thân mến hớn hở ném mấy quả cầu lửa lớn vào nhau, thế mà thời gian vừa đến đã bị giảng viên vô tình đuổi đi.

Vì cái gì cậu không thể giống mấy bạn học khác hảo hảo học tập, mà cứ phải ra ngoài nói chuyện yêu đương chứ?

Hơn nữa, môn này không có giảng viên không có sách giáo khoa, ngay cả tư liệu tham khảo cũng không có, phải nói thế nào đây a?

Lăng Tiêu không có đầu mối lựa chọn hướng Vũ Tập giá trị cảm tình còn không bằng hai người họ xin giúp đỡ.

"Các anh tính làm gì?"

Vũ Tập hơi ngượng ngùng, "Cậu ấy nói muốn về phòng ngủ ngủ, tôi tranh không lại cậu ấy."

Lăng Tiêu khóe miệng co giật, cái này cũng gọi bồi dưỡng giá trị tình cảm?

"Thế chúng ta thì sao?" Cậu hỏi Doanh Phong, "Nói trước nha, tôi không muốn về ngủ."

Doanh Phong rút ra một cái tờ sớ thật dài, "Đây là tư liệu anh tra được trên mạng và trong thư viện, chín mươi chín điều người đang yêu đương nên làm và năm mươi địa phương tình lữ phải đi thăm."

Lăng Tiêu:…

Sao cậu lại quên mất chuyện Doanh Phong = học bá = sẽ cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành mỗi một nhiệm vụ học tập mà thầy đã giao được chứ!

Lăng Tiêu máy móc đem nội dung trên tờ sớ nhìn từ đầu tới đuôi, cuối cùng biểu tình cứng ngắc, đây đều là cái gì với cái gì a?

Xem phim (này coi như bình thường), bữa tối dưới ánh nến, cùng tắm suối nước nóng, cùng đi mua nội y tình thú, nhận nuôi một con sủng vật, ở nơi công cộng sử dụng một lần kỹ năng khế chủ: phóng thích (đây là cái gì?), chơi một ngày trò trao đổi thân phận khế chủ cùng khế tử (ế cái này không tệ) …

Không đúng! Làm gì không tệ chứ, đều rất tệ!

Lăng Tiêu đem tờ sớ quẳng đi, "Làm gì có ai nói chuyện yêu đương dựa theo sách vở a!"

Doanh Phong biểu tình không có biến hóa, "Vậy em nói phải làm sao đây?"

Lăng Tiêu vắt hết óc nghĩ nghĩ, "Có rồi!"

Khu mua bán hàng hóa đặc thù.

"Xin chào, đây là phố giao dịch hồn tinh, chỉ có người có thân phận phù hợp mới có thể vào, xin trình cổng các nhân của các vị."

Bọn họ đưa cổ tay vào máy quét, "Thì ra là sinh viên đến từ Học viện quân sự Ngự Thiên, hoan nghênh quang lâm."

Chỗ này hai người đều là đến lần đầu, ngoại trừ những cửa hàng bán hồn tinh, còn có những sàn giao dịch cho phép mọi người trao đổi hồn tinh, tiệm bán nguyên vật liệu, chỗ dùng thử hồn tinh giả thuyết, sân thi đấu thể thao, sòng bạc có thể dùng thẻ điểm đổi hồn tinh, còn có đủ kiểu hạng mục mạo hiểm.

"Hắc, khách nhân bên đó, muốn tới cược một chút Vô trung sinh hữu hồn tinh không? Chỉ cần tinh thần lực đạt tới cấp một là có thể kích hoạt."

"Đó là cái gì?"

"Vô trung sinh hữu, sau khi kích hoạt có thể tùy cơ đạt được một thứ gì đó, có thể rất đáng tiền, cũng có thể không đáng một đồng, đều phải xem vận khí của cậu."

Lăng Tiêu có điểm hứng thú, hỏi Doanh Phong, "Thử một chút không?"

Doanh Phong lấy ra thẻ từ, "Hai cái."

"Cám ơn đã chiếu cố!"

Doanh Phong trước thử một cái, được một cái thẻ.

"Nga? Cho tôi xem," vị tiểu thương nhìn kỹ, "Chúc mừng cậu, đạt được vé mời trò chơi, có thể trên con đường này tùy ý chọn một gian hàng trò chơi mạo hiểm thể nghiệm một lần. Thẻ này giá trị gấp ba 'Vô trung sinh hữu', chúc mừng cậu được lợi!"

"Tốt lắm, giờ tới phiên tôi."

Lăng Tiêu tập trung tinh lực, không biết mình được cái gì đây ta, "Kích hoạt!"

Trong tay cậu toát ra bạch quang, một lát sau, bạch quang biến mất, thay vào đó chính là một thứ gì đó.

Ba người:…

Lăng Tiêu phát điên, "Tại sao là chuối tiêu a? Vì cái gì anh ta thì được vé mời, của tui thì là chuối tiêu a!"

Tiểu thương vô tội nói, "Mấy thứ này đều là tùy cơ xuất hiện, còn có người biến ra tảng đá, lông gà, chúng tôi cũng không kiểm soát được a."

Doanh Phong đem Lăng Tiêu tức giận đến giậm chân xách đi, cứu vớt tiểu tiểu thương đáng thương.

"Quên đi, tôi hẳn nên thấy may mắn không phải biến ra cái vỏ chuối," Lăng Tiêu tức giận đem chuối tiêu làm thịt, tâm tình cũng không tốt hơn chút nào.

“Đã có vé mời, đi chơi trò chơi đi.”

Họ đi vào gian hàng trò chơi cách đó gần nhất.

“Loại thẻ mời miễn phí này chỉ có thể thể nghiệm trò chơi tình lữ vấn đáp, nếu muốn chơi trò chiến đấu mạo hiểm, phải thêm tiền.”

“Trò chơi vấn đáp thì có gì mà thú vị, đương nhiên phải chơi mạo hiểm.”

“Chúng tôi chọn Tình lữ vấn đáp.” Thanh âm Doanh Phong từ phía sau truyền đến.

“Vì sao?” Lăng Tiêu đề cao thanh âm.

“Em quên nội dung học chiều nay của chúng ta?”

… Học bá thật đáng ghét!

Lăng Tiêu lập tức xị mặt, “Vấn đáp thì vấn đáp đi.”

“Chỗ chúng tôi có một trò chơi vấn đáp mới nhập từ Địa Cầu tinh, có muốn thử một lần hay không?”

“Địa Cầu tinh? Trò gì?”

“Tên đầy đủ của trò này tương đối dài, tên là Khi các bạn không muốn cùng một chỗ, toàn bộ thế giới đều muốn các bạn cùng một chỗ; khi các bạn muốn cùng một chỗ, vận mệnh nhất định đem các bạn tách ra .”

“Thật dài! Người địa cầu sao mà dong dài như vậy!”

“Nó đi,” Doanh Phong không muốn chọn tới chọn lui.

“Mời vào trong.”

Nhân viên cửa hàng dẫn bọn họ tới lối vào, “Trước tiên tôi tóm tắt một chút quy tắc trò chơi, trò này sử dụng thiết định cực từ, mới bắt đầu cực từ là tương phản, nếu các cậu ý kiến không trùng lặp, cực từ sẽ đảo ngược, hai người đều bị trừng phạt. Trừng phạt sẽ theo số lần gia tăng mà càng lúc càng nặng, chỉ có sau khi ý kiến thống nhất, cực từ mới có thể lần nữa đảo lại.”

“Các cậu mỗi người có một lần quyền lợi ”Dị nghị“, sử dụng dị nghị có thể bỏ qua một câu hỏi không muốn

trả lời, nhưng sau khi trò chơi kết thúc, mỗi lần 'dị nghị' sử dụng sẽ bị một lần trừng phạt nhỏ."

"Thuận lợi xông ải sẽ đạt được quà tặng do gian hàng chúng tôi tặng, quà tặng chỗ chúng tôi không mua được ở chỗ khác đâu nhé, chúc các cậu thành công. Nga đúng rồi, còn một việc tôi quên nói, vì đây là trò chơi hàng nhập, chúng tôi đã tiến hành đổi thiết kế theo bản địa, nhưng có vài vấn đề không thể đổi mới, cho nên ngẫu nhiên sẽ có vài câu hỏi các cậu đọc không hiểu, cứ chọn đại là được."

"Quy tắc có vẻ phức tạp nhỉ." Lăng Tiêu nghe đến khúc sau liền quên mất khúc trước.

"Vào xem là hiểu."

Hai người đi vào phòng chơi, một giọng nữ vang lên:

"Tôi là NPC *(non-player-character: Nhân vật giả định do hệ thống lập ra)* thuyết minh ở đây, trò chơi này chỉ có hai người các bạn tham dự, câu trả lời của các bạn đều được bảo mật nghiêm ngặt, không có người thứ ba biết được, chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi."

"Vậy, trò chơi bắt đầu."

"A!" Lăng Tiêu quát to một tiếng, cùng Doanh Phong bên cạnh dính vào nhau, "Sao lại thế này?"

Doanh Phong dùng lực rất lớn mới đem Lăng Tiêu từ trên người mình gỡ xuống, "Nhìn trước ngực em kìa."

Lăng Tiêu cúi đầu vừa nhìn, trước ngực xuất hiện một chữ N hoa, lại nhìn trước ngực Doanh Phong, đồng dạng vị trí, viết một chữ S hoa*. *(Viết tắt của North và South, 2 cực Bắc - Nam của nam châm ấy)*

"Thì ra đây là thiết định cực từ, chúng ta bây giờ phải làm sao đây? Như vậy không đi được."

Doanh Phong thử thử, "Chỉ cần thân thể có tiếp xúc, thì sẽ không bị hút vào nhau giống vừa rồi."

"Vậy nắm tay đi," thật sự nghĩ không ra còn có biện pháp gì khác.

Trước mặt là một hành lang thật dài, hai người tay trong tay xuyên qua, Lăng Tiêu càng chạy càng khó chịu, rõ ràng chuyện thân mật hơn thế này nhiều đều đã làm, cái loại vừa nắm nắm tay nhỏ đã cảm thấy khẩn trương như vầy là vì cái khỉ gì?

"Tới rồi." Doanh Phong đem cậu từ trong miên man suy nghĩ kéo về, bọn họ đã đến trước trạm hỏi đáp thứ

nhất.

”Hiện tại đưa ra vấn đề thứ nhất, xin thận trọng lựa chọn đáp án:

“Xin hỏi trò chơi lần này các bạn muốn lựa chọn: A, hình thức đơn giản; hay B, hình thức khó khăn.”

“Khác biệt là?” Doanh Phong hỏi.

“Trong hình thức khó khăn câu hỏi khó trả lời hơn, trừng phạt cũng càng nghiêm trọng, trừ phi trò chơi thất bại, nếu không không thể ngừng giữa chừng, đương nhiên nếu thành công qua được phần thưởng cũng càng dày.”

Doanh Phong: “A.”

Lăng Tiêu: “B.”

Hai người:…

“Lần đầu tiên chơi, còn chưa biết phía sau ra đề gì, cũng không thể chủ động dừng, đương nhiên cần chọn đơn giản để thăm dò.”

“Chơi trò chơi chính là khiêu chiến, đơn giản thì còn thú vị gì? Tôi muốn chơi hình thức khó khăn.”

“Xin mau chóng xác định đáp án, nếu không song phương đều phải bị trừng phạt.”

“Quên đi, ” Doanh Phong buông tha, “Chọn B.”

Dưới chân họ trống rỗng, rơi xuống một không gian mới.

“Đề kế tiếp nội dung là: Tàu hủ thích ăn: A, ngọt; B, mặn?”

Hai người:…

“Tàu hủ là cái gì?”

“Nghe như loại thức ăn nào đó, vừa rồi nhân viên cửa hàng nói trò chơi có một phần không thể bản địa hóa, hẳn là nói cái này.”

“Nga, vậy chọn đại là được.”

“Ừm.”

Lăng Tiêu: “A.”

Doanh Phong: “B.”

Hai người:...

“Tại sao là B?”

“Anh không thích đồ ngọt.”

“Cơ mà anh ngay cả tàu hủ là cái gì cũng không biết, lỡ như nó là một loại đồ ngọt thì sao?”

“Vậy không cần phải hỏi thích ngọt hay là mặn.”

“Sao anh biết không có đồ ngọt mặn?”

NPC: “Xin mau chóng xác định đáp án.”

Trầm mặc.

“Quên đi, không sao cả, ngọt thì ngọt đi, tôi chọn A.” Doanh Phong thỏa hiệp.

“Đáp án nhất trí, qua ải.”

“Tôi không muốn tiếp tục trả lời cái loại vấn đề nhược trí vầy nữa, ra đề khó một chút, ” Lăng Tiêu lớn tiếng nói.

“Đề kế tiếp: Mọi việc đều có khả năng chứ? A, có; B, không.”

Lăng Tiêu: “A.”

Doanh Phong: “B.”

“Đây lại vì sao nữa?!”

Doanh Phong lãnh tĩnh nói, “Nếu em trả lời có, nó liền hỏi lại em, nếu hết thảy đều có khả năng, vậy thì có khả năng có chuyện gì là không có khả năng không. Nếu em trả lời có khả năng, nghĩa là nhất định có chuyện không có khả năng, trái ngược với ‘mọi việc đều có khả năng’; nếu em trả lời không có khả năng, thì cũng đồng dạng mâu thuẫn với ‘mọi việc đều có khả năng’.”

Lăng Tiêu: “… Tuy tôi một câu cũng nghe không hiểu, nhưng là, B!”

“Đáp án nhất trí, qua ải.”

“Đề kế tiếp: Là câu hỏi về đạo đức phi thường nổi danh ở Địa Cầu, mời xem giải thích bằng hình ảnh.”

Trước mặt bọn họ, xuất hiện một hình chiếu đoàn tàu, phía trước đoàn tàu có một ngã rẽ, trên đường ray đoàn tàu đi tới, có mười người đang chơi đùa, mà trên một đường ray khác chỉ có một người.

“Hiện tại người trên hình, là trẻ con Địa Cầu năm đến sáu tuổi, cũng chính là thiếu niên chúng ta. Đường ray bên trái đã bỏ hoang, mà đường ray bên phải thì nghiêm cấm bất luận kẻ nào dừng trên đó. Hiện tại đoàn tàu sắp chạy đến ngã ba, mà bạn là người có thể thay đổi đường ray, bạn chọn, để đoàn tàu tiếp tục chạy, tông vào mười thiếu niên làm trái quy định, hay là thay đổi đường ray, đụng vào một thiếu niên tuân thủ quy định? A, thay đổi tuyến đường; B, không thay đổi tuyến đường.”

“Tôi chọn C, thay đổi tuyến đường, sau đó dùng thuấn gian di động đem thiếu niên kia cứu đi.”

“Thật đáng tiếc, người Địa Cầu không có loại công năng này, xin một lần nữa lựa chọn đáp án.”

“Tôi chọn B.” Doanh Phong mở miệng.

“Vì cái gì?”

“Quy tắc chính là quy tắc, không thể bởi vì nhân số trái với quy tắc nhiều, mà trừng phạt người tuân thủ quy tắc, vậy thì quy tắc còn có ý nghĩa gì?”

“Mạng người trước mắt còn muốn chú ý quy tắc sao? Đây chính là mười thiếu niên, mười linh hồn, khi chết liền hôi phi yên diệt.”

“Xin mau chóng xác định đáp án.”

Lăng Tiêu: “Dị nghị.”

“Bạn xác định muốn sử dụng ‘dị nghị’? Đây là cơ hội duy nhất của bạn, hơn nữa sau khi trò chơi kết thúc sẽ vì điều này mà chịu trừng phạt.”

“Tôi xác định, hai bên đều là sinh mạng, tôi không muốn phải lựa chọn một bên.”

“Dị nghị sử dụng thành công, bỏ qua đề này, đề kế tiếp.”

Trên tấm hình, đứa trẻ trên đường ray bỏ hoang tiêu thất, biến thành một người khác, biểu tình Doanh Phong và Lăng Tiêu đều có biến hóa mức độ khác nhau.

“Người trong hình các bạn nhìn thấy hiện tại đã không giống, mỗi người nhìn thấy chính là đối phương, vẫn câu hỏi đó, không đổi đường ray, tông vào chính là thiếu niên, thay đổi,tông vào chính là một nửa khác của bạn, bây giờ lựa chọn: A, thay đổi tuyến đường; B, không thay đổi tuyến đường.”

Lăng Tiêu & Doanh Phong: “A.”

“Đây là lần đầu tiên từ lúc tiến vào trò chơi các bạn có ý kiến nhất trí, ngay cả người chơi vừa rồi kiên trì quy tắc cũng bỏ qua quy tắc, có phải điều này có nghĩa các bạn không hề quan tâm tính mạng đối phương?”

Lăng Tiêu nghiêm nghị, “Tôi từng tuyên thệ, lấy sinh mệnh bảo hộ thiếu niên, dù người đứng đó là tôi, tôi vẫn sẽ chọn A, tôi tin tưởng Doanh Phong cũng sẽ có đồng dạng quyết định, cho nên quyết định của anh ấy chính là đáp án của tôi.”

“Vậy đề này kết thúc, đề tiếp theo: Nếu người gặp nguy hiểm là một kẻ nhỏ yếu, nhưng người này là người mà bạn ghét, bạn có trợ giúp không? A, Có; B, Không.”

Lăng Tiêu & Doanh Phong: “A.”

“Nếu trợ giúp người này, có thể khiến chính bạn lâm vào nguy hiểm, bạn có trợ giúp không? A, Có; B, Không.”

Doanh Phong: “B.”

Lăng Tiêu: “Chỉ nói là có thể, cũng không có nói nhất định đi?”

“Xin mau chóng trả lời.”

“B.”

“Nếu vì giúp người mà bạn ghét, làm cho người bạn thích lâm vào nguy hiểm, bạn có trợ giúp không? A, Có; B, Không.”

Lăng Tiêu & Doanh Phong: “B.”

“Trái lại, nếu người cần trợ giúp là người bạn thích, mà giúp người này phải khiến người bạn ghét lâm vào nguy hiểm, thậm chí sẽ chết, bạn có trợ giúp không? A, Có; B, Không.”

Doanh Phong: “A.”

Lăng Tiêu: “… A.”

“Này có cái gì mà do dự?”

“Bởi vì người tôi ghét cũng có thể là người người khác thích a… Quên đi, tôi chọn như vừa nói.”

“Nếu hai bên đều là người bạn thích, người cần trợ giúp là bằng hữu của bạn, người sẽ lâm vào nguy hiểm chính là người yêu bạn, chỉ cần trợ giúp thì sẽ mất đi người yêu, bạn có trợ giúp không? A, Có; B, Không.”

“Đây là cái câu hỏi quỷ gì a? Tôi cự tuyệt trả lời!”

NPC: “Ngại quá, dị nghị của bạn đã dùng hết.”

“Dùng của anh,” Lăng Tiêu đối Doanh Phong nói.

“Anh tạm thời còn chưa muốn dùng. Tôi chọn B, tôi không có bằng hữu.”

“Nói cứ như anh có người yêu không bằng.”

NPC: “Xin mau chóng lựa chọn đáp án.”

“Tôi chọn A, tôi không có người yêu!”

“Xác định sao?”

“Xác định!”

“Cực từ đảo nghịch.”

Lăng Tiêu đột nhiên bay ra ngoài, mà gạch ở một chỗ khác trong phòng sụp xuống, lộ ra nham thạch nóng chảy cuồn cuộn phía dưới, đang chảy vào ngay bên dưới chỗ Lăng Tiêu rơi xuống.

Tay Doanh Phong nắm chặt, phát hiện triệu hoán khế tử trong này mất đi tác dụng, nhắm chuẩn thời cơ liền nhào qua, một phen giữ chặt tay cậu, hai người lúc lên lúc xuống treo trên vách đá, lực đẩy thật lớn dần dần đem họ tách ra.

“Hữu nghị nhắc nhở, đây là sân trò chơi giả thuyết, các bạn sẽ không chân chính bị thương tổn, nhưng sẽ có cảm giác đau đớn nhất định. Người rớt xuống, sẽ thừa nhận năm phút nỗi khổ nóng bỏng, đây là trừng phạt ý kiến bất đồng, bất cứ lúc nào muốn miễn trừ trừng phạt, chỉ cần thay đổi đáp án là được.”

Lăng Tiêu đang dần dần rơi xuống, rất không xong, cho dù là giả, cậu cũng không muốn rơi vào trong nham thạch nóng chảy đi, nhưng lực đẩy của cực từ quá lớn, lúc này chữ cái trước ngực hai người đều là S, cứ theo đà này, Doanh Phong rất nhanh không nắm cậu lại được nữa.

“Tôi…”

Doanh Phong kêu lên một tiếng, dùng sức bắt lấy tay Lăng Tiêu đem cậu vung mạnh về hướng rời xa nham thạch, hai người trao đổi vị trí, Lăng Tiêu bay lên, Doanh Phong lại bởi vì lực phản ứng ngã xuống vách núi, hai người càng cách càng xa, Lăng Tiêu trơ mắt nhìnanh rơi xuống, mắt thấy sắp rơi vào trong nham thạch.

“Tôi chọn B!”

Rầm —— nham thạch nóng chảy biến mất, chữ cái trước ngực Lăng Tiêu lần nữa khôi phục thành N, hai người giữa không trung ầm một tiếng đụng vào nhau, lại ôm cùng một chỗ lăn trên mặt đất.

“Đau quá.”

Lăng Tiêu xoa trán mình, cú vừa rồi là đụng nhau thật, cậu bị táng cho trước mắt đầy sao.

“Trò chơi này thật biến thái, tôi không chơi nữa.”

“Thật có lỗi, bạn đã chọn hình thức khó khăn, không thể do bạn tự dừng.”

“Thế làm sao mới có thể dừng?”

“Ba lần lựa chọn bất đồng, sau ba lần trừng phạt, xem như trò chơi thất bại.”

"… Thật hại người!"

Doanh Phong nắm tay Lăng Tiêu, từ trên người cậu leo xuống, "Em đã chọn hình thức khó khăn, vậy nghiêm túc mà xông ải, chúng ta chỉ có một lần cơ hội."

Lăng Tiêu hít vào một hơi, "Tiếp tục đi!"

"Đề kế tiếp: Nếu ân sư mà bạn kính yêu nhất tìm kiếm trợ giúp của bạn, nhưng chuyện này trái với chuẩn mực đạo đức của bạn, bạn chọn: A, trợ giúp; B, không giúp."

Lăng Tiêu & Doanh Phong: "B."

"Nếu có một thứ bạn tha thiết ước mơ, nhưng đạt được nó đồng dạng phải làm trái quy tắc đạo đức của bạn, bạn chọn: A, đạt được nó; B, buông tha."

Lăng Tiêu & Doanh Phong: "B."

"Nếu hiện tại có hai người đứng trước mặt bạn, bạn chỉ có thể lựa chọn một người, người còn lại sẽ chết, bạn chọn: A, người yêu kiếp trước; B, bạn lữ kiếp này."

Lăng Tiêu biểu tình căng thẳng, vội vã quay đầu, Doanh Phong, anh sẽ lựa chọn thế nào?

66. Quyển 2 - Chương 66: Tứ Phế*

**Tứ phế: Một mệnh trong tử vi, mệnh Tứ phế thì người thân yếu nhiều bệnh, không gặp may mắn, làm việc gì cũng khó có thành tựu,… Tóm lại không tốt!*

Có người hướng thời gian dội một chậu nước đá, sau đó nó liền đông cứng.

Lăng Tiêu khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, Doanh Phong đến giờ vẫn chưa cho ra đáp án, anh ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Đáng tiếc chậu nước đá này không đông được vị NPC nói nhiều, cô còn đang không ngại phiền toái mà ồn ào.

"Có thể các bạn đã phát hiện, một bộ phận đề mục trong này, tương quan với ưu tư bản thân các bạn. Trên thực tế, tại giờ khắc cực từ xuất hiện trên người các bạn, ký ức trong đầu các bạn cũng sẽ bị đọc, các vấn đề các bạn nhận được, đều là các bạn tự mình trải qua, từng để tay lên ngực tự hỏi tại sâu trong nội tâm,

và muốn hỏi đối phương nhưng không hỏi ra miệng."

"Trò chơi này chính là cho các bạn đối mặt với vấn đề mà các bạn không muốn đối mặt, nếu không đối mặt, vấn đề vĩnh viễn là vấn đề. Vậy bây giờ xin trả lời, A, người yêu kiếp trước; hay là B, bạn lữ kiếp này?"

Trầm mặc.

"Thời gian đã không còn nhiều lắm, xin…"

"Tôi chọn A!"

Doanh Phong quay đầu, "Em đang làm gì?"

Lăng Tiêu lời nói kiên định, "Đời trước người cùng tôi một chỗ nhất định là chân ái, đời này chỉ là ngoài ý muốn, không có gì phải rối rắm. Tôi chọn A, tôi không thay đổi."

"Người chơi N lựa chọn A, bởi vì bạn cảm thấy người chơi S sẽ chọn A, thay vì để anh nói ra chọn lựa A, không bằng chính mình chọn trước, như vậy dù người chơi S có lựa chọn đồng dạng, cũng có thể dùng cái cớ 'vì phải qua ải trò chơi' để an ủi mình."

"Cô nói bậy!"

"Hiện tại đến phiên người chơi S lưỡng nan, nếu chọn B, không chỉ tiếp tục lãng phí một lần cơ hội, còn phải bị trừng phạt, nhưng nếu lựa chọn A, người chơi N chắc sẽ thương tâm đi, thật là một lựa chọn gian nan."

Lăng Tiêu tức giận kêu lên, "Là một NPC, cô không biết là cô nhiều lời lắm sao? Có thểphát ngôn theo chương trình, đừng có tự tiện phát biểu cách nhìn hay không a! Nếu cô mà có thực thể, sớm đã bị dự luật nhân đạo thứ bảy hủy diệt rồi!"

"Đếm ngược còn 5 giây, 4, 3, 2…"

"Dị nghị."

Lăng Tiêu: "Cái gì?!"

"Xác định sử dụng 'dị nghị' sao?"

"Xác định."

“Sử dụng thành công, đề này xoá bỏ.”

“Anh cứ như vậy lãng phí mất một cơ hội dị nghị duy nhất? Anh vì cái gì không chọn A?”

“Đề kế tiếp.”

“Hỏi anh đó!”

“NPC?”

”Được rồi, tôi nghĩ các bạn muốn có thêm thời gian nghiên cứu thảo luận, nếu không cần,vậy đề kế tiếp… Ờm, đề này vốn nằm trong kho đề của trò chơi, không liên quan đến ký ức của các bạn, đề là:

“Bằng hữu tốt nhất của bạn bị địch nhân bắt làm tù binh, hoàn toàn đánh mất năng lực hành động, bạn nghĩ cách cứu viện, lại phát hiện làm không được. Lúc này bạn bị địch nhân phát giác, bạn chỉ có thể lựa chọn: A, rút lui; B, giết bạn mình. Chú ý: sau khi rút lui thì không quay lại được nữa, bằng hữu của bạn sẽ rơi vào trong tay địch nhân, xin trả lời câu hỏi.”

Lăng Tiêu: “A!”

Doanh Phong: “B.”

“Thoạt nhìn đáp án của các bạn lại xuất hiện tranh luận, không sao, chỉ cần trong thời gian quy định, còn có thể sửa đổi.”

“Tôi không thay đổi, tôi sẽ không giết chết bằng hữu tốt nhất của mình.”

“Tôi cũng không sửa, đây là nguyên tắc của tôi.”

“Anh đương nhiên sẽ không sửa, người ngay cả bằng hữu đều không có làm sao hiểu được cái gì là bằng hữu tốt nhất!”

“Em đã nhớ rõ trong lời tuyên thệ dùng tính mạng bảo hộ thiếu niên, làm sao có thể không nhớ vĩnh viễn không để cho thân thể mình rơi vào tay địch nhân? Nếu bị địch nhân bắt làm tù binh, họ sẽ có được gene của chúng ta, tìm được phương pháp đối kháng chúng ta, đến lúc đó sẽ có càng nhiều người vì vậy mà hy sinh.”

Lăng Tiêu biểu tình rối rắm sau một lúc lâu, “Cái thứ trò chơi rách nát gì đây a, tôi không muốn chơi nữa! Sớm biết thế này còn không bằng ở lại phòng ngủ ngủ!”

“Đã đến giờ, cực từ nghịch chuyển.”

Chữ cái trước ngực Lăng Tiêu biến đổi, cậu lại bay ra ngoài, sau đó rất nhanh bị nước bao vây lại. Nước tràn qua đỉnh đầu cậu, ngập đến trần nhà, vô luận phương hướng nào,cậu đều bơi không thoát ra được.

“Lăng Tiêu!”

Doanh Phong đuổi qua, phát hiện chung quanh Lăng Tiêu xuất hiện một cái vạc nước thủy tinh thật lớn, mà cậu thì bị vây trong đó. Doanh Phong dùng sức đánh một cái, thủy tinh ngay cả một vết rạn đều không có.

“Vô ích nga, những thứ này đều là hư ảo, tự nhiên sẽ không sợ bị công kích. Đừng tưởng rằng lần nào anh cũng có thể thay cậu ấy chịu, đây là trừng phạt cậu ấy, cậu ấy nhất định phải chính mình gánh vác. Tuy sẽ không chết đuối, nhưng cảm giác chết chìm là chân thật, anh kiên nhẫn đợi thêm năm phút, nước đó liền biến mất.”

Lăng Tiêu trong nước liều mạng giãy dụa, biểu tình thống khổ vô cùng, Doanh Phong cả giận nói, “Không phải nói ý kiến bất đồng song phương đều bị trừng phạt sao? Vì cái gì mỗi lần đều là một mình em ấy chịu?”

“Đối với khế chủ mà nói, còn có trừng phạt gì nghiêm khắc hơn so với nhìn khế tử của mình thống khổ lại không thể làm gì chứ?”

“Cô không phải trò chơi Địa Cầu sao?!”

“Tôi bị bản địa hóa rồi a.” NPC vô tội nói.

Doanh Phong lại đấm một quyền thật mạnh lên tấm thủy tinh, nếu NPC có thực thể, một quyền này chỉ sợ sớm đã đánh lên người cô.

“Đương nhiên, nếu các bạn hiện tại thay đổi chủ ý, tuy kết quả vẫn tính vào ba lần thất bại, nhưng có thể khỏi bị trừng phạt. Nhìn dáng vẻ của cậu ấy thì không cách nào nói chuyện, vậy anh thì sao? Anh nguyện ý vì cậu ấy thay đổi nguyên tắc chứ?”

Nắm đấm Doanh Phong càng nắm càng chặt, Lăng Tiêu trong vạc dần dần buông tha giãy dụa, thân mình vô lực trôi trong nước.

“Tôi chọn A, rút lui.” Doanh Phong trầm giọng nói.

Vạc thủy tinh khi anh nói ra mấy lời này nháy mắt biến mất, nước ào ào tràn ra ngoài, văng ra khắp

nơi, nhưng không có gì bị ướt, Lăng Tiêu lại một lần nữa bay đến trên người Doanh Phong, sau đó té ra đất, liều mạng ho khan.

"Cậu không có sặc nước, đây chẳng qua là tác dụng tâm lý, đừng lo lắng."

Lăng Tiêu nửa ngày mới hòa hoãn được, "Hết năm phút rồi sao?"

"Không có nga, là người chơi N lựa chọn thay đổi đáp án, miễn trừ trừng phạt cho cậu."

"N?" Lăng Tiêu lúc này mới phát hiện, vừa rồi cực từ nghịch chuyển, chữ cái trên người mình từ N biến thành S, mà chữ cái vốn là S trước ngực Doanh Phong lúc này lại trở thành N.

"Anh vì sao sửa đáp án?"

"Đây chỉ là trò chơi mà thôi, cũng không phải thật sự phát sinh, không cần nghiêm túc quá."

Lăng Tiêu ấp úng, "Kỳ thật vừa rồi lúc gần chết tôi có nghĩ tới, lời của anh cũng có đạo lý, hơn nữa, nếu người bị bắt giữ thật là bằng hữu của tôi, hẳn cũng hi vọng tôi chọn B, cho nên…"

"Thời gian đáp đề đã hết, giờ không thể sửa lại nữa nga, hãy để chúng ta đến làm đề sau cùng đi!"

Hai người vừa mới còn cùng một chỗ, lại một lần nữa bị tách ra, Lăng Tiêu còn chưa làm rõ rốt cuộc có chuyện gì, Doanh Phong đã không thấy tăm hơi.

"Chuyện gì, tôi còn chưa có chọn mà, sao cực từ liền nghịch chuyển rồi?"

"Không có nghịch chuyển nga, chính là tạm thời biến mất, hai người các bạn hiện tại thân ở hai phòng khác nhau, đề kế tiếp nhận được cũng không giống nhau, đáp án của các bạn, sẽ quyết định cực từ trên người các bạn. Chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong." Doanh Phong trả lời.

"Đề mục của anh là: nếu hiện tại cho anh một lần cơ hội, có thể giải trừ huyết khế trên người anh, anh sẽ: A, nguyện ý; B, buông tha."

Doanh Phong đợi nửa ngày, "Hết rồi?"

"Hết rồi."

“Giá phải trả đâu?”

“Không cần trả giá gì cả, không làm trái đạo đức, pháp luật, không tổn hại quốc gia, lợi íchngười khác, chỉ là đơn thuần giải trừ.”

Doanh Phong đang tự hỏi.

“Anh không cần lập tức trả lời, nhưng anh hiện tại phải qua phòng của người kia, trong phòng đó, anh mặc dù là anh, nhưng thân thể của anh không do anh khống chế, anh chỉ có thể nhìn, nghe, cùng cảm thụ, không thể nói chuyện, cũng không thể làm động tác. Tốt lắm, chúng ta xuất phát.”

“Tôi đã chuẩn bị xong,” Lăng Tiêu nói.

“Tốt, đây là câu hỏi cho cậu: nếu hiện tại cho cậu một lần cơ hội, có thể đảo ngược kết quả huyết khế trên người cậu, cho cậu thành khế chủ người chơi N, cậu sẽ: A, nguyện ý;B, buông tha.”

Lăng Tiêu ánh mắt tỏa sáng, “Thật sao?”

“Thật, không cần trả giá gì cả, không làm trái đạo đức, pháp luật, không tổn hại quốc gia,lợi ích người khác, chỉ là đơn thuần đảo ngược.”

“Này còn phải nghĩ sao? Đương nhiên là chọn A!”

“Người chơi xúc phát tình tiết kịch, chiếu hình CG*.”

**CG: Mình đoán là Computer Graphics, là phim/hình ảnh tạo bằng máy tính, thường là 3 chiều.*

Lăng Tiêu từ trên giường ngồi dậy, chuyện gì đây? Mình vừa rồi làm một giấc mộng? Hay mình hiện tại mới đang ở trong mộng?

Cậu nhìn chung quanh, đây là ký túc xá của cậu ở Bích Không.

Bất kể có phải mộng hay không, đều rất giống thật.

Đúng rồi, lúc cuối cùng vừa rồi thanh âm kia nói cái gì? Cậu là khế chủ của Doanh Phong?

Trong phòng tắm truyền đến thanh âm thủy tinh bị đập vỡ, Lăng Tiêu nhất thời cảnh giác, không xong rồi!

Cậu vội phóng xuống giường, kéo cửa ra, chỉ thấy Doanh Phong nắm trong tay một mảnh gương vỡ bén ngót muốn đâm vào tim mình.

"Dừng tay!"

Mảnh gương cách thân thể hai millimet thì ngừng lại, Doanh Phong gian nan quay đầu, lúc bốn mắt nhìn nhau, Lăng Tiêu nhìn thấy đôi mắt màu xám nhạt của đối phương, trong đó tràn ngập căm thù cùng cừu hận, dường như đã thấy ở nơi nào.

Không! Cậu không phải gặp qua, đó từng là ánh mắt chính cậu, cậu từng dùng chính ánh mắt này nhìn chằm chằm vào Doanh Phong, khi Doanh Phong lần đầu tiên khống chế hành vi cậu.

Không giống nhau, Lăng Tiêu ở trong lòng nhắc nhở chính mình, Doanh Phong lần đầu tiên khống chế cậu là vì cậu cùng người khác phát sinh xung đột, cậu khống chế Doanh Phong lại là vì không cho anh tự tìm cái chết.

Tạo cho mình một lý do đầy đủ để khống chế Doanh Phong, Lăng Tiêu thở cũng dễ dàng hơn nhiều.

"Anh buông tha đi, tôi sẽ không để cho anh chết, anh một ngày muốn tự sát, tôi sẽ một ngày không cho anh tự do, bây giờ trở về phòng đi."

Doanh Phong ở trong thân thể mình, anh có thể tinh tường thấy Lăng Tiêu, nghe được lời của cậu, lại không thể thao túng hành vi của mình.

Nhưng anh phải thừa nhận, khi anh thấy ánh mắt chính mình trong gương, chuyện anh muốn làm, cũng cùng thể xác anh giống nhau như đúc.

Dưới mệnh lệnh Lăng Tiêu, thể xác Doanh Phong giãy dụa về tới phòng ngủ, Lăng Tiêu ở trong phòng đông lật tây tìm, cuối cùng tìm được đống lớn đồ ăn đổ hết lên giường —— phòng này thật thần kỳ, chỉ cần Lăng Tiêu nghĩ đến trong lòng, đều sẽ xuất hiện.

"Mấy cái đó đều cho anh ăn! Kỳ phát dục cần ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng! Còn có cái này, bánh mì năng lượng vị ô mai anh thích nhất, nước nhãn hiệu anh uống, thấy tôi đối anh tốt phải không! Tôi ba ngày không ăn cơm, anh cũng không quan tâm tôi, tôi bây giờ cái gì cũng cho anh, anh sao lại không lĩnh tình?"

Doanh Phong khinh thường chuyển mắt, đối đám đồ ăn đó nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Lăng Tiêu giận, "Tôi cho anh biết Doanh Phong, anh làm gì cũng được, chính là không được chết, anh bây giờ là khế tử của tôi, mạng của anh chính là của tôi. Nếu anh không ăn cơm, tôi sẽ buộc anh ăn, nếu anh không ngủ được, tôi sẽ một đêm bảy lần làm đến khi anh bất tỉnh."

Cậu đem Doanh Phong mạnh mẽ ấn ngã, cưỡi lên người anh, "Đừng tưởng mấy kỹ xảo anh dùng trên người tôi thì tôi không biết, anh mà tiếp tục khiêu khích tôi, tôi sẽ làm đó!"

Doanh Phong như cũ dùng cái loại ánh mắt lạnh lùng vừa rồi theo dõi cậu, nhìn đến khiến trái tim Lăng Tiêu băng giá.

"Không cho anh tiếp tục nhìn chằm chằm tôi như vậy!"

Vì cái gì, vì cái gì người này vĩnh viễn dùng thái độ lạnh lùng này đối với mình, mười nămqua thủy chung như thế, chưa bao giờ thay đổi.

Đúng rồi, đều là bởi vì cái hạt đào chết tiệt đó!

Lăng Tiêu không chút nghĩ ngợi cúi đầu lục quần áo anh, từ trong túi trên ngực trái đem hạt đào lật ra, nắm chặt ở trong tay.

"Trả… cho… tôi…" Doanh Phong nghe được thanh âm của mình gian nan nói, một chữ trăm ngàn chỗ gián đoạn.

Một người toàn thân tê dại, hao hết toàn lực cũng muốn nói ra ba chữ kia, Lăng Tiêu đố kỵ dữ dội.

"Anh chết tâm đi."

Cậu dùng lực ném, hạt đào theo cánh cửa sổ mở bay khỏi ký túc xá, ngay vừa rồi phiến cửa sổ kia vẫn đóng chặt.

Doanh Phong ánh mắt phẳng phất mang đao, từng mũi từng mũi đem Lăng Tiêu lăng trì.

Lăng Tiêu luống cuống, cậu không muốn phải nhìn loại vẻ mặt này thêm lần nào nữa, nếu trên khuôn mặt này có thể lộ ra vẻ gì khác…

Cậu vừa nghĩ như vậy, Doanh Phong dưới thân liền rên một tiếng, nhưng anh rất nhanh cắn môi, không còn có phát ra nửa điểm động tĩnh.

Trên gương mặt tái nhợt của anh thoáng hiện nét đỏ ửng, biểu tình vạn năm không thay đổi mơ hồ nhiễm lên tình dục, hai người dây dưa, giãy dụa, tranh đoạt quyền khống chếcơ thể.

Lăng Tiêu nhìn đến ngây người, thì ra Doanh Phong thanh lãnh cấm dục cũng có thể lộ ra loại vẻ mặt này, hơn nữa nhìn qua thật động lòng người, khiến người ta càng thêm khát vọng.

Chỉ cần tiếp tục gia tăng một chút, một chút lực lượng là tốt rồi, muốn nghe anh không thể khống chế rên rỉ, dù chỉ một tiếng thôi.

Doanh Phong tuy không thể động, nhưng cảm giác cùng thể xác là đồng bộ, lúc này cũng cả người nóng lên, tứ chi tê dại, bộ phận nào đó trên thân muốn phát nổ.

Không được kêu ra, anh muốn tự nói với con rối của mình, mày nếu dám kêu một tiếng,tao sẽ liều mạng với mày.

Con rối không nghe được thanh âm của anh, nhưng tư tưởng cũng đồng bộ với anh, mặc kệ Lăng Tiêu gia tăng lực lượng đến thế nào, đều không rên một tiếng.

Lăng Tiêu trong lòng sốt ruột, anh kêu a, anh chỉ cần hừ một tiếng tôi sẽ dừng lại.

Nhưng Doanh Phong thủy chung cắn chặt răng giữ im lặng, thà rằng đem môi cắn đến chảy máu.

"Không sao đâu."

Lăng Tiêu ngẩng đầu, "Ai?!"

"Đây chỉ là ảo giác của cậu, người dưới thân cậu chỉ là con rối, cậu có thể mặc sức sử dụng quyền lực của mình, bản thân anh ta sẽ không biết."

Doanh Phong: Đồ lừa đảo!

Lăng Tiêu nghĩ đến, đây chỉ là một trò chơi, cậu đang ở trong ảo cảnh của nó, ngay cả Doanh Phong cũng là giả.

Thanh âm NPC tràn ngập mê hoặc, "Chỉ cần cậu lựa chọn nguyện ý, anh ta liền trở thành khế tử của cậu, cậu có thể đối anh ta muốn làm gì thì làm."

Doanh Phong ánh mắt trầm xuống, chờ mình đi ra ngoài, nhất định phải đập nát cái tiệm này.

Lăng Tiêu khóa ngồi trên người anh, cúi thấp đầu, mái tóc che đi biểu tình, Doanh Phongkhông thể nhìn rõ.

Ngay khi Doanh Phong nghĩ Lăng Tiêu sẽ tiến thêm một bước hành động với chính mìnhthì tình dục trên thân thể đột nhiên như thủy triều rút xuống.

Mà Lăng Tiêu phía trên, chậm rãi lắc lắc đầu.

"Nhớ ngày đó, anh ấy lấy được quyền lực nắm tôi trong tay, anh ấy khiến tôi đau muốn chết, tôi hận anh ấy thấu xương."

"Mà hôm nay, khi tôi lấy được đồng dạng quyền lực, tôi cũng lựa chọn phương thức giốngvậy đối đãi anh ấy."

"Nếu huyết khế thật có thể đảo ngược, tôi cũng vô pháp khống chế chính mình không dùng năng lực khế chủ, tôi sẽ khiến cho anh ấy đau muốn chết, anh ấy sẽ hận tôi thấu xương, tôi sẽ làm ra hành vi khiến chính mình thống hận, giữa chúng tôi ngoại trừ thân phận trao đổi, thì chẳng có gì đổi cả."

Cậu trầm mặc thật lâu sau, Doanh Phong lẳng lặng nghe.

"Cám ơn cô, thứ mà cho tới nay không thể buông, rốt cục có thể buông xuống."

Lăng Tiêu cúi người, trên đôi môi nhiễm máu của Doanh Phong hạ xuống một nụ hôn thật dài.

Doanh Phong vẫn không nhúc nhích, xúc cảm trên môi truyền đến là chân thật, đây không phải là con rối của anh, mà là chính anh, họ có suy nghĩ giống nhau, biết làm chuyện như nhau, ngay cả cảm thụ đều là giống nhau. Lăng Tiêu hôn không phải ai khác.

Sau một lúc lâu, Lăng Tiêu lưu luyến rời đi môi anh.

"Tôi buông tha."

67. Quyển 2 - Chương 67: Bát Cùng*

**Bát cùng: Bát: Tám; Cùng: Nghèo, cùng cực*

Nhoáng một cái, Doanh Phong đã trở lại căn phòng vừa rồi, trên môi tựa hồ còn vương lại hơi ấm của Lăng Tiêu.

"Đồng bạn của anh đã đưa ra lựa chọn của cậu ấy, giờ nên đến phiên anh. Nếu anh lựa chọn giải trừ quan hệ, có thể là trả tự do cho cậu ấy, cũng có thể là vứt bỏ cậu ấy. Nếu anh lựa chọn cự tuyệt, có thể là luyến tiếc, cũng có thể là ích kỷ muốn giữ chặt cậu ấy bên người. Anh đắn đo càng nhiều, khả năng sẽ càng nhiều, chúng sẽ mê hoặc lựa chọn của anh."

“Cho nên phương pháp tốt nhất để trả lời đề này, chính là hoàn toàn không suy nghĩ lý do, chỉ tuân theo ý muốn trong nội tâm mình. Hiện tại anh có đáp án chưa?”

Doanh Phong lặng im một lát, “Đã có.”

***

Chung quanh Lăng Tiêu đã khôi phục nguyên trạng, cậu vẫn ở gian phòng trò chơi vừa rồi, chẳng có ký túc xá Bích Không gì hết, cũng không có nghịch đảo huyết khế, hết thảy đều là ảo giác.

“Doanh Phong?”

Cậu thấy Doanh Phong, ở một góc khác trong phòng, “Anh đứng đó làm gì?”

“Hoan nghênh trở về,” Thanh âm NPC lần nữa vang lên, “Vừa rồi hai người chơi đều lần lượt trả lời câu hỏi cho mình, cực từ trên người các bạn, chính là do đáp án của các bạn quyết định, người chơi lựa chọn A nhận cực S, lựa chọn B thì nhận cực N.”

Lăng Tiêu cúi đầu nhìn, chữ cái trên người mình là N, Doanh Phong cũng giống như vậy, khó trách anh ấy cách mình xa thế.

Thì ra Doanh Phong cũng lựa chọn B, Lăng Tiêu nghĩ, không biết vấn đề của anh ấy là gì.

“Chúng ta cực từ giống nhau, làm sao bây giờ?”

“Đây vốn là trạm cuối của trò chơi, chỉ có khi các bạn tiếp xúc lẫn nhau mới tính là xông ải. Nhưng câu hỏi các bạn đã trả lời toàn bộ, đã không còn vấn đề nào để cực từ đảo nghịch nữa.”

“Đây chẳng phải là đào hố cho người ta rớt xuống sao?”

“Đừng nóng vội, các bạn hiện tại mỗi người có một lần quyền lợi sửa đổi đáp án, chỉ cần có một người sửa đổi đáp án, hai người các bạn có thể thành công qua ải. Hiện tại, các bạn có thể tự do thảo luận.”

Hai người xa xa nhìn nhau, “Làm sao bây giờ?”

Lăng Tiêu mới vừa hỏi xong, lại nghĩ, “Không nhất định phải sửa đổi đáp án mới có thể đi, vừa rồi chúng ta cực từ giống nhau không phải cũng tiếp xúc đó sao?”

Cậu thử hướng Doanh Phong đi tới, đi chưa được hai bước đã đi không được nữa.

“Thuấn di với triệu hoán của anh đâu?”

“Không dùng được, nơi này che chắn tất cả tinh thần lực.”

“Tôi không tin, nhất định có cách,” Lăng Tiêu nhìn chung quanh một vòng, xoay người chạy về sau, khi cách tường một khoảng nhỏ thì nhảy lên, dựa vào phản lực trên tường lao ra, nhưng lực cản lại khiến cậu văng ra giữa đường.

Cậu không chịu thua, “Nếu hai người cùng nhau…”

“Vô ích,” Thanh âm NPC chen vào, “Lực từ trên người các bạn đã không còn là mức độ vừa rồi, nếu không thay đổi chiều cực từ, thì bất kể thế nào cũng tiếp cận nhau không được, huống chi là tiếp xúc. Vẫn đừng nên lãng phí thể lực, chuyên tâm thảo luận việc sửa đổi đáp án đi.”

Lăng Tiêu trong lúc cô nói chuyện lại thử nhiều lần, quả nhiên ngay cả hy vọng tiếp cận cũng không có, cậu thở phì phì ngồi xuống.

“Vậy làm sao bây giờ? Nói trước, tôi không sửa đâu.”

“Anh cũng không muốn sửa, ” Doanh Phong trả lời.

“Vậy là cục diện bế tắc sao? NPC, gặp loại tình huống này xử lý như thế nào?”

“Không thể xử lý, các bạn đại khái sẽ bị vây trong trò chơi, cho đến khi nào thảo luận ra kết quả mới thôi.”

Hai người ai cũng không muốn sửa, lại giằng co nửa ngày.

“Anh rốt cục rút phải cái gì đề a, vì sao không muốn sửa?”

“Không muốn chính là không muốn, không cần lý do.”

“Đây chỉ là trò chơi a, lại không phải thực, đáp án như thế nào cũng đâu có sao đâu.”

“Nếu là trò chơi, sao em không thay đổi đi?”

“Này, ” Lăng Tiêu nghẹn lời.

“Thế thì quên đi, chúng ta cứ ì ra ở đây, coi ai mất kiên nhẫn trước.” Nói xong, Lăng Tiêu liền nằm xuống.

Hai người cứ thế hết nửa ngày, NPC thẳng thắn mở nhạc, thật là một cuộc hẹn hò đầy sáng tạo.

"Anh biết rồi," Doanh Phong đột nhiên mở miệng.

Lăng Tiêu xoẹt một tiếng ngồi dậy, "Anh thay đổi chủ ý sao?"

"Phải, bởi vì anh rốt cục suy nghĩ cẩn thận, mục đích trò chơi này, không phải khảo nghiệm độ ăn ý của song phương, cũng không phải thử nghiệm chọn lựa trước đại cục của hai người, mà là lúc lựa chọn xuất hiện mâu thuẫn thì hai người phải xử lý bất đồng đó thế nào. Là kiên trì, thỏa hiệp, hay tìm biện pháp giải quyết mới, đây mới là mục đích của trò chơi."

"Phấn khích," NPC mô phỏng ra một tràng vỗ tay, "Chúc mừng bạn nghĩ tới điểm này, nhưng vấn đề của các bạn còn chưa được giải quyết."

"Tôi sẽ sửa đổi đáp án, nhưng trước khi thay đổi, tôi lựa chọn đem vấn đề của tôi công khai."

Lăng Tiêu khẩn trương lên, vấn đề có thể khiến Doanh Phong làm sao cũng không chịu sửa đổi đáp án, rốt cuộc là gì?

"Câu hỏi anh rút phải là, nếu có cơ hội có thể giải trừ huyết khế, anh sẽ lựa chọn A, nguyện ý, hay là B, buông tha."

Lăng Tiêu kinh ngạc đến không khép miệng được, cậu quả thật không thể tưởng được Doanh Phong sẽ chọn B với câu hỏi như vậy, nhưng anh ấy bây giờ muốn sửa đổi đáp án, kia chẳng phải chính là anh nguyện ý giải trừ?

Chỉ nghe Doanh Phong nói tiếp, "Chúng tôi ký khế ước dưới tình huống không công bằng, đối thủ của tôi không chỉ bị tác dụng phụ của thuốc ảnh hưởng, mà trước khi chiến đấu còn bị thương rất nghiêm trọng, những điều đó đều trở thành yếu tố thắng lợi cho tôi. Nếu huyết khế có thể giải trừ, tôi nguyện cùng cậu ấy một lần nữa cử hành nghi thức trưởng thành, dưới điều kiện tuyệt đối công bằng, cùng cậu ấy một chọi một quyết đấu. Đến lúc đó, vô luận ai thua ai thắng, kết quả tôi đều sẽ thản nhiên thừa nhận."

"Căn cứ vào lý do trên, tôi lựa chọn A, tôi nguyện ý."

Lăng Tiêu còn trong đợt trùng kích chưa tỉnh táo lại, thân thể đã bị lực từ hút qua. Vốn tưởng rằng dưới tác dụng lực hút hai người sẽ va vào nhau đầu rơi máu chảy, ai ngờ khi tới gần tốc độ đột nhiên giảm đi, họ an toàn tiếp xúc lẫn nhau.

"Chúc mừng qua ải!"

Một cánh cửa mở ra, ánh sáng rọi vào.

Lăng Tiêu lăng lăng nhìn bàn tay đang cùng tay của đối phương giao vào nhau, đối lời vừa rồi vẫn là cảm thấy từng trận bất khả tư nghị, chắc không phải đây cũng là hình chiếu CG chứ? Doanh Phong trước mắt không phải thật, có thể là ảo giác của mình thôi. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có lý do này có thể giải thích thông, Doanh Phong chân chính, làm sao có thể chủ động cùng cậu cử hành nghi thức trưởng thành chứ?

Doanh Phong đi một bước, mới phát hiện Lăng Tiêu còn đứng sững tại chỗ, "Nghĩ gì thế? Trò chơi chấm dứt rồi, cần phải đi."

"A? Nha…"

Lăng Tiêu ngốc ngốc bị anh kéo ra ngoài, tới gian phòng kế bên.

"Đừng cười ngốc."

Lăng Tiêu:…

Doanh Phong này là thật rồi!

NPC cư nhiên còn ở đó, "Các bạn lập tức sẽ rời đi nơi này, khi các bạn ra ngoài thì nơi này hết thảy đều bị quy cách hóa, không ai biết các bạn nhận được câu hỏi gì, cũng không người nào biết đáp án các bạn đưa ra, trừ chính các bạn."

"Mà các bạn cũng sẽ bị xóa khỏi trí nhớ của tôi, nếu lần tới các bạn lại đến, tôi sẽ xem các bạn là người lạ, nghĩ đến việc sắp phải cùng các bạn vĩnh viễn nói ly biệt, thật là có chút không nỡ đó."

"Đừng kiếm chuyện nữa," Lăng Tiêu nhịn không được nói, "Cô chính là NPC, làm sao có cái gì là tình tự không nỡ."

"Tôi dù không có tình cảm, nhưng dưới thể thức nhân loại được thiết định của tôi thì, loại cảm xúc trước khi ly biệt này được thiết định là không nỡ. Mỗi khi đọc đến loại cảm xúc này, tôi sẽ dựa theo lời thoại nhân loại cho tôi, biểu đạt sự không nỡ. Các bạn mặc dù là nhân loại, nhưng ai có thể cam đoan tình cảm của các bạn, không phải do một giống loài bậc cao nào đó thiết định ra chứ?"

Lăng Tiêu:!!

"Được rồi, trò chơi sắp chấm dứt, xin đánh giá tốt cho phục vụ của tôi đi."

Lăng Tiêu bỡn cợt nói, "Tuy vài câu hỏi trong cái trò này rất quá đáng, nhưng chỉnh thể vẫn là rất thú vị, cho nên, tôi quyết định cho cô một phiếu đánh giá kém!"

NPC hét lớn, “Cái gì? Vì sao!”

“Ha ha, NPC quả nhiên vẫn là không hiểu được lời đùa giỡn a, đây chính là chỗ các ngươi thua kém nhân loại,” cậu đưa tay nhấn xuống bình chọn tốt, Doanh Phong lại trước cậu một bước đè xuống đánh giá kém.

“A a a a vì cái gì a!” NPC bắt đầu không ngừng náo loạn ầm ĩ.

“Vì cô nói dối.”

Một câu nói của Doanh Phong thành công khiến NPC im bặt, không phát biểu bất kỳ dị nghị gì nữa.

Lăng Tiêu không rõ nguyên do, “Í? Cô ấy nói dối lúc nào, sao tôi không biết?”

“Đi thôi.” Doanh Phong không giải thích, Lăng Tiêu theo bản năng đuổi kịp, tầm mắt không tự giác rơi xuống trên môi anh.

May mắn vừa rồi hôn người giả, nếu bị anh ấy biết, nhất định sẽ bị cười nhạo chết luôn.

“Em nhìn cái gì?”

Lăng Tiêu nhanh chóng quay đầu, “Không có.”

“Trò chơi đã xong sao? Các cậu mất thời gian hơn tôi tưởng nhiều,” nhân viên gian hàng trò chơi thấy bọn họ đi ra, đồng tình nhìn họ, “Thế nào, NPC bên trong rất dong dài đi? Tôi đã nhiều lần xin nhà cung cấp sửa chữa chương trình rồi, đánh giá kém cô ấy nhận sắp xếp hàng dài từ đây đến Địa Cầu ấy.”

“Phần thưởng qua ải trò chơi đâu?” Lăng Tiêu đã đợi không nổi nữa.

“Ở chỗ này nè,” nhân viên cửa hàng đem phần thưởng lấy ra.

“Hồn tinh!”

“Phần thưởng của các cậu là 12 mảnh hồn tinh cấp 3, trong đó có 6 mảnh hồn tinh cực N và cực S, sử dụng hồn tinh, có thể chỉ định một người cho cực từ tương ứng, thời gian liên tục nửa giờ, hồn tinh cùng cực sẽ tác dụng chồng, khác cực sẽ hoán đổi*.”

**Chỗ này nghĩa là nếu bạn dùng 2 lần hồn tinh cùng cực thì thời gian sẽ thành liên tục 1 giờ, còn nếu bạn dùng 1 cái rồi giữa đường đổi cực thì chỉ có tác dụng hoán đổi giữa hút-đẩy mà thôi.*

Nhân viên cửa hàng tra xét, “Xem bản ghi chép, các cậu đem hai lần dị nghị đều dùng hết, như vậy trừng phạt chính là khấu trừ hai đôi, các cậu có thể nhận tám mảnh hồn tinh.”

“Thì ra đây chính là trừng phạt a, cũng đâu có gì đâu nha,” Lăng Tiêu cũng không thèm để ý.

“Vẫn chưa xong đâu, ” nhân viên cửa hàng đem hai hồn tinh nắm trong tay, “Kích hoạt!”

Lăng Tiêu:… Không phải chỉ có người có chức nghiệp đặc thù mới biết sử dụng hồn tinh sao!

Nhân viên cửa hàng nhắm ngay Lăng Tiêu, “Trao cho cực N.”

Cô lại dùng phương thức giống vậy đối Doanh Phong, ” Trao cho cực S.”

Hai người phịch một tiếng dính vào nhau, làm sao cũng không tách ra được.

“Đây là trừng phạt, thời gian liên tục một giờ, cảm tạ đã quang lâm, hoan nghênh lần sau trở lại.”

Hai người lấy tư thế tương liên kỳ quái đi khỏi gian hàng trò chơi.

“Ai, nhìn đường a, tôi sắp té sấp rồi.”

“Bên kia, đi qua bên kia đi a.”

“Tôi đi không được.”

Doanh Phong nhíu mày, “Ồn quá.”

Lăng Tiêu cũng rất buồn bực, “Sao hồn tinh này lực lượng lớn như vậy, ngay cả nắm tay cũng vô dụng, vậy người ta đi kiểu gì a.”

“Anh có thể cho em dùng một hồn tinh cực S, vậy em liền có thể cách anh rất xa.”

“Không cần, thật vất vả mới lấy được, đừng lãng phí,” Lăng Tiêu linh cơ vừa động, “Có.”

Cậu vịn vai Doanh Phong nhảy lên lưng anh, hai tay ôm lấy cổ anh, hai đùi vòng quanh thắt lưng anh.

Trán Doanh Phong giần giật, “Xuống, em là khỉ hả.”

"Không," Cánh tay Lăng Tiêu siết càng chặt hơn, ngay cả cằm cũng được một tấc muốn tiến một thước mà dán lên, ở bên tai Doanh Phong hỏi anh.

"Ai, anh không hiếu kỳ tôi rút trúng đề gì sao?"

Doanh Phong không lên tiếng.

"Mau tới hỏi tôi a, anh hỏi tôi, tôi sẽ nói, tôi sẽ không nói cho anh biết đâu oa ha ha."

Doanh Phong:… Ngu ngốc.

"Kế tiếp đi chỗ nào đây?" Sớm biết thế này đã không đem ghi chép yêu đương kia của Doanh Phong quăng mất, không thì giờ đã có thể tra thử chín mươi chín chuyện tình lữ phải làm.

"Vừa rồi là ai nói không chơi muốn về phòng ngủ ngủ?"

"Tôi thay đổi chủ ý nha, là một học bá, sao anh có thể không học hành mà trở về ký túc xá chứ," Lăng Tiêu quay đầu trái phải nói anh, "Đúng rồi, chúng ta có thể mượn thầy trang bị vòng thi thứ hai không a?"

"Làm gì?"

"Nhìn xem thành tích của chúng ta có tăng không a, không phải nói trước cuối kỳ phải đạt bảy sao sao, tôi cũng rất muốn biết tiến triển a."

"Cái trang bị đó chỉ cần biết nguyên lý, lần sau em còn có thể công kích sao?"

"… Nói cũng đúng."

"Cuộc thi vào học viện quân đội, khẳng định mỗi một lần đều không giống nhau, bằng không thí sinh thi trước đã biết đề, thí sinh sau cũng không cần thi nữa. Nhưng mà mục đích cuộc thi sẽ không thay đổi, cho nên nhất định còn có biện pháp khác, có thể tra ra tinh cấp mức độ cảm tình."

"Đúng nga!" Lăng Tiêu máu vọt thẳng lên não, "Sao tôi lại không nghĩ tới nhỉ?"

"Hơn nữa lúc này mới qua vài ngày, em gấp cái gì, cách lúc hết học kỳ còn dài mà."

"Ngô, " Lăng Tiêu lầu bầu trong miệng, "Tôi tò mò mà, cứ cảm thấy giờ chắc là được ba sao rưỡi đi… Có nửa ngôi không a?"

Trong gian hàng trò chơi mạo hiểm.

"Ai nha, " nhân viên cửa hàng liếc đến báo cáo trên máy, "Quên mất đưa họ kết quả trò chơi rồi."

Cô nắm báo cáo chạy ra, phụ cận sớm đã không còn thân ảnh hai người.

"Quên đi, để lần sau họ tới thì đưa."

Nhân viên cửa hàng trở lại trong tiệm, nhàm chán đem kết quả trắc nghiệm của họ ra xem.

—— Kết quả trắc nghiệm một nửa khác của bạn là… Thạch đầu *(Tảng đá).*

—— Thạch đầu phẩm chất kiên ngạnh, không thay không đổi, nhưng nếu ngoại lực đủ lớn, sẽ đối thạch đầu tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển, nếu nghiêm trọng thậm chí sẽ tan xương nát thịt.

—— Nếu nửa kia của bạn là Thạch đầu, kiên cường và cố chấp đều là đặc tính của người ấy, lúc phát sinh mâu thuẫn nếu cường ngạnh đối kháng, chỉ mang đến lưỡng bại câu thương. Muốn thay đổi hình dáng thạch đầu, phải giống như thủy triều kiên nhẫn mà nghị lực, chỉ cần kiên trì, người ấy sẽ trước mặt bạn thu hồi góc cạnh.

Lại nhìn xuống.

—— Kết quả trắc nghiệm một nửa khác của bạn là… Băng sơn *(Núi băng).*

—— Băng sơn nhiệt độ hàn lãnh, khó có thể tiếp cận, nhưng nếu đủ nhiệt độ, băng sơn sẽ tan thành nước, độ ấm giảm đi, nước lại lần nữa đóng băng.

—— Nếu nửa kia của bạn là Băng sơn, người ấy bình tĩnh, lý trí, vĩnh viễn sẽ không xúc động quá độ. Đừng e ngại lạnh lùng của người ấy, hãy tận lòng dùng nhiệt lượng của bạn mà hòa tan người ấy, bởi vì chung quanh đều là nước, thay đổi của người đó sẽ bị người khác xem nhẹ, chỉ có cẩn thận quan sát, mới có thể phát hiện biến hóa rất nhỏ này.

"Thạch đầu với Băng sơn," nhân viên cửa hàng lầm bầm, "Nhất định rất lận đận a."

Cô lật tờ báo cáo qua, mặt sau chỉ có một câu.

—— Giá trị tình cảm của các bạn trước mắt —— năm sao: ám sinh tình tố*.

**Ám sinh tình tố: Chân tình ngầm phát sinh*

"Mới có năm sao, quả nhiên rất thấp nha," cô nhún vai, "Vậy mà cũng qua ải được, xem ra độ khó trò chơi cần điều chỉnh tăng lên rồi."

68. Quyển 2 - Chương 68: Lưu Huỳnh

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu liền gặp Vũ Tập cùng khế tử của anh, mới giờ này đã rời giường đối với bọn họ mà nói đúng là khó gặp, ngoại trừ hôm khai giảng, họ gần như được công nhận là 'Tổ hai người đến muộn'.

"Này, sớm vậy a," Lăng Tiêu hướng họ chào hỏi, nhất định là chiều hôm qua ngủ rất nhiều, nên sáng nay mới dậy sớm.

"Sớm a Lăng Tiêu," Vũ Tập cũng hướng Doanh Phong gật đầu, "Các cậu hôm qua đi đâu chơi?"

"Phố giao dịch hỗn tinh, tôi đang muốn nói cho anh, chỗ ấy có một trò chơi tình lữ vấn đáp rất thú vị, tôi đề nghị các anh cũng đi thử xem."

"Tốt, nhất định."

"Đúng rồi, giờ học hôm nay ở ngoài trời sao?" Lăng Tiêu hỏi.

"Cậu còn chưa biết? Hôm nay là ngày Phục Nghiêu thiếu tướng lên lớp, mỗi tuần chỉ có một buổi, Sương Phong là người hâm mộ ngài ấy, nên mới sáng sớm đã dậy."

Thì ra không phải là vì chiều hôm qua ngủ quá nhiều.

"Tôi biết thiếu tướng là giáo viên thỉnh giảng ở đây, nhưng không biết hôm nay, tôi cũng rất sùng bái ngài ấy a."

Vũ Tập cười, "Vậy các cậu hẳn là có tiếng nói chung."

Quả nhiên nghe nói là Phục Nghiêu lên lớp, tất cả mọi người đến vô cùng sớm, lúc Phục Nghiêu xuất hiện, trên thao trường đã đồng loạt đứng hai hàng.

Phục Nghiêu ở trong đám người tuần thị một vòng, "Giờ liên hợp tác chiến học kỳ này do tôi phụ trách giảng dạy, đừng gọi tôi là thầy, phải gọi là trưởng quan."

Hắn vươn tay về phía người sĩ quan phụ tá cao lớn bên cạnh, "Vị này chính là phó huấn luyện viên của

các bạn Niếp Vân, thầy ấy sẽ hỗ trợ tôi cùng giảng dạy, lúc tôi không có mặt, thầy ấy có quyền chỉ huy ngang tôi, mặc kệ đối các bạn bố trí nhiệm vụ huấn luyện gì, đều phải xem như mệnh lệnh của tôi mà hoàn thành."

Kỳ thật không cần hắn giới thiệu mọi người cũng nhận ra, thân là đôi tình lữ hợp tác phi thường nổi danh ở quân bộ, Phục Nghiêu thiếu tướng cùng khế tử của hắn Niếp Vân là đôi mà mọi người hứng thú bàn tán nhất. Phàm là nơi Phục Nghiêu xuất hiện, tất có thân ảnh Niếp Vân, chỉ có những kẻ kiến thức hạn hẹp, mới có thể không biết đến đại danh Niếp Vân.

"Rõ chưa?" Phục Nghiêu hỏi.

Mọi người trăm miệng một lời, "Rõ, thưa trưởng quan! Rõ, thầy Niếp Vân!"

"Tôi biết rất nhiều người thi vào hệ này, trên thực tế cũng không biết hàm ý chân chính của liên hợp tác chiến, cũng không hiểu uy lực chân chính của hai chữ 'liên hợp', Niếp Vân," hắn gọi một tiếng, người sau lập tức hiểu ý đè xuống nút không gian mang theo, một cơ giáp *(người máy)* cỡ trung cao khoảng hai người xuất hiện trước mặt bọn họ.

Những sinh viên này, đều chỉ từng thấy cơ giáp ở nhị thứ nguyên, tận mắt nhìn thấy đồ thật vẫn là lần đầu, đều không hẹn mà cùng kinh thán.

"Chúng ta không thao tác cơ giáp, nhưng địch nhân của chúng ta sử dụng cơ giáp như vũ khí ngày càng nhiều, cho nên chúng ta nhất định phải học cách làm sao chiến đấu cùng cơ giáp. Cơ giáp mà mọi người đang thấy, là chiến lợi phẩm chúng ta thu được lúc tác chiến cùng địch nhân, theo tiêu chuẩn phân cấp của họ, thuộc loại cấp A trong cơ giáp."

"Chúng ta đã biết cơ giáp có hai loại, một loại là thao tác bằng sóng điện não, một loại là thao tác cơ giới," Phục Nghiêu dùng ngón cái chỉ lên cơ giáp một bên, "Đây chính là loại sau, thuộc loại cơ giáp người Thiên Túc cũng có thể thao tác, có ai muốn thử xem không?"

"Em!" Lăng Tiêu cao cao giơ tay.

"Đi đi," hắn hướng Doanh Phong hất cằm, "Cậu cũng đi, cho các cậu mười lăm phút, khiến nó chạy được thì xem như qua ải."

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong vào phòng điều khiển cơ giáp, mới biết nguyên nhân Phục Nghiêu cho cả hai người họ cùng vào —— đây là một cơ giáp hai người điều khiển, có hai ghế lái, bàn điều khiển có cần gạt còn có nút bấm, thoạt nhìn phi thường phức tạp.

"Khó trách Phục Nghiêu thiếu tướng nói chạy được xem như qua ải." Lăng Tiêu thấy một cái nút màu đỏ bắt mắt, "Đây chắc là nút khởi động đi."

Cậu quả nhiên đoán đúng, sau khi đè xuống nút khởi động, bàn điều khiển trước mặt lập tức phát sáng, màn hình tinh thể lỏng còn có văn tự thuyết minh, đáng tiếc họ chẳng hiểu gì.

"Không có biện pháp, lần lượt thử từng cái đi."

Lăng Tiêu tùy tiện ấn lên một phím, cánh tay cơ giáp đột nhiên giơ lên, một tiếng ầm vang, đem người bên trong cùng bên ngoài giật nảy mình.

"Theo lẽ thường cần gạt là để khống chế phương hướng," Doanh Phong thí nghiệm gạt cần, cơ giáp rốt cục bước một bước về phía trước.

"Xem ra nút này và cần gạt phải cùng nhau thao tác mới có thể đi tới," hai người mải miết nghiên cứu, mười lăm phút thoáng cái liền qua, Phục Nghiêu thừa dịp này giới thiệu trong chốc lát chủng loại hồn tinh hắn muốn sử dụng.

"Các cậu chuẩn bị xong chưa?" Hắn từ dưới hỏi lên.

Tay phải cơ giáp nhấc lên, cung kính chào theo nghi thức quân đội.

"Cũng không tệ lắm nha," Phục Nghiêu phất tay ra hiệu mọi người tản ra, ở trung ương thao trường ngoại trừ cơ giáp Lăng Tiêu cùng Doanh Phong thao tác, chỉ còn lại Phục Nghiêu cùng Niếp Vân hai người.

"Nói trước cho các cậu biết, tôi cùng Niếp Vân đều sở trường thể thuật, nếu muốn cùng chúng tôi so tốc độ, khổ người của các cậu rất vụng về, vẫn là nghĩ lại biện pháp khác đi."

Hắn và Niếp Vân thối lui mấy thước có hơn, "Bắt đầu đi!"

Vừa dứt lời, hai người đều tung một mảnh hồn tinh, vừa mới cách xa hơn mấy thước hai người đã chớp nhoáng xuất hiện hai bên trái phải cơ giáp, gặp được đối thủ mạnh mẽ, dù không phải đao thật thương thật quyết đấu, vẫn khiến Lăng Tiêu hưng phấn không thôi.

"Đến đây!"

Cậu dùng tri thức vừa mới nắm giữ, lệnh cho cơ giáp xoay tròn tốc độ cao tại chỗ, khiến đối thủ không thể gần người, quả nhiên hai người kia lại nhảy ra xa.

"Đánh người nào?" Lăng Tiêu hỏi.

"Bên trái," Doanh Phong nhanh chóng làm ra phán đoán, nếu uy lực liên hợp tác chiến cần phải hai người liên thủ mới có thể phát huy đến cực đại, vậy khẳng định trước phải đột phá từ cửa khế tử yếu hơn.

Lăng Tiêu gạt cần điều khiển, cơ giáp hướng Niếp Vân bên trái phóng qua, Phục Nghiêu cười lạnh một tiếng, biết ngay các cậu sẽ nghĩ như vậy.

Hắn lại tung một mảnh hồn tinh, "Kích hoạt."

Chỉ nghe Niếp Vân hét lớn một tiếng, song chưởng đan chéo trước người, phát ra làn sóng không khí thật lớn, đem thảo bì thạch tử *(thảm cỏ và đá tảng)* trên mặt đất thổi bay vô số. Lăng Tiêu còn chưa thuần thục thao tác cơ giáp, tránh né không có hiệu quả, bị lực bắn ngược làm ngã nhào, cũng may Doanh Phong đúng lúc bổ sung, cơ giáp trên mặt đất nhào lộn một cái sau đó lần nữa đứng lên.

"Thấy rồi chứ?" Phục Nghiêu cao giọng giảng giải cho sinh viên, "Nếu bạn cho rằng khế tử là nhược điểm trong tổ hợp, vậy bạn sai mười phần. Lựa chọn công kích khế tử, sẽ chỉ làm khế chủ có càng đầy đủ thời gian sắp xếp chiến thuật, khế chủ có bao nhiêu loại thủ đoạn cường hóa khế tử, có thể công có thể thủ, có thể tiến có thể lùi. Nếu khế chủ là đầu não, khế tử chính là tứ chi, đổi lại là địch nhân bên ngoài của Thiên Túc tinh cũng thế, bắt giặc trước bắt vua, chỉ cần có điều kiện, trước tiên phải công kích thủ lĩnh địch nhân."

"Đa tạ đã cho biết, chúng tôi đây liền bắt đầu từ đầu não," Lăng Tiêu thừa dịp Phục Nghiêu còn đang giảng, khởi động trang bị hỏa tiễn trên cánh tay phải, một quả đạn pháo thẳng hướng Phục Nghiêu bay tới.

"Thành công!" Cậu cao hứng la lên.

Nhưng lúc này, một bóng người đột nhiên thuấn di đến quỹ đạo quả đạn pháo, mà Phục Nghiêu đưa lưng về phía họ ngay cả đầu cũng không quay lại, chính là nắm chặt một viên thủy tinh nhỏ, Niếp Vân vẽ ra một mặt kính trong suốt, đạn pháo trúng vào mặt kính, lặng yên không một tiếng động bị hóa giải.

Phục Nghiêu tiếp tục giảng, "Mà là tứ chi, quan trọng nhất là phải thời khắc bảo vệ đầu não mình, nếu khế chủ không thể chiến đấu, lực công kích của bạn sẽ nhanh chóng bị cắt giảm còn một nửa thậm chí thấp hơn. Căn cứ vào điểm này, bảo hộ khế chủ là nhiệm vụ mấu chốt mà mỗi khế tử đều phải không lúc nào không đặt lên hàng đầu."

"Nếu thế," Lăng Tiêu đem hai cánh tay cơ giáp đổi thành máy phóng tia laser, "Thì cả hai cùng lúc đi."

Cậu đối hai người phát khởi tán xạ dày đặc, mà bọn họ lại ở trong mưa bom lửa đạn linh hoạt tránh né, Phục Nghiêu thậm chí có thể vừa né vừa giảng bài, "Nhưng nếu địch nhân cũng ý thức được điểm này, một bên trì hoãn khế tử, một bên hướng khế chủ phát động công kích, kết quả sẽ như thế nào đây?"

"Đó chính là bọn họ sẽ phát hiện, đầu não so với tứ chi có năng lực công kích cùng phòng ngự càng mạnh hơn, đây là thực lực chân chính của liên hợp tác chiến, chúng ta không có nhược điểm."

Lăng Tiêu cảm giác mình bị lừa.

"Vừa rồi trình diễn cho các sinh viên một chút năng lực phòng thủ liên hợp tác chiến, hiện tại, nên đến phiên chúng tôi công kích."

Phục Nghiêu mới vừa nói xong câu đó, hai người đã bức đến trước mặt cơ giáp, Lăng Tiêu vẫn dùng y lại chiêu xoay tròn đó, quay chưa được mấy vòng liền bị dừng không khoan nhượng. Lại nhìn Phục Nghiêu cùng Niếp Vân, mỗi người một bên bắt lấy hai tay cơ giáp, dưới chân họ, mài ra một hố tròn thật sâu.

Không biết họ dùng hồn tinh gì cường hóa lực lượng, không chỉ có thể đem cơ giáp đang xoay tròn tốc độ cao bức ngừng, thậm chí khiến nó không thể động đậy.

"Đã nói với các cậu, chúng tôi sở trường thể thuật, đừng vọng tưởng so tốc độ hoặc lực lượng với chúng tôi, nếu không các cậu sẽ thua rất thảm."

Phục Nghiêu cùng Niếp Vân hai tay vừa chuyển, nguyên khối cơ giáp làm từ kim khí cư nhiên bị ném ra đất, phát ra tiếng va đập thật mạnh, bên trong cơ giáp Lăng Tiêu hai người thiên toàn địa chuyển, Doanh Phong một tay bảo vệ đầu cậu, một tay dùng sức chống đỡ vách khoang, hai người lúc này mới không bị thương.

"Cẩn thận!" Anh ngẩng đầu, nhìn thấy Phục Nghiêu từ không trung vuông góc hạ xuống, mục tiêu là nguồn năng lượng ở trung tâm trước ngực cơ giáp, một khi phá hủy nơi đó, cơ giáp liền hoàn toàn tê liệt.

Doanh Phong lúc này một chưởng chụp lên động cơ, lòng bàn chân cơ giáp phun ra lửa, nháy mắt từ trên mặt đất nhảy ra hơn mười thước, dù trốn rất chật vật, nhưng ít ra không tạo thành vết thương trí mệnh.

Công kích của Phục Nghiêu rơi vào khoảng không, nhẹ đáp xuống đất, "Có điểm ý tứ. Các cậu đã giãy dụa như vậy, liền phá lệ vì mọi người triển lãm một đoạn phối hợp độ khó cao đi."

"Anh tới thao tác phương hướng, em khống chế vũ khí," Tay Doanh Phong vòng qua sau lưng Lăng Tiêu, cầm cần điều khiển, Lăng Tiêu khẩn trương nhìn chằm chằm màn hình theo dõi, thỉnh thoảng lại đổi các loại thủ đoạn công kích.

Phục Nghiêu bọn họ quả nhiên không còn như vừa rồi, từ hình thức giảng dạy tiến vào hình thức chân chính tác chiến, rất nhiều lần Lăng Tiêu rõ ràng thấy rõ hướng đi động tác của họ, nhưng lại bị tốc độ di động cơ giáp hạn chế, viên đạn chỉ có thể lướt qua phía sau họ, Lăng Tiêu gấp đến độ hận không thể tự mình ra trận.

Nhóm sinh viên đã lùi về rất xa, sợ bị họ đánh lan đến, bất quá thị lực của họ làm họ đối với thế cục chiến đấu thấy rất rõ ràng, cơ giáp có ưu thế rõ rệt về ngoại hình dưới hai người liên thủ đối kháng hoàn toàn không phát huy được thực lực, chỉ có thể bị Phục Nghiêu bọn họ nắm mũi dắt đi. Họ lấy thân thể đối kháng kim loại, có hồn tinh hiệp trợ, bù vào chỗ thiếu hụt lực lượng cùng phòng ngự bản thân rất tốt, còn chiếm ưu thế về phương diện linh hoạt và cơ động.

"Tốt lắm, đến lúc nên chấm dứt chiến đấu rồi," Phục Nghiêu trong lúc di động cắn rách ngón cái, lần kế

tiếp đến gần Niếp Vân thì dùng ngón cái quẹt lên môi y. Động tác này Lăng Tiêu thấy vô cùng rõ ràng, chỉ thấy trong mắt Niếp Vân ánh đỏ chợt lóe, nhắm ngay chính diện cơ giáp cho một cước, cơ giáp cực đại nhất thời bị đạp văng ra ngoài.

Này vẫn chưa hết, từ chính diện cơ giáp Niếp Vân thuấn di đến sau lưng cơ giáp, lại là một cước, vừa rồi theo quán tính Lăng Tiêu hai người nhào đầu vào bàn điều khiển lúc này lại hung hăng đập vào mặt sau. Niếp Vân một mình trên không trung chơi chuyền bóng, Phục Nghiêu lại thảnh thơi nhảy qua một bên.

Cơ giáp càng bay càng cao, Doanh Phong thấy không ổn.

"Dùng thuấn di!"

Lăng Tiêu trong thất điên bát đảo vật lộn lấy ra Thuấn gian di động hồn tinh, đặt trong lòng bàn tay nắm chặt.

"Kích hoạt!"

Cậu lập tức di động ra ngoài cơ giáp, ngay sau đó Doanh Phong cũng truyền tống đến vị trí của cậu, trong nháy mắt họ thoát ra ngoài, Niếp Vân lại bồi một cước trên không, cơ giáp bị nặng nề đá rớt xuống mặt đất, vật thể kim loại khổng lồ này bị đánh đến quỵ xuống.

Phục Nghiêu nhắm ngay thời cơ nó rớt xuống, đối chủy thủ sử dụng cường hóa, chuẩn xác không chệch đâm vào nhược điểm của nó, cánh tay cơ giáp quỷ dị huơ vài cái, rốt cục hoàn toàn bất động.

Ba người từ không trung lần lượt hạ xuống, những sinh viên khác cũng quay lại thao trường.

"Vừa rồi biểu thị cho mọi người chỉ là một phần nhỏ uy lực hai người phối hợp, các bạn hẳn đã thấy, chúng tôi còn chưa sử dụng vũ khí, điều này trong thực chiến là không thể. Đương nhiên, lúc tác chiến thực tế, địch nhân của chúng ta đều là người thao tác cơ giáp đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, hơn nữa thân kinh bách chiến, không có khả năng giống hai người bọn họ quá sức là…"

Lăng Tiêu & Doanh Phong:…

"… Cho nên, chúng ta phải xem trình độ đối thủ gấp trăm lần vừa rồi mà đối đãi, như vậy mới có thể đối kháng cùng quân đội cơ giáp tinh anh của ngoại tinh."

"Thưa trưởng quan, xin hỏi ngài vừa rồi dùng cái đó là gì?" Lăng Tiêu đặc biệt tò mò hỏi.

Sau khi Phục Nghiêu đối Niếp Vân sử dụng chiêu đó, người này liền trở nên phi thường mạnh, thậm chí vượt qua cả khế chủ, có thể một cước đem cơ giáp đá bay.

"Máu khế chủ đối với khế tử có công năng cường hóa chiến đấu, hiệu quả có thể so với 'đốt tẫn' đời một, bởi vậy, trong thực chiến chỉ có khế chủ mới sẽ sử dụng 'đốt tẫn', năng lực khế tử thì do máu mích hoạt," ánh mắt Phục Nghiêu giảo hoạt, "Có ai muốn ngay tại chỗ thử một lần không?"

Này có cái gì khó, Băng Xán dùng chủy thủ cắt lên ngón cái, bắt chước bộ dạng Phục Nghiêu trên môi Tóc đỏ quẹt một cái, nhưng ánh mắt cậu không đỏ, mà mặt thì lại dần dần đỏ lên.

"Em, em cảm thấy không đúng lắm," cậu đỏ mặt, "Thân thể giống như không nghe khống chế vậy."

"Thấy rồi chứ," Phục Nghiêu mặt không đổi sắc, "Máu khế chủ ngoại trừ cường hóa chiến lực còn có công hiệu gia tăng kích dục, chỉ cần trong tư tưởng khế chủ dù là tiềm thức chỉ có một chút lệch khỏi quỹ đạo như thế, dẫn phát chính là hiệu quả khác."

Mọi người đều nhịn không được che miệng cười, Băng Xán biểu tình xấu hổ, mặt Tóc đỏ sắp đỏ hệt như tóc cậu ấy rồi.

"Các bạn thấy chuyện này buồn cười lắm sao? Đây là một trong những huấn luyện cực kỳ trọng yếu của hệ chúng ta, thử tưởng tượng, nếu trên chiến trường, khế tử của bạn đột nhiên phát tình, chờ đợi các bạn là cái gì? Bởi vậy, mỗi một khế chủ, đều phải làm được tuyệt đối tâm vô tạp niệm, hiện tại bắt đầu từ bên trái, mỗi một đôi đều phải luyện tập."

"Báo cáo trưởng quan, chúng em đây…" Băng Xán thật cẩn thận hỏi.

Phục Nghiêu khoát tay, "Cho phép nghỉ."

Lần lượt có ngày càng nhiều đôi lấy được phép nghỉ, Niếp Vân ở một bên nhìn mà thực bất đắc dĩ.

"Bọn họ đều là thanh niên huyết khí phương cương, đang ở vào kỳ dậy thì, bây giờ đã bắt họ bắt đầu luyện tập cái này có phải hơi sớm không?"

"Đây không phải là vừa lúc sao? Thành công là tốt nhất, không thành công thì cứ xem như dậy thì, dù sao phát dục sớm một chút cũng không có gì không tốt."

Niếp Vân đổ mồ hôi, lúc đang đi học để sinh viên về nhà phát dục, cũng chỉ có khế chủ của mình mới làm ra được loại chuyện này.

Đúng lúc này, cách đó không xa có người kêu gào.

"Đừng có thử với tôi, tôi không cần thử, tôi căn bản không tin tưởng anh tên đại dâm ma này," Lăng Tiêu đứng cách Doanh Phong xa thật xa, nói cái gì cũng không muốn thử.

“Đây là mệnh lệnh dạy học,” Doanh Phong diện vô biểu tình nói.

“Dù anh là học bá cũng không được, tôi muốn cúp học!”

“Trước mặt trưởng quan nói muốn cúp học, vị đồng học này dũng khí đáng khen a,” Phục Nghiêu ở một bên nói móc.

Lăng Tiêu ấp úng nửa ngày, “Dù sao em cũng không cần làm loại luyện tập này, anh ta không có khả năng làm được tâm vô tạp niệm, em dám đánh cuộc, nếu bị thua em nằm ngửa uống một lít máu!”

“Vậy sao? Một lít uống rất lâu đó,” Phục Nghiêu hướng Doanh Phong giương cằm, “Xem cậu.”

Doanh Phong đưa tay một trảo, Lăng Tiêu không hề có năng lực phản kháng bị nắm tới, cậu vừa định chạy, đã bị cắt ngón cái quẹt lên môi.

Trong mắt Lăng Tiêu ánh đỏ chợt lóe, vọt tới cơ giáp đã tê liệt bên cạnh, ba cú đá liên hoàn đem nó từ mặt đất đá lên không trung, lại nặng nề rơi xuống.

Lăng Tiêu lông tóc vô thương hạ xuống, ngạc nhiên nhìn tay mình, cậu cảm giác trong cơ thể có một lực lượng vô cùng đang lưu chuyển, dù cỗ lực lượng này đang dần dần rút đi, nhưng cái loại cảm giác tươi sáng này vẫn còn lưu lại.

“Không tồi,” Phục Nghiêu vỗ tay, “Các cậu là hai đôi duy nhất thành công hôm nay.”

Lăng Tiêu vừa nhìn, quả nhiên trên thao trường trừ bọn họ và đôi Vũ Tập, toàn bộ đồng học đã đi hết.

Khóe miệng cậu co rút, chắc không phải cấp bậc đánh giá tình cảm càng thấp, càng dễ dàng thành công đó chứ.

“Ai, ” Phục Nghiêu thở dài, “Vốn nghĩ muốn khiến tiết học này khỏi phải dạy.”

Mọi người: Biết ngay động cơ của ngươi không thuần khiết!

Phục Nghiêu biểu tình biến đổi, đột nhiên nghiêm túc lên, “Nếu như vậy, vừa vặn có thể căn cứ vào tình huống của các cậu, chúng ta tiến hành một lần đặc huấn.”

69. Quyển 2 - Chương 69: Sương Hàng*

**Nghĩa là Tiết sương giáng, là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 23 hay 24 tháng 10 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 210°. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Sương mù xuất hiện.*

Lăng Tiêu nghe đến đó biểu tình cũng nghiêm túc hẳn, "Đặc huấn gì?"

Phục Nghiêu lấy ra một mảnh hồn tinh ném cho Doanh Phong, "Đây là cấp ba, thử xem."

Doanh Phong đem tinh thần lực rót vào, nhưng hồn tinh không có nửa điểm phản ứng.

"Có giới hạn giá trị tình cảm?" Đây là điều Doanh Phong có thể nghĩ đến.

"Không, là độ tin cậy."

"Cùng giá trị tình cảm có gì khác nhau?"

"Giá trị tình cảm chỉ giới hạn giữa khế chủ và khế tử, còn độ tin cậy có thể dùng với luận kẻ nào, chỉ cần có người độ tin cậy với cậu đạt trăm phần trăm, thì cậu có thể dùng Ngũ cảm cộng hưởng hồn tinh với người đó."

"Ngũ cảm cộng hưởng?"

"Cậu có thể nhìn thấy những gì người đó thấy, nghe những gì người đó nghe, cảm nhận được cái người đó cảm nhận, cũng có thể đem tất cả giác quan cậu tiếp nhận truyền ngược lại cho người kia, ở trên chiến trường, đây là một loại thủ đoạn khai thông tin tức phi thường tiện lợi, nhất là dưới tình huống đối phương không thể mô tả hết."

"Em cũng có thể dùng chứ?" Lăng Tiêu hỏi.

"Thật đáng tiếc, hồn tinh này là khế chủ độc quyền, sau này cậu cũng sẽ gặp hồn tinh chỉ có khế tử mới có thể sử dụng."

"Vậy độ tin cậy phải làm sao mới có thể đạt tới trăm phần trăm?" Doanh Phong lại hỏi.

"Rất đơn giản, chỉ cần đối phương nguyện lấy sinh mệnh giao phó cho cậu."

Doanh Phong nhíu mày, "Vậy mà là đơn giản?"

"Đối với một số người thì rất khó, nhưng đối với một tướng lĩnh ưu tú, mị lực nhân cách đôi khi thậm chí phải vượt trội hơn năng lực cá nhân. Thuộc hạ của tôi đối với tôi đều là trăm phần trăm tin cậy, nếu cậu cũng muốn làm được như tôi," hắn chuyển hướng Lăng Tiêu, "Liền bắt đầu từ người thân mật nhất bên cạnh cậu."

Niếp Vân lúc này mới hiểu được dụng ý của Phục Nghiêu, anh ấy không phải lấy mục tiêu của một sinh viên bình thường mà yêu cầu Doanh Phong, anh ấy ngay từ đầu đã bồi dưỡng cậu ấy theo tiêu chuẩn tướng lĩnh.

Doanh Phong thẳng người, "Làm như thế nào?"

***

Trước mặt Lăng Tiêu bọn họ chính là một không gian trống rỗng, nhưng Lăng Tiêu nhận ra nơi này cấu tạo giống với trường thi hôm họ thi tuyển sinh vòng đầu, nói cách khác bên trong có thể mô phỏng theo các loại địa mạo.

Phục Nghiêu ném cho hai người bọn họ mỗi người một bộ tai nghe, đối Lăng Tiêu nói, "Cậu chỉ cần nhớ kỹ một điểm, vô luận tình huống gì, phải vô điều kiện tin tưởng người chỉ huy của cậu, dù mệnh lệnh của hắn sẽ làm cậu lâm vào nguy hiểm. Phải dùng sinh mệnh mà tín nhiệm hắn, hiểu không?"

"Rõ, trưởng quan!"

Phục Nghiêu trên bảng thao tác gọi ra địa hình huấn luyện, "Vào đi."

Lăng Tiêu đi vào bên trong, Doanh Phong thì lưu lại bên ngoài.

"Không có gì để nói, cậu cứ chỉ huy cậu ấy đi tới là được."

Doanh Phong đưa mắt nhìn, Lăng Tiêu đang đứng ở lối vào, trước mặt cậu, là một con đường thẳng.

"Đi tới."

Lăng Tiêu theo con đường dưới chân tiến thẳng về trước, mãi đến khi Doanh Phong ra chỉ thị thứ hai.

"Rẽ trái."

Cậu dừng lại, ở trước mặt cậu là đường cụt rồi, có một lối rẽ phải, bên trái là hư không.

“Anh xác định là trái?”

“Phải.”

“Anh chắc không phải đứng đối diện tôi, sau đó đem phải nói thành trái đi?”

“Anh nói là bên trái của em.”

Lăng Tiêu cau mày nhìn nhìn bên trái, ” Bên trái của tôi không có đường.”

“Bên phải của em trống không, nếu em rẽ phải, liền ngã xuống.”

Lăng Tiêu nghĩ trước nghĩ sau, thật cẩn thận thử một bước về bên trái, cư nhiên thật sự giẫm lên được.

Thì ra tình huống thực tế không giống cậu nhìn thấy, Doanh Phong nhìn mới là chân thật.

Nhưng nói là nói vậy, dù ai đi trên con đường mình hoàn toàn nhìn không tới, đều cũng cảm thấy nỗi sợ hãi vô danh.

“Tiếp tục rẽ phải.”

Lăng Tiêu cước bộ đình trệ, lại giống vừa rồi chậm rãi thử qua, xác nhận bên phải có đường, mới một chân bước vào trong không khí.

Phục Nghiêu lắc đầu, “Quá chậm, nếu có địch nhân đang truy kích cậu, cậu đã sớm không biết chết bao nhiêu lần rồi.”

Lăng Tiêu mơ hồ nghe được trong tai nghe truyền đến thanh âm của Phục Nghiêu, lại nghe không rõ ràng, “Trưởng quan nói cái gì?”

“Nói em đi quá chậm, tăng tốc.”

Lăng Tiêu hạ quyết tâm, nếu Phục Nghiêu cũng nói phải tin tưởng Doanh Phong, thì dù thế nào cũng nên tin tưởng một hồi, với lại trong sân huấn luyện mô phỏng có ngã cũng không chết được.

Cậu tiến bước nhanh hơn, thanh âm Doanh Phong thỉnh thoảng từ trong tai nghe truyền đến.

“Trước hướng qua trái sau đó lại hướng qua phải.”

“Tiến ba bước rồi nhảy.”

“Hướng mười giờ có chướng ngại, ước chừng cao một thước xa hai thước, nhảy qua.”

Lăng Tiêu càng chạy càng cật lực, rất nhiều cự ly chỉ là suy đoán, vô luận nhảy xa quá hay gần quá đều té, cơ hồ chính là kẻ mù đi đánh bạc.

“Giờ nhảy lên, phía trên em có một bức tường, bay qua nó.”

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn, tường thì có tường, nhưng là một tường lửa.

“Anh xác định tường này có thể bay qua?”

“Anh xác định.”

“Nếu tôi không nhảy mà cứ đi thẳng thì sao?”

“Trước mặt em là một tường lửa.”

Lăng Tiêu:…

Cậu thôi miên chính mình, đây là một bức tường đá là một bức tường đá, nhảy lên bám vào khe, cảm giác đau đớn nóng rát lập tức từ lòng bàn tay truyền đến.

Phục Nghiêu mở miệng giải thích, “Người chỉ cần thấy lửa, dù có biết rõ là giả, tiềm thức vẫn sẽ mang đến cảm nhận đau đớn, trong hoàn cảnh khác cũng như thế. Phải tin tưởng cảm thụ chủ quan của mình, là một cá thể nằm bên ngoài bản thân, đây là một lựa chọn vô cùng khó khăn.”

Lăng Tiêu cắn chặt răng chống đỡ, càng không ngừng tự nói với mình đây chỉ là ảo giác, nhảy hai ba cái mà qua, khi rơi xuống đất cảm giác tay mình đã bị đốt trụi, mũi cậu thậm chí có thể ngửi được mùi khét.

Đương nhiên, này vẫn chưa xong.

“Gục xuống, nằm rạp trườn tới.”

Trên khoảnh đất trước mặt Lăng Tiêu phủ kín đao nhọn, nằm rạp trườn qua tuyệt đối sẽ thủng bụng đứt ruột, nhưng cậu biết nếu không nghe theo, đỉnh đầu chờ đợi cậu nhất định là mũi nhọn vô hình, huấn luyện hỏng bét như thế, vì cái gì lão ta muốn cậu phải chấp hành.

Lăng Tiêu bất chấp khó khăn bò qua đoạn đường đầy lưỡi dao sắc bén, lúc này cậu thẳng thắn không thèm mở mắt, cũng giống như lần khiêu chiến nội quy trường học đó, vô luận Doanh Phong nói cái gì, đều nhắm mắt lại chấp hành, tốc độ so với lúc trước đề cao hơn nhiều, Phục Nghiêu ở bên ngoài vừa lòng gật gật đầu.

"Chạy mau!" Doanh Phong đột nhiên tăng lớn âm lượng, Lăng Tiêu giật mình, theo phản xạ liền mở mắt.

"Chạy!"

Lăng Tiêu nhanh chân bỏ chạy, dù có thấy cũng không rảnh mà thí nghiệm tính chân thực của mệnh lệnh, Doanh Phong muốn cậu rẽ liền rẽ, muốn cậu nhảy liền nhảy, cứ như vậy cũng không quay đầu lại chạy miết, cho đến khi chạy tới bên vách núi.

"Nhảy xuống!" Mệnh lệnh của Doanh Phong quyết đoán truyền đến.

Lăng Tiêu vừa cúi đầu nhìn liền muốn hôn mê, lại là nham thạch nóng chảy chết tiệt! Lần trước ở tiệm trò chơi tránh được một kiếp, hôm nay lại muốn cậu chủ động nhảy xuống, xem ra cậu nhất định rất có duyên với nham thạch nóng chảy.

Lăng Tiêu quay đầu lại, phía sau không có cái gì, nhưng giọng điệu Doanh Phong có vẻ cấp bách, "Nhanh lên!"

—— Vô luận tình huống gì, phải vô điều kiện tin tưởng hắn.

Mệnh lệnh Phục Nghiêu hiện ra trong đầu, Lăng Tiêu nghĩ thầm thôi được, bỏng chết thì bỏng chết, mắt cậu khẽ nhắm, thả người nhảy vào nham thạch nóng chảy cuồn cuộn.

Rào ——

Thanh âm bọt nước bị bắn văng khắp nơi, Lăng Tiêu thật cẩn thận mở mắt, phát hiện mình đã rời khỏi cái chỗ như địa ngục kia, chung quanh là nước hồ mát rượi, nơi đây non xanh nước biếc rất tú lệ.

Cậu ngẩng đầu, bên vách núi cao cao, một con mãnh thú Hoàng kim sư *(sư tử vàng)* cấp song S đang nôn nóng quanh quẩn tại chỗ, vì con mồi thiếu chút nữa tới tay bỗng đào thoát cảm thấy buồn bực.

"Cậu biểu hiện rất không tồi, nhưng chỉ dùng được khi không phải qua ải," cảnh đẹp chung quanh tiêu thất, Lăng Tiêu hoàn hảo không tổn hao gì đứng tại chỗ, ngay cả quần áo đều không dính nửa giọt nước.

"Trong lòng cậu, vẫn còn do dự, trăm phần trăm tin cậy, là không có nửa điểm do dự chấp hành mệnh lệnh đối phương. Đương nhiên, đây cũng không phải là một sớm một chiều có thể đạt tới, tôi và quân nhân của tôi đều phải qua chiến đấu vào sinh ra tử mới làm được điều này, cũng may các cậu vẫn còn thời gian."

Lúc này Sương Phong từ phòng huấn luyện kế bên đã ra, cố gắng lưu lại ấn tượng tốt nhất cho thần tượng của mình, ghi chép của cậu so với Lăng Tiêu còn nhanh hơn một chút.

"Các cậu về sau có thể tự do sử dụng hai gian phòng huấn luyện này, tranh thủ sớm đạt tới tiêu chuẩn tôi yêu cầu."

"Vâng, trưởng quan!"

"Hôm nay cứ thế đã, các cậu có thể tự do luyện tập."

Phục Nghiêu đi rồi, Lăng Tiêu chủ động hướng vào trong, "Lần nữa."

"Chờ một chút, " Doanh Phong giữ lại vai cậu.

"Làm sao vậy?"

"Tới phiên anh."

Lăng Tiêu khó hiểu, "Không phải chỉ cần huấn luyện độ tin cậy của tôi đối với anh sao? Cái hồn tinh đó tôi lại không thể dùng."

"Bởi vì điều kiện tiên quyết để em trăm phần trăm tin cậy anh, là anh cũng phải đối với em tin cậy trăm phần trăm. Chỉ khi anh nguyện lấy sinh mệnh tín nhiệm em, em mới có thể đem tính mạng phó thác cho anh, anh tin tưởng Phục Nghiêu thiếu tướng cũng làm như vậy."

Phục Nghiêu giả vờ rời khỏi nhưng thực tế còn ở lại phụ cận nghe đến đó nhịn không được mặt lộ mỉm cười, hắn không cố ý giấu diếm phương pháp huấn luyện chân chính, là muốn họ sau khi trắc trở tự mình tìm ra đáp án, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện, không hổ là người mà hắn lựa chọn.

"Cậu ấy nói rất có đạo lý, " Vũ Tập sau khi nghe nói với khế tử mình, "Độ tin cậy là đơn phương, nhưng tin cậy thì phải tương hỗ, chúng ta cũng đổi chỗ đi."

Lăng Tiêu nghe được lời Doanh Phong, một dòng nước dũng động trong nội tâm, giờ phút này trọng trọng gật đầu, "Ừm!"

Hai người giao hoán vị trí, Doanh Phong thân ở trong bóng tối, mà Lăng Tiêu có thể thấy rõ hết thảy.

"Anh đã chuẩn bị xong."

"Đi tới!"

***

Bốn người kết thúc huấn luyện buổi sáng, mỗi người thành tích đều tiến bộ một khoảng lớn so với ban đầu, Sương Phong tuy lúc nào cũng mang bộ dạng chưa tỉnh ngủ, nhưng khi nghiêm túc, thực lực cũng không cho phép ai khinh thường.

Nhưng Vũ Tập tuy không yếu, nhưng so với Doanh Phong vẫn còn thua kém, vì thế Lăng Tiêu càng thêm tò mò, lúc trước anh ta làm cách nào đả bại Sương Phong, trở thành khế chủ.

Lăng Tiêu là một người không thể để việc gì trong lòng, cậu rốt cuộc tìm một cơ hội, thừa dịp hai người bọn họ đứng một mình với nhau, đem nghi hoặc trước nay hỏi ra miệng.

"Này a, " Vũ Tập cúi đầu suy nghĩ chốc lát, "Đây là bởi vì…"

Anh ta đột nhiên đối Lăng Tiêu xuất thủ, Lăng Tiêu không hề phòng bị, bị anh ta đánh lén thành công, thân thể một trận run lên, ước chừng có hai giây không thể động đậy.

"Vừa rồi tôi chỉ sử dụng hai thành khí lực với cậu, nếu tôi dùng toàn lực, hẳn là có thể khiến cậu bị định thân mười giây."

Lăng Tiêu hoảng sợ, hai người trong lúc giao thủ, định thân mười giây đủ để quyết định thắng bại, nếu người trước mặt này là địch nhân của cậu, trong khoảng thời gian này đủ cho cậu chết vô số lần. Cậu lúc này mới nhớ tới, vòng thi thứ ba, Vũ Tập chính là dùng một chiêu này xông ải.

"Mỗi sinh vật đều có điểm mạch *(tương tự như huyệt đạo)* của mình, điểm này không phải cố định, mà là theo khí huyết lưu thông trong cơ thể sinh vật mà thời khắc đổi vị trí. Bởi vì có hứng thú với sinh vật, tôi bỏ ra rất nhiều tinh lực quan sát và nghiên cứu chúng, dần dà đối vị trí điểm mạch cũng rất mẫn cảm. Con người cũng là một loại sinh vật, tôi đem phương thức định thân sinh vật áp dụng lên thân người, phát hiện đồng dạng hiệu quả."

"Tôi hiểu rồi, anh chính là dùng loại phương pháp này ở nghi thức trưởng thành thắng Sương Phong."

"Ừ," Vũ Tập rũ mắt, "Kỳ thật đối với cậu ấy rất không công bình, bởi vì luận tuyệt đối thực lực, tôi hoàn toàn không phải là đối thủ của cậu ấy, có loại tình nghi bàng môn tả đạo."

"Sao lại thế chứ, đây cũng là kết quả mà anh cố gắng đạt được, cậu ấy không nên vì vậy trách móc anh, mà không quan tâm tình cảm trước đó."

Vũ Tập mất một lúc không nói gì, thật lâu sau, mới nói, "Kỳ thật, chúng tôi trước kia cũng không có cảm

tình.”

“Gì?”

“Luôn giấu diếm không nói, là bởi vì cảm thấy thực mất mặt, nghi thức trưởng thành của chúng tôi, từ đầu tới đuôi đều là một hồi ô long* rất lớn.”

**Ô long: Chuyện rủi ro hoặc lỗi lầm không ngờ đến.*

Lăng Tiêu cảm thấy nghi thức trưởng thành của mình đã là một hồi ô long lớn nhất rồi, căn bản không tin tưởng còn có người có thể không hay ho hơn cả họ.

“Tôi cùng Sương Phong trước kia không phải tình lữ.”

“Ề?”

“Chúng tôi là tình địch.”

Lăng Tiêu: = =

“Thật ra cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ là chúng tôi đúng lúc đều thích cùng một người, đáng tiếc người đó không thích chúng tôi.”

Rốt cuộc là vạn nhân mê đến thế nào a!

“Trong ngày cô ấy cùng người khác cử hành nghi thức trưởng thành, tôi và Sương Phong bởi vì tâm tình đều thực tồi tệ, liền làm một chuyện rất ngu, hai người trốn trong ký túc xá uống rượu.”

Lăng Tiêu sửng sốt, “Các anh vẫn là thiếu niên, lấy rượu ở đâu ra?”

“Nói cho cậu biết cũng không sao, trên phố mua sắm cho thiếu niên, có một cửa tiệm cái gì cũng bán, chúng tôi là mua ở đó.”

Lăng Tiêu:… Tên khốn này.

“Nhân viên cửa hàng nói loại rượu này sau khi uống hết có thể khiến người ta quên ưu sầu, thậm chí mộng đẹp trở thành sự thật, chúng tôi ngốc ngốc đi tin. Sau đó mới biết, nó chính là làm người ta sinh ra ảo giác, vì thế đêm hôm đó chúng tôi đều thấy được người mình thích.”

"… Nhưng kỳ thật là đối phương đúng không?"*

**Ý nói đều nhìn nhầm đối phương thành cô gái kia nên mới động thủ giành lấy, dẫn đến xúc phát nghi thức trưởng thành.*

"Phải, nghi thức trưởng thành của chúng tôi chính là một hồi ô long từ đầu tới đuôi như thế đó, cho đến tận khi đã xác định quan hệ mấy ngày tôi cũng không nguyện ý thừa nhận."

Lăng Tiêu rốt cục tin tưởng trên thế giới còn có kẻ so với bọn họ thảm hại hơn, khó trách sao cảm tình còn thấp hơn họ.

"Sương Phong cũng là bởi vì như vậy mới bị tổn thương tinh thần bậc trung sao?"

"Ừ, cậu ấy vừa tỉnh dậy liền mất tích, những người khác tìm không thấy cậu ấy, tôi thì không muốn tìm. Cứ thế mất một tuần, bác sĩ học đường lẫn thầy cô đều sắp đem tôi giết chết, tôi lại chết sống nhất định không nghe khuyên."

"Một tuần!"

Vũ Tập đột nhiên hỏi cậu, "Kỳ rối loạn khế chủ không ở cạnh, khế tử thật sự rất khó mà chịu được sao?"

Lăng Tiêu chỉ cần vừa nghĩ tới loại cảm giác này, liền sắc mặt trắng bệch, căn bản không cần nhiều lời giải thích Vũ Tập liền minh bạch.

Anh thở dài, "Đáng tiếc lúc trước tôi nghe không lọt lời của bất luận kẻ nào, đến cuối cùng vẫn là chính mình chịu không nổi cái loại cảm giác linh hồn khuyết thiếu đó, mới bằng lòng thỏa hiệp. Lúc ấy rất nhiều người đều cho rằng cậu ấy đã chết, mà khi tôi tìm được cậu ấy, cậu ấy cũng quả thật cận kề ranh giới chuyển kiếp."

Lăng Tiêu nhịn nửa ngày, "Tuy tôi nói như vầy không thích hợp, nhưng anh thật sự rất quá đáng."

"Cậu nói vậy tôi ngược lại thấy thoải mái một chút, lúc ấy tôi chỉ cảm thấy thống khổ của mình là thiên đại thống khổ, căn bản không thể tưởng được khế tử phải thừa nhận gấp mấy lần mình. Nhất là dưới tình huống bản thân Sương Phong thực lực cao hơn tôi, lại bị cưỡng ép trở thành khế tử của tôi, thế mà tôi lại đối với cậu ấy như vậy."

"Tôi bây giờ cũng phi thường hối hận, tổn thương tinh thần và chứng thèm ngủ của Sương Phong đều là chung thân *(trọn đời)*, kỳ thật quá khứ của cậu ấy cũng như cậu, cũng là một người rất có sức sống, đều là tôi hại cậu ấy biến thành như vậy."

"Không phải anh, là Chẩm Hạc, anh ta phải chịu tuyệt đại bộ phận trách nhiệm!" Lăng Tiêu lòng đầy căm

phẫn nói.

Vũ Tập khó hiểu, "Chẩm Hạc? Đó là ai?"

"Chính là cái người bán rượu cho các anh, tôi trước kia cho là anh ta bán tin tình báo cùng đĩa phim linh tinh, không thể tưởng được ngay cả thứ nguy hiểm như vậy mà anh ta cũng bán cho thiếu niên, đúng là đồ hám lợi!"

"Có lẽ hắn cũng có một phần trách nhiệm, nhưng chúng tôi biết sai còn cố phạm cũng là sự thật không cần bàn cãi, chuyện sau đó càng chẳng thể trách người khác. Tôi cũng đã toàn lực bù lại sai lầm của mình, ngay từ đầu Sương Phong căn bản là không chịu tha thứ tôi."

"Vậy cậu ấy sau đó sao lại chịu về với anh?"

"… Chúng tôi đạt tới một hiệp nghị."

"Hiệp nghị gì cơ?" Lăng Tiêu truy vấn.

Mặt Vũ Tập không hiểu sao đỏ lên, "Ai nha, chúng ta nhanh về đi, lát nữa Sương Phong ngủ trưa dậy tìm không thấy tôi, cậu ấy lại náo loạn."

"Đừng, anh chờ một chút! Rốt cuộc là hiệp nghị gì a? Nói chuyện đừng chỉ nói một nửa a, này…"

70. Quyển 2 - Chương 70: Không Hầu*

**Không hầu: Còn gọi Đàn không, đàn Harp Trung Hoa, một loại đàn cổ, ít nhất năm dây, nhiều nhất 25 dây.*

'Hiệp nghị' giữa Vũ Tập cùng Sương Phong khiến Lăng Tiêu rối rắm nguyên cả buổi chiều, thẳng đến tối khi đi ngủ cậu vẫn còn không ngừng đoán.

"Ai, anh nói hiệp nghị giữa bọn họ rốt cuộc là cái gì a? Có khi nào Vũ Tập hứa hẹn vĩnh viễn cũng không chạm vào cậu ấy linh tinh, nếu không thì sao máu anh ta cũng không xuất hiện hiệu quả thôi tình…"

Doanh Phong đã chịu ma âm nhập nhĩ cả buổi tối, bây giờ thầm mong được yên tĩnh ngủ ngon giấc, nhưng đến tận lúc tắt đèn mà Lăng Tiêu còn không chút ý tứ muốn dừng, tay Doanh Phong khẽ chống, bên trên Lăng Tiêu xuất hiện một khuôn mặt.

Lăng Tiêu khẩn trương nuốt nước miếng, “Anh, anh làm gì…”

Cậu vừa nói xong, miệng đã bị người lấp kín, cùng với hôn môi dần sâu thêm, một cơn buồn ngủ nồng đậm đánh úp lại, loại cảm giác này cũng không xa lạ.

Doanh Phong ước chừng thời gian không sai biệt lắm, kết thúc nụ hôn, Lăng Tiêu mới vừa rồi còn tinh thần phấn chấn đã cụp mắt xuống.

“Anh làm càn…”

Cậu miễn cưỡng nói ra được vài từ, đầu đã lệch qua ngủ mất, Doanh Phong cuối cùng có thể an tâm ngủ ngon giấc.

Đồng hồ tích tắc qua nửa giờ, Lăng Tiêu lăn một cái trở mình, nửa úp sấp trên giường, tinh thần mười phần, ánh mắt trong đêm tối lòe lòe tỏa sáng.

Mà Doanh Phong bên cạnh cậu, hô hấp đều đều, hiển nhiên đã ngủ say.

“Nè, sao anh lại ngủ,” cậu vươn hai tay đẩy Doanh Phong, “Tôi còn chưa nói xong đâu, không biết rõ ràng việc này tôi ngủ không được…”

Doanh Phong mơ mơ màng màng ngay cả mắt cũng chưa mở, quơ tay một cái ôm lấy ót Lăng Tiêu, bằng trực giác tìm đúng mục tiêu, không thiên lệch hôn lên.

“Ngô ngô ngô…” Nụ hôn lần này so với vừa rồi dài hơn nhiều, Lăng Tiêu mới đầu giãy dụa, sau đó thanh âm càng ngày càng thấp, rầm rì như muỗi kêu.

Doanh Phong lúc này mới buông cậu ra, Lăng Tiêu há miệng thở dốc biểu đạt kháng nghị của bản thân.

“Lại nữa…”

Nói xong cậu cắm đầu vào người Doanh Phong ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Lần này Lăng Tiêu rốt cục ngủ một giấc đến sáng, lúc tỉnh lại ngay cả tư thế cũng chưa đổi, thành thành thật thật ghé vào ngực Doanh Phong, cánh tay Doanh Phong còn vòng sau cổ cậu, cảnh tượng tương thân tương ái hài hoà biết bao…

Không đúng! Lăng Tiêu bi phẫn ngồi dậy kịch liệt lay thân thể Doanh Phong.

“Tôi cho anh biết Doanh Phong, hôn môi không phải dùng như vậy!”

Doanh Phong hoàn toàn bị cậu lay tỉnh, “Thế phải dùng như thế nào?”

“Là, là…” Cậu nghẹn lời nửa ngày, “Là khi ngôn ngữ không thể biểu đạt được yêu thích của mình, mới dùng hành vi để thay thế, là một việc làm phát xuất từ nội tâm, không ôm bất kỳ mục đích gì, như vậy mới tính là hôn môi!”

Cậu nói năng lộn xộn giải thích Doanh Phong căn bản nghe không hiểu, “Trên sách có không?”

“Không có!!!”

Doanh Phong xoay người xuống giường, ” Đi học đi.”

Lăng Tiêu tuyệt vọng ôm đầu, bị bắt cùng một người EQ là số âm học môn yêu đương rõ là làm khó người ta mà.

“Từ tiết học này trở đi, chúng ta bắt đầu học tập cách thích ứng toàn bộ hoàn cảnh tác chiến, hải, lục, không, bao gồm luôn cả vũ trụ, mỗi một loại đều yêu cầu mọi người thuần thục như trên đất bằng.”

“Đầu tiên chúng ta sẽ học làm sao tác chiến trong vũ trụ. Ngoài vũ trụ, chúng ta cần vượt qua hai khó khăn lớn nhất, một là không có dưỡng khí, hai là không có trọng lực,” huấn luyện viên vươn ba ngón tay, giữa chúng kẹp hai mảnh hồn tinh, “Đối với vấn đề trên chúng ta chủ yếu sử dụng hai loại hồn tinh này để giải quyết.”

“Mảnh thứ nhất, có thể khiến dưới chân chúng ta sinh ra khí lưu,” sau khi thầy dùng, cả người dần dần được nâng lên, treo giữa không trung, bụi đất dưới chân không ngừng xoay chuyển.

“Mà mảnh thứ hai, thì có thể đem dưỡng khí dự trữ trong phổi chúng ta, đồng thời có thể đảm bảo chúng ta thở bình thường. Chúng ta không cần quần áo vũ trụ, cũng không cần thiết bị phụ trợ như mặt nạ dưỡng khí, không rườm rà là ưu thế của chúng ta, nhưng cần thời khắc chú ý lượng dự trữ dưỡng khí trong cơ thể mình, Chế dưỡng hồn tinh cùng tinh thần lực có đủ dùng không, nếu không dù là chúng ta cũng sẽ phát sinh nguy hiểm.”

“Hồn tinh dùng cho huấn luyện hôm nay đã được phát vào tay mỗi người, phòng huấn luyện đã mô phỏng tốt hoàn cảnh vũ trụ, mọi người chia tổ hoàn thành nhiệm vụ,” Trong mắt huấn luyện viên hiện lên một ánh giảo hoạt không dễ phát giác, “Ai không thể hoàn thành nhiệm vụ, nhảy cóc năm vòng quanh thao trường.”

Mọi người bắt đầu thuần thục kiểm tra hồn tinh được phân đến tay mình, huấn luyện viên dựa theo tình huống thực tế của họ mà phát số lượng cùng chủng loại hồn tinh khác nhau, mỗi đôi cũng có nhiệm vụ không giống nhau.

“Nhiệm vụ của chúng ta là đánh cắp lam tinh tinh phiến*, sau đó đem tinh phiến đưa tới gắn vào bảng mạch chủ,” Lăng Tiêu thấy mục tiêu nhiệm vụ của mình, thuận miệng đọc lên, hiện trường không ít người đều nhìn về phía cậu.

**Tinh phiến: Con chip, bảng mạch, IC…*

“Trùng hợp vậy,” Băng Xán cười nói, “Nhiệm vụ của tụi này là hiệp trợ các cậu dọn sạch chướng ngại vật trên đường.”

“Thế á?” Lăng Tiêu hỏi Vũ Tập, “Vậy các anh thì sao?”

Vũ Tập tắt đi cổng cá nhân, “Không thể nói.”

“Làm cái gì nha, thần thần bí bí,” Lăng Tiêu chớp mắt, đột nhiên nảy ra chủ ý rất hay.

“Hay chúng ta đánh cuộc đi?”

“Cược cái gì?”

“Ai hoàn thành nhiệm vụ trước, là có thể hướng đối phương hỏi một vấn đề, đối phương nhất định phải trả lời thật.”

Vũ Tập hiển nhiên đối vụ đánh cuộc này không mấy hứng thú, “Nhưng tôi chẳng có chuyện gì muốn hỏi.”

“Đừng vậy a, tùy tiện hỏi chút gì đó nha, ” Lăng Tiêu bắt đầu chơi xấu, “Tỷ như hỏi tui thích ăn cái gì a…”

Vũ Tập cùng Sương Phong liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ nói, “Được rồi, bất quá khả năng chúng tôi thua rất nhỏ.”

“Các anh biết nhiệm vụ của tôi, tôi không biết nhiệm vụ của các anh, các anh chiếm tiện nghi rồi, bất quá chờ xem.”

Có năm đôi tình lữ vào cùng phòng huấn luyện với họ, phân biệt xuất hiện ở năm hướng, mẫu hạm của quân địch ở phía đối diện bọn Lăng Tiêu.

—— Chúng tôi chuẩn bị xong.

Cậu hướng Băng Xán bên kia ra dấu tay, đối phương trả về một dấu hiệu tỏ ý đã hiểu.

Lăng Tiêu kích hoạt hồn tinh, nhất thời cảm thấy phổi căng ra, cậu cố thích ứng, xác nhận hô hấp không vấn đề, nhảy vào vũ trụ mô phỏng, hoàn cảnh không trọng lực khiến cậu lập tức bay lên.

—— Coi chừng.

Thanh âm Doanh Phong xuất hiện trong đầu, Lăng Tiêu nghe được cảnh cáo của đối phương, theo bản năng kích hoạt Động lực hồn tinh, người liền phóng về trước, tránh được chùm sáng công kích.

Cậu vịn vào một thiên thạch trong không trung dừng lại, quay đầu nhìn, lơ lửng đối diện chính là một bạn học của cậu, một trong mười người cùng vào, trong tay còn nắm một cây súng bắn tia lửa.

—— Làm gì vậy?

Lăng Tiêu dùng tay ra hiệu với người ta.

Khế chủ của cậu ta bay tới, thay cậu ta trả lời.

—— Nhiệm vụ của chúng tôi là ngăn các cậu đánh cắp tinh phiến.

Lăng Tiêu rốt cục hiểu lần huấn luyện này nhiệm vụ mọi người rút thăm ngẫu nhiên là đối lập, như vậy tất phải có người không hoàn thành nhiệm vụ bị phạt nhảy cóc, huấn luyện viên quả nhiên âm hiểm.

Nhưng cho dù như vậy, không hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ không phải họ. Lăng Tiêu nhờ thiên thạch che giấu tránh thoát một đợt công kích, thình lình phóng về hướng ngược lại, viên đạn đuổi theo cậu bắn phá, Lăng Tiêu trái tránh phải né, rốt cuộc không hoàn toàn tránh được, cánh tay bị trầy da.

Một bóng người bay tới, một trảo túm cậu nhảy vọt ra trước, Băng Xán trong lúc di chuyển kích hoạt trị liệu, thương thế Lăng Tiêu rất nhanh khỏi hẳn.

Bọn họ trốn sau một khối thiên thạch to, chỉ chốc lát sau công kích đình chỉ, hai người từ chỗ nấp đi ra, quả nhiên Doanh Phong và Tóc đỏ mỗi người chế trụ một đối thủ, Tóc đỏ hướng họ làm một thủ thế 'thu phục'.

Kế hoạch tác chiến thành công, bốn người lần nữa bổ sung dưỡng khí và động lực, hướng mẫu hạm địch quân bay đi.

Đối thủ có vũ khí hồn tinh rất đầy đủ, họ trong mưa bom lửa đạn xuyên qua, đáng tiếc địch nhân cứ luôn trốn trong bóng tối không lộ diện, bọn họ chỉ có thể đem hết toàn lực tiếp cận nguồn công kích.

Băng Xán bay sau cùng, đột nhiên cả người cứng đờ không thể động đậy, tiếp theo một người từ trạng thái

ẩn thân hiện ra, nhẹ nhàng điểm một cái lên ngực anh, trong chiến đấu, điều này có nghĩa anh đã chết.

Tóc đỏ bay được một nửa, phát hiện khế chủ của mình không thấy đâu hết, vội vàng quay đầu lại tìm, thấy Băng Xán một mình ở xa xa, lập tức không chút nghĩ ngợi bay về phía anh.

Băng Xán tuy rằng sốt ruột, nhưng anh đã bị loại, không thể làm động tác gì nhắc nhở Tóc đỏ, cũng không được phép sử dụng tâm linh câu thông, trơ mắt nhìn cậu sắp phải nối gót mình.

Tiền tuyến, Doanh Phong sử dụng vũ khí hồn tinh, Lăng Tiêu phía trước hai tay ôm quyền, song chưởng biến thành nòng pháo plasma. Lăng Tiêu nhắm vào một khối thiên thạch lớn nhất phía trước, chuẩn xác bắn pháo, xung lượng thật lớn khiến cậu bị dội ngược, Doanh Phong đã sớm chuẩn bị, bay đến tiếp lấy cậu.

Thiên thạch bị bắn trúng vỡ nát, người nấp sau nó đánh lén chật vật nhảy ra, hai người đều bị đá vụn làm trầy xước.

Lăng Tiêu vừa định xông lên trước giải quyết bọn họ, Vũ Tập cùng Sương Phong một trái một phải xuất hiện phía sau họ, lưu loát xử lý hai người kia, Lăng Tiêu thế mới biết Vũ Tập bọn họ cũng là người một nhà, vậy mà vừa rồi họ chẳng chịu nói.

Cậu hết nhìn đông tới nhìn tây.

—— Có thấy bọn Tóc đỏ không?

Vũ Tập lắc đầu, cũng ra hiệu bằng tay.

—— Các cậu đi tới đi, chúng tôi canh giữ.

Lăng Tiêu tính toán số người, đã hết địch nhân rồi, cậu tiến vào mẫu hạm, một cái thuấn di vào trong, rất nhanh tìm tới mục tiêu nhiệm vụ.

"Thu phục!" Cậu đang muốn thu Tinh phiến, từ bóng tối đột nhiên có hai người nhào qua, Lăng Tiêu nhanh nhạy lộn ra sau, tránh thoát địch nhân tập kích.

"Các bạn…"

Vân Thường mỉm cười vui vẻ, "Chúng tôi từ lúc các cậu tiến vào đã mai phục sẵn chỗ này, đây là nhiệm vụ bí mật nhóm chúng tôi."

Huấn luyện viên thầy thật sự quá âm hiểm!

Lăng Tiêu khó khăn lắm tránh thoát vài lần giáp công, một mình cậu thật sự không phải đối thủ của hai cô ấy, trong lúc hỗn loạn tung một mảnh hồn tinh, triệu hồi bọ máy cầu trợ Doanh Phong đang thủ bên ngoài.

Doanh Phong cũng nghĩ đã hết địch nhân rồi, lúc này thu được tín hiệu cầu cứu của Lăng Tiêu, lập tức truyền tống vào, cũng kinh ngạc phát hiện đôi đồng học thứ sáu vốn không nên xuất hiện tại đây.

Có sự gia nhập của anh, chiến cuộc rất nhanh xoay chuyển, hai cô nương kia không phải đối thủ của bọn họ, dần dần rơi xuống hạ phong.

"Chúng tôi đầu hàng," Hai cô nhảy một bước ra sau, "Tinh phiến là của các cậu."

Lăng Tiêu đắc ý quơ vào tay, "Cảm ơn!"

Tinh thần lực Lăng Tiêu còn lại không nhiều lắm, lúc này cậu không dùng thuấn di, mà nghênh ngang ra khỏi cửa khoang. Vũ Tập bọn họ đang thủ bên ngoài, Lăng Tiêu hướng họ làm một thủ thế 'thành công'.

—— Trở về phục mệnh.

—— Đã nhận!

Bốn người theo đường cũ vòng về, giữa đường, Vũ Tập đột nhiên xoay người năm ngón tay hợp lại đánh một kích thật mạnh vào vị trí bên trái gần xương quai xanh của Doanh Phong, Doanh Phong không thể động đậy, bị Sương Phong dùng chủy thủ chế trụ.

Chuyện gì đây?!

Lăng Tiêu chấn động, vội thắng lại thế tới.

—— Nhiệm vụ của chúng tôi là sau khi các cậu lấy được tinh phiến thì ngăn chặn, giờ thì giao ra đây đi.

Vũ Tập làm xong một chuỗi thủ thế, hướng Lăng Tiêu xòe tay ra.

Lăng Tiêu đưa mắt nhìn Doanh Phong, không còn cách nào đành lấy tinh phiến từ trong ngực ra.

Vũ Tập không chút hoài nghi đưa tay nhận, khi Lăng Tiêu mở lòng bàn tay ra liền ý thức mình bị lừa. Tinh phiến trong tay Lăng Tiêu chẳng biết từ lúc nào đã đổi chỗ với hồn tinh, mà cậu thừa dịp đối phương kinh ngạc đã vọt xa mấy thước có hơn —— may thật cái thuấn di cuối cùng chưa có xài mất!

Cũng ngay lúc đó, Doanh Phong kích hoạt một lồng phòng hộ, sau đó theo sát truyền tống lại cạnh Lăng Tiêu, lồng phòng hộ vốn là dùng để bảo vệ bản thân, giờ phút này lại trở thành một quả cầu phong kín trong suốt đem hai người vây bên trong.

Thực tiếc quá! Lăng Tiêu xấu xa hướng họ lắc lắc tinh phiến trong tay, cúi đầu xem xét hồn tinh còn thừa, trong lòng giật mình.

Chiêu thuấn di vừa rồi đã dùng hết tinh thần lực vốn chẳng còn bao nhiêu của cậu, hiện tại lực lượng còn lại chỉ đủ kích hoạt một mảnh hồn tinh, mà cậu vô luận là dưỡng khí hay động lực đều đã cạn.

Nếu dùng dưỡng khí, cậu sẽ không ra khỏi được nơi này, nếu dùng động lực, không đợi về được vị trí thì cậu đã chết ngạt rồi.

Nếu giao tinh phiến cho Doanh Phong thì… Cậu nhanh chóng tính toán tinh thần lực còn thừa của Doanh Phong, phát hiện đối phương cũng gặp phải vấn đề giống mình, vừa rồi Doanh Phong sử dụng hai hồn tinh tiêu hao rất lớn, còn truyền tống các kiểu, e rằng tình trạng anh hiện giờ, có thể rời khỏi đây hay không cũng là vấn đề, thật sự là tình cảnh gay go.

Lồng phòng hộ thời gian duy trì không lâu, dưỡng khí của Lăng Tiêu từng chút tiêu hao đến cạn, cậu đã có cảm giác khó thở.

Tay trái Doanh Phong dừng sau gáy cậu, Lăng Tiêu khó hiểu quay đầu, gương mặt Doanh Phong đúng lúc áp qua.

Dưỡng khí từ khoang miệng cuồn cuộn tràn vào, Lăng Tiêu rốt cục hiểu được dụng ý đối phương, sau khi lấy đủ dưỡng khí, tay phải cậu nắm chặt, dưới chân phun ra khí lưu, túm lấy Doanh Phong hướng căn cứ bên mình thẳng tắp bay đi.

“Tổ thứ nhất hoàn thành nhiệm vụ gồm có: Doanh Phong, Lăng Tiêu, Băng Xán, Thiên Tứ, những người khác, nhảy cóc năm vòng.” Huấn luyện viên tuyên bố kết quả huấn luyện.

Trừ bốn người được điểm danh, còn lại đều đầy mặt lo lắng, Lăng Tiêu gọi lại Vũ Tập sắp rời đi.

“Đánh cuộc của chúng ta!”

“Nga, đúng rồi, ” Vũ Tập xoay người, “Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Các anh…”

“Chiêu vừa rồi của cậu làm sao dùng được?” thanh âm Doanh Phong phía sau chen ngang vào.

Từ từ! Tui không phải muốn hỏi cái này!

"Nga, thì ra anh muốn hỏi cái này a," Vũ Tập giải thích cho anh, cuối cùng nói, "Kỳ thật nếu chính diện giao thủ, tôi không có khả năng đụng được đến anh, vừa rồi là bởi vì anh không hề phòng bị tôi, tôi mới đánh lén đắc thủ. Hơn nữa thời gian anh thoát khỏi định thân cũng nhanh hơn tôi dự tính, xem ra cái này cũng mỗi người mỗi khác."

"Tôi đã trả lời vấn đề của các anh, huấn luyện hôm nay thu hoạch rất lớn, hi vọng sau này vẫn còn có cơ hội luận bàn."

Lăng Tiêu vô lực chìa tay về phía bóng lưng họ rời đi, trở lại đi mà, tui không phải muốn hỏi cái này a.

Đối với việc tiền đặt cược mình thật vất vả mới thắng cứ như vậy bị xài hết, Lăng Tiêu khá là có ý kiến, đến tận lúc trở về ký túc xá vẫn không ngừng kháng nghị.

"Sao anh lại dùng mất cơ hội của tôi, rõ ràng tôi có thể từ miệng anh ta moi ra hiệp nghị của bọn họ là cái gì ô ô ô ô..."

Doanh Phong cúi người chặn lên môi cậu, nụ hôn này so với bất cứ lần nào trong quá khứ đều cảm giác bất đồng, đầu lưỡi anh trong khoang miệng cậu ôn nhu quấy đảo, khắng khít triền miên, Lăng Tiêu trừng lớn hai mắt, không thể tin được hành động của Doanh Phong.

Nụ hôn kết thúc, Lăng Tiêu ngây ra tại chỗ một hồi, sau đó chậm rãi nằm xuống.

Một lát sau cậu bỗng cảm thấy không đúng, vội vàng nhắm chặt hai mắt.

Qua một lát vẫn cảm thấy không đúng, mở to mắt ra.

"Anh lần này đối tôi dùng cái gì? Trấn định? Hay là thôi miên?"

"Đều không phải," Doanh Phong từ trên cao nhìn cậu, "Chẳng phải em nói hôn môi là xuất phát từ nội tâm, không nên có bất kỳ mục đích nào sao?"

Đại não Lăng Tiêu làm việc nửa ngày, cuối cùng cho ra kết luận, "Không, tôi quyết định anh chính là dùng thôi miên."

Nói xong đầu cậu lệch đi, bắt đầu giả chết.

71. Quyển 2 - Chương 71: Thai Thần*

**Thai: Bào thai*

"Yêu nhau, tỏ tình, hôn môi, phát dục, thứ tự này chắc là đúng đi?"

"Đúng rồi."

"Thế nếu thứ tự là phát dục, hôn môi, tỏ tình, yêu nhau thì sao?"

"Ha ha ha ha đây là cái gì? Trò chơi đảo ngược thời gian sao?"

"Này!"

Lăng Tiêu cùng Tóc đỏ đầu đối đầu nằm dài trên cỏ, hôm nay thời tiết ngàn dặm không mây, thực thích hợp để thoải mái nằm trên bãi cỏ tâm sự.

Tóc đỏ cười nửa ngày, mới ý thức được, "Cậu chắc không phải đang nói chính mình chứ hả?"

"Tớ đang nói chuyện nghiêm chỉnh, cậu còn cười nhạo tớ, sớm biết thế đã không hỏi cậu."

"Các cậu như vậy thật sao a?" Tóc đỏ tò mò lật người qua, "Tình lữ ba sao quả nhiên không giống người thường."

"Cậu còn cười?"

Tóc đỏ vẫn là rất muốn cười, cực lực nhẫn nhịn, "Không cười, vậy cậu nói cho tớ biết, các cậu tiến triển đến bước nào rồi?"

Lăng Tiêu ấp úng, "Bước thứ hai."

"Hôn môi rồi? Thế chẳng phải bước tiếp theo là tỏ tình sao?"

Lăng Tiêu ngẩn ra, cậu căn bản không nghĩ tới chuyện này.

"Vậy tỏ a!" Tóc đỏ lăn một cái ngồi dậy, "Chuyện này còn chờ gì nữa? Cậu tỏ tình xong, là các cậu có thể bắt đầu yêu đương, bảy sao nằm trong tầm tay a."

“Bảy sao a…” Lăng Tiêu do dự hỏi, “Cậu và Băng Xán yêu nhau, chẳng lẽ là cậu tỏ tình trước?”

“Đương nhiên a, khế chủ nhà tớ chính là nam thần của Sư Ký, không biết có bao nhiêu người giống tớ thầm thương trộm nhớ anh ấy,” Tóc đỏ lâm vào hồi ức tốt đẹp, “Nhớ ngày đó, để giành được sự chú ý của anh ấy, tớ thường xuyên cố ý trước mặt mọi người làm vài chuyện rất ngốc, làm mấy đồng học khác cười vang cả lên. Sau đó, dù anh ấy chỉ hơi chút đem tầm mắt dừng trên người tớ thôi, tớ cũng cảm thấy rất đáng giá, dù có bị người khác chê cười cũng chẳng là gì…”

“Nè,” cậu bất mãn chọt Lăng Tiêu, “Tớ đang truyền kinh nghiệm bản thân cho cậu đó, cậu có đang nghe không hả?”

“Nghe đây nghe đây, ” Lăng Tiêu không yên lòng nói.

Mà lúc này trong lòng cậu lại nghĩ, thì ra bất chấp thủ đoạn để được người nào đó chú ý, là xuất phát từ loại tâm lý này, nếu mình có thể ý thức được sớm một chút, có phải mình và Doanh Phong cũng có thể phát triển theo trật tự bình thường không.

Tóc đỏ rốt cục hồi ức xong, “…Anh ấy chính là tiếp nhận lời tỏ tình của tớ như thế, đến nay ngẫm lại còn như mộng vậy.”

Cậu ta phát biểu xong cảm khái, thấy Lăng Tiêu nửa ngày không tỏ vẻ gì, lại chọt cậu, “Sao cậu không vỗ tay nga?”

Lăng Tiêu căn bản không có nghe cậu ta làm sao tỏ tình thành công, “Sau đó thì sao? Vì cậu thích anh ấy, nên làm khế tử cũng không sao cả?”

“Sao có thể nói như vậy được? Tớ đương nhiên cũng hi vọng làm khế chủ, trong nghi thức trưởng thành cũng xuất toàn lực. Nhưng thua vì tài nghệ không bằng người cho nên cam tâm tình nguyện làm khế tử, nếu anh ấy thua dĩ nhiên là anh ấy làm khế tử, này đâu có gì phải phiền não đâu, nghi thức trưởng thành là công bằng mà.”

Cậu nói xong lại hỏi, “Thế nào, cậu nghĩ rõ chưa?”

Lăng Tiêu sửng sốt, “Nghĩ rõ cái gì?”

“Tỏ tình a!” Tóc đỏ thấy vội giùm cậu, “Tớ nói lâu như vậy, cậu căn bản không có đang nghe nha.”

“Nga, chuyện đó a…” Lăng Tiêu vừa nghe đến hai chữ này đã muốn rút lui có trật tự.

Tóc đỏ cho cậu một quyền, “Ngại ngại ngùng ngùng, một chút cũng không giống cậu,” cậu ta linh quang chợt hiện, “Có rồi, tớ có chủ ý.”

Cậu kề tai Lăng Tiêu như vầy như vầy, cuối cùng đem kế hoạch của mình giảng xong.

"Vậy có được không đó?" Lăng Tiêu nhíu mày, "Chơi nổi quá đi, Doanh Phong không thích đâu."

"Không ai không thích nghi thức tỏ tình nhiệt tình, tin tưởng tớ," Tóc đỏ không nói hai lời đem Lăng Tiêu từ trên bãi cỏ kéo lên, lôi cậu về hướng khu thực nghiệm.

"Đi đâu vậy?"

"Đi làm đạo cụ!"

Dãy phòng thí nghiệm hệ Hóa học.

"Giới thiệu với cậu một chút, đây là đồng học bên Sư Ký của tớ, cũng vừa thi vào năm nay, đang học hệ hóa học."

"Xin chào." Hai người chào hỏi.

Tóc đỏ đem thứ cậu cần miêu tả một chút, "Có thứ tớ nói không?"

"Có a, cậu muốn màu gì?"

"Tỏ tình đương nhiên là dùng màu hồng phấn, cậu nói có đúng không?" Cậu hỏi Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu không quá chắc chắn, người thích ô mai hẳn là thích màu hồng phấn nhỉ.

"Vậy phấn đi."

Đồng học hệ hóa học lấy ra cho họ hai gói bột phấn nhỏ, một gói màu trắng, một gói màu hồng, "Trộn vào với nhau là có thể đạt tới hiệu quả mà cậu muốn."

"Có chút xíu vậy, đủ không?"

Đồng học vỗ ngực, "Nhiêu đó là đủ, tin tớ đi."

Lăng Tiêu bọn họ mang theo thứ có được từ phòng thí nghiệm Hóa, thẳng đến sân bay Ngự Thiên.

“Cậu nói cách này thật sự dùng tốt chứ?” Lăng Tiêu ngồi trên ghế lái hỏi.

“Đương nhiên,” Thanh âm Tóc đỏ từ phía sau truyền tới, “Chờ tớ hạ tấm chặn ống khí xuống, thì cậu mở ra, Ly phi sa liền phun ra khí thể màu hồng, oa, lãng mạn cực kỳ.”

“Tốt, làm!” Cậu ta chui vào ghế lái phụ, “Đi thôi, đi chỗ bắt mắt nhất Ngự Thiên, phải khiến ai cũng thấy được!”

Chỗ Lăng Tiêu có thể nghĩ đến chính là thao trường, cũng chỉ có nơi này đủ trống trải. Cậu đem Ly phi sa chuyển sang trạng thái phi hành, mở hệ thống phun khí, quả nhiên sau mông Ly phi sa phun ra yên vụ *(sương khói)* màu hồng.

“Ha ha, thế nào, đẹp ha?” Tóc đỏ ở bên cạnh chỉ huy, “Vẽ trái tim thử xem.”

Lăng Tiêu trên không trung quanh quẩn hai vòng, lưu lại một đôi trái tim lồng vào nhau, trên không trung thật lâu không tiêu tan.

“Đẹp ngây người! Nhìn kìa, bên dưới đã có người vây xem.” Tóc đỏ hưng phấn như thể chính mình cần thổ lộ, “Có thể phức tạp chút nữa không?”

Kỹ thuật lái của Lăng Tiêu thì khỏi chê, trên không trung bày đủ loại kỹ xảo, càng chơi càng hưng phấn, ngay cả mục đích ban đầu của mình đều quên.

“Sao tớ cứ thấy có chỗ nào không đúng.” Tóc đỏ vừa ho vừa nói, “Trong buồng lái sao khói nhiều dữ vậy a?”

Lăng Tiêu cũng hậu tri hậu giác ý thức được sương mù trong xe bay càng lúc càng dày đặc, bên ngoài cũng bị yên vụ nồng đậm vây quanh, độ khả kiến cơ hồ xuống 0, ngay cả radar đều tự động mở, hệ thống báo nguy cũng bắt đầu ra sức kêu to không ngừng.

“Làm cái gì, khụ khụ,” Tóc đỏ liều mạng la lên, “Mau đáp xuống mau đáp xuống.”

Lăng Tiêu cũng muốn đáp xuống, chính là cậu cái gì cũng không thấy, đồng học trên mặt đất vây xem chỉ trỏ, “Ai nha, trên đó có phải bị cháy không?”

“Mau gọi người tới cứu hoả a!”

Hai người ngồi trên xe bay chỉ cảm thấy một đợt phanh mãnh liệt, tốc độ tiến tới dần dần chậm lại.

“Không xong, hình như đụng vào cái gì rồi!”

“Trời!”

“Nó đang tự động hạ xuống!” Lăng Tiêu giữa kinh hoảng lại có phát hiện mới.

Ly phi sa thong thả từ không trung vững vàng chạm đất, cửa khoang vừa mới mở ra, liền từ bên trong chật vật bò ra hai người, chạy đến chỗ an toàn, há mồm hồng hộc hô hấp luồng không khí mới mẻ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ly phi sa tuy đã đáp xuống, nhưng lượng lớn khói mù vẫn không ngừng từ bên trong dũng mãnh phun ra, thoạt nhìn như một cái pháo hoa màu phấn hồng cực lớn.

Lăng Tiêu vừa định nói chuyện, đảo mắt thấy một người từ trong màn sương mờ đi tới, ực một tiếng đem lời nuốt xuống.

Người từ ngày đầu nhập học liền ghi nhớ sâu sắc, được xưng người quản lý nghiêm khắc nhất Ngự Thiên, thầy tổng giám thị trong truyền thuyết, đang vẻ mặt nghiêm túc đi về phía họ.

Tóc đỏ cũng nhìn thấy, thanh âm cũng run run, “Thảm rồi.”

Thầy đi đến trước mặt, hai người đều thẳng tắp đứng nghiêm, “Chào trưởng quan! Trưởng quan chúng em biết sai rồi!”

Thầy tổng giám thị vừa nhìn, gây chuyện chính là hai khế tử năm nhất, “Đây là có chuyện gì?”

“Báo cáo trưởng quan, là, là chuyện ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?”

Dư quang Tóc đỏ bắt giữ được một thân ảnh quen thuộc trong đám người, đối phương vừa thấy mình bị phát hiện, lập tức bôi mỡ vào chân.

“A, đừng chạy!” Tóc đỏ lúc này đã muốn đuổi theo, cái tên hệ hoá học ngu xuẩn, hại hai người họ thật thảm.

“Đứng lại!” Thầy tổng giám thị quát một tiếng, Tóc đỏ sợ đến đứng tại chỗ bất động.

“Còn muốn chạy?”

“Không, không có…”

“Các cậu là hệ nào?”

“Báo cáo trưởng quan, hệ liên hợp tác chiến.”

“Gọi khế chủ các cậu tới đi.”

Hai người đều trợn tròn mắt, “A?”

“A cái gì mà a? Khế tử phạm sai lầm khế chủ phải chịu trách nhiệm liên đới, đừng nói với tôi các cậu không biết.”

Hai người đờ người ra, sau một lúc lâu Lăng Tiêu mới nói, “Có thể đừng gọi khế chủ không a, họa là chúng em gây ra, họ không biết rõ tình hình.”

“Phải a,” Tóc đỏ gấp đến độ chấp tay hành lễ, “Thầy giám thị nhờ thầy nhờ thầy, thầy phạt chúng em là được rồi.”

“Nghiêm túc một chút!”

Tóc đỏ thả tay lại hai bên.

“Đây là nội quy trường học, không thể châm chước!”

Lăng Tiêu kiên trì, “Nội quy trường học a, có thể khiêu chiến được không…”

Thầy giám thị cười lạnh, “Có thể a, người nắm giữ nội quy này là tôi, tới khiêu chiến đi.”

Lăng Tiêu:…

“Không khiêu chiến thì nhanh chóng thông tri khế chủ các cậu đến lĩnh người.”

Doanh phong và Băng Xán nhận được thông tri đuổi tới hiện trường, chỉ thấy Lăng Tiêu cùng Tóc đỏ hai cái đầu ủ rũ đang ở bên rìa thao trường bị thầy giám thị dạy bảo, so với dáng vẻ bọn họ ngày thường giương nanh múa vuốt, quả thực giống như đã hoàn toàn thay đổi.

Ngay trung tâm thao trường cách không xa, dừng một chiếc Ly phi sa vàng tươi, bên trong còn đang bốc lên khí thể màu hồng quỷ dị. Tuy lúc này sương khói đã tán đi hơn phân nửa, nhưng cái loại cảm giác không phù hợp nghiêm trọng với không khí trường quân đội vẫn để lại kích thích thị giác mãnh liệt cho người ta.

“Xin chào trưởng quan… Xin hỏi chuyện gì xảy ra?” Băng Xán thật cẩn thận hỏi han.

Thầy giám thị hừ một tiếng, “Hỏi bọn họ đi.”

Hai người ấp úng nửa ngày cũng không nói rõ, Tóc đỏ vừa nhắc một chữ dính dáng tới tỏ tình, Lăng Tiêu liền thầm lấy cùi chỏ thúc cậu ta, ba người bên cạnh đều nhìn trong mắt, thầy tổng giám thị không vạch trần, còn lại hai người cũng đành chịu.

“Quên đi, tôi không muốn biết lý do, phạm sai lầm thì phải chịu phạt, tuy rằng khế chủ không biết chuyện xảy ra, nhưng quản giáo bất lực, vẫn phải bị phạt.”

Tóc đỏ đầu sắp cúi muốn đụng đất, Lăng Tiêu trong lòng chán nản, làm chuyện điên rồ còn bị Doanh Phong biết, mất mặt mất đến tận ngoài vũ trụ rồi.

“Niệm tình các cậu là năm nhất lần đầu vi phạm, mỗi người cảnh cáo miệng một lần, lao động nghĩa vụ 30 giờ,” thầy giám thị hất cằm, “Đi đem cái đống rách nát kia của cậu lái đi.”

Băng Xán vừa liếc đã nhìn ra Lăng Tiêu có chuyện giấu không cho Tóc đỏ nói, lúc này tìm cái cớ liền vội vàng đem khế tử của mình mang về ‘giáo dục’.

Đợi đến chỗ hai người kia nghe không được, Băng Xán mới hỏi, “Nói đi, sao lại thế này?”

Tóc đỏ lắp bắp đem khởi nguyên sự tình nói qua một lần, Băng Xán đau đầu đỡ trán.

“Tinh tinh và hầu tử họp lại có thể nghĩ ra cái phương pháp lãng mạn gì, em đừng có ra chủ ý ôi thiu cho người ta nữa.”

“Nhưng mà hồi đó em cũng nhờ như thế mới theo đuổi được anh a,” Tóc đỏ không cam tâm bị nói như vậy.

“Em ở học viện trên mỗi một cái cây đều vẽ tranh ghi chữ, anh mất thật lâu mới đem chúng tẩy hết. Phương thức thổ lộ của em rất thô bạo, anh đây mà còn chịu không nổi, huống chi là Doanh Phong tính cách còn nội liễm hơn anh?”

Tóc đỏ muốn khóc, “Hồi trước anh rõ ràng nói thực cảm động.”

“Bởi vì anh mà không nói thế em sẽ không dừng lại,” Băng Xán hết cách, anh cũng biết Tóc đỏ là một mảnh hảo tâm, đáng tiếc hai kẻ chỉ số thông minh đều âm thì có cộng với nhau vẫn là âm, “Em sau này đừng loạn gây rối nữa, mấy phương pháp kia của em đối Doanh Phong không dùng được.”

“Vậy phải làm thế nào mới hữu hiệu a?”

"Đó là chuyện giữa họ, giữa những phối ngẫu bất đồng không có cùng phương thức ở chung, em một người ngoài đừng chen vào."

Thấy Tóc đỏ một bộ bị đả kích sâu sắc, Băng Xán vừa bực mình vừa buồn cười sờ sờ đầu cậu, "Được rồi, hai người bọn họ nhất định có thể tìm được phương pháp biểu đạt cõi lòng thích hợp với họ, lại nói không phải tình cảm nào cũng đều phải nói ra, chỉ cần tâm ý tương thông, một ánh mắt cũng có thể là tỏ tình."

Tóc đỏ nhắm lại mắt, tựa hồ đang hưởng thụ động tác này, thẳng đến khi Băng Xán dừng lại còn không chịu mà sáp qua, "Sờ sờ nữa đi."

Băng Xán nhịn cười lại sờ sờ, "Rõ ràng là em phạm sai lầm, sao lại thành khen thưởng rồi? Lần sau còn như vậy, loại đãi ngộ này liền hủy bỏ."

Trên thao trường người vây xem dần dần tán đi, chỉ để lại Doanh Phong và Lăng Tiêu hai người, Lăng Tiêu cúi đầu, trộm từ khóe mắt quan sát phản ứng Doanh Phong, bị chộp được thì lại nhanh chóng đem tầm mắt thu hồi lại.

Doanh Phong vòng quanh Ly phi sa đi một vòng, cuối cùng ngừng lại phía đầu xe. Trên xe bay để lại mười dấu tay thật sâu, thầy giám thị là trong không trung tay không đem nó bức dừng sau đó khiến nó hạ cánh, Doanh Phong dùng tay của mình ướm thử chiều sâu dấu tay đó, sở trường thể thuật biến thái này, ít nhất đã dùng Lực lượng hồn tinh trên cấp bảy.

Lăng Tiêu chứng kiến dấu tay kia, tâm tình càng bết bát hơn, một nửa là đau lòng, một nửa là hối hận, vừa nghĩ tới Doanh Phong có thể sẽ vì vậy mà tức giận, cậu lại có chút lo sợ bất an.

"Em đứng ngốc ở đó làm gì? Lên xe."

Lăng Tiêu hoàn hồn, mới phát hiện Doanh Phong đã vào buồng lái, khởi động thiết bị làm sạch không khí.

Cậu cũng vội chui vào, "Đi đâu?"

"Đương nhiên là đi sửa, bằng không thì?"

Doanh Phong đem Ly phi sa chạy đến trung tâm bảo hành, dọc theo đường đi nó còn vui vẻ phun ra cái đuôi khí màu phấn hồng, Doanh Phong vẫn không hỏi Lăng Tiêu lý do, tâm Lăng Tiêu vẫn cứ treo ở đó, không biết chờ lúc Doanh Phong hỏi, nên theo tình hình mà nói thật hay tìm cái cớ lừa bịp cho qua.

May là ông chủ tiệm xe tặng bảo tu rất lâu, bất quá Lăng Tiêu không biết điểm này, nhìn Doanh Phong xa xa theo người ta nói chuyện, nghĩ chắc phải trả một số phí tổn bảo trì rất lớn, dù sao giá trị của vật liệu tạo Ly phi sa rõ ràng rất sang quý.

Doanh Phong làm xong thủ tục sửa chữa, quay đầu chỉ thấy Lăng Tiêu ủ ê chờ ở nơi đó, nếu cậu ấy mà có cái đuôi, lúc này chắc cũng rũ trên đất, cái tai cũng hận không thể che luôn cái mặt đi.

Lăng Tiêu thấy Doanh Phong đi tới, không đợi anh mở miệng liền cướp lời nói, "Tôi tháng này chỉ ăn bánh mì, không mua đồ này nọ, cũng không chơi game, nếu không đủ, đem sinh hoạt phí tháng sau của tôi cũng dồn vào."

Doanh Phong vốn có điểm tức giận, bởi vì Lăng Tiêu coi thường nội quy trường ở trong trường học hồ nháo, bất quá bây giờ nhìn bộ dạng này của cậu, không biết sao tức giận đột nhiên tiêu tan.

"Vì cái gì?" Anh rốt cục hỏi tới.

"… Muốn cho anh niềm vui kinh ngạc," Lăng Tiêu cho một cái lý do nửa thật nửa giả.

Doanh Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua Ly phi sa đang được sửa chữa, "Đúng là rất kinh ngạc."

Lăng Tiêu mím miệng, "Thực xin lỗi."

Doanh Phong nhìn cậu một bộ vô hạn áy náy, không hiểu sao lại sinh ra một loại xúc động, tiến lên sờ sờ đầu cậu, Lăng Tiêu bỗng thẳng người, biểu tình cổ quái.

"Anh vừa rồi dùng cái gì?"

"Cái gì?"

"Trên tay," Lăng Tiêu cũng không quá xác định, "Cảm giác là lạ."

Doanh Phong nhìn nhìn tay của mình, vừa rồi hình như là có một loại cảm giác hơi hơi nóng lên, nhưng anh xác định không có sử dụng tinh thần lực.

"Là như vầy phải không?" Anh lại sờ sờ.

Lần này Lăng Tiêu thẳng thắn giương đầu nhắm mắt, theo động tác Doanh Phong, đại não thậm chí toàn thân đều có một tia cảm giác thoải mái lan tràn, tâm tình vốn uể oải, cũng dần dần trong sáng.

Một từ đột nhiên xuất hiện trong đầu Doanh Phong, nhưng anh cũng không xác định, nói đúng hơn là anh không tin.

Nhìn Lăng Tiêu hưởng thụ đến mức không muốn mở to mắt, Doanh Phong lặng lẽ xoay qua chỗ khác, từ

cổng cá nhân điều xuất tư liệu mà anh cất giữ trước kia.

—— *Khi đối tượng thầm mến lẫn nhau cố lấy dũng khí tỏ tình thì, chúc mừng tình cảm của các bạn đã đạt đến sáu sao. Nếu các bạn đã kết làm phối ngẫu, đừng quên thử một chút kỹ năng khế chủ —— trấn an tinh thần, điều này sẽ làm khế tử của bạn thoát khỏi khổ sở, phẫn nộ, hoặc những cảm xúc tiêu cực khác, còn có thể khiến người đó cảm thấy thoải mái và thả lỏng.*

—— *Trấn an tinh thần không cần thiết hao tổn tinh thần lực, khế tử của bạn một khi hưởng thụ qua một lần, sẽ hướng tới làm không biết chán. Đừng để cưng chiều của bạn khiến khế tử chìm đắm quá độ, mà hãy xem nó như một thủ đoạn an ủi, lúc cần thiết mới sử dụng.*

Lăng Tiêu hưởng thụ xong dư vị trấn an, càng thêm khát vọng, mở mắt ra lại thấy Doanh Phong đưa lưng về phía mình, cúi đầu không biết đang nhìn cái gì.

"Anh xem cái gì đó?" Cậu nhòm trái phải, lại bị thân thể Doanh Phong che mất chẳng thấy được gì.

"Không có gì, " Doanh Phong tắt đi cổng cá nhân, trong lòng lại vẽ lên một dấu chấm hỏi thật lớn.

Lăng Tiêu thấy anh quay lại, cao hứng đưa đầu ra trước, "Sờ đầu, sờ đầu."

Doanh Phong không xác định đem tay phủ lên, quả nhiên Lăng Tiêu lại lộ ra loại hớn hở và biểu tình hưởng thụ đó, khiến cho anh không tin cũng không được.

Nhưng mà sáu sao… Thật sự có thể sao?

72. Quyển 2 - Chương 72: Phản Ngâm*

**Một loại tử vi tính theo năm, chủ gặp vận này thường không thuận lợi, nhiều nghịch cảnh, phiền toái, cha mẹ ông bà gặp vận rủi…*

"Cậu muốn kiểm tra tinh cấp tình cảm của các cậu? Vì sao?" Thầy huấn luyện nghe được ý đồ Doanh Phong liền hỏi.

"Vì em hình như trong lúc vô ý sử xuất Trấn an tinh thần, em muốn biết tiến độ chúng em có phải thật đã phát triển tới sáu sao không."

Thầy huấn luyện không cho là đúng cười cười, "Quả thật có phương pháp có thể tra ra tinh cấp tình cảm, nhưng tôi không muốn nói cho cậu biết."

Doanh Phong khó hiểu, "Tại sao?"

"Ngay cả tình cảm của mình phát triển tới mức độ nào cũng không rõ ràng, còn muốn mượn dùng thủ đoạn ngoại giới để phán đoán, thế gian có nhiều chủng tộc như vậy, chỉ có tình cảm của chúng ta có thể dùng trị số mà đo lường, vậy những chủng tộc khác chúng ta, chẳng lẽ họ không yêu đương sao?"

"Tôi muốn các cậu phát triển tinh cấp tình cảm, bởi vì nhìn từ góc độ của người ngoài, đây là tiêu chuẩn duy nhất có thể đánh giá tình cảm các cậu tốt hay xấu, nhưng thân là đương sự, tình cảm của các cậu phát triển đến mức độ nào, cậu hẳn phải so với bất kỳ thiết bị nào rõ ràng hơn."

"Ngoại trừ có thể sử xuất Trấn an tinh thần, cậu còn có cảm giác khác không? Các nhà tâm lý học định nghĩa giai đoạn này là 'hạt giống chớp mắt phá đất', cậu chạm tới tay người đó thì tim đập nhanh, sẽ nhịn không được muốn hướng người đó biểu đạt tâm ý, đây mới là trạng thái mà sáu sao nên có."

"Nếu cậu có, vậy chúc mừng cậu, tình cảm của các cậu đã đạt đến sáu sao, không cần thiết bị nào kiểm tra đo lường, lại càng không cần tới tìm tôi xác nhận, phán đoán của cậu không nên khởi nguồn từ nơi đó," ngón tay huấn luyện viên chỉ hướng máy tính, lại chuyển đến vị trí trái tim mình, "mà là nơi này."

Lúc Doanh Phong trở lại phòng ngủ Lăng Tiêu đang chơi một trò chơi mô phỏng chiến lược mới ra, phòng khách bị hình chiếu vũ trụ bao trùm, Lăng Tiêu điều khiển hạm đội của cậu và Tóc đỏ cùng nhau tấn công tinh cầu của một ngoạn gia vô danh nào đó, hai quân giao chiến kịch liệt, không phân cao thấp.

"Quay về phòng ngự quay về phòng ngự! Vĩ hạm cần chi viện! Anh về rồi à," câu chào đón của cậu nằm lẫn giữa các kiểu hò hét, "Có người đánh lén tớ!"

Doanh Phong không nói một lời đi qua, cầm tay cậu, Lăng Tiêu bị cử động kia làm ngây ra, ngay cả chiến đấu căng thẳng đều gác lại một bên, trong phòng chỉ nghe thanh âm của Tóc đỏ đang không ngừng vang lên:

"Lăng Tiêu, cậu làm gì thế? Địch nhân có viện quân rồi, họ đang hướng chủ hạm của cậu khai hỏa! Sao cậu lại bất động? Nè người đâu!"

Doanh Phong lẳng lặng cảm thụ, đường nhìn của Lăng Tiêu không an phận di động lên xuống, đây lại là năng lực mới gì?

"Anh làm gì thế?"

"Không có gì," Doanh Phong buông tay cậu ra, chẳng lẽ là vì sớm chiều ở chung, thân thể tiếp xúc sinh ra sớm đã không chỉ như thế, cho nên chỉ chạm tay thôi sẽ không có phản ứng tim đập gia tốc sao?

… Làm gì vậy chứ.

Thanh âm Tóc đỏ bị Băng Xán cướp lấy.

"Lăng Tiêu, là Doanh Phong trở về phải không? Nếu về rồi chúng ta đi làm công tác xã hội."

"Đã trở lại," Lăng Tiêu vội nói, họ còn có ba mươi giờ xử phạt lao động nghĩa vụ trên người, "Chúng ta đi cái này đi."

Cậu qua loa hạ lệnh cho hạm đội may mắn còn tồn tại chỉnh đốn quay về doanh, theo Doanh Phong một đường, cùng Băng Xán bọn họ, đi tới phòng hành chính.

Quản lý viên chỗ ấy đối loại tình huống này nhìn mãi thành quen, "Tự đến bảng chiêu mộ lĩnh nhiệm vụ, cổng cá nhân sẽ tự động ghi chép giờ công của các cậu."

Lăng Tiêu bọn họ lần lượt nhìn xuống, từ dọn dẹp phòng học đến thanh lý chướng ngại vật trên đường, ngay cả thanh trừ rác vũ trụ cũng có trong đó.

"Cái biểu tượng X2 chỗ này là có ý gì?"

"Đó là loại công việc độ khó cao, tính thời gian gấp đôi," Quản lý viên liếc mắt nhìn họ một cái, "Các cậu là năm nhất? Đề nghị đừng có thử."

"Đây chẳng phải là làm đủ mười lăm giờ là được?" Lăng Tiêu chỉ vào hạng mục thanh trừ rác vũ trụ kia, "Tôi muốn làm cái này."

"Tớ cũng muốn!" Tóc đỏ vui vẻ tán thành.

"Là đi làm việc không phải đi chơi," Quản lý viên vỗ vỗ cái bàn, "Các cậu nghĩ cho kỹ."

"Tôi cảm thấy việc này rất tốt, tôi không muốn quét tước giảng đường ba mươi giờ," Băng Xán hỏi Doanh Phong, "Cậu thì sao?"

"Không có ý kiến."

Bốn người thông qua thiết bị truyền tống đến trạm không gian, đây là lần đầu tiên bọn họ đến thăm vũ trụ, tuy nói là đến lao động, nhưng cũng hưng phấn hệt như du lịch.

"Đây là Thanh đạo phu *(nghĩa là Phu quét đường, ở đây chỉ tên một loại phi hành khí, cũng giống như tên Ly phi sa vậy)*, phi hành khí chuyên dùng để thanh lý rác vũ trụ, các cậu phải chịu trách nhiệm thanh lý toàn bộ rác trong khu vực này, dù là linh kiện đường kính nhỏ nhất cũng không thể buông tha, bởi vì những thứ đó rất có thể trở thành tai hoạ ngầm."

Nhân viên công tác Trạm không gian giới thiệu cho họ một chút lưu trình thao tác, “Lúc các cậu làm việc phải chú ý tránh những vật thể chuyển động tốc độ cao, dù sao các cậu đang lái không phải phi thuyền quân dụng, tính năng an toàn rất bình thường, bị va trúng rất dễ hư.”

“Đã biết!”

Họ lái Thanh đạo phu rời khỏi trạm không gian, nhìn thấy những mảnh nhỏ hoặc là hài cốt trôi nổi trong vũ trụ, thì dùng máy hút bụi hoặc cánh tay máy đem chúng nó thu về, hạng mục công việc này so với dọn dẹp phòng học cần dùng ít sức hơn, chỉ là cần lực tập trung rất cao mà thôi.

“Nhìn kìa, đó là cái gì?” Lăng Tiêu chỉ vào vật thể bất minh xuất hiện trên radar.

Ba người còn lại đều vây quanh, thẳng đến khi họ cách vật thể bay bất minh ngày càng gần, mới phân biệt được đó là một khoang thuyền đào sinh *(đào sinh: chạy trốn để thoát chết)* khẩn cấp.

Bốn người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, “Này có tính là rác cỡ lớn không?”

“Bất kể thế nào, hồi báo trước nói sau.”

Lăng Tiêu hướng trạm không gian hồi báo phát hiện của họ.

“Trạm không gian không thu được tín hiệu cầu cứu nào, các cậu trước tiên có thể xem xét, bất quá phải cẩn thận.”

Lăng Tiêu bay hai vòng quanh khoang thuyền đào sinh, không có bất kỳ phản ứng nào, truyền tin xin tiếp nhập cũng không được đáp lại.

“Có thể bên trong không có ai.”

“Không hẳn, cũng có thể người ở bên trong không thanh tỉnh.”

“Tôi đi nhìn xem, ” Lăng Tiêu tỏ ý.

“Anh đi với em.” Doanh Phong không an lòng.

“Cẩn thận một chút, ” Băng Xán nhắc nhở.

Hai người một trước một sau đi tới bên ngoài khoang thuyền, vũ trụ chân chính hiệu quả vẫn có chút chênh lệch với mô phỏng trong phòng huấn luyện, thân thể họ trải qua một đoạn thời gian ngắn để thích ứng,

điều chỉnh trạng thái hợp với hoàn cảnh vũ trụ.

Đây là một khoang thuyền đào sinh một người phong kín, không có kính, cũng không thấy được bên trong là tình huống gì. Lăng Tiêu thử xoay van áp lực, trong lúc đó Doanh Phong cẩn thận kiểm tra xung quanh khoang, cái vật hình cầu này làm phi thường nghiêm mật, không giống cách phối trí mà thiết bị dân dụng thông thường có thể đạt tới.

—— Thế nào?

Anh bay tới bên cạnh Lăng Tiêu.

—— Chỉ có thể cường hành phá cửa.

—— Như vậy rất nguy hiểm, vẫn nên kéo về đi.

—— Lỡ như người ở bên trong gặp nguy hiểm, kéo dài thêm một giây cũng có thể trí mạng.

Doanh Phong nghĩ nghĩ, lời Lăng Tiêu nói không phải không có lý.

Anh âm thầm nắm Lồng phòng hộ hồn tinh trong tay, hướng Lăng Tiêu gật đầu.

Lăng Tiêu cường hóa lực lượng, đem van áp lực xoay mấy vòng theo chiều kim đồng hồ, cửa khoang mở ra, hai người bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người.

Người trong khoang thuyền đào sinh đang hôn mê bất tỉnh, nhìn từ thể hình thì chỉ là một thiếu niên, cậu ấy hiển nhiên không giống Lăng Tiêu bọn họ có được năng lực tồn hoạt *(sống và vận động)* trong vũ trụ, thân thể đã nhanh chóng bắt đầu đông kết.

Doanh Phong nhanh tay lẹ mắt, lồng phòng hộ vốn chuẩn bị dùng để bảo hộ bọn họ, nhanh chóng bao lấy thiếu niên mờ ảo đó, Lăng Tiêu kinh hãi đổ một thân mồ hôi lạnh, cậu suýt nữa mưu sát một thiếu niên rồi —— bất quá nơi này vì sao lại xuất hiện một thiếu niên cơ chứ?

Lúc này không đủ thời gian cho họ suy nghĩ nhiều như vậy, lồng phòng hộ thời gian có hạn, bọn họ nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đưa cậu ấy vào trong Thanh đạo phu.

Lăng Tiêu xoay người làm vài thủ thế, một lát sau từ thân máy Thanh đạo phu chìa ra một cánh tay máy, giống như đang thanh lý rác mà đem lồng phòng hộ lẫn thiếu niên cùng túm về.

"Nơi này sao có thể có thiếu niên?" Phản ứng của Tóc đỏ cũng kinh ngạc giống bọn Lăng Tiêu. Ở Thiên Túc, không có gì được quản lý nghiêm ngặt hơn so với thiếu niên, trước kia bọn họ muốn ra khỏi cửa trường

đều rất khó, càng đừng nói là xuất hiện tại vũ trụ.

Băng Xán lật mí mắt cậu ấy lên nhìn, thật là thiếu niên, không phải người trưởng thành chưa phát dục, chuyện này thật sự là rất ly kỳ.

Bất quá hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là cứu thiếu niên thoạt nhìn sẽ gặp nguy bất cứ lúc nào này về, Băng Xán kích hoạt toàn bộ Trị liệu hồn tinh của anh, áp bàn tay đang phiếm bạch quang lần lượt lên trán và ngực cậu ấy.

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong dùng dây thừng buộc khoang thuyền đào sinh phía sau, lúc này mới vội vàng trở về, Băng Xán đã tiêu hao hết toàn bộ tinh thần lực, thần sắc không tốt tựa vào chỗ ngồi, bất quá thiếu niên thoạt nhìn đã khá hơn nhiều.

"Sao lại thế này?" Lăng Tiêu vừa có thể nói chuyện liền khẩn cấp mở miệng hỏi.

"Nếu cậu hỏi là nguyên nhân cậu ấy hôn mê, thì là vì suy yếu, không ăn không uống, xem ra trước khi được chúng ta phát hiện, cậu ấy đã ở đó đợi thật lâu."

"Nếu cậu hỏi là nguyên nhân cậu ấy xuất hiện tại nơi này, vậy thì không biết rồi, chúng tôi đã báo cho trạm không gian, giờ lập tức trở về địa điểm xuất phát."

Tóc đỏ đã điều khiển Thanh đạo phu quay đầu, về đường cũ tăng tốc tiến tới.

"May là Doanh Phong phát hiện sớm, nếu không..."

Lăng Tiêu lời còn chưa nói hết, phi hành khí của bọn họ bỗng xóc mạnh một cái, người đứng miễn cưỡng đỡ lấy vách khoang mới không ngã, thiếu niên nằm trên giường thì thẳng thắn lăn luôn xuống, nặng nề va vào một bên.

Họ nhanh chóng tiến lên ôm người trở về, "Chuyện gì xảy ra?"

Mới vừa hỏi xong, lại là kịch liệt chấn động, cùng lúc đó báo động bên trong phi thuyền vang lên, thanh âm Tóc đỏ từ buồng lái truyền đến:

"Chúng ta bị công kích! Radar cùng hệ thống truyền tin đã toàn bộ mất tác dụng!"

"Cái gì?!"

Lăng Tiêu nghiêng ngả lảo đảo chạy đến phòng điều khiển, "Sao lại tổn thương nghiêm trọng như vậy? Hệ thống phòng ngự khởi động chưa? Vũ khí đâu?"

“Chúng ta là máy thanh lý rác, cậu cho rằng chúng ta là chiến hạm sao?”

“Ai mà phát rồ dữ vậy ngay cả xe rác cũng không buông tha?”

Tóc đỏ trợn mắt há mồm giơ tay lên chỉ, không cần cậu nói, Lăng Tiêu cũng nhìn thấy, trước mặt họ, một vật thể khổng lồ dần dần hiện hình, tinh hạm đó quanh thân đen nhánh, góc cạnh sắc bén, gây cho người ta một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

“Không tốt!” Lại là một loạt đạn laser bay tới, Lăng Tiêu đoạt lấy cần điều khiển tránh trái né phải, cuối cùng vẫn là trúng phải một viên, Thanh đạo phu năng lực phòng ngự cực yếu gần như tê liệt.

“Hệ thống động lực cũng hỏng rồi.”

“Tớ đi sửa!” Tóc đỏ chạy về phía đuôi phi cơ, Băng Xán tiếp tục trông chừng thiếu niên, Doanh Phong thì đi ra phía trước.

“Bọn họ có lẽ vì đuổi theo thứ đằng sau chúng ta mới tới.”

“Anh là nói, bọn họ vì thiếu niên kia?”

“Đúng vậy, bằng không ai lại gây chiến với một Thanh đạo phu?” Doanh Phong trầm ngâm, “Có thể kết nối được với đối phương không?”

Lăng Tiêu ở trên bàn điều khiển nhấn xuống vài cái, “Thiết bị của chúng ta phát không ra tín hiệu, trừ phi bọn họ chủ động liên hệ chúng ta.”

Cậu mới vừa nói xong, màn hình đầy hoa tuyết liền sáng lên hai cái, một thanh âm hoàn toàn xa lạ truyền đến, đáng tiếc công năng hình ảnh đã hư, bọn họ không nhìn được bộ dạng người nói chuyện.

“Buông tàu cứu sinh ra, tao sẽ không động thủ với chúng mày.”

“Ông muốn tìm người ở bên trong phải không?” Doanh Phong hỏi.

“Chuyện này không liên quan đến bọn mày.”

“Nếu tôi cho ông biết, bên trong đã không còn ai thì sao?”

“Cái gì?” Thanh âm bên kia lập tức khẩn trương lên.

“Bởi vì người đã được chuyển đến chỗ chúng tôi.”

Thanh âm trầm mặc một lát, khi vang lên lần nữa đã ngầm mang ý tức giận.

“Mày đang nói đùa phải không?”

“Xem ra ông rất rõ ràng bên trong là người nào, nếu ông tiếp tục đối chúng tôi phát động công kích, chiếc Thanh đạo phu này rất nhanh sẽ bị thủng, đến lúc đó chúng tôi còn có thể kéo dài một đoạn thời gian, nhưng người ông muốn tìm có thể sống đến khi ông tới cứu cậu ấy không, thì không chắc.”

Lăng Tiêu một mực lẳng lặng nghe Doanh Phong cùng người kia đàm phán, lúc này đột nhiên nâng tay tắt đi microphone.

“Anh có nghĩ tới hắn cũng có thể đem tất cả chúng ta cùng với Thanh đạo phu trảo vào không.”

“Hắn sẽ không hi vọng chúng ta đi vào bên trong khoang thuyền của hắn, huống chi gặp nguy hiểm chúng ta có thể uy hiếp con tin, người này đối với hắn rất trọng yếu, hắn không dám cược.”

Nói xong anh quay đầu cao giọng hỏi Tóc đỏ, “Bên cậu tiến độ thế nào?”

“Tiếp tục kéo dài một chút! Sắp xong rồi!”

“Dù hệ thống động lực đã khôi phục, anh cũng vô pháp thoát khỏi công kích của đối phương.”

“Thử xem xem.”

“Mày muốn thế nào?” Người kia rốt cục nói.

Doanh Phong một lần nữa mở microphone, “Chúng tôi có thể trả cậu ấy về vị trí ban đầu, nhưng ông cũng phải hứa thả nhóm chúng tôi đi.”

Bên kia hừ lạnh một tiếng, “Tao làm sao biết trong khoang thuyền phong kín có người hay không?”

“Chúng tôi dù chạy thoát thân ngay từ bây giờ, lấy tốc độ của ông, còn sợ đuổi không kịp chúng tôi sao?”

Chủ nhân thanh âm trầm tư một chốc, sau đó tiếp nhận đề nghị này, “Bọn mày có năm phút.”

Tóc đỏ ở phía sau liều mạng làm dấu.

"Mười phút, chúng tôi đổi vị trí cậu ấy cần có thời gian, ông cũng không hi vọng trong chuyện này xuất hiện sơ xuất gì đi?"

"Mười phút thì mười phút, tao sẽ ở đây giám sát nhất cử nhất động của tụi mày, đừng làm gì mờ ám."

Doanh Phong tắt đi thông tấn, thấy Lăng Tiêu đang vùi đầu vào cổng cá nhân của cậu.

"Vô ích, đối phương sử dụng từ trường quấy nhiễu."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Doanh Phong bình tĩnh nói, "Tự nhiên là làm theo lời hắn."

73. Quyển 2 - Chương 73: Đao Châm*

**Đao châm có thể hiểu là 'dao thớt'*

Mười phút không hơn không kém, Tóc đỏ ngậm cờ-lê từ buồng động cơ nhảy ra, trong khoang thuyền chỉ còn bốn người.

Đèn chỉ thị trên bảng lần lượt sáng lên, chiếc Thanh đạo phu vũ trụ giống như bị cuồng phong sóng lớn thổi quét qua lại khôi phục động lực.

"Chỉ có thể khôi phục sáu bảy phần, em chỉ có thể làm được đến thế." Thời gian gấp rút, linh liện thiếu hụt, là một sinh viên không thuộc hệ cơ khí, có thể làm được như vậy đúng là không dễ dàng.

"Em đã làm rất tốt rồi," Băng Xán khen ngợi cậu, sau đó lo lắng chuyển hướng Doanh Phong, từ góc độ của anh, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng không nhúc nhích trong buồng lái, "Cậu xác định phải làm vậy sao?"

"Ừ, dù chúng ta khôi phục mười phần động lực, cũng không thể bay nhanh bằng tinh hạm." Thanh âm Doanh Phong trầm thấp, "Đây là phương pháp duy nhất có thể tranh thủ thời gian."

"Nếu đây là quyết định của cậu, tôi sẽ toàn lực phối hợp," Anh quay đầu gọi Tóc đỏ, "Em mau qua lái, thả dây thừng ra, chúng ta trở về điểm xuất phát."

Thanh đạo phu mở mối nối với khoang thuyền đào sinh, dây thừng theo quán tính trong không gian phiêu đãng không có quy tắc, tựa hồ muốn kiệt lực bắt lấy cái gì. Nhưng chủ nhân nguyên bản của nó vô tình quay đầu rời đi, khoang thuyền đào sinh hình cầu lại như lúc trước, trơ trọi trôi nổi giữa vũ trụ, giống như

một hành tinh không có quỹ đạo.

Một tinh hạm hắc sắc khổng lồ bay đến, không tiếng động đem nó nuốt vào bụng, lại dần dần biến mất trong bóng đêm, nếu không phải có bao nhiêu mảnh nhỏ do Thanh đạo phu bị đánh trúng rơi ra lúc này đang bập bềnh, căn bản không ai phát hiện nơi này từng xảy ra chuyện gì.

Khoang thuyền đào sinh bị hút vào bên trong tinh hạm, nó vốn là một bộ phận của nơi này, cánh tay máy chuẩn xác tìm được van áp lực, theo sau cửa khoang mở ra, một nam nhân hình thể cao lớn xuất hiện trong khung nhìn hình tròn.

Lăng Tiêu ẩn nấp chỉ vì giờ khắc này, cậu ngay trong chớp mắt khi cửa khoang mở ra đã lưu loát nhảy khỏi khoang thuyền phong kín, tay phải nhanh chóng lắp ráp thành một thanh vũ khí, thừa dịp đối phương trở tay không kịp, đem nòng súng vững chãi đặt ở lồng ngực của hắn.

"Không được nhúc nhích."

"Thế nào?" Băng Xán thấy giữa ngón tay Doanh Phong phiếm xuất đạo đạo bạch quang, biết hồn tinh cậu ấy luôn luôn nắm chặt trong tay đã kích hoạt rồi, điều này có nghĩa là Lăng Tiêu đã chính diện cùng địch nhân đối chọi.

Doanh Phong từ từ nhắm hai mắt, tầm mắt của anh đã không ở nơi này.

"Đối phương chỉ có một người," anh dựa vào tầm nhìn tâm linh đánh giá một góc bên trong tinh hạm, chiếc tinh hạm này thể tích gấp mấy chiếc tinh hạm xuất ngũ mà họ thấy ở trường quân đội, nhưng trong tầm mắt có thể nhìn đến thì chỉ có một người, những cương vị vốn nên có người công tác, đều được thay bằng máy móc.

"Đối phương nhất định không thể tưởng được chúng ta dám phái một người một mình đổ bộ tinh hạm của họ, nên không phòng bị."

"Nhưng ở đó nhất định còn có người khác, chỉ dựa vào máy móc thì không cách nào vận hành một chiếc tinh hạm lớn như vậy."

Lăng Tiêu một mình cùng nam nhân trước mặt giằng co, đối phương tuy bị cường bách, nhưng vẫn bình tĩnh tự nhiên đứng tại chỗ, ngoại trừ kinh ngạc rất nhỏ lúc đầu, hắn căn bản không đặt nòng súng đang chĩa lên người mình vào mắt.

Chênh lệch giữa họ không nằm ở vũ khí, mà ở tuổi tác và lịch duyệt, sự thành thục trải qua sóng to gió lớn, so cùng can đảm mà chưa trải đời, khi bọn họ bốn mắt nhìn nhau, trước mắt vắt ngang một khoảng cách mấy trăm năm.

"Là mày?" Nam nhân cao lớn nhận ra thanh niên lỗ mãng này.

Lăng Tiêu nghe ông ta nói như vậy, lại nghĩ không ra đã từng gặp qua ở nơi nào.

Cậu lấy súng trong tay dùng sức chống rồi lại chống, cường điệu thêm một lần, "Đừng nhúc nhích, mở bàn tay ra."

Súng tầm ngắn Doanh Phong kích hoạt uy lực sát thương rất lớn, có thể dễ dàng đục một cái lỗ to như cái chén trên ngực đối phương, hẳn là đối phương cũng nhất định biết điểm này, thoải mái mở hai tay, trong lòng bàn tay không có gì, điều này làm cho Lăng Tiêu nhẹ thở ra.

"Thả bọn họ đi, không được đuổi theo."

Nam nhân bất động thanh sắc đánh giá chế phục trên người cậu, "Mày tuổi không lớn, dũng khí cũng không nhỏ, ở cùng mày trên khoang thuyền dọn rác kia đều là đồng học của mày phải không, nếu có một người lớn ở đó, sẽ chẳng tội gì phải phái mày đi."

"Tôi đã trưởng thành." Lăng Tiêu thẳng lưng.

Đối phương trả về một tiếng cười lạnh khinh thường.

"Tụi bây muốn đem Thương Dương* mang đi đâu?"

**Trước đây dịch là Thương Trường vì trong QT không đọc được chữ này, lên mạng tra cũng ko có, tớ phải dịch sang tiếng Anh rồi phiên âm đoán nghĩa đủ thứ... Đột nhiên đến chương này tác giả đổi thành 1 chữ khác và QT đọc được, kiểm tra nguyên đoạn sau đều dùng tên Thương Dương này nên mình mạn phép đổi lại. Xin lỗi vì sự bất tiện nhé.*

Trong đầu Lăng Tiêu vang lên một tiếng sấm rền.

Cậu ngẩng phắt đầu, "Ông là Thái Ân?"

Cậu thế nào cũng không nghĩ được người đứng trước mặt mình chính là tội phạm truy nã quốc gia cấp một mà ngay cả quân bộ đều đối với ông ta thúc thủ vô sách, sống hơn bốn trăm năm - nhà khoa học thiên tài Thái Ân. Người này thế mà vẫn còn sống, cho nên qua nhiều năm như vậy, ông ta luôn sống trong tinh hạm, dùng cái này tránh né quân đội đuổi bắt, mà thiếu niên bị ông ta bắt cóc kia, cho đến tận hôm nay còn đang liều lĩnh thoát đi.

Lòng bàn tay đang nắm súng của Lăng Tiêu đổ đầy mồ hôi lạnh, chống lại phần tử nguy hiểm này, cậu đến tột cùng có bao nhiêu phần thắng?

Nhưng bất kể thế nào, cũng không thể tiếp tục để Thương Dương rơi vào trong tay ông ta.

Doanh Phong nhìn được cảnh tượng hiện trường, nhưng lại nghe không được đối thoại của họ, chỉ có thể miễn cưỡng từ khẩu hình phân biệt.

"Họ đang nói gì?"

"Người kia hình như biết Lăng Tiêu."

"Gì? Cậu biết ông ta không?"

"Chưa bao giờ thấy qua."

"Bọn họ hẳn là đã đuổi không kịp nữa, vẫn là mau đem Lăng Tiêu triệu hồi thì tốt hơn." Băng Xán cứ luôn có loại dự cảm bất an.

"Ừ." Doanh Phong sử dụng Triệu hoán khế tử, nhưng Lăng Tiêu không xuất hiện từ không trung như mong đợi, anh cả kinh tập trung tinh lực lần nữa, lại cảm giác đầu kia của ý niệm trống rỗng, cái gì cũng bắt không được.

Băng Xán đứng lên, Doanh Phong tuy cái gì cũng chưa nói, nhưng biểu tình của cậu ấy đã nói cho anh, chuyện mà chính mình lo lắng nhất đã xảy ra.

"Bọn nó hẳn đã chạy xa rồi đi, mày cứ như vậy bị bỏ lại mặc kệ, không để ý sao?" Thái Ân hảo tâm nhắc nhở Lăng Tiêu.

Thời gian theo Lăng Tiêu dự tính không sai biệt lắm, lúc này dù cậu có rời đi, Thái Ân cũng đuổi không kịp bọn họ, nghĩ đến đây Lăng Tiêu ngay cả ngữ điệu đều thoải mái thiệt nhiều.

"Tôi không có bị bỏ lại mặc kệ," Cậu loan loan khóe môi, "Khế tử của ông đã chết, nhưng khế chủ của tôi còn sống."

Những lời này của cậu thành công khiến sắc mặt Thái Ân âm trầm vài phần, "Cái gọi là kế hoạch tác chiến của tụi mày chắc không ngây thơ đến độ cho mày đến kéo dài thời gian, sau đó lại để khế chủ của mày triệu hoán mày về chứ?"

"Mặc kệ có ngây thơ hay không, ông đã không thể đuổi kịp họ là sự thật."

"Nhưng mày cũng không trở về được."

Lăng Tiêu mặt ngoài cực lực ra vẻ trấn định, nhưng đã cảm thấy nghi hoặc, Doanh Phong sớm nên kéo cậu về rồi mới phải, nhưng vì sao đến giờ còn chưa động thủ.

"Người trẻ tuổi chưa từng rời khỏi khế chủ của mình nửa bước, thực nghĩ chút năng lực đó chính là vạn năng, chỗ nào cũng dám xông vào, người nào cũng dám cướp. Mày có biết triệu hoán của khế chủ phạm vi là bao nhiêu không? Khi bọn nó lần thứ hai tăng tốc thì tụi mày đã không thể thuấn di đến bên người đối phương, tiếp theo là tầm nhìn tâm linh mất hiệu lực, cuối cùng ngay cả thanh âm của tâm linh câu thông đều nhắn không tới, đứng trước khoảng cách, huyết khế có đôi khi cũng chẳng làm được gì đâu."

Lăng Tiêu sắc mặt dần dần trắng bệch, thanh âm của Doanh Phong cơ hồ là bằng chứng vang lên trong đầu.

—— Kế hoạch có vấn đề, anh…

Thanh âm của anh dừng lại, Thanh đạo phu đã ra khỏi phạm vi hữu hiệu của tâm linh câu thông, Lăng Tiêu tin tưởng Thái Ân nói là sự thật.

"Giờ thì mày biết tao vì sao không nóng nảy đuổi theo chưa?" Thái Ân một bộ giọng điệu nắm chắc thắng lợi trong tay, "Bởi vì bọn nó sớm hay muộn sẽ trở lại."

"Thế nào?" Băng Xán gấp đến độ tiến về phía trước một bước.

Doanh Phong thần tình phức tạp, "Triệu hoán hình như có giới hạn khoảng cách, tôi đã thất liên với cậu ấy."

Thanh đạo phu thắng gấp một cái.

"Anh nói anh triệu Lăng Tiêu về không được hả? Sao anh không phát hiện sớm một chút?" Tóc đỏ kéo cần điều khiển muốn quay đầu, nhưng động tác của cậu chỉ tiến hành đến một nửa đã bị buộc dừng lại.

Tóc đỏ kinh ngạc quay đầu, Doanh Phong chặt chẽ giữ cần điều khiển, nhãn thần đối phương lóe sáng, tựa hồ dưới đáy lòng đang tiến hành một hồi thiên nhân giao chiến.

"Đừng quay đầu, tiếp tục đi tới." Doanh Phong thấp giọng ra lệnh.

"Nói đùa gì vậy?! Lăng Tiêu một mình ở đó, anh có biết nguy hiểm cỡ nào không?"

Doanh Phong trầm mặc mấy giây, gian nan nói ra miệng, "Tôi biết."

"Biết mà anh còn muốn cản tôi?" Tóc đỏ không thể lý giải cả giận nói, "Dù các anh tình cảm chỉ có ba sao, nhưng cậu ấy cũng là khế tử của anh, chẳng lẽ anh ngay cả sống chết của cậu ấy cũng không quan tâm?"

Một bàn tay phủ lên lưng bàn tay Tóc đỏ, ôn nhu và kiên quyết, "Doanh Phong quyết định đúng, làm theo

lời cậu ấy."

"Ngay cả anh cũng..."

Băng Xán quay đầu, Tóc đỏ cũng theo bản năng xoay theo, nhìn thấy thiếu niên hôn mê bất tỉnh đang nằm nơi đó.

Không cần thêm một chữ thừa nào, Tóc đỏ đã minh bạch lời họ muốn nói.

Tay cầm cần điều khiển của cậu bắt đầu phát run, cảm giác được cậu giãy dụa, Băng Xán tăng thêm lực lượng trên tay.

"Em đã biết."

Tóc đỏ nhắm mắt, gạt cần trong tay, Thanh đạo phu theo lộ tuyến được định trước bằng tốc độ nhanh nhất bay tới.

"Không, ông sai rồi." Thanh niên trước mặt Thái Ân đột nhiên mở miệng.

Thái Ân hơi nhếch mi, không biết mình sai ở đâu.

"Họ sẽ không quay lại, dù tôi ở đây cũng sẽ không."

"Xem ra tình cảm khế chủ của mày và bạn học đối với mày bất quá chỉ như thế, biết rõ mày gặp nguy hiểm cũng không trở lại cứu mày."

"Chuyện này cùng với tình cảm tốt xấu thì liên quan gì," Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt ông ta, "Bởi vì tôi đã trưởng thành, tôi tin tưởng bạn bè tôi, cũng sẽ lựa chọn giống như tôi. Thiếu niên đó không phải Thương Dương, cậu ấy mạo hiểm dù phải hồn phi phách tán trong không gian cũng phải chạy khỏi nơi này, chẳng lẽ ông đến giờ còn chưa rõ lựa chọn của cậu ấy sao?"

Thái Ân biểu tình âm vụ nhìn cậu, "Người khác lựa chọn như thế nào tao không biết, tao chỉ biết mày lập tức sẽ gặp phiền toái lớn."

Một tiếng vang trầm đục, Lăng Tiêu mềm nhũn té trên mặt đất, mất đi tri giác.

"Quá chậm," Thái Ân bất mãn nhìn người xuất hiện sau khi Lăng Tiêu ngã xuống, trong tay hắn còn cầm súng gây tê.

“Tôi chỉ hiếu kỳ sao ông lâu như vậy mà chưa lên, nên mới hảo tâm xuống xem, không nghĩ tới ông thế nhưng ngốc đến bị người cưỡng ép, chỉ số thông minh của một nhà khoa học thiên tài như ông, vào ngày Thương Dương trốn đi cũng đi theo rồi sao?”

“Tôi tưởng là nhân viên vệ sinh dọn dẹp vũ trụ, không nghĩ tới là sinh viên Ngự Thiên, để họ cướp mất Thương Dương là tôi sơ suất.”

“Dù sao ông hiện tại cũng có con tin trong tay, trực tiếp để họ tới trao đổi người không phải là được sao?”

“Đừng có ngây thơ, quân đội chắc chắn không dùng thiếu niên đến trao đổi một người trưởng thành, người này một chút tác dụng đều không có, còn có thể hấp dẫn hỏa lực quân đội tới đây.”

“Như vậy a, ” người kia nhún nhún vai, “Tôi quăng cậu ta khỏi đây là xong.”

“Tôi muốn nói đối với tôi vô ích, nhưng cậu ta là người Tinh Lâu cần, chúng ta còn phải cam đoan cậu ta còn sống,” Thái Ân thấp giọng oán trách, “Sao lại xui xẻo đụng phải cậu ta vậy chứ.”

“Ném cũng không được, giữ lại cũng không xong, vậy giờ làm sao đây?”

Thái Ân nghĩ nghĩ, “Đem cậu ta quăng vào khoang thuyền đào sinh đi, cho cậu ta một bộ phát tín hiệu, sẽ có người tìm được cậu ta.”

“Thật phiền phức,” người kia nhặt súng trên đất lên, vũ khí đó lại ngay khi rời tay Lăng Tiêu nháy mắt tiêu thất.

“… Phiền nhất là cái đám dùng vũ khí hồn tinh này, một chút chiến lợi phẩm cũng không lưu cho người ta.”

Từ loa phóng thanh truyền đến âm báo động tự động, “Radar kiểm trắc được có hạm đội phi hành đang tiếp cận, có đổi tuyến đường an toàn không?”

Thái Ân chậc một tiếng, “Người quân đội đến thực là mau.”

Ông ta xoay người bước nhanh lên tầng trên, vừa đi vừa cao giọng dặn, “Giờ mà quăng cậu ta ra ngoài sẽ bị phát hiện, trước đừng quan tâm cậu ta, Thương Dương hẳn là bị đưa đến trạm không gian gần nhất, chúng ta nắm chắc thời gian đem người tìm về rồi rời khỏi đây.”

Thanh đạo phu bị đánh tả tơi vọt vào trạm không gian, nhân viên công tác sớm đợi ở đường băng.

“Chúng tôi đã thông tri quân đội đi trước cứu viện, các cậu làm rất tốt, chuyện kế tiếp giao cho chúng tôi là được rồi, cấp trên lệnh cho các cậu phải lập tức quay về mặt đất.”

Băng Xán và Tóc đỏ hỗ trợ đem thiếu niên mang ra khỏi khoang còn chưa kịp nói ra một chữ 'không', Thanh đạo phu ở trạng thái đỗ bến liền cực nhanh lộn ngược về, trong khi mọi người trợn mắt há mồm bay vào vũ trụ.

Tóc đỏ tức giận đuổi theo ra ngoài, "Doanh Phong anh là đồ ngu, chạy cái xe gom rác ra ngoài thì làm được cái khỉ gì a? Anh quay lại mang tôi lên với a!"

Một chiến hạm loại nhẹ nhàng tiện lợi lặng yên không một tiếng động dừng bên cạnh cậu, cửa khoang mở ra, lộ ra Băng Xán trên ghế lái.

Tóc đỏ nhãn tình sáng lên, bổ nhào vào, Băng Xán kéo cần điều khiển, lại một lần nữa trước mặt nhân viên đang làm việc nghênh ngang rời đi, người phản ứng trước chạy vội đuổi theo, nhưng làm sao đuổi kịp tốc độ chiến hạm.

"Khế chủ của mình so với khế chủ của Lăng Tiêu thông minh hơn," Tóc đỏ đắc ý nhìn một đám người vừa chạy vừa phất tay ra hiệu họ dừng lại đằng sau, nhưng nhân ảnh họ ngày càng nhỏ, "Cho nên mình so với Lăng Tiêu thông minh hơn."

"Quan hệ nhân quả không thành lập," Băng Xán khởi động gia tốc lần thứ hai, anh nhất định phải đuổi theo Doanh Phong mới được, "Không an tâm giao cho quân đội cứu viện là bởi vì vừa rồi chiếc tinh hạm kia có hệ thống ẩn thân, dù là quân đội cũng chưa chắc tìm được."

Tóc đỏ lập tức khẩn trương, "Vậy ai mới tìm được?"

"Doanh Phong, nếu Lăng Tiêu còn trên chiếc tinh hạm đó, cũng chỉ có Doanh Phong mới tìm được."

74. Quyển 2 - Chương 74: Hỏa Hoàng*

**Hỏa: Lửa, Hoàng: Rực sáng, huy hoàng*

Hộ vệ hạm *(Tàu bảo vệ)* Băng Xán 'mượn' tới tự động gia nhập tần số truyền tin quân đội, Tóc đỏ nghe lén trong chốc lát phát hiện không thích hợp.

"Họ và chúng ta đi hai hướng khác nhau."

Phương hướng hai đội đi tới ít nhất lệch nhau góc 30 độ, quân đội có radar, có phản ẩn *(chống lại chế độ ẩn thân)*, theo lý mà nói không nên sai số lớn như vậy.

Ngược lại radar duy nhất trên xe gom rác của Doanh Phong đã bị hỏng, nhưng anh lại phi thường kiên

định nhắm về một hướng mà tiến, ít nhất Băng Xán theo ở phía sau nhìn không ra một chút do dự.

"Làm sao bây giờ?" Tóc đỏ hỏi.

"Đi theo Doanh Phong," Băng Xán rất nhanh ra quyết định, "Dùng cổng cá nhân của em cùng Doanh Phong bảo trì liên lạc, nếu đối phương vẫn còn sử dụng từ trường quấy nhiễu, chúng ta sẽ phát hiện ra trước."

Cổng cá nhân Doanh Phong đã kết nối được.

"Bên cậu thế nào?"

"Tinh thần tham trắc *(dò xét)* không tới." vô luận ý thức anh phát tán thế nào, đều bắt giữ không được nửa điểm bóng dáng Lăng Tiêu, cậu ấy như đã tiêu thất trong vũ trụ.

"Có phải lầm phương hướng không?"

Băng Xán vừa định báo toạ độ quân đội cho Doanh Phong, chợt nghe bên kia nói, "Không, bọn họ hẳn sẽ chọn tuyến đường an toàn này, hơn nữa rất nhanh sẽ gặp thôi."

Bởi vì đây là đoạn thẳng ngắn nhất từ nơi xảy ra chuyện đến trạm không gian, bọn họ nhất định có thể đoán được thiếu niên bị mang đến đâu.

Trong tay Doanh Phong nắm chặt Ngũ cảm cộng hưởng hồn tinh, đây không biết đã là lần thứ mấy anh thử trong hôm nay, nhưng bất kể anh rót tinh thần lực vào thế nào, đều không thể kích hoạt nó.

Dù đã huấn luyện thật khắc khổ, độ tin cậy của Lăng Tiêu đối với anh thủy chung không thể đạt tới cùng cấp với binh chủng.

Cảm giác thất bại bất lực làm anh lòng sinh lửa giận, tinh thần lực hóa thành lực công kích truyền vào lòng bàn tay, vậy mà đem hồn tinh tính chất cứng rắn vô cùng bóp nát, hóa thành ngân sa *(cát màu bạc)* giống như bột phấn, chậm rãi chảy xuống qua kẽ tay.

Điểm ấy thức tỉnh Doanh Phong.

Hai bên Thanh đạo phu mở ra, máy hút bụi dùng thanh lý những vật chất rất nhỏ vươn ra khỏi thân thuyền, Doanh Phong truyền mệnh lệnh tương phản, bụi bặm lúc trước hấp thu vào xen lẫn những mảnh kim loại nhỏ nghịch hướng bay ra, trong trạng thái không trọng lực vận động va chạm, chẳng bao lâu liền truyền đi khắp nơi, Doanh Phong thao túng Thanh đạo phu vẽ một vòng tròn, nhưng đang giăng lưới bụi khắp vũ trụ.

Băng Xán cùng Tóc đỏ trên Hộ vệ hạm một bên thấy mà trợn mắt há hốc mồm, "Nếu có người của tổ chức bảo vệ môi trường ở đây, anh ta nhất định bị phạt một khoản tiền lớn."

Thanh âm đến từ cổng cá nhân đột nhiên méo mó, phát ra tiếng kim khí chói tai.

"Bọn họ đến đây!"

Lưới trời như bị rạch ra một khe, "Ở đâu!"

Băng Xán không nghĩ ngợi gì điều khiển Hộ vệ hạm bay lên, nhắm ngay lỗ hổng toàn lực khai hỏa.

Đối với một chiếc tinh hạm quy mô loại này, đạn của họ đánh lên cũng giống như gãi ngứa, mục đích của Băng Xán chỉ là muốn tận khả năng gây rối đối phương, chỉ cần bọn họ mất kiên nhẫn tiến hành phản kích, hệ thống ẩn thân sẽ tự động giải trừ.

"Vẫn triệu hồi không được Lăng Tiêu sao?" Rõ ràng đã tiếp cận như vậy rồi.

"Tôi đoán vị trí cậu ấy che chắn tinh thần lực… Từ từ!"

Từ tinh hạm địch quân bắn ra một khoang thuyền đào sinh, khoang thuyền này giống như có người điều khiển, có mục đích bay về hướng Thanh đạo phu, ngay sau đó từ bên trong nhảy ra một người.

"Lăng Tiêu?" Doanh Phong nhanh chóng mở ra cửa khoang, để Lăng Tiêu vào, "Em làm sao…?"

"Em trốn tới," Lăng Tiêu lông tóc vô thương xuất hiện trước mặt anh, "Em bị súng gây tê bắn trúng, sau khi tỉnh lại một người cũng không thấy. Đối phương hình như không muốn mạng của em, em đi hay ở cũng không quan tâm, đại khái là phát hiện cho dù giữ em lại cũng không thể dùng để trao đổi con tin, cảm thấy em không có giá trị đi."

Mắt Doanh Phong không hề chớp theo dõi cậu, nhìn chòng chọc khiến Lăng Tiêu có chút không tự nhiên, "Làm sao vậy?"

"… Không có gì, " Doanh Phong vừa rồi đại khái cảm nhận được lần đầu tiên từ khi thức tỉnh tới nay lòng nóng như lửa đốt, nhưng khi thấy Lăng Tiêu toàn vẹn trở về lại không có vui sướng nên có.

"Đúng rồi," Lăng Tiêu biểu tình nghiêm trọng, "Anh có phải đã đưa thiếu niên kia đến trạm không gian? Chúng ta nhất định phải mau chóng đuổi tới đó."

"Thế nào?"

"Bởi vì em nghe được mục đích của bọn họ cũng là nơi đó, bọn họ chắc là muốn đem thiếu niên đoạt lại đi, nếu động tác nhanh, chúng ta còn có thể thừa dịp bọn họ không chú ý đem thiếu niên đổi vị trí."

Cậu không đợi Doanh Phong làm ra quyết định, liền thuần thục trên bảng dẫn đường chọn trạm không gian làm điểm cuối, Thanh đạo phu quay đầu hướng mục đích bay tới.

"Lăng Tiêu, cậu đã trở lại phải không? Cậu có sao không?" thanh âm Băng Xán từ cổng cá nhân truyền đến.

"Tôi không sao," tầm mắt Lăng Tiêu thẳng tắp nhìn chằm chằm các loại thiên thạch cùng hài cốt phía trước đang lùi về phía sau với tốc độ cao. "Phiền anh giúp chúng tôi kéo dài chút thời gian được không? Chúng tôi cần trước khi họ đuổi tới chuyển thiếu niên đến địa phương an toàn."

Lăng Tiêu khách khí khiến Băng Xán sửng sốt, bất quá vẫn là rất nhanh nói tiếp, "Cậu không có việc gì là tốt rồi, tôi tận lực tranh thủ."

Anh kéo cần điều khiển, Hộ vệ hạm vuông góc bay lên, linh hoạt vờn quanh tinh hạm, thỉnh thoảng phóng ra một hai quả tên lửa, tận khả năng tranh thủ thời gian cho bọn Lăng Tiêu.

"Tình huống bên trong thế nào?" Doanh Phong nhân lúc rảnh rỗi hỏi.

"Em chỉ nhìn thấy một người, dùng súng gây tê bắn em hẳn là một người khác, nhưng em không thấy mặt hắn, trừ họ ra em không gặp lấy một người sống, bọn họ có thể đều ở chỗ khác."

Cậu miêu tả cùng tình cảnh Doanh Phong dùng tầm nhìn tâm linh thấy giống nhau.

"Là anh kế hoạch không chu toàn."

Lăng Tiêu hơi hơi quay đầu đi, "Thực xin lỗi, hại anh lo lắng cho em."

Doanh Phong giật mình một cái, Thanh đạo phu đã tới bến, Lăng Tiêu nhanh nhẹn nhảy ra khỏi khoang thuyền.

"Thiếu niên vừa rồi đưa tới đâu?" Cậu hỏi.

"Đang nhận trị liệu," nhân viên công tác trả lời, "Quân đội lệnh cho các cậu tức khắc quay về mặt đất."

"Chiến hạm của quân địch chỉ khoảng ba phút nữa sẽ xuất hiện, đây chính là một chiếc tinh hạm hải quân cấp, nhân thủ của các anh đủ sao?"

Nhân viên công tác cả kinh, "Nhưng chúng tôi nhận được tin tức, địch nhân đã đào tẩu về hướng tinh môn*(môn: cửa, tinh: tinh cầu, sao)*."

"Khởi nguồn tin tức của các anh có chính xác hay không tôi không biết, nhưng tôi là vừa mới từ chiếc tinh hạm đó trốn ra," cậu nghiêng người, lộ ra Doanh Phong đằng sau, "Điểm này khế chủ của tôi có thể làm chứng cho tôi."

Doanh Phong lặng im chốc lát mới nói, "Là thật."

Nhân viên công tác có chút hốt hoảng, "Chúng tôi vừa vặn đã phái đi rất nhiều phi cơ chiến đấu và nhân thủ, ở đây chỉ còn vài nhân viên y tế và nghiên cứu khoa học, giờ thông tri bọn họ vòng về đã không còn kịp."

"Vì sao không đem thiếu niên đưa về mặt đất?" Doanh Phong hỏi.

"Không thể," Lăng Tiêu cường ngạnh phản bác anh, "Thiếu niên thân thể yếu ớt, thì không cách nào dùng thiết bị truyền tống."

Cậu nói xong, lại quay đầu hướng nhân viên công tác hỏi, "Đúng không?"

Lời đối phương muốn nói bị cậu giành trước, lúc này vội gật đầu xác nhận, "Đúng vậy, chỉ có thể chờ thân thể cậu ấy khôi phục sau đó dùng phi hành khí đưa về."

"Nhưng hiện tại đã không thể đợi nữa," Lăng Tiêu nói, "Cho chúng tôi một phi thuyền, chúng tôi phụ trách đưa cậu ấy đến trạm không gian gần nhất."

Thấy đối phương còn do dự, cậu ngữ khí kiên định, "Chúng tôi là sinh viên trường Ngự Thiên, quân nhân Thiên Túc tương lai, chúng tôi lấy linh hồn thề sẽ bảo đảm an toàn cho thiếu niên, tuyệt sẽ không sơ xuất."

Thời gian cấp bách, nhân viên công tác nghe cậu nói như vậy, lại thấy bọn họ tuổi nhỏ nhưng không chỉ đem thiếu niên bình yên vô sự cứu ra, còn có thể từ trên tay địch nhân an toàn đào thoát, cảm thấy cũng thêm vài phần tín nhiệm, gật đầu đáp ứng đề nghị của cậu.

Thiếu niên được chuyển lên phi thuyền, trừ Doanh Phong và Lăng Tiêu, còn có một nhân viên y tế của trạm không gian đi theo họ.

Phi thuyền rất nhanh chóng rời khỏi trạm không gian, điểm cuối là một trạm không gian cách đó bảy bước nhảy, giữa đó còn phải xuyên qua một tinh môn nữa.

Ánh sáng trong vũ trụ méo mó, phi thuyền tiến nhập trạng thái chuyển tiếp, Lăng Tiêu khoanh tay đứng trong buồng điều khiển, khóe miệng một bên câu lên bất minh.

"Lăng Tiêu." Doanh Phong gọi tên cậu.

"Hửm?" Cậu mỉm cười xoay người lại, tươi cười cứng lại trên mặt. Trong tay Doanh Phong, đang nắm một vũ khí giống như đúc loại Lăng Tiêu vừa rồi sử dụng, mà hiện tại, họng súng đang ngắm ngay ngực cậu.

"Anh làm cái gì vậy?" Tầm mắt Lăng Tiêu từ vũ khí chuyển đến mặt đối phương.

Doanh Phong đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chòng chọc cậu, "Ngươi không phải Lăng Tiêu, ngươi là ai?"

**Các hủ anh minh sáng suốt chắc cũng nhận ra Lăng Tiêu là lạ rồi phải không? Mình đổi xưng anh/em ở đoạn đó, vì người giả mạo sẽ theo cách xưng hô thân mật thông thường giữa khế chủ và khế tử. Cái này là tự tung tự tác thôi vì tiếng Hoa nó có 1 kiểu à.*

***

Lăng Tiêu từ trong hôn mê tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một không gian kỳ quái, xung quanh do môi trường trong suốt làm thành một hình trụ tám mặt, mà cậu đang bị vây chính giữa hình tám mặt này.

Cậu thử đẩy thứ trông như thủy tinh đó, nếu đây là nhà giam dùng để giam cậu, thì chất liệu này hiển nhiên sẽ không dễ vỡ như thủy tinh, nói không chừng còn vững chắc hơn vách tường phòng huấn luyện, không biết còn có công năng gì khác nữa.

"Cậu đã tỉnh?"

Tiếng người khiến Lăng Tiêu lưu ý đến nơi này không chỉ có mình cậu, mà khi người nói chuyện xoay người lại, Lăng Tiêu không thể tin nổi mở to hai mắt nhìn.

"Doanh Phong?"

Người bị cậu gọi là Doanh Phong nâng mi mắt lên, "Đó là ai?"

Lăng Tiêu khiếp sợ nhìn 'Doanh Phong' trước mắt, sở dĩ xác định hắn tuyệt đối không phải là anh, là vì đứng tại đây chính là một phiên bản ngược thời gian của Doanh Phong. Hắn cùng Doanh Phong lúc thiếu niên giống nhau như đúc, nói chính xác hơn, là Doanh Phong khi vừa mới cử hành xong nghi thức trưởng thành, ngay cả đôi mắt cũng là một màu đen nhánh.

Thấy Lăng Tiêu chậm chạp nói không nên lời, 'Doanh Phong' còn tưởng rằng cậu vì bị giam mà sợ hãi, "Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm gì cậu, chờ một lát đạt được mục đích, sẽ thả cậu."

Lăng Tiêu theo dõi gương mặt hắn, có loại lỗi giác thời gian chảy ngược, "Ông là ai? Vì sao lại theo Thái Ân cùng một chỗ?"

"Thật khó được bây giờ còn có người trẻ tuổi nhận thức ông ta, tôi còn tưởng rằng ông ta chỉ là anh hùng trong thế hệ chúng tôi chứ," Doanh Phong giả đùa nghịch sa bàn *(mô hình thu nhỏ)* vũ trụ giả thuyết trước mặt hắn, "Cậu gọi tôi Phi Cảnh thì hơn."

"Đáng tiếc trong mắt thế hệ chúng tôi, ông ta không phải anh hùng, " Lăng Tiêu nghiêm mặt, "Là tội phạm truy nã."

Phi Cảnh khinh thường liếc mắt nhìn cậu, "Cậu mới bao nhiêu tuổi, không chừng kiếp trước cậu là người cuồng nhiệt sùng bái ông ta, lúc ông ta rời đi Thiên Túc, cậu còn trốn trong chăn mà khóc kìa."

"Kiếp trước như thế nào cùng tôi không có quan hệ," Lăng Tiêu nhìn quanh một lượt, "Lại nói các ông cũng không thể tính là rời khỏi Thiên Túc, chỉ có thể coi là chật vật sống tạm quanh tinh cầu này mà thôi."

Trong mắt Phi Cảnh hiện lên một đạo quang mang nguy hiểm, "Có ai từng nói cậu thực am hiểu cách khiến người khác tức giận chưa?"

"Tôi đoán bản thân Thái Ân cũng vừa vặn nghĩ thế."

"Cậu có thể khiến ông ta tức giận, cho thấy cậu cũng có chút bản lĩnh, ngoại trừ Thương Dương, tôi chưa từng thấy ông ta bị ai khác tác động đến cảm xúc. Một người sống hơn bốn trăm năm, đã không còn người nào hoặc việc gì có thể kích thích thần kinh y."

Ngón trỏ Phi Cảnh hất lên, giữa không trung một hành tinh cực nhanh xoay tròn, "35200EAU*."

**EAU: Có lẽ là một đơn vị độ dài TG nghĩ ra, tớ tìm chưa ra nghĩa.*

"Cái gì?" Lăng Tiêu nghe không hiểu.

"Từ tâm của Thiên Túc tính ra, khoảng cách xa nhất người Thiên Túc có thể đạt tới, một khi vượt qua khoảng cách này, chúng ta sẽ hoàn toàn đánh mất năng lực hành động, giống như sơn dương đợi bị làm thịt, cho dù là một đứa trẻ con ngoại tinh cũng có thể dễ dàng đem chúng ta giết chết."

Nội dung Phi Cảnh nói Lăng Tiêu từng nghe sơ lược, nhưng cậu vẫn lựa chọn im lặng nghe.

"Tinh cầu cuối cùng người Thiên Túc công chiếm là Hoàng Túc tinh, cách nơi này 32000EAU, đã rất tiếp cận cực hạn của chúng ta, nếu không phải bởi vì tinh cầu kia người ở rất thưa thớt, quân sự lạc hậu, lúc ấy lại có Cô Tinh dốc sức vì quân đội, thì tuyệt đối không có khả năng thành công."

"Thiên Túc có được bảy hàng tinh *(hành tinh đầu hàng, khuất phục)* còn chưa thỏa mãn, một trăm năm sau đó, cũng chính là bảy trăm năm trước, hướng vì tinh tú thứ tám phát khởi xâm lược, cũng chính là nơi này," Phi Cảnh chỉ vào một hành tinh có vòng sáng màu đỏ, "Hỏa Túc tinh cách chúng ta 36000EAU."

Lăng Tiêu từng học bù một đoạn lịch sử, chiến dịch Hỏa Túc bảy trăm năm trước, trình độ thảm liệt vượt qua sự kiện 'tẫn diệt' nghìn lần, là cơn ác mộng vĩnh viễn của hành tinh này.

"Độ chuẩn xác của giá trị giới hạn này chính là kết quả những quân nhân xuất chinh lúc ấy dùng tính mạng đo lường được, một bên là kẻ xâm lấn không hề có lực hoàn thủ, một bên là người bảo vệ trận địa sẵn sàng đón địch, niên đại đó lại không có Cô Tinh, kết quả có thể nghĩ được."

"Bởi vì khoảng cách quá xa, linh hồn chiến sĩ bỏ mình không thể trở về, liền tiêu tán trong vũ trụ mờ mịt, Thiên Túc trong vòng một đêm tổn thất hơn vạn tướng sĩ tinh nhuệ, không chỉ có thể xác, mà còn liên lụy đến cả tinh thần họ."

"Một hồi chiến dịch khiến Thiên Túc nguyên khí đại thương, tu dưỡng gần trăm năm mới khôi phục lại, có hàng tinh nhân cơ hội này độc lập, chúng ta lại xuất binh đi trấn áp, tới tới lui lui lại giằng co mấy trăm năm. Hiện tại tuy rằng kết cấu ổn định, nhưng không còn có ai dám vượt qua giới hạn này."

Lăng Tiêu chờ giây lát, "Ông nói với tôi điều này làm gì?"

"Cậu cảm thấy 35200EAU rất dài sao? Trên sa bàn này, nó ngay cả cánh tay tôi còn ngắn hơn, tôi mở ra hai tay, là có thể đem toàn bộ những tinh cầu có thể đặt chân đến gom vào lòng."

Hắn thật sự làm ra động tác đó, nhìn qua tựa như ôm cả vũ trụ.

"Tôi lúc còn thiếu niên luôn luôn khát vọng đặt chân đến những tinh cầu khác, thể nghiệm một chút cảnh tượng bất đồng. Đáng tiếc sau khi tôi rời đi Thiên Túc, phát hiện một vạn bảy *(17000EAU)* là khoảng cách xa nhất tôi có thể đạt tới, ngay cả nửa cánh tay tôi cũng chưa tới, phải, chính là nơi này."

Hắn chỉ vào khoảng giữa hành tinh thứ ba và bốn, "Tôi chỉ có thể viếng thăm đến ngôi sao thứ ba, ngay cả cái thứ tư cũng đi không được, nực cười thế đó."

"Vì cái gì?"

"Đại khái là bởi vì không hoàn toàn phát dục, lực dẫn linh hồn của tôi so với những người khác nghiêm trọng hơn nhiều, lúc đến ngôi sao thứ ba, tôi đã suy yếu đến mức khó mà đi đứng độc lập."

Hắn lúc này mới nhìn về phía Lăng Tiêu, trả lời câu cười nhạo của đối phương vừa nãy, "Cậu cho rằng tôi muốn chật vật trốn ở chỗ này mà sống tạm sao? Không gian mà tôi khát vọng thì lớn như thế, mà đất đai dưới chân tôi chỉ có một chút như vậy. Tôi trời sinh đã bị cầm tù ở đây, cậu so với tôi thì tốt hơn một chút, nhưng cuối cùng cũng chạy không ra khỏi khoảng cách một cánh tay mở ra, cậu chẳng qua có được một cái

lồng giam lớn hơn tôi mà thôi, có tư cách gì mà cười nhạo tôi đây?"

75. Quyển 2 - Chương 75: Khôi Bạt*

**Khôi bạt: Chọn tướng, chọn người đứng đầu.*

Lăng Tiêu bị hắn nói đến á khẩu không trả lời được, nhất thời tìm không ra lời gì phản bác.

"Vậy ông vì sao lại không phát dục, khế tử của ông đâu?"

"Có trời mới biết," Phi Cảnh trả lời thật lạnh lùng, như đang bàn luận về một người không quan hệ, "Nghi thức trưởng thành của tôi không phải là tự nguyện, tôi sao phải cùng một người chính mình không thích sống cùng nhau."

"Nghi thức trưởng thành của tôi cũng không phải đôi bên tình nguyện, nhưng khế chủ của tôi vẫn lưu lại."

"Vậy sao, vậy hắn cũng thật vĩ đại." Phi Cảnh rất không cho là đúng, trong giọng nói nghe không ra nửa điểm khen tặng.

"Tuy ngay từ đầu chúng tôi ở chung cũng không vui vẻ gì, nhưng trải qua thời gian va chạm tiếp xúc, cho tới hôm nay tôi rất cảm kích anh ấy có thể lưu lại. Lúc mới vừa nghe ông nói xong lời đó, tôi càng thấy may mắn lúc đầu anh ấy đã không đi, nếu anh ấy đi rồi, liền giống như ông bị giam một chỗ, mà tôi lại cứ cho là anh ấy quả thật sống rất tốt, đến tương lai hiểu rõ chân tướng sẽ càng khó chấp nhận."

Phi Cảnh giễu cợt, "Cậu cứ luôn miệng nói va chạm tiếp xúc, trong mắt tôi cậu bất quá thân là khế tử, sau từng cái từng cái mâu thuẫn bị mài mòn cả nhân cách, cuối cùng bị tẩy não thành một kẻ lệ thuộc người khác. Cậu bây giờ, còn dám nói cùng với lúc cậu còn là thiếu niên giống hệt nhau sao?"

"Đương nhiên không giống. Khi còn thiếu niên tôi tự cao tự đại, đối với tình cảm của mình không phân biệt rõ, lại còn vì điều này làm tổn thương người mà không tự biết. Là khế tử, tôi bỏ qua một phần tôn nghiêm, nhưng cũng loại bỏ phần hư hỏng trong nhân cách, tựa như cắt bỏ khối u ác tính tất nhiên sẽ đổ máu, tôi không hối hận tôi có thay đổi đó. Hơn nữa ông cho rằng loại thay đổi này chỉ nhằm vào khế tử sao? Khế chủ của tôi trước kia đều không có bằng hữu, ngay cả ý nghĩa việc hôn cũng phải đi tra sách, giờ cũng bắt đầu học cách nhận biết cảm thụ của người khác. Chỉ cần hai người cùng một chỗ, liền nhất định sẽ vì đối phương mà thay đổi, đây không phải thoái nhượng, mà là chín chắn."

"Ông hẳn là không thể cảm nhận được nỗi gian nan của khế tử một mình sinh tồn đi, hiệu trưởng trước kia của tôi ở Trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần sáu năm, tận mắt nhìn thấy vô số khế tử giống như thầy tử vong, cảnh tượng như vậy chỉ cần trải qua một lần liền suốt đời khó quên. Cho đến tận bây giờ thầy cũng không thể ngủ mà không có thuốc, dù khế chủ của thầy trở về, thầy vốn đã bị tổn thương tinh thần cao độ cũng không thể rời đi đối phương một ngày."

“Tôi không biết ông và khế tử của ông có thâm cừu đại hận gì, nhưng tôi từng nghe đồng học nói qua, khế chủ rời đi khế tử cũng sẽ mang nỗi thống khổ linh hồn khuyết thiếu, thế mà ông tình nguyện chịu loại thống khổ này, tình nguyện co rúc trong cái nơi lòng người không thấy được ánh sáng cũng không chịu quay đầu lại. Ông cùng người đó ngay cả bước đầu tiên còn chưa thử, làm sao biết nhất định sẽ không hợp chứ?”

“Cậu thì biết cái gì?” Phi Cảnh hung hăng nói, “Cậu chỉ nhìn thấy khế tử sinh tồn gian nan, căn bản không biết tôi vì đoạn quan hệ này đã hy sinh những gì.”

“Tôi quả thật không hiểu, tôi ngay từ đầu không hiểu vì cái gì có người bởi vì yêu một người mà cam tâm tình nguyện làm khế tử người đó, cũng không hiểu vì sao có người trở thành khế tử rồi lại muốn chấm dứt sinh mệnh. Mà sau khi tôi trở thành khế tử, tôi lại không hiểu vì cái gì có người trở thành khế tử lại còn có thể tiếp tục sống sót… Mỗi khi tôi giải đáp được một vấn đề cũ, sẽ có vấn đề mới xuất hiện. Tôi vĩnh viễn trong trạng thái không hiểu, nhưng tôi không vô tri vô giác, vấn đề của tôi theo sau kinh nghiệm của tôi, luôn được giải đáp. Tựa như vấn đề đầu tiên tôi vừa nói, cho đến hiện tại tôi cũng không hiểu được, nhưng tôi tin chắc chỉ cần tôi còn sống, luôn có một ngày nhận được đáp án.”

“Tôi ở trong lồng, nhưng khe hở lồng sắt so với một cái chuồng rộng hơn, khi ánh nắng chiếu vào, diện tích nắng so với bóng tối luôn lớn hơn. Ông hướng tới tự do bên ngoài chuồng giam, mà lại cố chấp đứng trong bóng tối, thì có tư cách gì cười nhạo tôi đứng dưới ánh mặt trời đây?”

Phi Cảnh im bặt chốc lát, “Cậu muốn biết mâu thuẫn giữa chúng tôi không thể hòa giải đến mức nào không?”

Hắn đến gần Lăng Tiêu, từ lúc hắn giang tay ôm lấy vũ trụ vừa rồi, Lăng Tiêu đã chú ý thấy cái bao tay rất cao trên tay trái hắn, mà giờ khắc này hắn không chỉ tháo bao tay xuống, còn xắn tay áo lên.

Lăng Tiêu không thể tin được điều mình thấy.

“…Tay giả? Sao lại… Không phải nói chỉ cần trị liệu kịp thời, ngay cả bộ phận quan trọng cũng có thể tái sinh sao?”

“Đúng vậy, đó là đối vết thương bình thường. Tôi thuộc tình huống không thể, đồng bạn của Thái Ân tìm được tôi, cung cấp cho tôi nơi cư trú, còn đồng ý một ngày kia thí nghiệm thành công, tôi sẽ có thể khôi phục tự do, giá phải trả chính là làm vật thí nghiệm cho họ.”

“Tôi không biết đã trải qua bao nhiêu lần thí nghiệm như vậy, trong cơ thể bị tiêm quá nhiều thuốc thiên kỳ bách quái, có loại có thể khiến người đau muốn chết, có loại từng bước xâm chiếm thân thể vật thí nghiệm. Trong một lần thí nghiệm thất bại, tay trái của tôi từ đầu ngón tay bắt đầu tan như sáp, dù Thái Ân kịp thời chặt đứt cánh tay này, nó cũng bất kể thế nào đều không thể tái sinh.”

Lăng Tiêu trong lòng hoảng hốt, nếu lúc trước cậu tiếp nhận lời mời của Chẩm Hạc, chỉ sợ hiện tại mình cũng sẽ giống người này, thành một vật thí nghiệm tàn khuyết bất toàn. Ngày xưa mình từng trước mặt Chẩm Hạc dõng dạc nói cho dù mất đi một cánh tay cũng không để ý, nhưng hôm nay gặp được Phi Cảnh, cậu thà rằng chính mình cho tới bây giờ đều chưa từng nói ra loại lời này.

"Nơi này từng có rất nhiều người, bọn họ cũng giống như tôi, đều muốn giải trừ huyết khế, cam tâm tình nguyện làm vật thí nghiệm cho Thái Ân. Nhưng càng ngày càng nhiều người vì thực nghiệm thất bại mà chết, thậm chí tử trạng thê thảm. Tôi trước mắt cậu, là người thể chất mạnh nhất trong toàn bộ, là người ít tổn thất nhất, mà khi tôi vĩnh viễn mất đi cánh tay kia thì tôi đã biết huyết khế đối với người Thiên Túc là không cách nào thay đổi, đó chính là cái giá phải trả cho việc tôi mưu toan thay đổi huyết khế."

"Giờ thì cậu hẳn là hiểu, tôi có bao nhiêu khát vọng thoát khỏi đoạn quan hệ này rồi chứ. Ngay từ đầu nó chỉ là một nguyện vọng của tôi, hiện tại lại trở thành toàn bộ ý nghĩa sinh tồn, nếu không làm chuyện này, tôi không biết mình còn có thể đi nơi nào, làm việc gì nữa."

"Ông còn có thể trở về tìm khế tử của mình, một lần nữa bắt đầu a," Lăng Tiêu vội la lên, nghe xong lời Phi Cảnh, cậu càng thêm thống hận hành động của Thái Ân, cũng hận Phi Cảnh cam chịu không tranh đấu. Nếu giờ phút này cậu tự do, nhất định phải ép Phi Cảnh quay về mặt đất, tìm kiếm khế tử của hắn không biết lưu lạc ở phương nào.

"Có phải cậu cảm thấy bộ dạng tôi giống thiếu niên, cho nên tuổi cũng nhất định rất nhỏ? Nói cho cậu biết, nghi thức trưởng thành của tôi đã qua hơn một trăm năm, cho dù người đó chịu qua thời kỳ nguy hiểm, hiện tại cũng chuyển sang kiếp khác từ lâu."

"Cái đó không hẳn!" Lăng Tiêu phản bác, "Ông từng khóc cho khế tử chưa?"

"Khóc? Vì sao phải khóc?"

"Tôi đã thấy một khế tử ly khai, khế chủ của chú ấy rõ ràng không biết rõ tình hình, lại khóc đến thực thương tâm. Giữa khế chủ và khế tử có linh hồn cảm ứng, nếu một phương rời đi, một phương khác nhất định sẽ cảm thấy khổ sở."

Phi Cảnh lẳng lặng hồi tưởng chốc lát, "Không, tôi xác định chưa từng vì y chảy qua một giọt nước mắt."

"Vậy nghĩa là người đó còn sống, thầy hiệu trưởng của chúng tôi từng nói, chỉ có còn sống mới có cơ hội gặp lại, nói không chừng người đó đang kiên trì chờ ông trở về. Ông tựa như một con bạc thất bại, bởi vì thua quá nhiều, nên không cam lòng rời đi sòng bạc. Nhưng nếu ông tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ thua càng ngày càng nhiều thêm, không chừng ngay cả cánh tay còn lại, thậm chí tính mạng ông cũng đều thua sạch."

"Cậu cho là cậu khuyên được tôi? Cậu bao nhiêu tuổi, trưởng thành được một năm chưa?"

"Tuy tôi trưởng thành chưa lâu, nhưng thời gian tôi và khế chủ ở chung, tuyệt đối so với ông và khế tử của mình lâu hơn. Thử nghĩ lại nếu hai người cùng một chỗ, ông có thể một lần nữa thực hiện giấc mộng của mình, đi thăm những tinh cầu xa xôi hơn. Dù bảy cũng không phải quá nhiều, nhưng vẫn tốt hơn ba không phải sao? Hai người kết bạn lữ hành, vẫn tốt hơn một người cô đơn lẻ bóng không phải sao?"

Phi Cảnh cùng cậu không tiếng động giằng co một lát, rồi xoay người một lần nữa đeo bao tay vào, "Quên đi, nói với cậu chuyện này thật lãng phí thời gian."

"Đừng đi a, " Lăng Tiêu dùng sức đập lên thủy tinh trước mặt, "Có phải ông thấy tôi nói có lý mới trốn tránh không? Khế tử của ông tên gì a, không chừng tôi đã gặp đó."

"Nè! Đừng đụng cái đó!" Phi Cảnh lớn tiếng cảnh cáo, nhưng không kịp ngăn cản động tác Lăng Tiêu. Một cỗ luồng điện thật mạnh đánh úp lại, Lăng Tiêu bị điện giật cả người run rẩy, thanh âm tách tách xẹt xẹt trong không khí tác hưởng. Phi Cảnh chạy tới bảng điều khiển nhập vào mật mã, "123456… Không đúng, 888888, cũng không đúng…"

Hắn liên tiếp nhập vài lần khác nhau, luồng điện rốt cục đình chỉ, Lăng Tiêu một tay chống đỡ thủy tinh gục đầu, chu vi cánh tay kia còn bao quanh điện quang lam sắc.

Cậu hơn nửa ngày mới từ trong thống khổ bị điệt giật hồi phục, nghiến răng nghiến lợi, "Mật mã quan trọng như vậy mà ông cũng quên được?"

Phi Cảnh đúng lý hợp tình, "Ai kêu cậu dùng sức đập nó? Đây chính là trang bị chuyên dùng để giam cầm người Thiên Túc, không chỉ có lá chắn tinh thần, nếu có người bạo lực công phá, còn có thể tự động phóng thích 3600 Volt điện áp, cho dù là người trưởng thành đã hoàn toàn phát dục cũng chịu không nổi."

"Phải a, tôi cảm nhận được," Lăng Tiêu hữu khí vô lực giơ tay phải lên, điện quang trong lòng bàn tay bắn khắp nơi, dần dần ngưng tụ thành một quả cầu xoay tròn tốc độ cao. Nhưng khi quăng điện quang cầu trong tay vào môi trường trong suốt thì lại chỉ phát ra một tiếng xoẹt liền biến mất, ngay cả một vết rạn cũng chưa lưu lại.

"Giờ cậu chịu thành thật một chút chưa?" Phi Cảnh nhướng mày nói.

Lăng Tiêu lui về mấy bước dựa vào vách sau, dùng cách này chống đỡ thân thể mềm nhũn, "Ông tuy ngoài miệng cố gắng hung ác, nhưng nhìn bộ dạng ông vừa rồi sốt ruột cứu tôi, kỳ thật ông là một người tốt, vì sao phải nối giáo cho giặc chứ?"

Phi Cảnh cười nhạo cậu, "Đều ra dạng này rồi, còn không buông tha thuyết giảng cho tôi sao? Tôi khuyên cậu đừng nghĩ nhiều, tôi cứu cậu là vì có người muốn giữ lại mạng cậu để dùng, tôi phải phụ trách đem cậu bình yên vô sự đưa đến điểm chuyển tiếp, cho nên cậu tốt nhất không cần cho tôi thêm phiền toái."

"Vậy sao?" Lăng Tiêu xoay trái phải, hồn tinh trên người quả nhiên đã không thấy, bất quá nơi này nếu che chắn tinh thần lực, vậy dù có hồn tinh cũng không xài được.

Nhưng chủy thủ thì còn, xem ra bọn họ đối với thiết bị giam cầm của mình rất có lòng tin, cánh tay Lăng Tiêu run lên, chủy thủ liền trượt vào tay.

"Cậu làm gì?" Phi Cảnh thủy chung lưu ý nhất cử nhất động của cậu.

Lăng Tiêu đem chủy thủ để ngay tâm khẩu, "Thả tôi ra ngoài, bằng không tôi sẽ tự sát."

“Ha?”

“Nhiệm vụ của ông không phải bảo hộ tôi sao? Nếu tôi mà chết thì ông không bàn giao được đi.”

“Tôi vốn muốn thả cậu đi, chỉ là đang tìm một chỗ an toàn mà thôi, lẽ nào cậu muốn tôi tìm đại một chỗ trong vũ trụ bỏ cậu lại?”

“Như vậy a, ” nhãn châu Lăng Tiêu xoay động, “Tôi đổi ý rồi, tôi không đi, ông nếu cường hành đuổi tôi đi, tôi sẽ chết cho ông xem.”

“Cậu có bệnh hả?”

“Trừ phi ông đi cùng tôi, tôi muốn đem ông cùng với Thương Dương đều về mặt đất, nơi đó mới là chỗ hai người hẳn nên ở.”

Phi Cảnh phát hỏa, “Đừng có xem tôi như thiếu niên mà đùa giỡn, tôi không muốn cùng cậu chơi trò chơi ngây thơ như vậy.”

“Tôi là nghiêm túc đó, ông và khế chủ của tôi bộ dạng rất giống nhau, tôi nhìn ông sẽ có loại cảm giác thân thiết. Vừa nghĩ tới khế tử bị ông vứt bỏ, cảm giác giống như bản thân tôi trong một trường hợp khác, tôi liền không đành lòng…”

Phi Cảnh không thể nhịn được nữa đè xuống một chốt thao tác gì đó, không gian trong hình tám cạnh nhanh chóng tràn ngập khí thể thôi miên chỉ hữu hiệu đối với người Thiên Túc, Lăng Tiêu một câu còn chưa nói xong, cả người cùng chủy thủ đều ngã ra sàn.

Khỏi phải nghe cậu ta lôi thôi nữa rồi, Phi Cảnh khó chịu trừng mắt nhìn người trên mặt đất một cái, “Thật là dong dài.”

Phi Ưng đang theo đúng kế hoạch dần hướng Tinh Môn tiếp cận, một Hộ vệ hạm loại nhỏ một mực không lượng sức mình gây rối, Phi Cảnh trong lòng có hỏa, giải trừ ẩn thân một quả ngư lôi đem nó oanh thành hai đoạn.

Cùng một phương hướng, trên chiếc phi thuyền khác phía trước họ, Thái Ân rũ mắt nhìn cây súng đang chĩa vào ngực mình, vẻ mặt chẳng vui vẻ gì, “Đây là lần thứ hai trong hôm nay tao bị người dùng súng chĩa vào, mày và khế tử của mày đều là gia hỏa không có lễ phép.”

“Khôi phục diện mục thật của ngươi, ” Doanh Phong không để tâm lời ông ta.

Thái Ân nâng tay nhẹ nhàng chạm vào huyệt thái dương, hình ảnh trước mắt Doanh Phong vặn vẹo, không quá mấy giây đối phương liền biến thành nam nhân cao lớn mà anh từng thông qua tầm nhìn tâm linh nhìn

thấy trước đó, đôi mắt hẹp dài toát ra uy nghiêm bễ nghễ chúng sinh.

"Ông là ai?" Doanh Phong hỏi.

"Thái Ân." Gọn gàng lưu loát hai chữ, không cần bất luận tiền tố nào.

Giống như Doanh Phong đã đoán, thiếu niên nằm phía sau chính là Thương Dương, thì ra họ mượn vũ trụ làm công sự che chắn, khó trách quân đội luôn luôn tìm không thấy người.

"Hỏi thì phải có qua có lại mới công bằng," Thái Ân bình tĩnh hỏi, "Mày từ lúc nào phát hiện tao không phải là khế tử của mày?"

"Ở trạm không gian, khi ông nói ra bốn chữ 'khế chủ của tôi'."

Thái Ân nhớ lại một phen, hình như ông ta từng nói như vậy, nhưng ông ta không thể tưởng được chính là vì điều này mà lộ chân tướng.

Vì thế ông ta hỏi, "Bốn chữ này có vấn đề gì sao?"

"Lăng Tiêu chưa bao giờ giáp mặt xưng hô với tôi như vậy."

Thái Ân ra bộ giật mình, "Nhưng nó sau lưng lại gọi rất thuận miệng đó, xem ra tao đã đánh giá cao quan hệ tụi mày rồi. Khó trách mày lúc ấy trầm mặc, mày hẳn là thử sử dụng khế chủ năng lực đối với tao đi."

Hắn hướng khoang bên trong liếc mắt một cái, "Chính là tao lại không hiểu, nếu khi đó mày cũng đã hiểu rõ thân phận của tao, vì sao còn muốn tương kế tựu kế đem người mang đi? Rõ ràng vừa rồi mày có cơ hội lấy em ấy trao đổi con tin, nhưng mày lại bỏ lại khế tử của mình không quản, mặc kệ một mình nó ở lại chỗ nguy hiểm như vậy, hiện tại lại đổi ý rồi phải không?"

"Tôi chưa từng nói muốn bắt thiếu niên trao đổi con tin, Lăng Tiêu cũng sẽ không đồng ý tôi làm như vậy. Tôi dẫn cậu ấy đi chẳng qua là bởi vì cậu ấy không thích hợp tiếp tục lưu lại nơi đó, hơn nữa hiện tại tôi có người thích hợp hơn có thể trao đổi."

"Ý mày nói tao sao? Mày cảm thấy một khi tao cùng đồng bạn gặp lại, cục diện còn có thể do mày làm chủ sao?" Thái Ân cười lắc đầu, như đang nói, 'ngây thơ', "Bất kể thế nào, vẫn là cảm tạ mày tự mình đưa Thương Dương lại đây."

"Kẻ nực cười là ông, ông đại khái còn chưa phát hiện đây là một bộ phi thuyền song động cơ đi."

Thái Ân vội ngước mắt lên, nhưng Doanh Phong đã đi trước ông ta một bước đè xuống khóa 'tách rời' trên

bàn điều khiển, cửa ngăn giữa buồng lái và khoang phi thuyền đóng lại, ngay sau đó xóc một cái, khoang sau phi thuyền thoát ly khỏi khoang chủ, hoàn toàn chia làm hai.

Ánh mắt Thái Ân nhanh chóng chuyển động, chuyện phát sinh trước mắt đều nằm ngoài dự liệu, ông ta nhất định phải nắm chắc thời gian nghĩ ra đối sách.

"Không cần nghĩ nữa, bọn họ sẽ chuyển tiếp đến tinh hệ kế tiếp, tôi đã thừa dịp ông không chú ý liên lạc quân đội bên kia, sẽ có người đưa bọn họ tùy cơ hộ tống đến trạm không gian. Xem như tôi có gì ngoài ý muốn, ông cũng vô pháp dựa vào tôi có được tung tích của họ."

Thái Ân âm vụ nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, chợt tự giễu nở nụ cười, "Mày trưởng thành còn chưa tới một năm đi? Không thể tưởng được tao thế nhưng lại thua trong tay một thằng nhóc. Mày và khế tử của mày thật đúng là tuyệt phối, vì một thiếu niên không quen biết, một đứa tiếp một đứa chạy tới chịu chết."

"Ông nói sai rồi, tôi không phải tới chịu chết, chỉ cần có thể, tôi đương nhiên là muốn sống sót trở về, mang theo cả khế tử của mình. Tuy ông trong vòng một ngày bị người dùng nòng súng nhắm vào hai lần, nhưng ông có biết khác biệt lớn nhất giữa tôi và cậu ấy nằm ở đâu không?"

Thái Ân không cho là đúng hỏi, "Ở đâu?"

"Ở chỗ cậu ấy vô nghĩa rất nhiều, luôn bỏ lỡ thời cơ, mà khi nên nổ súng, tôi sẽ không chút do dự."

Nói xong, anh nhắm vào vị trí trái tim đối phương, gọn ghẽ bóp cò súng trong tay.

76. Quyển 2 - Chương 76: Vĩnh Hằng

Cạch một tiếng trầm đục, thân thể Thái Ân nghiêng về sau, có một sát na như thế trước mắt ông ta biến thành màu đen.

Khi ông ta lần nữa mở mắt ra thì Doanh Phong đã ung dung vứt bỏ súng trong tay, vũ khí rời khỏi tay anh nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Thái Ân che ngực, rõ ràng cảm giác được có cái gì đó tiến nhập thân thể, nhưng nơi đó ngay cả cái miệng vết thương đều không có, càng khỏi nói tới chảy máu.

"Mày dùng cái gì với tao?" Thái Ân mắt lộ nghi quang.

"Mảnh vỡ linh hồn tôi," Doanh Phong biểu tình bình tĩnh, "Ông được xưng nhà khoa học thiên tài, nhất định hiểu nguyên nhân khế chủ có thể khống chế khế tử, ông đã ngụy trang thành khế tử của tôi, vậy phiền

ông giả mạo cho chuyên nghiệp một chút."

Thái Ân trái lại không thể điềm nhiên, "Mày có biết đây đối với bản thân mày có ý nghĩa gì không? Khế tử vốn phải chết trong nghi thức trưởng thành, là khế chủ đem tuổi thọ của mình chuyển nhượng mới khiến đối phương có thể sống sót. Mày làm như vậy chỉ có thể khống chế tao một thời gian rất ngắn, lại vĩnh viễn hao tổn tuổi thọ của mình, đả thương địch thủ tám trăm tự tổn một ngàn, mày cảm thấy như vậy đáng sao?"

"Có thể thương tổn được ông tám trăm đã đủ." Doanh Phong cho dừng phi thuyền, tinh môn cách đó không xa như một lốc xoáy màu lam thật lớn đang xoay tròn thuận chiều kim đồng hồ, xuyên qua nơi này, chính là một tinh hệ khác, nhưng nếu xuyên qua không phải máy móc mà là thân thể, thì sẽ bị áp suất của quỹ đạo không gian xé thành mảnh nhỏ.

"Địa điểm các ông định là ở đây? Người đến đón ông khi nào thì đến?"

Thái Ân trốn tránh không đáp, Doanh Phong lạnh lùng hướng bên cạnh thoáng nhìn, Thái Ân cả đời tâm cao khí ngạo cảm nhận được cảm giác áp bách từ trên trời giáng xuống trước nay chưa từng có, hai chân nhất thời mềm nhũn, may là tay trái kịp thời chống lên bàn điều khiển mới không ngã xuống, nhưng mồ hôi to như hạt đậu đã nhỏ giọt, lộp bộp rơi lên mặt bàn màu trắng bạc.

"Phương thức chuyển tiếp." Doanh Phong không chút khách khí hỏi lại một lần.

"Hộ thuẫn… Hồi sung…*" Thái Ân giãy dụa từ trong kẽ răng phun ra bốn chữ, lực lượng ép trên đỉnh đầu không cánh mà bay, áp lực biến hóa từ đáy sâu phút chốc trồi lên mặt biển khiến ông ta không thể không đỡ lấy bàn điều khiển bên cạnh từng ngụm từng ngụm thở dốc, mặc cho ông ta trước đó là một kẻ có bao nhiêu kiêu ngạo, trước mặt hậu bối thua mình hơn bốn trăm tuổi cũng hoàn toàn không còn tôn nghiêm.

**Nghĩa là Bảo vệ, rồi quay về nạp năng lượng.*

"Mày vận dụng thành thạo như vậy, nhất định từng thử qua trên người khế tử của chính mình đi," Thái Ân cố gắng mở đôi mắt bị mồ hôi ướt nhẹp, "Giờ tao đã biết nó vì cái gì không giáp mặt xưng hô với mày bốn chữ đó."

Doanh Phong làm như không nghe thấy lời ông ta, mở máy tạo sóng hộ thuẫn, ngoài phi thuyền bắt đầu dập dờn từng đợt ánh sáng lam sắc như sóng biển lưu động, trong khu an toàn, mở loại thiết bị tiêu hao điện dung cao này quả nhiên không hợp với lẽ thường lại gây sự chú ý.

Một tinh hạm hắc sắc từ nơi ẩn thân hiện ra, ký hiệu kim ưng nơi đuôi hạm có ưng nhãn *(mắt ưng)* ngạo thị bầu trời, đây là tài sản riêng của Tinh Lâu —— Phi Ưng, cũng là căn cứ thí nghiệm di động trong không gian mà họ thành lập.

Phi Ưng đối phi thuyền của bọn Doanh Phong không hề hoài nghi mở rộng cửa khoang, Doanh Phong điều khiển một nửa phi thuyền, chủ động tiến nhập sào huyệt địch nhân.

"Cảm giác thấy chết không sờn tốt chứ?" Thái Ân nhìn anh dùng tư thái không chút úy kỵ xuống phi thuyền, vô cùng muốn từ trên bộ mặt biểu tình nhất thành bất biến của thanh niên này chứng kiến cảm xúc khác, thất bại, sợ hãi, cùng người yêu chia lìa, tựa như cảm xúc cậu ta đã cho mình.

"Hiện tại cạnh ông cũng không có cái gì có thể chống đỡ thân thể ông đâu," Doanh Phong dùng đồng dạng uy hiếp đáp lễ.

Phi Cảnh nhìn thấy Thái Ân một mình đi lên, khó hiểu hỏi, "Sao chỉ có mình ông? Thương Dương đâu?"

Thái Ân né người qua, lộ ra người đằng sau ông ta, hai người nhìn thấy đối phương thì đều không thể tránh khỏi lặng đi một chút.

Phi Cảnh đi tới, ngẩng đầu đánh giá Doanh Phong so với hắn cao hơn mười mấy centimet, mà Doanh Phong đang cúi đầu đánh giá hắn, hai người đề phòng vòng quanh đối phương đi một vòng, cuối cùng lại dừng lại ngay chỗ ban đầu.

"Đạp Vân." Từ miệng Doanh Phong phun ra một cái tên.

Phi Cảnh biến sắc.

Doanh Phong lúc này đã hiểu rõ, xem ra lời hiệu trưởng từng câu từng chữ đều là thật, không chút nào khoa trương.

"Ông quả nhiên là khế chủ của thầy hiệu trưởng."

Phi Cảnh không thể tưởng được sinh thời còn có thể nghe lại cái tên đó, "Thầy hiệu trưởng? Có ý gì, tên đó còn sống, còn trở thành hiệu trưởng?"

"Chính là như thế."

"Trường nào?"

"Bích Không, trường cũ của ông."

"A," Phi Cảnh một tiếng cười lạnh, "Tôi cho là cậu ta không chịu đựng qua nổi kỳ rồi loạn, không thể tưởng được cậu ta không chỉ còn sống, mà còn sống không tệ."

Doanh Phong không lưu dấu vết đánh giá chung quanh, "Nếu so với ông trốn ở chỗ này, thì hình như tốt hơn một chút."

Phi Cảnh ánh mắt trầm xuống, "Cậu với khế tử của cậu đều không làm cho người thích."

Thời gian khống chế Thái Ân có hạn, Doanh Phong không muốn cùng ông ta phí lời, "Cậu ấy đâu?"

Phi Cảnh dùng ngón cái chỉ chỉ thiết bị thủy tinh phía sau, Doanh Phong tự nhiên cũng nhìn thấy Lăng Tiêu ngã trên mặt đất.

"Ông đã làm gì cậu ấy?" Trong giọng nói anh mơ hồ có ngữ điệu chất vấn.

"Cậu ta nói nhảm rất nhiều, tôi mời cậu ta ngủ một giấc thôi."

Doanh Phong lúc này mới yên lòng lại, anh đã biết Lăng Tiêu đi tới chỗ nào đều sửa không được tật xấu này, người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn, hầu tử chết vì nói nhiều, anh phảng phất có thể đoán được vận mệnh Lăng Tiêu sau này.

Anh chuyển hướng Thái Ân, "Đi thả cậu ấy ra."

—— Nếu ông không muốn trước mặt người khác lặp lại lần nữa thể nghiệm vừa rồi.

Doanh Phong lời ngầm viết ở trên mặt, không chừa chỗ nào cho Thái Ân giả bộ không thấy.

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Phi Cảnh thấy Thái Ân thật sự nghe theo đối phương phân phó, đi ra phía trước nhập vào mật mã, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Mấy chữ cuối nhập vào xong, môi trường trong suốt vây khốn Lăng Tiêu nhoáng lên rồi biến mất, Doanh Phong đi qua, đem Lăng Tiêu trên mặt đất lật lại, chủy thủ dưới người cậu cũng theo đó hiển lộ.

Doanh Phong ngẩng đầu liếc nhìn Phi Cảnh một cái, người sau nhún vai.

"Cậu ta dùng tự sát uy hiếp tôi, tôi là cứu cậu ta thôi."

Doanh Phong không nói một lời cất chủy thủ, ôm lấy Lăng Tiêu ngủ mê mệt xoay người rời đi, Phi Cảnh rút vũ khí nhắm ngay bóng lưng anh.

"Chờ đã."

Doanh Phong dừng bước.

"Có ai có thể giải thích một chút cho tôi đây là tình huống nào?" Hắn hỏi Thái Ân, "Ông đi cứu người, người không cứu về được, còn để đối thủ ngênh ngang mà đem con tin mang đi như vậy, thực cho là chỗ này của chúng ta là nơi công cộng sao?"

Doanh Phong bình tĩnh xoay người đối mặt họng súng của hắn.

"Có thể ở nghi thức trưởng thành đả bại thầy hiệu trưởng, tôi tán thành thực lực ông trong quá khứ. Đáng tiếc ông bây giờ chưa chắc là đối thủ của tôi, vũ khí trong tay ông cũng chưa chắc có thể bắn trúng tôi."

"Vậy sao," Phi Cảnh khinh miêu đạm tả nâng mắt, quét một vòng bên trong tinh hạm. Doanh Phong thuận theo tầm mắt hắn ngước nhìn lên, trên cao xoay quanh họ, cứ vài thước lại có một người cầm trong tay vũ khí hạng nặng, đem hai người trùng điệp vây quanh. Cơ hồ hình thể mỗi người đều là thiếu niên, nhưng màu mắt lại bại lộ thân phận đã trưởng thành của họ.

"Được rồi, " Doanh Phong cải biến cách nói, "Nếu ông không để chúng tôi đi, tôi sẽ giết ông ta."

"Giết ai? Hắn?" Phi Cảnh quay đầu lại nhìn nhìn Thái Ân, lại quay nhìn Doanh Phong tay không tấc sắt, trong lòng còn ôm một người sống, "Cậu tính làm thế nào?"

Doanh Phong dùng hành động thực tế trả lời câu hỏi của hắn, chỉ thấy Thái Ân chầm chậm rút ra chủy thủ, thân thể giống như không theo ông ta khống chế, đem lưỡi dao sắc bén chính xác vô cùng nhắm ngay chỗ trí mạng của mình.

Phi Cảnh kinh ngạc với một màn trước mắt, cho đến tận khi Thái Ân giãy dụa mở miệng.

"Thả… Họ đi…"

Người tầng trên đồng loạt buông xuống vũ khí, Phi Cảnh nghĩ nghĩ cũng thu súng về.

"Được rồi, cậu thắng, cậu có thể mang cậu ấy đi."

Doanh Phong cũng không hoàn toàn tin tưởng hắn, chuyển qua nói với Thái Ân, "Ông đã là chủ nhân nơi này, phiền ông tiễn khách một chút đi."

Thái Ân bị anh quản chế, không thể không tự mình hộ tống họ rời đi, có ông ta bên cạnh, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Hai người tự tiện xông vào đầm rồng hang hổ, lại lông tóc vô thương rời đi, bất kể thế nào đều không thể làm người ở đây vừa lòng.

Doanh Phong sắp biến mất khỏi tầm mắt Phi Cảnh, đột nhiên nghiêng người, hướng gương mặt vô cùng tương tự mình nói:

"Tôi biết nhiều năm trước sự kiện kia không phải lỗi của ông, ông bỏ thầy mà đi cũng không thể trách được. Nhưng thời gian thay đổi, người cũng thay đổi, thầy ấy đến nay còn ở nơi hai người gặp nhau chờ ông, ông đừng ngại trở về nghe một chút lời thầy muốn nói đi."

Nói xong, anh cũng không chờ xem Phi Cảnh phản ứng thế nào, dưới Thái Ân tháp tùng, mang theo Lăng Tiêu về chỗ đỗ phi thuyền lúc đến.

"Mày sẽ… Hối hận……" Khi họ sắp lên tàu thì phía sau truyền đến tiếng Thái Ân nghiến răng nghiến lợi uy hiếp.

Doanh Phong định lơ luôn, nhìn Lăng Tiêu trong lòng mình, lại nảy ra chủ ý mới.

"Hai tay mở ra."

Thái Ân tựa như con rối gỗ bị giật dây, khi anh ra mệnh lệnh, hai tay không thể khống chế giơ lên giữa không trung.

"Nâng chân phải lên."

Thái Ân bị bắt bày ra một tư thế thực buồn cười, lửa giận của ông ta cơ hồ có thể theo tầm mắt đốt Doanh Phong thành tro, chính là ánh mắt như vậy, phối hợp động tác của ông ta, mới có vẻ càng thêm buồn cười.

Thần sắc Doanh Phong không hề lạnh băng băng như lúc trước.

"Dùng mười năm tuổi thọ của tôi, đổi lấy mười phút Kim kê độc lập* của ông, rất đáng."

**Kim kê độc lập, một thế đứng trong võ học, có thể hiểu là thế Gà trụ trên một chân.*

Anh hạ mắt, dừng ở người trong lòng, "Đáng tiếc người thích nhất xem náo nhiệt đang ngủ."

Thái Ân rốt cục từ trên mặt anh thấy một biểu tình khác —— một nét ôn nhu khó có thể phát hiện. Đây là phương thức trả thù Lăng Tiêu mới có thể lựa chọn, Doanh Phong vào lúc cậu đang ngủ lặng yên không một tiếng động thay cậu hoàn thành. Ai nói khế chủ sẽ không thay đổi, sống chung lâu với một kẻ ngây thơ, ngay cả anh đều lây nhiễm tâm tính thiếu niên, làm ra loại chuyện mà bản thân trong quá khứ vĩnh viễn không thể tưởng được.

Phi thuyền một lần nữa khởi động, Phi Ưng tâm không cam lòng không nguyện mở ra cửa khoang, đem

hai kẻ xâm nhập không coi ai ra gì thả ra, lúc họ đang chuẩn bị qua Tinh Môn thì Lăng Tiêu mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Sao tôi lại ở đây a?" Cậu xoa hai mắt nhập nhèm, "Là anh mang tôi ra sao?"

Quả nhiên đây mới thực sự là Lăng Tiêu, Doanh Phong nghĩ thầm, sẽ không nghiêm trang nói với anh 'cảm ơn anh', 'thực xin lỗi', dù thân lâm hiểm cảnh, đối với cậu ấy mà nói bất quá cũng chỉ là ngủ một giấc mà thôi, Lăng Tiêu như vậy, làm sao một cái kỹ thuật chướng mắt bắt chước ra được.

Lăng Tiêu dù không có hưng phấn gặp lại sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng cũng vì nhìn thấy lại Doanh Phong mà vui sướng, cậu nhích rồi lại nhích đến trước mặt Doanh Phong, "Tôi nói cho anh nghe a, tôi vừa mới có một giấc mộng kỳ quái, mơ thấy anh xấu xa chỉnh Thái Ân một trận."

"Anh đã làm thế nào?" Doanh Phong ra vẻ không biết.

"Chính là như vầy như vầy, " Lăng Tiêu bày ra một động tác Đại bàng giương cánh cực kỳ khoa trương, vừa bắt chước vừa tự vui vẻ vô cùng, "Chơi vui không?"

Cậu vui xong lại chống cằm thở dài, "Ai, đáng tiếc chỉ là mộng mà thôi, làm sao anh lại làm ra cái loại chuyện này được chứ."

"Ừm, là em nằm mơ thôi," Doanh Phong bất động thanh sắc châm lửa máy trợ lực, phi thuyền liên tục gia tốc, lập tức nhảy vọt vào Tinh Môn. Tầng mây tối đen, ánh sáng vặn vẹo, hình thành quang ảnh sặc sỡ trong đường hầm, lúc sáng lúc tắt, làm cho người ta cho dù thanh tỉnh cũng phảng phất như đặt mình vào một cơn mộng kỳ lạ.

Tay Doanh Phong lơ đãng cùng Lăng Tiêu bên cạnh chạm vào nhau, chỉ là một động chạm nhẹ nhàng như vậy, hai người đều dậy lên phản ứng không thể tưởng được.

Có lẽ cảnh tượng như thế quá mức tuyệt vời, muôn màu muôn vẻ chiếu rọi lên mặt của đối phương lúc sáng lúc tối, tâm tư dù có phức tạp hơn nữa, tại đây dưới ánh sáng thuần tức vạn biến *(trong nháy mắt mà bao nhiêu biến hóa)* cũng vì hiệu ứng tương phản làm nổi bật mà thành trong suốt đơn thuần, khiến người ta kìm lòng không đậu có xúc động muốn đem nội tâm thổ lộ bằng cách trực tiếp nhất.

Bọn họ cùng đi qua thời gian, vượt qua không gian, hạt mầm chôn sâu dưới lòng đất lặng yên nẩy mầm, nhảy mắt phá đất, có ánh mặt trời ở nơi đó chờ đợi.

Lăng Tiêu khẩn trương nuốt nước bọt, chẳng biết lúc nào tay cậu đã cùng Doanh Phong nắm vào với nhau, không ai chủ động, không ai bị động.

"Anh, anh đang làm gì đây?"

Cậu lắp ba lắp bắp nói.

Doanh Phong nghĩ đến lời huấn luyện viên từng nói.

——… Cậu chạm tới tay người đó thì tim đập nhanh, sẽ nhịn không được muốn hướng người đó biểu đạt tâm ý, đây mới là trạng thái mà sáu sao nên có."

Thầy không nói sai, thì ra khi chạm tay cậu ấy, tim đập thật sự không giống với dĩ vãng.

"Chỗ nào đó trên thân thể anh có biến hóa." Doanh Phong nói đúng sự thật.

Lăng Tiêu đem những lời này suy nghĩ một chút, càng nghĩ mặt càng nóng.

"Anh cái đồ đại dâm ma, thời điểm này rồi mà còn nghĩ, còn nghĩ tới loại chuyện đó…"

Cậu dù nói như vậy, tay lại vẫn dùng sức nắm chặt đối phương, một phút một giây cũng không muốn tách ra. Gương mặt Doanh Phong phóng đại trước mắt cậu, hai người dần dần tiếp cận, càng ngày càng gần, nhắm mắt lại, hô hấp gần trong gang tấc.

Phi thuyền xông qua Tinh Môn, bạch quang chói mắt thay thế hắc ám tồn tại một chốc, sau khi tất cả khôi phục bình thường, hai người duy trì tư thế cũ, tầm mắt lưu luyến từ trên mặt đối phương dời đến phía khác. Trước mặt họ, hơn mười chiếc thuyền bắn tỉa tạo thành hạm đội, ngay ngắn trật tự xếp thành hai nhóm, nòng pháo chỉnh tề nhắm vào họ.

Hình thức chiếc thuyền của chúng màu vàng đen khiến người chán ghét, bề ngoài mô phỏng hình dạng và màu sắc của côn trùng, râu sắc như đao, đèn trước bắc chước mắt kép, trên mỗi một chiến thuyền đều khắc ký hiệu Hạt tử *(con bò cạp)*.

Đó là dấu hiệu hải tặc ác danh nổi nhất thiên hà này —— Đoàn hải tặc Độc Kinh.

Tín hiệu thông báo tiến nhập bay tới, một khẩu âm dị quốc thô đục dùng ngôn ngữ Thiên Túc không thuần thục tùy tiện phàn nàn.

"Ai nha nha, đuổi kịp suýt soát, nếu để cho tụi mày chạy thoát, cái tên điên ngành nghiên cứu kia nhất định lại lấy cớ không giao phí bảo hộ. Đúng rồi, tao thiếu chút nữa quên tự giới thiệu, tao là thuyền trưởng đoàn hải tặc kính mến của tụi bây Thịnh Hạt đại nhân, nếu ở trong vũ trụ gặp tao," thanh âm của hắn đột nhiên trở nên tà ác mà lại tràn ngập dụ hoặc, "Vậy thì chúc mừng, tụi mày có phiền toái rồi."

77. Quyển 2 - Chương 77: Thần Xán*

**Thần: Thìn (chi thứ năm trong 12 chi, theo VN là tuổi Rồng đó), Xán: Ngọc*

Đi kèm lời thăm hỏi ân cần của tên trùm hải tặc vô lễ lại ngạo mạn, đoàn hải tặc Độc Kinh dâng lên quà gặp mặt của chúng —— chùm sáng quấn quanh gây đình trệ công thêm quấy nhiễu ngăn cản quá trình nhảy vọt, phi thuyền của bọn họ bị chặt chẽ trói buộc tại chỗ, triệt để đánh mất năng lực hành động.

Hải tặc không nói quy tắc, mục đích của bọn chúng vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là tiền.

Doanh Phong mở máy truyền tin, "Chúng tôi không có tiền."

"Nga nga," đối phương vẫn cái giọng điệu khoa trương khiến người ta ghét đó, "Cái mũi của tao đã nói cho tao biết điểm này, tao chỉ là giúp lão bằng hữu tạm thời mời tụi mày dừng bước mà thôi, về phần tiền, đừng lo lắng, sẽ có người thay mày trả."

'Lão bằng hữu' trong lời hắn rất nhanh sử xuất Lốc xoáy tinh môn, Hằng tinh* tầm vóc to lớn ngăn trở tầm nhìn, đem họ bao phủ trong bóng đêm.

**Hằng tinh hay Định tinh, là các sao tự phát sáng và phát nhiệt, ví dụ dễ thấy nhất là Mặt trời. Hằng tinh bất động, hành tinh thì ngược lại, di động, không thể phát sáng phát nhiệt, như Trái đất và 8 hành tinh khác trong hệ mặt trời.*

Vừa ra khỏi hang hổ lại gặp phải bầy sói, mà gay go nhất, không gì ngoài đụng phải một bọn sói tàn bạo.

Phi Ưng mở cửa khoang, dưới tác dụng hút vào của chùm sáng, phi thuyền bị cưỡng chế kéo vào bên trong tinh hạm, bọn hải tặc không có hảo ý bám gót phía sau, dù họ có muốn trốn khỏi phi thuyền cũng không có cơ hội.

"Xuống đây đi," Thịnh Hạt cười hì hì gõ cửa khoang của họ, đây là lần đầu tiên bọn Doanh Phong nhìn thấy sinh vật trí tuệ bậc cao khác ngoại trừ người Thiên Túc, mắt hắn ánh lên màu nâu, một con trong đó bị miếng che mắt màu đen che mất, tóc giống như thật lâu không cắt chải, tết thành hơn mười cái bím thả xuống vai, lộ ra cái đầu thể tích lớn hơn một vòng so với người thường.

Thành viên đoàn hải tặc Độc Kinh đến từ mọi tinh cầu, thứ mà chúng làm chính là thủ đoạn không cần mạng, bị thương là chuyện cơm bữa, người tứ chi không trọn vẹn không phải số ít. Lăng Tiêu không lâu trước mới bị cái tay máy của Phi Cảnh chấn kinh, đảo mắt liền gặp buổi triển lãm chi *(tay chân)* giả toàn vũ trụ, trong ánh mắt đánh giá họ mang theo vài phần mới lạ.

Biểu hiện tương phản với cậu, từ bước đầu tiên hai người ra khỏi cửa khoang, đủ kiểu vũ khí đều chưa từng rời khỏi thân thể họ, mỗi hải tặc trong mắt đều ngập địch ý cùng đề phòng, giống như bọn họ không phải tù binh, mà là kẻ xâm nhập chuẩn bị phát động công kích bất cứ lúc nào.

"Chớ khẩn trương," Thịnh Hạt vờ tình cảm nói, "Tụi mày phải biết rằng, mấy thủ hạ của tao vừa gặp phải người Thiên Túc, luôn luôn cảnh giác có chút quá đáng. Bất quá điều này cũng chẳng thể trách bọn họ, thân thể họ biến thành bộ dạng ngày hôm nay, phần lớn nhờ đồng bào các người ban tặng, kể cả một con mắt của tao," hắn chỉ chỉ miếng bịt mắt của mình, "cũng là bị người của chúng mày làm mù."

"Nếu không có nguyên nhân đặc thù, tao mới không muốn đặt chân lên cái địa phương quỷ quái này, lần cuối cùng tao tới đây, bị quân tuần tra của tụi mày thủ tiêu ba chiến thuyền, hao tổn mười mấy huynh đệ, " hắn chìa ba cái đầu ngón tay thô to, Lăng Tiêu lúc này mới chú ý tới ngay cả tay phải của hắn cũng thiếu mất một ngón tay, "Bất quá hôm nay vận khí của tụi mày thực kém, vừa vặn lúc tao tới thu thuế, cho dù có nguy hiểm, tiền cũng không thể không kiếm, tụi bây nói có phải không?"

Thịnh Hạt một đường nói nói, chỉ huy thủ hạ áp giải hai người lên tầng trên, Thái Ân vừa thấy Doanh Phong, từ bàn thí nghiệm nắm lên một ống kim, nổi giận đùng đùng đi về phía anh.

"Này này này," Phi Cảnh ngăn cản ông ta, "Ông muốn làm gì?"

"Đừng cản tôi!" Trên người ông ta làm sao còn có vầng sáng cơ trí cùng bình tĩnh mà một chủ tịch viện nghiên cứu, nhà khoa học thiên tài nên có, lửa giận bị Doanh Phong tùy tiện chi phối đã thiêu đốt lý trí ông ta, "Tôi muốn khiến chân phải của nó cả đời đều không dùng được!"

Lăng Tiêu từng thấy tận mắt cánh tay Phi Cảnh, tự nhiên biết Thái Ân tuyệt chẳng phải chỉ huênh hoang, trong ống kim đó, phỏng chừng chính là chất lỏng lúc trước tiêm cho Phi Cảnh, lập tức không chút nghĩ ngợi che phía trước Doanh Phong, Doanh Phong vốn đã âm thầm nắm hồn tinh trong tay, bị hành động bảo vệ của Lăng Tiêu khiến bất ngờ sửng sốt.

"Ông bình tĩnh một chút!" Phi Cảnh gầm nhẹ, "Đừng để người ngoài chê cười."

Những lời này của hắn gây ra hiệu quả nên có, Thái Ân nhất thời bình tĩnh rất nhiều, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao dán dính trên người Doanh Phong không rời.

Thịnh Hạt luôn luôn cười hì hì chú ý diễn tiến bên này, nghe đến đó thì che ngực, bày ra một biểu tình 'thương tâm muốn chết'.

"Chúng ta tốt xấu gì cũng đã hợp tác lâu như vậy, người Thiên Túc còn luôn xem các ngươi là địch nhân, kết quả ngược lại ta lại biến thành người ngoài."

"Tôi cũng không nghĩ đến ông sẽ cùng bọn hải tặc tội ác chồng chất cấu kết với nhau," những lời này là Doanh Phong nói với Thái Ân, anh đã bước xéo ra trước một bước, vừa rồi còn ở sau lưng Lăng Tiêu, giờ đã không lưu dấu vết cùng cậu sóng vai.

"A a nhóc mày lầm rồi," Thịnh Hạt phe phẩy ngón tay, "Này không gọi là cấu kết, kêu là hợp tác đôi bên cùng có lợi, không có chúng tao, mày cho là con thuyền to như của hắn, dựa vào cái gì tiếp tế, chẳng lẽ đến trạm không gian của tụi mày sao? Ha ha ha ha."

Hắn một mình cười nửa ngày, thấy không ai hưởng ứng, giật giật khóe miệng, “Không buồn cười hả?”

Thái Ân gương mặt lạnh lùng, “Thù lao mấy ngày nữa ta sẽ chuyển cho ngươi, các ngươi hiện tại có thể cút.”

“Lần này chúng ta giúp ngươi một việc lớn như vậy, ít ra cũng cho thêm chút đi?”

Thái Ân thấy hắn lòng tham không đáy, trong lòng đột nhiên thấy phiền, “Biết rồi! Ta sẽ chuyển.”

Thịnh Hạt không chỉ không có ý muốn đi, ngược lại được một tấc muốn tiến một thước, “Không phải ta không nể tình, tiền lần trước ngươi còn chưa có đưa, có thể phiền ngươi đưa tiền mặt không? Theo ta được biết, tình trạng tài chính của các ngươi hiện tại cũng ngày càng không bằng trước kia, người của ta mỗi lần mạo hiểm tính mạng vận chuyển vật tư cho ngươi, ngươi luôn kéo lần kéo lữa, ta khó mà ăn nói với các huynh đệ nha.”

Con mắt hắn giảo hoạt xoay chuyển, “Đương nhiên nếu ngươi thật sự có khó khăn về kinh tế, ta cũng không thể bất cận nhân tình đến thế có phải không? Trên đời này con đường phát tài nhiều như vậy, cũng không cần luôn cố chấp một kiểu mà.”

Thái Ân nghe ra hàm ý khác trong lời hắn, “Ngươi rốt cuộc muốn gì?”

“Không gạt ngươi, tại tổ chức ngầm, một người Thiên Túc sống có thể đổi đến 20 triệu đồng tinh liên* tiền thưởng, cũng bằng cỡ hai năm thu nhập của đoàn chúng ta rồi,” hắn không mang hảo ý liếc mắt lên tầng trên một cái, “Ngươi ở đây nhiều người như vậy…”

**Là đơn vị tiền tệ dùng chung được cho mọi hành tinh.*

“Ta cảnh cáo ngươi, nghĩ cũng đừng nghĩ.” Thái Ân không nghĩ ngợi gì bác bỏ đề nghị của hắn.

“Được được,” Thịnh Hạt tự lùi một bước, “Người của ngươi ta không động tới, vậy hai đứa kia không phải người của ngươi đi? Hai người, 40 triệu, chúng ta mỗi nhà một nửa, không những xoa dịu được tình trạng khủng hoảng kinh tế của ngươi hiện tại, nợ nần lúc trước cũng xóa bỏ, đề nghị này thế nào?”

Hắn tham lam liếm khóe miệng, 20 triệu, cũng đủ cho bất cứ người nào sinh lòng tà niệm, dù hắn không động thủ, cũng tự nhiên có kẻ không sợ chết bí quá hoá liều.

Nhưng Thịnh Hạt không ngu ngốc, không có Thái Ân trợ giúp, bọn họ không có khả năng đem một người Thiên Túc sống áp giải đến địa điểm chỉ định, cũng không biết ngừng người này là cấu tạo sinh lý kỳ quái gì, súng gây tê của bọn họ, thuốc mê, hơi độc thôi miên… Đối với người Thiên Túc tất cả đều không có tác dụng, ngay cả súng điện cao thế đều không thể giật ngất được họ.

Nhưng nếu như đối phương trong trạng thái thanh tỉnh, vậy càng không thể, chỉ cần phát hiện chạy trốn vô vọng, bọn họ sẽ không chút do dự chấm dứt tính mạng của mình. Từng có người chính vì thế mà công dã tràng, hơn nữa quân đội Thiên Túc từ trước đến nay sẽ không nương tay cho những kẻ có loại ý đồ này, đây cũng là nguyên nhân hắn nhớ nhung đã lâu nhưng lại thủy chung không xuống nước (ý nói làm chuyện xấu).

Nhưng Thái Ân tạt một chậu nước lạnh vào đầu hắn.

"Ta khuyên ngươi tốt nhất bỏ loại ý nghĩ này đi," tầm mắt Thái Ân lần lượt lướt qua mặt hai người, "Tên này ta lưu lại hữu dụng, về phần tên này…" Thanh âm của ông ta trở nên âm tàn, "Tao hiện tại muốn tự tay đưa mày chuyển kiếp."

Lúc trước giữ lại Doanh Phong, bất quá là vì lo nghĩ đến tổn thương tinh thần cường độ thấp của Lăng Tiêu, ly khai khế chủ đối với việc lấy máu bất lợi, nhưng chính nó muốn chết, không trách được mình.

"Tôi ngược lại có một đề nghị," bị bọn chúng xem như chiến lợi phẩm mà thảo luận - Doanh Phong đột nhiên mở miệng.

Thịnh Hạt liên tiếp bị Thái Ân cự tuyệt vài lần, lúc này ngữ khí cũng không quá tốt, "Nói xem."

"Ngươi bắt sống không được người Thiên Túc, đơn giản là bởi vì năng lực không đủ. Trùng hợp là nhà khoa học thiên tài trước mặt ngươi có một phát minh vĩ đại, có thể đem sức chiến đấu của người nhảy mắt tăng lên mấy chục lần, có nó, còn có gì ngươi làm không được?"

"Này!" Phi Cảnh khẩn trương bước lên một bước, ngay cả Lăng Tiêu cũng khó tin quay nhìn anh, không rõ anh sao lại đem tin tức quan trọng như vậy tiết lộ ra ngoài.

Thịnh Hạt sau khi nghe mắt sáng lên, "Thật sao?"

Thái Ân hừ lạnh một tiếng, "Ngươi muốn đốt tẫn? Tốt, cho ngươi."

Ông ta quơ lấy một ống tiêm nhỏ gọn ném qua, thứ quan trọng như vậy cứ thế sáng loáng bày ra trên mặt bàn, làm cho người ta không thể yên tâm.

Quả nhiên Thịnh Hạt bán tín bán nghi nhìn chằm chằm ống tiêm trong tay, "Đây là đồ thật?"

"Là thật hay không, ngươi thử chẳng phải sẽ biết sao?" Thái Ân không khách khí nói.

"Ông thật muốn đem thứ đó cho bọn họ?" Lời Phi Cảnh vang lên đồng thời với ông ta, trái lại tăng thêm vài phần chân thật.

Thịnh Hạt thình lình nắm qua một thủ hạ da màu xanh lục, một hơi đem chất lỏng màu cam trong suốt bên trong tiêm vào trong cơ thể y, thủ hạ bị tiêm đốt tẫn rít gào một tiếng, một quyền nện xuống đem sàn kim loại đấm ra một cái hố sâu, bọn hải tặc tận mắt nhìn thấy một màn này đều phát ra tiếng kinh hô.

Là thật! Thịnh Hạt kinh hỉ nhìn thuốc tiêm trong tay, có thứ này, đừng nói bắt sống người Thiên Túc, mà ngay cả quân đội của bọn họ đều không có gì đáng sợ.

"Tốt! Ta sẽ…" Hắn một câu còn chưa nói xong, chỉ thấy thủ hạ vừa rồi thống khổ ôm lấy đầu, không thể khống chế lăn lộn trên mặt đất, thân thể y bốc cháy từ bên trong, chỉ trong vài giây hóa thành tro tàn.

Bọn hải tặc vừa rồi còn kinh ngạc với hiệu lực 'đốt tẫn', giờ phút này đều sắc mặt hoảng hốt, Thịnh Hạt tức giận đem ống tiêm ném mạnh lên đất, lấy ra vũ khí nhắm ngay Thái Ân, "Ngươi đùa bỡn ta?"

Trong nháy mắt toàn bộ hải tặc đều giơ lên vũ khí, tầng trên cũng truyền đến từng trận thanh âm kim khí, hai đội ngũ nhắm vào nhau, trận bắn giết nhất xúc tức phát *(chạm vào là nổ ra ngay)*.

"Hừ," Thái Ân lại một tiếng cười lạnh, "Cái thứ chủng tộc kém cỏi, cũng dám ngấp nghé đồ của chúng ta? Không lượng sức mình!"

"Nổ súng!"

Bên trong tinh hạm vang lên tiếng súng dày đặc, đạn laser ngũ quang thập sắc che kín cả không gian, Doanh Phong dùng hồn tinh trong tay tạo ra một mặt kính, túm lấy Lăng Tiêu lăn một vòng về bên cạnh, thành công hóa giải toàn bộ công kích.

"Chạy!" Doanh Phong ý bảo Lăng Tiêu rút quân.

"Còn bọn họ thì sao?"

Doanh Phong căn bản không cần nghĩ cũng biết cậu nói 'bọn họ' là chỉ ai, "Hải tặc không phải đối thủ, lúc này không chạy thì sẽ không chạy được nữa."

Lăng Tiêu rất nhanh đuổi kịp, hai người nhờ Hộ thuẫn* yểm hộ đột phá vòng vây, một tên hải tặc da màu lam dáng người cường tráng phát hiện ý đồ chạy trốn của họ, rít lên một tiếng đánh tới.

**Tên của một loại hồn tinh.*

Một mảnh hồn tinh trong suốt từ trong tay Doanh Phong bật lên, Lăng Tiêu xoay người nhảy ngược ra sau, cánh tay phải lắp thành họng pháo đồng nhắm ngay trước ngực địch nhân, một quả đem thân thể đối phương nổ ra một lỗ thủng như cái chén to. Mượn cỗ xung lượng này Lăng Tiêu trượt ra sau một đoạn dài, thường xuyên có đạn laser bắn vào kế bên, có mấy lần hiểm hiểm sượt qua thân thể cậu.

Doanh Phong giơ tay lên, trong đám người hỗn loạn vang lên một tiếng tiếp một tiếng nổ mạnh, ngay tiếp đó khói đặc cuồn cuộn che tầm mắt mọi người, anh thuấn di một cái truyền tống đến bên người Lăng Tiêu, "Hồn tinh của em đâu?"

"Bị thu mất rồi!" Hai người trong mưa bom bão đạn đột tiến xuống tầng dưới, thỉnh thoảng quay đầu lại tạo ra một chút hỗn loạn, mắt thấy sắp đến cửa thang, một đạo hồng quang quỷ dị sáng lên, "Cẩn thận!"

Doanh Phong đẩy Lăng Tiêu ra, tám tấm kính trong suốt từ trên trời giáng xuống, đem cả người Doanh Phong vây bên trong, hai người đối với thiết bị này cũng không xa lạ, chính là chẳng ai ngờ nó vậy mà chuyển động được, còn có thể tiến hành truy tung người.

"Đừng công kích nó!" Lăng Tiêu đúng lúc ngăn trở hành động Doanh Phong, ký ức của cậu đối với lần bị điện giật đó hãy còn mới mẻ.

Doanh Phong cực kỳ nhanh thử thuấn di và hồn tinh, phát hiện đều không có tác dụng, xem ra loại thiết bị này thực sự thiết kế dành riêng cho họ, môt khi bị vây, liền khó mà thoát.

"Đợi đã! Tôi biết mật mã!" Lăng Tiêu cố gắng hồi tưởng lại, Phi Cảnh lúc ấy rõ ràng có đem mật mã đọc ra, là cái gì nhỉ?

"123456, 888888, cũng không đúng…" Cậu còn đang nhập thử, chợt nghe một thanh âm từ phía sau truyền đến.

"Muốn chạy đi đâu?"

Lăng Tiêu quay phắt người lại, chỉ thấy Thái Ân biểu tình âm vụ từng bước một từ màn xạ tuyến laser đan chéo đi ra, vừa trải qua chiến đấu kịch liệt như vậy, ông ta thế nhưng chỉ bị trầy da một ít.

Ông ta mở ra tay phải, trong lòng bàn tay là vật thể Lăng Tiêu vô cùng quen thuộc.

"Quên nói cho mày biết, tao là người sử dụng hồn tinh, cũng là người chế tạo, trang bị sau lưng mày, chính là tác phẩm của tao."

Tay ông ta nắm chặt, một tên hải tặc từ phía sau đánh tới ông ta nháy mắt bị nổ vụn.

Thanh âm giao chiến dần dần ngừng lại, bọn hải tặc gần như toàn bộ bị diệt, cho dù đối thủ là người Thiên Túc trưởng thành nhưng chưa phát dục, thì chúng cũng không chiếm được tiện nghi.

Lăng Tiêu khẩn trương che phía trước Doanh Phong, thái độ Thái Ân vừa rồi rõ ràng tỏ ra ông ta sẽ không bỏ qua cho Doanh Phong, cậu rút ra chủy thủ, đây là vũ khí duy nhất cậu có lúc này.

“Tiểu bằng hữu, chủy thủ người Thiên Túc chỉ dùng để tự sát, giết người? Còn yếu lắm.”

Tay ông ta hé ra, Lăng Tiêu căn bản không thấy rõ ông ta làm gì, chủy thủ trong tay liền thoát khỏi khống chế bay vuông góc về phía ông ta, giống như nơi đó có một khối nam châm thật lớn.

Thái Ân thu được chủy thủ của cậu, cũng không thèm nhìn tới vứt qua một bên, tiếp tục hướng hai người đi tới, Lăng Tiêu lùi dần ra sau, lưng đã dán lên thủy tinh, vẫn cố chấp không chịu tránh ra.

“Mày có thể đi rồi,” Thái Ân hoàn toàn không để vào mắt giãy dụa của cậu, “Tao không thể giết mày, nhưng tên đó nhất định phải lưu lại.”

Lăng Tiêu hơi khom người, hai đấm nắm chặt, đối với lời ông ta cũng nhắm mắt làm ngơ.

Hành vi không lượng sức mình của cậu chỉ khiến Thái Ân cảm thấy buồn cười, “Khế chủ của mày còn không phải đối thủ của tao, càng khỏi nói tới mày.”

“Dù là vậy, tôi cũng sẽ đem hết toàn lực ngăn cản ông,” Lăng Tiêu ánh mắt kiên định, “Anh ấy là khế chủ của tôi, tôi sẽ không để cho một mình anh ấy ở lại chỗ này.”

Bốp, bốp, bốp, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay.

“Chúc mừng mày, rốt cục nghe được bốn chữ kia, cảm giác như thế nào?”

Thái Ân ngữ khí ngạo mạn.

“Đáng tiếc, đây cũng là một lần cuối cùng mày được nghe bốn chữ đó.”

Ông ta lại tiến một bước về trước.

“Trốn sau lưng khế tử, dựa vào khế tử bảo hộ chính mình, khế chủ như mày thật là mất mặt, tao nghĩ là mày, hiện giờ đã xấu hổ đến mức chẳng còn mặt mũi đi.”

“Khi mày cho khế tử của mày một mình tiến đến nơi này, thì nên có giác ngộ đó rồi. Một khế chủ, ngay cả khế tử của mình đều bảo hộ không được, còn để nó một mình đối mặt nguy hiểm, mày không có lỗi với năng lực lấy được từ nó sao?”

“Nhân lúc tao còn chưa thay đổi chủ ý, đem cái gia hỏa vướng víu này đuổi khỏi đây đi, trừ phi mày muốn nó cùng mày chết trong này.”

“Tôi sẽ không đi!” Lăng Tiêu cao giọng nói, “Trừ phi ông thả anh ấy!”

“Kiên nhẫn của tao cũng không nhiều,” Thái Ân bắt đầu đếm ngược “Mười, chín…”

“Ông cứ trực tiếp đếm một là được!”

“Một!”

Tay Thái Ân vừa hơi nhấc, thanh âm của Doanh Phong vang lên.

“Tôi sẽ không đuổi cậu ấy đi.”

Lăng Tiêu quay đầu, Doanh Phong thẳng tắp đứng ở trung ương hình tám cạnh, trói buộc ngăn trở tự do của anh, nhưng không ngăn được khí tràng của anh.

“Giữa chúng tôi từng có hiệp nghị, tôi không thể dùng năng lực của mình ra lệnh cho cậu ấy, đứng trong đây, tôi lại càng mất đi loại năng lực này.”

“Nhưng cho dù tất cả chuyện này không tồn tại, tôi cũng sẽ không dùng quyền lực khế chủ cưỡng chế cậu ấy rời đi, nếu lưu lại là quyết định của cậu ấy, tôi tôn trọng quyết định này.”

“Tựa như lúc trước cậu ấy tự nguyện thay thế Thương Dương tiến vào khoang thuyền đào sinh, biết rõ sẽ có nguy hiểm, tôi cũng chưa từng ngăn cản cậu ấy. Hiện tại, chỉ cần cậu ấy muốn, cậu ấy cũng có thể lưu lại.”

Tầm mắt mọi người ở hiện trường đều tập trung vào Doanh Phong, chiến hỏa qua đi, mọi tiếng động đều tĩnh lại, chỉ có thanh âm của anh từng câu từng lời, lưu lại tiếng vọng trong không gian rộng lớn.

“Từ khi chúng tôi ký khế ước, luôn không ngừng có người nói cho tôi, phải bảo vệ khế tử của ngươi, ngay cả ông cũng nói như vậy.”

“Nhưng Lăng Tiêu mà tôi biết, cho tới bây giờ đều không nhận thua, sẽ không lâm trận đào thoát, sẽ không bỏ mặc chiến hữu của mình không để ý, từ ngày đầu tiên tôi thức tỉnh nhìn thấy cậu ấy đã như vậy, cho đến ngày hôm nay vẫn thế.”

“Dù thân là khế tử, cậu ấy cũng không phải kẻ yếu trốn ở sau lưng, cần tôi bảo hộ.”

“Dù cậu ấy có ở phía sau, cũng là một người thẳng lưng đứng đó, để cho tôi yên tâm đem sau lưng của mình giao cho cậu ấy.”

“Đây mới là khế tử của tôi.”

78. Quyển 2 - Chương 78: Diệp Lưu*

**Lá đổ*

Lăng Tiêu hai tay dán lên thủy tinh, biểu tình trên mặt vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Doanh Phong mới vừa làm cậu cảm động đến tột đỉnh ghét bỏ liếc mắt nhìn cậu, “Em đó là cái biểu tình gì? Ngu muốn chết.”

Biểu tình Lăng Tiêu trở nên càng buồn cười, “Làm gì có ai như anh, vừa khen xong liền cười nhạo, không biết như vậy làm người ta rất mất mặt sao?”

“Em nếu khóc ở chỗ này, đó mới là làm anh mất mặt.”

Hai người không coi ai ra gì nói chuyện với nhau, cái gì sinh tử, cái gì nguy nan, tất cả đều không đếm xỉa đến.

Thái Ân bị xem nhẹ trong lòng khó chịu, “Liếc mắt đưa tình cũng một vừa hai phải một chút, nơi này cũng không phải chỗ cho hai đứa bây diễn ân ái.”

“Thực xin lỗi, ” Lăng Tiêu làm một cái thủ thế ‘có lỗi rồi’, “Tôi thiếu chút nữa quên mất mọi người ở đây đều là độc thân.”

Một câu của cậu giễu cợt hết cả đám, đã có người trong mắt dấy lên lửa giận thiêu chết bọn họ.

“Tụi mày đã cảm tình thâm hậu như vậy, tao nguyện ý thành toàn,” Thái Ân lại một lần nữa giơ tay, trong lòng bàn tay hồn tinh chợt lóe.

“Đợi đã!” Phi Cảnh gọi ông ta lại, “Tinh… Bên kia làm sao bây giờ?”

“Cậu ta đã đợi bao lâu, cũng không để ý chờ lâu thêm vài thập niên,” chỉ cần Lăng Tiêu chuyển kiếp, vẫn có thể lại tìm ra nó từ trong biển người mênh mông, rút sạch máu nó, để cho Nguyệt Ảnh ngủ say thức tỉnh.

Dù có thể đoán được Tinh Lâu sẽ giận tím mặt, ông ta cũng không muốn kẻ đã sỉ nhục mình còn sống rời khỏi nơi này.

Phi Cảnh nhíu mày, hắn cùng với Tinh Lâu không có kết giao đặc biệt gì, chỉ đơn thuần là không muốn thấy hai người kia chết, nhưng xem phản ứng Thái Ân, có vẻ nhất định phải đưa hai người này vào chỗ chết, dù đem Tinh Lâu ra cũng không làm nên chuyện gì.

"Làm sao bây giờ a, " Lăng Tiêu nhếch khóe miệng, "Nghe qua lời này của khế chủ tôi, tôi lại càng không muốn chết."

Thấy cậu ta giơ lên nắm tay, Thái Ân trong lòng cảnh giác, "Mày muốn làm gì?"

"Tôi muốn vầy nè."

Cậu một quyền đánh lên thiết bị giam cầm, đúng như lời Phi Cảnh nói, vô luận có người mưu toan phá hỏng nó từ bên trong hay là bên ngoài, đều bị điện áp thật lớn phản kích. Quanh thân Lăng Tiêu vờn quanh điện lưu xẹt xẹt tác hưởng, trong ánh mắt kinh ngạc của Doanh Phong, cậu nâng lên tay kia, lần thứ hai hung hăng nện lên.

Thì ra chỉ có thể, Thái Ân giễu cợt hành vi không biết tự lượng sức mình của cậu, "Tác phẩm của tôi ngăn cản được mưa bom bão đạn, muốn tay không phá hư nó quả thực là nằm mơ."

Hai đấm của Lăng Tiêu hấp thụ lực lượng khó mà tránh thoát bên ngoài vách kính, luồng điện theo đầu ngón tay cậu truyền xuống chân rồi tiếp tục thẳng hướng đỉnh đầu, làm da đầu cậu từng trận run lên.

"Ai nói… Tôi muốn… Phá hư nó……?"

Cậu cúi đầu, thanh âm đứt quãng từ giữa hàm răng cắn chặt truyền tới, điện tích cậu hấp thu càng ngày càng nhiều, đã vượt qua cực hạn thân thể của cậu có thể thừa nhận.

"Lăng Tiêu!" Doanh Phong lo lắng cúi đầu kêu một tiếng.

"A ——" trong miệng Lăng Tiêu tuôn ra tiếng gầm giận dữ, hai tay lại ngay sau tiếng quát thoát khỏi lực dẫn điện từ, lấy nơi cậu đứng thẳng làm trung tâm, điện lưu hướng bốn phương tám hướng khuếch tán, cuồng cuộn nhảy nhót, mở rộng thành một vùng ánh huỳnh quang lam sắc.

Lăng Tiêu nâng tay, hay lòng bàn tay hơi đối nhau, tại trung tâm của đường nối, dần dần tụ lại một điện quang cầu thật lớn.

"May là vừa rồi tôi bị giam bên trong, bằng không tôi cũng không nghĩ ra phương thức này."

Lăng Tiêu chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt màu xám nhạt không hề úy kỵ nhìn chòng chọc Thái Ân, "Nếu tôi không có vũ khí, vậy mượn của ông dùng một chút."

“Buồn cười!” Chỉ là một khế tử không sợ điện lượng, có thể làm gì ta?

Lăng Tiêu giống như không nghe thấy, giơ hai tay cao cao, điện cầu trên không trung càng ngày càng lớn, thẳng đến khi hội tụ thành thể tích khiến người phải sợ hãi.

Thái Ân mặt ngoài trấn định, nhưng trong lòng thất kinh tiểu tử này không nên có lực lượng lớn như vậy, vậy mà lại có thể thao túng điện lực kinh người như thế.

“Tiếp chiêu đi!” Lăng Tiêu dùng sức ném, điện cầu bay nhanh về phía Thái Ân.

Thái Ân ngoài miệng tuy chẳng thèm ngó tới, thân thể cũng không dám khinh thường vụt né qua bên cạnh, khó khăn lắm mới tránh thoát một kích này, quang cầu nện lên sàn, hóa thành sóng điện cấp tốc lan tràn, hoa lửa bị kích khởi có thể thấy khắp nơi.

Mà lúc này ở trung tâm tràng địa, Lăng Tiêu sớm nhờ quang cầu che giấu nhảy đến trước mặt Thái Ân, mỗi quyền mỗi cước đều có điện lưu dũng động, thỉnh thoảng kiềm trụ đối phương, Thái Ân chỉ cảm thấy cổ tay từng trận tê dại.

Tuy điện cao thế không đủ để khiến cho bọn họ trí mạng, nhưng cảm nhận đau đớn là tồn tại chân thật, Thái Ân muốn biết Lăng Tiêu vì sao có thể đặt đau đớn ngoài thân, nhưng ông ta càng muốn mau chóng chấm dứt trận chiến đấu này, cùng một khế tử mới vừa trưởng thành dây dưa lâu cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì.

Nhắm chuẩn một thời cơ, ông ta nhảy nhẹ ra sau hai tay giương lên, hồn tinh trong tay được kích hoạt, Lăng Tiêu giống như diều đứt dây bị một cỗ lực lượng nhìn không thấy đánh bay ra ngoài.

“Tạm biệt,” Thái Ân tin tưởng tràn đầy giơ vũ khí trong tay, chỉ đợi cho cậu một kích cuối cùng.

“Chờ một chút!” Phi Cảnh đột nhiên xuất hiện, quấy nhiễu tầm bắn Thái Ân, phát đạn này lệch khỏi quỹ đạo, bắn trúng một thiết bị không rõ cách đó không xa.

“Cậu làm cái gì vậy!” Thái Ân bất mãn quát cái người chõ mõm vào việc của mình.

“Tôi cảm thấy ông nên hỏi thằng nhóc kia thì tốt hơn.” Phi Cảnh cố chấp giữ chặt súng phát xạ của ông ta.

Thừa lúc hai người tranh cãi, Lăng Tiêu trên không trung trực tiếp lộn ra sau, tay chống lên đất, nhảy tới bàn thí nghiệm.

Thái Ân cảm thấy không ổn, nó là cố ý để bị đánh bay về hướng đó, cái gì điện giật, đọ sức, đều là thủ thuật che mắt che giấu mục đích chân thật, chỉ sợ mục tiêu của Lăng Tiêu từ lúc vừa bắt đầu xác định, chính là ——

"Cản nó lại!" Thái Ân khẩn trương kêu lên, những thiếu niên vây xem phản ứng trước tiên, hơn mười thanh vũ khí nhắm vị trí Lăng Tiêu nhất tề phóng ra, nháy mắt đem thiết bị thực nghiệm của Thái Ân nổ nát.

"Không!" Thái Ân lên tiếng ngăn trở, nhưng đã quá muộn, "Mau nằm xuống!"

Những dụng cụ thủy tinh bị đạn pháo công kích tan xương nát thịt, thuốc đổ ra dung hợp lẫn nhau, lại dưới tác dụng của ánh sáng và nhiệt xảy ra phản ứng hoá học, cuối cùng nổ mạnh.

Thái Ân che lại miệng mũi rạp người trên sàn, những mảnh nhỏ sinh ra từ vụ nổ không ngừng bay qua đỉnh đầu, Phi Cảnh thì nằm sấp kế ông ta, sắc mặt cũng chẳng đẹp đẽ gì, hắn vốn muốn là muốn cứu Lăng Tiêu một mạng, người thì không cứu được, còn thua lỗ mất thành quả thực nghiệm của Thái Ân.

Sương khói dần dần tán đi, nơi nơi đều không thấy bóng dáng Lăng Tiêu, dưới công kích dày đặc và nổ mạnh kịch liệt như thế, cậu ấy không thể nào còn sống, có lẽ khi mọi người nằm xuống, linh hồn của cậu đã bay đi xa.

Đáng giận! Thái Ân bình phục hô hấp đứng lên, nhấn lên huyệt thái dương một cái, giải trừ mặt nạ phòng hộ ẩn. Vừa nghĩ tới tâm huyết chính mình nhiều năm qua bị hủy trong chốc lát, ngay cả Lăng Tiêu đã bị chôn theo cũng không làm ông ta cao hứng nổi.

Ông ta đảo mắt đến Doanh Phong, anh là người duy nhất bình yên vô sự trong việc ngoài ý muốn này, thiết bị giam cầm đã trở thành lồng phòng hộ thiên nhiên, giúp anh cản trở hết thảy thương tổn, lửa giận còn thừa trong lòng Thái Ân, sợ là chỉ có thể tìm chỗ trút trên người đối phương.

Phi Cảnh cũng chú ý tới anh, biểu tình bình tĩnh của đối phương khiến hắn cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng.

—— Ông từng khóc cho khế tử chưa?

—— Giữa khế chủ và khế tử có linh hồn cảm ứng, nếu một phương rời đi, một phương khác nhất định sẽ cảm thấy khổ sở.

"Cậu ấy còn sống!" Phi Cảnh kêu lên, Thái Ân lúc này vừa bước ra một bước, một cỗ gió nghênh diện mà đến, không đợi ông ta có phản ứng, người đã bị đánh bay.

Hắc ảnh vụt lên, sớm đợi ở điểm rơi, Thái Ân đáng thương còn chưa rơi xuống, đã bị đánh bay về hướng ngược lại, đám người Phi Cảnh kinh ngạc nhìn một cái bóng đen xuyên qua không trung, mà thân thể Thái Ân hoàn toàn không thể khống chế bay tới bay lui, bị đánh đến không hề có lực hoàn thủ.

"Sao lại thế!" Mọi người giơ lên vũ khí, lại mờ mịt không biết nên ngắm bắn làm sao.

Đồ ngu! Thái Ân mắng trong lòng, một bên giũ ra hồn tinh, đáng tiếc không đợi ông ta kích hoạt, bóng đen đã đi trước một bước đá vào khuỷu tay ông ta, đám hồn tinh bay lên không trung, phát ra quang mang lóng lánh.

Cánh tay Lăng Tiêu vung lên, thạch anh giữa không trung như viên đạn bắn ra, gắt gao khảm nhập vào vách khoang.

Tràng diện rốt cục tĩnh lặng, mọi người lúc này mới thấy rõ bộ dáng kẻ tập kích, dung mạo Lăng Tiêu không có thay đổi, chính là trên mặt đã không còn thấy tình cảm nhân loại, chỉ có sát ý lạnh như băng làm người khác mao cốt tủng nhiên *(lông tóc dựng đứng)*.

Nhìn thấy cậu diện vô biểu tình hướng phía Thái Ân, Phi Cảnh đặt tay lên súng.

"Đừng nhúc nhích!"

Lăng Tiêu thong thả quay đầu, trong một khắc khi cậu nhìn qua đây Phi Cảnh liền đổ mồ hôi lạnh, đây đâu phải thanh niên vừa rồi cứ quấy rối mình, đốt tẫn đã biến cậu thành một quái vật lãnh huyết, cho dù giết người cũng không chút do dự.

Thái Ân so với bất luận kẻ nào đều hiểu biết hiệu lực của đốt tẫn rõ ràng hơn, chỉ cần sống qua khoảng thời gian này, Lăng Tiêu bị tác dụng phụ ảnh hưởng sẽ biến thành sơn dương đợi làm thịt, nhưng trong lúc dược hiệu phát huy mà cùng nó cứng đối cứng, quả thực chính là muốn chết.

Thấy Phi Cảnh hấp dẫn lực chú ý Lăng Tiêu, Thái Ân bất động thanh sắc lùi về bên cạnh một bước, hai bước… Chính là lúc này!

Ông ta quay đầu vừa muốn trốn, thân ảnh Lăng Tiêu đã xuất hiện trước mặt mình, cậu không thuấn di, lại có được tốc độ của thuấn di.

Thái Ân bị Lăng Tiêu bức bách từng bước lui về phía sau, không thể tưởng được, ông ta sẽ chết dưới tay tiểu hài tử mà chính mình xem thường, càng không nghĩ đến, lại là táng mạng dưới chính thành quả nghiên cứu của mình.

Quyền thứ nhất Lăng Tiêu đánh nát mặt nạ phòng hộ của ông ta, Thái Ân lảo đảo vài bước ra sau, ngay sau đó quyền thứ hai trúng mục tiêu hàm dưới, Thái Ân mềm nhũn ngã nhào trên đất, quyền thứ ba, Lăng Tiêu nhắm ngay đỉnh đầu ông ta, nhà khoa học thiên tài sống hơn bốn trăm năm, đang nghênh đón ngày diệt vong của mình.

Một cánh tay mang bao tay chặn quả đấm của cậu, không có thanh âm của xương cốt vỡ vụn, thay vào đó là tiếng vang của kim loại bị bẻ gãy.

"Đủ rồi!" Thanh âm Phi Cảnh trầm thấp vang lên, "Cậu không phải thật sự muốn giết chết ông ta đó chứ?"

Lăng Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn kẻ có gan cản trở mình một cái, Phi Cảnh trong lòng căng thẳng, Lăng Tiêu hiện tại trong lòng chỉ có giết chóc, đừng nói là Thái Ân, chỉ sợ ngay cả mình cũng sẽ mất mạng trong tay cậu ta.

"Lăng Tiêu!" Một thanh âm khác từ phía sau lưng truyền đến, Phi Cảnh kinh ngạc chứng kiến cái kẻ không có tình cảm kia khi nghe tiếng gọi đó, trong mắt thoáng lướt qua một tia dao động.

Sau tiếng gọi này, Lăng Tiêu buông xuống nắm tay, mặt không chút thay đổi hướng khế chủ bị giam cầm của cậu đi đến, Phi Cảnh cùng Thái Ân trong mắt cậu lại trở nên như không tồn tại.

Mặc kệ thế nào, Lăng Tiêu buông tha việc công kích khiến Phi Cảnh nhẹ nhàng thở ra, "Mật mã là…"

Hắn còn chưa kịp nói ra mật mã, Lăng Tiêu đã giống như vừa rồi, hai tay chế trụ cạnh tiếp giáp hai miếng thủy tinh, tay không đem nó mở ra, đây chính là thiết bị ngay cả đạn pháo cũng không thể phá hủy, vậy mà ngay cả điện cao thế đều không thể khiến cho đầu mày cậu nhíu lại một chút.

Gương mặt trước mắt Doanh Phong trở nên rõ ràng, cùng với dược hiệu trôi mất, tình cảm lại dần dần tràn vào ánh mắt cậu.

Nhân tính một lần nữa tiếp quản đại não, Lăng Tiêu khôi phục bình thường hướng người trước mặt nhếch miệng cười.

"Nhìn đi, tôi cũng có thể bảo vệ anh."

Cậu đem hết toàn lực nói xong câu đó, thân thể rốt cục không thể chống đỡ, Doanh Phong trong sát na tinh thần lực khôi phục thuấn di đến sau lưng cậu, ổn thỏa tiếp được Lăng Tiêu đang ngã xuống.

Thái Ân phẫn nộ chỉ vào hai người, nhưng ông ta không thể mở miệng nói chuyện, Phi Cảnh không nói gì, những người còn lại cũng không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, không biết ai hô một tiếng, "Có lốc xoáy!"

Doanh Phong ôm lấy Lăng Tiêu chưa kịp phòng bị, khi chấn động mãnh liệt ập tới suýt nữa thì ngã. Khi anh lần nữa ổn định thân hình, phát hiện tất cả mọi người đang hoảng loạn chạy về phía cương vị của mình, không ai còn để ý sự hiện hữu của bọn họ.

Tinh hạm xóc nảy càng ngày càng nghiêm trọng, đây là hiện tượng thiên văn đặc biệt chỉ có quanh tinh cầu Thiên Túc, giống như một lốc xoáy lỗ đen di động, tất cả vật thể trên đường nằm trong tầm ảnh hưởng của nó đều bị vô tình đập tan, uy lực lớn đến mức có thể khiến một tiểu hành tinh tan rã trong vài phút.

Lốc xoáy dần dần tới gần, tinh hạm đang lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bị hút, trong khoang thi

thoảng vang lên tiếng la hét của mọi người.

"Lập tức chuẩn bị chuyển tiếp!"

"Máy khởi động chuyển tiếp thứ hai bị hỏng!"

"Bộ phận chất đốt phụ tạo phản lực mất hiệu lực!"

Bọn họ đã quên, mới không lâu trước nơi này phát sinh một hồi giao chiến kịch liệt, thiết bị hư hỏng còn chưa kịp sửa chữa, mắt thấy lốc xoáy lỗ đen đã sắp cắn nuốt họ.

"Khởi động nhảy xuyên không gian!"

Phía trước Phi Ưng, xuất hiện một mặt kính thật lớn, dưới tác dụng song hướng của động lực tiến tới và lực hấp dẫn lốc xoáy, tinh hạm gian nan bay về phía trước.

Tựa như có người đem một phần vũ trụ hủy diệt, phần tinh hạm nhập vào mặt kính biến mất không thấy gì nữa, bộ phận còn lại còn đang ương ngạnh chống cự. Tinh hạm tiêu thất hai phần ba, tốc độ đi tới của lỗ đen cũng càng lúc càng nhanh, lần tròng tránh nghiêm trọng nhất từ trước tới nay đột kích, Doanh Phong nằm phía sau che chở Lăng Tiêu trong ngực, một trận thiên toàn địa chuyển, trước mắt Doanh Phong tối sầm, khi lần nữa tỉnh lại thân đã cùng Lăng Tiêu phân tán hai nơi trong khoang thuyền.

Tuy rằng không thấy lỗ đen, nhưng tốc độ tiến của xác tinh hạm cũng làm cho Doanh Phong bỗng nhiên thấy không ổn, anh chạy tới ôm chặt Lăng Tiêu từ chỗ hổng thoát ra, rốt cuộc biết là lực lượng gì đã làm cho bọn họ lao tới cực nhanh.

Ở cách đó không xa, là một Tinh Môn không biết thông đến nơi nào, còn có gì so với vừa mới thoát khỏi một lốc xoáy, lại nhảy tới trước một lốc xoáy khác càng làm người ta tuyệt vọng đây?

Doanh Phong nhanh chóng kích hoạt toàn bộ Động lực hồn tinh trên tay, hai hướng cùng chống, mới miễn cưỡng khiến tốc độ họ hơi chậm lại, nhưng lại không hoàn toàn thoát khỏi dẫn lực của Tinh Môn.

Chế dưỡng hồn tinh còn có ba mảnh, Doanh Phong kích hoạt một mảnh trong đó, nâng cằm Lăng Tiêu, đem một nửa bên trong chuyển sang cho cậu.

Dưới tác dụng phụ của đốt tẫn, nhiệt độ cơ thể Lăng Tiêu đã cao đến kinh người, nướt bọt khế chủ có chứa hiệu quả tinh lọc xuyên qua khoang miệng truyền tới, với cậu tựa như người sắp chết trong sa mạc khô cằn phát hiện ra nước suối trong vắt.

Lăng Tiêu hơi khôi phục một chút ý thức mở mắt ra, thấy gương mặt Doanh Phong rời khỏi mình, lưu luyến có chút không nỡ.

Nhưng giờ phút này hiển nhiên không phải lúc sinh ra loại ý niệm này trong đầu, cậu ngọ ngoạy đánh giá chung quanh, Tinh môn gần kề diệu nhãn *(lóa mắt)*, tinh vân xa xa huyễn mục *(đẹp)*, đều bị biểu thị tình cảnh tuyệt vọng bọn họ sắp đối mặt.

Doanh Phong hướng cậu ra dấu bảo dùng hồn tinh, Lăng Tiêu suy yếu lắc đầu, cậu lúc này, đã không thể điều động một chút tinh thần lực nào, cứ như vậy trôi qua, cho đến khi bị cuốn vào một thời không khác, có lẽ chính là kết cục cuối cùng của họ.

Tác dụng phụ của 'đốt tẫn' từng bước xâm chiếm vào máu Lăng Tiêu, cho dù chết, cậu cũng không muốn máu bị đốt sạch mà chết. Lăng Tiêu ôm cổ người trước mặt, chủ động hôn lên miệng đối phương, tham lam từ nơi đó hấp thu một chút thanh lương *(mát lạnh)*cuối cùng.

Thuận theo môi răng quyến luyến, một tia dưỡng khí được rót vào phổi Lăng Tiêu, cậu hơi hơi mở mắt ra, muốn tránh thoát, trên người lại không có khí lực, chỉ có thể để mặc ngày càng nhiều dưỡng khí trút vào, ngay cả cự tuyệt cũng không làm được.

Đủ rồi a.

Cậu muốn dùng ánh mắt ngăn cản, nhưng đôi mắt Doanh Phong thủy chung khép kín, tựa như trong cái hôn môi ngọt ngào thế này, không nên có tầm mắt đến cản trở.

Dưỡng khí sản sinh từ mảnh hồn tinh cuối cùng đều chuyển hết cho Lăng Tiêu, đây là một nụ hôn dài nhất trong vũ trụ, theo thống kê của các nhà khoa học, không có nụ hôn giữa đôi tình lữ nào có thể dài hơn. Từ lúc bắt đầu hôn, hành tinh quay quanh trục, mặt trời lặn về phía tây mọc lên ở phương đông, thủy triều dưới tác dụng trăng lên rồi lại xuống, những ngôi sao nối thành ngân hà rực rỡ, đón nhận những hành tinh nơi xa xôi.

Không cần!

Lăng Tiêu liều mạng hò hét trong lòng, kêu la đủ để chấn động mỗi một tế bào của cậu, nhưng không một tiếng nào có thể truyền đến chỗ Doanh Phong, anh gần trong gang tấc, lại xa tận chân trời.

Môi Doanh Phong từ biệt làn môi, lại chuyển sang trán cậu, ở nơi đó trịnh trọng ấn xuống cái hôn cuối cùng, Lăng Tiêu nước mắt tràn mi, nhưng chúng ngay cả tư cách rơi xuống đều không có.

Doanh Phong buông lỏng Lăng Tiêu, trong hai bàn tay anh, một trái một phải cầm hai mảnh hồn tinh, đây là hai mảnh cuối cùng có thể kích hoạt, bằng tất cả tinh thần lực mà anh có.

Khi tay Doanh Phong dừng trên ngực cả hai, đó trở thành tiếp xúc cuối cùng của họ.

Lăng Tiêu vô lực vươn rồi vươn tay, lại cái gì cũng không bắt được.

Khác cực hút nhau, cùng cực đẩy nhau, hai người được trao cho cực từ như nhau hướng tới phương hướng hoàn toàn ngược nhau bắn ra, Lăng Tiêu thoát khỏi lực hấp dẫn, Doanh Phong lấy tốc độ cực nhanh bay về phía lốc xoáy Tinh Môn.

Doanh… Phong…

Lăng Tiêu cao giọng thét lên, nhưng không có một môi trường nào có thể đem thanh âm cậu truyền tới, cậu trơ mắt nhìn thân ảnh Doanh Phong càng ngày càng nhỏ, nước mắt như đê vỡ trôi trong vũ trụ, như một cơn mưa vĩnh viễn sẽ không rơi xuống.

Quanh thân Doanh Phong đã bị bao phủ trong quang mang lam sắc, nhìn về người kia ở phương xa, không biết tinh thần lực còn lại, có đủ nói xong câu đó hay không.

Anh động động ý niệm, thanh âm xuyên qua vũ trụ, vượt qua tinh hà, vang vọng trong não Lăng Tiêu.

—— Lăng Tiêu, anh hình như…

79. Quyển 2 - Chương 79: Cô Vọng*

**Cô: Cô đơn, cô quạnh; Vọng: Nghĩa là liều lĩnh ngông cuồng… (Không biết hiểu sao luôn).*

Thanh âm Doanh Phong đến đó thì im bặt, Lăng Tiêu thật muốn túm cổ áo anh lớn tiếng chất vấn:

Anh hình như cái gì a?

Anh đem lời nói cho xong a!

Lăng Tiêu không cam lòng như thế, không cam lòng đến cơ hồ muốn tràn ra.

Vì cái gì chỉ có thanh âm của khế chủ mới có thể được nghe, dù chỉ một lần cũng tốt, em cũng muốn cho anh nghe được thanh âm của em, hy vọng toàn bộ ý tưởng, ngôn ngữ, mong đợi của em… đều có thể theo luồng sáng đó, chuyển đến bên anh.

Trong ánh nhìn cuối cùng trước lúc Doanh Phong bị cuốn vào lốc xoáy, nhìn thấy kim quang chợt hiện đến từ phương xa, có lẽ là một hằng tinh nào đó vừa ló đầu, hoặc có lẽ chính là ảo giác của anh lúc lâm chung.

Thật đáng tiếc, chút tinh thần lực cuối cùng thừa lại cũng không thể khiến anh nói xong câu nói kia.

Anh cảm thấy thân thể có điểm khác thường, tựa hồ có nguồn tinh thần lực đang cuồn cuộn không dứt rót vào trong cơ thể mình. Đầu tiên anh nghĩ đó là ảo giác, nhưng khi anh giơ tay lên, vài vết trầy da lưu lại khi chuyển tiếp trong không gian lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại, ở ngoài da vờn quanh một tầng quang mang kim sắc nhàn nhạt, khiến anh dù thân ở trung tâm lốc xoáy cũng lông tóc vô thương.

Tinh thần lực liên tục tăng lên, đạt tới một mức trước nay chưa từng có, anh có thể cảm nhận được năng lượng lưu chuyển trong cơ thể, theo từng mao mạch nhỏ, lan tràn đến mỗi một đầu mút trên người.

Cỗ lực lượng kỳ dị này càng tụ càng lớn, cuối cùng thế mà lại ngưng kết thành một thanh âm quen thuộc, ở bên tai lặp lại vô hạn tuần hoàn vang lên:

—— Anh có nói hay không nha anh có nói hay không nha anh có nói hay không nha…

Nghe thanh âm đó, khóe miệng Doanh Phong không thể khống chế cong lên, thanh âm huyên náo quấy nhiễu người ta như thế, có nghe đi nghe lại trăm năm nữa cũng không chán, thì làm sao nỡ dừng lại ngay lúc này chứ?

Bỏ mặc tên đó một mình phiêu bạt trong vũ trụ, luôn làm cho người ta không yên lòng, nếu như có một chút khả năng, anh vẫn muốn ——

—— ở lại bên cạnh em.

Cảnh sắc trước mắt biến đổi, Doanh Phong và Lăng Tiêu trong vũ trụ mặt đối mặt, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Nhưng tay hai người vươn ra vừa mới sượt qua đầu ngón tay đối phương, còn chưa kịp nắm lấy nhau, đã tương hỗ văng ra, Lăng Tiêu bực dễ sợ, rõ ràng đã trở về, tại sao lại chạy nữa? Muốn cho anh một cái ôm mà cũng khó như vậy!

Doanh Phong đảo ngược cực từ trên người, lại truyền tống qua, lúc này không còn lực lượng nào tách họ ra nữa.

Giữa tinh vân sắc thái rực rỡ, bọn họ chặt chẽ gắn bó, sao chổi quét qua chân trời, kéo theo cái đuôi thật dài, một ngôi hai ngôi ba ngôi…

Lăng Tiêu chớp mắt vài cái.

—— Mưa sao băng?

Ở khoảng cách gần như thế, khó được Doanh Phong còn có thể xem hiểu thủ thế của cậu.

—— Là cụm sao chổi.

Thật lâu trước kia, từng bị người cho là điềm xấu, nhưng hôm nay, không còn ai so với họ may mắn hơn.

Mấy chiếc phi thuyền hiện thân ở Tinh Môn, liên tiếp gặp phải chuyện ngoài ý muốn khiến họ đề cao cảnh giác, cho đến khi thấy ký hiệu quân đội trên thân thuyền mới yên lòng.

Quân đội rề rà đến muộn mở cửa khoang, dưới tác dụng chùm sáng dẫn dắt, hai người rốt cục an toàn tiến vào khoang thuyền.

Lăng Tiêu vừa chạm đất liền khẩn cấp hỏi, "Anh mới nãy nói anh hình như cái gì a?"

"Không có gì."

"Anh nói nhanh một chút a, nói chuyện nói một nửa là đáng ghét nhất."

Tóc đỏ cùng Băng Xán chạy vội đến, cắt ngang họ, "Lăng Tiêu! Doanh Phong! Các cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì," Lăng Tiêu định bước tới một bước, phát hiện mình cùng Doanh Phong còn bị hút dính vào nhau, đành phải duy trì loại tư thế xấu hổ này, "Các cậu thì sao?"

"Địch nhân cho nổ Hộ vệ hạm, cũng may chúng tớ đúng lúc bắn ra ngoài, không bao lâu sau trưởng quan bọn họ đã tới rồi."

"Trưởng quan? Phục Nghiêu thiếu tướng?"

"Ừ, binh lực ở trạm không gian phía trước bị bọn họ dùng kính tượng dẫn dắt đi, chờ khi chúng tớ phát hiện bản thể, họ đã chạy quá xa rồi. Chúng tớ đến cứu các cậu, trên đường lại gặp lốc xoáy, chờ lúc đuổi tới, nơi đó đã chỉ còn lại cái xác, chúng tớ còn tưởng rằng…"

Doanh Phong lờ mờ có ấn tượng, "Bọn họ cuối cùng hình như có nói mấy chữ 'khởi động nhảy xuyên không gian'."

"Nhảy xuyên không gian không giống chuyển tiếp qua Tinh môn, không có mục đích minh xác," Thanh âm Phục Nghiêu đột nhiên chen vào, "mà là nhờ tạo ra một không gian uốn khúc, tùy cơ nhảy tới phụ cận Tinh môn."

"Trưởng quan."

“Chào trưởng quan!” Hai người đều chào hỏi.

Phục Nghiêu gật đầu, “Nếu như chuyển tiếp qua Tinh môn, chúng tôi còn có thể biết được mục đích của các cậu, nhưng các cậu lại tùy cơ nhảy, dù tra xét từng cái thì cũng mất rất lâu.”

Lăng Tiêu khó hiểu, “Vậy các anh làm sao tìm được chúng tôi?”

“Đây chính là điểm kỳ quái nhất, ” Tóc đỏ chen miệng nói, “Quân đội đột nhiên thu được một tin tức nặc danh, bên trong cung cấp toạ độ của các cậu.”

“Tin tức nặc danh?”

“Phải a, nếu không phải địch nhân, còn ai biết vị trí của các cậu? Nhưng nếu như là địch nhân, tại sao phải mạo hiểm bại lộ tung tích mình mà báo chúng tớ cứu người, kì quái.”

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong liếc nhìn nhau, trong lòng đều mơ hồ xoay quanh một bóng người.

Phục Nghiêu mẫn tuệ nhận ra, “Thế nào? Các cậu có manh mối?”

“Không có, ” Lăng Tiêu cướp lời, Doanh Phong thấy thế cũng không lên tiếng.

Phục Nghiêu hiển nhiên là không tin, nhưng vẫn tạm thời áp chế không đề cập tới.

“Phi Ưng phi thường giảo hoạt, trường kỳ đánh du kích với chúng tôi, quân đội nhiều năm qua cũng chưa thể tóm được nó. Lần này tuy lại để chúng chạy thoát, nhưng vội vàng chuyển tiếp đã bức bách họ phải thí xe bảo vệ tướng, chủ hạm giải thể, chúng tôi còn phát hiện rất nhiều xác của người trong đoàn hải tặc Độc Kinh dọc đường…”

“Bọn họ cấu kết với nhau,” Lăng Tiêu chen vô, “Hải tặc vẫn luôn cung cấp vật tư và tiếp tế cho họ.”

Phục Nghiêu gật đầu tỏ vẻ hiểu, “Đoàn hải tặc toàn quân bị diệt, nhóm người trốn tránh nguyên khí đại thương, chuyện này không thể bỏ qua công lao của các cậu, không chừng sẽ được biểu dương đó.”

“Biểu dương thì không cần,” Tóc đỏ da mặt dày hỏi, “Có thể miễn giảm ba mươi giờ lao động nghĩa vụ không?”

Phục Nghiêu trừng mắt liếc cậu một cái, Tóc đỏ ngượng ngùng rụt đầu về.

“Đúng rồi, ” Lăng Tiêu cuối cùng nhớ ra vấn đề mấu chốt, “Thiếu niên kia thế nào rồi?”

“Cậu ấy đang ở một chỗ tuyệt đối an toàn, đợi cùng chúng ta quay về mặt đất.”

Lăng Tiêu nghe được đáp án một trong hai vấn đề cậu tâm tâm niệm niệm, lòng cũng nhẹ đi hơn nửa, song song với vui mừng cũng có cảm giác mỏi mệt nồng đậm ập đến.

“Nè,” cậu hữu khí vô lực treo trên người Doanh Phong, lay lay anh, “Anh hình như thế nào a, anh nói mau nha…”

Chỉ cần có được đáp án của vấn đề này, là cậu có thể yên tâm đi ngủ rồi.

Trong lúc họ vừa đi vừa nói thì đã đến khoang điều trị, nhân viên y tế nhìn thấy hai người giống như trẻ sinh đôi liền thể, hé miệng cười nói, “Biết các cậu không nỡ tách ra, nhưng giờ chúng tôi cần kiểm tra thân thể, phiền các cậu phối hợp một chút được không?”

Lăng Tiêu xấu hổ vùi đầu xuống, Doanh Phong thần sắc thản nhiên.

“Trên người chúng tôi có tác dụng của Cực từ hồn tinh, nửa giờ sau sẽ tự động giải trừ.”

“Vậy a, thế thì chúng tôi trước tiên tiến hành xử lý ngoại thương một chút, sau đó mới kiểm tra tỉ mỉ thân thể của các cậu.”

“Ngoại thương của tôi đã khép lại,” Doanh Phong giơ một tay lên, lật qua lật lại mấy cái, “Tôi cũng không biết sao lại thế này, không chỉ có miệng vết thương đột nhiên khép lại, ngay cả tinh thần lực đều nháy mắt khôi phục.”

“Trừ cái đó ra thì sao,” Phục Nghiêu lười biếng tựa vào cửa, “còn có hiện tượng khác không?”

Doanh Phong nhớ lại một chút, “Không biết có phải là ảo giác hay không, tôi nhớ mang máng, bên ngoài thân thể hình như có ánh sáng…”

Ánh sáng kim sắc nhàn nhạt, bao phủ thân thể, đem toàn bộ thương tổn ngăn cách bên ngoài.

”Đây không phải là ảo giác, xem ra khế tử của cậu trong lúc vô ý sử xuất ‘Phụng hiến’ *(dâng tặng)* mà bản thân lại không biết.”

“Phụng hiến?”

“Dâng ra toàn bộ lực lượng khế tử, khiến năng lực khế chủ tạm thời được đề thăng cực đại, trong khoảng thời gian ngắn miễn dịch hết thảy thương tổn, đó chính là ‘Phụng hiến’.”

Doanh Phong nhíu mày, “Việc này đối với khế tử có ảnh hưởng gì?”

Phục Nghiêu không cho là đúng thõng tay xuống, “Nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe.”

“Vậy nếu trước đó cậu ấy đã thừa nhận điện áp cực lớn, lại tiêm vào ‘đốt tẫn’ đời hai thì sao?”

Phục Nghiêu nhướng mày, “Cậu ta bị điện giật, tiêm ‘đốt tẫn’, dùng Phụng hiến, lại một đường tinh thần hăng hái, đến tột cùng là thường thức của tôi không đủ, hay là cậu đang mơ, cậu cho khế tử của cậu là siêu nhân sao?”

Doanh Phong cúi đầu, Lăng Tiêu còn vì ngượng ngùng mà chôn đầu trong ngực anh, bất quá thời gian này cũng quá lâu đi.

Anh nâng cổ đối phương, thật cẩn thận đem người lật qua, quả nhiên thấy được một cái mặt ngủ bất tỉnh nhân sự.

***

Lăng Tiêu mơ một giấc mộng dài, trong mộng Doanh Phong đáng giận cứ một mực nói với cậu ‘Anh hình như…”, mà khi truy vấn đoạn sau thì anh ta lại không chịu nói, quả thực rất khiến người ta muốn bóp cổ anh ta ép hỏi ra chân tướng.

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì a?!” Lăng Tiêu kìm lòng không đậu gào lên.

“Em tỉnh rồi?”

Lăng Tiêu chậm rãi mở mắt ra, liền chứng kiến tên đầu sỏ trong mộng đánh chết không nói xuất hiện trước mắt.

“Đã đến mặt đất rồi sao?” Cậu ngơ ngẩn hỏi.

“Từ ba ngày trước rồi,” Doanh Phong bình tĩnh đáp, giấu đi lo lắng mấy ngày qua, “Em ngủ suốt ba ngày ba đêm.”

Lăng Tiêu cũng không biết mình có thể ngủ lâu như vậy, rõ ràng lúc thiếu niên cũng từng tiêm ‘đốt tẫn’ còn cử hành nghi thức trưởng thành, cũng chỉ hôn mê mấy giờ mà thôi, sao trưởng thành rồi thân thể ngược lại trở nên hư nhược chứ?

Cậu trái phải đánh giá bốn phía, phát hiện nơi này cũng không phải ký túc xá.

“Đây là đâu?” Cậu hỏi.

“Trung tâm y tế, em vừa đáp xuống đất liền được đưa đến nơi này.” Doanh Phong vừa nói vừa rung chuông gọi bác sĩ tới, làm kiểm tra toàn diện cho Lăng Tiêu.

“Các hạng mục phải khám đều đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất, lần này thể lực của cậu cạn kiệt nhiều, sau này không được liều mạng như vậy nữa. Tuy thân thể của chúng ta có năng lực khôi phục mạnh, nhưng không có nghĩa là không hao tổn, nhiều ít gì cũng phải nghĩ đến năng lực gánh vác của linh hồn mình a.” Bác sĩ oán giận nói.

“Có thể xuất viện chưa?” Doanh Phong hỏi.

“Cậu ấy hiện tại khỏe mạnh như một hầu nhi, ra tiền tuyến cũng không có vấn đề gì.”

Hai người rời khỏi Trung tâm y tế một đoạn, Lăng Tiêu đột nhiên ai nha một tiếng, “Tiêu rồi!”

“Làm sao vậy?” Doanh Phong bị cậu bỗng nhiên kinh hoảng dọa sợ, nghĩ đã xảy ra chuyện ghê gớm gì.

“Chủy thủ của em rớt trên tàu của Thái Ân rồi, còn chưa có lấy về được.”

Thì ra là chuyện này, Doanh Phong yên lòng.

“Đi làm cái khác là được, khẩn trương như thế làm gì.”

“Làm lại cái khác cũng đâu phải cái lúc đầu a… Có thể làm giống như đúc cái cũ không?”

“Không thể.”

Lăng Tiêu nước mắt lưng tròng, “Em muốn cái lúc trước.”

Doanh Phong cảm thấy biểu tình này của cậu có điểm buồn cười, kìm lòng không đậu nhéo mũi đối phương.

“Diễn ân ái, chết rất nhanh!” Không biết từ nơi nào nhảy ra mấy thiếu niên, bên tai hai người lớn tiếng kêu la.

Lăng Tiêu theo bản năng lui về sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa cả hai, mấy thiếu niên kia đạt tới mục đích, rất nhanh liền vui cười chạy đi.

"Chuyện gì vậy?" Lăng Tiêu lúc này mới phát hiện bên ngoài so với ngày thường náo nhiệt hơn nhiều, "Sao thiếu niên đều ra đường hết thế?"

"Hôm nay là ngày Lễ thiếu niên."

Lăng Tiêu ngẩn ra, thì ra đã đến ngày này a, Lễ thiếu niên những năm trước, đều là ngày hội náo nhiệt nhất Bích Không, bất quá cái câu khẩu hiệu đó là chuyện gì?

Nhưng chờ bọn họ trở lại Ngự Thiên, phát hiện những thứ đó đều chỉ là chuyện nhỏ, ngay cả học viện quân đội nghiêm túc như vậy, đều bị bầu không khí lễ hội xâm lấn, hình chiếu biểu ngữ trái phải tùy ý có thể thấy được:

—— *Thiếu niên bên người càng ngày càng ít, không ký khế ước các bạn tính chờ hồn phi phách tán sao! Hội ái hữu thiếu niên Ngự Thiên hoan nghênh bạn gia nhập!*

—— *Hãy cuồng hoan một phen đi rồi trưởng thành! Party hoan lạc cuối cùng của thiếu niên độc thân ngay đêm nay!*

—— *Tôi là thiếu niên, tôi tự hào! Câu lạc bộ thiếu niên cao tuổi mà bạn mong đợi đã đến!*

—— *Ai nói trưởng thành không thể ăn lễ thiếu niên? Hãy để khế chủ của bạn nói với bạn "Mua mua mua"!*

Bọn Lăng Tiêu giữa một đường quảng cáo cuồng oanh lạm tạc trở lại ký túc xá, Tóc đỏ thấy Lăng Tiêu đã trở lại, lập tức xông tới hỏi han.

"Thân thể cậu sao rồi?"

"Hoàn toàn không thành vấn đề!" Lăng Tiêu đắc ý.

"Đúng rồi, cậu có một chuyển phát nhanh vũ trụ, hôm qua trong phòng ngủ các cậu không có nhà, tớ nhận thay cậu rồi."

"Chuyển phát nhanh vũ trụ? Là cái gì?" Lăng Tiêu rất tò mò, cậu cũng đâu có bạn bè gì ngoài hành tinh đâu.

Tóc đỏ giao cho cậu một cái hộp, Lăng Tiêu lắc lắc, nghe nghe, chắc không phải là thứ gì gì đó nguy hiểm đi.

Chờ Tóc đỏ đi rồi, Lăng Tiêu mở hộp ra, nhìn thấy đồ vật bên trong, nhất thời vui sướng khôn kể.

“Nhìn này!” Cậu cao hứng giơ lên chủy thủ ra hiệu cho Doanh Phong.

Doanh Phong cũng có chút ngoài ý muốn, cư nhiên có người đem chủy thủ của Lăng Tiêu chuyển phát nhanh cho cậu, người có thể làm thế, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một.

“Nhất định là người đó!” Lăng Tiêu hưng phấn nói, “Anh còn nhớ không? Bên người Thái Ân có một thiếu niên giống anh như đúc, không không, là người trưởng thành không phát dục, ổng tên là Phi Cảnh!”

Thì ra khế chủ của thầy hiệu trưởng tên Phi Cảnh, Doanh Phong nghĩ, còn có tâm tư chuyển phát nhanh, vậy tai nạn đó chắc không làm gì được họ.

Cứ thế một lát sau, Lăng Tiêu đã đem chuyện Phi Cảnh nói thất thất bát bát, cuối cùng nói, “Em cảm thấy khế tử của Phi Cảnh không chừng còn sống, em tính lên mạng phát một cái thông báo tìm người, xem có ai biết cái tên này không, có lẽ có thể có manh mối của khế tử ông ấy.”

Doanh Phong đè cậu lại, “Chuyện này không nhất thiết.”

“Vì sao?”

Doanh Phong chần chừ, nếu nói chân tướng cho Lăng Tiêu, cậu ấy nhất định sẽ khống chế không nổi mà đi tìm thầy hiệu trưởng, cùng với để thầy biết người mình chờ đợi nhiều năm đã đi lên con đường hoàn toàn tương phản với mình, chi bằng để thầy hoàn toàn không biết gì cả thì hơn.

Nghĩ đến đây, anh thuận miệng bịa lý do.

“Phi Cảnh cũng là kẻ đang trốn tránh, quân đội nhất định có bản ghi chép của ông ấy, em bây giờ lên mạng tuyên bố tin tức có liên quan ông ấy, nhất định sẽ bị theo dõi.”

Lăng Tiêu lập tức uể oải, mình sao lại quên mất điểm này.

Nếu Phi Cảnh không trở lại, vậy ông ấy cùng khế tử không thể gặp lại; nhưng nếu ông ấy trở về, liền phải chịu phạt vì vứt bỏ khế tử, nghĩ tới nghĩ lui đều bế tắc.

Doanh Phong sờ sờ đầu cậu, việc này khiến tâm tình chán nản của cậu đỡ hơn.

“Ông ấy có thể trốn đi, thì nhất định quay về được, nếu ông ấy thật sự có tâm trở về tìm khế tử của mình, tự nhiên là không có ai ngăn được.”

Phục Nghiêu gọi điện xin được vào, Lăng Tiêu hoảng sợ, lẽ nào đối thoại của bọn họ đều bị theo dõi?

"Các cậu chuẩn bị xong hay là chưa a?" Chỉ là nghe được thanh âm biếng nhác lại lộ ra vẻ ngạo mạn của hắn, Lăng Tiêu liền không tự giác muốn đứng nghiêm.

"Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?"

"Thật xin lỗi," Doanh Phong tiếp lời, "Cậu ấy mới vừa tỉnh, tôi còn chưa kịp nói với cậu ấy."

"Nói cái gì?" Lăng Tiêu càng hồ đồ.

"Em được biểu dương."

80. Quyển 2 - Chương 80: Tân Sơ*

**Tân sơ: Khởi đầu mới*

Lăng Tiêu không yên đứng ngoài cửa, ngay cả tay cũng không biết nên để ở đâu mới tốt, thỉnh thoảng lại sửa sang trang phục một chút, còn không ngừng truy vấn Doanh Phong cậu có chỗ nào trông không được ổn không.

Doanh Phong cảm thấy cậu hơi khoa trương, "Em khẩn trương đến mức đó sao?"

Lăng Tiêu ngược lại không hiểu anh sao có thể bình tĩnh như vậy, phải biết là, người sắp tiếp kiến bọn họ chính là Nguyên soái, thống lĩnh tối cao quân bộ. Ở Thiên Túc tinh tôn sùng vũ lực này, địa vị Nguyên soái tương đương với Tổng thống quốc gia khác, được Tổng thống tiếp kiến, chẳng lẽ còn không cho cậu một sinh viên năm nhất trường quân đội khẩn trương sao?

Dưới sự dẫn dắt của sĩ quan, bọn họ rốt cục tới trước mặt Nguyên soái, người mà cho tới giờ chỉ có thể nhìn thấy xa xa ở truyền thông hoặc lễ mừng, bản thân ông khí vũ hiên ngang, uy phong lẫm lẫm, ai từng nhìn thấy ông đều cảm thấy kính nể.

"Chào Nguyên soái!" Lăng Tiêu đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Nguyên soái tuy nghiêm mặt, nhưng những người quen thuộc ông đều nhìn ra giờ khắc này tâm tình ông không tồi.

"Các cậu lần này biểu hiện khá xuất sắc, vô luận là cách xử lý khẩn cấp đối với những chuyện xảy ra, trí tuệ cùng dũng khí lấy ít địch nhiều, hay là ý thức trách nhiệm bảo hộ thiếu niên, không cái nào không khiến người khâm phục. Ta đại diện cho quân đội cảm tạ cống hiến lớn lao của các cậu, cũng vì tương lai quân bộ có được nhân tài như các cậu mà cảm thấy kiêu ngạo."

Nguyên soái tiếp nhận huân chương từ trong tay người khác, trịnh trọng đeo lên cho Lăng Tiêu, "Huy chương Cống hiến trác tuyệt này đã nhiều năm không được trao tặng cho người không phải quân nhân tại chức, chúc mừng các cậu đạt được vinh hạnh đặc biệt này."

Hiện trường vang lên tiếng vỗ tay, Lăng Tiêu kích động lại chào theo nghi thức quân đội thêm một lần, "Cám ơn Nguyên soái!"

Sau đó cậu chăm chú nhìn Nguyên soái lấy phương thức giống vậy, đem huân chương quân công *(công trạng)* đeo lên ngực Doanh Phong, cảm giác tự hào trong nháy mắt đó, so với chính mình được khen ngợi chỉ có hơn chứ không kém.

So với biểu hiện của Lăng Tiêu, Doanh Phong trấn định hơn nhiều, anh cũng nâng tay chào kiểu quân đội, sau đó cùng Nguyên soái lễ phép bắt tay, thái độ đúng mực. Nguyên soái ở trong lòng thầm khen ngợi, khí chất một người đứng đầu, thường có thể lộ ra từ khi còn rất trẻ, mà người thanh niên trước mặt này không thể nghi ngờ có loại tiềm lực đó.

Hiện trường có mặt không ít quan quân, có một vài người thường thấy trong tin tức truyền thông, có vài người dù Lăng Tiêu không quen thuộc, cũng đều nghe qua đại danh của họ, Phục Nghiêu vĩnh viễn là biểu tình tựa tiếu phi tiếu bí hiểm, mà Long Dần ngay từ đầu lúc họ bước vào đã ra bộ không quen biết.

Nghi thức trao tặng huân chương chấm dứt, rất nhiều người vây lại, hướng hai người chúc mừng, ngay sau đó có người đưa ra câu hỏi liên quan tới Phi Ưng. Quân đội truy kích Thái Ân mấy năm nay, thủy chung bị bọn chúng giảo hoạt đào thoát, Lăng Tiêu bọn họ là hai người duy nhất đánh vào lòng địch, nắm giữ rất nhiều tin tức ngay cả quân đội cũng không biết.

Doanh Phong đem hết thảy tin tức có được từ Phi Ưng thuật lại tỉ mỉ, chính là số lượng địch nhân, cách bố trí trong hạm thuyền, vũ khí trang bị… Lăng Tiêu nghe nghe, mới phát hiện trong khi mình cái gì cũng không biết, thì Doanh Phong đã âm thầm quan sát nhiều như vậy, hơn nữa thuộc lòng. Mà lực chú ý của cậu toàn bộ bị Phi Cảnh phân tán, nếu bảo cậu thuật lại kết cấu tinh hạm địch nhân, cơ hồ không thể nói rõ được một hai.

Nghi thức trao tặng huân chương biến thành hội nghiên cứu và thảo luận tác chiến, thẳng đến khi Nguyên soái can thiệp mới dừng được tràng diện này, ông đem những nhân viên không liên quan đều phân tán, chỉ giữ lại Doanh Phong và Lăng Tiêu.

"Nguyên soái, ngài còn có chuyện gì cần phân phó sao?" Lăng Tiêu hỏi.

"Không phải ta, là còn có một người muốn gặp các cậu." Nói xong ông vỗ vỗ tay, từ bên trong tiến ra một người.

Người này nhìn qua rất quen mặt, nếu nói có người trời sinh có thể gây cho người khác một loại cảm giác thân thiết, chính là chỉ người này. Lăng Tiêu từ lúc ông vừa mới đi ra, tầm mắt liền dừng trên mặt ông không rời, giống như nơi đó có lực lượng nào đó hấp dẫn cậu.

“Xin chào,” ông mỉm cười hướng Lăng Tiêu chào hỏi.

“Xin chào,” Lăng Tiêu ngốc ngốc hỏi, “Tôi có phải đã gặp ngài ở nơi nào rồi không?”

Người đó nghe nói thế mỉm cười, “Ta là khế tử của Nguyên soái, con có thể tương đối quen thuộc thân phận khác của ta.”

“Thân phận khác?”

“Ông ấy là đương kim giáo chủ giáo hội, chúng ta đã từng gặp trên hành lang ở giáo đường.”

Lời Doanh Phong nhắc nhở Lăng Tiêu, không chỉ là hành lang giáo đường, rất nhiều chỗ khác cũng từng xuất hiện hình tượng của ông, chỉ là do họ không tin tôn giáo, không có lưu ý mà thôi.

Í khoan đã! Giáo chủ Giáo hội, khế tử của Nguyên soái, Lăng Tiêu buột miệng nói ra:

“Giáo hội cùng quân đội không phải đối lập sao?”

Doanh Phong dùng cánh tay thúc cậu một chút, Lăng Tiêu ý thức được mình lỡ lời, hối hận không ngừng.

Nhưng giáo chủ lại không để ý, ngược lại cười nói, “Con đối với giáo hội không phải có hiểu lầm gì chứ? Chúng ta không đứng ở phía đối lập của quân đội, quân đội bảo hộ chúng ta, bảo vệ quốc gia, giáo hội làm sao có thể cùng họ đối lập chứ? Chính là ở một vài phương diện, lập trường của chúng ta cùng quân đội có khác biệt, hơn nữa một mực tìm kiếm sự hòa hợp lớn nhất.”

Lăng Tiêu trộm nhìn Nguyên soái một cái, cứ như vậy giáp mặt biểu đạt mình với lập trường quân sự của khế chủ có bất đồng thực sự không sao chứ? Nhưng Nguyên soái lại như đã tập mãi thành quen, giống như người kia mà không nói như vậy mới là kỳ quái.

“Con tên Lăng Tiêu phải không?” Giáo chủ ôn hòa nhìn cậu, “Ta trước kia cũng nhận thức một đứa nhỏ họ Lăng, nó cũng thiện lương hệt như con.”

“Là Lăng Tinh sao?” Họ Lăng lại cùng giáo hội có quan hệ, Lăng Tiêu trực giác nghĩ đến cái tên này.

Giáo chủ ngẩn ra, “Con biết?”

Lăng Tiêu quanh co nói, “Chúng con tỉnh dậy từ một lồng năng lượng, con từng nghe nói qua.”

Giáo chủ nhìn chăm chú cậu một lúc lâu, yên lặng thở dài, “Đáng tiếc nó niên kỷ còn trẻ đã rời đi, nếu nó

chuyển kiếp, hẳn cũng đến tuổi thức tỉnh rồi."

Nguyên soái khoát tay lên vai giáo chủ, ý bảo ông đừng tiếp tục đề tài này nữa, giáo chủ cũng đúng lúc điều chỉnh tâm tình.

"Vừa rồi Nguyên soái đại diện cho quân đội hướng các con thể hiện cảm tạ, ta cũng muốn đại biểu giáo hội tri ân các con, bởi vì các con đã cứu lại một thiếu niên. Quân đội cùng giáo hội trải qua nhiều năm nỗ lực, đều không thể cứu được cậu ấy, mà các con lại làm được."

"Dân số Thiên Túc so với thời kì kiến quốc, đã giảm bớt 40%, mặc kệ chúng ta có nguyện ý thừa nhận hay không, bởi vì chiến tranh cùng các loại ngoài ý muốn, nhân số chủng tộc chúng ta thủy chung luôn giảm là sự thật không cần tranh cãi, nếu như không thể xoay chuyển, chúng ta nhất định hướng đến diệt vong. Dưới cục diện này, mỗi một thiếu niên đối với chúng ta đều cực kỳ quý giá, cho nên các con cứu vớt không phải chỉ là một con tin, mà là một linh hồn, đối với cả quốc gia đều là cống hiến thật lớn."

"Đây là chuyện chúng con phải làm." Lăng Tiêu ưỡn ngực nói.

"Thật ngại đã tự tiện nói nhiều như vậy, thật ra là một người khác muốn giáp mặt cám ơn các con." Ông né người ra, lộ ra thiếu niên thanh tú ngại ngùng đứng phía sau. Dù nhìn qua chính là một tiểu hài tử, nhưng Lăng Tiêu biết anh ấy tỉnh dậy sớm hơn mình nhiều, chí ít cũng đã thiếu niên ba mươi mấy tuổi. "Thương Dương, con không phải có chuyện muốn chính miệng nói với họ sao? Đừng sợ, " giáo chủ cổ vũ nói.

Thương Dương vài lần muốn nói lại thôi, giáo chủ thay cậu giải thích với bọn Lăng Tiêu, "Cậu ấy cùng với đồng bạn ngăn cách quá lâu, không quá am hiểu cách câu thông cùng người khác, xin kiên nhẫn với cậu ấy một chút."

"Không sao đâu, anh từ từ nói."

"Cám ơn các cậu đã cứu tôi," Thương Dương cố lấy dũng khí, "Nghe nói các cậu vì tôi thân sa hiểm cảnh, cùng nhiều người như vậy chiến đấu, các cậu thật sự rất dũng cảm."

"Có thể ở trong hoàn cảnh đó, trộm được thuyền cứu sinh chạy trốn, tôi cảm thấy anh mới là người chân chính dũng cảm." Lăng Tiêu tán dương cậu từ tận đáy lòng, một thân một mình đối mặt vũ trụ mênh mông, điều này phải cần bao nhiêu dũng khí chứ.

Trong mắt Thương Dương minh quang lóe sáng, Lăng Tiêu không chỉ là ân nhân cứu mạng của cậu, mà còn là người đầu tiên đối với cậu nói lời này.

"Tên thật của anh là gì? Sao bọn họ vẫn gọi anh là Thương Dương?"

"Tư liệu chân chính của cậu ấy đã bị Thái Ân hủy diệt, ở kho số liệu cũng tra không ra." Giáo chủ tiếp lời.

Trong số người năm đó tham dự chuyện này, Thái Ân sẽ không nói, Dao Đài đã ra đi, chính là còn có một người biết chân tướng.

Lăng Tiêu vừa định mở miệng, lại nghe giáo chủ nói, "Chuyện cậu ấy đang ở nơi này tạm thời vẫn là bí mật, không muốn công khai với bên ngoài, cũng không thể để người không có liên quan biết, để tránh tin tức bị tiết lộ."

Lăng Tiêu minh bạch rồi, thì ra Dục Tuyền cũng thuộc loại 'người không có liên quan', chính là anh ấy từ sau khi tỉnh dậy đã bị Thái Ân cầm tù phi pháp, giờ cũng chỉ là thay đổi một chỗ trốn, chẳng phải là rất đáng thương sao.

"Vậy anh ấy cũng không thể học lên, không thể cùng thiếu niên khác tiếp xúc?"

"Vì lo cho an toàn của cậu ấy, chỉ sợ tạm thời phải như vậy, Thái Ân người này chỉ số thông minh vượt trội, chúng ta không dám xem nhẹ hắn. Chỉ cần vừa có cơ hội, hắn nhất định sẽ không từ một thủ đoạn nào, loại chuyện để cậu ấy vào sơ cấp học viện, quá nguy hiểm, chúng ta sẽ không tùy tiện thử."

"Thật là đáng tiếc, nếu anh ấy có thể tiếp xúc đồng loại, mau chóng tìm được một người mình thích cử hành nghi thức trưởng thành, như vậy dù là Thái Ân cũng vô kế khả thi."

Từ trong mắt Thương Dương, Lăng Tiêu rõ ràng nhìn ra nét chờ mong, vì thế cậu có một chủ ý.

"Hôm nay là Lễ thiếu niên, bên ngoài thiếu niên rất nhiều, nếu chúng con dẫn anh ấy tham gia bữa tiệc quan hệ hữu nghị, hẳn là cũng sẽ không bị người phát hiện đi."

Thương Dương dùng ánh mắt ướt sũng của cậu mà nhìn giáo chủ, giáo chủ không còn cách nào đành chuyển hướng Nguyên soái, Nguyên soái dưới áp lực ánh mắt chuyên chú của mọi người ra quyết định.

"Ta sẽ phái hai người đi theo các cậu, để tránh phát sinh ngoài ý muốn."

Mắt Thương Dương cơ hồ đã thành nhảy nhót, Lăng Tiêu cao hứng ôm lấy cổ Thương Dương, "Đi, tôi mang anh đi cuồng hoan."

Hai người cao hứng phấn chấn đi ra ngoài, Nguyên soái cho Doanh Phong một ánh mắt cảnh cáo, Doanh Phong tự nhiên hiểu được ông muốn nói gì.

"Xin yên tâm, tôi sẽ trông chừng hai người đó."

Bọn Lăng Tiêu mang theo Thương Dương cùng hai vệ sĩ về tới trường học, lúc này sắc trời đã tối, tiệc sắp bắt đầu, vì chắc chắn phải đạt mục đích, bọn họ còn chuẩn bị một cái mặt nạ hoá trang cho Thương Dương.

Học viện quân sự Ngự Thiên là đại học hoàng kim của Thiên Túc, con trai một mình ở nơi này tự nhiên cũng được ca tụng là "Người đàn ông độc thân Hoàng kim", hàng năm vào ngày này, đều có không ít thiếu niên từ những đại học khác, ngàn dặm xa xôi đến tham dự buổi dạ tiệc cuồng hoan của Ngự Thiên, khát vọng được kết giao với một nửa còn lại ưu tú nhất, đông đảo thiếu niên hội tụ về một nơi, tạo điều kiện thiên thời địa lợi cho Thương Dương giấu diếm thân phận.

Khi bọn họ đi vào nơi tổ chức tiệc thì mới phát hiện nơi này có hai cánh cửa, một cái hơi rộng, cái kia thì hơi chật, chỉ để lọt một người đi qua.

Thậm chí có không ít người trưởng thành cũng tới tham gia, xem ra lễ thiếu niên quả nhiên không phải thiếu niên độc quyền. Chỗ nào có náo nhiệt, liền nhất định không thiếu thân ảnh Tóc đỏ, cậu thấy Lăng Tiêu thì hưng phấn đứng sau cái cửa rộng hơn tiếp đón, "Đi cửa này nè! Đi cửa này!"

"Có gì khác nhau sao?" Lăng Tiêu đứng giữa hai cánh cửa hỏi.

Nhân viên phục vụ dạ tiệc cười giới thiệu, "Hôm nay là lễ thiếu niên, tới tham gia tiệc đều là độc thân, cửa chật đủ để đi qua rồi, nhưng nếu các bạn chọn cửa rộng kia, lấy thân phận tình lữ đồng thời tiến vào, sẽ bị trừng phạt."

Thì ra là thế, bất quá là một cánh cửa thôi, dù đi cửa chật thì họ cũng vẫn là tình lữ. Lăng Tiêu vừa định qua cửa chật, lại bị Doanh Phong bá đạo bắt lấy tay, kéo cậu qua cửa rộng.

"Này, trước mặt thiếu niên đừng có phô trương quá a," Lăng Tiêu nhỏ giọng kêu lên.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Doanh Phong nghiêm trang hỏi.

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, tuyên cáo đầu hàng, "Phải phải, anh nói rất đúng."

"Thương Dương, anh…" Cậu vừa quay đầu lên tiếng, liền phát hiện đối phương đã qua cái cửa chật, chạy ra phía trước họ, vẻ mặt mong chờ được xem kịch vui.

"Không biết là trừng phạt gì a," Lăng Tiêu thấp giọng than thở, theo Doanh Phong cùng nhau bước vào cửa rộng.

Một thùng nước từ trên trời giáng xuống, mắt thấy hai người sắp bị tạt ướt sũng, một cái lồng phòng hộ đem họ ổn thỏa bảo vệ, trên người ngay cả một giọt nước cũng chưa dính tới.

"A, lại có thể dùng hồn tinh, hơi quá đáng rồi!" Người xem cuộc vui nhao nhao khiển trách Doanh Phong không phúc hậu.

Lăng Tiêu dương dương tự đắc, khế chủ của tớ chính là cơ trí vậy đó!

"Đúng là ăn gian a!" Tóc đỏ đón họ, "Còn tưởng hiếm khi được thấy Doanh Phong thất bại, ăn lễ mà ngay cả chút nguyện vọng đó cũng không chịu thỏa mãn tụi này."

Lăng Tiêu chú ý tới trên người bọn họ quần áo cũng khô ráo, "Các cậu làm sao qua được?"

"Chúng tớ cùng đi với bọn Vũ Tập, hai người họ đi ở phía trước, chúng tớ thấy tình huống không ổn liền vội vàng từ cửa nhỏ chuồn qua."

Cậu ta mới vừa nói xong, Lăng Tiêu liền thấy đôi Vũ Tập đang hướng về bên này, quả nhiên hai người giống như mới mắc mưa, thật khó được lúc hoạt động tự do mà Sương Phong lại không ngủ.

"Các cậu cũng có tốt gì hơn đâu a, so với chúng tớ còn giảo hoạt hơn."

Mọi người cười nhạo nhau một trận, Lăng Tiêu thuận thế đem Thương Dương giới thiệu cho bọn họ.

"Đây là bạn của tớ Tiểu Dương, hôm nay đi chơi với chúng ta."

Cậu không nói gì khác, Vũ Tập bọn họ chỉ cho đó là bạn của Lăng Tiêu ở sơ cấp học viện, bọn Tóc đỏ dù đã gặp Thương Dương, nhưng cách lớp mặt nạ cũng không nhận ra được, trước mặt mọi người, Lăng Tiêu cũng không tiện giải thích.

Không ai hỏi lung tung này kia, mọi người chỉ tỏ vẻ hoan nghênh với Thương Dương.

"Có phải đến tìm đối tượng không a tiểu bằng hữu? Nơi này của tụi anh thiếu niên độc thân ưu tú rất nhiều."

Lăng Tiêu cười đẩy Tóc đỏ một phen, 'tiểu bằng hữu' trong miệng cậu luận về số năm tỉnh thức thì còn lớn hơn cậu đó.

Thương Dương chưa từng cùng nhiều người như vậy nói chuyện, dù là lúc ở Phi Ưng, Thái Ân cũng nhốt cậu trong phòng nhỏ một mình, người thường thấy cũng chỉ có mỗi Thái Ân, vì thế có điểm nhút nhát trốn phía sau Lăng Tiêu.

"Cậu dọa 'tiểu bằng hữu' kìa," Lăng Tiêu nói móc.

Tóc đỏ vội vàng lập công chuộc tội, "Anh vừa mới thấy thiếu niên tốt nghiệp Sư Ký tới tham gia tiệc, lát nữa anh giới thiệu họ cho em."

"Không cần, học viện các cậu chẳng đáng tin cậy gì hết, " Lăng Tiêu nghĩ tới cái vị bạn học hệ hóa học của Tóc đỏ, nếu không phải cậu ta đưa lộn đồ, bọn họ sẽ không bị phạt lao động nghĩa vụ, cũng không gặp

được Thương Dương đang đào vong, tự nhiên cũng sẽ không cứu được anh ấy… Vừa nghĩ như thế, hình như cần cảm tạ người ta mới đúng.

"Ha? Cậu dám nói khế chủ của tớ không đáng tin?"

Lăng Tiêu lôi kéo Thương Dương vào trong, hoàn toàn lơ Tóc đỏ đang kêu gào phía sau.

Trong hội trường bữa tiệc có rất nhiều sân khấu, có không ít sân vây đầy người.

"Tới tham gia hoạt động của chúng tôi đi," có người chủ động mời đoàn người Lăng Tiêu, "Thiếu niên hay trưởng thành đều có thể tham gia."

"Hoạt động gì nha?"

"Chúng tôi là Câu lạc bộ thiếu niên cao tuổi, lấy độc thân là quang vinh, chỉ cần lên sân khấu rút thăm, trả lời câu hỏi đạt được sự tán thành của mọi người, là có thể đạt được phần quà nhỏ mà chúng tôi chuẩn bị."

"Trả lời câu hỏi? Cái này tui rất rành," Tóc đỏ vọt tới xắn tay áo lên, "Tui tới tham gia!"

Người của câu lạc bộ cao hứng phát cho mỗi người bọn họ hoa tươi thật và trứng thối giả, loại trứng này khi chọi vào người sẽ sinh ra hiệu quả thị giác, thính giác cùng khứu giác, nhưng chỉ liên tục 30 giây liền biến mất.

"Lát nữa nếu các bạn thấy người trên đài trả lời tốt, thì ném hoa tươi, nếu không hài lòng, liền ném trứng, chúng tôi sẽ dựa theo kết quả bình chọn phán đoán câu trả lời có qua hay không."

Tóc đỏ động tác nhanh chóng, đã lên sân khấu, vỗ một cái lên máy, câu hỏi của cậu ta liền xuất hiện.

—— *Đề cho người trưởng thành: Sự kiện khiến cho bạn hối hận nhất từ khi ký khế ước tới nay là gì?*

Lăng Tiêu đại khái đã hiểu, đây là Câu lạc bộ thiếu niên cao tuổi, nếu như là thiếu niên lên sân khấu, phỏng chừng chính là phải phát biểu tuyên ngôn độc thân, nếu như đã trưởng thành, thì hỏi chuyện không tốt của ký khế ước, để những thiếu niên này càng thêm vẻ vang vì độc thân.

"Chuyện hối hận nhất a…" Tóc đỏ cau mày, nắm chặt microphone, một bộ suy nghĩ vắt hết óc.

Lăng Tiêu đã vui vẻ hí hửng chờ cậu ta nộp giấy trắng, câu hỏi này đối với Tóc đỏ mà nói không khỏi cũng quá khó khăn đi.

"Chuyện khiến tui hối hận nhất là, lúc tui với khế chủ ký khế ước, đã là thiếu niên mười ba tuổi, đối với việc này tui vô cùng hối hận, hối hận tới xanh cả ruột. Vì cái gì lúc trước tui không thổ lộ với anh ấy sớm một chút chứ? Nếu tui tỏ tình sớm chút, thời gian tụi tui cặp bồ có thể nhiều thêm một chút, sớm một ngày thì nhiều một ngày, sớm một năm thì nhiều một năm, tui tận lúc thiếu niên mười ba tuổi mới thổ lộ, đây là lãng phí bao nhiêu năm tháng a?"

Cậu ta phấn chấn chỉ xuống bên dưới, "Cho nên mấy bạn thiếu niên cao tuổi, mau thoát khỏi kiếp độc thân đi tìm nửa kia của định mệnh đi, chờ các bạn tìm được người chân chính yêu nhau rồi, sẽ hối hận chính mình vì sao một mình sống uổng mấy năm nay. Thời gian độc thân của các bạn hiện tại càng dài, nghĩa là thời gian ân ái tương lai càng ít, kéo càng lâu, hối hận càng nhiều, còn chờ gì nữa? Mau mau hành động đi!"

81. Quyển 2 - Chương 81: Di Nhĩ*

Di nhĩ: Đầy cả tai:D

"Xùy…" Dưới đài ta thán một mảnh, mọi người ào ào lấy trứng ném tới cậu ta, Lăng Tiêu cười đến gập người, không chỉ ném của mình, còn lấy luôn quả của Doanh Phong ném lên.

Tóc đỏ hứng chịu thế công của trứng thối vẫn chưa nhụt chí, ở trên sân khấu nắm chặt nắm tay hô to khẩu hiệu, "Linh hồn vĩnh tồn, sinh mệnh ngắn ngủi, ân ái, phải giành giật từng phút từng giây mà thể hiện! Đời này của bạn chỉ có một lần, nửa kia của bạn chỉ có một người…"

"Anh không ném sao?" Lăng Tiêu ôm bụng hỏi Thương Dương.

"Tôi cảm thấy cậu ấy nói rất hay a," Thương Dương do dự nhìn hai thứ trong tay, "Tôi đang nghĩ có nên ném một bông hoa cho cậu ấy không."

"Chờ một chút!" Trên đài đột nhiên rống to một tiếng, làm hai người giật nảy mình, "Tui thấy trên đài có một bông hoa! Một bông hoa tươi!"

Tóc đỏ kích động nhặt từ dưới sàn lên, "Đây là của tiểu thiên sứ nào ném giơ tay lên cho tui thấy mặt có được không?"

Băng Xán đứng bên dưới thoải mái giơ tay, Tóc đỏ làm ra một bộ dạng hạnh phúc đến sắp té xỉu, "Biết ngay tiểu thiên sứ đó là anh, hãy để em lấy thân báo đáp mà cảm tạ anh đi."

Cậu ta ném microphone cho người chủ trì, mang một thân lòng trắng trứng lòng đỏ trứng tiêu sái nhảy xuống sân khấu, ngay trước mặt những thiếu niên cao tuổi, cho khế chủ của mình một cái ôm hôn nhiệt tình, nhiệt độ bên sân khấu này nhất thời tăng lên đỉnh điểm.

Người chủ trì mồ hôi đầm đìa nói tiếp, “Câu trả lời vừa rồi của vị đồng học này rõ ràng cho thấy thất bại, vị tuyển thủ dũng cảm kế tiếp ở nơi nào?”

“Tới phiên anh tới phiên anh, ” Tóc đỏ đẩy Vũ Tập, “Đã nói mỗi người một lần.”

Lăng Tiêu:??

Nói hồi nào?

Vũ Tập bị cậu ta đẩy lên sân khấu, đề rút thăm ngẫu nhiên không khác Tóc đỏ cho lắm.

—— *Đề cho người trưởng thành: Sự kiện khiến cho bạn áy náy nhất từ khi ký khế ước tới nay là gì?*

Câu hỏi này trái lại rất thích hợp với Vũ Tập, quả nhiên Vũ Tập nghĩ một chút, đưa ra đáp án không khác dự đoán của Lăng Tiêu lắm.

“Việc áy náy nhất… Đại khái là trong thời gian kỳ rối loạn không bồi tiếp ở bên cạnh cậu ấy đi. Khi cậu ấy cần có tôi nhất, lại để cậu ấy một mình vượt qua, còn hại cậu ấy vì thế lưu lại di chứng trọn đời,” Vũ Tập tạm dừng chốc lát, “Tôi không phải một khế chủ đủ tư cách.”

Người chủ trì nói tiếp, “Ở kỳ rối loạn để cho khế tử một mình vượt qua, đáng sợ cỡ nào a, thiếu niên chúng ta căn bản không cần lo đến kỳ rối loạn, tự do tự tại, không có trói buộc, các bạn nói có đúng không?”

“Đúng!” Thiếu niên dưới đài tề thanh đáp lại.

Sương Phong khẽ chống tay, nhảy lên sân khấu, người chủ trì không dự đoán được sẽ có người đột nhiên lên đài, nhất thời trở tay không kịp, bị đối phương đoạt đi microphone trong tay.

Ngay cả bọn Lăng Tiêu cũng bất ngờ, cái tên bị họ gọi sau lưng là Thần ngủ, thế mà cũng có một ngày tích cực chủ động như vậy.

“Tôi muốn đính chính một chút,” cậu giơ microphone lên ngay cả câu tự giới thiệu đều không có, lập tức nói, “Sau nghi thức trưởng thành trốn tránh không phải anh ấy, là tôi, anh ấy không giống như ảnh nói không bồi tiếp ở bên cạnh tôi, mà là tôi không muốn nhận sự thương hại của người khác.”

“Chúng tôi đều muốn trốn tránh chuyện đã phát sinh, hành vi của chúng tôi về bản chất là như nhau, chỉ là kết quả tôi bị thương tổn nhiều hơn, cho nên thoạt nhìn giống một người bị hại hơn. Kỳ thật chúng tôi ai cũng đều là người bị hại, ai cũng là kẻ hại người, chúng tôi hại người cũng chính là hại mình.”

“Tôi đã bị tổn thương tinh thần vĩnh viễn, anh ấy cũng phải luôn sống trong áy náy, bệnh trạng của khế tử

có thể dùng dụng cụ phán đoán, nhưng khúc mắc của khế chủ chỉ có chính họ là rõ ràng. Vì tổn thương có thể thấy được này, tôi nhận lấy tự trách, thoái nhượng, và che chở của một người khác, chúng tôi vốn không cần có trách nhiệm gì với tính mạng đối phương, nếu anh ấy ở cùng người mình thích, có lẽ cũng không cần giống như bây giờ tiểu tâm dực dực, vô cùng áy náy."

"Cho nên có một câu tôi muốn nói lâu rồi," cậu xoay người nói với Vũ Tập, "Đây không phải lỗi của anh, anh không có gì phải áy náy."

Vũ Tập đồng dạng cầm chặt micro, thật lâu sau nói không nên lời, dưới đài cũng lặng im cả một lúc, rốt cục có người kịp phản ứng, "Đây là đang diễn ân ái mà, dẹp đi!"

Quả thực giống như mở van, trong nhất thời trứng bay lên đài không đếm nổi, nhóm thiếu niên dùng phương thức này biểu đạt hâm mộ của họ, Sương Phong dùng thân mình ngăn lại, đem Vũ Tập che ở phía sau, người phía dưới nhất thời ném càng hăng say.

Dù rất chật vật, nhưng khi hai người tay cầm tay đi xuống đài thì tiếng vỗ tay vẫn lớn hơn chê bai.

"Quá tuyệt vời!" Tóc đỏ trêu ghẹo nói, "Cuối kỳ các cậu nhất định có thể đảo ngược tình thế vượt qua Lăng Tiêu bọn họ."

"Này!" Lăng Tiêu không phục.

Sương Phong mới vừa tinh thần một chút, lập tức hồi phục bộ dáng cũ, "Buồn ngủ quá, tôi muốn về ngủ."

"Hoạt động còn chưa chấm dứt mà."

"Không tham gia, " hai người đã đi xa mấy thước có hơn, Sương Phong còn lười biếng quơ quơ bàn tay đang rảnh rỗi.

Liên tiếp hai lần đáp án không vừa ý, người xung quanh đã bắt đầu nóng nảy rồi, thấy tình thế không ổn, Lăng Tiêu vội vàng kéo Thương Dương chuồn đi.

Bọn họ một đường ăn xong rồi chơi, không quá bao lâu, lại gặp một nhóm rút thăm trúng thưởng lưu động, Lăng Tiêu giục Thương Dương rút một lá.

"Ôi, tôi cũng có thể sao?" Thương Dương không yên hỏi.

"Đương nhiên." Trò này không cần lên sân khấu, không cần phải lo lắng sẽ có người chú ý tới.

"Vậy được rồi," Thương Dương thật cẩn thận rút một thẻ, Lăng Tiêu đến gần xem, chỉ thấy trên đó viết:

Đọc to nội dung trên thẻ ba lần, nguyện vọng sẽ trở thành sự thật.

"Đọc đi," Lăng Tiêu cổ vũ cậu.

"Tôi..." Thương Dương nói lắp, "Tôi muốn yêu đương."

"Thanh âm quá nhỏ," nhân viên rút thưởng cười lắc đầu.

"Tôi muốn yêu đương." Cậu đề cao thanh âm một chút.

"Một lần cuối cùng."

"Tôi muốn yêu đương!" Thương Dương lớn tiếng kêu.

Một câu này chung quanh không ít người nghe được, nhất thời có người ồn ào huýt gió, còn có thiếu niên hướng cậu liếc mắt đưa tình, mặt Thương Dương dưới mặt nạ, mơ hồ có thể thấy ửng đỏ lên.

"Chúc bạn nguyện vọng trở thành sự thật," nhân viên rút thưởng đưa quà tặng cho cậu, là một quầng sáng của tiểu thiên sứ có thể lơ lửng trên đầu.

"Gặp được người hữu duyên, nó sẽ sáng lên nha."

"Cám ơn," Thương Dương đem nó đội lên đầu, nhất thời biến thân thành tiểu thiên sứ.

Quầng sáng này thật là thú vị, rõ ràng không có gì chống đỡ, nhưng có thể lơ lửng di động quanh người mang.

Lăng Tiêu thấy thích, cũng muốn một cái, liền xúi Doanh Phong tham gia.

"Người trưởng thành rút bên này nha."

Nhân viên rút thưởng xấu xa đem thùng rút thưởng hình đa diện lật mặt qua.

Doanh Phong đưa tay rút ra một thẻ, nội dung khắc ở mặt sau thẻ, sau khi Doanh Phong nhìn xong cái gì cũng không nói, yên lặng đem tấm thẻ bỏ vào túi.

"Rút trúng cái gì? Cho em coi với."

Lăng Tiêu muốn thò tay vào lấy, Doanh Phong lại không cho cậu như nguyện, ngay cả Thương Dương cũng vẻ mặt tò mò nhìn sang.

"Làm không được thì sao?" Doanh Phong hỏi rất trực tiếp.

"Đương nhiên là bị phạt."

"Phạt thế nào?"

"Người trưởng thành phải uống một ly rượu to ~ nga!"

Nhân viên rút thưởng nháy mắt ra dấu, lập tức có người bưng ly đưa tới, cô ấy cũng thật không khoa trương khi nói chữ 'to'.

"Oa, một ly bự như vậy," Lăng Tiêu nhìn đã thấy muốn say, "Anh không phải thật sự muốn uống đó chứ?"

Doanh Phong quyết đoán nâng ly lên.

"Nè nè," Lăng Tiêu vội gọi, "Anh rốt cuộc rút trúng cái gì a? Có cái gì còn khó hơn uống rượu nữa sao?"

Doanh Phong giống như không nghe thấy, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, thậm chí hấp dẫn không ít người vây xem.

Lòng hiếu kỳ suýt hại chết hầu nhi mất rồi, đáng tiếc mặc cho Lăng Tiêu uy bức lợi dụ thế nào, đối phương cũng không chịu nói, cũng chẳng cho cậu xem nội dung trên thẻ.

"A," Thương Dương đột nhiên kêu lên một tiếng, quầng ánh sáng trên đầu cậu thật sự sáng lên, vừa nhìn qua bên cạnh, cô gái nhỏ trên đầu cũng đội quầng sáng kia đang ngóng qua bên này.

Âm nhạc đúng lúc vang lên, vũ hội là tiết mục truyền thống trong lễ thiếu niên ở Ngự Thiên, bất kể là thiếu niên hay đã trưởng thành, đều nắm tay bạn của mình bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ.

Băng Xán cùng Tóc đỏ đã sớm vào sân nhảy, Lăng Tiêu giật dây Thương Dương, "Đi thôi, chủ động một chút."

"Thật sự không thành vấn đề sao?"

"Có tụi tui ở đây."

Thương Dương cố lấy dũng khí, đi đến bên cạnh cô bé kia, đáng tiếc cậu không hiểu lễ nghi giao tiếp xã hội gì cả, cuối cùng vẫn là con gái chủ động vươn tay ra với cậu.

Bọn Lăng Tiêu đứng cách một khoảng an toàn không quấy rầy họ, quân nhân Nguyên soái phái tới ở một hướng khác, cũng giả tạo thành một đôi bạn nhảy, thời khắc chú ý đến bên này.

Lăng Tiêu ôm lấy cổ Doanh Phong, hiện tại chỉ có hai người bọn họ, vấn đề vừa rồi vẫn còn giày vò lòng hiếu kỳ của cậu.

"Trên thẻ của anh rốt cuộc viết cái gì a?"

Nếu thêm một lần 'Anh hình như…" nữa, cậu nhất định sẽ điên.

Ai ngờ lần này Doanh Phong phi thường thẳng thắn đưa thẻ cho cậu xem, vậy vừa rồi không cho cậu biết là vì… Không phù hợp với thiếu niên?

Lăng Tiêu nhận lấy đọc, chỉ thấy trên đó viết: *sử dụng Phóng thích với khế tử của bạn một lần.*

Hai chữ này cứ có cảm giác đã gặp ở đâu đó, Lăng Tiêu cẩn thận hồi tưởng, trên bản ghi chép của Doanh Phong lúc trước, 99 điều tình lữ phải làm, hình như có một cái như vậy.

Chính là cậu không rõ, "Phóng thích là cái gì?"

"Em muốn biết?"

Hai người cách nhau rất gần, vì khác biệt chiều cao, ánh mắt Doanh Phong buông rơi trên mặt Lăng Tiêu, hàng mi nửa che đôi mắt đen kịt, mơ hồ lộ ra hương vị nào đó không thể nói rõ. Đèn sân khấu lúc sáng lúc tối xóa đi góc cạnh trên đường nét, ngay cả băng lãnh cũng bị hòa tan, Doanh Phong như vậy khiến Lăng Tiêu có chút xuất thần, không tự giác liền thuận theo lời anh đáp:

"Muốn…"

Doanh Phong nhìn lướt một lần xung quanh, xác nhận không có ai đặt lực chú ý trên người họ, quay đầu chậm rãi dán sát lại, khi khoảng cách giữa họ chỉ còn một centimet, Lăng Tiêu ngửi được hương rượu thản nhiên từ trên người anh truyền đến.

Rõ ràng người uống rượu không phải cậu, thế nhưng cậu lại cảm thấy nhẹ say.

Hơi thở Doanh Phong phả bên tai Lăng Tiêu, nơi đó lập tức đỏ hồng, thoạt nhìn ngon miệng mê người. Như thể đang nhấm nháp mỹ vị nào đó, Doanh Phong nhẹ nhàng cắn cái tai trước mắt, răng nhọn tinh tế

ma sát trên bề mặt, thói quen nhỏ khi anh cao trào, từng chút đem Lăng Tiêu dẫn vào tình cảnh nào đó.

"Ngô…" Lăng Tiêu kịp thời ngăn tiếng rên suýt nữa buột ra, ngay sau đó hình ảnh trước mắt chợt thay đổi, ngày đêm luân chuyển thật nhanh, trời trong vạn dặm cùng ánh sao lấp lánh luân phiên diễu qua, cậu nhắm mắt lại, trắng đen thay phiên tiếp quản võng mạc, càng lúc càng nhanh, cuối cùng liền mạch thành một dải.

Cảm giác tê dại khó nói lên lời từ đỉnh đầu đổ xuống, lướt qua mi tâm, thuật theo hàm dưới, đến ngực, cuối cùng kéo dài đến tứ chi bách hài, những nơi nó đến như có lông vũ khẽ quét qua, như có kiến bò, thẳng đến khi loại run rẩy này thổi quét toàn thân, thân thể Lăng Tiêu cũng bắt đầu hơi hơi phát run.

Toàn bộ cảm giác rốt cục ngưng tụ vào một điểm, ngủ say thức tỉnh, ngủ đông ngưỡng vọng, không có bất cứ tiếp xúc nào, dục vọng dâng lên, đại não nhất thời trống rỗng.

Cậu chậm rãi siết chặt cánh tay đang ôm Doanh Phong, mũi chân đã trở thành điểm tựa duy nhất, vì huyết khí dâng tràn, cậu không thể không vùi đầu vào hõm vai Doanh Phong, tránh cho bộ dạng này bị người khác nhìn thấy. Doanh Phong xuôi theo xương tai từ dưới lên trên nhẹ nhàng gặm cắn, tinh tế nghiền mài, đôi môi Lăng Tiêu cắn chặt bắt đầu phát run, giữa tiếng nhạc ngẫu nhiên tràn ra âm thanh rên rỉ, dù trong lòng hiểu rõ cậu vẫn thấy thẹn đến vô cùng xấu hổ.

Loại cảm giác đó còn chưa đình chỉ, từng đợt tiếp sau từng đợt, đợt sau hơn hẳn đợt trước, như sóng biển tầng tầng cuộn trào, như triều tịch vĩnh không ngừng nghỉ, Lăng Tiêu trôi nổi trong đó, thăng trầm không tự chủ được. Cảm giác rung động phấn chấn từ nơi nào đó khuếch tán, chạm đến ranh giới thì dội ngược, khoái cảm chồng chất, đến khi tế bào toàn thân đều tham dự vào trận cuồng hoan này.

Doanh Phong buông tai cậu ra, dán vào đó nói nhỏ, "Thở."

Âm tiết đó như có sinh mệnh, nhảy nhót trong tai cậu, từ đó nhắc nhở, Lăng Tiêu phát hiện chính mình đã nín thở hồi lâu, cơ hồ sắp ngất vì ngạt, cậu thiếu chút đã biến mình thành người đầu tiên tự ngạt chết mình.

"Đủ… rồi a…" Lăng Tiêu đứt quãng ngâm lên, ngay cả cậu cũng không tin tưởng thanh âm yếu ớt như vậy có thể xuyên thấu vũ hội âm nhạc khiến Doanh Phong bắt giữ.

Doanh Phong như cậu mong muốn thu hồi lực lượng, Lăng Tiêu lập tức thoát lực, hai chân mềm nhũn vô pháp chống đỡ thân thể, tay Doanh Phong vòng quanh thắt lưng cậu âm thầm tăng lực, toàn bộ sức nặng Lăng Tiêu nửa treo nửa tựa trên người đối phương, đầu đặt ở hàm dưới của anh, từng ngụm từng ngụm thở dốc.

Cũng may lúc này đang phát ca khúc trữ tình, cử chỉ quá mức thân mật của họ không khiến cho người bên ngoài hoài nghi, Lăng Tiêu thấy vô cùng may mắn vừa rồi Doanh Phong không nghe theo lời trên thẻ, cái đề rách này rốt cuộc là ai ra.

Thương Dương lướt qua sát bên họ, cậu đã hoàn toàn dung nhập vào hoạt động này, ngượng ngùng lúc trước đều đã buông thả, lúc lướt ngang còn hướng Lăng Tiêu cao hứng cười, Lăng Tiêu co giật cơ miệng đáp lễ, có trời mới biết cậu ngay cả loại động tác mức độ này đều phải cật lực mới hoàn thành.

Quay đầu lại, mới phát hiện bả vai cùng cổ áo Doanh Phong đều có vết tích ẩm ướt của chính mình, về phần trên người mình, không cần nhìn cũng biết rối tinh rối mù.

Thời gian tiếp theo của vũ hội Lăng Tiêu cơ hồ là dán trên người Doanh Phong mà qua, Thương Dương cùng bạn nhảy của cậu chơi thực tận hứng, Lăng Tiêu cũng không tiện giục cậu rời đi.

Party rốt cục tới hồi kết, Thương Dương lúc này mới lưu luyến cùng đối phương cáo biệt.

"Cô ấy tên là Giác Âm, tôi muốn cùng cô ấy làm bạn," Thương Dương hơi xấu hổ theo sát Lăng Tiêu nói.

"Đương nhiên có thể nha, vì cái gì không được?"

"Tôi không có cổng cá nhân, nên đưa phương thức liên lạc của giáo chủ đại nhân cho cô ấy."

Lăng Tiêu:…

Hi vọng giáo chủ đại nhân sẽ không để ý!

"Mặt của cậu có chút đỏ, là tại nóng quá sao?" Thương Dương thân thiết hỏi.

"Ách, phải a, ha ha, khiêu vũ thôi, " Lăng Tiêu xấu hổ cười cười.

"Cám ơn cậu hôm nay mang tôi ra ngoài, đây là ngày vui vẻ nhất của tôi từ sau khi tỉnh dậy."

Lăng Tiêu tâm tình phức tạp, "Sau này có cơ hội mang anh ra ngoài chơi nữa."

"Cám ơn," Thương Dương hâm mộ nhìn hai người cậu, "Tình cảm của các cậu thật tốt, thực hi vọng một ngày kia tôi cũng có thể giống các cậu."

Thương Dương vừa đi, Lăng Tiêu liền hư thoát dựa lên người Doanh Phong, cả người mềm yếu vô lực.

"Không cần thiết hao tổn tinh thần lực."

Lăng Tiêu:??

“Cái gì không cần thiết hao tổn tinh thần lực?”

“Năng lực mới.”

Lăng Tiêu:…

Sẽ chết người đó có được không?!

Doanh Phong cho là cậu không hiểu, còn nghiêm trang giải thích tiếp, “Muốn liên tục bao lâu cũng có thể.”

“Anh thử làm liên tục ba phút cho em coi coi!” Cam đoan anh chưa tới một phút đã tinh tẫn nhân vong mà chết!

“Người ở đây nhiều lắm.”

“Hả?”

“Trở về thử lại.”

“… Anh hiểu lầm rồi em không phải ý đó!”

Doanh Phong kéo cậu đi vài bước, sau đó dứt khoát vác cậu lên vai.

Cái gì cảm tình tốt đều là gạt người, tần số đối thoại cũng bất đồng làm sao mà yêu đương, quan trọng nhất là…

“Em thật sự không có ý đó! Anh mau thả em xuống a! Này!”

82. Quyển 2 - Chương 82: Lôi Thiết*

**Lôi: Sét, thiết: Bửa, cắt*

Xét thấy có công cứu thiếu niên, ba mươi giờ lao động nghĩa vụ của bốn người Lăng Tiêu được miễn trừ, hiện tại, cậu đang ở trung tâm nghiên cứu gene, chờ đợi kết quả kiểm tra máu.

Kết quả hiển nhiên không quá lạc quan, Hằng Hà nhìn số liệu biểu hiện trên màn ảnh nhíu mày.

"Trong máu của cậu có đốt tẫn đời hai và tàn dư của nhiều loại thuốc, dù hàm lượng rất nhỏ, nhưng đối với thân thể người thí nghiệm mà nói đã là kịch độc, chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể sử dụng."

"Ý của anh là nói...?"

"Chúng ta chỉ có thể tạm dừng kế hoạch hai tuần, hai tuần sau tiếp tục quan sát kết quả, nhất định phải đợi thuốc trong cơ thể cậu toàn bộ trao đổi chất hết, thí nghiệm của chúng ta mới có thể tiếp tục tiến hành."

Đối với quân bộ và Hằng Hà thì đây là một tin xấu, nhưng đối với Lăng Tiêu, không cần rút máu quả thực là tin vui cực lớn.

Tin tốt cứ đến liên tục, đợt thực tập ngoài trường lần đầu tiên của tân sinh trường Ngự Thiên cũng sắp bắt đầu.

"Trường này phi thường chú trọng thực chiến, mỗi học kỳ đều sắp xếp ít nhất một lần thực tập ngoài trường, điểm thực tập chiếm khoảng 20% tổng điểm cuối kỳ, không qua được khảo hạch còn có thể bị lưu ban. Thực tập ngoài trường vô cùng quan trọng, có liên quan đến việc sau này chúng ta có mau chóng thích ứng với chiến đấu hay không, hi vọng mỗi người các bạn đều coi trọng."

"Thưa thầy, năm nay nội dung thực tập là gì?" Lăng Tiêu giơ tay hỏi.

Ngay lúc mọi người nghĩ đáp án chính là giống ở sơ cấp học viện, tùy tiện tìm một chỗ dã ngoại làm huấn luyện thực chiến, thì lời giảng viên cho họ một niềm vui bất ngờ lớn.

"Vì mỗi năm qua chiến trường của chúng ta lại từng bước mở rộng, từ năm nhất chúng ta đã phải huấn luyện làm cách nào vượt qua lực dẫn linh hồn của bản thân, thực tập năm nay chúng ta sẽ rời khỏi Thiên Túc đến Lang Túc tinh, dùng cách này rèn luyện khả năng thích ứng của chúng ta."

Mọi người đều không nghĩ tới thực tập ngoài trường lại là đến tinh cầu khác, ai cũng hưng phấn không thôi.

"Hi vọng các bạn không xem đây là một chuyến du lịch, lực dẫn linh hồn của mỗi người đều không đồng nhất về mức độ, có người sẽ cảm thấy choáng váng buồn nôn, có người sẽ cảm thấy hành động khó khăn, đương nhiên cũng có người cá biệt phản ứng rất nhỏ. Thể chất của các bạn quyết định tương lai các bạn sẽ trúng tuyển vào Bộ đội quốc phòng hay quân viễn chinh, nếu muốn có được càng nhiều cơ hội chiến đấu, thì mời chứng minh năng lực của mình trong đợt thực tập."

"Mức độ lực dẫn linh hồn chịu ảnh hưởng rất lớn bởi tình trạng phát dục, phát dục không đủ, bệnh trạng sẽ trầm trọng hơn một cách rõ rệt, cho nên riêng những bạn phát dục chậm, hi vọng các bạn có thể chuẩn bị sẵn sàng trước khi xuất phát. Bác sĩ theo đoàn sẽ tiến hành theo dõi kiểm tra cho mỗi sinh viên, nếu trong thời gian này có chỗ nào không khỏe, xin kịp thời báo lên."

Lăng Tiêu đối với việc này tuyệt không lo lắng, nhà có đại dâm ma, thầy khỏi lo cho việc phát dục của em.

"Trước khi đến Lang Túc tinh, chúng ta sẽ tiến hành phân tích kết cấu xã hội của tinh cầu này. Lang Túc tinh khác với chúng ta, xã hội của họ phân giai cấp rõ ràng, lấy bộ tộc làm đơn vị, mỗi người đều có tầng lớp trong đó. Thủ lĩnh bộ tộc được xưng là Lang Vương, chỉ cần có thực lực, mỗi một nam giới ở Lang Túc đều có thể cạnh tranh vị trí Lang Vương. Dưới Lang Vương là nam tinh anh, phụ nữ, nam bình thường, cuối cùng là người già yếu, hết thảy hoạt động xã hội của bọn họ, đều sản sinh quanh chế độ giai cấp như thế."

"Nhiệt độ không khí trung bình ở Lang Túc tinh so với chúng ta thấp hơn khoảng trên dưới mười độ, trọng lực bằng 0.9 lần của chúng ta, trường sẽ phát cho mỗi bạn tiền và chip ngôn ngữ, đem con chip này cắm vào cổng cá nhân, là chúng ta có thể nắm giữ ngôn ngữ Lang Túc tinh, có thể cùng bọn họ đối thoại trao đổi."

"Những tri thức khác về Lang Túc tinh, xin mọi người ngoài giờ học dùng thư viện và mạng để hiểu biết thêm, vì mục đích lần thực tập này lấy thích ứng làm trọng, trường sẽ không an bài quá nhiều nội dung huấn luyện trong đó, phần lớn thời gian mọi người có thể tự do hoạt động, khi chúng ta cần chinh phục một tinh cầu, hiểu biết nó cũng là một trong những bước chuẩn bị ban đầu."

Mỗi người đều nhận được con chip, đem nó cắm vào cổng cá nhân của mình, trong giảng đường ô oa quang quác vang lên tiếng Lang Túc, người không biết còn tưởng người ngoài hành tinh xâm lấn. Ngôn ngữ Lang Túc nghe trầm thấp cứng thô, so ra thì ngôn ngữ Thiên Túc uyển chuyển êm tai hơn nhiều.

Nhìn thấy Doanh Phong lấy được tiền, chính mình lại hai tay trống trơn, Lăng Tiêu tức giận bất bình, "Vì cái gì khế tử không có tài sản tư nhân?" Cậu cũng rất muốn có tiền tiêu vặt của mình!

Doanh Phong không nói một lời điều xuất hồ sơ xã hội của mình, chỉ thấy bên dưới ô chủ quyền cùng tài sản viết:

Khế tử: Lăng Tiêu

Bất động sản: Không

Động sản: Ly phi sa

"Có ý tứ gì?"

"Bởi vì em là tính vào tài sản tư nhân của anh."

Lăng Tiêu:… Đáng ghét!

Đây mới là xã hội phân biệt giai cấp trắng trợn có được không! Nếu so về việc này Lang Túc tinh quả thực là tự do nhân quyền cao độ!

Ngày thực tập ngoài trường rốt cục đã đến, dù cho giảng viên luôn cường điệu nhấn mạnh đây không phải du lịch, nhưng đám sinh viên vẫn hưng phấn y như đi du lịch vậy.

Loại tình trạng này vẫn tiếp diễn đến sau khi phi thuyền liên hành tinh rời khỏi Thiên Túc được nửa giờ, nhóm sinh viên trước nay chưa từng rời đi mẫu tinh liên tiếp sản sinh phản ứng lực dẫn linh hồn, tinh thần ủ rũ mức độ bất đồng.

Ngay cả Lăng Tiêu phát dục ưu tú cũng cảm thấy có chút choáng váng, so ra thì phản ứng của Doanh Phong cực kì nhỏ, biểu hiện chẳng khác bình thường là mấy, không có lực dẫn linh hồn, tình cảm nhân loại thì đạm bạc, Lăng Tiêu thực nghi ngờ anh là Cô tinh chuyển thế.

Một giờ sau, phi thuyền rốt cục đến Lang Túc tinh, chiều cao trung bình của người Lang Túc rất cao, nam giới trên hai mét tùy ý có thể thấy, dáng người cường tráng, da phần lớn ngăm đen, nhưng nhìn bề ngoài thì diện mạo người Thiên Túc và Lang Túc gần giống nhau, nếu không chủ động nói rõ, thì không cách nào phân biệt.

Đi trên phố, Lăng Tiêu tựa như một thanh niên Lang Túc đang dậy thì, không khiến cho mọi người đặc biệt chú ý, chỉ là nguyên bản ở Thiên Túc dù là trong số khế chủ chiều cao cũng chỉ ngang ngửa cậu, giờ thoáng cái biến thành người lùn, làm cậu rất không thích ứng.

Đang đi đi, đột nhiên từ phía trước truyền đến tiếng kêu la.

"Đứng lại! Ngăn nó lại!"

Lăng Tiêu nhạy bén vụt đến, một tiểu hài tử quần áo rách rưới chạy qua trước mặt cậu, phía sau có nhiều người lớn đang đuổi theo.

Lăng Tiêu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trẻ con còn sống, đầu của nhóc cao gần đến eo mình, tay và chân đều nho nhỏ, làm cái đầu trông có vẻ to lạ thường, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu. Đáng tiếc đáng yêu như thế vẫn không đủ để cảm động người đang truy đuổi nhóc, mắt thấy khoảng cách giữa họ càng ngày càng nhỏ, tiểu hài tử nhảy lên một cái biến thành lang, bốn chân cùng sử dụng chạy trốn, miệng còn ngậm một cái chân gà.

Tiếc là dù thế, nhóc cũng không thể chạy bằng người lớn, rất nhanh bị ép vào đường cùng, vài người vây nhóc ở góc tường, xắn tay áo muốn đánh.

Hiện trường nhiều người như vậy, nhưng không ai lên giúp, mọi người đối loại sự tình này nhìn mãi thành quen. Mẹ của đứa nhỏ là một quả phụ, ở Lang Túc tinh, quả phụ mang theo con như thế rất khó tái giá. Nếu đứa nhỏ có thể bình an lớn lên, cố nhiên bằng bản lĩnh tấn thăng đến tầng lớp tinh anh, thậm chí khiêu chiến Lang vương cũng không có ai hỏi đến xuất thân, nhưng trước mắt, cô nhi quả mẫu nằm ở đáy xã hội, sẽ không ai thương hại bọn họ.

"Này," Người đi đầu vung tay lên, phát hiện cổ tay của mình bị chế trụ, thanh niên xen vào việc người khác

mang gương mặt xa lạ, xác định chưa từng thấy ở vùng này.

"Mày là ai?"

"Nó bất quá là một đứa nhỏ, cần thiết phải động thủ sao?"

"Đứa nhỏ thì có thể trộm đồ hay sao?" Đối phương đúng lý hợp tình hỏi lại.

Lăng Tiêu cúi đầu nhìn tiểu lang đáng thương rúc vào góc tường, cậu nhóc sắp bị quyền cước nện rồi mà miệng vẫn gắt gao cắn cái chân gà không nhả, hiển nhiên là đói bụng lắm.

Là một người Thiên Túc, cậu không thể lý giải loại hành vi hà khắc này của những người lớn đối với thiếu niên, mỗi một thiếu niên Thiên Túc đều là minh châu trên lòng bàn tay, đừng nói áo cơm không lo, dù có phạm sai lầm cũng sẽ được tha thứ —— loại quan niệm người trưởng thành vô điều kiện chiếu cố thiếu niên đã khắc trong xương cốt, ghi trong luân hồi, cơ hồ hình thành một loại bản năng.

"Một cái chân gà mà thôi, anh xem nó sắp chết đói rồi."

"Vậy mày thay nó trả tiền?"

Lăng Tiêu biểu tình vô tội lại bất đắc dĩ, "Tôi cũng không có tiền."

"Không có tiền mày nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì," quyền cước vốn chuẩn bị dùng giáo huấn tiểu hài tử đều hướng về phía Lăng Tiêu, người Lang Túc nổi tiếng dã man, nhưng dưới mắt Lăng Tiêu, quả đấm của bọn họ vừa chậm lại không có lực, cùng mình hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Chỉ mấy chiêu, vài người liền nằm ngang nằm dọc trên đất, Lăng Tiêu cũng rất xấu hổ, cậu chỉ bất quá xuống tay nhẹ nhàng, ai ngờ họ yếu đến vậy.

"Em đang làm cái gì đấy?" thanh âm của Doanh Phong vang lên.

"A, sao giờ anh mới đến," Lăng Tiêu chìa tay, "Cho em ít tiền."

Doanh Phong vừa mới cất hành lý xong, không nghĩ tới mới có một lát mà Lăng Tiêu đã gây chuyện rồi.

Lăng Tiêu đem một tờ tiền giấy thẳng băng đặt bên người người đi đầu, "Tôi cũng không biết bao nhiêu đây nhiều hay ít, bất quá mua một cái chân gà hẳn là không thành vấn đề đi."

Bên kia, tiểu lang gầy như cái que nhìn không chuyển mắt dõi theo cậu, trong mắt lộ vẻ sùng bái.

“Lạc Lạc!” Một giọng nữ lo lắng chợt vang lên.

Nghe được tiếng gọi, tiểu lang lập tức chạy tới chỗ phát ra thanh âm, vừa chạy vừa biến thành người.

“Mẹ,” cậu hưng phấn khoe ra chiến lợi phẩm của mình, “Ăn được.”

Mẹ cậu thấp thỏm bất an nhìn nhi tử của mình, lại nhìn Lăng Tiêu cùng đám người dưới chân cậu, biểu tình đầu tiên là áy náy, tiếp đó là tràn ngập cảm kích.

Lăng Tiêu cười khua khua tay với hai mẹ con, theo Doanh Phong cùng nhau rời đi.

Đi được vài trăm mét, Doanh Phong đột nhiên mở miệng.

“Nó còn đi theo.”

Lăng Tiêu vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy thân ảnh nho nhỏ vội vàng trốn đi, cảm thấy buồn cười.

“Đừng để ý.”

Họ đi tới không bao lâu, lại gặp một đám đông ồn ào, họ chen vào, chỉ thấy một người lúc này đang dựng lôi đài.

“Ta cùng Lôi Lang của mình vào Nam ra Bắc nhiều năm, chưa bao giờ gặp địch thủ, đừng nói Lang Túc tinh, ngay cả người Thiên Túc cũng không phải đối thủ của ta!”

“Phốc, ” Lăng Tiêu nhịn không được bật cười.

Đừng thấy người kia khoác lác, thính giác của hắn tương đối mẫn tuệ, “Người anh em bên kia, mời cậu đứng ra.”

Hắn đi đến trước mặt Lăng Tiêu, “Xin hỏi cậu có gì không phục?”

“Ách… Lôi Lang là vị nào?”

Người đó nhấn ở trước ngực một cái, lập tức nhảy ra một con lang cơ giáp cao hơn ba thước, vỏ ngoài màu nâu sáng, uy phong lẫm lẫm.

“Thấy chưa? Đây là lôi lang!”

Đẹp thì rất đẹp đấy, có điều…

"Bằng nó có thể đả bại người Thiên Túc?" Lăng Tiêu lắc đầu, một bộ không tin.

"Cậu không tin?" Hắn giơ tay lên vỗ hai cái trong không trung, một người có vẻ là trợ thủ, lập tức bưng lại một cái hộp dài.

"Cậu mở to mắt xem cho rõ."

Hắn dương dương tự đắc mở hộp ra, Lăng Tiêu nhìn thấy đồ vật bên trong, biến sắc.

Người chung quanh một mảnh xôn xao, chủy thủ người Thiên Túc sử dụng rất có điểm riêng, liếc mắt một cái là có thể nhận ra, dù là người Lang Túc, cũng biết người Thiên Túc từ trước đến nay chủy thủ bất ly thân, nếu chỉ có một thanh chủy thủ, như vậy chủ nhân của nó rất có thể đã dữ nhiều lành ít.

"Có thấy chưa?" Hắn đắc ý nói, "Đây chính là chiến lợi phẩm của ta, lúc trước người Thiên Túc này không biết tự lượng sức mình khiêu chiến ta, đáng tiếc…" Hắn giả bộ lắc đầu, hoàn toàn không chú ý tới người trước mắt sắc mặt càng ngày càng trầm.

Hắn giơ hai tay về phía đám người, "Chỉ cần có người có thể chiến thắng Lôi Lang của ta, là có thể được tiền thưởng một trăm vạn, có ai dám khiêu chiến không?"

Cái giá này thực mê người, nhưng mọi người vừa nghĩ tới người Thiên Túc ngay cả tính mệnh đều phải bỏ kia, trong nhất thời không người nào dám đứng ra.

"Người khu này hèn nhát vậy sao?" Hắn lòng tham không đáy khiêu khích, "Ngay cả một người có gan xuất chiến cũng không có, ở thành trên, ta một mình đánh bại bảy người, nhưng ít nhất bọn họ cũng có bảy dũng sĩ!"

"Tôi tới."

Người đó tập trung nhìn, người bước ra khỏi hàng chính là kẻ vừa rồi cười nhạo hắn.

"Nga? Cậu xác định?"

"Nhưng tôi có một điều kiện, nếu tôi thắng, tôi không cần một trăm vạn," Lăng Tiêu chỉ vào cái hộp trong tay hắn, "Tôi muốn cái đó."

Đối phương đảo tròng mắt, "Có thể nha, bất quá trước đó, cậu phải giao một vạn lang tệ phí khiêu chiến lôi đài."

Thì ra hắn là lợi dụng loại phương pháp này kiếm tiền, bất quá một vạn lang tệ đúng là công phu sư tử ngoạm, ngay lúc Lăng Tiêu do dự, phía sau đã có người đưa một xấp tiền giấy qua.

"A…" Lăng Tiêu chột dạ nhìn Doanh Phong.

Doanh Phong diện vô biểu tình, "Không cần biết em thắng hay thua, em đều sẽ không có tiền tiêu vặt."

Dù anh nói vậy, Lăng Tiêu vẫn thật cao hứng, "Em nhất định sẽ thắng."

"Ta thích người thống khoái như vậy," Lôi chủ trả hộp lại cho trợ thủ, "Đến đây, bày cơ giáp ra đi!"

"A?" Lăng Tiêu chớp chớp mắt, "Nhưng mà tôi không có cơ giáp a."

"Không có cơ giáp cậu còn lộn xộn cái gì? Cậu là đến phá tôi đi?"

Lăng Tiêu vừa định nói, bên cạnh có người ngắt lời, "Tôi cho cậu mượn một cái."

Nói chuyện là một người đàn ông trung niên, "Mặc kệ thắng hay thua, tôi cũng không lấy tiền của cậu, tôi chỉ đơn giản là nhìn cái tên khiêu khích cả khu chúng ta không vừa mắt mà thôi."

"Cám ơn hảo ý của chú, nhưng tôi không biết xài cơ giáp."

Tuy kinh nghiệm không hoàn toàn là số không, nhưng Phục Nghiêu lúc trước chính là đã từng hung hăng cười nhạo kỹ thuật của cậu.

"Cơ giáp của tôi là cơ giáp trí năng, thao tác bằng sóng não, vô luận trong lòng cậu muốn gì, nó đều sẽ lập tức phản ứng, ngay cả trẻ con sáu tuổi đều có thể cưỡi."

Đã có người nhận ra người này, trong đám người truyền đến tiếng xì xào bàn tán, "Ông ấy có phải là người của thế gia chế tạo cơ giáp tiếng tăm lừng lẫy kia không?"

"Đúng vậy, chính là ổng."

Thì ra là thế, Lăng Tiêu thấy thịnh tình không thể chối từ, liền gật đầu đồng ý.

"Vậy cám ơn nhiều."

83. Quyển 2 - Chương 83: Thiên Thu

Cơ giáp hình người của Lăng Tiêu có cái đầu to gấp đôi Lôi Lang, xét về ngoại hình, cậu quả thực chiếm hết tiện nghi.

Ngồi vào phòng điều khiển, cậu đội mũ giáp cảm ứng lên đầu, lại không cảm thấy biến hóa gì, trong lòng Lăng Tiêu nổi lên nghi hoặc.

Khi Lôi chủ tiến vào lang cơ giáp, cặp mắt của nó nổi lên lục quang, vuốt trước bên phải chầm chậm cào cào, bày tư thế chuẩn bị nhào qua bất cứ lúc nào.

Trợ thủ giơ lên cánh tay phải, "Chuẩn bị —— "

"Chờ một chút!" Lăng Tiêu la lên, nhưng không ai nghe được.

"Bắt đầu!"

Chỉ nghe một tiếng ra lệnh, cơ giáp lang đã nhào đến, hung hăng tông vào người máy mà Lăng Tiêu điều khiển, người máy không tránh không né, bị đánh lui lại vài bước.

Sao lại thế này a, mọi người nghị luận sôi nổi, dù tránh không được thì ý thức né tránh cũng phải có chứ, ai lại đứng ngốc tùy ý đối phương tông vào?

Lôi chủ một kích đắc thủ, lại liên tiếp phát khởi nhiều lần công kích, Lăng Tiêu đừng nói tới phản kích, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, quả thực chính là một bia ngắm bất động.

Thế cục nghiêng về một bên, khiến đám người vây xem hô to thất vọng, chỉ có Lôi chủ trong lòng mừng thầm: một vạn lang tệ này kiếm được cũng quá dễ dàng rồi.

Mặt khác trong phòng điều khiển, Lăng Tiêu đang rất sốt ruột, không phải nói thao tác sóng não có thể tự động bắt giữ ý thức sao, vì sao mình dù có nghĩ thế nào, cơ giáp cũng giống như đống sắt vụn không phản ứng chút nào, lẽ nào đối phương đang gạt mình?

Cái miệng của Cơ giáp lang hơi mở ra khép lại, cư nhiên bắt đầu nói tiếng người.

"Tiểu bạch kiểm*, bất quá có chút bản lĩnh ấy thôi, còn dám cười nhạo người khác?" *(Bạch kiểm: Mặt trắng)*

Trán Lăng Tiêu giần giật, rõ ràng là ngươi bộ dạng đen, còn dám nói ta là tiểu bạch kiểm?

"Nè! Mày không phải được xưng là cơ giáp trí năng sao? Mau phản ứng a!" Cậu ngửa đầu la lên.

Nhưng cơ giáp vẫn như cũ tử tịch vô thanh.

"Đánh với cậu thực không thú vị, hãy để trận chiến đấu này dừng ở đây đi."

Cơ giáp lang hướng về phía Lăng Tiêu phát khởi mãnh công, từ trong miệng nó phun ra hỏa diễm, một kích này, đúng là ôm mục đích khiến đối phương hoàn toàn hỏng mà đến, dù là tính mạng người điều khiển bên trong cũng khó giữ, không thể tưởng được đối phương sẽ xuống tay tàn độc như vậy, trong đám người truyền ra một trận kinh hô.

Nhưng ngay lúc nguy hiểm lâm đầu, cửa khoang người máy đột nhiên mở ra, từ giữa nhảy ra một đạo hắc ảnh, bay lên không trung, cùng cậu bay lên cao còn có một mảnh bảo thạch trông như thạch anh, dưới ánh mặt trời tản ra quang mang lấp lánh.

Mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu, thật nhiều người bị ánh sáng chiếu đến không mở được mắt, có người nâng tay che hốc mắt lại, nhìn thấy bóng đen kia lăng không chụp lấy, thạch anh bị cậu nắm trong tay, kế đó lòng bàn tay phiếm xuất từng đạo bạch quang. Mang theo bạch quang như thế, người kia từ trên không hạ xuống, bàn tay nhắm ngay trung tâm đầu lang cắt xuống, không khoan nhượng bửa thành hai nửa.

Một bên là cơ giáp kim loại cứng rắn, một bên là tay không, Lôi chủ từ phòng điều khiển lăn ra, ngồi dưới đất sợ tới mức không thể động đậy, biểu tình trên mặt như gặp quái vật.

"Yêu, yêu, yêu, yêu quái…"

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu rơi xuống đất lại đang đánh giá tay của mình, hồn tinh tuy kích hoạt rồi, lại chỉ phát huy chín phần năng lượng, xem ra rời đi mẫu tinh, ngay cả tinh thần lực đều suy giảm, nếu đi đến chỗ xa hơn, lực lượng sẽ suy yếu thêm một bước, thẳng đến khi triệt để tiêu thất.

Cậu đem chốt không gian cơ giáp trả lại cho người hảo tâm.

"Cám ơn cơ giáp của chú, nhưng hình như tôi không điều khiển được nó."

Người kia trên mặt nghi hoặc, "Cơ giáp của chúng tôi tuyệt không có khuyết điểm, chỉ cần là nhân loại, cho dù là người ngoài hành tinh, đều có thể dễ dàng kích hoạt, không thể dùng ý niệm khống chế nó… Trừ phi cậu là người chết."

Lời này vừa ra, khoảng trống chung quanh rộng ra một mảng lớn, Lăng Tiêu vừa nhìn, quần chúng mới vừa rồi còn vây quanh đây, đều lui đến mười thước có hơn, đứng xa xa cảnh giác đánh giá cậu.

Lăng Tiêu cảm thấy buồn cười, mình sao có thể là người chết chứ?

Ngay cả Lôi chủ và trợ thủ của hắn đều rút ra chỗ rất xa, hiện trường trừ hai người Doanh Phong, chỉ còn lại một vị trưởng giả.

"Cũng không hẳn thế." Trưởng giả mở miệng, người trung niên vội vàng tiến lên lễ độ cung kính thưa một tiếng:

"Ba."

"Không thể dùng sóng não điều khiển cơ giáp, trừ người chết, còn có người Thiên Túc," tầm mắt trưởng giả đặt trên người Lăng Tiêu cao thấp đánh giá một phen, "Người trẻ tuổi, nếu ta không đoán sai, cậu hẳn là người Thiên Túc đi."

Lời ông nói xong, quần chúng vây xem ngoài mười thước đều biến mất không còn một mống, Lăng Tiêu ngạc nhiên nhìn xung quanh, mới vừa rồi quảng trường còn đông nghịt giờ nháy mắt không có một bóng người.

"Ha ha, xem ra ta đã đoán đúng," trưởng giả vuốt râu, "Nếu vậy, tiếng gọi 'người trẻ tuổi' vừa rồi đã mạo muội rồi, người Thiên Túc nhìn không ra tuổi, có lẽ ngươi so với lão nhân này còn lớn tuổi hơn."

"Tôi có thể biết là vì sao không?" Lăng Tiêu hỏi, "Vì cái gì chúng tôi không thể thao tác cơ giáp?"

"Bởi vì cơ giáp trí năng nắm bắt chính là sóng não của sinh vật chân chính, cho dù là một con chim, một con chó, cũng sẽ tản mát sóng não của vật sống, nhưng nếu đem đối tượng đổi thành một khối đá, cho dù là cơ giáp có trí năng đi nữa cũng không biết tảng đá muốn làm gì."

Ông nhìn xác lang cơ giáp trên mặt đất thở dài, "Gia tộc chúng tôi chế tạo cơ giáp, trên tinh cầu này dám nói là đứng hàng nhất nhì, đáng tiếc chúng tôi dù cố gắng tạo cơ giáp thế nào đi nữa, trước mặt các ngươi cũng không chịu nổi một kích, trừ phi có thể giao cho cơ giáp sinh mệnh, nếu không..."

Ông lắc đầu, ra hiệu người trung niên thu hồi cơ giáp.

"Cáo từ."

Nhìn theo hai người rời đi, Lăng Tiêu lúc này mới nhớ tới mình còn đồ chưa lấy.

Vị Lôi chủ đã nói ngay cả người Thiên Túc cũng không phải đối thủ kia vội vàng chạy trốn, cái hắn gọi là chiến lợi phẩm vứt trên mặt đất, chủy thủ từ trong hộp rơi ra.

Lăng Tiêu đi qua, nhặt cả chủy thủ lẫn hộp lên, lập tức kêu lên một tiếng nghi hoặc, "Gì?"

Không đợi cậu nói thêm về chuyện này, liền cảm thấy phía sau có vật gì đó khác thường đánh úp lại, khi cậu rất nhanh xoay người thì 'hung khí' tập kích cậu đã bị Doanh Phong xoá sạch.

Lăng Tiêu cúi đầu nhìn, trên mặt đất là cái chân gà chưa gặm xong, Lạc Lạc đứng xa xa cách mấy mét, hai tay trống trơn, dù sợ tới mức cả người phát run, nhưng vẫn đầy phẫn nộ trừng mắt bọn họ.

Rõ ràng vừa rồi dù bị đánh cũng không chịu buông ra chiến lợi phẩm trộm được, giờ lại liều lĩnh ném nó đi, hành vi của nó khiến Lăng Tiêu tràn ngập khó hiểu.

"Người Thiên, Thiên Túc đều là ma quỷ! Là người xấu! Là kẻ sát nhân!"

Thân hình nhóc con nho nhỏ, ngay cả khí trời rét lạnh đều không chống nổi, lại có thể dùng âm lượng cao gấp đôi người lớn mà hét.

Lăng Tiêu bước về trước một bước, lập tức một người phụ nữ lao tới, che Lạc Lạc ở phía sau, tuy cũng đồng dạng run rẩy, nhưng vẫn cố chấp không chịu nhường một bước.

"Van cầu các ông, nó chỉ là một đứa trẻ, nó không hiểu chuyện…"

Cô đã sắp khóc, trong mắt cô tràn ngập van lơn, trong đó đầy ắp thâm tình, người Thiên Túc không cha không mẹ vĩnh viễn cũng không hiểu.

Lăng Tiêu dừng chân, Lạc Lạc trốn sau mẫu thân mình, càng không ngừng kêu, "Mẹ, mẹ…"

Lăng Tiêu tâm tình phức tạp, Doanh Phong làm một động tác ngăn lại, tầm mắt người mẹ từ Lăng Tiêu chuyển dời đến trên người Doanh Phong, thân thể càng run rẩy lợi hại hơn.

Người Thiên Túc mắt đen so với người Thiên Túc mắt màu khói đáng sợ hơn, đây là thường thức mà họ hiểu.

Thấy Lăng Tiêu bọn họ chậm chạp không có ý đi qua, người mẹ từng chút một thử lùi ra sau, cho đến khi thối lui đến khoảng cách tự cho là an toàn, như gió ôm đứa trẻ chạy thoát, chỉ để lại hai người bọn họ đứng nguyên tại chỗ.

"Mẹ…?"

Lăng Tiêu lập lại một lần âm tiết khiến cậu nghi hoặc, ở căn cứ cậu đã biết ý tứ của từ này, nhưng cho tới giờ khắc này mới hiểu được ý nghĩa của nó.

Yêu quái, ma quỷ, người xấu, kẻ sát nhân, phi sinh vật so với người chết còn đáng sợ hơn… Lúc trước chưa rời Thiên Túc tinh, cậu không biết mình trong mắt chủng tộc khác lại xuất hiện dưới hình tượng như vậy.

Doanh Phong đột nhiên bước nhanh về một hướng, chẳng được bao lâu liền từ sau góc tường bắt được Lôi chủ đang trốn rình xem.

Lăng Tiêu thấy hắn liền tức giận, "Anh lấy thứ này đi gạt người để làm gì?"

Cậu ném chủy thủ trong tay đến trước mặt đối phương, dù làm giả giống như đúc, nhưng cầm trong tay rõ ràng trọng lượng không đúng, là một người Thiên Túc, cậu làm sao có thể phân biệt không được.

Đối phương ấp úng, "Thật, thật xin lỗi, kỳ thật tôi từ, từ trước giờ chưa từng gặp qua người Thiên Túc, càng đừng nói đánh, đánh bại họ."

"Anh đã có thể dựa vào cách này mưu sinh, chứng tỏ anh trình độ không kém, vì cái gì phải lôi người Thiên Túc vào?"

"Bởi vì như thế thì có vẻ lợi hại hơn, chỉ cần vừa lộ ra chủy thủ, mọi người liền sợ hãi, có người tới khiêu chiến, thu phí khiêu chiến tự nhiên cũng sẽ tương đối cao…" Lôi chủ quỳ xuống trước họ, "Tôi xin các ngài buông tha tôi đi, tôi về sau không bao giờ làm chuyện này nữa, ngay cả cơ giáp của tôi đều hỏng rồi, tôi trở về liền rửa tay chậu vàng."

Lăng Tiêu nhìn Lôi Lang trên mặt đất bị bổ thành hai nửa, trong lòng tiêu giận một chút.

"Trả phí báo danh của tôi lại cho tôi."

"Đương, đương nhiên…" Đối phương vội vàng đem lang tệ hai tay dâng lên.

Phương xa vang lên tiếng tru của quần lang, không phải không biết lang có đặc tính tru, nhưng bây giờ là ban ngày, tuy nói có chip ngôn ngữ Lang Túc tinh, nhưng nó không thể phiên dịch tiếng tru thú thái, lẽ nào là người Lang Túc thông tri cho nhau nơi này có người Thiên Túc, cần tổ chức thành đoàn thể giết qua?

"Này, anh tên là gì?"

"Tôi?" Lôi chủ vừa muốn chuồn đi, thình lình bị gọi lại, "Tôi gọi là Sa Sất Bột."

"Sa Sất Bột, tiếng tru lúc này là có ý gì?"

Sa Sất Bột nghiêng tai nghe ngóng, "Đây là… Đây là tuyển chọn Lang Vương a!"

“Tuyển chọn Lang Vương?”

“Chỗ chúng tôi Lang Vương nhậm chức có hai phương thức, một là lão Lang Vương thoái vị, do các tinh anh khiêu chiến với nhau chọn ra Lang Vương mới, đây gọi là tuyển chọn Lang Vương. Còn nếu hướng Lang Vương đang trị vì khởi xướng khiêu chiến, vậy thì gọi là khiêu chiến Lang Vương, nghe tiếng kêu của họ, hẳn là lão Lang Vương thoái vị, bộ tộc đó phải tranh cử tân Lang Vương.”

Tuyển chọn Lang Vương hẳn là hoạt động long trọng nhất Lang Túc tinh, có cơ hội xem, Lăng Tiêu đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Mang chúng tôi đi coi với?”

“Hả?”

Lăng Tiêu rút một tờ từ xấp tiền ra, “Anh không phải muốn rửa tay chậu vàng sao? Cho anh một công việc mới, làm hướng dẫn viên du lịch cho chúng tôi.”

Sa Sất Bột khóc không ra nước mắt nhận tiền, đại ca, loại hành vi này của ngươi gọi là bức dê làm hướng dẫn viên du lịch cho sói, ta thật sự không có can đảm đó a.

Lăng Tiêu dưới sự dẫn dắt của Sa Sất Bột đi tới trường đấu, người của bản thân bộ tộc, cộng thêm người đến xem, vây nơi này chật như nêm.

“Muốn cạnh tranh Lang Vương chính là hai vị này sao?”

Cậu nhìn người trên đài hỏi, hai người kia một người tóc đen, một người tóc trắng, dáng người đều cao lớn như nhau. Bọn họ để trần thân trên, cơ bắp vạm vỡ, cả hai trên người đều có hình xăm.

“Nếu như không có người thứ ba đề xuất muốn gia nhập khiêu chiến, thì hẳn là hai người đó.”

“Cơ giáp ở chỗ các anh thông dụng như vậy, sao mọi người không dùng cơ giáp tác chiến?”

“Cạnh tranh Lang Vương nhất định bằng vào bản lĩnh của mình, không thể sử dụng bất kỳ đạo cụ phụ trợ nào, đây là quy củ do tổ tông chúng tôi lưu lại.”

Trên sân đấu, hai người đã xuất thủ, so với người Thiên Túc chiến đấu chú trọng kỹ xảo nhiều thì có khác biệt, bọn họ từng chiêu từng thức đều tràn ngập lực lượng cùng dã tính, hoàn toàn tuân theo lực lượng nguyên thủy của sinh vật.

Họ tuy thế lực ngang nhau, nhưng lâu dần, người tóc trắng sức chịu đựng không đủ dần lộ ra nhược điểm,

tóc đen bắt lấy thời cơ truy đánh dồn ép đối phương, người ở hiện trường giơ cao nắm tay hò hét. Bọn họ tuyệt không để ý ai làm Lang Vương, chỉ cần đủ mạnh, dù là ai cũng có thể ngồi trên vị trí kia, mà họ thì chỉ cần một trận đấu phấn khích, cùng một thủ lĩnh tuyệt đối cường đại.

Tóc trắng rốt cục chống đỡ hết nổi ngã xuống, nhưng tóc đen lại không có ý tứ thu tay, giơ cao chân muốn đạp, tóc trắng vội vàng cong lên tứ chi, lộ phần bụng ra, rõ ràng sắp lọt vào công kích, lại đem nhược điểm bại lộ cho người.

"Tư thế đó là tỏ ý muốn đầu hàng," Sa Sất Bột xun xoe giải thích, "Phơi bụng cho địch nhân mang nghĩa lấy lòng, tóc trắng đã thua, bất quá tôi cảm thấy vị chiến thắng kia sẽ không bỏ qua."

Quả nhiên, chân tóc đen trên không trung hơi dừng một chút, lại bày xu thế sắp sửa đạp xuống, tóc trắng trên đất lúc này cố gắng ưỡn bụng, tứ chi cuộn lại lợi hại hơn, còn lộ ra lỗ tai cùng cái đuôi tuyết trắng, đuôi lang cố phe phẩy với biên độ lớn nhất có thể.

"Nhìn đi, đây mới là đem đối phương đánh tới hoàn toàn đầu hàng, quy củ của chúng tôi là chỉ cần đối thủ lộ ra tai và đuôi thú, vô luận thế nào đều không thể tiếp tục công kích."

Thấy tóc trắng bày ra tư thế hoàn toàn đầu hàng, tóc đen lúc này mới buông tha, đặt chân lên bụng đối phương, hướng về phía người xem giơ giơ nắm tay phải, dẫn lên một tràng hoan hô.

Người dẫn chương trình bắt đầu đếm ngược, "Chỉ cần trong vòng một phút không ai tiếp tục khiêu chiến, tân Lang Vương liền ra đời, kế tiếp chính là cử hành nghi thức đăng cơ."

Một phút trôi qua, không có người nào đứng ra khiêu chiến, tóc đen đã trở thành tân vương bộ tộc này.

Anh ta lắc mình biến thân, thành một đại hắc lang, nhảy lên tảng đá nằm ở trung ương trường đấu, hướng lên trời tru lên ba tiếng, đó là tượng trưng cho Lang Vương đăng cơ.

Toàn bộ người Lang Túc ở hiện trường đều biến thân thành lang, hưng phấn tru lên, tiếng kêu hết đợt này đến đợt khác. Tóc trắng cũng trở thành một đại bạch lang, kéo chân sau bị thương đi từng bước qua, nằm sấp trước mặt Lang Vương, liếm liếm chân trước của anh ta, biểu thị sự thần phục đối với tân vương.

Tân vương đứng giữa sân đấu xem xét kỹ lưỡng thần dân của mình, giữa một đám lang, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong hai người có vẻ phá lệ gây chú ý.

Lăng Tiêu hậu tri hậu giác phát hiện mình đã bị tân Lang Vương nhìn chằm chằm cả một lúc lâu, không biết nên phản ứng thế nào.

Sa Sất Bột theo bên cạnh chìa vuốt lang ra, ép đầu cậu xuống.

"Này!" Lăng Tiêu không phục, dựa vào cái gì cậu phải cúi đầu với một Lang Vương, với khế chủ của chính mình cậu còn chưa từng thủ lễ lớn thế đâu.

"Ngao ô ~ ngao ô ~" Sa Sất Bột nhắc nhở, nhưng Lăng Tiêu căn bản nghe không hiểu.

Bảy tám mẫu lang nhảy vào sân, xoay quanh trước mặt Lang Vương, lấy lòng, liếm láp, khoe ra tư thái của mình.

Sa Sất Bột lại biến trở về hình người, "Giờ là lúc tuyển Lang Hậu, những cô nương tự tin đều chủ động lên, mong chờ mình được lựa chọn, có thấy con dê con kia không?"

Lăng Tiêu đã sớm thấy, vừa rồi còn muốn hỏi tại sao trên sân đột nhiên có thêm một con dê con.

"Lang Vương đem dê con đưa cho ai, người đó chính là tân Lang Hậu, Lang Hậu một khi quyết định sẽ không thay đổi nga, giống đực chủng tộc chúng tôi là rất chung tình, a, đều là những cô nương mỹ mạo a…" Sa Sất Bột nhìn lên kia nhỏ dãi.

"…" Lăng Tiêu: Sao tôi lại không thấy mấy mẫu lang này có bao nhiêu mỹ mạo!

Nhưng lực chú ý của hắc lang rõ ràng không đạt trên người những cô nương mỹ mạo này, bạch lang vừa mới lui về phía sau một bước, từ miệng hắc lang liền tuôn ra một tiếng tru uy hiếp, tiếng tru này khiến bạch lang không thể kìm nổi lùi liền mấy bước, hắc lang lập tức nhảy xuống vương tọa, nhào qua cắn một cái lên tai đối phương.

Bạch lang bị kiềm chế bất đắc dĩ đứng bất động, hắc lang cũng không buông lỗ tai nó ra, mà nhân cơ hội này từ phía sau nằm sấp lên lưng bạch lang, bắt đầu một loại vận động khiến Lăng Tiêu trợn mắt há mồm.

"A a a ——" Lăng Tiêu khiếp sợ chỉ lên sân, ban ngày ban mặt, mọi người nhìn trừng trừng, tuy là hai con lang… Nhưng nơi này trừ bọn họ ra đều là lang a! Trước mặt mọi người làm loại sự tình này, dân phong chủng tộc này có phải quá dũng mãnh rồi không!

Sa Sất Bột lại không thấy gì kỳ quái, "Đây là ra uy với đối thủ, cho dù là bại tướng dưới tay, ngày sau cũng có một cơ hội nữa chọn khiêu chiến Lang Vương. Có Lang Vương sau khi đăng cơ sẽ bằng mọi cách nhục nhã đối thủ, làm cho đối phương không còn mặt mũi mà ngóc đầu, còn có thể có tác dụng giết gà dọa khỉ với những đối thủ tiềm ẩn, khiến mọi người không dám dễ dàng khiêu chiến, cũng chính là cái gọi là lập uy đi."

"Dùng phương thức này lập uy, cũng quá…" khóe miệng Lăng Tiêu co rút, quả nhiên giữa chủng tộc bất đồng rất khó hiểu nhau, cường bạo xong đại bạch lang, còn muốn tuyển người khác làm Lang hậu sao? Trong cuộc đời phát sinh quan hệ với hơn một người, việc này dưới mắt người Thiên Túc có tính khiết phích, căn bản là một chuyện không thể chấp nhận, khó trách sẽ quay ra cái loại phim đồi trụy đó!

Đáng thương con dê nhỏ bị hơn một ngàn con lang bao quanh, đã sớm lạnh run, hắc Lang Vương lập uy xong, dễ dàng bắt giữ dê con, ngậm ngang cổ nó.

Mẫu lang độc thân ở hiện trường đều tích cực hơn hẳn, hận không thể đem mặt đẹp nhất của mình triển lãm cho Lang Vương xem.

Lang Vương đảo mắt một vòng xung quanh, cuối cùng nhìn không chớp mắt chạy đến trước mặt Lăng Tiêu, thả dê con xuống.

Lăng Tiêu: = =

84. Quyển 2 - Chương 84: Kinh Vũ

Lăng Tiêu cứng đờ cúi đầu nhìn nhìn dê con dưới chân, lại nhìn nhìn đại hắc lang trước mặt, trên trán toát ra đạo đạo hắc tuyến.

"Đây là ý tứ gì a?!"

Một bên Sa Sất Bột đại khái là quen biết Lăng Tiêu, không sợ chết châm ngòi thổi gió, "Chúc mừng ngài được Lang Vương coi trọng, hiện tại ngài là Lang Hậu!"

"Tôi vừa mới gặp gia hỏa này, sao lại bị coi trọng a!"

Biểu tình Sa Sất Bột có điểm vui sướng khi người gặp họa, "Lúc Lang Vương đăng cơ, tôi không phải đã nói cho cậu biết không hành lễ rất dễ bị để ý sao?"

Lăng Tiêu phát điên, "Anh ngao ô ngao ô ai biết anh đang nói cái gì!"

"Còn anh nữa," cậu chỉ vào hắc lang, "Thượng đại bạch lang rồi thì phải chịu trách nhiệm với người ta a! Làm gì có ai phát sinh quan hệ rồi còn muốn cầu hôn với người khác!"

Lại nói Doanh Phong cũng không hành lễ, dựa vào cái gì đối phương vừa ý không phải là Doanh Phong? Bằng không cậu có thể dùng cái này cười nhạo Doanh Phong cả đời luôn có phải tốt không?!

Cậu nhìn lại, sắc mặt Doanh Phong quả nhiên rất đen, đã sắp có thể ganh đua cao thấp cùng đại hắc lang rồi.

Hắc Lang ngao ô một tiếng thật dài, Sa Sất Bột vội vàng phiên dịch cho Lăng Tiêu, "Ngài hỏi cậu vì cái gì

không chấp nhận lời cầu hôn của ngài."

"Bởi vì tui đã kết hôn a," cậu chỉ qua Doanh Phong, "Ảnh chính là, chính là…"

Lăng Tiêu vắt hết óc suy nghĩ, đối phương không hiểu từ 'khế chủ', nhất định phải dùng danh từ anh ta có thể nghe hiểu đến miêu tả.

"… Lang hậu của tui!" Đúng rồi, như vậy là gần gũi thông dụng đối với người Lang Túc rồi.

Trong lúc Lăng Tiêu đắc ý chính mình nghĩ ra cầu nối câu thông hai chủng tộc thì sắc mặt Doanh Phong càng thêm đen, anh bất động thanh sắc bước tới một bước, nửa ngăn Lăng Tiêu ở phía sau, động tác tuyên cáo chủ quyền rõ ràng như thế, cho dù là không cùng loài cũng có thể dễ dàng lý giải.

Hắc Lang lắc mình một cái, biến trở về thành nam nhân cao lớn tóc đen, trong mắt có loại khí chất chính tà khó phân, "Của ngươi?"

Hắn mở miệng hỏi, đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu nghe Lang Vương nói tiếng người, thanh âm của anh ta khàn khàn, tựa như tiếng trầm thấp phát ra khi nghiền nát cát thô.

Doanh Phong không cần trả lời, bất quá kết quả đã quá rõ rồi.

Lang Vương hơi giương cằm, hít hít mũi trong không khí hai cái, "Trên người quả thật có vị đạo của ngươi…"

Lăng Tiêu:??

Cậu vội vàng đưa cánh tay lên mũi ngửi ngửi, trên người mình có vị đạo của Doanh Phong? Sao mình không ngửi thấy.

"… Nhưng không có ký hiệu của ngươi, điều này chỉ có thể nói rõ các ngươi là bạn giường, chứ chưa chính thức kết làm bạn lữ."

Đã là bạn giường còn không kêu bạn lữ, khó trách sẽ bội tình bạc nghĩa với đại bạch lang, bất quá ký hiệu là cái gì? Lăng Tiêu khó hiểu hỏi Sa Sất Bột.

"Chỗ chúng tôi nữ giới đã kết hôn sẽ lưu lại ký hiệu ở chỗ bắt mắt trên người, như vậy nam giới liền biết các cô ấy đã xuất giá, sẽ không tiếp tục quấy rầy," Sa Sất Bột tay trái phất ra, bên đó có rất nhiều nữ giới Lang Túc tinh đã kết hôn, quả nhiên các cô không phải trên mặt có hình xăm, thì chính là trên lỗ tai có đeo khoen, vừa xem hiểu ngay.

"Nếu như là nữ giới độc thân chưa kết hôn, trên người không thể có bất kỳ dấu vết nào," hắn lại phất tay bên phải, một đám cô nương thanh xuân mỹ mạo, khoan khoái nhẹ nhàng liếc mắt đưa tình với Lăng Tiêu.

"Dù Lang Túc tinh có rất nhiều bộ lạc lớn nhỏ, giữa các bộ lạc với nhau cũng có khác biệt về phong tục, nhưng điểm này là chung, đi tới chỗ nào cũng sẽ không đổi." Sa Sất Bột cuối cùng tổng kết lại, đã hoàn toàn dung nhập vào vai diễn mới hướng dẫn viên du lịch.

Điểm này thì Lăng Tiêu biết rồi, nhưng chuyện quan trọng căn bản không phải vấn đề ký hiệu, mà là cậu và nữ giới có bản chất khác biệt.

"Nhưng tôi không phải cô nương!"

Dù khái niệm giới tính ở Thiên Túc tương đối mờ nhạt, nhưng không có nghĩa là bọn họ nam nữ bất phân có được không, mình làm sao lại lớn lên giống một cô nương!

Lang Vương sắc mặt không thay đổi, "Ta thích chính là hùng tính *(giống đực)* dáng người nhỏ xinh."

Dáng người nhỏ xinh…

Lăng Tiêu chịu đả kích gấp bội vô lực ụp đầu vào lưng Doanh Phong, một bộ khóc không ra nước mắt.

Chiều cao của cậu ở Thiên Túc tinh đừng nói là khế tử, có thể đủ để xem thường một số khế chủ, ở Lang Túc tinh lại bị người ta gọi là 'dáng người nhỏ xinh', dù cho người nói chuyện nhìn ra cao hơn cậu những ba mươi centimet, thì vô luận thế nào cũng không thể khiến người ta cam tâm tình nguyện tin phục.

Sa Sất Bột hảo tâm nhắc nhở cậu, "Nếu như là thư tính *(giống cái)* đã kết hôn, cho dù là Lang Vương cũng không có quyền cưỡng hành chiếm hữu, nhưng Lang Vương có quyền tùy ý chọn lựa phối ngẫu trong số thư tính chưa lập gia đình, đối tượng được lựa chọn không thể cự tuyệt."

"Điều khoản lưu manh chết đi được!" Lăng Tiêu xòe ngón tay, "Nhưng mà đầu tiên, tui đã kết hôn, tiếp theo, tui không phải thuộc bộ tộc mấy người, ngay cả tinh cầu này của mấy người cũng không phải, cuối cùng, tui không phải giống cái! Muốn tui nói mấy lần mới được a!"

"Nhưng là có câu tục ngữ gọi là 'nhập gia tùy tục'…" Sa Sất Bột càng nói thanh âm càng thấp, bởi vì Doanh Phong đang trừng hắn, nói xong lời cuối cùng hắn sợ hãi nuốt nước miếng, đem lời chưa nói nuốt xuống, người Thiên Túc mắt đen thật sự quá đáng sợ.

"Cậu ấy là người của tôi." Doanh Phong lạnh lùng mở miệng, "Đem dê của anh lấy đi."

Lang Vương không có ý tứ đem đi, "Ngươi muốn ngỗ nghịch Lang Vương sao? Nếu có người không muốn phục tùng mệnh lệnh Lang Vương, phải thế nào?"

Sa Sất Bột giơ nắm tay lên, "Chỉ có đả bại Lang Vương mới được."

"Nghe thấy chưa?" Anh ta ngạo mạn ngẩng đầu, căn bản không để cái tên thấp bé dám cả gan khiêu khích mình vào mắt.

"Thế thì đánh bại anh là được chứ gì?"

Lang Vương mới vừa tiêu hoá xong hàm ý những lời này, thân thể đã chẳng hiểu sao bay ra ngoài, ầm ầm ngã xuống trung ương sàn đấu, người ở hiện trường ngoại trừ Lăng Tiêu, không ai thấy rõ Doanh Phong ra tay thế nào, giống như Lang Vương tự dưng té ra vậy.

Lăng Tiêu vội vàng kéo Doanh Phong, "Xuất thủ lưu ba phần tình."

Doanh Phong mi mắt nheo lại, "Thương hại anh ta?"

Lăng Tiêu nghiêm túc nói, "Anh xuống tay quá nhanh, người khác không thấy rõ là anh đánh, sao có thể chứng minh người là do anh đánh bại chứ? Cần phải chậm rãi thôi."

Khi họ đang trò chuyện, Lang Vương trên mặt đất rốt cục hộc một tiếng ho ra, Doanh Phong một đòn đó thiếu chút nữa đem anh ta đánh cho hít thở không thông, người nam nhân này, thật là đáng sợ, trong trí nhớ, chỉ có một người có thể làm được như vậy…

"Ngươi, ngươi là người Thiên Túc phải không?" Anh ta ôm ngực thở gấp nói.

"Phải." Thanh âm Doanh Phong không lớn lại như thả một quả bom giữa đám người, bất quá kỳ quái chính là, lần này chỉ có một số nhỏ người chạy trốn, càng nhiều người lưu lại.

Lăng Tiêu như đã phát hiện tân đại lục, nắm tay Doanh Phong chạy tới, "Anh xem trên người anh ta!"

Tuy anh ta luôn để trần nửa thân trên, nhưng Lăng Tiêu không lưu ý hình xăm đồ án của anh ta, vừa rồi ở góc độ tình cờ, khiến Lăng Tiêu thấy được thứ gì đó khác biệt, hoa văn đồ án trên lưng Lang Vương, nhìn sao cũng thấy giống dấu hiệu tôn giáo Thiên Túc, bất kể là trong giáo đường, hay trên áo choàng của giáo chủ, cậu đều thấy được đồ án giống như đúc.

"Này, anh tín ngưỡng tôn giáo Thiên Túc?" Lăng Tiêu chỉ vào hình xăm ở thắt lưng anh ta.

Đừng thấy Lang Vương té trên mặt đất, khí thế cũng không giảm chút nào, đối với câu hỏi của Lăng Tiêu, lạnh lùng hồi đáp, "Chúng ta người đại Lang Túc, tín ngưỡng đương nhiên là đất mẹ thần thánh."

"Vậy trên người anh sao lại có đồ án tôn giáo Thiên Túc?"

Lang Vương vừa rồi trả lời câu hỏi kia của Lăng Tiêu, đã tiêu hao lượng lớn khí lực, để không lộ ra vẻ chật vật, anh ta lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, cố ý xem nhẹ vấn đề sau.

"Bắt đầu đếm ngược! 60, 59…"

Lăng Tiêu sửng sốt, cái gì?

"… 3, 2, 1! Không có người khiêu chiến mới, tân Lang Vương ra đời!" Người dẫn chương trình cao giọng tuyên bố.

Chung quanh một mảnh hoan hô, Lăng Tiêu trợn mắt há mồm mà nhìn Doanh Phong.

"Tân Lang Vương? Ai?"

"Đương nhiên là ngài ấy!" Sa Sất Bột nhảy ra lấy lòng tân Lang Vương, mẫu lang mới rồi còn xoay quanh hắc lang lại toàn bộ xuất hiện, dùng ánh mắt ái mộ khiêu khích Doanh Phong, còn dùng thân thể lông nhung của mình cọ lên người anh.

"Ê ê! Mấy cô vừa rồi còn tỉ mi lộng nhãn với người khác đó, thay đổi vậy cũng quá là nhanh đi!" Lăng Tiêu luống cuống tay chân xua đuổi mấy bạn động vật mắt hạnh này đi, có chút hiểu cảm thụ vừa rồi của Doanh Phong, có ai lại thích người khác cầu ái với bạn lữ của mình a.

Mắt thấy Lăng Tiêu bị mẫu lang cào đến sứt đầu mẻ trán, Doanh Phong lập tức đi tới góc, xách qua chú dê con đang run lẩy bẩy, ném vào lòng Lăng Tiêu, hành vi tìm bạn đời rõ ràng như vậy, khiến không ít mẫu lang không tình không nguyện lui ra, nhưng vẫn có một hai con đặc biệt tự tin với vóc dáng xin đẹp của mình vẫn quanh quẩn không chịu buông tha.

Lăng Tiêu ngây ngô cười sờ sờ lông trên lưng dê con, một cỗ hương sữa dê xộc vào mũi, đây đại khái là một món quà tặng thần kỳ nhất mà một người Thiên Túc có thể thu được.

"Các cô không cần dây dưa tân Lang Vương nữa, cậu ấy quả thật đã kết hôn rồi, người Thiên Túc sẽ không để lại ký hiệu trên thân thể, nhưng màu mắt của họ chính là minh chứng."

Lăng Tiêu theo tiếng nhìn lại, một nam nhân Lang Túc chậm rãi từ chỗ ngồi đứng lên, thanh âm ông vừa phát ra, rất nhiều người đều tĩnh lặng lại.

Một mẫu lang biến thân thành người, "Lão Lang Vương, vừa rồi tiền Lang Vương từng nói, họ là bạn giường, không phải bạn lữ, huống chi cậu ta là hùng tính, không thể sinh hậu duệ."

Lão Lang Vương kỳ thật cũng không già, có điều ở Lang Túc tinh, toàn bộ Lang Vương đều do nam giới chính trực tráng niên đảm nhiệm, mà lão Lang Vương đã qua tuổi này, cho nên chủ động nhường lại vị trí.

Bất quá ông đã trị vì ba mươi năm, có uy tín lớn, dù đã thoái vị cũng có không ít người nghe lời ông.

"Con ta, người Thiên Túc không giống với chúng ta, chỉ cần cùng người phát sinh quan hệ, thì từ sinh lý đến tâm lý sẽ chỉ nhận chuẩn một người này, cũng tương đương với chúng ta chính thức kết làm phối ngẫu. Người Thiên Túc không thể sinh hậu duệ, nên cũng không xem trọng việc nửa kia của mình là hùng tính hay thư tính."

Nghe ông nói như vậy, mẫu lang lúc trước không chịu tránh đi mới ngượng ngùng buông tha.

Chúng lang làm thành một vòng, đối Doanh Phong tru lên liên tục, chúc mừng Lang Vương của bọn họ đăng cơ.

"Nhưng ảnh là người Thiên Túc a, làm Lang Vương thật sự không thành vấn đề chứ?" Lăng Tiêu nhịn không được hỏi.

Lão Lang Vương hàm ý sâu xa cười, "Chẳng phải vừa rồi cậu rất tò mò hình xăm trên thân người kia sao?"

"Đúng vậy, đó là đồ án người Thiên Túc chúng tôi."

Lão Lang Vương ngay trước mặt mọi người cởi bỏ áo choàng, lộ ra thân trên xích lõa, Lăng Tiêu kinh ngạc phát hiện trước ngực ông một hình xăm lớn, cũng mang dấu hiệu tôn giáo đồng dạng.

"Đây là chuyện gì?" Lăng Tiêu không thể kinh ngạc hơn nữa.

"Cậu có phát hiện, người ở bộ lạc chúng tôi, không hề giống những bộ lạc khác sợ hãi người Thiên Túc không?"

Quả thật là thế, vừa rồi thái độ tránh còn không kịp của mọi người vẫn còn mới mẻ trong ký ức Lăng Tiêu, nhưng bộ lạc này lại xem họ như người thường không có khác biệt.

"Đó là bởi vì, Lang Vương nhiệm kỳ trước tôi, chính là một vị người Thiên Túc."

Lăng Tiêu giật mình há to miệng.

"Hết thảy tri thức có quan hệ đến người Thiên Túc của tôi, đều là học được từ trong sách mà người ấy mang đến, ngoại trừ đọc, tôi còn có thể nói vài câu tiếng Thiên Túc nữa," nói xong ông thật sự nói vài câu, tuy phát âm trúc trắc, nhưng có thể nghe ra là ngôn ngữ Thiên Túc.

"Cho nên hình xăm trên người các ông…"

“Cũng là chiếu theo hoa văn trên tư liệu ảnh mà người ấy mang đến, nhớ năm đó ở bộ lạc chúng tôi, rất thịnh hành loại đồ án này.”

Lăng Tiêu theo bản năng nhìn nam nhân tóc đen trên mặt đất, anh ta đã giãy dụa ngồi dậy.

Lão Lang Vương biết cậu đang nghĩ gì, “Lúc Thiên Túc Lang Vương tại nhiệm, họ hãy còn là tiểu hài tử, Lang Vương ngẫu nhiên sẽ dạy bọn họ vài đấu thuật của Thiên Túc, họ đều rất sùng bái người.”

‘Họ’ trong lời ông, chính là hắc lang cùng bạch lang, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng luyện võ, vì vị trí Lang Vương mà huynh đệ bất hòa, việc này cũng không phải chuyện hiếm thấy.

Tóc đen biệt nữu quay đầu, tựa hồ chuyện hồi thơ ấu bị nhắc đến trước mặt người lạ khiến anh ta thấy xấu hổ.

Một Lang Vương của bộ lạc là người Thiên Túc, đây thật là một phát hiện trọng đại.

“Vậy người đó hiện tại đâu rồi?”

Lão Lang Vương lắc đầu, “Khi ngài còn tại vị, hàng năm cũng chỉ đến hai ba lần, ta là Lang Vương đại diện do ngài chỉ định. Lần cuối cùng ngài xuất hiện là khoảng ba mươi năm trước, từ đó về sau không thấy trở lại nữa, chúng tôi cũng không có tung tích của ngài.”

Là chuyển thế rồi sao? Lăng Tiêu đoán.

“Người đó trông như thế nào?”

“Ngài không giống các cậu, mắt ngài ấy là màu khói đậm.”

Lăng Tiêu kinh ngạc đến ngây người, “Thiếu niên? Không thể nào!”

“Trong hồ sơ vương thất của chúng tôi có ảnh chụp của Lang Vương mỗi nhiệm kỳ, muốn xem không?”

“Muốn!” Lăng Tiêu không nghĩ ngợi gì trả lời, chốc lát bỗng nhớ ra mình còn ôm dê con.

Cậu nhét dê con vào lòng nam nhân tóc đen trên mặt đất, “Cầm đi đưa cho bạch lang.”

Dê con ngửi được mùi lang nồng đậm trên người anh ta, càng run lợi hại hơn, giãy dụa muốn tránh đi.

Lang Vương có nhiệm kỳ ngắn nhất trong lịch sử bộ lạc không rõ Lăng Tiêu có ý tứ gì, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cậu.

"Nhìn cái gì! Ăn sạch người ta thì phải chịu trách nhiệm, đi bồi tội a!"

Thấy bộ dáng đối phương không tình nguyện cho lắm, Lăng Tiêu uy hiếp nói:

"Đây là mệnh lệnh của Lang Vương nga! Nếu có người không muốn phục tùng mệnh lệnh Lang Vương, thì phải thế nào?"

Sa Sất Bột thuần thục nói tiếp, "Chỉ có đả bại Lang Vương mới được!"

"Ngươi cũng không phải Lang Vương," nam nhân tóc đen khàn khàn phản bác.

"Anh ngay cả tui cũng đánh không lại, còn đòi đánh Lang Vương cái gì," Lăng Tiêu ra bộ muốn đánh, "Còn không mau đi!"

Tóc đen bất đắc dĩ biến trở về lang hình, ngậm dê nhỏ chạy đến trước mặt bạch lang, bạch lang hiển nhiên không muốn nhận, thấy anh ta đến liền muốn đi đường vòng rời khỏi.

"Ngao —— ô," Hắc lang hung ác tru một tiếng, dê con trong miệng bịch một tiếng rớt xuống đất.

"Đưa cho đàng hoàng a!"

"Ngao ô, ngao ô," Thanh âm hắc lang không tình nguyện mềm mỏng lại, dùng mõm đẩy đẩy dê con còn chưa tắt thở trên mặt đất, đẩy nó đến gần bạch lang một chút.

Lúc này bạch lang mới miễn cưỡng nhận, một đôi mắt hạnh đen lúng liếng nhìn trái nhìn phải, chính là không rơi lên người hắc lang.

Nghĩ đến phần tử bất hảo này là thần dân mới của Doanh Phong, Lăng Tiêu liền cảm thấy đau đầu.

"Bây giờ mang chúng tôi đi xem ảnh chụp tiền nhiệm Lang Vương đi."

Lão Lang Vương gật đầu, kỳ thật phải là tiền tiền tiền nhiệm Lang Vương mới đúng —— phải tính thêm gia hỏa xui xẻo nhậm chức được mười phút kia nữa.

Dưới dẫn dắt của ông, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong đi tới gian triển lãm của bộ lạc, ảnh chụp Lang Vương nhiều nhiệm kỳ đều đoan trang treo trên tường.

“Chính là tấm này,” lão Lang Vương dẫn họ đến trước một tấm hình trong đó.

Lăng Tiêu vừa nhìn thấy ảnh chụp đó, tầm mắt liền gắn chặt không dời đi được, “Lại có thể thật là thiếu niên…” Lăng Tiêu thì thào.

Doanh Phong cũng ngẩng đầu nhìn ảnh chụp đó, trong lòng đồng dạng tràn ngập bất ngờ.

“Một thiếu niên có thể rời sơ cấp học viện, rời đi Thiên Túc tinh, việc này quá hoang đường… Chẳng lẽ người này không có lực dẫn linh hồn sao?”

Lăng Tiêu sốt ruột bắt lấy lão Lang Vương, “Người đó có biểu hiện dị thường nào không? Tỷ như thân thể không thoải mái linh tinh?”

“Không có, ” lão Lang Vương lắc đầu, “Thân thể ngài rất khỏe mạnh.”

“Thiếu niên có thể tùy ý thăm những tinh cầu khác, không có lực dẫn linh hồn… Em nghĩ đến một người.”

“Anh cũng vậy, ” Doanh Phong nói tiếp.

“Chúng ta nghĩ đến cùng một người phải không?” Lăng Tiêu chuyển hướng lão Lang Vương, “Người này có phải gọi là Cô Tinh không?”

“Không phải, ” đối phương phủ nhận vô cùng dứt khoát, “Danh tự Lang Vương Thiên Túc, là Kinh Vũ.”

Không phải Cô Tinh? Lăng Tiêu không hiểu nổi, Kinh Vũ này là người nào chứ?

“Anh biết rồi,” Doanh Phong suy nghĩ một chút, có một phỏng đoán.

“Cái gì?” Lăng Tiêu truy vấn.

“Cô Tinh, là tên gọi chung cho một loại người có hiện tượng phản tổ, trước khi biết họ là cô tinh, họ vẫn luôn mang tên mình.”

“Phải ha!” Lăng Tiêu máu dồn lên não, “Sao em lại không nghĩ ra?”

Cậu hỏi lão Lang Vương, “Còn có gì có thể chứng minh thân phận người đó không?”

Lão Lang Vương nghĩ nghĩ, “Ảnh chụp Lang Hậu có thể chứ?”

“Một thiếu niên mà còn có Lang Hậu?”

“Bởi vì Lang Vương lần lữa không chọn phi, các cô nương luôn không từ bỏ ý định, về sau Lang Vương mất kiên nhẫn, mượn tấm hình tống cổ các cô ấy. Lời ngài lúc ấy tôi nhớ rất rõ ràng, ”Nếu nhất định không thể không có Lang Hậu, vậy người này đi.“, cho nên tuy ảnh chụp Lang Hậu được đưa vào Vương tộc phổ của bộ lạc, nhưng chúng tôi chưa từng gặp tận mặt Lang Hậu, đến nay tôi vẫn cho là ngài chỉ là không chịu nổi bị làm phiền, tùy tiện lấy một tấm hình để những cô nương kia cho qua mà thôi.”

“Ảnh chụp đó giờ ở đâu?”

Lão Lang Vương mở ra hồ sơ bên dưới ảnh chụp Lang Vương, trang đầu tiên chính là hình của Lang Hậu,

Sau khi thấy tấm hình này, suy đoán của Lăng Tiêu cùng Doanh Phong đều được chứng thực.

Đó là Lăng Tinh.

85. Quyển 2 - Chương 85: Truyền Thừa

Không thể tưởng được ở một tinh cầu khác lại gặp một gương mặt quen thuộc, dù vốn không quen biết, vẫn cảm thấy thân thiết.

Lăng Tiêu nhẹ xoa tay lên người trong ảnh chụp, “Rõ ràng chưa từng gặp qua anh, lại giống như đã gặp trăm ngàn lần vậy.”

Cậu ngẩng đầu, “Cũng thật không ngờ lại nhìn thấy các anh ở chỗ này.” Bộ dạng Cô tinh cậu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng cảm giác quen thuộc lại lái đi không được.

“Trước khi Thiên Túc Lang Vương đến, chúng tôi vì vấn đề chủ quyền, cùng những bộ lạc xung quanh mỗi năm đều phát sinh mâu thuẫn, là Thiên Túc Lang Vương bằng sức chính mình giải quyết những người có ý đồ muốn thâu tóm chúng tôi, đây chính là lý do người trong bộ tộc đối với ngài ấy tâm phục khẩu phục. Hiện tại, đừng thấy chúng tôi chỉ là một bộ lạc nhỏ chỉ có một ngàn dân, nhưng cũng là một quốc gia được liên hiệp chính phủ cho phép, thân phận của các cậu cũng là Vương và Hậu danh xứng với thực, trên tinh cầu này, vô luận đi đến nơi nào, đều cũng được thừa nhận.”

Lực chú ý của Lăng Tiêu đều đặt trong hình, rất giống với Cô Tinh trong tưởng tượng của cậu, Kinh Vũ sắc mặt lạnh lùng, thần sắc xa cách, giống như một hành tinh không có quỹ đạo. Xung quanh hắn cũng có những hành tinh khác, nhưng hắn lại không thuộc một thiên hà nào, không quay quanh hằng tinh nào, cũng không có một vệ tinh nào quay quanh hắn, hắn là tĩnh tại trong mọi vận động.

“Anh có thấy người này có chút quen mắt không, hình như đã gặp ở chỗ nào rồi.” Lăng Tiêu không kìm

được hỏi.

“Không có.”

“Cảm giác hắn giống một người…” Lăng Tiêu cố gắng hồi tưởng lại, đột nhiên a một tiếng.

“Anh không thấy hắn với anh có điểm giống nhau sao?”

Doanh phong và lão Lang Vương không hẹn mà cùng ngẩng đầu, tìm kiếm chỗ tương tự giữa hai người.

Sau khi nghiêm túc so sánh một phen, Doanh Phong xác nhận chứng mù mặt của Lăng Tiêu lại tái phát.

“Giống chỗ nào?”

“Em không phải nói diện mạo, là thần thái, khí chất… Không, cũng không phải, em cũng không nói rõ được, nhưng tóm lại là có loại tương tự nào đó trong linh hồn, loại cảm giác này, trước đây em cũng từng có,” cậu cố tìm tòi trong trí nhớ, “Hình như là ở bảo tàng lịch sử, lúc thấy tượng của khai quốc Nguyên soái.”

Lão Lang Vương chần chừ, “Nếu như nói tạo cảm giác cho người ta, thì hai người bọn họ quả thật có vài phần tương tự, chẳng qua Thiên Túc Lang Vương bề ngoài là thiếu niên, rất khó đặt trên cùng một bình diện mà so sánh với đương nhiệm Lang Vương.”

“Có thể chỉ là lỗi giác của tôi,” Lăng Tiêu lắc lắc đầu, cái loại cảm giác này lướt qua trong giây lát, không đợi cậu nắm bắt liền biến mất.

“Chỗ chúng tôi có tẩm cung tu kiến cho Lang vương, muốn đi xem không?”

Hai chữ ‘tẩm cung’ này nghe thật xa hoa, Lăng Tiêu đương nhiên muốn qua thăm thú.

“Phong cách kiến trúc phổ biến nơi này thiên về nguyên thủy, vừa vặn lúc ấy tẩm cung cũ cần sửa chữa, chúng tôi liền trưng cầu ý kiến Thiên Túc Lang Vương, dựa theo tư liệu ngài đưa sửa lại tường bao ngoại thất, hẳn là phù hợp thẩm mỹ của người Thiên Túc đi.”

Trong lúc nói chuyện họ đã đến cửa chính tẩm cung, Lăng Tiêu lại một lần nữa cảm thấy giật mình.

Lời lão Lang Vương thật không sai, kiến trúc trước mắt đích thật là phong cách Thiên Túc, nhưng vô luận nhìn từ góc độ nào, nó cũng cực kỳ giống giáo đường mà họ từng đến. Nói nghiêm khắc, nó phù hợp chính là quan điểm thẩm mỹ của tôn giáo Thiên Túc.

Dù sao họ chỉ là một bộ lạc nhỏ, cái gọi là tẩm cung cũng chỉ là hoa lệ hơn một chút so với những nơi khác, bất quá đủ để nhìn ra dụng tâm của họ, cơ hồ đã đem thứ tốt nhất mà họ có, hiến cho Vương của mình.

Tiến vào bên trong 'cung điện', nơi này cũng không phải giáo đường, bất quá nơi chốn có thể thấy bóng dáng Thiên Túc —— bản đồ của bọn họ, huy hiệu, phù điêu cây linh hồn cùng hải đăng… Đây căn bản là đem văn hóa Thiên Túc trưng bày trọn vẹn trên một tinh cầu khác.

"Nơi này là phòng ngủ chính, thiết kế cho Lang Vương cùng Lang Hậu nghỉ ngơi, nhưng vì Lang Hậu chưa từng tới, phòng này luôn luôn để trống. Tôi thì có nhà mình, cũng không ở nơi này."

Gian phòng ngủ này rất rộng rãi, có một chiếc giường đôi rất lớn, bài trí thực hoa lệ.

"Thế lúc Lang Vương tới thì ở đâu?"

"Ngài ở trong phòng ngủ nhỏ cách vách, tôi mang các cậu đi."

Đẩy ra cửa bên kia, Lăng Tiêu giống như xuyên đến một không gian khác, phòng ngủ nhỏ hẹp, trước bàn đặt hai cái ghế song song, trông có vẻ hơi chật chội, cùng với sách đặt chỉnh tề trên kệ, này rõ ràng chính là một phiên bản của căn phòng nhỏ kia trong giáo đường.

"Tất cả ở đây đều là Thiên Túc Lang Vương chính mình bố trí, đồ dùng trong nhà là chúng tôi dựa theo hình ngài đưa đóng ra, sách cũng là ngài mang đến từ Thiên Túc, tôi chính là bởi vì đọc những sách này, mới hiểu biết Thiên Túc nhiều hơn."

Lăng Tiêu không biết nên dùng biểu cảm gì đối mặt, tựa như có thứ gì đó mãnh liệt chặn ngay yết hầu. Cô Tinh ở Lang Túc, sao chép tạo ra một ngôi nhà của hắn và Lăng Tinh. Có lẽ mục đích của hắn là một ngày kia, khi Lăng Tinh có thể vượt qua lực dẫn linh hồn, hắn có thể dẫn anh ấy đến thăm các hành tinh, ngắm phong cảnh hắn từng ngắm, chung hưởng lãnh địa của hắn, để cho anh ở một hành tinh khác cũng sẽ không cảm thấy xa lạ… Nhưng ngày ấy vĩnh viễn không đến.

"Phía sau tẩm cung còn có một hoa viên, mời theo tôi qua bên này."

Họ xuyên qua hành lang khúc chiết, một hoa viên phong cách khác hẳn với vẻ cuồng dã của tinh cầu này xuất hiện trước mặt bọn họ, trăm hoa đua nở, ong bay bướm lượn, trong không khí tràn ngập hương thơm mê người.

"Thiên Túc Lang Vương thích mang hạt giống ở các nơi lại đây, có một vài loại cây đến từ những tinh cầu rất xa xôi, chúng tôi ngay cả tên của chúng đều chưa từng nghe qua. Mỗi lần ngài đến lại mang rất nhiều hạt giống, có đôi khi người chưa tới được, cũng dùng chuyển phát nhanh vũ trụ đưa hạt giống lại." Lão Lang Vương tự hào nói, "Tuy rằng quốc gia của chúng tôi rất nhỏ, nhưng tôi dám cam đoan, chủng loại thực vật chúng tôi có được, là phong phú nhất trên toàn bộ tinh cầu."

Lăng Tiêu đi vào khóm hoa, bị muôn hồng nghìn tía vây trong đó, cảm xúc che giấu lúc trước, rốt cục giữa biển hoa này tràn ra cuồn cuộn không dứt.

Tựa như một lọ nước, bỏ đá cuội vào trong, mặt nước liền không thể ức chế mà dâng lên, đến khi tràn ra ngoài.

Đây là một loại tình tự tên là cảm động, theo phấn hoa bị hít vào phổi, lúc này cắm rễ nảy mầm, nở rộ thành nước mắt.

Bất tri bất giác, Lăng Tiêu đã lệ nóng doanh tròng.

Doanh Phong đi tới, theo bản năng lau lau khóe mắt cậu, nhưng nước mắt đã lau đi lập tức được càng nhiều đồng bạn thay vào.

"Em làm sao vậy?"

"Em không biết nữa," Lăng Tiêu liều mạng lau nước mắt, vọng nhìn bốn phía, "Em chỉ là cảm thấy rất cảm động, ai nói Cô Tinh không có cảm tình, ở một nơi Lăng Tinh nhìn không thấy, hắn đã vì anh ấy sáng lập một quốc gia."

Quốc gia này thuộc về anh, tên anh được ghi chép trong sử sách của họ, nơi anh nhìn đến cũng là lãnh thổ của anh, con dân nơi đây sẽ vì anh mà thần phục, bọn họ hiểu sâu sắc thần trong tín ngưỡng của anh, khắc nó lên da, đời đời vĩnh viễn truyền thừa.

Thấy lão Lang Vương nghi hoặc đánh giá mình, Lăng Tiêu cảm thấy ngượng ngùng vì mình có phản ứng mất mặt như thế, "Thật có lỗi, chỉ là tôi cảm thấy, nếu Lăng Tinh chứng kiến tất cả chuyện này, cũng sẽ phản ứng giống như tôi."

Lòng cậu chùng xuống, "Không biết vì sao, tôi có trực giác Lăng Tinh không biết chuyện này, Cô Tinh hẳn không phải là một người sẽ đem hành vi của mình đặt bên miệng. Nhưng tôi vẫn không rõ, hắn vì đối phương làm nhiều chuyện như vậy, lại không cho anh ấy biết, đến tột cùng là vì cái gì?"

"Anh ngược lại cảm thấy có thể hiểu," Doanh Phong tiếp lời, "Hắn chỉ đơn thuần muốn vì đối phương làm chuyện này mà thôi, hắn đã đạt tới mục đích của mình, về phần đối phương có biết hay không, với hắn mà nói căn bản không trọng yếu."

Anh cùng quay nhìn bốn phía, "Nhưng nếu một ngày kia, đối phương vô ý biết được, chỉ sợ cũng cảm động giống như em."

Mặt trời ngả về Tây, sắc trời dần tối, trên không trung bộ lạc nổ vang một tiếng pháo hoa.

“Lễ mừng bắt đầu rồi, ” lão Lang Vương ngẩng đầu trông lên.

“Lễ mừng gì?”

“Điển lễ chúc mừng tân vương tân hậu ra đời.”

“Không phải vừa rồi đã cử hành rồi sao?”

“Đó chỉ là nghi thức đăng cơ, lễ mừng sau khi mặt trời lặn, mới là lúc người Lang Túc chân chính cuồng hoan.”

Từ đằng xa truyền đến một tiếng sói tru thật dài, ngay sau đó tiếng thứ hai, tiếng thứ ba, thanh thanh tương liên, từ điểm thành phiến, cuối cùng tạo thành một khúc ca thanh đặc thù của vùng đất này.

Nhóm Lăng Tiêu từ tẩm cung quay lại quảng trường, nơi này đã vô cùng náo nhiệt, mọi người thân mặc trang phục lộng lẫy, trang điểm tỉ mỉ, quây quanh lửa trại vừa múa vừa hát.

Dân chúng bộ lạc chứng kiến tân vương cùng vương hậu có mặt, một loạt xông lên tranh nhau mời rượu hai người, rượu của người Lang Túc lấy chất cay mà xưng danh, uống vào cổ họng nóng rát như thiêu đốt.

“Vì Lang Vương!” Đầu lĩnh nâng chén.

“Vì Lang Vương!” Mọi người cùng hô to.

Lăng Tiêu một hơi trút xuống không biết là ly rượu mạnh thứ mấy, ấm áp từ dạ dày theo thực quản dâng lên.

Sa Sất Bột thừa cơ đến mời rượu, Lăng Tiêu hưng phấn ôm cổ đối phương.

“Lôi Lang của anh có thể uống rượu không? Có thể không?”

Sa Sất Bột đã uống đến say ngất từ lâu, cười ngu lắc đầu.

“Không thể, cơ giáp sao, sao có thể uống, uống rượu chớ?”

“Nhưng mà tui có thể,” cậu cà lăm nói với Sa Sất Bột lúc ẩn lúc hiện trước mặt, “Cho nên tui là người, là người a.”

“Cậu không phải,” Sa Sất Bột cười hì hì phản bác, “Cậu ngay cả cơ giáp cũng không phát động được.”

“Tui phải! Tui quá phải!”

Sa Sất Bột phe phẩy ngón trỏ, người cũng nghiêng ngả loạng choạng theo.

“Anh biết không? Tui từng bị một cái bộ não trí năng cười nhạo, cổ nói ‘ngươi có hỉ nộ ái ố, nhưng làm sao ngươi biết hỉ nộ ái ố của ngươi không phải do một sinh vật trí năng rất cao khác thiết định ra’?”

Sa Sất Bột rất không nể tình cười ha hả, “Cậu là được thiết định ra, ha ha ha ha.”

“Nhưng mà tui biết tui không phải, bởi vì tui tin tưởng tâm tình của tui giờ phút này là chân thật, cao hứng của tui là chân thật, đau khổ của tui là chân thật, tâm tình thích một người, cũng giống như mấy anh vậy thôi.”

Sa Sất Bột híp mắt nhìn sao trời, tầng mây tán đi, lộ ra một vầng trăng tròn rất sáng.

Lăng Tiêu nhảy lên một khối đá nhô lên, giang hai cánh tay, làm ra tư thế ôm vạn vật, “Ta là người!”

“Ngao —— ô —— ”

Quần lang dưới trăng tròn sôi nổi biến thân, tiếng tru hết đợt này đến đợt khác, thanh âm vang xa ngàn dặm.

Lăng Tiêu đưa tay lên miệng, cũng hưng phấn bắt chước lang tru lên, thanh âm của cậu lẫn trong những tiếng sói tru chân chính, nghe chỏi vô cùng.

Doanh Phong xụ mặt xách cậu từ trên tảng đá xuống, “Em uống ít thôi.”

Lăng Tiêu mơ hồ nhận ra là Doanh Phong, giống như một thứ trang sức cỡ lớn đeo lấy anh không động đậy, miệng lầm bầm lầu bầu không rõ đang nói cái gì.

“Lang Vương,” lão Lang Vương đi tới, “Cậu có ở đây lâu không?”

“Không,” Doanh Phong kéo rồi kéo Lăng Tiêu vướng víu xuống, Lăng Tiêu lại bất mãn cọ lên, “Chúng tôi đến đây thực tập, kỳ thực tập kết thúc chúng tôi sẽ đi.”

“Nếu nói vậy, cậu cần chọn ra một vị đại diện cho Lang Vương, lúc cậu đi vắng, sẽ thay vị trí của cậu, giống như Thiên Túc Lang Vương đời trước vậy.”

Doanh Phong gật đầu, phất tay gọi vị tiền nhiệm Lang Vương đắc thắng lúc trước.

"Anh muốn làm Lang Vương?"

Nam nhân tóc đen cố thẳng người, "Cha tôi từng là Lang Vương bộ lạc này, nhưng vì chiến tranh bộ lạc mà hy sinh, sẽ có một ngày tôi kế thừa di chí của cha."

"Tôi không hiểu huyết mạch truyền thừa của các anh, nhưng nếu tôi không xuất hiện, anh đã trở thành Vương của bộ lạc." Doanh Phong cầm quyền trượng tượng trưng cho thân phận Lang Vương trong tay giao phó cho anh ta, "Cho nên tôi chọn anh làm Lang Vương đại diện, anh sẽ quản hạt bộ lạc này."

Đối phương ngẩn ra, lập tức trịnh trọng nhận lấy, mím chặt môi không nói một lời.

Lăng Tiêu đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn thấy tóc đen, thô bạo khua tay, "Phải chịu trách nhiệm a, phải chịu trách nhiệm!"

Nói xong, lại gục đầu xuống ngủ, đại diện Lang Vương biểu tình nhất thời có chút xấu hổ.

"Tôi không biết phong tục các anh, cho nên cũng không nhúng tay vào chuyện riêng của các anh," Doanh Phong nói xong, xoay chuyển ý tứ, "Nhưng lần sau khi tôi tới, muốn nhìn thấy anh được đối phương tha thứ, đây là mệnh lệnh đầu tiên của Lang Vương tôi."

Ánh mắt đối phương bất định, cuối cùng bất đắc dĩ nói, "Đã rõ."

Lão Lang Vương tiến lên một bước, "Lang hậu hình như có chút chịu không nổi tửu lực, phòng ngủ chính trong tẩm cung để trống nhiều năm như vậy, các cậu có thể đến đó nghỉ ngơi."

"Tôi biết rồi," Doanh Phong kéo Lăng Tiêu đi một bước, lại nghĩ tới cái gì, quay đầu lại dặn dò, "Sau này đừng gọi cậu ấy là Lang hậu."

"Vậy…"

"Cậu ấy tên Lăng Tiêu."

***

Phòng chính dù nhiều năm không có người ở, nhưng lại được thu dọn rất sạch sẽ, nệm mềm đủ khiến người ta chìm vào đó.

Doanh Phong đặt Lăng Tiêu lên giường, nướt bọt khế chủ khiến Lăng Tiêu dần dần tỉnh rượu.

“Đây là đâu?” Khi ý thức cậu thanh tỉnh một ít, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường mềm mại, xung quanh là trang sức vàng và đỏ sẫm hoa quý.

“Phòng chính tẩm cung.”

“Là gian phòng chuẩn bị cho Cô Tinh cùng Lăng Tinh?” Lăng Tiêu có điểm nghĩ ngợi, nụ hôn của Doanh Phong lại áp xuống, cậu cùng đối phương triền miên chốc lát mới lại có thể mở miệng, “Bọn họ dù chỉ một lần cũng chưa từng hưởng thụ, lại để chúng ta chiếm tiện nghi, cảm giác có chút có lỗi với họ.”

“Truyền thừa.” Từ miệng Doanh Phong đột nhiên truyền ra hai chữ này.

“Gì?”

“Có người vừa mới nói cho anh, anh ta muốn kế thừa di chí phụ thân, đây là huyết mạch truyền thừa của họ.”

Anh nâng tay Lăng Tiêu, từ đầu ngón tay tỉ mỉ hôn xuống.

“Chúng ta không có thân nhân, nhưng chúng ta có linh hồn, linh hồn chuyển kiếp cũng như huyết mạch kéo dài, kiếp sau của họ có thể là bất luận kẻ nào, cũng có thể là em và anh.”

”Chúng ta mỗi người đều là cổ nhân của mình, cũng là hậu nhân của mình, việc cổ nhân chưa làm xong, liền do hậu nhân tiếp tục.

—— đây chính là truyền thừa của chúng ta.

Năm ngón tay Doanh Phong chen vào kẽ hở trên tay Lăng Tiêu, hai người mười ngón đan xen, gắt gao nắm tay, tại hành cung nơi Cô Tinh chuẩn bị cho Lăng Tinh, tiếp tục nguyện vọng mà họ chưa thể hoàn thành.

Họ đã rời khỏi cõi đời

Tâm ý của Cô tinh

Vĩnh viễn ẩn giấu nơi mà Lăng Tinh không biết

Nhưng ít ra còn có chúng ta, lấy thân phận hậu nhân

Đem câu chuyện của họ

Trên thân thể chúng ta

Tiếp tục truyền thừa.

86. Quyển 2 - Chương 86: Tuyết Phách*

**Tuyết phách: Hồn tuyết*

Lăng Tiêu vẫn nhắm mắt sờ tới sờ lui ở đầu giường, thật vất vả mới mò tới cổng cá nhân của mình. Không thể không nói cái giường này thật sự rất thoải mái, làm cho người ta vừa nằm xuống ngủ liền quên luôn thời gian.

"Mấy giờ rồi a," cậu mơ hồ lẩm nhẩm, thuận tay mở cổng cá nhân.

Tin nhắn của Tóc đỏ lập tức truyền tới, một tin tiếp một tin, cơ hồ muốn làm nổ hộp thư.

"Lăng Tiêu! Các cậu chạy đi chơi chỗ nào, cũng chẳng thèm rủ tớ."

"Sắp đến giờ cấm cửa, người đâu rồi?"

"Thầy điểm danh! Các cậu mau trở lại!"

"Sương Phong ngủ nguyên một ngày trong ký túc xá, bị thầy phát hiện, bọn họ bị trừ điểm học phần ha ha ha."

"Ngay cả Doanh Phong cũng không mở máy, hai người các cậu không phải là bị lang tha đi mất rồi chứ? Nếu không về các cậu cũng bị trừ điểm học phần đó!"

"Xong rồi xong rồi xong rồi, ngay cả tớ cũng không thể nào cứu được các cậu, chờ đó mà nghênh đón lửa giận của thầy đi."

Tin cuối cùng là nhắn vào sáng nay, "Đã tới sáng rồi mà còn không mở máy, các cậu không sao chứ?"

Hỏng bét rồi! Lăng Tiêu ngồi bật dậy, hôm qua uống nhiều quá, chuyện thực tập ngoài trường hoàn toàn bị bỏ quên sau đầu!

Bất quá Doanh Phong đi đâu rồi? Xung quanh không có một bóng người, chỉ có một chỗ lún rõ ràng bên cạnh.

Không thấy được Doanh Phong ở đâu, cậu trước tiên gọi lại vào số Tóc đỏ, đối phương nghe được thanh âm cậu, cười đến thập phần vui sướng khi người gặp họa.

"Dám đêm không về ngủ trong lúc thực tập, tuy nói là tự do hoạt động, nhưng bộ các cậu thật coi đây như đi du lịch sao a?"

"Tớ quên a, " Lăng Tiêu vẻ mặt chán nản, "Bên thầy nói thế nào?"

"Chẳng nói gì, chỉ nói chờ bị trừ điểm học phần đi."

"Đừng a, tớ bây giờ chạy về cầu tình với thầy có kịp không?"

"Thầy đi leo núi rồi, cậu có về cũng không được gì, đợi buổi tối rồi nói sau!"

Cúp điện thoại, Doanh Phong đẩy cửa vào, trong tay còn cầm thứ gì đó Lăng Tiêu xem mà không hiểu.

Thấy Lăng Tiêu chán nản ngồi trên giường, Doanh Phong có chút kỳ quái, "Em làm sao vậy?"

"Tối hôm qua không về điểm danh, bị trừ điểm học phần."

"Chỉ nói trừ điểm, chưa nói phải học lại mà, lâu lâu một lần không sao đâu."

Lăng Tiêu rất bất ngờ, thật không nghĩ tới lời như thế lại từ miệng học bá nói ra, cậu lúc này mới chú ý tới thứ trong tay Doanh Phong.

"Anh đang cầm gì vậy?"

"Nước cỏ Kinh mặc, có thể dùng làm phẩm màu, hôm qua anh thấy trong hoa viên có, liền hái một chút."

"Anh hiểu rõ thật," Lăng Tiêu hơi giật mình.

"Từng đọc thấy trong sách," Doanh Phong đi đến bên giường ngồi xuống, trong tay trừ nước cỏ kinh mặc, còn cầm một cây bút lông sói nhỏ —— đây chính là bút lông sói danh xứng với thực, dùng lông nhổ trên người hắc lang xuống làm thành.

Doanh Phong đọc nhiều lĩnh vực đến mức khiến Lăng Tiêu có chút theo không kịp, bất quá trọng điểm là, "Anh lấy cái này làm gì?"

"Lát nữa phải chụp ảnh."

"Rồi sao?"

"Nếu đã đến đây, vậy nhập gia tùy tục," Doanh Phong nâng dĩa đựng mực nước lên, "Lão Lang Vương nói mọi người ở đây sau ngày tân hôn, phải tự tay lưu lại dấu hiệu trên người phối ngẫu, đây là nghi thức của họ."

Lăng Tiêu nghĩ đến những hình xăm và đục lỗ kia, nhất thời minh bạch, mình lúc trước không được hưởng thụ tân hôn, hôm nay nhất định phải thông qua phương thức này bù lại.

"Anh muốn xăm hình lên mặt em sao?"

"Chỉ là vẽ để chụp ảnh thôi, loại mực nước này dễ tẩy lắm," Doanh Phong lấy bút lông chấm mực, nhích lại gần bên người Lăng Tiêu, "Đừng nhúc nhích."

Lăng Tiêu an tĩnh ngồi yên, Doanh Phong từng nét từng nét tinh tế phác hoạ trên mặt cậu. Lăng Tiêu không biết anh vẽ những gì, nhưng bằng dư quang ánh mắt cậu tinh tường cảm giác được, tầm mắt đối phương thủy chung dừng trên sườn mặt mình, cái loại nghiêm túc chuyên chú đó, giống như đang nhìn chăm chú vào một thứ duy nhất trên đời.

Nếu một người lạnh lùng với toàn bộ thế giới, chỉ riêng nguyện ý dừng mắt trên người bạn, vậy thì dù chỉ là một tầm mắt, cũng đủ để khiến người ta thỏa mãn hơn cả việc đứng trên đỉnh của thế giới. Lăng Tiêu bây giờ đang ở trên mây, độc chiếm toàn bộ ánh dương quang mà thế gian này có được, mà cậu cũng đã phải xuyên qua gió tuyết và rét lạnh lãnh khốc, kiên trì hơn bất luận kẻ nào, mới cuối cùng đặt chân lên được độ cao này.

Thời gian bên ngoài vẫn trôi, thời gian bên trong lại bất động, ngòi bút tiếp xúc là làn da, nhưng lại ngứa tận trong lòng, nếu thời gian có cảm tri, cũng sẽ hi vọng giờ khắc này vĩnh viễn không chấm dứt.

Nhưng sự thật thường không như ý, khi hoa văn cuối cùng trên bức vẽ hoàn thành, Doanh Phong buông bút.

"Xong rồi."

Lăng Tiêu còn say mê trên mây, chợt bừng tỉnh, "Nhanh như vậy?"

"Nhanh sao?" Doanh Phong khó hiểu, "Đã vẽ rất lâu rồi."

Lăng Tiêu ngại nói là mình cảm thấy rất nhanh, ngượng ngùng đưa tay lên sờ, "Vẽ cái gì vậy?"

Doanh Phong một phát giữ lấy tay cậu, "Chưa khô đâu, đừng đụng."

Lăng Tiêu càng thêm không biết đặt mắt vào đâu, "Có gương không?"

Doanh Phong duỗi tay ra trước mặt cậu, trên lòng bàn tay hiện lên một cái gương nhỏ xinh.

Đây là một loại Trinh tra *(điều tra, trinh sát)* hồn tinh sơ cấp nhất, lúc không tiện xoay người, có thể dùng để quan sát phía sau, Lăng Tiêu không ngờ được Doanh Phong sẽ dùng vào việc này.

Cậu thận trọng nhìn vào mặt kính, hoa văn mang đậm phong cách Lang Túc từ đuôi mắt phải kéo dài ra dọc theo sườn mặt, được vẽ ngay ngắn lại không mất đi dã tính, Lăng Tiêu chưa bao giờ biết Doanh Phong lại có trình độ hội họa đến thế.

"Đồ án này có ý gì?"

"Trong văn hóa Lang Túc, nó đại biểu vĩnh hằng, tuy cũng là một trong những cách trang điểm mặt cô dâu, nhưng bản chất là một đồ án trung tính, không ít hùng tính cũng sẽ dùng."

Nghe được song phương đều vẽ, Lăng Tiêu cũng nổi lên hưng trí, "Em cũng vẽ một cái cho anh."

Doanh Phong mơ hồ cảm giác có chút không ổn, "Em biết làm sao?"

"Chẳng phải là vẽ thôi sao." Lăng Tiêu túm lấy bút, bắt chước đồ án trên mặt mình, bắt đầu trông mèo vẽ hổ lên mặt Doanh Phong.

Dùng bút mềm rồi, mới phát hiện nó có bao nhiêu không nghe sai sử, Doanh Phong rốt cuộc là làm thế nào vững vàng nắm nó ở trong tay mà không run, còn có thể tùy tâm sở dục chỉ huy nó, vì cái gì hình mình vẽ cứ một nét thành ba, còn thường xuyên tô lem ra ngoài.

Thẳng đến khi vẽ xong, Lăng Tiêu đã mệt đến ra một đầu mồ hôi, nhìn nhìn lại thành quả, ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy ngượng ngùng.

"Ờm… Hiệu quả không tốt lắm, tẩy sạch đi."

Doanh Phong đã giơ gương, Lăng Tiêu không ngăn lại, rốt cuộc cũng để anh thấy.

Hình vẽ của Lăng Tiêu xiêu xiêu vẹo vẹo, quả thực giống hệt những quang tuyến uốn khúc lúc phi thuyền

chuyển tiếp, đồng dạng hoa văn, trên mặt Lăng Tiêu thì có vẻ thú tính cuồng dã, trên mặt Doanh Phong lại như đàn cá chạch với nòng nọc, nếu không phải đã nói trước, dù là ai cũng nhìn không ra đây là một đôi đồ án đối xứng.

Doanh Phong sớm đã có chuẩn bị tâm lý sau khi thấy lại không nói gì, ngay cả yêu cầu của Lăng Tiêu tỏ vẻ muốn đi tẩy sạch đều làm bộ như không nghe thấy.

"Cứ như vậy đi, đi chụp hình."

"A? Anh nghiêm túc đó chứ?"

Lão Lang Vương sau khi thấy anh cũng hoảng sợ, "Lang Vương, cậu xác định muốn để cái dạng này chụp ảnh sao? Hình của cậu là phải treo trong nhà trưng bày cho con dân bộ lạc chiêm ngưỡng đó, như vậy có thể tổn hại uy nghiêm hay không…"

Doanh Phong tỏ vẻ không ngại, "Uy nghiêm không dựa vào biểu tượng mà nên, cứ như vậy đi."

Lão Lang Vương hết cách, đành phải nhắc nhiếp ảnh gia tận lực tránh góc độ đó đi, lưu lại trong bộ lạc, tấm ảnh chụp chung đầu tiên của Thiên Túc Lang Vương cùng Lang Hậu.

Sau khi so sánh ảnh chụp mình cùng Lang Vương nhiều đời trước, Lăng Tiêu rốt cuộc tìm được một đáp án.

"Tôi biết Hắc Lang lúc trước vì sao lại lựa chọn tôi rồi."

Lực chú ý người bên cạnh đều bị cậu hấp dẫn lại.

"Ông không phải nói bọn họ từ nhỏ đã nhận thức Kinh Vũ, theo hắn học kỹ xảo chiến đấu, thậm chí sùng bái hắn sao?"

Lão Lang Vương gật đầu, "Đúng vậy."

"Chiều cao phổ biến của người Lang Túc hơn chúng tôi nhiều, dù là người có vóc dáng nhỏ, thì khung xương cũng vạm vỡ hơn chúng tôi."

"Kinh Vũ là thiếu niên Thiên Túc, vô luận là đầu hay mình, đối với người Lang Túc mà nói đều coi là nhỏ nhắn. Hơn nữa hắn là nam nhân, khó trách Hắc Lang nói anh ta thích hùng tính dáng người nhỏ xinh, tôi là người gần giống Kinh Vũ nhất trong toàn trường, anh ta chỉ coi tôi là thần tượng mà mình sùng bái từ nhỏ thôi."

Thì ra là thế, lão Lang Vương tỉnh ngộ.

"Nếu lúc đầu anh ta không chọn em, chúng ta cũng sẽ không phát hiện bí mật Cô Tinh, mà sở dĩ anh ta lựa chọn em, nguyên nhân cũng là xuất phát từ Cô Tinh," Doanh Phong trầm ngâm nói, "Cho nên mọi sự có nhân có quả, mỗi một sự kiện thoạt nhìn như ngẫu nhiên, kỳ thật đều là tất nhiên."

Lăng Tiêu tiếc nuối thở dài, "Em còn tưởng rằng vì em đẹp trai chứ."

Thấy Doanh Phong không khách khí nhìn mình chòng chọc, cậu vội sửa miệng, "Giỡn chơi thôi, không phải cũng có nhiều mẫu lang coi trọng anh đó sao?"

Tay Doanh Phong chậm rãi đè lên gáy Lăng Tiêu, tính cho gia hỏa chẳng biết giữ mồm miệng này một chút giáo huấn, lúc này một trận xôn xao từ bên ngoài truyền đến.

"Chuyện gì thế?"

Có người tới báo, "Bên ngoài bắt được một tên trộm."

Lăng Tiêu đã sớm thừa dịp này thoát khỏi bàn tay Doanh Phong, khi cậu ra ngoài, lại phát hiện tên trộm là người quen.

Lạc Lạc bộ dạng còn chật vật hơn ngày hôm qua, không biết chui ở đâu khiến một thân dính đầy cỏ và lá cây, trên người còn có rất nhiều đất. Vì bị bắt quả tang ăn cắp ngay tại trận, một đường bị mấy người lớn xách theo đánh, khóe miệng có chút sưng đỏ.

Mọi người thấy Lăng Tiêu đến đây, đều lần lượt tránh ra, người Thiên Túc che chở trẻ con, ở đây người nào cũng biết, ai cũng không có can đảm gây khó dễ cho chúng trước mặt Lang hậu Thiên Túc.

"Sao lại là nhóc a?" Lăng Tiêu cúi đầu tìm trong tay nó, "Nhóc lại trộm đồ ăn sao?"

Tay Lạc Lạc dùng sức giấu ra sau, bất quá vẫn bị Lăng Tiêu bắt lại, trong bàn tay nho nhỏ, gắt gao nắm chặt vài cọng cỏ. Thứ cỏ hình dáng xấu xí đó với nó mà nói, hẳn là còn quan trọng hơn thức ăn, nó bất kể thế nào cũng không chịu buông tay.

Người làm vườn đứng ra giải thích, "Nó bị bắt trong hoa viên tẩm cung, chúng tôi vừa mới phát hiện một cái lỗ nhỏ trong một góc bí mật, lang thể hình nhỏ có thể từ trong động tiến vào, nó chính là lợi dụng cái động đó ra vào hoa viên. Đây cũng không phải là lần đầu tiên nó đến trộm đồ, loại cỏ này lúc trước đã bị nhổ nhiều lần, tôi luôn để ý xem là ai làm, hôm nay rốt cục bị tôi bắt được."

"Chính là, nhóc trộm loại cỏ này có ích lợi gì?"

Lạc Lạc vẫn còn mang địch ý với Lăng Tiêu, nửa ngày mới không tình nguyện nói, "Để cho mẹ chữa bệnh."

Thì ra là thế, "Sau này khi nào cần thảo dược, trực tiếp lại đây hái là được, không cần trộm."

Lạc Lạc trừng to mắt, không tin tưởng lời mình vừa nghe được.

"Đây là Lang Hậu bộ lạc chúng tôi." lập tức có người giải thích cho nó.

Lạc Lạc nhìn chằm chằm đồ án trên mặt Lăng Tiêu, cái đó quả thật khiến cậu thoạt nhìn giống dân bản xứ hơn nhiều.

Lăng Tiêu tiến đến bên tai nó, "Trước đây anh cũng từng trộm đồ."

Khoảng cách dường như lập tức được kéo gần, Lạc Lạc không còn cảm thấy cậu quá đáng sợ nữa, "Thật sao?"

"Thật đó."

"Anh cũng để cho mẹ anh chữa bệnh?"

"Anh không có mẹ."

"Vậy chẳng phải anh còn đáng thương hơn em sao?"

"Người chỗ tụi anh không có cha mẹ..."

Lăng Tiêu nắm tay Lạc Lạc đi xa, người làm vườn bất đắc dĩ xin chỉ thị Doanh Phong.

"Cứ theo lời cậu ấy nói mà lo liệu."

Sa Sất Bột mất khí lực thật lớn mới vác được Lôi Lang bị hư từ bộ lạc kế bên về, lại mời người của cơ giáp thế gia nổi danh ở địa phương đến giúp hắn nghĩ cách.

Nhìn thấy Lăng Tiêu mang theo một đứa nhỏ từ tít đằng xa, Sa Sất Bột lập tức phất tay đón cậu.

"Hôm qua động phòng hôm nay con đã lớn như vậy? Tốc độ người Thiên Túc đúng là như bay a."

Lăng Tiêu đạp hắn một đạp, “Anh làm cái gì đấy?”

Cậu xem xét chỗ bên cạnh Sa Sất Bột, hôm nay sao nhìn thấy toàn người quen.

“Chú không phải nói chú nhìn anh ta không vừa mắt sao?” Người này chính là người cho Lăng Tiêu mượn cơ giáp hôm đó.

Sa Sất Bột vội vàng làm một thủ thế ‘dừng’: “Tôi mất rất nhiều tiền mời người này tới đó, chuyện cũ đừng có nhắc lại.”

Người đó đem Lôi Lang từ trong ra ngoài kiểm tra một lần, cuối cùng cho ra kết luận, “Trung khu cơ giáp trí năng của cậu đã hoàn toàn hư hao, nếu muốn sửa chữa, phí tổn cũng đủ mua một con mới.”

Kết quả này Sa Sất Bột đã sớm dự liệu, bất quá sau khi chính tai nghe vẫn rầu rĩ không vui.

“Tôi đồng ý mua cái mới, chỉ là luyến tiếc lôi lang của tôi.”

“Cậu có hai lựa chọn, trung khu của nó tuy đã hỏng, nhưng các bộ phận lắp ráp còn tạm được, có thể tháo xuống lắp qua cơ giáp mới mà xài, như vậy sẽ tăng tính năng cơ giáp mới trên diện rộng.”

“Còn lựa chọn thứ hai thì sao?”

“Buộc định nó vào một cơ giáp mới lâu dài, để chúng dùng chung một hệ thống trung khu, trí nhớ của cơ giáp cũ bảo tồn trong tinh phiến, có thể đầy đủ lưu lại ở nơi an toàn, cơ giáp mới làm máy chủ, có thể trực tiếp điều khiển cơ giáp cũ, cũng tương đương với nâng cao tính năng, nhưng kế hoạch này chi phí có thể cao hơn cái trước.”

Sa Sất Bột vuốt ve đầu sói, “Lôi Lang theo tôi đã nhiều năm, tôi đã sớm coi nó là người nhà, dù nó không thể tiếp tục chiến đấu, chỉ dùng hình thức sủng vật đi theo bên cạnh tôi, tôi cũng thỏa mãn. Cứ dựa theo cách thứ hai mà ông nói lo liệu.”

“Còn một việc tôi muốn nói trước, đồng thời gánh hai cơ giáp, thời hạn sử dụng trung khu tất phải giảm bớt, ví dụ nó vốn có thể làm việc một trăm năm, sau khi cải tạo cũng chỉ có thể duy trì bảy mươi năm, cậu phải nghĩ cho kỹ.”

“Vì Lôi Lang, tôi nguyện ý.”

Sa Sất Bột cùng người của cơ giáp thế gia đạt tới hiệp thương, đảo mắt bỗng thấy Lăng Tiêu đang phát ngốc ra một bên.

"Cậu làm sao vậy?" Hắn tò mò hỏi.

Lăng Tiêu bừng tỉnh, "Nga, không có gì."

Cậu cúi đầu, Lạc Lạc cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn cậu.

Vì che giấu thất thố của mình, Lăng Tiêu đưa tay nhéo nhéo mặt nó.

"Nói tới đâu rồi, dẫn em đi thăm tẩm cung Lang Vương phải không?"

Lạc Lạc kích động gật đầu, "Ưm!"

Chỗ như thế với nó mà nói, quả thực tràn ngập thần bí.

"Đi thôi," Lăng Tiêu dẫn nó rời đi, đi vài bước còn nhịn không được quay đầu lại nhìn.

Lôi Lang lấy phương thức này bảo lưu, thì còn là Lôi Lang sao?

87. Quyển 2 - Chương 87: Thiết Nặc*

Thiết: Gần gũi, thân cận; nặc: Đồng ý, cho phép

Lăng Tiêu mang theo Lạc Lạc dạo hết một vòng qua những nơi nó chưa được đi thì có người tới mời họ đi dùng cơm.

Doanh Phong không biết đang bận cái gì, Lăng Tiêu còn chưa quá quen với thức ăn của Lang Túc, nguyên cái bàn lớn chỉ có mình Lạc Lạc ăn như hổ đói. Lăng Tiêu chống cằm hứng thú nhìn nó ăn, nếu người Thiên Túc cũng có thể sinh con, vậy có thể để Doanh Phong sinh một bảo bảo rồi, một nhà ba người hẳn là giống như bây giờ.

Suy nghĩ của cậu từ Lang Túc tinh sắp phát tán đến Hoàng Túc tinh, may là có người đúng lúc cắt ngang.

"Bên ngoài có người muốn gặp Lang Vương, ngài ấy đang cùng Lang Vương đại diện nghị sự, ngài có muốn gặp trước một chút?"

"Là ai?"

"Bọn họ tự xưng là người Thiên Túc, nhưng xem bộ dáng tuổi không lớn, nói là nghe nói Lang Vương mới nhậm chức nơi này là người Thiên Túc, cho nên mới tới."

Người Thiên Túc? Tuổi không lớn? Lăng Tiêu không nghĩ ra được là ai, chẳng lẽ là đồng học?

Cậu ra cửa chính cung điện, đợi ở đó có một đám vài chục người, nhìn thấy cậu lập tức ào ào thay đổi sắc mặt, có vài người thậm chí lộ ra vũ khí.

Một màn biến cố này khiến người Lang Túc ở đây không rõ tình huống sợ ngây người, có người muốn tập kích Lang Hậu của họ, họ tự nhiên không cam lòng yếu thế, cũng quơ vũ khí chuẩn bị nghênh chiến.

"Chờ một chút!" Người dẫn đầu của đối phương đã giơ tay lên, ý bảo người bên mình buông vũ khí xuống.

Lăng Tiêu làm sao cũng không nghĩ được lại nhìn thấy người này tại đây, "Phi Cảnh? Các ông sao lại tới đây?"

Những người Thiên Túc thoạt nhìn tuổi không lớn đằng sau Phi Cảnh chính là nhóm người dùng làm vật thí nghiệm trên tàu Phi Ưng ngày xưa, từ khi Phi Ưng xảy ra sự cố, Lăng Tiêu không hề nhận được tin tức của họ.

Phi Cảnh cũng ngoài ý muốn chẳng kém gì Lăng Tiêu, hắn cau mày nhìn quét qua người Lang Túc một lượt, ánh mắt đề phòng làm Lăng Tiêu nhớ tới người bên mình cũng đang nắm vũ khí.

"Không có chuyện gì," Lăng Tiêu xoay người trấn an họ, "Đây là bằng hữu của tôi."

Phi Cảnh nghe được hai chữ 'bằng hữu', biểu tình hơi đổi, nhưng lại rất nhanh khôi phục như cũ.

Bằng hữu kiểu gì mà vừa thấy mặt liền động súng động pháo? Người Lang Túc không hiểu nổi, nhưng vẫn bán tín bán nghi buông vũ khí xuống.

"Giờ ông có thể nói cho tôi biết, vì cái gì các ông lại ở chỗ này chưa?"

Phi Cảnh do dự một chút, dù sao bọn họ thân phận đối lập, "Tôi nghe nói Lang Vương bộ lạc này là người Thiên Túc, không phải là cậu chứ?" Hắn nhìn chăm chú cậu, "Đồ án trên mặt cậu là chuyện gì?"

"Chúng tôi đến đây thực tập ngoài trường, không cẩn thận lỡ đoạt mất chức Lang Vương, các ông đặc biệt tới đây, chắc không phải là…" trong đầu Lăng Tiêu nảy ra một suy đoán, "…đến nhờ vả chứ hả?"

Cậu một câu trúng đích, sắc mặt những người Thiên Túc khác đều có chút lúng túng, không có gì tệ hơn việc đến nhờ cậy địch nhân, nếu không phải bởi vì Lăng Tiêu, thuyền của bọn họ cũng sẽ không chịu cảnh

gần như hoàn toàn hư hỏng.

Quả nhiên nghe Lăng Tiêu hỏi, "Tinh hạm của các ông đâu?"

Phi Cảnh vẻ mặt như đưa đám, "Tổn hại bảy tám phần trong lốc xoáy rồi, cậu muốn chúng tôi xài cái xác mà chạy trong vũ trụ sao?"

Mà ngay cả đoàn hải tặc Độc Kinh tiếp tế cho họ, đã bị bọn Lăng Tiêu châm ngòi mà toàn quân bị diệt, bất đắc dĩ chỉ có thể mạo hiểm đáp xuống trạm không gian Lang Túc tinh.

"Rồi Thái Ân đâu?" Cậu nhìn quanh trái phải, "Sao ổng không đi với các ông?"

"Vì cậu, giữa chúng tôi có chút xung đột."

Lăng Tiêu lập tức nhớ ra, lúc trên Phi Ưng Phi Cảnh quả thật từng xuất thủ cứu cậu một lần, nếu không phải nhờ một chút thời gian kéo dài đó, cậu có thể không đợi đụng được tới đốt tẫn đã mất mạng trong tay Thái Ân, tuy Phi Cảnh nói là 'một chút xung đột', nhưng thực tế chỉ sợ không chỉ như vậy.

"Các ông mỗi người đi một ngả rồi sao? Vậy bọn họ…" Lăng Tiêu chỉ vào người phía sau hắn.

"Thái Ân có kế hoạch riêng, ông ta không có ý định mang theo bất luận kẻ nào, tôi mang bọn họ đến Lang Túc tinh, chính là hy vọng có thể tìm cho họ một chỗ an cư."

"Nhưng mà với thể chất của các ông, cuộc sống ở Lang Túc tinh chẳng phải sẽ rất gian nan sao?" Lăng Tiêu không hiểu, "Vì cái gì các ông tình nguyện chịu lực dẫn linh hồn, cũng không chịu quay về Thiên Túc chứ?"

Phi Cảnh xoay người, "Người ở chỗ này, có hơn một nửa đều là tội phạm bị quân đội truy nã, bao gồm cả tôi, dù cho trở lại Thiên Túc, chờ đợi chúng tôi cũng là lao ngục mà thôi, linh hồn tự do hoặc thân thể tự do, nếu đổi lại là cậu, cậu chọn cái nào?"

"Tôi…"

"Huống chi, một số trong chúng tôi, đối với nghi thức trưởng thành của Thiên Túc căm thù đến tận xương tuỷ, căn bản không muốn trở lại nơi gọi là mẫu tinh đó."

"Chính là…"

Phi Cảnh lại một lần nữa ngắt lời cậu, "Không phát dục, tuổi thọ trung bình người Thiên Túc rất ngắn, thời gian họ còn lại cũng không nhiều, rất nhiều người đã sắp đến đại hạn, hãy để cho họ tìm một chốn an tĩnh sống hết đời này đi."

Hắn vẻ mặt phức tạp nhìn ra xa, "May mà nơi này cách Thiên Túc không xa, dù chết ở đây, linh hồn cũng sẽ không lạc lối."

Lăng Tiêu nghe hắn nói mà tâm tình nặng nề, người kiếp này không tiếp nhận được nghi thức trưởng thành, kiếp sau sẽ quên đi tất cả chuyện này sao?

Một bàn tay to phủ lên đầu cậu, cảm xúc tiêu cực từng chút từng chút được an ủi, "Làm sao vậy?"

Doanh Phong hỏi xong câu này, tự nhiên cũng cùng Phi Cảnh đối mặt, mới đầu anh cho là bọn họ vì đuổi bắt chính mình mà đến, nhưng thấy phản ứng Lăng Tiêu thì lại cảm thấy không giống.

Anh đã tẩy đi đồ án trên mặt, để tránh anh hiểu lầm, Lăng Tiêu hai ba câu giải thích ý đồ đến đây của đám người Phi Cảnh. Đoàn người này ý định ban đầu là đến cậy nhờ Lang Vương Thiên Túc, từ lúc nhìn thấy Lăng Tiêu đã buông tha hi vọng, lúc này chứng kiến Doanh Phong lại càng là xoay đầu định chạy lấy người, lại bị đối phương gọi lại.

Doanh Phong đưa mắt nhìn Lăng Tiêu, có một số việc không tiện để cậu biết, vì thế anh hất cằm ra hiệu cho Phi Cảnh.

"Qua đây nói chuyện chút."

Hai người đi vào một bên, Doanh Phong hành văn gãy gọn hỏi, "Ông muốn cho người của ông ở lại đây?"

"Khỏi phiền," Phi Cảnh lạnh lùng cự tuyệt, "Chúng tôi có thể tìm đến địa phương khác."

Hắn xoay người muốn đi, lại nghe Doanh Phong ở sau lưng nói, "Lang Túc tinh ngoại trừ nơi này, ở đâu cũng đối người Thiên Túc e sợ cách xa ba thước, ông muốn đi đâu?"

Phi Cảnh khựng chân, rồi ngừng lại.

"Thiết nghĩ các ông đã đi qua rất nhiều bộ lạc, kinh nghiệm so với tôi chắc còn phong phú hơn nhiều, dù cho các ông tìm được một chỗ không một bóng người một lần nữa bắt đầu, cũng không biết người của ông có thể sống qua thời gian xây cất gia viên hay không."

Doanh Phong mỗi lời đều chọc thẳng vào chỗ đau của Phi Cảnh, lại cố tình đều là sự thật không thể tranh cãi.

"Tôi có thể cho họ ở lại đây."

Phi Cảnh xoay mạnh người, tưởng chính mình nghe lầm, "Cậu?"

“Tôi là Lang Vương nơi này, tôi có quyền lưu họ, bộ lạc này tuy rất nhỏ, nhưng cũng đủ thu dụng tất cả các ông.”

Phi Cảnh rũ mắt, “Chúng ta không phải địch nhân sao? Chúng tôi là tội phạm bị truy nã, các cậu là sinh viên trường quân đội, cậu chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến điểm này?”

“Tôi chỉ cảm tạ ông đã cứu khế tử của tôi một lần, đồng thời đưa chủy thủ của cậu ấy về,” Ngữ khí Doanh Phong vô cùng bình thản, “Về phần muốn lưu lại hay mang theo bọn họ tiếp tục lưu lạc, tùy ông.”

Phi Cảnh cắn chặt răng, “Bọn họ đã không còn bao nhiều thời gian, để họ ở lại đây đi.”

“Còn ông thì sao?” Doanh Phong hỏi Phi Cảnh, “Ông cũng tính ở lại?”

“Không, thu xếp cho họ xong, tôi sẽ rời đi. Nguyện vọng của tôi luôn là chu du các hành tinh, trong quãng đời có hạn còn lại, sẽ tận khả năng đến nhiều nơi, có thể đi xa bao nhiêu thì xa bấy nhiêu, dù sao cũng sẽ không quá lâu.”

“Vậy hiệu trưởng?” Doanh Phong ngữ khí sắc bén, “Dù lúc trước thầy phải thẹn với ông, nhưng một trăm năm này cũng đã nhận lấy trừng phạt nên có, ông vĩnh viễn đối với thầy vứt bỏ không để ý sao?”

Phi Cảnh chần chờ một chút, ”Trước khi rời đi… Tôi sẽ về xem một cái, chỉ là thấy mặt mà thôi. Giải quyết xong chuyện chúng tôi, tôi sẽ cùng cậu ta đường ai nấy đi.

Doanh Phong đã có được đáp án anh muốn, liền không hỏi gì tới chuyện người khác, hai người trở lại chỗ lúc trước, Lăng Tiêu đã đợi đến mất kiên nhẫn.

“Hai người nói gì mà lâu vậy?” Lại còn giấu cậu nói lén nữa chứ.

“Anh đã đồng ý cho họ ở lại.”

Lăng Tiêu nhãn tình sáng lên, “Thật sao?”

“Nhưng chuyện này không thể đồn ra ngoài, họ là phạm nhân bị Thiên Túc truy nã, Lang Túc là hành tinh phụ thuộc Thiên Túc, truyền ra sẽ bị quân bộ tìm tới cửa, liên luỵ cả bộ lạc.”

Lang Vương đại diện đứng dậy, “Yên tâm đi, tôi sẽ bảo toàn tộc người thủ khẩu như bình, nếu họ không nói, theo bề ngoài mà phán đoán, những người khác sẽ chỉ cho bọn họ là thiếu niên Lang Túc, sẽ không sinh nghi.”

“Vậy giao cho anh, thời gian không còn sớm, chúng tôi cũng nên trở về.”

Lăng Tiêu trước khi đi hướng Phi Cảnh nói lời từ biệt.

"Nếu ông quyết định về Thiên Túc tìm kiếm chỗ ở của khế tử, nhất định phải nhớ cho tôi biết, tôi sẽ toàn lực trợ giúp."

Phi Cảnh nghi hoặc liếc mắt nhìn Doanh Phong một cái, mới biết cậu ta không nói cho Lăng Tiêu toàn bộ chân tướng.

"Dù các cậu thu nhận và giúp đỡ chúng tôi, cũng không có nghĩa chúng ta sẽ là bằng hữu, về mặt lập trường chúng ta vẫn là đối lập."

"Ông thật sự sùng bái Thái Ân như vậy?"

"Tôi không phải người ngưỡng mộ ông ta, cũng không ủng hộ hành vi của ông ta đối với Thương Dương," Phi Cảnh hơi hơi cúi đầu, "Nhưng ba mươi năm qua, chúng tôi luôn sinh hoạt chung một chỗ, có những đồng đội cùng chung mục đích, cho nên, nếu các cậu lần nữa chống lại…"

Hắn ngẩng đầu, trong mắt không chút nào dối trá, "Tôi sẽ đứng về phía ông ta."

Lăng Tiêu không tức giận, trái lại cười cười.

"Biết rồi mà! Mặc kệ thế nào, cám ơn ông giúp tôi tìm về chủy thủ."

Cậu lấy chủy thủ ra, quay mặt có khắc Khuê về phía hắn, "Nó vô cùng quan trọng đối với tôi, chỉ riêng điểm này, tôi đã xem ông là bằng hữu rồi."

Phi Cảnh đầu tiên sửng sốt, rồi lập tức mất tự nhiên dời mắt. Lăng Tiêu cảm thấy buồn cười, hắn và Doanh Phong bộ dạng dù giống nhau, nhưng biểu tình hắn thì phong phú hơn, hơn nữa bề ngoài tạo thành lỗi giác cho người khác, quả thực tựa như một Doanh Phong ngạo kiều phiên bản nhỏ.

Nghĩ đến đây cậu theo bản năng nhìn sang Doanh Phong, đối phương ngờ vực nên trừng lại, Lăng Tiêu trong lòng thở dài, cậu đời này chắc không có duyên được thấy dáng vẻ thẹn thùng của Doanh Phong rồi.

"Đi thôi, hẹn gặp lại sau!" Cậu hướng mọi người nhiệt tình vẫy tay.

Lão Lang Vương dẫn mọi người tiễn đưa, "Lang Vương cần phải nhớ hàng năm ít nhất trở về một lần, nếu không sẽ bị coi là buông tha cho thân phận Lang Vương."

"Tôi biết," Doanh Phong ngắn gọn nói tạm biệt, dưới sự đưa tiễn vui vẻ của dân cư trong bộ lạc, mang theo Lăng Tiêu rời khỏi.

Trở lại địa điểm tập hợp, hoa văn trên mặt Lăng Tiêu tự nhiên khó tránh khỏi bị Tóc đỏ một phen gặng hỏi và cười nhạo. Vì bảo vệ bí mật nơi ở của Phi Cảnh, Lăng Tiêu chỉ đành qua loa cho qua chuyện, dự định ban đầu tính khoác lác những trải nghiệm phấn khích, đều theo thân phận Lang hậu cùng nhau nuốt vào bụng.

Buổi chiều lúc điểm danh, thầy hướng dẫn quả nhiên nổi trận lôi đình.

"Cũng chính vì độ thích ứng của mỗi người không đồng nhất, nhà trường mới sắp xếp cho các cô cậu tự do hoạt động, nhưng tự do hoạt động không phải là để các cậu tùy tâm sở dục, chơi đến độ cả cái bóng cũng không thấy, các cậu có còn chút kỷ luật nào của sinh viên trường quân đội không!"

Đám Lăng Tiêu đứng nghiêm mắt nhìn thẳng phía trước, thái độ nhận sai không thể thành khẩn hơn.

Thầy hướng dẫn thấy bọn họ khôn ngoan như vậy hơi nguôi giận, "Ở bên ngoài chơi đêm không về ngủ, và rúc trong phòng ngủ không ra khỏi cửa, bắt đầu từ ngày mai, lượng huấn luyện của các cậu gia tăng gấp đôi so với các bạn khác, có ý kiến gì không?"

"Không có, thưa thầy!" Bốn người trăm miệng một lời đáp.

"Giải tán!"

Thầy hướng dẫn phất tay cho phép họ đi, không tuân thủ kỷ luật chính là bốn đứa này, giá trị tình cảm không đạt yêu cầu cũng là bốn đứa này, bốn người lúc trước được tuyển đặc cách, quả nhiên mỗi người đều là sinh viên làm cho người ta đau đầu. Nhưng lại cố tình trừ cái đó ra, thành tích chiến đấu của họ tốt đến kinh người, thật là làm cho người vừa yêu lại vừa hận, gia tăng lượng huấn luyện cũng là vì để cho họ rèn luyện tốt hơn.

Ký túc xá dự bị của Ngự Thiên ở Lang Túc tinh cũng không phải đặc biệt thiết kế cho hệ liên hợp tác chiến, phòng nào cũng là tiêu chuẩn hai người, giữa hai cái giường đơn còn có một hành lang, hành lang này quả thực liền trở thành đầu sỏ cản trở con đường đi vào giấc ngủ của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nằm trên chiếc giường đơn của mình lăn qua lăn lại, nhiều lần thiếu chút nữa lọt xuống sàn, Doanh Phong bị phiền cho không thể đi vào giấc ngủ quở mắng cậu, "Em có thể im lặng một lát được không?"

Lăng Tiêu đáng thương túm góc chăn, "Một mình ngủ không được."

Doanh Phong đã đoán được cậu sẽ như thế, anh nghiêng người nhích nhích vào trong, chừa ra nửa cái giường, "Qua đây."

Lăng Tiêu mừng rỡ tung chăn một cái, người đã nằm trong lòng Doanh Phong, nhanh đến mức cậu hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Vừa mới nhớ ra, như vậy càng bớt việc.”

Lăng Tiêu: “… Dùng tinh thần lực triệu hoán ở cái loại khoảng cách này anh không thấy là lãng phí sao?”

Cách có cái hành lang chưa tới một mét thôi a!

Doanh Phong nhắm mắt làm ngơ, đem người ôm lại, “Ngủ.”

Sau khi Lăng Tiêu xoắn xuýt một chút liền đem chuyện này quẳng ra sau đầu, vui vẻ ôm lại Doanh Phong, lòng tràn đầy ý nghĩ vậy là có thể tiến vào mộng đẹp rồi, ai ngờ nửa ngày sau mà đầu óc vẫn thanh tỉnh.

“Em lại sao nữa?” Cảm nhận được những động tác nhỏ liên tục không ngừng của cậu, Doanh Phong hé mắt ra một cái khe hỏi.

Lăng Tiêu mếu mếu miệng, “Hai người nằm chật.”

“Vậy em về đi.”

Lăng Tiêu ôm chặt không buông, “Em nhớ cái giường lớn trong tẩm cung Lang Vương.”

“Nếu muốn rớt thực tập thì tùy em.”

Lăng Tiêu không lên tiếng, nửa ngày nhịn không được lại mở miệng, “Anh nói bọn Sương Phong ngủ thế nào đây?”

Doanh Phong lúc này ngay cả mắt cũng lười mở, “Em có thể gõ cửa hỏi.”

… Căn bản là hành vi muốn ăn đòn đi?

Lăng Tiêu nhanh trí nảy ra một kế, “Đến hôn thôi miên đi!”

Cậu ôm lấy cổ Doanh Phong chủ động nhắm ngay môi anh hôn qua, Doanh Phong cũng không chút khách khí hôn trả, hai người gắn bó giao chiến ba trăm hiệp, hôn thẳng đến khi Lăng Tiêu ý nghĩ mơ hồ, cả người như nhũn ra.

Đến khi đã bình phục hô hấp, Lăng Tiêu mới nhớ tới dự tính ban đầu của mình.

Không đúng, sao mình còn tỉnh?

"Thôi miên vừa bàn xong đâu?"

"Quên rồi," Doanh Phong không chút hổ thẹn trả lời.

Lăng Tiêu phát điên, "Anh cố ý chiếm tiện nghi em a! Anh tên đại dâm…"

Một câu chưa xong, miệng đã bị chặn, chữ cuối cùng Lăng Tiêu còn chưa kịp thốt ra, đành tiếc nuối lưu lại trong mộng đẹp.

88. Quyển 2 - Chương 88: Hôi Nham*

Hôi: Bụi, tro; Nham: Dung nham

Những ngày tiếp theo Lăng Tiêu cảm nhận được cái gì gọi là huấn luyện ma quỷ, tại tinh cầu mà thân thể chính mình không có biện pháp trăm phần trăm thích ứng, lực dẫn linh hồn còn tăng dần theo thời gian, ngày thường có thể thoải mái hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện ở chỗ này cũng đã phải cố sức rồi, huống chi cậu còn bị xử phạt gấp bội.

Vốn định bớt thì giờ quay về bộ lạc xem tình hình gần đây của Phi Cảnh, nhưng mỗi ngày huấn luyện vừa kết thúc, trở lại ký túc xá cậu nằm xuống là ngủ, rốt cuộc không cần yêu cầu Doanh Phong hôn thôi miên, tình huống như vậy kéo dài liên tục đến khi kỳ hạn nửa tháng thực tập chấm dứt, đến trước khi đi mới có thể nghỉ ngơi.

Lại một lần nữa đi vào cảng vũ trụ, đám sinh viên cầm trên tay không còn là trợ cấp thực tập nữa mà đổi thành đặc sản địa phương, Lăng Tiêu trước đó đem tiền để lại cho Lạc Lạc một ít, hiện tại còn dư không nhiều lắm, Doanh Phong xuyên qua những quầy hàng trong tiếng kêu gọi mời chào, rốt cuộc tìm được một tiệm bán hoa nhỏ, trên biển hiệu còn treo quảng cáo 'Nhân lang không lừa gạt'.

"Mua hoa sao? Hoa của chúng tôi sức sống mạnh, loại nào cũng có." Người bán vừa thấy khách hàng tới cửa liền nhiệt tình mời.

Doanh Phong quét mắt qua một lượt, đa số anh đều đã gặp qua, chỉ riêng một loại nhìn thấy lạ mắt, lá uốn khúc, trên đỉnh có một hạt đậu nhỏ màu đỏ.

"Đó là gì?"

"Khách nhân ngài thật có mắt nhìn, đây là giống cây mới nhập từ ngoại tinh những năm gần đây, dựa theo hoàn cảnh bản địa mà cải tiến, đương nhiên, ngài nếu mang đến tinh cầu phụ cận cũng hoàn toàn không có vấn đề. Loại hoa này gọi là tương tư khấu, bình thường chỉ kết hạt đậu đỏ nhỏ thế này, thỉnh thoảng mới nở hoa, hoa của nó phi thường xinh đẹp, so với sen trắng còn đẹp hơn, lấy một chậu chứ?"

Doanh Phong đưa hết tiền còn lại cho hắn, “Có hạt giống không?”

“Đương nhiên,” Người bán vui tươi hớn hở tiếp nhận tiền, “Tôi gói lại cho ngài.”

“Doanh —— Phong —— ”

Thanh âm Lăng Tiêu từ bên kia chợ truyền đến, âm cuối vừa dứt người đã bật tới trước mặt, trong tay giơ một con vật nhỏ lông xù, cao hứng phấn chấn muốn khoe Doanh Phong.

“Nhìn này! Tiểu cẩu cẩu!”

Tiểu cẩu cẩu không lớn hơn lòng bàn tay cậu bao nhiêu, từ màu lông đến ánh mắt đều là màu xám nhạt, bị Lăng Tiêu nâng giữa không trung, tứ chi cùng đuôi đều thõng xuống, hai mắt thật to có chút vô tội.

“Em nhặt được ở góc bên kia,” Lăng Tiêu vẻ mặt chờ mong, “Có thể nuôi không?”

Doanh Phong như đinh đóng cột cự tuyệt, “Không thể.”

“Vì sao,” Chờ mong trên mặt Lăng Tiêu một giây sau chuyển sang thất vọng, “Anh xem nó bộ dạng thật đáng yêu này.”

Cậu giơ tiểu cẩu lên ngang cằm, cũng bày ra ánh mắt vô tội giống hệt, một cái trên một cái dưới phảng phất như đồng loại, “Anh xem màu mắt nó giống em, thật đáng thương.”

“Nga, em biết rồi,” cậu đổi chiêu ngay, chỉ vào Doanh Phong, “Nuôi nó thì anh không còn là thành viên duy nhất trong nhà trên người có lông, anh nhất định là ghen tị!”

Gân xanh trên thái dương Doanh Phong co giật, không thể nhịn được nữa, “Trọng điểm không phải lông với mắt, mà là nó căn bản không phải cẩu mà là lang đi? Hơn nữa nơi này là Lang Túc tinh, gia hỏa này căn bản chính là người Lang Túc đi!”

Tiểu lang: ngao ô ——

Lăng Tiêu rớt cả cằm, tựa như bị đả kích lớn.

“Làm gì có ai nuôi người làm sủng vật, có thể là cha mẹ không trông chừng nên chạy ra, tìm không thấy con họ sẽ sốt ruột,” Doanh Phong túm gáy tiểu lang trong tay cậu lại, “Nhặt được ở đâu?”

Lăng Tiêu chán nản vươn ngón tay chỉ ra góc xa xa, “Nó ở bên kia bới rác ăn.”

Doanh Phong mang theo tiểu lang, đi đến chỗ Lăng Tiêu nhặt nó, vừa định thả xuống, một phụ nữ đến bỏ rác, thấy thế thì nói một câu:

"Không biết là trẻ con nhà ai, sinh ra không bao lâu đã bị từ bỏ, như nó vậy tự mình sống không được lâu đâu."

Tay Doanh Phong dừng lại một chút, đợi người phụ nữ kia đi rồi mới quan sát tiểu gia hỏa trong tay một chút, Lăng Tiêu không nói sai, màu mắt nó và cậu ấy thật là giống nhau như đúc.

Nhưng ở Thiên Túc tinh, có gần một nửa người có mắt màu này, nếu mắt màu khói là đáng thương, thì trên đời này người đáng thương cũng rất nhiều.

"Cho dù chết cũng chết trên quê hương mình đi," Doanh Phong thả nó xuống, tiểu lang mờ mịt lượn một vòng, sau một lúc thích ứng với mặt đất dưới chân, dùng cái chân ngắn nhỏ lung la lung lay đi theo nam nhân trước mắt, đi vài bước lại phát hiện làm sao cũng theo không kịp tốc độ của đối phương, rất nhanh đã bị rớt lại đằng sau.

Doanh Phong trở về lấy hạt giống của mình, người bán sớm đã gói kỹ chờ anh tới lấy, Lăng Tiêu kỳ quái liếc một cái, "Anh mua cái gì vậy?"

"Hạt giống hoa."

"Mua nó chi vậy?"

Động tác Doanh Phong khựng lại, mua cái này làm chi? Thật giống như một việc tập mãi thành quen, làm rất tự nhiên, hoàn toàn không suy nghĩ tới nguyên nhân.

Đến tận khi cất bọc giống hoa đi, cũng chưa nghĩ ra lý do.

"Giữ làm kỷ niệm thôi."

Lăng Tiêu cũng không nghĩ nhiều, chỉ than một câu, "Trong ký túc xá không có chỗ trồng."

Thời gian tập họp sắp tới, bọn họ kéo hành lý hướng ra cảng, Lăng Tiêu mắt sắc thấy một bóng dáng quen thuộc sau tường ló đầu ra nhìn.

"Lạc Lạc!" Cậu buông hành lý đi tới, "Em tới tiễn anh a?"

Lạc Lạc bị phát hiện mới đầu còn có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh hơi hơi gật đầu.

Lăng Tiêu cao hứng sờ sờ đầu nó, "Có cơ hội anh sẽ về thăm em, em sau khi lớn lên cũng hoan nghênh qua Thiên Túc chơi."

Lạc Lạc ưỡn ngực, "Em gia nhập bộ lạc các anh rồi."

"Nga?" Lăng Tiêu hơi ngoài dự liệu.

"Sau khi lớn lên em muốn làm Lang Vương!"

"Ha ha, anh chờ thấy em làm Lang Vương, " Lăng Tiêu dùng tâm quyền đấm hai cái lên ngực, "Có linh hồn làm chứng."

Lạc Lạc trịnh trọng trả lại một cái lễ của người Lang Túc, "Lấy đất mẹ tuyên thệ!"

Vẫy tay tạm biệt Lạc Lạc, Lăng Tiêu mang hành lý theo những người khác cùng lên phi thuyền, sau vài lần chuyển tiếp, Lang Túc tinh liền biến thành một tinh cầu màu nâu trong tầm mắt.

"Anh có nghe thấy tiếng gì không?" Lăng Tiêu hỏi.

Doanh Phong thính giác mẫn tuệ hơn, tự nhiên cũng nghe được, "Hẳn là từ đống hành lý của em vọng ra."

Lăng Tiêu kiểm tra hành lý, phát hiện miệng túi vốn cài kín hở ra một khe nhỏ, sau khi mở ra toàn bộ, cậu trợn mắt há mồm từ trong đống quần áo ôm ra một tiểu lang lớn cỡ bàn tay.

"Mày làm sao chui vào được," Lăng Tiêu vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ôm lấy tiểu lang vò loạn một chút, "Mày thật sự muốn theo tụi tao quay về Thiên Túc?"

Tiểu lang liếm liếm tay cậu, Doanh Phong nhìn không nổi, dù nói thế nào bản thể nó cũng là con người, muốn đưa tay qua bắt, lại bị Lăng Tiêu che lại.

"Có thể nó thực sự chỉ là một con lang thôi thì sao?"

"Em thấy con lang nào biết mở hành lý chưa?"

"Vậy nó cũng chỉ là tiểu bảo bảo, " Lăng Tiêu ôm nó vào trong ngực, rất có tư thế dù Doanh Phong không đáp ứng cũng không buông tay, "Nó đã lên thuyền rồi, cũng không thể bắt nó ra ngoài."

Thấy Doanh Phong vẫn không thỏa hiệp, Lăng Tiêu lùi một bước, "Không phải nói người Lang Túc qua kỳ ấu nhi mới có thể biến thành hình người sao? Chờ nó lớn lên có thể biến thành người, em cam đoan đưa

nó về quê hương."

—— Không biết là trẻ con nhà ai, sinh ra không bao lâu đã bị từ bỏ, như nó vậy tự mình sống không được lâu đâu.

"Quên đi, " Doanh Phong quẳng ra sau đầu, "Tùy em."

Lăng Tiêu cao hứng giơ tiểu lang lên, "Sau này mày chính là thành viên mới của nhà chúng ta, gọi mày là Hôi Lang là được."

"Nó vốn chính là hôi lang *(sói xám)*, làm gì có ai dùng chủng loại để đặt tên?" Doanh Phong nghe đến đó lại nhịn không được quay lại.

"Nhũ danh là Tiểu Hôi, cứ quyết định như vậy!"

"Chưa thấy qua ai đặt tên tùy tiện như em."

"Đó là bởi vì người anh gặp qua quá ít," Lăng Tiêu không phục, "Trên đời này người đặt tên tùy tiện rất nhiều."

Dù chỉ rời đi nửa tháng, lại một lần nữa bước trên đất đai Thiên Túc, Lăng Tiêu vẫn cảm nhận được lòng trung thành từ lòng bàn chân dâng lên.

Cậu khẩn cấp muốn đem Tiểu Hôi đến nhà mới của nó, ngay cả Doanh Phong tỏ vẻ cần đi trước có việc cũng không truy vấn đi chỗ nào.

Doanh Phong một mình đi tới giáo đường, mục sư còn nhớ rõ anh, ôn hòa hỏi ý định của anh khi đến đây.

"Tôi mới từ Lang Túc tinh trở về, đem theo chút hạt giống cây, không biết nơi này có cần không?"

Mục sư nghe xong mỉm cười, "Có lòng, phía sau giáo đường còn có phiến đất trống, cậu có thể trồng ở đó."

Doanh Phong gật đầu, nói cảm ơn ông xong liền rời đi, qua cửa sau giáo đường, tùy tay lấy công cụ trong nhà kính phía tây, chọn một chỗ thích hợp trong vườn hoa trồng hạt giống xuống.

Mười mấy phút sau mục sư mới nhớ ra ông quên báo cho Doanh Phong công cụ để ở đâu, vội đuổi theo ra hậu viện, lại phát hiện Doanh Phong đang một mình nửa quỳ ở trong hoa viên, dùng cái xẻng trong tay xúc đất, tư thế đó, vẻ mặt đó, cực kỳ giống một người.

Doanh Phong hết sức chăm chú vào việc đang làm, cho đến khi trồng hết một loạt mới lưu ý đến hiện trường có một người khác tồn tại. Mục sư đứng đằng xa, nhìn anh không chuyển mắt, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc khó hiểu.

"Làm sao vậy?" Anh đứng lên, hướng qua đó hỏi.

Mục sư hồi thần, ý thức được mình thất thố, "Thực xin lỗi, có thể là quá mức tưởng niệm, cho là mình gặp được cố nhân."

Tầm mắt ông chuyển lên mặt đất một bên, công cụ trồng hoa đầy đủ mọi thứ còn nằm đó, "Ta lo cậu tìm không thấy công cụ, cho nên muốn đến nói cậu biết một tiếng, không ngờ chính cậu tìm được rồi."

"Nga," Doanh Phong không cho là đúng, "Lúc tới tôi thấy nhà kính trồng hoa, đoán công cụ sẽ ở nơi đó."

Mục sư nghi hoặc nhìn qua hướng nhà kính, cậu ấy là đi ra từ cửa sau, nhà kính và chỗ này là hai hướng, cậu ấy không có khả năng đi ngang.

Bất quá ông không nói ra nghi ngờ của mình, mà đứng nhìn Doanh Phong đem toàn bộhạt giống hoa trồng xuống, rồi cẩn thận tưới nước lên.

"Đây là hạt giống gì?"

"Tương tư khấu."

"Chưa từng nghe qua," Mục sư chủ động đề nghị, "Lăng Tinh lúc trước từng chỉnh lý một bộ sách ảnh thực vật, là Kinh Vũ giúp cậu ấy làm, sau khi cậu ấy rời đi, ta đã đem bản thảo cậu ấy lưu lại xuất bản. Nếu cậu nguyện ý, đừng ngại ghi lại tư liệu về thực vật mới, chờ khi tái bản thì bổ sung vào."

"Ông nói sách ảnh đó, tên người biên tập lẽ nào là Vũ Tinh Thảo?"

"Phải, Vũ Tinh Thảo là bút danh hai người họ dùng chung, lấy từ chính tên của họ."

Vũ tinh thảo *(Cỏ mưa sao)* là một loại cỏ rất thường thấy ở Thiên Túc, có chỗ mọc đầy cả núi, ban đêm đầu lá sẽ sáng lên, nhìn từ xa tựa như một mảnh trời đầy sao.

Cái tên này tương đối đặc biệt, mới có thể lưu lại ấn tượng cho Doanh Phong, lúc ấy anh còn tưởng rằng, người biên tập quyển sách này rất thích vũ tinh thảo, mới có thể dùng tên loại cỏ này làm bút danh, không nghĩ tới chuyện này còn có điển cố khác.

"Tôi từng mượn cuốn này trong thư viện, tôi nguyện ý tiếp tục hoàn thiện nó, " đối với đề nghị của mục

sư, Doanh Phong một lời đáp ứng ngay.

Lăng Tiêu hiển nhiên đối động vật còn hứng thú hơn cả thực vật, cậu vừa đặt Tiểu Hôixuống sàn ký túc xá, cậu nhóc liền vội vã chạy khắp nơi, như đang đi thăm nhà mới của mình.

Lúc Doanh Phong trở lại, Lăng Tiêu đã hì hục dọn ra một không gian rất lớn tại một góc phòng khách cho Tiểu Hôi, một cái ổ chó sáng choang nằm đó, rất khiến người ta không nói được lời nào.

Không biết người Lang Túc khi còn nhỏ có ý thức của nhân loại không, nếu nó tự cho mình là người, lại bị dàn xếp ở trong ổ chó, nhất định sẽ tức giận đến cuồng tính đại phát đi.

Nhưng Tiểu Hôi thoạt nhìn cũng rất cao hứng, chui ra chui vào, hưng phấn đến đuôi cũng run lên.

Ngay cả Doanh Phong cũng đâm nghi ngờ, chẳng lẽ nó thực sự chỉ là một con lang bình thường?

Lăng Tiêu bố trí tốt, treo mình trên người Doanh Phong vừa lòng thưởng thức kiệt tác của mình, "Rốt cục có chút cảm giác một nhà ba người rồi."

Khó trách trong chỉ nam *(bảng hướng dẫn)* tình lữ đề nghị nhận nuôi một sủng vật, tuy chỉ là thêm một con vật, nhưng ký túc xá liền có vẻ ấm áp hơn, giống như cảm giác khi cọ má lên bộ lông của Tiểu Hôi vậy.

"Sao đột nhiên buồn ngủ ghê," Lăng Tiêu ôm cổ Doanh Phong, đầu mềm nhũn dựa lên vai anh, cảm giác hưng phấn ban đầu đã qua, còn lại chỉ là mỏi mệt di chứng của đợt huấn luyện vừa rồi.

Doanh Phong nửa tha nửa túm, Lăng Tiêu bị anh lôi vào phòng ngủ, cửa sau lưng họ rầm một tiếng đóng lại.

Sau một lát, cửa phòng ngủ mở, một tiểu động vật lông xù bị xách cổ ném từ bên trong ra, cửa cũng lần nữa bị sập lại.

Tiểu Hôi bị ném khỏi phòng ngủ lúc lắc đầu, ngao ô hai tiếng tỏ vẻ bất mãn, quay đầu thấy cái ổ của mình, lại cao hứng tung tăng chạy tới.

***

Ngày hôm sau, tinh thần Tiểu Hôi rõ ràng uể oải hơn hôm trước, Lăng Tiêu chuẩn bị đồ ăn cho nó, nó chỉ nhìn liếc mắt một cái liền nhắm mắt lại, hoàn toàn không có ý tứ muốn ăn.

"Nó làm sao vậy? Lực dẫn linh hồn sao?" Lăng Tiêu có chút lo lắng.

“Có thể là sinh bệnh.”

“Sinh bệnh?” Lăng Tiêu căn bản không biết ứng đối loại tình huống này thế nào, “Em đi gọi Băng Xán lại.”

“Năng lực trị liệu của anh ấy chỉ hữu dụng với người Thiên Túc, cho dù là bác sĩ của Ngự Thiên cũng chỉ xử lý thương thế của người mình, tìm bọn họ còn không bằng tìm Vũ Tậpcó nghiên cứu sinh vật.”

Doanh Phong nhắc nhở khiến Lăng Tiêu nghĩ đến một người, “Em biết rồi!”

Hằng Hà cẩn thận kiểm tra tiểu động vật trước mặt, nâng móng vuốt nó lên, lật mí mắt nó, Tiểu Hôi không hề cáu gắt tùy ý y đùa nghịch, một chút khí lực phản kháng đều không có.

“Cậu xác định nó là người Lang Túc? Lang Túc tinh cũng có rất nhiều lang, hơn nữa người Lang Túc với lang lúc còn nhỏ cực kỳ tương tự, từ bề ngoài rất khó phân biệt, chỉ có thông qua DNA mới có thể xem xét.”

“Bất kể là lang hay là người, tôi muốn biết nó vì sao lại phờ phạc?” Lăng Tiêu vội vàng hỏi.

“Phỏng đoán bước đầu, hẳn là thủy thổ bất phục *(không hợp)*, hơn nữa nó trước đó cũng đã suy dinh dưỡng nghiêm trọng, rất có thể ăn phải thứ gì đó hư hỏng rồi.”

“Lúc tôi thấy nó nó đang bới rác tìm đồ ăn.” Lăng Tiêu vội nói.

“Vậy thì đúng rồi, thuốc mà chúng ta sử dụng đối với nó không có hiệu quả, bất quá cậu tìm đúng người rồi, tôi vừa vặn có nghiên cứu mặt này.”

Hằng Hà thuận tay lấy báo cáo kiểm tra của Lăng Tiêu xem, “Máu cậu đã hoàn toàn tinh lọc sạch, thực nghiệm của chúng ta cũng có thể tiếp tục tiến hành, lúc trước đã chậm tiến độ, không thể tiếp tục kéo dài thêm nữa.”

Lăng Tiêu lần nữa bị cắm ống vào sau hai tuần lễ, máu từ trong cơ thể cậu chậm rãi lưu động ra ngoài.

“Anh phải giúp tôi chữa tốt cho Tiểu Hôi,” Trước khi mê man cậu lo lắng dặn dò.

“Yên tâm đi, nhất định,” Hằng Hà tránh mắt đi, có chút không dám nhìn cậu, theo chỉ thị từ cấp trên, tiến độ đã chậm không thể hoãn lại, chỉ có thể chia từng giai đoạn mà bổ sung, lượng máu quy định rút lần này đã cao tới ba phần tư tổng lượng máu trong toàn thân, đây là giá trị tới hạn của người Thiên Túc, một khi phát sinh chút ngoài ý muốn nào nữa, Lăng Tiêu sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Đây là mệnh lệnh của quân bộ, dù Hằng Hà có cường điệu tính nguy hiểm đến thế nào, đối phương đều

khư khư cố chấp, y cũng chỉ có thể phục tùng.

Hiện tại chỉ có thể hy vọng xa vời là Doanh Phong đừng có hành vi gì quá khích.

89. Quyển 2 - Chương 89: Trầm Chu*

**Trầm chu: Dìm thuyền*

Lần lấy máu này kéo dài hơn bất cứ lần nào khác, sau khi quá trình kết thúc Lăng Tiêu đã không còn nửa tỉnh nửa mê như trước, mà là triệt để hôn mê đến bất tỉnh nhân sự.

Sau khi Doanh Phong tiến vào chỉ liếc mắt một cái liền xoay người rời đi, Hằng Hà phía sau anh ngay cả một chữ cũng chưa kịp nói ra miệng.

Tại trung tâm chỉ huy tối cao của quân đội, một cuộc thảo luận đã kéo dài gần hai giờ, quân đội độc lập Hoàng Túc tinh gần đây lại có dấu hiệu sống lại, nhưng phí tổn và nhân lực để duy trì trật tự của quân bộ hàng năm đã vượt quá sản xuất của tinh cầu. Phái viễn chinh và phái chủ trương bỏ qua bên nào cũng cho là mình đúng, điểm chính của mâu thuẫn chủ yếu tập trung ở lực dẫn linh hồn tồn tại trong tác chiến cự ly xa là bất khả kháng, mang đến một nan đề thật lớn cho cuộc xuất chinh của họ.

Long Dần đã có chút không kiên nhẫn, tín hiệu thông tin lại đúng lúc này truyền đến, Long Dần vốn định thuận tay tắt đi, vô ý thấy người điện thoại là Doanh Phong, liền đứng dậy ly khai phòng họp.

"Chuyện gì?"

Hắn hành văn gãy gọn, Doanh Phong tự nhiên cũng vào thẳng chính đề, "Tôi nhớ trên hiệp ước kí kết lúc trước có một điều lệ là bảo đảm an toàn sinh mệnh cho khế tử của tôi, nếu các ông vi ước, chúng tôi cũng chỉ có thể đơn phương kết thúc thực nghiệm."

Lợi thế lớn nhất mà phái viễn chinh tung ra trước mắt, chính là bọn họ có thể trong vòng nửa năm giải quyết vấn đề lực dẫn linh hồn, Doanh Phong đề xuất kết thúc thực nghiệm vào lúc này, không thể nghi ngờ là hoạ vô đơn chí đối với kế hoạch viễn chinh Hoàng Túc.

Long Dần nghiêm mặt, "Tôi không muốn dùng danh nghĩa quân bộ uy hiếp cậu, cậu là sinh viên trường quân đội, cũng là quân nhân tương lai, hi vọng cậu có thể đứng ở vị trí quốc gia mà nghĩ, cậu căn bản không biết, hiện tại Hoàng Túc tinh…"

"Hoàng Túc tinh cách nơi này những ba vạn hai ngàn EAU, " Doanh Phong không khách khí cắt lời hắn, "Nhưng khế tử của tôi thì ngay tại bên người, dù các ông có được đủ máu, thể thực nghiệm cũng chưa chắc có thể thức tỉnh, cứ coi như có thể thức tỉnh, cũng chưa chắc có thể giải trừ lực dẫn linh hồn. Vì một xác

suất thành công nhỏ đến không thể nhỏ hơn, cùng với một hành tinh xa đến mức ngay cả kính viễn vọng đều nhìn không thấy, mà khiến tôi phải chính mắt nhìn khế tử của mình liên tiếp lâm nguy, đổi lại là ông, ông có đồng ý không?"

Long Dần cưỡng chế cơn giận, "Hai phần ba, không thể ít hơn nữa."

"Một nửa," đối phương rất nhanh trả về, ngữ khí cường ngạnh.

Long Dần tức giận, "Cậu đừng có lòng tham không đáy, cậu quên rồi sao, khế tử của cậu chuyển sinh, chúng tôi vẫn có thể dùng máu của cậu ta."

Doanh Phong bình tĩnh, "Lúc trước cũng là tôi tính sai điểm này, mới không thể không bị các ông áp chế. Hiện tại ngẫm lại, người ngay cả một năm cũng chờ không được, làm sao có thể chờ được hai mươi năm đây?"

Đối diện chậm chạp không truyền đến tiếng trả lời, có lẽ là bị lời Doanh Phong chọc giận.

Nửa ngày bên kia mới oán hận truyền đến một câu, "Cứ theo lời cậu mà làm." sau đó dập máy cực kỳ nhanh.

Doanh Phong tắt máy, xoay người đi đón Lăng Tiêu, Hằng Hà đối mặt với anh cứ luôn thấp thỏm, cũng không biết anh vừa rồi ở bên ngoài nói những gì với ai.

"Tiểu Hôi."

Anh nói một tiếng, Hằng Hà vội vàng đem tiểu lang thật cẩn thận đặt vào lòng Lăng Tiêu, Doanh Phong ôm Lăng Tiêu, sức nặng của Tiểu Hôi với anh mà nói tương đương không có.

"Tôi đã chích cho nó, về uống thuốc đúng giờ là tốt rồi, lang là sinh vật có năng lực khôi phục tương đối mạnh, các cậu không cần lo lắng."

Thấy Doanh Phong rời đi, Hằng Hà lo lắng vội đuổi theo thêm vào một câu, "Nhưng trái lại nhất định phải để ý Lăng Tiêu, cậu ấy trăm triệu lần không thể tiếp tục chảy máu nữa."

"Em ấy còn máu để chảy sao?" Doanh Phong lạnh lùng bác bỏ, Hằng Hà nhất thời á khẩu không trả lời được.

Chờ đợi ở sân bay vẫn là phi hành khí quân đội hoàn toàn phong bế, đến tận nay Doanh Phong cũng không biết trung tâm gene này đến tột cùng tọa lạc nơi nào.

Đem Lăng Tiêu ôm vào bên trong khoang thuyền dàn xếp xong, phi hành khí tăng tốc cất cánh trên đường băng. Lấy kinh nghiệm của Doanh Phong, từ nơi này đến trạm trung chuyển ước chừng cần nửa giờ, anh từng khoanh vùng trên bản đồ những nơi có thể đến, cuối cùng bởi vì phạm vi quá lớn, không thể thu hẹp mục tiêu mà buông tha.

Doanh Phong tùy tay mở truyền hình di động, đang ở kênh tin tức, điểm nóng gần đây vừa lúc là sự kiện Long Dần nhắc tới kia.

"Quân đội độc lập của Hoàng Túc tinh liên hợp với 'Bộ đội giữ gìn hòa bình vũ trụ', có ý đồ phát khởi hành động vũ trang, trạm khai thác quặng trên tiểu hành tinh số hiệu N8202 nối giữa chúng ta và Hoàng Túc vào hôm qua đã lọt vào tập kích bạo lực, hơn mười chiến thuyền khai thác quặng không người lái bị nổ, về việc sau đó có xuất binh hay không, phía quân đội vẫn chưa có hồi đáp rõ ràng…"

Khoang trước truyền đến một tiếng vang thật lớn, ngay sau đó rung lắc dữ dội, cả phi hành khí đều nghiêng bốn mươi lăm độ.

"Có chuyện gì?!" Doanh Phong đập lên cửa cách ly đóng chặt, đúng lúc này, tiếng vang lớn hơn nữa truyền đến, phi hành khí hoàn toàn mất khống chế, rơi xuống tốc độ cao, Doanh Phong rất nhanh bị hất đến đuôi thuyền, sau một phen thiên toàn địa chuyển, họ nặng nề đập lên mặt đất, ngay cả Doanh Phong cũng vì va chạm này mà nhất thời hôn mê.

Khi cảm giác một lần nữa khôi phục, Doanh Phong phát hiện cánh tay phải của mình bị kẹt trong thiết bị đã biến dạng không thể động đậy, bên trong khoang thuyền đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, đủ thứ bị dồn cục một chỗ, khoang sau đã thế, khoang điều khiển nhất định lại càng dữ nhiều lành ít.

"Lăng Tiêu!"

Doanh Phong gọi một tiếng, không có tiếng trả lời.

Anh vận dụng tinh thần lực, trong lòng lập tức có thêm một người, bất quá Lăng Tiêu vẫn như vừa rồi không có tri giác, va chạm lớn vậy mà cũng không thể làm cậu tỉnh lại.

Doanh Phong nâng gáy Lăng Tiêu, vốn định che cho cậu rồi rời khỏi nơi này, nhưng trong nháy mắt khi tiếp xúc với đối phương, cảm nhận được cảm giác ướt dính từ lòng bàn tay truyền đến, lòng anh cả kinh, giơ tay lên nhìn, giữa tay là máu tươi truật mục kinh tâm.

Cậu đã không thể tiếp tục mất máu nữa, Doanh Phong giãy dụa rút ra cánh tay phải bị đè, từ nơi đó truyền đến đau đớn toàn tâm, nhưng lúc này không thể quản nhiều, anh kích hoạt một mảnh Trì dũ hồn tinh, mang cánh tay lượn lờ bạch quang một lần nữa đặt lên gáy Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu mơ một giấc mộng bay bổng, trong mộng thân thể cậu rất nhẹ, cơ hồ có thể bay lên trời.

Chuyện mình từng trải qua, từng cái một tái hiện trước mắt, cậu không biết đây là thể nghiệm khi một người Thiên Túc sắp chết, còn ôm tâm tính xem phim, nhìn lại mười năm qua —— cuộc sống đại học phấn khích đầy kích thích, nghi thức trưởng thành mịt mù tăm tối, khi còn thiếu niên vô ưu vô lự…

Đến tận khi cậu cơ hồ đã xem hết cả cuộc đời này, một thanh âm thủy chung gọi tên cậu xa xa, thanh âm đó làm cậu quyến luyến, làm cậu không đành lòng dứt bỏ, vì thế cậu buông tha cho kết cục câu chuyện, từ bầu trời trở xuống mặt đất.

Doanh Phong nhìn thấy những đốm sáng lam sắc lóe ra quanh Lăng Tiêu từng chút thu liễm, lại lần nữa trở lại trong cơ thể cậu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hiện tượng như thế anh chỉ từng thấy một lần, chính là lúc Bình Tông rời đi.

Nhưng nguy hiểm vẫn chưa giải trừ, Doanh Phong muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ Long Dần thật sự bất kể hậu quả, ý đồ đưa bọn họ vào chỗ chết?

Từ bên ngoài truyền đến thanh âm kim loại, Doanh Phong mẫn tuệ đã nhận ra, nhưng anh chỉ thầm nắm mấy mảnh hồn tinh, chứ không hành động lỗ mãng, nếu bên ngoài thật là người của quân đội, tình cảnh anh hiện tại có thể nói là có thêm cánh cũng không thoát.

Chướng ngại vật trên đỉnh đầu bị thanh trừ, hơn mười vũ khí chưa bao giờ thấy qua đồng loạt nhắm vào anh và Lăng Tiêu, cùng lúc đó anh cũng thấy rõ mặt địch nhân —— da của họ hiện ra một màu đỏ sẫm quỷ dị, tuy nhìn ra được cũng là nhân loại, nhưng bộ dáng so với người Thiên Túc khác biệt rất lớn.

Trong tinh hệ này, mỗi tinh cầu đều có rất nhiều sinh vật trí tuệ bậc cao khác nhau, ngay cả Lang Túc tinh có thành phần quần thể tương đối đơn nhất, cũng có 20% dân cư không thuộc về người Lang Túc.

Nhưng Thiên Túc là một ngoại lệ cực đoan, không có một chủng tộc ngoại lai nào chọn di dân tới đây, ngay cả du lịch dừng chân cũng không thấy nhiều, trong mười năm qua, Doanh Phong chưa bao giờ gặp qua một người ngoài hành tinh trên đất đai Thiên Túc.

Áp chế cảm xúc kinh ngạc, Doanh Phong bình tĩnh đặt câu hỏi.

“Các ngươi là ai?”

Đối phương không trả lời, nhìn từ ánh mắt cùng động tác đối thủ, thì người uy hiếp họ không có chỗ nào không phải là chiến sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, phòng ngự vô cùng kín kẽ.

Đau đớn theo cánh tay phải truyền đến thời khắc nhắc nhở Doanh Phong, xương tay anh tất nhiên đã gãy, anh chạm nhẹ dưới gáy Lăng Tiêu, nơi đó tuy không chảy máu nữa, nhưng hơi thở cùng nhịp tim của cậu đều rất mỏng manh, dấu hiệu sinh mệnh đã tiệm cận biến mất.

Vì động tác đó, địch nhân phát ra mấy âm tiết xa lạ cảnh cáo, Doanh Phong theo giọng điệu lý giải, đối

phương hẳn là nói 'không được nhúc nhích'.

Anh đã nhìn ra, những người này cũng không muốn giết mình, bằng không hai người họ sớm đã bị bắn chết rồi.

Tầm mắt anh lần lượt đảo qua mặt họ, "Có người biết tiếng Thiên Túc không? Khế tử của tôi cần trị liệu."

Không biết lời anh có phải đối phương thật sự nghe hiểu không, một người trong đó vung tay lên, lập tức một vị thân mặc chế phục màu trắng từ phía sau chạy tới, tay mang theo một hộp thuốc, ngồi xổm xuống kiểm tra cho Lăng Tiêu.

Doanh Phong ngăn cản động tác của y, "Kỹ thuật chữa trị của các ông vô ích, cậu ấy cần đến trạm y tế bản địa."

Người mới vừa phất tay lúc nãy nói vài câu, đáng tiếc trao đổi giữa họ giống như gà nói với vịt, Doanh Phong nhăn mi, tình huống Lăng Tiêu càng ngày càng không xong, anh không thể tiếp tục chậm trễ như vậy nữa.

Ngón cái tay trái Doanh Phong khẽ nhúc nhích, suy tính xem làm sao dùng hồn tinh trên tay, điều kiện tiên quyết là bảo đảm chắc chắn an toàn mang theo Lăng Tiêu rút lui, đúng lúc này một phi hành khí hai người loại nhỏ đáp xuống một bên, nhìn thấy phản ứng bình tĩnh của nhóm người ngoài hành tinh, lòng Doanh Phong trầm xuống, tới chính là người của họ.

Cửa khoang phi hành khí mở ra, một nam nhân thân hình cao lớn từ bên trong bước xuống, sau khi nhìn đến người này, động tác trên tay Doanh Phong đình chỉ, nếu nói vừa rồi anh còn có một tia cơ hội đào thoát, thì giờ đây xác suất trốn được không thể nghi ngờ hạ xuống không.

Vòng vây nhóm người ngoài hành tinh nhường ra một chỗ hổng, Thái Ân đứng trước người Doanh Phong, cao cao tại thượng bễ nghễ nhìn người trên mặt đất, "Lại gặp mặt rồi."

Doanh Phong bị vây trong tình thế xấu, nhưng khí thế khi nói chuyện vẫn không thua ông ta, "Ban đầu là cấu kết hải tặc, sau đó tới người ngoài hành tinh không rõ lai lịch sao? Lúc trước lúc ông cự tuyệt yêu cầu hợp tác của bọn hải tặc, uổng cho tôi còn cho rằng ông là một người biết điểm dừng, mà hành động của ông lúc này, so với phản quốc có gì khác biệt?"

Phản quốc cùng với mưu sát thiếu niên, là hai trọng tội không thể tha thứ nhất của Thiên Túc, chỉ cần là người Thiên Túc còn có một chút đạo đức còn lại, đều cho rằng đây là sỉ nhục lớn lao, huống chi là Thái Ân cả đời kiêu ngạo.

Quả nhiên Thái Ân sau khi nghe được sắc mặt thập phần không tốt, "Mày cho là ai đã bức tao đến tình trạng này? Nếu không phải bọn mày mang Thương Dương khỏi tao, tao cũng không cần hợp tác cùng thứ dân tộc cấp thấp đó."

Những người bên cạnh mà ông ta gọi là 'dân tộc cấp thấp', hiển nhiên nghe không hiểu những lời này, nên cũng không tỏ vẻ gì, vẫn hết sức chăm chú đối phó Doanh Phong.

"Ông nếu quả thật luyến tiếc Thương Dương đến thế, lúc trước khi y chuyển thế, ông nên theo y cùng nhau chuyển sinh, giống như học trò Dao Đài của ông vậy. Đáng tiếc về mặt nghiên cứu ông có lẽ có đóng góp, nhưng ở phương diện khác, ông so với mấy học trò của mình thật sự kém xa."

Thái Ân ngồi xổm trước mặt anh, "Lúc trước là ai bất kể tất cả cũng phải xâm nhập phòng thí nghiệm của tao, chỉ vì muốn tìm được bạn lữ kiếp trước của mình, có cần tao nhắc nhở mày không, lúc trước mày chính là vì người đó, suýt nữa ép khế tử hiện tại của mày vào đường cùng đó."

Như nguyện thu hoạch biểu cảm mình trông đợi từ trên mặt Doanh Phong, Thái Ân thoả mãn đứng lên, "Mày muốn tự đi, hay là để tao mời những bạn bè liên hành tinh này giúp mày?"

Doanh Phong giãy dụa ngồi lên, "Tôi muốn đưa Lăng Tiêu đến trạm y tế, còn có người cầm lái bên kia, tôi muốn xác nhận anh ta còn sống hay không."

"Đương nhiên," Thái Ân đáp ứng vô cùng dứt khoát, Doanh Phong tỏ vẻ hoài nghi khi hắn phản ứng như thế.

"Mày không cần lấy ánh mắt hoài nghi nhìn tao, tao giờ không muốn mạng của nó, tao cam đoan nó sẽ được an toàn đưa tới đó." Thái Ân lùi một bước, lưu cho Doanh Phong không gian để đứng dậy.

Doanh Phong dùng cánh tay đã muốn đứt lìa miễn cưỡng ôm lấy Lăng Tiêu, người ngoài hành tinh áp giải anh từng bước tiến tới phi hành khí của họ, Thái Ân theo đằng sau, tận mắt nhìn họ bị giam vào mật thất.

Ông ta đổi chip ngôn ngữ, dùng tiếng Hoàng Túc lưu loát ra lệnh cho người ngoài hành tinh da đỏ, "Khởi hành đến trạm y tế kế tiếp, con tin chúng ta chỉ cần một là đủ."

Đối phương rất nhanh nghi ngờ, "Vì cái gì không mang luôn ba, ba không phải đảm bảo hơn một sao?"

"Ta nói một là một," ánh mắt Thái Ân âm trầm xuống, "Trừ phi ngươi ngay cả một cũng không muốn."

Người ngoài hành tinh đến từ Hoàng Túc đã quen với tính tình của ông ta, không tiếp tục tranh chấp, hướng tới địa điểm ông ta đưa xuất phát, Thái Ân một mình đến phòng khác, dùng máy liên lạc tư mật gọi cho Tinh Lâu.

"Chúng tôi đã ly khai nơi đó, mười phút sau cậu có thể triệt tiêu tín hiệu quấy nhiễu."

"Người tôi muốn thì sao?"

"Còn sống, tôi đã cho đưa cậu ta tới trạm y tế."

Tinh Lâu mỉm cười, "Lần trước ông chính là muốn giết anh ta, ông biết rõ tôi rất cần anh ta, cũng biết tôi không thể chờ được lâu như vậy."

Thái Ân có chút bực mình, trên đời này chỉ có Tinh Lâu là dám nói như vậy với ông ta mà ông ta lại không thể phản kháng, đối phương chỉ là một thiếu niên, nhưng lại là một thiếu niên không đơn giản, Thái Ân hiểu biết năng lực của cậu ta hơn bất luận kẻ nào, cũng cần năng lực của cậu ta. Khi đang xích mích cùng Phi Cảnh, Chẩm Hạc mất liên lạc, Tinh Lâu là đồng minh mạnh mẽ lại hữu lực cuối cùng của ông ta, trước khi đạt tới mục tiêu của chính mình, chỉ có thể thoái nhượng.

Ông ta dằn sự không vui xuống đáy lòng, "Sau này sẽ không thế nữa."

"Vậy là tốt rồi," Tinh Lâu chiếm được câu trả lời vừa ý, "Bất kể thế nào, tôi muốn bảo đảm chắc chắn Lăng Tiêu an toàn, ngoại trừ phục sinh Nguyệt Ảnh, anh ta còn có tác dụng lớn hơn nữa."

"Tác dụng lớn hơn nữa? Là cái gì?"

Tinh Lâu cười một cái cho qua chuyện này, "Đó không phải chuyện ông cần quan tâm."

90. Quyển 2 - Chương 90: Bích Hoàn*

**Bích hoàn: Vòng ngọc*

Doanh Phong đánh giá mật thất giam cầm bọn họ, đây chỉ là một căn phòng bình thường, không có gì che chắn, lấy năng lực của anh, một mình có thể đào thoát nhẹ nhàng, nhưng mang theo Lăng Tiêu liền biến thành nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Có lẽ đối phương chắc chắn anh sẽ không một mình chạy trốn, bất quá Thái Ân muốn anh tới làm gì? Quân bộ lại không có khả năng vì anh mà dùng Thương Dương đến trao đổi, nếu chỉ là muốn mạng anh để báo thù, trực tiếp giết chết còn nhanh hơn, cần gì phải tốn công tốn sức.

Lăng Tiêu vẫn cứ nằm ở nơi đó, bên ngoài phát sinh bất cứ chuyện gì đều như đã không còn liên quan gì đến cậu, Thái Ân lựa chọn ra tay ngay vào lúc đó, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, ông ta vô cùng rõ ràng hướng đi của họ, biết Lăng Tiêu khi nào thì suy yếu nhất, thậm chí cả lộ tuyến của quân đội đều nhất thanh nhị sở.

Doanh Phong ngồi xuống bên người Lăng Tiêu, ngón cái sượt qua đôi môi tái nhợt như tờ giấy, trong lòng đột nhiên xuất hiện một câu từng đọc thấy trong sách thật lâu trước kia, hiệu quả tăng cường trong máu khế chủ, ngoại trừ cường hóa và thôi tình, còn có thể cung cấp chất dinh dưỡng, khi khế tử mất sức hấp

hối có thể trì hoãn tử vong.

Lăng Tiêu trong hôn mê, mơ hồ ngửi được một cỗ hương vị thực đặc thù, có thứ gì đó dán bên môi cậu, khơi gợi lên dục vọng nào đó trong lòng, cậu dùng miệng cọ xát trái phải, xúc động này càng thêm mãnh liệt.

Cậu ma sát mấy cái, rốt cục hé miệng, cắn mạnh xuống, chất lỏng tanh mặn dũng mãnh tràn vào miệng, như có chứa một loại năng lượng kỳ diệu, đem thể lực đã muốn tan rã một lần nữa ngưng tụ.

Cứ như thế hấp thu chốc lát, cậu lần nữa hé răng, dùng sức làm sâu thêm vết cắn, nhiều chất lỏng trào ra hơn, cậu tham lam mút vào, theo chất lỏng chảy vào dạ dày, thân thể lạnh như băng cũng dần dần cảm nhận được nhiệt lượng.

Lăng Tiêu đã khôi phục một chút ý thức miễn cưỡng mở mắt ra, rốt cục thấy rõ đặt ngang miệng mình chính là cổ tay Doanh Phong, mà cậu vừa cắn rách chính là động mạch đối phương.

"Anh đang làm gì đó?" Cậu suy yếu hỏi, sau đó đánh giá quang cảnh xa lạ chung quanh, "Đây là đâu?"

Doanh Phong trả lời cậu bằng cách ấn cổ tay về trước nhiều hơn, "Đang trên đường về, em trước tiên bổ sung một chút, sắp tới trạm y tế rồi."

Lăng Tiêu không rõ vì sao cái gọi là 'bổ sung' lại là uống máu Doanh Phong, "Tại sao lại đến trạm y tế, em nhớ Hằng Hà tiến sĩ từng nói chỉ có thể khôi phục tự nhiên, còn nữa, sao lại để em uống máu của anh?"

"Máu khế chủ có thể cung cấp chất dinh dưỡng, chỉ cần em không suy nghĩ lệch lạc, thì nó sẽ không có tác dụng nào khác."

Biết rõ Doanh Phong là nói móc, Lăng Tiêu lại vô lực phản bác, "Đầu của em sao lại đau dữ vậy, giống như bị người ta đánh á."

"Em quá nặng, lúc ôm lên không cẩn thận đụng phải tường."

"Nói bậy không hà," Lăng Tiêu nhắm mắt lại, nói một hơi quá nhiều khiến cậu rất mệt mỏi, còn có chút miệng khô, cậu không kìm được vươn đầu lưỡi, liếm liếm cổ tay Doanh Phong.

Doanh Phong lúc này thẳng thắn áp cổ tay lên môi cậu, dùng giọng điệu có chút cường ngạnh ra lệnh, "Uống."

Loại khí vị này đối với Lăng Tiêu hiện tại tràn ngập hấp dẫn, cậu do dự một chút, bản năng rốt cục chiến thắng lý trí, lại một lần nữa dùng sức cắn xuống, lưu lại vòng dấu răng thứ ba thật sâu trên cổ tay Doanh Phong.

Cậu mê luyến liếm duyện, như thể đó là mỹ vị mê người nhất trần đời, theo nguồn năng lượng được hấp thu, gương mặt tái nhợt của cậu khôi phục chút ửng hồng, cảm giác choáng váng quanh quẩn không đi cũng dần dần chuyển biến tốt.

Hấp thu đủ chất dinh dưỡng, Lăng Tiêu lưu luyến buông răng ra, "Tiểu Hôi đâu?"

Tiểu Hôi từ trong lòng cậu ló cái đầu ra, lông nhung quét tới quét lui trên cổ cậu, thực ngứa.

Lăng Tiêu muốn vươn tay sờ sờ đầu nó, lại không có khí lực.

"Sao lần này cảm giác choáng váng đầu so với trước đây nghiêm trọng hơn, có phải vì lúc trước em thực tập quá mệt mỏi không?"

"Phải đó," Doanh Phong phủ tay lên trán vuốt vuốt tóc cậu ra sau, "Cho nên em tốt nhất là ngủ lâu một chút."

"Đợi đã," Một khắc khi anh nâng tay, Lăng Tiêu liền chú ý tới, "Vì sao trên tay của anh có máu?"

Doanh Phong dùng hành động thực tế chặn miệng cậu, mùi máu tươi truyền đến làm anh cũng không dễ chịu gì mấy, cũng may Lăng Tiêu rất nhanh liền ngủ thật say, có nhiều câu hỏi hơn nữa cũng chỉ có thể giữ lại trong mơ.

Anh lấy từ túi trong tay áo Lăng Tiêu một mảnh hồn tinh, từ mật thất thuấn di ra ngoài, Thái Ân nhìn thấy anh ra ngoài tuyệt không ngoài ý muốn, ngược lại những người Hoàng Túc khác thấy thế kinh ngạc vô cùng, bọn họ có lẽ chưa từng thấy qua sinh vật có thể xem thường tường vách tự nhiên xuyên đến xuyên đi.

"Cáo biệt khế tử của mày xong rồi sao?"

Ngữ khí Thái Ân cứ như đây là một chuyến đi tầm tầm thường thường, sáng sớm cùng ánh ban mai ra ngoài, tối là có thể theo ánh tịch dương trở về.

"Nhớ kỹ hứa hẹn của ông, " Doanh Phong bình tĩnh đáp lời.

"Đương nhiên, " Thái Ân giơ súng gây tê trong tay, nhắm người trước mắt bóp cò.

***

Người nằm trong khoang trị liệu chậm rãi mở hai mắt ra, nhân viên y tế bên ngoài lưu ý đến biến hóa nơi này, quét hình qua đồng tử cậu, xác nhận cậu đã thanh tỉnh.

"Thân thể đã không đáng ngại, nhưng trong quá trình chúng tôi trị liệu cho cậu ấy, phát hiện hồi hải mã* của cậu ấy có một chút vấn đề, giống như từng bị người ác ý thay đổi."

** Hồi hải mã hay hồi cá ngựa (hippocampus) là một phần của não trước, là một cấu trúc nằm bên trong thuỳ thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian. Con người và các loài động vật có vú khác có hai hồi hải mã, mỗi cái ở một bán cầu não.*

Long Dần nhìn phim chụp não của Lăng Tiêu trên màn ảnh, khu vực dị thường được ký hiệu đỏ, "Trí nhớ con người có thể bị bóp méo sao?"

"Với kỹ thuật đã biết trước mắt mà nói là không thể, nhưng có thể che chắn đi trí nhớ đã có. Nhiều năm trước Trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần từng thử dùng loại phương pháp này tiêu trừ ký ức về nghi thức trưởng thành của khế tử bị vứt bỏ, nhưng ký ức tuy rằng bị tiêu trừ, bệnh trạng trên tinh thần lại sẽ không biến mất, cho nên chẳng có nghĩa gì."

"Kỹ thuật này là ai phát minh?"

Nhân viên y tế thẩm tra trên máy tính một chút, "Lần đầu tiên công bố phát minh trên tạp chí y học là vào 76 năm trước, tác giả luận văn là… Thái Ân."

Giống như Long Dần đoán, lúc này sĩ quan thủ hạ của hắn tiến lại báo cáo, "Người phòng bên đã tỉnh."

Long Dần bước ra ngoài, được máy bay không người lái đưa đến cùng với Lăng Tiêu, còn có một quân nhân chuyên trách đưa đón bọn họ, thương thế của anh ta so với Lăng Tiêu còn nặng hơn, suýt nữa đã không còn mạng.

"Cậu còn nhớ gì không?" Long Dần hỏi.

"Có bốn phi hành khí đột nhiên tập kích chúng tôi, chúng đều có hệ thống ẩn thân, đã sớm mai phục tại đó, hơn nữa hiện trường có hệ thống nhiễu tín hiệu rất mãnh liệt, toàn bộ thiết bị thông tin đều không hoạt động, không thể phát tín hiệu cầu cứu."

"Có thấy rõ ký hiệu trên phi hành khí không?"

"Có, là ba ngọn lửa, làm thành một hình tam giác."

Là Quân độc lập Hoàng Túc tinh, không nghĩ tới bọn họ còn chưa qua, đối phương đã chủ động tới đây, bất quá gây chiến bắt người, lại thả ra hai, không biết là xuất phát từ mục đích gì.

"Tôi đã biết, cậu nghỉ ngơi thật tốt đi." Long Dần bỏ lại anh ta, qua phòng bệnh Lăng Tiêu, đối phương đã

ra khỏi khoang trị liệu, đang dùng ánh mắt đề phòng đánh giá chung quanh.

“Cậu còn nhận ra được tôi không?”

Lăng Tiêu nhìn quan quân xa lạ trước mắt, lắc lắc đầu.

“Cậu nhớ được bao nhiêu?”

“Tôi không hiểu ông đang nói gì,” Lăng Tiêu trả lời không quá khách khí.

Nhân viên y tế kề tai Long Dần nhỏ giọng nói, “Cậu ấy không biết mình mất ký ức.”

Long Dần thay đổi một cách hỏi khác, “Hôm qua cậu đã làm gì?”

Lăng Tiêu hồi tưởng một chút, không biết nhớ ra cái gì đó, trong mắt dâng lên hận ý rõ rệt.

“Nói, ” Long Dần thúc giục một câu.

“Tôi sao phải nói cho ông?” Ngữ khí Lăng Tiêu lúc này đã không thể dùng không khách khí để hình dung.

Long Dần đồng dạng không khách khí chuyển hướng nhân viên y tế, “Cậu ta bây giờ là sao, kỳ phản nghịch?”

“Tâm tính cậu ấy hiện tại dừng lại ở điểm cuối của trí nhớ được lưu giữ, điểm này có thể là bất luận thời điểm nào, thậm chí có thể là kỳ rối loạn sau nghi thức trưởng thành.”

“Tốt lắm, ” Long Dần vẻ mặt như đưa đám, “Khế chủ ở đâu chưa biết, khế tử một lần nữa trải qua kỳ rối loạn, cậu là đang nói cho tôi, cậu ta sẽ chết sao?”

Đối phương chần chừ, “Hẳn là không đâu, dù sao cậu ấy đã vượt qua thời kì kia, lúc này chỉ là ảo giác tồn tại trên tâm lý, trừ phi…”

“Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi cậu ấy lúc đó có khát vọng tự tìm cái chết vô cùng mạnh mẽ.”

Long Dần nặng nề thở ra một hơi, quay đầu ra lệnh cho thuộc hạ của mình:

“Mạng của người này, bất kể thế nào cũng phải giữ, phái người bên cạnh cậu ta 24 giờ, vừa có vấn đề lập tức báo cho tôi.”

“Rõ, trưởng quan!”

Lăng Tiêu nhìn những người cậu không quen, nghe những lời cậu không hiểu, cảnh vật xung quanh xa lạ, nhưng có thể nhận ra cậu đang ở trong trạm y tế.

Ký ức cuối cùng của cậu, là từ sân thượng rơi xuống, thì ra mình mạng lớn như thế, vậy mà không ngã chết sao? Thế thì được đưa tới trạm y tế cũng chẳng có gì lạ.

Cậu thống hận người không xuất hiện tại nơi này, cậu cũng chẳng trông cậy Doanh Phong sẽ đến thăm mình, không chừng đối phương còn đang oán trách sao cậu không chết phứt đi kìa.

Có thứ gì đó cọ vào ống quần cậu, Lăng Tiêu cúi đầu, nhìn thấy một chú cún con lông màu tro không chút pha tạp, cậu cúi người ôm lấy, tiểu cẩu vui vẻ nhào vào lòng cậu. Trạm y tế sao lại có cún con? Vuốt ve bộ lông mềm mại của đối phương, ánh mắt Lăng Tiêu lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Tinh Lâu từ máy giám thị nhìn chăm chú vào tất cả mọi chuyện, trên tinh cầu này, chỉ cần là nơi có mạng lưới tồn tại, đều sẽ bị cậu ta dễ dàng khống chế.

“Ông đã xóa đi đoạn trí nhớ bọn họ ân ái?”

“Phải,” Thái Ân bên cạnh trả lời, “Chỉ có như vậy, cậu ta mới không bị cái chết của đối phương ảnh hưởng, một mình cũng có thể sống sót.”

“Tôi thật không rõ, Doanh Phong rốt cuộc đắc tội ông thế nào mà ông nhất định phải đưa anh ta vào chỗ chết thế.”

Thái Ân nhớ tới sỉ nhục mình từng trải qua, vẫn còn hận đến ngứa răng, “Nó đã phạm vào một sai lầm không thể tha thứ, giữ lại nó tôi trăm triệu lần làm không được.”

“Quên đi,” Tinh Lâu không có ý định truy cứu thêm, dù thế nào đi nữa cậu ta cũng chỉ cần Lăng Tiêu còn sống, sinh tử của Doanh Phong chẳng chút liên quan đến cậu ta, thiếu Doanh Phong, kế hoạch của cậu ta ngược lại sẽ giảm đi rất nhiều trở ngại, cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

“Người Hoàng Túc ông tính làm sao đuổi đi?”

“Họ chỉ là muốn một người Thiên Túc còn sống, tôi sẽ đem Doanh Phong cho họ, như nguyện họ rồi.”

“Ông không sợ bọn họ sao chép kỹ thuật xong, trái lại đối phó chúng ta sao?”

“Người tôi cấp cho họ còn sống lúc đó, về phần cậu ta có thể chết trên đường hay không, không liên quan đến tôi.” Ý trong lời tức là, hiển nhiên Doanh Phong không thể còn sống mà đến Hoàng Túc tinh.

Tinh Lâu thở dài, “Trong ký ức tôi lưu giữ năm đời, Thiên Túc thật sự rất ít có người chân chính phản quốc, ông có biết vì sao không?”

Thái Ân không biết.

“Bởi vì điều đầu tiên ghi trong mã gene của người Thiên Túc chính là trung thành, cấp bậc ưu tiên vượt xa tất cả những thứ khác, trước hết là trung với quốc gia, sau đó phát triển thành trung với phối ngẫu. Ông có bao giờ nghĩ tới chấp nhất của chính mình đối với Thương Dương kỳ thật không phải tình yêu, mà chỉ là từ một đoạn số hiệu gene đại biểu cho trung thành quyết định?”

Thái Ân tinh tế nắm bắt một điểm trong lời Tinh Lâu, “Cậu nói rất ít xuất hiện, tức là vẫn từng có trường hợp như thế.”

“Phải, luôn sẽ có một vài người đột biến gene, một lần làm phản là có thể thay đổi hết thảy,” thanh âm Tinh Lâu dần lạnh xuống, “Nếu để tôi tìm được chuyển thế của người đó, tôi cũng sẽ giống như ông, không tiếc bất cứ giá nào tiêu diệt hắn.”

***

Doanh Phong dường như đã tỉnh, lại như chưa tỉnh, trước mắt anh tất cả đều thực mông lung, phảng phất như đang trong mộng, rồi lại có thể chạm tay đến.

Hoàn cảnh xung quanh nhìn rất quen mắt, nơi này là căn cứ, công trình kiến trúc màu đen trước mặt anh chính là yểm đường.

Anh cũng không phải người duy nhất nơi đây, bên cạnh anh không hề thiếu những quân nhân thân mặc chế phục, nhưng họ chẳng hề kinh ngạc khi Doanh Phong đột nhiên hiện thân, trong mắt họ, Doanh Phong tựa như không tồn tại.

Đây là tình huống nào, nhiều quân nhân tụ tập ngoài cửa yểm đường như vậy, chẳng lẽ đang chấp hành tử hình sao? Ở Thiên Túc, chỉ có tội phản quốc và mưu sát thiếu niên phải chịu hình phạt cấp cao nhất này, Doanh Phong còn nhớ Dao Đài từng nói, đã rất nhiều năm không ai bị phán xử tử hình.

Anh quét mắt một vòng trong đám người, cư nhiên phát hiện một người quen, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng anh vô cùng tin tưởng đó chính là Kinh Vũ. Hắn đứng ở trung ương đám người, lại như xa cách độc lập hẳn với họ, trong mắt hắn, tìm không thấy nửa điểm tình cảm nhân loại.

Tầm mắt người chung quanh, đều như có như không dừng trên người hắn, thay vì nói là đứng xếp thành hàng, không bằng nói tất cả mọi người đang giám thị nhất cử nhất động của hắn.

Một quan quân từ xa đi tới, phía sau còn đi theo hai thuộc cấp, Doanh Phong lưu ý một chút quân hàm trên vai hắn, Long Dần mà anh biết đã là thượng tướng, nhưng quân hàm tỏ rõ cấp bậc giờ phút này của hắn vẫn là trung tướng, cho nên anh đây là đã trở về quá khứ?

Long Dần vừa mới có mặt, lập tức có người hướng hắn báo cáo, anh ta dán vào tai đối phương mà nói, nhưng từng tiếng đều rõ ràng truyền vào tai Doanh Phong.

"Tất cả đã sắp xếp xong, nếu Kinh Vũ có bất kỳ hành vi dị thường nào, quân lính sẽ lập tức hành động."

Long Dần gật đầu một cái, "Người kia đâu?"

Người trong lời Long Dần, rất nhanh bị hai người áp giải tới trước quảng trường, Doanh Phong vừa thấy được người ấy, sâu trong linh hồn liền như bị đào rỗng một khối, cả hô hấp cũng không tự chủ trở nên khó khăn.

Lăng Tinh biểu tình bình thản, giống như anh sắp đối mặt không phải là tử hình, mà chỉ là một buổi cầu nguyện theo lệ thường.

"Đến tận bây giờ, cậu vẫn không chịu nói cậu giấu thứ đó ở đâu sao?" Long Dần hỏi một lần cuối cùng.

Lăng Tinh mỉm cười đáp lại, "Tôi đã nói rõ rất nhiều lần, tôi giấu nó ở tương lai."

"Cậu đã kiên trì như vậy, cũng chỉ đành để cậu gặp lại nó trong tương lai thôi," Long Dần vừa muốn hạ lệnh, Lăng Tinh đã mở miệng trước.

"Tôi có thể nói với cậu ấy một câu cuối cùng không?"

Long Dần nhìn về hướng Kinh Vũ, "Đi đi."

Doanh Phong nhìn thấy Lăng Tinh nhìn không chớp mắt đi qua trước mặt mình, thẳng đến bên người Kinh Vũ, trong mắt anh ấy hàm chứa thâm tình, mà Kinh Vũ đối anh lại chẳng khác gì với người ngoài, nếu không phải Doanh Phong chính tai nghe được chuyện của họ, tận mắt thấy hết thảy những gì Kinh Vũ làm vì Lăng Tinh, còn tưởng rằng hắn chỉ đang nhìn chăm chú vào một người lạ.

Kinh Vũ so với Lăng Tinh hơi cao hơn, Lăng Tinh kiễng chân, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói một câu, đều là nói nhỏ, nhưng lần này Doanh Phong lại không nghe được một chữ.

Nói xong câu nói đó, biểu tình Kinh Vũ cũng không có biến hóa gì, nhưng Lăng Tinh cũng đã thoả mãn, xoay người không chùn bước hướng tới yểm đường.

Một người từ phía sau túm tay anh, Lăng Tinh kinh ngạc xoay người, như thể lần đầu tiên chú ý tới tồn tại của Doanh Phong, nhưng anh ấy rất nhanh mỉm cười, tựa như nhìn thấy một vị lão bằng hữu vậy.

"Là cậu."

"Đừng đi." Mặc kệ đây có phải là mộng hay không, Doanh Phong đều hi vọng anh ấy có thể lưu lại, vừa nghĩ tới trước mắt chính là điểm cuối của đời anh, Doanh Phong bất kể thế nào cũng không muốn buông tay.

"Cậu muốn tôi sống?" Lăng Tinh cười hỏi.

Doanh Phong gật đầu.

"Nhưng nếu tôi sống, kiếp sau của tôi sẽ biến mất, giữa hai người, chỉ có một người có thể tồn tại."

Lăng Tinh cúi đầu nhìn tay anh, "Hoặc là tôi, hoặc là cậu ấy, cậu chỉ có thể chọn một, người mà cậu buông tha sẽ chết, cậu cần phải nghĩ kỹ."

Doanh Phong ngạc nhiên phát hiện trong tay kia của mình cũng nắm tay một người, đối phương dường như ngay từ đầu đã tồn tại, chỉ là luôn bị anh xem nhẹ.

"A hay là B?" Lăng Tiêu giương cằm, cùng Lăng Tinh là hai loại tính cách hoàn toàn bất đồng, họ dùng giọng điệu hoàn toàn tương phản, nói ra lời hệt như nhau.

"Lần này anh không có cơ hội dị nghị đâu."

91. Quyển 2 - Chương 91: Xuyên Vân

Ba người dây dưa như thế, người xung quanh lại như chẳng có chuyện gì xảy ra. Không gian này vốn không có Doanh Phong tồn tại, tự nhiên cũng không có Lăng Tiêu, ngay cả Lăng Tinh trước mắt cũng là ảo giác.

Nhưng trong ảo giác cũng có chân thật, đau nhức truyền đến, Doanh Phong lúc này mới nhớ tới chính mình đang mang thương tích. Đau đớn ngày càng gia tăng, cánh tay phải nặng đến ngàn cân, tay anh cơ hồ đã không dùng được khí lực.

Tầm mắt anh ngày càng mơ hồ, trước mắt một đoàn sương trắng, đối diện không biết là ai đang nói chuyện với anh, thị giác chỉ nhận ra được có một cái miệng đang động đậy, thanh âm từ miệng đối phương nhẹ nhàng tuôn ra, giống như ở bên tai nỉ non, lại như xa xa ngoài chín tầng trời.

"Vì sao không buông tay? Đã bị thương đến như vậy, không buông tay sẽ chỉ càng đau, nghỉ ngơi một chút đi."

Thanh âm này như mê hoặc, lực lượng Doanh Phong còn lại từng chút tan mất, độ ấm trong lòng bàn tay phải từng tấc từng tấc thoát ly, lần này không có quyền lựa chọn dị nghị, sẽ có kết quả ngay thôi.

Một tiếng vang lớn rạch ngang trời, sóng nhiệt cuốn theo tia lửa ập đến, lực trùng kích cực mạnh nháy mắt phá bỏ hết thảy, huyễn cảnh hư ảo này, cuối cùng chìm trong biển lửa.

***

"Trưởng quan, người lái Phi Ưng trước Thái Ân đã điều tra ra, là một người tên An Thần."

Long Dần tiếp nhận máy tính bảng từ tay thuộc cấp, "Hắn là ai?"

"Hắn là nhà phát minh ra mạng Thiên Nguyên đời thứ ba, tuy thành tích trong sự nghiệp phong phú, tuổi thọ lại rất ngắn, trưởng thành 106 tuổi, cũng chính là đã chuyển thế 19 năm trước, tuổi thọ khế tử của hắn ngắn hơn, chỉ sống đến trưởng thành 2 tuổi đã yểu mạng."

"Nếu hai người bọn họ đều đã chết, vì sao di sản không bị thu về?"

"An Thần là một kỳ tài máy tính, chúng tôi điều tra thời gian cựu lịch, phát hiện số liệu tài sản cá nhân của hắn toàn bộ bị thay đổi, ngoại trừ Phi Ưng, hắn còn để lại một số lớn di sản hiện tại vẫn không biết tung tích, Trung tâm thu hồi di sản căn bản tra không được hồ sơ của hắn."

"Không cần nghĩ, Thái Ân nhiều năm như vậy không thể nào không tiêu dùng, Phi Ưnghàng năm đều cần một khoản lớn để duy trì, chỉ là không biết người gọi là An Thần này, vì sao lại đem tài sản tư nhân để lại cho Thái Ân… Quên đi," hắn trả máy tính bảng lại cho cấp dưới, "Nếu đã chết, thì không cần tra nữa, có tin tức của Doanh Phong không?"

"Phục Nghiêu trưởng quan cùng sĩ quan phụ tá Niếp Vân đã phân công nhau đuổi theo phi thuyền quân độc lập Hoàng Túc, địch nhân có bốn chiến thuyền, đã phát hiện ba, có tin tức sẽ báo cụ thể ngay."

Long Dần gật đầu, "Chuẩn bị phi hành khí, tôi muốn đến trung tâm nghiên cứu gene."

Trong trung tâm nghiên cứu gene Thiên Túc, Hằng Hà đang thấp thỏm chờ đợi. Tin tức bên ngoài đã sớm lan truyền phô thiên cái địa, người tinh cầu khác xâm lấn Thiên Túc, cướp đi con tin, đây cũng không phải

chuyện nhỏ, khi đối mắt với Long Dần, Hằng Hà chỉ biết lần này rốt cuộc giấu diếm không được nữa.

"Nói đi, " Long Dần ngồi xuống, chờ đợi Hằng Hà cho hắn một lời giải thích.

Hằng Hà ấp úng không biết phải làm sao, Long Dần dứt khoát nhắc nhở y.

"Nếu nhớ không lầm, trong báo cáo nhậm chức của cậu, đặc biệt có đề cập người cậu sùng bái nhất là Thái Ân, đúng không?"

"Phải… Đó là vài thập niên trước… Lúc ấy ông ấy vẫn là chủ tịch căn cứ…"

"Vậy thì phiền cậu giải thích cho tôi, vì cái gì một kế hoạch bí mật mà ngay cả tuyệt đại bộ phận quan chức cấp cao trong quân đội cũng không biết, một phạm nhân truy nã đã sớm trốn, lại nắm giữ thời gian cùng lộ tuyến mọi hành động của Lăng Tiêu rõ ràng đến vậy?"

Ánh mắt Hằng Hà lóe sáng, y là một nhà khoa học chỉ biết mải miết nghiên cứu, đối với âm mưu tâm kế dốt đặc cán mai, đến tận lúc này cũng không muốn tin tưởng mình bị chính thần tượng của mình lợi dụng.

"Tôi… Kỳ thật…"

Y đứt quãng trần thuật lại việc lúc trước, sắc mặt Long Dần càng ngày càng khó coi.

"Cậu là nói, báo cáo kế hoạch mà cậu nộp lên, luôn được xưng là chính mình phát minh, thật ra là xuất phát từ tay Thái Ân?"

Hằng Hà cúi gằm, hổ thẹn gật đầu.

"Hai người luôn lén lút liên lạc, ông ta mới là người thao túng sau màn của kế hoạch này, cậu chẳng qua là một kẻ làm giùm ông ta mà thôi, ngay cả quân đội đều bị ông ta lợi dụng."

"Thái, Thái Ân ông ta có khi sẽ hỏi tiến độ thực nghiệm, tôi cũng sẽ đem một vài số liệu báo cáo cho ông ta, như vậy nếu có vấn đề ông ta sẽ đúng lúc phát hiện."

"Cậu có biết cậu đã phạm vào tội gì không?"

Thanh âm Hằng Hà yếu như muỗi kêu, "Tội gián điệp."

"Bởi vì hành vi biết mà không báo của cậu, không chỉ khiến hai người suýt chết, còn có một người đến nay tung tích không rõ, sinh tử chưa biết, nếu cậu ta bị địch nhân mang đi, sao chép gene của chúng ta, thì cậu

phạm phải chính là tội phản quốc."

Hằng Hà cắn môi, trong lòng vô cùng hối hận, không phải bởi vì hành vi phạm tội bị phơi bày phải chịu trừng phạt, mà là chính hành động đó đã liên lụy Lăng Tiêu cùng Doanh Phong, thậm chí có thể uy hiếp đến cả dân tộc, là thủ phạm của mọi việc, y khó mà chối bỏ trách nhiệm này.

Máy liên lạc của Long Dần vang lên, từ tiền tuyến truyền đến tin tức.

"Phục Nghiêu trưởng quan đã tập trung toàn bộ bốn chiến thuyền địch, đang tra vị trí con tin. Địch nhân thủy chung tránh cùng chúng ta chính diện giao phong, vẫn luôn tìm thời cơ đào thoát, rất có thể sẽ lợi dụng nhảy không gian để chuyển tiếp bất cứ lúc nào."

Long Dần trầm mặc một lát, "Truyền lệnh xuống… Có thể cứu thì cứu, nếu không thể cứu…"

"Liền tiêu diệt toàn bộ đi."

Hằng Hà nghe thế cực kỳ hoảng sợ, môi y tái nhợt run rẩy, cuối cùng cũng không phát ra một thanh âm nào.

Phục Nghiêu nhận được chỉ thị đến từ Long Dần, một chút ngoài ý muốn đều không có, biểu tình vẫn như thường nhìn chăm chú phía trước.

Mệnh lệnh đồng dạng cũng được truyền đến tàu của Niếp Vân, sĩ quan thuộc cấp không phải không lo lắng nói, "Nghe nói con tin bị uy hiếp là sinh viên thiếu tướng rất ưu ái, cũng là lực lượng dự bị mà ngài ấy chú trọng bồi dưỡng…"

"Cậu nói đều đúng…" Niếp Vân bình tĩnh cắt đứt lời cậu ta.

"Nhưng chúng ta là người Thiên Túc."

"Mục tiêu thứ hai đã tra xét xong, không có dấu hiệu linh hồn tồn tại."

"Số ba số bốn đã tra xét xong, không có linh hồn cảm ứng."

"Loại bỏ."

Phục Nghiêu hai chữ ngắn gọn hạ mệnh lệnh, cách đó không xa lập tức liên tiếp hiện lên ba đạo bạch quang, ba chiếc tàu chiến quân địch nháy mắt bị nổ tan.

"Xem ra số 1 là chủ hạm của họ, ba chiếc này một mực che giấu để chủ hạm rút lui, con tin rất có thể ở bên trong."

"Số 1 có hệ thống phản nhiễu, chúng ta không thể quét hình bên trong."

"Khởi động chùm sáng triền nhiễu *(quấn lấy gây rối)*, Niếp Vân dẫn người xông vào."

Mệnh lệnh của hắn truyền ra, cửa khoang thuyền kế bên lập tức mở ra, từ bên trong nghiêm chỉnh bay ra một đội quân nhân, một người tiếp một người, chỉnh tề ngăn nắp.

Những quân nhân có thể tự do hành động trong vũ trụ đó linh hoạt tránh thoát đạn ánh sáng địch nhân bắn tới, bao vây mục tiêu tàu chiến địch, cầm trong tay vũ khí chuẩn bị đột nhập vào khoang thuyền.

Đây là ưu thế lớn nhất của người Thiên Túc trong tác chiến vũ trụ, họ có thể vòng qua vách ngăn ngoài kiên cố của hạm thuyền, trực tiếp xâm nhập vào trung tâm, đả kích địch nhân trực tiếp nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Niếp Vân, cửa khoang rất nhanh bị phá, y dẫn đầu tiến vào, Phục Nghiêu vẫn luôn nhìn chăm chú nhất cử nhất động của họ đột nhiên thần kinh căng chặt, cao giọng hét lớn:

"Tránh ra!"

Tay hắn tóm lại một cái, khế tử của mình từ trong không gian bị triệu hoán về bên cạnh, cơ hồ cùng lúc đó, bên trong chiến hạm địch nhân bỗng nổ mạnh, sóng nhiệt bắn tung những người xung quanh, bạch quang chói mắt chiếu sáng một vùng vũ trụ. Tàu của Phục Nghiêu cũng bị ảnh hưởng kịch liệt lắc lư, mọi người kinh nghiệm phong phú nằm phục ra sàn, tận khả năng hạ thấp trọng tâm.

Ánh lửa chỉ duy trì thời gian rất ngắn, dưỡng khí có hạn rất nhanh tiêu hao hầu như không còn, tàn hài do nổ sinh ra lấy tốc độ cực cao bắn ra bốn phương tám hướng, một phần đánh lên vỏ ngoài của phi thuyền, lại thay đổi lộ tuyến bắn sang phương khác, hiện trường rất nhanh chỉ còn lại xác của một chiến thuyền đã bị đốt trọi hơn nửa.

Phục Nghiêu chờ rung lắc qua đi, lo lắng đứng lên, tìm kiếm trong những thi thể phụ cận tàu chiến địch.

"Có linh hồn phi thăng không? Có ai thấy linh hồn không?"

Mọi người trợn mắt há mồm mà lắc đầu, chuyện phát sinh quá bất ngờ, tình huống hỗn loạn, không ai chú ý tới điểm này.

"Vì cái gì bọn họ đột nhiên tự bạo *(tự nổ)*? Mục đích của họ chẳng lẽ không phải là bắt cóc con tin?"

Niếp Vân vừa mới tránh được một kiếp quét hình qua tàn hài phi thuyền lưu lại, cho ra kết luận, "Bọn họ không phải tự bạo, mà là bị người gắn thiết bị nổ hẹn giờ, có người ngay từ đầu đã không muốn cho họ thực hiện được…"

Trong đầu Phục Nghiêu hiện lên bao nhiêu loại khả năng, cuối cùng nện mạnh hai đấm tay lên bàn điều khiển, nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ.

"Thái, Ân!"

Trong khoang thuyền yên ắng chết chóc, ngoại trừ âm thanh thiết bị tích tích, không ai phát ra nửa điểm thanh âm.

Qua hồi lâu, Phục Nghiêu mới một lần nữa đứng lên, lại khôi phục thân phận thiếu tướng bình tĩnh lý trí.

"Đưa người bị thương về mặt đất, tận khả năng vớt những mảnh thi thể, gọi cho căn cứ, điều tra xem trong khoảng thời gian này có linh hồn trở về điểm xuất phát hay không."

Cấp dưới lần lượt lĩnh mệnh đi làm, rốt cục tất cả mọi người tán đi, Niếp Vân vươn tay, không nói gì nhẹ vỗ bả vai Phục Nghiêu. Y là khế tử, không thể dùng cách xoa đầu để xua tan cảm xúc tiêu cực, chỉ có thể dùng phương thức này, biểu đạt an ủi của mình.

Long Dần sau khi nhận được tin tức cũng giật mình sửng sốt một hồi, lập tức đứng dậy bước nhanh ra ngoài, Hằng Hà cũng khẩn trương theo sát phía sau.

Bọn họ đi vào thang máy, thang một đường hướng lên, đến đỉnh mới dừng lại.

Cửa thang máy mở ra, trước mắt đã là một quang cảnh khác, trung tâm nghiên cứu gene Thiên Túc, thì ra tọa lạc bên dưới căn cứ.

Chủ tịch căn cứ đương nhiệm Diệp Hải —— từng là phó chủ tịch viện nghiên cứu, sau khi Trực Thượng chuyển sinh chính thức tiếp nhận chức vụ —— thấy Long Dần lập tức xuống khỏi đài chỉ huy, Long Dần đứng vào vị trí của y vừa rồi.

"Kết quả ra sao?"

Diệp Hải cúi thấp đầu nhỏ giọng báo cáo, "Hôm nay tính đến hiện tại có ba linh hồn trở về căn cứ, trong đó có một linh hồn thời gian trở về cùng Phục Nghiêu thiếu tướng miêu tả phi thường ăn khớp…"

Hằng Hà cay mũi, hốc mắt nhất thời đỏ lên, dù không có chứng cứ minh xác chứng thực linh hồn trở về điểm xuất phát là của Doanh Phong, nhưng mọi người ở đó đều hiểu rõ, người sinh viên ưu tú vừa vào năm nhất của học viện quân sự đó, rất có thể đã dữ nhiều lành ít…

***

Lăng Tiêu nằm trên giường bệnh trong trạm y tế, có hai quân nhân trông giữ cậu một tấc cũng không rời, vì không để cậu tự tìm cái chết, mọi người ở đây đều thô bạo liều mạng, người trông giữ Lam Thịnh lúc trước nếu có một nửa sự chuyên nghiệp của họ, cũng không đến mức để cậu ấy đào thoát.

Bản thân lúc muốn sống thì nơi nơi đều là thất bại, khi muốn chết lại không chết được, Lăng Tiêu nghĩ, vì cái gì chỉ có mình là xui xẻo như vậy.

"Mấy anh khi nào thì có thể thả tôi đi? Tôi muốn quay về Bích Không."

Đáp án đối phương đưa ra vĩnh viễn chỉ có một, "Chờ cậu vượt qua kỳ nguy hiểm, chúng tôi sẽ đưa cậu trở về."

Lăng Tiêu buồn bực đỡ trán, cậu đây là ngày thứ mấy sau nghi thức trưởng thành rồi, sống chết thế nào cũng không muốn nghĩ nữa.

Nhân viên y tế nhìn thấy trên màn hình theo dõi, vội chạy tới xem xét tình trạng của cậu.

"Cậu có không khỏe chỗ nào không? Đầu có đau không?

Lăng Tiêu mặt không chút thay đổi buông tay, tỏ vẻ chính mình không hề đau đầu.

"Tổn thương tinh thần thật sự không thể chữa khỏi sao?"

Đối phương nghe cậu chẳng hề báo trước hỏi thế, sửng sốt, lập tức nhớ ra đây có thể là tiếp diễn ký ức cậu lúc đó, vì thế lắc đầu.

"Thật đáng tiếc."

"Tức là rời đi khế chủ tôi sẽ sống không nổi nữa sao?"

"Có thể thì có thể, chỉ có điều so ra khó khăn hơn."

Lăng Tiêu không biết nói gì nữa, dư quang ánh mắt quét đến cún con đang ngủ trên mặt đất bên cạnh.

"Đây là cún của mấy anh sao?"

Nhân viên y tế nhìn nhìn tiểu đông tây trên mặt đất, con vật không biết là chó hay lang kia sau khi đến đây không gần gũi bất luận kẻ nào, chỉ thân cận với một mình Lăng Tiêu, hiển nhiên cậu mới là chủ nhân của nó.

"Không phải."

"Tôi có thể nuôi không?"

Đối phương không khỏi lòng sinh khổ sở, "Có thể."

Lăng Tiêu cẩn thận ôm lấy Tiểu Hôi, nâng nó lên giữa không trung, hai cái mũi đối nhau.

"Mắt của mày có màu giống tao a, có phải cũng là đánh nhau bị thua không?"

Tiểu Hôi ngao ô ngao ô kêu, móng vuốt chạm chạm lên mặt Lăng Tiêu.

"Sao mày lại kêu giống như lang a? Mày có tên không? Trông mày bộ dạng lông xám không chút pha tạp lại còn có thể học lang mà kêu, gọi mày là Hôi Lang đi."

Lăng Tiêu vuốt đầu của nó, "Hôi Lang? Tiểu Hôi? Mày có thích tên này không? Tao nghĩ thông suốt rồi, sống không nổi phải đi chết thật là quá mất thể diện, lúc trước tao luôn vì giữ lời ước định với Lam Thịnh mà sống, nhưng sau này tao quyết định vì chính mình sống. Nếu mày không có nhà, hay là đi chung với tao đi, đi tới một chỗ mà người nào đó tìm không thấy, hai người chúng ta cùng trải qua."

Hai người trông coi liếc mắt nhìn nhau, không biết làm sao lắc lắc đầu.

Tin tức từ tiền tuyến truyền đến biểu hiện trên cổng cá nhân của họ, không có một đáp án chính xác nào, nhưng giữa những hàng chữ đều là tin buồn.

Sau khi Lăng Tiêu lưu ý đến tin tức hai người đang nhìn, không khí trong phòng rõ ràng càng thêm áp lực, ánh mắt họ vô ý lướt tới như thể đồng tình, chỉ cần đối diện mắt cậu, liền nhanh chóng né tránh không muốn nhìn thẳng.

"Các anh nói thật cho tôi biết, tôi có phải bị từ bỏ không?"

Không trả lời chính là câu trả lời khẳng định, Lăng Tiêu cười khan hai tiếng.

"Ha ha, rất tốt, vừa lúc tôi còn chưa kịp nghĩ ra phải làm sao rời khỏi anh ta, anh ta liền rời khỏi tôi rồi."

Một lát sau cậu lại hỏi, "Có phải tôi cũng sẽ bị đưa tới Trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần không? Có thể sắp xếp cho tôi và bạn tôi vào cùng gian phòng bệnh không a?"

Không ai đáp lại, Lăng Tiêu tiếp tục một mình lẩm nhẩm, "Lam Thịnh nếu thấy mình ở đó, nhất định sẽ thực thất vọng đi."

Cậu vùi mặt vào dưới lớp lông của Tiểu Hôi, xúc cảm ấm áp rất quen thuộc.

—— *rốt cục có cảm giác một nhà ba người rồi.* Những lời này rốt cuộc đã nghe được ở nơi nào?

Nước mắt ngăn không được thấm ướt lông Tiểu Hôi, từng hàng từng hàng, loạn hệt như đáy lòng tê dại của cậu.

"Vì sao tôi cứ cảm thấy dường như đã quên rất nhiều việc?"

92. Quyển 2 - Chương 92: Vấn Thủy*

**Vấn thủy: Hỏi nước*

Vị quan quân không được hoan nghênh lần trước lại tới, lần này còn mang theo một người lạ, ánh mắt người lạ đó nhìn Lăng Tiêu cũng rất kỳ quái, thật giống như thiếu cậu một số tiền lớn.

"Xin lỗi, thật sự rất xin lỗi."

Anh ta vừa đến liền lặp đi lặp lại mấy lời này, làm Lăng Tiêu cũng mơ hồ.

"Anh là ai? Tôi không biết anh."

"Tôi là một kẻ không còn mặt mũi gặp cậu, tôi thực xin lỗi cậu, càng thực xin lỗi Doanh Phong."

Lăng Tiêu càng không hiểu ra sao cả, tự nhiên dính dáng đến Doanh Phong là chuyện gì?

"Đừng quấy rầy cậu ấy nghỉ ngơi," Long Dần mạnh mẽ kéo Hằng Hà ra ngoài, "Bây giờ còn chưa phải lúc để cậu ta nhớ tới cậu."

Khi Hằng Hà nghe tin tức Doanh Phong thì đã vô cùng ân hận hành động ban đầu, giờ thấy Lăng Tiêu bộ dạng này, lại càng hận không thể thay Doanh Phong chết đi.

Nhưng Long Dần lại như không có việc gì mở miệng, "Cậu xem tình trạng cậu ta hiện tại, khi nào thì có thể khôi phục thực nghiệm?"

Hằng Hà ngây ngẩn cả người, "Thực nghiệm… Còn muốn tiếp tục nữa sao?"

"Sao lại không?" Long Dần hỏi lại, "Nếu Thái Ân hao hết tâm tư đem phương pháp hồi sinh Nguyệt Ảnh nói cho chúng ta biết, chúng ta chỉ đành hết sức tận dụng, bằng không sao lại không có lỗi với ông ta một phen khổ tâm? Đây chính là cơ hội tốt nhất cho cậu lập công chuộc tội, chỉ cần thực nghiệm thành công, quân bộ có thể không truy cứu thất trách của cậu."

"Nhưng Lăng Tiêu hiện tại thế này…"

"Đây chính là điều tôi muốn hỏi cậu, chuyện ngoài ý muốn của Doanh Phong sẽ tạo thành ảnh hưởng gì với cậu ta?"

Hằng Hà nghĩ một lúc mới đáp, "Lăng Tiêu có tổn thương tinh thần cường độ thấp, trong vòng một tháng còn chưa đáng ngại, sau đó sẽ dần dần sinh ra chướng ngại giấc ngủ, người ý chí bạc nhược, bình thường cần hỗ trợ của thuốc mới có thể đi vào giấc ngủ. Vấn đề lớn nhất nằm ở chỗ này, Lăng Tiêu không thể sử dụng bất kỳ loại thuốc nào, nếu không sẽ sinh ra ảnh hưởng tới máu của cậu ấy."

"Dựa theo tiến độ hiện tại, muốn thu thập đủ máu còn cần bao lâu?"

"Việc này… Ước chừng tám đến chín tháng."

"Nói cách khác, cậu ta cần dựa vào ý chí bản thân khắc phục chướng ngại giấc ngủ trong bảy tám tháng, một quân nhân tương lai, sao có thể ngay cả điểm ấy cũng làm không được," Long Dần quả quyết ra lệnh, "Chờ cái "Kỳ nguy hiểm" của cậu ta đi qua, thực nghiệm tiếp tục tiến hành, không được dây dưa lỡ việc."

"Nhưng cậu ấy đã không còn đoạn trí nhớ trước đó."

"Cậu ta không cần có, cậu quên cậu ta sau khi nhìn thấy Nguyệt Ảnh thì rất khác thường sao? Chỉ cần tiếp tục dẫn cậu ta đi gặp một lần nữa là được, tin chắc quyết định của cậu ta sẽ không thay đổi."

"Nhưng mà không có Doanh Phong, sau khi rút máu xong sẽ không có ai chiếu cố cậu ấy."

"Để cho cậu ta ở lại trung tâm gene không phải được rồi sao? Cậu không thể chiếu cố cậu ta sao? Nếu cần, cho cậu ta tạm nghỉ học cũng có thể. Người Hoàng Túc tinh đã lấn đến trên đầu rồi, có lần một lần hai, sẽ luôn có lần ba lần bốn, không giải trừ lực dẫn linh hồn, chúng ta vĩnh viễn không cách nào khiến cho họ hoàn toàn thần phục, đến lúc đó sẽ có một Doanh Phong nữa xuất hiện. Trong chuyện đại sự liên quan đến quốc gia thế này, lợi ích cá nhân thì có sá gì?"

Hắn kiên quyết như thế, lý do cũng khiến người khác không thể nào phản bác, Hằng Hà mặc dù lòng rất không đành, cũng chỉ có thể vâng theo.

Giáo chủ vẻ lo lắng đầy mặt buông cổng cá nhân, trận chiến này đã không thể tránh, đến lúc đó không biết lại sẽ có bao nhiêu người vì thế mà chết. Chiến sĩ Thiên Túc sẽ hy sinh, nhân dân Hoàng Túc càng sẽ vì hành động của bọn họ mà trả giá thảm thống, ông cơ hồ đã có thể tiên đoán được tương lai máu chảy thành sông.

"Giáo chủ đại nhân," một thanh âm thanh thúy yếu ớt vang lên.

"Thương Dương?" Giáo chủ có chút ngoài ý muốn, "Con có chuyện gì không?"

"Con nghe nói về chuyện Lăng Tiêu rồi, con muốn đi thăm cậu ấy, có thể chứ?"

Giáo chủ một hơi bác bỏ, "Lăng Tiêu bọn họ là bởi vì có Thái Ân nhúng tay mới xảy ra sự cố, mà mục tiêu đầu tiên của Thái Ân chính là con, quân đội trước mắt còn chưa có tung tích của hắn, con đi ra ngoài lúc này, quá nguy hiểm."

"Cũng chính vì có Thái Ân nhúng tay, con mới càng phải đi thăm cậu ấy. Chuyện này là vì con mà ra, nếu không phải vì cứu con, bọn họ cũng không cùng Thái Ân kết thù, Doanh Phong sẽ không gặp chuyện ngoài ý muốn, Lăng Tiêu cũng sẽ không biến thành như bây giờ."

"Nhưng trong trí nhớ cậu ấy hiện tại, con không tồn tại."

"Con biết, nhưng cậu ấy tồn tại trong trí nhớ của con, con không thể trơ mắt nhìn họ xảy ra sự cố, chính mình lại sợ chết trốn ở chỗ này, " Thương Dương cầu khẩn nói, "Nếu không ra mặt nói với cậu ấy một lời giải thích, lương tâm con bất an, xin ngài nhất định phải cho con đi gặp cậu ấy, chỉ một lần thôi cũng được."

Giáo chủ không có biện pháp, đành phải đáp ứng, "Nhưng ta phải theo con, Nguyên soái cũng sẽ phái một đội người bảo hộ con, bất kể thế nào, con không thể lại có chuyện, bằng không khổ tâm lao lực của họ uổng phí."

Thương Dương cúi đầu, "Con hiểu."

Trạm y tế nghênh đón đoàn người lạ thứ hai, không giống với vị quan quân làm cho không người nào có thể sinh ra hảo cảm và con mọt sách chẳng hiểu sao cứ toàn nói xin lỗi, người tới lần này khiến người ta vừa thấy liền sinh ra ý muốn thân cận, bên người ông còn đi theo một thiếu niên.

"Vị này chính là giáo chủ giáo hội đại nhân, " có người giới thiệu cho Lăng Tiêu.

Đối với việc giáo chủ đại nhân đến thăm mình, Lăng Tiêu thật bất ngờ, bất quá vẫn là lễ phép tiếp đón.

"Chào Giáo chủ đại nhân, vị này chính là…?"

"Lăng Tiêu," Thương Dương vừa mới nói hai chữ liền nghẹn ngào, lời đã nghĩ kỹ một chữ đều nói không được.

"Anh biết tôi sao," Lăng Tiêu có chút khó hiểu, "Anh là học sinh Bích Không sao?"

Thương Dương lắc đầu, "Tôi là Thương Dương."

"Thương Dương," Lăng Tiêu thấp giọng lập lại một lần, tên này dường như đã gặp ở đâu rồi.

"Bất quá sao anh lại tới đây? Vì sao hôm nay có nhiều người đến thăm tôi như vậy, mà tôi thì chẳng nhận ra người nào. Vì cái gì ai cũng mang một vẻ mặt có lỗi với tôi, giống như tôi đã làm gì vậy."

"Lăng Tiêu," Thương Dương bắt lấy tay cậu, "Tuy cậu đã không còn nhớ rõ, nhưng cậu đã cứu mạng tôi, tôi vĩnh viễn cảm kích cậu, cũng rất hâm mộ cậu, bởi vì cậu cùng Doanh Phong cảm tình tốt như vậy…"

"Tôi cùng Doanh Phong cảm tình tốt?" Lăng Tiêu cắt ngang, "Anh có phải lầm gì rồi không, tôi sao có thể cùng anh ta có cảm tình tốt?"

"Không có, tôi từng tận mắt thấy hai người ở chung, là các cậu khiến tôi khôi phục niềm tin vào tình yêu, cậu ấy vì cậu, thậm chí nguyện ý dâng ra sinh mệnh."

Lăng Tiêu lạnh lùng rút tay ra, "Tôi nghĩ anh nhất định là nhận lầm người."

Nói xong cậu đầu cũng không quay lại xoay người rời khỏi, Thương Dương lo lắng muốn đuổi theo phủ nhận, lại bị giáo chủ ngăn lại, yên lặng lắc lắc đầu.

"Nhưng mà," Thương Dương cúi đầu, lã chã khóc nhỏ, "Bọn họ lúc đó rõ ràng không phải lãnh đạm như vậy, dù cậu ấy đã không nhớ rõ, con cũng không hi vọng trí nhớ của cậu ấy bị đứt gãy vào thời điểm đó."

"Đối với cậu ấy mà nói, việc này cũng chưa chắc không phải chuyện tốt, mất đi một người mình yêu sâu đậm, so với mất đi một người mình hận thì thống khổ hơn nhiều."

Lại có người mới đến thăm, lúc này Lăng Tiêu rốt cục có phản ứng không giống trước.

"Hiệu trưởng, thầy rốt cuộc đã tới, thầy tới đón em phải không? Em không muốn ở đây thêm chút nào nữa."

Hiệu trưởng cẩn thận đánh giá cậu từ đầu đến chân một phen, xem ra Lăng Tiêu còn chưa phát hiện, thân thể cậu ấy đã cao hơn mình cả đoạn, đương nhiên, cũng có thể không phải cậu ấy không phát hiện, mà là cậu ấy không muốn phát hiện.

"Hiệu trưởng, em không phải cố ý tự tìm cái chết, em thật sự chính là không cẩn thận ngã xuống, phiền thầy giải thích với mấy người ở đây đi, thả em ra ngoài có được không?"

Thì ra trí nhớ của cậu ấy dừng lại ở đoạn này, hiệu trưởng thầm nghĩ, lần trước ông đã mượn Trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần khiến Lăng Tiêu có thêm niềm tin mà sống, nhưng hiện giờ có tất yếu phải đến trung tâm không?

Hiệu trưởng chậm chạp không nói gì, Lăng Tiêu cũng không sinh nghi, mà là tìm kiếm phía sau ông, "Bác sĩ Dao đâu ạ, sao Bác sĩ Dao không đến? Có phải cô ấy giận em không, em cũng phải giải thích rõ ràng với cô ấy mới được."

"Bác sĩ Dao cô ấy… sẽ không đến đây," hiệu trưởng lựa lời chậm rãi mở miệng.

"Vì sao?" Lăng Tiêu hơi bị đả kích, "Cô ấy thật sự thất vọng về em đến thế sao?"

Hiệu trưởng do dự một chút, mở truyền hình trong phòng bệnh lên.

"Cậu đang làm gì?" Giáo chủ nhìn thấy, khó hiểu hỏi.

"Cậu ấy có quyền được biết chân tướng, cậu ấy sớm muộn gì cũng biết, ngài không thể vĩnh viễn bưng bít cậu ấy, một ngày nào đó cậu ấy sẽ biết sự thật, mà tất cả những điều ngài lừa gạt cậu ấy, đều sẽ trở thành thương tổn. Dù mất đi người yêu mến sẽ làm cậu ấy thống khổ, đó cũng là một phần việc đã xảy ra trong đời cậu ấy, không ai có thể thay cậu ấy lựa chọn."

Giáo chủ nghe xong lời ông, trầm mặc không nói.

TV đang truyền Tin trong nước.

"… Trợ lý nghiên cứu viên Dục Tuyền tại căn cứ hôm nay chính thức bị quân đội bắt, anh ta bị kết án phạm hai tội danh là 'thông đồng với địch' và 'cố ý giết người'. Theo một người nặc danh báo, anh ta cùng với tội phạm quân đội truy nã quan trọng Thái Ân có lui tới mật thiết, đồng thời là kẻ tình nghi mưu sát chủ tịch viện nghiên cứu tiền nhiệm Trực Thượng cùng với nhân viên bảo an Hà Quy, trong vài ngày tới toà án quân sự sẽ tiến hành mở phiên toà thẩm tra xử lí…"

"Đùa gì vậy," Lăng Tiêu nửa ngày mới phát ra âm thanh, "Cái gì gọi là mưu sát chủ tịch viện nghiên cứu tiền nhiệm Trực Thượng, tiến sĩ sao có thể chết, tiền nhiệm là cái gì, tôi rõ ràng trước đó không lâu mới gặp chú ấy."

"Còn nữa, người tên là Dục Tuyền này chẳng lẽ không phải đàn em của tiến sĩ sao? Chẳng lẽ không phải chú ấy hướng quân bộ tố giác sư phụ mình, làm sao có thể lại cùng ông ta cấu kết, đây nhất định là gạt người a?"

Tầm mắt Lăng Tiêu quét tới quét lui trên mặt mọi người, hi vọng có người có thể đứng ra khẳng định lời cậu.

Nhưng thật đáng tiếc, trừ Thương Dương mặt lộ vẻ nghi hoặc, không ai mở miệng nói chuyện.

"Hiệu trưởng," Lăng Tiêu nghiêm túc lại, "Cuối cùng là sao lại thế này?"

Hiệu trưởng bình tĩnh trả lời, "Đúng như cậu thấy, Trực Thượng tiến sĩ đã bị hại, từ mấy tháng trước, cậu đã tốt nghiệp Bích Không, khi cậu học lên học viện quân sự Ngự Thiên, cậu ấy đã chuyển sinh rồi."

Tin tức này đối với Lăng Tiêu giống như sấm sét giữa trời quang, "Vậy bác sĩ Dao thì sao? Cô ấy có biết chuyện này không?"

"Cô ấy cũng đã theo tiến sĩ chuyển sinh, là cậu tự mình tiễn cô ấy đi."

Lăng Tiêu không nói được một lời sững sờ tại chỗ, biểu tình khiến người khác không đành lòng nhìn, qua hồi lâu, cậu mới chậm rãi lui về phía sau, một bước tiếp một bước, cuối cùng ngồi xuống bên giường.

"Tôi không tin," cậu nói, "Các người nhất định là đang gạt tôi, đây là trò chơi chỉnh người đúng không? Hay là bởi vì tôi tự sát, các người mới nghĩ ra loại phương pháp này đến kích thích tôi."

"Nếu vậy, tôi muốn nói các người đã thắng, tôi sai rồi, tôi sẽ không tiếp tục tự tìm cái chết, tôi biết sinh mệnh quý giá, các người không cần tiếp tục liên hợp lại đóng kịch nữa."

"Không ai đang đóng kịch cả," giáo chủ thấy thế, cũng tiếp lời, "Mỗi người ở đây con đều đã gặp qua, Thương Dương là do chính con cứu được từ không gian, cậu ấy là khế tử của Thái Ân chuyển sinh, từ sau khi tỉnh dậy liền luôn bị ông ta nhốt, cho đến khi gặp được con."

"Vì cứu cậu ấy, con đã đắc tội Thái Ân, ông ta dùng một loại thủ đoạn đặc thù tẩy đi trí nhớ của con, để con nghĩ lầm chính mình còn dừng lại ở thời điểm vừa mới chấm dứt nghi thức trưởng thành. Kỳ thật con đã học lên trường quân sự Ngự Thiên, cũng đã sống ở đó một đoạn thời gian, bởi vì cống hiến trác tuyệt của các con, quân bộ đã trao tặng bằng khen, Nguyên soái tự mình đeo huân chương cho con, lúc ấy ta cũng có mặt."

Lăng Tiêu biểu tình mờ mịt, giống như đang nghe chuyện của một người khác.

"Ta biết trong nhất thời muốn con phải tiếp nhận nhiều như vậy rất khó, bất quá ta hi vọng con biết, con

cùng với khế chủ của con Doanh Phong, đều là anh hùng Thiên Túc, là niềm kiêu hãnh của dân tộc, không chỉ là Thương Dương, mà mỗi người đều vĩnh viễn cảm kích các con."

Tầm mắt Lăng Tiêu dừng trên người Thương Dương, "Thương Dương?"

Thương Dương vội nói, "Là tôi, tôi trốn trong khoang thuyền cứu sinh từ chỗ Thái Ân trốn ra, nếu không có cậu tôi đã sớm hồn phi phách tán, không thể nào yên ổn đứng ở chỗ này."

Lăng Tiêu rốt cuộc biết mình vì sao cảm thấy cái tên này rất quen, cậu từng nhìn thấy tên như thế trong máy tính của Thái Ân, thì ra anh ấy chính là thiếu niên bị bắt cóc kia.

Giáo chủ ôn hòa nhắc nhở cậu, "Con còn có câu hỏi gì, có thể nói hết ra, chúng ta sẽ tri vô bất ngôn *(biết thì nói hết)* mà trả lời."

"Ngài nói… Tôi và Doanh Phong… Chúng tôi cùng nhau?"

"Đúng vậy," giáo chủ gật đầu.

"Thế… Doanh Phong đâu?"

Mọi người trầm mặc, bốn chữ 'tri vô bất ngôn', nói ra thì dễ, nhưng khi thật hỏi tới, làm sao mà mở miệng được đây.

Lăng Tiêu lui rồi lại lui ra sau, lui đến góc tường, nhưng như thế vẫn khiến cậu khuyết thiếu cảm giác an toàn, vì thế cậu nắm Tiểu Hôi lại ôm vào lòng, dùng nó che giấu nội tâm bối rối của mình.

Cái nhìn chăm chú chất chứa thương cảm của người khác khiến lòng cậu cảm giác bất an, trở thành tiêu điểm chú mục càng làm cho cậu khó mà dụng tâm suy nghĩ.

"Tôi muốn được yên tĩnh, các người để tôi một mình suy nghĩ một chút."

Mọi người không còn cách nào khác, chỉ đành rời đi.

"Cậu còn muốn ở lại đây sao?" Giáo chủ muốn mang Thương Dương trở về, thấy hiệu trưởng còn ở lại ngoài cửa, liền hỏi.

"Vâng, tôi muốn ở thêm để bồi cậu ấy một chút."

"Cũng tốt, dù sao người tồn tại trong trí nhớ cậu ấy, có thể đến nơi đây, chỉ có cậu."

“Thấy người ông muốn tìm rồi,” ở một chỗ rất xa, Tinh Lâu cùng Thái Ân xuyên qua màn hình giám thị nhìn hết thảy mọi sự phát sinh nơi này, quân bộ đem Thương Dương hoàn toàn cách ly, muốn tìm được cậu ấy cũng thật không dễ dàng.

“Kế tiếp ông định thế nào?” Tinh Lâu hỏi, “Bất quá quân bộ cho rằng cậu học trò kia của ông là kẻ tình nghi mà bắt giam, ông thật sự không sao cả sao? Anh ta chính là học trò cuối cùng của ông đó.”

“Cái loại phản đồ đó không có cũng được.” Thái Ân khoanh tay đứng, “Tôi chỉ là đã đánh giá thấp sự ngu xuẩn của bọn quân bộ, lại có thể tin tất cả đều do nó làm.”

Ông ta nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Thương Dương, “Bất quá vậy cũng là giúp tôi một cái đại ân, tôi hẳn nên cảm tạ bọn đó mới đúng, kế tiếp, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.”

Ở phụ cận trạm y tế, có một gian giáo đường nho nhỏ, Thương Dương đi theo giáo chủ, từ lâu đã gia nhập giáo hội, trở thành một tín đồ, lúc đi qua giáo đường, cậu nói muốn vào đó cầu nguyện.

“Muốn cầu nguyện quay về giáo đường của chúng ta cũng có thể, vì sao nhất định phải ở đây?”

“Nơi này cách Lăng Tiêu gần nhất, con muốn xin thần phù hộ cậu ấy, hi vọng cậu ấy có thể sớm khôi phục trí nhớ.”

Giáo chủ nghĩ đến Lăng Tiêu, ánh mắt ảm đạm, “Được rồi.”

Bọn họ đi vào giáo đường, Thương Dương quỳ trước tượng thần, thành kính vì Lăng Tiêu cầu nguyện.

“Giáo chủ đại nhân, ngài nói thần có nghe được lời cầu nguyện của con không?”

“Đương nhiên, vô luận con cầu nguyện ở đâu đi nữa, đều sẽ được Thần nghe thấy.”

Thương Dương đứng lên, “Nếu đã đến đây, con muốn thuận tiện xưng tội, cho con vài phút là được rồi.”

“Ừ.” giáo chủ gật đầu nhận lời.

Ông đợi trước tượng thần, quân nhân Nguyên soái phái tới thẳng tắp đứng thành hai hàng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thương Dương vẫn chưa có ý tứ đi ra.

Giáo chủ đi đến bên ngoài phòng sám hối

“Thương Dương, con đã xong chưa?”

Không ai trả lời.

Ông cảm giác có chút không ổn, dùng sức đẩy ra cửa gỗ.

Bên trong không có một bóng người.

Thương Dương đã biến mất.

93. Quyển 2 - Chương 93: Linh Tê*

**Linh tê: Sự hòa hợp, tương thông (trong tâm ý)*

Lăng Tiêu từ lúc vừa rồi liền không nói một lời ngồi trước ti vi, trên màn ảnh phát lặp đi lặp lại sự kiện quân độc lập Hoàng Túc đánh lén lần này, hệ gene đặc thù của người Thiên Túc luôn luôn là đối tượng địch nhân mơ ước, đối với người có loại ý đồ này, quân đội chưa bao giờ nương tay, huống chi đây là lần đầu tiên có người dám can đảm động thủ trên đất Thiên Túc, đây không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích trắng trợn.

Đảng phái chủ trương buông tha cho Hoàng Túc tinh lặng tăm không lên tiếng, phái viễn chinh đang tích cực chuẩn bị tác chiến, trong màn ảnh, thân ảnh Phần Ảnh nhiều lần xuất hiện, kẻ sở hữu nó Phục Nghiêu thiếu tướng phụng mệnh dẫn binh xuất chinh Hoàng Túc, trấn áp quân độc lập, củng cố quyền thống trị, đồng thời cũng vì con tin đã hy sinh trong sự kiện này lấy lại công đạo.

Dưới tàng cây linh hồn, vị tướng lĩnh thấp người nhưng khí thế không thua bất luận kẻ nào suất lĩnh một toán tướng sĩ tiến hành tuyên thệ lần cuối trước khi xuất binh, cuộc chiến ở Hoàng Túc tinh là cuộc chiến gian nan nhất trong phạm vi hành động có hạn của họ, mỗi người trên mặt đều mang theo biểu tình thấy chết không sờn, thân thể có khả năng về Thiên Túc hay không đối với bọn họ đã là chuyện không đáng nói, chỉ hi vọng hải đăng có thể chiếu sáng con đường linh hồn trở về.

Hình ảnh chuyển cảnh, một hồi nghi thức truy điệu tạm thời cũng được cử hành tại đó, không ít dân chúng từ khắp nơi trên Thiên Túc tới tặng hoa, dù người hy sinh cùng bọn họ vốn không quen biết.

Lăng Tiêu từ trên giường đứng lên, muốn đi ra ngoài lại bị ngăn lại, lúc này cậu trông thấy thầy hiệu trưởng ngoài cửa.

“Hiệu trưởng, thầy có thể mang em đến căn cứ không,” cậu đứng bên trong cánh cửa hỏi.

Hiệu trưởng thoáng nhìn nội dung trong TV, hiểu rõ, quay đầu hỏi hai quân nhân thủ vệ, "Tôi có thể nói chuyện với trưởng quan của các anh không?"

***

Một người cúi đầu đứng bên con đường nhỏ bí mật, tựa hồ không muốn bị người thấy rõ diện mục thật của mình. Một máy bay không người điều khiển loại nhỏ bay tới, lặng yên không một tiếng động đứng trước mặt người đó, mở cửa ra.

Người này chủ động đi vào, cửa khoang rất nhanh đóng lại, phi hành khí chỉ dừng lại chốc lát ngắn ngủi rồi rời đi nơi này, mang theo con người kỳ lạ kia đi cùng. Con đường khôi phục nguyên trạng, chuyện vừa mới phát sinh không để lại bất cứ dấu vết gì.

Phi hành khí chở người đó vào một nơi bí ẩn, khi cửa lần nữa mở ra thì đã có người ở bên ngoài đợi sẵn.

"Tôi biết em sẽ đến," ánh mắt Thái Ân ôn nhu nhìn người tới, biểu tình đó những người khác chưa bao giờ thấy.

Thương Dương mặt không chút thay đổi ra khỏi phi hành khí, vô luận người nam nhân trước mắt này thể hiện ra ôn nhu thế nào, đều không thể thay đổi được sự thật hắn đã ép buộc mình.

Thái Ân cũng không để ý thái độ lãnh đạm của cậu, ông ta chỉ cần người này trở lại bên cạnh mình mà thôi, về phần tình cảm, có thể sau khi ký khế ước từ từ bồi dưỡng.

Nơi này chỉ có một mình ông ta, Tinh Lâu từ trước lúc Thương Dương đến đã rời đi, quân bộ vừa mới điều tra tình trạng tài sản kiếp trước của cậu ta, cậu ta cũng không muốn tiếp đó tới lượt thân phận bị phơi bày.

Bên trong gian phòng bày một loạt màn hình theo dõi, Thương Dương rất nhanh nhận ra người trong màn ảnh giám thị. Giác Âm trong một màn hình đi tới, biến mất ở phía cuối hình ảnh, ngay sau đó xuất hiện trong một màn hình bên dưới, nhất cử nhất động của cô đều đang bị theo dõi, nếu Thái Ân muốn hạ thủ với cô, căn bản dễ như trở bàn tay. Thương Dương trong thoáng chốc đó đã nắm chặt nắm tay, nhưng lại rất nhanh buông ra, động tác nhỏ này tránh được tầm mắt Thái Ân.

"Bạn của em sao?" Thái Ân biết rõ còn cố hỏi, "Không nghĩ tới em mới rời Phi Ưng một thời gian ngắn, đã kết bạn mới rồi."

Thương Dương như cũ mặt không chút thay đổi, vô luận cậu thật sự không cần Giác Âm, hay là đang ra vẻ che giấu, Thái Ân đều vì thế cảm thấy vừa lòng.

"Ông rốt cuộc muốn liên luỵ bao nhiêu người?" Thương Dương hỏi, "Doanh Phong, Lăng Tiêu, Dục Tuyền, bây giờ là Giác Âm, có phải chỉ cần là người cùng tôi có quan hệ, ông sẽ không bỏ qua?"

"Nếu em luôn ở bên cạnh tôi, sẽ không có ai xảy ra chuyện," Thái Ân mềm giọng, "Giờ em đã trở lại, tôi cam đoan về sau sẽ không có chuyện như thế nữa."

Thương Dương hơi quay mặt đi, "Nếu tôi vô thanh vô tức biến mất, cô ấy nhất định sẽ không buông tha, tôi không muốn cô ấy tiếp tục dây dưa với tôi nữa."

Thái Ân rất tri kỷ đưa qua cho cậu một cái máy liên lạc, còn chủ động ấn số Giác Âm, cô gái trong màn hình theo dõi, rất nhanh cúi đầu nhìn về phía cổng cá nhân của mình, ở đó đang sáng lên một dãy số xa lạ.

"Ai đó?" Thanh âm của cô từ trong máy liên lạc truyền đến, uyển chuyển êm tai.

"Là tôi," Thương Dương nhìn cô trên màn hình, thanh âm bình tĩnh.

"Thương Dương? Đây là số riêng của anh sao? Anh xin được cổng cá nhân rồi?"

"Không, là của người khác," cậu nói.

Giác Âm không hề truy vấn, "Em đã hỏi thăm thầy rồi, ở loại tình huống đặc thù này như anh, chờ chúng ta cử hành nghi thức trưởng thành, anh có thể trực tiếp vào học Ngự Thiên, có điều phải học từ năm nhất, đến lúc đó anh chính là niên đệ của em."

Cô khanh khách bật cười, "Anh gần đây có cố gắng luyện tập không? Nếu trong nghi thức trưởng thành anh đánh không lại em, thì phải trở thành khế tử của em đó nha."

Thương Dương nghe thấy lời nói đó thần sắc vẫn như thường, khóe môi Thái Ân lại hơi giương lên, độ ấm nơi đáy mắt thoáng chốc hóa lạnh như hàn băng, lộ ra một nụ cười khiến người khác không rét mà run, làm cho người ta không thể không hoài nghi, nếu Giác Âm cứ tiếp tục đề tài này, hứa hẹn yếu ớt của Thái Ân rất nhanh sẽ bị lật lọng.

"Không cần chuẩn bị nữa," ngữ điệu Thương Dương không chút lên xuống, "Tôi đã đổi ý, không muốn cùng cô cử hành nghi thức trưởng thành."

Biểu tình Giác Âm rõ ràng lặng đi, "Anh đang nói gì vậy? Anh đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, thực lực của tôi hiển nhiên không bằng cô, nhưng tôi lại không muốn làm khế tử, cho nên tôi thay đổi chủ ý."

Giác Âm đứng lại, thanh âm hơi tức giận, "Trước đây anh đâu có nói vậy."

"Thực xin lỗi, cũng may thời gian chúng ta quen biết còn chưa lâu, cảm tình cũng không sâu đậm, cô đại

khái có thể tìm một người càng thích hợp với mình hơn."

"Thương Dương, anh hôm nay sao lại kỳ quái như vậy!" Giác Âm đề cao âm lượng, "Anh rõ ràng từng nói tuy thực lực anh không bằng em, nhưng sẽ toàn lực ứng phó."

"Phải, đó là trước khi tôi biết chân tướng của nghi thức trưởng thành. Hôm nay tôi vừa đi thăm một khế tử vừa mới vượt qua nghi thức trưởng thành, phát hiện bằng lực ý chí của tôi thì không cách nào đối kháng kỳ rối loạn."

Giác Âm hiển nhiên không dự liệu được cậu sẽ nói như vậy, thở sâu mấy hơi, "Thương Dương, anh thật làm cho tôi thất vọng."

"Thực xin lỗi, cứ như vậy đi, cô đừng tìm tôi nữa, tạm biệt."

Thương Dương đối thoại xong, đem máy liên lạc trả lại cho Thái Ân, Thái Ân thuận tay đập nát.

"Giờ ông muốn thế nào?" Thương Dương hỏi hắn.

"Tôi đã nắm giữ phương pháp giải trừ huyết khế," trong giọng nói Thái Ân không giấu nổi tự hào, hiển nhiên là đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Thương Dương sắc mặt khẽ biến, "Rồi thì sao?"

"Nhưng lúc này thời cơ còn chưa chín muồi, chỉ cần em đợi tôi thêm chín tháng, tôi sẽ có thể một lần nữa lấy thân phận tự do cùng em kết hợp."

Khi Thái Ân nói lời này trong mắt lộ vẻ chờ mong, ông ta đã thật lâu không chờ mong điều gì đến thế, từ sau khi Thương Dương tiền thế rời đi, ánh sáng trong sinh mệnh ông ta giống bị đóng kín một nửa, hiện giờ, ông ta cuối cùng có lại cơ hội thắp sáng chúng rồi.

"Chín tháng sao?" Thương Dương hơi rũ mắt, "Ông cho là quân bộ sẽ khoanh tay ngồi nhìn sao? Tàu của ông đã bị hủy, ông muốn tôi phải lẩn trốn đi đâu trong chín tháng này chứ?"

"Nơi nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, " Thái Ân tiến lên một bước, hai tay đáp lên bả vai Thương Dương, hành động này khiến thân thể Thương Dương cứng đờ, nhưng vẫn mạnh mẽ khắc chế, "Tôi sẽ đưa em đến căn cứ, để em tạm thời ngủ say chín tháng trong lồng năng lượng. Chín tháng sau, em sẽ lần nữa thức tỉnh, hơn nữa có được thân phận mới, chỉ cần tôi thay đổi dung mạo của em một chút, sẽ không ai hoài nghi."

"Căn cứ? Đường dây bên căn cứ của ông không phải đã sa lưới sao?"

"Em thật sự cho rằng Dục Tuyền là người của phía tôi?" Thái Ân hỏi lại, "Em bất quá theo đám phế vật quân bộ cùng nhau có vài ngày, đã bị lây cái chỉ số thông minh của họ rồi."

Ông ta bỏ qua đề tài đó, "Thương Dương, tôi sẽ khiến em giống như Lăng Tiêu, quên đi những ký ức không tốt đẹp, chờ sau khi em tỉnh lại, tôi sẽ một lần nữa cho em quen biết tôi, tôi có lòng tin sẽ khiến em yêu tôi, giống như em đã từng."

"Thật sự là kế hoạch hoàn mỹ," Thương Dương nhắm mắt lại, "Ông đã an bài thoả đáng như vậy, tôi còn ý kiến gì khác nữa chứ."

Sau đó cậu quay đầu, "Chúng ta đi thôi."

Căn cứ yên tĩnh ngoài dự liệu, tất cả đều ở bên ngoài tham gia nghi thức cáo biệt Doanh Phong, nhờ Thái Ân cải trang che giấu, bọn họ dễ dàng lẻn vào bên trong căn cứ.

"Nhanh một chút," một người mang khẩu trang thấp giọng thúc giục, hiển nhiên không muốn để Thương Dương nhìn thấy diện mục thật của hắn.

"Cậu không cần lo lắng, chờ lát nữa tôi sẽ che chắn toàn bộ trí nhớ từ khi cậu ấy thức tỉnh tới nay, đến lúc đó cậu ấy sẽ chỉ cho rằng mình là thiếu niên vừa mới thức tỉnh, càng không có ấn tượng gì với cậu, tôi chỉ cần cậu an bài cho cậu ấy một thân phận hợp pháp."

"Ông làm như vậy quá mạo hiểm," người kia vẫn hạ giọng nói, "Nếu có một chút sai lầm, tôi sẽ bị phát hiện, Dục Tuyền mới vừa bị định tội, tôi bây giờ là hoàn toàn trong sạch. Đây là lần cuối cùng tôi giúp ông, sau hôm nay, ông đừng tiếp tục liên hệ tôi nữa."

Thái Ân cười lạnh, "Cậu đương nhiên không cần liên hệ với tôi nữa rồi, thân thủ giết chết thượng cấp của mình, cứ thế theo lý mà kế tục vị trí của cậu ta, mục đích của cậu không phải đã đạt đến sao? Chủ tịch đương nhiệm viện nghiên cứu căn cứ tiên sinh."

Một người từ trong góc rẽ xuất hiện, hai người tại đây đều thất kinh.

"Dục Tuyền? Sao lại là anh?" Diệp Hải trợn tròn tròng mắt, "Anh không phải đã bị quân đội bắt sao?"

"Nếu quân đội không bắt tôi, thầy làm sao có thể chẳng kiêng nể gì mà tới tìm cậu như vậy chứ?"

Dục Tuyền bình thản nói hết, nhiều người khác từ nơi ẩn nấp xuất hiện, có rất nhiều nhân viên công tác của căn cứ vốn phải đi tham gia nghi thức cáo biệt, còn có quân nhân vũ trang đầy đủ, Thái Ân cùng Diệp Hải đã bị tầng tầng bao vây.

Ánh mắt Thái Ân trầm xuống, "Mày cư nhiên lập bẫy hãm hại tao?"

Trên vẻ mặt như quân bài của Dục Tuyền khó được xuất hiện một tia khổ sở, "Thầy, đừng tiếp tục chấp mê bất ngộ nữa, sư huynh sư tỷ đã vì thầy mà chết, người vô tội vì thế hy sinh, mất đi người mình yêu mến cùng với ký ức, thầy còn muốn tiếp tục sai thêm sao?"

Diệp Hải thấy âm mưu bại lộ, bất động thanh sắc lùi ra sau một bước, lấy tốc độ điện quang hỏa thạch ra tay với Thái Ân, nếu giết được ông ta lúc này, có lẽ còn có thể bởi vì lập công chuộc tội mà được xử nhẹ.

Nhưng động tác của hắn vừa mới tiến hành được một nửa, thân thể liền cứng lại rồi, hắn nhìn chằm chằm tay Thái Ân, khó có thể tin đối phương có thể nhanh đến loại trình độ này. Thất khiếu *(mắt tai mũi miệng)* hắn bắt đầu đổ máu, thân thể cũng dần dần trở nên trong suốt.

"Ông…"

"Đây là báo đáp cho tất cả những gì mày đã làm với học trò của tao," Thái Ân cũng không quay đầu lại nói, "Dù sự tình không bại lộ tao cũng sẽ làm vậy. Tao bảo mày làm việc cho tao, nhưng tao chưa từng bày mưu đặt kế cho mày giết chết học trò tao."

Diệp Hải đã không thể nói nữa, thân thể hắn rất nhanh biến mất trong không khí, quang cầu xanh thẳm bay khỏi điện đường, thẳng đến tịnh hóa trì.

Thái Ân chẳng tốn chút sức lực liền giết chết một người, tất cả người xung quanh đề cao cảnh giác, người này chính là thiên tài trong lĩnh vực nghiên cứu từng đơn thương độc mã đột phá vòng vây của quân bộ, trên tay không biết có bao nhiêu hồn tinh uy lực khủng bố, có thể dồn người vào tử địa trong vô hình.

Cho rơi Diệp Hải, Thái Ân khống chế Thương Dương một đường lui về phía sau, mọi người cố kỵ thiếu niên trong tay ông ta, không dám tùy tiện công kích, cũng chỉ có thể đi theo ông ta từng chút rời khỏi đại điện.

Người đang ở bên ngoài căn cứ tự nhiên cũng nhìn được một màn này, Lăng Tiêu và thầy hiệu trưởng vừa mới đến, còn chưa kịp nhìn "Doanh Phong" cái nào, đã chạy vội qua đây.

"Thương Dương?" Lăng Tiêu giật mình nhìn thiếu niên mình vừa mới gặp qua bị người trưởng thành kia cưỡng ép, đầu óc vừa chuyển, lập tức đoán được thân phận của hắn, "Ông là Thái Ân?"

Thái Ân hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp trả.

"Đừng chống cự nữa Thái Ân," Phục Nghiêu theo sau đám người đi tới, "Lần trước để ông may mắn đào thoát, lần này chúng tôi sẽ không để ông làm được."

Thái Ân cảnh giác quan sát tình thế địch ta, lần trước ông ta thoát được, một là có công hiệu của đốt tẫn đời hai, hai là có Dao Đài hỗ trợ, lần này Dao Đài đã mất, nhân số bao vây tiễu trừ nhiều gấp đôi, hiển nhiên lần này quân bộ có chuẩn bị mà đến, nếu như thế, cũng chỉ có thể lại sử dụng một chiêu đó…

Tay ông ta nhờ thân thể Thương Dương che giấu thăm dò vào trong lòng, ở đó có đốt tẫn đời hai mà ông ta luôn mang bên mình.

"Thái Ân."

Tay Thái Ân khựng lại, không biết Thương Dương vì sao đột nhiên gọi tên mình vào lúc này.

"Cho tới nay, tôi luôn nghĩ, chỉ cần thoát ly khống chế của ông, tôi sẽ có được tự do," Thương Dương nói chuyện với Thái Ân, tầm mắt lại lạc trên người Lăng Tiêu cách đó không xa, "Giờ ngẫm lại, tôi thật sự là quá ngây thơ rồi."

"Nếu lần này ông còn có thể chạy thoát, như vậy lịch sử còn có thể tái diễn, sẽ có càng nhiều người vô tội bị liên luỵ, tôi không muốn phải nhìn lại có người vì tôi mà hy sinh nữa."

Trong mắt cậu là nỗi tuyệt vọng nồng đậm, nghĩ đến Doanh Phong, nghĩ đến Lăng Tiêu, còn có Giác Âm, cậu đã mỏi mệt vì phải vật lộn với người này. Từ khi tỉnh thức, đến hiện tại, bị giam cầm, rồi đào vong, thời gian tự do vui vẻ duy nhất, cũng chỉ thoáng qua trong nháy mắt.

"Lăng Tiêu, cám ơn cậu, khoảng thời gian sau khi gặp được cậu, là những ngày vui sướng nhất trong đời tôi."

"Đáng tiếc cậu cho tôi vui vẻ, tôi lại hại cậu mất đi tình yêu vĩnh viễn, nếu thời gian có thể quay ngược lại, tôi thà rằng cậu không gặp tôi trong vũ trụ mênh mông."

Lăng Tiêu vô cùng lo lắng cắt lời cậu, "Tuy tất cả những chuyện anh nói tôi không nhớ rõ, nhưng anh là thiếu niên, tôi cứu anh là thiên kinh địa nghĩa, vô luận phải trả giá gì. Anh phải tin tưởng, lần này chúng ta sẽ không lại để anh bị ông ta mang đi."

Thương Dương lắc đầu, "Linh hồn tôi đã không chịu nổi gánh nặng nữa."

"Hãy để mọi chuyện chấm dứt đi."

Trong tay cậu chẳng biết từ lúc nào đã nhiều thêm một thanh chủy thủ, trong lúc chưa ai kịp nhìn rõ động tác của cậu, dứt khoát kiên quyết đâm vào lồng ngực mình. Khi Thái Ân vươn tay ngăn cản, bên ngoài cơ thể chỉ còn chừa lại một đoạn chuôi dao.

Ai cũng trở tay không kịp, kinh ngạc đến sững ngốc, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chưa khởi phi *(cất cánh)* thì đã vẫn lạc *(rơi)*.

"Thương Dương!" Lăng Tiêu thốt lên, muốn xông lên trước, lại bị hiệu trưởng ngăn lại.

“Thương Dương…”

Tay Thái Ân phát run, môi cũng run rẩy, người cao ngạo đứng trên đỉnh núi, khi ngã xuống sẽ đau đớn hơn bất luận kẻ nào.

“Rõ ràng chính miệng em nói, kiếp sau vẫn muốn cùng tôi một chỗ… Bởi vì một câu của em, tôi từ bỏ danh dự, từ bỏ địa vị, vì em mất đi tất cả mọi người, thậm chí phản bội quốc gia này, nhưng em lại quên nó không còn chút gì…”

“Tôi đã nói thế sao? Có lẽ đi. Nhưng cái tôi đã nói ra câu nói đó, không phải là cái tôi kiếp này, tôi vì sao phải chịu trách nhiệm cho một lời không phải của mình?”

Thương Dương nhắm mắt lại, từ kiếp đầu tiên cậu sinh ra, đến hiện tại, toàn bộ ký ức, đều lần lượt hiện ra trong đầu.

“Thì ra đây là chân chính tử vong,” Cậu như đang xem ảnh mà nhìn quá khứ của mình, “A, tôi nhớ ra rồi, chúng ta từng yêu nhau như vậy.”

Cậu mở mắt ra, “Nhưng vậy thì sao đây? Tôi từng yêu rất nhiều người, trong sinh mệnh mỗi một đời, toàn tâm toàn ý. Nguyên bản chúng ta có được một dấu chấm tròn hoàn mỹ, nhưng đời này, anh gây cho tôi chỉ có thống khổ…”

Cậu giơ tay lên, nhìn thân thể mình từ từ trở nên trong suốt, những vệt đốm lam sắc xinh đẹp bay múa quanh cậu, đó là linh hồn đã vỡ thành mảnh nhỏ.

“Tôi sắp hồn phi phách tán, anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

Thái Ân rơi lệ đầy mặt.

“…Tên em đời này, là Ngọc Thạch.”

“A,” Cậu cảm thấy mỹ mãn khép mắt, “Tôi thích cái tên này.”

Thân thể cậu ngửa ra sau, biến mất không còn gì nữa, những mảnh vỡ linh hồn bay tán loạn, trong không trung vô lực ngả nghiêng, xoay tròn, thủy chung không thể tụ lại một chỗ. Thái Ân hoài công bắt lấy chúng, muốn đem gom lại, nhưng rồi nhận ra đó chẳng qua là si tâm vọng tưởng.

Rốt cục, những mảnh nhỏ thoáng chốc tán lạc khắp nơi, giống như một cơn mưa trong suốt óng ánh, trong không khí loang lổ sa xuống, nhưng trước khi chạm đất, đã hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung.

Trong thế gian này, từ đây về sau không còn tung tích của cậu nữa.

94. Quyển 2 - Chương 94: Đống Thệ*

**Đống: Rét, lạnh; Thệ: Trôi qua (chỉ dòng nước hay thời gian), hay còn có nghĩa là chết, từ trần, Đống thệ có thể hiểu là Cái chết lạnh lẽo*

Thái Ân run rẩy nhặt lên chủy thủ của Thương Dương từ trên mặt đất, gần như cầm không được.

Chuôi dao này là chủy thủ giáo chủ đưa cho Thương Dương dùng để phòng thân, có ai ngờ được cuối cùng sẽ trở thành công cụ để cậu chấm dứt sinh mệnh.

Bộ đội tinh nhuệ nhất trong quân đội đem Thái Ân tầng tầng vây quanh, ông ta một mình một người đứng trong vòng vây, giống như hiện trạng cô độc của ông ta.

Ông ta đã không còn là nhà khoa học thiên tài được người sùng kính, cũng không phải tội phạm truy nã cấp một khiến quân đội thúc thủ vô sách, ông ta chỉ là một kẻ thất bại vĩnh viễn mất đi người yêu.

Lăng Tiêu không có phần ký ức ông ta nhằm vào mình, cậu chỉ cảm thấy giờ khắc này người lạ đó nhìn qua có chút đáng thương.

Phục Nghiêu thong thả giơ tay lên, "Kích sát."

Khi mệnh lệnh của hắn ban ra, trận hình lập tức biến đổi, người động tác nhanh đã xông lên trước, dưới thế vây công này, Thái Ân tuyệt không có khả năng còn sống.

Một chiếc phi hành khí từ trên trời giáng xuống, phụt ra dòng khí thật lớn, cản trở người đang công kích đến.

Cửa khoang văng ra, một người trông như thiếu niên nhưng lại có màu mắt đen xuất hiện phía sau Thái Ân, trong tiếng động cơ nổ vang vươn tay về phía ông ta.

"Chạy a!"

Phục Nghiêu sau khi nhìn rõ mặt người này thì cả kinh, mắt thấy nhân viên của mình đã xem người tới thành mục tiêu tập trung hỏa lực, vội hạ lệnh:

"Dừng tay!"

Nhóm quân nhân nhận được mệnh lệnh, mặc dù không rõ ý tứ của Phục Nghiêu, nhưng đều đình chỉ nổ súng.

Phi Cảnh?! Phục Nghiêu giật mình, người đã mất tích hơn một trăm năm vì sao lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này?

Lăng Tiêu bị người từ một bên đẩy ra, hiệu trưởng vọt ra trước đoàn người, không chớp mắt một cái nhìn chằm chằm người tới.

Phi Cảnh như có tương thông cũng đã nhận ra, nhìn sang hướng này, hai người bốn mắt nhìn nhau, thời gian ngưng đọng.

Thiên quân vạn mã đều thành bối cảnh, mỗi người ngũ quan đều hư hóa thành một màn sương, chỉ có gương mặt của đối phương là rõ ràng.

Cuộc tương phùng sau trăm năm, họ vẫn mang dáng vẻ ngày xưa, chỉ riêng màu sắc đồng tử là minh chứng đã từng tương ngộ.

Kim đồng hồ trong chờ đợi dằng dặc rốt cục nhảy lên, thế giới tĩnh lặng lại khôi phục vận hành, Phi Cảnh mạnh mẽ dời mắt khỏi Đạp Vân, lớn tiếng thúc giục Thái Ân vẫn không nhúc nhích thêm một lần:

"Chạy nhanh lên a!"

Thái Ân đứng tại chỗ không nhúc nhích, để ngoài tai lời của Phi Cảnh, trong số người ở đây chỉ có Phục Nghiêu chú ý tới tay ông ra.

Cảm giác điềm chẳng lành giống như lần trước hiện lên trong đầu hắn, khi Thái Ân ra tay, chưa bao giờ cần động tác gì.

"Cẩn thận!"

Một trận nổ thật lớn lấy Thái Ân làm tâm sinh ra, quân nhân xông lên trước nhất vì Phục Nghiêu nhắc nhở nhanh chóng lui về phía sau, nhưng Phi Cảnh gần Thái Ân nhất đã không còn đường chạy. Trước mắt Lăng Tiêu nhoáng lên một cái, hiệu trưởng biến mất không thấy bóng dáng, ngay trung tâm vụ nổ một bóng lưng quen thuộc chợt lóe qua.

"Thầy hiệu trưởng!"

Lăng Tiêu muốn xông lên trước, nhưng lại bị hai quân nhân cùng đi theo gắt gao ấn xuống dưới thân, lại một làn sóng bạo tạc thật lớn nữa, cậu không thể không ngoảnh đầu đi tránh né dư âm. Tiếng nổ một hồi tiếp một hồi, sóng nhiệt từng đợt đánh úp lại, hiện trường đã thành một biển lửa, quân nhân bảo hộ dân

chúng, bộ đội tinh anh do Phục Nghiêu dẫn đầu, dùng hồn tinh dựng lên lồng phòng hộ thật lớn tại hiện trường, ngăn cách lực trùng kích sinh ra do vụ nổ bên trong.

Ngay trước lúc vụ nổ xảy ra, trước mắt Phi Cảnh cũng vụt chớp lên, người đã thật lâu không thấy thuấn di đến trước mặt hắn, hắn bị nặng nề đẩy nhào ra đất, ngay sau đó là nổ, sóng nhiệt, ánh lửa, bên trong phi hành khí bị nung thành nóng bỏng.

Cảm nhận được người trên thân không nhúc nhích, Phi Cảnh mang nhãn thần chấn kinh đứng dậy đem Đạp Vân đã bảo vệ mình lật qua, trong tiếng nổ liên tục không ngừng, người đó chậm rãi mở mắt.

"Anh rốt cục đã trở lại, đợi lâu như vậy, chính là vì muốn chính miệng nói với anh một câu…"

Bàn tay Phi Cảnh đang nắm chặt cánh tay đối phương dần dần siết chặt, người trong lòng hơi thở mong manh, nhưng ba chữ ấy vẫn rõ ràng truyền vào tai hắn.

"Thực xin lỗi."

Khúc mắc trong lòng Đạp Vân đã giải, như trút được gánh nặng nhắm lại hai mắt, linh hồn một lần nữa trở lại bên người khế chủ, từ sâu trong tâm tràn ra bình thản trước nay chưa từng có.

Thân thể càng ngày càng nhẹ, mệt mỏi nồng đậm ập đến, đã bao lâu không được hưởng thụ giấc ngủ không có tác dụng của thuốc rồi.

Ông có thể cảm thấy cánh tay Phi Cảnh nhốt chặt mình đang siết chặt, có thể có một cái ôm ấp như vậy, không uổng ông trăm năm chờ đợi.

"Rốt cục có thể hảo hảo mà ngủ một giấc…"

Phi Cảnh ôm thật chặt người trong lòng không biết phải làm sao, bên ngoài khoang thuyền hiện lên một đạo bạch quang cuối cùng, lực bạo phá cường đại rốt cục hoàn toàn thôn tính nơi đây, Thái Ân lấy phương thức bi tráng như vậy kết thúc cuộc đời mình, đáng tiếc có người đã không còn có kiếp sau để có thể làm bạn ở bên cạnh ông.

"Thầy hiệu trưởng!"

"Đạp Vân!"

Hai tiếng hô trăm miệng một lời đến từ Lăng Tiêu cùng Phục Nghiêu, sau khi tiếng nổ rốt cục đình chỉ, hai người đều không hẹn mà cùng lao tới, thế lửa chặn đường đi của bọn họ, Phục Nghiêu không nghĩ ngợi gì hai tay nắm chặt, lòng bàn tay tản mát ra hàn khí. Đây là hồn tinh hệ nguyên tố đẳng cấp cao nhất mà người hệ thể thuật như hắn có thể kích hoạt, ngoại trừ lượng tinh thần lực tiêu hao lớn, còn có thể tạo

thành thương tổn cho thân thể.

Lăng Tiêu giật mình nhìn tường lửa trước mắt bị ngưng kết thành băng, ngọn lửa còn duy trì bộ dạng thiêu đốt cuối cùng của chúng, sau khi Phục Nghiêu thu tay lại, biển lửa ở hiện trường đã biến thành một mảnh núi băng.

Lăng Tiêu mạo hiểm giá lạnh đi theo phía sau Phục Nghiêu, chiếc phi hành khí tới cứu Thái Ân cũng bị băng tuyết đông cứng, băng lăng dài ngắn không đồng nhất dãy dãy xếp ngoài khoang thuyền, Phục Nghiêu càng không ngừng sử dụng thuấn di đột tiến, rất nhanh bỏ Lăng Tiêu lại thật xa.

"Đạp Vân! Phi Cảnh!" Hắn dùng lực đánh nát tầng băng đông cứng cửa khoang, bước một bước dài nhảy vào bên trong khoang thuyền, sau đó động tác liền đình trệ.

Lăng Tiêu sau đó không lâu cũng tiến vào theo, nhưng cũng rất nhanh yên lặng, thiết bị bên trong phi hành khí hư hại nghiêm trọng, phóng mắt nhìn hết cái xác rỗng, làm sao còn có lấy nửa thân ảnh.

Cậu cảm thấy cả người vô lực, từ trạm y tế tỉnh lại, được báo trí nhớ của mình bị tẩy đi, người quen một người lại tiếp một người biến mất khỏi sinh mệnh cậu, hiện tại ngay cả thầy hiệu trưởng cuối cùng cũng ly khai.

Phục Nghiêu xoay người, chứng kiến Lăng Tiêu biểu tình mờ mịt, mình trong mắt cậu ấy giống như không tồn tại.

Hắn ấn tay lên bả vai của đối phương, thấy cậu ấy vẫn mờ mịt như cũ chuyển sang nhìn mình, mới nhớ tới ở trong ký ức của cậu ấy, mình cũng không tồn tại.

"Không có di vật, không thấy linh hồn, có lẽ bọn họ chính là rời đi."

Phục Nghiêu thấp giọng nói, vì an ủi Lăng Tiêu, cũng là vì an ủi mình.

Lăng Tiêu hạ mắt, trong bảng tin cũng là dùng tám chữ này miêu tả Doanh Phong, lại có ai cho rằng anh ấy chỉ là rời đi mà thôi?

Hai quân nhân phụ trách trông giữ Lăng Tiêu vẫn đang tận chức tận trách canh giữ ở bên ngoài khoang thuyền, Phục Nghiêu nhận ra bọn họ là người của Long Dần.

Khi đi ngang họ, Phục Nghiêu nhẹ giọng mở miệng, "Đưa cậu ấy về đi, cậu ấy không thích hợp ở lại chỗ này."

Quân nhân hướng hắn kính lễ, đưa Lăng Tiêu ở trạng thái hóa đá dẫn theo ra ngoài, Lăng Tiêu tùy ý an bài, người khác muốn cậu đi đâu làm gì, cậu không có bất kỳ dị nghị nào.

Niếp Vân đi về phía Phục Nghiêu, "Phần Ảnh đã chuẩn bị xong, chờ sau khi chỉnh đốn chỗ này rồi mới đi hay sao?"

Phục Nghiêu lắc đầu, sẽ có người tiếp nhận công tác khắc phục hậu quả, chờ hắn là sứ mệnh trọng yếu hơn.

"Xuất phát."

***

Lăng Tiêu được người đưa đi, nhưng không mang về trạm y tế, không biết làm sao Long Dần bỗng thay đổi cách nghĩ, cậu được mang về ký túc xá Ngự Thiên của mình.

Cửa là do người hộ tống cậu mở ra giùm, Lăng Tiêu nhìn thẻ từ của mình quẹt mở một cánh cửa chưa bao giờ thấy, một không gian hoàn toàn xa lạ xuất hiện trước mắt, chuyện cho tới bây giờ cậu vẫn không muốn tin tưởng, cậu đã ở nơi này cùng Doang Phong sinh sống qua bao nhiêu tháng dài rồi.

Bước vào cửa phòng ký túc xá, Lăng Tiêu nghi hoặc đánh giá nơi này, trong phòng khách tùy ý có thể thấy cổng trò chơi mà mình yêu thích và mô hình tinh hạm, trong một góc sáng sủa còn có một cái ổ chó được bố trí tỉ mỉ.

Người ở trạm y tế cũng đến, trong tay mang theo một cái lồng sắt, Lăng Tiêu mở lồng đón Tiểu Hôi ra, lại nhìn ổ chó trong góc, càng ngày càng nhiều manh mối kết thành lưới, mỗi một điểm đều là quá khứ của cậu, chân thật đến mức không cho phép kẻ nào nghi ngờ.

Tóc đỏ cùng Vũ Tập bọn họ nhận được tin tức, đều chạy tới, thật cẩn thận vây quanh Lăng Tiêu.

"Cậu là sinh viên Ngự Thiên năm nhất hệ liên hợp tác chiến, đây đều là bạn học của cậu, cậu và tớ là bạn vô cùng, vô cùng thân nhau, dù cậu quên tên của tớ rồi cũng không sao, bởi vì lúc trước cậu cũng chả bao giờ nhớ được, cho tới bây giờ đều chỉ gọi tớ Tóc đỏ."

"Tóc đỏ?" Lăng Tiêu nhìn nhìn tóc của cậu ấy, nếu một lần nữa nhận thức, cậu phỏng chừng vẫn sẽ gọi cậu ấy như vậy, nghe qua thực sự không giống như đang gạt người.

"Được rồi, đây là khế chủ của tớ Băng Xán, bên kia là Vũ Tập cùng Sương Phong, chúng ta đều là bạn tốt."

Lăng Tiêu giữa lúc cho là mình đã cô độc đột nhiên thu hoạch nhiều 'bạn tốt' như vậy, trong nhất thời có chút tiếp nhận không nổi.

Cậu dùng hành động đánh giá ký túc xá tránh đi tầm mắt của bọn họ, ôm Tiểu Hôi từ phòng khách đi vào phòng ngủ, chiếc giường đôi khiến cậu nhớ đến trải nghiệm bản thân cuộn mình trong góc trắng đêm khó

ngủ, đối với cậu mà nói, cuộc phóng túng do chính mình chủ động khơi mào còn dừng lại ở ngày hôm qua.

Lăng Tiêu đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đem Tiểu Hôi nhét vào lòng người bên cạnh, lo lắng tìm kiếm trong phòng, đám người Tóc đỏ nhìn mà phát ngốc, "Cậu đang tìm gì thế? Có cần chúng tớ giúp không?"

Lăng Tiêu bỏ ngoài tai câu hỏi của cậu ấy, sau khi hoàn toàn lật tung cả phòng, cậu rốt cục tìm ra một cái hộp màu đen ở dưới giường, mở ra, đồ vật bên trong còn nguyên chưa động.

"Là cái gì thế?" Tóc đỏ tò mò muốn qua nhìn, lại bị Lăng Tiêu lập tức xoay qua chỗ khác khẩn trương che lại.

Tóc đỏ lúc này mới ý thức được mình hình như xâm phạm tới lĩnh vực tư nhân của Lăng Tiêu, xấu hổ cười cười, "Thực xin lỗi."

Vũ Tập ôm Tiểu Hôi, vì bản thân trường kỳ ở chung với các loại động vật mà sản sinh lực tương tác, Tiểu Hôi cũng không bài xích ngực anh.

Ngay từ đầu anh đã một mực nghiên cứu tiểu động vật đột nhiên chui ra này đến tột cùng thuộc loài nào, đang kiểm tra thì ngoài ý muốn phát hiện trong đám lông của nó một dị vật.

Anh dùng hai ngón tay bóp chặt thứ thoạt nhìn như con bọ đó, giơ nó lên dưới ánh đèn.

"Đây là cái gì?"

***

Doanh Phong khi trận nổ đột kích theo bản năng đem người bảo vệ trong lòng, gắt gao không buông, cho đến khi tiếng nổ bên tai chấm dứt, anh mới nhìn rõ gương mặt người trong ngực.

"Chúc mừng cậu đã đưa ra lựa chọn."

Anh quay đầu, thấy Lăng Tinh cách đó không xa đang mỉm cười nhìn mình, tay trái của mình trống rỗng, tay phải còn nắm chặt Lăng Tiêu không buông.

"Người mà vào thời điểm nguy hiểm, dẫu phải chịu đựng đau đớn cũng không nguyện buông tay, không phải là người cậu lựa chọn đời này sao? Nhìn đi, đưa ra lựa chọn này cũng không khó, không phải sao?"

Lăng Tinh giơ tay lên, có một người khác đón lấy tay anh, Doanh Phong nhìn qua bên cạnh, người xuất hiện bên cạnh anh ấy là Kinh Vũ.

"Tôi tự nhiên có người bồi tiếp bên cạnh, cậu không cần lo lắng cho tôi. Nhưng mà có người đang lo lắng cho cậu, cậu cũng mau tỉnh lại đi."

Anh nói xong câu đó, liền cùng Kinh Vũ nắm tay nhau rời đi, Doanh Phong đưa mắt nhìn bóng lưng của họ, cho đến khi họ tiêu thất trong điểm sáng. Điểm sáng trắng ấy dần mở rộng, chiếm lĩnh tầm nhìn của anh, một thanh âm quen thuộc càng không ngừng gọi to tên anh bên tai, Doanh Phong chậm rãi mở hai mắt ra.

Người đầu tiên anh nhìn thấy là Lăng Tiêu, trên hai tay Lăng Tiêu lơ lửng luồng ánh sáng trắng, hiển nhiên là đang dùng Trì dũ hồn tinh trị liệu cho anh.

Thần trí Doanh Phong chưa hoàn toàn rõ ràng, tầm mắt anh từ quần áo chưa bao giờ thấy qua trên người đối phương dời đến tay cậu, sau một lúc lâu mới chậm chạp ý thức được, hồn tinh có thể sinh ra vầng sáng lớn như vậy, ít nhất cũng cấp bảy, đây đã là đẳng cấp cao nhất mà Lăng Tiêu vốn không có sở trường hệ tinh thần có thể kích hoạt.

Nhưng vấn đề là, Lăng Tiêu từ lúc nào có được tinh thần lực cường đại như vậy?

Thân thể Doanh Phong nhanh chóng khôi phục, rất nhanh anh đã có đủ khí lực một lần nữa ngồi dậy, nhưng Lăng Tiêu đối diện hiển nhiên bởi vì tinh thần lực hao hết mà có vẻ có chút mỏi mệt.

Mặc dù như thế, sau khi thấy Doanh Phong không còn đáng ngại, cậu vẫn cao hứng toét miệng cười, giang hai tay cho Doanh Phong một cái ôm thật to.

Doanh Phong bị cậu ôm vào lòng, loại cảm giác cửu biệt trùng phùng này là sao?

Lăng Tiêu cuối cùng cũng ôm xong, ngồi trở về, Doanh Phong lúc này mới lưu ý đến hai mắt cậu cười đến cong thành vầng trăng khuyết.

Anh chấn kinh, "Mắt của em…"

Chính là anh vừa mới hỏi xong bốn chữ này, lại phát hiện ra chuyện càng làm người ta giật mình hơn.

"Thân thể của em?"

Lăng Tiêu bởi vì lời anh cũng đã phát hiện biến hóa trên thân thể mình, cậu kinh ngạc nhìn hai tay mình, nơi đó đang dần dần trở nên trong suốt, Doanh Phong đã có thể xuyên qua cậu, nhìn thấy xác phi thuyền phía sau cùng với thi thể nhân vật bất minh.

Nếu không phải vì xung quanh không có đốm sáng xuất hiện, Doanh Phong cơ hồ nghĩ đây là tín hiệu tử vong.

Tầm mắt Lăng Tiêu một lần nữa trở lại trên người anh, lúc này mới như đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng mở miệng:

"Doanh Phong, hạt đào là.."

Thanh âm líu lo ngưng hẳn, trước mắt Doanh Phong đã không còn một bóng người, hết thảy vừa mới phát sinh, đều giống như ảo giác đơn phương tình nguyện của anh, không có bất cứ chứng cớ gì chứng minh Lăng Tiêu đã tới.

Mộng cảnh khi mình hôn mê đã không còn quá rõ nét nữa, tựa hồ có người nào đó nhất định muốn anh phải lựa chọn, bất quá đến tột cùng là lựa chọn cái gì, và bản thân rốt cục lựa chọn thế nào, đều vĩnh viễn dừng nghỉ trong cơn mộng đó.

Sự xuất hiện trong một thoáng ấy của Lăng Tiêu lại rõ ràng vô cùng, bao gồm cả câu nói mà cậu lưu lại.

—— Cái gì là hạt đào? Hạt đào là cái gì?

95. Quyển 2 - Chương 95: Ngưng Thối*

**Ngưng: Ngưng tụ; Thối: Ngâm, dìm*

Một mạt hoàng sắc quen thuộc từ chân trời tiến đến, trên không trung xoay một vòng, đáp xuống đất, từ Ly phi sa nhảy ra hai người, khẩn trương chạy về phía Doanh Phong.

"Doanh Phong!" Vũ Tập thấy anh còn sống, thở phào nhẹ nhõm, "Từ lúc tin tức phát ra, tôi liền biết ngay anh không có việc gì."

"Sao các cậu tìm được tới đây?" Doanh Phong vừa rồi đã quan sát xung quanh, một mảnh hoang vắng, cổng cá nhân của mình cũng không cánh mà bay, không thể cùng ngoại giới bắt được liên lạc. Vũ Tập bọn họ nếu có thể lái Ly phi sa đến, tức là họ đã gặp được Lăng Tiêu, có thể lấy chìa khóa xe, bất quá vì sao em ấy không tự đi, chẳng lẽ là…

"Lăng Tiêu đã xảy ra chuyện?"

"Không có," Vũ Tập cuống quít phủ nhận, "Cậu ấy ở lại ký túc xá, chúng tôi là đi theo nó mà tìm được anh."

Vũ Tập chìa một ngón tay, một con tiểu trùng*(con bọ)* bay múa dừng trên tay anh.

"Tôi tìm thấy trên người con động vật của Lăng Tiêu, là anh đặt nó ở đó đi?"

Doanh Phong đưa tay bắt xuống một con tiểu trùng giống hệt từ trên vai mình, đây là một loại bọ máy do hồn tinh triệu hoán ra, thư hùng *(đực cái)* thành đôi, chuyên dùng truy tung. Trước lúc Doanh Phong rời đi, âm thầm đem bọ cái bỏ vào dưới lông Tiểu Hôi, ký thác hy vọng sẽ có người có thể từ phương thức này tìm được mình.

Anh bắn con bọ ra, hai con phi vũ trong không trung, sau khi tiếp xúc với nhau, tách một tiếng biến mất.

"Quả nhiên, " Vũ Tập bấm dãy số cầu cứu, "Phải mau thông tri cho quân đội anh còn sống, bên ngoài đã long trời lở đất."

"Đứng dậy được chứ?" Sương Phong đi qua vươn một bàn tay, Doanh Phong mượn lực đứng lên, "Lăng Tiêu" đem hết toàn lực kéo anh về từ trên con đường tử vong, dù không thể khỏi hẳn, nhưng hành động không trở ngại nữa.

Quân đội tới rất nhanh, cầm đầu không hề ngoài ý muốn chính là Long Dần, sau khi nhìn thấy Doanh Phong còn sống, hắn ý vị thâm trường nheo nheo mắt.

"Thực may mắn cậu có thể còn sống, hoa tươi mà cậu nhận được đã có thể phủ kín cả Ngự Thiên."

Hắn còn nghiêm túc đánh giá một phen, "Đây rốt cuộc là sao? Ai cứu cậu?"

Doanh Phong khó thấy ngập ngừng, "Người cứu tôi … là Lăng Tiêu."

Mỗi người ở đây đều lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là nghi ngờ tính chân thực của lời anh.

Long Dần quay đầu gọi binh sĩ chuyên trị liệu của họ đến, "Kiểm tra cho cậu ta."

Binh sĩ trị liệu lập tức dùng hồn tinh kiểm tra anh từ đầu đến chân một phen, "Quả thật có người dùng Trì dũ hồn tinh xử lý khẩn cấp cho cậu ấy, cách đây không quá một giờ. Từ thương thế hiện hữu của cậu ấy mà phán đoán, cậu ấy từng bị thương thực nghiêm trọng, nếu không phải trị liệu đúng lúc, chỉ sợ đã chết rồi."

Long Dần à một tiếng, "Còn gì nữa không?"

Đối phương quét hình não bộ Doanh Phong, "Cậu ấy trước đây bị người ta sử dụng thuốc trí huyễn, loại thuốc này có thể khiến người hôn mê thời gian dài, sinh ra ảo giác, cho nên có ý tưởng quái dị gì cũng đều có khả năng."

Vũ Tập cùng Sương Phong sau khi nghe ba chữ 'thuốc trí huyễn', đều biến sắc, bọn họ chẳng qua uống rượu trong thành phần có chứa thuốc trí huyễn, đã gây ra hậu quả nghiêm trọng vầy rồi, Doanh Phong bị trực tiếp tiêm thuốc trí huyễn vào, nhất định đã trải qua ảo giác càng chân thật.

"Không có khả năng, " Doanh Phong lại thề thốt phủ nhận, "Đó không thể nào là ảo giác."

Lăng Tiêu là chân chính từng xuất hiện, cái ôm đó, nhiệt độ cơ thể cậu, đều minh xác biểu thị đây không phải là một giấc mộng.

Long Dần lắc đầu, hiển nhiên đã không còn cân nhắc ý định lấy khẩu cung của anh.

Hắn tuần tra chung quanh, tìm được xác của phi thuyền mang kí hiệu ba ngọn lửa, thi thể người Hoàng Túc không trọn vẹn, nơi này không thể nghi ngờ từng phát sinh nổ, bất quá đến tột cùng là vì sao?

"Người điều khiển từng nói có bốn chiến thuyền phục kích họ, Phục Nghiêu truy kích cũng là bốn chiếc, sao lại lòi ra thêm con thuyền này?"

"Có thể là họ cố ý tạo ra cảnh giả có bốn chiến thuyền, trên thực tế tổng cộng đến đây năm chiếc, bốn chiếc còn lại chỉ là vì hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, con thuyền này mới là thuyền chân chính áp giải Doanh Phong, không thể tưởng được quân độc lập Hoàng Túc thế nhưng giảo hoạt như vậy."

Long Dần đánh giá người nói chuyện, mặt lộ vẻ thưởng thức.

"Cậu tên là gì?"

Sương Phong dùng ánh mắt ý hỏi, xác nhận hắn đang hỏi mình, "Sương Phong, tôi là bạn học cùng lớp Doanh Phong."

Long Dần vừa lòng gật đầu, "Vậy cậu nói, vì cái gì chiếc thuyền thứ năm đứng ở nơi này không đi?"

"Chúng ta phát hiện người bị bắt làm con tin, nhất định sẽ đuổi theo, rời đi ngay vào lúc đó, có thể sẽ bị truy kích. Tôi đoán rằng ý của người Hoàng Túc, là muốn thừa dịp chúng ta nghĩ rằng con tin đã hy sinh, lực chú ý bị dời đi, mới tìm cách đưa Doanh Phong đi. Hiệu lực của thuốc mê có tính hữu hạn, cho nên mới tăng thêm thuốc trí huyễn, chỉ là bọn họ không ngờ kế hoạch tỉ mỉ lại bị người phá hỏng. Nhưng đến tột cùng là người nào cứu Doanh Phong, lại vì sao sau khi cứu anh ấy liền rời đi chứ?" Đây là vấn đề duy nhất Sương Phong nghĩ mãi mà không rõ.

"Các cậu có thể tìm tới nơi này, lại phân tích hợp tình hợp lý, Ngự Thiên không uổng công bồi dưỡng các cậu," Long Dần nhất nhất đảo qua ba sinh viên, "Mặc kệ có người hy sinh trong cuộc đấu tranh vũ trang này hay không, Hoàng Túc khiêu khích chính là sự thật, chúng ta sẽ không bỏ qua như vậy."

Hắn khinh miệt liếc nhìn thi thể trên mặt đất, "Thật muốn cảm tạ hành động ngu xuẩn của bọn bay, vừa vặn cho chúng tao lý do thích hợp nhất để xuất chinh. Không tổn thất một binh một tốt, lại có được ủng hộ của toàn thể dân chúng, còn có thể khiến đám người trong phái chủ trương buông tha kia câm miệng, không có gì hoàn mỹ hơn nữa."

Hắn phất tay một cái, "Đưa người đến trạm y tế."

"Tôi muốn quay về Ngự Thiên, " Doanh Phong tỏ ý cự tuyệt.

"Cậu cứ như vậy quay về Ngự Thiên?" Long Dần chỉ chế phục rách rưới trên người anh, "Tay cậu bộ không cần nữa sao?"

Binh sĩ trị liệu cũng đúng lúc mở miệng, "Trên người cậu nhiều chỗ bị thương vì vụ nổ, hơn nữa cánh tay phải bị thương cực kỳ nghiêm trọng, cấp cứu cũng chẳng làm được gì, nhất định phải sử dụng khoang trị liệu mới được."

Doanh Phong bất đắc dĩ, đành phải theo bọn Vũ Tập đến trạm y tế.

Tóc đỏ bên này đương nhiên cũng nhận được tin tức, "Tìm được Doanh Phong rồi? Anh ấy còn sống? Thật tốt quá!"

Cậu kích động la lên với Lăng Tiêu, "Doanh Phong còn sống, cậu không cần lo lắng nữa!"

Biểu tình Lăng Tiêu chỉ hơi hơi thay đổi, nếu không phải thật tâm xem thường sống chết của Doanh Phong, thì tức là che giấu quá tốt.

Tóc đỏ có chút nghi hoặc, Lăng Tiêu trước mắt này với Lăng Tiêu mà cậu biết rõ khác quá xa, căn bản giống như hai người. Lăng Tiêu mà cậu nhận thức, sức sống bốn phía, hào quang vạn trượng, Lăng Tiêu u ám trước mắt này còn xa mới bằng, không biết trước đây khi cậu chưa quen Lăng Tiêu, cậu ấy đã gặp phải chuyện gì?

Đối với Tóc đỏ tính tình nôn nóng mà nói, thời gian chờ đợi Doanh Phong trở về thật có chút lâu, trong lúc này cậu đem hết khả năng kể lại toàn bộ chuyện cũ, nói đến mức ngay cả bản thân cậu cũng bị đả động, nhưng Lăng Tiêu tựa như đang nghe chuyện của người khác, thủy chung bất vi sở động.

"… Lúc ấy chúng ta điều khiển Ly phi sa, trên bầu trời ở thao trường Ngự Thiên vẽ hai trái tim lồng vào nhau, Doanh Phong sau khi thấy cảm động đến phát khóc," Tóc đỏ khoa chân múa tay ra dấu diễn tả, hận không thể đem tình cảnh lúc đó tái hiện.

"Hình hai trái tim lồng vào nhau? Tôi? Để chi?"

“Để tỏ tình với Doanh Phong a, cậu đã nói, hai người ngủ với nhau rồi, hôn cũng rồi, chỉ còn thiếu bước tỏ tình này nữa là có thể yêu đương,” Hai tay Tóc đỏ vặn vẹo, buồn cười bắt chước động tác xuôi dòng và ngược dòng, “Nhìn đi, chúng tớ đều là như vậy, chỉ có các cậu thì lại như vầy.”

“Tôi tỏ tình cùng Doanh Phong?” Lăng Tiêu khó được nở nụ cười, lại là cười lạnh, hiển nhiên lời Tóc đỏ nói cậu một chữ đều không tin.

“Là thật đó!” Tóc đỏ gấp đến độ dậm chân, “Nếu không phải cậu chính miệng nói cho tớ thì tớ làm sao biết được chứ? Cái chủ ý này lại là do tớ nghĩ ra giùm cậu… A! Đúng rồi! Doanh Phong thích ô mai cho nên thích màu hồng, đúng không? Đây cũng là cậu nói, sao cậu lại không nhớ ra vậy chứ?”

“Em tha cho cậu ấy đi,” Băng Xán ở một bên nhìn hết nổi, “Nếu em không nhớ ra anh, hoặc là trong ký ức chỉ để lại một đoạn ngắn không tốt về anh, thì dù người khác có nói là em thích anh đến thế nào, em đều khó có khả năng trong khoảng thời gian ngắn chấp nhận được đi?”

Tóc đỏ mãnh liệt phản bác, “Em làm sao có thể quên anh chứ? Huống hồ trong ký ức của em căn bản không có đoạn nào không tốt về anh hết á, dù em quên mất anh, khi gặp lại cũng sẽ một lần nữa thích anh!”

Cậu ta nghếch đều lên, một bộ thần thái chính là tự tin như thế đó.

“Tình cảm của các cậu thật tốt, ” Lăng Tiêu luôn luôn thờ ơ nhìn bỗng yên lặng mở miệng.

“Đương nhiên,” Tóc đỏ dương dương đắc ý, “Trong kỳ thi tuyển sinh điểm tình cảm của bọn tớ là chín sao đó!”

“Còn tôi với Doanh Phong?”

“Các cậu…” Tóc đỏ vòng vo, thanh âm trước thấp sau cao, “Ba sao… Bất quá không sao hết cái đôi vừa rồi cậu thấy có hai sao thôi, cậu vẫn có tư cách cười nhạo người khác.”

Ba sao sao? Đáp án này đã vượt xa dự liệu của Lăng Tiêu.

“A, ” Tóc đỏ nhận được tin của Vũ Tập, “Họ đã trở lại!”

Doanh Phong không đợi đến cửa ký túc xá, đã thấy hai quân nhân đứng canh giữ bên ngoài, đoán chừng là Long Dần phái tới bảo hộ Lăng Tiêu.

Bạn bè nghe nói anh đã trở lại, đều sôi nổi ra ân cần thăm hỏi, ngay cả những đồng học vì e ngại sự lãnh đạm của anh, ngày thường tiếp xúc rất ít, lúc này cũng đều tỏ ra quan tâm tự đáy lòng.

Cơ hồ toàn bộ đồng học trong cùng hệ đều gặp qua một lần, duy chỉ không thấy thân ảnh Lăng Tiêu, nghĩ đến Lăng Tiêu trước đó vừa mới rút máu xong lại bị thương, Doanh Phong cũng không cảm thấy việc này có gì kỳ quái.

Rốt cục về tới ký túc xá, người anh tưởng niệm đứng ở nơi đó, y phục trên người, màu sắc đồng tử, tất cả đều không có gì thay đổi, vẫn là Lăng Tiêu trong trí nhớ của anh. Chẳng lẽ hết thảy trước đó thật sự cũng chỉ là ảo giác sao?

Bất quá việc này cũng không quan trọng, lần nữa được nhìn thấy Lăng Tiêu, cái loại xúc động không thể kìm nén này, khiến Doanh Phong nhịn không được bước nhanh đến phía trước, đem người còn đang mờ mịt kia ôm chặt lấy, giống như trong ảo giác Lăng Tiêu đã làm với anh.

Lăng Tiêu chưa chuẩn bị gì, đã bị người ôm vào trong ngực, tiếp đó ý thức được người này chính là Doanh Phong, cậu vốn không có ký ức ân ái với nhau liền cứng cả người.

Tóc đỏ mượn cơ hội ở sau lưng liều mạng nháy mắt ra hiệu về phía Vũ Tập, dùng khẩu hình hỏi anh: Anh ta biết không?

Vũ Tập lắc đầu: không biết.

Tóc đỏ bất lực lấy tay bịt chặt mắt, thế này thì hay rồi.

Lăng Tiêu cứng nhắc một lúc lâu mới từ ngoài ý muốn phục hồi tinh thần lại, Doanh Phong không thu được cái ôm trả trong dự liệu, ngược lại bị người trong lòng dùng hết khí lực đẩy ra.

Doanh Phong bị đẩy ra lúc này mới chú ý tới ánh mắt Lăng Tiêu, đó là biểu tình có chút địch ý, có chút đề phòng, thậm chí có chút thống hận, hiển nhiên là đang nhìn một cừu nhân.

"Em làm sao vậy?" Anh không hiểu, rõ ràng suýt nữa sinh ly tử biệt, sau khi gặp lại không có vui sướng chỉ có hận ý, hay là Lăng Tiêu đang trách mình đã bỏ lại cậu ấy?

"Khụ," Tóc đỏ vội đem Doanh Phong kéo qua một bên, quay lưng về phía Lăng Tiêu như vậy như vậy nói thầm một phen.

"… Sự tình chính là thế đó."

Doanh Phong trừng to mắt, như nghe thiên phương dạ đàm*, "Cậu nói em ấy mất trí nhớ?"

**Thiên phương dạ đàm: truyện Nghìn lẻ một đêm, ở đây ý nói chuyện rất hoang đường*

“Ờ, hơn nữa, ” Tóc đỏ cẩn thận quay đầu lại liếc nhìn Lăng Tiêu một cái, “Tôi cũng không biết quan hệ hai người hồi trước tệ như vậy nha?”

Doanh Phong không tin, vươn tay kéo Lăng Tiêu, lại bị đối phương ghét bỏ tránh đi. Anh dứt khoát tập trung tinh thần lực thôi động Triệu hoán khế tử, nhưng Lăng Tiêu không phản ứng chút nào.

Một trảo thất bại, Doanh Phong không bỏ cuộc, lại dùng một lần, vẫn hai tay trống trơn.

Những người khác thấy anh nhìn hai tay mình sững sờ, cũng đại khái đoán được vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Doanh Phong nhắm mắt lại, cố gắng thông qua tâm linh câu thông cùng cậu đối thoại, nhưng thanh âm anh phát ra lại không đi được đến bến đỗ, ngay cả một tiếng vọng cũng keo kiệt không cho, cái cảm xúc chơi vơi không chạm được giới hạn ấy.

“Thế nào?” Băng Xán nhìn Doanh Phong đang ngơ ngẩn, cẩn thận hỏi.

Doanh Phong bình tĩnh lại, tổng kết tình trạng hiện tại, “Tôi đã không thể sử dụng tâm linh câu thông với cậu ấy.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, “Đây chẳng phải là giá trị tình cảm ngay cả một sao cũng không có?”

“Hình như là vậy.” Doanh Phong bình tĩnh đến có chút dị thường.

Tất cả đều trầm mặc, nghiêm trọng hoài nghi ý nguyện ban đầu khi hai người ký khế ước.

“Tôi có một chủ ý!” Tóc đỏ linh cơ chợt động.

“Cái gì?”

Tóc đỏ đem đoàn người triệu tập qua, hạ thấp giọng thần bí nói, “Có phải hai người trước đây xảy ra chuyện gì nên quan hệ mới không hợp không? Nếu trí nhớ chỉ có thể hủy diệt không thể khôi phục, chúng ta đây cứ tìm một nhà khoa học đem cái phần ký ức này cũng hủy diệt không phải xong rồi sao?”

Băng Xán là người đầu tiên đập vào đầu cậu ta, “Cái chủ ý ôi thiu gì.”

Tóc đỏ ủy khuất ôm đầu, “Đây không phải suy nghĩ cho họ sao? Tuy không thể giúp họ tương ái, nhưng ít ra cũng không tương sát a.”

Doanh Phong cũng phủ định đề nghị của cậu, “Giữa chúng tôi từng có chuyện cũ không thoải mái, nhưng

vô luận là ký ức tốt đẹp, hay không tốt đẹp, đều là từng trải giữa chúng tôi. Cậu ấy đã mất đi rất nhiều ký ức chung, tôi không muốn để cậu ấy mất đi nhiều hơn nữa."

Anh quay đầu, chậm rãi nói, "Nếu cậu ấy thật sự không thể nhớ ra, vậy một lần nữa bắt đầu, chúng tôi cũng chẳng phải chưa từng có kinh nghiệm tình cảm bắt đầu từ không sao *(0* đó, không phải là Not at all đâu nha)*, chẳng qua là làm lại lần nữa."

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn qua bên này, nghe không hiểu anh đang nói cái gì.

Tóc đỏ dùng đầu dựa vào Băng Xán, "Thầy ra thời hạn cho các cậu trước khi đến cuối kỳ giá trị tình cảm đạt bảy sao, giờ chỉ còn có mấy tháng nữa là tới cuối kỳ rồi, các cậu ngay cả một sao cũng không được, nếu cái loại trạng thái này mà cũng có thể thông qua cuộc thi, tớ sẽ nhuộm tóc cho các cậu xem!"

Thề thì thề, thấy Lăng Tiêu một bộ không muốn cùng Doanh Phong sống chung, Tóc đỏ vẫn cứ lôi kéo cậu đi 'làm quen' vườn trường, ý đồ giúp cậu nhớ lại chuyện cũ.

Trạm y tế phái người đem vật phẩm tùy thân của Doanh Phong gửi tới, Doanh Phong từ trong túi áo đồng phục rách rưới, lấy ra hạt đào bị anh quên ở trạm.

Đặt nó trong túi chỉ là một loại thói quen, không có mục đích gì, tự nhiên tựa như việc thở, nhưng Doanh Phong thật không ngờ tín vật từng quan trọng như sinh mệnh này, giờ cũng bởi vì sơ ý mà suýt nữa bị vứt bỏ.

Anh tỉ mỉ đánh giá hạt đào trong lòng bàn tay, bỗng nhớ lại trong ảo giác chân thật đó, lời nói Lăng Tiêu lưu lại trước khi rời đi.

Chẳng lẽ hạt đào Lăng Tiêu chỉ chính là nó? Cậu ấy muốn nói cái gì?

Lăng Tiêu bị Tóc đỏ ba tấc lưỡi nói cho lung lạc, chẳng lẽ thật sự như lời cậu ấy, quan hệ giữa mình và Doanh Phong đã cải thiện sao?

Nhớ tới cái ôm kia của Doanh Phong, có thể cảm nhận được tuyệt đối xuất phát từ chân tâm, lần đầu tiên sau khi mất trí nhớ, Lăng Tiêu đối với hành vi của chính mình nảy sinh hoài nghi.

Trở lại ký túc xá, cửa phòng ngủ đang đóng chặt, tay Lăng Tiêu dừng trên tay nắm cửa, lần lữa không hành động.

Hay là thử đón nhận sự thật, thử cùng Doanh Phong một lần nữa bắt đầu?

Do dự hồi lâu, cậu rốt cục quyết định, không thể sống trong quá khứ, cậu phải tìm về ký ức đã mất.

Lăng Tiêu đẩy cửa vào, chỉ thấy Doanh Phong đứng bên cửa sổ, nắm trong tay tín vật người yêu kiếp trước lưu lại cho anh, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì nhìn chăm chú vào nó.

Ánh sáng ngược làm nhu hòa đường nét khuôn mặt, giờ này khắc này, vẻ mặt của anh nhìn thế nào cũng giống ẩn ý đưa tình.

Lăng Tiêu biến sắc, quyết tâm vừa mới dấy lên bị một chậu nước lạnh tạt lên dập tắt.

Doanh Phong tự nhiên cũng đã phát hiện Lăng Tiêu, vừa nhìn biểu tình cậu liền biết ngay cậu hiểu lầm.

"Này!" Anh bước một bước về phía trước.

Đáp lại anh, là rầm một tiếng, cửa bị hung hăng sập lại, trong phòng chỉ còn lại có một mình anh.

96. Quyển 2 - Chương 96: Thanh Minh*

**Thanh minh: Trong sáng*

Doanh Phong tức khắc tung một viên thuấn di, không thể truyền tống đến bên người khế tử, không có nghĩa là anh không thể dùng hồn tinh.

Lăng Tiêu quay người lại, phát hiện người vốn ở trong phòng thế nhưng xuất hiện ngay sau lưng cậu, liền giật cả mình.

"Anh, làm sao anh làm được?"

"Dùng hồn tinh, giống như vầy." Lăng Tiêu chỉ thấy ngón tay cái Doanh Phong bật lên, hai mảnh gì đó trông giống thủy tinh trước sau bị tung lên không trung, sau đó cả người tựa như bị lực từ thật lớn hút lấy, bị kéo về hướng Doanh Phong, hung hăng đập vào người anh.

"… Sao lại thế này? Anh dùng cái gì với tôi?" Lăng Tiêu tức giận lấy tay đẩy Doanh Phong ra, nhưng tay mới lỏng ra một chút lại bị hút trở về.

"Đây là cực từ hồn tinh, phần thưởng khi chúng ta chơi trò chơi tình lữ qua ải lấy được."

"Trò chơi tình lữ? Tôi với anh?"

"Vì không để em nghĩ ngợi lung tung, chỉ có thể miễn cưỡng em cùng anh thế này một lát." Doanh Phong vác Lăng Tiêu lên vai, không nói hai lời đi ra ngoài.

"Tôi có nghĩ ngợi lung tung sao? Rõ ràng chính là anh còn băn khoăn cái hạt đào kia của mình," Lăng Tiêu ở trên vai Doanh Phong tay đấm chân đá, "Anh thả tôi xuống!"

"Sau khi dùng cực từ hồn tinh, trong vòng nửa giờ không thể giải trừ, nếu em cứ tiếp tục lộn xộn, anh chỉ có thể ôm em đi."

Vừa nghĩ tới sẽ bị Doanh Phong ôm ngang, so với nằm vắt trên vai còn dọa người hơn, Lăng Tiêu chỉ có thể bị bức thỏa hiệp, thành thành thật thật bất động, nhưng ngoài miệng vẫn không cam lòng.

"Anh không phải có thể cưỡng hành ra lệnh cho tôi tự đi sao? Hà tất phiền toái như vậy."

"Từ sau lần đó, anh chưa từng khống chế em, ngoại trừ một lần em đua xe thiếu chút nữa tông vào xe cảnh sát. Giữa chúng ta từng có hiệp thương, chẳng qua nếu như em đã quên, cứ coi như nó không tồn tại đi, anh vẫn rất muốn lấy về một ít quyền lực đây."

Ví dụ như cái năng lực thúc tình đó giờ ngẫm lại cũng không tệ lắm, lại còn không thể tùy thời tùy chỗ sử dụng tầm nhìn tâm linh thực phiền toái.

"Không được! Nếu là hiệp thương thì không thể trái, lại nói tôi căn bản không biết nội dung hiệp thương, anh như vầy gọi là bịp bợm!"

"Trong đó có một điều là nếu anh muốn thượng em em không thể phản kháng."

"…Tôi làm sao có thể cùng anh đạt tới cái loại hiệp thương này a?! Hủy bỏ! Tất cả hủy bỏ!"

Cửa phòng ngủ đối diện không khóa, Tóc đỏ chứng kiến một bóng người cổ quái trong tiếng chít chít oa oa cười nói hỗn tạp đi qua, tò mò liều lĩnh tìm tòi đến cùng.

"Doanh Phong vác Lăng Tiêu ra ngoài."

Băng Xán cúi đầu đánh chữ ngay cả đầu cũng không ngẩng, "Ờ."

"Anh không hiếu kỳ anh ta sẽ làm gì với cậu ấy sao?"

"Em cho là sẽ giống em, kéo đến thao trường thổ lộ sao?"

Băng Xán ngừng tay, "Tuy không tưởng tượng được Doanh Phong chủ động sẽ là dạng gì, bất quá chắc chắn sẽ không giống như em nghĩ. Tính cách của cậu ấy quả thật lạnh lùng, nhưng một khi nhận định thì so với bất luận kẻ nào đều chấp nhất hơn," anh xoay qua, "Em vẫn nên nghĩ sớm chút nên nhuộm tóc màu gì đi."

Doanh Phong khiêng Lăng Tiêu đi vào sân bay Ngự Thiên, từ lúc Vũ Tập mượn chìa khóa xe Lăng Tiêu cũng đã cảm thấy nghi ngờ, nhưng khi tận mắt thấy Ly phi sa, cậu vẫn không dám tin vào hai mắt của mình.

"Xe của ai vậy?"

"Trên góc độ pháp luật là của anh, bất quá trên thực tế là của em."

"Của tôi??"

Doanh Phong đã nắm lấy cổ tay cậu, điểm một cái xuống cổng cá nhân, Ly phi sa quả nhiên chớp đèn hai cái, chứng thực lời của Doanh Phong.

"Tôi làm sao có tiền mua cái xe mắc như vậy?"

Doanh Phong mở cửa Ly phi sa, "Có chuyện gì vào rồi từ từ nói."

Anh thiết lập mục tiêu trên bảng tự động dẫn đường, khởi động chương trình không người điều khiển, tiếp theo đem ghế phó lái mở rộng ra một khoảng vừa đủ, ngồi xuống đem Lăng Tiêu ôm vào lòng.

"Hiện tại em có vấn đề gì đều có thể hỏi, anh có thể từng việc từng việc nói rõ cho em."

Bị Doanh Phong thân mật ôm như vậy khiến Lăng Tiêu cả người đều đứng ngồi không yên, nhớ lại ngày đó ở căn cứ, Doanh Phong vì không để bị phát hiện đã kéo cậu vào góc, tiếp xúc ở mức độ đó đã đủ để khiến cậu mặt đỏ tai hồng, huống chi là hơn phân nửa thân thể mình đều ở trong lòng đối phương.

Cậu chỉ có thể dùng việc suy nghĩ để phân tán lực chú ý, chuyện muốn hỏi nhiều lắm, không biết nên hỏi câu nào trước mới tốt, nghĩ trước nghĩ sau, Lăng Tiêu cuối cùng chọn hỏi lại là cái câu không quan trọng nhất trong số đó.

"Miếng thủy tinh vừa rồi anh dùng là vật gì?"

Ký ức khuyết thiếu quả nhiên không cải biến được tính cách, vấn đề thiếu tâm nhãn này xác thực chính là phong cách của Lăng Tiêu.

“Hồn tinh,” Doanh Phong mở tay, lộ ra một mảnh thạch anh nho nhỏ, “Em cũng có thể, thử xem xem.”

Lăng Tiêu bán tín bán nghi nhận lấy, nhưng khi bắt được hồn tinh rồi, liền phi thường tự nhiên nắm trong tay, chẳng tốn chút công sức kích hoạt nó, hồn tinh trong tay biến mất, thay bằng một quả chuối tiêu.

Doanh Phong cũng không ngoài ý muốn, “Tuy rằng trí nhớ của em bị che chắn, nhưng thân thể của em không quên, luyện tập nhiều lần đã hình thành phản xạ, kích hoạt nó cũng tự nhiên tựa như thở. Nếu quay ngược về mấy tháng trước, dù cho anh dùng cực từ hồn tinh với em, em cũng không có khả năng thành thành thật thật mặc anh bài bố, em không bị buộc phải ngồi ở đây, chỉ là thân thể của em đã sớm quen với loại tiếp xúc này.”

Lăng Tiêu mang tâm tình phức tạp yên lặng lột chuối tiêu ăn, Doanh Phong nói chính là sự thật, cậu không thể phản bác.

“Anh bây giờ đang tính dẫn tôi đi đâu?”

“Đến nơi em sẽ biết.”

Ly phi sa thật sự rất nhanh, đến tận lúc tới nơi rồi, mà Lăng Tiêu cũng chưa thể tách khỏi cái kiểu tương liên xấu hổ này.

Hoa trong giáo đường vẫn tươi tốt như cũ, mục sư nhìn thấy bọn họ, hiểu ý cười, “Tình cảm của các cậu càng ngày càng tốt.”

Lăng Tiêu một mặt khó chịu điều chỉnh tư thế, một mặt cười gượng, “Đây đích thực là hiểu lầm.”

Mục sư đi tới, trấn an nhìn Doanh Phong, “Tôi xem tin tức thấy chuyện của cậu, cậu có thể bình yên vô sự thật sự quá tốt.”

Ông lại chuyển hướng Lăng Tiêu, “Có thể cậu đã không còn nhớ tôi, tôi là mục sư nơi này, chúng ta từng gặp mặt một lần.”

Lăng Tiêu quả thật không có ấn tượng, chỉ có thể vò đầu.

“Tôi muốn mượn hậu viện nơi này một chút.”

“Đương nhiên,” mục sư tránh người ra, “Đáng tiếc thời gian quá ngắn, tương tư khấu cậu gieo vẫn chưa nảy mầm.”

Lăng Tiêu được Doanh Phong dẫn tới hậu viện, đất hoa viên trước đó không lâu mới được xới lên, chắc

hẳn chính là tương tư khấu mà mục sư nói.

"Anh dẫn tôi tới đây làm gì?"

Doanh Phong cúi đầu nhìn thoáng qua Lăng Tiêu đang sít sao dán dính làm một với mình, "Tác dụng của hồn tinh đã hết cách đây ba phút rồi."

Lăng Tiêu:… Yên lặng lùi một bước.

"Anh không nói sớm được sao?"

Doanh Phong lấy ra hạt đào, "Em từng vứt nó đi một lần."

Lăng Tiêu ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới nói, "Làm sao có thể."

"Quả thực không phải thật, là trong một ảo cảnh đem dục vọng phóng đại. Bất quá cũng nhờ lần đó, anh mới biết thì ra em luôn có khúc mắc trong lòng với nó."

Doanh Phong nâng nó lên trước mắt, "Anh thủy chung giữ nó, bởi vì nó là thứ rất quan trọng với anh, nhưng nếu vì điều này mà khiến cho người quan trọng với anh không vui, giữa vật và người, anh đương nhiên lựa chọn về sau."

Khi nghe ba chữ 'người quan trọng', Lăng Tiêu trong lòng đau xót, nhưng vẫn mạnh mẽ khắc chế.

Cậu thế mà cũng sẽ trở thành người quan trọng đối với Doanh Phong, thật giống như căn bản không mua vé số mà lại trúng giải nhất.

"Kỳ thật người mất trí nhớ là anh đi? Doanh Phong mà tôi biết, sao có thể nói ra lời này."

Doanh Phong hơi cúi đầu, phủ tay lên gáy cậu, cùng cậu gần gũi bốn mắt song song nhìn nhau, "Bởi vì Lăng Tiêu mà anh biết, cũng không phải như bây giờ, không có nụ cười, bởi vì hiểu lầm chính mình tự suy nghĩ ra mà rối rắm, trong mắt nhìn không thấy hi vọng."

Lăng Tiêu bị Doanh Phong như thế thôi miên, tầm mắt yên lặng dừng trong mắt anh không có lối thoát.

"Nếu hiểu lầm của em đã vô pháp giải trừ, vậy hãy để nguồn gốc hiểu lầm tan biến, triệt để diệt sạch hồ tư loạn tưởng của em."

Doanh Phong mang tới cái xẻng, đào một cái hố dưới tàng cây trong hậu viện, một lần cuối cùng cầm lấy

hạt đào.

—— tuy không biết em là ai, nhưng cảm ơn em kiếp trước đã làm bạn.

Anh đầy ắp thâm tình nhìn phía Lăng Tiêu.

—— kiếp này tôi đã có người bồi bạn bên cạnh, cũng hi vọng em có thể hết thảy bình an.

Anh đặt gọn hạt đào vào hố, lấy đất đã đào ra lấp lại, Lăng Tiêu đứng ở bên cạnh quan sát toàn bộ quá trình, một lời không nói.

Làm xong tất cả, Doanh Phong buông xẻng, "Em còn khúc mắc gì chưa xong, chúng ta một lần giải quyết hết."

Ánh mắt Lăng Tiêu lóe lên, "Anh muốn tôi phải tiếp nhận thế nào, trước đây một ngày tôi còn mất đi bằng hữu tốt nhất, trở thành khế tử, bị… người sỉ nhục, buông tha hi vọng sống. Sau khi tỉnh lại bác sĩ Dao mất, tiến sĩ mất, ngay cả thầy hiệu trưởng cũng rời đi, nhân sinh của tôi như đã ngã xuống tận tâm trái đất, thấp đến không thể thấp hơn nữa."

"Rồi ngay sau đó, có người nhảy ra nói là bằng hữu mới của tôi, tôi học chính là trường quân đội tốt nhất, có được chiếc xe trong giấc mộng, ngay cả anh cũng… Tất cả chuyện này đều rất không chân thật, tựa như mây trên đỉnh núi, cách tôi rất xa xôi, tôi căn bản không nhìn rõ, cũng đi không tới."

Tay Doanh Phong giang rộng, lại một lần nữa đem Lăng Tiêu ôm vào lòng, lúc này đối phương chỉ cứng người một chút nhưng không phản kháng.

"Nhưng chỉ cần em nguyện ý đi lên, mặc kệ tốn thời gian bao lâu, dù có đi một chút lại ngừng, anh đều ở đỉnh núi chờ em."

Thật lâu sau, người trong lòng mới rầu rĩ toát ra một câu.

"Ai đào lên lại là chó con."

Lăng Tiêu quen thuộc đã trở lại, Doanh Phong không hiểu sao cảm thấy hơi buồn cười.

"Được."

Lúc họ rốt cục trở lại Ngự Thiên sắc trời đã tối mịt, theo mặt trời xuống núi, cảm giác bất an trong lòng Lăng Tiêu không ngừng tăng thêm.

“Đừng lo lắng, kỳ nguy hiểm của em đã sớm qua, giờ chỉ là tâm lý đang tác quái thôi.” Doanh Phong an ủi cậu.

Lăng Tiêu ôm chặt cánh tay ngồi ở đầu giường, tuy cậu biết lời Doanh Phong nói đều là sự thật, chính là loại ảo giác tâm lý này rất khó vượt qua.

“Nói thì đương nhiên dễ rồi, sao anh không thử đi.”

Doanh Phong ngồi vào trước mặt cậu, vươn một cánh tay vây lấy cậu kéo vào ngực mình.

“Không sao, anh đã không còn là khế chủ cái gì cũng không hiểu trước kia, đối phó kỳ nguy hiểm anh có kinh nghiệm.”

Mắt thấy mặt Doanh Phong càng đến càng gần, Lăng Tiêu bắt đầu hoài nghi kinh nghiệm anh ta có rốt cuộc là gì.

“Đợi chút!” Lăng Tiêu ngăn cản anh, cậu đã chuẩn bị tiếp nhận đối phương, không có nghĩa là vừa vào đã tiếp xúc thân mật như vậy, cậu còn chưa có chuẩn bị tốt đâu.

“Anh không phải đã nói anh sẽ kiên nhẫn ở đỉnh núi chờ tôi sao?”

“Nhưng anh cũng muốn chắc chắn em đủ sức khỏe để có thể bò lên mới được.”

Lăng Tiêu phát hiện cậu đã đánh giá thấp Doanh Phong hiện tại, cậu về mặt vũ lực đối kháng anh không được, về quyền lực hoàn toàn bị anh áp chế, hiện tại ngay cả nói cũng nói không lại.

“Sao bây giờ anh lại trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy?”

“Đại khái là gần mực thì đen.”

“Hay là anh cứ nhạt nhẽo ít nói giống lúc trước đi.”

Doanh Phong đã sớm sát lại, ngay trên âm cuối đem môi cậu ngậm vào miệng suồng sã một phen mới buông ra.

“Ừm, nói ít làm nhiều, anh thích.”

Lăng Tiêu hậu tri hậu giác phát hiện mình đã bị ấn ngã, “Nè nè! Anh tới thật sao a?”

Doanh Phong vươn tay cởi cúc áo cậu, “Có hiệp thương, em không thể phản kháng.”

“Hiệp thương hủy bỏ rồi!”

“Nga, vậy em phản kháng đi.”

Lăng Tiêu:…

Doanh Phong nói như vậy, cậu ngược lại không biết nên làm thế nào, thừa dịp cậu ngây người, Doanh Phong đã thuần thục cởi hết những chướng ngại vô dụng trên người cậu.

“Còn nhớ lời anh đã nói không?” Lăng Tiêu một bộ biểu tình không biết phải làm sao, Doanh Phong tiến đến bên tai cậu, “Trí nhớ của em tuy bị che chắn, nhưng thân thể sẽ không quên, giống như vầy…”

Anh hé miệng, nhẹ nhàng cắn vành tai Lăng Tiêu, thân thể người dưới thân chấn động, như bị trúng phải định thân chú.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, chỉ tiếp xúc mức độ đó, đã khiến cho cậu bên hông vô lực, cả người như nhũn ra, đừng nói phản kháng, ngay cả khí lực để động đều không có.

“Thấy không, chính là như vậy, ” hơi thở Doanh Phong phả vào tai, “Em nơi này đặc biệt mẫn cảm, chỉ cần ngậm vào như thế, liền cả người vô lực.”

Anh dùng răng tinh tế cọ xát xương tai Lăng Tiêu, đáng tiếc giá trị tình cảm đã không còn đủ cho anh sử dụng ‘phóng thích’, bằng không có thể trực tiếp đưa em ấy lên trời.

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, cảm thụ khiêu khích đến từ bên tai, một lát sau độ ấm của Doanh Phong rời đi nơi đó, một đường hôn nhẹ đến bên môi, những nơi đi qua tựa như dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên mặt nước yên ả gây nên từng đợt sóng gợn, trong nháy mắt tiếp xúc là có thể khuếch tán đi thật xa.

“Dù cho tất cả mọi người đều có thể nói dối, thân thể của em sẽ không lừa em, tựa như lúc anh hôn em, em mỗi lần đều đáp lại còn nhiệt tình hơn cả anh.”

Lăng Tiêu cảm thấy đầu lưỡi của anh dò xét tiến vào, lúc đầu còn né tránh vài cái, nhưng rất nhanh cảm thấy cứ như vậy thì chính mình lỗ vốn rồi, lại không cam lòng yếu thế phát khởi phản công. Hai người liếm duyện, hấp thu lẫn nhau, đầu lưỡi linh hoạt trêu đùa, cũng không biết ai là chủ động, ai là bị động. Đầu Lăng Tiêu hơi nâng lên khỏi gối, từ phía này chuyển sang phía khác, Doanh Phong cũng phối hợp với cậu thay đổi vị trí, loại ăn ý này, không phải một sớm một chiều có thể bồi dưỡng được.

Nụ hôn đang nồng bỗng Doanh Phong mạnh mẽ kéo giãn khoảng cách với nhau, khóe môi vì lưu luyến kéo thành một đạo ngân tuyến thật dài, Lăng Tiêu há miệng thở hào hển, dưỡng khí vào não mới ý thức được

chính mình vừa rồi mới làm gì.

Doanh Phong vuốt ve gò má của Lăng Tiêu đang thở gấp, "Nhưng lần nào anh cũng phải cưỡng ép kết thúc, bởi vì em chưa bao giờ biết thở, thực sợ nếu cứ hôn tiếp như vậy, em sẽ đem chính mình ngạt chết."

Lăng Tiêu ngang ngạnh không chịu thừa nhận, "Tôi… mới không… có… Anh chính là khi dễ tôi… mất ký ức nên nói bậy…"

"Vậy sao, anh đây sẽ giúp em nhớ lại một chút," Bàn tay Doanh Phong từ cổ cậu sờ soạng xuống, vùng da chỗ anh sờ đến giống như bị chạm điện, vô hạn khoái cảm khế chủ gây cho khế tử, không chỉ giới hạn ở kết hợp, dù chỉ là một đụng chạm rất nhỏ, cũng đủ để gợi nên run rẩy.

Tay anh đi đến trước ngực đối phương, "Khi anh chạm đến chỗ này, em sẽ cắn môi."

Khoái cảm cường đại ập đến, tiếng ngâm cơ hồ vuột miệng ra, Lăng Tiêu không chút nghĩ ngợi lập tức cắn chặt môi, ý đồ ngăn cản hành vi mất mặt của mình.

Ngón tay Doanh Phong lướt qua bụng, "Khi anh đến đây, em sẽ nâng eo lên."

Động chạm như có như không, khơi gợi bất mãn trong dục vọng, Lăng Tiêu theo bản năng nâng thắt lưng, nghênh hợp với động tác Doanh Phong.

Doanh Phong nâng lên đùi phải đối phương, nghiêng đầu hôn nhẹ lên má trong đầu gối, "Ngay cả nơi này cũng là chỗ mẫn cảm của em, toàn thân em chỗ nào mẫn cảm, sẽ có phản ứng gì, anh so với em còn rõ ràng hơn."

Đầu ngón chân Lăng Tiêu không tự chủ được cương cứng, mắt cá chân bị Doanh Phong nắm trong lòng bàn tay, chỗ riêng tư lộ ra ngoài, nhìn một cái là không sót chút gì, cậu chỉ có thể giở tâm tính đà điểu nâng tay che đi hai mắt của mình.

Vậy mà Doanh Phong vẫn còn chưa dừng lại, "Nhưng nếu anh chạm đến đây, em liền sẽ nói, Doanh Phong, anh cái đồ…"

"… Đại dâm ma! Ưm a…"

Doanh Phong phủ người lên, động tác trên tay không ngừng lại, đồng thời trên bờ môi yên hồng *(đỏ như son)* của cậu trịnh trọng ấn xuống một nụ hôn.

"Một mình leo núi rất mệt mỏi, hãy để anh đưa em đi một đoạn đường."

***

Lăng Tiêu một giấc thật trầm ngủ thẳng tới hừng đông, 'Kỳ nguy hiểm' đối với cậu căn bản không sinh ra ảnh hưởng nào, đang ngủ, cậu bỗng nghe được thanh âm Doanh Phong đang gọi cậu trong đầu.

—— Lăng Tiêu, Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu bất mãn khua tay, "Để tôi ngủ tiếp một lát đi mà."

Nói xong xoay người ôm lấy gối đầu tiếp tục đi vào mộng đẹp.

Doanh Phong chống tay phía trên cậu khóe miệng gợi lên một độ cong rất nhỏ, yên lặng thu hồi tâm linh câu thông.

Giá trị tình cảm một sao, đạt tới.

97. Quyển 2 - Chương 97: Cốc Vũ*

**Cốc vũ: Một trong 24 tiết trong 1 năm, vào khoảng 19, 20 hay 21 tháng 4.*

Lăng Tiêu mơ thấy Tiểu Hôi đè trên người cậu, còn hồng hộc phả khí vào mặt, quấy phá khiến cậu thật ngứa, theo bản năng vươn tay ngăn trở cái mõm dài của nó.

"Tiểu Hôi, đừng rộn, ngứa quá đi."

Cổ tay cậu chợt bị chế trụ, một thanh âm trầm thấp vang lên, "Em gọi ai Tiểu Hôi?"

Lăng Tiêu lúc này mới kịp phản ứng không thích hợp, Tiểu Hôi từ lúc nào trở nên nặng như vậy, cậu hí mắt ra một cái khe nhỏ, tiểu hôi lang biến thành đại hôi lang, khuôn mặt sát lại cách mình thật gần.

Đại não Lăng Tiêu đầu tiên kịp thời cân nhắc, mới phân tích rõ ràng hiện trạng trong trạng thái chưa hoàn toàn thanh tỉnh, dù sao hồi ức được người khác kể lại không vững chắc bằng tự mình trải qua, buổi sáng tỉnh lại nhìn thấy mặt Doanh Phong, cậu thừa nhận phản ứng đầu tiên vẫn là muốn vung quyền đánh qua.

Doanh Phong không bỏ qua truy vấn, "Làm sao em biết nó tên Tiểu Hôi?"

Lăng Tiêu mờ mịt, "Tôi đặt cho nó a…"

“Đặt khi nào?”

“Hôm qua.”

Vốn ôm ấp một tia may mắn, nghĩ Lăng Tiêu đã khôi phục trí nhớ, Doanh Phong bỗng chốc thất vọng, lấy trình độ đặt tên của em ấy, hai lần đặt cùng một cái tên cho sủng vật dường như cũng chẳng có gì lạ.

“Sao thế? Chẳng lẽ nó vốn cũng tên là Tiểu Hôi?”

“Ừm,” Doanh Phong lùi lùi ra sau, “Cũng là do em đặt.”

“Đợi một chút, đừng nhúc nhích!” Lăng Tiêu hứng thú quan sát Doanh Phong, sao trước đây cậu không hề lưu ý thấy, Doanh Phong trước mắt này cùng với Doanh Phong trong trí nhớ cậu có bất đồng rất lớn, rõ ràng ở căn cứ nhìn thấy một người càng phù hợp với ký ức của cậu hơn, nhưng khi nhìn thấy Doanh Phong trưởng thành, cậu tiếp nhận vô cùng tự nhiên, giống như Doanh Phong hẳn nên trưởng thành thành bộ dạng này.

Lăng Tiêu tò mò vươn ngón trỏ, từ sống mũi Doanh Phong vẽ xuống, mũi anh so với khi còn thiếu niên càng thêm thẳng tắp cao ngất, dung mạo ban đầu vốn còn một tia thanh tú, giờ nét trẻ con ngây thơ đã rút hết, cái cằm từng hơi nhọn cũng đẽo gọt ra góc cạnh, Doanh Phong mà cậu quen thuộc đó, trong vòng một đêm thay da đổi thịt, từ một thiếu niên ngây ngô, trưởng thành thành một nam nhân thành thục.

Ngón trỏ Lăng Tiêu lướt qua làn môi mỏng đến hàm dưới, hầu kết biểu trưng cho nam giới đặc biệt gồ lên, Doanh Phong bị hành động gần như trêu ghẹo của cậu quấy nhiễu đến có chút thất thường, mở miệng hỏi, “Em đang làm gì?”

Chấn động ở thanh đới xuyên qua hầu kết truyền đến đầu ngón tay Lăng Tiêu, giọng nam trầm từ tính rung động màng nhĩ cậu, Lăng Tiêu đột nhiên có chút tiếc nuối, trong ký ức đã mất đi của cậu, khi người này dần dần trưởng thành, cậu cũng nhất định ngày từng ngày nhìn anh biến hóa, không chừng còn có thể oán hận khi nhìn thấy chiều cao của anh từng chút một vượt qua mình, đường nét cơ thể ngày càng săn chắc, vóc dáng phát dục hoàn mỹ vô khuyết.

Nghĩ đến đây, cậu mang theo tâm tình muốn phát tiết chọc chọc lên cơ ngực co giãn mười phần và cánh tay Doanh Phong, nếu không phải trở thành khế tử, mấy thứ này vốn phải thuộc về cậu, nhưng hiện tại ngay cả bản thân cậu cũng thuộc về người khác, thật khiến cho người ta căm giận.

Doanh Phong bị cậu chọc phát phiền, cúi đầu há miệng ngậm lấy ngón trỏ cậu, giữ trong miệng tinh tế mút vào, đầu lưỡi mềm mại đảo quanh đầu ngón tay một vòng lại một vòng, trên thân thể sinh ra dấu hiệu nào đó khiến Lăng Tiêu thầm hô không ổn, vội vàng rút ngón tay ra hốt ha hốt hoảng ngồi dậy.

“Tôi đột nhiên nhớ ra, tôi bây giờ là sinh viên của Ngự Thiên đi? Chẳng lẽ không cần lên giảng đường sao?” Rõ ràng mặt trời đã lên cao, hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, vì cái gì ngay cả Doanh Phong cũng ở lại ký túc xá.

“Anh đã xin phép cho chúng ta nghỉ.” Anh nói không phải ‘cho em’, cũng không phải ‘cho anh’, mà là ‘cho chúng ta’.

“Xin nghỉ? Nghỉ gì cơ?”

“Nghỉ tuần trăng mật.”

Lăng Tiêu:…

“Tuần trăng mật để lỡ lúc trước, giờ chúng ta bù lại.”

Lăng Tiêu trong lòng kêu gào, như vậy cũng có thể sao? Trường quân đội quản lý cũng quá lỏng lẻo đi!

“Ách, ” Lăng Tiêu vẫn giãy dụa muốn ngồi dậy, “Trên người dính dấp quá, tôi đi tắm một cái.”

Doanh Phong lúc này ngược lại không ngăn cản cậu, thoải mái tránh ra, “Đằng nào em cũng phải dậy thôi, lát nữa sẽ có người đến.”

“Có người đến? Ai?”

“Nhân viên chuyển phát nhanh.” Doanh Phong thấy Lăng Tiêu còn chưa có động tác, chủ động hỏi, “Muốn anh ôm em đi sao?”

“Không cần!!” Lăng Tiêu vội hất chăn nhảy xuống, lập tức chui vào phòng tắm.

Rất nhanh từ phòng tắm truyền ra tiếng nước, lục tà lục tục còn có tiếng hát khe khẽ, Doanh Phong sửa sang lại giường, chợt nghe Lăng Tiêu ở bên trong la to.

“Tôi có một câu hỏi!”

Anh trực tiếp dùng tâm linh câu thông hỏi lại.

—— Câu gì?

“Vì cái gì anh dậy thì rồi mà tôi lại chưa!”

Động tác Doanh Phong ngừng một chút, nghi hoặc khó hiểu.

—— Sao em lại không có dậy thì, hai người vốn chính là cùng nhau dậy thì.

“Thật sao?!”

Trong lòng Doanh Phong nổi lên dự cảm bất tường, anh hình như đoán được Lăng Tiêu đang nói tới cái gì.

Anh trấn định buông chăn xuống đi ra cửa.

—— Anh đi nhìn xem nhân viên chuyển phát đến chưa.

Cửa phòng tắm bị một cước đá văng ra.

“Doanh Phong! Anh trở về giải thích rõ ràng cho tôi!!”

Từ phòng khách truyền đến tiếng cửa mở cành cạch, trong phòng làm gì còn bóng dáng Doanh Phong.

Lúc Doanh Phong trở lại Lăng Tiêu đã tắm xong, đang thở phì phì ngồi trên salon, một bộ chuẩn bị nhảy dựng lên hưng sư vấn tội bất cứ lúc nào.

May thay sau anh còn đi theo hai người lạ, Lăng Tiêu lúc này mới bất đắc dĩ đem cơn giận kia tạm thời nuốt xuống.

Trong tay người lạ nâng một cái bảng to, trên mặt dùng vải che, không hiểu là vật gì.

Lòng hiếu kỳ của Lăng Tiêu tạm thời chiếm thượng phong, “Đây là cái gì?”

“Ảnh chụp, ” Doanh Phong chỉ huy hai người đem cái khung treo vào phòng ngủ, một nửa mặt tường lập tức bị chiếm hết.

“Là ảnh chụp gì a?” Lăng Tiêu đã nhịn không được muốn đi bóc lớp bọc ngoài để nhìn chân diện mục.

“Ảnh chúng ta chụp chung ở Lang Túc tinh, anh đã hỏi họ có bản điện tử không, ai ngờ họ cứ nhất định dùng chuyển phát nhanh vũ trụ chở hiện vật lại đây.”

Vải bố bị xốc lên, ảnh chụp Lang vương cùng Lang hậu của Doanh Phong và Lăng Tiêu ở bộ lạc được rửa phóng đại, ngay cả khung viền cũng tràn ngập nét dã tính đặc sắc của bộ lạc Lang Túc.

Thứ khiến tầm mắt Lăng Tiêu bị thu hút đầu tiên đương nhiên là đồ án không tầm thường trên mặt.

“Hình vẽ trên mặt tôi là gì?”

“Đây là truyền thống của người Lang Túc, người đã thành hôn đều sẽ xăm hình lên mặt.”

Thì ra là thế.

“Trên mặt anh cũng có, ấy da, ai vẽ cho anh thế? Khó coi muốn chết.” Lăng Tiêu cười nhạo nói.

“Em.”

Lăng Tiêu:…

Kỳ thật nhìn kỹ thì bức vẽ cũng không tệ lắm ha!

Cho nên đây tính là hình chụp hôn lễ của hai người bọn họ sao?

Lăng Tiêu nhìn chính mình trong hình, hạnh phúc sắp từ vẻ mặt cậu tràn cả ra rồi, đây là chứng cứ chân thật nhất, đánh bại lời từ miệng bất luận người nào. Vô luận là Doanh Phong, là Tóc đỏ, hay là người khác có cố gắng thế nào đế chứng minh tình cảm của bọn họ sâu đậm, cũng không trực quan bằng một tấm ảnh chụp này.

Doanh Phong sở dĩ phí tâm sức lớn đem nó đến đây, có lẽ cũng là vì để cho cậu chính mắt xác nhận sự thực này.

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn ảnh chụp, đại khái có thể cảm nhận được tâm tình ngay lúc đó, hẳn là cũng giống như bây giờ, tràn ngập vui sướng và cảm động.

Bất quá cho dù như vậy, vẫn là có một vấn đề.

“Vì cái gì tôi…”

“Chúng ta có kỳ nghỉ rất dài, muốn ra bờ biển không?” Doanh Phong hỏi.

Bờ biển? Lăng Tiêu cao hứng gật đầu, “Đi đi đi!”

Doanh Phong ôn nhu vuốt rồi vuốt thuận lông cậu, Lăng Tiêu cứ có cảm giác mình hình như đã quên chuyện gì? Quên đi, kệ nó!

Ly phi sa mua lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên có cơ hội ở thuỷ vực đại triển quyền cước, Lăng Tiêu mở chế độ du thuyền chơi đến bất diệc nhạc hồ, Tiểu Hôi hưng phấn treo ở đầu thuyền, bọt sóng nghênh diện mà đến làm ướt hết bộ lông của nó.

"Thể chất Tiểu Hôi không thể so với chúng ta, em lưu ý đừng để nó bị cảm," Doanh Phong ấn một cái chốt, du thuyền biến thân thành tàu ngầm, lặn xuống dưới nước.

Lăng Tiêu lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đẹp nơi đáy biển, những sinh vật biển quái lạ xuyên qua san hô và hải tảo, có cá đèn trên đỉnh đầu có bóng đèn sắc thái biến ảo, có sao biển phiếm kim quang và những con sứa biển thân thể mỏng manh như một bông hoa tuyết, Lăng Tiêu cho tới bây giờ chỉ có thể nhìn trên sách những điều này, giờ xem muốn không kịp.

"Muốn đi ra ngoài không?" Doanh Phong hỏi.

"Có thể chứ?" Lăng Tiêu vui sướng.

Doanh Phong kích hoạt hai mảnh hồn tinh, hai người đều được một cái bóng khí thật lớn bao lấy, thành bóng khí óng ánh mềm mại ngăn cách nước biển bên ngoài, lại đem hết thảy sắc thái tham lam hấp thu, đem mặt cong trong suốt chiếu rọi đến ngũ quang thập sắc. Những làn sóng nước dao động đập lên thân nó, quang ảnh chập chờn, như mộng như ảo.

Tiểu Hôi ghé vào tấm kính tròn trên tàu ngầm, đôi mắt trông mong nhìn họ, Lăng Tiêu đùa dai đuổi bầy cá hoặc sứa tới trước mặt nó, dụ cho nó dùng móng vuốt khẩy khẩy, nhưng còn cách một tầng thủy tinh thật dày nên không tới được, gấp đến độ hai tiểu trảo trên dưới cào loạn.

Lúc này một tiểu mỹ nhân ngư lớn cỡ một bàn tay thong dong bơi qua trước mặt Lăng Tiêu, thân hình tuy nhỏ, ngũ quan lại tinh xảo như được điêu khắc, đuôi cá được vảy ngân lam bao bọc tựa như một tác phẩm nghệ thuật hiếm thấy trên đời.

"Ôi, xem mỹ nhân ngư kìa!" Lăng Tiêu cũng không quản Doanh Phong có nghe tiếng cậu được không, kích động hướng anh hô to.

Doanh Phong áp sát vào cậu, hai cái bóng khí chồng vào nhau, đè ép nhau, biến dạng, đến một giới hạn nào đó, bung một cái, bóng khí hợp hai làm một, biến thành một cái bóng khí lớn hơn, an ổn vây Doanh Phong và Lăng Tiêu bên trong, hình thành một không gian tư nhân phong kín.

Mỹ nhân ngư đại khái là cảm thấy loài sinh vật biển chưa bao giờ thấy qua này rất kỳ quái, bơi tới tìm tòi đến cùng, Lăng Tiêu cùng cô đánh giá lẫn nhau, đều coi đối phương là phong cảnh. Lăng Tiêu vươn ngón tay ra, mỹ nhân ngư cũng bắt chước làm theo, còn cách lớp bóng khí điểm một cái lên đầu ngón tay cậu, xúc cảm trơn mịn khiến cô khó hiểu nghiêng nghiêng đầu.

"Dễ thương thật, nếu có thể mang về thì tốt rồi." Lăng Tiêu cảm khái.

“Loại sinh vật này rời khỏi biển rất khó tồn tại, nếu thích thì có thể lại đến xem.” Doanh Phong từ phía sau tiếp cận, ôm cậu vào lòng, mỹ nhân ngư vì hình thể cậu đột nhiên biến lớn nên bị kinh hách, vẫy đuôi bơi đi, chỉ để lại một chuỗi bọt khí nhỏ như trân châu, bốc lên cao trong làn nước biển.

“Chúng ta cũng lên đi, ” Doanh Phong nói xong câu đó, bóng khí bắt đầu nổi lên, không biết anh dùng cái gì, xung quanh họ cũng tuôn ra vô số bọt khí, vờn quanh nhau cùng tranh đoạt hướng lên mặt nước, dưới tác dụng của áp lực không ngừng biến ảo tốc độ, thẳng đến khi lao ra khỏi mặt biển, bọt nước dương khởi lấp lánh kim quang.

Bóng khí thật lớn bay lên không trung, quấy nhiễu vài chú chim biển qua đường, rồi lăn mình rơi xuống, tưng lên vài cái, cuối cùng mới bồng bềnh trên mặt nước.

Ly phi sa theo kịp, một lần nữa biến thành du thuyền đưa họ vào bờ biển, Doanh Phong chọn một chỗ đất trũng không lớn không nhỏ, sau khi thủy triều rút đi, chỗ này đã hình thành một cái ao thiên nhiên.

“Anh muốn làm gì?” Lăng Tiêu quả thực khẩn cấp muốn biết Doanh Phong còn có thể làm ra thêm trò gì.

Doanh Phong tuyển chọn ra vài mảnh hồn tinh thuộc hệ nguyên tố nắm trong tay, sau đó đem hai tay ngâm vào ngập trong nước biển, chỉ chốc lát công phu, mặt nước toát ra nhiệt khí.

“Suối nước nóng!” Lăng Tiêu kinh ngạc cười không khép được miệng, gấp rút cởi y phục ra nhảy vào, một cỗ ấm áp từ lòng bàn chân truyền lên đỉnh đầu, cậu không tự chủ được thở một hơi thật dài.

“Thật khoan khoái, anh cũng tới đi.”

“Chờ chút, ” Doanh Phong xách gáy Tiểu Hôi ném vào nước, mình thì vào trong Ly phi sa, một lát sau từ bên trong lấy ra một cái rương.

Lăng Tiêu ghé vào bờ đá, nhìn Doanh Phong đem sữa mang sẵn đến rót ra chén, rồi lấy hai mảnh hồn tinh đưa cho mình, cậu kích hoạt một cái, lại là chuối tiêu.

“Vì cái gì anh không tự mình làm?”

Doanh Phong bỏ chuối đã lột xong vào chén, một bên nói, “Loại hồn tinh này tên là Vô trung sinh hữu, anh lần nào làm cũng ra một thứ khác nhau, chỉ có em lần nào cũng biến ra chuối tiêu.”

Lăng Tiêu:… Tôi kỳ vậy sao?

Doanh Phong nắm cái chén trong tay, âm thầm ngưng tụ tinh thần lực, một lát sau, hỗn hợp rắn và lỏng bên trong bắt đầu xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh, thẳng đến khi chuối tiêu bị đánh thành hồ, cùng với sữa pha trộn hoàn toàn, bên trên hiện lên một tầng bọt trắng mê người.

Lăng Tiêu nhìn đến đây nhịn không được hỏi, "Anh dùng tri thức học được ở trường quân đội làm mấy cái này, thầy có biết không?"

"Học dĩ trí dụng *(học là để dùng)*, cũng không phải chỉ có chiến đấu mới có thể dùng đến."

Doanh Phong đưa kem sữa chuối tiêu đã làm xong cho Lăng Tiêu, không biết anh đã vụng trộm xử lý nhiệt độ khi nào, cư nhiên còn ướp lạnh, ngâm mình trong suối nước nóng uống đồ lạnh, cảm giác không thể thích hơn nữa.

Lăng Tiêu thoả mãn uống một hớp lớn, vươn lưỡi liếm sạch bọt dính trên môi trên, thích ý híp mắt lại.

Cậu cơ hồ thoải mái đến sắp ngủ, bên tai thủy chung truyền đến thanh âm sàn sạt, như là tiếng cọ xát của bút chì lên mặt giấy.

"Sao anh không vào?" Lăng Tiêu đưa tay muốn kéo anh, lại phát hiện trong tay Doanh Phong có thêm một cuốn sổ kí hoạ, mà anh đang lướt tay tô vẽ cực nhanh trên đó.

"Anh đang vẽ gì thế?"

Doanh Phong đưa bản vẽ cho cậu xem, một bản thân cậu vẻ ngoài và thần thái đều đẹp đẽ nằm trên mặt giấy.

"Anh cư nhiên còn biết vẽ tranh?"

"Vẽ người vẫn là lần đầu tiên."

Lăng Tiêu cầm sổ lại, lật từng tờ ngược về trước, phía trước là đủ loại thực vật, dù chỉ vài nét bút, cũng phác thảo nên đầy đủ đặc điểm thực vật đó rồi.

"Vì cái gì đều là vẽ hoa cỏ?" Cả cuốn sổ có mỗi tờ vẽ cậu là nhân vật.

"Chỉ là muốn vẽ thì vẽ thôi." Cho nên khi mục sư mời anh hoàn thiện từ điển thực vật, anh mới có thể vui vẻ tiếp nhận như vậy.

"Giỏi quá, " Lăng Tiêu càng xem càng không thể giấu được lòng hâm mộ, anh ấy lại có thể ngay đến vẽ mà cũng vẽ đẹp như vậy, cuối cùng lật đến trang vẽ mình, tự kỷ mà thưởng thức nửa ngày.

"Bức này tặng cho tôi đi."

“Em muốn để làm gì?”

“Sưu tầm.”

“Tùy em.”

Mặt trời dần ẩn sau mặt biển, Doanh Phong thu hồi sổ, nhặt mấy tảng đá xếp chụm lại, dưới hỗ trợ của Hỏa diễm hồn tinh và chất đốt, lửa rừng rực bùng lên.

Hai người nằm bên cạnh đống lửa, tay nắm lấy tay, dưới ánh trăng sao lấp lánh hưởng thụ tuần trăng mật đến chậm, thủy triều phát ra tiếng hô hấp có quy luật, bờ cát lam quang một mảnh.

“A, sao băng,” Lăng Tiêu chỉ vào chân trời, nơi đó quả nhiên có vài ngôi sao băng xẹt qua, “Nghe nói thấy sao băng thì phải cầu nguyện đó.”

“Em muốn cầu nguyện điều gì?” Doanh Phong hỏi.

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, “Nguyện vọng hẳn là phải muốn đạt được, nhưng tôi đã có tất cả những gì mình muốn rồi. Sau khi trải qua chuyện của Bình Tông, thầy hiệu trưởng, Thương Dương và bác sĩ Dao, tôi đã không mong gì hơn nữa.” *(Ý LT là so với họ thì cậu may mắn hơn nhiều rồi không dám cầu mong gì thêm)*

“Nếu nhất định phải cầu nguyện một điều gì đó, thay vì đạt được, tôi càng hy vọng…”

“Sẽ không mất đi.”

98. Quyển 2 - Chương 98: Ám Trần*

**Ám: Tăm tối, trần: Bụi, vết nhơ, hoặc còn có nghĩa là trần thế*

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Lên đi!”

Hai bóng người một trái một phải đan chéo đột tiến, cơ giáp đối diện phóng ra hơn mười mảnh đạn nhỏ, thẳng tắp bắn về phía họ. Hai người thuần thục chuyển đổi trận hình từ song song thành một trước một sau, người phía sau vung tay lên, đạn từ trái sang phải một mảnh tiếp một mảnh nổ tung, ánh lửa liên tục thành tuyến. Người phía trước mượn thời cơ này, linh hoạt xuyên qua làn mưa bom kia, bạo tạc liên tục không thương tổn đến cậu nửa phần.

Thành công đột phá đến hậu phương phòng thủ của địch nhân, người chỉ huy ở phía sau hai tay nắm chặt, người đột kích ở tiền tuyến trang bị trên người nổi lên tầng tầng hộ giáp, song chưởng cậu giao nhau, nhắm đỉnh đầu cơ giáp, miệng hét lớn một tiếng, làn sóng trùng kích từ lòng bàn tay phát ra, nháy mắt đem một cái cơ giáp cực lớn đánh cho dập nát.

Người điều khiển cơ giáp bắn ra khỏi khoang, giữa không trung lộn người bổ nhào xuống, cư nhiên từ hình người biến thành một mãnh thú thân hình khổng lồ, người vừa công kích nó linh mẫn tránh thoát ba lượt công kích, người còn lại đúng lúc truyền tống tới, một cước đem nó đá ngã lăn lông lốc.

"Bắt đầu!" Người đó ném một mảnh hồn tinh lên không trung, song chưởng nhất kích, tần suất công kích của hai người đột nhiên biến đổi, từ hai bên mãnh thú phát động công kích tới nó. Tốc độ động tác lẫn tư thế của họ đều hoàn toàn nhất trí, nhìn qua giống như do một người điều khiển, mức độ đồng bộ đạt tới trăm phần trăm.

Dưới sự liên thủ với nhau, họ ra một kích cuối cùng, mãnh thú rú lên một tiếng, mất đi năng lực hành động, trong quá trình rơi xuống xoạt một tiếng biến mất, mà hai người công kích nó, theo sau nhẹ nhàng đáp xuống đất, lông tóc vô thương.

"Đánh hay lắm!"

"Rất đẹp!"

Tiếng tán thưởng hết đợt này đến đợt khác, Lăng Tiêu vừa đáp xuống đất kiêu ngạo hướng Doanh Phong vươn nắm tay, Doanh Phong cũng đưa ra của mình, hai đấm trên không trung linh hoạt tương kích, Doanh Phong thuận thế biến nắm tay thành bàn tay, phản thủ chế trụ cổ tay Lăng Tiêu túm cậu lại hung hăng ôm một chút.

"Này, người rất nhiều a," Lăng Tiêu ngượng ngùng giãy khỏi ngực anh, tiếng trầm trồ khen ngợi xung quanh biến thành đùa cợt, thanh âm của Tóc đỏ là lớn nhất.

Giảng viên hài lòng vạch một vạch lên biểu tượng sát hạch cuối kỳ của họ, "Chúc mừng các em, đã có thể sử dụng hồn tinh mà giá trị cảm tình bảy sao mới kích hoạt được, thông qua cuộc thi cuối kỳ, không cô phụ kỳ vọng của tôi với các em."

Lăng Tiêu kích động hướng thầy kính chào theo nghi thức quân đội, "Cảm ơn thầy!"

Giảng viên gật gật đầu, thu hồi danh sách sát hạch, "Vũ Tập cùng Sương Phong cũng thi đậu, những bạn khác cùng hệ liên hợp tác chiến học kỳ này đều toàn bộ thông qua, không có ai phải học lại."

Đám đông lớn tiếng hoan hô, Tóc đỏ vẫn còn đắc ý với phần thi được mãn điểm của mình, "Nếu không phải Lăng Tiêu trên đường mất trí nhớ, không chừng họ bây giờ đã mười sao luôn rồi!"

“Lại nói lúc trước hình như có người đã đánh cuộc, nếu bọn họ cuối kỳ có thể đạt tới bảy sao, chính mình liền nhuộm tóc, ” Sương Phong nhắc nhở cậu. “Giờ cũng nên thực hiện hứa hẹn đi chứ?”

“Đương nhiên!” Tóc đỏ cũng không chống chế, ”Bởi vì chắc chắc bọn họ có thể qua, nên tớ đã tiên kiến chi minh *(đoán trước sự tình)* mà đi nhuộm rồi!”

Mọi người trái ngó ngó, phải nhìn nhìn, thật sự nhìn không ra một đầu tóc đỏ này có chỗ nào thay đổi.

“Cậu nhuộm ở đâu mà nói rồi?”

Tóc đỏ túm một dúm tóc trên đỉnh đầu, chứng thật mình không nói xạo, “Nhìn đi, tớ chọn nhuộm màu vỏ quít!”

“Xờ ờ ờ i i i!” Mọi người nghiêm trọng khinh bỉ.

Lăng Tiêu hớn hở đuổi theo Tóc đỏ khõ đầu cậu ta, qua mấy tháng vừa rồi ở chung, cậu đã một lần nữa cùng mọi người trở thành bạn tốt, dù khuyết thiếu đoạn trí nhớ ban đầu, cũng không chút ảnh hưởng tình bạn vững chắc của họ.

Tóc đỏ đỡ công kích đến từ Lăng Tiêu, đến khi chơi đủ rồi mới hỏi, “Bất quá lại nói, mất đi ký ức mấy tháng kia, cậu không tiếc nuối sao?”

Lăng Tiêu dừng lại, nghiêm túc suy tư về vấn đề này, “Tiếc nuối? Không thể nào hoàn toàn không có a… Dù sao đó cũng là một phần đời tớ đã từng trải qua, dù từ miệng các cậu nghe qua vô số lần, cũng so ra kém tự mình trải nghiệm cảm thụ.”

“Nhưng mà tớ rất thỏa mãn với hiện tại, nếu trí nhớ thật sự không thể khôi phục, tớ cũng sẽ cho nó là một khuyết thiếu đẹp đẽ mà chấp nhận.”

Cậu trộm nhìn phía Doanh Phong, dù sao, mấy tháng này, cậu đã có được những hồi ức càng tốt đẹp hơn, cần gì phải chấp nhất với những điều đã mất đi?

Tóc đỏ bá cổ cậu, “Đi thôi, chúng ta tới cảng vũ trụ.”

Mấy tháng chiến tranh thảo phạt Hoàng Túc rốt cục giành thắng lợi, hôm nay là ngày Phục Nghiêu thiếu tướng chiến thắng trở về, không ít dân chúng đều tự phát đến cảng vũ trụ nghênh đón anh hùng.

“Các cậu đi đi, tuy tớ cũng rất muốn đi, nhưng hôm nay tớ có hẹn rồi.” Vì khoảng thời gian này là thi cuối kỳ, thực nghiệm bên trung tâm gene không thể không tạm dừng một hồi, cuộc thi vừa kết thúc, Hằng Hà tiến sĩ liền khẩn cấp gọi cậu qua.

“Vậy được rồi, ” Tóc đỏ khua tay tạm biệt, “Kỳ nghỉ vui vẻ!”

Cáo biệt Tóc đỏ, Lăng Tiêu và Doanh Phong cùng nhau lái Ly phi sa đến trung tâm gene. Trải qua chuyện ngoài ý muốn lần trước, Long Dần rốt cục phun ra vị trí cụ thể của trung tâm, mỗi lần trên đường về còn phái hạm đội hộ tống, phòng ngự đến một giọt nước cũng không rỉ ra được. *(ý nói vô cùng chặt chẽ)*

Khi lần đầu tiên biết được trung tâm gene nằm ngầm ngay bên dưới căn cứ, họ cũng kinh ngạc vô cùng, theo thời gian trôi qua, dần dần cũng tập mãi thành quen.

Hằng Hà tiến sĩ so với lần trước Lăng Tiêu nhìn thấy càng có vẻ sa sút hơn, tóc rối nùi như một đám cỏ, nhưng anh ta vừa thấy Lăng Tiêu, liền kích động cầm tay cậu, ngay cả rút máu đều chẳng quan tâm.

“Tôi cuối cùng thành công rồi! Tôi đã nghiên cứu ra phương pháp giải trừ che chắn trí nhớ!”

Xuất phát từ áy náy thật sâu với Lăng Tiêu, Hằng Hà mấy tháng này mất ăn mất ngủ, chính là vì tìm ra phương pháp khôi phục trí nhớ, trời không phụ người có lòng, anh ta cuối cùng cũng thành công.

“Thật sao?” Lăng Tiêu nhãn tình sáng lên, cậu vừa rồi mới nói trí nhớ không thể khôi phục có chút tiếc nuối, liền có được tin tốt này, nhất thời cũng thực phấn chấn.

“Nhưng mà…” Hằng Hà lại do dự, “Phương diện này có một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Bởi vì khuyết thiếu nghiệm chứng lâm sàng, tôi không thể cam đoan sau khi trị liệu hoàn thành, đoạn ký ức sau khi cậu mất trí nhớ sẽ được giữ lại hay mất đi, có khả năng cậu sẽ cùng lúc có được hai đoạn trí nhớ, nhưng cũng có khả năng cậu chỉ nhớ được phần lúc trước khi mất trí nhớ mà thôi… Nếu như vậy, cậu còn nguyện ý thử không?”

Vấn đề này quả thực là hỏi khó Lăng Tiêu, nếu cậu lựa chọn ký ức trước đó, thì phải mạo hiểm mất đi trí nhớ hiện hữu, như vậy mấy tháng này, hết thảy những gì Doanh Phong làm cho mình, cậu có thể sẽ quên, như vậy đáng không?

Doanh Phong thấy cậu mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn mình, mở miệng nói, “Vô luận em lựa chọn thế nào, anh đều tôn trọng ý kiến của em. Dù em không nhớ chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này, thì cũng có anh còn nhớ rõ, chúng ta có thể từng cái từng cái bổ sung về.”

Lời Doanh Phong như đã tiêm cho Lăng Tiêu mũi thuốc an tâm, sau khi thận trọng suy nghĩ, Lăng Tiêu hạ quyết định.

“Em đã nghĩ rồi, đoạn ký ức em mất đi kia, chắc chắn không như ý bằng hiện tại, nếu em chọn nó, nhất

định sẽ so với hiện tại khó khăn hơn."

"Em lúc này, như là được người kéo từ chân núi lên đỉnh núi, dễ dàng chóng vánh, liền có được hết thảy."

Cậu ngừng lời chốc lát, "Nhưng mà, từng trải nghiệm gập ghềnh cũng là một phần quan trọng trong sinh mệnh, nếu như có thể, em vẫn khát vọng đoạn thời gian chúng ta cùng sóng vai leo lên kia."

Lăng Tiêu ánh mắt kiên định, "Em nguyện ý nhận phần mạo hiểm này."

Hằng Hà kích động gật đầu, "Chúng ta có thể bắt đầu trị liệu ngay bây giờ, việc rút máu có thể tạm hoãn một chút."

"Không," Lăng Tiêu cự tuyệt anh ta, "Trước đó, tôi muốn chuẩn bị một thứ."

Doanh Phong bị mời ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Lăng Tiêu cùng Hằng Hà, Hằng Hà có chút không hiểu việc làm của Lăng Tiêu.

"Cậu vì cái gì phải tránh cậu ấy làm việc này?"

"Bởi vì nếu anh ấy ở trong này, tôi sẽ ngại nói hết," Lăng Tiêu vuốt vuốt tóc, "Anh thấy hình tượng tôi bây giờ được chưa?"

"So với tôi thì tốt hơn nhiều rồi," Hằng Hà sắp xếp tốt máy quay phim 3D, màn ảnh bốn phương tám hướng vây quanh Lăng Tiêu, cậu an vị trên chiếc ghế ngay trung ương.

"Chuẩn bị xong rồi, " Hằng Hà ấn nút thu hình, "Cậu có thể nói."

Lăng Tiêu đem lời chính mình muốn nói thầm ôn lại một lần trong lòng, rồi mới hướng lên màn ảnh chậm rãi mở miệng.

"Mình sẽ phải nhận một trị liệu, sau lần trị liệu này, mình có thể sẽ mất đi toàn bộ ký ức ba tháng gần đây. Đối với mình, những hồi ức này đều cực kỳ quý giá, cho nên mình đã quyết định tạo thành một bản sao, dù ngày sau mình thật sự quên, cũng sẽ không mất đi chúng."

Hằng Hà đứng bên ngoài, im lặng lắng nghe Lăng Tiêu đem từng chuyện từng chuyện trong ba tháng qua thuật lại, mỗi một việc đều cùng Doanh Phong cùng một nhịp thở.

"… Anh ấy mang mình đi bờ biển, đó là chuyến đi tuần trăng mật của chúng mình. Hai đứa ở trong bóng khí lặn xuống nước, đem nước biển tăng nhiệt thành suối nước nóng, cầu nguyện với sao băng… Anh ấy vẽ cho mình một bức tranh, mình cất nó trong kho bí mật của mình, đặt chung với mấy thứ anh ấy đã tặng

cho mình…”

Lăng Tiêu hoàn hoàn chỉnh chỉnh nhớ lại mỗi một sự kiện phát sinh mấy tháng qua, thỉnh thoảng vì nhớ tới chuyện thú vị mà dừng lại, khóe miệng tràn trề ý cười hạnh phúc.

“… Đây chính là những trải nghiệm của mình trong khoảng thời gian này, có thể mình sắp không nhớ rõ chúng nữa, sẽ có một đoạn hồi ức khác thay vào. Đây là ba tháng tươi đẹp nhất trong đời mình, nếu có thể, mình thật sự không muốn quên đi…”

“Nhưng nếu quả thật sẽ quên, mà ký ức khôi phục cách xa so với hiện tại tốt đẹp, mình cũng sẽ không hối hận quyết định đã có ngày hôm nay. Bởi vì chỉ có một mình anh ấy biết những nỗ lực của chúng mình, như vậy quá không công bằng, loại tâm tình đã trải qua trăm cay nghìn đắng rốt cục mới đạt được này, bất kể thế nào, mình cũng muốn cùng anh ấy chia sẻ.”

Máy quay đã làm việc suốt hai giờ, Lăng Tiêu cuối cùng kết thúc hồi ức của mình, xuống khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt Hằng Hà đang ngẩn người.

“Anh làm sao vậy?” Cậu rõ ràng thấy ánh lệ nơi đáy mắt Hằng Hà.

“Không có,” Hằng Hà vội lau vài cái, “Chính là cảm thấy tình cảm giữa các cậu rất động lòng người, cậu nói xong rồi sao? Tôi đi tắt máy thu hình.”

“Ừm,” Lăng Tiêu gật đầu, “Nếu quả thật giống như anh nói, tôi quên đi chuyện hiện tại, anh cứ lặng lẽ đem bản ghi hình đưa cho tôi, ngàn vạn lần đừng để cho Doanh Phong thấy, anh ấy sẽ cười tôi đó.”

“Cậu ấy làm sao có thể cười cậu,” Hằng Hà đem bản phim sắp xếp xong, quay đầu chứng kiến biểu tình Lăng Tiêu, vội nói, “Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho cậu ấy biết.”

“Vậy là tốt rồi, ” Lăng Tiêu nhoẻn miệng cười.

“Cậu chuẩn bị xong chưa?” Hằng Hà đẩy dụng cụ tới.

Lăng Tiêu nằm thẳng trên giường, “Rồi, bắt đầu đi.”

Doanh Phong ở ngoài cửa đợi mấy giờ, thẳng đến khi Hằng Hà rốt cục ra báo cho anh có thể đi vào.

“Cậu ấy thế nào?” Anh hỏi trước.

“Mới vừa tỉnh, tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chính cậu hỏi cậu ấy đi.”

Doanh Phong đi đến trước giường Lăng Tiêu, người trên giường mở mắt thật to, nhìn Doanh Phong đi tới nơi thì chớp chớp.

Doanh Phong không biết cậu đây là đã quên mất đoạn nào nhớ đoạn nào, thử gọi cậu, "Lăng Tiêu?"

Lăng Tiêu vẻ mặt hoang mang mở trừng hai mắt, hoàn toàn không biết gì cả hỏi lại, "Anh là ai?"

Doanh Phong đầu tiên sửng sốt, tiếp đó gân xanh trên trán nổi lên, quay đầu tức giận hỏi Hằng Hà, "Đây là chuyện gì!"

Từ phía sau truyền đến một trận tiếng cười sang sảng, Lăng Tiêu quỷ kế thực hiện được vô cùng vui vẻ, "Ha ha ha, đùa anh chơi."

Doanh Phong phát hiện mình mắc mưu thì mặt tối sầm, "Em rốt cuộc có nhớ hay không?"

"Đương nhiên, " Lăng Tiêu vô cùng tinh thần ngồi dậy, "Bất kể là lúc trước hay lúc sau, đều nhớ rõ nhất thanh nhị sở."

Cậu cao hứng khen Hằng Hà, "Tiến sĩ anh thật giỏi!"

Hằng Hà xấu hổ gãi gãi đầu tóc vốn cũng đã rất loạn rồi, "Có thể thành công thật sự là quá tốt, việc cậu mất trí nhớ tôi cũng có trách nhiệm, nếu giúp không được cậu, chắc tôi cả đời không dám gặp mặt cậu nữa."

"Nói xong rồi chứ?" Doanh Phong xụ mặt, không phân trần gì đem Lăng Tiêu từ trên giường xách xuống, "Nói xong rồi thì về tính sổ."

"Này! Em thật sự nói giỡn thôi mà! Buông em ra!"

Lăng Tiêu thực sự bị Doanh Phong kéo ra ngoài, ở sau lưng chỗ đối phương nhìn không tới, vẫn không quên làm một thủ thế 'suỵt' với Hằng Hà.

Hằng Hà cũng trả về cho cậu một cái yên tâm, tuy rằng bản ghi hình không phát huy công dụng, bất quá anh ta nhất định sẽ giữ bí mật nhỏ giữa hai người bọn họ.

Lăng Tiêu ngồi trên Ly phi sa, cao hứng đến muốn hát lên, cậu rốt cục như nguyện đồng thời có được hai đoạn ký ức, bất kể là gập ghềnh, hay là một đường xuôi gió, quả thực tựa như một đoạn trò chơi mà đánh hai lần, thục năng sinh xảo *(quen tay hay việc)*.

"Ai, anh nói xem chúng ta lúc trước có ít nhất cũng sáu sao ha, giờ có bảy sao, cộng lại chẳng phải là có

mười ba sao lận sao?"

"Hạn mức cao nhất chính là mười sao, thêm ba sao nữa ở đâu ra?"

Lăng Tiêu hô to lãng phí, "Sớm biết thế đã không bồi dưỡng nhiều như vậy!"

Doanh Phong ở trong lòng mắng cậu một câu ngu ngốc.

Lăng Tiêu nắm cằm, tỉ mỉ suy tư, "Để em nhớ lại coi trong khoảng thời gian này anh có gạt em gì không…"

Không nghĩ thì không sao, vừa mới so sánh, thế nhưng thật sự phát hiện vấn đề.

"Đợi một chút… Sao anh biết em từng ném cái hạt đào đó?"

Doanh Phong biết ngay sẽ bị vạch trần, dứt khoát giả bộ điếc.

"Rõ ràng em nhớ lúc ấy là đang chơi trò chơi, đang truyền CG, NPC nói anh trong đó là giả, anh không thể nào biết lúc ấy em ném hạt đào, còn nữa …"

Lăng Tiêu hậu tri hậu giác kịp phản ứng.

"Chẳng lẽ NPC gạt em?"

Doanh Phong mặc nhận, khiến Lăng Tiêu cảm giác mình đã thấy được chân tướng.

"Cổ, cổ lại có thể… Anh lại có thể…"

Thì ra Doanh Phong đã sớm biết mình hôn trộm anh ấy, mà mình còn ngu ngốc nghĩ đã giấu rất tốt rồi, mặt mũi mình đều ném đến Địa Cầu tinh rồi có được không!

"Trò chơi này đào hố cho người ta lọt, ngay cả NPC cũng nói dối! Em muốn cho cô ta đánh giá loại kém!"

"Anh đã cho rồi," Doanh Phong lúc này mới mở miệng.

"Còn anh nữa! Anh cũng là đồng loã! Hai người lại có thể ô ô ô…"

Doanh Phong vươn tay, đem Lăng Tiêu kéo đến bên người, thuận thế chế trụ gáy cậu, câu nói kế tiếp tự

nhiên cũng bị chặn lại.

Thật vất vả giãy thoát, Lăng Tiêu không chịu buông tha tiếp tục ồn ào, “Lại có thể liên hợp lại đùa giỡn…”

“Đi Định Quân Sơn chơi không?”

“Đi đi đi!”

Đường cong hoàng sắc nhoáng lên trong không trung, Ly phi sa đổi hướng, nhắm hướng Định Quân Sơn, vui vẻ bay tới.

Ký ức đã qua vẽ nên bức tranh hoàn chỉnh, từ giờ khắc này, bọn họ lại tạo ra những ký ức tốt đẹp hoàn toàn mới, chỉ riêng thuộc về bọn họ.

99. Quyển 2 - Chương 99: Di Tán*

**Di tán: Tỏa sáng khắp nơi*

Nửa năm sau

Quân độc lập Hoàng Túc bị cường thế trấn áp, các thế lực phản động lợi dụng thời cơ khác thấy thế cũng ngừng chiến tranh, Thiên Túc vượt qua một đoạn thời gian bình thản vô ưu vô lự.

Nếu nói trong khoảng thời gian này có tin tức lớn gì chấn động toàn cầu, thì không gì ngoài linh hồn mới đã kết gần trăm năm trên cây linh hồn đã sắp thành thục.

Nếu dùng ngôn ngữ của loài khác để miêu tả, thì là mọi người ở tinh cầu Thiên Túc, hao phí thời gian trăm năm, mới sinh ra một hài tử như thế, có thể thấy được mức độ chú mục và coi trọng mà nó nhận được, tin tức truyền thông mỗi ngày đều thông báo về tiến triển mới nhất của nó, quả thực hận không thể lập tức hái xuống đưa vào lồng năng lượng nuôi cấy.

Khiêm nhường hơn tin tức này một bậc, là Bảo tàng lịch sử quốc gia đã xảy ra sự kiện mất trộm đầu tiên kể từ khi xây cất mấy trăm năm qua, có người nhân lúc đêm khuya lén vào bên trong, không tốn chút sức che chắn tất cả thiết bị giám thị và bảo an, lấy thủ pháp không thể tưởng tượng được, đánh cắp một huy chương hoàng tộc cổ đại.

Chuyện này đồng dạng gây sự chú ý rộng rãi, không chỉ vì quân đội sau nhiều lần điều tra, chỉ thu được kết luận cũng gần như bằng không chính là ‘Người này cực giỏi về máy tính, có thể dễ dàng xâm nhập và thay đổi số liệu trên máy’, mà còn vì người trộm huy chương đã để lại một thiết bị lưu lời nhắn ở chỗ vốn

là nơi trưng bày huy chương, trên đó hiện lên một câu:

—— ta đánh cắp linh hồn của các ngươi.

Câu nói này dẫn phát thảo luận kịch liệt, cuối cùng đã đạt thành thống nhất kinh người —— cái gọi là linh hồn trong lời của vị thần thâu *(thâu: trộm)* này, rất có thể chính là linh hồn mới sinh trên cây linh hồn.

Sau khi cho ra kết luận đó, quân đội phái lực lượng hùng hậu canh gác cây linh hồn 24 giờ, để đảm bảo chắc chắn linh hồn an toàn giáng sinh.

Trong trung tâm kiến trúc Hư Nguyên trên mạng Thiên Nguyên, một thiếu niên đang ngắm nghía một chiếc huy chương viễn cổ hình ngôi sao sáu cánh. Vì niên đại lâu dài, mặt ngoài đã loang lổ những tổn hại, đồ án và văn tự bên trên đã sớm nhòa nhạt thành một đoàn, nhưng việc này cũng không gây trở ngại cho Tinh Lâu. Qua nhiều năm như vậy, cậu chỉ cần vừa nhắm mắt lại, là có thể tưởng tượng ra hình dạng của nó, từng chi tiết đều sinh động như mới, giống như lúc trước khi người đó đem nó giao vào tay mình.

"Đồ cổ hơn bốn nghìn năm, anh không sợ chơi đến hỏng sao."

Theo thanh âm Nguyệt Ảnh vang lên, những xúc tu quen thuộc cũng từ trên tường tràn ra, quấn lấy ngón út của Tinh Lâu.

"Đây chỉ là một ánh xạ hư cấu trên mạng mà thôi," Tinh Lâu không cho là đúng, "Chính phẩm sớm đã được tôi an trí thích đáng ở một chỗ tuyệt đối an toàn, người bên quân đội không có khả năng tìm được."

Nguyệt Ảnh dạng sợi quang học tiếp tục lan tràn, thẳng đến khi ôm trọn chiếc huy chương, tựa như người đang dùng ngón tay ôn nhu sờ lên bề mặt.

"Anh sao phải mạo hiểm trộm nó ra?"

"Cái này vốn là của tôi, tôi chỉ là lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi," Tinh Lâu biểu tình dịu dàng nhìn chăm chú vào huy chương trong lòng bàn tay, hay có lẽ là nhìn Nguyệt Ảnh đang quấn quanh ở mặt ngoài huy chương, "Cũng là vì nghênh đón thời khắc thức tỉnh sắp tới của em, vì em dày công chuẩn bị lễ vật."

Nói xong, cậu ta đưa huy chương đến bên môi, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

"Phải ha," Nguyệt Ảnh cười nhẹ, "Tôi cũng có chút nôn nóng đó."

***

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong từ căn cứ hạ xuống trung tâm gene, mới đầu Lăng Tiêu định đến chỗ cây

linh hồn xem tình hình sinh trưởng của linh hồn tân sinh một chút, nhưng nơi đó bị giới nghiêm, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần, chỉ đành từ bỏ.

Ngồi thang máy đi xuống, Lăng Tiêu không cam lòng biểu đạt thất vọng của mình.

"Vì cái gì ngay cả nhìn một cái mà cũng không được? Em chỉ bất quá muốn xem một chút linh hồn tân sinh trông như thế nào."

"Sự kiện mất trộm ở viện bảo tàng hôm trước, phạm nhân còn chưa sa lưới, phỏng chừng quân đội cũng rất khẩn trương, " Doanh Phong nói, "Mất đi một linh hồn, phải nghiêm trọng hơn mất đi một món di sản văn hóa cổ rồi."

"Được rồi, " Lăng Tiêu chỉ có thể chấp nhận, "Không biết vì sao kẻ đó lẻn vào viện bảo tàng chỉ để trộm một huy chương, nó cũng đâu phải đồ đáng giá nhất trong bảo tàng."

Cửa an toàn từng cánh từng cánh mở ra trước mặt họ, thân ảnh quen thuộc rốt cục xuất hiện, thực nghiệm đã tiến vào giai đoạn then chốt cuối cùng, Hằng Hà cùng với đoàn thể nghiên cứu cơ hồ mỗi đêm mỗi ngày đều thủ ở chỗ này, chỉ lo sợ sẽ có chuyện gì.

"Các cậu tới rồi," Hằng Hà nhìn thấy bọn họ liền cao hứng hô, "Mau đến xem tiến triển mới nhất của chúng ta."

Hai người đi qua, chỉ thấy Nguyệt Ảnh vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, trên gương mặt vốn tái nhợt, ửng lên một mạt huyết sắc không dễ phát giác.

Lồng bảo hộ trên người thiếu niên đã sớm được thu lại, một đầu kim tiêm rất mảnh nối với ống dẫn gắn vào lưng bàn tay cậu, đang lưu động trong ống chính là máu của Lăng Tiêu. Tinh hoa của máu được sàng lọc nhiều lần, bỏ đi một số thứ, đảm bảo chắc chắn vạn vô nhất thất *(không có sơ sót gì)*, dùng tốc độ vô cùng chậm rãi chuyển vận vào cơ thể Nguyệt Ảnh, số liệu phức tạp trên thiết bị một bên tùy thời tùy chỗ biến hóa, cái duy nhất bọn họ nhìn hiểu, chính là một đường thẳng, bằng khoảng cách bình ổn có quy luật mà khiêu động.

"Cậu ấy có tiếng tim đập?" Lăng Tiêu kinh ngạc nói.

"Đúng vậy!" Hằng Hà chính là vì thế mới kích động, dù tim đập từ tốn lại mỏng manh, nhưng đây là dấu hiệu sống lại.

Lăng Tiêu vuốt lồng ngực của mình, nhìn dao động của đường thẳng, phảng phất như bản thân mình cũng có thể cảm nhận được.

"Dựa theo kế hoạch, hôm nay là lần rút máu cuối cùng, qua hôm nay, là chúng ta có thể thu thập đủ máu, nếu không có gì ngoài ý muốn, thì có thể khiến thể thực nghiệm tỉnh lại."

“A, thật quá tốt,” Lăng Tiêu cũng một phen thả lỏng, trải qua một năm dằng dặc hiến máu, cậu rốt cục được giải phóng rồi.

“Vậy sau đó sẽ không còn chuyện của chúng tôi nữa chứ?” Doanh Phong hỏi.

“Trước mắt là như vậy, cảm ơn các cậu trợ giúp một năm qua, nhất là Lăng Tiêu, thật sự là vất vả cho cậu.”

Cảm kích bừng bừng ánh lên trong mắt Hằng Hà.

Doanh Phong đối với lòng biết ơn của anh ta chẳng chút lĩnh tình *(tiếp nhận)*, ngay từ đầu họ chính là bị hiếp bức, anh có thể tưởng tượng đến việc thực nghiệm này một khi thành công, quân đội sẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn mở rộng chiến trường ra thêm vài lần.

Lăng Tiêu hoàn toàn không nghĩ đến cùng một việc với anh, Nguyệt Ảnh rốt cuộc là ai? Cùng cậu đến tột cùng có quan hệ gì? Mấy vấn đề này chỉ khi Nguyệt Ảnh tỉnh lại mới có thể được giải đáp.

“Vậy nhanh bắt đầu đi, ” Lăng Tiêu nằm lên giường, “Tôi cũng hi vọng cậu ấy có thể sớm thức tỉnh.”

Có lẽ vì là lần cuối cùng, lượng máu rút nhiều hơn so với bình thường, vì thế Lăng Tiêu sớm hôn mê, nghĩ hết lần này sẽ không còn phải chịu tội thế này nữa, Doanh Phong cũng hiếm thấy không làm khó dễ.

Chờ Lăng Tiêu tỉnh lại, bản thân đã về tới ký túc xá, nằm trên giường trong phòng ngủ, Doanh Phong đứng bên cửa sổ, đang cùng người nào đó liên lạc.

Nhìn thấy Lăng Tiêu mở mắt, Doanh Phong qua loa vài câu kết thúc cuộc nói chuyện, đi đến bên giường, cúi người xem xét trạng thái Lăng Tiêu.

“Cảm giác thế nào?” Anh hỏi.

“Anh đang nói điện thoại với ai vậy?” Lực chú ý của Lăng Tiêu không đặt trên người mình, theo ngữ khí Doanh Phong vừa rồi, cậu nghe ra anh đang cùng người ta thảo luận chính sự.

“Bộ lạc Lang Túc bên kia xảy ra chút vấn đề, bọn họ không giải quyết được, muốn anh đi xử lý.”

Lăng Tiêu rất rõ ràng năng lực của Hắc Lang bọn họ, chuyện mà họ không xử lý được, nhất định là chuyện khá nghiêm trọng, cậu cũng đã lâu không đến Lang Túc tinh, cũng rất nhớ người trong bộ lạc.

“Em cũng muốn đi,” cậu mếu mếu miệng.

Doanh Phong nửa chống lên giường, vuốt vuốt tóc cậu, "Tình trạng thân thể em hiện tại không ngồi được phi thuyền, chậm nhất là ngày mai anh sẽ trở về, em hãy nghỉ ngơi thật tốt."

Lăng Tiêu bây giờ kỹ năng làm nũng dưới trạng thái suy yếu đã mãn điểm, những lời ngày thường cảm thấy xấu hổ cũng có thể nương theo bề ngoài yếu đuối mà nói ra.

"Anh lại có thể để khế tử bị tổn thương tinh thần của mình ở nhà một mình," Lăng Tiêu khoa trương nhắm mắt lại, "A, em thấy khó chịu quá, em muốn ngất rồi."

Doanh Phong búng vào đầu cậu giáo huấn, "Đừng có diễn nữa, sau này em không cần rút máu, muốn đi mấy lần cũng được."

Lăng Tiêu không cam lòng còn muốn tranh thủ thêm, "Em…"

"Nghe lời nào," Doanh Phong không cho phân bua ngăn chặn miệng cậu, lần này dùng tới thôi miên.

Lăng Tiêu vốn cũng vì mất máu quá nhiều mà mơ mơ màng màng, nụ hôn này hạ xuống cũng chỉ còn lại cơn buồn ngủ.

"Lại dùng chiêu này…"

Cậu than thở oán giận một câu, đảo mắt liền say sưa đi vào giấc mộng.

Thu xếp xong cho Lăng Tiêu, Doanh Phong đứng dậy, thiếu chút nữa đạp phải Tiểu Hôi dưới chân.

Nửa năm qua, Tiểu Hôi từ một chú lang nhỏ như lòng bàn tay trưởng thành thành một tiểu lang dài bằng một cánh tay, nhưng chính là vẫn không biến thành hình người. Lăng Tiêu đã sớm hoài nghi nó chỉ là một con lang bình thường, lúc trước còn tính đem nó đi xét nghiệm DNA, sau đó lại quyết định thuận theo tự nhiên, là lang hay là người đều tùy nó phát triển.

Mắt tiểu Hôi đối diện đôi mắt đen của Doanh Phong, có chút sợ hãi lùi vài bước ra sau. Doanh Phong biết trong gia đình này, Tiểu Hôi có quan niệm cấp bậc rõ ràng rất tự nhiên coi anh vốn có phần nghiêm khắc hơn thành Lang Vương mà đối đãi, ánh mắt nhìn anh luôn mang theo điểm kính sợ, mà lại thích cùng Lăng Tiêu nô đùa.

Bất quá cho dù là lang, Tiểu Hôi cũng là một chú lang thực thông minh, những mệnh lệnh đơn giản một chút, nó đều có thể nghe hiểu.

"Coi nhà cho tốt," Doanh Phong ra lệnh.

Tiểu Hôi ngao ô hai tiếng xem như đáp lại.

Doanh Phong nhìn thời gian không còn sớm, anh muốn qua đó sớm một chút, mau chóng giải quyết vấn đề, mới có thể trở về gấp trước đêm mai.

Trước khi đi anh lướt mắt nhìn qua tấm ảnh chụp thật lớn treo trên tường, hình kết hôn có rồi, tuần trăng mật cũng qua, nhưng tựa hồ vẫn còn thiếu chút gì đó, đoạn hôn nhân này mới có vẻ viên mãn.

***

Bộ lạc của Doanh Phong cùng vài bộ lạc phụ cận phát sinh xung đột, nghiêm trọng đến mức phải dùng vũ lực mới có thể giải quyết, nhưng sau khi vị Lang Vương Thiên Túc trong truyền thuyết xuất hiện tại bàn đàm phán, không người nào dám không có mắt mà dùng vũ lực uy hiếp.

Giải quyết xong xung đột lần này, một bộ lạc nho nhỏ ở phía Tây không được Liên Bang thừa nhận sáp nhập vào, địa bàn của bọn họ cứ như vậy tăng lên gấp đôi, dân cư cũng thêm vài trăm.

Vốn muốn lưu Doanh Phong lại chúc mừng, lại bị anh qua quýt cự tuyệt, Doanh Phong không trì hoãn thêm chút nào, phong trần mệt mỏi đáp lên phi thuyền khứ hồi Thiên Túc.

Nhưng sau khi Doanh Phong vội vàng trở về Thiên Túc hạ cánh, không trở lại Ngự Thiên đầu tiên, mà đến tiệm trang sức ở gần chỗ ghi danh quan hệ phối ngẫu, nhân viên nơi đó nhiệt tình tiếp đãi anh.

"Là Doanh Phong tiên sinh phải không ạ? Đơn đặt hàng của ngài hôm qua chúng tôi đã nhận được, hôm nay gấp rút điêu khắc laser, ngài xem có vừa lòng không?"

Doanh Phong tiếp nhận cái hộp mà cô đưa tới, ngón tay vẽ một vòng trên lớp vỏ hộp kim loại, nắp hộp từ từ mở ra, lộ ra một đôi nhẫn bên trong.

Anh cầm một cái trong đó lên, cẩn thận quan sát mặt trong, trên đó có khắc tên anh và Lăng Tiêu, cùng với ngày họ ký khế ước.

"Phù hợp với yêu cầu của ngài không ạ?" Nhân viên tiêu thụ hỏi.

Doanh Phong gật đầu, cất lại nhẫn vào.

Quét thẻ xong, nhân viên tiêu thụ gói nhẫn lại cho anh, thuận miệng tán gẫu.

"Hôm nay là kỷ niệm một năm ngày hai người ký khế ước nhỉ."

“Phải,” Doanh Phong đáp.

“Chúc mừng hai người, bất quá thật làm người ta ngoài ý muốn, bởi vì rất nhiều người đều là sau khi ký khế ước sẽ tới mua nhẫn cưới, ngài vì sao cách một năm mới nghĩ tới việc mua nhẫn vậy?”

Doanh Phong nghĩ đến ngày này một năm trước, anh và Lăng Tiêu còn đang nằm trong khu hầm mỏ tối tăm không ánh sáng, đối mặt uy hiếp của Khuê suýt nữa hồn phi phách tán, ai có thể nghĩ đến một năm sau vào ngày hôm nay, mình lại ở trong tiệm trang sức rộng rãi sáng sủa, vì hai người chọn một đôi nhẫn đây?

Nhân viên tiêu thụ thấy anh trầm tư không nói cũng không truy vấn, mỉm cười đưa hộp nhẫn đã gói xong cho anh.

“Tin tưởng khế tử của anh thu được phần lễ vật này, nhất định sẽ rất vui vẻ, chúc hai người hạnh phúc.”

Doanh Phong tiếp nhận cái gói, “Cám ơn.”

Anh nhìn thời gian trên cổng cá nhân, cách lúc anh rời đi đã tròn một ngày rồi, giờ anh phải nhanh một chút trở về, trước khi ngày kỷ niệm còn chưa qua đi, tự tay đeo nhẫn cho Lăng Tiêu, anh đã có thể tưởng tượng ra nụ cười ngây ngô sau phút giật mình trên mặt đối phương.

Rời khỏi tiệm trang sức, Doanh Phong bước nhanh quay lại Ly phi sa, hoàng hôn đã qua, nắng chiều đã tắt, đêm sắp phủ xuống, nỗi nhớ nhà khi phải cùng người xa cách càng dâng đầy hơn.

Lăng Tiêu ở nhà chơi cùng Tiểu Hôi, thỉnh thoảng xem giờ, cậu nhớ nửa tiếng trước cậu đã nhận được tin Doanh Phong lên thuyền, sao đến hiện tại người vẫn chưa về?

“Tiểu Hôi a Tiểu Hôi, mày có muốn về thăm cố hương của mày không a?” Lăng Tiêu vò cái đầu lông xù của nó, “Sau này tao rốt cuộc không cần rút máu nữa, đợi đến kỳ nghỉ, tao sẽ mang mày quay về Lang Túc tinh chơi nha, tao cũng rất nhớ Hắc Lang Bạch Lang với lại Lạc Lạc bọn họ a.”

Tiểu Hôi phụ hoạ ô —— ô —— kêu, một người một lang không hề có khác biệt mà đối thoại.

“Doanh Phong sao vẫn chưa trở lại nữa, anh ấy chắc không phải là gặp lốc xoáy tinh vân chứ?” Lăng Tiêu nhìn nhìn sắc trời, không lý nào phi thuyền bay chậm như vậy.

Vừa nói xong cậu liền phi phi hai tiếng, “Mồm quạ đen.”

Cậu ôm lấy Tiểu Hôi, “Nói cho mày nghe nga, trước kia tao có một người bạn nổi danh mồm quạ đen luôn, chỉ cần cậu ấy nói chuyện gì không tốt, cuối cùng đều sẽ linh nghiệm, mày nói có thần kỳ không?”

Người nằm sâu trong ký ức trỗi dậy, cũng không biết cậu ấy hiện tại có tốt hay không.

Lăng Tiêu lấy lại tinh thần thì phát hiện mình đã theo bản năng đến bên cửa sổ, cùng Tiểu Hôi một trên một dưới bấu lấy cạnh cửa, một bộ dạng trông ngóng.

"Bộ dạng chúng ta thế này nếu như bị Doanh Phong phát hiện ra, ảnh nhất định lại cười nhạo chúng ta không biết nhẫn nại cho coi."

Lăng Tiêu muốn đi nhưng lại phát hiện chân không chịu rời, một ngày không thấy Doanh Phong, như xa cách ba năm, muốn được trông thấy anh đầu tiên, dù chỉ là một bóng dáng ở rất xa.

"Quên đi, chờ thêm chút nữa vậy, cẩn thận đừng để cho ảnh phát hiện là được."

Một người một lang bám trên cửa sổ ngẩng cao đầu nhỏ, thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, mặt trời đã lặn rồi, vẫn không thấy bóng dáng Doanh Phong.

"Kỳ quái, " Lăng Tiêu lúc này đích thực mất kiên nhẫn, "Phải gọi cho anh ấy mới được…"

Cậu vừa lấy ra cổng cá nhân, cửa liền vang lên.

"Về rồi!"

Lăng Tiêu cao hứng chạy vội tới cửa, anh ấy rốt cuộc là từ phương hướng nào trở về, mình trông chừng đến thế mà sao không thấy người.

"Anh về ——" cậu mở tung cửa, lời trong miệng lại chỉ nói được một nửa.

Vóc dáng cao cao trong dự liệu không xuất hiện trước mắt, Lăng Tiêu cúi đầu, một người thấp bé đứng ở cửa, bởi vì cũng đang cúi đầu, Lăng Tiêu thấy không rõ mặt.

"Cậu…" Cậu chần chừ hỏi.

Người đối diện lúc này mới ngẩng đầu, lộ ra gương mặt đã lâu không gặp.

"Hey," vĩnh viễn vẫn duy trì diện mạo thiếu niên - Lam Thịnh hướng Lăng Tiêu mỉm cười, "Đã lâu không gặp."

100. Quyển 2 - Chương 100: Quy Tịch*

**Quy: Quay về; Tịch: Yên tĩnh, vắng vẻ, cô đơn*

Lăng Tiêu dùng sức dụi dụi mắt„ mới xác nhận người trước mắt không phải là ảo giác của cậu.

"Lam Thịnh? Thật là cậu? Sao cậu lại…?"

"Thấy tớ kinh ngạc lắm phải không?" Lam Thịnh hỏi lại.

Thực thế, vì thầy hiệu trưởng phải lưu lại Trung tâm kiểm soát ước chừng sáu năm, mà đã được viện trưởng khen là kỳ tích rồi, vậy thì Lam Thịnh chỉ ở bên trong một năm, chẳng phải là thần tích?

Nhưng dù như thế, chứng kiến người mình vừa mới tưởng niệm xuất hiện trước mắt, tâm tình kích động luôn có thể vượt qua kinh ngạc.

Nhìn thấy biểu tình Lăng Tiêu cứ biến chuyển liên tục, Lam Thịnh lần thứ hai cười cười, chủ động tiến lên, cho Lăng Tiêu một cái ôm.

"Tớ rất nhớ cậu."

Lăng Tiêu gắt gao ôm lại, "Tớ cũng vậy."

Thiên ngôn vạn ngữ từ sau khi ly biệt, đều đọng lại trong cái ôm thân mật khắng khít này, cho đến thật lâu sau, hai người mới vô cùng không nỡ mà buông nhau ra.

"Cậu đã cao lớn như vầy rồi," Lam Thịnh ngẩng đầu nhìn cậu, trong mắt đầy cảm xúc phức tạp.

Lăng Tiêu lúc này mới nhớ tới, mình hôm nay mang màu mắt giống cậu ấy như đúc, cậu hiện tại đã không còn kiêng dè thân phận khế tử của mình, khi quen biết bạn bè mới cũng sẽ thoải mái mà giới thiệu khế chủ cho bọn họ. Chính là Lam Thịnh không giống vậy, cậu ấy là bạn cũ ở sơ cấp học viện, vì bất hạnh của cậu ấy, Lăng Tiêu từng lập thệ sẽ không làm khế tử, nhưng hôm nay gặp lại, hai người không muốn trở thành khế tử, đều đã trở thành khế tử của người khác.

Nhưng Lam Thịnh không hỏi ra vấn đề sẽ làm Lăng Tiêu xấu hổ, đối mặt với đôi mắt màu xám nhạt của đối phương, cậu biểu hiện thập phần thản nhiên.

"Không mời tớ vào sao?" Cậu hỏi.

"Nga," Lăng Tiêu lúc này mới ý thức được hai người còn đứng tại chỗ, vội nghiêng người để Lam Thịnh vào.

Lam Thịnh sau khi vào nhà liền rất hứng thú đánh giá chung quanh, Lăng Tiêu nín một bụng vấn đề, hận không thể một lần hỏi hết ra.

"Cậu từ Trung tâm kiểm soát ra ngoài hồi nào? Sao không cho tớ biết để tớ đi đón? Sao cậu vào Ngự Thiên được, gác cổng không ngăn cậu sao?"

Lam Thịnh đối với mấy vấn đề của cậu một câu cũng không trả lời, ngược lại cảm khái nói, "Thì ra ký túc xá Ngự Thiên là thế này, tớ cũng từng hướng tới nơi này mà học hành, đáng tiếc không có cơ hội đó."

Lăng Tiêu nghe được câu này, trong lòng từng đợt khổ sở, không biết nên nói gì.

Ngược lại Lam Thịnh chứng kiến bộ dạng này của cậu thì an ủi, "Bất quá nhìn cậu thi đậu Ngự Thiên, cũng vui như tự tớ vào học vậy, cậu không cần vì tớ mà khổ sở."

Không nghĩ tới cậu ấy so với mình còn thông suốt hơn, tâm tình Lăng Tiêu lại mơ hồ có chút dễ chịu.

Đúng lúc này, từ trong phòng ngủ nhảy ra một cái bóng đen, nhắm người mới xuất hiện thêm trong phòng đánh tới, Lăng Tiêu tay mắt lanh lẹ, vội vàng động thân ngăn lại.

"Tiểu Hôi!"

Tiểu Hôi thấy Lăng Tiêu che đằng trước, vội vàng thu trảo, kết quả bởi vì thân thể mất đà mà nặng nề trượt trên đất, lăn hai vòng rồi thuận thế đứng lên, hướng về phía Lam Thịnh đằng sau Lăng Tiêu, sâu trong yết hầu phát ra tiếng ô ô cảnh cáo.

"Tiểu Hôi! Cậu ấy là bạn tao, không được vô lễ!" Lăng Tiêu quát ngăn nó.

Tuy rằng không phục, nhưng Lăng Tiêu nói như vậy, Tiểu Hôi cũng chỉ có thể từng bước một chậm rãi thối lui, ánh mắt tràn ngập địch ý thủy chung tập trung lên người Lam Thịnh không dời.

"Đây là chó cậu nuôi hả?" Lam Thịnh phía sau cậu tò mò hỏi.

"Tiểu Hôi nó không phải chó, mà là lang, thật ngại a, Tiểu Hôi nó bình thường không phải như vầy đâu."

Cho dù là người nó không thích, cũng chỉ cao lãnh xoay mông về phía đối phương, tràn ngập tính công kích như thế này vẫn là lần đầu.

Lam Thịnh lắc lắc đầu tỏ vẻ không sao, tiếp tục đi thăm ký túc xá của Lăng Tiêu, cậu từ phòng khách đi tới phòng ngủ, nơi này bắt mắt nhất chính là tấm ảnh chụp Lăng tiêu cùng Doanh Phong treo trên tường kia, Lam Thịnh tự nhiên cũng nhìn thấy nó.

"Ách…" Thấy Lam Thịnh tinh tế đánh giá ảnh chụp trên tường, Lăng Tiêu lần thứ hai có chút thẹn thùng, Lam Thịnh biết Doanh Phong, cũng nghe qua lời nói mạnh miệng hồi còn nhỏ không hiểu chuyện năm nào, giờ hết thảy đều đảo ngược, quả thực tựa như phiên bản của Lam Thịnh và Bình Tông.

Đánh giá thật lâu sau Lam Thịnh mới mở miệng, "Cậu rốt cục vẫn là cùng Doanh Phong một chỗ, năm đó tớ cứ luôn cảm thấy cậu đối với cậu ta khác biệt so với những người khác, cậu luôn treo tên cậu ta bên miệng, luôn miệng nói là đối thủ cạnh tranh, kỳ thật vẫn là ôm tình cảm không đồng dạng như thế đi."

Lăng Tiêu không thể phản bác, khi còn thơ dại nhận thức không rõ tình cảm của mình, còn phải nhờ một thiết bị đến nói cho cậu biết chân tướng. *(LT nói tới đợt kiểm tra sức khỏe đó, có ai không nhớ không?)*

"Các cậu hiện tại tình cảm tốt không?"

"Ách… Ừ." Lăng Tiêu xấu hổ đáp.

Lam Thịnh thấy cậu khẩn trương như vậy, lại cười cười, "Tớ không có ý kiến gì với Doanh Phong, chỉ nhớ cậu ta mạnh, người cũng rất lạnh lùng, có thể cùng cậu ta ở chung, cậu nhất định rất không dễ dàng."

"Không có đâu," Lăng Tiêu vội phủ định, "Kỳ thật anh ấy… Rất dễ ở chung."

Những lời này Lăng Tiêu nói cũng không có sức lực, đối với người không quen, Doanh Phong đích thực là một đối tượng rất khó ở chung.

Nhưng cũng chính vì như vậy, được Doanh Phong đối đãi khác biệt, cậu mới mỗi một ngày đều có loại cảm giác mình là duy nhất trong mắt đối phương, đáng tiếc người bên ngoài thì không cách nào hiểu được.

"Vậy sao?" Lam Thịnh thực tự nhiên tiếp thu, "Thấy cậu như bây giờ, học ở một trường đại học lớn, sống cùng người mình thích, tớ thật sự thấy vui cho cậu."

Không đợi Lăng Tiêu nghĩ kỹ đáp lại như thế nào, ngữ khí đối phương chợt lạnh đi vài độ, "Tất cả chuyện này, nếu cậu là khế chủ, thì sẽ rất hoàn mỹ."

Lăng Tiêu có chút giật mình, cậu không rõ Lam Thịnh vì sao nói như vậy, cũng không hiểu dụng ý của cậu ấy.

"Làm gì mà kinh ngạc nhìn tớ như vậy," Lam Thịnh quay đầu, "Chẳng lẽ cậu không cho là như vậy sao?"

Miệng Lăng Tiêu mấp máy, "Cũng… tạm đi…"

"Năm đó cậu chính là người lập chí phải làm khế chủ của Doanh Phong, hiện giờ lại thành khế tử của cậu

ta, mặc dù đối tượng không đổi, nhưng thân phận lại hoàn toàn bất đồng, như vậy cậu cũng có thể chấp nhận sao?"

Lăng Tiêu nghiêm túc lại, "Tớ không biết vì sao cậu lại hỏi vậy, tuy Doanh Phong bây giờ là khế chủ của tớ, nhưng từ sau khi chúng tớ tiếp nhận nhau, anh ấy không còn dùng thân phận khế chủ làm chuyện gì quá phận với tớ nữa."

"Tức là trước đó cậu ta đã làm."

"Đúng là thế nhưng mà…"

"Cho nên cậu đã cam tâm tình nguyện tiếp nhận thân phận khế tử của mình rồi sao? Hay vì không có quyền lực, không thể phản kháng, bị áp chế hết lần này đến lần khác không thể không đối mặt sự thật, còn thôi miên bản thân rằng như thế cũng không tồi, phải vậy không?"

Lăng Tiêu bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Lam Thịnh thất vọng lắc lắc đầu, "Lăng Tiêu, cậu thật sự thay đổi thật nhiều."

Lăng Tiêu muốn nói không phải là như vậy, Lam Thịnh rõ ràng là người đối với thân phận khế chủ cùng khế tử nhìn thấu triệt nhất, cũng là bởi vì cậu ấy khư khư cố chấp, mới khiến cho Bình Tông chuyển thế, cậu ấy hẳn phải sớm giác ngộ về vấn đề này mới đúng.

Chính là đối mặt Lam Thịnh như vậy, Lăng Tiêu lại nói không ra một lời, Lam Thịnh hiện tại trở nên thật xa lạ, một năm sống nơi Trung tâm kiểm soát, đã đem cậu ấy hoàn toàn đúc rèn thành một người khác, cậu ấy dù thường xuyên cười, nhưng dáng tươi cười lại vĩnh viễn không đến được đáy mắt, lãnh ý tán phát trên thân thậm chí vượt qua cả Doanh Phong.

Không, lạnh lùng nơi Doanh Phong đến từ chính tính cách trời sinh, là một loại lãnh tình thực thuần túy, đối người khác không có ác ý. Mà tràn ngập ở xung quanh Lam Thịnh, lại toát ra một tầng hàn khí đen tối, Doanh Phong sẽ chỉ làm người khác không dám tiếp cận, còn Lam Thịnh lại khiến người ta muốn trốn khỏi cậu.

Lam Thịnh vừa mới nặng lời với Lăng Tiêu xong, thái độ lại dịu đi, "Bất quá tớ có tư cách gì chỉ trích cậu chứ? Thời gian qua lâu như vậy, bên ngoài hết thảy đều đã cải biến, ngay cả bản thân tớ cũng thay đổi."

Lăng Tiêu lập tức nghĩ đến những gì cậu đã chứng kiến ở Trung tâm kiểm soát, có thể sống trong đó một năm, lòng người không có khả năng không phát sinh thay đổi.

Nếu quả thật chỉ vì thế, thì Lam Thịnh hiện tại đã được ra rồi, cái cậu ấy cần chỉ là một chút thời gian.

Vì thế Lăng Tiêu hỏi, “Cậu bây giờ là hoàn toàn rời khỏi Trung tâm kiểm soát rồi phải không? Kế tiếp cậu muốn đi đâu?”

Lam Thịnh cũng rất tự nhiên theo cậu chuyển đề tài, “Tớ còn chưa nghĩ ra, bất quá đã không có ý định tiếp tục học nữa, có người cho tớ một phần công việc, tớ tính đi thử xem sao.”

“Công việc?” Lăng Tiêu nghe được cậu ấy không có ý định tiếp tục học sâu thêm thì có chút tiếc nuối, bất quá biết cậu chuẩn bị đi làm thì lại có chút yên tâm.

“Là công việc gì, có xa đây không? Dù xa cũng không sao, để lại địa chỉ cho tớ, tớ sẽ thường xuyên thăm cậu.”

Ngay sau đó cậu lại nghĩ, “Là công việc ở Thiên Túc chứ hả? Tớ hồi trước có quen một người bạn, ờm,” Lăng Tiêu cân nhắc tìm lời, “Tình huống của người đó không khác với cậu lắm, người đó nói bằng thể chất của y, sống ở những nơi khác ngoài Thiên Túc thì rất vất vả.”

“Tớ hiểu, lực dẫn linh hồn chứ gì,” Lam Thịnh thoải mái nói ra, “Người phát dục càng không kiện toàn, ảnh hưởng càng nghiêm trọng, người hoàn toàn không phát dục như tớ, dù là đến Lang Túc tinh cũng khó mà sống tốt.”

“Cậu không cần lo lắng cho tớ, tớ không yếu ớt như trong tưởng tượng của cậu, ngược lại là cậu đó,” Lam Thịnh nâng tay, sờ hai má Lăng Tiêu, “Từ thật lâu trước kia, đã khiến tớ không yên lòng rồi, đến giờ vẫn như thế.”

Lời cậu, lập tức mang Lăng Tiêu về lại đêm hôm đó, cảnh tượng Lam Thịnh tìm đến cậu cáo biệt, mỗi một từ cậu ấy nói, mỗi một câu, đều khắc sâu trong đáy lòng cậu.

Bọn họ đã hứa hẹn nhất định sẽ gặp lại nhau, giờ nguyện vọng này rốt cục thực hiện được, chính là lúc ấy chưa từng nghĩ tới, đến khi gặp lại thì đã cảnh còn người mất.

“Được rồi,” Lam Thịnh buông tay xuống, “Tớ phải đi rồi, bất quá trước khi đi, tớ muốn hỏi cậu trả tớ món đồ tớ nhờ cậu bảo quản.”

“A, ” Lăng Tiêu lúc này mới nhớ ra, “Cậu chờ chút nha.”

Cậu từ một chỗ bí mật dưới giường lấy ra cái hộp mà Lam Thịnh giao cho cậu, do dự một chút, “Cái hộp này… Cậu có còn dùng không?”

Lam Thịnh đoán được trong cái hộp kia khẳng định không chỉ chứa món đồ mà mình lưu cho cậu ấy, “Hết rồi, cậu trả chủy thủ cho tớ là được, còn cái hộp cậu cứ giữ đi.”

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, vội mở ra nắp hộp, thật cẩn thận lấy chủy thủ của Bình Tông ra.

"Đây nè."

Lam Thịnh nhận lấy, nhìn vật nhớ người, cả một lúc lâu lâm vào trầm tư.

Lăng Tiêu không quấy rầy cậu ấy, cho đến khi Lam Thịnh tự mình khôi phục lại, lơ đãng nhìn thoáng thứ trong hộp.

"Cậu giữ mấy đồ vứt đi ấy làm gì?"

"Không có, " Lăng Tiêu cuống quít đậy nắp lại, "Chỉ là cho vui thôi."

Lam Thịnh không can thiệp nữa, Lăng Tiêu lại nhét cái hộp về lại chỗ cũ.

"Cảm ơn cậu đã bảo quản," Lam Thịnh giơ giơ chủy thủ trong tay ra dấu.

"Không có," Lăng Tiêu thấy cậu khách khí có chút không thích ứng, "Doanh Phong cũng sắp trở lại, cậu không chờ gặp anh ấy sao?"

Lam Thịnh lại lộ ra nụ cười thường trực, "Không cần, tớ với cậu ta vốn cũng không thân."

"Vậy được rồi, " Lăng Tiêu buông tha, "Tớ tiễn cậu…"

Cậu vừa mới nói xong ba chữ kia, Tiểu Hôi vẫn luôn như lâm đại địch liền hướng cậu kêu lớn, Lăng Tiêu chưa bao giờ thấy Tiểu Hôi kích động như vậy.

"Tiểu Hôi mày đừng nháo, tao trở lại liền."

Tiểu Hôi thấy mình ngăn không được cậu, liều lĩnh nhảy dựng lên, nhào thẳng vào Lam Thịnh, lúc này ngay cả Lăng Tiêu cũng không ngăn được nó, mắt thấy răng nanh Tiểu Hôi đã hung hăng gặm vào cánh tay Lam Thịnh.

"Tiểu Hôi!" Lăng Tiêu sốt ruột kêu lên.

Lam Thịnh nhướng mày, quăng hai cái cũng không dứt ra được, chủy thủ trong tay lật qua, theo sau một tiếng kêu rên, Tiểu Hôi bị đau buông mõm ra rớt xuống đất, vẫn liên tục phát ra tiếng kêu ô ô đáng thương.

“Tiểu Hôi!” Lăng Tiêu lại một lần nữa kêu tên nó, nhưng lúc này đây lại tràn ngập lo lắng.

Cậu vội ngồi xổm xuống xem xét thương thế Tiểu Hôi, cũng may Lam Thịnh ra tay không nặng, chỉ cắt trúng da chân trước nó, xem như cho nó một cái cảnh cáo.

“Xin lỗi, nó cắn tớ, tớ theo phản xạ liền…”

Lăng Tiêu trong lòng có chút buồn bã, tuy Tiểu Hôi vô lễ trước, nhưng dù sao nó là động vật không hiểu chuyện, mà khi cậu ngẩng đầu nhìn thấy trên cánh tay Lam Thịnh cũng để lại hai dấu răng thật sâu, lời sắp ra khỏi miệng lại bị cưỡng ép nuốt xuống.

Cậu chỉ có thể tiếc rèn sắt không thành thép mà xoa nhẹ bụng Tiểu Hôi, “Tiểu Hôi, hôm nay mày sao vậy, chờ tao lấy băng gạc đến băng cho mày.”

Tiểu Hôi không phải người Thiên Túc, không thể dùng hồn tinh để trị liệu, bị thương chỉ có thể xử lý vết thương sau đó từ từ chờ khôi phục, thật sự rất phiền toái.

“Tớ sắp phải đi, cậu không tiễn tớ một đoạn sao?” Cậu mới vừa đứng dậy muốn đi lấy hộp thuốc, lại bị Lam Thịnh gọi lại.

Lăng Tiêu không an lòng nhìn Tiểu Hôi bị thương trên mặt đất, nó kêu ư ử thật đáng thương, “Tớ xử lý cho nó một chút là tốt rồi, thật sự rất nhanh.”

Lam Thịnh nâng tay xem giờ, “Tớ không có thời gian, lần này sau khi tớ rời đi, chúng ta lại phải thật lâu không thể gặp nhau.”

Lam Thịnh dù sao cũng từng là người bạn tốt nhất của cậu, trước khi rời đi không tiễn một chút thì sao mà được, thương thế Tiểu Hôi nhìn qua cũng không nghiêm trọng như vậy, chính là nó kêu thật sự khoa trương, thật giống như có người đem móng vuốt của nó chém rớt vậy.

Lăng Tiêu ôm Tiểu Hôi lên giường, dặn dò, “Tao sẽ về rất nhanh, mày ráng chịu một chút nha.”

Mặc kệ Tiểu Hôi kêu rên thế nào, cũng chẳng thể lưu lại Lăng Tiêu, nhìn bóng lưng cậu rời đi, Tiểu Hôi bật người lên nhảy xuống giường, cực nhanh đuổi theo, động tác linh hoạt đó, làm sao cũng nhìn không ra nó đang bị thương.

Chính là cửa chính lại hoàn toàn đóng chặt trước mặt nó, Tiểu Hôi liều mạng cào lên cửa, miệng ngao ô ngao ô phát ra tiếng kêu lo âu, chờ mong Lăng Tiêu có thể quay đầu lại.

“Nó bình thường không như vậy đâu, tớ cũng không biết nó hôm nay làm sao nữa,” Lăng Tiêu nhìn vết thương trên cổ tay Lam Thịnh có chút áy náy, “Để tớ trị cho cậu một chút đi.”

“Không cần, ” Lam Thịnh từ chối, “Tớ biết cậu rất vội, xe của tớ ở ngay sân bay, đến rồi về cũng không mất bao lâu.”

Hai người rất nhanh đi vào sân bay, Lam Thịnh thế nhưng thật sự có xe, lại còn là phi hành khí kiểu dáng tương đối mới.

“Cái này ở đâu ra?” Lăng Tiêu hỏi.

“Chỗ làm của tớ cho tớ mượn.” Lam Thịnh khinh miêu đạm tả đáp.

“Nga, ” Lăng Tiêu chẳng hoài nghi chút gì liền tin tưởng.

Lam Thịnh đứng trước cửa khoang, “Tốt rồi, cảm ơn cậu tiễn tớ.”

Lăng Tiêu rất muốn cùng cậu ấy hảo hảo nói lời tạm biệt, nhưng cậu còn băn khoăn Tiểu Hôi trong ký túc xá.

“Nhớ phải liên lạc với tớ đó.”

“Nhất định.”

Lam Thịnh lần thứ hai ôm lấy, Lăng Tiêu không nghĩ nhiều, cũng ôm lại vỗ vỗ lưng cậu, lúc này chợt nghe thanh âm Lam Thịnh từ trước ngực nhỏ giọng truyền đến.

“Nhưng tớ luyến tiếc cậu thì phải làm sao đây.”

“Cái gì?” Lăng Tiêu không nghe rõ.

“Hay là theo tớ cùng đi đi.”

Sau lưng Lăng Tiêu bị người dùng kim đâm vào, chất lỏng lạnh lẽo được tiêm vào thân thể cậu, Lăng Tiêu cả người dùng lực không được, trước mắt dần dần một mảnh mơ hồ.

Thẳng đến trước lúc hôn mê, cậu vẫn không thể tin tưởng Lam Thịnh lại làm ra chuyện này với mình, cậu ấy là bằng hữu tốt nhất của cậu, cậu đối với cậu ấy ngay cả một tia hoài nghi cũng chưa từng có.

“Cậu vì cái gì…” Cậu giãy dụa nói ra những lời này.

"Bởi vì tớ không muốn thấy bộ dạng hiện tại này của cậu," Lam Thịnh ôn nhu chế trụ thân thể cậu, "Tớ sẽ giúp cậu chấm dứt đoạn thống khổ này."

Nhưng mà tớ thật sự một chút cũng không thống khổ, sao cậu lại không hiểu vậy?

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, nghĩ đến Tiểu Hôi bị thương một mình ở nhà, khó trách nó lại có phản ứng quá khích như vậy, trực giác của dã thú thường đều chuẩn đến mức đáng sợ, vì sao mình lại không tiếp thu được báo động nguy hiểm của nó chứ?

Trong nháy mắt khi cậu ngã xuống, phảng phất như nhìn thấy thân ảnh Doanh Phong phong trần mệt mỏi trở về, trời đã tối rồi, anh rốt cuộc đi đâu?

101. Quyển 2 - Chương 101: Tiếu Túy*

Tiếu: Cười; Túy: Say

Doanh Phong cất bước vội vàng đi trong sân trường, qua một ngã rẽ, dãy lầu ký túc xá xuất hiện trong tầm nhìn, anh theo bản năng liền hướng về cửa sổ phòng ngủ của mình nhìn sang.

Khi thấy nơi đó không một bóng người, Doanh Phong cảm giác động tác của mình có chút dư thừa, Lăng Tiêu làm sao có thể không có việc gì làm mà ghé mình trước cửa sổ chờ anh chứ? Hôm nay là kỳ phấn khởi *(sau khi rút máu)* của em ấy, nhất định nếu không phải đang lên mạng thì là cùng Tóc đỏ chơi game rồi.

Bất quá rất nhanh là có thể nhìn thấy người, nghĩ đến đây, anh lại rảo bước nhanh hơn.

"Doanh Phong."

Một thanh âm xa lạ vang lên phía sau, Doanh Phong dừng bước lại, muốn nhìn một chút là ai đang gọi mình.

Từ sau cây đi ra một người, dáng người thẳng tắp, thần thái tuấn dật, một đôi mắt hoa đào phi dương, gương mặt đó có chút quen thuộc, nhưng lại thực xa lạ, Doanh Phong hình như đã gặp ở đâu.

"Nghĩ không ra sao?" Đôi môi mỏng manh của người đó mím một cái, cười đến cao thâm khó dò.

Nếu không phải do mái tóc màu vàng nhạt đó rất hiếm thấy, Doanh Phong thật đúng là nghĩ không ra người kia là ai, bất quá y vừa hỏi như vậy, khiến Doanh Phong có ấn tượng, chính là không dám xác định.

"... Trục Nguyệt?"

Trục Nguyệt cười càng sâu thêm, "Thực vinh hạnh khi anh vẫn còn nhớ tôi."

Doanh Phong không mấy tin tưởng từ đầu đến chân nhanh chóng đánh giá y một lần, Trục Nguyệt ngày xưa sợ hãi rụt rè, vâng vâng dạ dạ kia đã thoát thai hoán cốt *(thay da đổi thịt)*, trưởng thành thành thanh niên cao gầy tuấn lãng, nhưng thay đổi càng nhiều không phải dung mạo, mà là khí chất, người trước mắt này tràn đầy tự tin, rất khó khiến người ta liên hệ tới hình ảnh nhát gan nhu nhược đã qua của y.

Càng khiến người bất ngờ chính là đôi mắt hắc sắc kia, trong con ngươi tràn ngập trào phúng đối với nghi thức trưởng thành Thiên Túc.

"Sao cậu ở đây?" Doanh Phong nhìn thấy trên người y rõ ràng là chế phục không thuộc về Ngự Thiên, không rõ y vào bằng cách nào.

"Chúng tôi là trường đại học liên hợp với Ngự Thiên, chỉ cần muốn đến thì có thể đến bất cứ lúc nào."

Doanh Phong không có hứng thú biết cậu ta là học trường gì, đồng học ngày xưa ngoài ý muốn gặp lại chào hỏi cũng là bình thường, bất quá anh bây giờ còn có chuyện khác, không có thời gian cũng không muốn cùng cậu ta hàn huyên ôn chuyện.

"Vậy cậu tùy ý," Doanh Phong xoay người muốn đi, lại nghe Trục Nguyệt phía sau anh nói.

"Anh vẫn lạnh lùng như thế a, tôi lần này là đặc biệt tới tìm anh."

Doanh Phong hơi hơi quay đầu, "Tìm tôi làm gì?"

"Có một chuyện quan trọng muốn nói cho anh biết, có liên quan đến anh."

Doanh Phong một hơi từ chối, "Tôi đang vội, nói sau đi."

Anh nhấc chân bước đi, Trục Nguyệt cũng không còn ngăn cản, chính là khi anh đi rồi mới thấp giọng nói một câu, "Anh sẽ hối hận."

Cước bộ Doanh Phong dừng một chút, cũng không biết có nghe được hay không, nhưng vẫn một khắc càng không ngừng bước nhanh rời đi, trong nháy mắt bỏ lại Trục Nguyệt thật xa.

Trục Nguyệt thật ra cũng không buồn bực, lâu như vậy không gặp Doanh Phong, anh ta một chút cũng không thay đổi, mỗi một câu nói với mình, đều nằm trong dự liệu.

Nhìn theo bóng lưng đối phương biến mất, Trục Nguyệt lúc này mới xoay người, một người mặc đồng phục đồng dạng với y từ sau cái cây vừa rồi bước ra một bước.

Dù biên độ tăng trưởng chiều cao của Trục Nguyệt vượt qua Chẩm Hạc, nhưng dù sao nền tảng hai người lúc trước khác biệt, Trục Nguyệt hoàn toàn phát dục vẫn thấp hơn hắn nửa cái đầu.

Chẩm Hạc đồng dạng trổ mã dáng vẻ đường đường, đã không phải là thiếu niên hai mươi hai tuổi lười nhác vô thần trước kia nữa.

Trục Nguyệt hàm chứa ý cười đi qua, thân mật vòng tay lên cổ hắn, "Sao nào, ghen?"

Chẩm Hạc đầu cũng không cúi xuống, từ đáy mắt liếc nhìn y, đồng dạng tựa tiếu phi tiếu.

"Đừng lo, em đối với anh ta đã không còn cảm giác, " Trục Nguyệt dùng chóp mũi cùng hắn cọ xát, "Ai bảo người Thiên Túc sinh ra chính là lấy trung thành làm thước đo hành vi cao nhất, dù qua nhiều năm như vậy các anh phí tâm tốn sức sửa rồi lại sửa, bất quá cũng chỉ là đem đối tượng trung thành chuyển dời, căn bản không thể thủ tiêu thuộc tính này."

Sau khi phát biểu ngôn luận người ngoài căn bản nghe không hiểu, Trục Nguyệt mới lại quay lại nguyên đề, "Hiện tại trong tim em chỉ có anh, nhưng khuất nhục hai người bọn họ gây cho em, em một ngày cũng sẽ không quên."

Y cúi đầu, tinh quang nơi đáy mắt khiến người ta lạnh cả người, "Điểm này, em nhất định sẽ đòi lại từ họ."

Chiếc nhẫn trên tay Chẩm Hạc lóe lóe, hắn giơ tay lên nhìn thoáng qua, "Người đã tới tay, chúng ta đi thôi."

Hai người một trước một sau biến mất trong bóng đêm dày đặc, khúc nhạc đệm ngắn ngủi đi qua, trong sân trường lần nữa khôi phục yên tĩnh —— tựa như biểu hiện bề ngoài của nó.

Doanh Phong đi trong hành lang chợt nghe tiếng Tiểu Hôi đang kêu ở phía xa, thanh âm có chút không ổn.

Anh nhíu nhíu mày, đoạn đường cuối cùng cũng không đi nữa, mà trực tiếp dùng một cái thuấn di hồn tinh tới cửa, lấy thẻ ra mở cửa phòng.

Cửa vừa hé ra một cái khe, một bóng xám nho nhỏ liền từ bên trong chen ra, điên cuồng phóng về phía cuối hành lang.

"Tiểu Hôi!" Doanh Phong kêu một tiếng, Tiểu Hôi chạy càng xa thêm, mà trong phòng lặng yên không một tiếng động, trong lòng Doanh Phong dâng lên dự cảm bất tường.

Bỏ qua việc vào nhà xem xét, anh nhanh chóng đuổi theo, tiểu lang phía trước từ trên cầu thang một đường lao xuống, thẳng ra cửa khu ký túc xá, chân trước nó bị thương, rất nhanh để lại nhiều vết máu loang lổ trên đường.

Doanh Phong nhìn vết máu truật mục kinh tâm, nhưng Tiểu Hôi chạy rất nhanh, ngay cả đau đớn cũng không quan tâm. Doanh Phong đi theo nó tới sân bay, chỉ thấy nó xoay quanh một thứ gì đó màu đen trên mặt đất, cái mũi liều mạng hít ngửi gần đó, đồng thời miệng ư ử kêu không ngừng, như đang rất sốt ruột vì bị đứt manh mối.

Doanh Phong nhặt lên thứ trên mặt đất, đó là cổng cá nhân của Lăng Tiêu, cổng trống không nằm ở chỗ này, nhưng người đã không biết tung tích.

Tiểu Hôi gấp đến độ ngẩng đầu hướng Doanh Phong kêu mãi, Doanh Phong nhắm mắt lại, ý thức cực nhanh phát tán ra bốn phương tám hướng, cẩn thận tìm tòi mỗi một góc mỗi một tấc, rốt cục đầu cuối của nguồn sáng bắt giữ được tung tích Lăng Tiêu.

Từ hoàn cảnh bên trong phán đoán đây là một chiếc phi hành khí dân dụng, nhưng được xử lý toàn bộ phong bế, khoang điều khiển cùng khoang chở người ngăn cách với nhau, Lăng Tiêu đang hôn mê bất tỉnh nằm ở khoang sau, bên cạnh cậu còn ngồi một người.

Vì không như Trục Nguyệt do phát dục mà có biến hóa rõ rệt, Doanh Phong lập tức nhận ra người đó, chính là Lam Thịnh bạn tốt của Lăng Tiêu lúc còn ở Bích Không, lúc trước khi cậu ta từ trên sân thượng nhảy xuống, là chính mình kéo cậu ta lại, cũng tận mắt thấy cậu ta cắt đứt góc tay áo, từ trên cao rơi xuống.

Bất quá sau đó nghe nói cậu ta bị đưa đi Trung tâm kiểm soát, vì sao lại đột nhiên xuất hiện, lại vì cái gì mang Lăng Tiêu đi?

Vị trí Lăng Tiêu hiển nhiên đã vượt qua phạm vi truyền tống và triệu hoán, tầm nhìn tâm linh là giới hạn lớn nhất, chính là không thể đột phá không gian chỗ khế tử, tức là Doanh Phong cũng nhìn không tới hoàn cảnh bên ngoài phi hành khí, không phán đoán được vị trí Lăng Tiêu.

Anh chỉ có thể thử dùng tâm linh câu thông gọi cậu.

—— Lăng Tiêu, Lăng Tiêu!…

Thanh âm phát ra như đá chìm đáy biển.

Mà lúc này Lam Thịnh một bên lại đột nhiên cử động, Doanh Phong nhìn thấy cậu ta mở một máy tính bảng, thong thả gõ lên bàn phím ảo, trên màn hình từng chữ từng chữ nhảy ra, cuối cùng tạo thành một chuỗi thông tin đầy đủ.

—— nghe nói cậu có thể nhìn đến đây, tôi có thể nói mục đích của tôi cho cậu biết.

—— tôi đã nghe nói về tất cả những gì cậu đã làm với cậu ấy, bao gồm cả việc tổn thương tinh thần trên người cậu ấy đều do cậu mà ra.

—— thống khổ khi làm khế tử tôi so với bất kỳ ai đều rõ ràng hơn, Lăng Tiêu là bạn tốt nhất của tôi, tôi không thể để cho cậu ấy đi theo vết xe đổ của tôi, càng không thể để tùy ý cậu ấy cứ tiếp tục đánh mất nhân cách như vậy.

—— Lăng Tiêu không nên trở thành khế tử của cậu, thậm chí của bất luận kẻ nào, cậu ấy lẽ ra phải có nhân sinh tốt đẹp hơn, trở thành khế chủ, hoặc là hưởng thụ tự do.

—— tình cảm của cậu ấy với cậu không phải tình yêu, chính là người Thiên Túc quen trung thành và phục tùng, đợi khi huyết khế giải trừ, cậu ấy sẽ một lần nữa tìm về nội tâm của mình, không còn bị cậu gông cùm xiềng xích.

—— tôi sẽ không để cho cậu tìm được cậu ấy, cậu hãy sớm từ bỏ đi. Nếu có thể, thực hi vọng những gian khổ cậu ấy từng trải qua, đều tái diễn một lần trên người cậu, khi đó cậu mới có thể biết, bản thân đã phạm vào bao nhiêu sai lầm không thể tha thứ, đáng tiếc, đã quá muộn.

Hình ảnh đến đó thì gián đoạn, phi hành khí đã thoát khỏi phạm vi tầm nhìn tâm linh có thể truy tung đến, ngay cả manh mối cuối cùng của Lăng Tiêu cũng mất đi.

Doanh Phong không nói hai lời liên hệ Phục Nghiêu, nói sơ lược tình huống bên này, Phục Nghiêu cũng không chút qua loa, trước tiên dẫn hạm đội đuổi tới hiện trường, đưa Doanh Phong lên hạm thuyền của mình.

“Cậu còn manh mối nào không?” Phục Nghiêu vừa thấy anh liền hỏi.

“Không còn, tầm nhìn tâm linh trước đó đã đứt, tâm linh câu thông vừa mới mất hiệu lực,” Doanh Phong đưa ra một mảnh hồn tinh, “Độ tin cậy cũng chúng tôi đã đạt đến trăm phần trăm, nhưng hiện tại cái này cũng không dùng được.”

“Đó là bởi vì Ngũ cảm cộng hưởng hồn tinh chỉ có thể sử dụng khi đối phương thanh tỉnh, người hôn mê không có ngũ giác, tự nhiên tác dụng không phát huy được, cậu thử cái này xem.”

Phục Nghiêu ném qua một mảnh hồn tinh, Doanh Phong tiếp được, kích hoạt, trong lòng bàn tay nổi lên bạch quang.

Phục Nghiêu chỉ vào radar, ý bảo anh áp tay lên, Doanh Phong làm theo, trên radar xuất hiện một vòng ánh sáng không ngừng dao động.

"Nhắm hướng này đi tới, thông tri những hạm đội khác tìm kiếm ở những khu vực phụ cận trước, nhất định phải tìm được người."

Thuộc hạ tề thanh đáp, "Rõ! Trưởng quan!"

Chờ mọi người đi thi hành, Phục Nghiêu mới lo lắng liếc nhìn Doanh Phong, tinh thần lực của cậu ta cường đại thì hắn đã biết, nhưng loại hồn tinh truy tung này cũng khá tiêu hao tinh thần lực, nếu không thể tìm được người trước khi tinh thần lực tiêu hao hết, mà đối phương lại ra ngoài không gian, vậy thì việc tìm kiếm có thể khá phiền toái.

Quay đầu về phía trước, Phục Nghiêu cau chặt mi, vì cái gì Lăng Tiêu luôn gặp phải mấy chuyện này, tên nhóc này rốt cuộc chọc phải ai?

***

Trong trung tâm nghiên cứu gene Thiên Túc, nhóm nhân viên nghiên cứu đang trải qua thời khắc vừa khẩn trương vừa mấu chốt, khi thực nghiệm cả năm nay rốt cục nghênh đón giây phút hé mở kết quả chung cuộc, sau khi giọt máu cuối cùng được truyền vào trong cơ thể Nguyệt Ảnh, thì mạch đập, huyết áp, tần suất hô hấp của người này đều đạt giá trị tiêu chuẩn, dựa theo báo cáo nghiên cứu, đây chính là lúc y thức tỉnh.

Hằng Hà ngừng thở trừng mắt nhìn người trên giường, nếu tầm mắt có thể làm thành xạ tuyến, thì mặt Nguyệt Ảnh cũng sắp bị anh ta chọc thủng. Dưới cái nhìn chằm chằm không chớp mắt, người ngủ say ngàn năm hàng mi giần giật, thong thả mở mắt.

"Tỉnh, thật sự tỉnh!" Hằng Hà vui sướng ngây ngất, những nhân viên thực nghiệm khác cũng một mảnh xôn xao, đối với các khoa học gia, thực nghiệm này có thể đạt đến mục đích gì đều không quan trọng, chỉ cần có thể khiến một người Thiên Túc cổ đóng băng hơn bốn ngàn năm thức tỉnh, đối với bọn họ đã là thành tựu lớn lao.

Những người đứng đang vui không nói nên lời, người nằm lại cùng bọn họ hình thành tương phản so sánh, vô luận ngoại giới phát sinh bất cứ chuyện gì, đều diện vô biểu tình.

Hằng Hà dần dần phát hiện không được bình thường, kiểm tra đồng tử của y, lại lần nữa kiểm tra sóng điện não.

"Vì, vì sao lại như vậy…"

Tất cả mọi người dừng lại, xem anh ta nói thế nào.

"Cậu ấy tỉnh thì tỉnh, nhưng mà, cũng chỉ là tỉnh mà thôi, sóng não cậu ấy không có phản xạ, nói cách khác cậu ấy không thể cảm nhận được hết thảy kích thích từ bên ngoài, dùng lời của chủng tộc khác đến miêu tả, chính là giống như thực vật, nhân loại không có cảm giác, tên gọi tắt là người thực vật."

Các khoa học gia đưa mắt nhìn nhau, không phải chưa từng nghĩ đến khả năng thực nghiệm thất bại, nhưng loại tình huống người sống đời sống thực vật này thì chưa từng nghĩ qua.

Long Dần cũng nghe tin mà tới, nhìn thấy tình huống này thì nổi trận lôi đình, "Hao tốn thời gian lâu như vậy, đầu tư nhiều tài chính cùng nhân lực như thế, cậu lại cho tôi một người thực vật? Một người thực vật có thể làm cái gì, có thể mở khóa quyền hạn sửa đổi trung khu hệ thống sao?"

"Tôi thật không ngờ lại như vậy," Hằng Hà vội nói, "Cho tôi một chút thời gian, tôi nhất định nghĩ ra biện pháp."

Long Dần đạp ngã cửa ra ngoài, những nhà khoa học ở đây vì thực nghiệm này mà không ngủ không nghỉ, phút cuối cùng lại bị đả kích, tinh thần uể oải không chút phấn chấn. Trước mắt chưa tìm ra biện pháp giải quyết, để họ ở lại căn cứ cũng không được gì, Hằng Hà chỉ có thể làm chủ, cho họ trở về nghỉ ngơi.

Trong phòng thí nghiệm chỉ còn lại Hằng Hà cùng Nguyệt Ảnh, anh ta vắt hết óc, người đã tỉnh, nhưng không có ý thức, phải thế nào mới có thể để cậu ấy khôi phục ý thức đây?

Anh ta nâng giường lên một chút, người trên giường an tĩnh tùy ý an bài, nếu không phải bởi vì người này có chớp mắt, thì cơ hồ chẳng khác gì khi ngủ say.

Hằng Hà theo dõi ánh mắt xanh thẳm đó, nhìn quen mắt người Thiên Túc toàn là tông đen, người có đồng tử như vậy khiến trước mắt hoàn toàn đổi mới.

"Nguyệt Ảnh a Nguyệt Ảnh, phải làm sao thì cậu mới chân chính tỉnh lại đây?"

Màn hình máy tính bên cạnh đột nhiên chớp lên vài cái, ánh sáng thay đổi khiến Hằng Hà chú ý, lập tức quay đầu sang, ngay sau đó giật mình phát hiện toàn bộ số liệu trên thiết bị điện tử cũng bắt đầu điên cuồng giật, tựa như mất khống chế, hoặc là trúng phải virus máy tính nào, hình ảnh lóe ra tần suất càng lúc càng nhanh, cuối cùng hoàn toàn biến thành bạch quang chói mắt.

"Đây, đây là chuyện gì?"

Luồng điện theo dây dẫn tích tích truyền lên, từ máy tính truyền lên giường, xung quanh thân thể Nguyệt Ảnh cũng thoáng hiện điện quang lam sắc.

"Không xong!"

Hằng Hà vội vàng muốn ngắt nguồn điện, nhưng trong một thoáng chạm đến dây điện kia, anh ta bị một lực trùng kích thật lớn làm dội ra xa.

"Nguyệt Ảnh!" Anh ta một bên gọi một bên luống cuống tay chân bò lại, muốn lần nữa chạm lên dây điện,

trên tay lại không phản ứng chút nào, luồng điện đã tiêu thất.

Anh ta ngây ngẩn nâng đầu, phát hiện tư thế người trên giường đã có biến hóa, đôi con ngươi xanh thẳm đó đang không hề chớp nhìn chằm chằm mặt anh.

"Là ngươi đang gọi ta phải không?" Thanh âm của Nguyệt Ảnh, tựa như dòng suối trong vắt vào đông róc rách êm tai.

"Cậu đã tỉnh?" Hằng Hà ngây ngốc nhìn y, thậm chí quên cả đứng lên.

Nguyệt Ảnh nhìn một vòng xung quanh.

"Ta không thích nơi này," Y tiếp tục nhìn chăm chú vào mắt Hằng Hà, "Đưa ta ra ngoài."

Mắt Hằng Hà ngày càng thất thần, cuối cùng thuận theo cúi đầu, "Vâng."

102. Quyển 2 - Chương 102: Khuyển Nha*

**Răng nanh*

Hằng Hà biểu tình chết lặng đẩy xe lăn ra ngoài, nhân viên công tác còn lại ở căn cứ nhìn thấy anh ta cùng Nguyệt Ảnh xuất hiện đều thực kinh ngạc, ào ào tiến lên ngăn trở, nhưng khi cùng Nguyệt Ảnh bốn mắt nhìn nhau lập tức ôn thuận cúi đầu khép tay, nếu nói tập thể cung tiễn y rời đi cũng chẳng qua là như thế.

Bọn họ cứ như vậy một đường thông suốt ra khỏi cửa chính trung tâm gene, Nguyệt Ảnh nâng tay tùy tiện chỉ một chiếc phi hành khí, Hằng Hà đưa y vào, còn mình thì ngồi vào ghế lái.

"Lên mặt đất đi, " Nguyệt Ảnh ra lệnh.

"Vâng." Hằng Hà khởi động động cơ, phi thuyền lướt qua đường hầm thật dài, lên căn cứ bên trên.

Nguyệt Ảnh ngồi bên cửa sổ, y đã mấy ngàn năm chưa được thấy thế giới bên ngoài chân chính, Tinh Lâu vì y sáng lập mạng Thiên Nguyên, để cho ý thức của y có thể tự do qua lại trên mạng, nhưng lại không cách nào vượt qua một bước thứ nguyên *(hiểu nôm na là một chiều không gian khác)* này.

Giờ đây y rốt cục có thể thấy tận mắt thế giới, nhưng không có thị lực đặc thù của người Thiên Túc, trong bóng đêm chỉ có thể bắt giữ những đốm sáng đèn hắt đến từ mặt đất.

“Xin hỏi tiếp theo đi đâu?” Hằng Hà hỏi, anh ta đã hoàn toàn nằm trong khống chế của Nguyệt Ảnh.

“Chờ ở đây là được, sẽ có người tới đón ta.”

Nguyệt Ảnh vừa dứt lời không lâu, một chiếc phi thuyền cỡ trung giải trừ trạng thái ẩn thân, bọn họ dùng là phi hành khí loại nhỏ, được kéo vào thật nhẹ nhàng.

Người tới đón Nguyệt Ảnh không phải Tinh Lâu mà là Chẩm Hạc, tầm mắt hắn chỉ liếc qua Hằng Hà một cái rồi liền trở lại trên người Nguyệt Ảnh, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thực thể của Nguyệt Ảnh, vô luận là đầu tóc vàng hay đôi mắt xanh biếc đó, đều tượng trưng cho huyết thống hoàng tộc Thiên Túc cổ đại.

“Người này còn hữu dụng không?” Chẩm Hạc ý chỉ Hằng Hà.

“Không, để hắn đi đi.” Nguyệt Ảnh dễ dàng tống cổ anh ta, “Tinh Lâu đâu?”

“Cậu ta sẽ gặp chúng ta trên Phi Ưng.”

“Được rồi, ” Nguyệt Ảnh hạ chỉ thị, “Đến cây linh hồn.”

Phi thuyền bay nhanh tới vùng trời phía trên cây linh hồn, linh hồn tân sinh bất cứ lúc nào cũng có thể thành thục, không nơi nào canh gác sâm nghiêm hơn ở đây, có vật thể bay bất minh trên không, dù bị vây trong trạng thái ẩn thân, đều bị tia hồng ngoại quét hình dò ra.

Nhưng Nguyệt Ảnh với việc đó xem thường không thèm ngó đến, cửa khoang phi thuyền mở ra, y vươn tay về phía cây linh hồn.

“Đến đây, chiến sĩ của ta, ta cần ngươi.”

Linh hồn trên cây run lên mấy cái, thoát khỏi cây mẹ, thẳng tắp bay về phía Nguyệt Ảnh, quang cầu xanh thẳm xoay tròn trước mặt y, ánh sáng toát ra nhuộm gương mặt Nguyệt Ảnh thành màu lam.

Quân nhân canh gác phía dưới sao có thể cho phép loại chuyện này xảy ra, trong chớp mắt bọn họ liền công kích, Chẩm Hạc bất động thanh sắc thối lui một bước, hắn cũng muốn biết Nguyệt Ảnh yếu đuối này đến tột cùng có bao nhiêu năng lực, có thể lấy sức một mình đối kháng cùng bộ đội tinh nhuệ nhất Thiên Túc.

Ngoài dự liệu, Nguyệt Ảnh không làm gì cả, chỉ nhìn chăm chú vào mắt họ, nghiêm khắc quát một tiếng, “Lui ra!”

Những nhân viên được huấn luyện nghiêm chỉnh đó, lại như nhận được chỉ thị tối cao, không hẹn mà cùng

dừng lại, lơ lửng giữa không trung, trước mặt Nguyệt Ảnh kính cẩn cúi đầu.

Chẩm Hạc bề ngoài thì che dấu rất khá, trong lòng lại âm thầm giật mình, khó trách lúc trước Tinh Lâu nói một mình Nguyệt Ảnh là có thể thu phục, lúc ấy hắn còn nghi ngờ, nhưng sau khi chân chính chứng kiến năng lực Nguyệt Ảnh, hắn liền nảy sinh lòng kính nhi viễn chi với người ngay cả hành động cũng không tiện này, nếu không tất yếu, nhất định không thể trêu chọc y.

Nguyệt Ảnh hướng hắn vươn tay, "Lấy ra."

Chẩm Hạc đưa cho y một bình thủy tinh hình trụ thể tích không lớn không nhỏ, Nguyệt Ảnh nhận lấy mở nắp, chờ đến khi linh hồn đang khiêu động trước mắt thuận theo bay vào, y lần nữa đậy nắp lại.

"Tốt lắm, đẩy ta trở về."

Chẩm Hạc giúp y đẩy xe lăn rời khỏi cửa, cửa khoang chậm rãi khép lại sau lưng họ, phi thuyền chở linh hồn nghênh ngang rời đi, bộ đội tinh anh hơn trăm người, nhưng lại không có một ai ngăn lại.

"Kế tiếp phải đi đâu nữa?"

"Đi đón Lam Thịnh, một mình cậu ta đi không được."

Nguyệt Ảnh không có ý kiến gì, y đưa bình cho Chẩm Hạc, bản thân thì nhắm mắt lại, chỉ một chút hành động thế thôi mà đã tiêu hao của y rất nhiều thể lực, y cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Ta muốn nghỉ ngơi một chút, thấy họ thì gọi ta."

Chẩm Hạc cẩn thận tiếp lấy bình đựng linh hồn, không thể tin được trong tay mình chính là vật trân quý nhất của toàn bộ Thiên Túc trước mắt, mà họ lại đạt được không phí chút khí lực. Hắn mang bình vào gian kế bên, ngồi trên ghế lái, chính là người cùng Nguyệt Ảnh có liên hệ đặc thù nào đó, Trục Nguyệt, trước khi có được năng lực của hắn, Trục Nguyệt cũng bất quá là khá hơn Nguyệt Ảnh một chút mà thôi, cùng lắm có thể tự do hành động, nhưng lại yếu nhược lạ thường.

"Đắc thủ rồi?" Nghe được tiếng bước chân, Trục Nguyệt cũng không quay đầu lại hỏi.

Chẩm Hạc biết cậu ta biết rõ còn cố hỏi, vì thế không đáp mà hỏi lại, "Sao em không đi gặp đồng bào mình đi?"

Trục Nguyệt nhịn không được nở nụ cười, "Bởi vì em hiện tại cũng là một thành viên trong các anh, em không thể để mình trong trạng thái chẳng biết chút gì bị người khống chế tâm trí."

“Phải thế nào mới có thể không bị khống chế?”

“Rất đơn giản a,” Trục Nguyệt mắt vẫn nhìn phía trước, tùy ý đáp, “Không nhìn vào mắt của cậu ta, tốt nhất tai cũng bịt lại, cậu ta ngay cả đứng cũng không nổi, động nhẹ một chút là có thể lấy mạng cậu ta rồi, anh còn sợ gì cậu ta chứ?”

Chẩm Hạc yên lặng ghi tạc lời y trong lòng.

Trục Nguyệt phong tỏa mục tiêu, phi thuyền bắt đầu hạ xuống.

“Tìm được rồi,” khóe miệng y nhẹ câu lên, “Chiến lợi phẩm của chúng ta, thiếu nó, bao nhiêu cố gắng trước đây đều lãng phí.”

***

Hạm đội của Phục Nghiêu đang bằng tốc độ cao nhất hướng tới nơi này, Doanh Phong trong một lần tiêu hao tinh thần lực hơi nhiều, bị bắt dừng lại nghỉ ngơi, nhưng dù vậy, anh vẫn không bỏ cuộc mà hết lần này đến lần khác thử sử dụng Tầm nhìn tâm linh và Ngũ cảm cộng hưởng, thầm mong mau chóng biết được vị trí Lăng Tiêu.

Người phụng mệnh đi điều tra Lam Thịnh cũng trở về phục mệnh, “Người tên gọi Lam Thịnh mang Lăng Tiêu đi, đã được xác nhận là bệnh nhân của Trung tâm kiểm soát bệnh tâm thần, nhập viện một năm trước, cùng trung tâm ký kết Tử ước. Bác sĩ chủ trị cho biết đối phương luôn luôn tích cực trị liệu, cho đến nửa tháng trước cảm xúc bắt đầu phát sinh khác thường, cũng vào ngày hôm qua đào thoát tung tích không rõ, trung tâm đã lập tức báo cáo lên trên.”

“Đào thoát thế nào?” Phục Nghiêu hỏi.

“Trước mắt còn đang tra xét, nghi ngờ là nhân viên bên trong gây nên.”

Phục Nghiêu cau chặt mi, hắn từ lâu đã có trực giác rằng có một lực lượng đang cấu kết với nhau, sau khi trừ khử Thái Ân và Diệp Hải, cỗ lực lượng này vẫn không biến mất, như trước ẩn nấp ở nơi tăm tối đối nghịch cùng quốc gia, chính là hắn thủy chung không thể phán đoán mục đích thực sự của bọn họ.

Liên tưởng đến Phi Cảnh cũng là một thành viên trong thế lực này, vậy khả năng lớn nhất, chính là đây là một tổ chức muốn giải trừ huyết khế, nhưng bọn họ cần gì phải bắt cóc Lăng Tiêu? Trên người Lăng Tiêu, cất giấu bí mật đen tối nào?

“Long Dần không từ một thủ đoạn nào cũng muốn đạt được quyền xử trí các cậu, rốt cuộc là muốn các cậu làm gì cho ông ta?” Phục Nghiêu hỏi Doanh Phong.

Doanh Phong nhíu nhíu mày, thực nghiệm tuy đã xong, nhưng việc giữ bí mật hiệp nghị thì mang tính vĩnh cửu, anh không biết có thể nói hay không.

"Không có lực lượng chống đỡ sau lưng, người tên Lam Thịnh đó dù có quan hệ với Lăng Tiêu, cũng vô pháp một mình đưa cậu ấy đi, cậu ta nhất định còn có đồng đảng, tôi hoài nghi chuyện này có liên quan tới việc Long Dần muốn các cậu làm. Tôi biết cậu không thể nói, cứ chờ tôi chính mình đến hỏi ông ta, sinh viên của tôi đã hai lần bởi vì sự kiện này lâm vào khốn cảnh, lần này bất kể thế nào, tôi cũng buộc ông ta phải cho tôi một đáp án."

Thanh âm Niếp Vân từ thiết bị liên lạc truyền đến, "Báo cáo, đã tìm được phi thuyền bắt cóc Lăng Tiêu!"

Phục Nghiêu cùng Doanh Phong đều thay đổi vẻ mặt, "Ở đâu?"

Bên kia rất nhanh truyền lại toạ độ, "Ngay bên dưới chúng ta, đang dừng trên mặt đất, không có động tĩnh gì."

Phục Nghiêu lập tức hạ lệnh chủ hạm áp sát vào họ, rất nhanh một chiếc phi hành khí bất động xuất hiện trong màn hình theo dõi.

Phục Nghiêu nhìn Doanh Phong, đối phương biểu tình ngưng trọng, không hề vì phát hiện mục tiêu mà có một tia vui sướng nào.

"Thế nào?"

Doanh Phong lắc đầu, "Lăng Tiêu không ở bên trong."

Khoảng cách như vậy, nếu Lăng Tiêu còn trong phi hành khí, anh nhất định có thể cảm thụ được.

Kết luận của Doanh Phong rất chính xác, sau khi họ hạ cánh vào trong phi hành khí tìm kiếm, trong ngoài đều không có một bóng người, Lăng Tiêu đã tiêu thất.

"Vẫn còn hi vọng," Phục Nghiêu thấy Doanh Phong sắc mặt khó coi, an ủi, "Chúng ta bày thiên la địa võng tại phụ cận, bọn họ không lý do gì chạy thoát được."

Lúc này Niếp Vân đi tới, ghé vào tai hắn thì thầm vài câu, biểu tình Phục Nghiêu nhất thời biến thành không thể tưởng tượng nổi.

"Em nói gì?!"

Doanh Phong cũng chưa từng thấy Phục Nghiêu không trấn định được thế này, có thể khiến anh ta có loại

phản ứng đó, nhất định không phải là việc nhỏ.

"Xảy ra chuyện gì?" Anh hỏi.

Phục Nghiêu hiện giờ sắc mặt còn khó coi hơn cả anh, "Quân nhân thủ hạ của tôi tập thể bị khống chế, kể cả người bên căn cứ mà Long Dần an bài cũng thế."

"Căn cứ?"

Phải thuật lại tin tức xấu này thật khó như lên trời, đây quả thực là sỉ nhục của toàn thể quân đội Thiên Túc.

"Phải, linh hồn đã bị trộm."

Mắt Doanh Phong chợt lóe lên, thời gian trùng hợp như vậy, thực nghiệm vừa mới chấm dứt, Lam Thịnh trốn đi, linh hồn cùng với Lăng Tiêu đều mất tích, người có liên quan đến việc này mà anh có thể nghĩ đến, chỉ có một:

—— Nguyệt Ảnh.

***

Thân thể gầy nhỏ, tóc vàng mềm mại…

Lăng Tiêu mở mắt ra, tầm mắt mơ hồ dần dần tập trung, một bóng người rõ ràng hiện ra trước mắt.

Thân thể cậu muốn cử động, nhưng lại không thể động đậy, trước mắt cậu, một tường ngăn đem hình ảnh thị giác cắt thành bao nhiêu mảnh nhỏ, nếu không phải đối phương bị giam vào lồng sắt, vậy nhất định chính là cậu.

Lăng Tiêu cố gắng phân biệt hoàn cảnh của mình, cậu giãy dụa đảo mắt qua tất cả ở xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên một kí hiệu quen thuộc, cậu từng thấy kí hiệu này, là trên tinh hạm của Thái Ân, lẽ nào cậu lại bị bắt cóc tới cùng một địa phương? Nhưng Thái Ân không phải đã chết rồi sao?

Lúc cậu đầy bụng nghi hoặc, thân ảnh một thiếu niên khác xuất hiện tại hiện trường, Lăng Tiêu nhớ rõ trên Phi Ưng có rất nhiều người trưởng thành không phát dục, thì ra không phải tất cả đều di cư đến Lang Túc tinh, vẫn còn có người ở lại.

Nhưng ngay sau đó cậu thấy thiếu niên vừa mới xuất hiện đi đến trước mặt thiếu niên tóc vàng, ngoài dự đoán của mọi người, quỳ một gối xuống.

Lăng Tiêu lúc này mới thấy rõ diện mục thật của cậu ta, nếu không phải bản thân lúc này không phát ra được thanh âm, thì cậu đã kêu lên.

Tinh Lâu?

Học sinh năm nhất Bích Không học viện Tinh Lâu? Cái người mà ngay cả nhện cũng sợ, bộ dạng rất giống tổ tiên người Thiên Túc, Tinh Lâu vì sao lại xuất hiện tại đây?

Tinh Lâu quỳ gối trước mặt Nguyệt Ảnh, cung kính nâng tay phải đối phương, ở lưng bàn tay nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

"Rốt cục cũng nhìn thấy em, điện hạ của tôi."

Nguyệt Ảnh thuận thế sờ lên mặt cậu, "Lần cuối cùng ở hình thái này nhìn thấy anh, đã cách bốn ngàn năm. Khi đó tôi còn là tiểu hài tử, anh là trưởng bối mà tôi kính ngưỡng, thật không nghĩ tới chỉ một thoáng chớp mắt mà đã nhiều năm trôi qua như vậy, tuổi anh hiện giờ thoạt nhìn cũng không lớn hơn tôi bao nhiêu."

Tinh Lâu từ trong lồng ngực lấy ra mảnh huy chương đã bị bào mòn nghiêm trọng kia, trịnh trọng đặt vào lòng bàn tay y, rồi khép ngón tay y lại.

"Tôi đã đáp ứng với trưởng bối của em phải chiếu cố tốt hậu nhân của ngài, nhưng lại không giữ được lời, tấm huy chương này, tôi không còn mặt mũi nào tiếp tục bảo quản."

Nguyệt Ảnh cầm huy chương trong tay tinh tế đánh giá, chỉ có nam giới có được huyết thống hoàng thất trực hệ, mới có thể sau khi thành niên đạt được một huy chương tượng trưng cho thân phận địa vị hoàng thất như thế. Đáng tiếc y còn chưa sống được đến khi trưởng thành đã bị cưỡng chế đóng băng, tự nhiên cũng không có được một chiếc huy chương thuộc về mình, cũng bỏ lỡ lễ thành nhân quan trọng nhất trong cuộc đời nam giới hoàng tộc.

Mà hoàng tộc Thiên Túc, sau lúc đó đã chóng vánh diệt vong, người có công khai quốc đã lật đổ vương quyền xây dựng nước cộng hoà, định nghĩa tân kỷ nguyên Thiên Túc, đó đều là thật lâu sau này, khi ý thức của y chìm trong giấc ngủ mạn trường *(lâu dài)*, sau khi tỉnh thức nhờ vào thiết bị điện tử mới từng chút một biết được.

Một giấc chiêm bao tỉnh lại, quê hương ngày xưa đã không còn, sau ngàn năm, lễ thành nhân của mình lại dựa vào một tấm huy chương tàn tạ như vậy hoàn thành, bảo y sao có thể không tràn ngập cừu hận đối với kẻ đã khởi xướng tạo nên tất cả những chuyện này?

"Tinh Lâu…?… Nguyệt Ảnh?"

Hai người đắm chìm trong thế giới của riêng mình, lúc này mới chú ý tới Lăng Tiêu vừa rồi ngã xuống đất

hôn mê bất tỉnh đang giãy dụa đứng lên, cậu tựa vào chấn song miễn cưỡng chống đỡ thân mình, đối diện với việc hai người kia là người quen cũ, và cuộc đối thoại cậu nghe không hiểu, trong lòng Lăng Tiêu tràn đầy những câu hỏi.

"Ngươi đã tỉnh," Nguyệt Ảnh vừa nhấc tay, Tinh Lâu liền đứng dậy, giúp y đẩy xe lăn đến gần Lăng Tiêu.

"Hai cậu…" Tầm mắt Lăng Tiêu qua lại bất định trên người hai người, cuối cùng vẫn là dừng nơi Nguyệt Ảnh, "Cậu là ai?"

"Ngươi không nhớ ta sao?" Nguyệt Ảnh bình tĩnh nói, "Chúng ta từng là người thân mật nhất, chỉ cần có một ý niệm trong đầu ta, ngươi liền làm cho ta một việc. Ngươi phục tùng hết thảy mệnh lệnh của ta, còn thề sẽ vĩnh viễn trung thành với ta."

Lăng Tiêu nghe lời y nói mà như nghe thiên thư, không tin lắc lắc đầu.

"Ngươi vẫn chưa cảm nhận được sao?" Nguyệt Ảnh đặt tay lên tâm khẩu, "Cái loại cảm ứng tâm linh giữa chúng ta, không, đối với ngươi mà nói hẳn phải gọi là linh hồn cảm ứng mới đúng."

Lăng Tiêu như bị y mê hoặc, bắt chước cử chỉ của y đặt tay trước ngực, cảm xúc của người này lần nữa truyền vào não cậu, cừu hận, ngoại trừ cừu hận vẫn là cừu hận, giống hệt như lần trước, so với lần trước còn cường liệt hơn.

"Cậu… Rốt cuộc là người nào?"

Nguyệt Ảnh thần sắc như thường mở miệng, "Ta là người Thiên Túc."

"Không thể nào," Lăng Tiêu lắc đầu phủ nhận, "Tóc của cậu, ánh mắt của cậu, đều không phải đặc thù của người Thiên Túc, huống chi…"

Tầm mắt cậu dừng trên xe lăn của Nguyệt Ảnh, "Người Thiên Túc thân thể cường tráng, sẽ không nhiễm bệnh tật, dù cho bị thương cũng có thể rất nhanh khôi phục, không có ai suy yếu đến độ ngay cả đứng và đi cũng không thể thoải mái."

"Phải a," Nguyệt Ảnh ảm đạm cười, nét cười có chút bi thương, "Ai bảo người Thiên Túc chân chính, nhiều thế hệ có được trí tuệ vượt qua người thường, cũng phải lấy sự cường tráng thân thể làm cái giá chứ. Dân tộc chúng ta, đừng nói năng lực tiến công, ngay cả phòng ngự cơ bản nhất cũng không thể làm được, chịu đủ lăng nhục áp bức của người khác, thậm chí nhận hết khuất nhục."

"Nếu không như thế thì làm sao có được các ngươi chứ? Binh chủng nhân tạo tối cường mà người Thiên Túc sáng tạo ra. Chúng ta trao cho các ngươi trí tuệ cao đẳng chỉ đứng sau chúng ta, chiến lực phi phàm vượt xa bất cứ chủng tộc nào, thậm chí là thân thể bất tử mà tự nhiên không tồn tại, để trợ giúp chúng ta chống lại kẻ thù bên ngoài. Mà các ngươi, tiêu diệt chính người tạo ra mình, thanh trừ toàn bộ người phản

đối, đem tinh cầu của chúng ta thước sào cưu chiêm* mấy ngàn năm. Các ngươi bóp méo lịch sử Thiên Túc, sáng tạo văn minh của mình —— một nền văn minh dựa trên lời nói dối, ngươi nói cho ta biết, mấy ngàn năm nay, các ngươi sống vui vẻ chứ?"

** Thước sào cưu chiêm: Chim cưu chiếm tổ của chim khách, ý nói việc chiếm đất đai của người khác.*

103. Quyển 2 - Chương 103: Độ Ách*

**Độ ách: Cứu khổ*

Lăng Tiêu nghẹn lời nhìn trân trối, ngay từ buổi đầu khi cậu biết đến sự tồn tại của trung tâm gene, thì đã sản sinh hoài nghi với lai lịch chính mình, nhưng chưa từng nghĩ đến phiên bản thước sào cưu chiêm như vậy, hoàn toàn nằm ngoài năng lực thừa nhận của cậu.

Xem thường kinh ngạc của cậu, Nguyệt Ảnh tiếp tục chậm rãi nói.

"Không nghĩ tới đi? Lúc ban đầu sáng tạo các ngươi, là vì tự vệ bất đắc dĩ, cho nên trong mã gene của các ngươi, điều đầu tiên chính là trung với hoàng thất, bảo vệ quốc gia, cấp bậc ưu tiên của mệnh lệnh này, áp đảo toàn bộ mọi mệnh lệnh khác."

"Các ngươi ban đầu, là cỗ máy vì chiến tranh mà sinh, không có cảm tình nhân loại, chỉ biết vô điều kiện phục tùng. Nhưng dần dần, chúng ta bắt đầu ỷ lại vào các ngươi, đồng thời cũng sản sinh tin cậy, chúng ta muốn cùng các ngươi phân hưởng trí tuệ của chúng ta, vì thế chúng ta bắt đầu kế hoạch cấy ghép gene."

"Cấy ghép gene?"

"Chính là rút tế bào, máu, tuỷ… của người Thiên Túc, sau đó cấy lên thân thể của một người nhân tạo, để hắn không chỉ có được trí tuệ của nhân loại, còn có thể cùng người cung cấp gene cho hắn tâm linh tương thông."

"Cho nên ở niên đại mà ta sống, phàm là người có chút địa vị, ai cũng sẽ có một sinh mệnh trí tuệ thuộc về mình."

Tay Lăng Tiêu nắm chấn song càng thu càng chặt, "Cho nên tôi là …"

Nguyệt Ảnh ngước mắt lên, dáng tươi cười thần bí khó lường, "Có thể ngươi đã không còn nhớ rõ lúc trước mọi người dùng danh hiệu gì để gọi các ngươi, ở Thiên Túc cổ, những kẻ giống như ngươi vậy, tiếp nhận gene cấy ghép từ chủ, thì bị gọi là…"

Môi y khẽ mấp máy, nhẹ nhàng phun ra hai chữ, "Khế, tử."

Lăng Tiêu như bị ai đánh mạnh một kích lên ngực, lời Nguyệt Ảnh đảo điên nhận thức nhân sinh của cậu, nhưng cố tình việc cậu có thể cảm nhận được tâm ý Nguyệt Ảnh, lại khiến cậu xác nhận mỗi một lời đối phương nói đều là sự thật.

"Thực kinh ngạc không phải sao?" Nguyệt Ảnh khinh miêu đạm tả nói, "Nhiều năm qua, các ngươi gạt bỏ tất cả văn hóa mà chúng ta lưu lại, xuyên tạc, hoặc hủy thi diệt tích, hoặc râu ông nọ cắm cằm bà kia, ngay cả danh xưng 'khế tử', cũng trao cho một hàm nghĩa mới."

"Ngươi chẳng lẽ không phát hiện, ngươi có khi sẽ cảm thấy vài người chẳng hề giống nhau lại thật tương tự nhau, mà những người khác đều không cho là thế? Đó là bởi vì gene của ngươi đến từ chính ta, mỗi một người thừa kế hoàng thất đều có thể phân biệt được bộ dạng của linh hồn chuyển thế, ngươi mặc dù không có loại năng lực này, nhưng vẫn lưu lại một chút trực giác, đây là bằng chứng."

Lăng Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Tinh Lâu, nhớ tới Doanh Phong, rốt cuộc biết những ảo giác trước kia từ đâu mà đến.

Bất quá cậu vẫn còn nhiều nghi hoặc chưa giải quyết được, "Cậu nói tôi là khế tử của cậu, vậy với Doanh Phong thì tôi là gì? Nghi thức trưởng thành không phải do chúng ta sáng tạo ra sao?"

Nguyệt Ảnh lắc đầu, "Tại niên đại đó, cái gọi là khế tử hiện giờ không tồn tại, người thua trong nghi thức trưởng thành phải chết, cho dù không chết trong nghi thức trưởng thành, cũng sẽ bị bên thắng bức tử trong kỳ rối loạn, chỉ có như vậy người thắng mới có thể phát dục."

"Vì sao!" Lăng Tiêu nắm chặt chấn song, tâm tình cậu lúc này vô cùng mâu thuẫn, phẫn nộ đối với dân tộc Nguyệt Ảnh đến từ bản thân, và nỗi oán hận đến từ Nguyệt Ảnh đối với người Thiên Túc đan vào cùng một chỗ, khiến cậu không ngừng giãy dụa giữa hai trận doanh, biết rõ có một không thuộc về mình, nhưng không cách nào tách khỏi nó.

"Vì sao?" Nguyệt Ảnh lặp lại câu hỏi của Lăng Tiêu một lần, "Tự nhiên có mạnh được yếu thua, kẻ yếu sẽ bị tự nhiên đào thải, tựa như người Thiên Túc không có trí tuệ không có vũ lực bị đồ sát hàng loạt, mà sau khi sáng tạo ra các ngươi, bị loại bỏ chính là địch nhân của chúng ta, các ngươi không phải kết quả của tự nhiên, thì đương nhiên phải do chúng ta, người đã sáng tạo ra các ngươi, tiến hành sàng lọc."

"Các ngươi sau khi được cấy ghép gene có được trí tuệ, đáng tiếc trí tuệ cùng tình cảm luôn tương phụ tương sinh *(hỗ trợ lẫn nhau)*, khi được trao cho cái trước, thì cái sau cũng tự nhiên sản sinh. Chúng ta không quan tâm việc các ngươi có được tình cảm nhân loại, nhưng tình cảm vô vị, thường sẽ trở thành trói buộc cho chiến tranh, thứ chúng ta cần là chiến sĩ ưu tú nhất, không chỉ có trí tuệ cùng lực lượng, còn phải có sự vô tình đối với địch nhân, chỉ có người ngay cả đồng loại của mình cũng có thể tiêu diệt, mới phù hợp yêu cầu của chúng ta."

"Luật pháp, trách nhiệm, tình yêu… Mấy ngàn năm nay các ngươi tìm đủ mọi cách để nâng cao xác suất sống sót của khế tử, cơ thể họ liền tồn tại cùng một gene với các ngươi, thế nên khi điều kiện phụ gia không

tồn tại, mọi người vẫn sẽ theo bản năng mà hành động. Không có pháp luật hạn chế, không có tình yêu gắn bó, một khế chủ không có ý thức trách nhiệm, vẫn sẽ tận hết sức lực đưa khế tử vào chỗ chết, đối với điểm này, ngươi so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn, không phải sao?"

Hai tay Lăng Tiêu run rẩy, cậu cảm thấy mình như một thứ đồ chơi được sáng tạo ra, tùy ý người khác lựa chọn, sàng lọc, thua trong nghi thức trưởng thành đồng nghĩa với tử vong, khó trách mỗi người đều không tiếc bỏ toàn lực giành giật tính mạng với người mình yêu.

Không cử hành nghi thức trưởng thành thì sẽ hồn phi phách tán, cử hành thì hoặc là chết, hoặc là trở thành hung thủ tàn sát đồng bào mình, những hành động của Doanh Phong đối với cậu, Lam Thịnh mất hết hy vọng, kỳ rối loạn hết ngày dài lại đêm thâu tra tấn, đối với những người này mà nói cũng chỉ là vài đoạn mã gene, vì thỏa mãn yêu cầu của mình, liền tùy tâm sở dục mà thêm vào, không để ý đến thống khổ của người khác —— mà càng buồn cười hơn là, bọn họ vốn không thể cảm thụ thống khổ, ngay cả loại năng lực này cũng là do dân tộc của Nguyệt Ảnh ban cho.

Thanh âm Nguyệt Ảnh vẫn còn vang vang, nhưng đã trở thành cảnh nền trong tai Lăng Tiêu, cậu cúi đầu thật sâu, sắp bị hai loại lập trường hoàn toàn bất đồng xé rách.

"Các ngươi trục xuất toàn bộ người xâm nhập, khiến kẻ thù bên ngoài không dám xâm phạm, đã trở thành anh hùng cứu vớt Thiên Túc. Tiêu diệt sạch địch nhân cuối cùng, chúng ta cao hứng phấn chấn chờ đợi các ngươi chiến thắng trở về, thật không ngờ, chờ được lại là phản bội của các ngươi. Kẻ phản loạn không chỉ đem người Thiên Túc sáng tạo ra các ngươi diệt tộc, còn sát hại những đồng bào trung với hoàng thất, buộc họ chuyển thế, một lần nữa tẩy não, thần phục cái gọi là Nước cộng hoà."

"Buồn cười là đám các ngươi tự cho mình là người Thiên Túc, vốn chính vì chiến tranh mà sinh, không có chiến tranh, các ngươi buồn chán đến chết. Thế là các ngươi hóa phòng thủ thành xâm lược, bắt đầu tấn công những quốc gia xung quanh, thẳng đến khi toàn bộ dị tộc ở tinh cầu đều bị bức di chuyển, sau đó các ngươi mở rộng chiến trường tới ngoại tinh… người Thiên Túc tuy rằng đã không còn tồn tại, nhưng sản phẩm nhân tạo mà chúng ta lưu lại, không biết sản xuất, chỉ biết u mê cướp đoạt, như những kẻ điên, từng bước xâm chiếm những tinh cầu kế cận, bị mọi người thống hận. Không ai có thể cùng các ngươi giao thương *(buôn bán)*, không người nào dám tới gần hành tinh này, ba chữ 'người Thiên Túc' đã trở thành ma chú của cả tinh hệ."

Theo cừu hận không ngừng gia tăng của Nguyệt Ảnh, đầu Lăng Tiêu như sắp vỡ vụn.

"Đừng nói nữa…" Cậu cắn răng nói ra.

Nhưng Nguyệt Ảnh không dừng lại, "Bất quá thật đáng tiếc, tựa hồ có người nhân danh hoàng thất, tăng thêm mệnh lệnh lực dẫn linh hồn cho các ngươi, thành thực mà nói, lúc mới đầu khi ta biết điểm này cũng rất ngoài ý muốn. Nhưng bây giờ nghĩ lại, cách làm của ngài thật sự quá chính xác, ngài dự cảm tương lai có thể phát sinh nguy hiểm, cũng trước một bước tiến hành dự phòng."

"Các ngươi không còn tinh cầu nào có thể xâm lấn, lại dư thừa tình cảm, nhà nhà bắt đầu chơi đùa, tìm đủ cách sửa đổi số hiệu, cái gì trung thành đối với phối ngẫu, song phương kết hợp mới có thể phát dục… Ta biết chắc chắn có một ngày các ngươi sẽ không còn thỏa mãn với chỉ như thế, trong đầu sẽ nảy ra ý niệm

muốn động đến quyền hạn sửa đổi trung khu hệ thống. Cảm tạ các ngươi không biết tự lượng sức, ta mới có thể lại thấy ánh mặt trời, mới có cơ hội vì tộc nhân của ta, lấy lại công đạo."

Tay Doanh Phong run lên, hồn tinh trong lòng bàn tay suýt nữa rơi xuống, Phục Nghiêu bước lên phía trước một bước, "Thế nào? Lăng Tiêu đã tỉnh rồi phải không?"

"Cậu thấy được cái gì?"

Long Dần cũng vừa tới, linh hồn là do Nguyệt Ảnh trộm đi, cậu ta có thể dễ dàng khống chế người Thiên Túc, không phải không biết hoàng thất cổ đại có quyền lực chí cao vô thượng, chỉ là không nghĩ tới năng lượng lại lớn đến vậy. Tiền nhân tận lực xuyên tạc lịch sử, khiến chân tướng trở nên mơ hồ, trái lại trợ giúp Nguyệt Ảnh.

Doanh Phong vì chân tướng bản thân nghe được thông qua Ngũ cảm cộng hưởng hồn tinh mà chấn kinh, chung quanh hơn mười người nhìn chằm chằm anh không chuyển mắt, anh không biết có nên nói chân tướng này ra không.

Chân tướng như vậy một khi truyền ra, nhất định sẽ khiến cho xã hội rung chuyển.

Doanh Phong nắm rồi lại nắm tay, vì ngũ cảm toàn bộ cộng hưởng, anh cũng cảm nhận được trong lòng bàn tay Lăng Tiêu đang nắm chặt chấn song đều là mồ hôi lạnh.

"Giờ còn chưa thể bắt liên lạc với Lăng Tiêu, bằng không sẽ khiến cho địch nhân chú ý," Doanh Phong bỏ qua vấn đề này, đơn giản hồi tưởng lại một chút hoàn cảnh chỗ Lăng Tiêu, "Họ ở trên Phi Ưng, chính là phi thuyền của Thái Ân lúc trước, tôi thấy có hai người đến, ngoại trừ Nguyệt Ảnh, còn có một thiếu niên, cậu ta là học sinh của Bích Không, hình như tên là… Tinh Lâu? Tôi từng gặp cậu ta ở viện bảo tàng lịch sử một lần…"

Doanh Phong chợt hiện linh quang, "Lúc ấy cậu ta đang thăm huy chương hoàng thất cổ đại, chính là cái bị mất trộm!"

Phục Nghiêu cùng Long Dần trao đổi một ánh mắt, nhanh chóng hạ lệnh, "Mọi người lên tàu ra ngoài không gian trước, truy xét vị trí Phi Ưng."

"Dù vũ trụ có lớn hơn nữa, mục tiêu có nhỏ hơn nữa, cũng phải tìm cho ra!"

Lăng Tiêu dần dần khôi phục lại từ dần vặt trong mâu thuẫn, Nguyệt Ảnh sau khi phát tiết cũng cố gắng bình tĩnh, không còn kích động như vừa rồi nữa.

"Nhưng tôi vẫn còn một điểm không rõ," cậu thở hơi gấp gáp nói, "Cậu muốn tôi tới làm gì, khiến tôi cùng đồng bào đối địch, tiếp tục dốc sức cho cậu sao?"

Nguyệt Ảnh vừa định mở miệng, dư quang thoáng thấy Lam Thịnh đang đến, lời định nói lúc đầu liền đổi sang phiên bản khác.

"Ta chỉ đáp ứng yêu cầu của người bạn nhỏ của ngươi, cũng nể tình ngươi là khế tử của ta, hảo tâm giúp ngươi giải trừ một đoạn quan hệ không nên có."

Lòng Lăng Tiêu dâng lên dự cảm không tốt, "Quan hệ gì?"

Nguyệt Ảnh hiển nhiên không muốn đàm luận chuyện này quá nhiều trước mặt Lam Thịnh, "Nói nhiều lời như thế, ta đã mệt chết rồi, thấy trạng thái của ngươi cũng không quá tốt, nghỉ ngơi một chút đi, ngươi rất nhanh sẽ biết thôi."

Y vỗ vỗ bàn tay Tinh Lâu khoát lên vai mình, cậu ta liền giúp y rời khỏi đó, Lăng Tiêu lúc này mới nghĩ đến cậu còn chưa hỏi chuyện liên quan đến Tinh Lâu. Nếu trực giác của cậu là đúng, cậu ta thật là tổ tiên người Thiên Túc, vậy cậu ta làm thế nào bảo lưu trí nhớ đó đến tận lúc này?

Lam Thịnh đã đi tới, còn mang nước đến cho Lăng Tiêu, nhưng Lăng Tiêu ngay cả động cũng không động tới.

"Cậu đổ rất nhiều mồ hôi, uống một chút đi."

Cậu ấy không nói, Lăng Tiêu cũng không ý thức được sau lưng mình đều bị mồ hôi lạnh ướt đẫm, nhưng dù như thế, cậu cũng không muốn tiếp nhận ý tốt của Lam Thịnh.

"Cậu có biết cậu đang làm gì không? Cậu sao lại đi theo những người đó?"

Lam Thịnh yên lặng thu ly nước về, "Những ân oán lịch sử các cậu nói đều không liên quan đến tớ, tớ là một người nông cạn, chỉ nhìn được tới người bên cạnh mình, bằng hữu của tớ nhận lấy đãi ngộ không tốt, tớ đương nhiên là muốn giúp cậu ấy được giải thoát."

"Muốn tớ phải lặp lại với cậu bao nhiêu lần đây, Doanh Phong có lẽ từng có hành vi quá phận, nhưng đó đã là chuyện trước đây rất lâu rồi, cậu không nghe vừa rồi Nguyệt Ảnh nói thế nào sao? Ngay cả tớ là đương sự cũng đã buông bỏ, cậu vì sao vẫn cứ dây dưa mãi không tha?"

"Cậu buông bỏ, là bởi vì cậu là khế tử, cậu đã bị chế độ này tẩy não, kỳ thật cậu căn bản thấy không rõ ý tưởng đích thực trong nội tâm. Huyết khế một khi chưa giải trừ, thì cái cậu gọi là tình cảm đó cũng chỉ là lừa gạt chính mình, cậu bây giờ, chỉ biết một mực thỏa hiệp, trốn tránh, căn bản đã đánh mất nhân cách của mình."

Lăng Tiêu không nhẫn được cơn giận, "Cậu nói huyết khế chưa giải trừ, nhưng cậu có biết huyết khế phải giải trừ thế nào không? Tớ từng thấy tận mắt một người, vì giải trừ quan hệ của ông ấy với khế tử, mà mất hẳn một cánh tay, nhưng ông ấy trả giá lớn như vậy, mục đích còn chưa đạt được nữa, cậu muốn tớ

cũng trở thành như vậy sao?"

Lam Thịnh thờ ơ, "Đây chính là lý do tớ dẫn cậu tới đây, chuyện người khác làm không được, Nguyệt Ảnh có thể làm được, cậu ta từng hứa với tớ, sẽ giúp cậu khôi phục tự do, cho cậu vĩnh viễn thoát khỏi khống chế của Doanh Phong."

Lăng Tiêu trong lòng cả kinh, chẳng lẽ điều Nguyệt Ảnh ám chỉ vừa rồi là cái này? Lời Lam Thịnh tuy hoang đường nhưng lại mang theo ba phần có thể tin, thân là người tạo ra họ, Nguyệt Ảnh có lẽ thật sự nắm giữ biện pháp động đến huyết khế.

"Dù là như thế, bọn họ cũng không tất yếu phải làm vậy vì cậu, họ nhất định còn có ý đồ khác," Lăng Tiêu lo lắng nói, "Lam Thịnh, cậu bị họ lợi dụng, cậu nghĩ lại cho kỹ càng đi, họ chính là vì báo thù cho người Thiên Túc cổ, tiêu diệt người của chúng ta a."

Lam Thịnh ngữ khí không hề gợn sóng, "Nếu quả thật có thể tìm về cậu của quá khứ, dù tớ bị lợi dụng thì cũng không tiếc."

Lăng Tiêu phẫn nộ đập vào chấn song trước mặt, "Sao mà cậu đến lúc này vẫn cứ chấp nhất với thân phận khế chủ và khế tử như vậy? Tớ giờ đã có thể hiểu câu nói đó của Bình Tông, nếu hai người muốn ở cùng nhau, thì nhất định có một người cần phải cúi đầu. Bình Tông cũng không cam nguyện làm khế tử, nhưng cậu ấy nguyện ý vì cậu mà thỏa hiệp. Tớ lại càng không muốn trở thành khế tử, nhưng nếu cái giá phải trả là xa Doanh Phong, vậy thì để tớ làm khế tử tớ cũng cam tâm tình nguyện!"

Lam Thịnh âm trầm theo dõi cậu, mặt lộ vẻ thất vọng, "Lăng Tiêu mà tôi biết, kiêu ngạo, tự tin, sẽ không cúi đầu trước bất luận kẻ nào, dù đối thủ cường đại hơn mình, cũng dám nói ra lời nói hùng hồn muốn lấy máu trong tim đối phương. Mà không phải như hiện tại, ngay cả lời nói 'cam tâm tình nguyện trở thành khế tử' mà cũng nói ra được, vì sinh tồn, mà buông tha nhân cách, buông tha tự tôn, buông tha hết thảy để sống một cách thấp kém."

"Cậu đã không còn là Lăng Tiêu mà tôi nhận thức."

Lam Thịnh gằn từng chữ.

"Lăng Tiêu mà tôi nhận thức đã chết."

104. Quyển 2 - Chương 104: Dạ Xoa*

**Dạ Xoa: Quỷ dữ*

Lăng Tiêu rốt cục ý thức được Lam Thịnh trước mắt đã không nghe lọt tai lời của bất luận kẻ nào, không

biết Nguyệt Ảnh rốt cuộc đã nói với cậu ấy cái gì, mà khiến cậu ấy chấp nhất cho là mình đang hãm sâu vũng bùn đến vậy, cần gấp người khác đến cứu vớt, đối mặt Lam Thịnh bị triệt để tẩy não, Lăng Tiêu cũng thất vọng cực độ.

"Lúc trước cậu từ trên sân thượng nhảy xuống, cũng là bởi vì không chịu chấp nhận việc bản thân trở thành khế tử."

"Theo ý của cậu, có phải tớ cũng phải làm thế, thì mới phù hợp với Lăng Tiêu trong cảm nhận của cậu?"

"Lam Thịnh, cậu có còn nhớ, trước khi cậu rời đi, muốn tớ trăm triệu lấy cậu làm gương. Chính vì những lời đó của cậu, tớ mới phải một mình sống qua kỳ rối loạn, trong đoạn thời gian đen tối nhất trong đời tớ, cậu là động lực sống duy nhất. Tớ một mực hướng về phương hướng mà cậu nói nỗ lực tiến tới, nhưng cậu vì cái gì cứ mãi quanh quẩn ở một chỗ?"

Đối mặt chất vấn của Lăng Tiêu, Lam Thịnh bất vi sở động, "Tôi bây giờ sẽ không nghe cậu nói gì hết, chờ khi cậu khôi phục ý chí tự do, chúng ta lại thảo luận những chuyện khác."

Cậu ta xoay người muốn đi, Lăng Tiêu muốn đuổi theo nhưng lại bị cản lại, cậu gấp đến độ gọi với theo phía sau, "Cậu cố chấp như vậy, không có lỗi với Bình Tông đã vì cậu mà chuyển thế sao?"

Cước bộ Lam Thịnh đình trệ, nhưng rồi nhanh chóng rời đi không quay đầu lại.

Lăng Tiêu một mình ở lại, không biết nhà giam này cấu tạo bằng cái gì, người ở bên trong tinh thần lực sẽ hoàn toàn tan rã, hoàn toàn không tụ tập lại nổi, nghĩ đến chủ nhân nguyên bản của chiếc tinh hạm này là Thái Ân, dù có kỹ thuật gì đi nữa cũng chẳng có gì kỳ quái.

Ánh sáng chợt lóe lên từ sâu trong ý thức, Lăng Tiêu vội vàng vực dậy tinh thần, vừa rồi cậu đã nhận thấy Doanh Phong sử dụng hồn tinh với mình, nhưng vì hiện trường có quá nhiều người nên cậu ra vẻ không biết gì, cậu biết chắc Doanh Phong sẽ lại tìm được cơ hội kết nối với cậu.

"Lăng Tiêu, nghe thấy không? Nghe được thì chớp mắt hai cái."

Thị giác Doanh Phong liên tiếp gián đoạn hai lần, anh biết là Lăng Tiêu đang nghe.

"Quan sát một chút chung quanh, động tác đừng quá lớn."

Lăng Tiêu mặt ngoài bất động thanh sắc quét mắt một vòng, để Doanh Phong có thể hoàn toàn thấy rõ hiện trường, tuy đã xác định không còn ai ở đây, nhưng vẫn không thể sơ suất.

"Không phát hiện địch nhân, nhưng rất có thể sẽ có thiết bị giám sát, em đừng nói thành lời, tận lực giảm nhỏ biên độ động tác, để tránh bị nghi ngờ."

Lăng Tiêu ngồi xuống, cúi đầu, nắm chặt hai tay, nhìn từ trên xuống cứ như không nhúc nhích.

"Ngoại trừ Lam Thịnh, Nguyệt Ảnh cùng Tinh Lâu ra, em còn thấy ai khác không?" Doanh Phong hỏi.

Lăng Tiêu bí mật viết lên lòng bàn tay: không có. Vì cảm quan cộng hưởng, Doanh Phong có thể cảm giác được ngón tay Lăng Tiêu ma sát trên lòng bàn tay mình.

"Có biết phương vị đại khái của em không?"

—— em chỉ biết nơi này hẳn là Phi Ưng, trừ cái đó ra thì không còn gì khác.

"Em có biết họ bắt cóc em để làm gì không?"

Lăng Tiêu do dự một lát mới bắt đầu viết, lần này hao phí thời gian càng lâu.

—— Nguyệt Ảnh là người Thiên Túc cổ cùng chúng ta có thâm cừu đại hận, mà em là người dễ dàng bị cậu ta khống chế nhất, có thể cậu ta muốn lợi dụng em để hoàn thành nghiệp lớn báo thù, bất quá đây cũng chỉ là suy đoán của em, một mình em, làm sao có thể có năng lực lớn như vậy chứ?

Doanh Phong cau chặt mi, "Anh đã biết, tạm thời đừng gây xung đột với Nguyệt Ảnh, năng lực của cậu ta rất mạnh, đừng cho cậu ta trực tiếp khống chế em. Anh cần giữ lại tinh thần lực truy tung vị trí của em, bên này chỉ có thể dừng trước."

—— chờ một chút!

Lăng Tiêu vội viết lên tay.

Doanh Phong ngừng lại, "Làm sao vậy?"

Lăng Tiêu chần chờ một chút, rồi viết thật nhanh.

—— em có thể cảm nhận được cảm xúc đến từ Nguyệt Ảnh phi thường rõ ràng, hơn nữa theo thời gian trôi qua, cảm ứng dần trầm trọng hơn.

—— trong lòng cậu ta tràn ngập hận ý đối với chúng ta, loại lực lượng này phi thường cường đại, thậm chí có thể bao trùm tất cả tình cảm nội tâm. Em lo là để lâu, ý chí tự thân em sẽ không thể đối kháng cùng với nó, tiếp đó bị cậu ta đồng hoá.

—— nếu em thật sự bị cậu ta khống chế tâm trí, mà cùng đồng bào đối địch, em xin anh…

—— giết em đi.

Doanh Phong ngừng lâu thật lâu, cuối cùng trong lòng bàn tay mình, đồng thời cũng là lòng bàn tay Lăng Tiêu, viết xuống:

—— được.

Lăng Tiêu đặt tay lên ngực, cảm thụ nhịp đập trái tim mình, cậu tin Doanh Phong nhất định cũng cảm nhận được.

Doanh Phong cắn chặt răng, ngắt đi kết nối, ra khỏi phòng nghỉ.

"Tôi đã nghỉ ngơi tốt, chúng ta tiếp tục đi."

Vừa mới ngừng liên lạc với Doanh Phong, Chẩm Hạc liền tiến vào.

Lăng Tiêu nhìn người đột nhiên xuất hiện, nhất thời sửng sốt, một lúc lâu sau mới nửa tin nửa ngờ gọi ra.

"… Chẩm Hạc?"

Chẩm Hạc cười lạnh một tiếng, cũng không đáp.

Phải rồi, sao Lăng Tiêu lại quên, anh ta cùng Thái Ân vốn là một bọn, bất quá càng khiến Lăng Tiêu cảm thấy kinh ngạc hơn chính là, "Mắt của anh…?"

Mặt Chẩm Hạc thoáng cái trầm xuống, "Lo tốt cho chính mình đi rồi nói."

Hắn đè xuống một cái khóa, trong lồng xuất hiện cơ quan, Lăng Tiêu muốn tránh đi, nhưng bị cánh tay cơ giới từ bốn phương tám hướng kiềm chế, cuối cùng chặt chẽ cố định cậu lên giường, đẩy ngang ra.

"Anh muốn dẫn tôi đi đâu?"

Lăng Tiêu liều mạng giãy dụa, nhưng không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý Chẩm Hạc đẩy cậu qua phòng bên kia, Lam Thịnh, Nguyệt Ảnh, Tinh Lâu, những người cậu gặp qua lúc trước đều ở trong này.

"Các người rốt cuộc muốn làm gì?" Lăng Tiêu có chút hoảng hốt, cậu vốn cho rằng Nguyệt Ảnh muốn từ tinh thần khống chế cậu, nhưng bây giờ thoạt nhìn lại không phải.

“Ta hi vọng ngươi có thể im lặng một chút, ” Nguyệt Ảnh mở miệng nói, “Khống chế ngươi đối với ta mà nói rất dễ dàng, nhưng ta không hi vọng ngươi dưới tình huống hoàn toàn không biết chút gì, nghênh đón thời khắc quan trọng nhất trong sinh mệnh.”

“Cái gì thời khắc quan trọng nhất, tôi không hiểu cậu đang nói gì!”

Lăng Tiêu vừa kéo dài thời gian vừa âm thầm dùng sức, nhưng thiết bị giam cấm lại cài quá chặt, lúc này mà có hồn tinh nơi tay thì tốt rồi.

Nguyệt Ảnh khẽ vươn tay, Tinh Lâu đưa cái bình chứa linh hồn cho y, y thả linh hồn ra, nâng trong lòng bàn tay.

“Nó là cái gì?” Lăng Tiêu hỏi.

Nguyệt Ảnh hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Không hổ là thiên tài ngành nghiên cứu, Thái Ân nghiên cứu vài thập niên, rốt cục cũng để ông ta tìm ra biện pháp giải trừ huyết khế, đáng tiếc, ông ta không thể chờ đến ngày này.”

Lăng Tiêu trong lòng cả kinh, “Có ý gì?”

“Giải trừ huyết khế cần vài thứ, một trong số đó chính là linh hồn. Linh hồn xưa nay, bình quân trăm năm mới có một cái thành thục, nếu Thương Dương bằng lòng đợi ông ta thêm chín tháng, chỉ sợ hiện tại người thành công giải trừ huyết khế chính là ông ta rồi.”

“Cậu dùng linh hồn để giải trừ huyết khế?” Lăng Tiêu khó có thể tin, “Mặc dù chưa thành hình, nhưng đây cũng là một mạng a!”

Nguyệt Ảnh cười lạnh một tiếng, tựa hồ khinh thường cái gọi là sinh mệnh trong lời cậu, đối với y mà nói, đây chẳng qua là một sản phẩm nhân tạo mà thôi, so với máy tính, máy tính bảng, cổng cá nhân, chẳng có gì khác biệt.

Lăng Tiêu căm phẫn chất vấn những người khác ở hiện trường, “Dù Nguyệt Ảnh không phải đồng loại của chúng ta, nhưng các người là người Thiên Túc, chẳng lẽ các người cũng trơ mắt nhìn cậu ta giết hại đồng bào mình hay sao?”

“Tôi không giống mấy người, hy vọng anh đừng có lầm lẫn,” Tinh Lâu chậm rì rì nói, “Tôi vĩnh viễn đứng về phía người Thiên Túc chân chính.”

Lăng Tiêu chuyển hướng Chẩm Hạc, hắn đang nhìn chằm chằm không chớp mắt linh hồn trong tay Nguyệt Ảnh, trong ánh mắt có một tia tham lam.

Cuối cùng cậu nhìn về phía Lam Thịnh, “Lam Thịnh, ngay cả cậu cũng…?”

Lam Thịnh quay đầu đi.

Lăng Tiêu chỉ có thể tiếp tục chất vấn Nguyệt Ảnh, “Tôi thật không rõ, cậu vì cái gì nhất định muốn tôi giải trừ huyết khế? Đối với cậu việc này có chỗ tốt gì chứ?”

“Ngươi sẽ rõ.” Nguyệt Ảnh đem linh hồn giao cho Tinh Lâu, cậu ta thật cẩn thận nâng nó, đặt vào một cái vật chứa kỳ quái.

“Dừng tay a!” Lăng Tiêu quát.

Một tiếng thét chói tai vang lên, những người Thiên Túc ở đây không hẹn mà cùng bịt lấy tai, chỉ riêng Lăng Tiêu không thể động đậy, chỉ có thể liều mạng xoay đầu qua một bên, trên mặt lộ vẻ thống khổ.

Nguyệt Ảnh tò mò nhìn họ, “Các ngươi làm sao vậy?”

Tinh Lâu hơn nửa ngày mới buông tay, màng tai đều thiếu chút nữa bị tiếng thét chọc thủng, “Em không nghe được sao?”

“Nghe được cái gì?”

“Một tiếng thét.”

Nguyệt Ảnh lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Lăng Tiêu lúc này mới khôi phục lại, vì nín thở lâu nên cậu hơi hào hển.

“Thì ra trước lúc linh hồn tiêu thất còn có thể thét lên,” Nguyệt Ảnh như vừa mới phát hiện ra một chuyện mới mẻ, “Thật là thú vị.”

Lăng Tiêu chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn y, người này căn bản không vẽ dấu bằng giữa linh hồn cùng sinh mệnh.

Linh hồn trong vật chứa đã biến mất, chuyển hóa thành chất lỏng có màu xanh thẳm, Tinh Lâu rút vào ống tiêm, dịch thể còn chưa được hai phần ba ống kim, lại làm cho một linh hồn hoàn toàn biến khỏi thế gian.

“Đã chuẩn bị xong chưa.” Tinh Lâu quay người lại, trước mặt hiện lên một đạo nhân ảnh.

Chẩm Hạc đã sớm tính toán qua thực lực người ở đây, Tinh Lâu Lam Thịnh đều không phát dục, căn bản không phải đối thủ của hắn, chỉ cần không nhìn vào mắt Nguyệt Ảnh, thì cũng không bị khống chế, đây chính là Trục Nguyệt dạy hắn.

Tinh Lâu tựa hồ dự đoán được có người sẽ đến đoạt, nhanh nhẹn nhảy ra sau, nhưng vẫn không tránh khỏi bị Chẩm Hạc một cước đá trúng cổ tay, ống tiêm mang dịch thể linh hồn bị hất lên cao, Chẩm Hạc một cái thuấn di lên đoạt vào tay.

Thế cục phát sinh đột biến, Lăng Tiêu cùng Lam Thịnh đều không đoán được Chẩm Hạc sẽ đột nhiên làm khó dễ, một người thì kinh ngạc, một người thì muốn tiến đến đoạt lấy, nhưng tốc độ không ngang hàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chẩm Hạc trên không trung lật cổ tay, trong nháy mắt khi đáp xuống kim tiêm đã sắp đâm vào cánh tay mình.

Thế nhưng ngay tại khắc đó, động tác của hắn đột ngột dừng lại, tay phải bởi vì dùng sức mà run rẩy không ngừng.

Cảnh tượng này, Lăng Tiêu không thể quen thuộc hơn, khi khế chủ sử xuất khống chế tinh thần, khế tử liền có phản ứng như vậy.

Tinh Lâu cùng Nguyệt Ảnh lại sắc mặt như thường, tựa hồ đối với tất cả chuyện này sớm đã biết trước.

Chẩm Hạc giãy dụa ngẩng đầu, chứng kiến Trục Nguyệt chậm rãi từ trên cầu thang đi xuống.

"Cậu không phải nói… Cậu không muốn… Xuất hiện tại nơi này…" Thật giận bản thân kiên trì lâu như vậy, nghĩ Trục Nguyệt đã thả lỏng cảnh giác với mình, Trục Nguyệt nói cậu ta tạm thời không muốn gặp lại Lăng Tiêu, mình cũng tin là thật.

"Nếu tôi không nói thế, thì làm sao biết anh có tâm tư phản bội tôi hay không," Trục Nguyệt đi tới, thoải mái lấy đi ống tiêm từ trong tay Chẩm Hạc, "Anh đợi giờ khắc này đã lâu rồi đi, tôi kỳ thật chỉ là muốn thử một lần, qua lâu như vậy, anh có phải vẫn còn một lòng muốn giải trừ quan hệ của chúng ta."

Trong mắt Trục Nguyệt toát ra thần sắc thất vọng thật tâm, "Anh thật làm cho tôi thất vọng."

Y giải trừ khống chế Chẩm Hạc, hắn căm giận theo dõi y, nhưng lại vô kế khả thi.

Tinh Lâu từng đáp ứng sẽ đứng về phía hắn, thế mà cũng giúp đỡ Trục Nguyệt thử hắn, quả nhiên trên đời này trừ bản thân mình ra không ai có thể tin tưởng.

Tinh Lâu tự nhiên cảm nhận được lửa giận đến từ Chẩm Hạc, nhưng cậu ta không cố ý tránh né ánh mắt của đối phương, Chẩm Hạc với cậu ta mà nói đã không còn giá trị, nhưng cậu ta còn cần Trục Nguyệt để hoàn thành một việc quan trọng.

Trục Nguyệt xoay người, Lăng Tiêu vừa rồi đã cảm thấy y rất quen thuộc, lúc này lại càng mở to hai mắt nhìn.

"Trục Nguyệt?"

"Không nghĩ tới đi, " thái độ Trục Nguyệt so với vừa rồi như hai người khác nhau, lãnh đến cơ hồ có thể kết băng, "Lại sẽ có ngày, tao và mày sẽ gặp mặt dưới trường hợp này."

"Cậu lại có thể là khế chủ của Chẩm Hạc?" Tầm mắt Lăng Tiêu qua lại đánh giá hai người, không thể tin được họ lại đến với nhau.

"Chuyện này còn phải cảm ơn mày đó, nếu không phải mày với Doanh Phong kết khế ước rồi, tao làm sao có thể trở thành khế chủ người khác."

'Người khác' trong lời y tay nắm lại thật chặt, sắp dùng tầm mắt giết chết y.

"Quậy xong chưa?" Nguyệt Ảnh cắt đứt họ ôn chuyện, "Không thể tưởng được một chút đồ vậy thôi cũng có nhiều người tranh như vậy, còn ai muốn nữa không?"

Y hỏi Lam Thịnh, "Ngươi thì sao? Nơi này chỉ sợ người cần có nhất chính là ngươi đi, một mũi tiêm xuống, ngươi sẽ không bao giờ phải chịu tra tấn nữa, còn có thể tìm một người lần nữa ký khế ước, trở thành khế chủ, chẳng lẽ không tốt sao?"

Lam Thịnh vừa rồi chứng kiến Chẩm Hạc đoạt đi ống tiêm còn có chút khẩn trương, lúc này cũng đã khôi phục trấn định, lạnh lùng cự tuyệt.

"Tôi không cần, tôi đã đáp ứng Bình Tông là sẽ sống, đôi mắt này là liên hệ cuối cùng giữa chúng tôi, tôi không muốn mất đi nó. Nhưng cậu đã đáp ứng tôi, sẽ khôi phục tự do cho Lăng Tiêu, cậu đừng nuốt lời."

"Đương nhiên," Nguyệt Ảnh nhìn quanh một vòng, "Vậy những người còn lại không có dị nghị gì chứ?"

"Tôi có!" Lăng Tiêu hô.

Nguyệt Ảnh nở nụ cười, "Quốc gia chúng ta có câu ngạn ngữ, 'người muốn thì luôn không được, kẻ không muốn lại cứ cố tình đạt được," y nhìn Lăng Tiêu cùng Chẩm Hạc, "Các ngươi nói có đúng không?"

Trạng thái Doanh Phong hiện giờ có chút khiến người khác lo lắng, vì tiêu hao tinh thần lực liên tục trong thời gian dài, từng giọt từng giọt mồ hôi từ bên trán anh lăn xuống, tích lạc trên bàn điều khiển, dưới tay anh, vầng sáng radar đang dần dần thu nhỏ lại.

“Sắp khóa định mục tiêu, còn lại 20%!” Có người báo

Hạm đội đang bằng tốc độ cao nhất tới gần phạm vi Doanh Phong vạch xuống, nhưng 20% vẫn là một khu vực rất lớn, muốn tìm được Lăng Tiêu, vẫn phải thu nhỏ phạm vi thêm một bước nữa.

Nguyệt Ảnh giương cằm với Trục Nguyệt, “Động thủ đi.”

Trục Nguyệt hướng tới Lăng Tiêu không thể động đậy từng bước đi qua, trong ống tiêm trên tay có thể thấy được lam quang chậm rãi lưu chuyển.

Lăng Tiêu đem hết toàn lực mà vùng vẫy, Lam Thịnh khẩn trương nhìn chăm chú vào nơi này, Chẩm Hạc dưới hai tầng khống chế là Nguyệt Ảnh và Trục Nguyệt, căn bản không thể hành động.

“Thật cao hứng, do chính tao chấm dứt tất cả những chuyện này cho mày, ” Trục Nguyệt dựng thẳng ống tiêm, đem chất lỏng đẩy vào một chút, “Mày biết không, tao cũng chuẩn bị lễ vật rất độc đáo cho Doanh Phong, tin tưởng anh ta nhất định sẽ rất thích.”

“Đến rất gần rồi!” Trong Phần Ảnh truyền đến thanh âm như thế, mỗi người đều hơi chấn động.

Doanh Phong nhắm mắt lại, tập trung toàn bộ tinh thần lực vào lòng bàn tay, tinh thần lực của anh đang nhanh chóng cạn kiệt, nhưng anh không thể dừng lại lúc này, khế tử của anh còn đang chờ anh.

—— Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu giật mình một cái, cậu nghe được thanh âm của Doanh Phong, không phải thông qua Ngũ cảm cộng hưởng, mà là tâm linh câu thông, Doanh Phong đang ở gần đây!

Em nghe thấy rồi! Cậu rất muốn nói với Doanh Phong như vậy, nhưng thanh âm cậu phát không ra.

Tiếng Doanh Phong cuồn cuộn không dứt truyền vào.

—— Lăng Tiêu, gắng kiên trì, anh sắp tìm được em rồi.

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, em tin tưởng anh, dù em ở nơi nào, anh luôn có thể tìm tới em.

Trên da truyền đến đau đớn do kim châm, thì ra độ ấm của linh hồn cũng lạnh như thế.

“Nói tạm biệt với khế chủ của mày đi.” Theo sau thanh âm Trục Nguyệt, phảng phất có gì đó đang rời khỏi cậu.

Tín hiệu trên radar đột nhiên tiêu thất, mọi người đồng loạt nhìn phía Doanh Phong, rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa là thành công, chẳng lẽ tinh thần lực đã tiêu hao hết sao?

Doanh Phong mở mắt ra, đồng dạng vẻ mặt nghi hoặc.

Người lái tàu cách anh gần nhất thất thanh kêu lên:

"A! Mắt của cậu!"

Doanh Phong khó hiểu quay đầu, tất cả mọi người tại đây đều nhìn thấy, sắc tố đen trong mắt anh đang thong thả rút lui như thủy triều, giống như dùng nước hòa vào mực đặc, đêm tối nghênh đón bình minh, đợi khi biến hóa rốt cục đình chỉ, còn lại chỉ có tro tàn đặc hữu của thiếu niên.

105. Quyển 2 - Chương 105: Long Vương

Lăng Tiêu nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra, Lam Thịnh khẩn trương ngồi xổm bên giường, sau khi xác nhận nhãn châu cậu có màu khói xong, như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, mà Trục Nguyệt cao cao tại thượng một bên, nhìn thấy một màn này thì lộ vẻ châm chọc.

Lăng Tiêu nhìn hai người một cao một thấp này, bọn họ quen biết ở Bích Không, tại nơi đó sống qua kỳ thiếu niên, từng có với nhau tình bạn, hoặc từng phát sinh mâu thuẫn. Lam Thịnh luôn xem thường Trục Nguyệt, cậu cũng bởi vì Trục Nguyệt vũ nhục Lam Thịnh mà vung tay đánh cậu ta… Nhưng vô luận thế nào, những thiếu niên trẻ tuổi khinh cuồng đó, tuyệt sẽ không giống như bây giờ, mang ác ý thương tổn người khác, thậm chí coi sinh mệnh như cỏ rác.

Rời đi cửa trường Bích Không, họ đều mỗi người mỗi ngả trên quỹ tích nhân sinh của mình, rốt cục vô pháp quay lại những ngày tháng ban đầu.

Lam Thịnh bắt lấy tay cậu, thử gọi một tiếng, "Lăng Tiêu?"

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, cậu không thể cử động, nhưng ít ra có thể lựa chọn không nhìn tới.

Lam Thịnh có chút thất vọng, bất quá cậu không buông tha, Lăng Tiêu nghe thấy cậu nói, "Tớ biết cậu trong nhất thời không tiếp nhận được, nhưng không sao, tớ luôn ở bên cạnh cậu, cho đến khi cậu tìm lại được chính mình."

Trục Nguyệt ly khai một chút thì trở lại, cầm trong tay một ống tiêm khác, Lam Thịnh đề phòng đứng lên đẩy y ra, "Mày làm gì đó!"

Trục Nguyệt hiển nhiên khá bất mãn với cử chỉ của Lam Thịnh, "Tao muốn cảnh cáo mày, ở Bích Không tao đánh không lại mày, không có nghĩa là hiện tại cũng vậy, nếu mày thật sự muốn tốt cho bạn mày, thì tránh ra."

Lam Thịnh đối mặt Trục Nguyệt cao hơn mình một cái đầu, vẫn che chở trước mặt Lăng Tiêu, "Tao phải biết mày tiêm cái gì cho cậu ấy!"

"Bộ mày chưa trải qua kỳ rối loạn sao?" Trục Nguyệt trào phúng nói, "Trong cơ thể có linh hồn khác tồn tại sẽ sinh ra phản ứng bài dị *(bài xích vật lạ)*, tao chỉ là hảo tâm tiêm cho nó một mũi thuốc trấn định mà thôi."

Lam Thịnh đối với hảo tâm của y nửa tin nửa ngờ, bất quá ba chữ 'rối loạn kỳ' kia thực sự dọa đến cậu, do dự một hồi, cậu vẫn là hơi nghiêng người qua.

Trục Nguyệt căn bản không đặt cậu ta vào mắt, dù cậu ta khăng khăng muốn cản, y cũng có phương pháp bắt cậu ta đi, chẳng qua nếu như chủ động tránh ra thì càng bớt việc.

Chất lỏng trong suốt thoạt nhìn quả thật rất giống thuốc trấn định bị tiêm vào cơ thể Lăng Tiêu, cậu rất nhanh cảm giác không đúng. Căn bản không phải thuốc trấn định, toàn thân cậu mỗi một tấc đều đau buốt đến muốn nổ, tựa như từng tế bào trong cơ thể một cái tiếp một cái vỡ tan, nhưng cố tình nó lại có chứa một thành phần trấn định nhất định, dù đau thành như vậy, thân thể cậu lại một chút cũng không nhúc nhích được.

Vì bị biểu hiện giả đó che dấu, thoạt nhìn Lăng Tiêu chỉ như đang yên tĩnh nằm đó, Lam Thịnh tin lời Trục Nguyệt, hoàn toàn không biết Lăng Tiêu đang phải chịu giày vò thế nào.

Lăng Tiêu cũng tin tưởng bọn họ trăm phương ngàn kế bắt cậu đến đây, lại không tiếc dùng linh hồn giải trừ huyết khế cho cậu, tuyệt đối không phải chỉ vì nhàm chán nên muốn giết cậu, dù cậu lấy thân phận thiếu niên hôi phi yên diệt, đối Nguyệt Ảnh cũng chẳng có chỗ nào tốt.

Thế nhưng loại đau đớn trí mạng này, cơ hồ khiến người ta không thể chịu được, cứ luôn có lỗi giác một giây sau sẽ táng mạng nơi hoàng tuyền.

Sau khi xử lý xong Lăng Tiêu, Trục Nguyệt cũng tiêm cho Nguyệt Ảnh một mũi, thân thể Nguyệt Ảnh đúng như lời y nói thật sự rất kém, chẳng qua chỉ ngồi một chỗ tại đó ngay cả cử động cũng không, mà đã lộ rõ vẻ mỏi mệt.

"Tốt rồi," Trục Nguyệt nhìn thời gian, "Ngài có thể đi nghỉ ngơi một chút, người Thiên Túc cổ huyết thống càng cao quý, thân thể lại càng suy yếu, từ trung tâm gene đến đây, kiên trì bao lâu, đối điện hạ mà nói chắc cũng là cực hạn rồi đi."

Tinh Lâu cư nhiên không phản đối, giúp Nguyệt Ảnh rời đi, Lăng Tiêu tuy rằng thân thể tê liệt, nhưng thính giác vẫn linh mẫn như cũ, đối với việc hai người này thuận theo lời Trục Nguyệt như vậy cảm thấy

ngoài ý muốn, xưng hô của Trục Nguyệt đối Nguyệt Ảnh kia lại càng cổ quái.

Bản thân cậu đã sắp khó bảo toàn, đại não còn không ngừng vận hành vì chuyện của người khác, Lam Thịnh tiến sát tai cậu, dùng âm lượng sẽ không làm ồn đến cậu nhẹ giọng nói, "Cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi."

Câu nói tiếp theo của cậu ấy hạ thấp giọng rất nhiều, Lăng Tiêu hoài nghi chỉ có mỗi mình mình nghe được.

"Chờ cậu tỉnh, tớ sẽ mang cậu rời khỏi đây."

'Cậu quá ngây thơ rồi', Lăng Tiêu rất muốn nói với Lam Thịnh như thế, rốt cục là dựa vào đâu, mà cậu lại tin tưởng họ sẽ thả chúng ta đi.

Lăng Tiêu nghe tiếng bước chân Lam Thịnh rời đi, có người động vào giường của cậu, giường biến thành ghế dựa, cậu bị dựng dậy, mở mắt ra, quả nhiên là Trục Nguyệt.

Trục Nguyệt ngồi xổm xuống trước mặt cậu.

"Đau không? Cải tạo thân thể chẳng phải chuyện thoải mái gì, tao cũng từng trải qua đau đớn như thế," mắt y phiêu qua một bên, tựa hồ đang nhớ lại chuyện cũ, "Tiếc là có hơi lâu rồi, tao không nhớ rõ lắm, chẳng có cách nào cùng chia sẻ thống khổ với mày, tiếc thật."

Tuy miệng y thì nói vậy, nhưng biểu tình lại rõ ràng cho thấy y cảm thấy tiếc nuối chính vì không thể từ trong thống khổ của đối phương, đạt được khoái hoạt lớn hơn nữa.

"Bất quá mày không cần lo, quá trình này rất nhanh, rốt cuộc rồi mày sẽ không cảm thấy được đau đớn, cái gì cũng không cảm thấy nữa," thanh âm của Trục Nguyệt càng ngày càng lạnh, "Bởi vì mày sẽ biến mất khỏi cuộc đời này."

Lăng Tiêu giãy dụa mở miệng, "Cậu… Rốt cuộc là ai…"

Trục Nguyệt không chút ngại ngần việc đem chân tướng nói cho một kẻ sắp biến mất, "Còn nhớ đợt thực tập dã ngoại ở Bích Không lúc trước không? Chính là trong lần thực tập đó, mày và Doanh Phong gặp Khuê, hoàn thành nghi thức trưởng thành."

Lăng Tiêu làm sao có thể quên, đó là một trong những ký ức khắc sâu nhất của cuộc đời cậu.

"Khuê đó là do tao thả ra, tao trong lúc vô ý đã lấy được Trấn hồn thạch của nó. Mày có từng nghe một truyền thuyết có liên quan đến Trấn hồn thạch chưa, rằng bên trong nó ghi lại lịch sử viễn cổ, chỉ cần có được nó, có thể khôi phục ký ức ngàn năm trước kia."

Lăng Tiêu đương nhiên từng nghe qua, nhưng đây chỉ là một truyền thuyết trong các tác phẩm văn học và điện ảnh truyền hình mà thôi.

"Để tao nói cho mày biết, truyền thuyết kia, là thật."

"Chẳng lẽ… Cậu…"

"Đúng vậy," Trục Nguyệt biết Lăng Tiêu muốn nói gì, "Tao có được trí nhớ đời đầu tiên của linh hồn này, những lời Nguyệt Ảnh nói với mày vừa rồi, với mày mà nói chỉ là một cố sự, còn với tao, thì đã tự mình trải qua."

"Tao tự mình kinh lịch thời kỳ hưng thịnh của Thiên Túc cổ, người nhân tạo làm phản, vương quyền vẫn lạc cùng chế độ cộng hòa đản sinh, trí nhớ của tao thậm chí còn trực quan hơn so với Nguyệt Ảnh, bởi vì cậu ta sớm đã bị đóng băng, mà tao thì tận mắt chứng kiến tất cả mọi chuyện, tận mắt nhìn quốc gia của chúng tao bị bọn mày hủy diệt."

Lăng Tiêu khó nén kinh ngạc, "Cậu… Không phải người Thiên Túc…?"

Trục Nguyệt đứng lên, "Phải nói tao mới là người Thiên Túc chân chính mới đúng, bọn mày có được vũ lực cường đại đã đem chúng tao những người tay trói gà không chặt đuổi tận giết tuyệt, tao buộc lòng phải vứt bỏ thân thể, đạt được bất tử từ trên người khế tử của mình, sau đó qua nhiều đời luân hồi, quên đi sự thật mình là người Thiên Túc này."

Lăng Tiêu rốt cục hiểu được vì sao tóc cậu ta có màu vàng nhạt hiếm thấy, cũng biết vì cái gì so với bọn cậu, Trục Nguyệt yếu đến kỳ lạ, một phỏng đoán lớn mật nảy mầm trong lòng cậu, hơn nữa dần dần sáng tỏ.

"Các người cần tôi… Là để khiến Nguyệt Ảnh sống?"

"Đúng vậy, điện hạ số khổ của chúng tao còn chưa sống đến tuổi trưởng thành thì đã mắc phải một loại bệnh hiếm thấy, năm đó y học đối với chứng bệnh này thúc thủ vô sách, rơi vào đường cùng mới phải đóng băng thân thể ngài để bảo tồn, gửi hi vọng vào y học tương lai có thể giải quyết."

"Nhưng mà y học hiện tại…"

"Thì làm sao có thể chữa khỏi bệnh của ngài chứ?" *(Chỗ này ý nói y học hiện tại chỉ dành riêng cho người Thiên Túc nhân tạo, không có tác dụng với người thật)* Trục Nguyệt tiếp lời cậu, "Không được trị liệu, Nguyệt Ảnh dù có tỉnh lại, cũng sống không quá nửa năm. Giờ thì mày biết vì sao Tinh Lâu phải hợp tác với tao rồi chứ, bởi vì cậu ta cần tao, không có tao, thì ngàn năm chờ đợi của cậu ta đem đốt quách cho xong."

"Vậy còn cậu? Cậu cũng giống như Nguyệt Ảnh, muốn báo thù sao?"

Trục Nguyệt hạ mắt, đáy mắt lại có một tia nhu tình khó gặp, Lăng Tiêu còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi.

"Nguyện vọng của tao rất đơn giản, ban đầu tao chỉ muốn những kẻ xem thường mình phải nhìn tao bằng ánh mắt khác, muốn người không quan tâm đến tao phải ân hận, tao khi đó, cảm thấy để không bị người khác khinh thị chính là tất cả của cuộc sống, giờ ngẫm lại, tao cũng có thời ngây thơ như vậy."

Chẩm Hạc mang theo một cái hộp đi xuống, hắn đã khôi phục trấn định lúc trước, thật giống như người tranh đoạt linh hồn với Tinh Lâu không phải là hắn.

Khi Trục Nguyệt cùng hắn mặt đối mặt, Lăng Tiêu rốt cục hiểu ôn nhu hiếm thấy của cậu ta từ đâu mà đến.

"Bởi vì sinh ra đã kém cỏi, từ sau khi tỉnh thức, em luôn bị người trào phúng, khi nhục, ngay cả chủ động dâng lên máu trong tim, người khác cũng không thèm. Anh là người đầu tiên nguyện ý đem lực chú ý đặt vào em, cũng là người không chê cười em, dù biết mọi hành động của anh đều đang dối gạt mình, em vẫn rất vui vẻ."

Đối diện lời bày tỏ thâm tình của Trục Nguyệt, Chẩm Hạc vẫn tựa tiếu phi tiếu, không nói một lời.

"Chờ Nguyệt Ảnh lấy được thân thể Lăng Tiêu, cậu ta nhất định sẽ bắt đầu nghiệp lớn báo thù của mình, một lần nữa khơi mào huyết vũ tinh phong trên tinh cầu này. Qua mấy ngàn năm, em sớm đã coi mình là người Thiên Túc, mối thù diệt tộc cũng bị thời gian phai nhạt. Em hiện tại, đã không quan tâm cái nhìn của người khác, cũng không muốn liên lụy vào chiến loạn phân tranh, em chỉ muốn sống cùng người mình thích." Y đặt tay lên trước ngực Chẩm Hạc, "Chuyện ngày hôm nay, em xem như chưa từng xảy ra, chúng ta một lần nữa bắt đầu được không?"

"Vậy em còn gặp tình nhân mối tình đầu của mình không?" Chẩm Hạc nhướng mày hỏi.

Biểu tình Trục Nguyệt mới vừa rồi còn đầy vẻ ôn nhu nhanh chóng lạnh xuống, "Đương nhiên, tốn nhiều thời gian như vậy, làm nhiều bước đệm như vậy, chính là vì giờ khắc này. Em muốn khiến anh ta phải hối hận, muốn cho anh ta cảm nhận được cái gì gọi là đau đến không muốn sống nữa."

Y gằn từng chữ từng câu, cùng một giây trước đó quả thực như hai người khác nhau.

Nhưng trong nháy mắt, y lại cười ngọt ngào.

"Chờ chuyện này chấm dứt, chúng ta đến một tinh cầu khác, rời xa tất thảy nơi này, được không?"

Sau một lát, Chẩm Hạc mới đáp lại, "Được."

Một đáp án vô cùng giản đơn khiến Trục Nguyệt tươi cười rạng rỡ, y kiễng chân, ôm chặt cổ Chẩm Hạc, người bị y ôm cũng chẳng hề nhúc nhích, trên mặt là biểu tình Lăng Tiêu nhìn mà không hiểu.

Lăng Tiêu bị Trục Nguyệt thay đổi thất thường dọa sợ, bắt đầu có chút đồng tình với Chẩm Hạc, cùng một khế chủ có tố chất thần kinh như vậy sống chung, sớm muộn gì cũng sẽ phát điên, khó trách anh ta lại muốn giải trừ huyết khế.

Trục Nguyệt tiếp nhận cái hộp trong tay Chẩm Hạc, đi đến trước mặt Lăng Tiêu, huơ huơ tay.

"Doanh Phong, anh xem đủ chưa?"

Sau lưng Lăng Tiêu cứng đờ, thì ra cậu ta sớm đã biết.

Doanh Phong cùng cậu cộng hưởng cảm quan, tự nhiên cũng cảm nhận được đau đớn của Lăng Tiêu, lại hận không thể chia sẻ.

"Tinh thần lực của anh còn đủ dùng không? Tôi tới tiết kiệm cho anh một chút."

Trục Nguyệt kết nối cuộc gọi hình đến phi thuyền của Doanh Phong, hình Doanh Phong hiện ra trên màn ảnh. Lăng Tiêu rốt cục cũng gặp được anh, hai đôi mắt màu xám sẫm nhìn nhau chăm chú, cách hai ngày mà dường như đã qua mấy đời.

"Lăng Tiêu." Doanh Phong áp tay lên màn ảnh, ngón cái vẽ lên viền mắt cậu, Lăng Tiêu xuyên qua động tác của anh, liền đoán được anh đang làm gì. Không biết vì sao, bắt đầu từ một khắc khi nhìn thấy Doanh Phong, cậu liền không thể khống chế độ cong khóe môi mình, cứ kìm không được mà giương lên trên mặt.

Trục Nguyệt cảm thấy nét tươi cười của cậu thực chướng mắt, không chút khách khí chắn ở giữa, "Chúng ta lại gặp mặt, lúc trước tôi tìm anh, anh nói anh không có thời gian, vậy bây giờ anh có thời gian chưa?"

Doanh Phong rút tay khỏi màn hình, "Tôi không nhớ mình đã làm gì, mà khiến cậu trăm phương ngàn kế muốn trả thù như vậy."

"Anh đương nhiên không nhớ, mỗi một câu anh nói với tôi, đều bị anh quăng ra sau đầu rồi đi."

Y đặt cái hộp lên bàn, xoay một vòng đối mặt Doanh Phong, "Bất quá không sao, ít nhất tôi có thể giúp anh nhớ lại một việc."

"Anh có nhớ không, có một lần tôi bị một học sinh lớp trên công kích, anh đuổi hắn ta đi, tôi lại làm anh bị thương. Máu anh rơi trên đất, hấp dẫn máu bên cạnh chảy lại, phản ứng của anh lúc đó thực kích động, đuổi theo hỏi tôi máu trên mặt đất là của ai. Đó là lần đầu tôi thấy anh mất bình tĩnh đến thế, anh còn nhớ chứ?"

Lăng Tiêu phía sau nghe mà trong lòng cả kinh, máu hấp dẫn lẫn nhau, là dấu hiệu nhận biết bạn lữ kiếp trước, thì ra Doanh Phong và người đó từng đi lướt qua nhau trong trường, chính là vì sao anh ấy không đi tìm?

"Nhớ," Doanh Phong lạnh lùng trả lời, "Cậu nói cậu không thấy."

"Nếu tôi nói, tôi lừa anh thì sao?"

Doanh Phong nheo mắt lại.

"Kỳ thật tôi đã biết từ sớm máu trên mặt đất là của ai, sau đó cũng may mắn biết căn nguyên việc máu hấp dẫn lẫn nhau, anh từng khẩn trương truy vấn chân tướng như thế, không muốn biết người yêu kiếp trước của chính mình là ai sao?"

Co rút đau đớn trong lòng Lăng Tiêu còn vượt qua cả đau đớn thân thể, cậu là người biết rõ ràng chấp niệm của Doanh Phong hơn so với bất kỳ ai, dù anh đã chôn đi hạt đào đó, nhưng khẳng định vẫn muốn có được chân tướng.

Cậu đã chuẩn bị sẵn để nghe được cậu trả lời khẳng định, lại nghe Doanh Phong bình tĩnh đáp:

"Không muốn."

Lăng Tiêu ngẩng phắt đầu, đối diện tầm mắt Doanh Phong, không thể tin được anh lại bỏ qua cơ hội này.

"Tại sao chứ?" Trục Nguyệt nghiêng đầu, "Lăng Tiêu sắp không tồn tại nữa, mà anh cũng đã được khôi phục tự do, chẳng lẽ anh không muốn thừa dịp này, tìm về người yêu cũ kiếp trước?"

"Không," Doanh Phong chậm rãi nói, "Mặc kệ người từng bên cạnh tôi là ai, khế tử của tôi đời này chỉ có một mình Lăng Tiêu."

Lăng Tiêu nhịn không được muốn cười, hai người thâm tình nhìn nhau, dù Trục Nguyệt chắn giữa cũng biến thành bối cảnh.

"Vậy sao?" Trục Nguyệt cúi đầu thật sâu, mãnh liệt kềm chế xúc động muốn cười, "Vậy nếu tôi nói, cái người mà anh muốn tìm, chính là Lăng Tiêu thì sao?"

Biểu tình hai người đang nhìn nhau thâm tình đều biến đổi.

"Không thể nào," Doanh Phong bác bỏ trước, rõ ràng lúc ở căn cứ họ đã từng thử.

“Tôi không biết anh vì sao lại khẳng định như vậy, bất quá tôi có thể thề tôi thực sự tận mắt nhìn thấy.”

Y giơ tay phải lên, mô phỏng một động tác nắm nắm tay, “Lúc ấy Lăng Tiêu nắm chủy thủ như vầy, tôi tận mắt thấy máu cậu ta từng giọt, từng giọt rơi trước mặt. Để chứng minh tôi không nói sai, tôi đã dày công chuẩn bị cho anh cái này.”

Y dùng hai tay nhấn một cái, hộp trước mặt mở ra, toát ra từng trận hàn khí, chờ khí lạnh tan hết, lộ ra hai ống nghiệm đặt song song bên trong.

“Đó là gì?” Doanh Phong xem mà không hiểu, tầm mắt Lăng Tiêu thì bị chặn, cậu cũng khẩn cấp muốn biết bên trong là cái gì.

“Kể từ một năm trước, tôi đã chờ mong ngày này,” Trục Nguyệt chậm rì rì cầm ống nghiệm ra, “Thái Ân từng vì phối máu cho Nguyệt Ảnh, mà rút mẫu máu của toàn bộ người Thiên Túc, đây chính là tôi đặt biệt nhờ Tinh Lâu lưu lại, máu khi hai người còn thiếu niên.”

Y giơ ống nghiệm lên, trên nhãn quả nhiên viết tên của bọn họ.

“Hai điều kiện nghiệm chứng quan hệ kiếp trước, một trong số đó chính là bên là khế tử nhất định phải là thiếu niên.”

Trục Nguyệt tao nhã nghiêng hai ống nghiệm đổ máu xuống mặt bàn bóng loáng, mỗi vũng máu chiếm cứ một bên, văn ti vị động.

Doanh Phong sắc mặt tối sầm lại, “Căn bản là không có biến hóa.”

“Đừng nóng vội, còn có điều kiện thứ hai mà.”

Trục Nguyệt đến bên cửa sổ cách đó vài bước, họ đang ở nửa phần không được chiếu sáng trên Thiên Túc, ánh sáng từ mặt trời bị che đi nghiêm nghiêm thực thực.

“Mọi người cứ luôn đem bóng tối và tuyệt vọng liên hệ với nhau, mà bình minh thì đại diện cho hy vọng.”

“Doanh Phong, tôi muốn anh từ nay về sau chỉ cần nhìn thấy ánh mặt trời, sẽ cảm nhận được tuyệt vọng vô cùng vô tận.”

Y nhắm mắt lại, vươn tay, phi thuyền bay ra khỏi âm ảnh của Thiên Túc, ánh sáng từ hằng tinh xa xa lướt qua mặt cong của hành tinh, từ khe hở bên dưới cánh tay y quật cường chen vào, chiếu rọi hai vũng chất lỏng đỏ sẫm trên bàn.

Phảng phất như ánh mặt trời đã thổi nhẹ một hơi trong không khí, máu ở một bên bắt đầu hướng về bên kia thong thả chảy xuôi. Đó là ràng buộc đến từ kiếp trước, chống lại cả sự gột rửa của tịnh hóa trì, lắng đọng qua hai mươi năm, hồi ức khắc cốt minh tâm đó, vẫn cứ dừng nghỉ trong bản năng của chúng, khi nhìn thấy luyến nhân của mình ngày xưa, thì bất chấp tất cả muốn tới gần.

Sắc mặt Doanh Phong trở nên tái nhợt, cơ thể anh run rẩy, hai tay chống trên bàn điều khiển, suýt nữa không thể đứng vững.

Anh gắt gao nhìn dòng máu lưu động trên màn ảnh, cho đến khi chúng thân mật khắng khít dung hợp vào nhau, trong anh có em, trong em có anh, rốt cục không thể chia rời.

Trục Nguyệt không cần quay đầu lại, cũng có thể tưởng tượng được biểu tình trên mặt người kia, niềm vui sướng khi báo được thù còn khiến người ta hưng phấn hơn cả trong tưởng tượng, y bắt đầu không thể khống chế mà cười to, cơ hồ sắp không thở nổi.

Tiếng cười xuyên qua hạm thuyền, chờ đợi lâu như vậy, y rốt cục có thể đem toàn bộ cảm giác thất bại người này gây cho y, hoàn trả gấp bội.

106. Quyển 2 - Chương 106: Tu La

Chẩm Hạc lần lượt đảo mắt qua Doanh Phong sắc mặt trắng bệch, Lăng Tiêu nghẹn lời trân trối nhìn, cùng với Trục Nguyệt đang gần như điên cuồng, xác nhận không có ai chú ý tới mình, bất động thanh sắc lui ra.

Hắn gặp Lam Thịnh đang đi tới, đối phương hiển nhiên không định để ý đến hắn, khi hai người đi ngang nhau, Chẩm Hạc đột nhiên giống như tùy ý mở miệng.

"Vừa rồi hình như tôi nghe nói Nguyệt Ảnh đang tìm cậu."

"Để làm gì?"

"Hẳn là cần thảo luận chuyện đi hay ở của Lăng Tiêu."

Nghe xong lời Chẩm Hạc, Lam Thịnh xoay chân, bỏ qua việc đi tìm Lăng Tiêu, hướng tới phòng nghỉ trên lầu.

Tinh Lâu nhẹ nhàng ôm Nguyệt Ảnh lên giường, vì đau đớn khó nhẫn nại nổi, thân thể nhỏ yếu của y cuộn lại như con tôm, ga giường cũng bị y túm thành một đoàn dúm dó.

Tinh Lâu đau lòng nhìn Nguyệt Ảnh vốn đã suy yếu hơn thường nhân rất nhiều, so với người Thiên Túc

hiện giờ, thân thể người Thiên Túc cổ quả thực yếu đến không chịu nổi một kích, một chút thương tổn là có thể lấy đi mạng của họ.

"Ráng chịu thêm một chút là tốt rồi, " Tinh Lâu nhẹ giọng trấn an y.

Nguyệt Ảnh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, so với nhiều năm nhẫn nại của y, thì chút thống khổ ấy căn bản chẳng là gì. Qua ngày hôm nay, y cũng sẽ có được sinh mệnh vĩnh hằng, dù là phải bị bức bách trở thành một thành viên trong giống loài nhân tạo mà y thống hận.

Nguyệt Ảnh đau đớn cố gắng nói chuyện dời lực chú ý, "Anh cứ thế tin tưởng Trục Nguyệt sẽ không phá rối bên trong?"

Tinh Lâu vén mớ tóc vàng hai bên trán bị mồ hôi thấm ướt đẫm của Nguyệt Ảnh, "Y so với bất luận kẻ nào đều hi vọng Lăng Tiêu biến mất hơn cả, ngay cả hồn phi phách tán cũng không thỏa mãn được y. Y muốn em dùng thân thể Lăng Tiêu đối địch với Doanh Phong, dù chết hay là sống, y sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai trong hai người họ."

Nguyệt Ảnh giễu cợt một tiếng, nhưng bởi vì bị đau mà âm cuối biến thành tiếng hít khí, "Thật sự là một kẻ không từ một thủ đoạn nào, khó trách có thể sống sót trong trường hạo kiếp đó."

"Y vốn đã có được trí tuệ của người Thiên Túc cổ, hiện giờ lại có lực lượng của người Thiên Túc mới, nếu y không có ý tốt, ai mà biết y có thể làm ra chuyện gì. Dù có nhiều thêm một trăm kẻ thù, tôi cũng không muốn có một đồng minh không ổn định."

Vài ba câu nói của cậu ta, đã quyết định vận mệnh Trục Nguyệt, đau đớn của Nguyệt Ảnh tựa hồ giảm đi nhiều.

"Tôi lập tức sẽ trở thành người khác, anh mỗi ngày đều phải đối mặt một khuôn mặt khác, có thể tiếp nhận không?"

Tinh Lâu bật cười, chậm rãi nằm xuống bên cạnh y, "Trước mặt em tôi đã chuyển sinh bao nhiêu kiếp, dung mạo càng không ngừng biến hóa, em chẳng phải cũng không để ý sao? Trải qua mấy ngàn năm, thứ bề ngoài này với tôi đã như lớp vỏ rỗng, tôi chỉ để ý một mình em."

Cậu vươn tay, đem tay Nguyệt Ảnh gắt gao nắm trong tay mình, "Đợi khi tôi thức tỉnh đời này, là chúng ta có thể cử hành nghi thức trưởng thành rồi, em sẽ không còn phải e ngại tử vong nữa."

"Tôi muốn làm khế chủ, " Nguyệt Ảnh nói.

"Vậy cứ để em làm khế chủ, " Tinh Lâu một lời đáp ứng.

Nguyệt Ảnh mỉm cười nhắm mắt lại, tựa hồ đối với tất cả những điều sắp có được trước mắt không thể nào vừa lòng hơn nữa.

Một hắc ảnh nhoáng lên ngoài cửa, đảo mắt hết thảy lại khôi phục nguyên trạng.

Doanh Phong tắt máy truyền tin, chung quanh lặng ngắt như tờ, người người đều thật cẩn thận nhìn anh, lại không ai dám mở miệng.

"Có tinh đồ* không?" Anh hỏi.

**Tinh đồ: Bản đồ vị trí các hành tinh*

"Có, " Phục Nghiêu nhấn xuống một nút trên bàn điều khiển, không trung xuất hiện một hình chiếu lập thể tinh cầu lơ lửng.

"Vị trí lúc trước tôi tra được là ở khu vực nào?"

Phục Nghiêu dùng ngón tay khoanh tròn một điểm trên vũ trụ, "Ước chừng là một hình cầu bán kính lớn cỡ này."

Doanh Phong vẽ một đường từ mặt trời nối đến Thiên Túc lên tinh đồ, lại vẽ một mũi tên cắt ngang qua nó.

"Họ vừa mới rời khỏi đường nối dài của Thiên Túc và mặt trời, đại khái đang đi về hướng này."

Mọi người tỉnh ngộ, vội vàng truyền đạt phạm vi toạ độ xuống, quân bộ xuất động toàn bộ hạm đội triển khai thảm thức truy tìm*, nhưng trong vũ trụ mênh mông, tìm kiếm một chiếc tinh hạm có hệ thống ẩn thân nào có dễ dàng.

**Thảm thức truy tìm: Tìm theo cách thức trải rộng như tấm thảm.*

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, ngay lúc mọi người âm thầm lo lắng Doanh Phong sẽ chống đỡ không nổi nữa, rốt cục truyền lại tin tức khiến người phấn chấn.

"A703 phát hiện mục tiêu khả nghi, toạ độ..." Từ máy bộ đàm báo ra một chuỗi con số.

Doanh Phong truyền đạt chỉ thị trước cả Phục Nghiêu, "Hoả tốc tiến về trước."

Người lái căn bản không đợi tướng quân nhà mình lên tiếng, trực tiếp đốt chất dẫn cháy, tốc độ phi thuyền

bắt đầu thẳng tắp bay lên, hạm đội bốn phương tám hướng dần dần hội tụ về cùng một phương.

Trên bàn điều khiển nơi người khác nhìn không thấy, Doanh Phong nắm nắm đấm thật chặt, cách lúc nhận truyền tin khi nãy đã qua nửa giờ, Lăng Tiêu em nhất định phải kiên trì.

Đỉnh đầu Lăng Tiêu bị đội lên một thiết bị cổ quái, cậu biết đây đại khái chính là cái mà Trục Nguyệt gọi là bước cuối cùng Chuyển dời ý thức, nhưng chính mình không thể động đậy, chỉ có thể tùy ý an bài.

Sát bên cậu, Nguyệt Ảnh mang lên trang bị đồng dạng, hai người ngồi song song, vận mệnh hoàn toàn bất đồng đang phát sinh trên họ.

"Anh xác nhận không thành vấn đề chứ?" Dù có tin tưởng Trục Nguyệt là thật tâm muốn diệt trừ Lăng Tiêu, Tinh Lâu vẫn cẩn thận đặt câu hỏi.

"Đương nhiên, tôi chính là sống sót bằng cách này," Trục Nguyệt tự tin nói, "Để phục chế thiết bị này, đã hao phí của tôi cả một năm đó, mỗi số liệu tôi đều đã kiểm tra vô số lần, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì."

Tinh Lâu nghe y thề son thề sắt bảo chứng, hơi hơi yên lòng.

"Lam Thịnh đâu?" Tinh Lâu quét mắt một vòng, không phát hiện tung tích Lam Thịnh.

"Nó không ở đây càng tốt, bớt được khối việc." Trục Nguyệt ra lệnh cho Chẩm Hạc, "Lát nữa nếu nó xuất hiện, khống chế nó, đừng để nó quấy nhiễu đại sự của em."

Chẩm Hạc chẳng tỏ vẻ gì, Trục Nguyệt biết đây chính là phong cách của hắn, cũng không nhấn mạnh thêm.

"Chuẩn bị xong chưa?" những lời này là Trục Nguyệt nói với Lăng Tiêu, "Vừa rồi cho mày nói tạm biệt với khế chủ của mày rồi, giờ cũng nên đến lượt nói tạm biệt với thế giới."

"Doanh Phong sẽ không vì thấy Nguyệt Ảnh nhìn giống tôi mà nương tay," Lăng Tiêu bình tĩnh nói, "Chúng tôi đã ước định rồi, nếu tôi có thể trở thành tội nhân Thiên Túc, anh ấy sẽ giải quyết tôi trước lúc đó."

"Vậy sao?" Trục Nguyệt cười nhạt, "Nếu anh ta thật có thể nhẫn tâm khi mày còn là thiếu niên tự tay khiến mày hồn phi phách tán, tràng diện đó chỉ nghĩ thôi cũng đầy cảm giác rồi."

"Khi đó tôi đã không còn là tôi," Lăng Tiêu phản bác, "Dù đó là cơ thể của tôi thì thế nào? Tôi tin tưởng anh ấy so với bất luận kẻ nào đều phân biệt rõ ràng hơn."

Trục Nguyệt còn muốn nói tiếp, bị Tinh Lâu cắt ngang.

“Đừng nhiều lời nữa, nắm chắc thời gian.”

Trục Nguyệt chỉ có thể tiếc nuối lắc đầu, “Tạm biệt, không, phải nói là vĩnh biệt.”

Y kéo cần điều khiển, đường biểu thị tiến độ trên thiết bị trên đỉnh đầu hai người bắt đầu từng bước tiến về trước.

Tinh Lâu cong gối quỳ xuống, cầm tay Nguyệt Ảnh đặt ở ngực mình, đây cũng là một lần cuối cùng cậu chứng kiến người này tồn tại trong thân thể này, tự nhiên muốn lưu luyến nhìn nhiều thêm vài cái.

“Mặc kệ em biến thành bộ dạng của ai, tôi thề sẽ vĩnh viễn trung thành với em, xây dựng cho em một Thiên Túc mới, lúc này đây tôi tuyệt đối sẽ không tiếp tục nuốt lời.”

Nguyệt Ảnh dương khởi một cái mỉm cười, “Tôi tin tưởng anh.”

Lăng Tiêu đột nhiên có chút tò mò, nếu là bản thân cậu của quá khứ tuyệt đối trung thành với Nguyệt Ảnh, có thể sẽ vì cứu lại tính mạng đối phương, chủ động dâng ra thân thể và linh hồn của mình hay không.

Nhưng cậu đã không còn là ‘khế tử’ của Nguyệt Ảnh, khế chủ của cậu kiếp này, cũng chỉ có một mình Doanh Phong.

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, lay động trước mắt đều là gương mặt tái nhợt của người kia, cậu nghĩ bằng sự cường đại của tâm linh Doanh Phong, trên đời này đã không có gì có thể đả kích được anh, không thể tưởng nổi chính mình lại trở thành viên đạn ghim vào ngực anh.

Cậu lại nhớ tới lần tỏ tình thất bại giữa đường lần đó, không chính miệng nói ra tâm ý của em với anh, là tiếc nuối lớn nhất cả đời này của em.

Nếu như còn cơ hội, nếu còn có cơ hội thì…

Thanh tiến độ rốt cục vững vàng đi tới cuối, hai người một trái một phải đều im lặng cúi thấp đầu, giống như đang ngủ.

Tinh Lâu ngừng thở, chờ đợi một người trong đó tỉnh lại.

Qua thật lâu sau, Lăng Tiêu chậm rãi mở mắt ra, biểu tình thoáng hoang mang.

“… Nguyệt Ảnh?” Tinh Lâu thử thăm dò.

Lăng Tiêu một lần nữa nhìn qua hiện trường chung quanh, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên người Tinh Lâu.

"Tôi là Lăng Tiêu."

Tinh Lâu đứng phắt dậy, vẻ mặt khó có thể tin.

"Không thể nào! Vậy Nguyệt Ảnh đâu?!"

Nguyệt Ảnh như cũ vẫn không nhúc nhích, Tinh Lâu đấu tranh đưa tay qua thăm dò, người đó đã không còn hơi thở.

Lăng Tiêu có chút khó tin đặt tay lên ngực, "Cậu ấy đang ở đây, tôi có thể cảm nhận được. Sinh mệnh cậu ấy đã tiêu thất, nhưng một bộ phận ý thức lưu ở nơi này."

Đó là cừu hận đối với người Thiên Túc, vô cùng vô tận, vĩnh không ngừng nghỉ.

Dù người y đã tiêu vong, ý chí của y lại không tiêu tan.

Tinh Lâu hai mắt đỏ bừng căm tức nhìn Trục Nguyệt, y bị cậu ta dọa tới mức không kìm được lùi về sau một bước, "Không, điều đó không có khả năng…"

Y nhanh chóng kiểm tra thiết bị, trong đống số liệu chi chít rốt cục phát hiện vấn đề.

"Có người động vào thiết bị của tôi," thanh âm Trục Nguyệt cũng thay đổi, "Là ai?!"

Trong góc tối có một bóng đen bỗng nhúc nhích, tựa hồ muốn thừa cơ đào tẩu, Tinh Lâu mẫn tuệ bắt được, "Là mày?"

Trục Nguyệt lập tức quay đầu, chứng kiến Lam Thịnh, nháy mắt hiểu rõ tất cả.

Ngay cả Lăng Tiêu cũng kinh ngạc mở to mắt, không thể tưởng được cư nhiên là Lam Thịnh cứu mình.

Lam Thịnh dự đoán được mình rất khó mang theo Lăng Tiêu toàn thân trở ra, cắn răng một cái rút chủy thủ, bí quá hoá liều đánh tới Tinh Lâu.

Đoàng ——

Một tiếng vang thật lớn xẹt qua, Lăng Tiêu giật mình nhìn trước ngực Lam Thịnh thủng một lỗ to hơn nắm tay, cậu ấy mê mang cúi đầu nhìn nhìn chính mình, lại nhìn Lăng Tiêu, tay run lên, chủy thủ của Bình Tông rời tay rơi xuống, trong khoảnh khắc khi cùng mặt đất tiếp xúc gõ vang tiếng chuông báo tử vong.

"Lam Thịnh!" Lăng Tiêu tê tâm liệt phế gào lên.

Tinh Lâu như thể phát tiết liên tục bóp cò súng, Lam Thịnh bị bắn trúng hết lần này đến lần khác thân thể liên tục run lên, cho đến khi năng lượng trong nòng súng bị triệt để tiêu hao hết.

"Đủ rồi! Dừng tay!" Lăng Tiêu khàn cả giọng gào thét, lại không thể ngăn cản tất cả những chuyện này phát sinh.

Mí mắt Lam Thịnh dần dần rũ xuống, bên cạnh cậu bay ra vô số vệt đốm màu lam, cũng như sáng sớm ngày đó, bộ dáng Bình Tông ở trước mắt.

"Lăng Tiêu…" Lam Thịnh suy yếu gọi tên cậu.

"Thực xin lỗi…" Cho đến giờ phút này mới nói ra ba chữ đó, có phải đã quá muộn rồi không…

Lăng Tiêu nước mắt tràn mi chảy xuống, môi run run nói không được một câu đầy đủ.

Lam Thịnh khép mắt, thân thể ngã về trước.

"Bình Tông, tưởng niệm em lâu như vậy, rốt cục có thể quên em rồi…"

Những mảnh vỡ tụ tập thành quang cầu, xuyên thấu vỏ bọc tinh hạm, bay vào vũ trụ mờ mịt.

Trong chiến thuyền cách đó không xa, lập tức có người hồi báo phát hiện mới nhất.

"Báo cáo! Phát hiện dấu hiệu linh hồn chuyển sinh!"

Bọn Doanh Phong vọt tới đài chỉ huy, tận mắt thấy linh hồn như sao băng bay về phương hướng Thiên Túc.

Rốt cục Doanh Phong không giữ được bình tĩnh tay phải nắm chặt, người đã ly khai phi thuyền.

"Này!" Phục Nghiêu không ngăn lại, lập tức hạ lệnh, "Đuổi theo cậu ấy!"

Tinh Lâu ôm thi thể Nguyệt Ảnh, nước mắt từng giọt tích lạc trên gương mặt không hề có sinh khí của y.

"Tôi chờ em mấy ngàn năm, còn em ngay cả nhiều thêm một ngày cũng không chịu lưu cho tôi…"

Phi Ưng bắt đầu kịch liệt xóc nảy, điện lưu tán loạn, ánh lửa văng khắp nơi.

Trục Nguyệt cảm thấy không ổn ngẩng đầu nhìn lên, "Chết tiệt, cậu ta khởi động chương trình tự bạo!"

Y ném tất cả chảy về phía khoang đáy, miệng gọi tên khế tử của mình.

"Chẩm Hạc!"

Một máy bay Xuyên toa* dừng trước mặt y, cửa khoang mở ra, lộ ra người bên trong.

**Xuyên toa: Xuyên qua, đây chắc cũng là một loại tàu vũ trụ nhỏ.*

Trục Nguyệt thấy hắn liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng nhảy vào.

"Đi nhanh lên, nơi này sắp nổ tung!"

Chẩm Hạc chờ y tiến vào, bình tĩnh khởi động động cơ. Máy bay xuyên toa lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi tinh hạm, không quá mấy giây đã bỏ chiếc Phi Ưng sắp nổ lại đằng sau.

Trục Nguyệt lau mồ hôi trên trán, "Cậu ta cư nhiên muốn lấy thân phận thiếu niên cùng Lăng Tiêu đồng quy vu tận, đúng là đồ điên, em không phụng bồi."

Y nhìn Chẩm Hạc bên người, lại thỏa mãn cười thành tiếng, "Tuy có chút không khớp với kế hoạch ban đầu, bất quá chúng ta vẫn có thể đến một tinh cầu khác bắt đầu cuộc sống mới."

Chẩm Hạc cũng cong lên khóe miệng, phá lệ trả về một câu, "Ừ."

Trục Nguyệt vừa lòng nhắm mắt lại, qua hồi lâu mới lại mở ra, cảm giác có chỗ nào không đúng.

"Anh đây là muốn đi đâu?"

"Là em nói, đến một tinh cầu mới." Chẩm Hạc thản nhiên hồi đáp.

Trục Nguyệt nhăn mày, máy bay xuyên toa mở chế độ tự động lái, điểm sáng đại biểu cho bản thân đang chớp tắt trên tinh đồ.

"Anh thiết lập đích đến là chỗ nào?" Chẳng biết có phải là lỗi giác của Trục Nguyệt không, thân thể y bỗng có chút nặng nề.

"Một tinh cầu rất xa, rất xa," Chẩm Hạc thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, "Xa đến mức chúng ta sẽ vì lực dẫn linh hồn mà tiêu thất, ngay cả linh hồn cũng không thể trở về."

"Cái gì?!" Trục Nguyệt vừa sợ vừa giận, "Anh sao phải làm như vậy!"

"Bởi vì thân là khế tử anh không có biện pháp ra tay với em, dù cho có thể, anh cũng không nỡ để em chuyển sinh như thế, đành phải mang em đến một nơi không tồn tại luân hồi, nghênh đón chân chính tử vong."

"Đừng rộn nữa!" Trục Nguyệt giãy dụa vươn tay, nút dừng màu đỏ phá lệ bắt mắt, nhưng động tác của y dần dần cứng lại, trơ mắt nhìn mục tiêu ngay trong tầm tay mà lại với không tới.

"Buông tha đi," Chẩm Hạc cũng đã đánh mất lực hành động, ngay cả nói chuyện cũng bởi vì môi cứng đờ mà trở nên trúc trắc, "Nơi này tràn ngập khí thể làm cho người Thiên Túc đông cứng, ngay cả em cũng không chống lại nổi tác dụng của nó."

Tay Trục Nguyệt càng ngày càng trầm, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm tới đường biên của cái nút, rồi vô lực thõng xuống.

"An tâm hưởng thụ thời khắc cuối cùng của sinh mệnh đi, " Chẩm Hạc dùng hết khí lực toàn thân, đem bàn tay của mình nâng lên nửa tấc, phủ lên tay Trục Nguyệt.

"Ít nhất lần này, có anh cùng em."

Tiếng nổ liên tục vang lên trong Phi Ưng, tay Lăng Tiêu nối với những dây dẫn không rõ để làm gì, ở một bên cậu, Tinh Lâu vẫn đang ôm chặt lấy Nguyệt Ảnh không buông, hoàn toàn không để tâm kịch liệt xóc nảy dưới thân và những vật nặng không ngừng rơi xuống trên đầu.

Doanh Phong không chút do dự thuấn di vào trong, bên trong tinh hạm đã sụp đổ nghiêm trọng, không ngừng có lửa và chướng ngại ngăn cản đường đi của anh.

Anh rốt cục gặp được Lăng Tiêu, ngồi trên một cái ghế, trên đầu đội thiết bị không rõ.

Lăng Tiêu cũng phát hiện anh, cho là mình trước khi chết xuất hiện ảo giác, hơn nửa ngày đều nói không nên lời.

"… Lăng Tiêu?" Doanh Phong đi đến trước mặt, mang ý dò xét hỏi.

Lăng Tiêu lúc này mới tin tưởng đây không phải ảo giác, ngây ngốc cười toe miệng, "Là em."

Doanh Phong thở ra thật dài, kích hoạt hồn tinh trong tay, dùng sức mở những thứ kim khí giam cầm Lăng Tiêu, hai ba cái giúp cậu khôi phục tự do.

"Đi, chúng ta rời khỏi đây." Doanh Phong giữ chặt tay cậu, xoay người muốn dẫn cậu đi.

"Vô ích," Tinh Lâu bên cạnh luôn không nói một lời đột nhiên mở miệng.

Doanh Phong không có tâm tư nghe cậu ta nói cái gì, vừa rời đi một bước, thanh âm Tinh Lâu lại từ phía sau truyền đến.

"Anh ta rất nhanh sẽ biến mất khỏi thời không này, cùng với tôi, trở lại mấy ngàn năm trước, thời điểm ban sơ các người sinh ra."

"Cái gì?" Doanh Phong kinh hãi quay đầu lại.

Tinh Lâu thì thào tự nói, "Ta chờ mấy ngàn năm, lại chờ được kết cục như vậy, ta cũng muốn cho ngươi cảm thụ thống khổ đồng dạng, cho ngươi cũng cảm nhận được tư vị chờ đợi ngàn năm."

Doanh Phong lúc này mới chú ý tới dây dẫn trên tay Lăng Tiêu đang cùng Tinh Lâu tương liên, lập tức ra tay cắt đứt nó.

"Đã quá muộn, anh ta sẽ vĩnh viễn phiêu bạt trong khe hở thời gian, cho đến khi hồn phi phách tán trong sông dài lịch sử."

Tinh Lâu cúi đầu, lưu luyến không rời nhìn Nguyệt Ảnh, "Thời gian không còn nhiều, có di ngôn gì lúc ly biệt, thì nhấn nhủ nhanh một chút, đừng để mất đi mới hối hận."

Doanh Phong khó có thể tin nhìn sang bên cạnh, Lăng Tiêu có thể cảm thấy tay anh đang không thể khống chế mà run rẩy.

Lăng Tiêu nâng tay đối phương, cùng anh mười ngón gắt gao đan vào nhau, họ tồn tại trong đồng tử của nhau, nơi đó cùng chung một sắc xám.

Giống như có ai đó dùng lực bóp chặt trái tim, đem dưỡng khí từng chút từng chút chặn lại, khiến Doanh Phong gần như ngạt thở.

Lửa thiêu đốt hừng hực xung quanh làm sắc mặt Lăng Tiêu ánh lên hồng nhuận, chưa từng có một khắc nào, cậu lại chói mắt hơn lúc này.

Người này, là bạn lữ kiếp trước anh khổ tìm mà không được, cũng chính là cậu kiếp này anh có được rồi lại vụt mất.

Đáy mắt Lăng Tiêu phiếm ánh nước lấp lánh, miệng lại giương lên một nụ cười đẹp nhất thế gian.

"Doanh Phong, em thích anh, từ rất lâu trước kia đã thích."

"Có thể lấy thân phận bình đẳng nói ra những lời này, thật sự quá tốt."

"Lăng Tiêu!"

Trên tay Doanh Phong trống rỗng, người trước mắt không biết tung tích, anh liều mạng hô hoán tên đối phương, nhưng thế gian nào còn tăm hơi Lăng Tiêu.

107. Quyển 2 - Chương 107: Kiền Đạt*

Kiền: Quẻ càn, tiêu biểu cho 'trời' trong bát quái, còn có nghĩa khác là nam tính; Đạt: Thông suốt, đạt được, thấu hiểu.

Phục Nghiêu vọt vào đám cháy, chỉ nhìn thấy Doanh Phong trơ trọi đứng, hiện trường ngoại trừ một thi thể rõ ràng không phải người Thiên Túc thì chẳng còn ai khác.

"Doanh Phong! Lăng Tiêu đâu!" Tiếng nổ vang lên liên tục, Phục Nghiêu chỉ có thể hô to về phía anh.

Doanh Phong ngơ ngẩn đứng đó, vô luận là tiếng nổ hay là tiếng gọi của Phục Nghiêu, đều hoàn toàn không nghe thấy.

Lại là một tiếng vang thật lớn, một khối mảnh vỡ rơi xuống, dừng không xa bên cạnh. Phục Nghiêu biết nơi này không còn chống chịu được bao lâu, chỉ có thể mặc kệ mọi thứ trước tiên đem Doanh Phong đi rồi nói sau.

"Nơi này sẽ bị hủy, mau đi a!" Hắn kéo Doanh Phong một chút, nhưng anh không động đậy.

Thấy Doanh Phong một bộ chẳng tiếc sống chỉ mong được chết, Phục Nghiêu chỉ có thể oán hận mắng một tiếng, thẳng tay toàn lực đánh ngất đối phương, sau đó đỡ đối phương đã hôn mê ra ngoài.

Chướng ngại vật bốc cháy rơi xuống, chặn mất đường đi, Phục Nghiêu giơ tay, ngọn lửa phía trước bị tầng tầng dập tắt, mở ra một con đường băng.

Đỡ Doanh Phong, Phục Nghiêu bằng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi tinh hạm, Niếp Vân điều khiển phi thuyền vội vàng đuổi tới, chở họ thoát khỏi nơi đó. Vừa ra khỏi phạm vi nguy hiểm, chỉ thấy phía sau ánh lửa chớp lên tận trời, Phi Ưng bị triệt để nổ vụn, như một màn khói lửa to lớn, sáng lạn rồi sau đó tiêu tan.

Chiếc tinh hạm bị quân bộ truy nã mấy chục năm, rốt cục đi đến diệt vong bằng cách này.

Long Dần nhìn Doanh Phong được mang về, đối phương đã từ trong hôn mê tỉnh lại, nhưng một chữ không nói, hai mắt thất thần, cùng một linh hồn đi đứng chẳng có gì khác biệt.

Đây cũng là lần thua triệt để nhất trong cuộc đời Long Dần, nhiều năm qua nam chinh bắc thảo *(chinh phạt nam bắc)*, đều chưa từng kết thúc bằng thảm bại như hôm nay.

Người chung quanh đều đang chờ đợi chỉ thị của hắn, Long Dần thở dài, "Quay về mặt đất, đến trung tâm chỉ huy."

"Tôi muốn quay về trường." Doanh Phong luôn không mở miệng đột nhiên nói.

Thuộc cấp không xác định nhìn Long Dần.

"Tôi muốn quay về trường." Doanh Phong lại lặp lại lần nữa.

Long Dần hết cách, chỉ có thể phất phất tay, "Đưa cậu ấy về trước."

Hạm đội của quân bộ đáp xuống sân bay Ngự Thiên, Doanh Phong một mình ôm Tiểu Hôi xuống khỏi phi thuyền.

"Cứ để cậu ấy trở về một mình như vậy không sao chứ?" Niếp Vân ở phía sau lo lắng hỏi.

Phục Nghiêu nhìn bóng lưng Doanh Phong rời đi, đồng dạng ánh mắt phức tạp, "Để cậu ấy một mình yên tĩnh trước đi."

Đêm dài dần qua, chân trời phiếm khởi sắc trắng bạc, Doanh Phong xoay người buông Tiểu Hôi xuống, trong sát na khi anh ngẩng đầu đúng lúc đối diện tia nắng ban mai đầu tiên, anh theo bản năng nâng tay che khuất mắt, tránh được luồng sáng chưa thể gọi là chói chang kia.

Dù sắc trời còn rất sớm, vẫn có những sinh viên luyện tập buổi sáng hoạt động trong sân trường, Doanh Phong đi dọc theo con đường, chợt nghe một người chạy đến trước mặt mình nói:

“Doanh Phong! Lăng Tiêu nhà cậu lại gây họa, cậu mau đi xem một chút đi!”

Doanh Phong sửng sốt, “Cậu nói gì?”

Đồng học đang chạy bộ buổi sáng cho là anh không nghe rõ, lại lớn tiếng lập lại lần nữa, “Tôi nói cậu hôm nay dậy sớm như thế, dắt chó đi dạo a?”

Doanh Phong hoảng hốt mất vài giây mới ý thức được vừa rồi mình nghe lầm, thất thần mà đi.

Đồng học chào hỏi với anh kinh ngạc quay đầu lại nhìn, Doanh Phong hôm nay sao vậy?

Lại một lần nữa trở lại ký túc xá chung của mình và Lăng Tiêu, tấm ảnh lớn hai người chụp chung treo trên tường kia lúc nào cũng nhắc nhở sự thật Lăng Tiêu từng tồn tại ở nơi này, Doanh Phong chậm rãi ngồi xuống bên giường, nhìn ảnh chụp xuất thần chốc lát, lại đưa tay về phía ngực.

Trong túi trước, từng để tín vật người yêu kiếp trước lưu cho anh, Doanh Phong sờ sờ ở đó, không lấy ra hạt đào, mà lại là một chiếc hộp tròn kim loại tinh tế.

Anh vẽ một cái lên bề mặt, lộ ra hai chiếc nhẫn bên trong, anh lấy một chiếc trong đó ra, ngày tháng khắc bên trên chính là ngày hôm qua của một năm trước.

Tiểu Hôi ngọ ngoạy bò lên giường, trong quá khứ lúc có mặt Doanh Phong nó tuyệt đối không dám làm như vậy, nhưng hôm nay Doanh Phong không đuổi nó, nó gác cái đầu nhỏ lên đùi Doanh Phong, trong ánh mắt xám nhạt hàm chứa bi ai không thua gì đối phương.

Mặt trời lặn rồi lại mọc lên ở phương đông, thời gian bên ngoài đang thay đổi, thời gian trong phòng lại vĩnh viễn dừng lại ở một ngày đó, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa rầm rầm, xen lẫn tiếng kêu của Tóc đỏ.

“Doanh Phong! Anh đã ba ngày ba đêm không ra khỏi phòng, nếu không mở cửa tôi sẽ xông vào đó nha!”

Bên trong cánh cửa lặng ngắt như tờ, Tóc đỏ cùng Băng Xán trao đổi một ánh mắt, tự mình thuấn di vào ký túc xá của Doanh Phong, sau đó xoay người mở cửa cho bọn Băng Xán.

“Doanh Phong! Anh tính chui rúc trong này bao lâu!” Tóc đỏ không nói hai lời vào phòng ngủ, ánh sáng trong ngoài thay đổi đột ngột, cậu thoáng cái không thể thích ứng.

Rõ ràng ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, nơi này lại kéo một tầng rèm thật dày, không có lấy một tia sáng lọt vào, tựa như một màn đêm vĩnh viễn con người tạo ra, không bao giờ nghênh đón bình mình của nó.

Doanh Phong vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, bên cạnh là Tiểu Hôi nằm úp sấp ba ngày ba đêm không ăn

không uống.

Tóc đỏ thấy một màn như vậy, vừa bi thương lại vừa phẫn hận, vọt tới bên cửa sổ muốn kéo rèm ra.

"Đừng kéo."

Doanh Phong chẳng khác gì đã hóa đá đột nhiên thấp giọng mở miệng.

Động tác Tóc đỏ dừng lại giữa chừng, rèm bị hé ra một khe, ánh mặt trời không chút khách khí len vào, rọi ra một vệt sáng hẹp dài bên trong, tận hết khả năng chiếu sáng bốn phía.

Tóc đỏ đứng bên cửa sổ, mặt hướng ra ngoài, ánh mặt trời cũng chiếu rọi lên mặt cậu, rõ ràng là ấm áp như vậy, mà tay cậu đang nắm bức rèm lại lạnh run.

Băng Xán nhìn tất cả trong mắt, thở dài, đi tới nhẹ giọng nói, "Tôi biết tâm tình cậu lúc này rất khổ sở, nhưng ít ra cậu cũng phải nghĩ cho Tiểu Hôi một chút, cứ tiếp tục cùng cậu một giọt nước cũng không uống thế này, nó sẽ chết."

Lời của Băng Xán khiến cho Doanh Phong luôn cứng nhắc bất động có động tác, anh cúi đầu, quả nhiên thấy Tiểu Hôi gục ở đó đang thoi thóp thở.

Vũ Tập vươn tay, "Giao nó cho tôi đi."

Doanh Phong chần chờ một lúc, rồi ôm lấy Tiểu Hôi đưa cho Vũ Tập, chỉ có gần ba ngày, nó đã gầy hết một vòng so với trước, lúc ôm thậm chí có thể đụng đến xương.

Băng Xán nhìn Vũ Tập mang Tiểu Hôi đi, lại một lần nữa cúi người, "Trong số những người tôi đã thấy, cậu là người có tâm linh cường đại nhất, cũng đến lúc nên tỉnh lại rồi. Chúng tôi ai cũng chờ mong cậu sẽ đứng dậy được, mất đi một người bạn đã đủ làm chúng tôi đau buồn rồi, không thể ngay cả cậu cũng mất."

"Còn nhớ chứ? Trong cuộc thi tuyển sinh, Lăng Tiêu từng nói cậu là niềm kiêu ngạo của cậu ấy, tin chắc Lăng Tiêu cũng không muốn nhìn thấy người ngày xưa cậu ấy tự hào biến thành như vậy. Cậu ấy là một người dương quang sáng lạn, nhiệt tình hướng về phía trước, xin cậu hãy tích cực mà sống cho cả phần cậu ấy nữa."

Nói xong những lời này, Băng Xán thẳng người, gọi Tóc đỏ, "Chúng ta đi thôi."

Tóc đỏ lúc này mới xoay người, trên mặt vẫn còn thấy nước mắt chưa khô.

Căn phòng lần nữa khôi phục im lặng, lại qua thật lâu, người trong phòng rốt cục có động tác.

***

Phục Nghiêu nhìn người trước mặt, tuy cậu ấy đã rất cố gắng sửa sang lại dáng vẻ, nhưng vẻ tiều tuỵ lại không lái đi được.

Doanh Phong cũng không mở miệng, đang chờ đợi quyết định để mình đi hay ở của Phục Nghiêu.

"Tôi đã thảo luận với các giảng viên khác," qua hơn nửa ngày Phục Nghiêu mới mở miệng, "Cậu có thể chuyển qua hệ chỉ huy tác chiến, hoặc bất cứ chuyên ngành nào ở Ngự Thiên mà cậu thấy hứng thú cũng được. Cậu không cần ra quyết định ngay lúc này, chờ khi cậu chọn chuyên ngành xong, thì lại đến cho tôi biết."

Doanh Phong bình tĩnh gật đầu, "Được."

Thấy anh như vậy, Phục Nghiêu ngược lại càng thêm khó chịu. Hắn đi đến bên cạnh Doanh Phong, vươn tay, đặt lên vai đối phương, dùng sức đè xuống.

"Tôi rất tiếc." Hắn nói.

Doanh Phong tại chỗ xoay qua chín mươi độ, hướng hắn chào theo nghi thức quân đội, rồi không quay đầu lại đi ra ngoài.

Có người đang tựa ngoài cửa ký túc xá chờ anh, thấy anh đã trở lại, lập tức đứng thẳng dậy.

"Doanh Phong, cậu đã trở lại, vừa rồi tôi có gõ cửa, cậu đi vắng, bạn học nói cậu ra ngoài rồi."

Doanh Phong nhìn Hằng Hà có chút khẩn trương, thản nhiên lên tiếng chào hỏi.

"Anh tới làm gì?"

"Tôi…" Hằng Hà xấu hổ cúi đầu, "Tôi đã nghe nói chuyện của Lăng Tiêu, tôi rất tiếc, cũng rất khổ sở."

Đây đã là lần thứ hai Doanh Phong nghe được những lời tương tự trong khoảng thời gian ngắn, anh có chút chết lặng.

"Cám ơn anh tới thăm." Doanh Phong ngắn gọn trả lời.

"Còn có một chuyện…"

Hằng Hà thập phần do dự từ trong túi lấy ra một vật nho nhỏ, "Đây là di vật của Lăng Tiêu, tôi cảm thấy nên giao cho cậu thì tốt hơn."

Doanh Phong dùng hai ngón tay tiếp nhận, phát hiện đó là một thẻ lưu trữ hình ảnh lập thể.

"Nó chứa cái gì?"

"… Cậu xem thì sẽ biết."

Hằng Hà đi rồi, Doanh Phong trở lại phòng, thuận tay đút thẻ vào máy chiếu. Đoạn mở đầu là phim trắng, anh vào phòng ngủ cởi áo khoác, chợt nghe từ phòng khách truyền đến thanh âm quen thuộc.

"Mình sẽ phải nhận một trị liệu, sau lần trị liệu này, mình có thể sẽ mất đi toàn bộ ký ức ba tháng gần đây…"

Doanh Phong quăng lại áo khoác nghiêng ngả lảo đảo chạy về phòng khách, ở trung ương gian phòng có thêm một người, cậu ấy ngồi ở đó, từng lời từng câu nghiêm túc nói:

"Đối với mình, những hồi ức này đều cực kỳ quý giá, cho nên mình đã quyết định tạo thành một bản sao, dù ngày sau mình thật sự quên, cũng sẽ không mất đi chúng."

Doanh Phong đi từng bước một gian nan đến gần cậu, không thể tin nổi vươn tay ra, với tới người gần trong gang tấc, mắt thấy cách cậu càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, mỗi khi tiến thêm một millimet lại giống như đi qua khoảng cách cả một năm ánh sáng.

Anh rốt cục đến vị trí gương mặt, nhưng cái gì cũng không chạm được, tay anh xuyên qua hình ảnh Lăng Tiêu, trong không khí vô lực tìm một đường cong.

Tiểu Hôi cũng chạy ra, nhìn thấy Lăng Tiêu thì kích động nhào qua, xuyên qua cậu rồi rơi xuống đất. Nó không cam lòng xoay người tiếp tục phóng tới, lại lần nữa xuyên qua chân dung Lăng Tiêu, sửng sốt vì sờ không được cậu mảy may, nó gấp đến độ kêu lên ăng ẳng.

Lăng Tiêu trong hình chiếu nhìn chăm chú vào hướng máy thu hình, mục quang xuyên qua thân thể Doanh Phong, dừng trên vách tường phía sau anh.

Máy chiếu vẫn chuyên nghiệp mà làm việc của mình, thanh âm cậu vẫn còn tiếp tục.

"… Anh ấy mang mình đi bờ biển, đó là chuyến đi tuần trăng mật của chúng mình. Hai đứa ở trong bóng khí lặn xuống nước, đem nước biển tăng nhiệt thành suối nước nóng, cầu nguyện với sao băng… Anh ấy vẽ cho mình một bức tranh, mình cất nó trong kho tàng bí mật của mình, đặt chung với mấy thứ anh ấy đã tặng cho mình…"

Kho tàng bí mật…?

Doanh Phong dường như nhớ ra cái gì đó, lại xông về phòng ngủ luống cuống tay chân tìm kiếm, tìm khắp trong trong ngoài ngoài mấy lượt, rốt cục phát hiện cái hộp đen Lăng Tiêu chết cũng không chịu cho anh xem ở dưới gầm giường.

Anh ôm cái hộp ra, ba phen mấy bận muốn mở, rồi lại buông tha. Thật lâu thật lâu trước kia, câu mà Lăng Tiêu từng nói đó, như còn vang vọng rõ ràng bên tai.

—— *nếu một ngày kia tôi chết, anh liền mở ra xem đi.*

Lại qua lâu như một thế kỷ, nắp hộp rốt cục được mở ra, đập vào mắt trước tiên chính là một mảnh vải không trọn vẹn, Doanh Phong nhận ra nó, đó là một góc cổ tay áo Lam Thịnh khi cậu ấy rơi xuống, đây là do anh tận tay giao cho Lăng Tiêu.

Cũng chính là mảnh vải mà ngày nào đó, Lăng Tiêu đã gắt gao nắm lấy, trước di ảnh của Bình Tông thề không làm khế tử của bất luận kẻ nào, để rồi cuối cùng lại trở thành khế tử của anh —— cho đến mấy ngày hôm trước.

Tờ giấy có bức tranh mà anh vẽ cho Lăng Tiêu, được đặt bên dưới mảnh vải, trên tranh Lăng Tiêu thích ý híp mắt, cảm giác hạnh phúc tràn trề như sắp chọc thủng cả mặt giấy.

Doanh Phong cầm lấy bức tranh, lộ ra túi gói nhựa bên dưới, từ bao bì màu phấn hồng tản ra vẻ ngượng ngùng, bên trên còn in một tiểu cô nương mặc trang phục ma pháp.

Anh cẩn thận phân biệt nửa ngày, rốt cục mới nhớ ra đây là bánh mì năng lượng vị ô mai mà anh mua cho Lăng Tiêu lúc trước, không thể tưởng được cậu lại đem những bao bì này giữ lại, những thứ mà mình tặng cho Lăng Tiêu trong lời cậu ấy, không ngờ là chỉ cái này.

Doanh Phong từng cái từng cái tiểu tâm dực dực lấy chúng ra, một thùng bánh mì có 24 túi, thì có 24 tờ giấy gói. Anh đếm đếm, một cái cũng không thiếu, một cái cũng không sót, cho đến khi đếm đến tờ bao bì cuối, lại phát hiện phía dưới cùng còn nằm một cái không còn là màu hồng nữa.

Doanh Phong dùng bàn tay run rẩy nhặt lên gói bao bì màu vàng có hình quả chuối tiêu, thiếu niên ngốc nghếch ngay cả cơm cũng ăn không nổi năm đó, đứng trước mặt anh tự tin bày ra tư thế tác chiến.

—— *ai khi dễ ai còn chưa biết đâu, sẵn đây nói cho cậu biết, so với ô mai, tôi thích vị chuối tiêu hơn.*

—— *nếu hiện tại đứng trước mặt anh là người yêu đời trước đó, tôi không tin anh nỡ đối với người đó làm ra chuyện mà anh làm với tôi hôm qua!*

—— *anh thực sự rất tuyệt, tôi rất kiêu ngạo.*

—— *nếu nhất định phải cầu nguyện một điều gì đó, thay vì đạt được, tôi càng hy vọng, sẽ không mất đi.*

—— *Doanh Phong, em thích anh, từ rất lâu trước kia đã thích. Có thể lấy thân phận bình đẳng nói ra những lời này, thật sự quá tốt.*

Nước mắt từng giọt rơi trên gói giấy, hình vẽ bên trên nhạt nhòa, nếu như tất cả có thể lặp lại, nếu như có thể biết tâm ý của Lăng Tiêu sớm hơn, thì có phải những hối hận phút này, cũng sẽ không bài sơn đảo hải, phô thiên cái địa đến thế?

Thanh âm của Lăng Tiêu, từ phòng bên cạnh dịu dàng truyền lại, tựa như vượt qua thời gian ngàn năm, đến bên cạnh anh.

"... Nhưng nếu quả thật sẽ quên, mà ký ức khôi phục cách xa so với hiện tại tốt đẹp, mình cũng sẽ không hối hận quyết định đã có ngày hôm nay. Bởi vì chỉ có một mình anh ấy biết những nỗ lực của chúng mình, như vậy quá không công bằng, loại tâm tình đã trải qua trăm cay nghìn đắng rốt cục mới đạt được này, bất kể thế nào, mình cũng muốn cùng anh ấy chia sẻ."

***

Bốn năm rưỡi sau

"Thấy chưa? Bên tay trái chúng ta phần lớn là khế tử, mà càng về bên phải khế chủ càng nhiều, chúng ta đứng ngay chính giữa chính là phân tuyến của toàn trường, bởi vì hệ liên hợp tác chiến là chuyên ngành duy nhất mà tỉ lệ khế chủ khế tử vĩnh viễn bảo trì 1:1." Có người giới thiệu cho tân sinh viên.

"Đúng ha!" Tân sinh viên nhìn trước sau trái phải, đột nhiên chỉ vào một người mặc chế phục khế chủ màu xanh sẫm hỏi, "Ế! Không đúng, phía trước có một khế chủ đứng một mình kìa, sao bên cạnh anh ấy không có người a?"

Người kia nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp phía trước, trong mắt nhất thời tràn ngập đồng tình.

"Ảnh a, ảnh ban đầu cũng là sinh viên hệ chúng ta, nhưng bởi vì khế tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên giữa chừng đã chuyển sang hệ chỉ huy. Bất quá vào lễ khai giảng và lễ tốt nghiệp hàng năm, anh ấy đều trở về tham gia, vị trí bên cạnh ảnh kia, cũng vĩnh viễn bỏ trống."

Thời gian nửa năm thoáng qua trong chớp mắt, Doanh Phong đã trải qua học kỳ cuối cùng ở Ngự Thiên, trước khi đi, anh đi tạm biệt Phục Nghiêu, tuy đã không còn là sinh viên của anh ta, nhưng mấy năm qua Phục Nghiêu thủy chung vẫn rất chiếu cố đến anh.

"Quyết định xong rồi? Không đến quân bộ?"

"Phải." Doanh Phong hồi đáp.

"Mặc dù có chút tiếc hận, bất quá tôi tôn trọng quyết định của cậu. Nếu sau này cậu thay đổi chủ ý, cứ đến tìm tôi bất cứ lúc nào."

Doanh Phong kính cái lễ, cáo biệt hắn rồi rời đi.

Mục sư đang ở trong viện tử của giáo đường tưới hoa, một chiếc xe thể thao màu vàng lái đến, an tĩnh dừng bên ngoài viện.

Từ trên xe bước xuống một người, mang kính râm, tay kéo một vali hành lý, bên cạnh còn đi theo một con sói xám cao lớn uy vũ.

Năm năm qua từ khi Lăng Tiêu rời đi, Doanh Phong vẫn thường lui tới nơi này, mục sư đã rất quen thuộc với anh, có khi còn để anh ngủ lại, sẽ ở trong phòng mà Lăng Tinh năm đó từng ở.

"Cậu tốt nghiệp rồi."

"Phải," Doanh Phong gật đầu, "Xin hỏi tôi có thể ở tạm ở đây không?"

"Đương nhiên," mục sư mỉm cười lui qua một bên, "Chỉ cần cậu không chê phòng nhỏ, muốn ở bao lâu cũng có thể."

Doanh Phong hơi gật đầu với ông, mang theo Tiểu Hôi, bước vào cổng giáo đường.

< Hoàn thiên Ngự Thiên >

108. Quyển 3 - Chương 108: Thiên Túc - Từ Bi

Đoạn này bối cảnh Thiên Túc cổ, lẽ ra nên thay đổi cách xưng hô cho giống cổ trang, nhưng sợ ráp vào mạch truyện sẽ bị rối, với lại thời này tuy cổ nhưng cũng rất tân tiến, nên mình mạn phép vẫn giữ cách xưng hô hiện đại, các bạn cứ tưởng tượng hoàng thất này giống trong phim 'Hoàng cung' của Hàn đi nha ~

Bên ngoài hoàng cung, mây đen giăng phủ, cung điện vốn huy hoàng rực rỡ nay cũng bao phủ một tầng khói mù u tối.

Sứ giả bọn họ phái đến bộ lạc Đại mạc Lang Túc Tinh cầu hòa đã trở lại, đồng thời mang đến điều kiện hòa giải mà Lang vương bộ lạc đề xuất.

"Bọn họ thật sự nói như vậy?" Hoàng đế đương triều Thiên Túc nghe sứ giả hội báo xong, thanh âm hơi mang giận dữ.

Sứ giả thấp thỏm bất an cúi đầu, "Thưa vâng, Lang vương Đại mạc nói nếu muốn kết thúc chiến tranh, ngoại trừ thỏa mãn điều kiện bồi thường mà họ đề ra kia, còn muốn bản thân điện hạ* phải đi, đi Lang Túc tinh… hòa thân**."

**Điện hạ: Chỉ Thái tử*

***Hòa thân: Dùng hôn nhân của thái tử hoặc công chúa… để đổi hòa bình.*

Thanh âm của y càng ngày càng nhỏ, nhưng trong đại điện một cây kim rơi xuống đều có thể nghe rõ ràng, vẫn một chữ không sót lọt vào tai mỗi người.

"Vớ vẩn!" Hoàng đế đánh mạnh lên tay vịn vương tọa, vì quá mức kích động mà ho mãnh liệt, lập tức có thị tòng *(người hầu)* khẩn trương tiến lên vuốt khẽ sau lưng cho ông.

Hoàng đế đỡ ngực hòa hoãn mất một hồi, tuổi thọ trung bình của hoàng tộc Thiên Túc chỉ có bốn mươi mấy năm, ông cũng sắp tới đại hạn rồi. Bởi vì trời sinh thể nhược, huyết mạch hoàng thất đều đơn truyền *(chỉ có con một)* qua nhiều thế hệ, tử tự *(con nối dõi)* duy nhất của ông là Nguyệt Hoa năm nay mới vừa đầy mười sáu, chỉ cần hai năm nữa, khi nó trưởng thành rồi, mình cũng có thể an tâm nhắm mắt. Thật không thể lường được địch nhân lớn nhất của bọn họ, bộ lạc Đại mạc Lang Túc tinh, lại có thể đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy.

Hoàng đế rốt cục bình ổn hô hấp, "Nguyệt Hoa là con trai độc nhất của ta, là người thừa kế duy nhất của hoàng thất, quan trọng hơn là, nó là thân nam nhi đường đường chính chính, há có thể tặng cho dị tộc dã man hòa thân?"

Phía dưới có thần tử căm giận nói, "Bộ lạc Đại mạc không có khả năng không rõ ràng tình huống của điện hạ, bọn họ đưa ra loại yêu cầu vô lễ này, hiển nhiên là muốn mượn việc cự tuyệt hòa thân làm lý do ồ ạt xâm lấn. Nếu chúng ta bị bức đành phải đáp ứng, vậy đối với cả Thiên Túc chính là nhục nhã lớn lao, huyết mạch hoàng thất lại càng vì thế mà gián đoạn."

Lại có người cực kỳ bi ai nói, "Điện hạ trời sinh thể nhược nhiều bệnh, sao chịu nổi đường sá xa xôi, điều kiện khí hậu ở dị tinh. Huống chi, người Lang Túc hung mãnh dã man thế nhân đều biết, điện hạ làm sao, làm sao có thể…"

Tiểu hoàng tử ngồi ở thủ vị *(vị trí đứng đầu)* mé tây nghe bọn họ quần thanh nghị luận, gương mặt vốn đã khuyết thiếu huyết sắc trở nên càng thêm tái nhợt.

Nhiều người như vậy thất chủy bát thiệt cũng thương nghị không ra được một kết quả, Bộ lạc Đại mạc ở Lang Túc cũng là bộ lạc có quy mô hạng nhất hạng nhì, là địch nhân khó giải quyết nhất của Thiên Túc, bằng trình độ chiến đấu của bọn họ, căn bản không thể đối kháng, nếu không hy sinh tiểu hoàng tử, nghênh đón chỉ sợ chính là diệt vong của cả quốc gia.

Hoàng đế nghe bọn họ bàn tán đến đầu cũng phát đau, "Nhiều người như vậy, chẳng lẽ nghĩ không ra một biện pháp đẩy lui kẻ địch?"

Một trong số những nhà nghiên cứu thuộc Viện khoa học hoàng gia đứng dậy, "Hồi bệ hạ, thần có một ý tưởng," hắn trải bản vẽ mang theo bên mình ra, "Đây là nghiên cứu mới nhất của thần, một loại máy có hình người bằng kim loại thể hình cực lớn, có năng lực công kích và phòng ngự cường đại, ngài có thể ở bên trong điều khiển nó, thần đặt cho nó tên là Cơ giáp."

Lập tức có người đứng ra phản đối, "Ông nói nó là do người ở bên trong khống chế, vậy đối với thể năng của người thao tác, khả năng thăng bằng và năng lực ứng biến đều có yêu cầu rất cao, xin hỏi phát minh gọi là cơ giáp gì đó của ông, do ai đến thao tác đây?"

"Việc này…" Nghiên cứu viên bị hỏi khó.

Có người đề nghị, "Nếu chúng ta tìm một đội quân liên minh, cung cấp cho họ cơ giáp này, đồng thời tìm kiếm sự bảo hộ của đối phương, như vậy có thể chứ?"

"Đừng có ngây thơ, mượn danh nghĩa quân liên minh thu được vũ khí cao cấp của chúng ta xong, phục chế thiết bị rồi đối phó lại chúng ta, thiệt thòi kiểu đó chúng ta còn chưa ăn đủ sao?"

"Cho nên chúng ta hiện tại cần gấp chính là một loại vũ khí kiểu mới không cần người thao tác, có thể tự chủ hành động, độc nhất vô nhị, không thể phục chế, nhưng loại vũ khí này giờ ở nơi nào?"

Tất cả mọi người ở hiện trường đồng thời chuyển hướng về phía một người luôn không hé răng, ông cũng là một trong những nghiên cứu viên của Viện khoa học hoàng gia, đồng thời cũng là nhà khoa học được xem trọng nhất những năm gần đây.

Dưới vạn chúng chú mục, ông chỉ có thể kiên trì tiến lên một bước, "Bẩm bệ hạ, đoàn thể chúng thần cho đến nay xác thực vẫn luôn dốc sức cho một hạng mục nghiên cứu, hy vọng có thể phát minh một cá thể có năng lực chủ động tác chiến, bất quá trước mắt chúng thần gặp một nan đề rất lớn, khuynh tẫn toàn lực cũng vô pháp giải quyết."

"Là vấn đề gì?" Hoàng đế vội vàng hỏi.

"Chính là chúng ta khuyết thiếu một 'bản mẫu' hữu hiệu."

"Bản mẫu? Đó là gì?"

"Cá thể chúng ta phát minh hiện giờ chỉ có trí năng nhân tạo vô cùng thấp, không thể xử lý mệnh lệnh quá mức phức tạp, càng không thể đưa vào dùng trong chiến tranh. Đại não nhân loại dù sao cũng là một thứ phi thường phức tạp, đơn thuần dựa vào khoa học mô phỏng thì không có cách nào hoàn toàn tái tạo, nếu muốn sáng tạo ra trí năng nhân tạo tiến bộ hơn một bước, trừ phi…"

"Trừ phi cái gì?"

"Trừ phi có một nhân loại chân chính, có thể chủ động trở thành 'bản mẫu', sau đó chúng ta dựa trên cơ sở này, phục chế và sửa chữa, sáng tạo ra sinh vật trí năng chân chính."

Người trong cung điện đưa mắt nhìn nhau, phải có người trở thành bản mẫu mới có thể phát minh ra trí năng nhân tạo mới, đây chẳng phải là người này sẽ bị vĩnh viễn tiêu vong, biến thành một loại cá thể không có sự sống khác sao?

"Dùng tội phạm bị tử hình để làm chuyện này được không?"

Ông lắc đầu, "Bị cải tạo trở thành 'bản mẫu', phải trải qua giày vò phi nhân, chúng thần từng dùng tội phạm bị tử hình tiến hành thí nghiệm này rồi, không ai có thể chịu đến cuối cùng. Nếu muốn cải tạo thành công, đương sự nhất định phải có được thân thể cường tráng, lực ý chí hơn người, cùng với niềm trung thành cùng hoàng thất thề chết không từ, mới có thể qua được cửa ải này."

Hiện trường an tĩnh lại, mỗi người đều hi vọng nghiên cứu này có thể thành công, đến cứu vớt tương lai tộc người khỏi dầu sôi lửa bỏng, nhưng không người nào nguyện ý trở thành một quái vật vô bi vô hoan, vô hỉ vô ưu*.

**Vô bi vô hoan, vô hỉ vô ưu: Đều có nghĩa là không buồn không vui.*

Ngay lúc mọi người hết đường xoay sở thì một người đứng dậy, "Thần nguyện ý thử."

Trong điện một mảnh xôn xao, hoàng đế tập trung nhìn, người đứng ra là thị vệ của tiểu hoàng tử, là một 'người thân thể cường tráng' hiếm thấy trong người Thiên Túc, năm Nguyệt Hoa mười tuổi anh ta đã được chỉ phái *(ủy nhiệm)* cho cậu, vẫn luôn phụ trách bảo hộ an toàn của cậu cho đến nay.

Nguyệt Hoa thấy là anh ta, thân thể nghiêng về phía trước rồi dừng lại, hai tay gắt gao chế trụ tay vịn tọa ỷ, các đốt ngón tay bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch.

Hoàng đế mừng rỡ, "Ngươi nguyện ý?"

"Thưa vâng," thị vệ kiên định đáp, "Tố chất thân thể của thần ưu tú hơn người bình thường, đối hoàng thất tuyệt đối trung thành, tin tưởng có thể thỏa mãn điều kiện."

Hoàng đế thở một hơi dài nhẹ nhõm, tràn ngập hảo cảm đối với người nguyện ý chủ động gánh vác trọng trách này, "Ngươi… tên là gì?"

"Hồi bệ hạ, thần tên gọi Thương Vân."

"Thương Vân," ánh mắt hoàng đế trở nên dịu dàng, lại lặp lại một lần tên này, "Thương Vân, tốt."

"Bệ hạ, thần cũng nguyện ý thử."

Từ phía sau tiểu hoàng tử lại bước ra một người, sóng vai đứng bên cạnh Thương Vân.

"… Ngươi?"

Người đó hành một lễ dành cho nữ tử trong cung, "Thần cũng đồng dạng nhờ thân thể cường tráng, thuở nhỏ được an bài ở bên người điện hạ chăm sóc về ẩm thực khởi cư *(ăn ở)* cho ngài, có thể nói là nhìn điện hạ lớn lên cũng không quá đáng. Yêu cầu vô lễ của Bộ lạc Đại mạc, thần trăm triệu không thể tha thứ, nếu lần cải tạo này có xác suất thất bại, thêm một người thì thêm một phần nắm chắc, cho nên xin bệ hạ cũng thành toàn cho lòng trung thành của thần muốn vì điện hạ mà dốc sức."

Hoàng đế nhìn một nam một nữ song song đứng thẳng trong đại điện, họ chính là thị tòng và thị nữ của tiểu hoàng tử, dù có nói là địa vị thấp nhất trong đại điện này cũng không sai, nhưng ở thời khắc mấu chốt, lại có thể vì chủ nhân mà mình nguyện trung thành đứng ra, mà quan viên trong toàn triều lại không có một người làm được.

Có người như vậy đứng ra, ông tựa hồ đã có thể đoán được tương lai của Thiên Túc.

Hoàng đế vươn tay, ý bảo tùy tùng tiến lên.

"Đỡ ta."

Lập tức có hai tùy tùng một trái một phải đỡ hoàng đế, dưới trợ giúp của họ, ông đi đến trước mặt hai người.

"Vô luận kế hoạch cải tạo có thành công hay không, các ngươi đều là anh hùng của Thiên Túc, ta cùng con dân của ta, vĩnh viễn khắc ghi ân đức của các ngươi. Nếu huyết mạch dân tộc chúng ta may mắn có thể kéo dài, ta hứa lấy hình tượng của các ngươi đắp tượng, để câu chuyện của các ngươi truyền thừa qua nhiều thế hệ, lưu danh thiên cổ."

Ông lệnh cho tùy tùng, "Buông tay."

Tùy tùng thật cẩn thận buông tay ra, hoàng đế ngay trước mặt tất cả triều thần, đối hai người quỳ bái.

Ông làm thế, những người khác tự nhiên cũng quỳ theo, trên đại điện, tất cả mọi người vì cảm ơn mà phục người, chỉ có hai người Thương Vân cao ngất đứng thẳng.

Một đêm này, nhất định có người khó mà đi vào giấc ngủ, Thương Vân như bình thường tuần tra tẩm cung của tiểu hoàng tử, lại phát hiện cậu vẫn còn tỉnh.

"Tại sao còn chưa ngủ?" Anh ngồi xổm xuống, săn sóc giúp cậu kéo kín lớp chăn trên đùi, Nguyệt Hoa sợ lạnh, tới ban đêm, nhất định phải dùng một tấm chăn dày nặng như thế đắp hai chân để giữ ấm.

"Anh vì sao phải chủ động đứng ra?" thanh âm Nguyệt Hoa không che giấu được bi thương.

Thương Vân thuận thế quỳ một gối xuống, "Bởi vì tôi tuyệt không thể nhìn điện hạ của tôi, vì cứu vớt dân tộc mà cùng địch nhân hòa thân. Trách nhiệm của tôi là bảo hộ điện hạ an toàn, dù có hy sinh tính mạng, cũng sẽ không cho phép loại sự tình này phát sinh."

Anh đè lên một góc chăn, khẽ cười nói, "Đây là lần cuối cùng tôi chủ động làm chuyện này cho điện hạ, nếu tương lai có thể thành công, điện hạ vẫn có thể ra lệnh cho tôi làm bất cứ chuyện gì. Tôi thề vô luận biến thành dạng gì, đều vĩnh viễn trung thành với điện hạ, tôi sẽ đem trung thành này khắc ghi trên gene, không chút giữ lại mà phục chế, để điện hạ có được hậu thuẫn cường đại nhất thế gian này."

Nguyệt Hoa vươn tay, xoa mặt anh, "Dù tương lai có ngàn vạn bản thể của anh tồn tại, tôi cũng sẽ liếc mắt một cái liền nhận ra anh."

Thương Vân nâng lên tay Nguyệt Hoa, trên lưng bàn tay đặt xuống một nụ hôn nhẹ, "Vinh hạnh của tôi."

***

Nhân dân cả nước đều chú ý đến thời khắc mấu chốt này, khoang thực nghiệm chậm rãi mở ra, lộ ra hai người mắt nhắm chặt bên trong.

"Đây… Đây là thành công chưa?" Hoàng đế khẩn trương hỏi.

Những lời này tựa như tín hiệu để đánh thức, hai người bên trong khoang thuyền đều chậm rãi mở mắt, tuy rằng bộ dáng không có thay đổi, nhưng khuyết thiếu tình cảm trong mắt, làm cho họ thoạt trông như người khác, một người hoàn toàn vứt bỏ thất tình lục dục.

Nhà khoa học tỉ mỉ kiểm tra thân thể hai người, các hạng chỉ tiêu hoàn toàn bình thường, nhưng bọn họ vẫn không dám vội vàng kết luận.

“Đi, phá hủy tảng đá bên kia thử xem.” Nhà khoa học thử hạ lệnh cho Thương Vân đã qua cải tạo.

Ông chỉ chính là một cự thạch cao hơn một người, phải hai người mới có thể ôm hết, thân hình Thương Vân vụt lóe, biến mất ngay trước mặt mọi người, đảo mắt đã xuất hiện sau lưng cự thạch, một quyền đem cự thạch đánh vỡ nát.

Người Thiên Túc bẩm sinh suy nhược nào đã gặp qua loại tư thế này, mỗi người đều nhìn trợn mắt há mồm, nửa ngày mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

“Chúng ta thành công!”

“Thành công! Thành công!” Mọi người hoan hô.

Hiện trường một mảnh cao hứng phấn chấn, ngay cả hoàng đế đều nhắm mắt ngửa đầu, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, chỉ có một mình tiểu hoàng tử, khi nhìn thấy tất cả chuyện này, mắt lộ ưu thương.

“Hôm nay là ngày năm trăm năm mới có thể xuất hiện một lần, ngày Cô Tinh, Thiên Túc tinh và mặt trời ba điểm nằm trên một đường thẳng,” hoàng đế tuyên bố, “Ta lấy danh tự Cô Tinh đặt tên cho họ, bọn họ đều trở thành chiến sĩ cứu vớt Thiên Túc tương lai.”

Ông phân phó, “Bằng tốc độ nhanh nhất tiến hành kế hoạch phục chế tiếp theo, ta muốn vì tiểu hoàng tử, chuẩn bị một đội ngũ tống thân* long trọng nhất, khiến cho người Lang Túc trọn đời khó quên.”

**Tống thân: Đưa tiễn trong ngày thành thân.*

“Tuân mệnh! Bệ hạ!”

Một đêm cuồng hoan cho người Thiên Túc, nơi nơi náo nhiệt, chỉ có tẩm cung hoàng tử là vẫn cứ tĩnh mịch.

“Điện hạ, ngài gọi tôi.”

Thanh âm quen thuộc, bộ dáng quen thuộc, Thương Vân đi đến trước mặt Nguyệt Hoa, ngay cả tần suất đặt chân xuống sàn cũng đều giống nhau như đúc.

Nguyệt Hoa ngẩng đầu nhìn anh, mỗi lần anh ấy đối mặt chính mình, đáy mắt đều không nén được thoáng qua một mạt ôn nhu, nay đã vĩnh viễn tiêu thất.

Thương Vân hiện tại, tuy vẫn trung thành như trước, có được lực lượng kinh người, lại rốt cục không thể chủ động vì cậu mà làm bất kỳ chuyện gì.

“Lại đây.”

Cậu vươn hai tay về phía anh, Thương Vân thuận theo quỳ một gối xuống, “Xin hỏi điện hạ có gì phân phó?”

Nguyệt Hoa nghĩ nghĩ, “Anh tém chăn cho tôi đi.”

Thương Vân tỉ mỉ kéo chăn đắp cho cậu, không buông tha bất kỳ một góc nào, tựa như vô số lần đã làm trước đó.

“Tốt rồi, ” Sau khi hoàn thành công việc, anh thu tay về, không nấn ná thêm một chút nào, “Còn phân phó gì khác không?”

Nguyệt Hoa từ búi tóc của anh chạm đến khóe miệng, “Cười một cái cho tôi xem.”

Cơ thể dưới đầu ngón tay không phát sinh biến hóa gì.

“Cười một cái, ” Cậu động thủ đẩy khóe miệng đối phương lên trên, hình thành một biểu tình phi thường buồn cười, nhưng Nguyệt Hoa không bị chọc cười, ngược lại đỏ cả hốc mắt.

“Anh còn nhớ chuyện trước kia không?” thanh âm cậu nghẹn ngào, “Anh còn nhớ rõ tôi không?”

Thương Vân không nói gì.

Nguyệt Hoa nghiêng thân thể về trước, ôm đầu đối phương vào lòng mình, nước mắt từng giọt từng giọt lớn rơi trên đỉnh đầu anh, “Anh đã nói tôi có thể lệnh cho anh làm bất kỳ chuyện gì, nhưng anh ngay cả cười một cái đều làm không được, anh là tên lừa đảo, đại lừa đảo.”

***

Tám năm sau

Tiên hoàng tạ thế, tân hoàng trẻ tuổi kế nhiệm, đây đã là chuyện bốn năm trước.

Từ khi có Cô Tinh sinh ra, không còn ngoại tộc nào dám có chủ ý đánh Thiên Túc, những địch nhân từng xâm lược, khi nhục họ, đều nhận lấy báo ứng nên có, Bộ lạc Đại mạc quy mô nhất nhì Lang Túc tinh, lại càng lọt vào màn báo thù mang tính hủy diệt, từ đó về sau đổ nát tan rã, không còn tồn tại.

Thiên Túc đạt được an bình trước nay chưa từng có, thoạt nhìn họ chẳng còn gì phải lo âu, nhưng vẫn còn

một chuyện còn đó chưa giải quyết.

Đó chính là từ khi tân hoàng đăng cơ, thanh âm đòi nạp hậu thủy chung chưa dừng, lại bị cậu dùng mọi cớ để kéo dài. Mấy đại lão thần hao hết lời lẽ, hết sức khuyên tân hoàng vì tử tự hoàng thất mà lo lắng, mau chóng hoàn thành đại sự nhân sinh.

Thẳng đến ngày hôm nay, toàn quốc trên dưới rốt cục nghênh đón đại điển tân hôn chờ đợi đã lâu.

"Bệ hạ, sắp phải cử hành đại điển rồi, người muốn đi đâu?" Lễ quan lo lắng theo sát đằng sau tùy tùng truy vấn.

Nguyệt Hoa đầu cũng không quay lại, "Ta chỉ muốn đi cáo biệt cùng lão bằng hữu, sẽ không đào hôn, ngươi không cần khẩn trương."

Lễ quan dừng lại không còn cách nào thở dài, tân hoàng trẻ tuổi thật sự làm cho người ta không yên lòng.

Đại môn rất nặng bị ken két một tiếng đẩy ra, trong điện đường nguy nga lộng lẫy, chỉ cô đơn đứng một người.

Người đó nghe được thanh âm, xoay người, lễ độ cung kính gọi một tiếng, "Bệ hạ."

Nguyệt Hoa bảo tùy tùng đẩy cậu qua, sau đó khoát tay.

"Ngươi đi xuống trước đi, ta có lời muốn nói riêng với anh ta."

Tùy tùng nghe lệnh rời đi, đại môn nặng nề lần nữa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Nguyệt Hoa chống lên tay vịn, gian nan đứng lên, đi từng bước đến trước mặt Thương Vân.

"Tôi phải kết hôn, kéo dài huyết mạch hoàng thất là trách nhiệm của tôi, anh có phải đã dự đoán được sẽ có một ngày như vậy, nên mới sớm lựa chọn bỏ qua hết thảy tình cảm?"

"Bất quá như vậy cũng tốt, chỉ có tôi có được ký ức giữa chúng ta, chỉ có tôi tám năm qua mỗi ngày đều cảm thấy khổ sở, mà anh cái gì cũng không biết, chưa hẳn không phải một loại hạnh phúc."

Nguyệt Hoa cúi đầu, kéo qua tay Thương Vân, đem một huy chương hình sao sáu cánh trịnh trọng đặt vào giữa tay anh, rồi giúp anh khép năm ngón tay lại.

"Anh có được sinh mệnh vĩnh hằng, mà tôi biết rõ mạng mình không kéo dài, hi vọng anh có thể giống như

đã bảo hộ tôi, mà vĩnh viễn bảo hộ cho hậu nhân của tôi, đây là thỉnh cầu cuối cùng của tôi."

Tùy tùng đẩy hoàng đế trẻ tuổi ra ngoài, phương xa truyền đến từng trận pháo mừng nổ vang, đại điển đã sắp bắt đầu rồi.

Thương Vân diện vô biểu tình đứng trong điện đường trống trải, khóe mắt vô thanh lướt qua một đạo lệ ngân.

109. Quyển 3 - Chương 109: Nghiệp Hải*

**Nghiệp: Trong triết lý nhà Phật nghĩa là tất cả những hành vi, ngôn ngữ, tư tưởng. Hải: Biển*

Trong giác đấu tràng người đông nghìn nghịt, người Thiên Túc đang hưởng thụ cuồng hoan đặc hữu của họ.

Từ lúc chiến sĩ Cô Tinh sinh ra đến hiện tại, lại qua gần trăm năm. Trăm năm này, Thiên Túc từ một nhược quốc tùy ý ngoại tộc lăng nhục, một bước nhảy thành một trong những cường quốc có địa vị nhất tinh hệ. Đây là thời kì hưng thịnh nhất trong lịch sử Thiên Túc, hưởng thụ vạn quốc triêu bái *(vạn quốc gia phải làm lễ, thờ phụng)*, chúng tinh kính ngưỡng, mọi người bắt đầu đắc chí, tiếp đó quên hết tất cả, ngay cả di huấn tổ tiên lưu lại, cũng chậm rãi quăng ra sau đầu.

Kể từ Thương Vân và nhóm người phục chế cùng đợt với anh ta, chiến sĩ Cô Tinh đã tiến hoá tới đời thứ ba. Phiên bản cũ không ngừng được thăng cấp và đào thải, chiến sĩ Cô Tinh đời thứ ba, có được giá trị vũ lực cùng trí năng cực cao, họ được sáng tạo ra với thân hình thiếu niên, năng lực và bộ dạng tùy cơ mà sinh, mỗi người đều là thân thể độc lập, không hề như lúc trước nghìn bài một điệu. *(Ý nói người nào cũng giống y như nhau)*

Để sàng lọc ra những tác phẩm tốt, nghi thức trưởng thành ra đời, chỉ có trong nghi thức giết chết đồng loại, đạt được năng lực đối phương, mới có thể hoàn toàn tiến hóa thành niên, kẻ thất bại sẽ bị đưa vào lò đúc nặn lại, tiếp tục quá trình sàng lọc tàn khốc này.

Cây linh hồn phụ trách sinh sản linh hồn, cùng với hải đăng phụ trách thu hồi linh hồn lần lượt xuất hiện, khiến cho những người Thiên Túc này càng thêm không kiêng sợ gì, vì đối với họ mà nói, chiến sĩ Cô Tinh chính là người nhân bản sản xuất theo số lượng lớn, mà cái giá lớn phải trả vì tạo ra Cô Tinh ban đầu, hy sinh của Thương Vân và thị nữ phải chịu, đã dần dần bị người quên lãng.

Theo bước tiến của thời gian, nghi thức trưởng thành cũng có định nghĩa mới, đối với người Thiên Túc vô ưu vô lự, khuyết thiếu kích thích mà nói, việc xem những người nhân tạo này trên giác đấu tràng dùng tính mệnh mà chém giết, đã trở thành hạng mục giải trí quần chúng mới trỗi dậy, mọi người hò hét, hoan hô, đánh cược, từ trên người những chiến sĩ Cô Tinh đó họ đã tìm kiếm được lạc thú mới.

Trong trường đấu, hai thiếu niên nhìn qua chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi, dùng kỹ xảo chiến đấu kinh người, đem hết toàn lực liều chết quyết đấu.

Ngoài trường đấu, ngàn vạn người xem tay trói gà không chặt, khua cánh tay gầy yếu của họ, trong tay là từng bó từng bó lớn tiền mặt, cũng đang toàn lực gào thét, "Giết nó! Giết nó!"

Hai thiếu niên đều đã thân mang trọng thương, nhưng bọn họ không thể nhận thua, lúc này mà buông tha thì đồng nghĩa với chết, cho dù chỉ còn một hơi, bọn họ cũng phải chống đỡ. Huống chi, đây là 'Mệnh lệnh' mà họ đã tiếp nhận, phải vô điều kiện phục tùng 'Mệnh lệnh'.

Ngay lúc thắng bại sắp phân, tại thời khắc mọi người đều hưng phấn chuẩn bị nghênh đón kết quả, một thanh niên thân mặc chế phục kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trong tràng, những người khác căn bản không thấy rõ cậu xuất hiện như thế nào, chỉ nghe thấy cậu đang đứng đó phẫn nộ hét lớn về phía những người bên ngoài.

"Các người cũng thật quá đáng! Cho dù là người nhân tạo, đó cũng là sinh mệnh a! Các người sao có thể trơ mắt nhìn họ tự giết lẫn nhau, còn lấy thế làm vui, là ai cứu vớt quốc gia của các người? Là ai cho các người an giấc không lo ngồi ở chỗ này, không cần phải luôn hoảng hốt lo lắng? Đây là phương thức các người báo đáp hay sao? Các người là nhân loại, mà còn không bằng cả máy móc!"

Những người Thiên Túc đưa mắt nhìn nhau, người này là ai vậy? Hắn nói thứ ngôn ngữ gì? Sao họ một câu đều nghe không hiểu.

Tóc hắn màu xám nhạt, mắt màu khói, nhìn thế nào cũng thấy không giống người Thiên Túc có tóc màu vàng là chủ đạo, ngược lại có vài phần tương tự chiến sĩ Cô Tinh.

Bất quá nhìn hắn như vậy, nhất định là người ngoài hành tinh không có ý tốt, người Thiên Túc sớm đã bị kích phát dục vọng giết chóc trong bản năng, không chút khách khí truyền xuống lệnh tru sát:

"Giết hắn! Giết hắn!"

Hai người trong trường đấu mới đây còn liều chết giao tranh, cùng với những chiến sĩ Cô Tinh ngồi đợi lệnh bên ngoài trường đấu, đều đồng thời hướng kẻ vừa xuất hiện thêm trong trường đấu phóng tới, thoáng cái nhiều đối thủ như vậy, dù là Lăng Tiêu cũng ứng phó không được, chỉ có thể rút chủy thủ ra đánh trả.

"Các anh ngốc a! Bây giờ là những người đó đang tùy ý đùa bỡn tính mạng các anh, các anh còn bán mạng cho họ, tôi với mấy anh là đồng loại!"

Không ai nghe lời cậu, Lăng Tiêu chắn được trước không lo được sau, một chiêu sơ suất chủy thủ bị đối thủ đá bay, xa xa rơi qua một bên.

"A!" Nhìn thấy vũ khí rời tay, Lăng Tiêu vội vàng chạy vội đi nhặt, nhưng những chiến sĩ Cô Tinh khác há có thể để cậu như ý, từ bốn phương tám hướng bao vây cậu.

Những người Thiên Túc bên ngoài kêu càng hưng phấn, mặc kệ kẻ mới xuất hiện này là ai, thực lực của

hắn cũng thật mạnh a, cư nhiên có thể dưới tay nhiều người như vậy mà tồn tại đến giờ, bất quá đáng tiếc, cũng chỉ đến đó mà thôi.

Lăng Tiêu liều mạng toàn lực đánh lui hai người đang chặn trước mặt cậu, nhắm vào khe hở trên mặt đất trượt ra ngoài, mắt thấy chủy thủ của mình ngay phía trước, một trận cảm giác quen thuộc xông tới, cậu thầm than không tốt.

Dưới mắt nhìn trừng trừng của mọi người, kẻ xâm nhập đột nhiên xuất hiện này, thân thể lại đột nhiên trở nên trong suốt, biến mất, cho đến khi không thấy đâu nữa, người Thiên Túc hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, nghĩ là vừa gặp phải quỷ, ngay cả các chiến sĩ Cô Tinh cũng dừng lại, cẩn thận quan sát trái phải, không rõ địch nhân đến tột cùng biến đi nơi nào.

Khúc nhạc đệm ngắn ngủi phát sinh tại kỹ tràng thi đấu, rất nhanh lại bị mọi người quên đi, thay vào đó là đề tài đang nóng, không gì ngoài việc đề xuất kế hoạch cấy ghép gene.

Trong hội nghị thảo luận không biết đã được tiến hành bao nhiêu lần, người đưa ra kế hoạch này, nghiên cứu viên Thiên Trục thuộc hiệp hội khoa học hoàng gia, đang tích cực trình bày quan điểm của y.

"Chúng ta có được chiến sĩ Cô Tinh, nhưng chẳng lẽ không ai cảm thấy hành vi của họ rập khuôn, khuyết thiếu tính năng động chủ quan sao? Chỉ khi thu được mệnh lệnh minh xác họ mới có thể chấp hành, nhưng chiến trường thuấn tức vạn biến *(một chớp mắt bao nhiêu biến đổi)*, nhóm Cô Tinh thì không thể ứng biến kịp thời, nếu địch nhân bắt lấy nhược điểm này, sẽ từ việc không ngừng điều chỉnh sách lược tác chiến mà đánh vỡ chúng ta. Khi vũ lực đạt đến một độ cao nhất định, quyết định thành bại chính là trí tuệ, nếu Cô Tinh cũng có được trí tuệ của nhân loại, tất cả những chuyện này đều sẽ không còn là vấn đề, lực chiến đấu của bọn họ sẽ theo đó tăng một bước rõ rệt."

"Tôi phản đối!" Nghiên cứu viên Thái Đạc cũng là thành viên của viện nghiên cứu hoàng gia đứng lên bác bỏ, "Thực lực Cô Tinh cũng đủ cường đại để toàn bộ tinh hệ không có đối thủ, bọn họ cũng có trí năng đủ so với người thật rồi, nếu lại có được trí tuệ cùng cấp với nhân loại, vậy chẳng khác nào có được ý nghĩ của chính mình. Một khi người mà anh khống chế không nổi như vậy lại sản sinh tư tâm, anh lấy cái gì cùng bọn họ đối kháng?"

Thiên Trục luôn rất khinh thường Thái Đạc, trong mắt y, người này chính là một kẻ nhát gan không dám đổi mới.

Vì thế y cười lạnh một tiếng, "Loại suy nghĩ này của anh, vừa bảo thủ lại không muốn phát triển, chúng ta bây giờ không có địch thủ, nhưng chẳng lẽ địch nhân của chúng ta lại không tiến bộ không ngừng sao? Nếu dừng lại không tiến, sớm muộn gì cũng có một ngày chúng ta sẽ ngược lại không phải đối thủ của bọn họ, lịch sử lại tái diễn. Đừng quên, mệnh lệnh đầu tiên trong chương trình chủ của Cô Tinh, là trung thành với hoàng thất, bảo vệ quốc gia, dù họ có được trí tuệ của nhân loại, thì mệnh lệnh này cũng tuyệt không thể làm trái, loại tình huống mà anh lo lắng kia căn bản sẽ không phát sinh, anh nghĩ nhiều rồi."

Song phương tranh chấp không thôi, đây là một thời đại khó khăn, tiên hoàng ba mươi mấy tuổi tráng niên mất sớm, tân hoàng tử mười bốn tuổi chưa trưởng thành, dựa theo quy định Thiên Túc, chỉ khi hoàng tử tuổi tròn mười tám mới có thể kế thừa đế vị, trong đoạn thời gian hoàng vị bỏ trống này, hết thảy sự kiện

trọng đại đều do nội các thảo luận quyết định.

Cuối cùng vẫn là Thiên Trục thuyết phục nội các, "Chẳng lẽ các ông không muốn chứng kiến những Cô Tinh có được biểu tình phong phú hơn? Họ sẽ nguyện trung thành với chúng ta từ nội tâm, mà không phải do chương trình. Sau khi kế hoạch này thi hành, mỗi một người Thiên Túc, đều sẽ có một Cô Tinh thuộc về mình, hắn sẽ cảm giác được tâm linh của chúng ta, cộng hưởng tình cảm của chúng ta, cùng chúng ta đồng bi đồng hỉ, kiên định chấp hành mỗi một mệnh lệnh của chúng ta," khi nói đến lúc hứng khởi, y mở hai tay, "Tôi đem loại cô tinh thuộc về mỗi cá nhân này, mệnh danh là —— khế tử."

***

Trong hoàng cung, tiểu hoàng tử Nguyệt Ảnh vừa tròn mười bốn, vô cùng buồn chán ngồi trên xe lăn, cậu cũng rất muốn đến giác đấu tràng xem hiện trường nghi thức trưởng thành, nhưng thân thể cậu so với tổ tiên hoàng thất còn suy nhược hơn, ngay cả xuất cung đối với cậu cũng là một nan đề lớn, càng khỏi nói đi đến chỗ hỗn loạn ầm ỹ như vậy.

Thị tòng để giải sầu cho cậu, nghĩ cách đem những chuyện thú vị của xã hội nói cho cậu nghe.

"Điện hạ, ngài nghe nói chưa? Nội các đã phê chuẩn kế hoạch cấy ghép gene, rất nhanh ngài cũng có thể có được một Cô Tinh của riêng mình, hắn có thể cùng ngài nói chuyện phiếm, hết thảy tâm tình của ngài hắn đều có thể cảm thụ được, đến lúc đó ngài sẽ không cô đơn nữa."

"Có thật vậy không?" Nguyệt Ảnh đầy khát khao, "Ta cũng có thể có được một Cô Tinh của mình?"

"Đương nhiên, những người trông nom này gọi là khế tử, đã có không ít người tự nguyện tham gia thực nghiệm, đợi cho kỹ thuật này hoàn toàn thành thục, điện hạ có thể chọn lựa Cô Tinh mình thích, tiến hành cấy ghép gene."

Ngày mà thị tòng miêu tả rất nhanh đã đến, Nguyệt Ảnh dưới sự dốc sức bảo hộ của chúng nhân, lần đầu tiên tới viện khoa học hoàng gia, người phụ trách hạng mục này là Thiên Trục tự mình chọn lựa Cô Tinh cho cậu.

"Điện hạ, Cô Tinh đời đầu Thương Vân trước mắt còn chưa có khế chủ, hắn cùng với hoàng thất quan hệ không nhỏ, để hắn làm khế tử của ngài, tin tưởng không thể thích hợp hơn."

Nguyệt Ảnh cau mày, "Thương Vân a, ta luôn coi anh ta là trưởng bối mà đối đãi, dù sao anh ta lớn hơn ta cả trăm tuổi, nếu anh ta trở thành khế tử của ta, có thể ta sẽ không có cách nào coi anh ta là bạn cùng lứa mà ở chung đâu."

"Với lại, Thương Vân là cô tinh đời đầu, rất nhiều phương diện tính năng đều không bằng đời ba mới ra đi, ta muốn một sản phẩm kiểu mới một chút."

Người trẻ tuổi, có ý nghĩ như vậy cũng là bình thường, Thiên Trục khôn khéo lập tức thay đổi cách nói, "Nếu là vậy, tôi ngược lại có một người thích hợp tiến cử."

Hắn phất tay gọi tới một thiếu niên diện mục tuấn lãng, "Đây là cô tinh đời thứ ba mới bồi dưỡng ra, các phương diện trị số đều xuất chúng, còn chưa tiến hành nghi thức trưởng thành, để cậu ta làm khế tử của ngài, điện hạ có vừa lòng?"

Nguyệt Ảnh cao thấp đánh giá cậu một phen, từ đầu đến chân đều phi thường hài lòng, "Ngươi tên là gì?"

Thiếu niên diện vô biểu tình trả lời, "Hồi điện hạ, tôi tên Lăng Dực."

"Lăng Dực, ngươi nguyện ý trở thành khế tử của ta chứ?"

"Vô cùng vinh hạnh."

Nguyệt Ảnh nhếch môi nở nụ cười, "Ta muốn cậu ấy."

Hai người song song nằm trên giường, "Có đau không?" Nguyệt Ảnh có chút khẩn trương hỏi.

"Sẽ không thưa điện hạ, chỉ là lấy một chút mẫu gene của ngài làm bản mẫu, cả quá trình rất nhanh, ta cam đoan ngài còn chưa có cảm giác gì thì quá trình đã xong."

"Vậy là tốt rồi," Nguyệt Ảnh yên lòng, "Rất nhanh ta sẽ có khế tử của mình."

Cậu quay đầu, "Thật muốn sớm một chút nhìn thấy ngươi cười lên sẽ thế nào."

Thiên Trục không có lừa cậu, cả quá trình quả nhiên nhanh vô cùng, Nguyệt Ảnh không chịu theo lời đề nghị bảo mình về trước nghỉ ngơi, khăng khăng phải đợi Lăng Dực tỉnh lại.

"Cậu ấy là khế tử của ta, ta muốn khi cậu ấy tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy chính là ta."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cấy ghép gene rốt cục hoàn thành, Lăng Dực trên ghế chậm rãi mở mắt, người vẫn là người đó, nhưng vì đáy mắt được rót vào tình tự, cả người đều có vẻ bất đồng rất lớn so với trước kia.

Nguyệt Ảnh khẩn trương nghiêng thân thể tới trước, muốn biết cấy ghép rốt cục có thành công không.

Nhãn châu màu xám sẫm của Lăng Dực linh động chuyển một vòng, ngay sau đó đối người trước mắt, triển lộ cái mỉm cười đầu tiên của linh hồn này, từ khi sinh ra tới nay.

“Thật cao hứng được gặp ngài, điện hạ của tôi.”

110. Quyển 3 - Chương 110: Tội Phược*

**Tội: Tội trạng, sai lầm, Phược: Trói buộc*

Tiểu hoàng tử cô độc rốt cục có bạn chơi, người này, hiểu hỉ nộ ai nhạc của cậu, hiểu mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười, chỉ cần cậu vừa động tâm tư, không cần bất cứ ngôn ngữ nào, đối phương liền chuẩn bị tốt tất cả, không còn gì khiến người ta cảm thấy vừa lòng hơn điều này.

Không giống với thị tòng vây quanh bên người, Lăng Dực là bằng hữu theo đúng nghĩa của cậu, cậu ấy sẽ không vì lấy lòng cậu mà tiểu tâm dực dực, họ có thể cùng nhau tán gẫu bất cứ chuyện gì, cùng cười nhạo sau lưng các đại thần nội các, thậm chí thay cậu thực hiện những mưu ma chước quỷ mà cậu không làm được.

Hoàng cung trên dưới đều vì sự hiện hữu của Lăng Dực mà cảm thấy đau đầu, cậu ta thân thủ mạnh mẽ như vậy, lại thích đùa dai, từ đại thần, cho tới thủ vệ, cơ hồ mỗi người đều qua tay cậu, nhưng vì có Nguyệt Ảnh, bọn họ chẳng thể làm gì cậu.

Nguyệt Ảnh thẳng đến năm mười bốn tuổi này mới lần đầu tiên được hưởng thụ niềm vui thời thơ ấu nên có, Lăng Dực là khế tử của cậu, là thế thân của cậu, là đôi chân của cậu, đem tuổi thơ mà cậu bỏ lỡ bồi thường gấp bội. Nguyệt Ảnh đã trở thành người ủng hộ lớn nhất cho kế hoạch cấy ghép, có cậu lên tiếng, kế hoạch này lại càng hừng hực khí thế triển khai.

Khế tử xuất hiện khiến cho toàn bộ Thiên Túc vì đó mà cuồng nhiệt, mọi người trả số tiền lớn chỉ vì lựa chọn được một khế tử ưu tú, dành riêng cho mình. Ban đầu cô tinh có trị số càng tốt, giá thị trường lại càng cao, thậm chí xuất hiện tình trạng tàng trữ và mua đi bán lại, cô tinh tiếp nối giác đấu tràng, trở thành một loại sản nghiệp mới.

Nhưng việc đời không bao giờ hoàn mỹ, Cô Tinh có được trí tuệ nhân loại và tình cảm, rất nhanh bộc lộ thiếu sót trên chiến trường.

Đại sảnh nghị viện Hoàng thất, đang cử hành một hồi hội nghị như vậy.

“Các ông có tin được không? Chiến sĩ Cô Tinh chúng ta phái đi căn bản không hoàn thành nhiệm vụ được quy định, bọn họ buông tha cho vợ con thủ lĩnh giặc, lý do không ngờ là lúc ấy mẫu thân dùng tính mạng bảo hộ đứa con nhỏ tuổi, rất đáng thương!”

Đại thần tức giận vung vẩy nắm tay, “Chúng ta cũng biết, loại hài tử mang theo cừu hận to lớn này, tương lai đều trở thành địch nhân đáng sợ cỡ nào, ngày hôm nay không trảm thảo trừ căn, tương lai bị trả thù chính là chúng ta!”

"Vì cái gì Cô Tinh lại hiểu được tình thương của mẹ? Bọn họ căn bản là cả mẹ cũng không có! Chính là do cái kế hoạch cấy ghép gene chết tiệt, làm cho bọn họ có thứ lòng thương xót vô nghĩa, rồi đem thương xót đó chuyển dời lên địch nhân của chúng ta! Chúng ta không cần những kẻ nhu nhược hạ thủ lưu tình với địch nhân, chúng ta cần là chiến sĩ lãnh huyết, vô tình, sẽ hoàn mỹ chấp hành nhiệm vụ!"

"Nhưng các ông có biết chiến sĩ của chúng ta hiện tại đang làm cái gì không? Họ đang yêu đương!" Đại thần lấy ra máy truyền tin của mình, "Các ông từng thấy hai cái máy liên lạc nói chuyện yêu đương chưa? *(Bác này đang ví cô tinh như một cái máy liên lạc, ý là một thứ máy móc.)* Giống như hai người thật, bắt chước cũng rất ra hình ra dạng, thật nực cười!"

Hắn ném mạnh một cái, máy liên lạc đập lên sàn vỡ nát.

Phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, đúng là họ chưa từng dự liệu được sẽ phát sinh loại sự tình này, họ hi vọng Cô Tinh có tình cảm với bản thân họ, nhưng không hi vọng loại tình cảm này đặt trên những người không liên quan, nhất là địch nhân.

"Tôi có một ý tưởng."

Mọi người tập thể đem lực chú ý chuyển đến nơi phát ra thanh âm, người nói chính là kẻ đã đưa ra kế hoạch cấy ghép gene Thiên Trục.

Thiên Trục đẩy kính mắt trên sống mũi, "Sở dĩ xuất hiện loại tình huống này, cũng là bởi vì Cô Tinh đồng thời với trí tuệ còn có tình cảm dư thừa, nếu chúng ta đem điều kiện xúc phát nghi thức trưởng thành sửa đổi, là có thể đem thứ tình cảm mà chúng ta không cần loại bỏ."

"Sửa đổi thế nào?" Đại thần truy vấn.

"Bọn họ không phải đang nói yêu đương sao? Vậy đem nghi thức trưởng thành sửa thành… Lúc sản sinh tình ái thì sẽ bị động xúc phát. Khi họ phát hiện, đối tượng mình yêu đương bị mình chính tay giết chết, thì có nhiều tình cảm hơn nữa cũng sẽ bị bào mòn hầu như không còn đi."

"Mãnh liệt phản đối!" Thái Đạc vỗ bàn đứng lên, "Anh nếu trao cho bọn họ tình cảm, lại dùng loại thủ đoạn cưỡng ngạnh này gạt bỏ, loại thống trị bạo lực này, sớm hay muộn có một ngày sẽ kích khởi phản công."

"Tại sao lại là anh nữa a, " Thiên Trục vô lực thở dài, "Phản đối trao cho tình cảm chính là anh, phản đối gạt bỏ tình cảm cũng là anh, vậy anh có ý kiến gì hay, khiến họ đối đãi với chúng ta như gió xuân ấm áp, đối đãi địch nhân lại như gió thu lạnh lẽo, anh nói ra nghe chút xem?"

"Không cần cãi nữa!" Đại thần vung tay, "Tôi cảm thấy chủ ý này không tồi, tôi không muốn nuôi một đám phế vật yếu đuối, nội các hiện tại bắt đầu bỏ phiếu!"

Bỏ phiếu bắt đầu thong thả tiến hành, các đại thần thấp giọng thảo luận, Thái Đạc trừng mắt nhìn Thiên Trục cùng là nghiên cứu viên viện khoa học Hoàng gia như mình, Thiên Trục không thèm để ý chút nào dời mắt sang hướng khác.

Qua suốt sáu tiếng ròng rã, đợt bỏ phiếu quyết định vận mệnh toàn bộ Cô Tinh tương lai mới tuyên cáo chấm dứt, phe đồng ý lấy điểm số chênh lệch nhỏ nhoi 6:5 mà dẫn đầu, sau khi biết được kết quả cuối cùng, trên mặt Thái Đạc đã tràn ngập thất vọng đối với quốc gia này, mà nhãn thần Thiên Trục nhìn về phía ông thì bao hàm vẻ trêu tức của kẻ thắng.

Từ nơi Nguyệt Ảnh lấy được quyền hạn sửa đổi trung khu hệ thống, nhóm nghiên cứu viên viện khoa học hoàng gia tăng ca để tiến hành sửa đổi chương trình chủ, Thái Đạc mười ngón tung bay trên bàn phím, ông không cứu được tương lai quốc gia này, chỉ có thể tận khả năng không cho uy hiếp lan đến toàn bộ tinh hệ.

Thái Đạc giấu diếm đem đoạn mã đã được che giấu trộm truyền vào máy chủ, làm xong tất cả, ông cả đêm mang theo gia quyến của mình ly khai Thiên Túc tinh.

"Chúng ta tại sao phải đi a?" Người nhà ông không hiểu hỏi.

"Người Thiên Túc đang đi trên con đường hủy diệt mình, họ căn bản không biết mình sáng tạo ra quái vật đáng sợ cỡ nào, rồi sẽ có một ngày, bọn họ bị chính thành quả trí tuệ của mình cắn trả, đến lúc đó, mọi người trên Thiên Túc đều sẽ không còn tồn tại."

"Chúng ta có thể đi đâu chứ?"

"Đi Hỏa Túc tinh! Chỉ có nơi đó là an toàn, các chiến sĩ Cô Tinh hôm nay, vĩnh viễn không đến được cự ly đó, đây là điều duy nhất ta có thể làm được."

Không có ai để ý Thái Đạc ly khai, bởi vì năng lực ông chẳng thua gì Thiên Trục, khiến đoạn số hiệu lực dẫn linh hồn bị hoàn mỹ ẩn tàng, hơn nữa trong một khoảng thời gian dài, cũng sẽ không phát sinh hiệu ứng, Thiên Túc vẫn đang tiến tới trên con đường làm bá chủ vũ trụ không ai cản nổi.

***

Ngày tháng trôi nhanh, đảo mắt hai năm lại qua, viện y học hoàng gia truyền đến tin dữ, tiểu hoàng tử Nguyệt Ảnh, người duy nhất có được huyết mạch hoàng thất, năm ấy mười sáu tuổi, thân mang bệnh nan y, danh y cả nước lần này đều thúc thủ vô sách.

Nguyệt Ảnh vừa mới hưởng thụ hai năm tốt đẹp, đã bị báo cho biết mệnh mình chẳng còn bao lâu, mặc cho Lăng Dực tìm cách gì, cũng không dỗ được cậu vui vẻ.

"Lăng Dực, ta thật sự sắp chết sao? Ta còn chưa có cử hành nghi thức trưởng thành. Nghe nói hoàng thất nam giới tới mười tám tuổi, sẽ đạt được huy chương tượng trưng cho thân phận người thừa kế, nhưng ta cả

cái huy chương cũng chưa sờ qua."

Lăng Dực ngồi xổm xuống an ủi cậu, "Đừng lo lắng, điện hạ, người bên viện y học nhất định sẽ có cách chữa khỏi bệnh cho ngài, ngài nhất định có thể có được huy chương thuộc về mình."

Đáng tiếc ngày đó vĩnh viễn không đến, qua quá trình thảo luận không ngủ không nghỉ của mọi người trong viện y học, cho ra biện pháp duy nhất, chính là trước tiên tạm thời đóng băng thân thể Nguyệt Ảnh, đợi cho y học phát triển hơn, có thể chữa khỏi bệnh cho cậu, thì lại thức tỉnh.

Lăng Dực mỗi ngày mỗi đêm làm bạn bên người Nguyệt Ảnh, cho đến ngày thực hiện kế hoạch kia. Ngày đó, Thương Vân cũng đến thăm, sau khi Nguyệt Ảnh cự tuyệt trở thành khế chủ của hắn, hắn đã tiếp nhận cấy ghép gene của một vị đại thần nội các, một lần nữa có được tình cảm nhân loại.

Còn về việc Thương Vân có còn là Thương Vân trước kia không, thì họ không thể nào biết.

Nguyệt Ảnh nhìn Thương Vân, tuy dung mạo của anh ta vĩnh viễn trẻ tuổi, nhưng trong cảm nhận của cậu, đối phương thủy chung là thị vệ của tiên hoàng của tiên hoàng của tiên hoàng..., cùng cậu cách rất nhiều đời, về phương diện cảm tình vẫn có ngăn cách.

"Thương Vân, ngươi sẽ thay ta thủ hộ tốt quốc gia này, đúng không?"

"Đương nhiên," Thương Vân cong gối quỳ xuống, "Tôi đã đáp ứng tổ tiên của điện hạ, sẽ vĩnh viễn thủ hộ quốc gia này, bảo hộ hậu nhân của ngài. Chờ điện hạ từ trong ngủ say tỉnh dậy, tôi sẽ tự mình đem huy chương tượng trưng cho địa vị hoàng thất dâng cho ngài, vì ngài cử hành nghi thức trưởng thành."

Nguyệt Ảnh vừa lòng gật nhẹ đầu, lại chuyển hướng Lăng Dực, "Ngươi thì sao? Ngươi cũng sẽ chờ ta tỉnh lại chứ?"

Lăng Dực bắt chước bộ dạng Thương Vân cũng quỳ xuống, "Tôi cũng thề sẽ vĩnh viễn trung thành với điện hạ, vĩnh không rời điện hạ, chỉ cần ngài cần, dù trả giá bằng tính mạng tôi cũng không tiếc."

Nguyệt Ảnh rốt cục yên tâm, cơn buồn ngủ nồng đậm ập đến, cậu cảm thấy mí mắt hơi nặng nề.

"A, có cảm giác phải ngủ thật lâu," cậu chậm rãi khép mắt, "Hi vọng sau khi tỉnh lại, còn có thể gặp lại các ngươi."

Sau khi Nguyệt Ảnh ngủ say, Thiên Túc hoàng thất chính thức bỏ trống, kế hoạch trẻ con trong ống nghiệm lần lượt thất bại, người Thiên Túc thành công sáng tạo ra sinh vật trí tuệ bậc cao là người nhân tạo, lại ngay cả một trẻ con nhân loại bình thường cũng không tạo ra được.

Nội các chính thức chưởng quản đại quyền, một nhóm chiến sĩ Cô Tinh lãnh huyết vô tình được huấn luyện

ra —— bọn họ có trí tuệ của nhân loại, tình cảm của máy móc, trong tinh hệ không ai địch nổi.

Kết thúc rồi lịch sử bị xâm lược, Thiên Túc bắt đầu tích cực khuếch trương, đất đai của họ ngày một tăng thêm, tiểu quốc xung quanh một tiếp một bị thôn tính, cư dân chủng tộc không muốn biến thành thuộc địa bắt đầu di chuyển, có vài dân tộc thậm chí ly khai hành tinh này.

Lăng Dực nhàm chán ngồi trên nhánh cây cao cao, khi thấy người xuất hiện phía dưới, cười nhảy xuống, muốn dọa cho anh giật mình.

Quân Lâm đã sớm biết hết, đưa tay tiếp được người đánh lén, vững vàng đặt trên mặt đất, Lăng Dực thuận thế ôm cổ đối phương, giống một loài thú ký sinh treo trên người đối phương không chịu xuống.

Lần đầu tiên khi hai người bọn họ nhìn thấy nhau, 'chương trình' lặng lẽ phát sinh biến đổi, khi thấy mặt thì sẽ tim đập rộn lên, phân ly thì thời khắc tương niệm, mặc kệ bọn họ có biết loại tình cảm phức tạp này đại biểu cho cái gì hay không, thì tình cảm chân thực đó vẫn lên men, sinh trưởng, càng lúc càng mạnh mẽ, đến khi chiếm cứ toàn bộ thể xác và tinh thần.

Quân Lâm đối với hành vi làm nũng không xương của Lăng Dực tập mãi thành quen, không biết có phải có liên quan tới việc khế chủ của cậu là Nguyệt Ảnh thể nhược nhiều bệnh hay không, cậu cứ luôn thích sắm vai một bộ mảnh mai vô lực, dù thực lực của cậu vượt xa cả một đám thiếu niên.

"Đứng thẳng," anh không chút khách khí nói, "Đừng có học khế chủ của em."

Lăng Dực chỉ đành bất đắc dĩ thả tay, "Khế chủ của em còn chưa tỉnh, em thật nhàm chán a."

Quân Lâm ngồi xuống chiếc ghế dài trong hoa viên hoàng cung, không phải ai cũng có thể tự do xuất nhập nơi này, nghiêm khắc mà nói loại hành vi này của họ cũng thuộc loại yêu đương vụng trộm, nhưng ngoại trừ tiểu hoàng tử đã ngủ say, không ai có thể quản được Lăng Dực, nên lén lút thì cũng giống quang minh chính đại mà thôi.

Lăng Dực cũng ngồi xuống bên cạnh anh, lại không thể khống chế nhích sát lại dựa lên, "Này, anh có nghe nói chưa, chúng ta lại khai chiến với nước láng giềng đó. Em một mình trong hoàng cung thật buồn, quân đội lại không chịu thu em, nói em chưa có trưởng thành, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể trưởng thành a?"

"Không biết, đại khái là phải cử hành nghi thức nào đó đi," Quân Lâm đối với việc này cũng gần như chẳng biết gì, "Anh chỉ biết những người trong quân bộ cao hơn chúng ta, màu mắt cũng không giống với chúng ta."

"Đúng đó," anh vừa nói thế Lăng Dực mới chú ý, "Mắt họ đều là màu đen, mắt của chúng ta là màu xám, phải như thế nào mới có thể biến thành giống như họ đây?"

Quân Lâm lắc đầu, từ khi quy tắc nghi thức trưởng thành cải cách, người Thiên Túc tận sức giấu diếm chân tướng, những thiếu niên này đều không biết gì.

"Quên đi, mặc kệ họ," Lăng Dực chăm chú quan sát gương mặt Quân Lâm, khuôn mặt này thật sự nhìn bao nhiêu cũng không đủ, làm cho người ta không tự giác muốn tiếp cận.

Quân Lâm cũng ôm suy nghĩ đồng dạng, hai người càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, rốt cục hơi thở giao triền, không thể tách rời.

Ôm hôn nhiệt tình khiến họ quên hết thảy chung quanh, lúc này, nơi này, chỉ có đối phương, là duy nhất trong tim.

Tình cảm nhân loại cơ sở nhất, cứ như vậy lặng yên dấy lên, mọc rễ nảy mầm, phá đất chui lên, trổ cành, nở rộ đón gió… hàm lượng testosterone, dopamine, adrenaline, các vật chất hoá học trong hai cơ thể đều cấp tốc kích thăng, thẳng đến khi đạt đến một giá trị mốc đã được thiết định sẵn.

Lăng Dực đang vong ngã hôn môi đột nhiên mở mắt ra, ánh đỏ lóe lên trong mắt, Quân Lâm nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau, trước ngực đã bị chủy thủ mới nhiều thêm trong tay đối phương rạch ra một đạo vết thương vừa sâu vừa dài.

Trước đó một giây còn hôn đến khó mà chia lìa, giờ Lăng Dực biểu tình chết lặng nhìn Quân Lâm trước mắt, vô tình giơ lên chủy thủ phiếm ngân quang…

***

Sáng sớm hôm sau, Thương Vân tuần tra hoàng cung nhìn thấy Quân Lâm đang một mình ngồi dưới đất ở hậu hoa viên, trên người anh vết thương chồng chất, chế phục rách rưới, thất thần nhìn về phía trước, một phần tình cảm thuộc về nhân loại trong mắt kia đã không cánh mà bay.

Thương Vân cúi đầu nhặt lên hai thanh chủy thủ tán lạc trên đất, đặt phần chuôi đối nhau, dùng sức khẽ đẩy, chủy thủ hợp hai làm một.

Đi đến trước mặt Quân Lâm, hắn đem chủy thủ mới sinh ra hai tay đưa qua, tựa như đang tiến hành trao huân chương trong nghi thức trưởng thành.

Quân Lâm ngước mắt lên, ánh mắt tối đen vào ban ngày phá lệ bắt mắt.

Anh tiếp nhận chủy thủ trong tay Thương Vân, đêm hôm trước, anh chính là dùng chuôi chủy thủ này, chính tay đâm xuyên qua trái tim Lăng Dực.

Khi anh thanh tỉnh khỏi cơn thất khống *(mất khống chế)*, chỉ kịp bắt giữ một đường cong khi Lăng Dực

hóa thành linh hồn bay xa.

Thương Vân đối anh chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn.

"Chúc mừng cậu, cậu đã chính thức trưởng thành, hoan nghênh gia nhập quân bộ."

111. Quyển 3 - Chương 111: Huyễn Quang*

**Huyễn quang: Ánh sáng hư ảo*

Thành viên hoàng thất còn lại duy nhất —— tiểu hoàng tử Nguyệt Ảnh đã ngủ say tròn mười năm, đối với người Thiên Túc có tuổi thọ trung bình ngắn ngủi mà nói, mười năm đã là một đoạn ngày tháng đủ dài, để có thể phát sinh rất nhiều việc. Nội các cũ mới luân phiên, Cô Tinh nhiều thế hệ cách tân, hiện giờ nhóm người cầm quyền, đã không còn như lúc trước mang ơn Thương Vân hy sinh chính mình cứu vớt quốc gia, chẳng qua ngoài mặt vẫn còn duy trì khách sáo.

Mà thân là quân bộ Nguyên soái Thương Vân, liên tục nhiều năm suất binh khai phá lãnh thổ quốc gia, đem đất đai Thiên Túc mở rộng gấp mấy lần có thừa, đối với Thiên Túc mà nói đây vốn là chuyện tốt, lại bởi vì khế chủ của Thương Vân tuổi già mắc bệnh qua đời, hoàng thất bỏ không, hắn một mình độc lĩnh toàn quân, không trực tiếp bị bất luận kẻ nào quản chế, khiến cho nội các khủng hoảng.

Mùa xuân năm đó, Thương Vân viễn chinh Đông nguyên *(cao nguyên phía Đông)* phong trần trở về, chuyện đầu tiên làm chính là quay về nội các hội báo chiến công, khi hắn đến gần sảnh nghị viện, nghe được bên trong truyền ra tiếng thảo luận kịch liệt.

"Thương Vân đã không còn khế chủ, tiểu hoàng tử có thể trực tiếp ra lệnh cho hắn lại ngủ sâu, hắn một mình nắm trọng binh đại quyền, toàn thể Cô Tinh đều nghe hắn sai phái, người như vậy đối với Thiên Túc, đối với hoàng thất, không thể nghi ngờ là một tai hoạ ngầm thật lớn."

"Nhưng căn cứ theo di huấn tổ tiên, hắn đối Thiên Túc có công, chúng ta lại không thể đối đãi với hắn như với các chiến sĩ Cô Tinh khác, đưa hắn tiêu hủy rồi tái tạo lại, thật sự khó giải quyết a."

Chư vị đại thần nghị luận sôi nổi, Thương Vân sửa sang lại quân trang đẩy cửa vào, sảnh nghị viện nguyên bản còn hơi có vẻ ồn ào lập tức lặng ngắt như tờ.

"A, Thương Vân, ngươi đã trở lại," đại thần phản ứng nhanh nhất đúng lúc đánh vỡ cục diện bối rối, dẫn đầu mở miệng nghênh đón hắn.

Thương Vân mắt điếc tai ngơ với nội dung vừa rồi, bước đi vững vàng tiến vào, những người khác thấy thế cho là hắn không nghe thấy, đều nhẹ nhàng thở ra.

"Thưa các vị đại thần, lần Đông chinh này qua chín mươi ngày, quân ta trước sau đánh hạ ba nước Xương An, Dương Châu cùng Lạc Ương, đem trọn Đông nguyên sáp nhập vào bản đồ, Thừa Đô cũng chủ động tuyên cáo đầu hàng, Tiễn Đường đại lục trừ phạm vi thế lực của Hồng Nhất giáo ra, còn lại đều thuộc về quốc gia của ta."

Chiến quả *(thành tích chiến đấu)* như vậy là cực kỳ lớn lao, dù nhóm đại thần luôn mang trong lòng kiêng kị với hắn, nhưng với thực lực quân sự của hắn lại không đào ra được khuyết điểm nào.

"Vất vả rồi, biểu hiện của ngươi thực xuất sắc, thật sự là kiêu ngạo của Thiên Túc."

Thương Vân hội báo xong, dừng một chút, mới nói tiếp, "Tôi có một yêu cầu quá đáng, nhiều năm liên tục Đông chinh Tây thảo, với việc này tôi đã sớm sinh lòng chán ghét, hi vọng nội các có thể chấp thuận cho tôi được từ quân chức, để tôi có thể an tâm ở lại trong cung thủ vệ điện hạ."

Mọi người ngoài ý muốn, "Nhưng điện hạ ngài ấy…?"

Thương Vân cắt lời họ, "Tôi vốn chính là thị tòng bên cạnh Hoàng tử, thủ hộ hoàng tử là chức trách của tôi. Nguyệt Ảnh điện hạ mặc dù đang ngủ sâu, nhưng tôi vẫn muốn thời khắc làm bạn bên cạnh ngài, đến khi ngài tỉnh lại."

Hắn chủ động đề xuất muốn giải ngũ, trái lại khiến nội các thở phào.

"Tuy rất tiếc, nhưng nếu như đây là quyết định của ngươi, chúng ta nhất định tôn trọng. Cũng không biết sau khi ngươi giải nhiệm, tính để ai tiếp nhận vị trí chức vụ của ngươi đây?"

"Trong suy nghĩ tôi đã chọn được một người không tồi, người này có thực lực cá nhân xuất chúng cùng năng lực lãnh đạo xuất sắc, vài năm nay biểu hiện nổi bật, chiến công hiển hách, trong quân có uy tín cực cao."

"Là ai?"

Thương Vân bình tĩnh phun ra một cái tên, "Quân Lâm."

Dưới sự đôn đốc kín đáo của nội các, nghi thức chuyển giao quân quyền cơ hồ là ngựa không dừng vó mà tổ chức, Thương Vân tự tay đem quyền trượng tượng trưng cho binh quyền giao vào tay Quân Lâm.

"Tôi chính thức đem binh quyền giao phó cho cậu, cũng trao tặng cậu quân hàm Nguyên soái. Hi vọng cậu không cô phụ kỳ vọng của tôi, suất lĩnh quân bộ, dốc sức vì Thiên Túc, vĩnh viễn nhớ kỹ điều đầu tiên trong quy tắc của Cô tinh —— trung thành hoàng thất, bảo vệ quốc gia."

Quân Lâm một lời chưa nói, chỉ trịnh trọng hành lễ theo nghi thức quân đội với hắn.

Thương Vân sau khi giải nhiệm, quả nhiên như lời hắn hứa hẹn, canh giữ trong tẩm cung nơi Nguyệt Ảnh ngủ say một tấc không rời, không ngó không ngàng cả quân sự lẫn chính sự, thậm chí không bước ra khỏi cửa cung nửa bước, điều này làm cho rất nhiều đại thần luôn hoài nghi hắn chỉ là giải nhiệm ngoài mặt, kì thực âm thầm cầm quyền giờ đây hoàn toàn yên lòng.

Quân Lâm mới tiếp nhận chức vụ biểu hiện quả nhiên vượt trội, trong thời gian một năm ngắn ngủi đã có được sự tán thành của toàn thể thành viên nội các. Dưới sự dẫn dắt của anh, quân đội đem thế lực địch nhân cuối cùng trên phiến đại lục này —— Hồng Nhất giáo từng bước làm tan rã, thâu tóm, sau cùng hoàn thành nghiệp lớn thống nhất.

Diệt trừ Hồng Nhất giáo, Quân Lâm cùng quân đội của anh chiến thắng trở về, Thiên Túc vì họ mà cử hành nghi thức nghênh đón long trọng. Trong tiếng đón chào và hoa tươi hai bên đường, các chiến sĩ Cô Tinh không chớp mắt đi đều bước qua, đây đúng là tác phẩm trong lý tưởng của người Thiên Túc —— trung thành, trí tuệ, cường đại, vô tình.

Quân Lâm suất lĩnh nhóm thân tín của mình đi vào nội các, các đại thần cũng tập thể xếp thành hàng nghênh đón, đối với Cô Tinh không cần bất cứ khen tặng vật chất nào, đây đã là lễ ngộ cao nhất người Thiên Túc có thể cho bọn họ.

"Hoan nghênh trở về, những anh hùng của ta!" Đại thần đứng đầu nhiệt tình vươn hai tay về phía Quân Lâm.

Quân Lâm đi đến vị trí chỉ thiếu một bước là bị hắn đụng tới thì dừng lại, môi khẽ mở:

"Động thủ."

Một tiếng hiệu lệnh, một vị đại thần ở hiện trường nháy mắt thân đầu hai chỗ, hạ thủ với y là phụ tá đắc lực của Quân Lâm, mà người này chính là khế chủ của Quân Lâm.

Người có thể trực tiếp khống chế Quân Lâm đã mất, anh cũng chậm rãi rút ra vũ khí, những đại thần khác thấy thế đều sợ tới mức đại kinh thất sắc, "Ngươi, các ngươi…"

Đại thần đứng đầu một câu chưa nói xong, đã bị người trước mắt đâm xuyên qua tim, hắn cho đến trước khi chết còn hoảng sợ trừng nhãn châu, không thể tin được những Cô Tinh luôn luôn trung thành và tận tâm lại có thể sẽ làm phản.

Các đại thần bắt đầu chạy trốn khắp nơi, nhưng những kẻ yếu đuối đó, làm sao là đối thủ của binh chủng nhân tạo do chính họ sáng tạo ra, chỉ có thể tùy ý xâu xé, ngay cả thị nữ không hề có năng lực hoàn thủ cũng trúng thảm độc thủ.

"Các ngươi, các ngươi là lũ quái vật lãnh huyết vô tình…" Người té trên sàn thống khổ chỉ vào bóng lưng Quân Lâm.

Quân Lâm hơi xoay qua một nửa bên mặt, vết máu trên đó càng gia tăng vẻ khủng bố nơi anh, "Tình cảm của chúng tôi, không phải là bị các người cướp đoạt rồi sao?"

Người trên sàn bị một kích trí mệnh đến từ nơi khác, thân mình y run lên, rốt cục hoàn toàn ngã xuống, bị 'Sản phẩm' của mình giết chết, y chết không nhắm mắt.

Quân Lâm bỏ qua hỗn loạn nơi đây, bước ra ngoài.

Trong viện khoa học hoàng gia, Thiên Trục đang khẩn trương biên soạn chương trình, tin tức Cô Tinh làm phản đã truyền đến, các đồng nghiệp viện khoa học đã sớm trốn đến vô ảnh vô tung, chỉ có y còn ở lại nơi này.

Trong lòng y đang thầm mắng một tiếng 'ngu xuẩn', Cô Tinh nếu muốn diệt sạch họ, thì dù chạy trốn tới chân trời góc biển cũng không hữu dụng.

May là vì biết sinh mệnh mình hữu hạn, y đã âm thầm bắt đầu kế hoạch bí mật này từ lâu, chỉ cần thành công, y có thể sống trong thân thể chính khế tử của mình, không phải kiểu cải tạo như Thương Vân, mà là hoàn toàn buông tha cho thể xác của mình, dùng phương thức linh hồn chuyển thế đạt được vĩnh sinh.

Mắt thấy kế hoạch sắp hoàn thành, không nghĩ tới Cô Tinh cư nhiên gây khó dễ vào đúng lúc này, số hiệu của y còn chưa thành thục, nhưng không làm như vậy thì sẽ chết, tình thế bất đắc dĩ, Thiên Trục cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần.

Chịu đựng đau đớn thân thể, y đem thiết bị di hồn *(dời hồn)* phân biệt đeo lên đầu mình và khế tử, khế tử của y sớm đã bị y khống chế, biểu tình chết lặng tùy ý bị an bài.

Tựa hồ sắp thấy thân ảnh Quân Lâm tiến đến, Thiên Trục cắn răng một cái, kéo xuống cần điều khiển, thanh tiến độ rời khỏi số 0, thành công nghĩa là bất tử, thất bại nghĩa là chết, Thiên Trục nhìn chằm chằm lên thanh tiến độ quyết định sinh tử của y, hận không thể khiến nó tiến tới nhanh hơn.

100% hoàn thành, máy sáng lên đèn xanh, hai người ở đây đều đồng thời gục đầu xuống.

Quân Lâm đẩy cửa vào, chỉ thấy khế tử của Thiên Trục ung dung tháo xuống thiết bị cổ quái trên đỉnh đầu, xoay người cũng nhìn thấy anh.

"Thiên Trục đâu?" Anh hỏi.

Khế tử của y bình tĩnh chỉ chỉ thi thể trên mặt đất, "Anh ta biết Cô Tinh làm phản, đã sợ tội tự sát."

Quân Lâm không nghi ngờ gì, mà chỉ cảm thấy tiếc.

“Cứ để y chết như vậy, thật sự tiện nghi cho y.”

Chính là kẻ đó, khiến cho đồng bào tương ái tàn sát lẫn nhau, khiến cho vĩnh viễn mất đi người yêu trở thành cái giá để trưởng thành, khiến tình yêu và lòng thương xót trong tim Cô Tinh biến mất, chỉ còn lại có cừu hận cùng giết chóc. Y nhất định là biết nếu bản thân lọt vào tay Cô Tinh sẽ có kết cục thế nào, mới có thể trước một bước chấm dứt sinh mệnh chính mình.

Bất quá người đã chết, tiên thi* cũng vô dụng, Quân Lâm xoay người rời đi, không lưu ý đến khế tử của Thiên Trục đằng sau lưng anh lộ ra một nụ cười quỷ dị.

**Tiên thi: Quất roi vào xác chết*

Trong hoàng cung im ắng, những người Thiên Túc đã thề sẽ nguyện trung thành với hoàng thất, khi nguy hiểm kề bên đều tự tìm đường chạy nạn, Quân Lâm không hề bị ngăn trở đến tẩm cung hoàng tử, nơi đó quả nhiên chỉ còn một người.

“Cậu thật khiến tôi thất vọng,” Thương Vân từng bước đi về phía anh, “Tôi tín nhiệm cậu, coi trọng cậu, giao phó binh quyền cho cậu, cậu lại làm trái nguyên tắc của Cô tinh, phản bội quốc gia.”

“Tôi không làm trái nguyên tắc nào,” Quân Lâm từng câu chữ đều khí phách mạnh mẽ, “người Thiên Túc hiện tại, cuồng vọng tự đại, vô pháp vô thiên, trong lòng họ, sớm đã không có vương quyền. Chỉ bởi vì Cô Tinh không phải sinh mệnh thể chân chính, bọn họ liền tùy ý đùa bỡn tình cảm của chúng ta, khiến chúng ta đồng loại tương tàn, một bên muốn chúng ta bán mạng, một bên lấy chúng ta mua vui. Những người này, mới là sâu mọt của quốc gia chân chính, chỉ có diệt trừ họ, mới xứng là bảo hộ quốc gia, bọn họ có ngày hôm nay, hoàn toàn là gieo gió gặt bão. Về phần Nguyệt Ảnh điện hạ, anh yên tâm, cậu ấy sẽ vĩnh viễn an tĩnh ngủ say, vô ưu vô lự, rời xa phân tranh.”

“Hay cho một phen nguỵ biện,” Thương Vân cười lạnh, “Nhưng này cũng không thay đổi được sự thật ngươi là phản đồ, chỉ cần ta còn một hơi thở, thì sẽ không mặc cho mọi chuyện phát sinh.”

Quân Lâm rút ra chủy thủ, đó chính là thanh chủy thủ của anh và Lăng Dực hợp hai làm một mà sáng sớm hôm đó, Thương Vân tự tay trao cho anh. Hôm nay, anh muốn dùng nó, cùng nguồn cội của Cô tinh làm một kết thúc triệt để.

“Vậy đến đây đi.”

Hai người đồng thời nhắm vào đối phương, kiên định đang lóe lên trong mắt họ, đều là niềm tin của bản thân. Động tĩnh lúc chém giết kinh động loài phi điểu nghỉ tạm trong hoa viên hoàng cung, chúng phành phạch giương cánh bay đi, một sợi lông vũ chậm rãi phiêu lạc, vô thanh rơi trên mặt đất.

Tâm khẩu Thương Vân đau đớn, hạ mắt nhìn, chỉ thấy chuôi chủy thủ lộ ra bên ngoài cơ thể, thân thể hắn dần dần nhẹ đi, bắt đầu có những đốm sáng xanh thẳm bay múa bên người.

Quân Lâm ở nơi cách hắn rất gần, trên gương mặt cương nghị không có biểu tình gì, dù chính tay giết người thủ lĩnh mà ngày xưa mình đi theo cũng không cảm thấy khổ sở, anh thật sự là một Cô Tinh đủ tư cách.

"Anh từng là một thành viên trong số họ, nhưng hôm nay là một trong số chúng ta," thanh âm của Quân Lâm vang khẽ bên tai hắn, "Chờ anh chuyển sinh, sẽ có đồng bạn chân chính đang chờ anh."

Thương Vân chậm rãi ngã xuống, "Chỉ cần linh hồn bất diệt…"

Chỉ cần linh hồn bất diệt thì sao? Không một ai biết được, nửa câu mà hắn chưa kịp thốt ra, đã theo linh hồn hắn cùng bay về phía trời xanh mênh mông, rời xa mảnh đất từng không chịu nổi một kích, hiện giờ vui sướng hướng về quang vinh.

Trên mảnh đất đó, đang phát sinh một hồi đồ sát cực kỳ bi thảm, tiếng la khóc vang vọng tận trời. Bọn họ ngoan cường sống sót khi bị ngoại tộc lăng nhục, lại trong phồn vinh hưng thịnh hướng tới diệt vong, lúc này đây, đã không còn ai có thể đứng ra, chủ động nói một tiếng: tôi nguyện ý.

Thương Vân còn có thể trở về, còn có thể có sinh mệnh mới, nhưng hắn đã không còn là hắn, Thiên Túc cũng không tiếp tục là Thiên Túc, hoàng thất mà hắn nguyện trung thành đó, cũng vĩnh viễn trở thành lịch sử, mà người tương lai, chỉ biết lấy một thân phận khác để ghi nhớ về hắn.

Quân Lâm không nói một lời thu hồi chủy thủ, nhấc chân hướng ra ngoài, lại không cẩn thận đạp phải thứ gì đó.

Anh lùi một bước, cúi đầu nhìn, một huy chương sao sáu cánh nhiễm máu tươi cô độc nằm đó, tỏ rõ sự vẫn lạc của hoàng quyền.

Anh vượt qua nó, đi từng bước một khỏi hoàng cung, anh vì một người mở ra triều đại mới, triều đại này lại không có thân ảnh người ấy.

Rời đi hoàng cung, trước mắt máu chảy thành sông, thây chất khắp đồng, kiến trúc tráng lệ cùng với tiếng la thảm thiết thê lương của con người hình thành so sánh châm chọc, dần dần tiếng kêu càng ngày càng mỏng manh, đến khi hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Thủ hạ của anh tiến lên hỏi, "Nguyên soái, có một bộ phận Cô Tinh vẫn trung thành với người Thiên Túc, cố chấp đối địch cùng chúng ta, những người này xử trí như thế nào?"

Thanh âm Quân Lâm thong thả mà hữu lực, "Toàn bộ giết sạch, đưa đi chuyển thế, lần nữa bồi dưỡng từ khi thiếu niên. Nếu vẫn như trước, vậy tiếp tục giết, đến khi hoàn toàn quên mới thôi."

Thủ hạ rũ mắt, "Rõ."

Quân Lâm ngẩng đầu lên, "Từ nay về sau, không còn đế quốc Thiên Túc, không có chiến sĩ Cô Tinh. Chúng ta là con dân nước cộng hoà, là chủ nhân của mảnh đất này, từ hôm nay trở đi, tên của chúng ta là ——

"—— người Thiên Túc."

112. Quyển 3 - Chương 112: Cực Nhạc*

**Cực nhạc: Cực lạc*

Năm rồi lại năm, đông đi xuân tới, thiên nhiên có thể dùng cái nóng ngăn cản sông chảy ra biển *(ý nói nóng thì nước bốc hơi hết trước khi ra được biển J)*, dùng khô hạn ngăn cản thu hoạch vụ mùa, dùng lạnh giá ngăn cản băng tan, lại không ngăn được dương xuân tam nguyệt *(ba tháng mùa xuân)*, sinh vật trong tự nhiên tương thân tương ái, giao phối sinh sản.

Người Thiên Túc mới dù không thuộc về tự nhiên, cũng thoát không được vận mệnh như vậy.

Tình yêu luôn phát sinh trong lơ đãng, trao nhau tình cảm, lại không trao được lễ *(ý nói không dám thể hiện tình cảm thành hành động)*. Khi người yêu nhau ở chung một chỗ, bản năng sẽ khiến họ khát vọng tiếp cận nhau, chạm vào nhau, khiến đối phương trở thành một bộ phận thân thể của mình, khiến khoảng cách linh hồn bằng không mà dung hòa vào nhau. Mà thanh gươm treo trên đầu họ, vĩnh viễn tùy thời mà động, ở thời khắc tàn nhẫn nhất, cho họ đả kích trí mạng nhất.

Dạ Tranh trong đầu một mảnh thanh minh, dùng sức đẩy ra người trước mắt. Chỉ thiếu một chút, thiếu chút nữa thôi là họ đã hôn nhau, tình yêu đối với một số người chính là trái cấm, đối với bọn họ cũng là trái độc, chỉ cần lây nhiễm tức là tử vong.

Lăng Kỳ bị đẩy ra nặng nề ngã trên mặt đất, cậu cũng suýt nữa tâm trí thất lạc, đau đớn khiến cậu khôi phục thanh tỉnh, các hạng trị số hóa học trong cơ thể lại từng chút hạ xuống như cũ.

"Không thể," Dạ Tranh luôn luôn tự tin lúc này lại có chút lắp bắp, "Chúng ta không thể…"

Lăng Kỳ vọng nhìn người vừa đẩy mình ra, chẳng những không có ý tứ đến dìu cậu, còn cố gắng quay đầu sang bên không nhìn hướng này, một lúc lâu sau chỉ có thể phát ra một tiếng thở dài thật sâu.

Tiếng than này bao hàm bất đắc dĩ của toàn thể người Thiên Túc, bọn họ lật đổ thống trị của người Thiên Túc cũ, đã trở thành chủ nhân của mảnh lục địa này, nhưng vẫn như cũ không thể trở thành chúa tể sinh mệnh của mình.

Từ bên trên truyền đến tiếng cười khúc khích, Dạ Tranh lập tức cảnh giác ngẩng đầu, "Ai?!"

Chỉ thấy trên cây nhảy xuống một người, người này rất kỳ quái, anh ta có chiều cao của người trưởng thành, lại có một đôi mắt màu xám riêng biệt của thiếu niên.

Ngoại tộc? Ngoại tinh? Trong lòng Dạ Tranh nháy mắt hiện lên nhiều loại khả năng, tay cũng lặng lẽ đưa ra sau lưng.

"Chờ một chút!"

Lăng Kỳ ngăn cản cậu, Dạ Tranh lúc này mới phát hiện cậu ấy đã từ mặt đất đứng lên.

Vòng qua Dạ Tranh, Lăng Kỳ đi đến trước mặt vị khách không mời mà tới, tinh tế đánh giá anh ta, sau một lúc lâu nhẹ giọng cảm thán nói, "Anh là tôi a."

"Đúng vậy," Lăng Tiêu nhếch môi, "Trên người chúng ta đều có gene của hoàng thất, chúng ta đối linh hồn có trực giác của bản năng, cho dù cách xa nhau rất nhiều đời, đều có thể nhận ra nhau."

Khi Lăng Tiêu mở miệng, thanh âm là tiếng Thiên Túc không chuẩn, tuy nghe vẫn hiểu, như phát âm có chút cổ quái.

"Phát âm của anh thật kỳ cục."

"Tui đã cố học lắm rồi có được không? Cách phát âm tiếng Thiên Túc cổ thật sự rất cứng nhắc, huống hồ các cậu ngay cả chip ngôn ngữ cũng không có."

Phải biết rằng, đối với Lăng Tiêu sau khi tỉnh dậy trực tiếp nắm giữ một ngôn ngữ, cắm chip vào là có thể nghe nói tự nhiên tiếng Lang Túc mà nói, học tập từ đầu một thứ tiếng mới quả thực là thể nghiệm trước nay chưa từng có.

"Anh không phải người thời này, vậy anh từ đâu đến?" Lăng Kỳ tò mò hỏi.

"Từ bốn ngàn năm sau, có một tên bại hoại tự mình xuyên qua thời gian, còn túm cả tui theo."

"Vậy hắn đâu?"

"Không được nửa đường cậu ta liền hồn phi phách tán, chỉ còn lại có một mình tui xui xẻo nhảy đến nhảy đi trong thời gian, khi nào thì đến khi nào thì đi cũng không thể khống chế, nói không chừng một giây sau tui sẽ biến mất, cậu ngàn vạn lần đừng kinh ngạc." Lăng Tiêu dặn dò cậu trước.

Chuyện này nghe cứ như thiên phương dạ đàm *(truyện 'nghìn lẻ một đêm')*, nhưng Lăng Kỳ lại cứ vậy mà tiếp thu không chút nghi ngờ.

“Vậy đối với anh, những gì hiện đang phát sinh, chẳng phải là lịch sử của niên đại mà anh sống sao?”

“Hồi trước tui từng nói muốn tự mình trở về nhìn xem, không thể tưởng được thật sự đã về rồi.”

“Vậy anh thấy gì rồi?”

“Mấy năm qua tui nhìn theo cậu từ Lăng Dực Lăng Nhị đến Lăng Kỳ, mỗi một đời đều chết trên tay cái tên này,” Dạ Tranh thấy anh ta khi nói những lời này thì nhìn qua mình, thân thể chấn động.

Lăng Tiêu nghẹn một bụng, nếu không phun ra chắc nhịn đến hỏng mất, “Ngoại trừ lần đầu tiên ra, thì lần nào cũng là cậu ta lỡ tay giết cậu, ngày hôm sau hối hận vạn phần tiếp tục tự sát, đều bướng y chang nhau tui nhìn mà phát chán, bộ cậu không thể hăng hái một chút mà thắng cậu ta một lần sao? Cậu nói coi có khi nào lồng năng lượng của chúng ta phong thuỷ không tốt không, lần sau cậu đổi cái thử coi, lồng năng lượng dòng họ Lăng nhất định là bị nguyền rủa.”

Lăng Kỳ quay đầu nhìn lại Dạ Tranh, đối phương cũng đồng dạng kinh ngạc thảng thốt chẳng biết phải làm sao. Dạ Tranh cho là mình biết rõ yêu đương có nghĩa là có một phương sẽ hy sinh, nhưng vẫn không thể khống chế mà yêu Lăng Kỳ, không thể tưởng được giữa bọn họ còn có ngọn nguồn đời đời kiếp kiếp phía trước, khó trách lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, liền giống như gặp được bạn lữ trong số mệnh.

Lăng Tiêu nhìn Dạ Tranh cũng là trăm mối cảm xúc lẫn lộn, bất kể là đời đầu tiên Quân Lâm hay là cậu ta đời này, đều là người có cảm tình phong phú đến mức có thể đối kháng bản năng cùng vận mệnh, như thế nào tới thế hệ Doanh Phong liền biến thành băng sơn? Hay là bởi vì tình cảm quá mức dồi dào, cho nên sớm đã xài hết, nếu đúng là vậy thì đám kiếp trước của mình cũng thật quá đáng, chẳng chịu chừa lại cho mình chút nào.

“Bốn ngàn năm sau… Là cái dạng gì?” Lăng Kỳ giống như đang tự độc thoại, “Là đã khắc phục được nghi thức trưởng thành, không bao giờ còn phải đồng loại tương tàn… Hay là vẫn như hôm nay, vì sinh tồn, giữa hai người yêu nhau chỉ có một người có thể sống sót.”

“Nói sao đây ta?” Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn trời, “Tuy rằng bi kịch sẽ không hoàn toàn biến mất, nhưng ít ra đã tìm ra phương thức giải quyết mà tuyệt đại đa số người có thể tiếp nhận.”

“Tôi cùng Dạ Tranh thì sao?”

Lăng Tiêu thấy Dạ Tranh, cũng nhớ tới Doanh Phong, nghĩ đến câu anh từng nói qua, “Trên thân thể chúng ta tiếp tục truyền thừa.”

“Nghe qua có vẻ rất không tồi, ” Lăng Kỳ bị Lăng Tiêu khơi dậy lòng hiếu kỳ, “Có thể nói cho tôi biết thêm nữa không?”

***

"... Cứ như vậy, thầy hiệu trưởng của tụi tui ước chừng đợi ổng một trăm năm, kết quả mới vừa đợi được thì hai người liền cùng nhau ngủm luôn, cậu nói có thảm không?" Lăng Tiêu đã lâu chưa cùng ai trò chuyện, vừa mở miệng liền nói một đống, từ chuyện của mình đến của người khác, cơ hồ đem sự tích của những người cậu quen biết nói một lần.

"Đúng là thật đáng thương," Lăng Kỳ nhìn thấy cậu đang lật đông lật tây tìm trên mặt đất, khó hiểu hỏi, "Anh đang tìm cái gì?"

"Cục đá," Lăng Tiêu rốt cuộc tìm được một khối hình dạng không tệ, hướng đối phương vươn tay, "Cho tui mượn chủy thủ."

Lăng Kỳ đưa chủy thủ cho cậu, "Người tương lai đã bỏ dùng chủy thủ rồi sao?"

"Vậy thì không phải, chủy thủ của tui khi tui vừa tới đây không lâu thì mất, giờ nói không chừng đã thành đồ cổ, qua vài năm nữa chính là di sản văn hóa." Cậu vừa nói, vừa cúi đầu dùng chủy thủ của Lăng Kỳ ở trên tảng đá dụng tâm điêu khắc.

"Anh đang khắc gì thế?" Lăng Kỳ tò mò hỏi.

"Tư niệm thạch," Lăng Tiêu thổi đi bụi phấn trên mặt đá, dựng thẳng lên đưa cho cậu xem, "Khắc trông thế nào?"

"O-sa-mi-su-ka" Lăng Kỳ đọc ra, "Anh đang tư niệm ai?"

Không đợi Lăng Tiêu trả lời, cậu liền tự mình nói tiếp, "Nhất định là cái vị "Truyền thừa" của Dạ Tranh đúng không? Biết bốn nghìn năm sau chúng ta vẫn còn bên nhau, dù trong nghi thức trưởng thành chết trên tay đối phương cũng cam tâm tình nguyện rồi."

"Ngô, tuy nói như vậy, nhưng không cần thua suốt chớ, ngẫu nhiên thắng một lần cũng không tệ."

Lăng Kỳ tinh tế đánh giá chữ viết của Lăng Tiêu, "Chữ Thiên Túc anh viết đúng chuẩn hơn nói."

"Đó là đương nhiên," Lăng Tiêu kiêu ngạo nói, "Tui có luyện đó nha."

"Nhưng tôi thật không rõ," Lăng Kỳ hỏi, "Anh khắc cái này làm gì?"

"Lưu chút tài sản cho Doanh Phong a, cậu đừng thấy nó hiện tại chẳng tốn gì, bốn ngàn năm sau chính là văn vật vô giá, chờ tui đi hết một đường trước mắt, sau khi trở về thì tui phát tài rồi."

"Nếu anh đã lưu cho anh ấy, vì sao không dùng ngôn ngữ của mấy anh? Vậy anh ấy mới xem hiểu không

phải sao?"

"Đừng có ngốc, nếu dùng hiện đại… Dùng chữ tương lai mà khắc, người đầu tiên đào được nó chắc chắn thuận tay quẳng mất rồi có được không? Ai mà nghĩ nó là một món đồ cổ a?"

Lăng Kỳ cũng bị chọc cười, "Là tôi không nghĩ chu toàn, bất quá anh xác định tư niệm của anh có thể trải qua khảo nghiệm của thời gian, thành công được người kia tiếp thu sao?"

"Tôi xác định," Lăng Tiêu dừng mắt trên hòn đá trong tay, ánh mắt không tự chủ ôn nhu xuống, "Bởi vì tôi từng tận mắt nhìn thấy chúng, được chỉnh tề trưng bày trong viện bảo tàng, từng dãy từng dãy, xâu chuỗi cả lịch sử Thiên Túc."

Đó là dấu chân tương lai của cậu, cậu sẽ từng bước giẫm lên những hòn đá này, chảy qua sông dài lịch sử, trở lại bên người mà cậu nhung nhớ.

Mà hòn đá không đáng một đồng đó, cũng chính bởi vì có tâm ý của cậu bên trên, từ nay về sau được trao cho cái tên mới —— tư niệm thạch.

Nó sẽ trở thành phương thức biểu đạt tình yêu của những tình lữ Thiên Túc, làm cho tâm ý của mình, ở ba năm, năm năm, mười năm, thậm chí bốn ngàn năm sau, vẫn có thể đưa được tới tay một nửa khác. Nó tiêu biểu cho không chỉ là tình yêu tha thiết, mà còn có tưởng niệm mạn trường, đem cuồng nhiệt ban đầu dần dần làm lạnh, để có thể lắng đọng tế thủy trường lưu* vào thời gian vĩnh hằng.

**Tế thủy trường lưu: có một nghĩa là Dòng nước nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, chỉ việc tiêu xài tiết kiệm sẽ dùng được lâu. Ở đây nghĩa là Khe nhỏ sông dài, ý nói kiên nhẫn làm một việc từng chút một không bao giờ ngừng.*

—— O-sa-mi-su-ka.

Em nhớ anh.

"Lăng Kỳ!" Dạ Tranh đi rồi quay lại, miệng cao giọng gọi tên Lăng Kỳ.

"Gì vậy?" Lăng Kỳ cầm lại chủy thủ của mình, từ trên đài cao nhảy xuống.

"Em xem tin tức chưa? Trung tâm gene nghiên cứu ra phương thức kích hoạt nghi thức trưởng thành mới, chỉ cần chủ quan mong muốn, nghi thức trưởng thành vẫn có thể bị xúc phát."

"Nhưng điều kiện lúc trước cũng không có hủy bỏ đúng không?"

“Đúng là như vậy, nhưng…”

“Nói cách khác, chúng ta hai bên đều có thể tìm người không liên quan hoàn thành nghi thức trưởng thành, như vậy thì có thể đồng thời sống sót, lại không cần lo lắng hồn phi phách tán.”

“Đúng vậy!” Dạ Tranh có vẻ có chút kích động.

“Nhưng anh có từng nghĩ qua chưa, cho dù không chết trên tay anh, em cũng có khả năng chết trên tay người khác, mà người bị anh giết chết, cũng có thể là đối tượng tâm ái của một người khác.”

Ánh mắt Lăng Kỳ phiêu về phương xa, “Có thể em nói vậy anh sẽ cảm thấy rất ngu ngốc, nhưng em hi vọng nghi thức trưởng thành, là không có bất cứ người nào vì vậy mà chết, chẳng lẽ sinh tồn của chúng ta, nhất định phải xây dựng trên hy sinh của một đồng bạn khác sao?”

“Nếu quả thật như vậy, cùng với sống sót mà lưng phải mang vác tính mạng một người khác, hay là mạo hiểm chết trên tay người lạ, em thà chết trong tay anh, như vậy ít nhất còn có thể khiến em cảm thấy được chết có ý nghĩa.”

Cậu chuyển sang Lăng Tiêu, “Anh nói anh không thể khống chế nhảy tới nhảy lui, kỳ thật vẫn là có theo quy luật đi? Anh xuất hiện ở đây không phải ngẫu nhiên, mà là bởi vì tôi đang ở đây, hơn nữa rất có thể, tôi sắp chết.”

Lăng Tiêu muốn nói lại thôi, “Ách…”

Trải qua kinh nghiệm trong khoảng thời gian này, cậu xác thực liên tục nhảy đến thời điểm mấu chốt trong luân hồi của linh hồn bản thân, mà trong đó rất nhiều thời điểm là trong giây phút chuyển sinh, cho nên mới một lần không sót chứng kiến mỗi một đời của chính mình tử vong.

Muốn giấu diếm người khác thực dễ dàng, muốn giấu diếm chính mình lại quá khó khăn, chỉ một nhãn thần chợt lóe của Lăng Tiêu, đã đủ khiến cho Lăng Kỳ xác định chính mình đoán được tám chín phần mười.

“Cho nên tiếp đến anh cũng sẽ theo bên cạnh tôi, bất quá tôi tin tưởng anh sẽ không trở ngại lịch sử phát sinh đi?”

—— Khi anh tận mắt thấy Dạ Tranh lại một lần nữa giết chết tôi, giống như mỗi một đời trước đó, anh sẽ lẳng lặng bàng quan, mà không ra tay ngăn trở chứ?

Lăng Tiêu rũ mắt, lắc lắc đầu.

Lăng Kỳ mỉm cười, “Tôi an tâm rồi.”

Đêm nay trời đầy sao long lanh, là thời tiết tốt thích hợp chuyển sinh, Lăng Kỳ cùng Dạ Tranh sóng vai ngồi dưới tàng cây nhìn lên sao trời, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Khi đêm có một tia cảm giác lạnh, Dạ Tranh cảm thấy độ ấm bên người đến gần mình hơn, cậu theo quán tính lại muốn trốn, lại bị Lăng Kỳ ôm lấy cổ.

"Chúng ta đều ở cùng nhau đã lâu như vậy, ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng chưa có, anh không thấy tiếc nuối sao?"

Dạ Tranh cứng lại tại chỗ, tiến lùi đều không được.

"Nếu ngày này sớm hay muộn sẽ tới, như vậy ít nhất để em đời này ra đi không còn tiếc nuối."

Cậu chủ động sát lại, trên môi Dạ Tranh như chuồn chuồn lướt nước mà đụng đụng, nói cũng thật buồn cười, đây lại là lần đầu tiên họ tiếp xúc thân mật như thế từ khi họ yêu nhau tới nay, ở thời đại này, đây đã là hành vi xa xỉ nhất mà họ có thể có được —— xa xỉ đến mức phải trả giá bằng sinh mệnh.

Dạ Tranh xuyên qua màn đêm nhìn cậu, trong mắt ngập bi ai đến cơ hồ có thể trào nước mắt. Dù biết tương lai đời đời kiếp kiếp cùng nhau thì sao đây? Đối với bọn họ mà nói, đây là một khắc cuối cùng mà trí nhớ bọn họ có thể giữ lại.

Bắt chước hành vi của Lăng Kỳ, Dạ Tranh cũng nhẹ nhàng hôn trả cậu, hai người tiếp tục thử, từng bước xâm nhập, thẳng đến khi vong ngã ôm hôn một chỗ, một lần phóng túng trong cả cuộc đời, rốt cục ở một khắc này hoàn toàn bỏ qua những băn khoăn, nghe theo bản năng mà hành động.

Đây là nụ hôn đầu tiên của bọn họ, cũng là cái hôn cuối cùng, ngay khi nụ hôn này kết thúc, trong hai người sẽ có một phải chấm dứt sinh mệnh của mình.

Nghe được bên dưới truyền đến động tĩnh, Lăng Tiêu nằm trên ngọn cây thở dài, cậu gối đầu lên hai tay, xoay đầu nhìn về phía sao trời.

Rất nhanh sẽ có linh hồn bay lên, hóa thành sao băng trên bầu trời này, nhưng nó sẽ không tịch mịch lâu, bởi vì lập tức sẽ có một ngôi sao khác theo bên cạnh.

Quang cảnh đồng dạng, Lăng Tiêu đã trải qua trọn sáu lần, chính mắt nhìn theo linh hồn mình và người yêu lần lượt chuyển sinh, cho dù lòng mang bi thương cũng sẽ khô cạn.

Nghi thức trưởng thành song phương đều có thể sống sót mà Lăng Kỳ miêu tả đó, ngày nào mới có thể đến?

113. Quyển 3 - Chương 113: Như Ý

Tĩnh mịch ban đêm nên có bị âm thanh đánh nhau cắt qua, sẽ không ai đến điều tra, cư dân ở đây đối với loại thanh âm này đã sớm tập mãi thành quen.

Không mang theo chút đồng cảm, thương xót, không nỡ và tình yêu nào, đây chỉ là hai thể trí năng vô tình muốn dồn đối phương vào chỗ chết, thông qua việc giết chết đối phương đạt được quyền lợi sinh tồn.

Lăng Kỳ nặng nề ngã xuống, mà chủy thủ trong tay Dạ Tranh cũng theo sát đâm vào ngực đối phương, theo tư thế mà phán đoán, còn tưởng rằng bọn họ chỉ là một người áp đảo người kia, ai có thể nghĩ đến một sự thật tàn khốc lại đang phát sinh.

Một trận gió lạnh thổi tỉnh Dạ Tranh, anh khôi phục lại từ thất khống, Lăng Kỳ nằm dưới thân anh vẫn không nhúc nhích, hung khí đâm thủng ngực cậu ấy đang nắm trong tay mình, dù phần mũi nhọn của chủy thủ chưa bị lút hết vào, nhưng cũng đủ đâm vào trái tim Lăng Kỳ.

Lời nói mà người thần bí kia nói vào ban ngày vẫn còn ở bên tai, anh rốt cục lại một lần nữa chính tay giết chết người yêu của mình, bọn họ đời đời kiếp kiếp tìm ra được nhau, lại mỗi một đời đều đi đến đồng dạng kết cục.

Chẳng lẽ vận mệnh như vậy nhất định không thể thay đổi? Dạ Tranh thống khổ rút chủy thủ ra, chất lỏng đỏ tươi mãnh liệt trào ra, anh cúi đầu liếm láp vết thương trước ngực Lăng Kỳ, phí công muốn ngăn cản máu chảy ra ngoài.

"Đừng rời xa anh nữa."

Chuyện như vậy đã xảy ra quá nhiều lần rồi, anh không muốn lại trải qua nữa.

Anh từ ngực hôn đến bên môi, ánh mắt Lăng Kỳ thất thần mở to, sắc tố đen bên trong đang từng chút rút đi, khi sắc thái nơi đó hoàn toàn trở nên trong suốt, chính là kết thúc cuộc đời này của cậu.

"Anh không bao giờ muốn mất em nữa."

Nước mắt của anh từng giọt rơi xuống, dừng trong đôi mắt vô thần của Lăng Kỳ, phảng phất như tạo nên gợn sóng nào đó.

Thật lâu sau, nhãn tình Lăng Kỳ hơi hơi chuyển động, sự tiêu tan của hắc sắc đã dừng lại, nơi đó để lại một tầng bụi khó mà bắt giữ.

Động tác nhỏ như vậy lại khiến Dạ Tranh mừng rỡ như điên.

“Lăng Kỳ?” Anh thử gọi.

Người dưới thân sau một lúc lâu mới có phản ứng với những lời này, đôi mắt trống rỗng của cậu sản sinh tiêu điểm, Dạ Tranh xác định tiêu cự đó dừng trên chính mình.

“Lăng Kỳ,” anh lại kích động gọi liên tục vài tiếng, rốt cục có được lời đáp của đối phương.

“… Dạ Tranh?”

Thanh âm Lăng Kỳ rất mỏng manh, “Chúng ta đây là…?”

“Em còn sống, ” Dạ Tranh khó có thể tin ôm mặt cậu, “Em thật sự còn sống.”

Anh gắt gao ôm người mất rồi lại được vào ngực, hận không thể khảm vào xương tủy, dù đây là ảo giác anh cũng không muốn buông ra, mơ mộng lâu như vậy, rốt cục có một khắc có thể trở thành sự thật.

Lăng Tiêu từ trên cây nhảy xuống, đối diện đôi mắt màu xám rất nhạt của Lăng Kỳ, cậu giật mình.

Đây là màu mắt mà cậu trước đây, bọn họ, toàn bộ khế tử đều có chung.

Cậu đã bao lâu chưa từng gặp lại loại mắt màu xám này, từ khi trở lại lịch sử, mắt người Thiên Túc chỉ có đen và khói đậm hai loại sắc thái, so với niên đại đó của bọn cậu còn đơn điệu hơn.

“Chúng tôi xảy ra chuyện gì?” Lăng Kỳ hỏi, “Đây là phương thức giải quyết khiến tuyệt đại đa số mọi người thỏa mãn mà anh nói tới?”

“Tôi…”

Lăng Tiêu còn chưa nói rõ, Dạ Tranh liền khẩn cấp mở miệng, “Chúng ta có thể đến trung tâm gene, chuyên gia chính phủ mời đến đang ở đó, nói không chừng đây là cơ hội cải biến nghi thức trưởng thành.”

Chuyên gia trong lời Dạ Tranh, chính là người tăng thêm điều kiện chủ động xúc phát nghi thức trưởng thành hôm nay, nhưng Lăng Tiêu vừa thấy người này, liền phát hiện ông không phải người Thiên Túc —— ít nhất không phải người Thiên Túc hiện tại.

“Ông từ đâu tới đây?” Cậu hỏi.

“Từ hỏa túc tinh,” người đó đáp, “Tổ tiên của tôi là người Thiên Túc, cũng chính là tộc người bị các cậu tiêu diệt, tổ phụ của tôi tên là Thái Đạc, từng là một nhà khoa học của quốc gia này. Gia tộc chúng tôi từ

thật lâu trước kia đã di dân sang Hỏa Túc, tôi cũng từ nhỏ sinh trưởng ở đó, đây là lần đầu tiên tôi đến tinh cầu này."

Không ngờ là người Thiên Túc xưa, ba người đều cảm thấy kinh ngạc, nhân viên công tác trung tâm gene vội giải thích, "Thái Thiệu tuy là người Thiên Túc cũ, nhưng lần này ông đến là trợ giúp chúng ta."

"Ông? Đến trợ giúp chúng tôi?"

Cô Tinh đối với người Thiên Túc xưa có mối thù diệt tộc, không thể tưởng được họ vẫn còn di tộc *(tộc nhân còn sót lại)* ở nhân gian, nhưng dù là vậy, họ cũng chỉ có lý do để báo thù, sao lại có thể giúp đỡ cho Cô Tinh chứ?

Thái Thiệu nhìn ra nghi ngờ của họ, "Chúng tôi là di tộc của người Thiên Túc không sai, nhưng ngoại tổ phụ của tôi là đứng về phía phản đối cấy ghép gene, người Thiên Túc có ngày hôm nay, cũng sớm đã bị ông tiên đoán được."

"Ông từng lưu lại di chúc, nói đồng bào của chúng tôi biến thành như vậy chính là tự làm tự chịu. Họ sáng tạo ra các cậu, lại cho các cậu trí tuệ của nhân loại, thì nên xem các cậu là những cá thể độc lập mà ngang hàng đối đãi. Trước lúc đi ông đã một mình phục chế số hiệu của người Thiên Túc, nhưng chỉ cho phép chúng tôi hiểu rõ, chứ không cho chúng tôi chế tạo, chính vì để một ngày nào đó, đến khi cần dùng đến, có thể giúp đỡ các cậu một phần nhất định."

Thấy Lăng Tiêu bọn họ muốn nói gì đó, ông lại cướp lời, "Các cậu không cần quá cảm kích hay gì khác, Tổ phụ ra lệnh cho chúng tôi làm chuyện này cũng là vì chính chúng tôi, nếu các cậu cứ tiếp tục hình thức hiện tại, thì sẽ trở nên càng ngày càng đáng sợ."

"Kế hoạch Cô tinh là do tổ tiên chúng tôi đề xuất, chúng tôi không muốn để binh chủng nhân tạo chúng tôi sáng tạo ra, trở thành uy hiếp cho sự tồn tại của cả tinh hệ."

"Nếu như có thể, ông vẫn hi vọng các cậu có thể được hưởng tình cảm mà trí tuệ nhân loại mang đến, chỉ cần các cậu nguyện ý lấy thân phận nhân loại bình thường mà sống, tôi sẽ bằng hết khả năng giúp các cậu hoàn thiện số hiệu. Đương nhiên, đối với chương trình lõi thì chỉ có thông qua vương quyền mới có thể sửa chữa, thứ cho tôi cũng không còn cách nào."

Giải thích xong nguyên nhân mình đến đây, Thái Thiệu lại chuyển hướng Lăng Kỳ, cậu may mắn sống sót sau nghi thức trưởng thành, nhưng vẫn không tránh khỏi thân mang trọng thương, sau khi được Dạ Tranh ôm tới đây, thủy chung suy yếu nửa nằm nửa ngồi, sắc mặt tái nhợt thống nhất kinh người vời sắc điệu của màu mắt xám nhạt.

"Cậu nói cậu sống sót sau nghi thức trưởng thành?" Thái Thiệu hỏi.

Lăng Kỳ gian nan gật gật đầu.

“Cậu hiện tại cảm giác thế nào?”

“Tôi cảm thấy linh hồn trong cơ thể không phải là của mình.”

Dạ Tranh nắm chặt tay cậu, mắt của anh đã là một màu đen hoàn toàn, dù có rút ra một chút xám từ đó, người ta cũng không thể phát hiện mảy may.

Thái Thiệu dùng dụng cụ đọc số liệu của Lăng Kỳ.

“Thật kỳ lạ, số hiệu của cậu ấy khác biệt rất nhiều so với người thường, chẳng lẽ người nhân bản cũng sẽ xảy ra chuyện đột biến gene sao? Xem phản ứng trước mắt, tôi đoán bên thắng trong nghi thức trưởng thành đã thủ hạ lưu tình, điều này xung đột với bản năng của các cậu, có thể vượt qua bản năng, thật sự rất hiếm thấy.”

Thái Thiệu lắc đầu, khoa học cũng không thể giải thích rõ ràng mỗi một sự kiện, cho nên mới có tôn giáo và tín ngưỡng.

Nhưng người của trung tâm gene cũng không quan tâm nó làm sao sinh ra, mà càng quan tâm trường hợp này có ứng dụng được không.

“Vậy loại số hiệu có thể khiến cậu ấy sống sót này, có thể phục chế dùng cho những người khác không?”

“Được thì được,” Thái Thiệu chống cằm, “Nhưng đủ loại dấu hiệu chứng tỏ, cậu ấy sở dĩ có thể kéo dài sinh mệnh, cũng không phải không có cơ sở, mà là hoàn toàn lấy được từ một người khác.”

Thái Thiệu chuyển hướng Dạ Tranh, “Nếu tôi không đoán sai, là cậu đã kéo dài sinh mệnh của cậu ấy, cái giá phải trả là, tuổi thọ của bản thân.”

Ông chỉ vào số liệu phức tạp rối reng trên máy, “Cho dù là sinh mệnh nhân tạo, cũng có một ngày biến chất, vào lúc hệ thống phán định các cậu không thể gánh vác nhiều lượng tin tức hơn nữa, thì sẽ tự động thu hồi, thanh không *(thanh lọc làm trống, như kiểu refresh ấy)*, bồi dưỡng trở lại. Đương nhiên quá trình này tương đối dài, nên các cậu trông có vẻ như có được sinh mệnh vô cùng.”

“Nếu mỗi một cá nhân đều như cậu ấy, đem tuổi thọ của mình chia cho bên thua trong nghi thức trưởng thành, thì thọ mệnh của cả đôi bên đều sẽ giảm đi, không chỉ còn một nửa, thậm chí sẽ thấp hơn.”

“Nếu chỉ là đem tuổi thọ của tôi chia ra thì có thể để em ấy sống sót, tôi đương nhiên nguyện ý làm như vậy.” Dạ Tranh đoạt lời.

“Tôi còn chưa nói hết, sự thật không đơn giản như vậy.”

"Tôi lấy một ví dụ thông tục dễ hiểu, lúc này trước mặt các cậu có hai bộ máy tính, CPU *(central processing unit – bộ xử lý trung tâm)* của một bộ đã hư hao, nhưng bộ nhớ, phần cứng hay bộ hiển thị đều bình thường. Nếu cậu muốn cho nó tiếp tục hoạt động, chỉ có thể đem những linh liện này cắm vào mạch chủ của một máy tính khác, tương đương với một bộ máy chủ nối với hai bộ hiển thị."

Thái Thiệu chỉ vào hai cái màn hình đặt song song trước mặt, "Bề ngoài nhìn qua thì nó có cửa sổ, nhưng trên thực tế một cửa sổ nằm trong khống chế của cửa sổ còn lại, cái máy tính thứ hai có thể khống chế tất cả của máy tính thứ nhất, thậm chí kể cả," ông dừng một chút, "hành vi."

"Nói cách khác, nếu các cậu muốn tiếp tục quan hệ như vậy, thân phận của các cậu sẽ không còn ngang hàng nữa, một người có thể khống chế tất cả của một người khác ngoại trừ tư tưởng. Ngôn hành *(lời nói và việc làm)*, cử chỉ, bất cứ chuyện gì của người này, người kia đều có thể dễ dàng nắm trong tay."

"Mà người này, sẽ trở thành người phụ thuộc của người kia, vĩnh viễn dựa vào hắn mà sống sót, nếu rời đi người kia, rất có thể sẽ phải chịu thống khổ như rễ cây rời đất."

"Tôi không có cách nào đem một trình tự phức tạp như thế làm thành một đề mục chọn lựa, để cho mỗi một đôi tham gia nghi thức trưởng thành có thể tự mình lựa chọn, huống chi máy chủ cũng không thể chịu tải nổi số hiệu rườm rà như thế. Cho nên quyết định của các cậu chỉ có thể có một, mà quyết định này sẽ liên quan đến mỗi đồng bào của các cậu, hoặc phải cùng tiếp nhận, hoặc là cùng cự tuyệt."

Thái Thiệu cẩn thận kiểm tra trạng thái Lăng Kỳ, "Thời gian còn lại cho các cậu đã không còn nhiều, cậu chỉ tạm thời kéo dài được tuổi thọ cậu ấy, nếu không củng cố, cậu ấy sẽ chuyển thế. Xác suất phát sinh loại biến dị này cực nhỏ, sau này có thể không còn cơ hội khác."

Dạ Tranh gắt gao nắm tay Lăng Kỳ, từ lúc kết thúc nghi thức trưởng thành đến giờ anh chưa từng buông ra, như thể chỉ cần buông ra đối phương liền hóa thành một mạt linh hồn bay đi.

Nhưng mà giờ này khắc này, anh lại phải đưa ra lựa chọn, để cho tay người này tiếp tục dừng trong lòng bàn tay mình, hay là buông tay để cho em ấy đi xa.

Hai người bọn họ chăm chú nhìn nhau thật lâu, đó là tình yêu bảy đời bảy kiếp tích lũy, mới khiến cho họ may mắn có được nhiều thêm một khắc ở chung ngắn ngủi so với người khác.

"Anh từng cho là mất đi em chính là thống khổ lớn nhất, cho đến hôm nay anh mới biết được, thì ra phải buông tha sau khi mất rồi lại được, mới là trắng tay chân chính."

Dạ Tranh nghẹn ngào, "Anh nguyện ý trả giá toàn bộ tuổi thọ để vãn hồi, nhưng lại không nỡ để em phải trả một cái giá còn trọng yếu hơn sinh mệnh, anh hi vọng em vĩnh viễn tự do, khoái hoạt, mà không phải trở thành người phụ thuộc vào bất luận kẻ nào, kể cả vào anh."

"Nếu muốn em trả giá tự do cùng tôn nghiêm mới có thể sống tiếp," anh dừng thật lâu, nước mắt rơi như mưa, "Anh lựa chọn buông tay."

Tay anh ngày càng dùng sức, lại từng chút trượt ra, tay Lăng Kỳ, đang từng chút một rút khỏi lòng bàn tay anh.

Đây là khoảng thời gian lê thê nhất trong cuộc sống, quyết định gian nan nhất, hai tay nắm chặt lẫn nhau, lại càng lúc càng xa.

"Đợi một chút!" Lăng Kỳ đột nhiên cầm ngược lại tay anh.

"Em lúc này không có cách nào đưa ra câu trả lời, vì khi là người trắng tay, thì luôn liều lĩnh khát vọng muốn có, nhưng đến khi mọi người có được tất cả, thì lại vĩnh không biết đủ chọn ba lấy bốn."

"Chúng ta hiện tại, chính là người tay trắng, trong sa mạc dù chỉ tìm được một giọt nước cũng cao hứng uống hết. Mà khi giọt nước đó biến thành rượu độc, hậu nhân của chúng ta, có thể tiếp thụ tất cả mà tiền nhân lưu lại hay không?"

"Bọn họ có thể sẽ oán hận, sẽ căm giận, bởi vì ích kỷ của chúng ta, là khởi nguồn cho bất bình đẳng của họ."

Cậu chuyển hướng Lăng Tiêu, "Mỗi người chúng tôi ở đây, đều là đương sự không thể ra quyết định khách quan, chỉ có anh, anh tới từ tương lai khi đôi bên đều sống sót trong nghi thức trưởng thành, cũng chỉ có anh rõ ràng nhất quyết định này sẽ mang đến hạnh phúc hay bất hạnh."

"Cho nên xin thứ cho tôi không chịu trách nhiệm mà đem lựa chọn gian nan này chuyển giao cho anh, quyết định của anh hôm nay, có thể sẽ ảnh hưởng cả Thiên Túc tương lai, thậm chí thay đổi thế giới mà anh tồn tại, cho nên, xin anh lựa chọn thận trọng…"

Cậu thâm tình nhìn lên Dạ Tranh, "… Là bỏ qua địa vị, bỏ qua tôn nghiêm, bỏ qua hết thảy theo người yêu mến cùng một chỗ, hay là vĩnh viễn cô độc mà tự do sống sót."

114. Quyển 3 - Chương 114: Thực Cơ*

**Thực: Đục khoét, ăn mòn; Cơ: Cơ thịt, cơ bắp*

Lăng Tiêu luôn đặt mình bên ngoài lịch sử, thình lình bị ủy thác một trọng trách như vậy, nhất thời có chút lờ mờ.

Trong ngữ khí của cậu tràn ngập không chắc chắn, nhãn thần cứ liên tục nhìn chếch xuống càng làm bại lộ nội tâm cậu.

"Nói thật, vấn đề này, nếu đổi lại là tôi lúc vừa mới hoàn thành nghi thức trưởng thành xuyên về, có thể

không cần nghĩ ngợi cho ra đáp án."

"Tôi khi đó, nội tâm tràn ngập thống hận đối với chế độ này, còn hơn sống không có tôn nghiêm, chết đi ngược lại là một loại giải thoát."

"Nếu để tôi biết khởi nguồn của bất bình đẳng là một đề chọn lựa, tôi có thể sẽ giống như cậu nói, oán hận người đã đưa ra lựa chọn này, chỉ vì bản thân mình, mà tự tiện quyết định vận mệnh mọi người, có bao nhiêu người sẽ vì điều đó mà tuyệt vọng, chân chính thể hội được cảm giác sống không bằng chết."

Cậu càng nói càng tự tin, ánh mắt khó xử ban đầu dần dần kiên định.

"Nhưng cũng phải thừa nhận, loại chế độ này cho chúng ta một loại khả năng, loại khả năng người yêu nhau có thể có nhau. Nếu như không có chế độ này, tương lai của chúng ta sẽ không có hi vọng, ngay cả tuyệt vọng cũng sẽ không tồn tại, tương lai như vậy, ngay cả việc khiến người ta có tâm tình chờ đợi cũng không thể, không có tự do cùng tôn nghiêm lại có nghĩa gì đây?"

"Tôi đã thấy rất nhiều người bởi vì huyết khế tồn tại mà bất hạnh, Bình Tông cùng Lam Thịnh, thầy hiệu trưởng cùng Phi Cảnh, Thái Ân cùng Thương Dương… Nhưng tôi càng thấy nhiều người vì vậy mà có được hạnh phúc, bác sĩ Dao cùng tiến sĩ, Phục Nghiêu trưởng quan cùng thầy Niếp Vân, Băng Xán cùng Tóc đỏ, còn nhiều nữa, nếu vì để tránh cho một số người bất hạnh, mà cướp đoạt hạnh phúc của càng nhiều người, đối với họ mà nói, quyền tự do theo đuổi hạnh phúc nằm ở đâu?"

"Khi tôi vẫn là một thiếu niên, bác sĩ trong học viện từng nói thế này, trong tình yêu chân chính, không có tôn ti, không có được thua, tuy bản thân khế chủ có lực khống chế cường đại, nhưng nếu như là một đôi tình lữ chân chính, loại lực lượng này sẽ không thể hiện nổi bất cứ tác dụng gì, chỉ cần tâm linh của họ là bình đẳng, thì địa vị của họ chính là ngang hàng."

"Tuổi nhỏ vô tri tôi chỉ xem lời đó như gió thoảng qua tai, cho đến khi tôi có được tình yêu chân chính, mới hiểu được kỳ thật đây chính là kết tinh trí tuệ mà bốn ngàn năm nay, đồng bào của chúng ta luôn luôn cố gắng, luôn luôn theo đuổi, vô số người dồn tâm huyết vào đó mới tổng kết ra được. Tiền nhân của chúng ta, trải qua một đời lại một đời tàn sát lẫn nhau, cô độc chuyển thế, bên thắng có được cơ hội tiến thêm một bước nhỏ, mà hậu nhân của họ, cũng sẽ theo bước chân họ, từng bước một tiếp tục đi tới."

Lăng Kỳ cùng Dạ Tranh thầm cầm chặt tay đối phương hơn, mỗi người ở đây đều hướng về tương lai tốt đẹp mà cậu vẽ nên.

"Huống chi," Vì trong đầu hiện ra thân ảnh người kia, trên mặt Lăng Tiêu lộ ra ý cười ngay bản thân cậu cũng không nhận biết, "Nếu như không có huyết khế tồn tại, tôi cùng Doanh Phong sẽ không thể dưới tình huống không biết đối phương là người yêu kiếp trước, một lần nữa yêu nhau."

"Chúng tôi sẽ lướt qua nhau, có thể trên nghi thức trưởng thành sinh tử ngăn cách, cũng có khả năng căn bản không sản sinh giao tập *(ý nói vận mệnh hai người đi theo hai hướng không liên quan nhau).* Cứ theo cái kiểu thiếu thốn tình cảm của anh ấy, không chừng lại ôm một hạt đào cô độc cả đời, thậm chí hồn phi phách tán, như vậy tôi sao mà yên tâm được đây."

“Là một người được lợi, tôi rất cảm kích huyết khế được sinh ra, nếu cho tôi lựa chọn tiền tố sống sót, tôi hy vọng bất kể thế nào đều có thể ở bên người mình yêu mến.”

Lăng Kỳ cùng Dạ Tranh đều thở phào nhẹ nhõm, kể cả những người khác ở đây, lựa chọn gian nan này bởi vì có người thần bí này xuất hiện, mà trở nên đơn giản lại thuần túy.

“Anh nói rất đúng,” Lăng Kỳ mỉm cười nói, “Nếu chết thì sẽ trắng tay, chỉ có sống sót thì tất cả mới có cơ hội xoay chuyển.”

“So với nhân loại chân chính, chúng ta tỉnh lại liền nắm giữ ngôn ngữ, văn tự, cùng với hết thảy bản lĩnh sinh tồn, cho nên trong sinh mệnh dài dằng dặc ấy, chúng ta có đầy đủ thời gian, để học tập cách làm sao sống cùng với nhau.”

Cậu cầm hai tay Dạ Tranh lên, cùng anh chạm trán vào nhau, mười ngón đan xen, “Từ nay về sau quan hệ của chúng ta sẽ không còn ngang hàng, bản thân việc này đi ngược với ước nguyện tình yêu ban đầu. Nhưng em tin tưởng, hậu nhân của chúng ta, sẽ từ trong quan hệ bất bình đẳng này, tìm được phương thức ở chung bình đẳng, đem tâm ý chúng ta giờ phút này, một đời lại một đời kế tục.”

“Tương lai có lẽ sẽ có biện pháp giải quyết tốt, có lẽ bốn ngàn năm sau rồi bốn ngàn năm nữa, mọi người sẽ tìm được chìa khóa giải trừ nghi thức trưởng thành, nhưng đời này, lúc này, nơi đây, em nguyện buông tha tất cả, trở thành khế tử của anh, vĩnh không hối hận.”

Mọi người đắm chìm trong bầu không khí ấm áp tại đây thật lâu sau, mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng, đây là hôn lễ đầu tiên kể từ khi nước cộng hoà sinh ra tới nay. Tiếng vỗ tay đến chậm thêm một phần náo nhiệt cho nghi thức đơn sơ, trên gương mặt mọi người lộ vẻ vui sướng, từ lúc học được phải cười như thế nào, đây là cái cười rộ đầu tiên của họ sau nghi thức trưởng thành.

“Thật sự không thể tin nổi,” Thái Thiệu hướng Lăng Tiêu nói, “Cậu thật sự đến từ tương lai bốn ngàn năm sau? Có thể cho tôi xem xét số liệu của cậu một chút không?”

Lăng Tiêu thoải mái chìa hai tay, tùy ý Thái Thiệu đem dụng cụ gắn lên cổ tay mình, trên hai màn hình song song hiện ra so sánh trị số của cậu cùng Lăng Kỳ.

“Lúc trước tôi còn chưa tin tưởng lắm, nhưng chứng kiến số liệu như vậy, tôi không thể không tin,” Thái Thiệu sợ hãi than, “Cậu so với người Thiên Túc hiện tại có bước thăng cấp và tiến hoá không phải là nhỏ, vậy là bốn ngàn năm này, đồng bào của các cậu một mực cố gắng, mới có tiến bộ rõ rệt như vậy.”

“Điều duy nhất đáng tiếc chính là, bằng lực lượng cá nhân tôi không thể đem số hiệu của cậu trực tiếp cấy ghép ở đây, huống chi thân thể người Thiên Túc hiện tại cũng chịu không được, giống như nhuyễn thể bậc cao chỉ có thể vận hành trong một cái vỏ cao cấp, số hiệu quá mức tiên tiến chỉ khiến hệ thống bị hỏng mà thôi. Điều tôi có thể làm được là tiến hành một sửa đổi đơn giản trên nền cơ sở, còn thêm nữa thì phải dựa vào kiếp sau của các cậu, may mà chính cậu là minh chứng các cậu có thể làm được.”

Ông gõ lên bàn phím, "Mệnh lệnh hạt nhân 'Trung thành với hoàng thất' thì không cách nào sửa đổi, vì tận khả năng đền bù cho quan hệ bất bình đẳng mà huyết khế mang đến, tôi sẽ bổ sung thêm bên ngoài là 'Khi hoàng thất không tồn tại thì vĩnh viễn trung với bạn lữ của mình", cũng đặt cấp ưu tiên hàng đầu, trung thành vốn chính là thuộc tính đầu tiên của các cậu, vậy thì sửa đổi sẽ được tiếp nhận dễ dàng."

"Nghi thức trưởng thành cũng không có khả năng thủ tiêu, nhưng chúng ta có thể bổ sung một mệnh lệnh mâu thuẫn đến kềm chế nó, ví dụ đem 'giết chết đối phương mới có thể phát dục' đổi thành…" Ông chậm chạp không nghĩ ra được.

"Song phương kết hợp mới có thể phát dục?" Lăng Tiêu thuận miệng nhắc tới.

Thái Thiệu nháy mắt một cái, "Là chủ ý tốt! Cứ định như vậy."

Lăng Tiêu:… Cứ có cảm giác vừa đào cho mình một cái hố rất lớn.

"Không, kỳ thật vấn đề này chúng ta có thể cẩn thận nghiên cứu thảo luận lại một chút…" Lăng Tiêu cố gắng ngăn trở.

Thái Thiệu nhắm mắt làm ngơ, nói tiếp, "Tôi sẽ đóng quyền hạn phục chế của các cậu, từ bây giờ các cậu chỉ có thể thông qua cây linh hồn mà có được linh hồn, linh hồn mới sinh cũng không cần phải cấy ghép gene của người thật nữa, mà là sau khi sinh ra liền trực tiếp có được trí tuệ của loài người."

"Vì sao phải như vậy?" Lăng Tiêu khó hiểu hỏi.

"Đây là theo ước định đã lập sẵn của tôi và người quốc gia này, làm điều kiện trao đổi để tôi trợ giúp các cậu sửa chữa số hiệu, các cậu buông tha cho quyền lợi phục chế của mình, do cây linh hồn tự động khống chế số lượng quần thể các cậu. Nếu các cậu tuân thủ ước định, an phận thủ thường, cây linh hồn sẽ tiếp tục kết xuất linh hồn, khiến dân số nước các cậu hưng thịnh. Nhưng nếu các cậu còn giống như trước đây xâm lược xung quanh, tổn hại lợi ích dân tộc khác, linh hồn tân sinh sẽ càng ngày càng ít, cho đến khi hoàn toàn đoạn tuyệt."

Lăng Tiêu có chút chột dạ, cũng may những người khác cũng không chú ý tới, họ còn đang đắm chìm trong vui sướng thay đổi được hiện trạng, còn về phần nguy cơ dân số, nó cách họ rất xa xôi, hoàn toàn không phải vấn đề mà người thời đại này sẽ xem xét.

Cùng Dạ Tranh đưa Lăng Kỳ trở về, không an lòng dặn dò những điều cần chú ý trong kỳ rối loạn, dù sao đây chính là người đầu tiên trải qua kỳ rối loạn trên toàn Thiên Túc, không có kinh nghiệm của tiền nhân để cậu ấy học, Lăng Tiêu bắt đầu hoài nghi mục đích cậu trở về chính là vì trợ giúp kiếp trước của mình vượt qua cửa ải khó khăn.

"Tôi đã bình an vượt qua nghi thức trưởng thành, anh thì sao? Chừng nào anh sẽ rời khỏi đây, đến điểm thời gian kế tiếp?" Sau khi Lăng Kỳ cẩn thận ghi nhớ mỗi một câu dặn dò của Lăng Tiêu thì hỏi.

“Tôi cũng không biết,” Lăng Tiêu xoa nhẹ mũi, “Có thể rất nhanh, cũng có thể ở lại thật lâu, nếu cậu ngày nào đó không thấy tôi, đại khái chính là vì tôi đi rồi.”

“Tuy rất không nỡ, nhưng hy vọng anh có thể mau chóng trở lại thế giới của anh, cùng kiếp sau của Dạ Tranh sum họp.”

“Biết rồi,” Lăng Tiêu khoát tay với họ, nhảy từ cửa sổ ra ngoài rồi nhảy lên cây.

“Vì cái gì ảnh lại luôn ở trên cây?” Lăng Kỳ hỏi.

Dạ Tranh lắc đầu, “Không biết, chắc là thói quen của người tương lai.”

Lăng Tiêu từ xa đã thấy trên cây này có đào, cậu hái một trái lớn nhất, lau lau vừa định đưa đến bên miệng, liền thấy tay của mình trở nên trong suốt.

Để tui ăn một miếng rồi hãy xuyên a! Cậu kêu lên trong lòng, đáng tiếc nữ thần thời gian chẳng nghe được thỉnh cầu của cậu, cậu trơ mắt nhìn quả đào từ trong tay lọt xuống, vui vẻ lăn về phía mảnh đất dưới tàng cây.

Bộp —— có thứ gì đó rơi xuống mặt đất.

Doanh Phong đang xới đất trong vườn hoa nghe được động tĩnh, theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy dưới tàng cây có thêm một thứ gì đó tròn tròn.

Anh đi qua xem xét, thì ra là một quả đào dại trên cây, bởi vì không ai hái, chín rụng trên mặt đất, có chỗ bị dập rồi.

Tiểu Hôi cũng chạy lại ngửi ngửi tượng trưng, nếu theo hình thể thì nó đã có thể được xưng là Đại Hôi, bởi vì ở lâu với Doanh Phong, ngay cả một con lang cũng trở nên thập phần cao lãnh, hoàn toàn không hoạt bát như trước đây khi theo Lăng Tiêu.

“Mày muốn ăn?” Doanh Phong hỏi.

Tiểu Hôi kiêu kỳ ngoảnh đầu đi, không ăn.

Doanh Phong ngẩng đầu, trên cây còn rất nhiều quả đào chín, nếu người kia còn ở đây, hẳn là sẽ rất vui vẻ đi.

Anh đang cân nhắc xem có nên hái đào xuống không, không ngờ nhìn thấy trong khoảnh đất bên dưới cây đào, thấp thoáng nảy lên một cái mầm nhỏ.

“Đây là cái gì?”

Anh đến gần cẩn thận quan sát, những năm gần đây anh nhận biết không ít thực vật, nhưng chưa từng thấy qua mầm cây nào tương tự, từ bề ngoài phán đoán thì giống như một thực vật thân gỗ, nhưng lại không hề nằm trong danh mục những loài đã biết.

Nơi này sao lại đột nhiên xuất hiện một loại thực vật không rõ như vậy chứ?

Doanh Phong lấy ra giấy bút mang theo bên mình, ký họa lại mầm cây mới ra đời, khi anh khép sổ lại, lại phát hiện miếng đất này có chút quen mắt.

—— *Anh thủy chung giữ nó, bởi vì nó là thứ rất quan trọng với anh, nhưng nếu vì điều này mà khiến cho người quan trọng với anh không vui, giữa vật và người, anh đương nhiên lựa chọn về sau.*

Doanh Phong rốt cục nhớ ra, chính là chỗ này, nơi lúc trước anh lựa chọn chôn tín vật, là dưới gốc đào ở hậu viện giáo đường.

… Chẳng lẽ là nó?

Doanh Phong đang nghi hoặc, bỗng phát hiện ở một góc đất cách đó không xa có dấu vết đào xới, giống như bị ai đào ra rồi lại lấp lại.

Lại là cái gì nữa đây?

Anh đi qua, mới vừa ngồi xổm xuống, Tiểu Hôi liền khẩn trương theo sát lại, giấu đầu hở đuôi ngồi xuống chỗ khả nghi.

Doanh Phong cơ hồ có thể kết luận là nó giở trò quỷ, anh không nói hai lời đuổi Tiểu Hôi ra, dùng cái xẻng đào đất chỗ đó lên, lộ ra thứ bên dưới.

Xương từng gặm, xác khô của con chuột, xác ve, một đoạn vải bố nhìn không ra lai lịch…

Doanh Phong dở khóc dở cười, “Những cái này đều do mày nhặt được?”

Bí mật của Đại Hôi cao lãnh bị đưa ra ánh sáng, không biết nên dùng biểu tình gì để tiếp tục duy trì cao lãnh mới được đây.

“Cây non bên kia cũng là do mày mà ra đi?” Đoán chừng là không biết từ nơi nào ngậm hạt giống tới đây, chôn vào đất rồi lại nảy mầm lên.

Tiểu Hôi vẻ mặt hoang mang, bất quá dưới cái nhìn của Doanh Phong không cùng loài, đó đại khái chính là chột dạ gì đó rồi.

"Sao mày lại giống hệt con khỉ, cứ thích cóp nhặt mấy thứ bỏ đi."

Mắt Tiểu Hôi đầu tiên sáng lên một chút, sau đó chậm rãi tối đi, đầu cũng buồn bã cúi xuống.

Sau khi Doanh Phong buột miệng nói ra câu nói đó, bản thân anh cũng trầm mặc, một người một lang nhìn nhau không nói gì, một trận gió nhẹ thổi qua, mầm non cách đó không xa theo gió đung đưa thân hình nho nhỏ non nớt.

Thật lâu sau, Doanh Phong vươn tay ra, xoa nhẹ đầu Tiểu Hôi.

"Tao sẽ giúp mày chôn lại."

Tiểu Hôi buồn bực nằm bẹp ra đất, sâu trong yết hầu phát ra một tiếng ư ử trầm thấp.

115. Quyển 3 - Chương 115: Đái Thổ*

**Đái thổ: Vùng đất, miền đất*

Một lần nữa lấp xong bảo khố bí mật của Tiểu Hôi, Doanh Phong thu thập công cụ, một người một lang hướng vào bên trong.

Gian phòng nhỏ kia vẫn chật chội như xưa, Doanh Phong ở đó lâu như vậy, cũng chỉ thêm vào vài bộ sách trong phòng, còn phần lớn đều là những thứ Lăng Tinh lưu lại, ngay cả cách bài trí đều duy trì nguyên dạng không hề thay đổi.

Tiểu Hôi chân trước vừa vào nhà, chân sau liền ngựa *(lang chứ?)* quen đường cũ ấn xuống nút mở một cái máy, Doanh Phong không ngăn cản nó, ngược lại đối với hành vi này tập mãi thành quen, dường như nhiều năm qua, mỗi ngày bọn họ đều trôi qua như thế.

Thân ảnh Lăng Tiêu xuất hiện chính giữa gian phòng chật hẹp, thanh âm của cậu thêm một chút nhân khí cho hoàn cảnh yên tĩnh, khiến nơi này không còn vẻ quạnh quẽ nữa.

"Mình sẽ phải nhận một trị liệu, sau lần trị liệu này, mình có thể sẽ mất đi toàn bộ ký ức ba tháng gần đây…"

Doanh Phong chỉnh lý lại bản vẽ thực vật mới phát hiện hôm nay, chuẩn bị đến thư viện tra một chút xem có tư liệu gì liên quan có thể chứng thực thân phận của nó không, nếu còn đủ thời gian, anh còn có thể thêm nó vào phần bổ sung và hiệu đính của bộ Sách ảnh thực vật sắp tái bản.

Điện thoại của Phục Nghiêu đúng lúc này gọi tới, nhiều năm qua Doanh Phong ru rú trong nhà, rất ít liên lạc với cố nhân ngày xưa, Phục Nghiêu xem như một trong số ít người luôn luôn chủ động liên hệ anh, quan hệ cũng cứ duy trì như vậy.

"Doanh Phong, có rảnh không? Đến Viện bảo tàng lịch sử một chuyến."

Từ năm đó viễn chinh Hoàng Túc tinh đắc thắng trở về, Phục Nghiêu liền từ thiếu tướng vinh thăng thành trung tướng, nhưng thói quen nói chuyện hành văn gãy gọn vẫn không chịu sửa, Doanh Phong không nghĩ ra được lý do anh ta muốn mình đến bảo tàng.

"Đi làm gì?"

Thanh âm Phục Nghiêu có vẻ trầm thấp hơn ngày thường, "Đội khảo cổ đã phát hiện một vài đồ vật, muốn cậu tới phân biệt."

Có lẽ do ngữ khí hắn không giống bình thường, hoặc do nội dung cuộc nói chuyện, khiến cho Doanh Phong bị dự cảm bất tường bao phủ, anh buông tư liệu trong tay vừa bước ra khỏi phòng nửa bước, liền thu được một cuộc gọi khác.

Lấy trình độ giao tế của Doanh Phong, trong vòng một ngày thu được hai tin là rất hiếm thấy, lần này trên cổng cá nhân biểu hiện là một dãy số xa lạ, anh ấn nhận, đối diện cũng là một thanh âm xa lạ.

"Xin chào ngài, xin hỏi có phải là Doanh Phong tiên sinh không?"

"Là tôi, xin hỏi anh là?"

"Đây là Viện bảo tàng lịch sử..."

Doanh Phong cắt lời anh ta, "Là muốn tôi qua đó sao? Tôi đã nhận được thông tri, rất nhanh sẽ đến."

"Ối!" Bên kia cũng rất kinh ngạc, "Không cần ngài tự mình lại đây, chỉ cần ngài lưu lại địa chỉ, chúng tôi sẽ phái người đưa bưu kiện đến cửa."

Bưu kiện? Doanh Phong cau chặt mi, "Anh không phải người của Trung tướng Phục Nghiêu sao?"

"Tiên sinh có phải ngài hiểu lầm rồi không," người bên kia điện thoại quả nhiên đáp, "Chúng tôi là nhân

viên của Viện bảo tàng lịch sử quốc gia, ngài có một bưu kiện thời gian, do một người bạn thần bí của ngài tặng vào mười năm trước, hôm nay chính là ngày nó cần phải đến tay ngài. Chỉ cần báo cho chúng tôi địa chỉ của ngài, chúng tôi sẽ đích thân đưa hàng tới cửa, phí tổn đã được thanh toán xong, ngài không cần lo lắng."

Doanh Phong đã đến trước mặt Ly phi sa, nghe đến đó rốt cuộc hiểu rõ là hai chuyện không liên quan, bất quá đúng lúc cùng đến mà thôi.

"Tôi biết rồi, có điều tôi vừa lúc muốn đến bảo tàng, các anh ở đâu, tôi tiện đường qua lấy là tốt rồi."

"Như vậy a, chúng tôi ở khu triển lãm di sản văn hóa dân gian trên lầu ba, anh đến quầy đồ lưu niệm là tìm được chúng tôi, kế bên quầy trưng bày Tư niệm thạch ấy."

"Được." Doanh Phong cúp điện thoại, thiết trí điểm đến thành Viện bảo tàng, từ lần đi thăm cùng Lăng Tiêu mười năm trước, đây là lần đầu tiên anh đến lại nơi đó.

Phục Nghiêu ở trung tâm hội nghị lầu trên cùng chờ anh, Doanh Phong sau khi tới mới phát hiện, hiện trường có rất nhiều người, ngoại trừ Phục Nghiêu cùng Niếp Vân là hai người anh quen ra, những người khác anh đều chưa từng gặp.

"Cậu đến rồi." Phục Nghiêu chào hỏi một tiếng, khiến mục quang mỗi người ở hiện trường đều tụ lại trên người anh, nhất là chiếc kính râm đeo trên mặt anh, càng khiến cho mọi người phá lệ chú ý.

Doanh Phong gật đầu với người anh quen, Phục Nghiêu quen thuộc cá tính của anh, cũng chỉ giới thiệu ngắn gọn:

"Đây là những lãnh đạo của Viện bảo tàng, còn có chuyên gia giám định di sản văn hóa, lần này mời cậu tới là muốn để cậu hỗ trợ xem xét một thứ."

Chuyên gia giám định di sản văn hóa mời anh một người ngoài nghề đến giám định đồ? Doanh Phong không hiểu lắm.

Phục Nghiêu đem tầm mắt dời đến một người khác ở đây, chuyên gia đó lập tức đứng lên, tiếp lấy đề tài câu chuyện.

"Đúng là như vậy, chúng tôi nửa năm trước đã phát hiện một di tích giác đấu tràng Thiên Túc cổ, sau đó vẫn luôn làm công tác khai quật và phục hồi. Vào tháng trước, trong di tích khai quật được một văn vật hết sức đặc biệt."

"Văn vật đặc biệt?" Doanh Phong không kìm được lập lại một lần.

"Phải, từ mức độ phong hoá *(ăn mòn)* phán đoán thì văn vật đã có mấy ngàn năm lịch sử, nhưng kỳ quái chính là, nó lại có được công nghệ điêu khắc cận hiện đại, giữa hai điểm này thật sự rất mâu thuẫn."

Doanh Phong trầm mặc nửa ngày, mới mở miệng hỏi, "Là cái gì vậy?"

Trước mặt anh một người tiếp một người tránh đường, lộ ra một quầy triển lãm bằng thủy tinh ở tận cuối của trung tâm hội nghị, bên trong lẳng lặng trưng bày một thứ.

Doanh Phong xuyên qua đoàn người chậm rãi đi đến, tựa như xuyên qua thời gian bốn ngàn năm, đến trước mặt người mà anh ngày đêm mong nhớ.

Bề ngoài của di sản trong quầy trưng bày đã bị ăn mòn nghiêm trọng, từ đường nét có thể miễn cưỡng nhìn ra đó là một thanh chủy thủ, đồ án điêu khắc bên trên bị thời gian mài thành mờ nhạt không rõ, sớm đã không còn bộ dáng ngày xưa.

"Tôi biết hiện vật có thể không thấy rõ lắm, đây là đồ phục nguyên *(phục hồi nguyên dạng)*mà chúng tôi dùng máy móc tối tân nhất mô phỏng ra."

Chuyên gia mở máy chiếu hình, một hình chiếu 3D vô cùng chân thật hiện ra trước mặt Doanh Phong, để người nhìn thêm rõ ràng, hình chiếu còn tự xoay tròn với tốc độ thong thả.

Chủy thủ chính là thanh chủy thủ đó, trên chỗ nối tiếp của phần chuôi cầm và phần lưỡi, hình tượng Khuê sau khi được phục hồi trông rất sống động.

Anh và Lăng Tiêu bởi vì có Khuê ngoài ý muốn xuất hiện mà đến với nhau, vì thế đã lựa chọn Khuê làm đồ đằng trên chủy thủ của nhau, một cái khắc chìm, một cái chạm nổi, có thể chặt chẽ không một khe hở hợp cùng một chỗ, mỗi thanh đều là độc nhất vô nhị, thế gian sẽ không thể tìm được thể phục chế nào của chúng.

Anh áp tay vào quầy thủy tinh, ánh mắt đó cùng với khi Tinh Lâu nhìn chăm chú huy chương hoàng thất ngày xưa không có gì khác biệt, Quân Lâm phụ Thương Vân thay đổi triều đại, Tinh Lâu hại Doanh Phong vĩnh viễn mất đi người yêu, trong chốn minh minh *('minh' ở đây mang nghĩa là tối tăm, u tối)*, luân hồi nhân quả.

Nhưng người ở đây lại không nhìn thấy được ánh mắt đó, bởi vì toàn bộ bi thương, đều bị hoàn mỹ giấu dưới kính râm, chỉ có thanh âm hơi run rẩy đã bán đứng anh.

"Anh vừa nói niên đại phỏng đoán của nó là...?"

Chuyên gia thật cẩn thận trả lời, "Là thời kì Thiên Túc cổ, cách nay ước chừng bốn ngàn năm."

Người Thiên Túc không có thi thể, chỉ có chủy thủ vĩnh bất ly thân, mà khi chỉ có chủy thủ tồn tại, đó thường chính là di vật của một người, nếu quả thật như mọi người đoán, ý nghĩa mà nó bao hàm dĩ nhiên thập phần sáng tỏ.

Hiện trường lâm vào trầm mặc như cõi chết, bao gồm cả Doanh Phong, không ai phát ra thêm thanh âm nào. Những người khác đều bất đắc dĩ chuyển hướng Phục Nghiêu, Phục Nghiêu cũng lắc lắc đầu, tỏ vẻ cũng hết cách rồi.

Lại qua thật lâu, Doanh Phong lấy ra một thanh chủy thủ khác, yên lặng đặt trên quầy trưng bày thủy tinh, những người đứng gần đều thấy rõ, đồ án điêu khắc bên trên chính là dương bản *(là cái chạm nổi đó, còn âm bản là khắc chìm)* của thanh chủy thủ phục nguyên kia, nếu không phải lịch sử vô tình ăn mòn, chúng còn có thể chặt chẽ đan xen không kẽ hở.

Viện trưởng viện bảo tàng cho là anh muốn đem chủy thủ cho viện mượn dùng để nghiên cứu, vội vàng nói lời cảm tạ, "Cảm ơn sự hỗ trợ của cậu, chờ chúng tôi làm xong phim âm bản, sẽ gửi trả nó về…"

Doanh Phong cắt lời ông, "Không cần."

Anh dừng một chút mới lại nói, "Tuy nó không phải di sản, nhưng phiền ông, để cả hai cái cùng một chỗ đi."

Bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Doanh Phong ly khai phòng hội nghị, Niếp Vân cảm thấy hành động này có chút không ổn, không yên lòng kéo tay áo Phục Nghiêu.

Phục Nghiêu đuổi theo, "Doanh Phong!"

Thanh âm của hắn quanh quẩn trong viện bảo tàng trống trải.

Doanh Phong xoay người, biểu tình bên dưới kính râm vĩnh viễn không sợ hãi ba đào.

Phục Nghiêu đi đến trước mặt anh, trên người Doanh Phong nhìn không ra sơ hở.

"Cậu…" Hắn mở đầu rồi lại chuyển đề tài, "Về mặt lý luận, dù chủy thủ của Lăng Tiêu là đồ cổ khai quật được, thì theo pháp luật vẫn thuộc về cậu, cậu xác định một đôi chủy thủ đều quyên tặng?"

"Phải," Doanh Phong bình tĩnh trả lời, "Văn vật cổ cần được bảo quản chuyên nghiệp, lấy năng lực của tôi không thể làm được."

Phục Nghiêu không tin, "Cậu thật sự nghĩ như vậy?"

“Nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước.”

Phục Nghiêu trơ mắt nhìn anh xoay người rời đi, nhịn không được kêu lên, “Doanh Phong, tôi muốn nhắc nhở cậu, cậu bây giờ là thiếu niên, không có khả năng chuyển sinh.”

Doanh Phong cư nhiên dừng bước, hỏi lại hắn, “Anh cho rằng tôi sẽ cùng người khác lần nữa ký khế ước?”

Phục Nghiêu bị hỏi đến không có lời nào để trả lời, Doanh Phong nói tiếp, “Nếu đã như vậy, ngày này đến sớm một ngày hay muộn một ngày, lại có khác biệt gì chứ?”

Doanh Phong nói trắng ra như thế, chứng thực Phục Nghiêu chẳng phải buồn lo vô cớ.

Hắn nghĩ đến chín năm qua, Doanh Phong mỗi ngày trồng hoa nuôi chó, biểu hiện như không có việc gì, khiến tất cả mọi người đều yên lòng với cậu ta, lại không ngờ tới sau khi Doanh Phong hết hy vọng Lăng Tiêu sống sót, vẫn lập tức quyết định kết liễu sinh mệnh, thật làm cho người ta hận đến ngứa răng.

“Tôi cho cậu biết, loại tình huống như cậu, ngay cả yểm đường cũng sẽ không thu!”

“Nhưng yểm đường cũng không phải là con đường duy nhất, không phải sao?”

Doanh Phong ấn nút đóng cửa thang máy, nhốt Phục Nghiêu bên ngoài, anh trực tiếp bấm tầng một, cùng lúc cũng gọi điện thoại cho mục sư.

“Bản thảo sách ảnh thực vật tôi đã sửa sang tốt, đặt ngay trên bàn trong phòng tôi, việc xuất bản liền nhờ ngài.”

Doanh Phong vốn thường xuyên ra ngoài, mục sư cũng không nghi ngờ gì, “Được, cậu lại lâm thời quyết định đi du lịch sao?”

Con số hiển thị trên thang máy nhảy sang số 1, Doanh Phong đi ra ngoài, “Vâng, Tiểu Hôi phiền ngài chiếu cố.”

“Không cần khách khí như thế, tôi sẽ trông nó tốt không cho chạy loạn.”

Doanh Phong cúp điện thoại, mới vừa đi tới bên xe, liền nhận được điện thoại từ dãy số xa lạ lúc trước.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài đến bảo tàng chưa? Chúng tôi sắp phải tan tầm, nên muốn xác nhận với ngài một chút.”

Doanh Phong lúc này mới nhớ ra anh đã quên chuyện này.

"Không cần," anh trả lời, "Bưu kiện tôi không cần."

"Sao lại vậy được?" Đối diện vội la lên, "Đó có thể là một người có quan hệ thân thiết gửi cho ngài."

Bên này máy truyền tin trầm mặc, "Tôi đã không còn ai thân thiết."

Thấy bên kia tựa hồ có xu thế ngắt máy, nhân viên viện bảo tàng vội vàng gọi lại anh, "Ngài không xem qua một cái, làm sao biết nó không quan trọng chứ? Bưu kiện này chờ đợi ngài mười năm, ngài cứ như vậy buông tha cho nó, chẳng phải là cô phụ một mảnh tâm ý của người tặng sao?"

Doanh Phong nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, "Được rồi, vừa rồi anh nói các anh ở lầu mấy?"

Nhân viên trung tâm lưu niệm trông thấy xa xa một người đi tới, ngay ánh mắt đầu tiên anh ta liền chú ý chiếc kính râm trên mặt người đó, nhịn không được nhìn nhiều thêm vài lần.

Vì mắt họ có cấu tạo đặc thù, vô luận trong điều kiện ánh sáng mạnh hay không có ánh sáng đều có thể tự nhiên mà nhìn thấy vật, cũng không bị bệnh gì về mắt, có một số nhân viên nghiên cứu sẽ đeo kính mắt chuyên dùng cho việc ghi chép số liệu, mà kính râm dùng để che ánh sáng thì chưa từng có người đeo, cho nên mới đặc biệt khiến người khác chú ý.

Bất quá bởi vì mắt bị che lại, nhân viên cũng vô pháp phán đoán thân phận anh, chỉ có thể từ chiều cao phỏng đoán đây đại khái là một vị khế chủ.

"Tôi tới lấy bưu kiện."

Anh vừa mở miệng, nhân viên liền nhận ra ngay, "Doanh Phong tiên sinh phải không? Bưu kiện của ngài ở trong này, phiền ngài ký tên giúp tôi được không?"

Doanh Phong thuận tay ký lên máy tính bảng, sau đó tiếp nhận gói bưu kiện từ tay đối phương, thật kỳ lạ, cư nhiên có người ký gửi đồ cho mình, lại còn là gửi từ mười năm trước.

"Bên trong là cái gì?" Anh thuận miệng hỏi.

"Là Tư niệm thạch," Nhân viên mỉm cười nói, "Đây là dịch vụ đặc sắc của bảo tàng chúng tôi, bắt nguồn từ việc chúng tôi không ngừng phát hiện văn vật cổ từ bốn ngàn năm trước, có người dùng chữ viết đồng dạng khắc lên hòn đá những lời biểu thị cho tưởng niệm, từ bốn ngàn năm nay không hề gián đoạn. Tuy những học giả lịch sử đến nay vẫn chưa đoán ra được đây rốt cuộc là làm bằng cách nào, bất quá mọi người đã quen dùng phương thức này để diễn tả tình cảm nhớ nhung với bạn lữ."

Doanh Phong nhân thời gian anh ta giới thiệu mở gói bưu kiện, bên trong là một hòn đá lớn cỡ bàn tay, bên trên khắc văn tự anh nhìn mà không hiểu."

"Trên này viết gì vậy?"

"'O-sa-mi-su-ka', trong tiếng Thiên Túc cổ, nó có nghĩa là 'Ta nhớ ngươi'."

"Làm sao biết được là ai tặng?"

"Bên dưới hòn đá có lời nhắn."

Doanh Phong theo lời anh ta cầm tảng đá lên, quả nhiên phía dưới có chặn một tấm thẻ nho nhỏ, người tặng anh lễ vật này, có lẽ lúc trước rất vội vàng, cũng có lẽ căn bản không có lời gì có thể nói, trong khung để lời nhắn hoàn toàn bỏ trống, chỉ viết ngoáy ký cái tên.

Khi nhìn rõ tên đó, Doanh Phong khẩn trương ngẩng đầu, "Anh nói mấy hòn đá thế này còn rất nhiều? Từ bốn ngàn năm?"

"Ách, mấy cái đó là đồ cổ khai quật được, còn khối của ngài là du khách…"

"Những hòn đá đó ở đâu?!"

Tuy nhân viên không rõ anh vì sao kích động, vẫn chìa tay phải chỉ qua một bên, "Đang ở quầy triển lãm bên đó…"

Anh ta còn chưa nói xong, chỉ thấy vị du khách kỳ lạ kia đã vọt tới tủ trưng bày, tay nhấn lên huyệt thái dương một cái, kính râm trên mặt ứng thanh tiêu thất.

Nhân viên giật mình há miệng, vị này hiển nhiên là người trưởng thành đã hoàn toàn phát dục, lại có một đôi nhãn châu màu khói mà chỉ thiếu niên mới có.

Anh ta rất nhanh nghĩ tới một người, đôi phối ngẫu duy nhất giải trừ huyết khế trên toàn bộ Thiên Túc, 'Thiếu niên trưởng thành' mà sau khi tin tức truyền ra đã oanh động cả nước, chẳng lẽ là cậu ấy?

Doanh Phong xem xét từng Tư niệm thạch kể từ bốn ngàn năm trước, cho đến khối mới nhất vừa được phát hiện, mỗi một khối đều giống hệt như khối Tư niệm thạch trên tay.

Chữ viết giống nhau như đúc, không ngừng thoát khỏi thời không, lặp đi lặp lại cùng một câu nói:

O-sa-mi-su-ka. Em nhớ anh.

—— *Anh ta sẽ vĩnh viễn phiêu bạt trong khe hở thời gian, cho đến khi hồn phi phách tán trong sông dài lịch sử.*

Bàn tay Doanh Phong nắm chặt Tư niệm thạch hơi phát run, khối Tư niệm thạch trước mặt anh đây, thời gian suy đoán theo đo đạc ghi trên nhãn là 30-40 năm trước.

"Em ấy còn sống."

Doanh Phong khó có thể tin lắc đầu, trên mặt buồn vui đan xen.

"Lăng Tiêu còn sống."

116. Quyển 3 - Chương 116: Tĩnh Thế

Tân lịch năm 3990, Giáo đường.

"Cám ơn lời khuyên của ngài, Lăng Thần quan, tôi đã tốt hơn trước nhiều."

"Phải a, rất cảm tạ ngài."

Lăng Tinh mỉm cười tiễn hai người ra khỏi giáo đường, "Thực vinh hạnh có thể giúp đỡ hai người, nếu quả thật cần phải cảm tạ, thì xin hãy cảm tạ thần đi, là Người chỉ dẫn cho tôi những lời này."

Anh tiễn hai người thiên ân vạn tạ đi rồi, khoanh tay đứng ở viện tử của giáo đường, tuy nơi này một năm bốn mùa xanh um tươi tốt, nhưng về chủng loại thực vật thì vẫn đơn điệu, nếu có thể thêm vào một ít hoa cỏ thì tốt rồi.*

**Từ đây xưng 'anh' với Lăng Tinh nhé, Kinh Vũ thì đầu tiên xưng là 'cậu', sau này xưng 'hắn'. Đã lén vào blog sửa những chương trước có liên quan*

Lúc này ngoài viện truyền đến lời thì thầm của hai người vừa mới rời đi, có lẽ họ nghĩ Lăng Tinh đã vào trong rồi, nhưng không ngờ đối thoại của mình bị đương sự nghe được.

"Lăng Thần quan thật là một người không tệ a."

"Phải đó, đáng tiếc chính là đến giờ cũng không chịu ký khế ước làm cho người ta lo lắng, người đã là thiếu niên bảy mươi mấy tuổi rồi."

"Ai, nghe nói là người sống sót sau sự kiện Tẫn diệt, là thật sao?"

"Suỵt..." Người kia tận lực giảm thấp thanh âm, hai người dần dần đi xa, lúc này Lăng Tinh nghe không được đối thoại của bọn họ nữa.

Lúc Lăng Tinh nghe bốn chữ đó, biểu tình có một thoáng cứng lại, bất quá rất nhanh điều chỉnh, dù vừa rồi có một người đứng trước mặt theo dõi anh từ đầu chí cuối, cũng chưa chắc có thể phát hiện manh mối.

Anh vừa định xoay người lại, liền thấy từ xa bay tới một chiếc phi hành khí, chuẩn xác đáp xuống ngoài giáo đường, sau khi nhìn thấy dấu hiệu trên đó, nét tươi cười trên khóe môi anh càng sâu thêm.

"Anh lại điều dụng xe quân đội đi làm việc tư." Trên ghế lái của phi hành khí, kí hiệu chuyên dụng của Nguyên soái thật bắt mắt, nhưng Lăng Tinh đương nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng đây là bản thân Nguyên soái tới đây, người có thể lái xe của ngài chạy khắp nơi, tất nhiên không thể nghi ngờ chính là khế tử của Nguyên soái —— đương kim giáo chủ giáo hội - Tĩnh Thế.

Tĩnh Thế mặc áo choàng rộng thùng thình, cho nên Lăng Tinh không thể phát hiện ngay người phía sau, nhưng khi Tĩnh Thế hơi nghiêng người qua, thiếu niên đằng sau ông liền xuất hiện trong tầm mắt Lăng Tinh.

Thiếu niên này gây cho người ta cảm giác rất kỳ quái, nhìn cậu có thể thấy cao hơn Lăng Tinh trên dưới mười centimet, trong số thiếu niên, đây đã thuộc vào loại rất cao.

Nhưng càng khiến người chú mục chính là ngũ quan khuôn mặt cậu, trên đó không nhìn thấy bất cứ biểu tình nào.

Thoạt nhìn dường như là một người khá lạnh lùng nha, Lăng Tinh nghĩ thầm.

"Lần này tôi không có điều xe quân đội cho việc tư," Tĩnh Thế vừa đi vừa nói, tuy thân phận ông là giáo chủ, Lăng Tinh chỉ là một Thần quan trong giáo đường nhỏ, nhưng họ lại kết thành chí giao, nói chuyện với nhau cũng khá tùy ý, "Tôi lần này là phụng mệnh chấp hành quân vụ, đi ngang chỗ của cậu thuận tiện ghé vào ngó một cái."

Lăng Tinh trêu chọc nói, "Ngay cả người của giáo hội cũng bị điều động đi chấp hành công vụ, quân bộ đúng thật rất thiếu người, kỳ thật anh chính là tiện đường lại đây coi tôi có còn sống không, có hồn phi phách tán hay chưa chứ gì?"

"Cậu cũng biết vậy nữa?" Tĩnh Thế không thèm so đo, "Tôi nghĩ cậu so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, trong lịch sử thiếu niên sống lâu nhất cũng không quá một trăm năm, cậu năm nay đã là thiếu niên bảy

mươi bốn tuổi, thật sự tính cứ tiếp tục như vậy?"

Lăng Tinh cười cười, vừa định nói tiếp, nghĩ lại lại thấy có gì đó không đúng, "Anh lần này dẫn người đến, chẳng lẽ là..."

Tĩnh Thế lúc này thực sự nhịn không được gõ đầu anh một cái, "Cậu nghĩ tôi tới là để giới thiệu đối tượng cho cậu sao? Tư tưởng cậu cũng bay xa quá ha."

Lăng Tinh biết mình hiểu sai ý, có chút ngượng ngùng, trộm liếc nhìn thiếu niên kia, đối phương cư nhiên không có bất kỳ phản ứng nào, điều này làm cho anh bớt xấu hổ một chút.

"Vậy vị này là...?"

Tĩnh Thế quay đầu lại nhìn qua một cái, "Đây chính là nhiệm vụ mà tôi chấp hành, bác sĩ học đường ở Bích Không vừa mới xác định thân phận Cô Tinh của cậu ấy, người như vậy không thể ở lại trường, tôi tới đón cậu ấy về, trước tiên ở chỗ tôi vài ngày, chờ quân bộ sắp xếp xong chỗ cho cậu ấy thì sẽ đưa qua."

Lăng Tinh giật mình, "Cô Tinh? Là Cô Tinh năm trăm năm mới có thể xuất hiện một lần?"

"Phải, Cô Tinh sau khi thức tỉnh sẽ rất nguy hiểm, không thể để cho cậu ấy sinh hoạt bên cạnh thiếu niên khác, khu tình cảm của cậu ấy khác với chúng ta, chỉ số thông minh thì không có bất cứ vấn đề gì, cậu có thể cùng cậu ấy trao đổi thử xem."

Tĩnh Thế xoay người giới thiệu với thiếu niên kia, "Vị này chính là Lăng Tinh, Thần Quan của giáo đường này."

"Xin chào," Cô Tinh diện vô biểu tình nói.

Lăng Tinh vội trả lời, "Cô Tinh chào cậu, a không, Cô Tinh chỉ là một danh hiệu, cậu hẳn phải có tên của mình, xin hỏi tên của cậu là?"

"Kinh Vũ."

"Kinh Vũ, " Lăng Tinh mỉm cười vươn tay, "Rất hân hạnh được biết cậu."

Kinh Vũ đưa tay nắm lại tay anh, nhưng cũng không tỏ vẻ vui sướng giống anh.

Lăng Tinh nhìn bộ dáng Kinh Vũ thở dài, "Thân là thiếu niên, lại không thể sống cùng đồng loại, nếu như đến quân bộ, lại có ai xem cậu ấy là thiếu niên mà đối đãi đây?"

“Không có biện pháp, ” Tĩnh Thế cũng tỏ vẻ hết cách, “Ai bảo từ xưa đến nay, Cô Tinh luôn luôn bị quân đội xem là vũ khí chiến đấu cực mạnh để sử dụng, trong mắt bọn họ, Cô Tinh đã không thuộc về phạm trù nhân loại, họ chỉ biết bồi dưỡng Cô tinh như đang bồi dưỡng một cỗ máy giết chóc, mà sự trung thành của Cô Tinh, sẽ khiến họ chấp hành bất cứ mệnh lệnh gì.”

Lăng Tinh cau chặt mi, “Họ đã không biết tình cảm nhân loại, nếu cứ bỏ mặc như thế, chẳng phải càng hỏng hơn? Đến lúc đó không biết lại sẽ có bao nhiêu dị tộc vô tội sẽ vì điều này mà gặp tai ương.”

Anh rũ mắt, tựa hồ đang suy nghĩ đối sách, đột nhiên nghĩ ra một cách.

“Anh xem thế này được không? Để tôi chiếu cố cậu ấy, cho đến khi cậu ấy thức tỉnh.”

“Đừng hồ đồ,” Tĩnh Thế một hơi bác bỏ, “Cô Tinh không thể ở bên người bất cứ thiếu niên nào, đương nhiên cũng bao gồm cả cậu. Khi họ thức tỉnh, sẽ tìm trong số những thiếu niên cùng thức tỉnh một đối thủ cực mạnh để giết chết, như vậy mới có thể hoàn toàn phát dục, mà cậu thì đã sớm thức tỉnh rồi.”

“Tôi chỉ cần cẩn thận chú ý chút là được, dù cậu ấy là Cô Tinh, muốn hoàn toàn thức tỉnh cũng phải mười năm nữa, còn có một đoạn thời gian rất dài. Trong đoạn thời gian này, tuy tôi không thể dạy cậu ấy cảm tình nhân loại, nhưng ít nhất có thể cho cậu ấy biết đúng biết sai trong xã hội nhân loại, tận sức mình cho cậu ấy sống một cuộc sống của thiếu niên bình thường, đợi sau khi cậu ấy thức tỉnh, tôi thề sẽ không can thiệp vào hành vi của quân bộ.”

“Việc này…” Tĩnh Thế do dự.

Lăng Tinh trực tiếp chuyển hướng Kinh Vũ, “Cậu xem, tên tôi cũng có một chữ ‘Tinh’*, chúng ta đều là thiếu niên, màu mắt cũng giống nhau, cũng đều từng học ở Bích Không. Thấy chúng ta có nhiều điểm giống nhau như vậy, cậu nguyện ý lưu lại, sống cùng với tôi chứ?”

**Chỗ này chắc ý nói cùng có vần [īng], Kinh Vũ là [jīng yù], Lăng Tinh là [líng xīng]*

“Nếu đây là mệnh lệnh của quân bộ.” Kinh Vũ mắt cũng không chớp trả lời.

“Thấy chưa, cậu ấy nguyện ý, ” Lăng Tinh lập tức chuyển qua Tĩnh Thế, hoàn toàn bóp méo đáp án của đối phương.

Tĩnh Thế bất đắc dĩ, chỉ đành tỏ vẻ sẽ xem xét, “Tôi cùng Nguyên soái tranh thủ một chút thử xem.”

“Anh với Nguyên soái cảm tình tốt như vậy, nói thêm vài câu anh ta nhất định sẽ đáp ứng, ” Lăng Tinh một bộ biểu tình nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Loại chuyện này cần quân bộ đến quyết định,” Tĩnh Thế chế nhạo cậu, “Nếu hâm mộ chúng tôi cảm tình

tốt, cậu cũng mau chóng ký khế ước a, hà tất cứ kiên trì độc thân?"

Lăng Tinh mỉm cười, đối câu hỏi của giáo chủ làm bộ như không nghe thấy.

"Vậy đi, tôi để cậu ấy ở đây trước đã, chờ quân bộ thảo luận xong, lại đến quyết định cậu ấy đi hay ở."

"Không thành vấn đề, tôi nhất định chiếu cố cậu ấy thật tốt."

"Nhưng chỗ này của cậu có chỗ ở sao?" Không phải Tĩnh Thế chê bai gì, nhưng ông đã thấy qua phòng ngủ của Lăng Tinh, một người ở còn sợ chật, huống chi lại thêm một người vào.

"Phòng ngủ của tôi có hơi nhỏ, nhưng tôi sẽ nghĩ biện pháp, " Lăng Tinh hỏi Kinh Vũ, "Cậu có ngại không?"

"Không ngại."

"Vậy đi thôi." Lăng Tinh hướng cậu vươn tay, "Tôi dẫn cậu đi xem nhà mới."

Tĩnh Thế nhìn bóng lưng của họ lâm vào trầm tư, Cô Tinh, không, Kinh Vũ, cậu ấy thật có thể hiểu cái gì là nhà sao?

***

"Tới rồi." Lăng Tinh dẫn Kinh Vũ tới gian phòng của mình, sau khi đẩy cửa ra ngay cả bản thân anh cũng có chút ngượng ngùng, "Hình như có hơi chật."

Kinh Vũ lại chẳng chút để ý, giống như với cậu mà nói, cung điện rộng lớn hay phòng ngủ chật hẹp đều không có gì khác biệt.

"Chỗ này không đủ kê thêm giường, để tôi làm thêm một tầng trên giường của mình, tôi ngủ ở trên, cậu ngủ bên dưới, vậy được không?"

"Được," mặc kệ hỏi cậu câu gì, Kinh Vũ đều trả lời giống nhau.

"Hành lý của cậu đâu? Tôi giúp cậu dỡ hành lý ra."

Kinh Vũ không cần anh giúp, tự mình dỡ hành lý, lấy mấy thứ thường dùng ra, chỉnh chỉnh tề tề xếp đặt.

Lăng Tinh xem giờ, "Chúng ta vẫn nên đi ăn cơm trước đi, cơm nước xong cùng nhau ráp giường... Nga đúng rồi, tôi còn chưa biết cậu bình thường thích ăn cái gì?"

Kinh Vũ từ đồ đạc của mình lấy ra hai thứ, Lăng Tinh cúi đầu nhìn, một chai nước lọc, một bao bánh mì năng lượng nguyên vị. *(Nguyên vị là vị mình hay gọi Original đó)*

"Nga, tôi không phải nói thực phẩm ứng phó nhu cầu, tôi nói thứ mà bình thường cậu thích ăn."

"Tôi bình thường ăn cái này, " Kinh Vũ trả lời một cách đương nhiên.

Lăng Tinh kinh ngạc, "Cậu luôn ăn cái này? Từ lúc cậu tỉnh lại tới giờ?"

Kinh Vũ không hiểu việc này có cái gì mà kinh ngạc, "Chỉ là thức ăn với nước uống mà thôi."

"Không không không, " Lăng Tinh vội xua tay, "Cho dù là đồ ăn thức uống để no bụng và giải khát, thì cũng có rất nhiều loại, chẳng lẽ chưa từng có ai đề nghị cậu thử những thứ khác?"

Kinh Vũ lắc đầu.

Lăng Tinh cảm thấy thực không tin nổi, loại bánh mì năng lượng này, nếu không phải không có lựa chọn nào khác, ai lại lấy nó chống đói chứ?

"Cậu chờ chút."

Lăng Tinh chạy ra ngoài, trên máy bán nước mua một lon đồ uống năng lượng, đưa cho cậu ấy.

"Cậu thử cái này đi."

Kinh Vũ thuận theo nhận lấy uống một ngụm.

"Thế nào?" Lăng Tinh thật cẩn thận hỏi.

"Ngọt."

Lăng Tinh bị đáp án như vậy chọc cười, "Đương nhiên, ngoại trừ hương vị, nó còn có thể bổ sung năng lượng cho cơ thể cậu, sau khi vận động uống nó là tốt nhất."

"Còn nữa, chủng loại đồ ăn còn nhiều hơn, riêng cái loại bánh mì năng lượng mà cậu hay ăn thôi, đã có

năm sáu vị khác nhau."

Anh ở trong phòng lật trái lật phải, cư nhiên thật bị anh lôi ra được một bịch còn để dành, giấy gói màu hồng, hình như là lần trước khi anh ra ngoài du lịch đã mua.

"Bịch bánh mì năng lượng này là vị ô mai, cậu ăn ăn thử."

Kinh Vũ rứt ra một miếng đặt vào miệng tinh tế nhai kỹ, nửa ngày mới đối Lăng Tinh đang chờ mong cho ra đáp án.

"Ăn ngon."

Lăng Tinh thành thật bật cười, "Thấy chưa, tôi không lừa cậu đúng không, chỉ cần cậu nguyện ý thử, trên đời này còn có rất nhiều thứ ăn ngon. Người ta sản xuất ra đồ ăn nhiều loại khẩu vị như vậy, chính là để kết cấu ẩm thực của chúng ta không đơn điệu, bất kể là về mùi vị, hay là dinh dưỡng, đều đáng cho chúng ta nhất nhất nếm thử."

Kinh Vũ cái hiểu cái không gật gật đầu.

"Đi thôi, " Lăng Tinh lấy đi nước lọc và bánh mì trong tay cậu, "Tôi mang cậu đi thể nghiệm nhiều mỹ vị hơn nữa."

117. Quyển 3 - Chương 117: Lưu Ly*

**Lưu ly: Một loại ngọc*

Sau khi mang Kinh Vũ đi hưởng dụng xong bữa tối chân chính đầu tiên trong nhân sinh, Lăng Tinh tìm gỗ đến, chuẩn bị cải tạo nho nhỏ cho căn phòng.

Thanh âm ồn ào dẫn mục sư tới, Lăng Tinh lúc này mới nhớ ra mình còn chưa nói gì với đối phương đã tự tiện quyết định.

"Ách, thật xin lỗi, con không nói trước cho Cha, đây là Kinh Vũ, con muốn thu lưu cậu ấy lại đây một thời gian ngắn, có thể chứ?"

Mục sư đánh giá Kinh Vũ, "Đương nhiên hoan nghênh, bất quá các con không ngại phòng chật sao?"

Kinh Vũ diện vô biểu tình trả lời một câu, "Sẽ không."

Mục sư có chút ngoài ý muốn, đây không phải thái độ người bình thường nên có trong lần đầu tiên gặp mặt người khác.

"A, Cha đừng để ý," Lăng Tinh vội giải thích, "Cậu ấy là một Cô Tinh, chứ không phải là không lễ phép."

Dù là mục sư kiến thức rộng rãi, giờ phút này đáy lòng cũng có chút kinh ngạc, "Cô Tinh? Con từ đâu tìm được cậu ấy?"

"Là giáo chủ đại nhân hôm nay mang tới, vốn là đưa đi quân bộ bồi dưỡng, bị con tự chủ trương giữ lại."

"Quân bộ phê chuẩn rồi sao?"

Lăng Tinh lắc đầu, "Vẫn chưa, bất quá giáo chủ đại nhân hẳn là có thể lay chuyển được Nguyên soái, con có lòng tin đối với anh ấy."

Anh vừa nói xong, Tĩnh Thế liền phát tới tin tức, trong gian phòng vì có thêm hình chiếu của người thứ tư, có vẻ càng chen chúc.

"Quân bộ đã đồng ý cho cậu tạm thời nuôi dưỡng Cô Tinh."

Lăng Tinh cười nói, "Tôi biết anh nhất định làm được mà."

Tĩnh Thế tức giận trừng mắt nhìn anh một cái, "Bộ cậu nghĩ tôi tranh thủ quyền nuôi dưỡng cậu ta cho cậu nhẹ nhàng lắm sao? Tôi phải đem giáo hội ra nói chuyện với phần tử hiếu chiến đó *(bạn này đang nhắc tới Nguyên soái)* mới được đó."

"Vậy sao? Vậy thì thật vất vả cho giáo chủ đại nhân rồi." Lăng Tinh tiếp tục cười nói.

Tĩnh thế thái độ nghiêm túc lại, "Bất quá quân đội ra điều kiện, cho dù là do cậu nuôi nấng, cậu ấy mỗi năm đều phải theo quân bộ xuất chinh một lần, làm huấn luyện chuẩn bị cho tương lai đưa vào chiến đấu."

"Xuất chinh? Nhưng cậu ấy còn là một thiếu niên a." Lăng Tiêu bất mãn.

"Tôi tin tưởng quân đội nhất định sẽ càng chú ý điểm này, khó có được Cô Tinh xuất thế, bọn họ so với bất luận kẻ nào càng không muốn cậu ấy chết yểu hơn."

Nếu là điều kiện trao đổi sau khi quân bộ thoái nhượng, Lăng Tinh cũng chỉ có thể chấp nhận.

"Tôi biết rồi, nếu có sắp xếp gì, xin cho tôi biết trước, để tôi có thời gian làm chuẩn bị."

“Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?”

“Phổ cập một chút cho cậu ấy phong tục tập quán của nơi đến, nếu nhất định phải đi, vậy cứ xem như du lịch, cũng tốt hơn là xuất chinh.”

Tĩnh Thế hiểu ý cười, “Cậu suy nghĩ thật chu đáo, để cậu chiếu cố cậu ấy, tôi đây yên tâm một vạn lần.”

Trò chuyện chấm dứt, mục sư chủ động hỏi, “Cần ta giúp gì không?”

Lăng Tinh tạ ơn hảo ý của ông, “Có lòng, bất quá chỗ này chật chội, nhiều người ngược lại không có chỗ duỗi tay.”

Anh chỉ vào cái giường một bên, “Con tính cải tạo chỗ đó thành giường tầng, sau đó đóng thêm hai cái giá sách phía trên bàn học là tốt rồi, hai người chúng con là có thể thu phục.”

“Con đóng giá sách làm gì?”

Lăng Tinh nhìn qua Kinh Vũ đang làm việc, “Cô Tinh không thể nào có được cảm tình nhân loại, nhưng chỉ số thông minh của họ không khác người thường, chỉ khuyết thiếu trí tuệ của nhân loại.”

Anh tùy tay cầm lấy một quyển sách trên bàn, “Mà toàn bộ trí tuệ nhân loại, đều ngưng tụ trong sách, con muốn dưỡng thành thói quen đọc cho cậu ấy, để cậu ấy thông qua sách vở, tận khả năng hiểu rõ đúng sai trong xã hội con người, vậy sau này khi cậu ấy phải rời con, gặp phải vấn đề gì không hiểu, cũng có thể tìm kiếm đáp án trong sách.”

Mục sư thở dài, “Con biết không? Bộ dạng con hiện tại, thật giống như một trưởng bối của dân tộc khác, nuôi nấng thế hệ sau hoàn toàn không biết gì cả từ con số không.”

“Vậy sao,” Lăng Tinh cười yếu ớt, “Thân là một người Thiên Túc, có thể có thể nghiệm như vậy, cũng không hẳn không phải một loại kỳ ngộ.”

Căn phòng rất nhanh được cải tạo đổi mới hoàn toàn, Lăng Tinh chuẩn bị một đống sách hình tiếng nước ngoài, Thiên Túc không thể nào có loại sách báo dành cho trẻ nhỏ này, nhưng trí não của Kinh Vũ cũng chẳng khác gì hài đồng, nghĩ trước nghĩ sau, Lăng Tinh vẫn quyết định bắt đầu giảng từ những điều cơ bản nhất.

Anh gắn chip ngôn ngữ vào cổng cá nhân của cả hai, “Tôi cảm thấy tạm thời những sách báo này thích hợp với cậu hơn, hi vọng cậu không cảm thấy chúng quá ngây thơ.”

Kinh Vũ không phát biểu bất cứ ý kiến gì, Lăng Tinh nghĩ đây có lẽ là ưu điểm lớn nhất của cậu ấy, vô luận mình làm chuyện gì, đều có được tín nhiệm trăm phần trăm của đối phương.

Hai người ngồi ở trước bàn, “Tôi muốn hỏi cậu, nếu cậu có một ổ bánh mì, hai người chúng ta đều sắp chết đói, vậy ổ bánh mì này ai sẽ ăn?”

“Tôi ăn.” Kinh Vũ trả lời.

“Nói vậy, tôi sẽ chết, tôi là đồng bạn của cậu, cậu sẽ trơ mắt nhìn tôi đói chết sao?”

“Anh ăn.” Đối phương lại nói.

Lăng Tinh tiếp tục lắc đầu, “Như vậy, cậu sẽ chết, cậu không thể vì cứu tôi, mà không để ý tính mạng của mình.”

Trí não Kinh Vũ không thể tiếp tục xử lý vấn đề này.

“Cách làm chính xác, là cậu đem bánh mì cho tôi một nửa, như vậy chúng ta đều có thể sống sót, sau đó trong khoảng thời gian tranh thủ được, hai người chúng ta đều có thể đi tìm nhiều thức ăn hơn.”

“Khác biệt giữa con người và động vật, nằm ở chỗ người sẽ chủ động cùng chia sẻ thức ăn với người không có quan hệ, mà động vật chỉ biết chia sẻ cho đồng loại có tương quan về lợi ích. Ví dụ trong quần thể thú săn như lang, hoặc trong phân cấp xã hội của sư tử, đều có khác biệt, chỉ có con người, sẽ đối với đồng loại hoàn toàn xa lạ ra tay trợ giúp.”

Kinh Vũ cái hiểu cái không.

“Cho nên, ” Lăng Tinh mở ra quyển sách đầu tiên mà họ cùng nhau đọc, “Đề tài đầu tiên hôm nay chúng ta học tập chính là, chia sẻ…”

***

Sách trên giá ngày từng ngày nhiều hơn, Lăng Tinh không thể không đóng thêm hai giá sách mới nữa lên tường, tri thức mà Kinh Vũ nắm giữ cũng càng ngày càng nhiều, tuy cậu vĩnh viễn không có khả năng có tình cảm giống những nhân loại khác, bất quá Lăng Tinh không quên tại vài thời điểm cường điệu cảm thụ của mình, để đối phương có thể biết, khi cậu ấy làm mỗi một việc thì người khác sẽ nghĩ như thế nào.

Hôm nay Lăng Tinh đang ở trong phòng sắp xếp lại một bộ sách mới mua thêm, đột nhiên nghe từ bên ngoài truyền đến một trận tiếng ồn ào.

Lăng Tinh theo âm thanh tìm đến, thấy một màn trước mắt thì kinh hãi, bên ngoài viện lạc của giáo đường, Kinh Vũ đang diện vô biểu tình đánh một người, người kia bị đánh thật sự thảm, máu từ đỉnh đầu chảy xuống, bên cạnh còn có một người khác đang liều mạng lôi kéo.

“Dừng tay!” Lăng Tinh vội tiến lên giữ chặt Kinh Vũ, “Cậu đang làm gì?”

Kinh Vũ thấy anh đến mới dừng tay, hai người bị đánh chứng kiến Lăng Tinh, ngược lại có chút chột dạ, vội vội vàng vàng chạy trốn.

“Chuyện này rốt cục là vì sao?” Lăng Tinh có chút tức giận hỏi Kinh Vũ, cậu ấy từ xưa tới nay đều chưa từng đánh ai.

Kinh Vũ hỏi lại, “Vì cái gì không thể đánh hắn?”

“Bởi vì đánh người là không đúng, cậu đánh đối phương, đối phương sẽ đau.”

“Tôi sẽ không đau.”

“Hơn nữa cậu đả thương hắn, người yêu cùng bằng hữu của hắn đều sẽ khổ sở.”

“Có liên quan gì tới tôi?”

Lăng Tinh nghẹn lời, đối phương đột nhiên trở nên giống một đứa trẻ con cố chấp không nghe khuyên bảo, rất khó mà trao đổi.

Anh dắt Kinh Vũ đi vào giáo đường, bắt buộc cậu ta quỳ xuống trước mặt Thần minh.

“Bất kể nói thế nào, cậu đã làm sai, Thần rất tức giận, cậu phải hướng Người sám hối, khẩn cầu sự tha thứ của Người.”

Kinh Vũ ngẩng đầu nhìn tượng thần, “Tôi vì sao phải quản Thần có tức giận hay không?”

“Cậu…”

Kinh Vũ chuyển hướng anh, “Anh có tức giận không?”

“Tôi…” Lăng Tinh sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, “Tôi đương nhiên cũng sẽ tức giận.”

Kinh Vũ lần nữa nhìn phía tượng thần, “Vậy thì tôi đây sám hối một chút đi.”

Lăng Tinh thực buồn bực, Kinh Vũ vầy là sao, cậu ấy bình thường không như vậy.

Anh quỳ xuống song song bên cạnh Kinh Vũ, "Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì được không? Sao cậu lại động thủ với hắn."

"Trên sách nói, không thể nói xấu sau lưng người khác, loại hành vi này là không đúng đắn."

Lăng Tinh nhớ ra, đây quả thực là câu chuyện mà hai ngày trước anh giảng cho Kinh Vũ.

"Người kia nói cái gì sao?"

"Bọn họ nói, Thần quan giáo đường này tìm không thấy một nửa khác, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ hồn phi phách tán."

Lăng Tinh giật mình cả nửa ngày không khép được miệng, khó trách vừa rồi hai người kia vừa thấy mình biểu tình lại chột dạ như vậy.

Kinh Vũ quay đầu, "Anh vì sao không cử hành nghi thức trưởng thành?"

Lăng Tinh chần chờ cả buổi trời, "Lời bọn họ nói, cũng không phải hoàn toàn không đúng…"

Anh nhắm mắt lại, trước mắt thoảng qua đêm huyết tinh đó, những học sinh sớm tối ở chung như phát điên tàn sát lẫn nhau, chủy thủ vô tình đâm vào ngực, không ngừng có người hóa thành linh hồn bay đi, sáng sớm hôm sau người ở đó chỉ còn lại một nửa. Mọi người nắm hung khí đã tàn sát đồng loại, áo quần rách rưới, vết máu loang lổ, mờ mịt nhìn nhau, không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

"Thật xin lỗi, là tôi võ đoán," Lăng Tinh cúi đầu, "Tuy tôi bình thường đều giả vờ như không để ý, nhưng mà, nhưng mà tôi thật sự…"

Ngay cả tay anh cũng run nhè nhẹ, "Tôi thật sự vô cùng sợ hãi nghi thức trưởng thành, mặc kệ đối tượng là ai, tôi đều không thể tiếp nhận."

Anh quay đầu, "Che giấu nhiều năm như vậy, cậu là người đầu tiên nghe tôi nói những lời này, có thể giữ bí mật cho tôi không?"

Kinh Vũ vươn tay qua, đặt ở ngực Lăng Tinh, "Anh bây giờ là cảm thụ gì, không thoải mái sao?"

"Phải," Lăng Tinh thừa nhận, "Tôi không thoải mái. Nếu để tôi chính tai nghe được những lời đó, hẳn là tôi cũng sẽ rất buồn. Tuy rất cảm ơn cậu ra mặt giùm tôi, nhưng vũ lực không phải cách duy nhất giải quyết vấn đề, lần sau vẫn là đừng nên làm vậy nữa."

Anh quỳ trước tượng thần yên lặng cầu nguyện trong chốc lát, Kinh Vũ cũng học theo bộ dáng anh, về

phần trong tư tưởng cậu ta có đang cầu xin Thần tha thứ hay không, thì không ai biết được.

"Được rồi," Lăng Tinh nâng đối phương dậy, "Hôm nay chúng ta nên học cái gì đây?"

Trên mặt bàn, một quyển sách tranh đang mở ngay trang giữa, khi nhìn thấy nội dung, Lăng Tinh không nén được bật cười.

"Hôm nay nội dung quyển sách này rất tương tự hiện trạng của chúng ta," Anh lật qua một tờ, "Chỗ này giảng là, ca ca luôn ngủ ở tầng dưới, nhưng từ khi có đệ đệ, ca ca nhất định phải lên ngủ ở tầng trên."

"Ca ca rất không vui, vì sao mình phải ngủ ở tầng trên chứ?"

"Mẹ nói, bởi vì đệ đệ nhỏ, để cho em ngủ ở tầng trên thì rất nguy hiểm, con là ca ca, con cần phải nhường cho đệ đệ…"

Thời gian đọc sách buổi chiều thoáng cái đã qua.

"Ừm, cuốn này giảng chính là sự nhường nhịn giữa tình thân, tuy chúng ta bất đồng với chủng tộc khác, không có ca ca đệ đệ, nhưng chúng ta cũng phải nhường nhịn người khác, nhất là những đồng bạn nhỏ yếu hơn chúng ta."

Anh tổng kết lại nội dung học tập trong ngày xong, khép sách lại, "Tốt lắm, chúng ta đi ngủ thôi."

Kinh Vũ không nói một lời đứng lên, xoay người lên giường trên.

"Cậu… Cậu lên đó làm gì?" Lăng Tinh khó hiểu hỏi, từ khi Kinh Vũ đến đây, trước nay đều là anh ngủ tầng trên.

"Anh nói, giữa đồng bạn, cần nhường nhịn."

Lăng Tinh dở khóc dở cười, "Nhưng đó là đối với người cần chúng ta chiếu cố, tuổi của tôi lớn hơn cậu, theo lý mà nói, nên là tôi nhường cho cậu mới đúng."

"Huống chi, trẻ con chủng tộc khác thân thể yếu ớt, cho nên ngủ tầng trên mới có thể không an toàn, còn đối với chúng ta, dù là té xuống cũng sẽ không có vấn đề gì."

Kinh Vũ lật người qua, tựa hồ đã quyết định chủ ý.

Lăng Tinh vạn bất đắc dĩ, cũng đành phải tùy ý cậu ấy.

Nằm trên giường Kinh Vũ, bên gối đều là khí tức đối phương, Lăng Tinh nằm nằm, đột nhiên cảm thấy không đúng, luống cuống tay chân bò dậy, bật đèn trong phòng tìm đông tìm tây.

Kinh Vũ bị anh đánh thức, ngồi dậy hỏi, "Làm sao vậy?"

"Nga, không có, " Lăng Tinh từ trong ngăn kéo lấy ra một ống thuốc trấn định, nhắm cánh tay mình tiêm vào.

Đều là anh nhất thời sơ ý, ngay cả đến kỳ tiêm thuốc trấn định mỗi tháng mà cũng suýt chút nữa quên, cũng may anh lấy thân phận thiếu niên sống một mình đã nhiều năm, sớm dự bị sẵn cho bất cứ tình huống nào.

"Không có việc gì, cậu ngủ đi, " Lăng Tinh khuyên Kinh Vũ đi ngủ, trong lòng tính toán theo kỳ thức tỉnh bình quân mười năm, thì Kinh Vũ ít nhất trong vòng bảy năm tới sẽ không thức tỉnh, cho nên tạm thời khỏi cần phải lo lắng. Ôm ý nghĩ như vậy, Lăng Tinh một lần nữa bò lên giường của Kinh Vũ, mơ mơ màng màng ngủ.

***

Mệnh lệnh xuất chinh của quân đội rất nhanh truyền xuống, đại khái bởi vì đây là lần đầu tiên của Cô Tinh, nơi họ lựa chọn là Lang Túc tinh cách nơi này gần nhất.

Trong căn phòng chung của họ, Lăng Tinh đang giới thiệu trước cho Kinh Vũ phong thổ nhân tình của hành tinh sắp đến.

"Lang Túc tinh thực thi chế độ Bộ lạc, Bộ lạc lớn nhất có trên trăm vạn nhân khẩu, nhỏ nhất thì chỉ có vài trăm người, mười một Bộ lạc lớn nhất trong số đó hợp thành Liên hiệp chính phủ, chỉ có bộ lạc thông qua thừa nhận của Liên hiệp chính phủ, mới có thể được nhận định là quốc gia chính quy, mà những bộ lạc nhỏ chưa được chính thức thừa nhận, ở Lang Túc tinh có trên một ngàn…"

Sau khi giới thiệu xong tình hình chung của Lang Túc, Lăng Tinh nghiêm túc nói, "Kinh Vũ, tôi muốn cậu làm cho tôi một chuyện, khi cậu đến Lang Túc tinh, hãy chọn hạt giống của vài loại thực vật địa phương mang về, tôi cảm thấy thực vật trong viện của giáo đường rất đơn điệu, muốn có nhiều giống hoa phong phú một chút, cậu có làm được không?"

"Anh vì sao không đi cùng tôi?"

"Bởi vì tôi là thiếu niên, lực dẫn linh hồn khiến tôi rất khó rời đi tinh cầu này. Tuy cậu cũng là thiếu niên, nhưng lực dẫn linh hồn đối với cậu mà nói là không tồn tại, cho nên cậu có thể đi xa hơn bất luận kẻ nào, đây là điều kiện mà cậu được trời ưu ái, tôi rất hâm mộ."

"Hiểu rồi," Kinh Vũ đáp, "Tôi sẽ đem hạt giống trở về."

Trong những ngày Kinh Vũ rời đi, Lăng Tinh mở ra một khu vườn hoa hoàn toàn mới ở tiền viện, mỗi ngày khi mọi người đi qua giáo đường, đều thấy Thần quan đang xới đất.

"Lăng Thần quan, ngài muốn đổi nghề sang chăm hoa sao?" Có người trêu ghẹo nói.

"Đúng a," Lăng Tinh cười đáp, "Rất nhanh đứa nhóc nhà tôi sẽ mang những hạt giống các ông chưa từng thấy qua trở về, nơi này sẽ được cải tạo thành vườn bách thảo vũ trụ."

"Đứa nhóc nhà ngài? Chính ngài còn là một thiếu niên kia kìa."

Lăng Tinh cười mà không nói, nhà anh thật sự có một 'đứa nhóc', chẳng qua về điểm này, người chưa cùng Kinh Vũ sống chung sẽ không hiểu được.

Giống như cha mẹ nóng lòng trông con, Lăng Tinh mỗi ngày cầu nguyện xong liền canh giữ ở cổng giáo đường, cho đến nửa tháng sau, Kinh Vũ phong trần mệt mỏi trở về, Lăng Tinh lập tức tiến lên nghênh đón.

"Cậu rốt cục đã trở lại, hết thảy thuận lợi chứ?"

Kinh Vũ gật đầu, lập tức từ trong túi trước ngực lấy ra mấy túi hạt giống, "Thứ anh cần."

Lăng Tinh vui mừng nhận lấy, "Cậu quả nhiên không quên, chúng ta cùng nhau gieo hạt đi."

Anh chuyên tâm đem hạt giống vùi vào trong đất, không nghe thấy Kinh Vũ nói câu gì đó sau lưng mình.

"Lần này tôi đi Lang Túc tinh, không cẩn thận tham gia một đại hội tuyển chọn Lang Vương, sau đó thắng."

Lăng Tinh vừa tưới nước vừa hỏi, "Cậu nói gì?"

Kinh Vũ vừa định lặp lại lần nữa, lại nghĩ tới Lăng Tinh thân là thiếu niên không thể đến chỗ xa như vậy, cứ chờ anh ấy trưởng thành rồi lại nói cho anh ấy biết, dẫn anh ấy đi xem bộ lạc của mình đi.

"Không có gì."

Lăng Tinh không tiếp tục truy vấn, từng ngày từng ngày trôi qua, hạt giống rất nhanh lên cái mầm nhỏ.

"Nhìn kìa, hạt giống chúng ta gieo xuống nảy mầm," Lăng Tinh lôi kéo Kinh Vũ đi xem, sinh mệnh ra đời trên tay mình, cảm giác này quả nhiên bất đồng.

“Tôi có thể thể hội một chút, cha mẹ của chủng loài khác nhìn hài nhi của mình giáng sinh là tâm tình gì, cậu không cho là như vậy sao?”

Nhìn thấy Kinh Vũ biểu tình mờ mịt, Lăng Tinh mới nhớ tới sự thật cậu ấy thân là Cô Tinh, ở chung lâu, cậu ấy trước mặt mình càng lúc càng giống một người bình thường, anh cũng sắp quên chuyện đối phương khuyết thiếu tình cảm.

“Cậu xem, Lang Túc tinh cách nơi này xa như vậy, nhưng hạt giống nơi đó đi tới Thiên Túc tinh, vẫn sinh cơ bừng bừng mà sinh trưởng.”

“Vô luận là người, động vật, hay là thực vật, đều có dục vọng cầu sinh, những chủng loài bên ngoài người Thiên Túc, đều đang nỗ lực để sống, cường đại không phải lý do để chúng ta xâm lược ngoại tộc. Tôi biết, tương lai của cậu, nhất định sẽ bị quân đội an bài, đi tàn nhẫn cướp đoạt sinh mệnh người khác. Nhưng xin cậu nhớ kỹ, trên những tinh cầu khác, không phải chỉ có tài nguyên và giết chóc, mà cũng sẽ có sinh mệnh một lòng phá đất hướng về mặt trời như vậy, vô luận cậu đi đến nơi nào, xin đừng xem nhẹ sự hiện hữu của chúng.”

Lăng Tinh đứng lên, nhìn một vòng thành quả của mình, “Cậu biết vẽ không?”

“Không biết.”

“Thật đáng tiếc, tôi cũng không, ” Lăng Tinh chán nản, “Nếu trong chúng ta có người biết vẽ thì tốt rồi, tôi muốn ghi chép lại quá trình sinh trưởng của thực vật, nếu như có thể ra một quyển sách tranh vẽ bằng tay, nhất định không tồi.”

Kinh Vũ như có điều suy nghĩ rũ mắt.

Vào đêm vài ngày sau đó, Lăng Tinh bị một trận âm thanh sột soạt đánh thức, anh dụi dụi mắt, nhìn thấy đèn trước bàn đang sáng, Kinh Vũ đang ngồi nơi đó đưa lưng về phía anh, không biết đang viết cái gì.

“Cậu đang làm gì vậy?” Lăng Tinh còn buồn ngủ bò xuống giường, đi đến bên cạnh bàn.

“Tôi làm ồn anh sao?” Kinh Vũ hỏi.

Lăng Tinh không nghe được câu hỏi của cậu, lực chú ý đều bị trang giấy trên bàn hấp dẫn, “Đây là…?”

Anh cầm lên, bên trên là vài nét vẽ ít ỏi ký họa lại bề ngoài các loại thực vật, mới đầu lối vẽ còn rất non nớt, càng về sau tranh vẽ càng tinh xảo hơn, đã có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra đặc điểm thực vật.

“Cậu mấy đêm nay đều vẽ cái này?” Cơn buồn ngủ của Lăng Tinh hoàn toàn bị xua đi, anh không nghĩ tới một câu nói của mình, lại khiến Kinh Vũ để tâm như thế.

"Không phải anh muốn xuất bản sách tranh vẽ tay sao?" Ngữ khí Kinh Vũ, tựa như đây là một chuyện không thể bình thường hơn, "Chờ tôi học xong kí hoạ, tôi tới vẽ, anh tới viết, vậy là chúng ta có thể đạt thành nguyện vọng của anh."

Đạt thành nguyện vọng của anh…

Đối với một Cô Tinh khuyết thiếu tình cảm, từ 'hoàn thành mệnh lệnh của anh', tới 'đạt thành nguyện vọng của anh', đến tột cùng là một bước lớn cỡ nào, chỉ có Lăng Tinh người cầm tay chỉ dạy cậu ấy mỗi một việc mới rõ ràng.

Anh bất đắc dĩ che miệng để che giấu cái mũi đang cay cay của mình.

"Anh làm sao vậy?" Kinh Vũ không rõ hỏi anh.

"Không có," Lăng Tinh đột nhiên nghĩ tới, trước mặt người này, anh không cần che giấu tình cảm của mình, "Không có."

Anh lập lại hai lần, không kìm lòng được từ phía trên ôm đối phương.

"Tôi rất vui, thật đó."

118. Quyển 3 - Chương 118: Vô Song

Hạ đi đông lại, xuân tới thu qua, sách ảnh thực vật tích góp từng tí một trên bàn càng ngày càng dày, thời gian cũng luân chuyển đến năm thứ bảy Lăng Tinh thu dưỡng Kinh Vũ.

Lăng Tinh đứng ở trước bàn, đang sắp xếp lại từng bản từng bản vẽ tay, dư quang ánh mắt quét đến một người ngoài cửa sổ đang ló đầu vào nhìn. Anh hiểu ý cười, sau đó mở cửa sổ ra, "Vào đi."

Phía ngoài đầu cành lay động, Lăng Tiêu nhảy vào, căn phòng này không phải lần đầu tiên cậu tới, nhưng lúc tới lần trước, xem ra giường còn chưa có tầng trên.

"Cô Tinh đến rồi? Anh ta ở đâu?"

"Cậu cũng biết?" Lăng Tinh cũng không quá kinh ngạc, "Cậu ấy tùy quân ra ngoài rồi, tạm thời sẽ không trở về, lần này cậu ở bao lâu, đừng ngại ở lại đây."

"Không rõ lắm, " Lăng Tiêu đỉnh đạc tựa vào bên cạnh bàn, tùy tay cầm bản phác họa lên xem, "Thời gian

lâu nhất trong một thời đại mà tôi từng ở là ba năm, ngắn nhất thì chỉ có vài giây, tôi cũng không biết chính mình khi nào thì sẽ biến mất."

Lăng Tinh nhìn lá rụng ngoài cửa sổ, lòng sinh cảm thán, "Đã là mùa thu năm 3999 tân lịch, lần đầu tôi nhìn thấy cậu, là năm 3949, với tôi mà nói, thời gian đã trôi qua suốt 50 năm, nhưng đối với cậu, có lẽ chúng ta chỉ mới cách xa được một khắc đi."

"Ờ," Lăng Tiêu đánh giá anh, "Anh so với một khắc trước mà tôi thấy, tinh thần khí sắc tốt hơn nhiều, trong 50 năm nay có chuyện gì vui sao?"

Lăng Tinh cúi đầu mỉm cười nhìn bản phác họa trong tay, "Tôi vốn định giúp cho một người cần sự giúp đỡ, không thể tưởng được cuối cùng người được giúp lại là chính mình. Bên ngoài đồn đãi Cô Tinh rất khó ở chung, nhưng trong mắt tôi, cậu ấy đơn giản lại thuần túy, mỗi một ngày cùng cậu ấy ở chung, tâm linh đều giống như được Ơn Thần gột rửa, tràn ngập yên bình đến không thể tưởng tượng nổi."

"Anh ta có từng vẽ anh chưa?"

Lăng Tinh ngoài ý muốn, "Không có, cậu ấy chỉ vẽ thực vật, tôi chưa từng thấy cậu ấy vẽ người."

"Thử thử đi, anh ta chưa vẽ qua thì làm sao biết được chớ?"

"Không phải là cậu biết chút gì đấy chứ?"

"Ngô," mắt Lăng Tiêu phiêu qua một bên, "Lấy đạo đức nghề nghiệp của một người xuyên không, tôi không thể để lộ tình tiết."

"Cũng tốt," Lăng Tinh buông tha việc truy vấn, "Tương lai như thế nào, tôi còn mong bảo trì một chút cảm giác thần bí, bất quá, nói tới chuyện quá khứ, chắc cậu sẽ không giữ bí mật chứ?"

Lăng Tiêu không chút để ý hỏi, "Chuyện gì?"

Lăng Tinh vẻ mặt nghiêm túc, "Kỳ thật lần trước không phải lần đầu tiên cậu nhìn thấy tôi, đúng chứ?"

Động tác Lăng Tiêu chững lại, cả người đều đông cứng.

"Trong sự kiện Tẫn diệt năm 3926, cậu đã ở hiện trường."

Lăng Tiêu cứng nhắc buông bản phác thảo xuống, trong lòng tính toán làm sao giải thích với anh ấy đây.

"Lúc bắt đầu rối loạn, nhóm học sinh không khống chế được trước tiên hạ thủ với nhau, hiện trường vừa loạn vừa chen chúc, tôi bị ai kéo một phen, kéo đến góc chết trong phòng. Lúc ấy tôi quá khẩn trương, hoàn toàn không chú ý tới ai đã kéo mình, cứ ngồi đó trốn trong toàn quá trình."

Lăng Tiêu yên lặng không nói gì.

"Chuyện này quấy nhiễu tôi rất nhiều năm, cho đến khi cậu xuất hiện trước mặt tôi, tôi mới dần dần nghĩ thông."

"Không, anh hãy nghe tôi nói, anh lúc ấy vốn chưa thức tỉnh, dù tôi không xuất hiện ở đó, anh cũng sẽ không xảy ra chuyện."

"Nhưng tôi rất có thể bị kích thích tố dụ phát thức tỉnh, hoặc cũng có thể bị người ngoài tác động, vậy mà tôi lại trốn ở đó, lông tóc vô thương."

Lăng Tiêu nghiêm mặt nói, "Tôi biết anh muốn nói gì, anh muốn nói, nếu tôi có năng lực xuất hiện ở đó, vì cái gì không ngăn cản sự kiện lần đó phát sinh. Trên thực tế là, trong hành trình xuyên qua bốn ngàn năm nay, vô luận tôi làm gì, lịch sử đều diễn ra theo quỹ tích đã được định trước, dù tôi nhúng tay, cũng sẽ trở thành một bộ phận trong quá trình định sẵn, thậm chí có khả năng trở thành nguyên nhân dẫn đến sự kiện Tẫn diệt."

"Niên đại mà chúng ta sinh tồn đây, là niên đại mà tôi đã trở lại quá khứ, mỗi một bánh răng đan xen chặt chẽ, tôi không lay chuyển được bất kỳ cái nào trong đó. Về sự kiện Tẫn diệt, tôi cũng vô cùng đau đớn, cũng giống như anh, ở một bên bàng quan nhìn toàn bộ quá trình, nhưng tôi không có biện pháp thay đổi nó, đây là sự thật lịch sử đã định trước, để anh sống sót không phải tôi, mà là lịch sử."

Lăng Tinh thở dài, biểu tình nghiêm túc nhu hòa lại, "Nói thực, khi vừa mới ý thức được điểm này, lòng tôi với cậu tràn ngập oán hận. Nhưng theo thời gian trôi qua, tôi dần dần nghĩ thông suốt, chính là lý do cậu vừa nói đó, không ai có thể thay đổi lịch sử."

Lăng Tiêu lúc này mới yên lòng, "Tôi hẳn nên thấy may mắn chính mình nhảy một bước nhảy qua năm mươi năm, cho anh có đủ thời gian nghĩ thông điểm này."

"Dù sao cậu chính là tôi, tôi chính là cậu, tôi làm sao có thể không tin chính mình chứ?"

Lăng Tinh tinh tế đánh giá Lăng Tiêu, từ mày mắt đến mũi miệng, "Lần đầu tiên biết tôi có kiếp sau, tôi cũng thật bất khả tư nghị, không thể tưởng được có một ngày, tôi cũng sẽ cùng người khác cử hành nghi thức trưởng thành."

"Tuy đến tận lúc này, nhắc tới bốn chữ đó tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi, bất quá vì cậu, tôi nghĩ tôi sẽ dũng cảm đối mặt, dù đối tượng có là ai."

***

Ngày Kinh Vũ về đến gần, trong nước vỡ tung một tin tức trọng đại, cây linh hồn ngàn năm qua tốc độ sản xuất vô cùng chậm chạp, cư nhiên kết xuất một hạt giống chưa từng có trong lịch sử.

Hạt giống trân quý đản sinh nhất thời kích khởi ngàn tầng sóng, có khoa học gia khẳng định, đây là dấu hiệu cây linh hồn già yếu, hạt giống mới kết xuất, là để không bao lâu nữa kết thúc thọ mệnh của cây cũ, mà cây mới sẽ sinh trưởng ra càng nhiều linh hồn, đây là cơ hội khôi phục dân số Thiên Túc.

Nhưng quân bộ lại không nghĩ như vậy, nhiều năm qua bọn họ luôn bị quản chế vì lực dẫn linh hồn, vốn có thể mở rộng chiến trường vô hạn, lại không thể không dừng bước tại Hoàng Túc tinh, đây đối với phe hiếu chiến dã tâm bừng bừng, không thể nghi ngờ là gông cùm xiềng xích tay chân họ.

Sự xuất hiện của hạt giống đã cho họ một loại khả năng khác, họ có thể đến một nơi thật xa xôi gieo hạt giống xuống, sau đó tiếp tục thi công hải đăng, đến lúc đó bọn họ đã có thể mở ra một khối thuộc địa hoàn toàn mới, cũng đem phạm vi hành động khuếch trương thêm một bước.

Đây vốn chính là mưu đồ bí mật của quân bộ, lại không biết bị ai chọc thủng, ầm ĩ đến mức người người đều biết, giáo hội với quan niệm tránh chiến tranh nghĩa chính ngôn từ đứng ra, phản đối dã tâm bành trướng vô hạn của quân bộ.

Mâu thuẫn rất nhanh bị xúc phát, lần xung đột nghiêm trọng nhất trong lịch sử giữa quân bộ cùng giáo hội đã sinh ra, giáo đồ sôi nổi tổ chức biểu tình kháng nghị loại hành vi này, mà quân bộ trong quá trình trấn áp cũng không thể tránh việc phát sinh xung đột với dân chúng, quan hệ hai bên rất căng thẳng.

Lăng Tinh biết đây là đoạn thời kì khiến giáo chủ sứt đầu mẻ trán, điện thoại qua an ủi, đối phương lại mệt mỏi chưa nói được vài câu liền buộc phải vội vàng gác máy. Suất lĩnh cả giáo hội đứng ở phe đối lập với khế chủ mình, nếu không phải tâm linh cường đại như giáo chủ, người thường chỉ sợ khó mà làm được.

Tuy Lăng Tinh lúc nào cũng chú ý tình hình tiến triển, nhưng trong lòng anh có đối tượng càng nhớ mong hơn, cũng may Lăng Tiêu lần này dừng lại khá lâu, bồi bên anh làm tiêu hao một chút thời gian chờ đợi, khiến ngày tháng cũng không có vẻ quá lâu dài.

Cũng may Kinh Vũ rất nhanh trở về, mang theo càng thêm nhiều hạt giống, Lăng Tinh cao hứng gieo trồng xuống, quay đầu lại muốn giới thiệu Lăng Tiêu cho Kinh Vũ, nhưng tìm đâu cũng không thấy thân ảnh cậu ấy.

Lẽ nào lại xuyên rồi? Lăng Tinh nghĩ, dựa theo tốc độ này, cậu ấy rất nhanh là có thể trở lại niên đại của chính mình, cùng người cậu ấy tưởng niệm gặp lại.

Nếu là chuyện tốt, Lăng Tinh cũng rất vui vẻ mà để nó qua một bên, gọi Kinh Vũ tắm rửa ăn cơm, hai người như bình thường, xem sách xong thì lên giường ngủ.

Chính là vì trong phòng có thêm một người, Lăng Tinh ngủ trầm hơn xưa, đến tận sáng mới bị thanh âm từ giường trên đánh thức.

"Lăng Tinh, tôi sinh bệnh rồi."

Lăng Tinh trong mơ hồ chậm rãi tua lại một lần những lời này, ý thức được đây đại khái là cuốn sách vừa đọc tối qua đã được 'Học đi đôi với hành', không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Đã nói với cậu rất nhiều lần, sách của người ngoại tinh không phải chuyện gì cũng có thể áp dụng trên người chúng ta, chúng ta là người Thiên Túc, sẽ không sinh bệnh."

"Nhưng tôi thật sự sinh bệnh."

Kinh Vũ từ giường trên nhảy xuống, ngay trước mặt Lăng Tinh kéo quần một cái, thứ không an phận nào đó lập tức bắn ra.

"Nga không," Lăng Tinh hoảng sợ, cực kỳ không được tự nhiên quay đầu qua một bên, vội vội vàng vàng lao xuống giường, suýt chút bị chăn làm vấp té.

"Không không không," Anh khước từ Kinh Vũ muốn đến đỡ mình, tầm mắt không biết nên dừng ở đâu mới tốt, "Cậu, cậu trước tiên kéo quần lên đã."

Đồng thời lúc Kinh Vũ kéo quần lên, Lăng Tinh cũng từ ngăn kéo tìm ra ống thuốc trấn định mà mình dùng, mặt đỏ tai hồng nắm cánh tay Kinh Vũ, nặng nề chọc vào, dùng sức đến mức ngay cả bản thân anh cũng bị dọa, Kinh Vũ lại ngay cả mày cũng chưa nhăn một cái.

"Cậu đây không phải sinh bệnh, là… Ừm, là gì đây?" Lăng Tinh đỏ mặt cúi đầu, trưởng bối của chủng tộc khác làm thế nào giáo dục giới tính cho trẻ nhỏ vậy, lúc này anh thật sự hoàn toàn không biết.

Bất quá khi kích động chậm rãi bình phục, Lăng Tinh lại nắm tay cậu ấy mà cảm xúc ngổn ngang, đứa trẻ chính mình nuôi nấng bao lâu nay, rốt cục cũng tới một ngày trưởng thành, là vui mừng? Là cảm động? Hay là không nỡ? Hay loại nào cũng có?

Kinh Vũ nhìn đối phương tiêm cho mình loại thuốc mà anh ấy luôn sử dụng đó, cho đến khi tiêm xong vẫn không buông tay mình ra, không rõ đây là loại cảm tình nào mà mình không thể lý giải.

"Anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Cậu theo thói quen lại sờ ngực đối phương.

"Tôi không có không thoải mái, tôi chỉ là…" Lăng Tinh gục đầu xuống, đột nhiên nghĩ đến một sự thật đáng sợ, nếu đem chuyện Kinh Vũ thức tỉnh này báo cho quân bộ, họ sẽ lập tức phái người tới dẫn cậu ấy đi, rồi huấn luyện cậu ấy thành một binh khí tác chiến chân chính.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Lăng Tinh toát ra một ý tưởng to gan, anh dùng hai tay nắm chặt tay Kinh Vũ, "Cậu hãy nghe tôi nói, cậu hôm nay không phát sinh gì cả, sự kiện đó là một việc ngoài ý muốn, sau này sẽ không xuất hiện nữa, cậu cũng không cần nói lại với bất luận người nào."

Kinh Vũ không rõ, nhưng đối với Lăng Tinh, cậu từ trước đến nay đều tín nhiệm vô điều kiện, cũng theo yêu cầu của Lăng Tinh gật gật đầu.

Lăng Tinh tâm tình phức tạp xoay người ly khai phòng ngủ, trong lòng tính toán, lúc Kinh Vũ tới nơi này là thiếu niên 2 tuổi, hiện giờ 7 năm đã qua, theo tuổi thức tỉnh trung bình của người Thiên Túc, thì cậu ấy so với người bình thường thức tỉnh sớm một năm.

Như vậy, ít nhất trong một năm này anh có thể cực lực giấu diếm, dù chỉ là một năm, cũng tốt hơn ngay hôm nay liền mất đi cậu ấy.

Anh bước nhanh vào giáo đường, quỳ xuống trước tượng thần, yên lặng cầu nguyện.

—— Thần, xin Người tha thứ cho lời nói dối của con, nhưng chỉ cần nghĩ đến, cậu ấy sẽ bị mang khỏi nơi này, dưới khống chế của quân đội vĩnh viễn xâm lược không có giới hạn, hai tay dính đầy máu tươi của người vô tội, thì con bất kể thế nào, bất kể thế nào cũng không muốn để cậu ấy rời đi.

Lăng Tinh cầu nguyện với tấm lòng thành kính nhất, lại không thể nghĩ đến, ở một nơi cách đây rất xa, một âm mưu đang lặng lẽ sản sinh.

"Hiện tại tiếng hô hào của dân chúng càng lúc càng lớn, nếu tiếp tục tùy ý bọn họ như vậy, chỉ sợ tương lai thật sự không thể nằm trong tay chúng ta."

"Đám ngu dân nực cười," Long Dần cười lạnh một tiếng, "Cũng không nghĩ coi, tài nguyên bọn họ đang sử dụng, có được mấy thứ không phải đến từ tiến cống định kỳ của hàng tinh, bằng sức sản xuất của dân cư Thiên Túc trước mắt, chúng ta căn bản không thể nào tự cấp tự túc *(ý nói độc lập trong sản xuất, tự làm cho mình ăn)*."

"Để tôi xem, cứ cắt đứt tiếp tế của họ trong một thời gian, họ liền biết tầm quan trọng của hàng tinh đối với chúng ta."

"Tôi ngược lại không lo đám ngu dân này," Long Dần đổi vị trí hai chân một cái, "Chỉ sợ Nguyên soái đại nhân của chúng ta lập trường không kiên định, lại bị vị giáo chủ nhà ông ta thuyết phục, ngay cả khế tử của mình cũng không khống chế được, thật sự là..." Hắn mang vẻ khinh thường lắc lắc đầu.

"Chuyện này nếu cứ tiếp tục, sẽ càng đêm dài lắm mộng, theo tôi thấy, chúng ta nên mau chóng nghĩ ra biện pháp thực hiện kế hoạch, nếu kế hoạch thành công, mặc cho bên ngoài có ồn ào thế nào, thì họ cũng không thay đổi được sự thật đã phát sinh. Hơn nữa, khi người dân hưởng thụ được chỗ tốt kế hoạch này mang đến rồi, thì nhất định sẽ hiểu được hành động của quân đội."

"Cậu nói nên làm thế nào đây?" Long Dần liếc mắt nhìn hỏi.

"Kỳ thật ai đã thấy qua hạt giống này đều biết, bề ngoài của nó rất bình thường, chẳng khác gì một hạt đào, chúng ta lấy một hạt giả thay thế nó làm yên lòng dân chúng, lại âm thầm phái người đem hạt thật gieo trồng, như thế liền thiên y vô phùng."

"Là cách tốt," Long Dần xoa cằm, "Nhưng mà gieo ở đâu đây?"

Tham mưu tra tinh đồ, "Nơi xa nhất người Thiên Túc có thể tới là Hoàng Túc tinh, nếu chúng ta đem hạt giống đến Hoàng Túc, rồi lấy nơi này làm tâm, mở rộng phạm vi hành động ra một khoảng với bán kính 35200EAU, đến lúc đó, những tinh cầu chúng ta có thể đặt chân tới, có thể lan đến Lan Túc tinh cách đây bảy vạn EAU."

Long Dần ngoài cười nhưng trong không cười nghe xong lời y, "Thế sao, tôi có một đề nghị tốt, có thể trực tiếp tăng khoảng cách này lên mười vạn," hắn chuyển động Lan Túc tinh trên tinh đồ, "Cũng chính là trực tiếp đem hạt giống gieo xuống đây."

"Chính là, lấy năng lực của chúng ta, thì không có cách nào đến Lan Túc tinh."

Long Dần cười đầy thâm ý, "Cậu còn quên một người."

Đối phương rất nhanh lục tìm trong đầu, rốt cục đoán được ý trong lòng Long Dần, "Ngài là nói… Cô Tinh?"

119. Quyển 3 - Chương 119: Văn Cổ*

**Văn: Có danh tiếng, Cổ: Cái trống, search hình ảnh thì mình thấy Văn cổ là cái trống hay đặt trước công đường để gióng trống kêu oan*

Tham mưu ý thức được ý tưởng lớn mật của Long Dần thì bị dọa nhảy dựng.

"Nhưng mà, nếu nói như vậy, cũng chỉ có thể để Cô tinh một thân một mình đi trước, không ai có thể đi theo quản giáo, như thế có phải quá phiêu lưu không?"

Những người khác cũng ào ào tán thành, "Phải a, chuyện quan trọng như vậy, giao cho một mình hắn, vạn nhất có điều sơ xuất…"

Long Dần khinh thường vung tay, "Ưu điểm lớn nhất của Cô Tinh chính là phục tùng, bàn về chấp hành nhiệm vụ, hắn còn đáng tin hơn bất cứ người nào trong các ông. Cũng chính vì không có mấy ý tưởng chủ quan loạn thất bát tao của người thường, mới có thể khiến họ luôn đặt mệnh lệnh lên hàng đầu, hơn nữa

vĩnh viễn cũng sẽ không sinh ra nghi ngờ với thượng cấp, cho tôi một trăm Cô Tinh, tôi sẽ có thể bình định toàn bộ tinh hệ."

Hắn đứng lên, đi qua lại trong sảnh nghị viện, "Các ông không cảm thấy, cây linh hồn xưa nay chưa từng kết hạt, cùng với một Cô Tinh trung bình năm trăm năm mới có thể xuất hiện, thời gian cả hai hiện thế rất trùng hợp sao? Quả thực giống như có người âm thầm an bài vậy."

"Đám người giáo hội kia bình thường thích nhất là đem trời a thần a treo bên miệng, dựa theo lý luận của bọn họ, thì lúc này đây chẳng phải là ý trời muốn Cô Tinh cùng hạt giống đồng thời xuất hiện, đến giúp chúng ta mở rộng lãnh thổ sao? Nếu bỏ lỡ cơ hội này, chúng ta lại phải đợi thêm năm trăm năm nữa."

"Những năm gần đây Cô Tinh tùy quân thực tập, biểu hiện mỗi một năm đều thập phần khiến người vừa lòng, tôi đối với năng lực cùng lòng trung thành của hắn đều rất yên tâm. Nếu là kế hoạch bí mật, người đi càng ít, lại càng sẽ không khiến người khác chú ý."

Hắn chống hai tay lên mặt bàn, "Kế hoạch lúc trước có người để lộ phong thanh, hôm nay ở đây đều là người mà tôi tin được, hi vọng các vị ghi nhớ hai điểm: Một, chuyện này không thể để cho dân chúng biết một chữ; hai, ai cũng không được báo cáo lên Nguyên soái."

Có người yếu ớt giơ tay lên, "Nhưng Nguyên soái không có khả năng vĩnh viễn không biết rõ tình hình, đến lúc đó phải làm sao đây?"

"Ông yên tâm, bản thân Nguyên soái nhất định cũng tán thành, chính là giáo chủ luôn chủ trương ngược lại mà thôi, sau này nếu ngài ấy giáng tội xuống, hậu quả để tôi một mình gánh vác."

Kinh Vũ xuất chinh vừa mới trở về liền bị quân bộ gọi qua, tình huống như vậy cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa Lăng Tinh bởi vì che giấu việc cậu đã thức tỉnh mà trong lòng có quỷ, từ sau khi cậu rời đi, trong lòng liền thủy chung lo sợ bất an.

Cũng may cậu ấy đi không quá nửa ngày thì trở lại, nhưng mang về cũng chẳng phải tin tốt gì.

"Cậu lại phải đi? Nhiệm vụ tùy quân năm nay không phải đã xong rồi sao, thế nào mà cậu vừa về họ lại phái đi nữa?"

Kinh Vũ trở về là để tạm biệt Lăng Tinh, tuy yêu cầu của quân bộ là tức khắc xuất phát, nhưng Lăng Tinh đã dạy cậu, trước lúc xa nhà, nhất định phải chính miệng cùng người nhà cáo biệt, nếu không người nhà sẽ lo lắng.

"Có một nhiệm vụ khẩn cấp lâm thời."

Lăng Tinh mất hứng, "Nhiệm vụ khẩn cấp gì mà nhất định phải cậu đi? Cậu vẫn còn là một thiếu niên, bình thường không phải cũng chỉ là tùy quân thực tập thôi sao?"

“Không, nhiệm vụ lần này chỉ có một mình tôi đi.”

Lăng Tinh càng kinh ngạc, “Rốt cuộc là nhiệm vụ gì?”

Kinh Vũ cho tới bây giờ luôn không giấu diếm Lăng Tinh bất cứ chuyện gì, “Đi Lan Túc tinh trồng một cây đào.”

Tay Lăng Tinh run lên, nhìn trái phải thấy không có người, vội đem Kinh Vũ kéo vào giáo đường, đi thẳng đến một chỗ không có ai, mới cố nén trái tim đang đập bang bang ra vẻ trấn định hỏi, “Cậu nói, cậu phải đi đâu làm cái gì?”

Kinh Vũ thành thành thật thật lập lại một lần, “Đi Lan Túc tinh trồng một cây đào.”

“Quân bộ để cậu đi đến chỗ xa như vậy chỉ để trồng một cây đào? Đây là cách nói của bọn họ?”

“Không, bọn họ chỉ đưa tôi một hạt đào, muốn tôi chọn một chỗ đất đai phì nhiêu gieo xuống mà thôi.”

Lăng Tinh càng nghĩ việc này càng thấy kỳ quặc, hành động này của quân bộ khiến anh không thể không liên hệ tới điểm nóng trong xã hội gần đây, huống chi, vì nguyên nhân giáo hội, anh cũng thủy chung chặt chẽ chú ý hướng đi của hạt giống.

“Hạt đào đó, giờ đang ở trên người cậu sao?”

Kinh Vũ cúi đầu, từ trong túi trước trên ngực trái lấy ra một thứ gì đó, Lăng Tinh hơi chần chờ tiếp nhận tinh tế nhìn kỹ, nó thoạt nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn, hoàn toàn không thể tin được đây là hạt giống cây linh hồn mà khiến ngoại giới ồn ào huyên náo.

Mắt anh lóe sáng, đem hạt đào trả lại cho Kinh Vũ, “Cậu ở đây chờ tôi một chút! Ngàn vạn lần không được đi! Nhớ kỹ chưa?”

Kinh Vũ không hỏi vì cái gì, cậu từ trước đến nay luôn nghe lời Lăng Tinh, lúc này cũng chỉ gật đầu.

Lăng Tinh bước nhanh đi ra, sau khi thoát khỏi phạm vi thính lực của Kinh Vũ, nhanh chóng gọi điện thoại cho giáo chủ.

“Gì vậy?”

Bên kia vừa mới nhận điện, Lăng Tinh liền khẩn cấp hỏi, “Giáo chủ đại nhân, hạt giống cây linh hồn đó, anh có thấy qua vật thực chưa?”

“Đương nhiên.”

“Nó trông như thế nào?”

“Bộ dáng? Phi thường bình thường, người không biết còn có thể coi nó là một hạt đào, nếu không phải tôi tận mắt thấy nó được người ta hái xuống từ trên cây linh hồn, tôi cũng sẽ hoàn toàn không tin.”

“Cư nhiên là thật…” Lăng Tinh thấp giọng tự nói.

Giáo chủ cảm thấy kỳ quái, “Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Không có, tôi chỉ hỏi vậy thôi,” Lăng Tinh vội nói, “Không quấy rầy anh nữa, tôi gác máy trước.”

Cậu kích động cúp điện thoại, trong thời gian ngắn ngủi trên đường quay lại đã hiểu rõ ý đồ của quân bộ.

Để Cô Tinh đột phá lực dẫn linh hồn đem hạt giống đến Lan Túc tinh, chẳng khác nào đem một vòng tròn hạn chế lực dẫn linh hồn trước đó mở rộng thành hai, thì ra lúc trước lời ước đoán hạt giống sẽ bị mang đến Hoàng Túc tinh, còn xa mới đạt tới mức độ dã tâm của quân đội.

Phải làm thế nào mới tốt, chuyện này bây giờ lại phát sinh trước mặt mình, chẳng lẽ thật sự phải để nó phát triển, trơ mắt nhìn dã tâm của quân bộ do hai tay Kinh Vũ khuếch tán? Anh một lòng suy nghĩ đối sách, lần nữa ngẩng đầu thì Kinh Vũ đã ở trước mặt.

Kinh Vũ quả nhiên còn đứng nguyên tại chỗ chờ đợi, nhìn thấy anh liền nói, “Tôi đã tạm biệt rồi, quân bộ yêu cầu tôi tức khắc xuất phát, tôi phải đi.”

“Chờ một chút!” Lăng Tinh căn bản là trước khi kịp nghĩ ra biện pháp giải quyết, đã theo bản năng ngăn cậu ấy lại.

“Còn có chuyện gì sao? Nga đúng rồi, hạt giống phải không? Tôi sẽ nhớ mang về.”

“Không, không phải chuyện này,” Đại não Lăng Tinh vận chuyển cực kỳ nhanh, “Cậu mới vừa về, nhanh như vậy đã muốn đi, tôi rất, tôi rất không nỡ, cậu ở lại thêm một ngày rồi hãy đi.”

“Đây là mệnh lệnh của quân bộ.”

“Tôi biết, nhưng quân bộ cũng chỉ là muốn cậu đi trồng một cây đào, trồng sớm một ngày hay trồng muộn một ngày cũng không có khác biệt gì đi? Đây vốn đâu phải mệnh lệnh đặc biệt khẩn cấp gì đúng không?”

"Nhưng mà..."

Lăng Tinh tiến lên nắm lấy cánh tay Kinh Vũ, "Cậu đã đi tròn một tháng, trở về ở nhà mới một ngày, Lan Túc tinh xa như vậy, chuyến đi này không biết lại phải mất bao lâu mới có thể trở về, nghe lời tôi, ở thêm một ngày, được không? Xin cậu."

Kinh Vũ thấy Lăng Tinh nói như thế, cũng nửa ngập ngừng mà đáp ứng.

Khăng khăng lưu lại Kinh Vũ đêm nay, Lăng Tinh thủy chung tâm thần không yên, dù chuẩn bị bữa tối rất phong phú, cũng triệt tiêu không được những sai lầm nhỏ nhặt anh phạm phải trên bàn cơm.

Chỉ có thể thấy may mắn Kinh Vũ không phải người hiểu sát ngôn quan sắc *(đoán ý qua lời nói và sắc mặt)*, phàm là một người bình thường nếu ở đây, đều có thể nhìn ra thái độ Lăng Tinh khác thường.

Nhưng Kinh Vũ thì vẫn như thường, tiêu diệt sạch đồ ăn Lăng Tinh chuẩn bị cho mình, tiếp đó tìm một quyển sách để anh giảng, ngay cả Lăng Tinh ấp úng đọc sai rất nhiều chỗ cũng chẳng tỏ vẻ nghi ngờ gì.

Đèn phòng ngủ nơi hậu viện Giáo đường rất nhanh đã tắt, đây là một đêm yên tĩnh, côn trùng bên ngoài lẫn người trong phòng, đều sớm tiến nhập mộng đẹp.

Cho đến khi ngoại trừ những động vật thường ẩn hiện vào đêm, thì không còn sinh vật nào tỉnh, một bóng người lặng lẽ từ trên giường bước xuống.

Người ở giường trên còn đang ngủ say, nửa bên mặt phơi dưới ánh trăng, nửa bên kia chìm trong bóng tối, điêu khắc nên cảm giác vô cùng lập thể. Lăng Tinh nhìn gương mặt say ngủ của cậu, nhịn không được muốn tiến đến sờ lên cái mũi cao thẳng hoặc đôi môi đang mím chặt đó, cũng may anh cuối cùng vẫn khắc chế được.

Áo khoác của Kinh Vũ còn vắt ở đầu giường, Lăng Tinh nhắm mắt lại, thở sâu ba hơi, rốt cục cố lấy dũng khí vươn tay, trong túi áo trước ngực mò đến hạt giống rất giống hạt đào kia.

Một bàn tay từ bên cạnh đưa qua, vững chắc hữu lực chế trụ cổ tay Lăng Tinh, tay anh run lên, Kinh Vũ mới đây vẫn còn ngủ say, không biết từ khi nào đã mở hai mắt, đang nhìn đăm đăm vào anh.

Giằng co hồi lâu, thời gian ngưng kết rốt cục bắt đầu thong thả hòa tan, Lăng Tinh tuy bị bắt ngay tại trận, nhưng lại thủy chung không chịu buông ra bàn tay đang nắm chặt hạt giống.

"Cậu hãy nghe tôi nói, Kinh Vũ, " anh nuốt nước miếng, cực kỳ cố gắng chọn lọc từ ngữ, "Đây căn bản không phải hạt đào gì cả, đây là hạt giống của cây linh hồn, chúng ta sở dĩ có lực dẫn linh hồn, cũng là bởi vì có hải đăng tồn tại, mà hải đăng chỉ có tác dụng trong phạm vi của cây linh hồn."

"Quân bộ cho cậu đi Lan Túc tinh, cũng không phải vì để cậu trồng đào, bọn họ là muốn nhờ tay cậu, đem hạt giống gieo trồng trên chỗ họ không thể đi tới, bước tiếp theo chính là để cậu tìm kiếm nhân công địa phương, thi công hải đăng cho bọn họ. Đợi cho tất cả những chuyện này đều thành hình rồi, thì họ có thể qua lại tự nhiên giữa hai địa phương, ngay cả nơi còn xa hơn cả Lan Túc tinh cũng có thể đặt chân tới."

"Kinh Vũ, nhiều năm qua tôi luôn cố gắng giáo huấn cho cậu lý niệm hòa bình, cho dù biết cậu tương lai nhất định đi lên con đường chiến tranh này, tôi vẫn luôn kiên trì, chính là hi vọng cậu có thể vào lúc thi hành mệnh lệnh, nhớ được lời tôi từng nói với cậu dù chỉ một chút, thủ hạ lưu tình dù chỉ một chút, sẽ không uổng mỗi một quyển sách tôi đọc cho cậu trong bảy năm qua."

"Cậu là Cô Tinh, từ sau khi tỉnh dậy vận mệnh đã được quyết định, tôi chỉ là người nuôi nấng cậu trong kỳ thiếu niên. Trong sinh mệnh dài của cậu, thuộc về tôi chỉ có bảy năm ngắn ngủi, hết thảy tương lai của cậu, tôi đều không có quyền can thiệp."

"Nhưng mà, nhưng mà chỉ riêng chuyện này," khóe mắt Lăng Tinh phiếm quang, "Nếu cậu thật sự gieo xuống hạt giống, chẳng khác nào trợ giúp quân bộ đem chiến trường có thể xâm lược mở rộng gấp đôi, đến lúc đó lại sẽ có bao nhiêu sinh linh đồ thán, người vô tội uổng mạng, nếu tôi đã biết chuyện này, bất kể thế nào cũng không thể tùy ý nó phát sinh, càng không có khả năng mặc kệ người tôi coi trọng nhất, cũng chính là cậu, tự tay gieo xuống mầm mống tội ác này."

"Khi tôi vẫn còn là một thiếu niên, tự mình trải qua sự kiện 'Tẫn diệt' cực kỳ bi thảm, từng một lần tâm như tro tàn, sau đó được Thần cứu lại. Tôi luôn nghĩ, nếu thần muốn tôi sống sót, nhất định là có ý nghĩa nào đó, cho đến khi tôi gặp cậu."

"Đến khi tôi gặp cậu, tôi mới biết Thần để tôi sống nhiều năm như vậy, chính là vì chờ đợi sự xuất hiện của cậu."

"Cậu gia nhập, khiến cho nhân sinh của tôi trở nên hoàn chỉnh, hoàn mỹ, không còn tiếc nuối, dù có chấm dứt tại điểm này, cũng sẽ không cảm thấy có bất kỳ điều gì tiếc hận. Cho nên khi tôi ra quyết định này, đã sớm vẽ dấu chấm tròn lên quỹ tích sinh mệnh."

"Nếu cậu muốn ngăn cản tôi, thì giết chết tôi tại đây. Cậu cũng có thể xem như không có gì phát sinh, qua đêm nay, tôi sẽ chủ động đến quân bộ tự thú, tùy ý quân đội xử phạt."

Tư thế hai người đều không nhúc nhích, cho đến khi ngoài cửa sổ truyền đến vài tiếng kêu nhỏ của những sinh vật đi đêm, một người trong họ mới có động tác.

Kinh Vũ buông lỏng cổ tay Lăng Tinh một chút, thu tay về, cả quá trình tựa như một pha quay chậm, an tĩnh lại dài dằng dặc.

Lăng Tinh cảm động đến hai mắt nhắm nghiền, trong miệng chỉ còn lại có hai chữ, "Cám ơn."

Ngày hôm sau, bão táp thổi quét qua tổng bộ quân đội.

“Cái gì? Hạt giống bị trộm?!”

Long Dần mới sáng sớm đã nghe tin tức như thế, nổi giận đùng đùng đuổi tới, “Ai làm?”

Thuộc hạ báo cáo, “Người nuôi dưỡng cô tinh sớm tới tự thú, nói mình trộm hạt giống, nhưng lại không chịu nói đem hạt giống giấu đi đâu.”

“Hoang đường! Không phải đã lệnh cho hắn xuất phát hôm qua sao?”

“Thưa vâng, nhưng chẳng biết tại sao, hắn tự tiện lùi lại một ngày.”

Long Dần nghiến răng nghiến lợi, “Ngay từ đầu tôi đã phản đối đem người giao cho người bên giáo hội nuôi nấng, hạt giống không có chẳng lẽ tôi phải đi tìm giáo hội mà đòi?”

Tham mưu lên tiếng nhắc nhở, “Hồi sáng cậu ta đến tự thú, tôi đã nhận thấy có vấn đề, một mình đem người ngăn lại, bất quá vẫn khiến cho người khác chú ý. Chuyện này bên ngoài vẫn là bí mật, ngàn vạn lần đừng vì nhất thời kích động mà để lộ phong thanh, huống chi trước mắt tung tích hạt giống không rõ, truyền ra chắc chắn sẽ kích khởi sóng to gió lớn.”

Lời của y đánh thức Long Dần, hiện giờ bọn họ là vô cớ xuất binh, ngay cả một danh nghĩa để quang minh chính đại hỏi tội cũng không có, điều này buộc Long Dần dù có thế nào cũng phải nhịn xuống.

“Người đâu?!”

Lập tức có người dẫn Lăng Tinh lại.

“Nói! Hạt giống ở đâu?”

Lăng Tinh trấn định nói,“Hạt giống là do chính tôi trộm, Kinh Vũ không hề biết gì, chuyện này không liên quan tới cậu ấy.”

Long Dần vỗ bàn, “Tôi hỏi cậu hạt giống đâu!”

“Tôi sẽ không giao hạt giống cho các ông, chuyện các ông thầm lập kế hoạch đem hạt giống đến Lan Túc tinh, có thông báo với dân chúng sao?”

“Quyết định của Quân đội, khi nào thì đến phiên dân chúng nhúng tay?”

“Vậy tại sao tôi vừa nhắc tới chuyện này, mọi người ở đây liền lén lén lút lút, xảy ra chuyện lớn như vậy,

Nguyên soái cũng không lộ diện, chắc không phải là một mình ông tự tiện quyết định đó chứ?"

Long Dần nắm chặt nắm tay, hận không thể lập tức cho cậu ta ăn chút đau đớn.

"Tôi chỉ kiên nhẫn hỏi cậu một lần cuối cùng, đừng tưởng rằng cậu là thiếu niên thì có kim bài miễn tử, hạt, giống, ở, chỗ, nào?"

Lăng Tinh biểu tình như cũ, "Vô luận ông hỏi bao nhiêu lần đều là đáp án đó, tôi sẽ không nói."

Long Dần trực tiếp phất tay triệu thuộc hạ đến, "Đi giáo đường, đào ba thước đất, cũng phải tìm cho ra nó."

Cấp dưới mới vừa lĩnh mệnh chuẩn bị rời đi, lại bị Long Dần gọi lại, "Còn nữa, triệu hồi Cô Tinh, không được để hắn tiếp tục lưu lại nơi đó!"

"Rõ, trưởng quan."

Mục sư của giáo đường vừa xong buổi cầu nguyện sáng sớm, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Ông ra ngoài, chỉ thấy rất nhiều người thân mặc chế phục quân bộ đang đào lên mỗi một tấc đất trong viện, hoa Lăng Tinh cùng Kinh Vũ gieo xuống, đều bị vô tình xúc lên thất linh bát lạc.

"Các người đang làm gì đó?"

Ông cuống quít tiến lên ngăn cản, lại bị một bàn tay quân nhân chặn ngang trước mặt, "Chấp hành quân vụ, không liên quan ngài, xin đừng can thiệp."

"Đây là viện tử của giáo đường, sao các người có thể làm càn?" mục sư tức giận nói.

Nhưng đối phương hoàn toàn xem nhẹ ý kiến của ông, có mấy người trực tiếp vào giáo đường, ở bên trong lật đông tìm tây, mục sư muốn cùng vào, lại bị chặt chẽ giam tại chỗ.

Có tín đồ đến lễ sáng theo lệ, xa xa nhìn thấy một màn này bị dọa lui, không biết chuyện gì xảy ra.

Lại qua chốc lát, Kinh Vũ từ bên trong đi ra, trong tay còn mang theo va li hành lý, đằng sau là hai quân nhân theo sát.

"Kinh Vũ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Lăng Tinh đâu?"

Kinh Vũ như không nghe thấy lời ông, lập tức đi lướt qua bên cạnh, biểu tình khi cậu rời đi, cùng với lúc cậu đến giống nhau như đúc, không có gì biến hóa, cậu ở nơi này bảy năm, trước khi đi cũng không có chút tình tự không nỡ nào.

Quân nhân Long Dần phái tới lục soát toàn bộ phòng ốc và khắp viện tử giáo đường, thậm chí còn soát người mục sư hoàn toàn chẳng biết gì cả, cũng gặng hỏi đi hỏi lại hôm trước có người nào khác tới đây không, chỉ riêng đối câu hỏi của mục sư lại tránh né không đáp.

Trường hạo kiếp này kéo dài suốt sáu giờ, sau khi nhân viên quân đội không thu hoạch được gì rút lui khỏi đó, cả gian giáo đường như có gió lốc cuốn qua vô cùng thê thảm.

Mục sư lo lắng một lần lại một lần gọi tới dãy số trên cổng cá nhân của Lăng Tinh, lại thủy chung không thể kết nối, cuối cùng bất đắc dĩ gọi tới chỗ Giáo chủ.

Giáo chủ nhận được tin, tất tả chạy tới quân bộ, Long Dần vừa nhìn thấy người này xuất hiện, trong lòng liền thầm mắng một tiếng phiền toái.

"Long Dần trung tướng." Giáo chủ không khách khí lắm cùng hắn chào hỏi.

"Giáo chủ đại nhân," Long Dần ra vẻ khách sáo đáp lễ, "Chỗ này của tôi cũng không phải giáo hội, ngài có phải đi nhầm chỗ rồi không?"

"Người của anh lúc sáng hủy đi một gian giáo đường của chúng tôi, một đứa trẻ trong giáo đường đến bây giờ còn không rõ tung tích, chẳng lẽ còn không cho phép tôi tới tìm người sao?"

"Đứa trẻ?" Long Dần buồn cười, "Ông gọi một thiếu niên bảy mươi tuổi là đứa trẻ?"

"Dù lớn hơn nữa cậu ấy vẫn là thiếu niên, thiếu niên phạm tội không thể trừng phạt như người lớn được, huống chi anh ngay cả tội danh của cậu ấy cũng không buộc được."

Long Dần cười lạnh một tiếng, vừa định nói tiếp, tham mưu ở phía sau bí mật níu ống tay áo hắn, khiến hắn đúng lúc thu hồi lời của mình.

"Được rồi, ngài nói đứa trẻ thì chính là đứa trẻ, đứa trẻ nhà ngài là tự mình tới, cũng không có bất luận kẻ nào ép buộc cậu ta."

Giáo chủ không nghe hắn giải thích, "Tôi chỉ cho anh một lựa chọn, hoặc là anh nói ra lý do giam giữ cậu ấy, hoặc là thả người."

Long Dần sắp phiền chết rồi, căn cứ theo lời thuộc hạ hồi báo, bọn họ chẳng tìm được gì từ giáo đường hết, cái thằng Lăng Tinh kia lại chết cũng không chịu nói, nếu giáo chủ bên này tiếp tục tạo áp lực đem sự tình

chọc thủng, việc này có thể gây lớn chuyện.

"Được rồi, ngài có thể lãnh người đi, bất quá ngài phải trông người cho kỹ, dù sao thiếu niên thực rất yếu ớt." Hắn nghiến thật nặng hai chữ 'yếu ớt'.

Đối với uy hiếp của hắn, giáo chủ đáp lại bằng cách hung hăng trừng mắt, rất nhanh có người đem Lăng Tinh lại, thấy đối phương lông tóc vô thương, giáo chủ lúc này mới yên lòng lại.

"Rốt cuộc sao lại thế này?"

Long Dần bất động thanh sắc dựng tai lên.

Giáo chủ cảnh giác lấy áo choàng ngăn Lăng Tinh lại, "Đi thôi, chúng ta trở về rồi nói."

"Hừ," Long Dần đằng sau lưng họ khinh thường phun một tiếng.

"Trung tướng, xem ra giáo chủ đối với chuyện này hoàn toàn không biết rõ tình hình, có thể loại bỏ đường dây Lăng Tinh đem hạt giống giao cho giáo hội."

"Nhưng cậu ta thủy chung là người của giáo hội, có thể là chưa kịp giao ra. Chặt chẽ giám thị họ, trong khoảng thời gian này phàm là người xuất nhập giáo đường, tất cả đều ghi lại."

Lăng Tinh trở lại giáo đường, khi chứng kiến tâm huyết của mình với Kinh Vũ bị hủy hoại chỉ trong một chốc, suýt nữa bật khóc.

Giáo chủ trong lòng cũng không dễ chịu, những hoa cỏ từng tươi tốt đó, lẫn tạp với bùn đất, tán lạc một vùng, tan hoang không thể tả.

Lăng Tinh không rên một tiếng đến nhà kính lấy xẻng, bắt đầu ngồi xổm xuống, từng chút từng chút, đem những hoa cỏ may mắn còn sống trồng lại chỗ cũ, giáo chủ cùng mục sư cũng tới giúp anh, ba người bận rộn tới tối, cũng chỉ khôi phục nguyên trạng được một phần tư.

Một bàn tay đáp lên vai Lăng Tinh, "Nghỉ ngơi trước một chút đi, ngày mai chúng ta tiếp tục."

Lăng Tinh đã không biết mệt mỏi là gì, nhưng nghĩ đến còn có hai người ở đây, chính mình không đi bọn họ cũng sẽ không đi, liền miễn cưỡng đáp ứng.

Nương cơ hội này, giáo chủ thử dò hỏi, "Cậu không muốn nói cho tôi biết, cậu vì sao đến quân bộ ư? Cuộc gọi cậu gọi cho tôi hôm trước, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?"

Lăng Tinh mấp máy miệng, vừa định nói, lại lập tức nghĩ, chuyện này nếu mình không nói ra, thì là hành vi cá nhân, nhưng nếu như mình nói, giáo hội cùng quân bộ tất sẽ lại bùng nổ xung đột. Đến lúc đó quân bộ rất có thể táp ngược một phát, đổ cho giáo chủ thành người xúi giục đằng sau, làm không tốt ngay cả giáo hội đều cũng vì thế mà bị liên luỵ, lưng đeo tội danh trộm cắp.

Nghĩ vậy, anh lại gắt gao ngậm miệng, bất kể thế nào cũng không chịu nói ra một chữ.

Giáo chủ cùng mục sư bất đắc dĩ liếc nhau một cái, ngay cả vấn đề họ còn chưa rõ ràng, bảo họ làm sao giải quyết?

Phòng ngủ Lăng Tinh đồng dạng bị lật tung loạn thất bát tao, sách vở hỗn độn đầy đất vẫn không triệt tiêu được sự trống trải vì có một người đã biến mất mà sinh ra, trước khi Kinh Vũ đến, Lăng Tinh cũng một mình ở trong này sinh sống sáu mươi mấy năm, lại chưa từng cảm thấy quạnh quẽ như thế.

Ngủ ở giường dưới, lại dường như khuyết thiếu trọng lượng nào đó ở giường trên, khiến anh chênh vênh không có cảm giác an toàn.

Cuộc sống như vậy đảo mắt lại qua một tuần, giáo chủ tới liên tục, dẫn dắt từng bước muốn từ miệng Lăng Tinh dò ra chân tướng, nhưng khổ nỗi anh đã hạ quyết tâm, kiên quyết không đề cập tới việc này. Giáo chủ không đánh mà lui, người Long Dần phái tới giám thị anh lại càng vì vậy mà tìm không ra manh mối.

Thời gian qua lâu, có người ngồi không yên, mắt thấy xác suất tìm lại được hạt giống ngày càng mong manh, giận nhất chính là biết rõ kẻ trộm là ai, nhưng không cách nào đem trị tội, Long Dần làm sao nuốt được cơn tức này.

Tham mưu của hắn thấy sự tình không kéo dài được nữa, đành phải nghĩ kế cho hắn.

"Chuyện hạt giống kéo lâu như vậy vẫn không có tin tức, dân chúng bên kia một mực chờ quân đội đưa ra một lời giải thích, Nguyên soái cũng đề cập hai lần, theo tôi thấy, trước mắt chuyện này còn chưa có người ngoài nào hiểu rõ, chúng ta cứ xem như hạt giống giả kia là thật, đáp ứng bọn họ trồng trong nước, cũng coi như thực thi tâm nguyện của bọn họ."

"Sau đó thì sao? Mọc lên một cây đào?"

"Đúng là chúng ta tận mắt thấy nó được kết xuất từ cây linh hồn, nhưng cây linh hồn mấy ngàn năm nay cũng chỉ kết có một thứ kì quái như thế, căn bản không có tiền lệ chứng minh nó nhất định là hạt giống, tất cả mọi chuyện cũng chỉ là suy đoán của chuyên gia mà thôi."

Long Dần nhắm mắt hít sâu một hơi, tuy hắn cảm thấy đề nghị này ngu đến không thể ngu hơn nữa, nhưng khổ nỗi hắn cũng nghĩ không ra biện pháp nào thông minh hơn.

"Cho dù là như vậy, nhưng cứ để kẻ trộm thoát tội như vậy, tôi thật sự không thể chịu đựng được."

Lúc này có người gõ cửa tiến vào, “Trung tướng.”

Long Dần nâng mí mắt, người đến là quân y, “Nói.”

“Sáng nay tôi tiến hành kiểm tra sức khoẻ cho Cô Tinh theo lệ, đã phát hiện việc này.”

Long Dần từ trong tay anh ta tiếp nhận báo cáo, đọc lướt thật nhanh, “Cậu nói Cô Tinh đã thức tỉnh rồi?”

“Thưa phải, nhưng cậu ta bị tiêm thuốc trấn định chuyên dùng cho thiếu niên, cho nên không biểu hiện ra ngoài.”

Long Dần hận không thể đem báo cáo bóp vụn, “Lăng, Tinh…”

Tham mưu động linh cơ, “Tôi có một ý tưởng.”

“Nói.”

“Cô Tinh thức tỉnh rồi, theo lẽ sẽ tìm trong đồng loại một người để giết, bất kể thế nào, người này nhất định là phải chết.”

”Nếu Cô Tinh trong nghi thức trưởng thành ngộ sát thiếu niên cùng mình ngày đêm ở chung, sẽ không ai sinh nghi, còn giảm đi một phiền phức cho quân đội khỏi phải tìm người *(tìm người để hy sinh mạng sống cho Cô tinh đó)*, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao.”

“Có đạo lý,” trong mắt Long Dần hiện lên quang mang nguy hiểm, “Loại thuốc giải trừ thuốc trấn định, chỗ anh có không?”

Quân y nghe được lời của tham mưu có chút bối rối, bất quá vẫn nhanh chóng rũ mắt xuống trả lời, “Có.”

“Vậy là tốt rồi, ” Long Dần cắn răng nói, “Không cần tôi phải dạy anh làm thế nào chứ?”

Nhiều ngày nay đây là lần đầu Kinh Vũ được triệu tới trước mặt Long Dần.

“Cậu đã trái quân lệnh một lần, hơn nữa tạo thành tổn thất không thể bù lại, tội ngang phản quốc, dựa theo quân pháp, lẽ ra phải bị tử hình.”

Kinh Vũ đứng nghiêm thẳng tắp nghe hắn nói, không có bất kỳ dị nghị gì, dù Long Dần lệnh cho cậu đi chết, cậu cũng sẽ không chút do dự chấp hành.

"Nhưng quân bộ quyết định mở cho cậu một đường sống, cho cậu một cơ hội lập công chuộc tội, hơn nữa mệnh lệnh lần này, không chỉ đối với cậu, mà cả với người nuôi dưỡng cậu đều có chỗ tốt rất lớn."

Long Dần đi đến trước mặt Kinh Vũ, hạ giọng nói, "Dù sao, cậu cũng không muốn chứng kiến cậu ta hồn phi phách tán, đúng không?"

***

Lăng Tinh yên lặng khép lại cuốn kinh thánh âm trong tay, anh gần đây mỗi ngày trừ tu bổ hoa viên, thì thời gian đều dùng vào việc niệm kinh và sám hối, trong giới luật giáo hội, anh trước sau phạm phải ba điều là không giữ lời, nói dối và trộm cắp, đã không còn mặt mũi nào tiếp tục đảm nhiệm chức Thần quan ở đây.

Đợi qua khoảng thời gian này, anh sẽ tìm cơ hội nói việc này với mục sư.

Tiếng bước chân phía sau nhắc nhở anh có người vào giáo đường, tưởng là giáo đồ đến Lăng Tinh xoay người lại, lại thấy được người ngoài ý liệu.

"Kinh Vũ?" Anh mừng rỡ nói, "Cậu trở về …"

Kinh Vũ tiến lên một bước, từ chưa kịp nói ra vĩnh viễn nằm lại trong miệng anh.

Cổ tay Lăng Tinh vô lực giương lên trong không trung, quyển kinh thánh âm rơi xuống đất.

120. Quyển 3 - Chương 120: Đương Quan*

**Đương quan: Người gác cổng, người canh giữ*

Lăng Tinh cuộn thành một đoàn rúc vào trong góc, dù trên người đã dùng chăn thật dày quấn hai vòng, vẫn khó có thể ngăn chặn cơn lạnh run.

Anh vùi đầu vào hai bàn tay, hồi tưởng lại ba ngày trước, Kinh Vũ vốn đã rời đi bỗng về giáo đường, nhân lúc anh không hề phòng bị xuất thủ, kích hoạt nghi thức trưởng thành, bản thân anh bị lấy máu trong tim… Cả quá trình hoàn thành trong chớp mắt, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi. Người bị chứng sợ hãi nghi thức trưởng thành như anh, lại ngay cả sợ hãi cũng chưa kịp cảm thấy, thì đã hoàn thành việc ký kết huyết khế.

Nhưng kỳ rối loạn ba ngày kế tiếp mới là bắt đầu cơn ác mộng, những học sinh cùng lứa của anh đã được dạy kiến thức đầy đủ nhất về nghi thức trưởng thành, hoàn toàn hiểu rõ các loại tình huống trong kỳ rối

loạn, chính vì thế, mọi người mới hợp thành tổ chức đồng minh chống lại nghi thức trưởng thành.

Có điều về lý luận hiểu thì hiểu, nhưng khi chân chính tự mình trải qua, mới biết những lời nghe từ bác sĩ, làm sao bì được một phần vạn cảm thụ cắt da này.

Loại cảm giác như có một linh hồn khác xâm lấn trong cơ thể, hàn khí thấu xương từ trong tủy tràn ra ngoài, thân thể giống như tùy thời tùy chỗ đều có thể đông cứng.

Cánh cửa gian phòng ngủ nhỏ bị đẩy ra, Kinh Vũ đi đến, đem nước trong tay đặt bên cạnh anh.

"Uống nước."

Lăng Tinh nghiêng nhìn qua, đó là loại thức uống dùng cho vận động mà anh mua cho Kinh Vũ ngày đầu tiên cậu ấy đến giáo đường, vì mới lấy từ tủ lạnh ra, bên trên còn kết đầy những hạt nước tinh mịn trong suốt, trong cái giá lạnh ăn vào xương này, cơ hồ liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái thôi cũng có thể đem người đông cứng.

Anh hai mắt nhắm nghiền, nghiêng đầu sang chỗ khác, không có chút ý tứ muốn động tới lon nước kia.

Kinh Vũ còn tưởng rằng anh không khát, "Anh đói không? Tôi đi lấy đồ ăn cho."

Chỉ chốc lát sau, Kinh Vũ mang theo một gói bánh mì năng lượng nguyên vị về, đưa tới trước mặt Lăng Tinh muốn anh ăn, Lăng Tinh rốt cuộc chịu không nổi, nắm lấy nó ném ra ngoài.

"Tôi đã ăn cái này ăn suốt ba ngày, người bình thường ai lại thích ăn thứ này chứ? Tôi không cần ăn, cậu đem đi đi!"

Kinh Vũ trừng to đôi nhãn châu đen kịt, nhìn Lăng Tinh hắn chưa bao giờ thấy qua, muốn biết anh ấy vì sao lại nổi trận lôi đình.

Một lát sau, hắn hiểu rõ rồi.

"Tôi đã biết, anh chờ một chút."

Trong phòng lại còn lại một mình, Lăng Tinh thống khổ ôm ngực, người chưa từng phát giận với Kinh Vũ là anh nay lại có thể quát lên với cậu ấy những lời đó, biết rõ cậu ấy là Cô Tinh không hiểu tình cảm nhân loại, lại muốn dùng tiêu chuẩn của nhân loại yêu cầu cậu ấy, cái kỳ rối loạn chết tiệt này khiến anh khắc chế không được tâm tình của mình, thậm chí giận cá chém thớt lây sang người vô tội.

Khi anh ngăn không được mâu thuẫn và tự trách, Kinh Vũ đã vòng trở lại, đem một thứ khác giao cho

Lăng Tinh.

"Anh muốn ăn cái này phải không?"

Lăng Tinh cầm lên, gói giấy quen thuộc làm anh nhớ tới cảnh tượng khi họ lần đầu tiên gặp nhau nhiều năm trước, Tiểu cô nương trên bao bì màu hồng của bánh mì vị ô mai khiến Lăng Tinh hết khóc lại bật cười, anh vì sao lại đối Kinh Vũ nói ra những lời quá đáng như vậy chứ, cậu ấy rõ ràng làm rất xuất sắc.

"Ừm, cậu làm rất đúng, vừa rồi là tôi không tốt, " anh nhịn không được hướng về trước ôm lấy Kinh Vũ, "Tôi thích ăn cái này."

Kinh Vũ ngồi lên chiếc ghế một bên, nhìn Lăng Tinh bọc chăn bông ở đó ăn bánh mì, ánh mắt anh màu xám rất nhạt, đến mức nếu cứ nhạt thêm chút nữa liền biến mất.

"Cậu vì sao lại không giết chết tôi?" Lăng Tinh thấy đối phương luôn theo dõi mình, dứt khoát mở miệng hỏi.

"Tôi vì sao phải giết anh?" Kinh Vũ hỏi lại.

"Đây không phải mệnh lệnh quân đội đưa cho cậu sao?"

"Quân đội lệnh cho tôi cùng anh hoàn thành nghi thức trưởng thành, tôi đã hoàn thành mệnh lệnh." Kinh Vũ trả lời đương nhiên.

Quân bộ không muốn lưu anh, nhưng không cách nào xử tử một thiếu niên, liền phái Cô Tinh đến cưỡng chế nghi thức trưởng thành, dùng biện pháp này có thể khiến anh chuyển thế, lại còn có năng lực khiến cô tinh trưởng thành, nếu Lăng Tinh đứng trên lập trường của quân đội, cũng nghĩ không ra phương thức giải quyết nào đẹp hơn.

Nhưng kỳ quái chính là anh lại không chết, rõ ràng đối tượng cùng Cô Tinh cử hành nghi thức trưởng thành hẳn phải chết không thể nghi ngờ, vì cái gì mình lại còn sống? Ngay cả bản thân Kinh Vũ còn không rõ, Lăng Tinh càng không có khả năng biết.

Bánh mì năng lượng vẫn là có một vài chỗ tốt nhất định, ít nhất cũng cung cấp đủ năng lượng cho người dùng, Lăng Tinh ăn hết một cái, thân thể hơi có chút khí lực, rét lạnh tựa hồ cũng giảm bớt vài độ.

Nhưng cảm giác kỳ quái cứ luôn lan tràn quanh anh, mà loại cảm giác này đến từ chính người ngồi đối diện.

"Cậu đang làm gì?"

Anh vừa hỏi xong câu này, thân mình bỗng bị kéo xuống, nếu không phải đúng lúc dùng hai tay chống lên giường, anh đã có thể cứ thế mà ngã ra rồi.

Một loại hoảng hốt nặng ngàn cân áp chế từ đỉnh đầu, mồ hôi lạnh cơ hồ trong nháy mắt thấm ướt đẫm lưng áo, đôi môi không chút máu vì sợ hãi mà run rẩy không khép lại được.

"Đây là cái gì?" Kinh Vũ vô tội nghiêng đầu hỏi.

Lăng Tinh cách hơn mười giây mới một lần nữa thở hổn hển, nhưng cũng không phải thở gấp đều đặn, mà là dồn dập trao đổi khí xong một vòng nhất định phải đình trệ thật lâu mới có thể tiếp tục vòng tiếp theo, anh nhiều lần tổ chức ngôn ngữ muốn mở miệng, lại ba phen mấy bận kết thúc bằng thất bại.

Cuối cùng vẫn là Kinh Vũ triệt hồi uy hiếp, Lăng Tinh mới mồ hôi rơi như mưa nằm vật trên giường.

"Anh làm sao vậy?" Kinh Vũ không rõ nguyên do hỏi.

Lăng Tinh bình phục nửa ngày, mới mở mắt ra, nhìn thẳng lên ánh mắt đối phương, cực kỳ nghiêm túc gằn từng tiếng nói với hắn.

"Tôi biết, bây giờ đối với cậu mà nói, giống như một đứa trẻ bắt được món đồ chơi mới, không thử hết từng công năng một chút, thì cậu sẽ không bỏ qua."

Anh lại thở hổn hển hơn nửa ngày mới có thể tiếp tục, "Nhưng cậu phải đáp ứng tôi, chỉ dùng một lần hôm nay, hôm nay cậu có thể làm gì tùy thích, nhưng sau này, sau này không bao giờ được dùng nữa, được không?"

"Nga." Kinh Vũ thuận theo gật gật đầu.

Người trên giường hô hấp từ sâu sang cạn, từ cạn chuyển sang kéo dài, mí mắt anh dần dần buông xuống, trên gương mặt tái nhợt xuất hiện một tia đỏ ửng.

Kinh Vũ tò mò nhìn biến hóa của anh, theo hắn tăng lớn khống chế, hô hấp Lăng Tinh trở nên dồn dập, bờ vai anh khó nhịn giương lên, đầu ngưỡng ra sau, độ cong của cằm cao cao dương khởi, tựa hồ đang tìm kiếm động chạm của người nào đó.

Anh co rụt vai, cổ áo trần trụi lộ ra xương quai xanh cũng theo nhịp một lên một xuống, làn da vốn trắng tuyết, lại nhiễm lên một tầng hồng nhạt mê người.

Có những tiếng ngâm nhẹ tất tất tác tác từ giữa môi răng anh phát ra, mắt anh phiếm lệ quang, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng, đây là một tư thái khác mà Kinh Vũ chưa bao giờ thấy qua, hắn lại nghệch đầu sang một bên, muốn biết rõ lúc này là gì.

“Đây là cái gì?” Ở trước mặt Lăng Tinh, hắn vĩnh viễn là chăm học chăm hỏi như thế.

Lăng Tinh không thể nhịn được nữa, hướng hắn vươn tay, “Cậu tới.”

Kinh Vũ không nghi ngờ gì, từng bước từ trước bàn lò dò tới bên giường, còn cong nửa người xuống chờ đợi nghe Lăng Tinh dạy bảo.

Lăng Tinh hơi nhấc thân mình, duỗi thẳng cánh tay phải, ôm sau gáy Kinh Vũ, một tay kéo hắn xuống.

***

Từ sau nghi thức trưởng thành tới nay lần đầu tiên Lăng Tinh ngủ thấy ngon, sau khi tỉnh lại, những cảm giác hàn lãnh, cô độc, không an toàn… toàn bộ đều tan thành mây khói, anh nằm trong một khuỷu tay ấm áp, hai người chen chúc trên một chiếc giường đơn chật đến không thể chật hơn nữa, quần áo bị ném bừa nằm loạn thất bát tao trên đất.

Nhưng hồi tưởng lại chuyện phát sinh đêm trước, Lăng Tinh lại nhịn không được muốn chui đầu xuống đất không bao giờ ra nữa, anh là trưởng bối tay cầm tay dạy Kinh Vũ làm mỗi một việc, rốt cục đã tay cầm tay dạy cậu ấy làm luôn ‘chuyện đó’.

Nhưng khác biệt lớn nhất của Cô Tinh cùng người thường, chính là bản năng động vật trong bọn họ mạnh phi thường, một khi thiên tính được phóng thích, liền hoàn toàn phục tùng bản năng mà hành động, không bị quản chế bởi bất kỳ quy tắc nào, thế nên trải qua một đêm gây sức ép, toàn thân anh trên dưới đều rời rã.

Vì đầu anh cứ động đậy, khiến Kinh Vũ đang ôm anh cũng bị phá tỉnh, nhìn thấy Lăng Tinh đã thức, Kinh Vũ lập tức một cái xoay người lên mặt trên, chuẩn bị tiếp tục làm cái loại chuyện khiến hắn cả người thoải mái đó.

“Đợi đã!” Lăng Tinh vội ngăn cản hắn, “Ngừng! Ngừng! Ngừng!”

Anh liên tục hô to ba tiếng, mới khiến Kinh Vũ ngừng lại.

“Làm sao vậy?” Hắn hỏi.

Lăng Tinh dùng hai tay chắn trước ngực Kinh Vũ, dù nói thế nào cũng không để hắn áp xuống, “Cậu trước tiên chờ một chút, nghe tôi nói có được không?”

Kinh Vũ tuy rằng không quá muốn, nhưng vẫn nhịn được, “Anh nói.”

Lăng Tinh nghĩ nghĩ, "Cậu có còn nhớ, tôi từng nói với cậu, giữa con người và động vật khác biệt lớn nhất nằm ở chỗ nào không?"

Kinh Vũ hồi tưởng một chút, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên sắc mặt trở nên tái mét, cứng rắn phản bác:

"Tôi không muốn chia sẻ anh cùng người khác!"

Lăng Tinh sửng sốt, sau đó mặt đỏ bừng, "Cái, cái gì, cậu đang nói gì vậy a, ý tôi không phải cái này, tôi làm sao có thể…"

Hô hấp Kinh Vũ kịch liệt phập phồng, Lăng Tinh vội vàng ôm chặt hắn, trong lòng cảm thán, trời ạ, Cô Tinh lại có thể sẽ tức giận, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, anh thấy được cái gọi là biểu tình trên mặt Kinh Vũ.

Về phương diện khác, anh cũng không ngừng hối hận, khác biệt lớn nhất giữa con người và động vật nằm ở chỗ con người biết chia sẻ, đây chẳng phải là bài học đầu tiên của họ sao, thật không nghĩ tới Kinh Vũ lại có thể nhớ rõ như thế, ngay cả bản thân anh cũng không ngờ đến tình huống này.

Chờ người trong lòng hô hấp bình hoãn lại, Lăng Tinh mới kiên nhẫn giải thích, "Tôi nói không phải là chia sẻ, mà là khắc chế. Động vật sẽ không khắc chế dục vọng của mình, chỉ cần phát tình liền muốn giao phối, nhưng nhân loại thì có thể, đây cũng là bất đồng rõ rệt giữa người và động vật, lúc trước nói như vậy, là tôi suy nghĩ không chu toàn."

Kinh Vũ ngẩng đầu, không rõ, "Vì sao phải khắc chế? Chẳng lẽ có dục vọng là sai sao?"

Lăng Tinh nhẹ vỗ về sau lưng hắn, "Dục vọng đương nhiên không sai, chúng ta bây giờ là phối ngẫu hợp pháp, cậu đối với tôi có dục vọng cũng là bình thường, tôi đối với cậu cũng đồng dạng sẽ có dục vọng. Nhưng cậu cũng phải nghĩ đến năng lực thừa nhận của thân thể một nửa khác, tần suất giao phối như cậu vậy, tôi thật sự không chịu nổi, cho nên, tôi đề nghị chúng ta phải có một hiệp thương giảm bớt số lần lại một chút, giống hôm qua một đêm bảy lần, thật sự không thể lặp lại nữa."

Kinh Vũ giống như đang nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của anh, "Vậy năm lần."

Lăng Tinh quả thực muốn đập đầu chết, "Một lần có thể chứ? Tôi cảm thấy một lần đã là rất nhiều rồi."

"Ba lần." Kinh Vũ hiếm khi không chịu nghe theo mệnh lệnh Lăng Tinh.

Lăng Tinh biết không có cách nào để cậu ấy thỏa hiệp thêm nữa, đành phải buông tha, "Vậy được rồi, nghe lời cậu, ba lần thì ba lần, nhưng mà nhiều hơn nữa thì thật sự không thể, cơ thể của tôi sẽ rụng luôn đó."

“Anh đã nói người Thiên Túc sẽ không sinh bệnh.”

Lăng Tinh tuyệt vọng che mắt.

Lăng Tinh không cho Kinh Vũ làm, Kinh Vũ đành phải một mình chạy tới hoa viên trồng hoa, nhân lúc hắn đang ở tiền viện, Lăng Tiêu chọi đá lên cửa sổ, Lăng Tinh cố nén đau nhức cả người mở cửa ra thả cho cậu vào, Lăng Tiêu dẫn theo một đại đội thức ăn, quăng một đống lên giường Lăng Tinh.

Lăng Tinh thở ra một hơi dài, khẩn cấp nắm một thứ trong đó mở ra cắn vài cái, hoàn chỉnh nuốt xuống mới thở phào.

“Thỉnh thoảng bên người có một người bình thường thì vẫn tốt hơn.”

“Đúng quá rồi còn gì, chỉ có tôi hiểu anh cần cái gì, trông cậy vào cái tên đó là không thể nào.”

Lăng Tinh bên ăn bên hỏi, “Cậu hình như rất hiểu cậu ấy nha.”

“Ngô, ” Lăng Tiêu xoa mũi, “Cũng chút chút.”

“Sao cậu tới được?”

“Còn dám nói, cơ sở ngầm chỗ của anh càng ngày càng nhiều, tôi không thể không xài đến mấy hồn tinh mới ẩn vào được đó.”

“Tôi tưởng cậu lại nhảy tới chứ, mấy hôm trước cậu đi đâu vậy?”

“Đi dạo vòng vòng thời đại này, cũng cần phải hiểu biết một chút tình hình chính trị đương thời chớ.”

“Hiểu được bao nhiêu rồi?”

“Bên ngoài có hơi loạn.”

“Bởi vì chuyện hạt giống?”

“Hạt giống giờ đã nằm trong tay anh rồi chớ gì.”

Lăng Tinh nở nụ cười, “Cậu biết thật đúng là rất nhiều a.”

“Hết cách, ai bảo tôi sống trong niên đại đó, cũng đã biết sự tích chói lọi của anh rồi.”

Lăng Tinh hạ mắt, “Bên quân đội muốn lợi dụng Kinh Vũ giết chết tôi, tôi vẫn sống sót, nhưng tôi đoán họ sẽ không lưu tôi lâu, lúc thiếu niên không có cách nào phán tôi tử hình, còn giờ thì luôn sẽ tìm được lý do.”

Lăng Tiêu trầm mặc, lời anh ấy đích thực là sự thật.

Lăng Tinh ăn hết gói này tới gói khác, “Tôi cũng sắp biến thành cậu rồi, cậu nói cho tôi biết chút tình tiết đi, trên đời này, tôi không có gì khác vướng bận, cũng chỉ còn lại một mình cậu ấy, là khiến tôi không yên lòng.”

“Cậu ấy rốt cục cũng có chút khí tức con người, rất nhanh sẽ biến thành một người thực thụ, tôi thực lo lắng… Cậu có thể nói cho tôi một chút tương lai của cậu ấy không?”

Lăng Tiêu mấp máy miệng, “Anh không cần lo lắng, anh ta rất nhanh cũng sẽ cùng đi với anh, sẽ không biến thành một người đâu.”

Lăng Tinh ngẩn người, “Thật sao?”

Lăng Tiêu bới bới đầu, “Tuy tôi không biết tình huống cụ thể, bất quá tôi cùng chuyển thế của anh ta là tỉnh dậy cùng một ngày, vậy chắc lúc chuyển thế cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian đi.”

Nghe tin đó Lăng Tinh không biết nên vui hay buồn, “Thì ra chuyển thế của tôi cũng quen biết chuyển thế của Kinh Vũ, thật là trùng hợp… Còn gì nữa không?”

Lăng Tiêu ánh mắt phiêu qua một bên, miệng nhẹ mím, mơ hồ giương lên chút độ cong, lại hiếm thấy có chút thẹn thùng.

“Chúng ta cùng một chỗ.”

Lăng Tinh hít sâu một hơi, biểu tình biến hóa vài lượt, khi thở ra thì trên mặt đã nở rộ tươi cười từ tận đáy lòng.

“Chuyện này là thật sao?”

“Thật không tin nổi.”

Anh nói liên tục hai câu, dùng việc này diễn tả kích động nội tâm mình lúc này.

"Giờ thì anh biết vì sao tôi hiểu rõ tên đó như vậy rồi chứ."

Lăng Tinh gật đầu liên tục, "Tin rồi, cậu nói cho tôi chuyện của cậu ấy nhiều chút đi, tôi muốn nghe."

Ánh mắt Lăng Tiêu quét đến lon nước dùng cho vận động trên bàn, "Lúc tôi trong kỳ rối loạn tên đó cũng từng mua cho tôi cái này."

"Ha ha đó là chai nước đầu tiên tôi mua cho cậu ấy." Lăng Tinh vui vẻ.

"Thì ra là bị anh dạy hư, anh xem anh tạo ra cái đồ hư hỏng gì kìa."

"Nhưng cậu ấy còn mua cho tôi cái này nữa." Lăng Tinh đắc ý từ dưới cái gối rút ra tờ giấy gói bánh mì năng lượng màu hồng phấn vị ô mai.

Lăng Tiêu vừa nhìn liền xem thường quay đầu qua một bên, "Xời, tên kia từng mua cho tôi cả một thùng."

Hai người bắt đầu anh một câu tôi một câu phỉ nhổ đủ loại việc ác của Kinh Vũ cùng Doanh Phong, cuối cùng đều cười đến không thể tự dừng được.

Lăng Tinh lau đi nước mắt tràn ra trên khóe vì cười, tự đáy lòng cảm khái nói, "Có tục ngữ nói, Cô Tinh vẫn lạc, tam thế lương bạc, tôi luôn lo lắng rằng Kinh Vũ qua hết đời này, chờ đợi cậu ấy còn có ba kiếp bạc tình, mà tôi lại không ở bên cạnh cậu ấy, thì phải làm sao đây."

Anh ngẩng đầu, "Nhưng nếu như theo lời cậu nói, vậy tôi yên tâm."

Lăng Tiêu mím mím miệng, trái lại cúi đầu.

Lăng Tinh nghiêm túc nói, "Lăng Tiêu, tính cách giống như họ vậy, có thể là chỉ có chúng ta mới chịu được, đừng để cho cậu ấy đi hại người khác."

Lăng Tiêu nhè nhẹ gật đầu.

"Ưm."

121. Quyển 3 - Chương 121: Thương Khung*

** Thương khung: Không trung, trời cao, bầu trời…*

Lăng Tinh đứng lên, từ một chỗ phi thường bắt mắt trên giá sách lấy xuống một quyển, lật ra vài tờ, Lăng Tiêu mới phát hiện mặt sau trang sách bị dán kín.

"Đó là cái gì?" Cậu hỏi.

Lăng Tinh không nói, mà tỉ mỉ rạch phần bị dán ở trang sách ngoài cùng, lấy nó ra, ở trung tâm quyển sách cư nhiên bị khoét một cái lỗ, bên trong an ổn đặt một hạt giống trông như hạt đào.

Anh lấy hạt giống ra, "Đây là hạt giống của cây linh hồn, tôi nghĩ ra một cách sẽ không bị quân bộ tìm được, chính là đem nó giao cho cậu."

Lăng Tiêu ngay cái nhìn đầu tiên nhìn tới hạt giống kia mắt liền trợn trừng, cái đồ quỷ này… cư nhiên là hạt giống của cây linh hồn?!

Thì ra đây không phải là hạt đào Lăng Tinh gặm xong thừa lại, khiến Doanh Phong nâng niu nhớ mãi nó không quên.

Lăng Tinh còn đang tự nói với mình, hoàn toàn không chú ý tới biểu tình khác thường của Lăng Tiêu, "Bất quá tôi hy vọng cậu có thể đem nó giao cho Kinh Vũ tương lai, đây là thứ tôi lấy từ chỗ cậu ấy, theo lý nên tiếp tục do cậu ấy bảo quản."

"Nhưng vật này không phải của cậu ấy cũng không phải của tôi, mà là của quốc gia, tôi giao cho cậu ấy bảo quản, cũng là muốn một ngày kia khi quốc gia cần, cậu ấy có thể giao nó ra."

"Chôn rồi." Lăng Tiêu thấp giọng than một câu.

"Cái gì?" Lăng Tinh không nghe rõ.

"Không, không có," Lăng Tiêu vội phủ nhận, cuối cùng còn chột dạ quay đầu nhìn ra hậu viện ngoài cửa sổ, chỗ đó có cây đào, nếu cậu nhớ không lầm thì lúc trước Doanh Phong chôn nó ở nơi đó.

Hạt giống duy nhất mà cây linh hồn kết được trong bốn ngàn năm qua, cứ như vậy bị bọn họ chôn rồi… Chôn rồi… Chôn…

Từ từ! Nếu là hạt giống, nói không chừng vào niên đại Doanh Phong sinh hoạt đó đã nảy mầm rồi.

Cây linh hồn mọc lên trong hậu viện giáo đường, nói ra nhất định sẽ hù chết rất nhiều người đi.

Lăng Tinh đem hạt giống trịnh trọng trao cho Lăng Tiêu, "Cậu có thể giúp tôi hoàn thành tâm nguyện này, đúng không?"

Lăng Tiêu đờ người ra nhận lấy, cười gượng hai tiếng, đem hạt giống giơ lên trước mắt, nhìn trái nhìn phải, thở dài một tiếng.

"Vì cái gì lịch sử không thể thay đổi chớ? Anh có biết tôi vì vật nhỏ này đã ăn bao nhiêu khổ không?"

"Có vấn đề gì sao?" Lăng Tinh khó hiểu hỏi.

"Quên đi," Lăng Tiêu khoa trương khịt mũi, "Cố gắng thay đổi lịch sử cũng không có ý nghĩa, buông tha đi Lăng Tiêu."

Cậu đem hạt đào, à không, là hạt giống trịnh trọng thu vào túi trước ngực, "Anh yên tâm, tôi cam đoan có thể giao vào tay anh ấy, dùng phương thức đặc biệt nhất, cam đoan anh ấy sẽ xem cái này như bảo bối, bảo hộ vô cùng cẩn thận."

Lăng Tinh yên tâm, "Vậy là tốt rồi."

Từ bên ngoài truyền lại tiếng bước chân, Lăng Tiêu nghe được trước tiên, "Cô Tinh đã trở lại, tôi đi trước."

"Cậu sợ cậu ấy cái gì a?" Lăng Tinh còn muốn giới thiệu cậu cho Kinh Vũ quen nữa nè.

"Tôi không muốn bị đập!" Cậu chính là đã từng thấy bộ dạng Doanh Phong sau nghi thức trưởng thành, thực sự ngay cả việc mình nói chuyện cùng người khác mà cũng hận không thể quản từng li từng tí, nếu như bị Cô Tinh phát hiện mình trộm vào phòng ngủ Lăng Tinh thì nguy mất.

Lăng Tiêu từ cửa sổ nhảy ra ngoài, Lăng Tinh cũng vội đem mấy thứ đông tây trên giường thu dọn lại hết, lúc Kinh Vũ vào nhà, chỉ nhìn thấy Lăng Tinh lần nữa ngồi lại giường, hắn nhìn quanh bên trong một vòng, dường như từng phát sinh gì đó, nhưng lại chẳng nhìn ra là cái gì.

"Có người đã tới sao?" Nói cho cùng thì vẫn là cô tinh, trực giác dã thú thật là mạnh.

"Không có." Lăng Tinh trợn mắt nói dối, tuy không rõ cái câu 'Tôi không muốn bị đập' kia có ý gì, bất quá Lăng Tiêu là người từng trải, nói như vậy nhất định có lý do của cậu ấy.

Kinh Vũ đối lời Lăng Tinh nói từ trước đến nay đều tin tưởng không hề nghi ngờ, nếu anh đã nói không có thì không có.

"Tôi phục hồi lại vườn hoa ở tiền viện rồi."

"Vậy sao," Lăng Tinh cũng đã ba ngày không ra khỏi phòng, "Tôi muốn đi xem, cậu tới đỡ tôi."

Kinh Vũ tiến lên dìu Lăng Tinh, chưa đi được hai bước Lăng Tinh liền hối hận, một đêm bảy lần quả nhiên không phải thứ mà con người chịu được, đi mới vài bước mà chân anh đã nhũn đến run lên, cả người càng ngày càng dựa cả vào Kinh Vũ, dựa đến mức đối phương cũng không thể đi cho thẳng.

Cuối cùng Kinh Vũ thẳng thắn ôm ngang anh lên, Lăng Tinh hoảng sợ, theo phản xạ ôm lấy cổ đối phương đề phòng mình ngã xuống.

Hoa viên rốt cục lần nữa được khôi phục nguyên trạng, tuy thiếu nhiều thực vật, nhưng đất đai đã được chăm sóc, nghĩ chắc Kinh Vũ gieo xuống hạt giống lần nữa, chờ không bao lâu, có khả năng sẽ lại nơi nơi trăm hoa như gấm.

Anh lại có chút không nỡ rời đi nơi này, "Cậu buông ra, tôi muốn đợi ở đây."

Kinh Vũ buông anh xuống, nhưng Lăng Tinh đi đứng suy yếu, chỉ có thể ngồi trên bậc thang.

"Tôi đi lấy ghế nằm trong hậu viện dời qua đây, anh nằm trong sân đi."

Lăng Tinh cười nói, "Được."

Kinh Vũ ra hậu viện rồi, có người đi vào tiền viện, là một người anh chưa từng gặp qua.

"Xin chào." Lăng Tinh hơi lúng túng hướng người kia chào hỏi, "Xin hỏi có chuyện gì không? Nếu như đến cầu nguyện, từ đây trực tiếp đi vào là được."

Người đó quan sát một vòng, "Ngài là mục sư ở đây sao?"

"Tôi là Thần quan ở đây," Lăng Tinh giải thích, "Mục sư đã qua tinh cầu khác học giáo lý, một thời gian nữa mới có thể trở về."

Người đó gật gật đầu, "Tôi…"

Kinh Vũ mang ghế dựa đi vào tiền viện, thấy Lăng Tinh đang cùng một người lạ nói chuyện, không chút nghĩ ngợi liền nhảy đến trước mặt, ngăn giữa hai người.

"Kinh Vũ, cậu làm cái gì đó? Không lễ phép như vậy."

Nếu là quá khứ, chỉ cần Lăng Tinh ra lệnh Kinh Vũ đều nghe theo, nhưng hôm nay hắn căn bản không có ý tứ tránh ra.

“Đi đi.” Hắn diện vô biểu tình nói với người trước mắt.

“Kinh Vũ!”

“Đi mau.” Hắn lại lên tiếng đuổi người.

Người kia thấy Kinh Vũ tuy không lớn, nhưng loại ánh mắt không pha lẫn bất cứ tia cảm tình nào lại hù sợ y, lui về sau mấy bước, xoay người vội vàng chạy trốn, Lăng Tinh đối với Kinh Vũ như thế này thật không lý giải nổi.

“Cậu làm sao vậy?” Anh hỏi, “Đó không phải là người xấu.”

Kinh Vũ xoay người, “Không muốn thấy anh nói chuyện cùng y.”

Hắn đặt ghế dựa xuống bên cạnh, ôm lấy Lăng Tinh đi ngược trở về.

“Nè, cậu không phải mang ghế dựa đến là muốn tôi ngồi trong viện sao?” Lăng Tinh vội ngăn cản.

“Không muốn,” Kinh Vũ không hề dừng bước, “Bên này nhiều người.”

Mặc kệ Lăng Tinh phản đối thế nào, hắn vẫn kiên trì ôm người về phòng ngủ, đóng cửa lại, như vậy mới yên tâm.

Lăng Tinh nhớ tới lời của Lăng Tiêu, lại kết hợp với biểu hiện của Kinh Vũ, trong lòng toát ra một ý nghĩ.

Bọn họ ở học viện sơ cấp đã từng được học về tri thức bảo vệ sức khoẻ rất tường tận, không chỉ có khế tử, mà còn cả khế chủ, trong đó cũng bao gồm tri thức về kỳ xây dựng quyền sở hữu này.

Chẳng lẽ Cô Tinh cũng có kỳ xây dựng quyền sở hữu của khế chủ sao? Lăng Tinh khó hiểu, trong khái niệm của Kinh Vũ, không có cái gọi là quyền sở hữu, nhận thức của cậu ấy đối đồ vật này kia chỉ phân chia thành thứ có thể động, và thứ không thể động.

Để dạy cho Kinh Vũ của mình của người khác, suốt một tháng ròng rã, Lăng Tinh hễ thấy đồ vật liền chỉ ra và xác nhận, của cậu, của tôi, của người khác, như vậy mới khiến cho Kinh Vũ hiểu được hàm ý của quyền sở hữu, nhưng không cách nào khiến cậu ấy chủ động sinh ra loại khái niệm ‘những thứ như vầy là của tôi’.

Để nghiệm chứng suy đoán của mình, Lăng Tinh lại bắt đầu trò chơi cũ đó, anh chỉ vào lon nước uống chuyên dụng cho vận động trên bàn nói, “Của cậu.”

Sau đó chỉ vào quyển sách một bên, "Của tôi."

Anh tìm trong phòng một vòng, rốt cuộc tìm được một món đồ trang trí mục sư lưu lại, "Của mục sư."

Anh lại tiếp tục chỉ vào tầng giường trên, "Của cậu," rồi chuyển sang giường dưới, "Của tôi," sau đó đưa ngón tay chỉ vào chính mình, không lên tiếng.

Kinh Vũ thực lưu loát tiếp tục, "Của tôi."

Suy đoán được chứng thực, Lăng Tinh không biết nên vui hay buồn, Cô Tinh lần đầu tiên có khái niệm quyền sở hữu, thứ khiến cậu ấy cho là 'của tôi' không ngờ lại là chính mình.

Kinh Vũ còn đang chờ xác nhận của anh, lúc xưa nếu hắn đoán đúng, Lăng Tinh sẽ khẳng định, nếu không đúng sẽ chỉ ra chỗ sai, nhưng lúc này… Lăng Tinh dở khóc dở cười, huống chi theo pháp luật thì cách nói của người ta hoàn toàn không hề sai, đành phải gật gật đầu, "Của cậu."

Nếu Cô Tinh cũng có loại cảm xúc vui vẻ, thì lúc này chính là biểu hiện Kinh Vũ đang vui vẻ, hắn ấn Lăng Tinh lên giường, Lăng Tinh còn chưa kịp nói một chữ 'không', dục vọng của khế chủ chính mình cũng đã truyền lại, anh chỉ có thể đương trường nộp vũ khí đầu hàng.

Trong gian phòng ngủ nhỏ hẹp mà ấm áp đó, đứt quãng vang lên thanh âm không nên vang lên vào ban ngày.

***

"Cái gì? Người không chết?"

Thủ hạ được phái đi giám thị Lăng Tinh chi tiết bẩm báo, "Qua xác minh, đúng là không chết, nhưng hai người quả thật đã hoàn thành nghi thức trưởng thành, mấy ngày nay Cô Tinh đều đang chiếu cố đối phương trong kỳ rối loạn."

Long Dần nặng nề ngồi xuống, tay dùng sức nắm chặt tay vịn run rẩy làm vang lên âm thanh lạch cạch.

Tham mưu ở một bên ngập ngừng, "Lúc trước ra lệnh cho Cô Tinh là muốn hắn cùng với Lăng Tinh hoàn thành nghi thức trưởng thành, nếu xét đến điểm đó, hắn lần này quả thật…"

Long Dần trừng mắt liếc y một cái, "Chưa từng nghe qua, người cùng Cô Tinh cử hành nghi thức trưởng thành mà còn sống."

"Có thể vì hai người cùng một chỗ lâu, nên Cô Tinh hạ thủ lưu tình hay không?"

Long Dần vung tay, "Tôi mặc kệ hắn có phải hạ thủ lưu tình không, dù cậu ta sống sót sau nghi thức trưởng thành, cũng đã không còn là thiếu niên, không còn kim bài miễn tử, xử tử cậu ta bất quá cần một câu nói mà thôi."

"Không thể qua loa như vậy a," tham mưu vội khuyên can, "Đầu tiên, cậu ta bây giờ là khế tử của Cô Tinh, tuy rằng chúng ta không biết nguyên nhân gì làm cho Cô Tinh khác thường, nhưng tình huống đã biến đổi đó là sự thật. Vậy dựa theo lẽ thường, hiện tại Cô Tinh đã tiến nhập kỳ xây dựng quyền sở hữu, đoạn thời gian này là thời kì ý muốn bảo hộ của khế chủ đối khế tử cực mạnh, động đến khế tử của hắn sau lưng căn bản chính là đi tìm chết."

"Hừ, " Long Dần khinh thường hừ một tiếng, "Kỳ xây dựng quyền sở hữu, cần bao lâu?"

"Cái này tùy theo mỗi người, ít thì một tuần, nhiều thì một tháng… Khó mà nói được."

"Cậu muốn tôi chờ một tháng?" Long Dần đề cao thanh âm.

"Vừa rồi chẳng qua chỉ là một trong những nguyên nhân, còn có cái thứ hai. Người thường phát dục thông qua kết hợp, Cô Tinh phát dục thông qua giết chết đối thủ, bây giờ đối thủ của cô tinh không chết, vậy hắn đến tột cùng phát dục theo đường nào còn chưa rõ. Nếu hắn đã muốn thay đổi sang con đường của người bình tường, lúc này xử tử Lăng Tinh, hắn cũng chỉ có thể duy trì hình dáng cùng năng lực thiếu niên, vĩnh viễn đều khó có khả năng hoàn toàn phát huy thực lực."

Long Dần bình tĩnh lại, dù sao chiến lực Cô Tinh đối với bọn họ mà nói rất trọng yếu, hắn cần là một Cô Tinh phát dục hoàn toàn, chứ không phải một đứa thiếu niên ngay cả lông còn chưa dài.

"Tôi đã biết nên làm thế nào."

Chủ ý tham mưu nghĩ ra còn chưa kịp nói, đã bị Long Dần chặn lại.

"Nhưng vấn đề trước đó, về kỳ xây dựng quyền sở hữu mà cậu nói, tôi còn phải kiểm tra một chút, để biết bước tiếp theo nên làm cái gì."

***

Lăng Tinh bị đau vuốt lỗ tai của mình, có chút bất mãn oán hận, "Phim tài liệu lúc trước cho cậu xem đó, giống đực thuộc động vật có vú sở dĩ lúc giao phối sẽ cắn lỗ tai hoặc sau gáy đối phương, là bởi vì giống cái sẽ chạy trốn. Nhưng tôi sẽ không chạy trốn, cậu không cần cắn tai tôi có được không, thật sự rất đau."

Kinh Vũ rõ ràng nghe được những lời này, lại quăng qua một bên, hoàn toàn không thấy có ý làm theo lời đã nghe.

Lăng Tinh buồn bực, từ sau nghi thức trưởng thành, những lúc cậu ta 'Không nghe lời' như vầy càng ngày càng nhiều, hơn nữa khi đề cập đến những chuyện liên quan đến trên giường thì biểu hiện lại càng cường thế, mang chút ý vị muốn kiến lập quyền uy khế chủ.

Nghe nói có khế chủ thời gian của kỳ xây dựng quyền sở hữu còn lâu hơn cả kỳ nguy hiểm của khế tử, Lăng Tinh có điểm khóc không ra nước mắt, anh hơi tưởng niệm tiểu Kinh Vũ nhu thuận nghe lời trong quá khứ a.

Lăng Tinh nằm ba ngày trên giường, một phần vì Kinh Vũ trông chừng rất nghiêm ngặt, phần khác cũng vì anh mệt đến không xuống nổi giường, cũng may đồ dự trữ Lăng Tiêu lưu lại sung túc, mới miễn cho anh mỗi ngày đều phải gặm bánh mì năng lượng.

Anh buồn chán tới sắp hỏng rồi, cuối cùng tới ngày thứ tư, thừa dịp Kinh Vũ ra ngoài, học theo Lăng Tiêu nhảy qua cửa sổ. Ra ngoài trời xa cách đã lâu, hô hấp không khí trong lành, cảm thấy tất cả đều thật tốt đẹp, còn chưa chuồn đi được mấy bước, đã bị Kinh Vũ bắt về.

"Sao cậu lại tìm ra được tôi?" Lăng Tinh buồn bực.

"Muốn nhìn là có thể nhìn."

Lăng Tinh hiểu rồi, nhất định lại là kỹ năng khế chủ, "Cậu chắc không phải luôn luôn giám thị tôi đó chứ?"

"Không phải giám thị." Cô Tinh khuyết thiếu tình cảm không biết nên dùng từ gì, "Là quan tâm."

Lăng Tinh đỡ trán, "Cậu có thể nói ra cái từ 'quan tâm' này thật sự khiến tôi rất vui, nhưng quan tâm không phải dùng như vậy. Cậu nếu quan tâm tôi, nên thể hội cảm nhận của tôi, mà không phải ở đâu lúc nào cũng dùng cái kỹ năng kia của cậu giám thị tôi, như vậy sẽ làm tôi rất không có cảm giác an toàn."

"Vậy tôi sẽ không biết anh đi đâu."

Lăng Tinh nắm cổ tay hắn, "Cậu xem, cậu có cổng cá nhân a, người ta phát minh ra cổng cá nhân, không phải dùng để liên lạc lẫn nhau sao? Cậu nếu muốn biết tôi ở nơi nào, thì gọi cho tôi một cuộc điện thoại, tôi sẽ chính miệng nói cho cậu biết tôi đang ở đâu. Đáp ứng tôi, trừ phi thật cần thiết, nếu không sau này đừng dùng năng lực kia nữa được không?"

Kinh Vũ bộ dạng không muốn tiếp nhận, "Nhưng cách này rất tiện."

Lăng Tinh thở dài, đành phải lại dùng phương pháp trước kia, dán tay hắn lên ngực mình, "Cậu làm như vậy, tôi không thoải mái."

Kinh Vũ chớp chớp mắt, "Được rồi."

Bảy ngày kỳ nguy hiểm rốt cục đi qua, Lăng Tinh cùng Kinh Vũ một lần nữa kiến lập một loại quan hệ khác, trưởng bối cùng vãn bối, thầy cùng trò, khế chủ cùng khế tử, người thân cùng người yêu, tất cả đều được xây dựng trên cơ sở một trong hai người là Cô Tinh hoàn toàn khuyết thiếu khu cảm tình, Lăng Tinh ngẫm lại cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Không biết có phải vì nguyên do lần trước quân đội quét sạch nơi này hay không, mấy ngày nay giáo đường chẳng có ai đến, mục sư cùng giáo chủ đều đã đi những tinh cầu khác, Lăng Tinh vô cùng buồn chán, mặc vào áo choàng Thần quan, chuẩn bị ra đầu phố giảng đạo.

Biết Kinh Vũ chưa chắc sẽ đáp ứng, anh lần nữa chọn lúc đối phương đi vắng theo đường nhỏ len lén ra ngoài, từ lần trước hai người thỏa thuận, Kinh Vũ quả thật hết lòng tuân thủ hứa hẹn không dùng kỹ năng truy tung, điều này làm cho Lăng Tinh thoải mái không ít.

Anh ôm quyển sách đã in tốt đi trên đường nhỏ hẻo lánh, đang đi đi bỗng một ngọn gió ập đến trước mặt, anh theo bản năng ngửa ra sau tránh thoát, phía sau lưng lại truyền đến một kích mạnh mẽ.

Lăng Tinh lảo đảo vài bước, quyển sách nhỏ trong tay rơi trên đất, lúc ngẩng đầu lên, đã có bốn năm người từ trong chỗ tối hiện thân chậm rãi bao vây anh.

Chờ khi thấy rõ chế phục trên người bọn họ, Lăng Tinh trong lòng căng thẳng, là người của quân bộ, Long Dần rốt cục chuẩn bị động thủ với anh rồi.

Lăng Tinh khẩn trương di chuyển tại chỗ, cau chặt mi, Kinh Vũ cùng anh từng có ước định, sẽ không tiếp tục giám thị anh, tự nhiên cũng không thể đuổi theo được, chẳng lẽ thế này là phải nói tạm biệt sao?

122. Quyển 3 - Chương 122: Chấn Nhiếp

Nhưng Lăng Tinh vừa mới nổi lên ý niệm xa nhau trong đầu, phía sau liền có tiếng đánh nhau truyền đến, anh quay đầu nhìn, giật mình phát hiện Kinh Vũ mạnh mẽ mở một cửa đột phá, vọt vào vòng vây, nhảy một bước đến bên cạnh Lăng Tinh.

"Cậu…" Lăng Tinh muốn hỏi, rồi lại không biết nên hỏi thế nào.

"Anh nói lúc cần thiết có thể dùng, tôi cảm giác được anh đang gặp nguy hiểm nên mới dùng."

… Quả nhiên trực giác của Cô Tinh là đẳng cấp dã thú sao?

Bất quá Lăng Tinh vẫn thấy thật may cậu ấy có thể tới, nhưng nghĩ lại, dù cậu ấy là Cô Tinh, cũng không phải là đối thủ của nhiều người như vậy, nghĩ đến đó không khỏi lo lắng cho Kinh Vũ.

"Anh đứng đây." Kinh Vũ bỏ lại một câu liền lập tức xông lên, cùng đám quân nhân Long Dần phái tới đánh thành một đoàn. Kinh Vũ ở quân bộ trực tiếp dưới quyền Long Dần, cùng những người này vốn nên là những chiến hữu trong cùng đội ngũ, hôm nay vì Lăng Tinh mà cùng bọn họ vũ khí đối chiến.

Lăng Tinh ở một bên vì hắn mà đổ mồ hôi lạnh, cho dù là Cô Tinh thì mới mấy hôm trước cậu ấy cũng chỉ là thiếu niên, mà đối thủ của cậu ấy đều là những quân nhân đã hoàn toàn phát dục, được nghiêm chỉnh huấn luyện, Kinh Vũ lấy một địch nhiều, lấy yếu địch mạnh, căn bản không thể nào là đối thủ của bọn họ.

Nhưng dần dần Lăng Tinh cũng nhìn ra, những người này tựa hồ không sử xuất toàn lực với Kinh Vũ, hành động của bọn họ, ở một mức độ nào đó lại giống như dò xét.

Quả nhiên, Lăng Tinh đoán không sai, một trận qua đi, vài người đều nhảy lùi lại, đồng thời ly khai phạm vi công kích của Kinh Vũ, Kinh Vũ cũng không đuổi cùng giết tận, mà lui đến bên người Lăng Tinh.

"Chúng tôi không phải phụng mệnh đến ám sát cậu ta." một người dẫn đầu nói.

Cô Tinh trời sinh không có biểu tình, người khác cũng nhìn không ra hắn tin hay không tin.

"Long Dần trung tướng muốn mời cậu ta qua đó một chuyến, ngài cũng lệnh cho cậu trở về." Hắn đối Lăng Tinh cùng Kinh Vũ phân biệt dùng từ khác nhau là 'mời' cùng 'ra lệnh', hiển nhiên là đã được dặn dò trước.

"Muốn tôi đi làm gì?" Lăng Tinh hơi khẩn trương, giáo chủ theo Nguyên soái ra ngoài rồi, Long Dần phỏng chừng cũng là nhắm thời cơ này.

"Cậu đi sẽ biết."

Bọn họ nhiều người thực lực mạnh, Lăng Tinh cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể bị áp giải, lần nữa về quân bộ.

Long Dần nghe xong thuộc hạ hồi báo, có thể làm cho Cô Tinh hạ thủ với người của mình, xem ra kỳ xây dựng chủ quyền quả thật có tồn tại, vậy không có cách nào ra lệnh cho Cô Tinh dùng thân phận khế chủ bức cung Lăng Tinh được.

Nhưng không sao, hắn có thể đợi, nghĩ tới đó, hắn thu liễm nhuệ khí, tận khả năng lấy tư thái bình thản, nói với hai người bị áp giải đến tận đây:

"Tôi muốn giáp mặt chúc mừng các cậu đã ký khế ước, cho nên để thủ hạ mời các cậu lại đây."

Lăng Tinh không nói gì âm thầm phỉ nhổ, ai chả biết để Kinh Vũ cùng tôi ký khế ước là chủ ý của ông, trước đó ông chắc cũng không ngờ tôi sẽ sống sót đi.

“Dựa theo ước định của chúng ta từ trước, cậu chỉ nuôi nấng Cô Tinh đến khi hắn thức tỉnh, giờ hắn đã trưởng thành, không cần người giám hộ nữa, tôi nghĩ, cũng đến lúc cậu để hắn quay về quân bộ rồi.”

Lăng Tinh lạnh lùng nói, “Quay về quân bộ chẳng phải chỉ cần một câu nói của ông sao? Huống chi cậu ấy đã bị ông triệu hồi đến đây.”

“Vậy là tốt rồi, ” Long Dần ra vẻ yên tâm, “Nhưng lúc trước chỉ có một mình hắn trở về, hiện tại chỉ sợ không được, thân là khế tử của hắn, cậu có nghĩa vụ theo khế chủ của mình cùng dời qua đây.”

Lăng Tinh biến sắc, “Có ý gì?”

Long Dần lấy ra một tấm thẻ, đặt ở trước mặt Kinh Vũ, “Tôi đặc biệt chuẩn bị cho hai người các cậu, sau này chỗ này chính là chỗ ở của các cậu, cậu ta không thể tiếp tục trở lại giáo đường, cậu cũng vậy.”

“Tôi ở giáo đường đã quen, tôi không muốn dọn đi.” Lăng Tinh một hơi cự tuyệt.

Long Dần cúi đầu đùa bỡn ngón tay của mình, “Khế tử phải theo khế chủ ở cùng một chỗ, đây là quy củ, khế chủ bỏ rơi khế tử là trái pháp luật, cậu chắc cũng không muốn chứng kiến Cô Tinh chính mình một tay dưỡng thành phạm pháp đi?”

Lăng Tinh cắn răng, hắn lại có thể lợi dụng danh nghĩa Kinh Vũ giam lỏng mình, mục đích khẳng định nằm tại hạt giống.

“Tôi là muốn tốt cho các cậu,” Long Dần đẩy đẩy thẻ chìa khóa nhà về phía trước, “Các cậu vừa mới kết hôn, một cái phòng nhỏ như vậy, ngay cả giường lớn còn không có, làm sao có thể thi triển được chứ.”

Lăng Tinh nghe hắn nói tới chuyện đó trước mặt nhiều người như vậy, mặt đỏ bừng, Kinh Vũ chỉ có thể lý giải ý tứ trên mặt chữ, cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, thực tự nhiên thu thẻ vào.

“Tôi phải về thu dọn đồ đạc, ” Lăng Tinh vội nói.

“Cậu yêu cầu cái gì, mọi người bên này sẽ chuẩn bị cho cậu, cậu không cần phải trở lại đó.”

Lăng Tinh tức giận nói, “Đừng tưởng làm vậy thì ông có thể từ trong giáo đường tìm ra hạt giống, ông không thể nào tìm được nó đâu, tôi cũng tuyệt đối sẽ không giao nó ra!”

Long Dần không muốn nghe phất tay, nhất thời có người tiến lên mời họ ra.

Căn nhà mà Long Dần chuẩn bị cho bọn họ to hơn gian phòng ngủ trong giáo đường kia gấp mấy lần có thừa, một sảnh một phòng ngủ nằm độc lập, đầy đủ mọi vật dụng, thoạt nhìn thực sự thích hợp cho vợ

chồng mới cưới.

Nhưng Lăng Tinh đối với căn phòng ngủ lạnh như băng thế này, chẳng có chút hảo cảm, anh trộm lưu ý tín hiệu trên cổng cá nhân, quả nhiên Long Dần tuy rất 'thiện lương' mà không tịch thu cổng của anh, nhưng chỗ này lại che chắn tín hiệu thông tin, phòng cũng không có mạng, đây là một môi trường hoàn toàn cách ly cùng ngoại giới.

Kinh Vũ được cho phép tự do ra vào, nhưng hai kẻ trông coi gọi là 'đến bảo hộ Lăng Tinh an toàn' ngoài cửa, phương thức 'bảo hộ' chính là không cho anh rời đi một bước.

Lăng Tinh vô lực ngồi xuống giường, cứ tiếp tục như vậy, dù mục sư cùng giáo chủ bọn họ trở về, cũng không có ai tìm ra được anh.

Kinh Vũ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, trong sách mà hắn từng đọc, trượng phu và thê tử sau khi kết hôn, thê tử chuyển vào nhà trượng phu là chuyện thiên kinh địa nghĩa, mà đây chính là căn nhà mà hắn bằng vào cố gắng của mình, lấy được từ quân bộ, cũng giống như những khế chủ khác trong quân đội.

Hắn bởi vì có năng lực tạo cho Lăng Tinh một hoàn cảnh mới lớn hơn thoải mái hơn mà 'kiêu ngạo', trong đó còn bao hàm cảm giác thành tựu nguyên thủy của dã thú vì muốn tìm phối ngẫu mà làm tổ, cho nên hắn càng không thể lý giải tâm tư Lăng Tinh, chính là dựa theo ước định giữa họ, một đêm ba lần, thỉnh thoảng không tuân thủ quy củ thêm một lần, trong phòng tân hôn Long Dần chuẩn bị cho bọn họ, trải qua những ngày tháng bình đạm của mình.

Lăng Tinh vốn tưởng bản thân đến chết cũng sẽ không gặp lại người quen nào khác ngoài Kinh Vũ, không nghĩ tới Lăng Tiêu chẳng biết bằng cách nào, lại có thể thừa dịp Kinh Vũ đi huấn luyện lẩn vào một lần, dọa anh nhảy dựng lên.

"Cậu điên rồi," sau khi thấy người đột nhiên mọc ra trong phòng, anh khẩn trương chạy vội tới bắt lấy cánh tay đối phương, rồi nhìn quanh quất.

"Tôi ở trong này lâu như vậy, cũng không rõ trong phòng có thiết bị giám sát hay không, cậu vậy mà cứ thế chuồn vào."

Lăng Tiêu xuất ra một dụng cụ kỳ quái, quét một vòng theo chiều kim đồng hồ, đèn xanh cao cao sáng lên, "Yên tâm đi, không có, tôi cũng có chuẩn bị mới đến. Cái lão Long Dần tôi biết mà, tuy vừa cường thế lại bá đạo, nhưng ít ra sẽ không giám thị cuộc sống riêng tư của anh."

Nhưng Lăng Tinh lo lắng không phải cái đó, "Nơi này là quân khu, bên ngoài nơi nơi đều là thủ vệ, cậu làm sao chuồn vào mà không bị người phát hiện thế?"

"Đừng quên, tôi cũng là sinh viên của học viện quân sự, nhiều năm xuyên tới xuyên lui trong thời không như vậy, tôi một khắc cũng không xao nhãng huấn luyện."

Nghe đến đó, Lăng Tinh mới an tâm một chút, chỉ là thật không nghĩ đến mình cả đời này phản đối chiến tranh, kiếp sau thế nhưng thi vào trường quân đội.

"Bên ngoài thế nào?"

"So với trước kia yên ổn không ít, Nguyên soái cùng giáo chủ không ở trong nước, quân bộ cùng giáo hội đều không nói không rằng, dân chúng đang chờ đợi Nguyên soái trở về sẽ đưa ra một kết quả, cho nên gần đây cũng chẳng có gì để dạo chơi."

Lăng Tinh gật gật đầu, "Còn gì nữa không?"

"Mục sư vẫn chưa về, người của Long Dần đến giáo đường rất nhiều lần, có thể nhìn ra là đang tìm thứ đó, bất quá hiển nhiên không có khả năng tìm được."

"Bọn họ không có đào bới hoa viên nữa chứ?" Lăng Tinh lo lắng hỏi.

"Thế thì không có, thoạt nhìn trọng điểm của bọn họ là phòng ngủ của anh."

"Vậy là tốt rồi," Lăng Tinh nhẹ nhàng thở ra, "May là tôi đã tiêu hủy quyển sách kia, bọn họ sẽ không tìm thấy manh mối."

Cuối cùng anh lại bồi thêm một câu, "Nói như vậy, tôi yên tâm rồi."

Lăng Tiêu cắn cắn môi, anh quan tâm giáo hội quan tâm dân chúng quan tâm hoa, chính là không chịu quan tâm một chút bản thân mình, theo lời mục sư nói, Lăng Tinh là bị bí mật xử tử hình trong lúc ông ra ngoài học tập, xét theo thời gian, đại khái cũng gần đến rồi.

"Vậy anh thì sao? Anh cũng yên tâm về chính mình sao?"

Lăng Tinh sửng sốt, mới kịp phản ứng cậu nói tới cái gì.

"Từ một khắc tôi trộm hạt giống đó thì đã chuẩn bị tốt chịu chết, nghi thức trưởng thành vốn phải là tử kỳ của tôi. Tôi may mắn còn sống, mỗi ngày sau lúc đó đều là một ngày được sống thêm, tôi đã thấy rất đủ rồi."

Nhưng Lăng Tiêu đột nhiên không nỡ để Lăng Tinh rời đi như vậy, cậu xúc động buột miệng nói, "Tôi mang anh đi."

"Cái gì?" Lăng Tinh giật mình.

"Tôi mang anh đi khỏi đây, anh đã không còn là thiếu niên, tôi đưa anh rời khỏi Thiên Túc, đến một nơi quân đội cũng tìm không thấy."

Miệng Lăng Tinh tròn thành hình mặt trăng, "Rời khỏi Thiên Túc, có thể đi đâu đây?"

"Đi Lang Túc!" Lăng Tiêu linh cơ chợt động, "Cô Tinh ở Lang Túc sáng lập một quốc gia cho anh!"

"… Cái gì?" Lăng Tinh hoàn toàn mù mờ.

"Anh ta nhất định không nói cho anh biết đúng không, anh ta có cả một bộ lạc ở Lang Túc tinh, ảnh là Lang Vương nơi đó, mà anh từ rất lâu trước đây đã là Lang hậu ở đó rồi. Anh ta phục chế nhà các anh ở đó luôn, chính là cái phòng nhỏ của hai người trong giáo đường ấy, còn có vườn hoa kia nữa."

"Đó đều là… Kinh Vũ làm?"

"Phải đó, anh nhất định không tưởng tượng nổi anh ta làm cho anh bao nhiêu đâu, nếu anh không tới xem, thì sau này vĩnh viễn cũng không thấy."

Lăng Tinh trầm tư một lát, cuối cùng vẫn rút tay khỏi tay Lăng Tiêu.

"Không, tôi không thể đi."

"Vì sao?" Lăng Tiêu thất vọng.

"Bởi vì lịch sử là không thể thay đổi, đây không phải cậu chính miệng nói với tôi sao?"

Lăng Tinh mỉm cười vuốt ve hai má Lăng Tiêu, "Huống chi, nếu tôi đi rồi, thì cậu ở đâu ra?"

"Chỉ khi tôi chuyển thế, cậu mới có thể thức tỉnh, cùng Kinh Vũ kiếp sau gặp lại. Tôi còn đang đợi ngày đó đến đây, đợi linh hồn của tôi và Kinh Vũ, không cần chịu áp lực từ bất luận kẻ nào, tự do tự tại sinh hoạt cùng nhau."

"Không cần bị cầm tù trong một tấc vuông, cũng không cần phải trốn đến tinh cầu khác," anh ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua nóc nhà, giống như nhìn thấy trời xanh mênh mông, "Đó mới thực sự là cuộc sống tốt đẹp."

Lăng Tiêu mím chặt môi, biết rõ mỗi lời anh nói đều là đúng, nhưng vẫn không muốn nhận kết cục này.

"Đi đi," Lăng Tinh đẩy cậu một phen, "Cậu ở dừng thời đại này đủ lâu rồi, mau vượt qua nơi này, trở lại

bên người Kinh Vũ chuyển thế đi, cậu ấy còn đang chờ cậu. Nhớ lời tôi đã giao phó đó, đem thứ đó cho cậu ấy, để cậu ấy bảo quản cho tốt, coi như đời này của hai người chúng tôi trôi qua không vô ích."

Lăng Tiêu bị anh đẩy, thân thể bắt đầu trở nên trong suốt, cảm giác quen thuộc rốt cục lại tới nữa, không biết lần này sẽ nhảy qua thời gian bao lâu.

"Tôi đi đây." Cậu chỉ kịp lưu lại những lời này.

"Tạm biệt." Lăng Tinh đối khoảng không trước mặt nhẹ nói.

Ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa, Lăng Tinh mở cửa, thủ hạ của Long Dần đang ở bên ngoài.

"Trung tướng mời cậu qua một chuyến."

Chuyện phải tới rốt cục cũng tới, Lăng Tinh sửa sang lại dáng vẻ, bình tĩnh theo y đi. Trong sảnh nghị viện, Long Dần ngồi ở vị trí hắn thường xuất hiện, trước mặt bày một trang giấy.

"Ký tên vào đây, cậu liền tự do."

"Thân thể tự do?"

"Linh hồn tự do."

Lăng Tinh mỉm cười cúi đầu, anh đã biết trước.

Long Dần một chút cũng không sợ bị anh biết, "Chúng tôi trong một tháng này đã tiến hành theo dõi kiểm tra sức khoẻ Cô Tinh."

"Nha." Lăng Tinh không biết hắn muốn nói gì, tùy ý đáp.

"Cậu có cảm thấy hắn xảy ra biến hóa gì không?"

Lăng Tinh ngẫm nghĩ, nếu quả thật phải nói đến... thì anh gần đây thường xuyên có lỗi giác Kinh Vũ thấp đi, lúc trước anh phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thẳng cậu ấy, giờ thì hình như ngày càng tiếp cận với nhìn ngang rồi.

"Đáp án là không có biến hóa, " Long Dần mặt không chút thay đổi tiếp tục vấn đề, "Mà cậu, ngay cả tôi cũng nhìn ra, cậu đã cao lớn hơn nhiều."

Lăng Tinh tỉnh ngộ, "Cô Tinh trên nghi thức trưởng thành giết chết đối thủ, bản thân mới có thể phát dục thành người, nếu đối thủ không chết, cậu ấy sẽ vĩnh viễn bảo trì nguyên trạng."

"Chính là như vậy, hiện tại biết sứ mệnh mình quan trọng đến mức nào chưa?" Long Dần châm chọc nói.

Lăng Tinh yên lặng cầm lấy văn kiện Long Dần muốn anh ký, mới nhìn không lâu liền bật cười.

Đó là một phong thư nhận tội, bên trên viết rõ, Lăng Tinh thân là một thành viên giáo hội, không muốn chứng kiến quân bộ đem hạt giống trồng trên chỗ của mình, lấy thân phận người nuôi dưỡng Cô Tinh, ra lệnh cho cô tinh trộm hạt giống từ quân bộ, Cô Tinh thân là một cá thể chỉ có năng lực phục tùng, hoàn toàn không liên quan đến việc này, một mình Lăng Tinh gánh vác toàn bộ tội danh.

Lá thư nhận tội này viết giống như đúc, thậm chí còn bắt chước ngữ khí của anh, đoàn cố vấn quân bộ cũng khổ cực rồi.

"Đây là phương thức tốt nhất giải quyết vấn đề, không cho phép cậu không ký. Nếu cậu đem sự tình trước đó nói ra, tức là Cô Tinh đã nghiêm trọng trái với kỷ luật quân đội, đến lúc đó bị truy cứu chính là cả hai."

"Ai nói tôi không ký?" Lăng Tinh thực tự nhiên đáp trả, "Ông không cần lần nào cũng lấy Cô Tinh đến áp chế tôi, dù ông không nói những lời vừa rồi, tôi cũng định ký vào," anh cầm bút, "Ký ở đâu? Đây sao?"

Long Dần hơi ngoài ý muốn với biểu hiện của anh, nhưng vẫn bất động thanh sắc gật đầu.

Lăng Tinh gọn gàng nhanh chóng ký xuống tên mình, từ sau khi biết được tương lai từ miệng Lăng Tiêu, anh chẳng còn gì mà không bỏ xuống được, tuy Kinh Vũ mất sớm thực đáng tiếc, nhưng nghĩ đến việc cậu ấy sẽ không bị quân bộ lợi dụng, anh lại cảm thấy may mắn.

"Ký xong rồi." Anh đẩy thư nhận tội về phía trước, Long Dần đảo mắt qua, cậu ta thật sự ký vào tên mình, dứt khoát như vậy ngược lại khiến Long Dần có chút nghi ngờ.

"Nếu đã đến lúc này, tôi cũng không ngại nói cho ông biết thêm một chút, về hướng đi của hạt giống mà ông quan tâm nhất."

Long Dần khẩn trương hơi nghiêng thân mình tới trước, vểnh tai không bỏ qua mỗi một chữ Lăng Tinh sắp nói.

Lăng Tinh mỉm cười, "Tôi để nó vào tương lai."

Long Dần phát giác mình bị đùa bỡn, lạnh mặt, gọi thuộc hạ tới.

“Đưa cậu ta đến yểm đường.”

Lăng Tinh không cần bất luận kẻ nào mời, thoải mái tự động đi trước, người của Long Dần theo ở phía sau, xa xa nhìn lại giống như đang hộ tống anh.

Ngoài cửa yểm đường, đã xếp hàng chỉnh tề mấy hàng quân nhân, Lăng Tinh liếc mắt một cái liền nhìn thấu, bọn không phải tới giám sát mình bị hành hình, mà là được phái tới giám thị nhất cử nhất động của Kinh Vũ.

Kinh Vũ đứng chính giữa đội ngũ, diện vô biểu tình, hắn biết đây là hiện trường tử hình Lăng Tinh, Long Dần đã nói với hắn trước, đây là mệnh lệnh của quân bộ, mà hắn thân là một quân nhân, phải vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh thượng cấp.

Lăng Tinh từ xa đã nhìn thấy Kinh Vũ, hướng về hắn cười sáng lạn, tầm mắt Kinh Vũ cũng dừng trên người anh, nhưng không tỏ ý gì.

Lăng Tinh cũng không trách hắn, đó mới là Kinh Vũ của anh, cậu ấy không có cảm tình nhân loại, lại có thể làm những chuyện khiến người khác cảm động. Cậu ấy không lời ngon tiếng ngọt như người khác, cũng vĩnh viễn không đoán được tâm tư của bạn, nhưng lại tín nhiệm bạn vô điều kiện, tin tưởng mỗi một câu bạn nói, cũng nguyện ý vì bạn làm bất kỳ chuyện gì, chỉ cần đơn giản đem yêu cầu nói ra.

Đó là Kinh Vũ độc nhất vô nhị của anh, bầu trời nhiều ngôi sao như vậy, khéo thế đó, có một ngôi sao cô độc rơi xuống, đi vào lòng anh, cứ thế mà thuộc về anh, còn có ai may mắn hơn anh sao?

Anh bị dẫn tới trước mặt Long Dần lần cuối cùng, “Đến tận bây giờ, cậu vẫn không chịu nói cậu giấu thứ đó ở đâu sao?”

Lăng Tinh mỉm cười đáp lại, “Tôi đã nói rõ rất nhiều lần, tôi giấu nó ở tương lai.”

“Cậu đã kiên trì như vậy, cũng chỉ đành để cậu gặp lại nó trong tương lai thôi,” Long Dần giơ tay lên, vừa muốn hạ lệnh, Lăng Tinh đã mở miệng trước.

“Tôi có thể nói với cậu ấy một câu cuối cùng không?” Anh chỉ chính là Kinh Vũ cách đó không xa.

Long Dần quét mắt qua Cô tinh, đây cũng là thời cơ tốt thí nghiệm độ trung thành của hắn, “Đi đi.”

Lăng Tinh đi từng bước đến trước mặt đối phương, trong mắt anh hàm chứa thâm tình, anh kiễng chân, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói:

“Bảo quản cho tốt thứ tôi giao cho cậu, dùng nó để tìm lại tôi.”

Nói xong, anh liền lui về, trên mặt lộ ra nét tươi cười không tiếc nuối.

Kinh Vũ vẫn như cũ không có phản ứng gì, hắn nhìn theo Lăng Tinh nghĩa vô phản cố* đi vào yểm đường, Long Dần cách đó không xa thờ ơ lạnh nhạt nhìn tất cả mọi chuyện, thấy thế vừa lòng gật gật đầu.

**Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không chùn bước*

"Tất cả đều đã chuẩn bị tốt rồi." Thuộc hạ cuối cùng tiến lên xin chỉ thị.

Thanh âm Long Dần trầm xuống, "Hành hình."

123. Quyển 3 - Chương 123: Hoạt Lạc*

**Hoạt lạc: Linh lợi, linh hoạt. Cũng có nghĩa là Lung lay*

Người thực thi tử hình cầm một ống tiêm chứa chất lỏng trong suốt đến bên người Lăng Tinh, tử hình của Thiên Túc tinh, sẽ không mang đến thống khổ cho người bị hành hình, tử vong cũng không mang đến tuyệt vọng, xét về mức độ nào đó, đây có lẽ có thể xem là cực hình nhẹ nhất trong tinh hệ.

Lăng Tinh bình tĩnh nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng đọc thầm lời cầu nguyện.

Anh đời này là tín đồ thành kính của Thần, hi vọng sau khi anh rời đi, thần có thể thay anh ban phúc cho Kinh Vũ, anh cam đoan, việc này không cần quá lâu.

Ngoài Yểm đường, tầm mắt mỗi người đều như có như không dừng lại trên người Kinh Vũ, trong tay họ đều thầm nắm hồn tinh, một khi hắn có bất kỳ xu hướng muốn xâm nhập nào, sẽ nháy mắt xông lên chế phục hắn.

Long Dần nhìn cổng cá nhân, đã sắp đến giờ, thời gian thi hành tử hình phi thường ngắn ngủi, đã đến lúc ngẩng đầu nhìn theo linh hồn Lăng Tinh ly khai.

Nhưng đúng lúc này, xa xa bạch quang lóe lên, Long Dần còn tưởng rằng mình hoa mắt, nhưng khi quay đầu lại thì vị trí Kinh Vũ nguyên bản đứng thẳng đã không có một bóng người, những quân nhân được nghiêm chỉnh huấn luyện chung quanh đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Sao, làm sao có thể?!"

Ngay cả thanh âm Long Dần cũng thay đổi.

“Hắn không phải Cô Tinh sao!”

Lăng Tinh mở mắt ra, cũng giật mình nhìn Kinh Vũ chợt xuất hiện trước mặt, người trong yểm đường lại càng sợ tới mức ống tiêm trong tay cũng rơi xuống đất.

“Cậu… Sao cậu lại…”

Lăng Tinh đứng lên, chần chờ nâng tay thong thả chạm lên ngực hắn.

Lấy mạng đổi mạng, là tượng trưng cho tình cảm đạt đến cực hạn, chỉ có giá trị cảm tình đạt tới mười sao, mới có thể thi triển được năng lượng chung cực.

“Sao cậu lại học được cái này, cậu là một Cô Tinh a.”

Dưới bàn tay anh, thân thể Kinh Vũ đang chậm rãi trở nên trong suốt, những vệt đốm tựa như hồ điệp cánh màu lam phi vũ quanh hắn, có vài đốm hôn nhẹ lưng bàn tay Lăng Tinh.

Kinh Vũ cúi đầu, bắt lấy tay Lăng Tinh đang đặt trước ngực mình, giống như mỗi một lần Lăng Tinh đã làm với hắn, dùng thanh âm vô cơ, mặt không chút thay đổi nói với Lăng Tinh:

“Tôi không thoải mái.”

Lăng Tinh không nén nổi bật cười, theo sau tiếng cười của anh, hai dòng nước mắt từ khóe mắt tràn ra, những lời này anh đã nói trăm ngàn lần với Kinh Vũ, rốt cục đợi được một ngày Kinh Vũ nói với mình.

“Đừng nóng vội, ” anh nói, “Tôi lập tức đi tìm cậu.”

Từ đỉnh Yểm đường rốt cục bay mất một linh hồn, Long Dần cứng ngắc theo sát quỹ tích linh hồn rời đi mà ngóng theo, chủ sở hữu của linh hồn này đã quá rõ ràng.

“Trung tướng…” Tham mưu hạ thấp giọng gọi hắn, muốn hỏi Lăng Tinh nên xử lý sao đây, lại bị Long Dần quát to một tiếng.

“Câm miệng!”

Lăng Tinh quệt nước mắt, quay đầu cười hỏi người hành hình, “Thật ngại quá, thứ đó anh còn không? Xin tiêm cho tôi thêm một mũi, phải nhanh lên, khế chủ của tôi còn ở bên tịnh hóa trì chờ tôi, chúng tôi không chỉ muốn chuyển thế cùng năm cùng tháng cùng ngày, mà còn muốn thức tỉnh cùng năm cùng tháng cùng ngày nữa.”

Rất nhanh, linh hồn thứ hai bay khỏi yểm đường, đuổi theo cái trước, thẳng đến tịnh hóa trì, Long Dần lùi mạnh về sau một bước, hắn khổ tâm tính toán, rốt cục ngày hôm nay mất hết cả vốn liếng.

Đời này của Lăng Tinh cùng Kinh Vũ, tại đây vẽ lên dấu chấm tròn, nhưng câu chuyện của họ, thì còn lâu mới kết thúc.

Một số năm sau

Trong khu G của căn cứ không một bóng người, một người xuất hiện từ hư không, ngay trong nháy mắt cậu hiện thân, từ trong ngực lấy ra thứ gì đó, nhấm thiết bị theo dõi xung quanh tạch tạch vài cái, màn hình trong trung tâm giám sát rung lên hai lần, liền dừng ở hình ảnh trước đó không nhúc nhích, không nhìn kỹ, căn bản nhìn không ra chúng bị che chắn.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, biết ngay sẽ nhảy tới chỗ này mà, may là cậu lanh trí có chuẩn bị trước.

Cậu nhìn quanh quất xác nhận chung quanh không người, lúc này mới tuỳ tiện đi đến trước lồng năng lượng của dòng họ Lăng, trên đó đang hiện ra cái tên mà với cậu không thể nào quen thuộc hơn nữa —— Lăng Tiêu.

Mình đã nằm ở đây rồi, Lăng Tiêu thân thiết ôm lồng năng lượng, dán tai lên trên đó nghe tiếng tim đập của mình.

Mau dài ra lẹ lên, chờ mày tỉnh lại, là có thể thấy cái tên sát bên cũng tỉnh, anh ta rất đáng ghét, luôn chẳng phản ứng gì với tình yêu. Hai người sẽ vào học trong cùng một học viện, cùng đánh nhau, cùng đi thực tập, thuận tiện kết cái khế xong rồi lại… Quên đi, đây là nhân sinh của mày, không cho mày biết tình tiết, dù là tốt hay hỏng, đều thuộc về mày, chính mày hảo hảo thể hội.

Cậu lại xoay người đi qua lồng năng lượng kế bên, tên Doanh Phong treo cao cao bên trên, lúc này Lăng Tiêu trên chốt mở của lồng ấn xuống một cái, nắp lồng năng lượng từ từ mở ra, lộ ra Doanh Phong đang ngủ say bên trong.

Bản thân đã bao nhiêu lâu rồi chưa được nhìn tiểu Doanh Phong khi còn thiếu niên, rõ ràng nhỏ như vậy, mà cái mặt cứ thích ra vẻ lãnh khốc, Lăng Tiêu hồi tưởng lại chuyện cũ, kìm lòng không được mỉm cười, cậu ghé vào bên mép lồng, dùng lưng đốt ngón tay vẽ lên đường cong gương mặt đối phương đã lâu không thấy.

"Em rất nhớ anh, anh biết không?" Cậu nhẹ giọng thì thầm.

Thân thể Doanh Phong còn chưa hoàn toàn thực hóa, vẫn còn chút trong suốt mắt thường có thể thấy, chờ chút trong suốt đó hoàn toàn mất đi, anh có thể tỉnh dậy khỏi lồng năng lượng rồi.

Biết rõ đối phương nghe không được, Lăng Tiêu lại cứ nói một mình, "Lần này em tới đưa anh một lễ vật

mà em căn bản không muốn đưa cho anh," cậu lấy ra hạt giống kia quơ quơ trước mặt đối phương, "Thích không?"

Cậu tiếp tục tự hỏi tự đáp, "Em biết anh nhất định thích, anh coi trọng nó hơn bất kỳ thứ gì trên đời này, coi trọng tới mức ngay cả có người đứng trước mặt anh đều nhìn mà không thấy. Anh nói xem rốt cuộc là anh thiếu tâm nhãn hay là em thiếu tâm nhãn, lúc đầu để hạt đào vào sao không để luôn một bản hướng dẫn sử dụng bên cạnh chớ?"

Lăng Tiêu đưa hạt giống ra trước mặt quan sát một lần cuối cùng, "Không thể tưởng được, ăn dấm của vật nhỏ này lâu như vậy, kết quả lại là em tự tay đặt nó vào lồng năng lượng của anh, anh nói qua nhiều năm như vậy, em nên tính sổ sao đây?"

Cậu nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng đem hạt giống nắm trong lòng bàn tay, nhắm mắt ngưng thần khu động tinh thần lực, một lát sau lòng bàn tay nổi lên quang mang màu lam sẫm, nhưng chỉ trong nháy mắt liền hoàn toàn tiêu thất.

Làm xong tất cả, Lăng Tiêu thở dài, "Đừng trách em lãng phí sinh mệnh, dù sao em cũng phải tìm cái lý do để đưa nó cho anh, hi vọng linh hồn của em có thể ở lúc cần thiết, bảo hộ anh vượt qua cửa ải khó khăn."

Lần này cậu rốt cục cúi người, cầm lấy tay Doanh Phong, đem hạt giống trịnh trọng đặt vào lòng bàn tay đối phương, lại khép chặt từng ngón từng ngón tay anh lại, hạt giống nằm gọn trong đó, không bao giờ lo lắng sẽ rơi ra.

Lăng Tiêu tính nhỏ lệ lên lồng năng lượng của Doanh Phong, cậu giả bộ lau khóe mắt, nơi đó ngay cả bóng dáng một giọt chất lỏng đều không có.

"Được rồi em thừa nhận, nghĩ đến sắp nhìn thấy anh, em liền vui đến muốn cười, ngay cả giả bộ thôi cũng không được."

"Chúng ta có bao nhiêu năm không gặp rồi chứ?" Lăng Tiêu đếm trên đầu ngón tay, "Mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm… Ai nha, không đếm được luôn, đã qua lâu như vậy rồi, anh chắc không tìm người khác ký khế ước rồi đi."

Cậu yên lặng nằm bên mép lồng của Doanh Phong trong chốc lát, vẫn cảm thấy không ổn, "Người yêu kiếp trước của anh tặng anh lễ vật lớn như vậy, khế tử kiếp này của anh cái gì cũng không làm vậy cũng quá không coi được rồi, em cũng phải tặng anh chút gì đó mới được."

Lăng Tiêu từ túi trong tay áo lấy ra một hồn tinh, đặt trong lòng bàn tay kích hoạt, được một trái chuối tiêu.

Cậu lột chuối ra cắn ba cái ngốn sạch, sau đó đem vỏ chuối chỉnh chỉnh tề tề xếp trước ngực Doanh Phong.

"Gợi ý này đủ rõ ràng rồi chứ, đi tìm một người thích ăn chuối tiêu, đó chính là bạn lữ đã định trước của anh kiếp này."

Lăng Tiêu nghiêm túc hoàn thành xong nghi thức trao tặng này, vừa nghĩ tới Doanh Phong sẽ ôm một cái vỏ chuối chẳng hiểu ra sao vượt qua kỳ thiếu niên của anh, mỗi đêm nhìn trăng sáng tự hỏi ý nghĩa của nó, liền cười đến muốn ngã ra đất không dậy nổi.

Ngay lúc cậu cười kịch liệt nhất, lồng năng lượng của Doanh Phong đột nhiên sáng đèn đỏ, cùng với nó còn có từng trận âm thanh cảnh báo chói tai.

"Chuyện gì đây?!" Lăng Tiêu bị hù nhảy dựng, rất nhanh từ đàng xa truyền đến tiếng bước chân chạy vội lại, cậu lập tức thân mình chợt lóe trốn vào chỗ tối.

Trực Thượng cùng nhóm nhân viên nghiên cứu căn cứ trước sau đuổi tới, Lăng Tiêu từ một nơi bí mật gần đó lặng lẽ ló cái đầu ra, nhìn thấy Trực Thượng tiến sĩ đã chuyển thế, suýt nữa kích động kêu lên.

"Nơi này vì sao lại có một vỏ chuối?" Trực Thượng cau mày chỉ vào lồng năng lượng của Doanh Phong chất vấn, những người khác anh nhìn tôi tôi nhìn anh, tất cả đều là nhân viên lão thành của căn cứ, sao có thể có người ném vỏ chuối ăn thừa vào lồng năng lượng chứ?

Trực Thượng lấy vỏ chuối ra, thiết bị báo nguy lập tức ngừng vang, Lăng Tiêu ở một bên nhìn mà choáng váng, vì cái gì cái hột đào kia thì vô sự, lại kỳ thị vỏ chuối của cậu?

"Về kiểm tra thiết bị theo dõi!" Một đám người lại rời đi, không ai phát hiện Lăng Tiêu trốn trong góc, lồng năng lượng Doanh Phong được đóng lại lần nữa, hết thảy tựa như chẳng có gì xảy ra, chỉ có Lăng Tiêu biết nơi đó đã có thêm một thứ.

"Tình nhân kiếp trước vs bạn lữ kiếp này, quả nhiên kiếp này ngay từ đầu đã thảm bại a," Lăng Tiêu sụt sịt lau dòng lệ khỉ vô hình, lúc giơ tay lên cậu tinh tường chứng kiến tứ chi mình đang trở nên trong suốt, lại sắp xuyên, sau lần này, là có thể nhìn thấy Doanh Phong đi, cậu nghĩ.

Cậu nhắm mắt lại, sắc thái kỳ quái lưu động thật nhanh trước mắt, trong dòng sông thời gian, chiến tranh và hoà bình, đạn lạc và hoa cúc, anh hùng và kẻ trộm, mỉm cười và nước mắt, đều hóa thành những đường nét dài hẹp, chỉ giây lát liền trôi tuột qua kẽ tay, vô luận từng oanh oanh liệt liệt trong thời đại nào, đều hóa thành mây khói quá khứ trong thời đại kế tiếp.

Nhưng chính là những khói mây hư vô mờ ảo đó, hội tụ cùng nhau, hợp thành lịch sử, tạo thành nền móng, chống đỡ cả Thiên Túc ngày hôm nay. Mỗi một linh hồn tồn tại ngày nay, đều là một bộ phận trong quá khứ, bọn họ là lịch sử của quốc gia, cũng là tương lai của quốc gia.

Lăng Tiêu lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình đang ở một chỗ hoang vắng nào đó, nhìn khắp chẳng thấy một kiến trúc của nhân loại nào.

"Nơi này là chỗ nào a?" Cậu tự hỏi, lúc trước chỗ cậu xuyên đến phần lớn là phụ cận linh hồn mình, nhưng cậu lại xác nhận cả đời này Lăng Tiêu chưa bao giờ tới nơi này.

"A, đó là..."

Nhưng khi cậu thấy rõ phi hành khí của ngoại tộc cách đó không xa thì chỗ đó lại nổ mạnh, bạch quang chói mắt rọi chiếu làm ban ngày càng thêm sáng ngời, trận nổ kết thúc, lửa vẫn hừng hực thiêu đốt tại chỗ.

Lăng Tiêu trong lòng cả kinh, đồng thời khi vụ nổ phát sinh, cậu còn chứng kiến lam quang sáng nên đằng đó, lam quang kia tạo thành một cái vòm nửa hình cầu úp trên mặt đất, rõ ràng bảo hộ người nào đó bên trong.

Cậu cực nhanh chạy tới, không có hồn tinh nguyên tố, Lăng Tiêu chỉ có thể mạo hiểm xuyên qua lửa xâm nhập trung tâm vụ nổ, khắp nơi đều có hài cốt của người hành tinh khác, rất nhiều người nhìn không ra hình dạng nữa, chỉ có một người duy nhất thân thể đầy đủ, hai mắt nhắm nghiền nằm tại chỗ, Lăng Tiêu vừa thấy liền mở to hai mắt nhìn.

"Doanh Phong!"

Cậu liều lĩnh kéo Doanh Phong khỏi vùng bị nổ, đối phương đang trầm trầm hôn mê, trên người bị thương rất nghiêm trọng, nhất là cánh tay phải, bởi vì bị thương mà hơi biến dạng, lòng bàn tay đều là vết máu đọng lại —— Lăng Tiêu không biết đó là máu của mình, còn tưởng rằng bàn tay Doanh Phong bị cắt qua.

Giờ thì Lăng Tiêu đã hiểu cậu vì sao nhảy tới đây, đây quả thật là chỗ của linh hồn cậu, mới mười mấy phút trước, mảnh vỡ linh hồn cậu rót vào hạt đào đã phát huy tác dụng, trong lúc nổ thay thế cậu bảo hộ Doanh Phong, miễn được một kiếp cho đối phương.

Lăng Tiêu không kịp nghĩ nhiều, cậu lấy toàn bộ trì dũ hồn tinh có trên người ra kích hoạt, đem hai tay lượn lờ bạch quang đặt tại ngực Doanh Phong, từng chút từng chút, đem Doanh Phong từ bên bờ vực chuyển thế kéo về, tinh thần lực từ cơ thể cậu dần dần trôi mất, cho đến lúc cạn kiệt.

Doanh Phong trọng thương chậm rãi mở mắt ra, anh thấy Lăng Tiêu đang dốc toàn lực trị liệu cho mình, Lăng Tiêu giờ đã xưa đâu bằng nay, tinh thần lực của cậu đã đạt giá trị đầy, thậm chí có thể khu động Trì dũ hồn tinh cấp bảy.

Nhưng Doanh Phong làm sao biết điểm này, anh chỉ là một sinh viên năm nhất trường quân đội, tại thời điểm đó Lăng Tiêu cũng thế, anh mang tâm tình nghi hoặc ngồi dậy, đánh giá quần áo không thuộc về thời đại này trên người Lăng Tiêu.

Nhìn thấy Doanh Phong tỉnh lại, ngàn năm tưởng niệm khiến Lăng Tiêu không kìm được nhào lên gắt gao ôm đối phương vào lòng, cậu đã chờ giờ khắc này chờ quá lâu rồi, toàn bộ ngôn ngữ đều khó nói thành lời, chỉ có động tác này có thể biểu đạt cảm giác trong nội tâm cậu giờ phút này.

Một cái ôm kết thúc, cậu ngây ngốc toét miệng cười, Doanh Phong lúc này mới hậu tri hậu giác chú ý tới ánh mắt xám đậm của cậu.

"Mắt của em…" Anh nghi hoặc nói.

Mắt Doanh Phong vẫn là màu đen, màu đen sâu không thấy đáy, chính là loại mà Lăng Tiêu quen nhìn kia.

Nhưng mắt Lăng Tiêu đã biến thành màu khói đậm, màu khói đậm chỉ có thiếu niên mới có, cũng khó trách Doanh Phong sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Cậu vừa muốn mở miệng giải thích cho Doanh Phong, lập tức lại nghe Doanh Phong nói, "Thân thể của em…"

Lăng Tiêu giật mình giơ hai tay lên, rất nhanh cậu liền có thể xuyên qua nó nhìn thấy mặt đất phía dưới, đây là lần xuyên qua tốc hành chết tiệt gì vậy chứ, cũng hơi nhanh quá rồi đó!

Không đúng! Còn có một chuyện quan trọng cậu chưa có nói!

"Doanh Phong, hạt đào là…"

… Là do tình nhân kiếp trước của anh trộm từ kiếp trước của anh sau đó giao cho em để em chuyển giao cho chuyển thế của tình nhân của anh ấy vì thế hai người bọn họ phải trả giá bằng sinh mệnh là em tự tay bỏ nó nào lồng năng lượng của anh quan trọng nhất là đây không phải là hạt đào mà là hạt giống của cây linh hồn đừng có tùy tùy tiện tiện đem nó đi chôn a!

Vì cái gì không cho cậu thêm chút thời gian để cậu đem một câu tóm tắt trọng điểm ngắn gọn *(?!)* đó nói xong!

Lăng Tiêu xoay tròn trong dòng sông thời gian, chiến tranh và hoà bình, đạn lạc và hoa cúc, anh hùng và kẻ trộm, mỉm cười và nước mắt một đường vọt tới, kế tiếp đến phiên cái gì? Cậu không biết, từ giờ khắc này, cậu sắp nghênh đón một thời đại khác, một thời đại tương lai thuộc về Lăng Tiêu cùng Doanh Phong ——

—— hoàn toàn mới.

124. Quyển 3 - Chương 124: Kiếp Sát*

**Kiếp: cướp, Sát: giết*

Doanh Phong từ trong mộng bừng tỉnh, đây đã không biết là lần thứ mấy anh mơ thấy Lăng Tiêu cứu mình trong trận nổ, từ khi anh thông qua Tư niệm thạch phỏng đoán Lăng Tiêu còn sống tới nay, liền thường xuyên có cùng một giấc mộng, mức độ rõ ràng của nó, khiến anh vô cùng tin tưởng chuyện phát sinh ngày đó không phải ảo giác —— là Lăng Tiêu nhảy qua kẽ hở thời không cứu nguy cho anh lúc sắp chết, điều này mới có thể giải thích vì sao lúc ấy anh thấy màu mắt Lăng Tiêu không giống trước.

Anh dùng nước lạnh rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, màu mắt Lăng Tiêu giống anh bây giờ, họ đã từng gần nhau như thế, nhưng khi đó anh lại chẳng biết gì về chuyện này cả, nếu biết rõ, đối với cái ôm Lăng Tiêu cho mình, anh nhất định sẽ mạnh mẽ đáp lại.

Nhưng cứ ăn năn mãi cũng chẳng ích gì, việc anh phải làm hiện tại chính là tiếp tục chờ, anh tin tưởng Lăng Tiêu sẽ nhảy đến một điểm thời gian, trùng khớp với anh lần nữa, khi đó anh sẽ nắm chặt đối phương không bao giờ buông tay.

Kiên định với tín niệm này, Doanh Phong tùy tay đeo máy kiểm soát vào tai phải, tiếp theo dùng ngón trỏ gõ nhẹ ở huyệt Thái Dương, hình ảnh màu đen run lên, một cặp kính râm thuần đen liền che trước mắt, đem đôi mắt màu xám giấu sau thấu kính. Anh vì chiếc kính đen hiếm thấy này thường bị người bên ngoài tò mò chú ý, nhưng việc này vẫn dễ chịu hơn việc khi họ nhìn thấy màu mắt đích thực của anh thì lơ đãng toát ra vẻ đồng tình.

Những ngày tháng chờ đợi đối với Doanh Phong mà nói trôi qua rất bình thản, nhưng ngẫu nhiên cũng có kinh hỉ, ví dụ hôm nay anh như thường ngày đến hậu viện, lại phát hiện tương tư khấu nở hoa, cánh hoa màu đỏ thẫm cuộn vào trong, nhụy hoa màu vàng nhạt nửa trong suốt, đường viền ánh lên quang mang trắng nhạt.

Lúc trước khi anh mua hạt giống hoa tương tư khấu, vị chủ tiệm từng nói với anh loại này rất khó nở hoa, nhưng anh không nghĩ lại khó đến thế, mấy chục năm nay nó chưa từng ra hoa, chỉ có vào cuối thu sẽ kết chùm quả trái lớn trái nhỏ đỏ thẫm, nên anh thậm chí còn hoài nghi lời người bán hoa có thật hay không, hoặc đất đai Thiên Túc không thích hợp cho chúng sinh trưởng.

Thế nhưng khi anh tận mắt nhìn thấy hoa tương tư khấu thì nháy mắt đã bỏ qua mọi nghi ngờ, đóa hoa đỏ mọng này luận vẻ đẹp tuyệt đối vượt qua sen trắng nhụy xanh, lại không chút nào khiến người ta cảm thấy diễm tục *(vẻ đẹp tầm thường)*.

Có phát hiện mới Doanh Phong nhanh chóng quay vào nhà, mang sổ ký họa ra, vài ba nét bút phác thảo ra đường nét đóa hoa tương tư khấu, đối với ánh sáng lưu chuyển không thể miêu tả, cũng tận khả năng dùng chữ viết thuyết minh bổ sung.

Khi viết lên tên hoa "Tương tư khấu" ở cuối anh chợt liên tưởng đến Tư niệm thạch cũng có tên rất tương tự với nó. Thời gian trôi qua lâu như vậy, ngay cả tương tư khấu cũng trổ hoa rồi, mà người khắc tình cảm nhung nhớ lên hòn đá vẫn chưa trở về. Nghĩ đến đó Doanh Phong cảm thấy bi thương ảm đạm, sinh mệnh thiếu niên bất quá trăm năm, liệu anh có thể chờ đợi được ngày tương phùng cùng Lăng Tiêu không?

Ghi chép xong thời kỳ nở hoa hiếm thấy này, trời đã qua trưa, Doanh Phong muốn gọi Tiểu Hôi về, lại phát hiện nó nôn nóng bất an khác thường, cứ đảo quanh tại chỗ, còn không ngừng ngẩng đầu gầm nhẹ,

một bộ dáng như lâm đại địch.

Doanh Phong chưa bao giờ thấy Tiểu Hôi như thế, cũng biết đây là sự mẫn cảm đặc hữu của động vật đối với nguy hiểm sắp đến, anh theo tầm mắt Tiểu Hôi ngẩng đầu nhìn, từ xa như có như không truyền đến từng trận tiếng nổ.

Nhưng tiếng ầm vang mơ hồ này rất nhanh bị âm thanh cảnh báo chói tai thay thế, mọi người sống trên tinh cầu này, có người cả đời cũng chưa từng chân chính nghe qua tiếng báo động phòng không, bởi vì chưa từng có địch nhân nào dám can đảm mạo muội xâm phạm mảnh lãnh thổ này, họ chỉ nghe trong những buổi diễn tập liên quan đến phòng ngự mà thôi.

Anh từ sân sau chạy ra sân trước, ở đó đụng phải mục sư mới nhậm chức của giáo đường. Mục sư tiền nhiệm ở đây đã viên mãn chuyển thế mười mấy năm trước, khi đến căn cứ Doanh Phong cũng tham dự buổi tiễn đưa. Mục sư tiếp nhậm chức vụ của ông rất nhanh chấp nhận việc trong giáo đường có một vị ở nhờ trường kỳ không phải giáo đồ, là người mười mấy năm qua cùng Doanh Phong tiếp xúc mật thiết nhất, người này tuy không xuất thân từ trường quân sự nào, nhưng khi nghe được tiếng báo động lại không hề bối rối, những người ở đây, ngay từ lúc còn thiếu niên đã tiếp thu huấn luyện chiến đấu một cách hệ thống nhất, hoàn toàn biết ở loại tình huống này phải làm những thứ gì.

Quả nhiên, rất nhiều phi hành khí lục tục chạy qua bên ngoài giáo đường, tất cả đều chạy về cùng một hướng, mục sư cũng gọi Doanh Phong cùng đi.

"Đi Bích Không sao? Lên xe tôi đi."

Bích Không là học viện sơ cấp trực thuộc khu này, khi nguy hiểm phát sinh, mỗi một người trưởng thành cư ngụ trong khu vực, trước tiên đều lập tức đến sơ cấp học viện bảo hộ thiếu niên, mà không phải ngồi chờ quân đội đến.

Doanh Phong cau chặt mi, nhìn phi hành khí trên không trung lục tục hướng về Bích Không, đó là trường cũ của anh, nhưng anh vẫn có một dự cảm không lành khác.

"Nếu bên đó gặp nguy hiểm, liên hệ tôi." Anh vừa dặn mục sư, vừa vội vàng chạy về phía xe của mình.

"Cậu đi đâu vậy?" mục sư khó hiểu hỏi với sau lưng anh.

"Chỗ khác." Anh không định nói rõ hành trình của mình, nhanh chóng lên xe, Tiểu Hôi cũng nhảy vào ghế phụ, Ly phi sa bật trạng thái phi hành, bay hết tốc lực về hướng căn cứ.

Trực giác của anh không sai, càng đến gần căn cứ, tiếng nổ đùng đoàng đại biểu cho chiến tranh càng mãnh liệt, anh thậm chí đã thấy được phi cơ chiến đấu của quân đội, Ly phi sa của anh màu vàng lẫn giữa chúng có vẻ phá lệ bắt mắt.

Mà theo từng bước tiếp cận nguy hiểm, phản ứng của Tiểu Hôi cũng trở nên càng ngày càng mãnh liệt, hai mắt nó gắt gao nhìn chằm chằm phía trước, chân trước bấu lấy bàn điều khiển, tiếng gầm gào trầm thấp phát ra từ yết hầu từ trước đó chưa từng đình chỉ.

Tín hiệu thông tin của quân đội truyền đến, "Nơi này có nguy hiểm, mời người không liên quan mau chóng rút lui."

"Tôi là người tốt nghiệp Ngự Thiên," Doanh Phong đáp.

Đối phương đem những lời này tự động lý giải thành anh là người của quân bộ, "Là binh sĩ thuộc nhánh nào?"

Doanh Phong đã sớm thấy rõ phi cơ chiến đấu chung quanh đều có kí hiệu bộ đội của Long Dần, vì thế trả lời, "Là người bên thượng tướng Phục Nghiêu."

Có lẽ vì tình hình chiến đấu thật sự rất khẩn trương, bên kia cư nhiên không tiến hành xác nhận thân phận Doanh Phong liền qua loa tắt truyền tin, Doanh Phong theo sau quân đội đi vào không phận căn cứ, không đợi đến gần đã bị sóng nhiệt sinh ra do nổ bức lui.

Tình hình chiến đấu so với trong tưởng tượng của anh còn kịch liệt hơn, Doanh Phong đã không rảnh để suy nghĩ địch nhân cường đại như thế là từ đâu mà đến, anh qua loa dừng Ly phi sa một bên, một mình mạnh mẽ đột nhập chiến khu, Tiểu Hôi bất chấp nguy hiểm theo phía sau, Doanh Phong quát mấy tiếng với nó cũng không dọa nó lui được.

Trước mặt lao đến một đạo hắc ảnh, Doanh Phong theo bản năng đánh trả, khi tay không tấc sắt cùng đối thủ qua lại mấy chiêu, anh càng ngày càng kinh hãi. Lực lượng công kích này, tốc độ phản ứng này, anh chưa từng thấy qua trên bất cứ người dị tinh nào, cho đến nay, duy nhất anh thấy có thể đạt tới loại trình độ này, cũng chỉ có người Thiên Túc bọn họ mà thôi.

Nghĩ đến đây, anh nắm hai mảnh hồn tinh trong tay kích hoạt, trên tay vừa dùng lực, không khoan nhượng tháo một cánh tay đối phương, vốn tưởng như vậy có thể ngăn cản hắn tiến công, không ngờ đối phương lại giống như không cảm nhận được đau đớn, ngay cả biểu tình đều không mảy may thay đổi, dùng tay trái còn lại tiếp tục toàn lực công kích.

Bởi vì không rõ ràng lắm thực lực địch nhân, vừa rồi anh chỉ dùng một mảnh hồn tinh thấp, thấy đối phương không bị làm rối loạn, Doanh Phong nhảy lùi lại hai bước, hai tay giao trước ngực, trong chớp mắt địch nhân nhào lên, lòng bàn tay phát ra một chùm sáng trắng chói mắt, đâm xuyên qua ngực đối phương.

Địch nhân bị một kích trí mệnh, dừng tại chỗ chốc lát, cũng không ngã xuống như trong dự đoán, mà trong ánh mắt giật mình của Doanh Phong, thân thể dần dần trở nên trong suốt, lam quang quen thuộc chấp chới quanh hắn.

Kẻ xâm lấn là người Thiên Túc? Điều này sao có thể?

Những mảnh vỡ linh hồn địch nhân hội tụ cùng một chỗ, hướng tới một nơi xa xôi nào đó bay đi, mà đó không phải hướng của hải đăng.

Doanh Phong mang theo bao nhiêu điều không thể lý giải, tiếp tục từng chút tiếp cận khu vực trung ương cuộc chiến, định do thám chân tướng sự việc, thuận tay giải quyết quân giặc gặp ven đường, hồn tinh ở túi trong tay áo đang giảm bớt nhanh chóng.

Càng tiếp cận căn cứ những trận nổ càng mãnh liệt, phi cơ chiến đấu giao chiến trên không trung, càng không ngừng có đầu đạn rơi xuống đất, Doanh Phong rốt cục thấy rõ kí hiệu quân địch, nhưng lại không nhận ra nó thuộc bất kỳ một thế lực nào.

Một người mặc thường phục lại còn không ngừng đột nhập rất dễ khiến cho người khác chú ý, cảm thấy phía sau có gió, Doanh Phong nhanh chóng xoay người phòng ngự, nhưng người này lại vọt đến phía sau mình.

Đối thủ này so với anh gặp trước đó mạnh hơn nhiều, Doanh Phong xốc lại tinh thần, hồn tinh trên người anh đã không còn nhiều lắm, anh nhất định phải lợi dụng đầy đủ mỗi một mảnh, nhưng trái với mong muốn, lần này không đợi anh ra tay, đã bị đối phương chế trụ.

"Là ông?" Doanh Phong quay lại mới phát hiện người đánh lén mình là Long Dần, hắn một thân chế phục Nguyên soái, không ở lại trung tâm chỉ huy, lại tự mình xuất hiện tại nơi này, đủ để thấy địch nhân lần này rất khó giải quyết.

"Cậu tới làm cái gì?" Long Dần vẻ mặt sa sầm hỏi, ở tiền tuyến tình hình chiến đấu cấp bách, vậy mà hắn lại có thể thấy được thân ảnh Doanh Phong xuyên qua các loại đạn pháo oanh tạc cùng đường bắn chẳng chéo chẳng có gì phòng hộ mà đột tiến.

Doanh Phong không trả lời hắn, hỏi lại, "Kẻ tới là ai?"

"Ta cũng không biết." Long Dần trả lời khá thành thực, tố chất thân thể cùng cấp với người Thiên Túc, không sợ bị thương, ngay cả sau khi chết hóa thành linh hồn cũng giống hệt, nhưng hắn tin tưởng bọn chúng không thuộc về người Thiên Túc.

Bọn chúng tuy rằng không sử dụng hồn tinh, nhưng lại có được vũ khí hiện đại nhất, người tác chiến trên mặt đất chỉ là một bộ phận cực nhỏ của chúng, trong quá trình Long Dần cùng Doanh Phong đối thoại, lồng phòng hộ đã phải ngăn cản mấy lần công kích đến từ bầu trời.

Nhưng càng làm lòng người khiếp đảm chính là số lượng của đối phương, dù theo thế cục mà nhìn người Thiên Túc tạm thời dẫn trước, trong khi giao chiến càng không ngừng có linh hồn bay về phương xa, nhưng địch nhân mới lại cuồn cuộn không dứt đuổi tới, bọn chúng đại khái đối thực lực địch ta đều nhận biết rõ, đối Thiên Túc áp dụng công kích mang tính tự sát của chiến thuật biển người.

Tiếng báo cáo của thuộc hạ một khắc không ngừng truyền đến từ trong tai nghe, Long Dần cũng không có

thêm thời gian cùng Doanh Phong dây dưa.

"Cậu trở về." Hắn tức giận ra lệnh.

Doanh Phong đã đến nơi này, sao có thể rời đi như thế, "Tôi cũng từng được huấn luyện có quy cách, tôi muốn xin gia nhập chiến đấu."

"Cậu không phải người của quân bộ." Long Dần một hơi bác bỏ.

"Nhưng tôi là người Thiên Túc." Doanh Phong kiên trì.

Long Dần hoả tốc nâng tay, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai điểm một cái lên huyệt thái dương Doanh Phong, kính đen lóe lên một cái biến mất không thấy đâu nữa, ánh mặt trời rọi thẳng vào đồng tử khiến Doanh Phong theo bản năng xoay đầu né, mắt nhắm lại sau đó chầm chậm mở ra.

"Dù cậu là người Thiên Túc, cậu cũng là một thiếu niên, người ngay cả ánh mặt trời cũng không dám nhìn, có tư cách gì gia nhập chiến đấu." Long Dần không khách khí nói.

Ký ức không hay cũ khiến sắc mặt Doanh Phong hơi tái, nhưng anh vẫn không chịu thoái nhượng.

"Tôi có thể." Anh bắt buộc chính mình cùng Long Dần giằng co không chuyển mắt, đôi mắt màu khói của anh đã rất nhiều năm không trực tiếp bại lộ dưới ánh dương như vậy, chống lại sự không thích ứng, anh cường điệu một câu, "Tin tưởng tôi."

Ánh mắt Long Dần âm vụ theo dõi anh, đồng thời cũng đang nghe báo cáo từ tiền tuyến, đại khái là bên kia đã xảy ra chuyện gì, biểu tình hắn biến đổi, không ngăn trở Doanh Phong nữa, mà xoay người bước đi.

Doanh Phong cho hành vi của hắn là ngầm đồng ý, thuận thế đuổi theo, thình lình người phía trước xoay người, bàn tay phải nhấc lên, một lồng phòng hộ vây Doanh Phong bên trong.

Thuấn di của Doanh Phong sớm đã dùng hết, anh nóng nảy, "Ông làm cái gì vậy?"

Long Dần ngữ tốc rất nhanh, "Dù có tin tưởng năng lực của cậu, tôi cũng kiên quyết không để một thiếu niên đi mạo hiểm, bảo hộ thiếu niên là việc cần thiết nhất của mỗi một người trưởng thành, cậu cũng không nên quên điểm này."

Hắn giơ cổ tay trái lên nói nhỏ vài câu vào cổng cá nhân, sau đó tay túm một cái, một mỹ nhân Doanh Phong chưa bao giờ thấy qua xuất hiện tại chỗ, cô còn mặc một thân váy dài, nhìn cách ăn mặc, hiển nhiên cũng không phải người của quân bộ, lại càng không giống như người nên xuất hiện trên chiến trường.

Nhưng động tác của Long Dần Doanh Phong vô cùng quen thuộc, hiển nhiên được triệu hoán đến chính là khế tử của Long Dần, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy đúng là hiếm thấy, nhưng trước mắt không phải lúc để thưởng thức.

"Đại Tuyền, bảo hộ cậu ta rút đến chỗ an toàn, dùng thủ đoạn cứng rắn cũng được." Long Dần dùng giọng điệu như đối đãi thuộc hạ ra lệnh cho khế tử của mình.

Đại Tuyền gật đầu, Doanh Phong lập tức cảm thấy thân thể bị một cỗ lực đẩy, lúc này mới ý thức được cô là cao thủ hệ tinh thần, Doanh Phong không có thứ có thể phản khống chế nơi tay, chỉ đành tùy ý cô nửa đẩy nửa kéo vào chỗ đường lui.

Long Dần đã hấp tấp rời đi, tinh thần lực của hắn khá cường đại, lồng phòng hộ chậm chạp không tiêu, Doanh Phong chỉ có thể cố gắng thuyết phục Đại Tuyền.

"Địch nhân là có chuẩn bị mà đến, bọn chúng tập trung tất cả lực lượng công kích căn cứ, hiển nhiên mục tiêu là hải đăng hoặc là cây linh hồn, tuy tôi là thiếu niên, nhưng tôi cũng đã tốt nghiệp học viện quân sự, có đầy đủ năng lực bảo vệ mình."

Cô đối với lời Doanh Phong mắt điếc tai ngơ, "Tôi chỉ đang chấp hành mệnh lệnh khế chủ của tôi mà thôi."

"Cẩn thận đằng sau!" Hai địch nhân một trái một phải hiện thân, Doanh Phong cao giọng nhắc nhở, Đại Tuyền nghiêm túc giương tay lên, hai người kia tựa như bị mê hoặc, vũ khí của chúng vốn đã nhắm chuẩn bỗng chuyển qua đồng bạn của mình, đồng thời kéo cò, hai chùm tia sáng đánh vào ngực nhau, song song hóa thành linh hồn bay đi.

"Thấy rồi chứ?" Đại Tuyền ngữ khí không tốt nói, "Loại hồn tinh này đối chủng người của bất kỳ một tinh hệ nào đều vô hiệu, người thuộc hệ tinh thần đại đa số chỉ phát huy tác dụng trong trị liệu và cường hóa tác chiến, nhưng tôi có thể khống chế bọn chúng."

Ánh mắt cô tối sầm lại, "Điều này nghĩa là, bọn chúng giống chúng ta, là giống loài đến từ một địa phương tương đồng, địch nhân lần này so với mục tiêu tác chiến của quân bộ trong quá khứ khó giải quyết hơn nhiều, làm sao có thể cho cậu một thiếu niên tham dự chiến đấu? Về chuyện cậu lo lắng, tự nhiên có người của quân bộ cân nhắc, cậu chỉ cần theo tôi là được."

"Vì sao lại có địch nhân như thế đột nhiên xuất hiện?" Doanh Phong hỏi, "Chẳng lẽ là gene của chúng ta bị địch nhân đánh cắp sao?"

"Theo tôi được biết, trong vòng trăm năm không có bất kỳ một người Thiên Túc nào bị bắt." Cho dù có, bản năng của họ cũng sẽ không cho phép thân thể chính mình rơi vào tay địch nhân, một khi ý thức được có khả năng đó, ai cũng không chút do dự kết liễu mình.

Một phi thuyền khổng lồ hạ xuống, tiếp hai người lên rồi lần nữa cất cánh, nhưng không rời đi, mà cứ quanh quẩn trong khu vực tương đối an toàn. Doanh Phong ý thức được phi thuyền này tương đương với

tổng bộ hậu cần của quân bộ, hình ảnh thông tin từ tiền tuyến truyền đến đồng bộ phát trên những màn hình theo dõi thật lớn, mỗi người đều đang bận rộn tiến hành công tác của mình, không có ai tỏ vẻ tò mò việc Doanh Phong đến.

Doanh Phong một lần nữa dùng kính đen che mắt lại, khi lần nữa ngẩng đầu, từ màn hình theo dõi thấy chủ hạm của địch nhân xuất hiện, xung quanh chủ hạm, vô số phi cơ chiến đấu theo sát, nhìn xa tựa như một đàn châu chấu đang từ xa bay đến.

Anh vọt tới đài điều khiển, qua lại mấy màn hình quan sát chiến cuộc, "Địch nhân đến nhiều lắm," anh lại xin, "Để tôi gia nhập chiến đấu."

"Nhiệm vụ của cậu là ở tại chỗ này," thanh âm Đại Tuyền còn cao hơn cả anh, không cho cự tuyệt bác bỏ lời xin xỏ của anh, chi viện bên ta đang không ngừng từ các nơi đổ tới, lại vẫn không sánh bằng số lượng quân địch.

Lồng phòng hộ căn cứ sớm đã mở, mục đích địch nhân phi thường minh xác, hỏa lực lớn nhất thủy chung tập trung ở đây, Doanh Phong trong màn hình gần đó cũng nhìn thấy chiến hạm của Long Dần, bộ đội tinh nhuệ thủ hạ của hắn lục tục ra khỏi khoang, trên không trung linh hoạt tránh né các loại công kích, lấy phương thức tác chiến đặc hữu của người Thiên Túc bao vây chủ hạm quân địch.

Nhưng lần này bọn họ đối mặt không còn là đối thủ mà thoát ly vũ khí hiện đại liền không chịu nổi một kích nữa, địch nhân có thực lực đồng dạng cùng bọn họ trực tiếp giao thủ trên không trung, trên trời dưới đất đều biến thành chiến trường, theo sau vũ khí lực sát thương lớn gia nhập, lồng phòng hộ căn cứ thừa nhận lực trùng kích trước nay chưa từng có.

Một tiếng vang thật lớn cùng với làn sóng không khí cường đại ập đến, ngay cả chiến hạm hậu cần cách chiến trường chính một quãng xa cũng bị dao động mang đến một trận xóc nảy, chờ khi tàu hết chòng chành, từ loa phóng thanh truyền đến tiếng báo cáo vô cùng lo lắng của nhân viên căn cứ.

"Lồng phòng hộ căn cứ xuất hiện vết nứt!"

Khoang đáy chiến hạm hậu cần mở ra, mấy chiếc phi cơ chiến đấu loại nhỏ bay ra với vận tốc ánh sáng, không đợi họ bay ra xa, đợt sóng xung kích thứ hai đánh úp lại, địch nhân đã buông tha hết thảy phòng ngự, người trước ngã xuống kẻ sau nhào lên, xông về cùng một phương hướng.

Không còn kịp rồi, khóe miệng Doanh Phong mấp máy, lời trong lòng lại không thốt ra, màn hình bên phải phía trên loáng lên, thân ảnh Long Dần xuất hiện bên trong, Đại Tuyền ngẩng đầu, cùng khế chủ của mình nhìn nhau chăm chú.

"Giữ vững cương vị của mọi người." những lời này là hắn nói với toàn thể nhân viên hậu cần, tầm mắt lại thủy chung dừng trên một người, "Ta sẽ không tiếc giá nào ngăn cản bọn họ."

Môi Đại Tuyền hơi run rẩy, lại kiên định gật đầu.

Long Dần nhìn người trong màn hình một lần cuối cùng, dứt khoát kiên quyết cắt đứt truyền tin, ngay sau đó thân hình lóe lên, đã thuấn di ra bên ngoài khoang thuyền.

Dưới sự dẫn dắt của bản thân Nguyên soái, ngày càng nhiều chiến sĩ Thiên Túc xuất hiện bên trên căn cứ, dùng hồn tinh cấu thành một lồng phòng hộ hoàn toàn mới, địch nhân không để ý tính mạng xông lại, dưới công kích của họ hóa thành linh hồn bay đi, lại có càng nhiều người bổ sung, địch ta song phương đều không ngừng có người chiến vong, đã không còn ai có thể thống kê số lượng linh hồn bay lên ngày hôm nay nữa.

"Bất kể thế nào, cũng phải bảo vệ cây linh hồn." Thanh âm Long Dần xuyên qua máy truyền tin, rơi vào tai mỗi người, ngay cả hạm đội hậu cần cũng nhận được những lời này, Đại Tuyền nhìn không chuyển mắt vào màn hình theo dõi chính giữa, lồng phòng hộ tạo thành càng ngày càng dày đặc, mỗi người đều thấy chết không sờn giữ vững chiến tuyến cuối cùng.

Doanh Phong nắm chặt nắm tay, chỉ có thể tận mắt nhìn tất cả mọi chuyện phát sinh khiến cho lòng anh tràn ngập cảm giác vô lực, càng khiến người ta không thể tiếp nhận chính là, đã bị dồn đến tuyệt cảnh như vậy, họ vẫn ngay cả địch nhân là ai tới từ đâu cũng không biết.

Chủ hạm địch quân sau phút dừng nghỉ ngắn ngủi, phát khởi công phá mãnh liệt trí mạng vào căn cứ, những máy bay chiến đấu tính bằng ngàn đều như tự sát mà hướng những người tạo thành lồng phòng hộ tự nổ tung, những vết nứt không ngừng xuất hiện liền được người bên cạnh đắp vào, người ở hậu cần cùng căn cứ nhìn thấy tình huống bi thảm này, trong lòng bàn tay nắm chặt của ai cũng đổ đầy mồ hôi.

"Phục Nghiêu thượng tướng đã trở về!" Đột nhiên có người cao giọng hồi báo một câu, mọi người lại dấy lên lòng tin, bộ đội của Phục Nghiêu ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, nhận được tin tức liền khẩn cấp trở về, nếu hắn có thể đuổi tới, không thể nghi ngờ đã rót vào nguồn lực mạnh mẽ cho Thiên Túc.

Ngay khi tất cả mọi người nghĩ đã xuất hiện cơ hội xoay chuyển thì, làn sóng không khí cường đại trước nay chưa có tràn tới, chiến hạm hậu cần tránh không kịp, bị đập đến quay cuồng mấy vòng ra sau mới dừng lại, người không dùng biện pháp cố định đều bị ném vào góc, cùng lúc đó bạch quang mãnh liệt tràn ngập cả màn hình, một tiếng vang đến từ tiền tuyến lớn đến mức ngay cả nơi này đều nghe nhất thanh nhị sở.

Tổng hạm bị bức rơi xuống đất, Doanh Phong lao ra khỏi khoang, những người khác cũng cùng theo, bên kia bầu trời xuất hiện hắc ảnh, chỉ vài giây liền đến trước mặt, đi đầu chính là Phần Ảnh. Bạch quang trên không trung căn cứ vẫn đang lóe sáng không ngừng, cửa khoang của Phần Ảnh cùng những phi cơ chiến đấu theo nó đều mở ra, Phục Nghiêu cùng tướng sĩ bộ đội của hắn nhảy xuống đất, dùng biểu tình cũng đồng dạng khiếp sợ nhìn chằm chằm phía trước.

Lồng phòng hộ dưới lần tự nổ của chủ hạm địch quân bị đập thành tứ phân ngũ liệt, vùng trời trên căn cứ bị mạnh mẽ xé mở tầng bảo hộ, trước mắt bao người, phần gốc của cây linh hồn trong dư âm trận nổ bị lực trùng kích bẻ gãy, thân cây khổng lồ ầm ầm ngã xuống, trong mắt người Thiên Túc quá trình này như bị làm chậm lại vô số lần, ngay cả khi nó ngã xuống rồi, những cánh lá còn đong đưa cũng thấy nhất thanh nhị sở.

Mọi người nghẹn lời nhìn trân trối tất cả, không thể tin được kết quả như vậy lại là sự thật, xa xa hải

đăng theo sau cây linh hồn ngã đổ cũng chậm rãi tắt, nó rốt cuộc không thể chiếu sáng con đường luân hồi chuyển sinh cho người Thiên Túc nữa.

Mảnh nhỏ linh hồn của nhóm người Long Dần tụ tập lại, bay lên không trung, lại tìm không thấy hướng dẫn dắt, lơ lửng mờ mịt, dừng lại, rốt cục lần nữa tản ra, trên không trung từng cái từng cái, tựa như một hồi pháo hoa xanh thẳm, vì chiến dịch thất bại này vẽ nên kết thúc thê lương nhất.

Phương xa mọi người ngẩng đầu nhìn tất cả, lại bất lực, gối phải Phục Nghiêu uốn xuống, nặng nề quỳ tại chỗ, ngày càng nhiều người làm giống hắn, những linh hồn mất đi cây linh hồn, mất đi hải đăng, mất đi đồng bào, bi thương không thể ức chế từ đáy lòng từng người Thiên Túc dâng lên, vô luận người có mặt ở hiện trường, hay không phải ở hiện trường, đều cảm nhận được loại tuyệt vọng cắn nuốt xương tủy này.

Dần dần, bên cạnh Doanh Phong vang lên tiếng khóc trầm thấp, thanh âm này thúc giục càng nhiều người đồng cảm, tiếng khóc đè nén của mọi người, trong ngày hôm đó, vang vọng trên mỗi một tấc đất Thiên Túc, tựa như một hồi ai ca trong tuyệt cảnh.

125. Quyển 3 - Chương 125: Vô Lượng

Ngay cả Doanh Phong là Cô Tinh chuyển thế tình cảm không hoàn chỉnh, cũng cảm nhận được mất mát từ sâu trong linh hồn, như thể một chỗ nào đó mà mình thuộc về đột nhiên biến mất, rõ ràng dưới chân là đất đai của mình, lại sản sinh cảm giác phiêu bạt mãnh liệt.

Anh đột nhiên nghĩ, Phục Nghiêu nói lực dẫn linh hồn chịu hạn chế của khoảng cách tới hải đăng, vậy mất đi hải đăng người Thiên Túc sẽ như thế nào?

Anh quay đầu lại dò xét, mọi người gánh nỗi bi thương cực độ nâng đỡ lẫn nhau, nhưng cũng có người quỳ thẳng không chịu đứng lên, tầm mắt anh dừng trên người kia, đột nhiên cảm không ổn tiến lên, giữ chặt cổ tay Đại Tuyền, trong bàn tay yếu ớt không xương đó, lại nắm chặt một thanh chủy thủ sắc bén.

“Cô điên rồi, ” anh nổi giận nói, “Làm như vậy cô sẽ hồn phi phách tán.”

Đại Tuyền lúc này mới ngẩng đầu, nhìn Doanh Phong cao cao tại thượng, mặt phủ kín nước mắt, thanh âm đè nén khiến người khác không đành lòng nghe.

“Vậy nếu như tiếp tục sống sót, thì sẽ không hồn phi phách tán sao?”

Doanh Phong nghẹn lời, ngay cả bàn tay đang chế trụ tay đối phương cũng cứng lại, không biết nên túm chặt hay buông lỏng.

Phục Nghiêu đi tới, không nói một lời giật chủy thủ trong tay cô, tùy ý ném một bên. Doanh Phong buông

tay ra, lần này Đại Tuyền không đi lại nhặt, mà lần nữa cúi đầu, Doanh Phong tinh tường chứng kiến nước mắt từng giọt không tiếng động rơi trên mảnh đất dưới chân cô.

"Rốt cuộc là ai?" Phục Nghiêu hỏi, Niếp Vân lúc này cũng đã đi tới, bọn họ mạo hiểm khả năng bị va chạm mặt đất mà bức bách nhảy vọt về, nhưng vẫn không thể vượt qua công kích mang tính tự bạo của địch nhân vào một khắc cuối cùng.

Doanh Phong đối với việc này cũng biết rất ít, "Là chủng tộc giống với chúng ta, không sợ bị thương, không sợ tử vong, chết rồi linh hồn cũng có thể chuyển sinh."

Mỗi một người thăng thành thượng tướng đều được cho biết chân tướng về chủng người Thiên Túc, cũng đem bí mật căn cứ từng đời truyền thừa lại, Phục Nghiêu tự nhiên cũng biết bọn họ đều không phải sinh vật tự nhiên, nhưng việc người Thiên Túc tiêu diệt người sáng tạo ra mình trước mắt chỉ có mình Doanh Phong thông qua giác quan của Lăng Tiêu mà biết chân tướng, về sau cũng không nói cho bất luận kẻ nào, ngay cả Phục Nghiêu cũng không biết.

"Chẳng lẽ gene của chúng ta bị sao chép sao?" phản ứng đầu tiên của Niếp Vân cũng là như thế.

"Không thể nào," Phục Nghiêu quả quyết phủ định loại khả năng này, "Anh khẳng định trong khoảng thời gian này không có ai mất tích."

Lần cuối cùng có người ý đồ bắt cóc con tin Thiên Túc, là Thái Ân liên hợp người Hoàng Túc tính kế Doanh Phong, đó đã là chuyện vài thập niên trước.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ thực sự chỉ có thể..."

Ngồi chờ diệt vong sao? Niếp Vân hiếm khi cảm thấy mờ mịt với tương lai không biết phải làm gì.

Phục Nghiêu sắc mặt ngưng trọng bước về phía trước một bước, nhìn về hướng cây linh hồn ngã xuống, địch nhân trong đợt công kích mang tính hủy diệt vừa rồi đã bị diệt toàn bộ, phương cách không tiếc trả giá bằng tất cả cũng phải hủy diệt bọn họ, đến tột cùng là ai?

Doanh Phong cứ có cảm giác bên người thiếu cái gì, anh càng không ngừng nhìn xung quanh trái phải, cho đến khi Niếp Vân hỏi anh đang tìm cái gì, mới giật mình nghĩ ra, "Các anh có ai thấy một con lang xám không?"

Phục Nghiêu cùng Niếp Vân không hiểu liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng lắc lắc đầu.

Doanh Phong rất lo lắng, anh bỏ lại hai người Phục Nghiêu vội vàng rời đi, cực kỳ ít có mà gặp người liền hỏi, nhưng không một ai lưu ý đến tung tích Tiểu Hôi.

Anh nhớ rõ lúc trước Tiểu Hôi luôn đi theo mình đến trước căn cứ, liền theo đường cũ lần về, trên mặt đất ven đường rơi đầy chủy thủ, mỗi một thanh chính là một sinh mệnh, liếc mắt nhìn qua lại giống như xác chết khắp nơi, khiến người ta truật mục kinh tâm.

Căn cứ bị chiến tranh hủy đến hoàn toàn thay đổi, Doanh Phong còn nhớ rõ niềm rung động mà kiến trúc hùng vĩ này mang đến khi mình còn thiếu niên lần đầu tiên đến đây, giờ đây lại chỉ có đầy rẫy thê lương.

Anh đi giữa những hầm hố và gạch vụn gồ ghề, vừa đi vừa gọi to tên Tiểu Hôi, chung quanh một mảnh tĩnh mịch, ngay cả gió thổi qua những phiến lá của cây linh hồn ngã đổ làm vang lên tiếng xào xạc cũng có vẻ dị thường rõ ràng.

Doanh Phong lúc này mới ý thức được mình đã đi tới trước cây linh hồn, anh vốn cho là nơi này không có người, lại không ngờ có hai người đứng trước di thể cây đưa lưng về phía anh, một người khoanh tay đứng phía trước, tóc có màu vàng nhạt hiếm thấy, người còn lại thẳng tắp đứng đằng sau y.

"Thực xin lỗi, xin hỏi anh…"

Anh một câu mới nói một nửa liền dừng bặt, người đứng ở phía trước nghe tiếng chậm rãi xoay người lại, khi gương mặt y từng chút hiện ra trước mặt Doanh Phong, anh không tự chủ được trừng to hai mắt.

"Trục Nguyệt? Sao lại là cậu?!" Từ sau khi Phi Ưng tự bạo, anh không hề có tin tức gì về người này.

Khí chất Trục Nguyệt so với lần cuối cùng anh nhìn thấy đã biến đổi không giống như xưa, khi đó Doanh Phong cảm thấy y như một người điên đã mất trí, mà người trước mắt này, lại tràn ngập tính nguy hiểm Doanh Phong thậm chí cảm nhận được.

So với Doanh Phong đề phòng, Trục Nguyệt ngược lại cười nhàn nhạt tiến tới hai bước, người phía sau y cũng xoay người lại, tuy khuôn mặt cùng Chẩm Hạc giống nhau như đúc, nhưng diện vô biểu tình, đáy mắt băng lãnh không hề mang chút độ ấm nào của nhân loại.

Doanh Phong có trực giác y lai giả bất thiện*, "Hai người sao lại ở chỗ này?"

**Trích trong câu "Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai": Người đến tất không có ý tốt, người tốt thì đã chẳng đến.*

"Để tế cây linh hồn," Trục Nguyệt mặt không đổi sắc nói, âm điệu không có một tia phập phồng, "Đã lâu không gặp, cái kính đen trên mặt anh thật là buồn cười."

Doanh Phong bị lời y khơi lại ký ức cũ, không khỏi tối sầm mắt lại, đương nhiên Trục Nguyệt nhìn không thấy.

"Lăng Tiêu đâu? Chết trong trận nổ năm đó rồi?" Trục Nguyệt đối với chuyện sau khi y rời đi hoàn toàn không biết gì cả, "Lấy thân phận thiếu niên tiêu tùng, thật là đáng thương mà."

Y dừng một chút, lại hỏi, "Vậy anh thì sao? Đã nhiều năm như vậy, anh còn chưa cùng người khác ký khế ước sao? Nếu không phải thế, kính đen của anh chỉ sợ sớm đã dẹp bỏ rồi đi." Y gục đầu xuống, "Kẻ từng đối với tôi chẳng thèm ngó tới, lại nguyện ý vì một người khác hồn phi phách tán, dù Lăng Tiêu đã mất, tôi cũng có chút ghen tị với nó đó."

Doanh Phong bất động thanh sắc nhìn Chẩm Hạc, "Mắt anh ta màu đen."

"A," Trục Nguyệt hoàn toàn không phủ nhận, "Bởi vì anh ta không phải Chẩm Hạc, tuy tôi vẫn gọi anh ta bằng tên đó, nhưng không phải chính là không phải, điểm này tôi so với anh rõ ràng hơn."

"Vậy Chẩm Hạc đâu?"

"Giống như Lăng Tiêu, hồn phi phách tán, ngay trước mắt tôi." Y mặt không chút thay đổi tự thuật chuyện này, tựa như đang nói về một người chẳng quan hệ gì với mình.

Doanh Phong không lên tiếng, càng không đính chính lời y, Trục Nguyệt vẫn tự mình nói tiếp, như thể đã đợi lâu thật lâu, bức thiết cần một người lắng nghe.

"Tôi nghĩ anh nhất định thấy kỳ lạ, sau sự kiện đó chúng tôi đã đi đâu?"

Y hạ mắt, không đợi Doanh Phong hỏi liền lâm vào hồi ức, "Chẩm Hạc là bị tôi cưỡng chế ký khế ước, anh ấy cho tới bây giờ đều chưa từng tha thứ cho tôi, tôi mặc dù thân là khế chủ, lại từng ngày từng đêm đề phòng khế tử của mình, nhưng dù thế nào cũng không dự đoán được, anh ấy thà rằng thua cả tính mạng mình, cũng phải cùng tôi đồng quy vu tận."

"Sau khi kế hoạch của tôi thất bại, trong lúc đào vong bị anh ấy tính kế, anh ấy thiết trí điểm đến của phi thuyền đào sinh thành Hỏa Túc tinh, một nơi mà người Thiên Túc vĩnh viễn không thể đến, vừa đột phá cự ly lực dẫn linh hồn, thân thể chúng tôi liền dần dần suy vong, ngay cả linh hồn cũng không trở về được điểm xuất phát."

"Tôi dù không thể động, giác quan vẫn thanh tỉnh như cũ, nên mỗi một chi tiết nhỏ khi anh ấy rời đi tôi đều thấy rất rõ ràng," y cúi đầu quỷ dị cười khanh khách hai tiếng, "Mảnh vỡ linh hồn anh ấy cứ thế biến mất trong vũ trụ mờ mịt, rốt cuộc không thể tụ tập, thân là khế tử, anh ấy ngay cả sức đề kháng với lực dẫn linh hồn cũng không mạnh bằng khế chủ, anh nói có buồn cười không?"

Doanh Phong bị tiếng cười của y làm lông tơ dựng thẳng, nếu năm đó Trục Nguyệt là một tên điên cố chấp, thì đến hôm nay y đã hoàn toàn đánh mất lý trí nhân loại. Trong đầu y đang suy nghĩ gì, người bình thường đã hoàn toàn không thể lý giải, y đắm chìm trong thế giới của chính mình, sẽ bức điên người bên cạnh, hoặc tự rước lấy diệt vong.

"Doanh Phong, tôi thừa nhận khi còn thiếu niên từng mê luyến anh, nhưng chỉ có thể nói số hiệu trung thành khắc trong gene của người Thiên Túc quá cường đại, ngay cả tôi không phải thuần là người Thiên Túc cũng bị nó chi phối, dù cho sống cùng người lợi dụng mình, cũng dần dần bắt đầu đối với anh ấy toàn tâm toàn ý."

"Tôi tin anh ấy đối với tôi cũng thế, chính là không thể buông xuống cừu hận trong lòng, đối một người vừa yêu vừa hận, rốt cuộc là cảm giác gì? Tôi nghĩ đại khái cũng giống cảm giác của tôi đối với anh lúc anh mới vừa cùng Lăng Tiêu ký khế ước đi."

Y ngẩng đầu, "Doanh Phong, anh còn nhớ câu nói lúc đó anh đã nói với tôi không? Anh bảo tôi đừng nhúng tay vào chuyện nhà của anh, dù các người không có chút tình cảm nào đã bị cưỡng ép đến với nhau, thì anh cũng xem nó là người nhà ngay từ ban đầu, chính là câu nói đó, khiến cho tôi bất kể thế nào đều không thể tha thứ cho các người."

"Tôi vốn cùng cậu không chút quan hệ." Doanh Phong cho đến lúc này mới xen vào.

"Anh nói đúng," Trục Nguyệt tiếp lời, "Tôi từ một khắc thức tỉnh liền yếu hơn người khác, chênh lệch lớn đến mức tôi cố gắng bao nhiêu cũng không thể vượt qua, mọi người không phải cười nhạo tôi, thì chính là khi dễ tôi, anh cùng tôi chênh lệch lớn nhất thế mà lại cứu tôi. Tôi một bên tình nguyện với anh cũng từ lúc đó, vô luận về sau có bị người trào phúng khi nhục thế nào, chỉ cần ôm ảo tưởng được cùng anh một chỗ, thì tất cả xung quanh đều không còn quan trọng, ngay cả quyền cước đánh vào người cũng có vẻ không đau đến thế."

Lời thổ lộ trần trụi không che đậy của y khiến Doanh Phong không thoải mái lắm, nhưng Trục Nguyệt cũng không lấy đó làm thẹn.

"Tôi biết anh nhất định cảm thấy tôi thật ghê tởm, nhưng quả thật chỉ có ôm ảo tưởng với anh, tôi mới có thể tràn ngập hi vọng vượt qua mỗi một ngày ở sơ cấp học viện. Tôi biết dù anh đã cứu tôi, trong lòng vẫn xem thường tôi, kể cả khi tôi chủ động yêu cầu dâng lên máu trong tim cũng khinh rẻ, chỉ có Lăng Tiêu cùng anh lực lượng ngang nhau mới có thể có được càng nhiều xem trọng của anh."

"Mà tôi, chưa ai từng nhìn thẳng vào tôi, chưa ai từng khích lệ tôi, tuy tôi lấy được năng lực của Chẩm Hạc, thậm chí đã khôi phục trí nhớ việc thân là người Thiên Túc cổ, lại thủy chung không thể thoát khỏi tâm lý ngày cũ, dù trong trường hợp nào, dù người đối mặt là ai, đều không dám ngẩng đầu lên."

"Người đầu tiên nói với tôi hãy ngẩng cao đầu mà đi, chính là Chẩm Hạc, mặc kệ anh ấy xuất phát từ châm chọc ác ý hay thế nào, ít nhất anh ấy chân chính, từng chút một thay đổi tôi. Vốn cho rằng kiếp sống đại học của tôi sẽ là những ngày tiếp tục của Bích Không, nhưng dưới đòn roi của anh ấy tôi dần dần tìm về tự tin, rốt cục cũng có thể nhìn thẳng vào mắt người khác."

Doanh Phong lúc này mới ý thức được vừa rồi khi nói những lời này, Trục Nguyệt đều nhìn chằm chằm vào mắt mình, đây với người khác mà nói là chuyện không thể đơn giản hơn nữa, rất nhiều năm trước lại chỉ từng xuất hiện một lần ngắn ngủi khi người này cố lấy dũng khí tỏ tình, nhưng kể cả lúc đó cũng lóe ra vẻ bất an. Chẩm Hạc thật sự để lại dấu vết thật lớn trên Trục Nguyệt, Doanh Phong rốt cuộc biết trước sau hai đoạn thời kì đối lập lớn nhất ở cậu ta là gì.

Trục Nguyệt nhắm mắt lại, giống như trở về nhiều năm trước, thanh âm quen thuộc đó nghiến răng nghiến lợi khiển trách mình, *cậu đã lấy được năng lực của tôi, còn* sợ *hãi rụt rè như vậy, ngay cả tôi cũng thay cậu cảm thấy nhục nhã!*

—— *không muốn vĩnh viễn bị người xem thường, thì ngẩng đầu lên mà đi, nếu chính cậu cũng không thể ngẩng đầu, còn trông mong ai sẽ nhìn thẳng vào cậu!*

"Anh ấy là người đầu tiên nhìn thấy tôi," Trục Nguyệt thì thào tự nói, "Có thể tôi chính là cô độc đến độ này rồi, nên dù là hành động đó, cũng đủ để khiến lòng tôi thỏa mãn, những thứ như số hiệu gene trung thành với nhau gì đó, đều chỉ là cái cớ đem ra để lừa mình dối người."

"Còn anh," y lại chậm rãi mở mắt ra, "Từ đầu đến cuối người anh nhìn thấy, chỉ có một mình Lăng Tiêu chứ gì, theo góc độ nào đó, chúng ta thật đúng là có vài điểm tương tự đó."

Doanh Phong không muốn tiếp tục nghe hồi ức điên ngôn đảo ngữ của y, anh chỉ quan tâm một vấn đề, "Vậy cậu sống thế nào?"

"Tôi?" Trục Nguyệt khinh miêu đạm tả nói, "Tôi cuối cùng được người ta cứu, anh nhất định cũng đã được nghe nói về họ, chính là hậu duệ người Thiên Túc cổ mấy ngàn năm trước di dân đến Hỏa Túc tinh. Họ không chỉ đem huyết mạch chủng tộc của người Thiên Túc cổ kéo dài, mà còn phát triển nhân số hưng thịnh, dân giàu nước mạnh, đây là điều mà quân phản loạn năm đó, trăm triệu lần không nghĩ đến đi."

"Đối với họ, tôi cũng coi như đồng bào bị bức phải lợi dụng Cô Tinh mà sống sót, đồng sự tốt của tôi ở viện khoa học trốn đi lúc trước, đã sớm trộm phục chế số hiệu Cô Tinh, huống chi còn có tôi gia nhập liên minh, trùng tố *(tạo lại)* người nhân tạo quả thực dễ như trở bàn tay."

Doanh Phong cả kinh, "Những người vừa rồi, lẽ nào…"

"Đúng vậy," Trục Nguyệt thản nhiên thừa nhận, "Tôi ẩn nấp lâu như vậy, chính là vì muốn cho các người một kích trí mệnh, thứ chúng tôi sáng tạo ra là Cô Tinh, là phiên bản ban đầu của các người, bọn họ không có cảm tình, tuyệt đối phục tùng, không có lực dẫn linh hồn tồn tại, dù mệnh lệnh là tự hủy, cũng sẽ không chút do dự nghe theo."

"Cho nên người này là Cô Tinh cậu theo bộ dạng Chẩm Hạc sao chép ra?" Doanh Phong không thể lý giải, "Cậu vì cái gì không cho anh ta tình cảm nhân loại, như vậy anh ta chẳng phải sẽ càng giống với người cậu hoài niệm sao?"

"Tình cảm?" Trục Nguyệt khinh thường lập lại một lần, quay đầu mê luyến nhìn khuôn mặt kia, chẳng qua loại ánh mắt này vĩnh viễn đều không thể được đáp lại, "Tình cảm có ích lợi gì? Không có cảm tình sẽ không có phản bội, hắn sẽ vĩnh viễn nghe theo tôi, mặc kệ tôi nói gì, đều không hề nghĩ ngợi chấp hành."

Y quay lại, "Cho các người tình cảm, là quyết định sai lầm nhất của tôi, nếu không phải quá mức tự tin với năng lực nắm nhân loại trong tay, thì cũng không phát sinh thảm kịch người sáng tạo bị sản phẩm của

mình diệt tộc."

Nói xong câu đó, y nhếch miệng, "Bất quá hết thảy cũng chỉ đến đó mà thôi, các người sinh ra từ trên tay tôi, thì cũng kết thúc trong tay tôi, mất đi cây linh hồn, không có hải đăng, triệu chứng của lực dẫn linh hồn rất nhanh sẽ xuất hiện trên thân mỗi một người Thiên Túc. Các người sẽ từng chút mất đi lực hành động, đến khi hoàn toàn diệt vong, cái loại cảm giác này, tôi đã tự thể nghiệm qua, tựa như lượng điện trong bình ắc-quy chậm rãi hao sạch, tôi cam đoan với anh loại tư vị này, chẳng dễ chịu gì đâu."

"Các người cũng không cần vọng tưởng di dân đến Hoả Túc tinh, tái diễn lịch sử lần nữa, để ngăn các người làm vậy, tôi đã tự mình sửa chữa công năng hải đăng, chỉ có linh hồn Cô Tinh mới có thể được dẫn đường, mà chúng ta thì bị kiên quyết bài trừ bên ngoài."

Doanh Phong chú ý tới cách y dùng đại từ đã đổi từ 'các người' thành 'chúng ta', "Cậu làm như vậy, ngay cả chính cậu cũng vô pháp chuyển sinh."

"Tôi chỉ là một nhân loại bình thường, nếu như không có các người, hơn bốn nghìn năm trước tôi đã chết già, sống lâu như vậy tôi đã thỏa mãn. Từng có người dùng linh hồn vì tôi mà bồi táng, tôi không thể chết được, hôm nay, tôi muốn toàn bộ linh hồn Thiên Túc cùng chôn theo."

Lời y muốn nói đã toàn bộ nói xong, xoay người về phi hành khí loại nhỏ đậu một bên, Doanh Phong lúc này mới ý thức được không thể thả y đi.

"Không được đi!" Anh xông lên trước muốn chặn đứng, nhưng Chẩm Hạc lại chắn phía trước, trì hoãn chỉ một chút như thế, đã để y lên được phi hành khí.

"Chúng ta dù sao đều phải đi đến điểm kết, anh hiện tại giết tôi hay không có khác biệt sao?" Trục Nguyệt lần cuối cùng xoay người nói, "Bất quá thật đáng tiếc, tôi còn muốn ở lâu thêm vài ngày, tận mắt thấy kết cục người Thiên Túc diệt vong."

Y giương giọng nói, "Trở về đi, Chẩm Hạc."

Người được trao cho cái tên đồng dạng mặt hướng về Doanh Phong nhảy lùi lại vài bước, sau khi tiến vào phi hành khí rất nhanh đóng cửa cửa khoang, Doanh Phong chỉ do dự một chút, họ đã tuyệt trần mà đi ngay trước mặt anh, đám người Phục Nghiêu theo đến chỉ bắt giữ được một cái bóng.

"Vừa rồi là ai?" Phục Nghiêu hỏi Doanh Phong.

Doanh Phong bình tĩnh tâm tình chọn lựa lời Trục Nguyệt, đem phần mấu chốt thuật lại một lần, quả nhiên người nghe ai cũng mặt lộ vẻ hoảng sợ, sự thật quá mức khiến người khiếp hãi, dù là quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhất thời cũng vô pháp tiếp nhận.

"Tôi tin tưởng y nói là thật." Mắt Phục Nghiêu nhanh chóng ba động, đây là biểu hiện hắn đang đắn đo,

“Nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết như vậy.”

Hắn lại suy nghĩ sâu xa một lát, “Tuy làm thế này có chút mạo hiểm…”

“Mặc kệ anh muốn làm thế nào, em đều đi theo.” Niếp Vân nghĩa vô phản cố đứng dậy.

Những thuộc hạ trung thành của hắn cũng đứng dậy hàng loạt, “Long Dần Nguyên soái đã không còn, ngài chính là tân Nguyên soái kế nhiệm, vô luận Nguyên soái ra lệnh như thế nào, chúng tôi đều phục tùng vô điều kiện.”

Phục Nghiêu nhìn thẳng ánh mắt tín nhiệm của mọi người, trịnh trọng gật đầu.

“Quân bộ từng có một hạt giống, đến nay không rõ tung tích, tuy hải đăng ở Hỏa Túc tinh thuộc tính đã được tu sửa, nhưng chỗ đó cũng nhất định có cây linh hồn tồn tại, hơn nữa mới trồng trong khoảng thời gian ngắn, không có khả năng sinh trưởng quá nhanh.”

“Tôi biết xác suất có được nó rất xa vời, có thể chúng ta đi lần này không thể trở về nữa, nhưng chỉ cần có một người có thể đem nó mang về, thì người ở đây có thể sống tiếp rồi.”

“Nếu ở lại cũng là chết, đi cũng là chết, chúng ta cũng chỉ có thể tìm chỗ sống trong đất chết, triệu tập lực lượng còn lại của quân bộ, bất cứ ai nguyện ý cùng nhau đi, nhiều thêm một người thì thêm một phần xác suất.”

Doanh Phong tiến lên một bước, “Tôi cũng đi.”

“Cậu còn là một thiếu niên.” Niếp Vân theo bản năng phản bác anh.

“Đã đến nước này, thiếu niên hay không có khác biệt sao?”

Phục Nghiêu chần chờ, “Cậu chắc chứ? Cậu mạo hiểm khả năng hồn phi phách tán đợi Lăng Tiêu vài thập niên, có thể cậu ấy sắp trở lại, nếu cậu ấy về cậu lại đi rồi, chờ đợi của cậu mấy chục năm qua còn gì ý nghĩa?”

Doanh Phong biểu tình bình tĩnh, “Nếu em ấy về lại thấy tôi trước nguy nan quốc gia vì chờ em ấy mà tham sống sợ chết, em ấy cũng sẽ cảm thấy thất vọng về tôi.”

Phục Nghiêu mâu thuẫn chốc lát, rốt cục ra quyết định.

“Được, tôi tôn trọng lựa chọn của cậu.”

Lực lượng còn lại của quân bộ từ bốn phương tám hướng lục tục đến, Doanh Phong lại cùng đồng học ngày xưa gặp lại, Băng Xán, Tóc đỏ, Vũ Tập, Sương Phong… Họ chặt chẽ nắm tay nhau, xa cách nhiều năm lần nữa tụ họp, lại là vì cùng đi chịu chết.

Vũ Tập trong lòng nhớ mong Tiểu Hôi, nhiều năm qua ngoại trừ Doanh Phong và mục sư, anh chính là người thân cận với nó nhất, thấy Doanh Phong tự nhiên không tránh khỏi hỏi thăm.

Lời này lại nhắc nhở Doanh Phong Tiểu Hôi mất tích, anh hướng Phục Nghiêu báo cáo, vài người phân công nhau đi tìm.

Hôm nay đại khái là ngày Doanh Phong chủ động cùng những người bất đồng hỏi chuyện nhiều nhất, một người dáng vẻ khôi ngô đứng cách đó không xa, Doanh Phong đi qua, hỏi anh ta.

"Thực xin lỗi, xin hỏi anh có thấy một con lang xám nào ở quanh đây không?"

Người đó xoay lại, Doanh Phong ngẩn người, người này thật hiếm thấy còn cao hơn cả anh, thế nhưng lại có một đôi mắt màu xám nhạt, ngay cả Doanh Phong là một khế chủ phát dục hoàn toàn rất cao lớn, cũng phải ngửa đầu mới nhìn tới, đến tột cùng là cái dạng khế chủ gì lại có khẩu vị nặng như vậy.

Người khế tử khôi ngô đó sau khi nhìn thấy Doanh Phong, trong mắt thế mà lại hiện lên một tia sợ hãi không dễ dàng phát giác, thân thể theo bản năng nhích một chút ra sau.

"Không có." Anh ta dùng một loại tiếng Thiên Túc tiêu chuẩn hồi đáp.

Doanh Phong có chuyện lo nghĩ trong lòng nên cũng không nhận thấy được nhiều như vậy, chính là lưu ý tới một người phía sau anh ta, vừa rồi bị anh ta hoàn toàn che khuất, có thể thấy được người trước mắt này dáng người có bao nhiêu tráng kiện.

Đây chính là khế chủ của anh ta sao? Doanh Phong không xác định đánh giá bóng lưng người kia, rõ ràng nhìn qua còn thấp hơn mình mấy cen-ti-mét, nhưng liên tưởng đến Phục Nghiêu cùng Niếp Vân, lại cảm thấy cũng không phải không thể.

Doanh Phong đã hỏi được đáp án, vốn nên rời đi đến nơi khác tìm kiếm mới phải, nhưng chẳng biết tại sao cứ chặt chẽ đứng tại chỗ, tầm mắt thủy chung dừng trên thân người kia, càng nhìn càng cảm thấy tấm lưng kia rất quen mắt.

"Xin hỏi…" Anh trầm giọng mở miệng, mà người từ đầu đến cuối vẫn quay lưng về phía anh, trong thanh âm anh thong thả xoay người lại, này gương mặt thương nhớ mấy mươi năm, cứ như vậy từng chút một như kỳ tích xuất hiện trước mắt.

"Lăng Tiêu!" Doanh Phong không thể tin được hai mắt của mình, theo bản năng tiến về phía trước một bước, rồi lại dừng phắt lại.

Lăng Tiêu đã hoàn toàn xoay người qua, vẫn dung mạo ngày xưa, vẫn nét tươi cười đã thành dấu hiệu của cậu, chỉ riêng đôi mắt xám nhạt mà Doanh Phong đã nhìn quen đó, lúc này lại đen kịt sâu không thấy đáy.

Mà Lăng Tiêu khi xoay người lại, nhìn thấy Doanh Phong rồi, khóe miệng đã cong lại càng cong thêm, cười khẽ lộ ra một hàm răng trắng tinh, ánh mắt cũng giống như một pha quay chậm chớp rồi chớp, hàng mi dài mảnh tựa hồ có thể lay động không khí, đem hơi nóng hầm hập xung quanh Doanh Phong nháy mắt quạt tới điểm băng.

"Chào," đối diện Doanh Phong ngây ra như phỗng, Lăng Tiêu mang theo ý cười mở miệng, "Đã lâu không gặp."

126. Quyển 3 - Chương 126: Thanh Âm

Hai người cửu biệt trùng phùng, một người cười toe toét, một kẻ mím chặt môi, biểu tình trên mặt hình thành tương phản rõ rệt. Tầm mắt Doanh Phong không ngừng qua lại giữa hai mắt Lăng Tiêu, muốn phán đoán Lăng Tiêu này đến cùng có phải là thật không, hay là cũng như dĩ vãng, chỉ là một ảo cảnh trong giấc mộng của anh.

Nhưng Lăng Tiêu trước mắt chân thật như vậy, nét tươi cười của cậu dù cách nhiều năm vẫn quen thuộc như thế, dù màu mắt đã thay đổi, nhưng thần thái trong đáy mắt vẫn phi dương *(phấn chấn)* như ngày cũ.

Thấy Doanh Phong chậm chạp không lên tiếng, Lăng Tiêu lại truy vấn, "Thế nào? Không nhớ rõ em rồi? Em thì lại luôn nhớ anh đó, kính mát thật không tồi."

Doanh Phong lúc này mới nói ra câu nói đầu tiên kể từ sau khi họ gặp lại, "Mắt của em là chuyện gì?"

Lăng Tiêu theo bản năng nâng tay chạm lên khóe mắt một cái, "Nga, anh nói cái này a, chính là giống như anh thấy đó."

Cậu hơi cúi đầu, cười nói, "Dù sao em cũng nhảy tới nhảy lui trong khe hở thời không, bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh nguy hiểm, em cũng sợ hồn phi phách tán không thể chuyển sinh, nếu vậy chẳng phải sẽ không còn được gặp lại anh sao?"

Cậu nói xong liền đặt tay lên vai người có vóc dáng rất cao kia, "Đến, chào khế chủ trước của anh đi nào."

Người cao to kia ho khụ một tiếng, có chút câu nệ mà kéo tay Lăng Tiêu xuống, tựa hồ không quen ân ái trước mặt người khác lắm.

Lời cậu hợp tình hợp lý, ngay cả Doanh Phong cũng tìm không ra sơ hở, với anh mà nói Lăng Tiêu chỉ tiêu thất vài thập niên, đối phương lại vượt qua tròn bốn nghìn năm. Thời gian đằng đẵng như vậy, đã đủ để

quên hết mọi sự, dù có là tình cảm khắc cốt minh tâm, chỉ sợ cũng phải nhạt thành một tầng bụi mỏng.

Huống chi, trở thành khế chủ ngay từ ban đầu chính là lý tưởng của Lăng Tiêu, hiện giờ nguyện vọng của em ấy rốt cục đã thực hiện được rồi, với em ấy mà nói, đây hẳn là một kết cục tốt đi.

Lăng Tiêu trộm quan sát phản ứng Doanh Phong, anh không tỏ vẻ phẫn nộ, cũng không thể hiện bi ai, mà cứ đứng ở nơi đó không nói một lời. Ngăn cách bởi thấu kính đen tuyền, cậu cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng tầm mắt đối phương dừng trên người mình tạo thành, ngay lúc cậu đang chột dạ có phải chơi lố rồi không, một cái đầu tóc đỏ quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn.

"Doanh Phong, anh tìm được Tiểu Hôi… Lăng Tiêu!!" Tóc đỏ khiếp sợ hô to tên của người phía sau, cơ hồ trong nháy mắt liền nhảy đến trước mặt Lăng Tiêu, "Thật là cậu sao? Tớ không nhìn lầm chứ?"

"Tóc đỏ!" Lăng Tiêu gặp lại bạn cũ, cũng kích động nhảy dựng lên, hai người chẳng nghĩ ngợi gì gắt gao ôm chặt nhau, dùng phương thức này để biểu đạt tưởng niệm nhiều năm không thấy nhau.

Băng Xán chỉ chậm hơn vài bước, sau khi nhìn kỹ người mà Tóc đỏ đang ôm, chính anh cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Đó thật là Lăng Tiêu sao?" Anh giống như nằm mơ mà hỏi Doanh Phong đứng lặng một bên không chút suy suyển.

Nếu như vừa rồi Doanh Phong còn có điều hoài nghi, thì giờ chứng kiến hai người kia lâu không gặp ôm nhau một chỗ vừa la hét vừa nhảy nhót, một tia nghi hoặc cuối cùng của anh cũng không còn tồn tại, đó chính là Lăng Tiêu, không phải bất luận kẻ nào giả tạo, lại càng không phải một cảnh tượng hư cấu.

"Lăng Tiêu! Tớ biết cậu còn sống mà, cậu nhất định còn sống!" Tóc đỏ chỉ biết lặp đi lặp lại nói năng lộn xộn để nói lên vui sướng của mình, Lăng Tiêu thì cao hứng đến mức vừa khóc vừa cười, khóe mắt rất nhanh phiếm nước mắt, lúc này Băng Xán bàng quan đứng nhìn một bên cũng đi tới.

"Lăng Tiêu…"

Hai người cuối cùng yên tĩnh trở lại, Lăng Tiêu mếu máo, buông Tóc đỏ ra, cũng nghiêng người trao đổi một cái ôm mạnh mẽ không lời với Băng Xán.

Đợi cái ôm này kết thúc, Băng Xán mới có thể xem xét cậu rõ ràng hơn, câu đầu tiên buột miệng nói ra tự nhiên cũng là câu đó, "Mắt của cậu…?"

"A? Làm sao vậy?" Lăng Tiêu lúc này mới chú ý tới hốc mắt mình ướt át, cậu thuận thế đưa tay lau nước mắt, lại "Ai nha" một tiếng.

Tóc đỏ thấy cậu cứ không ngừng dụi mắt, thân thiết hỏi, "Mắt cậu bị làm sao? Tớ xem xem… Không đúng, mắt cậu sao lại màu đen?"

Tóc đỏ lúc này mới hậu tri hậu giác hoảng sợ kêu lên, "Cậu ký khế ước với người ta? Còn là khế chủ? Vậy Doanh Phong làm sao bây giờ?!"

Lăng Tiêu lúc này mới miễn cưỡng mở con mắt phải bị dụi đến đỏ lên, hai người đối diện đều sửng sốt, đồng tử bên phải của cậu lại khôi phục màu khói đặc hữu của thiếu niên, so với mắt trái đen nhánh hình thành tương phản rõ rệt.

Tóc đỏ lắp bắp chỉ vào đồng tử bị cậu làm cho biến thành khác màu kia, "Cậu cậu cậu, đây rốt cuộc là sao?"

Lăng Tiêu tức giận đem thứ gì đó trong tay ném một phát, "Cái đồ rác rưởi gì đây, cọ xát mắt tớ đau quá, sao có thể có người đặc biệt mang nó chứ."

Tóc đỏ cúi đầu, lại tìm không ra thứ cậu vừa ném, nhưng thấy Lăng Tiêu đào đào trong con mắt khác của cậu, hai mắt rốt cục khôi phục thành màu xám giống nhau, mà trên đầu ngón tay cậu lại có thêm một miếng hình tròn màu đen nho nhỏ.

"Đây, đây là cái gì?" người Thiên Túc cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua thứ này.

"Đây là tớ đặc biệt nhờ người mang từ hành tinh khác về đó, họ gọi cái này là đồng tử thẩm mỹ *(contact lens J)*, mang vào có thể thay đổi màu mắt, tớ làm sao biết đeo vô lại không thoải mái như vậy."

Tóc đỏ đông cứng giần giật khóe miệng, "Nhưng mà cậu mang vật này, rốt cuộc để làm gì?"

Lăng Tiêu lúc này mới nhớ tới dự tính ban đầu mình làm vậy, lúc này cứng nhắc liếc về phía Doanh Phong cách đó không xa, hai người tầm mắt một lần nữa đối diện, Lăng Tiêu theo phản xạ rùng mình.

"Hắc hắc, hắc hắc, " cậu cười khan nói, "Chỉ đùa một chút…"

Doanh Phong nhìn chằm chằm cậu một lúc lâu, rồi mới chuyển đầu qua nhìn khế tử trong miệng Lăng Tiêu, bị anh nhìn thật kỹ, cái người cao to dáng vẻ khôi ngô kia nơm nớp lo sợ lui ra sau một bước, hai bước, cuối cùng đột nhiên thân mình co rụt lại, người tiêu thất, một con lang xám quen thuộc xuất hiện tại chỗ, tiếp đó rón ra rón rén trốn ra sau lưng Lăng Tiêu, lừa mình dối người muốn đem cái thân mình to tổ chảng giấu đi, không cho Doanh Phong thấy.

"A a a!" Tóc đỏ ở một bên cả kinh hét lên, "Tiểu Hôi là người! Mày thế mà lại là người! Mày theo Doanh Phong cùng một chỗ nhiều năm như vậy cũng chưa từng biến thành người!" Ngay từ đầu bọn họ còn chờ mong Tiểu Hôi lớn lên sẽ biến thân thành người, đến tận khi Tiểu Hôi đã thành Đại Hôi rồi, họ mới không thể không bỏ qua ý nghĩ này, thừa nhận nó chỉ là một con lang bình thường.

"Ách, " Lăng Tiêu bất đắc dĩ giải thích, "Kỳ thật lúc tớ mới vừa thu nhận Tiểu Hôi, từng nói qua nếu nó biến thành người sẽ đưa nó quay về Lang Túc, lúc ấy nó tuy rằng nghe không hiểu nhưng vẫn cảm giác được, cho nên tiềm thức che chắn tầng thân phận con người kia. Tớ cũng vừa mới biết chuyện này, vừa lúc mắt của nó là màu xám nhạt, mới để nó phối hợp với tớ một chút, thật ra Tiểu Hôi cũng là bị ép buộc."

Mấy lời cuối, là cậu đặc biệt giải thích cho Doanh Phong nghe, từ biểu hiện của Tiểu Hôi, nhìn ra được nó vẫn rất sợ Doanh Phong, dù sao trên người Doanh Phong mang theo cái loại uy nghiêm của gia trưởng, khiến cho người thường ở cùng anh đều cảm nhận được cảm giác áp bách.

Tóc đỏ phô trương thanh thế muốn bắt cậu lại tính sổ, "Cậu ép Tiểu Hôi diễn trò với cậu còn chưa tính, lại còn đùa giỡn bọn tớ, cậu có biết Doanh Phong chờ cậu nhiều năm qua vất vả bao nhiêu không? Cậu còn lừa anh ta là ký khế ước với người khác hả?"

Cậu một mặt chất vấn một mặt tiếp cận, hay tay Lăng Tiêu che trước ngực, vừa cười vừa lui từng bước, "Ai tớ sai rồi, tớ đây chẳng phải là muốn cho các cậu kinh hỉ sao, tớ thật sự…"

Gót chân cậu giẫm mạnh vào thứ gì đó, ngay sau đó lưng cũng dán lên, chưa chờ Lăng Tiêu kịp phản ứng, từ phía sau đã vòng lại một đôi cánh tay, đem cậu ôm chặt vào ngực, lực lượng to lớn, cơ hồ muốn nghiền nát xương cậu.

Lăng Tiêu mới đầu cứng đờ, nhưng cậu tức khắc trầm tĩnh lại, hàng mi không ngừng phơ phất, khóe mắt vừa mới lau đi nước mắt lại lần nữa ánh lên huỳnh quang, miệng cũng không kìm được giương lên.

Dù cậu đã nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, nhưng vừa cúi đầu, nước mắt vẫn bị trọng lực kéo xuống đập lên tay áo Doanh Phong, lưu lại nơi đó vệt nước đậm màu hơn những chỗ khác. Cậu muốn che giấu, định dùng tay che đi chứng cứ mình khóc rất mất mặt, nhưng khi chạm vào tay Doanh Phong, lòng bàn tay không tự chủ được buộc chặc.

Trong đất trời rốt cục chỉ còn lại riêng họ, sau bao nhiêu tưởng niệm hơn ngàn năm cách trở, rốt cục có thể đem người mình nhớ thương thật sâu ôm vào lòng.

Lần lượt nhìn họ thức tỉnh, ký khế ước, tiếp tục tay nắm tay chuyển thế, cậu rốt cục chờ được một người thuộc về mình, dù trước đó mỗi một đời đều cùng chung một linh hồn, nhưng chỉ có kiếp này là Doanh Phong của cậu. Là Doanh Phong mà trong mỗi một khe hở của thời không, cậu đều vì anh khắc xuống 'O-sa-mi-su-ka'; là Doanh Phong đời đời kiếp kiếp cùng cậu trao đổi linh hồn, không sớm không muộn vừa vặn thức tỉnh trong cùng một thời đại; là Doanh Phong vô luận cách xa nhau thời gian, không gian, nhớ thương cũng sẽ không vì ngày tháng hay khoảng cách mà phai nhạt.

"Em rất nhớ anh." Câu này ấp ủ nơi cửa miệng vô số lần, rốt cục có thể chính miệng nói cho người này nghe.

Doanh Phong gác cằm lên hõm vai Lăng Tiêu, hơi thở mềm mại của anh liền phả bên tai Lăng Tiêu, "Anh cũng vậy."

Lăng Tiêu liền từ trước ngực anh xoay người lại, hai người rốt cục gần gũi mặt đối mặt, cậu nâng tay tắt đi kính mát của Doanh Phong, lúc này đây Doanh Phong ngưng mắt nhìn cậu, không còn theo bản năng tránh né ánh mặt trời. Họ tồn tại trong ảnh ngược đôi nhãn châu sắc xám của nhau, không có khác biệt thân phận khế chủ cùng khế tử, giống mỗi một đôi thiếu niên đơn thuần mến nhau, mặc sức tưởng tượng về tương lai có được vô vàn tốt đẹp.

Băng Xán kéo tay áo Tóc đỏ, hai người biết điều tránh đi, với những người trong mắt chỉ có lẫn nhau, hành động này không khỏi có vẻ dư thừa.

Tiểu Hôi cũng theo họ đi, hai người Vũ Tập tìm khắp nơi không thấy Tiểu Hôi, cũng tìm lại đây, xa xa chứng kiến Doanh Phong cùng một người ôm nhau, đi lại gần nhìn rõ gương mặt Lăng Tiêu, nhất thời cũng kinh ngạc đến ngây người.

"Tôi khuyên cậu nếu muốn ôn chuyện thì nên tối nay hãy quay lại," Băng Xán hảo tâm nhắc nhở, "Có vẻ như trước mắt thoạt nhìn bọn họ chỉ đắm chìm trong thế giới của chính mình."

"Tôi đây sẽ…" Vũ Tập muốn nói mình sẽ không, nhưng mới nói được vài từ mũi đã cay cay phải dừng lại, hai người chờ được nhau có bao nhiêu không dễ dàng, nhiều năm qua bọn họ những người đứng xem đây thấy nhất thanh nhị sở, bởi vì Lăng Tiêu ly khai Doanh Phong lại lần nữa phong bế chính mình, tốt nghiệp với thành tích ưu tú nhất ở trường quân đội mà lại buông tha hết thảy ẩn cư nơi giáo đường, cùng hoa làm bạn, cùng lang đồng hành…

Nghĩ đến đây, anh thương tiếc xoa nhẹ đầu Tiểu Hôi, những năm gần đây nếu không có nó, thật khó mà tưởng tượng Doanh Phong phải một mình cô độc chờ đợi thế nào.

Tiểu Hôi thoải mái nheo mắt ngước đầu, Vũ Tập là một trong ba người có thể làm chuyện này, không giống Tóc đỏ, hồi nó còn nhỏ từng trêu cợt nó, từ đó về sau nó cứ thấy cậu là cắn.

"Nói cho anh biết một sự kiện a?" Tóc đỏ dùng giọng điệu 'tôi nghẹn rất vất vả' nói với Vũ Tập, trên mặt có một loại ý cười quỷ dị nào đó.

Vũ Tập mơ hồ có chút dự cảm chẳng lành, "Chuyện gì?"

"Tiểu Hôi là người."

Cái tay đang đặt trên đầu Tiểu Hôi cứng lại.

"Người Lang Túc." Tóc đỏ lại vui sướng khi người gặp họa bổ sung một câu.

Vũ Tập máy móc quay đầu nhìn, thấy lông trên đầu Tiểu Hôi bị mình vò loạn thất bát tao, vội vàng chải gọn xuôi chiều cho nó, sau đó rút tay về, cuối cùng còn đuổi kịp một câu:

“Thất lễ.”

Tiểu Hôi đại khái chỉ quen làm lang, mở mắt ra thấy Vũ Tập không sờ đầu nó nữa, từ trong yết hầu phát ra tiếng ư ử tiếc nuối trầm thấp.

Mà ở bên kia, đầu ngón tay Lăng Tiêu lại xoa nhẹ gương mặt Doanh Phong, một đường vuốt từ tóc mai xuống đến cằm, vẫn là độ cung mà cậu quen thuộc, nhắm mắt lại cũng có thể dùng ngón tay vẽ ra được.

Bình phục xúc động khi vừa gặp lại ban đầu, Lăng Tiêu trước đó một giây còn kích động rơi lệ giờ lại nhịn không được nín khóc mà cười, nước mắt còn vương trên vành mắt, mà cậu thì đã cười thành tiếng. Loại vui sướng toát ra từ nội tâm, như đang nhấm nháp thứ mật ong ngọt ngào nhất thế gian, khiến người ta không khỏi từ miệng tới mắt, chỗ nào cũng đang cười.

Doanh Phong không giống Lăng Tiêu am hiểu cách biểu đạt cảm xúc như vậy, cũng dùng phương thức độc hữu của anh biểu đạt tình ý với người yêu, mặt anh từng chút áp xuống, khoảng cách giữa hai người không ngừng rút ngắn, Lăng Tiêu như bị mê hoặc, chủ động tiến lại gần nghênh đón.

Nhưng trong khoảnh khắc họ sắp tiếp xúc nhau, Lăng Tiêu đột nhiên tỉnh ngộ dùng sức một cái, đẩy Doanh Phong khỏi mình.

“Em làm sao vậy?” Doanh Phong bị vô tình cự tuyệt khó hiểu hỏi.

“Bây giờ còn chưa phải lúc,” Lăng Tiêu lòng còn sợ hãi vuốt lồng ngực mình, nơi đó trái tim đang đập có hơi nhanh, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thiếu chút nữa, “Chỗ này trên là trời dưới là đất, anh chắc không muốn ở đây cử hành nghi thức trưởng thành chứ, huống chi bên cạnh còn một đám xem náo nhiệt không trả tiền.”

Doanh Phong nghe vậy quay đầu, xa xa bốn người một lang lập tức giấu đầu hở đuôi nhìn về mấy hướng khác nhau, biểu tình vờ vịt một bộ ‘bọn này căn bản không có đang nhìn hai người’.

Doanh Phong do dự một chút rồi cầm tay đối phương, “Trục Nguyệt dẫn người phá hủy cây linh hồn nơi này, quân bộ đang tập kết lực lượng còn thừa để đến Hỏa Túc tinh, nếu chúng ta xin nghỉ một đoạn thời gian ngắn rồi sau đó đuổi theo, hẳn là có thể…”

“Không không không!” Lăng Tiêu vội vàng ngắt lời anh, “Em cũng đang muốn nói chuyện này, căn bản không cần phải đi Hỏa Túc tinh xa như vậy.”

Doanh Phong nhướng mày, “Vì sao?”

“Bởi vì em biết hạt giống mất tích ở nơi nào.”

127. Quyển 3 - Chương 127: Bàn Nhược*

** Bàn nhược: Nghĩa là Bát nhã, sự thông thái, trí tuệ*

Sân sau giáo đường nhỏ thật hiếm thấy tụ tập rất nhiều người, chỗ Doanh Phong từng chôn hạt đào xuống, xa cách thật nhiều năm như vậy, mới mọc được một gốc cây nhỏ cao chừng một thước, nhiều năm qua Doanh Phong vẫn luôn tìm kiếm tư liệu có liên quan tới nó, nhưng thủy chung không thu hoạch được gì.

"Đây là cây linh hồn mà cậu nói?" Tóc đỏ là người đầu tiên biểu đạt nghi ngờ, "Cây gì trụi lủi đến một cái lá cũng không có."

Băng Xán cũng cảm thấy kỳ quái, "Vì sao trong hậu viện giáo đường Doanh Phong sống lại mọc lên một cây linh hồn chứ?"

"Bởi vì hạt giống là Doanh Phong tự tay gieo xuống." Nghe xong lời Lăng Tiêu, mọi người tập thể nhìn phía Doanh Phong.

Doanh Phong lại càng chẳng biết tí gì, "Anh? Chẳng lẽ không phải Tiểu Hôi?"

Lang xám một bên nghe xong vội vàng lắc lắc đầu tỏ vẻ vô tội.

Doanh Phong cẩn thận nhớ lại một chút, "Chẳng lẽ thật là hạt đào đó?"

Anh đột nhiên nghĩ, nếu Lăng Tiêu chính là người yêu kiếp trước của anh, vậy hạt đào đó chẳng phải chính do cậu lưu lại sao?

"Năm đó Lăng Tinh vì không để quân đội đem hạt giống trồng trên những tinh cầu khác, mới lén trộm nó từ tay Cô tinh, sau đó giao cho tớ. Tớ bỏ hạt giống vào lồng năng lượng của Doanh Phong, cho nên ảnh từ sau khi thức tỉnh liền mang theo nó." Lăng Tiêu dăm ba câu khái quát chuyện trước đó.

Doanh Phong nghe vậy hết sức kinh ngạc, không ngờ là cậu đem nó đặt vào lồng năng lượng của mình, Lăng Tiêu đã biết nó sẽ tạo thành hậu quả gì, không biết mang tâm tình gì làm chuyện này.

"Cho nên anh căn bản không biết nó là cái gì, mà vẫn luôn mang theo? Nhưng thứ quan trọng như vậy, sao anh lại đem chôn chứ?" Tóc đỏ tả oán.

Lăng Tiêu đương nhiên khó mà nói là bởi vì cậu ghen, cọ cọ mũi qua loa chuyện này, "Trọng điểm là may mắn nó không bị vứt, cũng không bị trồng ở nơi khác, chúng ta dời nó về căn cứ, nhìn xem hải đăng có thể cảm ứng được không, liền biết nó có phải cây linh hồn hay không ngay thôi."

Phục Nghiêu đã nhận được thuộc hạ báo cáo, sau khi hải đăng tắt những thiếu niên thể chất yếu kém đã xuất hiện dấu hiệu bị lực dẫn linh hồn ảnh hưởng, những thiếu niên đó chỉ sợ thật không có biện pháp tồn tại lâu dài dưới tình huống không có hải đăng, việc khẩn cấp trước mắt chính là phải lập tức đem cây linh hồn di chuyển qua.

"Địch nhân nếu thấy hải đăng một lần nữa sáng lên, nhất định sẽ sinh nghi, nếu lại đột kích ồ ạt thì làm sao?"

"Sẽ không," Doanh Phong thập phần khẳng định nói, "Bọn họ lần này tiến công, nhất định phái ra toàn bộ binh lực, cũng tiêu hao lượng lớn tài lực, tôi đoán bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng tiếp tục chế tạo chiến sĩ mới, mà những người đã chuyển thế đó coi như một lần nữa thức tỉnh, cũng cần ít nhất mười năm."

Phục Nghiêu gật đầu đồng ý, "Cho nên chúng ta nhất định phải dời cây linh hồn đến một chỗ bí mật nằm trong phạm vi hải đăng nhưng không dễ dàng bị địch nhân tìm ra, trận chiến dịch này quân bộ cũng tổn thất hơn phân nửa, lại còn là mất mát mang tính vĩnh cửu, chúng ta chỉ sợ phải vô cùng cố gắng, mới có thể nghênh đón lần khiêu chiến kế tiếp."

Lăng Tiêu thuộc phái hành động đã tìm tới cái xẻng, thật cẩn thận đào đất xung quanh cây linh hồn, lộ ra rễ cây phía dưới.

Tất cả mọi người tập trung tinh thần theo dõi động tác của cậu, chỉ sợ xảy ra chút sai sót nhỏ nào, chỉ riêng Doanh Phong ngay lúc đó đột nhiên sâu kín nói một câu:

"Ai đào lên lại là chó con."

(Câu này lúc trước khi chôn hạt đào vì không hiểu ý nên dịch nhầm, đã lén lên blog chỉnh, ai đã đọc thì xí xóa coi như ko thấy nhé)

Lăng Tiêu: "… Ẳng."

Tóc đỏ chẳng hiểu ra sao nhìn nhìn người này ngó ngó kẻ kia, "Hai người đang chơi trò bí hiểm gì?"

Lăng Tiêu đời này tự đào hố cho mình đâu chỉ có một cái này, cậu chỉ có thể tự an ủi mình, dám đào dám nhảy mới thật là anh hùng.

Cây linh hồn rốt cục bị bới cả gốc lên, lập tức có người tiến lên giúp cậu bao tốt hệ rễ, cây con chở đầy hi vọng của toàn thể người Thiên Túc, được trịnh trọng hộ tống ra giáo đường, lúc Doanh Phong hai người cũng muốn đuổi theo thì lại bị Phục Nghiêu ngăn lại.

"Chuyện trồng lại nó, để người của quân bộ đi làm sẽ tốt hơn, bởi vì liên quan đến tính bảo mật cao độ, dân thường mời lánh đi."

“Nhưng mà tôi vừa rồi đã…”

“Vừa rồi là tình huống đặc thù, tôi cũng chưa có nói là phê chuẩn cho cậu nhập ngũ a,” Phục Nghiêu mang vài phần trêu chọc nói, “Nếu cậu muốn gia nhập quân bộ, hoan nghênh cậu đi hưởng ứng lệnh triệu tập, bất quá tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu trước một câu, quân. bộ. không. thu. thiếu. niên.”

Doanh Phong hiểu ngầm ý của hắn, ngay sau đó Lăng Tiêu luôn luôn chậm chạp cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại, đã đến nước này rồi, mà người này còn không đứng đắn như vậy… Không hổ là thần tượng của mình!

Hậu viện mới rồi còn đầy nghẹt người chớp mắt chỉ còn lại hai người bọn họ, ngay cả Tiểu Hôi cũng không biết đã tránh đi nơi nào, lực chú ý của Lăng Tiêu bị đóa hoa tương tư khấu màu đỏ trên đất hấp dẫn qua, lúc bọn Lăng Tinh sống ở giáo đường, chỗ này còn chưa có loại hoa này.

“Đây là hoa gì?” Lăng Tiêu hỏi.

“Tương tư khấu, lúc chúng ta đi Lang Túc tinh thực tập đã mua về đó, qua nhiều năm như vậy nó mới nở hoa lần đầu tiên.”

Có lẽ biết ai đó mà người trồng hoa tưởng niệm sắp trở về, thì ra hoa cũng có linh tính.

“Mấy cái này đều do anh trồng?” Lăng Tiêu ngắm nhìn chung quanh, quả nhiên phát hiện nhiều thêm không ít giống, giờ thì cậu đã biết vì cái gì Doanh Phong nhất quán lạnh lùng lại chỉ chỉ riêng chung tình với thực vật, khi vẽ những hoa này thì vẽ giống như đúc, thì ra đều là bị Lăng Tinh cách một thế hệ ảnh hưởng.

“Ừm.” So với Lăng Tiêu hết nhìn đông tới nhìn tây, tầm mắt Doanh Phong lại thủy chung gắt gao tập trung vào một người.

“Đúng rồi, anh hiện tại đang ở đâu?”

“Ở đó.” Doanh Phong chỉ chỉ cửa sổ phòng mình.

“Anh ở chỗ anh Lăng Tinh từng ở?” Lăng Tiêu kinh ngạc, “Sao anh không đến quân bộ, ở đây làm gì?”

“Chờ em.”

Lăng Tiêu góp nhặt bao nhiêu từng trải suốt bốn nghìn năm muốn cùng Doanh Phong chia sẻ, cũng khẩn thiết muốn biết mỗi một sự kiện phát sinh với Doanh Phong mấy chục năm nay, nhưng tất cả những chuyện đó đứng giữa đáp án hai chữ ngắn ngủi này đều có vẻ không quan trọng nữa. Cậu lúc này chỉ muốn kéo tay người kia, tại ngực anh ôn nhu cắn một cái, để báo thù ngàn năm qua đời đời kiếp kiếp phải làm thụ.

Chờ cậu khôi phục lý trí từ kích tình, mới ý thức tới hai người bọn họ đã từ sân sau dời vào phòng, lồng ngực cả hai đều kịch liệt phập phồng, y phục trên người cũng bị lôi kéo không chỉnh tề, ánh mắt Lăng Tiêu dừng trên đôi môi bị cắn đến sưng đỏ của Doanh Phong, không thể tin được đó là kiệt tác của mình.

Cửa phòng bị 'rầm' một tiếng đóng chặt, Lăng Tiêu tựa vào ván cửa, ôm cổ Doanh Phong, vừa thở hổn hển vừa hỏi, "Vì cái gì chúng ta không bị thất khống?"

"Không biết," Doanh Phong như đang nghỉ ngơi giữa hiệp mà hạ từng nụ hôn vụn vặt như chuồn chuồn lướt nước khắp mặt Lăng Tiêu, mỗi khi trả lời một câu liền lặp lại một lần động tác này, "Có lẽ bởi vì chúng ta đã trải qua nghi thức trưởng thành một lần, mỗi người Thiên Túc một đời chỉ thất khống một lần."

Lăng Tiêu bị hành động của Doanh Phong cào đến ngứa ngáy trong lòng, chủ động đến gần nghênh hợp, đối phương lại lẩn trốn, tiếp tục cợt nhả trên mặt cậu, Lăng Tiêu hận đến mức gắt gao bóp chặt gáy anh.

"Vậy anh nói chúng ta còn có thể xúc phát nghi thức trưởng thành không?"

"Thử xem sẽ biết."

Doanh Phong nói xong, rốt cục đình chỉ động tác cùng loại với khiêu khích kia, tìm đúng môi Lăng Tiêu, hung hăng hôn lên, Lăng Tiêu cũng kịch liệt đáp lại, hóa bị động thành chủ động, hai người rốt cục như cá gặp nước, bắt đầu một vòng triền miên mới. Nhiệt tình nhen lửa trong không gian nhỏ hẹp, độ ấm tăng rồi lại tăng, không rõ ai đã chủ động, họ dần dần đổi vị trí từ cửa dịch về bên giường, Lăng Tiêu đối hoàn cảnh không quen thuộc lỡ vấp một cái, để bảo trì cân bằng, cậu nhanh chóng đưa một bàn tay chống vào thứ gì đó gần người nhất.

"Đừng đụng tới cái đó." Doanh Phong cực nhanh gián đoạn động tác, muốn ngăn cản Lăng Tiêu, nhưng vẫn muộn một bước, trung ương gian phòng đột nhiên xuất hiện hình chiếu của Lăng Tiêu, cùng lúc đó Lăng Tiêu nghe được thanh âm của mình:

—— *mình sẽ phải nhận một trị liệu…*

"Đây là… Đây chẳng phải…?" Lăng Tiêu sửng sốt, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, "Đây chẳng phải là băng ghi hình đoạn hồi ức trước khi em tiếp nhận trị liệu sao? Hằng Hà tiến sĩ giao cho anh?"

"Phải." Đã đến nước này Doanh Phong chỉ có thể thừa nhận.

Lăng Tiêu nhìn thấy mình trong quá khứ vô hạn thổn thức, trong mắt cậu tựa hồ xuất hiện cuộc sống của một người một lang trong căn phòng chật hẹp này, "Nhiều năm qua anh đều coi cái này mà sống?"

Doanh Phong đại khái không muốn nhắc đến những ngày không có Lăng Tiêu, đưa tay tắt nó đi, Lăng Tiêu muốn ngăn nhưng chậm một bước.

“Tắt đi làm gì? Em còn chưa coi qua nữa.”

“Em đều đã ở đây, anh sao còn phải coi bản ghi hình em,” Doanh Phong bá đạo nắm cái tay không an phận của Lăng Tiêu lại, “Nội dung bên trong anh thuộc lòng hết rồi, em muốn nghe đoạn nào sau này anh một mình đọc cho em nghe.”

“Ngô ngô ngô, ” Lăng Tiêu bị bắt trao đổi xong một cái hôn, mới nhân lúc thở yêu cầu, “Em muốn nghe toàn bộ.”

“Một chữ không sót.”

Lăng Tiêu nhận được câu trả lời khiến cậu thỏa mãn, chiếc giường tầng duy nhất trong phòng cũng gần trong gang tấc, bất quá chỉ hai bước là có thể tới, hai người lại giống như đánh trận một hồi, hô hấp dồn dập, y quan bất chỉnh. Doanh Phong mãnh liệt như vậy khiến Lăng Tiêu càng thêm không thể bình tĩnh, dùng sức một cái đẩy ngã anh ra giường, sau đó theo sát khóa ngồi lên, vì trần giường hạn chế, cậu chỉ có thể cúi đầu xuống thật thấp.

“Anh đã làm khế chủ rồi, cũng nên đến phiên em.”

Doanh Phong bất vi sở động, “Dựa vào bản lĩnh.”

Lăng Tiêu lòng hăng hái mười phần, “Anh biết không, dù liên tục nhảy xuyên thời gian, em cũng chưa từng lơi lỏng huấn luyện, chính là vì giờ khắc này.”

“Vậy sao? Anh còn tưởng em dồn hết tâm tư vào đồng tử thẩm mỹ rồi chứ,” Doanh Phong níu cổ áo cậu kéo xuống, “Để anh kiểm tra thành quả huấn luyện của em một chút xem nào.”

Lăng Tiêu lợi dụng vị trí bên trên đối Doanh Phong hết cắn rồi gặm, ngay cả cậu cũng hoài nghi chính mình cắn nát cả môi Doanh Phong rồi, còn đứt quãng không phục nói, “Đây còn không phải vì anh mỗi một đời đều đánh bại em trong nghi thức trưởng thành sao, chẳng có một đời nào để em thắng, quả thực khiến người ta không thể nhẫn nhịn.”

“Anh đây thừa nhận lúc mới vừa gặp lại thì em thắng,” Doanh Phong hung hăng ngậm đầu lưỡi đối phương hút một cái sau đó buông ra, rất vô sỉ mà thêm một từ giới hạn đằng sau, “trong mười phút.”

Tay Lăng Tiêu đã không an phận mà bồi hồi quanh quẩn nơi chốn trên mục tiêu, tựa như đang chọn cho mình một chỗ thích hợp nhất mà hạ khẩu, ”Em còn chưa hưởng qua máu trong tim anh là tư vị gì đâu, hôm nay chính là ngày em nhất tuyết tiền sỉ*.

**Nhất tuyết tiền sỉ: Một thành ngữ, giải thích thì dài, tóm lại nghĩa là ‘rửa nhục’.*

Nói xong bàn tay đang áp chế đầu vai Doanh Phong của cậu âm thầm dùng sức, kiên quyết không để cho đối phương có cơ hội xoay người.

"Vậy sao?" Doanh Phong nói xong câu đó, hơi hơi ngẩng đầu ngậm vành tai Lăng Tiêu vào miệng, dùng răng nhẹ nhàng khẽ cắn, chỉ một động tác như vậy, Lăng Tiêu cả người cứng đờ, sau đó liền mềm nhũn ngã sấp trên người đối phương.

Lúc này Lăng Tiêu tứ chi mềm yếu, lực lượng cả người đều tán đi, bản lĩnh khổ luyện nhiều năm rốt cuộc không có chỗ dùng, này thói quen nhỏ khi Doanh Phong đến cao trào, khơi gợi toàn bộ ký ức trên thân thể cậu, càng đừng nói một lần lại một lần phóng thích, sớm khiến cho cậu đối với động tác này hình thành phản xạ có điều kiện.

"Anh… Anh…" Lăng Tiêu đỏ bừng cả mặt, không thể nói rõ là tức giận hay là kết quả do dục tình dâng lên.

Doanh Phong ôm chặt thắt lưng cậu nhân tiện lật một cái, vị trí hai người đã đảo ngược, Doanh Phong ôm lấy Lăng Tiêu không thể động đậy dùng mọi cách để yêu thương, từ khóe môi cậu hướng xuống, thuận theo cổ hôn đến xương quai xanh, tay kia thì đã bất giác cởi mấy cái cúc áo.

"Vô sỉ, anh cư nhiên dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy!" Lăng Tiêu ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có đã hoàn toàn rơi vào bại thế, vốn hùng tâm bừng bừng muốn cùng đối phương phân cao thấp, lại bị một chút thủ đoạn đơn giản như vậy chinh phục, duy nhất có thể dùng khí lực là cái miệng thì vẫn không chịu nhận thua.

"Thói quen thật sự là một thứ đáng sợ, không phải sao?" Doanh Phong tinh tế liếm ướt làn da nơi anh sắp chiếm hữu, anh đã từng cắn ở đây một cái, dưới tình huống hoàn toàn không tình nguyện đem người này biến thành của mình, tựa như để bồi thường cho tiếc nuối của bọn họ, nghi thức trưởng thành lần này, họ rốt cục có thể mang theo tình yêu với nhau mà xúc phát.

"Anh đáng ghét! Em đều đã bị anh đè bốn ngàn năm rồi!" Lăng Tiêu liều mạng vào một khắc cuối cùng cố gắng kháng nghị.

"Vậy tiếp tục đè thêm bốn ngàn năm là được." Doanh Phong hướng về phía trên cong mình lên, đầu hơi ngưỡng, một tiếng khẽ kêu truyền đến, khi lần nữa chậm rãi cúi đầu, hai chiếc răng nanh đã trở nên bén nhọn vô cùng.

Lăng Tiêu vẫn là lần đầu tiên chứng kiến biến thân trong nghi thức trưởng thành, không khỏi thấy ngây dại.

"Một lần nữa thuộc về anh đi."

Doanh Phong dùng sức cúi đầu, răng nanh sắc bén hung hăng đâm xuyên qua ngực Lăng Tiêu.

128. Quyển 3 - Chương 128: Kinh Đào*

**Kinh: Sợ hãi, Đào: Sóng lớn*

Một khắc Lăng Tiêu cảm nhận được làn da bị chọc thủng đó, theo bản năng đẩy ngực về phía trước, không giống như đang tránh né, ngược lại như chủ động nghênh hợp.

Cậu có thể cảm nhận thập phần rõ ràng linh hồn từ trong cơ thể từng chút trôi đi, từ miệng vết thương Doanh Phong cắn rách chảy vào trong cơ thể đối phương, toàn bộ Thiên Túc có lẽ chỉ có mỗi cậu có được loại thể nghiệm này trong lúc tỉnh táo, như kéo dài lúc sắp chết ra dằng dặc, toàn bộ ánh sáng thị giác đều tụ tập về một chỗ, tạo thành một hình cầu trong bóng đêm, phảng phất như một cửa ra ở cuối đường hầm không ngừng vẫy gọi cậu về phía nó.

Cùng với linh hồn dần dần trôi đi còn có nhiệt độ cơ thể cùng nhịp tim, trong một mảnh hoảng hốt, bóng dáng những kiếp trước lay động trước mắt Lăng Tiêu, từ ban đầu của ban đầu, Lăng Dực bọn họ đã dưới trạng thái này hướng về tử vong, thẳng đến một loại lực lượng cường đại hơn nhân danh tình yêu lưu họ lại. Cậu dùng hết khí lực toàn thân giơ tay lên, vuốt thuận sợi tóc trơn mượt của Doanh Phong, động tác này khiến Doanh Phong có dấu hiệu buông răng nanh ra, rồi lại càng thêm dùng sức cắn xuống, hai mắt anh khẽ nhếch, màu sắc đồng tử trầm lắng xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Ánh mắt thất thần của Lăng Tiêu đã tiếp cận trong suốt, con đường luân hồi hiện ra trước mắt, nhẹ nhàng bước qua thì đón cậu là một đoạn tân sinh.

Đúng lúc này, một đạo sóng biển lam sẫm thổi quét qua thân thể lạnh như băng của cậu, lực lượng của Doanh Phong từng đợt từng đợt phô thiên cái địa vọt tới, cường thế mà lại ôn nhu. Lăng Tiêu được khí tức vô cùng quen thuộc vây bọc không kẽ hở, tứ chi cương cứng bắt đầu từ ngón tay dần sống lại, bàn tay khôi phục tri giác dường như được đối phương nắm lấy, từ mùa đông hướng tới mùa xuân, từ tử vong hướng tới cuộc đời mới.

Thời gian thật sự đã trôi qua quá lâu, cho nên người trên tinh cầu này đã sớm quên, ký khế ước, nguyên bản chính là sự hiến dâng của một phía đối một phía khác. Đây không phải một hồi giết chóc, lại càng không phải một hồi chiếm đoạt, mà là vì để cho người yêu mến sống sót, ở bên cạnh mình, cho đi phần tuổi thọ còn lâu hơn đối phương có thể đạt được, dù phải trả giá lớn thế nào.

Áp lực trước ngực tiêu thất, Lăng Tiêu điều chỉnh lại tiêu cự, gương mặt trước mắt dần rõ ràng, Doanh Phong dùng đôi mắt đen như mực ngưng nhìn cậu, cậu cũng có thể đoán được mình ở trong mắt Doanh Phong là hình dạng gì, cho dù thời gian sống với nhau lúc là thiếu niên lâu hơn, thì vẫn thấy như bây giờ mới là thuận mắt nhất.

Có lẽ vì khi ở Bích Không, họ chưa từng chuyên chú nhìn nhau, chỉ có cậu đơn phương ngây thơ khiêu khích, cùng với Doanh Phong ngay cả nhìn một cái cũng khinh thường, nếu không phải vì vài chuyện ngoài ý muốn, bọn họ cả đời này sẽ lỡ mất nhau.

Lại là một lần quên mình hôn môi, giữa môi răng Doanh Phong còn lưu vị máu của cậu ngai ngái, họ trao cho nhau hơi thở, lưu chuyển một linh hồn chung, trong anh có em, trong em có anh, dù vận mệnh có chia cách họ, cũng vĩnh viễn giữ lại hồn phách của nhau.

Nụ hôn triền miên kết thúc, Lăng Tiêu hai tay ôm má đối phương, muốn cẩn thận tỉ mỉ nhìn gương mặt khiến cậu mong nhớ ngày đêm bao nhiêu năm trước mắt. Doanh Phong thấy hai mắt cậu khôi phục tiêu cự, ngay cả tay cũng không an phận, thì biết cậu đã không còn gì đáng ngại.

"Giờ em có thể nói."

Lăng Tiêu chỉ lo nâng mặt anh mà thưởng thức, đối phương nói cái gì cậu căn bản không cẩn thận nghe, "Nói cái gì?"

"Nói anh ức hiếp em bốn nghìn năm như thế nào."

"Việc ác của anh chồng chất, nói ba ngày ba đêm cũng nói không xong."

Doanh Phong chẳng lấy làm hổ thẹn chút nào, "Vừa khéo giúp em trong kỳ rối loạn có việc làm."

Nói đến đây Lăng Tiêu mới nhớ tới, "Vì sao em không có cảm giác rối loạn?"

Tuy giờ còn chưa phải buổi tối, nhưng cũng không đến mức một chút triệu chứng không khoẻ đều không có chứ.

"Có lẽ bởi vì bản chất kỳ rối loạn chính là dung hợp, mà em đã sớm thích ứng."

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, "Có lý."

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra một khe nhỏ, một cái mõm dài chen vào, vốn định trộm liếc mắt một cái, không ngờ mới thò đầu vô, liền phát hiện mình bị hai cặp mắt màu sắc bất đồng nhìn chằm chằm.

Tiểu Hôi thân mình cứng đờ, làm bộ như không có việc gì lui ra ngoài, bình tĩnh đi một bước, hai bước, ngay sau đó định ba chân bốn cẳng chuồn thẳng, nhưng bị Doanh Phong từ phía sau gọi lại.

"Đứng lại."

Tiểu Hôi chân trước nâng lên còn chưa chấm đất liền dừng phắt lại.

"Trở về." Doanh Phong nói.

Tiểu Hôi duy trì phương hướng đi tới vừa rồi, lại từng bước một phi thường buồn cười lùi về.

"Tới làm gì?" Doanh Phong hỏi.

Tiểu Hôi: "Ô ô ngao ô."

"Nói tiếng người."

Tiểu Hôi đành phải biến thành hình người, vóc dáng lớn như vậy mà trước mặt Doanh Phong vẫn quen tính bảo trì kính sợ đối thủ lĩnh, ai bảo lang trời sinh chính là sinh vật có ý thức cấp bậc rất mạnh.

"Bọn họ muốn tôi lưu ý nghi thức trưởng thành của hai người, lỡ có người bị thương liền gọi cấp cứu, cho nên tôi nghe thấy bên trong không có thanh âm vọng ra liền vào xem…"

"Cho nên cậu vẫn nghe lén từ đầu đến giờ?

Tiểu Hôi: "…"

Mẹ ơi nói tiếng người rất đáng ghét mình không muốn nói tiếng người a!

Doanh Phong nhìn vẻ mặt Tiểu Hôi bị đả kích, đột nhiên nở nụ cười, Tiểu Hôi lúc này nhìn mà choáng váng, từ sau khi Lăng Tiêu rời đi, nó còn chưa bao giờ thấy Doanh Phong cười đâu, tuy rằng nụ cười này rất nhẹ, nhưng lại vô cùng chân thật từ nét mặt lên đáy mắt. Thật giống như băng sơn nứt ra một khe, hạt giống chôn sâu bên trong lặng lẽ vươn cành nhánh ra, trên đầu cành còn sinh trưởng một nụ hoa đợi nở.

Không đợi Tiểu Hôi hảo hảo thưởng thức đóa hoa kia một chút, Doanh Phong liền thu lại tươi cười, Tiểu Hôi càng thêm hoài nghi khoảnh khắc vừa rồi chính là lỗi giác của mình.

"Chúng tôi không có việc gì, cậu đi nói cho họ biết không cần phải lo lắng."

"A? Nga, " Tiểu Hôi ngây ngốc đáp lời, "Tôi đi đây, hai anh tiếp tục."

Cậu chuyển hai chân rời đi, đi chưa được hai bước lại dùng cả tay và chân, Tiểu Hôi hoàn toàn không có thói quen duy trì hình người, thân mình cong một cái, đợi hai tay tiếp đất đã biến trở về lang hình, điều khiển bốn cái chân thuần thục chạy mất.

Doanh Phong lần thứ hai về lại bên giường, cái giường vốn đã nhỏ, hai người bọn họ nằm bên trên lại một chút cũng không thấy chật chội.

“Lăng Tinh năm đó cũng ở trên chiếc giường này vượt qua kỳ rối loạn, không thể tưởng được em lại lặp lại kinh nghiệm của anh ấy.”

“Anh ấy đã nói gì với em?”

“Ảnh nói cả đời chưa từng đánh anh, đời này muốn em thay ảnh báo thù.” Lăng Tiêu trợn mắt bịa đặt, “Anh vì cái gì không muốn làm khế tử chớ, như vậy anh không thể biết được phóng thích là cảm giác gì.”

“Giống như vầy sao?”

Doanh Phong cúi thân, ôn nhu ngậm xương tai cậu, Lăng Tiêu còn chưa kịp nói gì, khoái cảm đã lâu không thấy liền liên tục tràn tới, nhiều năm chưa từng cùng người thân thiết Lăng Tiêu sao chịu được loại kích thích này, trong nháy mắt liền nộp vũ khí đầu hàng.

Nhưng Doanh Phong cũng không dừng lại, anh dùng răng nhẹ nhàng cắn một chút, sau đó buông ra, một bên lặp lại động tác này, một bên từ từ dời xuống, từ xương tai, gặm cắn đến vành tai đối phương, đem bộ vị mềm mại ngậm trong miệng tận tình duyện hút.

Mà đối với Lăng Tiêu, giống như trải qua một hồi cao trào mãi không kết thúc, khoái cảm khi lên đỉnh vốn nên suy giảm, lại thủy chung dao động ở một cao độ đồng nhất, mỗi lần hạ xuống một chút, liền hướng đến nơi cao hơn dâng lên. Tinh thần lực cường đại của Doanh Phong nâng eo cậu, từng bước đưa cậu lên đám mây thật cao, mỗi khi Lăng Tiêu nghĩ đây là cực hạn, Doanh Phong đều có thể đẩy cậu lên tầm cao mới.

Liên tục phóng thích khiến Lăng Tiêu cơ hồ điên mất, cậu dùng lực bắt lấy cánh tay Doanh Phong, mười ngón cơ hồ cấu vào cơ thể rắn chắc của anh, như muốn đẩy đối phương ra, lại như muốn níu thật chặt để anh càng thêm nhích lại gần mình.

Cậu đã treo hơn nửa thân mình trên người đối phương, ngay cả ngón chân cũng vì hưng phấn mà cuộn tròn, Doanh Phong còn chưa chịu bỏ qua há miệng ngậm lỗ tai bên kia tinh tế nghiền mài, thị giác Lăng Tiêu chỉ còn lại bạch quang bao phủ, lý trí bị khoái cảm từng chút một đuổi từ trong đầu ra ngoài, lại thỉnh thoảng không cam lòng quay đầu lại giãy dụa một phen.

Lăng Tiêu cảm giác mình trong dòng nước lũ lịch sử khắc phục hết thảy khó khăn sinh tồn, nói không chừng hôm nay lại phải bị bắt ở nơi này, hoặc vì kích động quá mức mà tim đột nhiên ngừng đập, cách chết này quả thực không thể mất mặt hơn nữa. Vì thế nương theo một lần bất đắc dĩ phải ngừng để thở, cậu rốt cục giãy dụa nói được ra miệng:

“… Ngừng!… Ngừng! Ngừng lại…”

Doanh Phong vô thanh vô tức rút năng lực về, trong chớp mắt khi tinh thần lực của anh rời đi, Lăng Tiêu liền phịch cả người xuống giường, tứ chi mới rồi còn gắt gao bám víu trên người đối phương, giờ phút này cũng vô lực buông thõng xuống, ngay cả một ngón út cũng không động đậy nổi,

Doanh Phong vì cậu chải vuốt những sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt làm cho hỗn độn, đem chúng chỉnh tề vén qua một bên, lộ ra cái trán trơn sáng. Mà Lăng Tiêu thì khép lại hai mắt tùy ý anh đùa nghịch, ngay cả hô hấp đều nhẹ đến không thể nghe thấy, nếu không phải hai má ửng hồng lên màu sắc tiên diễm, thật làm cho người hoài nghi nằm ở đó là một người sắp chết.

Lại qua hồi lâu cậu mới thở ra một hơi dài, ngay cả mở mắt cũng phải mất một phen khí lực.

"Thoải mái không?" Doanh Phong cố ý kề sát phả hơi vào tai cậu hỏi.

"Anh…" Lăng Tiêu nếu còn có khí lực nhất định sẽ cho anh một quyền, nhưng cậu lúc này kể cả cử động môi nói chuyện cũng trở thành một vấn đề.

Cậu chỉ có thể khoe võ mồm, cố ý nói, "Thoải mái, đáng tiếc anh cả đời này cũng không hưởng thụ được, đành phải chờ kiếp sau em lại đến thỏa mãn anh."

"Ai nói, " Doanh Phong thấy cậu còn có tinh lực trào phúng cũng không khách khí nữa, đưa tay thâm nhập vào chỗ càng sâu mà tìm kiếm, "Đây chỉ mới là bắt đầu thôi."

129. Quyển 3 - Chương 129: Ẩm Lộ*

**Ẩm lộ: Uống sương*

Đây đại khái là nghi thức trao quân hàm Nguyên soái đơn sơ nhất trong lịch sử Thiên Túc, Phục Nghiêu trịnh trọng từ tay Đại Tuyền tiếp nhận lệnh ủy nhiệm, vị trí của hắn lúc này không phải là lễ đường quân bộ trang nghiêm túc mục, mà là cảnh hoang tàn khắp nơi tường đổ.

Sau tướng quân trẻ tuổi nhất, Phục Nghiêu lại trở thành Nguyên soái trẻ tuổi nhất Thiên Túc, ngay cả bản thân hắn cũng cho rằng lúc này là quá sớm. Từ khi tiền tiền nhiệm Nguyên soái đi theo khế tử chuyển thế, tự tay đem quân hàm Nguyên soái trao tặng Long Dần đến nay, cũng bất quá mới hơn mười năm, mà Long Dần cũng đã trở thành Nguyên soái có thời gian tại chức ngắn nhất, thậm chí cả việc chuyển giao quân chức, đều chỉ có thể do khế tử của hắn hoàn thành thay.

Chính thức thăng thành chỉ huy tối cao quân bộ Thiên Túc, Phục Nghiêu lui ra sau một bước, sau lưng hắn, chỉnh tề đứng từng hàng quân nhân, khế tử của hắn, hiện giờ là sĩ quan phụ tá Nguyên soái - Niếp Vân, thẳng tắp đứng đằng trước đội ngũ.

Dưới sự dẫn dắt của Phục Nghiêu, mọi người hướng Đại Tuyền kính chào theo nghi thức quân đội, đồng loạt nhìn theo cô đi đến công trình kiến trúc màu đen cách đó không xa, chiến tranh phá hủy một góc trên

đỉnh, vách tường nứt rạn làm tăng thêm vài phần cảm giác xơ xác tiêu điều.

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong vừa tới cũng nhìn theo cô đi đoạn đường cuối cùng, Lăng Tiêu biết được thân phận cô từ chỗ Doanh Phong, dù hai người đối Long Dần ấn tượng cũng không đẹp đẽ gì —— nhất là Lăng Tiêu tận mắt chứng kiến những trải nghiệm của Lăng Tinh, nhưng đối với kết cục này của hắn và khế tử, vẫn không khỏi cảm thấy thổn thức.

Từ khi việc ký khế ước tồn tại tới nay, cô cũng không phải người đầu tiên đi theo một nửa khác của mình, nhưng người khác là ôm nguyện vọng tốt đẹp kiếp sau còn có thể gặp lại, còn kiếp sau của cô, sẽ không còn tung tích người kia nữa.

Giữa một mảnh kim loại cùng gạch ngói, mọi người dọn dẹp ra một khu đất trống, thu thập hết chủy thủ thậm chí mảnh vụn chủy thủ rơi rụng khắp nơi lại, trang trọng bày thành một loạt, có cái căn cứ vào đồ án phân biệt được sở hữu, có cái chỉ có thể dùng một cái thẻ tên trống biểu hiện chủ nhân của nó từng tới nơi này.

Dân chúng đến truy điệu dâng hoa lên di vật các chiến sĩ, thời gian còn lại để họ bi thương cũng không nhiều, tuyệt đại đa số người sau khi thương tiếc đều ở lại, chủ động tham dự việc tu sửa căn cứ, đây là một tộc người kiên cường, trải qua tai họa như vậy, họ vẫn không bị đánh bại.

Lăng Tiêu theo sau đội ngũ di chuyển đến trước tên Long Dần, vì ở ngay trung tâm vụ nổ, chủy thủ của hắn bị tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, cho dù đã được nỗ lực hợp lại, vẫn không được trọn vẹn như trước.

Lăng Tiêu vốn định lúc gặp lại sẽ đem chuyện Lăng Tinh cùng Kinh Vũ hảo hảo tính toán với hắn một lần, lúc này cũng chỉ có thể thở dài, cúi người cầm bó hoa trắng trong tay đặt trước chủy thủ của hắn.

"Vốn đối với ông có rất nhiều oán hận, " Lăng Tiêu tâm tình trầm trọng mở miệng, Doanh Phong ở một bên lẳng lặng nghe, "Nhưng lần này hành động của ông, không phụ thân phận một Nguyên soái quân bộ, tôi kính ông là anh hùng của dân tộc."

Sau khi cậu nói xong, lại dừng, "Nguyện linh hồn an nghỉ."

Doanh Phong cùng cậu đồng thời hướng di vật Long Dần chào theo nghi thức quân đội, xoay người liền thấy bọn Tóc đỏ.

Tóc đỏ bọn họ đang tích cực tham gia công tác xây dựng căn cứ, khi nhìn thấy Lăng Tiêu lập tức chạy tới, không rõ bọn họ vì sao lại xuất hiện ở nơi này.

"Hai người các cậu sao lại tới đây?" Cậu ngạc nhiên hỏi, "Các cậu không phải đi cử hành nghi thức trưởng thành sao?"

"Đã xong." Lăng Tiêu thực thản nhiên trả lời, đôi mắt xám nhạt của cậu cũng chứng thực điểm này.

Lúc này Tóc đỏ lại chuyển sang chỉ trích Doanh Phong, “Sao anh lại mặc kệ cậu ấy chạy lung tung trong kỳ rối loạn thế?”

“Là em ấy kiên trì muốn tới.” Doanh Phong ngắn gọn giải thích.

Lăng Tiêu cũng mở miệng, “Cậu xem bộ dạng tớ bây giờ có giống đang ở vào kỳ rối loạn không?”

Tóc đỏ cẩn thận đánh giá cậu một phen, “Nói vậy lần thứ hai ký khế ước sẽ không sinh ra rối loạn sao?”

“Nếu với cùng một người thì tớ đoán đúng vậy.”

“Đó ngược lại là chuyện tốt nha, mệt cho tớ còn lo lắng cho cậu,” Tóc đỏ cao hứng vò vò đầu, “Bất quá cậu sớm như vậy tới đây làm gì?”

“Muốn nhìn một chút có chỗ nào cần hỗ trợ không.”

“Cậu cũng quá cần cù rồi, bất quá tâm tình này tớ hiểu.” Tầm mắt Tóc đỏ hướng qua đàn tế tạm thời một bên, thở dài, “Nói thực ra, nếu không phải chuyện vui cậu trở về đã làm nhạt chuyện lần này, chỉ sợ mọi người lúc này tâm tình chỉ có thể dùng mịt mù tăm tối để hình dung.”

“Thật may là cậu đã trở lại, cứ nghĩ cậu bị đưa đến mấy ngàn năm trước đều có thể còn sống trở về, đã cảm thấy tương lai không có khó khăn gì mà không thể vượt qua.”

“Cậu so với trước kia thành thục hơn, ” Lăng Tiêu vui mừng nhìn cậu, “Từ tận đáy lòng tớ có loại cảm giác tự hào con tinh tinh nhà mình đã bắt đầu trưởng thành.”

“Biến,” Tóc đỏ cho cậu một đấm, “Nếu thời gian cho phép, thật muốn nghe cậu kể một chút hiểu biết bốn ngàn năm, đáng tiếc bên này bận quá.”

“Sau này còn nhiều thời gian mà, chờ tớ từ từ nói cho cậu,” Lăng Tiêu tiến về phía trước một bước, “Tớ cũng tới hỗ trợ.”

Một bước này cậu còn chưa bước xong, một bàn tay đã phủ lên trán cậu, lòng bàn tay Băng Xán phiếm ánh sáng trắng, Lăng Tiêu đối với hành động này của anh rất quen thuộc, khi họ lần đầu tiên gặp mặt, Băng Xán cũng dùng loại phương pháp này kiểm tra thân thể cho cậu.

“Tổn thương tinh thần của cậu khỏi rồi?” Băng Xán có chút kinh hỉ hỏi.

“Từ lúc giải trừ huyết khế thì đã khỏi rồi,” Lăng Tiêu nói xong quay đầu lại ngắm nhìn Doanh Phong, cậu đã quên nói chuyện này cho anh, “Tôi nghĩ đại khái là vì, khi linh hồn đó được rót vào thân thể tôi đã sản

sinh tu bổ cho tinh thần."

"Khó trách, tôi còn lo lắng nhiều năm như vậy..." Băng Xán sợ chọc đến chỗ đau của Doanh Phong, nói được một nửa liền im lặng.

"Mặc dù biết tổn thương không phải không thể chữa khỏi, bất quá phí tổn chữa trị rất cao, nói cách khác, Sương Phong, thầy hiệu trưởng..." Cậu theo bản năng nhắc tới hiệu trưởng rồi lại tinh thần chán nản một chút, "... Còn có những người khác, cũng có thể thoát khỏi loại bệnh tinh thần này."

Tóc đỏ thấy đề tài đang êm đẹp bỗng trở nên trầm trọng, vội vàng nghĩ cách đổi hướng, "A, Lăng Tiêu, cậu đoán Phục Nghiêu thượng tướng, a không, Nguyên soái đem cây linh hồn trồng chỗ nào?"

"Không phải nói là cơ mật quân sự sao?" Lăng Tiêu lúc này mới hậu tri hậu giác quay đầu nhìn phía hải đăng, từ nơi đó bắn ra những tia sáng truyền đi thật xa, cho dù vào ban ngày vẫn thấy rõ ràng, phảng phất như cho đến nay đều chưa từng tắt.

Tóc đỏ ra vẻ thần bí, "Trộm nói cho cậu biết, Nguyên soái trồng cây linh hồn trên không trung."

"Không trung?" Lăng Tiêu kinh ngạc, cây còn có thể trồng trên không trung ư?

Ngược lại Doanh Phong suy nghĩ một chút, "Quả nhiên là chỗ an toàn nhất."

"Anh hiểu?" Lăng Tiêu không thể kinh ngạc hơn nữa, "Ủa nãy giờ anh nghe rõ được hết?"

"Em có còn nhớ, quân bộ vì cái gì qua rất nhiều năm cũng không thể đuổi bắt được Thái Ân không?"

"Bởi vì ổng căn bản không có điểm dừng chân cố định, mà lợi dụng công năng ẩn thân của chiến hạm ẩn hình trong vũ trụ..." Lăng Tiêu nói tới đây đột nhiên quát to một tiếng, "A, em cũng hiểu rồi!"

"Thực thông minh đúng không?" Tóc đỏ đối quyết sách của Phục Nghiêu sùng bái có thừa, "Nguyên soái đem cây linh hồn trồng trên phi thuyền có tính ẩn náu tốt nhất, xoay quanh phạm vi hữu hiệu của hải đăng, dù địch nhân có thông minh hơn nữa cũng không nghĩ ra."

"Là cách tốt..." Lăng Tiêu vừa nói tầm mắt vừa quét đến một người cách đó không xa, người đó đang nhìn chằm chằm bên này, Lăng Tiêu nhìn cứ thấy kỳ quái thế nào ấy, đại não còn chưa xử lý xong, người đó đã chạy đi mất.

Không đoán được người này thấy cậu liền trốn, này càng thêm chứng thực suy đoán của Lăng Tiêu. Cậu theo bản năng vung tay mới phát hiện trên người mình một cái hồn tinh cũng không có, mắt thấy người kia đã sắp chạy thoát, Lăng Tiêu đành phải hướng về phía đối phương đang chạy hô to, "Ngăn hắn lại!"

Một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trên lộ tuyến của kẻ khả nghi, Lăng Tiêu thấy rõ mặt Doanh Phong, nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên khi Doanh Phong ra tay, người kia rất nhanh bị chế phục, từ chỗ khác tiến lên mấy quân nhân, chặt chẽ khống chế hắn.

Lăng Tiêu lúc này mới đuổi tới, vui mừng nói, "May là Doanh Phong anh đang ở đây, bằng không đã để hắn chạy thoát rồi."

Không ngờ người kia mi mắt khẽ nheo lại, "Cậu đang nói ai?"

Lăng Tiêu nhìn chòng chọc người ta, giật mình sửng sốt sau một lúc lâu. Cái người cao hơn cậu tới mấy centimet, ánh mắt ném sang bên đây tràn ngập vẻ trêu tức, một bên khóe miệng cũng hơi gợi lên, Doanh Phong mà cậu biết, nào có biểu tình gương mặt phong phú như vậy.

Sau khi ý thức được chuyện gì, Lăng Tiêu nhanh chóng đem tầm mắt từ khuôn mặt đối phương chuyển dời đến tay trái, sau đó không chút khách khí tháo xuống bao tay đen trên đó, lộ ra một cánh tay máy lạnh như băng.

"Phi Cảnh?!"

Lăng Tiêu nghĩ đời này sẽ không gặp lại người này nữa, lúc này Doanh Phong chân chính cũng xuất hiện bên người, anh là lợi dụng năng lực khế chủ truyền tống tới, hai người giống nhau như đúc sóng vai đứng chung một chỗ, thực khiến người ta khó có thể phân biệt.

"Lăng Tiêu."

Lúc này có người mỉm cười từ phía sau Phi Cảnh đi tới, ôn hòa gọi tên cậu.

"Thầy hiệu trưởng!" Lăng Tiêu liếc mắt một cái liền nhận ra, mới vừa tiến lên định cho ông một cái ôm lâu ngày không gặp liền dừng lại, nửa ngày mới ý thức được không đúng chỗ nào.

"Thầy phát dục rồi?!"

Thầy hiệu trưởng không mang hảo ý ngắm nhìn Phi Cảnh, ông cứ tưởng là đây là chuyện rất rõ ràng rồi chứ, "Ta nghĩ thay vì câu hỏi này, cậu trước hết nên hỏi ta còn sống sao."

"Thầy còn sống?!"

Có thầy nhắc nhở, Lăng Tiêu nhanh chóng bồi thêm một câu, sau khi hỏi xong ngay cả cậu cũng thấy mình hỏi ngu quá.

Quả nhiên Phi Cảnh không khách khí cười nhạo, “Nhiều năm không gặp, sao cậu vẫn ngu xuẩn vậy a?”

Lăng Tiêu bởi vì nỗi vui sướng khi gặp lại mà cười toét miệng, rồi lại nhanh chóng xìu xuống, “Ông đều đã phát dục rồi, sao tay còn không chịu mọc ra?”

“Cậu ——” Phi Cảnh chìa cánh tay máy của hắn, muốn đập lên đầu Lăng Tiêu, lại bị Doanh Phong bất động thanh sắc ngăn lại.

Lăng Tiêu lại quay lại hỏi hiệu trưởng, “Nhưng hai người làm sao thoát được? Tôi rõ ràng tận mắt nhìn thấy lúc Thái Ân tự bạo thì thầy vọt tới.”

“Hừ, ” Phi Cảnh rất khinh thường, “Chuyện đơn giản như vậy, có cái gì thần kỳ.”

Hiệu trưởng cười giải thích cho Lăng Tiêu, “Phi thuyền đều có thiết bị bắn ra khẩn cấp, không nghĩ tới điểm này liền xông lên, là ta làm thừa.”

Phi Cảnh một bộ em có biết là tốt rồi, “Vốn một mình tôi có thể thoải mái chạy thoát, mang thêm một người sống dở chết dở quả thực phiền toái.”

“Ừm, làm phiền anh rồi.” Hiệu trưởng phi thường lưu loát nói ra những lời này, Phi Cảnh trái lại bị nghẹn không biết nên nói cái gì.

Lăng Tiêu vội vàng hỏi han, “Thầy đã còn sống, vì sao không trở lại tìm chúng tôi?”

Lúc này hiệu trưởng do dự một chút, mới nói, “Bởi vì Phi Cảnh là tội phạm truy nã, nếu như anh ấy lưu lại, cũng chỉ có thể ngồi tù, cho nên anh ấy nhất định phải rời đi.”

“Thế là bắc cóc thầy đi luôn?”

“Là tự cậu ta đòi theo.” Phi Cảnh xen mồm.

Lăng Tiêu không vui, cậu hoàn toàn không biết vướng mắc qua lại giữa hai người trong quá khứ, trong nhận thức của cậu, Phi Cảnh luôn là khế chủ vô trách nhiệm vứt bỏ khế tử của chính mình, Đạp Vân lại là hiệu trưởng của Bích Không, cậu rất tự nhiên đứng về phe thầy.

“Chẳng phải ông ỷ vào thầy bị tổn thương tinh thần nặng không thể rời khỏi ông sao? Nói cho ông biết, hiện tại tổn thương tinh thần cũng trị được rồi đó.”

“Thật?” Hai người trăm miệng một lời hỏi, nhưng hiển nhiên dùng ngữ khí bất đồng, một người khẩn trương, một người kinh hỉ.

Lăng Tiêu chỉ là muốn chọc chọc hắn, đương nhiên sẽ không đem phương pháp chân chính nói ra, "Đương nhiên là thật, tổn thương tinh thần của tôi trị hết rồi, hiện tại có rời khỏi Doanh Phong cũng chẳng sao."

Doanh Phong: "…"

"Là thật sao?" Lúc này hiệu trưởng là hỏi Doanh Phong.

Doanh Phong nghĩ nghĩ, vẫn là không chọc thủng lời Lăng Tiêu, thế là gật gật đầu.

"Vậy thì thật tốt quá." Nhìn ra được thầy hiệu trưởng tự đáy lòng vui vì Lăng Tiêu, bản thân ông cũng mơ hồ có chút chờ mong. Bất quá Phi Cảnh lại không giống, vẻ mặt của hắn rất mâu thuẫn, tựa hồ hi vọng tổn thương của đối phương có thể chữa khỏi, lại không muốn cho người ấy thoát khỏi loại trạng thái không thể rời khỏi mình.

Hiệu trưởng quay đầu liếc nhìn, liền đoán ra suy nghĩ trong lòng hắn, nhịn cười nói, "Bất quá ta cũng không cần."

"Vì sao a?" Lăng Tiêu nghe xong lời ông, cũng cảm thấy nghi hoặc như Phi Cảnh.

"Bởi vì nếu có phương pháp có thể chữa khỏi tổn thương tinh thần, cái giá phải trả nhất định rất cao, không chừng chúng tôi không chi nổi." Ông cúi đầu, ý cười nhộn nhạo ở khóe mắt, lúc ở Bích Không, Lăng Tiêu cũng không phải chưa từng thấy thầy cười, bất quá đó phần lớn là cười khổ, cậu chưa bao giờ thấy thầy cười từ tận trong nội tâm như thế, "Huống chi, thứ tổn thương tinh thần này, chỉ cần hai người không xa rời nhau, thì cũng giống như không tồn tại. Những năm gần đây chúng ta cùng đi qua rất nhiều nơi, ta đã sớm không nhớ rõ đó là cảm giác gì rồi."

Đã trải qua gần trăm năm tổn thương tinh thần nặng, làm sao có thể nói quên liền quên, biết rõ hiệu trưởng nói dối, Lăng Tiêu cũng không vạch trần.

Ngược lại là Phi Cảnh, Lăng Tiêu nhớ rõ giấc mộng của hắn chính là hành tẩu khắp nơi, hiện giờ xem ra, nguyện vọng của hắn đã đạt được rồi.

"Nếu ổng bị lùng bắt, hai người vì cái gì lại muốn trở về?" Lăng Tiêu giờ mới nhớ tới hỏi.

Hiệu trưởng lúc này mới nghiêm mặt nói, "Chúng ta nghe nói mẫu tinh bị tập kích, liền lấy tốc độ nhanh nhất trở về. Chuyện này đã truyền khắp cả tinh hệ, bây giờ là thời gian Thiên Túc suy yếu nhất, toàn bộ những tinh cầu cùng chúng ta có khúc mắc đều rục rịch, ta nghĩ quân đội nhất định rất thiếu nhân thủ, cho nên dù mạo hiểm khả năng bị bắt, chúng ta cũng muốn trở về trợ giúp một tay."

Lời của ông nhắc nhở Lăng Tiêu, lúc này quân nhân vừa rồi hiệp trợ bắt người cũng rốt cuộc tìm được thời cơ mở miệng, "Người này rốt cuộc phạm vào chuyện gì?"

Mọi người lúc này mới nhớ tới còn có một nhân vật khả nghi bị quăng một bên đã lâu, Lăng Tiêu đi đến trước mặt hắn tinh tế đánh giá, sau một lúc lâu mới khẳng định nói, "Hắn không phải người của chúng ta."

"Cái gì?!" Mọi người kinh hãi.

"Tuy hắn bề ngoài tương tự chúng ta, nhưng tôi đã từng thấy Kinh Vũ, ánh mắt người này, cùng Kinh Vũ giống nhau như đúc."

Ở đây chỉ có Doanh Phong từng nghe qua tên Kinh Vũ, những người khác đều không rõ, "Kinh Vũ là ai?"

"Là kiếp trước của Doanh Phong," Lăng Tiêu nhìn về phía anh, "Cô tinh đời gần nhất."

"Kiếp trước của Doanh Phong là Cô tinh?" Tóc đỏ lập tức kêu lên, "Khó trách đời này anh ta lạnh lùng như thế!"

Doanh Phong đã sớm từ đôi câu vài lời của Lăng Tiêu phỏng đoán được thân phận bản thân, bất quá khi chính tai nghe được cậu nói ra, tâm tình cũng một phen phức tạp.

"Cho nên ý của cậu là," Băng Xán không xác định mở miệng, "Người này cũng là Cô Tinh?"

Mọi người tập thể nhìn về phía Cô Tinh mà Lăng Tiêu nói, quả nhiên trong mắt hắn tìm không thấy cảm xúc nào, dù bị bắt giữ, vẫn không chút biểu tình đứng đó.

"Ừm." Lăng Tiêu gật đầu, "Cô Tinh là phiên bản ban đầu tiên của người Thiên Túc hiện tại, khi người Thiên Túc cổ sáng tạo ra, liền lấy Cô tinh đặt tên cho chúng ta, mà cái người đã rời đi Thiên Túc, di cư đến Hỏa Túc, trong tay nắm giữ cũng là số hiệu Cô tinh ban đầu."

"Cho nên người này là do người Hỏa Túc tinh đặc biệt lưu lại, trà trộn trong chúng ta làm gián điệp sao? Cũng không biết người như vậy có bao nhiêu," Tóc đỏ một trận hoảng sợ, "Mấy lời tớ vừa nói với cậu, sẽ không phải bị hắn nghe được đi?"

"May là Lăng Tiêu phát hiện sớm, dù hắn nghe được, hẳn là cũng chưa kịp truyền tin tức về."

"Vậy người này xử lý sao bây giờ?"

Băng Xán suy nghĩ, "Giao hắn cho Phục Nghiêu Nguyên soái, xem ngài xử trí thế nào đi."

Quân nhân lĩnh mệnh rời đi, không bao lâu liền truyền đến một trận xôn xao, chờ người bên này chú ý tới thì chỉ kịp bắt giữ vệt sáng linh hồn bay đi.

Người phụ trách áp giải hắn nghẹn họng nhìn trân trối, "Hắn cố ý gạt chân tôi, mượn lực thoát khỏi chúng tôi sau đó liền tự sát."

Lăng Tiêu nghe nói thế ánh mắt ảm đạm xuống, nhưng thật ra cảm thấy không ngoài ý muốn cho lắm, "Gene của anh ta cùng chúng ta giống nhau, đều không cho phép chính mình bị bắt, một khi cảm thấy hết hy vọng chạy thoát, sẽ không chút do dự chấm dứt sinh mệnh."

Tuy nói bọn họ đến từ phe cánh bất đồng, nhưng có lẽ chỉ có người nhân tạo sẽ vì cái chết của người nhân tạo mà cảm thấy bi ai, đối với người sáng lập ra bọn họ mà nói, đây chẳng qua là một món vật phẩm, thời hạn sử dụng nó đã hết, có lẽ có thể thu về tái sử dụng, hoặc có lẽ cứ thế vứt đi, ngoại trừ tiếc hận bởi thế mà tạo thành chút tổn thất kinh tế, thì cùng những vật phẩm không có sinh mệnh khác lại có gì khác biệt đây?

Ở Hỏa Túc tinh xa xôi, một người nhìn chằm chằm số liệu không ngừng biến hóa trên màn hình, sau khi giám sát thấy dị động nào đó, y xoay đầu lại, lộ ra một đôi đồng tử đỏ thẫm.

"AF-107 đã trở lại."

Người có bề ngoài không khác biệt với y lắm hỏi, "Mang về tin tức gì?"

"Bọn chúng còn có một cây linh hồn nữa, hải đăng lại khôi phục chiếu sáng, cây linh hồn nhất định tồn tại ở phụ cận hải đăng."

Người kia hiển nhiên không hài lòng với tin tức Cô Tinh dùng tính mạng mang về này, "Không phải nói cây linh hồn có một gốc thôi sao, hải đăng cũng chỉ có một tòa, chỉ cần hủy diệt cây linh hồn, bọn chúng chỉ có thể nằm chờ chết sao? Còn một cây linh hồn khác nữa là chuyện gì?"

Hắn hơi nóng nảy xuống khỏi chỗ ngồi, ra lệnh, "Kết nối với Trục Nguyệt cho ta, bốn ngàn năm trước bọn chúng hủy diệt quốc gia của chúng ta, tiêu diệt tộc nhân của chúng ta, cho dù có vi phạm di huấn tổ tiên, thù này chúng ta cũng nhất định phải báo."

130. Quyển 3 - Chương 130: Thần Di*

**Thần: Thần linh, Di: Sung sướng, vui vẻ*

Trục Nguyệt rất không tình nguyện xuất hiện trên màn ảnh, mục đích y lợi dụng người Hỏa Túc đã đạt tới, y không muốn dính líu gì đến họ nữa.

"Thái Nhĩ, không phải đã thỏa thuận là ai cần gì cứ lấy sao, giờ anh liên lạc tôi làm gì nữa?"

Người được y gọi là Thái Nhĩ nổi giận đùng đùng nói, “Cậu nói toàn bộ Thiên Túc chỉ có một cây linh hồn, nhưng tại sao phá hủy một gốc rồi lại xuất hiện một gốc khác? Hải đăng của họ đến nay vẫn sáng!”

“Làm sao có thể?” Trục Nguyệt cũng biến sắc, “Tôi chưa từng nghe nói còn có cây linh hồn thứ hai tồn tại.”

“Không tin thì cậu có thể tự nhìn,” Thái Nhĩ vô cùng tức giận, “Ban đầu chúng tôi đối lịch sử hoàn toàn không biết gì, chỉ vì nhẹ dạ tin lời kẻ tự xưng là người Thiên Túc cổ là cậu mới làm trái di huấn tổ tiên, không tiếc trả mọi giá sản xuất Cô Tinh, nhưng nếu không đoạt lại được tinh cầu của chúng tôi, cậu bảo tôi làm sao giải thích cùng dân chúng? Càng khỏi nói có nhiều tiếng nói ngay từ đầu đã phản đối chúng ta!”

“Tôi đã biết, ” Trục Nguyệt không kiên nhẫn nói, “Tôi sẽ nhìn thử, sau đó lại nghĩ biện pháp.”

“Không cần cậu nghĩ biện pháp,” Thái Nhĩ không khách khí cự tuyệt, “Lại nói tiếp mặc kệ cậu từng là ai, hiện tại cũng là một thành viên của người nhân tạo, ai biết cậu có phải giả vờ quy hàng, trên thực tế là tới đuổi tận giết tuyệt chúng tôi không.”

Trục Nguyệt bỗng nhiên thấy buồn cười, “Tôi muốn đuổi tận giết tuyệt các anh, còn giúp các anh chế tạo Cô Tinh sao?”

“Nhưng người nhân tạo cậu chế tạo ra, cùng đám người Thiên Túc đó kém quá xa, ngoại trừ xông lên trước chịu chết, bọn nó còn biết cái gì?!”

Trục Nguyệt nghe ra ý nằm ngoài lời của hắn, “Anh rốt cuộc muốn cái gì?”

“Rất đơn giản,” Thái Nhĩ thân thể nghiêng tới trước, hai tay thẳng tắp chống lên bàn điều khiển, “Tôi muốn mô hình sinh vật trí tuệ giống các cậu, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể cùng người Thiên Túc hiện tại đối kháng.”

Trục Nguyệt cúi đầu, phát ra vài tiếng cười khùng khục, làm Thái Nhĩ rợn cả người.

“Cậu cười cái gì?”

“Cười có vết xe đổ như vậy, anh cư nhiên còn sinh ra loại ý tưởng buồn cười này. Khó trách lịch sử luôn lần nữa tái diễn, chính vì có người không biết tự lượng sức mình như anh năm lần bảy lượt xuất hiện, năm đó Thái Đạc người phản đối kế hoạch này nhiều nhất, cả đêm cùng gia đình trốn đi, đại khái cũng không nghĩ đến hậu nhân của mình sẽ biến thành cái dạng này đi.”

“Ít nói nhảm!” Thái Nhĩ không phục, “Năm đó các người thất bại, là vì đem toàn bộ điều kiện kềm chế đều rót vào huyết mạch hoàng tộc, hoàng thất tuyệt tự, người nhân tạo tất nhiên tạo phản, chúng tôi tuyệt sẽ

không dẫm vào vết xe đổ của các người."

"A," Trục Nguyệt cười lạnh, "Không dùng huyết mạch hoàng thất, chẳng lẽ dùng huyết mạch tạp chủng mấy người? Anh đi soi gương thử, người Thiên Túc cổ chân chính, không có ai mắt mày đỏ thẫm. Tổ tiên của mấy người cùng người Hỏa Túc địa phương thông hôn, trải qua mấy ngàn năm sinh sôi nảy nở tới đời anh, bất quá miễn cưỡng bảo lưu lại một cái dòng họ, gene người Thiên Túc đã ít ỏi đến chẳng còn bao nhiêu. Người Thiên Túc cổ còn làm không được, anh cho là bằng vào năng lực của các anh, cũng có thể khống chế được Cô Tinh có được trí tuệ con người sao?"

"Mày nói ai là tạp chủng!" Thái Nhĩ dựng thẳng mắt, "Người Thiên Túc cổ có lợi hại hơn nữa, bất quá cũng chỉ là so với trình độ ngàn năm trước kia, qua lâu như vậy, khoa học kỹ thuật sớm có biến hóa nghiêng trời lệch đất, bọn họ làm không được, chúng tao chưa hẳn làm không được."

Trục Nguyệt lắc đầu, thở dài cười khẩy, "Anh có biết người Thiên Túc cổ là dạng gì không? Chúng tôi vai không gánh được, tay không nhấc nổi, rất nhiều chuyện anh cho rằng dễ dàng, chúng tôi đều không thể không dựa vào máy móc để hoàn thành. Nhưng cũng chính bởi vì như thế, trí tuệ của chúng tôi cường đại hơn rất nhiều so với các người có thể tưởng tượng, văn minh Thiên Túc cổ, không thua bất kỳ một tộc người nào hiện giờ. Mà nay anh có được khí lực cường tráng, cùng tổ tiên anh so sánh thì lại ngu xuẩn hơn không chỉ một phân nửa điểm, việc này cũng công bằng thôi, không thể nào cái gì cũng là của anh, anh cũng phải có được có mất chứ."

Bị mỉa mai ngay tận mặt Thái Nhĩ đứng trở lại, ánh mắt âm trầm, "Sớm biết vậy, lúc mày gần chết không nên cứu mày sống, mà nên trực tiếp lấy gene của mày đi nghiên cứu. Mày đã toàn lực phản đối, chúng ta không cần thiết phải tiếp tục hợp tác nữa."

Hắn chuyển hướng nghiên cứu viên một bên, "Đem AA-001 triệu hồi đi."

"Chờ đã!"

Nghe được Trục Nguyệt quả nhiên lên tiếng ngăn cản, Thái Nhĩ cúi đầu, khóe miệng bí ẩn gợi lên một độ cung thực hiện được quỷ kế.

AA-001 mặt không biểu tình đứng bên người Trục Nguyệt, dù hắn từ khi được chế tạo ra liền lấy tên Chẩm Hạc mà theo Trục Nguyệt, nhưng vẫn sẽ ưu tiên chấp hành mệnh lệnh của nguyên chủ nhân.

Trục Nguyệt không biết đang tính toán cái gì trong lòng, hơn nửa ngày mới nói, "Cô tinh sớm nhất chính là từ người Thiên Túc tiến hóa phát triển mà thành, cho nên họ tiếp nhận gene của chúng tôi rất dễ dàng. Nhưng gene của các anh, đã thay đổi rất nhiều, cường hành cấy ghép, tôi không biết sẽ phát sinh cái gì."

"Người tự xưng thuộc chủng tộc chỉ số thông minh cao, chút khó khăn nho nhỏ ấy còn không giải quyết được sao?"

"Được." Trục Nguyệt không biết xuất phát từ mục đích gì, phi thường dứt khoát đáp ứng hắn, "Nhưng tôi

cần thời gian."

Thái Nhĩ lúc này mới vừa lòng, "Hi vọng cậu không để tôi chờ lâu."

Tại Thiên Túc tinh cách đó ba vạn năm ngàn EAU, mọi người một lòng xây dựng lại quê hương còn chưa biết dã tâm của địch nhân đã bành trướng tới mức khó có thể khống chế, Đạp Vân cùng Phi Cảnh trở về đại khái là tin tốt duy nhất trong một loạt tin xấu Phục Nghiêu liên tiếp thu được, mà khi hắn phát hiện Đạp Vân đã phát dục ước chừng so với mình cao hơn cả một cái đầu, vui sướng ban đầu biến thành ghét bỏ, Phi Cảnh bị liên lụy cũng chẳng nhận được sắc mặt tốt đẹp gì.

"Tội phạm truy nã, anh trở về làm gì?"

Lăng Tiêu không biết bọn họ đôi bên đều rất quen thuộc, còn chủ động hoà giải.

"Phi Cảnh là nghe nói tình huống nơi này mới đặc biệt gấp rút trở về, ngài cho ổng một cơ hội lập công chuộc tội a."

"Giờ mới gấp rút trở về, lúc trước đi để làm gì?" hắn chuyển hướng hiệu trưởng, tức giận hỏi, "Anh hết bệnh rồi sao?"

Hiệu trưởng đại khái không nghĩ tới Phục Nghiêu sẽ quan tâm mình, nhân tiện nói, "Không có."

"Vậy là tốt rồi," hắn bảo Niếp Vân, "Đem Phi Cảnh đến phòng giam giam vài ngày."

Mọi người không biết nói gì, chỉ có Niếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, quan hệ hai người này chắc cả đời cũng sẽ không cải thiện.

"Có tin gì không tốt sao?" Doanh Phong một mực im hơi lặng tiếng đột nhiên mở miệng, từ lúc mới vào anh đã chú ý thấy Phục Nghiêu tâm tình không tốt.

Phục Nghiêu cho anh một cái ánh mắt 'cũng là cậu hiểu biết', "Người Hoàng Túc đã hướng chúng ta tuyên chiến."

"Cái gì?" Lăng Tiêu còn nhớ rõ năm đó bởi vì chuyện của Doanh Phong, Phục Nghiêu tự mình dẫn quân viễn chinh Hoàng Túc, cuối cùng kết thúc bằng quy hàng của đối phương.

"Bọn họ xé bỏ hiệp nghị đầu hàng, hơn nữa công chiếm toàn bộ khu mỏ của chúng ta ở khu vực phụ cận Hoàng Túc tinh. Mỗi lần có chút rối reng, Hoàng Túc đều là nước không an phận nhất, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, họ là người đầu tiên nhảy ra cũng chẳng có gì lạ. Nhưng việc đáng lo nhất trước mắt, là có lực lượng những tinh cầu khác gia nhập, vạn nhất bọn họ liên hợp cùng gây khó dễ, lấy thực lực bây giờ của chúng ta, không thể không nói ứng phó có chút vất vả."

Doanh Phong thấy biểu tình Lăng Tiêu có chút trầm trọng, không giống cậu bình thường, liền hỏi, "Em sao vậy?"

Lăng Tiêu quyết định đem tất cả những gì cậu biết nói ra, "Hậu duệ của khoa học gia Thiên Túc cổ từng nói, nếu chúng ta an phận thủ thường trên địa bàn chính mình, cây linh hồn sẽ liên tục sản xuất linh hồn, gia tăng dân số cho chúng ta. Nhưng nếu chúng ta lần nữa vượt ranh giới, mở rộng xâm lược, linh hồn mới sinh sẽ càng ngày càng ít, cho đến khi hoàn toàn đình chỉ."

"Lại có thể là vậy? Khó trách linh hồn mới ra đời ngàn năm qua đều lấy tốc độ thong thả như vậy tăng trưởng… Nhưng vì sao tin tức trọng yếu như thế, cổ nhân lại không truyền xuống?"

"Bởi vì thời gian làm lẫn lộn rất nhiều chân tướng, sự ra đời của chúng ta, giống loài của con người, khởi nguồn của nghi thức trưởng thành cùng với bản chất việc ký khế ước, cổ nhân hi vọng chúng ta lấy thân phận con người chân chính sống sót, vì thế qua nhiều năm như vậy, chân tướng bị vùi lấp dưới bao đời vô tình hoặc cố ý che giấu."

"Nguyệt Ảnh có một câu nói rất đúng, nền văn minh hiện tại chúng ta sáng tạo ra đây, là xây dựng trên lời nói dối, ngoại trừ một số rất ít, thì tuyệt đại đa số mọi người đều chẳng hay biết gì. Hiện giờ cô tinh mới sinh ra, còn tuyên chiến với chúng ta, tôi cho rằng đây là thời điểm để mọi người biết chân tướng, biết chúng ta là do ai sáng tạo ra, chúng ta đang cùng người nào chiến đấu, vì cái gì mà chiến, chứ không phải vĩnh viễn sống trong sự lừa dối."

"Thế nhưng chân tướng thật sự quá kinh người, cậu có nghĩ đến năng lực thừa nhận tâm lý của dân chúng không?"

"Dân tộc mà ngay cả nghi thức trưởng thành tàn khốc nhất vô nhân tính nhất trong vũ trụ cũng có thể vững vàng đối mặt, thì còn áp lực gì có thể đánh bại chúng ta? Quan trọng nhất là, tôi không hi vọng nỗ lực của cổ nhân nhiều đời vượt qua bản năng lại bị mờ nhạt biến mất. Nghi thức trưởng thành là vận mệnh tàn khốc bị áp đặt lên chúng ta, cho tới bây giờ cũng không phải một cuộc chọn lọc mạnh được yếu thua của tự nhiên. Khế ước sinh ra chính là cuộc đấu tranh lớn nhất với vận mệnh của người Thiên Túc trong quá khứ, sau một lần lại một lần chính tay mình giết người mình yêu, chính là minh chứng cho tình yêu sâu sắc của họ."

"Tuy mỗi người ở đây, đều không có ký ức quá khứ, nhưng chúng ta đều là người tham dự vào lịch sử," cậu nói đến đây thì nhìn Doanh Phong không chớp mắt, "Từ trong tay người Thiên Túc cổ cướp lấy chủ quyền, ở nghi thức trưởng thành chiến thắng bản năng, ở đây bất cứ người nào cũng từng có tác dụng mang tính quyết định. Mỗi một nấc thang Thiên Túc đi qua, cùng tất cả mọi người đều gắn bó không thể phân chia, phủ nhận lịch sử, chính là phủ nhận bản thân chúng ta. Chúng ta sáng tạo ra lịch sử, chính là vì một tương lai tốt đẹp, đó là một việc đáng kiêu ngạo biết bao, căn bản là không cần giấu diếm."

"Vô luận là sinh vật tự nhiên, hay kết quả nhân tạo, từng đường nét biến hóa qua bốn ngàn năm dưới mắt tôi, tôi thật tâm vì chính dân tộc mình cảm thấy tự hào, tôi tin tưởng đồng bào của mình, sau khi biết chân tướng, cũng sẽ có đồng dạng cảm thụ với tôi."

"Nói quá tuyệt vời!" Một thanh âm từ phía sau truyền đến, mọi người xoay người, hai người thân mặc chế

phục trắng bất đồng đang đi về phía này, câu nói vừa rồi là người đi đầu nói.

Hai người này Lăng Tiêu đều nhận ra, lập tức hô tên của họ, "Hằng Hà tiến sĩ! Dục Tuyền trợ lý!"

"Dục Tuyền đã không còn là trợ lý nghiên cứu viên," Niếp Vân sửa lời cậu, "Cậu ta bây giờ là chủ tịch viện nghiên cứu căn cứ."

"Thật sao?" Lăng Tiêu kinh hỉ, "Thật tốt quá! Trực Thượng tiến sĩ cùng bác sĩ Dao nếu biết, nhất định sẽ rất vui vẻ."

Hai người đi tới trước mặt, Hằng Hà tháo kính mắt dùng đọc số liệu trên sống mũi xuống, "Lời cậu vừa nói tôi cũng nghe được, tôi cảm thấy cậu nói rất có đạo lý. Tôi tính đem hiểu biết cậu có được trong lịch sử, dùng hình ảnh và âm thanh ghi lại, truyền vào máy chủ. Như vậy mỗi một con dân Thiên Túc, cũng có thể giống như tự mình trải qua, biết chân tướng lai lịch bản thân, đối với việc sinh ra huyết khế là đúng hay sai là ưu hay khuyết, cũng có thể do chính họ phán đoán. Tôi cũng hi vọng bọn họ sau khi chứng kiến lịch sử, sẽ giống như cậu nói, vì dân tộc của chính mình cảm thấy tự hào."

Người tại đây không hẹn mà cùng quay đầu trưng cầu ý kiến Phục Nghiêu, sau một lúc chần chừ, Phục Nghiêu gật đầu đồng ý, sau đó lại hỏi Dục Tuyền cùng đi.

"Cậu tới làm gì?"

Dù đã thăng lên chủ tịch viện nghiên cứu, cái mặt đơ như con bài của Dục Tuyền vẫn không có thay đổi.

"Tôi cũng có một phát hiện rất quan trọng."

"Nếu địch nhân giống chúng ta, vì sao bọn họ sau khi chết, linh hồn phải bỏ gần tìm xa, xuyên qua gần nửa cái tinh hệ trở lại tinh cầu của họ, mà không bị hải đăng của chúng ta triệu hoán."

Đúng là không ai nghĩ tới vấn đề này, "Này… Này không phải rất bình thường sao? Nhân chủng do người Hỏa Túc sáng tạo ra, tất phải có gì đó bất đồng với chúng ta…"

Trong ánh mắt luôn không gợn sóng của Dục Tuyền dường như có chút đắc ý, "Cho nên dựa vào hiện tượng này, tôi đã sửa chữa phạm vi phân biệt của hải đăng, nếu địch nhân lại đến xâm phạm, sau khi bọn họ chết đi linh hồn sẽ toàn bộ thuộc sở hữu chúng ta, không cần phiền họ vất vả bôn ba nữa."

Đây quả thực là một tin vui lớn, hơn nữa đối với Thiên Túc vừa mới mất đi vĩnh viễn một phần lớn linh hồn, không có gì so với điều này càng phấn chấn lòng người hơn.

"Tôi đã bắt đầu chờ mong người Hỏa Túc đến." Lăng Tiêu nói ra tiếng lòng của mọi người.

Trong mắt Phục Nghiêu lần nữa dấy lên ánh sáng của đấu chí, "Tốt lắm, Lăng Tiêu theo Hằng Hà quay về trung tâm gene, những người khác theo tôi đến căn cứ xem tiến triển mới."

Họ vốn đang ở trên địa giới căn cứ, Lăng Tiêu cùng Doanh Phong cũng rất nhanh chóng theo Hằng Hà thâm nhập hầm ngầm, đến trung tâm gene đã lâu không thấy, dù trên mặt đất chịu công kích gần như hủy diệt, nơi này vẫn hoàn hảo như cũ không tổn hao gì.

"Chuẩn bị xong chưa?" Hằng Hà đem một dụng cụ tương tự mũ giáp đội lên đầu Lăng Tiêu.

"Rồi!" Lăng Tiêu thập phần khẳng định gật đầu.

"Vậy bắt đầu thôi."

Hằng Hà khởi động thiết bị, chuyện xảy ra bốn ngàn năm qua, lại từng cảnh từng cảnh tái hiện trong đầu Lăng Tiêu, trong máy móc bên cạnh, cũng xuất hiện thanh đọc biểu hiện đang truyền số liệu.

"Là anh." Vẫn một mực nhắm mắt hồi tưởng lại quá khứ Lăng Tiêu đột nhiên cười nói.

"Cái gì?" Doanh Phong hỏi.

"Là anh," Lăng Tiêu hơi mở mắt ra, "Cướp lấy chủ quyền trong tay người Thiên Túc cổ, trên nghi thức trưởng thành chiến thắng bản năng, người phát huy tác dụng mấu chốt trong cả quá trình, đều là anh."

Cậu thâm tình ngưng mắt nhìn đối phương, "Cám ơn tất cả những gì anh làm vì em, bắt đầu từ bốn ngàn năm trước, anh chính là kiêu ngạo của em, mãi cho đến hiện tại cũng vẫn vậy."

Doanh Phong nhìn lại Lăng Tiêu rất hiếm khi được một lần đứng đắn, thình lình hỏi một câu, "Em không hối hận sao?"

Lăng Tiêu sửng sốt, "Hối hận chuyện gì?"

"Chuyện tiếp nhận truyền lại ký ức."

"Chuyện này có gì mà phải hối hận?" Lăng Tiêu có điểm không hiểu.

"Như vậy tất cả mọi người đều biết, bốn ngàn năm nay em luôn luôn bại bởi anh, một lần cũng chưa từng thắng."

Lăng Tiêu: "……"

Lăng Tiêu: "???"

Lăng Tiêu: "!!!"

"A a a!" Lăng Tiêu rốt cục kịp phản ứng kêu lên, tiếp đó bổ nhào tới màn hình nhìn một cái, thanh tiến độ biểu thị 98%, 99%, 100%, cuối cùng nhảy ra dòng chữ đã truyền xong.

"Sao anh không nhắc nhở em sớm một chút!"

Doanh Phong thở dài, "Anh nghĩ em có nghĩ tới."

"Em không có nghĩ tới! Anh vì cái gì không nhắc. em. sớm. một. chút!" Lăng Tiêu phát điên túm cổ áo Doanh Phong lắc tới lắc lui, cứ lặp lại câu đó hết lần này tới lần khác.

'Chương trình' phán định hậu trường lại đang cấp tốc vận hành: Đây là công kích sao? Hay là tán tỉnh? Là ngăn trở hay là mặc nó phát sinh? Là công kích? Là tán tỉnh? Công kích? Tán tỉnh?

Quên đi, thừa nhận mấy người là người đó được chưa? Đừng có đùa hệ thống nữa!

131. Quyển 3 - Chương 131: Hoàn Vũ*

Hoàn vũ: Thiên hạ, hoặc Dưới vòm trời, tóm lại chỉ một khu cai trị lớn

Tóc đỏ ở căn cứ nhìn thấy Lăng Tiêu đi lên, biểu tình trên mặt lập tức trở nên thực cổ quái. Cậu cố gắng nhịn, một lát sau nhịn không được xoay mặt qua một bên, nhưng dù là như vậy vẫn rất khó chịu nổi, cuối cùng giấu đầu hở đuôi vùi đầu vào sau lưng Băng Xán, vậy thì Lăng Tiêu sẽ không nhìn được mặt cậu.

Băng Xán vốn đang rất tốt, bị hành động của Tóc đỏ lây sang, cũng không khỏi trộm mím miệng.

Lăng Tiêu rốt cục nhìn hết nổi, "Muốn cười thì cười đi a! Coi chừng nghẹn hỏng luôn giờ!"

"Phốc ha ha ha ha ——" Tóc đỏ cơ hồ lập tức liền bộc phát một chuỗi cười sang sảng, vào ngày sau khi quốc gia lâm nguy mà cứ thoải mái cười to như vậy tựa hồ có vẻ rất không phúc hậu, nhưng cậu thật sự không có biện pháp khống chế chính mình.

Bị tiếng cười của cậu lây sang, những người khác ở đây cũng biểu tình khác nhau, người tính tình ôn hòa như Niếp Vân thì còn thu liễm một chút, còn Phục Nghiêu cùng Phi Cảnh cơ hồ chính là đang cười trên nỗi đau kẻ khác.

Lăng Tiêu biết chắc sẽ biến thành như vậy, cứ liên tục thôi miên mình là một người đã trải đời mấy ngàn năm không cần chấp nhặt họ làm gì, bất quá lúc thấy Tóc đỏ cười đến mức chảy cả nước mắt, vẫn có xúc động muốn lên bóp chết cậu ta.

Tóc đỏ cười ngả nghiêng, cả người đều chịu không nổi ngã lên vai Băng Xán, rõ ràng là chân tướng lịch sử vừa áp lực vừa trầm trọng, nhưng chuyện gì một khi có Lăng Tiêu tham dự, đều có hiệu quả hóa bi kịch thành hài kịch.

"Nói tới," Tóc đỏ rốt cục không cười nữa, "Thì ra khai quốc Nguyên soái chính là đời đầu tiên của Doanh Phong a, hồi học ở Sư Ký chúng tôi còn từng đến bảo tàng chiêm ngưỡng anh đấy."

"Đừng có tùy tiện dùng từ 'chiêm ngưỡng' có được không?" Lăng Tiêu khinh bỉ cậu ta.

"Tin tức truyền bá còn nhanh hơn tôi tưởng tượng, hiện tại hẳn là ai cũng biết chuyện này," Niếp Vân vẫn có chút lo âu, "Không biết dân chúng phản ứng thế nào."

Thuộc hạ của Phục Nghiêu rất nhanh mang đến tin tình báo trực tiếp.

"Báo cáo Nguyên soái cùng sĩ quan phụ tá, có một tin tốt và… ách, một tin bình thường."

"Nói tin quan trọng trước."

"Có rất nhiều người chủ động báo danh xin gia nhập quân bộ, muốn vì quốc gia dốc sức."

"Đó đúng là một tin tốt." Phục Nghiêu đồng ý nói, "Vậy tin bình thường?"

"Bộ phận dân chúng không báo danh tòng quân, hiện tại cũng đang cướp… hàng hóa."

"Hàng hóa?" Phục Nghiêu thật không hiểu, sau đó mới nghĩ đến, "Bởi vì phát sinh chiến tranh, nên mới tích trữ vật tư?"

"Không phải, " thuộc hạ lau mồ hôi trên trán, "Sau khi tin tức được phát, một lượng lớn dân chúng dũng mãnh tràn vào bảo tàng lịch sử mua Tư niệm thạch, hơn nữa số lượng đang không ngừng gia tăng, trước cửa viện bảo tàng giờ đã chen chúc đến giọt nước cũng thấm không lọt, ngài Giám đốc… xin chỉ thị của ngài, có thể phái bộ đội đi duy trì trật tự không."

Mọi người: "..."

"Căn cứ đang gấp rút trùng tu, làm gì có nhân thủ, để ổng tự giải quyết đi." Phục Nghiêu không khách khí cự tuyệt, thuộc hạ đáp một tiếng "Vâng" liền vội vàng rời khỏi, đi truyền lệnh của Phục Nghiêu xuống.

"Ngày hôm qua là quốc nạn, hôm nay là lễ tình nhân sao?" Tóc đỏ có chút hối hận đã không qua cướp một cục, "Bất tri bất giác Lăng Tiêu cậu lại có thể tạo nên cả một sản nghiệp."

Lăng Tiêu mới ủy khuất, "Nhưng tớ một xu tiền cũng không cầm được a."

"Ít nhất cậu đã xúc tiến tiêu dùng quốc dân." Phục Nghiêu ngay cả lời tán dương mà nghe cũng như đang châm biếm.

Đoàn người hướng ra ngoài đại điện, Tóc đỏ vừa đi vừa hỏi, "Lăng Tiêu, vậy lần này cậu trở về, còn có thể tiếp tục nhảy tới thời gian sau này không?"

"Không biết a, ít nhất tớ hiện tại không có cảm giác sắp tiêu thất," Lăng Tiêu trả lời vô cùng thành thực, "Bất quá nguyện vọng của tớ đã đạt tới, chẳng còn gì phải lo lắng nữa, có thể đi nhìn xem tương lai là hình dạng gì, cũng không tệ."

Doanh Phong liếc mắt nhìn cậu không lên tiếng.

"Này," Lăng Tiêu thừa dịp không ai chú ý liền thọt anh nhỏ giọng nói, "Nếu em lại xuyên nữa thì sao?"

"Vậy đến lượt anh khắc đá cho em," Doanh Phong trả lời chẳng cần nghĩ ngợi, "Anh mỗi năm khắc một hòn, em mỗi khi đến một thời đại liền đào ra bán đi, dần dà em cũng sẽ có không ít tiền."

"Được đó," Lăng Tiêu hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, "Anh không được quên nha."

Ký giả đang săn tin tình hình sau chiến tranh vừa thấy bọn họ đi ra lập tức đuổi theo mời Nguyên soái mới nhậm chức nói vài câu với công chúng, Phục Nghiêu nhìn màn ảnh, ánh mắt ngời sáng.

"Ngày vừa mới trôi qua, là ngày hắc ám nhất trong lịch sử Thiên Túc, lúc sau truyền cho mọi người hồ sơ ảnh âm *(hình ảnh + âm thanh)*, có lẽ đã đảo điên nhận thức của mỗi người."

"Nhưng chúng ta là người Thiên Túc, là chủ nhân của mảnh đất này bốn nghìn năm nay, chúng ta có tư tưởng, trí tuệ, và tình cảm chẳng khác gì người thường, khi chúng ta có được tất cả những thứ đó, thì đã không còn là máy móc bị người an bài nữa."

"Trung thành, dũng cảm, không ngại hy sinh, phẩm cách được trao cho chúng ta, đã trở thành một bộ phận

ăn sâu bén rễ trong gene, mấy ngàn năm nay cùng chúng ta trưởng thành, hơn nữa vĩnh viễn cũng không biến mất."

Sau lưng hắn, mọi người đang hừng hực khí thế tu sửa công trình kiến trúc trọng yếu nhất đối với người Thiên Túc, trên gương mặt họ, không có lụn bại khi quê hương bị hủy, mà chỉ có thần thái tràn ngập ý chí chiến đấu đối tương lai.

"Ta tin tưởng, đồng bào của chúng ta sẽ không bị khó khăn đánh bại, chỉ cần linh hồn chúng ta còn tỏa sáng, thì tinh thần của chúng ta vĩnh không hao mòn."

Phục Nghiêu giương đầu, dáng người hắn thấp bé, hình tượng lại cao lớn.

"Bất kể là ai sáng tạo ra chúng ta, chúng ta đều muốn trở thành chúa tể vận mệnh chính mình, bất kể là ai muốn hủy diệt chúng ta, chúng ta đều có dũng khí cùng chúng chiến đấu đến cùng, quyết không lùi bước."

Quay phim cũng nhịn không được ném máy xuống vì hắn vỗ tay, phóng viên lại truy vấn mấy vấn đề dân chúng quan tâm nữa, sau đó đem microphone chuyển hướng qua Lăng Tiêu.

"Là người duy nhất tận mắt nhìn thấy Thiên Túc bốn nghìn năm lịch sử, xin hỏi anh có gì muốn nói không?"

"Cái này," Lăng Tiêu bình thường rất nhanh mồm nhanh miệng, tới trước ống kính ngược lại không biết nên nói cái gì, "Cách nghĩ chân thật của tôi, lúc trước đều đã biểu đạt qua hình ảnh, thật may nhờ trải nghiệm của mình, trả lại chân tướng cho lịch sử…"

Cậu vô ý quét mắt đến Doanh Phong một bên, đột nhiên trong lòng chợt động, "Tôi còn hi vọng sau này thiếu niên của chúng ta, có thể được dạy ý nghĩa của nghi thức trưởng thành một cách chính xác. Đợi sau khi chúng tôi chuyển thế, một lần nữa trở thành thiếu niên, có thể không cần sống trong dối trá, tôi rất chờ mong ngày đó đến."

"Như vậy ngài thì sao?" Sau khi biết Doanh Phong là khai quốc Nguyên soái chuyển thế, đám phóng viên thậm chí dùng tới kính ngữ, "Ngài đối khế tử đời này, có lời gì muốn nói không?"

Tóc đỏ bọn họ biết Doanh Phong không giỏi nói chuyện, lúc này đều chờ đợi xem trò cười của anh, Lăng Tiêu không đành lòng, chủ động thay anh nói:

"Các anh chị không phải đưa tin sau cuộc chiến sao? Loại câu hỏi riêng tư thế này không tốt lắm đi."

"Cũng chính vì không khí rất áp lực, cho nên mới muốn tìm chút chủ đề khiến người ta tích cực hướng về phía trước, để mọi người thêm tin tưởng mà." Phóng viên đúng lý hợp tình trả lời.

Mà Doanh Phong 'không giỏi nói chuyện', để trả lời cô, lại vô thanh vô tức từ trong túi trên ngực trái lấy

ra một cái cái hộp nhỏ, mắt quay phim rất sắc, lập tức cho cái gì đó trong tay anh đặc tả một vòng 360 độ lập thể.

Lăng Tiêu đột nhiên có chút khẩn trương, cậu dùng thanh âm người khác nghe không được nhỏ giọng nói, "Nè, truyền trực tiếp đó."

Doanh Phong đối với nhắc nhở của cậu không chút để ý trả lại một tiếng 'ừm', nhưng vẫn đem hộp kim loại màu bạc giơ lên trước mắt, ngón cái vẽ một cái, nắp hộp mở ra.

Người chung quanh hít sâu một hơi, ngay cả phóng viên cũng nhất thời kích động không biết làm thế nào tiếp tục, người duy nhất ở hiện trường công năng ngôn ngữ đầy đủ, còn nhảy ra cười ha ha là Tóc đỏ.

"Doanh Phong, anh lựa nhẫn kiểu dáng cũng quá lỗi thời đi chớ! Đây là kiểu cũ vài thập niên trước rồi, cũng mệt anh còn tìm ra được!"

"Bởi vì đây là mua vào trước khi em rời đi một ngày," Doanh Phong nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn lỗi thời trong lời Tóc đỏ ra, "Hôm đó là kỷ niệm một năm ngày chúng ta ký khế ước, năm đó vốn muốn về tới sẽ đưa cho em… Nếu anh có thể trở về sớm một chút thì tốt rồi."

Thị giác Lăng Tiêu đã hoàn toàn bị cái khoen tròn nho nhỏ kia chiếm hết, cậu không ngờ tới Doanh Phong lại nhớ kỹ ngày họ ký khế ước, nhất là dưới tình huống ngày hôm đó đối với bọn họ cũng chẳng phải vui vẻ gì.

Tín hiệu trực tiếp xuyên thấu qua vệ tinh, truyền đến TV trong mỗi gia đình, toàn bộ cư dân trên tinh cầu này đều chứng kiến, Doanh Phong nâng tay Lăng Tiêu, trịnh trọng luồn chiếc nhẫn vào ngón áp út của cậu.

"Cách nhiều năm như vậy, anh rốt cục có thể tự tay đeo cho em."

Mắt Lăng Tiêu muốn khóc, miệng muốn cười, cậu cười ngây ngô nhìn tay trái của mình, cả người cứ cảm giác không chân thật như đang nằm mơ.

Ngay cả Tóc đỏ cũng không nhịn được cay mũi.

"Ký khế ước rồi mới yêu đương, động phòng xong rồi mới cầu hôn, không hổ là đôi tình lữ ba sao mà tớ biết." Cậu giả bộ lau khóe mắt, "Tớ sai rồi, tớ không bao giờ nói Doanh Phong không giỏi nói chuyện nữa, lực sát thương của hành động thật sự cường đại hơn hẳn ngôn ngữ."

Thấy hai vị kia cứ ngốc ngốc đứng bất động tại chỗ, cậu dẫn đầu kêu lên, "Hôn một cái!"

Cô phóng viên chẳng quen biết gì hai người kia là phụ hoạ tích cực nhất, đang lúc mọi người ồn ào, Lăng Tiêu chủ động tiến lên một bước. Họ không hôn nhau, mà gắt gao ôm chặt, đời đời kiếp kiếp không ngừng

trao đổi linh hồn, rốt cục lần nữa gắn bó không thể phân ly.

Trong một ngày vốn nên là tưởng nhớ cùng bi thương đó, hạnh phúc hóa thành ý cười trên môi mỗi người, vô hạn lan tỏa, vì tinh cầu vừa thụ thương nghiêm trọng này, mang đến ánh sáng sau bình minh.

132. Quyển 3 - Chương 132: Huy Mệ*

**Huy: Phất, vung; Mệ: Ống tay áo*

Mỗi người đều xuyên qua màn hình chứng kiến thời khắc kinh điển nhất, trong vô số lời chúc phúc, chỉ có một người mang trong lòng phẫn uất.

Quang ảnh trước mặt Trục Nguyệt rung động, chiếu lên ánh mắt âm trầm của y càng thêm rợn người.

"Vì cái gì, tôi đã trăm phương ngàn kế muốn chia rẽ, cuối cùng vẫn có thể đến với nhau, tôi bỏ bao công sức muốn lưu giữ, thì lại để lại mình tôi cô độc."

Trong màn ảnh, hai người gắt gao ôm nhau, xung quanh đồng bạn chọc ghẹo quậy thành một đám, cảnh này cùng với Thiên Túc ngày tận thế tràn ngập tuyệt vọng cùng thống khổ cách biệt một trời, y hao tâm tổn huyết xúi giục hậu duệ người Thiên Túc cổ, không phải vì một kết quả như vậy.

Trong một tràng tiếng hoan hô ồn ào, tay Trục Nguyệt chậm rãi đưa tới nút kết nối liên lạc, y vốn không muốn làm ra quyết định này, nhưng giờ y đã thay đổi chủ ý.

"Nếu đã như thế... Vậy cũng đến thời điểm cho các người một đám thước sào cưu chiêm cảm thụ lửa giận của chủ nhân thật sự của mảnh đất này rồi."

Một cuộc phỏng vấn tình hình sau chiến tranh tưng bừng náo nhiệt bởi vì một cuộc liên lạc xin phép kết nối được mã hóa đặc biệt mà gián đoạn, đám người Phục Nghiêu quay lại trung tâm chỉ huy được thiết lập tạm thời tại căn cứ, trên màn hình liên lạc nhìn thấy một người hành tinh khác da mặt trắng tái có đôi đồng tử đỏ thẫm.

"Anh ta nói là người Hỏa Túc," thông tín viên đưa cho mỗi người một con chip ngôn ngữ Hỏa Túc, "Có chuyện gấp muốn nói với Nguyên soái chúng ta."

Hỏa Túc? Chính là địch nhân lớn nhất của Thiên Túc trước mắt, mang thái độ nửa tin nửa ngờ, mọi người cắm chip vào, muốn nghe xem người rất có thể là hậu duệ của người Thiên Túc cổ này muốn nói gì.

"Ông chính là người lãnh đạo tối cao đương nhiệm của Thiên Túc?" Người Hỏa Túc nhìn về phía Phục Nghiêu đứng chính giữa rõ ràng thấp hơn cả khúc so với những người khác, không tin tưởng lắm hỏi.

Phục Nghiêu không biết lai lịch đối phương, ngữ khí không khách khí lắm, "Cậu chủ động liên lạc chúng tôi, là có gì muốn nói?"

Người đối diện lập tức khẩn trương thẳng thẳng thân mình, "Vừa rồi tôi nghe lén được anh trai tôi trao đổi cùng người ta, họ muốn trên Cô Tinh hiện hữu lần nữa khai phá, sáng tạo ra sinh mệnh trí năng bậc cao mới."

Mọi người mới trước đó không lâu được phổ cập về nguồn gốc người Thiên Túc, nghe đến đó đều lập tức đề cao cảnh giác.

"Anh trai cậu?" Phục Nghiêu liễm mi hỏi.

"Tên anh ấy là Thái Nhĩ, tôi là Thái Nhược, tổ tiên của chúng tôi đến từ Thiên Túc tinh, những gì liên quan đến số hiệu Cô Tinh, luôn là do gia tộc chúng tôi phụ trách bảo quản."

Thái Nhược nuốt một ngụm nước bọt nói tiếp, "Ban đầu chúng tôi không hề biết gì về lịch sử gia tộc, cho đến khi anh trai cứu được trong vũ trụ một người tự xưng là người Thiên Túc cổ đồng bào với chúng tôi, còn bị anh ta mê hoặc, sử dụng số hiệu mà tiền nhân lưu lại."

"Tổ tiên chúng tôi có để lại di huấn, vô luận tình huống nào, cũng không thể tự tiện chế tạo Cô Tinh. Kế hoạch của anh tôi bị rất nhiều người trong nước phản đối, thật không ngờ anh ấy không chỉ khư khư cố chấp, bây giờ còn thậm tệ hơn muốn nghiên cứu sinh mệnh trí tuệ, đây là giáo huấn tổ tiên chúng tôi ngàn vạn dặn dò muốn chúng tôi nhớ kỹ, trước kia tôi vẫn không biết là vì cái gì, cho đến khi nghe được từ chỗ Trục Nguyệt chân tướng người Thiên Túc cổ hưng thịnh rồi lại diệt tuyệt, mới biết được ý nghĩa việc làm của tổ tiên."

"Cậu đã biết chân tướng, vậy cũng biết chúng tôi là đầu sỏ tiêu diệt người Thiên Túc cổ, vì sao còn chủ động liên hệ cừu nhân đã diệt tộc mình?" Phục Nghiêu hỏi.

"Bởi vì đó đã là lịch sử! Lịch sử đã phát sinh, không thể sửa đổi," Thái Nhượng lo lắng chống lên bàn điều khiển, "Nhưng không thể để cho sai lầm lịch sử lần thứ hai tái diễn! Tôi nghe được bọn họ gọi điện thoại, Trục Nguyệt nói gene của chúng tôi biến hóa rất lớn, cấy vào thân thể cô tinh lại càng mạo hiểm hơn, anh ta hiện đang khuyến khích anh tôi tự mình tham gia thực nghiệm, bởi vì anh ấy là trực hệ của người Thiên Túc cổ, gene gần giống nhất. Nhưng tôi tuyệt không tin tưởng tên đó, tôi thật lo lắng anh trai tôi sẽ có nguy hiểm! Xin các ông nhất định phải ngăn cản anh ta, cũng chỉ có các ông có thể làm được!"

Biểu tình cấp thiết trên mặt y vô cùng chân thành, hoàn toàn nhìn không ra có chút nào lừa gạt, người Thiên Túc mới vừa rồi còn có chút bán tín bán nghi cũng dần dần tin.

"Tin tức của cậu chúng tôi đã nhận được, về phần cụ thể làm như thế nào, chúng tôi còn phải nghiên cứu

thảo luận lại. Cứ như vậy đi."

Phục Nghiêu nói xong cũng cắt đứt truyền tin, màn hình tối sầm, Niếp Vân lập tức nói, "Em cảm thấy cậu ta nói thật, loại biểu hiện khẩn trương lo lắng đó không giống đang diễn kịch."

"Lúc trước chúng ta vẫn cho rằng chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi thời cơ là có thể thu về linh hồn của bọn họ, xem ra là quá ngây thơ rồi, địch nhân vĩnh viễn sẽ không cho chúng ta thời gian chờ đợi, chúng ta nhất định phải chủ động xuất kích mới được, chính là," Phục Nghiêu trầm ngâm, "Dù lời cậu ta nói đều là sự thật, chúng ta làm sao mà ngăn lại được, chúng ta ngay cả phạm vi của Hỏa Túc tinh còn không đạt được tới…"

"Cũng không phải tất cả mọi người đều không tới được," Dục Tuyền đứng dậy, "Mặc dù không có lực dẫn linh hồn là phẩm chất riêng của Cô Tinh, nhưng trong số những người chúng ta còn lại, thể chất mỗi cá nhân cũng không quá sai lệch. Hỏa Túc tinh cách chúng ta một đoạn xa hơn cực hạn được thiết định là 800EAU, có thể được một người thể chất đặc thù ngay trong chúng ta vượt qua."

"Cho dù có thể chọn ra một người trong nghìn vạn người thì đã sao? Một mình người đó làm được cái gì?"

"Có thể đem "Ngựa gỗ"* của chúng ta mang qua."

"Ngựa gỗ?" Người đây đều chưa nghe nói qua từ này.

**Ngựa gỗ: Xuất phát từ Ngựa gỗ thành Troy gọi tắt Ngựa Troy, tiếng Anh là Trojan Horse. Đây là một loại phần mềm ác tính. Trojan horse là chương trình máy tính thường ẩn mình dưới dạng một chương trình hữu ích và có những chức năng mong muốn, hay ít nhất chúng trông như có các tính năng này. Một cách bí mật, nó lại tiến hành các thao tác khác không mong muốn. Những chức năng mong muốn chỉ là phần bề mặt giả tạo nhằm che giấu cho các thao tác này. Lấy một ví dụ dễ hiểu là nó tự nhận là giúp cho máy của thân chủ chống lại các virus nhưng thay vì làm vậy nó quay ra đem virus vào máy. Trong thực tế, nhiều Trojan horse chứa đựng các phần mềm gián điệp nhằm cho phép máy tính thân chủ bị điều khiển từ xa qua hệ thống mạng. Khác nhau căn bản với virus máy tính là Trojan Horse về mặt kỹ thuật chỉ là một phần mềm thông thường và không có ý nghĩa tự lan truyền. Các chương trình này chỉ lừa người dùng để tiến hành các thao tác khác mà thân chủ sẽ không tự nguyện cho phép tiến hành. Ngày nay, các Trojan horse đã được thêm vào đó các chức năng tự phân tán. Điều này đẩy khái niệm Trojan horse đến gần với khái niệm virus và chúng trở thành khó phân biệt. (Theo Wiki.)*

"Tôi biết từ này với mọi người nhất định rất xa lạ, đây là một loại virus chương trình rất lợi hại do người hành tinh khác phát minh, có đôi khi mọi người dùng từ này để đại diện cho tất cả virus *(từ 'Trojan' ấy mà).* Dục Tuyền nhập mã khóa vào bàn điều khiển, "Thân thể của chúng ta sẽ không bị mầm bệnh lây nhiễm, nhưng máy chủ của căn cứ lại bị mầm bệnh xâm nhập theo một nghĩa nào đó. Để phòng ngừa loại chuyện này phát sinh, căn cứ không lúc nào không tiến hành công tác phòng hộ, đương nhiên cũng nắm giữ rất nhiều kỹ thuật ngựa gỗ."

Y đưa mọi người xem một đoạn chương trình mô phỏng trên máy tính, "Đây là chương trình 'ngựa gỗ' lực sát thương lớn nhất mà chúng ta phát minh ra cho đến nay, nó có thể khiến toàn bộ hệ thống của căn cứ bị người gieo virus khống chế. Lấy năng lực của chúng ta, đã có thể chặn được loại virus này, nhưng Hỏa Túc mới vừa có được Cô Tinh, nhất định không có khả năng nắm giữ kỹ thuật tường lửa tân tiến như vậy."

"Có chương trình như vậy, chúng ta chỉ cần ngồi ở xa cấy vào máy chủ của địch nhân là được," Niếp Vân mừng rỡ nói, "Vậy thì có liên quan gì với người cậu vừa nói?"

"Khó khăn nằm ở chỗ này, bởi tính đặc thù của chương trình, nó không thể được chứa đựng trong bất kỳ một loại thiết bị di chuyển nào, càng đừng nói đến việc dùng mạng để truyền bá." Dục Tuyền điều xuất một bài viết cổ xưa, "Người nghiên cứu phát minh ra virus này tên gọi Trường Cương, cái tên này có thể mọi người thấy rất xa lạ, nhưng nếu dùng thân phận người sáng lập ra mạng Thiên Nguyên để giới thiệu, chỉ sợ không ai không biết. Trường Cương từng lợi dụng loại virus này, khiến hệ thống máy tính trong trung tâm gene tê liệt gần cả một ngày, chỉ tiếc ông bị bắt không lâu thì liền chuyển thế, mục đích của ông cũng từ đó không người biết được, chuyện này vẫn luôn được liệt vào những việc có tính cơ mật cao, thật lâu sau khi ông chuyển thế mới công khai."

"Tinh Lâu…" Lăng Tiêu nhìn ảnh chụp trên màn ảnh, cảm giác như từng quen biết chợt lóe lên.

Chỉ có Doanh Phong đứng cách cậu gần nhất nghe được, "Em nói gì?"

"Người này là Tinh Lâu," Lăng Tiêu lại xác nhận một lần, "Em rất chắc chắn đây chính là cậu ta, cậu ta làm chuyện này, nhất định có liên quan tới Nguyệt Ảnh."

"Vậy giải thích thông rồi," Hằng Hà chen vào, "Sau khi tôi tiếp quản trung tâm gene, cũng từng đọc tư liệu năm đó, phát hiện trong giai đoạn đó, máy chủ của Nguyệt Ảnh bị hỏng hóc nghiêm trọng, bất đắc dĩ phải mời cao thủ máy tính trong dân gian đến hỗ trợ giải quyết, người đó chính là Trường Cương."

Dục Tuyền gật đầu, "Đúng là bởi vì lần trục trặc đó, Trường Cương có thể thường xuyên xuất nhập trung tâm gene. Mặc dù như thế, trung tâm vẫn phòng bị ông rất chặt chẽ, không cho phép mang theo bất kỳ đồ vật gì ra vào, có điều chẳng ai nghĩ đến, ông sẽ lợi dụng thân thể của chính mình mang virus theo."

"Thân thể?" Mọi người đều kinh ngạc.

"Đúng vậy, đây chính là chỗ đặc biệt của loại virus này, nó chỉ có thể lợi dụng thân thể người làm vật dẫn để đổi vị trí, cho nên trong quá trình nghiên cứu nó, mọi người cũng cho nó một xưng hô đặt biệt là 'Bom nhân thể' *(nhân thể: cơ thể người)*. Người bị cấy mật mã này vào, mạng sống của họ cũng không lâu dài, đây cũng chính là nguyên nhân cái chết của Trường Cương. Tuy chuyện này đã qua thật lâu, nhưng trình độ Trường Cương ở phương diện máy tính đã đạt tới đỉnh cao, đến nay vẫn không có chương trình 'ngựa gỗ' nào vượt qua được nó."

Y nói xong lời này, hiện trường duy trì yên tĩnh như hồ sâu, cho đến khi Phục Nghiêu quăng một hòn đá xuống.

"Ta nghĩ đại khái ai cũng đã nghe hiểu, kế hoạch này vô luận thành công hay thất bại, người chấp hành nó đã định trước phải hy sinh, còn là chết trên một chỗ như Hỏa Túc tinh, ngay cả linh hồn cũng không về được."

Dục Tuyền rũ mắt, “Đây chính là nguyên nhân lúc trước tôi không nói ra, khả năng thành công rất khó đo lường, nhưng xác suất tử vong lại là trăm phần trăm, dù thật sự tìm được người có điều kiện phù hợp, nếu đối phương cự tuyệt chấp hành, cũng là chuyện có thể hiểu.”

Im lặng lại tiếp tục vài giây, Phục Nghiêu mở miệng, “Nhưng trước vẫn cứ thử một chút đi, người đó có thể là ta đó.”

Niếp Vân lập tức nói, “Có thể là tôi đó!”

“Có thể là tôi đó!” Lăng Tiêu cũng không cam chịu rớt lại phía sau.

“Cậu vừa mới trở về, thành thật ở nhà đi,” Tóc đỏ giáo huấn cậu, lại tiếp tục một câu, ” Có thể là tôi đó!”

Phục Nghiêu làm một thủ thế ‘dừng’, “Đừng có tranh nữa, trước sàng lọc từ những người còn lại trong quân bộ.”

Dục Tuyền khởi động chương trình, hồ sơ những quân nhân sống sót trong quân bộ được điều xuất hàng loạt, hàng trăm số liệu phi tốc nhảy trên màn hình, khiến người ta hoa cả mắt. Mọi người ngừng thở, cố gắng trong đám số liệu chằng chịt bắt giữ tên mình, nhưng đến khi toàn bộ hồ sơ đều đã tra xong hết cũng không có người nào phù hợp điều kiện xuất hiện.

Phục Nghiêu theo bản năng lại cau chặt mi, “Mở rộng phạm vi, trong những ngành cùng quân bộ có liên quan —— hậu cần, trị liệu, căn cứ, trung tâm gene, tiếp tục tìm.”

Dục Tuyền nghe theo, nhưng hi vọng lần nữa thất bại, đến cuối cùng ngay cả chính y cũng phải thở dài, “Loại tình huống này cũng có khả năng xảy ra, dù sao người có thể chất đặc thù vốn cực kì thưa thớt, mà chúng ta lại vừa mới tổn thất một nhóm tinh anh.”

Thấy Phục Nghiêu mím chặt môi không nói lời nào, y không ôm hi vọng hỏi một câu, “Có tìm trong số dân thường không?”

Phục Nghiêu cũng gần như phải buông tha kế hoạch này, “Thử xem đi.”

Số lượng dân thường càng khổng lồ, mấy cái máy tính đồng thời làm việc, số liệu xẹt ngang tốc độ cao khiến người xem không kịp nhìn, thời gian từng giây từng phút trôi qua, một cái trong đó đột nhiên phát ra tiếng ‘beep’.

“Đây là ý gì?” Phục Nghiêu lập tức hỏi.

Dục Tuyền cũng có chút không dám tin tưởng, “Có người phù hợp điều kiện xuất hiện.”

Y vội vàng chuyển qua máy đó, mọi người nhìn ảnh chụp trên hồ sơ, rồi không hẹn mà cùng chuyển hướng đến cùng một người ở tại hiện trường, sao họ lại quên trong số dân thường còn ẩn nấp một vị không tầm thường vậy chứ.

Lăng Tiêu giật mình, "Cô Tinh không có lực dẫn linh hồn, Cô Tinh chuyển thế cũng bị lực dẫn linh hồn tác động ít hơn người thường, sao mình không nghĩ tới ta?"

Doanh Phong được chọn trúng bình tĩnh như cũ, "Tôi đi."

"Lăng Tiêu vừa mới trở về!" Tóc đỏ cất cao thanh âm.

"Trừ phi cậu có khả năng tìm được trong số dân thường còn lại một người thích hợp đi chấp hành nhiệm vụ này hơn tôi."

Tóc đỏ im tiếng không nói.

"Tôi cũng đi!" Thanh âm Lăng Tiêu hấp dẫn lực chú ý của mọi người lên người mình.

"Cậu đi làm gì?" Phục Nghiêu hỏi.

Lăng Tiêu lời thề son sắt, "Nếu còn có một người có thể mang Doanh Phong về, thì đó là tôi."

Phục Nghiêu tâm tình phức tạp cùng Niếp Vân liếc nhau một cái, không định được chủ ý.

"Nếu nói vậy, tôi cũng đi."

Người thứ ba đứng dậy, lần này người thỉnh cầu là Băng Xán.

"Từ đây đến Hỏa Túc tinh đường xá xa xôi, tuy tôi không đến được nơi xa như vậy, nhưng ít ra có thể hộ tống bọn họ một đoạn đường."

"Có khế chủ tôi sao có thể không có tôi chứ," Tóc đỏ đỉnh đạc giơ tay, "Tính thêm tôi một người."

"Không thể có cơ hội cùng Lăng Tiêu và Doanh Phong kề vai chiến đấu luôn luôn là tiếc nuối của tôi," Vũ Tập mỉm cười, "Cho nên cũng xin cho tôi gia nhập."

"Là chúng ta." Sương Phong sửa lời anh.

Đồng bọn hệ liên hợp tác chiến ngày xưa lại đứng chung một khối, vì lý tưởng chung chủ động xin được chiến đấu, Phục Nghiêu theo thứ tự nhìn lướt qua mặt họ, họ đều là những sinh viên ưu tú mà hắn tự mình dẫn dắt, trong lòng hắn rất rõ ràng không có ai so với bọn họ lại thích hợp hơn để chấp hành nhiệm vụ lần này.

Dù các cậu có thể hộ tống Doanh Phong đến Hoàng Túc, nhưng 800EAU kế tiếp mới là mấu chốt. Doanh Phong có thể đột phá cực hạn này, không có nghĩa là năng lực của cậu ấy sẽ không bị chế ngự, cậu ấy cũng sẽ dần dần suy yếu theo khoảng cách gia tăng, các cậu có nghĩ đến phải giải quyết như thế nào chưa?"

Sau khi biểu đạt thái độ thì không nói một lời nhìn chăm chú vào màn hình theo dõi, Doanh Phong thình lình mở miệng, "Viện quân đến."

Mọi người nhìn, trên màn hình giám thị quả nhiên có một loạt chấm đen đang bay tới đây, tốc độ phi hành cực nhanh, cơ hồ tới nơi đồng thời với lúc chúng xuất hiện trên màn hình, cầm đầu chính là một con lang cơ giáp cao lớn uy mãnh, sau khi ở giữa không trung lăn mình một vòng phiêu lượng thì hạ xuống, tiếp đó ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Cửa khoang trước ngực lang cơ giáp mở ra, một nam nhân dáng người cũng đồng dạng cao lớn khôi ngô lưu loát nhảy xuống, hăng hái hướng đám Lăng Tiêu đi tới. Trên người hắn mặc quần áo làm từ da lông dã thú hoàn toàn không hợp với phong cách Thiên Túc, để trần những hình xăm khắp nơi trên cơ thể cường tráng, thuộc cấp đi theo hắn trang phục cũng tương tự, sau đó đảo mắt trên đất liền đã dừng đủ kiểu cơ giáp cùng phi hành khí.

Lăng Tiêu không nhận ra người tới, còn đối với phương vừa mới nhìn thấy Lăng Tiêu, lại như cùng bạn cố tri gặp lại hưng phấn giương cằm:

"Yo! Lăng Tiêu!"

133. Quyển 3 - Chương 133: Phiêu Diêu*

**Phiêu diêu: Lay động nhẹ nhàng*

Lăng Tiêu nghe thấy tên mình từ miệng đối phương, giật mình chỉ vào chính mình, "Cậu biết tui?"

"Anh không nhớ ra tôi?" Người đó đến gần, cười lớn vỗ một chưởng sau lưng Lăng Tiêu, "Tôi là Hoắc Lạc a."

"Hoắc Lạc?" Cái tên này Lăng Tiêu vẫn cảm thấy xa lạ.

May là có Doanh Phong lên tiếng thay cậu giải đáp nghi hoặc, "Cậu ta là Lạc Lạc."

"Lạc Lạc?!" thanh âm Lăng Tiêu cao lên quãng tám, "Cậu là Lạc Lạc?"

Cậu khó có thể tin trên dưới đánh giá Hoắc Lạc, "Sao cậu lớn như vầy rồi?"

Đầu Hoắc Lạc đã sớm cao vượt Lăng Tiêu rất nhiều, hắn xòe hai bàn tay, "Anh cho là anh mới đi vài ngày sao? Tôi đã sớm trưởng thành, hiện tại đã là Lang Vương của Bộ lạc rồi!"

Lúc hắn nói chuyện trong mắt lộ tinh quang đặc hữu của người Lang Túc, giơ tay nhấc chân mang khí tức vương giả chứng thực hắn không nói ngoa, Lăng Tiêu vừa vui vì cậu ta, vừa cảm thấy tiếc nuối vì chính mình không thể tận mắt nhìn thấy biến hóa của mọi người mấy năm nay.

"Cậu là Lang Vương, vậy Doanh Phong?"

"Doanh Phong rất nhiều năm trước đã thoái nhiệm, cái tên thay cho anh ấy hai năm sau đó cũng thoái vị, mang theo tình nhân đi dạo chơi, nghe nói cũng là do anh năm đó ép buộc tác hợp bọn họ, anh còn nhớ không?"

Lăng Tiêu đương nhiên nhớ rõ, cậu đối với đôi hắc bạch lang kia khắc sâu ấn tượng, "Bọn họ thật sự đến với nhau? Thế Sa Sất Bột đâu?"

"Đã già đến mức trở lại thú thái rồi, mấy ngày này chắc cũng sắp sửa quay về bên đất mẹ rồi đó, lúc tôi nhận được tin tức của Doanh Phong nói anh đã trở lại liền lập tức tới đây, ổng còn muốn lôi lang thay ổng gửi lời thăm anh."

Hoắc Lạc né né mình, cơ giáp lang hắn vừa sử dụng nâng lên chân sau bên phải, gãi gãi phía sau lỗ tai, coi như chào hỏi.

"Lôi lang hiện tại đã thuộc về tôi, tôi đem nó cùng cơ giáp chủ lúc trước tiến hành cải tạo hợp thể, có phải sau khi hợp hai làm một trông càng uy phong hơn không?"

Thật vậy, Lăng Tiêu phải thừa nhận, hiện tại cậu cũng không nắm chắc trăm phần trăm có thể một kích miểu nó. *(miểu trong miểu sát, seckill khỏi giải thích!)*

Hoắc Lạc còn đang đắc ý nói, "Tôi cũng nghe nói chuyện của Thiên Túc, cho nên đem hết bộ hạ của tôi đến, xem có thể giúp được gì không. Bộ lạc chúng ta từ lâu đã không còn là tiểu bộ lạc chỉ có ngàn người mà anh thấy lúc trước, mà đã làm chủ ngàn vạn người, đắc cử vào liên hiệp chính phủ, là một cường quốc có tiếng nói trên cả Lang Túc tinh, trong việc này công lao Doanh Phong cũng không nhỏ."

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn lại Doanh Phong một cái, vẻ kiêu ngạo trong mắt không nói nên lời.

“Chúng tôi hiện tại quả thật cần sự trợ giúp của các cậu.” Doanh Phong ngắn gọn thuật lại một lần chuyện vừa rồi.

“Này thì có vấn đề gì, ” Hoắc Lạc vỗ ngực, “Khoảng cách 800EAU cuối của Doanh Phong, cứ giao cho tôi.”

“Nhưng quan hệ giữa Thiên Túc cùng Lang Túc tinh…” Lăng Tiêu có chút nghi hoặc.

“Thiên Túc mấy năm trước đã giải trừ thân phận hàng tinh cho Lang Túc, trên thực tế từ trước đó đôi bên vẫn duy trì quan hệ hợp tác cùng có lợi, giờ Lang Túc đã là hành tinh liên kết của chúng ta.”

“Đúng vậy,” Hoắc Lạc chứng thực lời Doanh Phong, “Giờ anh tới Lang Túc, sẽ không còn ai dùng chân gà ném anh nữa.”

“Cái loại chuyện này vốn cũng chỉ có cậu mới làm ra được.”

Lăng Tiêu như trút được gánh nặng, đảo mắt liền nghĩ đến trong nhà mình cũng có người Lang Túc.

“Đúng rồi, anh giới thiệu một người cho cậu.”

Cậu ngoắc Tiểu Hôi, “Lại đây!”

Tiểu Hôi hình người chạy tới, Lăng Tiêu kiêu ngạo khoa tay, “Đây là Tiểu Hôi nhà anh.”

“Hắc, gọi tôi Hoắc Lạc là được rồi.” Hoắc Lạc hướng Tiểu Hôi giơ tay, định tiến hành một cái lễ tiết khi gặp mặt của người Lang Túc, nhưng Tiểu Hôi nhìn qua lại một đầu đầy sương mờ đứng tại chỗ, không hiểu ý hắn.

Lăng Tiêu nhìn thấy Tiểu Hôi không có phản ứng, đột nhiên nhảy dựng lên, “Không xong! Tiểu Hôi có phải nghe không hiểu tiếng Lang Túc không a?”

Một trận gió lạnh thổi qua, phối hợp với biểu tình mờ mịt của Tiểu Hôi, mọi người ý thức được Lăng Tiêu hình như nói đúng mất rồi.

“Mau cho cậu ấy một con chip!” Lăng Tiêu reo lên.

“Cậu bị ngu hả,” Tóc đỏ đập lên gáy cậu, “Người Lang Túc có thể cắm chip vào được sao?”

Lăng Tiêu xoa đầu, thập phần chán nản, “Vậy làm sao bây giờ? Học lại từ đầu một môn ngoại ngữ rất là khó khăn.”

Cậu đã học qua tiếng Thiên Túc cổ đối với việc này lĩnh hội rất đầy đủ, không kìm được oán giận Doanh Phong, "Anh dạy trẻ con kiểu gì thế, ngay cả tiếng mẹ đẻ cũng không biết."

"Anh ngay cả việc cậu ta là người cũng biết sau em đó." Doanh Phong lành lạnh nói, Lăng Tiêu chỉ có thể cười gượng giả ngu.

"Không sao, chúng ta còn có một ngôn ngữ thông dụng bẩm sinh khác." Nói xong Hoắc Lạc liền biến thân thành một công lang *(lang đực)* uy phong lẫm lẫm, trên người da lông nâu sẫm tỏa sáng. Hắn ngẩng đầu tru một tiếng sói, Tiểu Hôi nghe hiểu, lập tức cũng biến thành lang cao hứng ngao ô ngao ô đáp lại.

"Nếu vấn đề hộ tống cuối cùng cũng giải quyết rồi, chúng ta phải chăng nên bắt đầu kế hoạch?" Dục Tuyền hỏi.

Doanh Phong gật đầu một cái, "Tôi đã chuẩn bị xong."

Phục Nghiêu qua vài giây suy tư mới gật đầu cho phép, "Việc này không nên chậm trễ, nếu đã quyết định, vậy nhanh lên đi."

Thừa dịp Doanh Phong theo Dục Tuyền rời đi, Tóc đỏ kéo Lăng Tiêu qua một bên.

"Cậu kéo tớ ra đây làm chi?" Lăng Tiêu cảm thấy hành vi của Tóc đỏ cứ lén lén lút lút, khả nghi cực kỳ.

"Cậu cứ nói xem? Vụ cục đá cậu cũng chẳng thèm nói sớm cho tớ biết." Tóc đỏ oán giận nói, "Dù bây giờ có đến bảo tàng, phỏng chừng cũng không đoạt được."

Lăng Tiêu thấy cậu chọn chọn lựa lựa trên mặt đất, mỗi khi nhặt lên một cục đá liền nhìn trước nhìn sau xem xét một phen, nếu không hài lòng liền ném xuống tiếp tục tìm, hành động này cậu cảm thấy nhìn thật quen mắt.

"Cậu muốn khắc Tư niệm thạch?"

"Đúng rồi, " Tóc đỏ mỗi tay một cục hỏi cậu, "Cục nào đẹp?"

"Bên trái."

"Đến," Tóc đỏ quăng cục bên tay phải đi, lôi kéo Lăng Tiêu ngồi xuống, lấy ra chủy thủ, "Mấy chữ kia cậu viết thế nào?"

Lăng Tiêu từng khắc rất nhiều lần, sớm đã thuộc lòng, lập tức từng nét từng nét viết lên đất, Tóc đỏ phỏng theo bút pháp của cậu, vụng về bắt chước khắc lên cục đá.

“Ai nha cái kia không đúng, nét đó không phải quẹo như vậy.” Lăng Tiêu nhìn không được, tính cầm qua giúp cậu ấy sửa lại.

Tóc đỏ vội vã xoay người, dùng cánh tay bảo vệ tác phẩm của mình, “Tớ muốn tự tay khắc cho tiểu thiên sứ, cậu đừng có quấy rối.”

“Nhưng chữ cậu viết sai rồi!”

“Đó là nét đặc sắc của tớ!” Hai người lại bắt đầu cãi nhau, thẳng đến khi tác phẩm được khắc cong cong vẹo vẹo của Tóc đỏ hoàn thành.

“Thế nào?” Cậu đem kiệt tác của mình đắc ý dựng thẳng lên cho Lăng Tiêu xem.

Lăng Tiêu bĩu môi, “Chắc cũng chỉ có mỗi Băng Xán là sẽ không ghét bỏ.”

“Ảnh nhất định sẽ thích vô cùng,” Tóc đỏ cúi đầu rất không nỡ mà ma sát mặt đá, “Thực hi vọng anh ấy có thể nhận được.”

Lăng Tiêu lời nói móc một bụng lập tức nén lại, đột nhiên một chữ trong đó cũng nói không được.

“Tốt rồi,” Cảm tính của Tóc đỏ chỉ duy trì được một tí liền khôi phục nguyên trạng, “Cái này cậu giữ giúp tớ trước.”

“Đưa tớ làm gì?” Lăng Tiêu không hiểu.

“Lỡ như tớ không về được, cậu nhớ gửi đi giúp tớ a.”

Lăng Tiêu nghẹn nửa ngày, chỉ nghẹn ra một câu, “Cậu ngớ ngẩn à?”

“Hắc hắc,” Tóc đỏ thân thiết ôm lấy cổ Lăng Tiêu, “Chắc họ xong rồi đó, đi thôi đi thôi.”

Lăng Tiêu bên hông mang Tư niệm thạch nặng trịch, cùng Vũ Tập bọn họ hội họp rồi cùng đến nơi xuất phát, thoạt nhìn Doanh Phong không có gì biến hóa, Phục Nghiêu, Niếp Vân, cùng với tất cả mọi người ở quân bộ đã đợi ở đó, người Lang Túc một lần nữa quay trở về chỗ điều khiển lúc họ đến, trên bầu trời căn cứ lượn quanh từng vòng từng vòng.

Niếp Vân đem ba ống thuốc màu cam đã chuẩn bị tốt giao cho Lăng Tiêu, Tóc đỏ cùng Sương Phong, ba người kia thì lại không có.

"Đây là đốt tẫn đời hai, Lăng Tiêu cậu hẳn là không xa lạ đi?" Phục Nghiêu trêu chọc hỏi.

Lăng Tiêu không hảo ý lắm tiếp nhận, cậu sao có thể quên, xét về ý nghĩa nào đó, đây cũng coi như 'Thủ phạm' thúc đẩy cậu với Doanh Phong cùng một chỗ.

Phục Nghiêu tiếp tục dặn dò, "tác dụng phụ của đốt tẫn đời hai có thể được nướt bọt khế chủ tinh lọc 70%, nhưng vẫn cần thận trọng sử dụng. Về phần khế chủ, nơi lần này các cậu đến điều kiện chữa trị không đủ để giải trừ tác dụng phụ của nó, nên không chuẩn bị cho các cậu."

Ba người trịnh trọng cầm ống tiêm, Niếp Vân lo lắng bổ sung, "Hỏa Túc bên kia đã liên hệ Thái Nhượng tiếp ứng, Doanh Phong chỉ cần kết nối cùng máy chủ của họ, là có thể tranh thủ cho chúng ta cơ hội tạm thời khống chế đối phương. Chúng tôi đã tính toán, sau khi quá trình này hoàn thành, cũng không sai biệt lắm với cực hạn thân thể Doanh Phong có thể thừa nhận."

"Hiểu rồi," ánh mắt Lăng Tiêu ngời sáng có thần, "Tôi sẽ nắm lấy thời cơ, đem Doanh Phong bình yên vô sự mang về."

Phục Nghiêu gật đầu một cái, ánh mắt lần lượt đảo qua sáu gương mặt một lần cuối cùng, "Doanh Phong, Lăng Tiêu…"

"Có."

"… Băng Xán, Thiên Tứ, Vũ Tập, Sương Phong…"

Mỗi một cái tên hắn đọc, đều kèm theo đó một tiếng mạnh mẽ hữu lực đáp trả.

"Các cậu chuẩn bị tốt chưa?"

Sáu người thẳng tắp đứng thành một hàng, cùng đáp, "Chuẩn bị tốt rồi!"

Phục Nghiêu hít một hơi thật sâu, thanh âm trở nên trầm thấp, "Cầu chúc các cậu thành công."

"Lấy linh hồn tuyên thệ!"

Phục Nghiêu lui về phía sau nửa bước, cùng Niếp Vân sóng vai.

"Chào!"

Mọi người đều nhịp kính chào theo nghi thức quân đội, sau khi bọn Lăng Tiêu chào đáp lễ, xoay người tự

động đi lên phi thuyền đến Hỏa Túc. Phi thuyền chậm rãi rời khỏi mặt đất, quân nhân phía dưới còn duy trì tư thế chào, ngẩng đầu nhìn theo anh hùng đi xa. Phi thuyền càng lên càng cao, bóng người trên mặt đất càng ngày càng nhỏ, bộ đội Lang Túc ăn ý theo sát, không xa không gần vây họ vào giữa.

Lăng Tiêu cùng Doanh Phong rốt cục lại có cơ hội được một mình trong chốc lát.

"Trở thành bom nhân thể là cảm giác gì?"

Doanh Phong dùng tay mình cầm chặt tay cậu làm phương thức trả lời, anh để đối phương cảm thụ nhiệt độ của mình.

"Anh nóng hơn so với trước kia." Lăng Tiêu rất không nỡ mà cọ xát bàn tay anh, đây là lần đầu kể từ lúc xuất phát cậu biểu hiện ra cảm xúc chân thật trong nội tâm.

"Loài khác gọi hiện tượng sinh lý này là sốt, là cơ chế bảo vệ bản thân mà thân thể dùng để chống lại virus."

Đã đến nước này mà Doanh Phong học bá vẫn bảo trì thói quen cũ.

"Cám ơn anh đã không ngăn cản em." Lăng Tiêu không muốn ảnh hưởng tâm tình Doanh Phong, nhanh chóng dẹp khổ sở qua một bên, chuyển sang hi hi ha ha nói.

"Chẳng phải em cũng không ngăn cản anh đó sao?" Doanh Phong hỏi ngược lại.

"Bởi vì em chính là khế tử anh yên tâm đem sau lưng của mình giao phó mà." Lăng Tiêu tin tưởng mười phần đáp.

Cậu thu lại vui cười, chuyên chú ngưng nhìn người trước mặt, "Em nhất định sẽ không để anh hồn phi phách tán trong vũ trụ."

Doanh Phong tìm kiếm bóng mình trong đôi mắt màu khói nhạt sáng ngời đó, "Anh tin tưởng em."

"Bọn họ đã xuất phát." Trên một chiến hạm khác, 'Chẩm Hạc' mặt không chút thay đổi báo với Trục Nguyệt.

"Có ai đi theo họ?"

"Chỉ có người Lang Túc tinh."

Trục Nguyệt khinh miệt bật cười, "Bọn chúng đã lưu lạc tới bước đường không thể không hướng ngoại tộc

xin giúp đỡ rồi sao?"

"Thôi," Y khoát tay, "Đi gặp họ coi sao… Không, để đề phòng vạn nhất, anh đến cuối đường đợi mệnh, chẳng qua tôi đoán bọn chúng không đến được đó."

"Vâng." 'Chẩm Hạc' lĩnh mệnh rời đi, mà Doanh Phong cũng không nằm ngoài dự liệu nghênh đón khách nhân mà họ chờ đợi.

Trục Nguyệt dẫn theo bộ đội còn lại của Hỏa Túc đem đoàn người Doanh Phong chặn lại giữa đường.

"Tôi vốn tưởng rằng chúng ta sẽ không gặp lại," Trục Nguyệt kết nối liên lạc thị tần với phi thuyền Doanh Phong, trong khoang thuyền quét mắt một lần, không phát hiện người y muốn tìm, "Bất quá Lăng Tiêu đâu rồi?"

"Hoàn thành kế hoạch này, chỉ cần mình tôi là đủ." Doanh Phong khinh miêu đạm tả nói.

"Tôi quả thật không ngờ anh sẽ thật sự chủ động đi tìm chết, bất quá anh đại khái chắc không nghĩ đến người lần trước chúng tôi phái đi không phải toàn bộ ha." Trục Nguyệt bắt đầu có chút đắc ý vênh váo, "Thật tiếc phải nói cho anh biết, kế hoạch của các anh đã bị tiết lộ, anh chỉ sợ vĩnh viễn cũng không đến được Hỏa Túc, mà kế hoạch của chúng tôi cũng đã bắt đầu được thực thi rồi."

Y mở hai bàn tay, tự mình say mê, "Rất nhanh thôi, trong vũ trụ này, mấy người sẽ không còn cô độc."

Doanh Phong thần sắc vẫn như cũ, "Cũng chính vì nghĩ các người có lẽ còn lực lượng tàn dư, nên mới cố ý tiết lộ kế hoạch của chúng tôi. Tôi đương nhiên sẽ không tới Hỏa Túc, bởi vì mục đích của tôi chính là nơi này."

Trục Nguyệt không chờ được phản ứng trong dự đoán, cảm thấy có chút không thú vị, tươi cười dừng trên mặt chỉ chốc lát sau dần dần biến mất, quan sát kỹ Doanh Phong hơn.

"Anh không mang kính đen, mà đổi thành bao tay sao? Phẩm vị ăn mặc của anh biến hóa cũng thật lớn a."

"Phải a," Doanh Phong chậm rãi nhếch khóe miệng, "Ai nói không phải đâu?"

Nụ cười của Trục Nguyệt vì biến hóa trên mặt Doanh Phong mà biến mất hoàn toàn, biểu tình này không phải Doanh Phong mà y biết có thể biểu hiện.

"Mày không phải Doanh Phong! Mày rốt cuộc là ai?" Y đột nhiên trở nên khẩn trương.

"Một người rất muốn dùng cánh tay này cho cậu chút giáo huấn." Phi Cảnh ung dung tháo bao tay xuống,

lộ ra cánh tay máy đen sì sáng loáng, cũng hướng về bên này nắm chặt thị uy.

Trục Nguyệt cảnh giác nhìn chung quanh, liên tục có chiến hạm mang quân hiệu Thiên Túc giải trừ trạng thái ẩn thân, từ bốn phương tám hướng bao vây bộ đội Hỏa Túc, số lượng nhiều gấp mấy bọn Trục Nguyệt, như thiên la địa võng phủ chụp lên họ, dù mọc cánh cũng khó trốn.

Trên màn hình liên lạc, Phi Cảnh khinh thường nghiêng người sang bên, "Vốn loại chuyện nhỏ nhặt như câu cậu mắc bẫy này chỉ cần mình tôi là đủ, bất quá có một cố nhân nói nhất định phải gặp cậu, nên tôi mang người đó đến."

Trục Nguyệt mở to hai mắt nhìn theo người từ trên thang leo xuống, theo bản năng kêu lên, "Thầy hiệu trưởng?"

Đạp Vân đi đến bên người Phi Cảnh, tiếc nuối đối mắt với Trục Nguyệt, "Thật không ngờ chúng ta lại gặp lại dưới tình huống này, biểu hiện của cậu sau khi rời Bích Không, làm ta phi thường thất vọng, ta nghĩ ta cần xem lại thất bại của mình trong việc giáo dục."

"Học trò không theo quản giáo như vậy," Phi Cảnh lại lộ ra nụ cười đầy ý xấu, "Thì để tôi thay hiệu trưởng của mấy cậu đến giáo dục cậu."

Trục Nguyệt tức giận đập lên mặt bàn, "Vậy Doanh Phong chân chính đâu?"

Phi Cảnh dùng ngón tay kim loại của hắn chỉ về phía trước, "Ngẩng đầu nhìn."

Trục Nguyệt lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy hơn mười cơ giáp Lang Túc vây quanh một phi thuyền giống như đúc cái Phi Cảnh đang lái bay xẹt qua trên không, nghênh ngang hướng tới Hỏa Túc, chớp mắt đã không nhìn thấy gì nữa.

Phi Cảnh đè xuống chốt liên lạc, "Chướng ngại bên đây đã quét sạch, kế tiếp giao cho các cậu."

"Vất vả rồi." thanh âm Doanh Phong từ bên kia truyền đến.

"Thuận buồm xuôi gió."

Trục Nguyệt biết chạy trốn vô vọng đột nhiên cuồng loạn cười ha hả, sóng âm đã qua xử lý có chút biến dạng khiến người ta mao cốt tủng nhiên.

"Cậu cười cái gì?" Phi Cảnh không vui hỏi.

"Ông cho là, qua cửa ải này, bọn nó có thể một đường không trở ngại đến Hỏa Túc sao?"

Trục Nguyệt ngừng cười, nghiến răng ken két, “Mấy người quá ngây thơ rồi, Thiên Túc gây thù khắp tinh hệ, còn chưa biết có bao nhiêu người đang đợi bọn nó đằng trước đâu, muốn sống sót đưa Doanh Phong đến Hỏa Túc hả, quả thực nằm mơ!”

“Vậy hãy để cậu tận mắt thấy giấc mộng của chúng tôi trở thành sự thật đi, ” Phi Cảnh nhìn về hướng Doanh Phong rời đi, “Bộ dạng giống tôi như vậy, thì chớ làm tôi mất mặt đó.”

134. Quyển 3 - Chương 134: Bà La*

**Bà la: Chữ La nghĩa là giăng lưới.*

“Bất quá vì sao Phi Cảnh lại giống Doanh Phong dữ vậy?”

Trong phi thuyền hướng đến Hỏa Túc tinh phía trước, Tóc đỏ cũng đưa ra vấn đề này.

“Tướng mạo của chúng ta vốn là từ kho số liệu tùy cơ hợp lại vẽ thành mà thôi,” Lăng Tiêu kiến quái bất quái*, “Những năm gần đây tớ đã thấy rất nhiều người tướng mạo tương tự nhau.”

**Kiến quái bất quái: không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, hoặc nhìn chuyện lạ mãi thành quen.*

Tóc đỏ vui sướng che mặt, “May là gương mặt tớ không đại chúng.”

“Bởi vì cậu thấp hơn phân tuyến trung bình của quần chúng nhiều lắm, hệ thống cũng không tiện đem trị số bình quân nhan sắc kéo xuống thấp như vậy.”

“Cậu dám phỉ báng một người anh tuấn như tớ thế hả?”

Tóc đỏ muốn tiến lên bóp cổ Lăng Tiêu, mắt thấy hai tên này lại muốn quậy, Vũ Tập trên ghế lái cắt đứt bọn họ.

‘Đằng trước giám sát được tín hiệu khả nghi, địch quân hư hư thực thực, số lượng không ít.”

Doanh Phong cũng nhìn thấy trên radar chi chít những điểm nhỏ màu đỏ đang tiếp cận họ, “Lách qua được không?”

“Tôi thử xem.” Vũ Tập mới vừa khởi động động cơ chuyển tiếp, thình lình ngẩng đầu, phi thuyền đang bay tốc độ cao thắng gấp một cái, người bên trong không có phòng bị, suýt nữa ngã sấp.

“Làm sao vậy?” Băng Xán vừa ổn định thân hình lập tức hỏi.

Tiểu Hôi ở tay lái phụ thấy rõ ràng, “Cư nhiên còn có người có thể hoàn toàn bại lộ trong vũ trụ, hắn là đồng loại của các anh sao?”

Lăng Tiêu vọt tới phía trước, tập trung nhìn, “Chẩm Hạc?!”

“Hắn không phải Chẩm Hạc,” Doanh Phong sửa lời cậu, “Hắn chỉ là Cô Tinh được tạo ra theo bộ dạng Chẩm Hạc thôi.”

Lăng Tiêu tiếp tục nhìn kỹ, quả nhiên Chẩm Hạc giả này có ánh mắt giống hệt của Cô Tinh.

“Tóm lại là địch nhân sao?” Tóc đỏ xoa tay, sớm đã chờ đến mất kiên nhẫn, “Ai thèm quan tâm hắn là ai, để tớ đi gặp hắn.”

“Đừng lỗ mãng!” Băng Xán còn chưa dặn dò xong, trong khoang thuyền đã không thấy bóng dáng Tóc đỏ, lại nhìn bên ngoài khoang thuyền, hai bóng người đã đánh thành một cục.

Băng Xán lắc đầu, hỏi Vũ Tập, ” Địch nhân thì sao?”

“Vốn cũng tránh không khỏi.” Bị Chẩm Hạc trì hoãn như vậy, phi thuyền còn chưa kịp tăng lên tới tốc độ cần thiết để chuyển tiếp thì đã bị chặn.

“Vậy tốc chiến tốc thắng đi.” Băng Xán quăng ra ba mảnh hồn tinh, một cái tiếp một cái kích hoạt, mỗi khi kích hoạt một cái thì lực lượng cùng tốc độ của Tóc đỏ lại tăng thêm một bậc, đợi cho toàn bộ hồn tinh có hiệu lực, Tóc đỏ đã đề thăng gấp bội lúc trước.

“Hắn so với Cô Tinh tôi gặp lúc trước mạnh hơn rất nhiều.” Doanh Phong lãnh tĩnh bàng quan nhìn hai người chiến đấu, cho ra đánh giá với Chẩm Hạc như vậy.

“Nhưng có mạnh hơn nữa cũng không sánh bằng khế tử đã được hồn tinh tinh thần cấp mười cường hóa,” Sương Phong mắt lộ khâm phục, “Khế chủ hệ tinh thần ở phương diện phụ trợ chiến đấu thật sự là không ai bằng.”

Lăng Tiêu nhãn tình sáng lên, “Hồn tinh tinh thần cấp mười Doanh Phong cũng có thể kích hoạt, vậy thì tôi cũng có thể làm được vậy rồi.”

“Em thành thật đợi đi.” Doanh Phong lập tức thủ tiêu sự nóng lòng muốn thử của cậu.

Vũ Tập sớm đã liên lạc quân đội liên minh Lang Túc đi theo, “Chuẩn bị chiến đấu, địch nhân đến rất

nhanh."

"Lôi lang của tôi đã cơ khát hết chịu nổi rồi!" Thanh âm kiêu ngạo của Hoắc Lạc truyền lại.

"Anh ta nói gì thế?" Tiểu Hôi ngốc ngốc hỏi.

Chẳng ai quan tâm phiên dịch cho cậu, Tóc đỏ đem đối phương đánh cho liên tục bại lui, ngẩng mạnh đầu, chỉ thấy những vật hình tròn màu đen phô thiên cái địa ập về phía mình, nháy mắt đã cắn nuốt một nửa hai chân của cậu.

Băng Xán cực nhanh triệu Tóc đỏ lại, vật thể không rõ vừa mới tụ cùng một chỗ liền cấp tốc tản ra, tràn ngập trong không trung, như tạo thành một tấm lưới kim loại.

"Đây là thứ gì," Tóc đỏ vỗ ngực, kinh hồn chưa định, "Giống như châu chấu ấy, làm tớ sợ muốn chết."

"Là kiến binh *(lính kiến)*, vũ khí nửa sinh hóa nửa cơ giới do Bộ đội duy trì hòa bình vũ trụ mới nghiên cứu ra vài năm gần đây."

Những người khác đều đối phát ngôn của Doanh Phong rất ngoài ý muốn, "Anh mỗi ngày rúc trong giáo đường trồng hoa cũng biết nhiều như vậy nga?"

Cơ giáp Lang Túc đã hướng kiến binh kịch liệt khai hỏa, một số lớn kiến binh bị chết cháy, một lượng kiến binh lớn hơn nữa xông tới, Băng Xán từng chấp hành nhiệm vụ có liên quan, đối với tổ chức này hiểu biết rõ hơn.

"Bộ đội duy trì hòa bình vũ trụ mượn danh nghĩa cảnh sát tinh hệ, trên thực tế nhiều năm liên tục tại những tinh cầu an ninh thấp đoạt lấy tài nguyên, bài trừ những phe phái đối lập, hơn nữa đối với gene của chúng ta mơ ước đã lâu, cơ hồ bằng hết mọi cách bắt sống đồng bào của chúng ta, tổ chức giao dịch ngầm treo giải thưởng lớn cũng là âm mưu của bọn chúng."

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn anh giảng giải như thế, kiến binh ào ạt đến bám lên phi thuyền của bọn họ, tầm nhìn dần dần bị những điểm đen chằng chịt che khuất, cơ hồ nhìn không thấy được bên ngoài.

"Cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ chẳng nhìn thấy gì hết." Vũ Tập đang điều khiển phi thuyền trong tình trạng mù đường rồi.

Ngay khi anh nói xong câu đó sau, một trận tia laser dày đặc đều đặn quét qua phía trước, nháy mắt đốt trọi một mảnh kiến binh, đồng thời cũng kích hoạt báo động bị tập kích trong phi thuyền.

Vũ Tập thuận thế xoay tròn hai vòng, vẫy rớt đám thi thể kiến binh, vừa lắc đầu vừa tắt báo động đi. Quả nhiên trong tầm nhìn vừa được lần nữa khôi phục, máy phóng laser trong miệng lôi lang của Hoắc Lạc

đang thẳng tắp hướng phía này, may là có mấy em pháo hôi *(chỉ vật hy sinh)* che chắn, công kích không tạo thành thương tổn lớn đến phi thuyền.

"Tôi thấy thật lo lắng vì phong cách tác chiến quá phóng khoáng của quân liên minh của chúng ta rồi đó." Băng Xán thở dài.

Phi thuyền càng không ngừng tăng tốc, ý đồ bỏ rơi đám quấn người phiền phức này, nhưng Lăng Tiêu mắt sắc lại nhận ra một sự kiện.

"Mấy cậu có phát hiện không, mục tiêu của bọn họ chỉ là chúng ta, đối những người khác đều không có phản ứng."

Có cậu nhắc nhở, mọi người quả nhiên chú ý tới vô luận bộ đội Lang Túc có công kích họ thế nào, đều không thể hấp dẫn cừu hận, toàn bộ kiến binh đều ăn ý truy tung cùng một mục tiêu, chính là phi thuyền của bọn họ.

"Xem ra quả nhiên là hướng về phía chúng ta…" Lời của Băng Xán bị một va chạm bạo lực đến từ bên trái cắt đứt, thân ảnh Chẩm Hạc theo sát mà lóe lên.

"Nhỏ đã đủ khó chơi rồi, còn có cái to nữa chứ, tốc độ của hắn thật là nhanh."

"Tiếp tục như vậy không ổn, tôi đi thử xem." Vũ Tập giao quyền hạn điều khiển phi thuyền cho Sương Phong, chính mình thì nhảy ra ngoài. Kiến binh cảm giác được mục tiêu xuất hiện, điên cuồng đánh về phía anh, chỉ thấy Vũ Tập không hoảng không loạn giơ hai tay lên, trên không trung có tiết tấu điểm lên vài chỗ, động tác tao nhã như đang tấu một nhạc cụ nào đó.

"Anh ấy đang làm gì vậy?" Lăng Tiêu giật mình nhìn đám kiến binh đang tiến lên đồng loạt ngừng phắt lại, con gần nhất chỉ cách Vũ Tập một centimet.

"Ảnh đang mô phỏng ngôn ngữ của kiến, nếu là vũ khí sinh hóa, nhiều ít cũng bảo lưu chút ít bản năng sinh vật đi." Sương Phong không điều khiển đi xa, mà vòng quanh đối phương.

Cổ tay Vũ Tập nhẹ rung lên, đột nhiên đẩy tính công kích chỉ qua một bên, kiến binh đã bị mê hoặc nhất thời thay đổi phương hướng, Chẩm Hạc cách đó không xa cũng không kịp né tránh nháy mắt bị bao phủ, đàn kiến đem hắn từng tầng phủ kín, cuối cùng tạo thành một khối cầu lúc nhúc mũi nhọn khiến người ta nhìn mà ngán ngẩm.

"Làm đẹp lắm!" Lăng Tiêu buột miệng.

Vũ Tập lại vẻ mặt lo lắng truyền tống về bên người Sương Phong, "Tôi cảm giác như vừa làm chuyện gì sai lầm."

“Không, cậu xem.” Doanh Phong cắt lời anh.

Quả cầu vừa rồi có vẻ vô cùng kiên cố bỗng như nổ mạnh mà tản ra, Chẩm Hạc bị cắn nuốt bình yên vô sự hiện ra, kiến binh Vũ Tập chỉ huy không tạo thành bất cứ thương tổn gì với hắn.

“Hiển nhiên đồ ăn này không hợp khẩu vị bọn nó rồi.” Lăng Tiêu nói.

“Chẩm Hạc là đồng loại của chúng ta, binh chủng bộ đội duy trì hòa bình chế tạo ra này nhằm vào chúng ta, lại đối với Chẩm Hạc thân là đồng loại không có phản ứng.”

“Có hai loại khả năng,” Doanh Phong phân tích, “Một là Bộ đội duy trì hòa bình còn chưa kịp đem Cô Tinh mới sinh ra đưa vào mục tiêu, hai là bọn chúng chỉ cảm thấy hứng thú với loại có được trí năng như chúng ta.”

“Này rất dễ hiểu a,” Tiểu Hôi vô tâm vô phế tiếp lời, “Nếu có hai cái điện thoại, một cái là cục gạch* nhiều năm trước đã bị đào thải, một cái là là điện thoại thông minh đời mới, tôi cũng sẽ thích cái mới a.”

**Cục gạch: Có hai nghĩa, một là theo ngôn ngữ tin học, tiếng Anh là ‘brick’ nhưng lang thang diễn đàn lại thấy người Việt hay dùng từ ‘chặn giấy’, chỉ những sản phẩm điện tử nâng cấp hệ thống (upgrade) hoặc root không thành công, dẫn đến cháy bảng BIOS mạch chủ. Hiện tượng này thường xảy ra khi trong quá trình nâng cấp mà điện chập chờn, ngắt nguồn điện… Nếu không thể Recovery hoặc quay lại cấu hình nhà sản xuất (reset to factory) thì sẽ gọi là ‘brick’. Tuy nhiên trong trường hợp này mình nghĩ nó mang nghĩa thứ hai, chỉ mấy sản phẩm của Nokia đặc biệt là Nokia 1100, thời gian chờ lên tới 400 giờ và là chiếc điện thoại có lượng tiêu thụ nhiều nhất thế giới, rớt n lần cũng không hư, siêu bền J*

Lăng Tiêu hàm ý sâu xa giáo dục cậu, “Sao cậu có thể coi thường cục gạch chứ? Cục gạch thời gian chờ lâu, đi tới chỗ nào cũng có tín hiệu, quan trọng nhất là cục gạch còn có thể dùng để đập vỏ hạt đào nữa, đời trước anh dùng chính là cục gạch, cậu thấy anh có ghét nó không?”

Tiểu Hôi: “…”

Tôi lại không biết kiếp trước của anh thế nào!

Vũ Tập nhẹ nhàng thở ra, “May là chúng không chịu, bất kể là Cô Tinh hay là chúng ta, cũng không thể bị nhiều người hơn nữa đạt được.”

“Phía trước sắp đến Tinh Môn, xuyên qua nó hẳn là có thể thoát khỏi chúng.” Sương Phong tăng tốc thêm một bậc, phi thuyền kéo theo cái đuôi trùng trùng điệp điệp bằng tốc độ cao nhất hướng về Tinh Môn, bộ đội Lang Túc theo sát phía sau càng không ngừng bắn phá đám kiến binh ở gần bọn họ, chỉ có Chẩm Hạc về sau lực không đủ dần dần bị rớt lại.

“Tình hình có chỗ không ổn, sao tôi cứ cảm thấy số lượng chúng nó càng gia tăng?”

Sự thật chứng minh Tóc đỏ không hề đa lo, trong làn lửa đạn của người Lang Túc, đám kiến binh đang phi hành tốc độ cao cũng đồng thời để lại từng đám trứng côn trùng đen sẫm trong vũ trụ, trứng côn trùng mới sinh nhanh chóng nở ra rồi sinh trưởng, trong thời gian cực ngắn liền có thể gia nhập chiến đấu.

"Đây là địch nhân buồn nôn nhất tớ từng gặp đó, uỷ ban bảo vệ môi trường vũ trụ sao không thanh lý chúng đi." Lăng Tiêu tự đáy lòng ghét bỏ nói.

"Chúng sinh sôi quá nhanh, chúng ta sắp khống chế không nổi!" Khó thấy Hoắc Lạc chủ động tỏ ra yếu thế.

"Với số lượng này tôi cũng thúc thủ vô sách," Vũ Tập bất đắc dĩ nói, "Tôi không thể bảo đảm chắc chắn toàn bộ kiến binh đều có thể nhìn thấy mệnh lệnh của tôi, nhưng còn tiếp tục như vậy năng lượng phi thuyền không đủ để duy trì."

"Xem ra tớ chỉ có thể ra ngoài thêm lần nữa."

"Tớ cũng đi!" Lăng Tiêu vội nói.

Lần này Doanh Phong không ngăn cản, ném cho cậu một bộ tai nghe, "Mang cái này vào, trong vũ trụ cũng có thể trao đổi."

Tóc đỏ cùng Lăng Tiêu lần lượt ra khoang thuyền, những điểm đen không thể đếm hết chen chúc ào đến.

"Chuẩn bị xong chưa?" Hai người cùng liên thủ.

"Đương nhiên!"

Hoắc Lạc mẫn tuệ nhìn thấy động tác của bọn họ cấp tốc hạ lệnh, "Mọi người tránh ra."

Toàn bộ cơ giáp Lang Túc nhanh chóng rút lui, chỉ thấy tại ngay chỗ họ vừa né ra, rõ ràng là hoàn cảnh tuyệt đối chân không, lại không hiểu sao xuất hiện huyễn thể của gió xoáy, toàn bộ kiến binh xông lên trước đều bị cuốn vào trong đó, giây lát liền biến mất không thấy bóng dáng.

Người Lang Túc đồng hành thấy mà trợn mắt há hốc mồm, "Này, này làm sao làm được?"

"Chậc chậc," ở một bên nhàn nhã xem cuộc chiến Hoắc Lạc chậc lưỡi hai cái, "Cho nên ta không muốn đối đầu nhất chính là người Thiên Túc."

Lốc xoáy càng lúc càng lớn, ngàn vạn kiến binh xông lên trước như thiêu thân lao đầu vào lửa, dần dần tạo thành một khối thể xoắn ốc xoay tròn tốc độ cao, có hai bóng người từ trung tâm lốc xoáy như tên rời cung bắn ra, dùng một lồng phòng hộ hình cầu vô cùng lớn nhốt chiến lợi phẩm trong đó.

“Tôi cần ít thuốc diệt côn trùng!” Lăng Tiêu hét.

Sương Phong không biết từ hướng nào xông ra, đem lòng bàn tay dán bên ngoài lồng phòng hộ, rất nhanh lấy chỗ tay cậu tiếp xúc làm tâm, nhanh chóng tạo nên một lượng lớn tinh thể trong suốt. Tinh thể tùy ý lan tràn bên trong, gặp phải kiến binh liền ngưng kết, hai bên lẫn lộn, chèn ép nhau, cuối cùng tràn ngập cả không gian. Thi thể màu đen cùng những viên bi trong suốt lần lượt đổi chỗ, bề ngoài loang lổ, xa xa nhìn lại lại như một tinh cầu nho nhỏ.

“Cứ thanh lý sạch sẽ đống rác cỡ bự này đi.” Lăng Tiêu đá một cước lên kiệt tác ba người hợp lực, cục đá di động do sức người tạo thành có một lực khởi đầu mới, hướng về hướng ngược lại chậm rì rì bay đi.

“Phải trở thành vệ tinh a!” Lăng Tiêu hướng về phía phương hướng nó rời đi phất tay.

Tóc đỏ xem thường nhìn cậu, “Cậu thấy có vệ tinh nào nhỏ như vậy sao? Lại còn làm từ côn trùng.”

“Đừng lơi lỏng, còn chưa thanh lý xong đâu.” Sương Phong đối với một đợt kiến binh mới bay tới trước mặt bày thế chuẩn bị chiến đấu.”

“Chúng ta ở không vầy không sao chứ?” Một trong những chiến sĩ Lang Túc hỏi vào thiết bị thông tin.

“Ai biết được, ” Hoắc Lạc gãi gãi cổ, lôi lang cũng làm theo gãi gãi lỗ tai, “Đánh bài chút đi.”

“Hồn tinh tớ mang theo sắp hết rồi.” Tóc đỏ vừa định hỏi Lăng Tiêu mượn một chút, ngẩng đầu liền thấy đằng sau cậu là vị khách không mời mà đến ẩn trong đàn kiến, “Cẩn thận!”

Một tầng lồng phòng hộ thoáng hiện sau lưng Lăng Tiêu, thay cậu hoàn toàn ngăn cản công kích từ phía sau.

“Oa nga, ” Lăng Tiêu phát ra một tiếng cảm thán may mắn thoát hiểm, xoay người cùng đuổi theo Chẩm Hạc mặt đối mặt, vừa rồi hiển nhiên là Doanh Phong giúp cậu cản rồi.

“Cám ơn nhá.” Cậu hét to vào micro, rồi chuyển sang oán giận Chẩm Hạc, “Anh sao như âm hồn bất tán vậy a?”

Trong mắt không có bất luận tình cảm nhân loại nào, Chẩm Hạc nghe không được cũng không trả lời, chính là liều lĩnh phát khởi công kích về phía Lăng Tiêu. Quả nhiên như Doanh Phong nói, hắn thật không phải là Cô Tinh thông thường, luận đơn đả độc đấu, Lăng Tiêu vị tất có kế hay.

Nhưng Lăng Tiêu vẫn mười phần tin tưởng, bởi vì cậu không phải đang chiến đấu một mình, lực lượng cuồn cuộn không dứt từ bên trong cơ thể tràn ra, năng lượng đạt được từ Doanh Phong, không giữ lại một phần giáng xuống người Chẩm Hạc.

“Anh quả thật rất mạnh, nhất định là đã giết chết đồng bạn rất lợi hại, mới lấy được lực lượng mạnh như vậy đi?”

Nắm đấm Lăng Tiêu ngày càng mạnh mẽ, tốc độ ra quyền cũng càng lúc càng nhanh, Chẩm Hạc lúc đầu còn đỡ được, dần dần chỉ có thể bị động chịu đánh.

Lăng Tiêu gằn từng câu từng chữ, theo tần suất công kích của quyền cước mà nói, “Nhưng mà, lực lượng, thu được, dựa vào phương thức này, một chút cũng, không làm, người ta, cao hứng nổi đâu!”

Cậu phi đá một cú, Chẩm Hạc bị đá đi thật xa, “Vũ khí!” Lăng Tiêu hét lớn một tiếng.

Cánh tay cậu được kim loại tầng tầng lớp lớp bao vây, linh kiện phức tạp tinh vi tổ hợp thành một bộ phận phóng xạ, Lăng Tiêu song chưởng giao nhau, nhắm hướng Chẩm Hạc bị đá bay, ầm một cái, đạn pháo bốc lên ánh sáng lam sắc bay vụt ra, trúng giữa mục tiêu.

“Ngầu ngây người!” Ngay cả bản thân cậu cũng nhịn không được khen ngợi chính mình.

“Đừng giỡn nữa, mau tới hỗ trợ!” Tóc đỏ bị vô số kiến binh làm cho có chút mệt mỏi, hồn tinh cũng sắp sạch bách, Sương Phong một mình đối kháng địch binh ở mặt khác, bộ đội cơ giáp Lang Túc lại lần nữa gia nhập chiến đấu.

“Đến đây!” Lăng Tiêu vừa muốn qua, không ngờ bị Chẩm Hạc cả người là tổn thương lần thứ hai ngăn lại.

“Anh…” Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của hắn đều có chút không đành lòng, “Tiếp tục chiến đấu anh sẽ chết!”

“Ổng căn bản là không nghe được cậu nói chuyện!” Tóc đỏ hét lên.

“Đó là Cô Tinh a, ” Sương Phong tiêu diệt xong một đợt lui về phía sau lấy hơi, “Không biết đau, không biết mệt, chỉ cần còn sống, liền chiến đấu đến một khắc cuối cùng.”

Trong tai nghe đột nhiên truyền đến thanh âm lo lắng của Vũ Tập, “Lăng Tiêu cậu mau trở lại! Doanh Phong có chỗ nào đó không ổn lắm!”

“Làm sao vậy?” Lăng Tiêu hoảng hốt, khó trách vừa rồi cậu không cảm giác được hỗ trợ của Doanh Phong.

“Không biết, Băng Xán đang cấp cứu cho anh ấy, nhiệt độ cơ thể anh ấy cao khủng khiếp!”

Lăng Tiêu không còn lòng dạ nào ham chiến, muốn thuấn di trở về lại liên tiếp bị Chẩm Hạc cắt đứt, đối phương có vẻ như vì thương thế quá nặng nên tiến nhập trạng thái cuồng bạo, lại trở nên phi thường khó đối phó.

“Cậu về trước, bên này để tớ!” Tóc đỏ chạy tới giúp cậu cản lại Chẩm Hạc, đàn kiến bay phía sau đuổi theo không bỏ.

“Nhưng…”

“Đừng thừa lời, nhanh đi!” Tóc đỏ đẩy cậu một phen, Lăng Tiêu mượn lực văng ra mấy thước, cách phi thuyền của bọn họ chỉ có một bước.

“Thiên Tứ!” Tiếng hô của Sương Phong chấn đến Lăng Tiêu trong lòng cả kinh, quay phắt đầu lại chỉ thấy Tóc đỏ hai mặt thụ địch bị vật thể gì không rõ bắn trúng chỗ xương sống, thân thể bị đau ngửa ra sau, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ, tiếp đó là tiếng rên tuy bị gắt gao đè nén, nhưng vẫn đủ để kinh động màng nhĩ Lăng Tiêu.

Hồn tinh của Lăng Tiêu cứng lại nơi tay, không biết là nên đến bên người Doanh Phong, hay là trở lại nghĩ cách cứu viện Tóc đỏ. Sương Phong cùng Hoắc Lạc bọn họ đều đang ào ạt tiến đến chỗ Tóc đỏ, Lăng Tiêu nhìn cơ giáp không ngừng xẹt qua mình, cắn răng một cái xoay người nhảy về phi thuyền.

“Tóc đỏ gặp nguy hiểm! Doanh Phong thế nào?” Cậu vừa rớt xuống đất liền nói liên tục không ngừng.

Không cần Vũ Tập nói, cậu cũng nhìn thấy Doanh Phong mắt nhắm chặt tựa lưng vào ghế ngồi, sắc mặt đỏ đến có chút dọa người, Băng Xán hai tay phiếm quang, toàn tâm toàn ý trị liệu cho Doanh Phong, đối lời Lăng Tiêu nhắm mắt làm ngơ.

“Từ lúc sử dụng hồn tinh với cậu tới giờ, nghi ngờ là virus trong cơ thể anh ấy tạo thành!” Vũ Tập ấn Tiểu Hôi lên ghế lái, “Tôi ra ngoài hỗ trợ!”

Tiểu Hôi không có biện pháp ra khỏi khoang thuyền chiến đấu giống những người khác, chỉ có thể lái phi thuyền chặt chẽ chú ý nhất cử nhất động bên ngoài, đồng thời không quên lưu ý tình trạng Doanh Phong.

Lăng Tiêu bổ nhào vào bên người Doanh Phong, mười ngón tay đan chéo ụp lên đỉnh đầu anh, một lát sau bên cạnh hai người phiếm khởi từng đốm từng đốm ánh sáng vàng. Nhiệt độ cơ thể Doanh Phong cao đến mức khiến cậu kinh hãi, cậu đem tinh thần lực của mình không ngừng dâng ra, cho đến khi Doanh Phong chậm rãi mở mắt.

Trên thiết bị liên lạc hiện lên hình chiếu Phục Nghiêu, “Bên chúng tôi đã giải quyết xong, các cậu bên đó thế nào?”

“Bên này không được tốt,” Tiểu Hôi né né người ra, “Doanh Phong hôn mê, Lăng Tiêu cùng Băng Xán đang cứu chữa cho anh ấy… Ối? Băng Xán đâu?”

Trong khoảnh khắc Doanh Phong thoát hiểm Băng Xán liền tiêu thất, Lăng Tiêu cũng đồng dạng lòng nóng như lửa đốt, lại không thể bỏ lại Doanh Phong mà đi.

Tín hiệu được tiếp nối đến căn cứ xuất hiện, trên mặt Dục Tuyền khó được xuất hiện thần sắc lo lắng.

"Tôi theo dõi được tình trạng thân thể Doanh Phong cực kỳ không ổn định, chuyện gì xảy ra?"

"Anh ấy vừa mới sử dụng hồn tinh, bất quá bây giờ thoạt nhìn đã tốt hơn nhiều."

"Đúng vậy," Dục Tuyền chặt chẽ chú ý theo dõi số liệu, "Nhiệt độ cơ thể cậu ấy đang vững vàng giảm xuống, tôi cũng không ngờ đến việc như vậy, xem ra loại virus này so với chúng ta tưởng tượng còn lợi hại hơn, kế tiếp không thể sử dụng tinh thần lực nữa."

Lăng Tiêu mệt mỏi ngồi phịch một bên, sắc mặt Doanh Phong dần dần khôi phục đến bộ dáng bình thường, Tiểu Hôi nhìn nhìn phía sau rồi lại nhìn phía trước.

"Doanh Phong đã không có việc gì, bất quá…"

Cậu nhìn phía trước, giật mình há to miệng.

"Bất quá cái gì?" Phục Nghiêu truy vấn.

Lăng Tiêu vốn đã hư thoát sau khi nhìn thấy cảnh đó giãy dụa đứng lên, lảo đảo bước mấy bước về trước.

Tại chiến trường cậu vừa mới rời khỏi, lẳng lặng trôi nổi một hình cầu lớn vô cùng, thân đầy mũi nhọn, lớn gần gấp mười lần so với cái trước đó giam cầm Chẩm Hạc. Toàn bộ kiến binh đều tụ tập vào cùng nhau, tạo thành một thứ diện mục thật khó xem, cơ giáp lấy lôi lang cầm đầu đang không ngừng khởi xướng công kích từ xa, nhưng không cách nào lay động nó mảy may, thứ mà nó tạo thành thoạt nhìn như mất đi sinh mệnh, nhưng lại trở nên kiên cố không phá vỡ nổi.

"Tóc đỏ… Tóc đỏ!" Lăng Tiêu buột miệng!

"Cái tên Tóc đỏ đó đang ở bên trong!" Tiểu Hôi cũng kêu lên.

Lăng Tiêu tay phải dùng sức nắm chặt, lại không phản ứng chút nào, mở bàn tay ra nhìn, hồn tinh hoàn hảo không tổn hao gì nằm trong lòng bàn tay, tinh thần lực của cậu trong lần 'phụng hiến' vừa rồi đã hao phí hầu như không còn.

Cậu vừa định theo cửa khoang nhảy ra ngoài, lại bị người dùng sức ngăn cản, quay đầu nhìn, là Doanh Phong vừa thoát khỏi cơn nguy kịch.

"Tóc đỏ bị nhốt ở bên trong!" Lăng Tiêu lo cho bạn ngay cả tình trạng thân thể mình cũng ném ra sau đầu.

"Em ngay cả *(hồn tinh)* Cung dưỡng cơ bản nhất cũng không kích hoạt được, giờ mà ra ngoài chính là chịu chết." Doanh Phong nhất châm kiến huyết vạch trần.

Lăng Tiêu sửng sốt mấy giây, đột nhiên nghĩ ra, "Băng Xán! Đem Tóc đỏ triệu ra a!"

"Làm không được," Từ trong tai nghe truyền đến âm thanh thật trầm, "Hình cầu này trong ngoài như bị hoàn toàn ngăn cách, tôi cùng bọn Vũ Tập hợp lực cũng không phá được nó."

"Vật này căn bản là được hoàn toàn thiết kế để chĩa mũi nhọn vào các anh," Hoắc Lạc cũng quá giận hung ác nói, "Vũ khí bình thường đối với nó căn bản không có tác dụng."

"Làm sao bây giờ!" Lăng Tiêu lo lắng nói, "Chẳng lẽ mặc cho chúng nó mang Tóc đỏ đi?"

"Chờ chút! Mau nhìn!" Tiểu Hôi chỉ vào phía trước, kích động nói.

Thể cầu vốn chắc chắn vô cùng đột nhiên xuất hiện vết rách, rồi dần dần mở rộng, sâu thêm, lực lượng từ bên trong sau một thoáng ngủ đông giờ dũng mãnh tràn ra, nhất cổ tác khí* nổ nó thành tứ phân ngũ liệt, Tóc đỏ hai mắt đỏ bừng từ giữa nhảy ra.

** Nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái*

"Ha ha ha là Tóc đỏ a! Cậu ấy tiêm đốt tẫn! Cậu ấy tự thoát ra rồi!"

Lăng Tiêu không biết làm sao biểu đạt nội tâm đang nhảy nhót, nắm chắc cánh tay Doanh Phong cơ hồ muốn nhảy dựng lên, cậu quá mức kích động, tự nhiên cũng không chú ý tới Doanh Phong đang lặng lẽ thở phào.

"Nhớ tinh lọc!" Cậu hét to, cũng không quản có ai cần lời nhắc nhở của cậu hay không.

Băng Xán đem Tóc đỏ vừa thoát được vòng vây ôm đến bên người, hoàn toàn không thèm nhìn ai hung hăng hôn xuống, ánh mắt Tóc đỏ dần dần khôi phục trong sáng, cũng không để ý hết thảy đáp lại, trong vũ trụ trình diễn màn tương phùng kích động tìm được đường sống trong chỗ chết.

"Không nên như vậy a," Tiểu Hôi thẹn thùng che mắt, "Người ta vẫn còn là xử lang độc thân đó."

135. Quyển 3 - Chương 135: Hạt Tâm*

**Hạt tâm: Trái tim bò cạp*

Giải quyết xong một phiền toái lớn, mọi người rất vui mừng quay lại phi thuyền, Hoắc Lạc hưng phấn trong kênh công chúng hát bài ca của Bộ lạc, giai điệu này ở Thiên Túc không người nào thưởng thức được, chỉ riêng Tiểu Hôi tuy rằng một câu cũng không hiểu, lại gật gù đắc ý hòa theo.

Tóc đỏ vừa mới trình diễn màn vũ trụ kích tình, lúc này mặt đỏ y chang như đầu tóc, nguyên bản đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Lăng Tiêu cười nhạo, lại không ngờ chờ cậu chính là một cái ôm vô cùng mạnh mẽ.

"Thật may cậu không sao," Lăng Tiêu kinh hồn chưa định nói, "Nếu cậu có chuyện gì, tớ thật sự sẽ áy náy tới chết."

"Tớ làm sao có thể có chuyện chớ, tớ có hào quang của Tiểu thiên sứ hộ thể a."

"Ít nói vài câu đi," Băng Xán đem Tóc đỏ túm qua một bên nhận trị liệu, "Đốt tẫn trong cơ thể em còn chưa có tinh lọc hết đâu."

Nguy cơ giải trừ, mỏi mệt trong cơ thể Lăng Tiêu lúc này mới nồng đậm đánh úp lại, cậu liên tiếp ngáp mấy cái.

Vũ Tập lo lắng quét mắt một vòng, tuy rằng Bộ đội duy trì hòa bình tạm thời chắc là sẽ không xuất hiện nữa, Chẩm Hạc bị trọng thương cũng bị cưỡng chế mang về Thiên Túc, nhưng cái giá phải trả cũng rất đắt đỏ —— Doanh Phong không cách nào sử dụng tinh thần lực nữa, Lăng Tiêu lực lượng hao hết, Thiên Tứ bị tác dụng phụ ảnh hưởng, Sương Phong tiêu hao sức lực cũng không ít.

Sương Phong nhìn ra lo lắng của anh, an ủi, "Xuyên qua Tinh Môn phía trước, chính là phạm vi Thủy Túc, kế tiếp một đường đều là khu yên ổn. Thủy Túc cùng Hoàng Túc quan hệ căng thẳng, luôn được Thiên Túc bảo hộ, không có nguy hiểm gì."

"Vậy là tốt rồi, " Vũ Tập hơi yên lòng một chút, mắt nhìn Lăng Tiêu đã gối đầu lên vai Doanh Phong ngủ say, cùng Tóc đỏ trên mặt vẫn đỏ ửng không bớt, "Có thể tranh thủ chút thời gian cho bọn họ nghỉ ngơi một chút."

Đúng như lời Sương Phong, quanh thân Thủy Túc một mảnh tĩnh lặng, vừa mới trải qua một phen chiến đấu kịch liệt, đột nhiên yên tĩnh khiến người ta nhất thời khó có thể quen.

Lăng Tiêu có một giấc mơ dài, trong mơ một bên là Doanh Phong an nguy không rõ, một bên là Tóc đỏ phần lưng trúng đạn, trong lúc nguy cấp cậu chỉ có thể cứu một người, vì thế cậu cứ rối rắm, lưỡng nan mãi, cuối cùng một người cũng chưa cứu được, ngược lại chính mình tỉnh dậy.

"Em thấy ác mộng sao?" Doanh Phong thấy Lăng Tiêu đột nhiên tỉnh, vì thế hỏi.

"Ừm," Lăng Tiêu còn buồn ngủ trả lời, trước theo bản năng sờ sờ gáy Doanh Phong, vẫn còn nóng, bất quá so với lúc hôn mê thì tốt hơn nhiều, "Em mơ thấy đề lần đó."

“Đề gì?”

“Đề ra khi chúng ta chơi trò chơi tình lữ, nếu người bạn yêu nhất và bằng hữu tốt nhất đồng thời ngộ nạn thì cứu người nào trước.”

“Lúc đó em chọn chính là bằng hữu.”

Lăng Tiêu cứ nghĩ Doanh Phong không nhớ rõ, nghẹn lời một chút, “Đúng vậy, bất quá khi loại tình huống này thật sự phát sinh, em phát hiện em không chọn được.”

Cậu vuốt ngực, “Vừa rồi em trở lại cứu anh trong khi biết rõ Tóc đỏ gặp nạn, may là cậu ấy tự mình thoát hiểm, nếu lúc đó có gì không hay xảy ra, em thật sự, nghĩ lại mà sợ.”

Doanh Phong sờ sờ đầu cậu, “Được rồi, chẳng phải đã không có việc gì sao.”

“Anh đừng dùng tinh thần lực!” Lăng Tiêu khẩn trương.

“Cái này không cần thiết hao tổn tinh thần lực.”

“Thật sao?” Lăng Tiêu kề đầu qua, “Vậy sờ nữa sờ nữa.”

Doanh Phong dở khóc dở cười đem tóc cậu vuốt lại vuốt, Lăng Tiêu thoải mái đến nheo lại mắt, vừa định nói Tóc đỏ cậu cũng thử xem, lại ngoài ý muốn phát hiện mặt Tóc đỏ đỏ đến mức có chút không bình thường.

“Đều qua đã lâu như vậy, cậu sao còn thẹn thùng chớ,” Lăng Tiêu nhịn không được mở miệng trêu chọc, “Cậu yên tâm tớ đã quên chuyện hai người các cậu trong vũ trụ hôn nhau nồng nhiệt rồi.”

Tóc đỏ gắng gượng mở mắt ra, “Tớ cũng không biết, tớ cảm thấy không thoải mái lắm.”

Tóc đỏ luôn không chịu thua ai lại nói mình không thoải mái, khiến cho mọi người chú ý, “Cậu bị sao vậy?”

“Chỗ mới rồi bị đánh trúng sau lưng, thủy chung có một chút đau.”

Cậu nói thực khinh miêu đạm tả, nhưng mọi người đều biết đau đớn có thể khiến cậu cắn răng nhẫn nhịn lâu như vậy rồi vẫn phải nói ra miệng, tuyệt không phải chỉ một chút mà thôi.

“Anh xem xem.” Băng Xán một phen xốc quần áo trên lưng cậu lên, sau đó cả người liền ngây ngẩn.

Lăng Tiêu cực ít thấy Băng Xán lộ ra vẻ mặt này, vội tiến lên xem, cũng có đồng dạng phản ứng.

Rất nhanh ngoại trừ Tóc đỏ, tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy biến hóa sau lưng cậu, từ xương cổ xuống phía dưới, từ xương cụt hướng lên, mỗi một khớp xương cột sống đều có một điểm sáng hình tròn đang phát quang. Dọc theo xương sống, cao thấp có một dòng quang tuyến tinh tế xâu chuỗi những điểm sáng đó, tựa như một tinh đồ hẹp dài.

Tóc đỏ thấy mọi người không nói tiếng nào, cũng có chút sốt ruột, "Mọi người thấy gì thế? Trên lưng tớ có gì?"

Những người ở đây ai cũng chưa thấy qua loại tình huống này.

"Làm sao bây giờ?" Vũ Tập hỏi.

"Liên hệ căn cứ." Băng Xán đáp cực nhanh.

Đường dây tới Căn cứ bằng tốc độ nhanh nhất được nối, khi Dục Tuyền nhìn đến tinh đồ trên lưng Tóc đỏ, thần sắc ảm đạm khó có thể tưởng tượng.

"Vừa rồi vật khác thường đã đánh vào xương sống của cậu phải không?"

"Phải," Tóc đỏ bất an nói, "Nhưng hoàn toàn không thấy có vết thương."

"Đây rốt cuộc là sao?" Băng Xán vội hỏi.

"Bởi vì Bộ đội duy trì hòa bình không thể bắt sống được người của chúng ta, liền nghiên cứu ra một thứ như vậy, chỉ cần bắn vào vị trí chính xác, là có thể ngay tại chỗ thu thập gene của con tin đồng bộ truyền ra ngoài."

"Cho nên vừa rồi quả cầu cổ quái kia cũng không phải muốn mang ai đi, chỉ là muốn vây người bên trong phòng ngừa được cứu hoặc tự sát?" Lăng Tiêu lo lắng hỏi, "Vậy thì có phương pháp nào có thể lấy nó ra không?"

Dục Tuyền chầm chậm lắc đầu, "Loại thiết bị này đối với yêu cầu trúng mục tiêu rất cao, nhưng một khi bắn trúng rồi lại muốn lấy ra, đương sự hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Lời nói của Dục Tuyền như dội một thùng băng khô xuống họ, "Thu thập gene là một quá trình, khi hai tuyến lên và xuống hoàn toàn liên thông, chính là lúc quá trình này chấm dứt, đến lúc đó Bộ đội duy trì hòa bình liền có được một hệ gene Thiên Túc hoàn chỉnh."

Y nói xong, mọi người mới phát hiện hai đường dây nhỏ kia không phải đứng yên, mà đang bằng tốc độ thong thả hướng về nhau, hơn nữa đã gần hơn rất nhiều so với lúc trước, khoảng cách đến khi khép kín chỉ còn không đến một ngón tay.

"Đây chẳng phải là Tóc đỏ sẽ…? Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?" Lăng Tiêu cơ hồ muốn khóc.

"Tôi cũng vừa mới có được tin tức này vài ngày gần đây, nếu cho tôi thêm một chút thời gian, có lẽ có thể nghiên cứu ra đối sách, nhưng hiện tại…" Trong âm thanh của y mang theo nồng đậm cam chịu, mặc cho ai đều nghe ra day dứt chứa trong lời nói.

Phục Nghiêu đã quay trở lại căn cứ đứng sau y yên lặng nghe xong toàn bộ, thủy chung một lời chưa nói, niềm vui mất mà lại được còn chưa lên men xong, đã bị ngưng kết thành tuyệt vọng tàn khốc.

"Thực xin lỗi! Nếu lúc ấy tớ…"

"Đây không phải lỗi của cậu," Băng Xán ngắt lời Lăng Tiêu, "Lựa chọn của cậu lúc đó là chính xác, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ lựa chọn như thế."

Tóc đỏ nhoẻn môi, trên mặt không có một tia oán hận, "Dù sao Doanh Phong mới là hi vọng của chúng ta a."

"Nhất định còn có biện pháp giải quyết," Lăng Tiêu bất kể thế nào cũng không chịu buông tha, "Quá trình gian nan như vậy đều khắc phục được, sao có thể dừng lại ở đây?"

Cổng cá nhân trên cổ tay Doanh Phong tít tít vang lên, Lăng Tiêu chỉ kịp thấy rõ tên Phục Nghiêu bên trên đã bị anh không lưu dấu vết rút tay về.

"Không còn thời gian." Doanh Phong đột nhiên mở miệng, Lăng Tiêu sợ tới mức nắm chặt tay anh.

"Tôi biết rồi, cho tôi nói thêm mấy câu là tốt rồi."

Băng Xán mang Tóc đỏ ra một góc, hai người áp trán vào nhau, không biết đang lặng lẽ nói gì, Doanh Phong hướng ra trước một bước, cánh tay lại bị ai đó gắt gao nắm lấy.

Doanh Phong quay đầu, cơ hồ trong nháy mắt đó nước mắt Lăng Tiêu tràn ra.

"Nguyên soái vừa rồi nói với anh cái gì?" Cậu dùng âm lượng chỉ có hai người mới nghe được thấp giọng nghẹn ngào hỏi.

Doanh Phong trầm mặc, anh muốn rút tay ra, lại phát hiện khó mà làm được.

"Ngài chắc không phải muốn anh tự mình động thủ chứ?"

Cánh tay Doanh Phong bị Lăng Tiêu cấu đến đau, nhưng vẫn không bằng đau đớn nước mắt cậu mang đến.

"Cậu ấy là bạn của em, là bạn tốt nhất của em." Lăng Tiêu gian nan lặp lại năm chữ đó.

"Anh biết," Doanh Phong hỏi lại, "Còn nhớ trò chơi đó không?"

Lăng Tiêu cúi đầu, từng giọt lớn giọt lớn nước mắt liên tục rơi xuống, "Nếu đây chỉ là trò chơi thì tốt rồi."

Doanh Phong sao lại không nghĩ đến, nhưng thời gian càng ngày càng ít, ngay khi Doanh Phong bất đắc dĩ định dùng năng lực khế chủ cưỡng chế Lăng Tiêu buông tay, người bên cạnh lại chủ động nới lỏng tay ra.

"Em biết rồi," Lăng Tiêu lau nước mắt, thối lui một bước, "Em đi giữ Băng Xán."

Mà thanh âm Băng Xán ngay lúc này truyền đến.

"Vũ Tập, cách mục tiêu còn xa lắm không?"

Vũ Tập cũng đỏ cả hốc mắt, "Còn 6000EAU."

"Doanh Phong, Lăng Tiêu, thật có lỗi, chúng tôi chỉ có thể tiễn các cậu đến đây," anh bình tĩnh nói, "Xin đem di vật của chúng tôi mang về."

"Băng Xán!"

"Kiếp sau cũng phải nhận ra tớ a," Tóc đỏ cười hì hì hướng Lăng Tiêu nói, "Cậu tên tiểu hầu tử mở plug-in gene hoàng thất."

"Tóc đỏ!"

Không đợi Lăng Tiêu nói gì, Băng Xán lưu loát rút ra chủy thủ bên hông Tóc đỏ, cùng cái của mình dùng lực đẩy ngược vào, cụp một tiếng, hai thanh chủy thủ hợp hai làm một, một chiều thẳng tắp đâm vào tim Tóc đỏ, một chiều nhắm ngay chính mình, thân thể anh nghiêng về phía trước, từ nay về sau hai người liền như hình với bóng, hai linh hồn quấn quanh nhau, bay khỏi khoang thuyền, về phía vũ trụ mờ mịt.

“Sao lại thế?” Hoắc Lạc khẩn trương hỏi, “Tôi vừa rồi nhìn thấy hai đạo lam quang bay mất, chuyện gì xảy ra?”

Thanh âm hắn một mình vang vọng trong không gian rót đầy bi thương, Lăng Tiêu từng bước một đi đến nơi họ rời đi, mắt đẫm lệ nhặt lên hai thanh chủy thủ chặt chẽ đan xen trên mặt đất, tay kia thì từ bên hông lấy ra khối Tư niệm thạch còn chưa được gửi đi.

“Tớ nhất định sẽ đem di vật của các cậu mang về Thiên Túc,” tiếng cười sang sảng của Tóc đỏ tựa hồ từ những đường khắc cong vẹo kia truyền đến, “Tớ cam đoan.”

Điện thoại của Hoắc Lạc còn chưa ngắt, bất quá nội dung lại thay đổi.

“Thủ hạ dò đường phía trước báo cáo đường gia tốc đến Hỏa Túc bị Hoàng Túc phái binh phong tỏa, cần thay đổi tuyến đường không?”

“Không thể đổi,” Vũ Tập cố hồi phục từ nỗi bi ai thật lớn, “Thay đổi tuyến đường nghĩa là phải đi đường vòng, rời đi Thiên Túc quá xa, lực dẫn linh hồn của chúng ta sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, tôi đã có thể cảm giác được thể lực đang từng chút trôi đi, tin tưởng thời gian còn lại cho Doanh Phong cũng không nhiều.”

“Từ nơi này đi qua, chính là phạm vi của Hỏa Túc, cũng là cực hạn mà thân thể chúng ta có thể thừa nhận.” Sương Phong nói tiếp.

“Vậy thừa dịp các anh còn có thể hoạt động, liều mạng với họ!” Hoắc Lạc suất lĩnh lôi lang vọt tới trước nhất, bộ đội Lang Túc rất nhanh liền cùng quân độc lập Hoàng Túc giao hỏa, tình hình chiến đấu kịch liệt, vòng phong tỏa lại thủy chung không thể đột phá.

Địch ta song phương càng không ngừng có người thương vong, thời gian kéo càng dài, đối với bọn họ lại càng bất lợi.

“Bọn họ thế lực nganh nhau, nhưng không thể để cho lực lượng người Lang Túc tiêu hao quá nhiều ở đây, khoảng cách cuối cùng của Doanh Phong còn cần tới họ.” Vũ Tập đứng dậy nói.

Lăng Tiêu cất di vật của Tóc đỏ hai người, từ trong lồng ngực lấy ra một thứ khác, “Anh nói đúng, đốt tẫn của tôi còn chưa sử dụng, để tôi đi.”

Cậu mới bước ra một bước, sau cổ bỗng nhói lên, thân thể liền không theo khống chế của mình nữa.

Vũ Tập sau khi điểm trụ Lăng Tiêu liền dễ dàng gỡ xuống đốt tẫn từ trên tay cậu, “Để tôi đi, đừng quên, cậu còn chuyện quan trọng hơn phải làm.”

Một câu rơi lại Vũ Tập đã ra tới cửa khoang, Lăng Tiêu đã khôi phục tự do quyết đoán muốn đuổi theo, "Anh không thể sử dụng đốt tẫn…"

Cậu chưa nói xong, cảm giác giống hệt lúc nãy lại truyền đến, Sương Phong cũng bình tĩnh đi ngang Lăng Tiêu không thể động đậy, "Tôi cũng biết."

Sương Phong cùng Vũ Tập sóng vai đứng chung một chỗ, trên tay cùng là ống thuốc màu cam thuộc về mình, "Nhất định phải mang Doanh Phong về a."

Nói xong hai người liền xuyên qua khoang ra ngoài, Lăng Tiêu nhào qua đuổi lại chỉ tông vào vách khoang lạnh như băng.

"Đường phong tỏa được mở một lỗ hổng!" Tiểu Hôi khẩn trương hỏi Doanh Phong, "Làm sao đây!"

"Hết tốc độ tiến về phía trước!"

Tiểu Hôi đẩy cần lái, phi thuyền mang theo bộ đội cơ giáp Lang Túc từ chỗ hổng đột phá trùng vây, hai bóng người nhỏ bé ở phía sau, thay họ chặn toàn bộ truy kích, bóng dáng đó cách xa dần, cuối cùng hóa thành hai hạt bụi trong vũ trụ mờ mịt mắt thường khó có thể phân biệt.

"Khoảng cách đến đường gia tốc còn 3EAU, 2,1… Động cơ chuyển tiếp đã khởi động, bắt đầu gia tăng tốc độ…" thanh âm Tiểu Hôi rành mạch truyền đến, phi thuyền dưới tác dụng của đường gia tốc, bằng vận tốc ánh sáng hướng đến trạm tiếp theo của họ.

"Sắp tới điểm tới hạn, Lăng Tiêu anh có khỏe không?" Tiểu Hôi quay đầu lại thân thiết hỏi, lại vừa lúc nhìn thấy Lăng Tiêu phịch một tiếng ngã sấp ra đất, tựa như đột nhiên bị hỏng.

"Giảm tốc độ!" Doanh Phong vội nói, bước nhanh lên ôm lấy cậu, khựng lại trong một chớp mắt rất khó nhận ra, sau đó lại như không có việc gì đặt cậu lên ghế.

"Thế nào?" Doanh Phong ngồi xổm xuống bên cạnh cậu.

"Hình như có chút không nhúc nhích được rồi," Lăng Tiêu gian nan hoạt động ngón tay vài cái, "Bất quá em cảm thấy vẫn có thể đi xa hơn chút nữa."

"Đến đây đã đủ."

"Vậy sao," thanh âm Lăng Tiêu hơi cứng, "Lực lượng của anh cũng giảm bớt đi nhiều phải không, vừa rồi thiếu chút nữa ôm em không nổi chứ gì?"

Doanh Phong không thể phản bác, chỉ nói, “Anh nhất định có thể trở về được.”

“Em tin tưởng anh có thể trở về,” Lăng Tiêu không chớp mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, “Em cũng tin tưởng anh nhất định có thể thành công.”

Lôi lang tiếp cận phi thuyền, “Thời gian không nhiều lắm, giao Doanh Phong cho tôi đi!”

Doanh Phong không đứng dậy, mà giúp Lăng Tiêu vén những sợi tóc che trước mắt sang bên.

“Cám ơn em bồi anh đến đây.”

“Em đã từng nói, anh là niềm kiêu ngạo của em,” Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười, “Mà em cũng muốn trở thành kiêu ngạo của anh.”

Doanh Phong cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt một cái hôn lên trán cậu.

“Em vẫn luôn phải.”

Chiếc phi cơ nhỏ dưới hộ tống của đàn cơ giáp đảo mắt liền biến mất tăm, chỉ để lại chiếc phi thuyền chở Lăng Tiêu cùng Tiểu Hôi trôi nổi tại chỗ cũ.

“Tiểu Hôi.”

“Sao vậy?” Tiểu Hôi lập tức chạy tới.

“Bay về trước xa hơn một chút.”

Tiểu Hôi ngây ngẩn cả người, “Nhưng đã đạt đến khoảng cách cực hạn của anh rồi.”

“Anh biết,” Lăng Tiêu thong thả chớp mắt, “Nhưng anh có cảm giác, nếu như có thể gần anh ấy hơn một chút, khả năng anh ấy trở về cũng lớn một chút.”

“Nhưng mà…”

“Yên tâm, anh đối với việc thân thể mình có thể thừa nhận tới trình độ nào rất rõ ràng.”

Tiểu Hôi không còn cách nào đành phải lái phi thuyền về hướng Hỏa Túc tinh một chút, sau đó nói cái gì cũng không đi thêm nữa.

Lăng Tiêu lẳng lặng nằm trên ghế, như là đang ngủ, sau một hồi mới mở to mắt.

"Đã qua bao lâu rồi?"

Tiểu Hôi nhìn giờ, "Họ hẳn là đã xấp xỉ đến nơi."

Lăng Tiêu yếu ớt gật đầu, lên tiếng nói vài chuyện vụn vặt.

"Tuy cậu là do anh nhặt được, nhưng thời gian anh ở bên cạnh cậu quá ngắn, thật đáng tiếc."

Tiểu Hôi nhớ tới quá khứ, có chút khổ sở cúi đầu.

"Chờ chúng ta trở về, cậu hãy cùng Lạc Lạc quay về Lang Túc tinh, học tiếng mẹ đẻ cho tốt. Đó mới là cố hương của cậu, có đồng loại của cậu, tiếp tục lưu lại Thiên Túc, cậu cả đời chỉ có thể làm một xử lang."

Tiểu Hôi không lên tiếng, gật gật đầu.

"Cho anh sờ bộ lông của cậu lần nữa đi."

Bóng người cao lớn tiêu thất, thay vào đó chính là một con lang xám không hề đáng yêu, lại thập phần uy mãnh, Lăng Tiêu cố hết sức nâng tay lên, trên lưng nó chậm rãi vuốt ve hai cái.

"Không mềm mại như trước."

Cậu bình luận.

"Đâm vô tay."

Tiểu Hôi đột nhiên kích động hướng ngoài cửa sổ tru lên, Lăng Tiêu quay đầu, chỉ thấy một đám linh hồn màu xanh thẳm xẹt qua ngoài cửa sổ, hướng tới Thiên Túc tinh đồng loạt bay đi, tựa như một cơn mưa sao băng long trọng thế kỷ.

"Anh ấy thành công." Lăng Tiêu thưởng thức một màn ngàn đời khó tìm đó, máy báo động tượng trưng cho tình trạng thân thể Doanh Phong lúc này cũng sáng lên đèn đỏ.

"Cũng đến lúc để anh ấy trở lại rồi."

Lăng Tiêu đem hết khí lực toàn thân, từ trong lòng lấy ra một ống thuốc tiêm trong suốt khác, "Lúc này

sẽ không có ai đến tranh với mình nữa."

Không đợi cậu cầm chắc, ống thuốc liền rơi xuống đất.

"Xem ra anh làm không được," cậu gọi Tiểu Hôi, "Đến giúp anh."

Một lần nữa biến trở về hình người Tiểu Hôi nhặt lên ống thuốc, nhắm ngay cánh tay Lăng Tiêu, rồi lại bắt đầu do dự.

"Nếu Doanh Phong không về tới được, anh sẽ hồn phi phách tán tại đây." Cậu có chút lo lắng nói.

Lăng Tiêu cong lên khóe môi, "Cùng anh ấy sinh sống lâu như vậy, cậu còn chưa tin vào anh ấy sao?"

Tiểu Hôi chần chừ, cho đến khi Lăng Tiêu lại thúc giục.

"Nhanh lên, Doanh Phong đã không còn thời gian."

Tiểu Hôi cắn răng một cái, đem kim tiêm đâm vào da Lăng Tiêu, thong thả đẩy chất lỏng bên trong vào.

"Cậu biết không?" Lăng Tiêu thì thào tự nói, "Kiếp trước anh chính là như vậy, phải tiêm hai mũi mới chết, anh cứ có cảm giác đời này cũng phải hai mũi đó."

Bạch quang chói mắt thoáng hiện, Tiểu Hôi sợ ánh sáng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra Doanh Phong ở xa ngoài ngàn dặm cũng đã rõ ràng xuất hiện trước mắt.

(Mọi người hiểu chỗ này không, kỹ năng chung cực của khế chủ 'lấy mạng đổi mạng' đó, vì khoảng cách này nằm ngoài phạm vi hiệu lực của mọi kỹ năng khác rồi)

Lăng Tiêu ngửa đầu mỉm cười nhìn anh, "Anh đã trở lại."

"Anh đã trở lại." Doanh Phong cúi đầu nói.

"Em biết, anh sẽ không để em thất vọng."

"Đời này trở thành khế tử của anh, em rất vui."

"Nếu kiếp sau có thể, em vẫn nguyện ý…"

Doanh Phong hướng tới cậu chìa ra nắm đấm tay phải, Lăng Tiêu từng chút một nâng lên của mình, nắm tay hai người rốt cục trên không trung chạm vào nhau.

Chính trong sát na đó, tay Lăng Tiêu liền xuyên qua thân thể nửa trong suốt của đối phương, vô lực rơi xuống.

Những vệt đốm chói mắt vây xung quanh Lăng Tiêu nhảy múa, kể ra những yêu thương nhớ nhung, từ kiếp đầu tiên hai người gặp nhau trở đi, đời đời kiếp kiếp, vĩnh không dừng nghỉ.

Hai hàng nước mắt từ khóe mắt Lăng Tiêu chảy xuống, nhưng ý cười lại thủy chung chưa từng rời khỏi môi.

"Cậu đừng lo lắng, anh không khổ sở," Lăng Tiêu đối Tiểu Hôi giải thích, "Đây là phản ứng tự nhiên khi ký khế ước song phương có một người rời đi, mau, cầm tới đây."

Tiểu Hôi vội đem cái chai sớm ôm trong ngực mở nắp, những mảnh nhỏ linh hồn ngưng tụ cùng một chỗ lập tức quay cuồng đổ vào trong, Tiểu Hôi nhanh chóng đóng nắp lại, thật cẩn thận đặt vào lòng Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ôm chặt cái chai đựng linh hồn Doanh Phong, thật không nỡ mà cọ xát lên bề mặt.

"Đi, em mang anh về nhà."

136. Quyển 3 - Chương 136: Khô Tàn

Phi thuyền đáp xuống sân bay rộng lớn, cửa khoang từ từ mở ra, Lăng Tiêu ôm cái chai vững vàng bước xuống, Tiểu Hôi đi sau hai bước cứ nhắm mắt mà theo sát.

Một lần nữa bước trên đất đai Thiên Túc, chỉ có Tiểu Hôi mới nghe được Lăng Tiêu cúi đầu lặng lẽ nói với linh hồn trong lòng.

"Doanh Phong, chúng ta về đến nhà rồi."

Hai bên đồng loạt đứng đầy người, đầu tiên là quân nhân, sau đó là các loại nhân viên công vụ, cuối cùng là đông đảo quần chúng. Lăng Tiêu theo con đường nhỏ hẹp mà đoàn người tạo ra một đường đi qua, mang theo anh hùng của cậu, trở lại mảnh đất thuộc về họ.

Phục Nghiêu ở cuối đường chờ cậu.

“Nhiệm vụ của các cậu đã hoàn thành rất xuất sắc.”

“May là không làm nhục sứ mệnh.”

Lăng Tiêu mở nắp chai, linh hồn Doanh Phong từ bên trong tràn ra, nhưng không bay đi, mà dừng lại bên người Lăng Tiêu, thật lâu không chịu rời.

“Được rồi, em xử lý vài chuyện xong liền đi tìm anh,” Lăng Tiêu tượng trưng sờ sờ đầu anh, “Ngoan.”

Linh hồn Doanh Phong bấy giờ mới bay về hướng Tịnh hóa trì, Hoắc Lạc lúc này cũng đem theo những người mang về từ Hỏa Túc dẫn lại.

“Chúng tôi vẫn đã tới chậm một bước, Trục Nguyệt cải tạo Thái Nhĩ, bất quá có vẻ như không thành công, hắn hiện tại đã biến thành thế này đây.”

Đồng tử đỏ thẫm của Thái Nhĩ không hề thay đổi, nhưng tình cảm nhân loại đã hoàn toàn tiêu vong trong mắt, tựa hồ đã trở thành một cô tinh theo nghĩa nào đó.

Thái Nhượng ở một bên gắt gao nắm chặt góc áo anh mình, “Chúng tôi đã tiêu hủy toàn bộ số hiệu, sau này không còn ai có thể chế tạo Cô Tinh. Người Hỏa Túc sợ lịch sử Thiên Túc sẽ tái diễn ở Hỏa Túc, không cho phép một quái vật như anh tôi ở lại đó, tôi chỉ có thể dẫn anh ấy tới đây.”

Y thử thăm dò hỏi, “Xin hỏi chúng tôi có thể lưu lại không?”

Phục Nghiêu đầu tiên nhìn người anh diện vô biểu tình, lại nhìn nhìn người em vẻ mặt thấp thỏm, cùng với những hậu duệ của người Thiên Túc cổ cùng người Hỏa Túc kết hợp diện mạo khác nhau phía sau y, gật đầu cho phép.

“Đây vốn là nhà của các cậu,” hắn nói, “Hoan nghênh trở về.”

Giám đốc viện bảo tàng cũng tới, Lăng Tiêu trịnh trọng đem chủy thủ của Băng Xán và Tóc đỏ cùng với Tư niệm thạch giao cho ông.

“Nghe nói chủy thủ của tôi và Doanh Phong đã ở bảo tàng?”

“Đúng vậy.”

“Có thể đặt mấy thứ này cùng chỗ với của chúng tôi không?”

“Đương nhiên.”

Lăng Tiêu nhiệm vụ đã xong, thật dài thở phào một hơi, “Đáng tiếc Vũ Tập cùng Sương Phong không thể lưu gì lại.”

“Chúng ta tạc tượng họ, những anh hùng vì dân sẽ vĩnh viễn được khắc ghi.”

Lăng Tiêu theo Phục Nghiêu một đường hướng về phía cây linh hồn.

“Linh hồn thu về từ Hỏa Túc thế nào?”

“Đã một lần nữa cải tạo và bồi dưỡng, mười mấy năm nữa, liền thức tỉnh trở thành người giống với chúng ta.”

“Một lần có thêm nhiều thiếu niên như vậy, ngay cả Bích Không cũng phải mở rộng chiêu sinh rồi.”

“Mấy chuyện này để lại cho Đạp Vân đau đầu đi.”

“Thầy hiệu trưởng quay về Bích Không sao?”

“Cùng với Phi Cảnh, bất quá bọn họ yêu cầu hàng năm phải có ít nhất hai tháng nghỉ để du lịch.”

Lăng Tiêu bật cười, “Quả thật rất hợp với phong cách Phi Cảnh.”

Họ đi đến dưới tàng cây, cây linh hồn đã được trồng lần nữa, không biết có phải do thủy thổ ở hậu viện giáo đường trước kia không đúng hay không, cây con được trồng xuống lần nữa lại lớn lên rất nhanh, trong vòng một đêm lớn thành đại thụ một người phải dùng cả một vòng tay mới ôm hết.

“Quả thực cách biệt một trời với trước khi tôi đi a,” Lăng Tiêu có chút nghi vấn, “Đây thật là cùng một cây sao?”

“Chính là cái cây lớn lên từ hạt đào của cậu đó.”

Lăng Tiêu có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu lên để che giấu, bỗng vui sướng phát hiện.

“Mau nhìn! Đằng kia!”

Phục Nghiêu cũng nhìn theo, trong đám cành dày đặc, một vầng sáng nhỏ lam sắc không hề thu hút đang

lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Là linh hồn sao?" Lăng Tiêu kích động hỏi, "Đúng không đúng không?"

"Thoạt nhìn thì đúng vậy." Phục Nghiêu cũng kìm lòng không được lộ ra tươi cười.

"Có linh hồn mới đang sinh trưởng, thật tốt a…"

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, nơi đó sinh trưởng hi vọng của tinh cầu này, chỉ cần hi vọng còn, lòng tin của họ sẽ đời đời truyền thừa.

"Phục Nghiêu, người này có chuyện muốn nói với anh."

Hai người xoay người, thấy Niếp Vân áp giải Trục Nguyệt đi tới, bên cạnh còn đi theo Chẩm Hạc giả.

Trục Nguyệt đối Lăng Tiêu hận ý chưa giảm, nhưng trong mắt lại nhiều thêm một phần bình thản nhìn thấu tất cả.

"Cậu còn có lời gì muốn nói?" Phục Nghiêu hỏi y.

Trục Nguyệt cũng chẳng thèm nhìn vật sáng giữa những nhành cây, "Trước khi chết tôi có một điều muốn thỉnh cầu."

"Thỉnh cầu gì?"

"Tôi không muốn trọng sinh trên phiến đại lục này, cho tôi một cái vĩnh cửu đi."

"Được," Phục Nghiêu lưu loát đáp ứng, "Xin mời."

"Không cần phiền toái," Trục Nguyệt cự tuyệt đến yểm đường, "Tôi muốn rời đi tại một nơi ánh mặt trời có thể chiếu rọi đến."

Phục Nghiêu cũng đồng ý, quay đầu đối Niếp Vân hạ lệnh, "Tắt đèn."

Niếp Vân nói hai câu vào cổng cá nhân, hải đăng phương xa dần dần tắt, lập tức có người tiến lên, đem chất lỏng tượng trưng cho tử vong tiêm vào cổ y.

Trục Nguyệt nhìn xung quanh một lần cuối cùng mảnh đất y từng sống, tầm mắt cuối cùng dừng trên

người Chẩm Hạc được y tạo ra.

Chẩm Hạc không tình cảm nhân loại, thờ ơ nhìn người từng là chủ nhân của mình bị xử tử.

Trục Nguyệt dùng sức lực cuối cùng giơ tay, sờ lên gương mặt mà y quen thuộc, nhưng trên gương mặt đó, sẽ không xuất hiện biểu tình mà y quen thuộc.

"Em sắp phải hồn phi phách tán, anh cũng không có dù chỉ một chút khổ sở sao?"

Chẩm Hạc hờ hững nhìn chăm chú vào y, mày cũng không nhăn một chút.

Trục Nguyệt thất vọng buông tay xuống, linh hồn y vỡ tan ly tán, vĩnh viễn rời khỏi thế giới khiến y không chút quyến luyến này.

Đèn hải đăng lại lần nữa phát sáng, chiếu rọi lên vùng đất này, soi sáng con đường chuyển thế cho con dân chân chính của nó.

Lăng Tiêu còn hai chuyện không yên lòng cuối cùng, "Tóc đỏ cùng Băng Xán là vì Bộ đội duy trì hòa bình mới hy sinh."

"Yên tâm đi," Phục Nghiêu hướng cậu cam đoan, "Tôi sẽ lấy lại công bằng cho họ."

Cậu lại đổi sang chuyện khác, "Còn có Tiểu Hôi…"

"Tôi bao," Hoắc Lạc vỗ ngực, "Tôi bảo đảm cậu ấy trong vòng một tháng thi đậu tiếng Lang Túc cấp bốn."

Tiểu Hôi nước mắt lưng tròng nhìn Lăng Tiêu, muốn níu kéo rồi lại cái gì cũng chưa nói.

"Vậy là tốt rồi." Lăng Tiêu cũng không còn tâm nguyện gì khác, cậu thật dài duỗi lưng một cái.

"Tôi cũng nên xuất phát."

Trong yểm đường, Dục Tuyền theo lệ hỏi cậu.

"Cậu thật sự quyết định làm vậy sao?"

Lăng Tiêu hỏi một đằng, trả lời một nẻo, "Tôi biết ngay kiếp này của mình khẳng định cũng phải chịu hai mũi mà."

Cậu lại nghĩ nghĩ, "Tôi lúc này hiểu vô cùng rõ tâm tình Lăng Tinh trước khi đi đã ủy thác, Cô Tinh vẫn lạc, tam thế lương bạc, đây mới là đời đầu, tôi làm sao yên tâm được Doanh Phong sau này."

"Lăng Tinh nói chỉ có chúng tôi mới chịu được anh ấy, tôi cảm thấy cũng đúng, tính cách anh ấy hỏng bét như thế, tôi cũng không thể không biết thẹn mà để ảnh đi gây họa cho người khác."

"Doanh Phong như thế, vẫn nên để chính mình giữ đi."

Chất lỏng lạnh như băng được tiêm vào thân thể cậu.

"Đời này còn tiếc nuối gì không?"

Sương trắng ập xuống trước mắt Lăng Tiêu, thanh âm như từ một thế giới xa xôi nào truyền đến.

Tiếc nuối a…

Cậu nhắm mắt lại, chuyện trải qua cả đời như bảng đèn điện tử đang chạy ngược trước mắt.

Hành trình Hỏa Túc ly biệt, phiêu bạt trong bốn nghìn năm thời gian, ngọt ngào ngắn ngủi ở Ngự Thiên, Bích Không đối địch lẫn nhau…

Nếu như phải nói còn gì tiếc nuối…

Hình ảnh đã chuyển tới Bích Không, trên sân thượng đó, Lăng Tiêu thuở niên ấu từ trên đài cao nhảy xuống, vừa lúc rơi xuống trước mặt Doanh Phong cũng đồng dạng tuổi nhỏ.

"Giờ có người chủ động dâng lên máu trong tim, cậu cũng không nhận, cậu rốt cuộc muốn tìm dạng người thế nào chứ?"

Từ trước đến nay đối Lăng Tiêu không thèm để ý, Doanh Phong thật hiếm thấy cong khóe miệng lên ác liệt.

"Không biết, nếu cậu chủ động dâng lên máu trong tim, nói không chừng tôi sẽ cân nhắc một chút."

Người khiến cho mình chớm yêu rồi lại không tự biết đó, lộ ra nét ngây ngô trên mặt.

Ý niệm của Lăng Tiêu nhẹ nhàng trôi qua, một lần cuối cùng thâm tình ngưng vọng vào anh.

Em nguyện ý.

Doanh Phong ngẩn ra, "Cậu khóc cái gì?"

Thiếu niên Lăng Tiêu máy móc sờ sờ mặt mình, thế nhưng thực sự có xúc cảm ẩm ướt, cậu lăng lăng nhìn chất lỏng trên đầu ngón tay mình, càng ngày càng nhiều nước mắt không chịu khống chế tràn mi.

Cậu chạy trối chết, không lưu ý đến Doanh Phong đằng sau bất giác nâng tay, chỉ có ý niệm của Lăng Tiêu đem một màn này thu hết vào mắt, nếu chính mình lúc trước không hốt hoảng rời đi, phải chăng hai người bọn họ có thể nhận rõ tâm ý của nhau sớm hơn?

Cậu sát lại, mê luyến cọ xát môi lên ngón tay đối phương.

Doanh Phong giật mình ngây ngẩn nhìn tay mình, phảng phất có ảo giác như vừa được hôn.

Không còn gì tiếc nuối, Lăng Tiêu quay đầu, hướng về nơi mình nên tới, một chút cũng không vướng bận mà rời đi.

137. Quyển 3 - Chương 137: Phượng Hoàng

Ở căn cứ, nhân viên công tác báo cáo với Dục Tuyền chuyện vừa mới phát sinh khiến họ rất đau đầu kia.

"Có một linh hồn vừa mới trở về điểm xuất phát, lại không chịu vào lồng năng lượng mà chúng ta an bài cho nó."

"Tôi đi xem."

Dục Tuyền đi theo nhân viên công tác cùng đến khu G, quả nhiên có một linh hồn trơ trọi cố chấp dừng trước một lồng năng lượng nào đó, mặc cho nghiên cứu viên dẫn đường thế nào cũng không nguyện rời đi.

Y đi qua, kiểm tra tên trên lồng năng lượng, lại nhìn nhìn linh hồn chấp nhất ở chỗ này không chịu đi, trong lòng rõ ràng.

"Lồng năng lượng kế bên có người chưa?" Dục Tuyền hỏi.

"Mới đầu thì có, nhưng một giờ trước vừa thức tỉnh rồi."

“Vậy thì cứ thế đi.”

Y mở nắp lồng kế bên, linh hồn không chịu quản giáo kia lúc này mới ngoan ngoãn chui vào, tùy ý Dục Tuyền đóng nắp lồng.

Dục Tuyền gỡ xuống bảng tên bên trên lồng, sửa lại một chữ trong đó.

“Nhưng mà,” nhân viên công tác do dự hỏi, “Người kế tiếp của lồng năng lượng này chưa đến phiên tên đó.”

“Không sao,” Dục Tuyền gắn bảng tên lại chỗ cũ, “Tôi nghĩ cậu ấy sẽ thích cái tên này.”

Hai mươi tám năm sau

“Minh Tôn! Minh Tôn!”

Thiếu niên bị quấy rầy không ngớt không thể nhịn được nữa, cậu lên sân thượng chính vì muốn thanh tịnh chốc lát, nhưng vẫn bị cái người giãy không thoát được này tìm tới.

“Anh quả nhiên ở đây a!” Thiếu niên hoàn toàn không ý thức được chính mình kỳ thật không được hoan nghênh cho lắm hưng phấn nhảy đến trước mặt cậu, “Tôi có một tin tốt muốn nói cho anh!”

Minh Tôn đối với tin tức tốt người này mang đến chưa bao giờ ôm ảo tưởng tốt đẹp gì, từ sau khi hai người đồng thời thức tỉnh trong hai lồng năng lượng kề nhau, rồi lại vừa vặn bị phân đến cùng một học viện sơ cấp đến giờ, đối phương đã coi cậu là người bạn có duyên phận nhất trong đời, gần đây thậm chí rất có ý tứ muốn đột phá giới hạn này.

“Tin tốt gì a?” Minh Tôn hỏi lại cho có lệ, thình lình bị cái mặt đột nhiên áp tới dọa sợ.

“Cậu dựa gần như vậy làm gì?” Cậu theo bản năng ngửa ngửa người ra sau, nhưng khoảng cách này vẫn đủ gần gũi để nhìn thấy từng chi tiết trên mặt Lăng Phong nhất thanh nhị sở, thậm chí cả tâm tình chờ mong trong đôi mắt thần thái sáng láng của cậu ấy.

“Có phải anh đã thức tỉnh rồi không?” Lăng Phong mắt sáng lấp lánh hỏi.

Minh Tôn đến ngày hôm qua thân thể mới hoàn toàn thức tỉnh, chẳng biết sao tên này biết được.

“Phải thì sao?”

Lăng Phong cao hứng vỗ tay một cái, “Thật tốt quá! Tôi cũng thức tỉnh rồi, chúng ta có thể ký khế ước!”

“Cái gì?!” Minh Tôn cơ hồ hoài nghi cái lỗ tai mình.

“Tôi thích anh, chúng ta ký khế ước đi!”

Minh Tôn đối với việc cậu ấy dễ dàng nói ra lời này có hơi không vui, “Ký khế ước là nghi thức quan trọng trong cuộc đời mỗi chúng ta chỉ có một lần, cậu coi nó là trò đùa sao?”

“Không có, tôi thật lòng đó, tôi đã thích anh thật lâu rồi.”

Minh Tôn giễu cợt một tiếng, “Cậu mới tỉnh thức được mấy năm chứ, cũng dám nói câu ‘thích thật lâu’ này?”

“Thật sự đã rất lâu rồi,” thanh âm Lăng Phong đột nhiên nhu hòa lại, “Lâu như là đời đời kiếp kiếp ấy.”

Minh Tôn có một thoáng thảng thốt, sâu trong linh hồn giống như bị thứ gì đó đả động, tựa hồ có quá nhiều chuyện bị cậu quên đi, nhưng lại sống động như thật.

“Này? Này!”

Lăng Phong khua khua tay trước mặt cậu, Minh Tôn lúc này mới bừng tỉnh.

“Anh phát ngốc cái gì a?”

Minh Tôn ý thức được chính mình thất thố, lần nữa đối diện Lăng Phong cậu lại có chút chột dạ.

“Anh chắc không phải bị tôi cảm động chứ?”

“Nói hưu nói vượn.” Minh Tôn hơi không được tự nhiên quay mặt qua một bên.

“Tôi là tự nguyện dâng lên máu trong tim, anh vậy mà cũng không chịu nhận?”

“Đừng suy nghĩ viễn vông nữa,” Minh Tôn nhịn không được lại muốn bác bỏ cậu ta, “Bác sĩ học đường đã nói, trên nghi thức trưởng thành mỗi người đều chiến đấu theo bản năng, loại chuyện như tự nguyện dâng lên máu trong tim này căn bản không tồn tại.”

“Nếu tôi đây có thể làm được, có phải anh liền chịu đáp ứng tôi không?”

Minh Tôn không tin cậu ta có thể, “Cậu muốn làm thế nào?”

“Anh tới lấy máu trong tim tôi, chỉ cần tôi phản kháng, sau này sẽ không quấn lấy anh nữa.”

Minh Tôn thần sắc lộ vẻ nghi hoặc, bọn họ cũng chỉ vừa mới thức tỉnh, thiếu niên đối nghi thức trưởng thành nửa hiểu nửa không, nếu tiến hành đến một nửa cậu ta phản kháng, chẳng lẽ nghi thức còn có thể ngưng lại ngay đó sao?

“Thế nào, đề nghị này không tồi đi?”

Lăng Phong truy vấn khiến Minh Tôn ý thức được đối phương là thật sự đàng hoàng chững chạc hướng về mình phát ra lời mời.

Tuy ý nghĩ này rất hoang đường, nhưng không thể không nói, điều kiện đối phương đưa ra nghe qua rất có lực hấp dẫn.

“Thực sự chỉ cần phản kháng một chút liền từ nay về sau không dây dưa nữa?”

Lăng Phong đặt lòng bàn tay lên ngực, “Lấy linh hồn tuyên thệ!”

Minh Tôn cẩn thận nhớ lại nội dung bác sĩ học đường đã giảng trong một giờ học sinh lý, chắc chắn cậu ta không có khả năng hoàn thành.

“Lúc bị lấy máu trong tim phản kháng là bản năng, tôi không tin cậu có thể vượt qua được, sao có thể có người đối kháng được bản năng chứ?”

Lăng Phong tin tưởng mười phần, “Có dám thử thử xem không?”

“Là tự cậu nói đó.”

“Đương nhiên.”

Ôm suy nghĩ muốn dọa cậu ta một phen, Minh Tôn làm động tác giả muốn áp sát lại, không đợi cậu đụng tới đối phương, Lăng Phong liền nhảy ra sau một bước.

“Chờ đã!”

Tốc độ Minh Tôn rút người lại còn nhanh hơn cả Lăng Phong, “Hối hận rồi chứ gì?”

“Không có,” Lăng Phong lập tức phủ nhận, “Tuy tôi rất tin tưởng mình có thể chiến thắng bản năng, bất quá để đề phòng…”

Lăng Phong thình lình nâng tay phải lên nắm chắc vai trái của mình, rắc một tiếng đã tháo khớp cánh tay.

Minh Tôn giật mình nhìn trên mặt cậu lộ ra biểu tình đau đớn, "Cậu điên rồi sao?"

"Tôi chỉ là không muốn lưu cho mình dù là một chút khả năng," Một bên cánh tay Lăng Phong vô lực buông thõng, "Bên kia nhờ anh."

Thấy vẻ mặt Minh Tôn là biểu tình không thể tưởng tượng nổi lại chậm chạp không có động tác, Lăng Phong lại lần nữa thúc giục, "Giúp tôi một chút a, bằng không tôi chỉ có thể đập vào tường."

"Cậu có cần phải làm đến mức này không?" Minh Tôn vẻ mặt phức tạp.

"Có a, " Lăng Phong mỉm cười hất đầu, "Bởi vì tôi chính là khế tử trong định mệnh của anh a."

Minh Tôn nhăn mày, tay lại ma xui quỷ khiến đặt lên bả vai đối phương, dùng sức một cái, cả hai cánh tay Lăng Phong đều không thể động đậy.

Khóe mắt Lăng Phong chỉ giật một cái liền khôi phục, "Vầy thì vạn vô nhất thất rồi, đến đi."

Tựa hồ đã quên bẵng ý nguyện muốn thoát khỏi cậu ấy ban đầu, Minh Tôn lại thật sự từng chút cúi người qua, lúc này đây Lăng Phong không chỉ không né tránh, mà còn cố gắng ưỡn ngực, chủ động nghênh đón nhất cử nhất động của đối phương.

Một khắc khi răng nhọn chân chính đâm vào làn da đó, Minh Tôn cảm thấy thân thể người trong lòng chấn động một cái, theo sau đó chính là từng cơn run rẩy rất nhỏ. Vẫn là vị đạo ngai ngái đó, vẫn là cảm giác quen thuộc đó, khí tức đặc hữu từ linh hồn người kia cuồn cuộn không dứt tràn tới. Đồng dạng nghi thức, dường như không chỉ trình diễn một hai lần, cũng không phải dăm ba lần, mà là đời đời kiếp kiếp, thời gian bất đồng, không gian bất đồng, em và anh bất đồng, hai linh hồn tương đồng, chấp nhất tìm kiếm lẫn nhau, chỉ vì hoàn thành sự trao đổi thành tín nhất trọn đời trọn kiếp.

Khi sắc thái hồi ức hoàn toàn lắng đọng lại nơi đáy mắt, răng nanh Minh Tôn ly khai thân thể đối phương, người được anh nửa ôm vào trong ngực, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hô hấp mỏng manh đến không thể nghe, cơ hồ tìm không thấy sinh khí của người sống.

Thật lâu sau, cậu mới chậm rãi tỉnh dậy, dưới cái nhìn không chuyển mắt của Minh Tôn, từ từ mở to mắt, lộ ra con ngươi màu xám ướt át trong suốt.

"A, xong rồi sao?" Người hiểm hiểm trở về từ bờ vực chuyển sinh khí tức mỏng manh, mở miệng lại vẫn cậy mạnh, "Bất quá cũng chỉ vậy thôi, sớm biết thế này, em cũng không cần tháo khớp tay chi cho phiền phức."

Tầm mắt cậu cho tới giờ khắc này mới một lần nữa tụ lại tiêu điểm, dừng trong đôi mắt đối phương sâu

không thấy đáy, trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Minh Tôn đem lực chú ý đặt trên người cậu lâu như vậy.

"Chúng ta thật sự đã ký khế ước thành công sao?" Lăng Phong ngẫm lại vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, "Thật giống như đang nằm mơ a."

Nhãn châu cậu không an phận đảo tới đảo lui, dư quang quét qua bốn phía, "Em đột nhiên có chút hối hận."

Tay Minh Tôn đặt trên đầu vai cậu mạnh mẽ rụt về.

"Nghi thức quan trọng nhất trong đời em, sao lại hoàn thành trên cái sân thượng tồi tàn này chứ, phòng tân hôn này cũng quá sơ sài đi, em còn cơ hội làm lại không?"

Nghe cậu nói hối hận không phải vì cùng mình ký khế ước, trái tim đang treo lơ lửng của Minh Tôn mới buông xuống.

Họ bốn mắt nhìn nhau thật lâu, lúc này đây chẳng ai dời đi nữa.

"Giúp em chỉnh lại khớp tay được không?" Lăng Phong nói, "Em muốn ôm anh một cái."

Minh Tôn cũng không làm theo lời cậu, mà là vòng tay một cái, đem người gắt gao ôm vào lòng.

"A tay của em! Anh đừng ôm chặt như vậy a, tay của em đau quá!"

Khuỷu tay Minh Tôn càng dùng sức buộc chặt hơn, tiếng kêu đau từ sân thượng truyền ra cũng mang theo ngọt ngào.

"Đau! Đau đau đau đau đau đau đau đau…"

***

Căn cứ Thiên Túc lấy 'Linh' làm tên, lại một lần nữa nghênh đón thiếu niên sắp thức tỉnh, đến đây nhận giáo dục về khởi nguồn sinh mệnh của họ.

Họ đều ngước gương mặt tràn ngập tò mò lên, hết sức chăm chú lắng nghe chủ tịch viện nghiên cứu chỗ này giảng giải.

Mà Dục Tuyền tiếp đãi họ, có một bộ mặt biểu tình đơn điệu như quân bài, nội dung giảng giải lại ngoài ý muốn tràn ngập nhu tình:

"… người Thiên Túc có nghi thức trưởng thành tàn khốc nhất trong vũ trụ, từng đôi yêu nhau phải vượt qua nhiều khó khăn hơn so với những chủng tộc khác mới có thể đến được với nhau. Nhưng một khi chúng ta thành công vượt qua, liền trở thành bạn lữ trung thành nhất trong vũ trụ, cho đến khi chuyển sinh, vĩnh không chia lìa."

"Từng có nhà khoa học cho rằng, linh hồn đi qua tịnh hóa trì, ký ức của kiếp trước sẽ biến mất hầu như không còn, lại chuyển hóa thành sinh mệnh mới, cùng đời trước hoàn toàn không quan hệ."

"Nhưng những năm gần đây, chúng tôi phát hiện những linh hồn từng ký huyết khế với nhau, trong chốn u tối sẽ hấp dẫn nhau, cho dù chuyển thế thành một người có tính danh, tướng mạo, tính cách hoàn toàn bất đồng, cũng càng dễ dàng sinh ra tình cảm yêu thích đối với bạn lữ kiếp trước, lần nữa đến với nhau, đời đời làm bạn, kiếp kiếp không dừng…"

< Toàn văn hoàn >

138. Quyển 3 - Chương 138: Phiên Ngoại – Hằng Ngày*

**Thời điểm của phiên ngoại này nằm ở cuối chương 69, đầu chương 70 trong chính văn. Xưng hô giữa Lăng Tiêu với Doanh Phong vẫn là anh-tôi. Còn Doanh Phong-Lăng Tiêu là anh-em nhé.*

Từ khi nghe chuyện Vũ Tập và Sương Phong từng có hiệp nghị hòa bình "bí mật", Lăng Tiêu luôn tìm trăm phương ngàn kế dẫn dắt moi tin hai người. Nhưng cố tình hai đương sự một người thì cứ lẳng tránh, một kẻ thì chẳng bao giờ thèm đáp lời cậu, mà cái tên có vẻ như đã đoán được chân tướng là Doanh Phong thì lại chẳng đưa ra chút gợi ý nào, ngược lại còn bắt Lăng Tiêu không được xen vào việc của người khác, chuyện này khiến tâm can Lăng Tiêu vốn đầy lòng hiếu kỳ ngứa ngáy không thôi.

Hôm nay Lăng Tiêu lên mạng Thiên Nguyên mua sắm, mơ hồ nghe được có người đang nói điện thoại gần đó, thanh âm rất quen tai. Vòng qua một kệ để hàng, cậu liền nhìn thấy Vũ Tập cũng đang đẩy xe đẩy mua đồ.

"… Anh lên mạng mua vài thứ… Sắp về rồi… Em muốn thứ gì? Có muốn cafe không?…Muốn ngủ? Cái này không tính, đổi cái khác đi…"

Vũ Tập trò chuyện vừa xong, liền bị một bàn tay vỗ lên vai làm giật bắn mình.

"Lăng Tiêu? Trùng hợp quá vậy."

"Sương Phong hối anh về hả?"

"Tôi mới ra ngoài được có mười phút thôi đó."

“Nhưng ở đây là mạng ảo mà, người thật anh chẳng phải còn trong ký túc xá sao?”

“Đúng là vậy, nhưng Sương Phong nói như vậy cậu ấy ngủ không được.”

“Cảm giác như anh đang đeo cái đồ trang sức hình người vậy.”

“Có lẽ là nuôi khỉ so ra thoải mái hơn?” Vũ Tập vừa liếc mắt nhìn ba nải chuối tiêu to đùng trong xe đẩy của Lăng Tiêu vừa nói.

“Đúng rồi!” Lời Vũ Tập nhắc nhở Lăng Tiêu, “Tôi còn muốn lấy sữa vị chuối.”

Hai người tới khu bán thức ăn, Lăng Tiêu nhiệt tình đề cử cho Vũ Tập chiêu bài mình yêu nhất nhưng lại bị uyển chuyển cự tuyệt, đành phải tiếc nuối tự mình càn quét kệ để hàng. Cậu đem sữa chất đầy xe hàng mới ngẩng đầu nhìn, thấy Vũ Tập đang ngơ ngẩn nhìn một loại thức uống có chứa cồn một bên, nhìn biểu tình xuất thần của anh, Lăng Tiêu chỉ số thông minh thình lình bùng phát tới giá trị max mơ hồ đoán được cái gì.

“Lúc anh qua nghi thức trưởng thành chính là uống cái này?”

“Ách, phải.”

“Hương vị thế nào?”

Vũ Tập cười khổ lắc đầu: “Làm sao còn nhớ rõ.”

“Về sau hai người còn uống loại rượu này nữa không?”

“Không chỉ loại này, hai người chúng tôi từ sau nghi thức trưởng thành đều không uống rượu.”

Lăng Tiêu lật cái chai ra mặt sau xem nhãn:

-Sản phẩm có chứa chiết xuất từ nấm trí huyễn, sau khi uống có thể sinh ra ảo giác, vui lòng cân nhắc chỉ sử dụng trong hoàn cảnh an toàn.

Điện thoại Vũ Tập lại vang lên.

“Cũng sắp mua xong rồi… Anh gặp Lăng Tiêu… Ừ ừ xong ngay đây.”

"Tôi có chút muốn thử coi sao." Lăng Tiêu đợi anh nói chuyện điện thoại xong mới ôm cái chai có điểm nóng lòng muốn thử nói.

"Có thể nha, dù sao cậu cũng đâu cần lo sẽ gây ra chuyện gì."

"Thật tò mò sẽ xuất hiện loại ảo giác gì đây, nếu theo tưởng tượng của tôi, đại khái chính là đánh mấy con mãnh thú các kiểu đi."

"Sáng hôm sau cậu sẽ phát hiện kỳ thực cậu đánh Doanh Phong."

"… Cũng có thể là bị đánh."

Lăng Tiêu thực sự ôm rượu đi tính tiền, Vũ Tập xếp hàng trước cậu lại đang nói điện thoại.

"Đang tính tiền rồi… Phải anh về ngay đây… Em nhớ kiểm tra máy chuyển phát…"

Vũ Tập đau đầu vạn phần mà quẹt thẻ, cũng không đợi được Lăng Tiêu, hấp tấp điều xuất thanh trạng thái cá nhân rồi rời mạng.

Lăng Tiêu đem đống đồ mua được một phát nhét vào xe chuyển phát, ngắt kết nối với mạng Thiên Nguyên, sau một khắc ngắn ngủi thay đổi chiều không gian, tư duy đã về lại hiện thực.

Hàng hóa đã lần lượt được truyền tống tới, Lăng Tiêu vội vàng cầm lấy bình rượu, mở nắp ngửi một phát, mùi hương quả nhiên thực kỳ lạ, hoàn toàn bất đồng với cái loại nước trái cây có pha tạp chút xíu rượu cậu uống hồi còn thiếu niên.

"Em mua rượu làm gì?" Doanh phong khó hiểu hỏi.

"Không muốn nếm thử chút sao? Cái mà Chẩm Hạc bán cho Vũ Tập bọn họ chính là loại này, còn nâng giá lên gấp mấy lần, thật không hổ là gian thương."

"Đem rượu về lén lút bán trong khu thiếu niên đã rất mạo hiểm rồi, nếu như không có lợi nhuận lớn thì đâu có ai lại làm liều chứ."

"Đúng là hại người, bất quá bây giờ uống hẳn là không thành vấn đề đi."

"Em không sợ uống xong sẽ sinh ra ảo giác gì kỳ quái sao?"

"Chẳng lẽ còn có thể xúc phát nghi thức trưởng thành lần nữa sao? Không sợ!" Lăng Tiêu đem ly tới, rót

cho mỗi người một ly.

"Dzô!"

Hai người uống một hơi cạn sạch, Lăng Tiêu chớp chớp mắt rồi lại chép chép miệng.

"Hình như chẳng có cảm giác gì, hay là uống chưa đủ nhiều?"

Lăng Tiêu dứt khoát đem hết rượu còn lại trong chai chia đôi, vẫn thực thanh tỉnh, chỉ là có một chút tim đập gia tốc. Vừa định nói mình bị lừa rồi, tầm mắt liền mơ hồ một chút, cậu lắc đầu tập trung nhìn lại, phát hiện chung quanh tối sầm xuống, biến thành một phiến đen sẫm, không gian cũng thực nhỏ hẹp, cảnh tượng này chẳng hiểu sao nhìn có chút quen mắt.

"Mình ở đâu vậy ta?" Lăng Tiêu mở miệng hỏi.

Giọng nói vừa dứt, một bóng đen nhào qua mang theo cậu lăn vài vòng trên đất, tiếp theo không chút khách khí công kích cậu, Lăng Tiêu không chút nghĩ ngợi trả đòn.

"Doanh Phong?"

Doanh Phong há miệng, phát ra một tiếng gầm trầm thấp, thị lực đặc thù của người Thiên Túc khiến Lăng Tiêu trong bóng tối vẫn rõ ràng rành mạch nhìn thấy răng nanh của Doanh Phong.

"Nè! Anh làm gì đó!"

Doanh Phong nặng nề nhắm ngay ngực cậu cắn tới, Lăng Tiêu cảm nhận cơn hoảng sợ cực độ phô thiên cái địa ập đến, dùng khí lực toàn thân đẩy người kia ra.

"Lẽ nào anh thức tỉnh rồi?"

Lăng Tiêu chẳng chút nghĩ ngợi liền thốt ra những lời này, một chút cũng không ý thức được có chỗ nào không ổn.

Doanh Phong trả lời cậu bằng một tiếng gầm nhẹ khác, ngay sau đó lại nhào qua, ôm lấy Lăng Tiêu quay cuồng đánh nhau trên mặt đất thô ráp nhấp nhô. Lăng Tiêu cảm thấy Doanh Phong lúc này vô luận lực lượng hay tốc độ đều cao hơn một tầng so với bình thường, chính là một loại ý niệm tuyệt đối không thể thua trong đầu đang chi phối cậu, mới miễn cưỡng không để cho Doanh Phong đạt được mục đích.

"Anh còn như vậy tôi liền không khách khí!" Lăng Tiêu cảnh cáo anh, nhưng Doanh Phong bất vi sở động, vẫn như trước điên cuồng khởi xướng công kích, trong đầu Lăng Tiêu như có một sợi dây càng kéo càng

căng, càng kéo càng căng, rốt cục khi lưng cậu nặng nề đập vào vách tường sơi dây cũng bị kéo đứt, cậu cũng đồng dạng phát ra một tiếng gầm nhẹ, trong hang động đen kịt lộ ra răng nanh trắng toát.

Lăng Tiêu đột nhiên trở nên rất cường đại, Doanh Phong mới rồi thoạt nhìn đánh rất tốt ở trước mặt cậu quả thực không đáng nhắc tới, cậu đánh đối phương đến liên tiếp bại lui, động tác mãnh liệt của bọn họ làm cho hầm mỏ nhỏ hẹp chấn động muốn sụp, cũng may tình huống này không kéo dài lâu, Lăng Tiêu đã thức tỉnh dùng sức cưỡng chế giữ hai tay Doanh Phong trên đỉnh đầu, không chút lưu tình một hơi cắn thủng da nơi ngực anh, dòng máu dũng mãnh tràn vào khoang miệng cậu, cùng với nó còn có lực lượng cuồn cuộn không dứt.

Doanh Phong dần dần không giãy dụa nữa, Lăng Tiêu vong ngã liếm láp miệng vết thương chính mình tạo thành, tựa hồ đã mê luyến loại vị đạo đó. Sau một lúc lâu, cậu mở mắt, hé lộ đôi con ngươi đen thẫm, lại còn có thể nhìn thấy rõ ràng hơn cả trước kia, thần kinh cảm tri cũng càng thêm nhạy bén mẫn tuệ. Chiếc cằm và hầu kết chưa hoàn toàn phát dục của thiếu niên Doanh Phong gầy yếu nhìn qua lại dụ người như thế, làm cho người ta nhịn không được muốn cắn một phát.

Lăng Tiêu ngậm hầu kết Doanh Phong, cảm giác nơi đó ở trong miệng mình giần giật một cái. Doanh Phong bị cậu quấy rầy khôi phục ý thức, hơi hơi mở mắt ra, đôi mắt dưới hàng mi tinh mịn nhạt màu như ngọc lưu ly.

"Anh làm sao vậy?" Doanh Phong mờ mịt hỏi.

"Chúng ta cử hành nghi thức trưởng thành, anh bây giờ là khế tử của tôi." Trong thanh âm Lăng Tiêu mang theo che chở và nuông chìu trước nay chưa từng có.

Doanh Phong nhíu mi, tựa hồ bị mặt đất thô ráp làm cho khó chịu. Lăng Tiêu nghĩ, ký khế ước với Doanh Phong là một chuyện tốt, đáng tiếc hoàn cảnh này thật sự là khó có thể làm cho người ta vui vẻ, nếu có một cái giường lớn mềm mại thoải mái thì tốt rồi.

Cậu mới vừa nghĩ như vậy xong, chung quanh đột nhiên lại sáng lên, trang hoàng tráng lệ, chiếc giường to đến mức ước chừng nằm được sáu người, đây là tẩm cung của bọn họ tại Lang Túc tinh, cũng là nơi mà họ đã đem nguyện vọng tốt đẹp của Kinh Vũ đối với Lăng Tinh truyền thừa lại.

Hết thảy đều phát sinh thuận lý thành chương như thế, Lăng Tiêu hoàn toàn không phát hiện cảnh tượng chuyển hoán có chỗ nào đột ngột, ngược lại cảm thấy hẳn là nên như vậy. Cậu vô cùng cao hứng dang rộng hai tay muốn ôm chặt Doanh Phong, lại thình lình bị đối phương lật người cưỡi lên mình.

"Anh… Làm gì?"

"Làm chuyện nên làm sau nghi thức trưởng thành a." Doanh Phong mang đôi mắt nhạt màu trả lời đến đương nhiên.

"Nhưng tôi mới là khế chủ mà!" Lăng Tiêu chỉ vào mũi mình không phục nói.

“Đúng vậy, em là khế chủ của anh, anh là khế tử của em.” Doanh Phong nhu thuận nói tiếp.

“Vậy tại sao phu nhân ở trên?”

“Đâu có ai quy định khế chủ không thể nằm dưới a.”

“Phải, phải không?” Lăng Tiêu kinh hoảng nhớ lại, hình như đúng là không có ai quy định như vậy, “Nhưng, nhưng mà…”

“Cũng giống như Vũ Tập mặc dù là khế chủ, nhưng lại là người nằm dưới.”

Lăng Tiêu hiểu ra: “Thật sao? Thì ra là vậy! Cư nhiên là vậy!”

Doanh Phong đã thừa dịp cậu phân thần lột quần cậu xuống: “Phục tùng khế chủ là trách nhiệm của khế tử, anh nhất định sẽ cho em thư thư phục phục.”

Lăng Tiêu cảm thấy lời này thật không có đạo lý, một lát sau lại cảm thấy anh nói rất có lý, trong lúc cậu đang còn rối rắm, Doanh Phong đã không tốn chút sức nào mà tiến vào.

“Ngô… Ưm a…”

Đúng là rất thoải mái. Lăng Tiêu hai chân mở rộng đặt trên vai Doanh Phong vừa lắc lư vừa nghĩ.

“Thích không? Khế chủ của anh.”

“Ha a… Thích…” Lăng Tiêu tư duy không quá rõ ràng đáp.

“Anh còn có thể khiến em thoải mái hơn nữa, em cái gì cũng không cần làm, chỉ cần nằm hưởng thụ là tốt rồi.” Doanh Phong càng thêm ra sức động thắt lưng, theo từng đợt sóng khoái cảm đánh úp lại, chút xoắn xuýt đó của Lăng Tiêu tựa hồ cũng không mấy quan trọng nữa.

“Có muốn kích thích hơn chút nữa không?” Doanh Phong cúi thân người xuống, mặt hai người sát lại thật gần, rõ ràng vừa mới ký khế ước, nhưng Doanh Phong đã có bộ dáng của một người đàn ông thành thục trưởng thành hoàn toàn.

Dưới ngôn ngữ mê hoặc của Doanh Phong, Lăng Tiêu theo bản năng đưa ngón tay đến bên miệng anh, sau một thoáng đau đớn ngắn ngủi, cậu nhìn thấy máu của chính mình nhuộm lên môi Doanh Phong một mạt đỏ tươi, trong đôi đồng tử nhạt màu đến gần như trong suốt của đối phương cũng có một đạo hồng quang lướt qua.

Hành vi Doanh Phong lập tức tràn ngập tính công kích, anh nâng hai chân Lăng Tiêu lên, phát động trùng kích như bão tố, Lăng Tiêu nhất thời bị va chạm đến thất linh bát lạc, thân thể bị kéo theo tiết tấu của Doanh Phong phập phồng không ngừng, căn bản không rảnh đi suy xét cái này có hợp lý hay không.

Cảnh tượng chung quanh hai người bắt đầu không ngừng biến hóa, từ cung điện Thiên Túc cổ bốn ngàn năm trước, đến cái giường tầng nhỏ hẹp nơi giáo đường, Lăng Tiêu cảm thấy giống như đem tất cả yêu thương từ lúc linh hồn sinh ra đến khi tiêu vong dùng hết một lần, vậy mà khế tử của cậu vẫn sinh long hoạt hổ, chẳng thấy chút mệt nhọc.

"Cảm giác tốt không? Có phải làm khế chủ thoải mái cực kỳ không?" Doanh Phong vẫn còn đang dùng ngữ khí và giọng điệu hoàn toàn bất đồng với bình thường trêu chọc bên tai cậu.

"Phải a… Dùng lực chút nữa…" Lăng Tiêu rên rỉ hạ lệnh.

"Tuân mệnh."

Trước khi một vòng sóng triều nữa tiến đến, Lăng Tiêu cảm thấy mỹ mãn nhắm hai mắt, nghĩ thầm, không uổng công mình lúc còn thiếu niên một lòng muốn trở thành khế chủ, tư vị làm khế chủ quả nhiên rất tuyệt a.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu hoảng hoảng hốt hốt mở mắt ra, nhìn giờ trên điện thoại đặt bên gối, mặt trời đã lên cao ba sào rồi.

Còn có một tin nhắn, là Vũ Tập quan tâm hỏi thăm.

"Uống rượu cảm giác thế nào?"

Lăng Tiêu ra sức nhớ lại, liều mạng mà nhớ, nhưng chỉ nhớ được láng máng một vài cảnh tượng rải rác, vô luận thế nào cũng không tạo thành một hình ảnh đầy đủ được. Chính là mơ hồ nhớ mình trở thành khế chủ của Doanh Phong, gặp được một Doanh Phong nhu thuận nghe lời hiếm thấy.

Hình như còn biết được một bí mật khủng khiếp nữa, là gì nhỉ? Hoàn toàn nghĩ không ra.

Rượu thật là mạnh a, Lăng Tiêu cố chịu đựng cảm giác thân thể không thoải mái hồi âm:

"Không tốt lắm, uống xong xương sống thắt lưng đau ghê gớm, sau này không uống nữa đâu!"

28/01/2018

< Toàn văn hoàn >

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khe-tu